Προαίρεσις, εως, ἡ, Propoſitum, Studium, Inſtitutum, Vo- A
luntas. Demoſth. Pro corona, καὶ τὸ μηδένα μέμφεσθαι τὴν
πόλιν, μηδὲ τὴν προαίρεσιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὴν τύχην κακίζειν.
Vbi obſerua προαίρεσιν & τύχην opponi, eodem modo
quo ab Ariſtotele Pol. 7, τὸ δὲ σπουδαίαν εἶναι τὴν πόλιν, οὐκέτι
τύχης ἔργον, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ προαιρέσεως. Rurſus Dem.
ibidem, ἡ μὲν ἐμὴ πολιτεία καὶ προαίρεσις. Vt autem hîc πο-
λιτείαν καὶ προαίρεσιν, ita προαιρέσεις τῆς πολιτείας in alio eiuſ
dẽ orationis loco dixit. Iſocr. quoque προαιρέσεις plu-
rali numero dixit, ad Demonicum, τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέ-
σεις ἀναμνησθείς, patris inſtituta vel ſtudia. Syn. epiſt. 103, B
εἰ μὴ καὶ βίοι τινὲς ὑποβληθεῖεν ἀρκοῦντες ταῖς προαιρέσεσιν. I-
dem ἀγωγὴν & προαίρεσιν coniunxit epiſt. 96. Alex. A-
phrod. προαίρεσιν Σωκράτους τὴν κατὰ τὸν βίον, Inſtitutum vi-
tæ, vel inſtitutam ab eo vitam. Sic Herodianus initio
lib. 5, τοῦ τε βίου μου τὴν ἐξ ἀρχῆς προαίρεσιν, id eſt (Polit. in-
terpr.) Quónam fuerit meum iam inde à principio
vitæ inſtitutum. Non minus autem commodè per ver
bum reddi poſſe exiſtimo, ſic, Quomodo iam inde à
principio vitam inſtituerim. Προαίρεσις interdum e-
tiam vertitur Voluntas: vt in hoc Cic. loco in Philipp. C
Vt ſiquid mihi humanitus accidiſſet, hanc vocem te-
ſtem relinquerem egregiæ voluntatis, Bud. egregiam
voluntatem eſſe dicit τὴν ἀξιέπαινον προαίρεσιν. Syneſ.
καὶ χάριν μὲν ἔχον τῇ προαιρέσει τοῦ συστήσαντος, Voluntati cõ-
mendatoris, vel Studio & voluntati. Hinc fit vt ἐκ προ-
αιρέσεως quidam vertant Voluntariè: quod tamen po-
tius redditur Sponte, vel Conſultò, vel Dedita opera,
vel De induſtria, necnon Cogitatò, à quibuſdam. Quo
ſenſu Demoſth. ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν & ἐκ προνοίας pro
eodem ponit. Apud eundem Philipp. 2, qui ἐκ προαιρέ- D
σεως aliquid facit & qui ἄκων, inter ſe opponuntur. He-
rodianus autem ἐκ προαιρέσεως & δι' ἀνάγκης contraria fa
cit, lib. 3, καὶ εἴ τινες οὐ μόνον ἐκ προαιρέσεως ἀλλὰ δι' ἀνάγκης
προσέθεντο αὐτῷ. Vbi videri poſſit legẽdum potius δι' ἀ-
νάγκην. Alibi pro ἐκ προαιρέσεως dixit ἑκουσίως, (vt apud
Demoſthenẽ, qui ἄκων facit, opponitur illi qui ἐκ προαι-
ρέσεως facit) pr[illegible] contrario ponens ὑπ' ἀνάγκης, eodem
libro. At verò apud Ariſtotelẽ ſubtilior eſt huius vo-
cabuli vſus, quum προαίρεσιν differre vult ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου.
Quis autem ille ſit, d[illegible] in iis quæ proximè ſequuntur. E

Προαίρεσις apud Ariſtotelem ſunt qui verterint non
ſolùm Propoſitum, vel Inſtitutum, Electio, Delectus,
ſed etiam Conſilium, Studium, & Prima animi ſuſce-
ptio: item Intentio. Conſilium autem ita acceperunt vt
à Cicerone ſumitur, quum dicit, De inuent. lib. 2, cõſi-
lium, eſſe aliquid faciendi non faciẽdive excogitatam
rationem: vel (vt in quibuſdã exempl. legitur) verè ex-
cogitatam rationem. Quem vſum habere volunt hoc
nomen apud eum ipſum nonnunquam: vt quum ſcri-
bit in Lucullo, Nec verò ſatis conſtituere poſſum quod F
ſit eorum conſilium, aut quid velint. Et De fin. lib. 5,
Nam voluptatis cauſa facere omnia oportere, quum,
etiamſi nihil conſequamur, tamen illud ipſum conſi-
lium ita faciendi, per ſe expetendum, & honeſtum &
ſolum bonum ſit, nemo dicit. Sic & apud Plautum, vt
quum ſcribit in Aulularia, Narraui amicis meis conſi-
lium meum de conditione hac. Qui autem προαίρεσιν
interpretati ſunt Intentionem, hunc Quintil. protule-
runt locum, ex lib. 10. cap. 3, Nanque illa ipſa quæ dele-
ctant, neceſſe eſt auocent ab intentione operis deſtina- G
ti. Quia ſequitur, Deſinit intueri quod propoſitum fue
rat. Ego excẽpla itidem aliquot ſignificationis nomi-
nis προαίρεσις ex Ariſtotele proferam, deinde quid mi-
hi de eius interpretatione videatur, dicam. Πᾶσα τέχνη
(inquit ille exordiens primum Ethic. librum) καὶ πᾶσα
μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐ-
φίεσθαι δοκεῖ. Vbi προαίρεσις à quibuſdam Propoſitum, à
nonnullis Conſilium redditur: ſunt & qui Studium ac
Inſtitutũ vertãt. Et lib. 3. cap. 2, τοῦ μὲν γὰρ ἑκουσίου καὶ παῖδες
καὶ τὰ ἄλλα ζῶα κοινωνεῖ, προαιρέσεως δ' οὔ· καὶ τὰ ἐξαίφνης, H
ἑκούσια μὲν λέγομεν, κατὰ προαίρεσιν δ' οὔ. Et aliquanto pòſt,
ἥκιστα γὰρ τὰ διὰ θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ. Idem lib. 7 iti-
dem negat bruta habere προαίρεσιν, ita ſcribens de illis,
οὐ γὰρ ἔχει προαίρεσιν οὐδὲ λογισμὸν, ἀλλ' ἐξέστηκε τῆς φύσεως, ὥσπερ
οἱ μαινόμενοι τῶν ἀνθρώπων. Et lib. 10. cap. 8, ζητεῖται δὲ πότερον

A κυριώτερον τῆς ἀρετῆς, ἡ προαίρεσις, ἢ αἱ πράξεις. Idem lib. 3,
cap. 3, in fine, & lib. 6. cap. 2, dicit προαίρεσιν eſſe ὄρεξιν βου-
λευτικήν. Et paulo pòſt, eandem quæſtionem perſequẽs,
ſubiungit, πράξεως μὲν οὖν ἀρχὴ, προαίρεσις, ὅθεν ἡ κίνησις,
ἀλλ' οὐχ οὗ ἕνεκα· προαιρέσεως δὲ, ὄρεξις καὶ λόγος ὁ ἕνεκά τινος.
Quæ exempla ad cognoſcẽdam huius vocabuli ſigni-
ficationem ſatis eſſe poterunt: nunc de interpretatione
dicendum eſt. Primùm igitur quod attinet ad vocem
Electio, qua veteres Ariſtot. interpretes reddiderunt
προαίρεσιν (verbum προαιρεῖσθαι vertẽtes itidem Eligere,
B & προαιρετὸς Eligibilis) eam planè repudiandam eſſe iu
dico: licet vir doctiſſ. Petrus Victorius ea nobis quoque
abutendum eſſe cenſeat. Ideo autem repudio quòd
προαίρεσις non ſit electio, id eſt non ſit id quod per e-
lectionem illi vet. interpr. intellexerunt, ſed quod ex i-
pſa electione ſequitur. Nam Electio (ſicut & Delectus)
eſt ipſa eligendi actio, vt ita loquar: at προαίρεσις tum
demum animo noſtro inſidere poteſt quum iam hoc
vel illud elegimus. Eſt enim προαίρεσις eius qui ex plu-
ribus rebus vnam quandam tandem poſt deliberatio-
C nem elegit & cæteris prætulit. id eſt πρὸ ἑτέρων εἵλετο,
ſicut Ariſtoteles προαιρετὸν dictum eſſe tradit ὡς ὂν πρὸ
ἑτέρων αἱρετόν. Quò reſpiciens in quodam Rhet. loco
προαιρεῖσθαι & προκρίνειν poſuiſſe exiſtimatur. Ad cæte
ras autem interpretationes quod [illegible] nullas mihi
magis placere fateor apud Ariſtotelẽ, vbi ſtrictè προαι-
ρέσεως vocem accipit, quàm vel Propoſitum, vel Conſi
lium. Sed quum nonnulli ex illis quibus vocem Conſi
lium ſuæ interpretationi adhibere libuit, alterum illud
vocabulum Propoſitum reiiciant: ego contrà ſic mihi
D placere dico Conſilium, vt multo magis placeat Pro-
poſitum. Quinetiam addo, periphraſticè quoque verti
poſſe Propoſitam ſententiam, ex eodem Cicerone. Cæ-
terùm cur vocem Propoſitum improbent, hanc affe-
runt rationem: quòd quum Ariſtoteles Ethic. 3, τὴν προ-
αίρεσιν velit eſſe non finem, ſed eorum quæ ad finẽ per-
tinent, Propoſitum contrà vel finis ſit, vel de fine dica-
tur. vt apud Cic. Epiſt. lib. 1, Neque mihi in omni vita
tã erit res vlla propoſita quã vt quotidie vehemẽtius
te de me optimè meritum eſſe lætere. Sic & alibi rem
E quampiam eſſe alicui propoſitam, eodem modo dicit.
Et De finibus 5, dicit habere Propoſitum quaſi finem,
ita ſcribens, Omnium naturam eſſe cõſeruatricem ſui,
idque habere propoſitum quaſi finem & extremum, ſe
vt cuſtodiat in quam optimo ſui generis ſtatu. Hos
illi & ſimiles afferunt locos: quibus reſpondeo, alium
eſſe vſum nominis ſubſtantiui Propoſitum vt quum
dicor Manere in propoſito, & A propoſito deterreri nõ
poſſe: id eſt, Propoſiti tenax eſſe, vt Ouidius loquitur,
qui etiam dixit Vtile propoſitum. Cic. quoque Offic.
F lib. 1, Catonem ſemper in propoſito permãſiſſe, hac ſi-
gnificatione dixit. quem alioqui Manere in ſententia
pro eodem fateor dicere, & quidem frequentius. Sed
& Propoſita ſentẽtia ei ſonat idem quod Propoſitum,
vt quum ſcribit pro Ligario, Quem de ſuſcepta cauſa
propoſitáque ſententia, nulla vis, nullum periculum
poſſet depellere. Quòd ſi obiiciant, Propoſito etiam
& Propoſitæ ſententiæ aliquam finis ſignificationem
ſubeſſe, ideóque προαίρεσιν eo exprimi non poſſe, eadẽ
certè ratione & vocem Conſilium reiiciemus. Nam
G quum dicitur à Cicerone (quod etiam exemplum illi
tanquam pro ſe faciens afferunt) Nónne eo conſilio ex
Italia profectus eſt vt prohiberet Syria Dolabellam?
quum inquam ita loquitur Cicero, nemo neget eum
declarare, quid illa profectio propoſitum habuerit tan
quam finem.

Æquè igitur commodè (meo iudicio) vertemus a-
pud Ariſtotelem Ethic. initio, πᾶσα προαίρεσις, Propoſi-
tum omne, ac Conſilium omne. Cur autem Propo-
ſitum malim etiam quàm Cõſilium, in cauſa eſt quòd
H talis quædam vis ſub præpoſ. Latina latere videatur in
Propoſitum (nam de ſubſtantiuo peculiariter hoc di-
co) qualem habere πρὸ in προαίρεσις Ariſtoteles docet:
quum idem de προαίρεσις & προαιροῦμαι intelligẽdum
ſit quod de προαιρετὸν dicit. Aut enim valde fallor, aut
Propoſitum dicitur quaſi Antepoſitum: vt Pro in aliis

A quibusdam compositis ita accipi nemo ignorat. Sed poterimúsne eadem voce in verbi quoque interpretatione vti, quemadmodum qui προαίρεσιν consilium vertunt, προαιρεῖσθαι Consilium capere reddunt? Incómodius quidem προαιρεῖσθαι verbo Proponere reddi fateor (addito gerundio & pronomine datiui casus) quàm προαίρεσις nomine Propositum: sed ita tamen vt nec alteram interpretationem incommoditate carere existimem. Exempli gratia, Aristoteles docens βούλησιν esse finis, at προαίρεσιν, eorum quæ ad finem pertinent, vel quæ ad finem nos veluti ducunt, scribit, οἷον, ὑγιαίνειν

B βουλόμεθα, προαιρούμεθα δὲ δι' ὧν ὑγιανοῦμεν. quod in postrema illius operis interpretatione sic vertitur, Bene valere volumus, consilium autem capimus eas res adhibere quibus bene valeamus. Cui interpretationi obiici posse videtur, nos προαιρεῖσθαι ea quæ ad valetudinem conseruandam spectant, id est πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, conuenienter ei quod iam ceperimus consilio: & ita προαιρεῖσθαι non esse Consilium de illis capere, sed potius Consilium de illis cepisse: consilium inquam de illis consectandis, siue amplectendis: Vel potius, Conse-

C ctari ea, seu amplecti, certo cósilio. Quæ quum ita sint, nihilo incómodius (imò verò paulo etiam cõmodius) ita verti posse existimo, Bene valere volumus, ea autẽ nobis conse an propommus per quæ bene valeamus. Sed pro onsectanda, & in huius loci & in similium interpretatione, alio vti vocabulo possumus, quod rei de qua agitur, aptum esse videbitur. Quinetiã nomen Propositum accommodare nos posse ad verbi interpretationem existimo, si hoc aut simili quopiam

D modo reddamus, Ea certo proposito consectamur, vel cæteris anteferimus, quæ, &c. In illo itẽ cap. tertii loco, οἱ γὰρ βασιλεῖς ἃ προέλοιντο ἀνήγγελλον τῷ δήμῳ, nõ video quid obstet quominus vertamus, De proposito suo certiores eos faciebant. Itidem verò cap. 2, vbi dicit, τὸν ἐγκρατῆ facere προαιρούμενον, puto participium προαιρούμενον verti posse per nomen: vt sit προαιρούμενον πράττειν Cum certo proposito facere. Alio præterea modo nomen Propositum interpretationi verbi προαιρεῖσθαι adhibere possumus: vt si ἀποτρέπεσθαι τὸν φιλοσοφεῖν προ-

E αιρούμενον interpretemur, A philosophandi proposito aliquem auocare.

Quas tamen ego interpretationes, non vt quæ mihi planè satisfaciant, sed vt quæ minus cæteris displiceãt, affero: quippe qui in his quoque quod reprehẽdi possit animaduertam. Miror certè fuisse qui προαίρεσις interpretati sint Voluntas, apud ipsum Aristotelẽ strictè hanc vocem accipientẽ, & ita quidem vt manifestum discrimen inter προαίρεσις & βούλησις statuat. Illos igitur satis ipse refellit Aristoteles. Sed & Iudicium aliud esse

F quàm προαίρεσιν, nec posse ita reddi, manifestissimum est. nam προαιρεῖσθαι posterius est quàm προκρίνειν. quum dicat Aristoteles, τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστι. Loquor autem in tota hac disputatione, de προαίρεσις, quatenus strictè accipitur: quum latius interdum accipiatur, & tum eas etiam interpretationes quæ suprà fuerunt positæ, admittat. Sic quum Aristoteles significationem προαιρέσεως arctè sumens, eam ἀπὸ τοῦ ἑκουσίου distinguat initio cap. 2, libri 3 Ethic. vidimus contrà ἐκ προαιρέσεως & ἑκουσίως confundi, latius significationem eius extendendo. Quin & ipsemet Aristoteles

G quum in fine eiusdem capitis dicat, ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, itidémque lib. 6. cap. 2, scribat, διὸ οὔτ' ἄνευ νοῦ καὶ διανοίας, οὔτ' ἄνευ ἠθικῆς ἐστιν ἕξεως ἡ προαίρεσις, in Rhet. tamẽ ἀπὸ διανοίας & ἀπὸ προαιρέσεως diuersa facit: ita scribens lib. 3, καὶ μὴ ὡς ἀπὸ διανοίας λέγειν, ὥσπερ οἱ νῦν, ἀλλ' ὡς ἀπὸ προαιρέσεως. Sed nec προαίρεσιν sonare πρόθεσιν dicemus in illis Aristotelis locis quos protulimus, aut in similibus (quanuis ἐκ προαιρέσεως & ἐκ προνοίας eodem sensu alibi poni dixerimus) & tamen προαίρεσιν & πρόνοιαν de vna eadémque re dixisse illum compe-

H rio. nam pro eo quod lib. 3, cap. 2 dicit, ἥκιστα γὰρ τὰ δι' ὀργὴν θυμὸν, κατὰ προαίρεσιν εἶναι δοκεῖ, scribit lib. 5, cap. 8, διὸ καλῶς τὰ ἐκ θυμοῦ οὐκ ἐκ προνοίας κρίνεται. Sic etiam, quum προαίρεσιν neget esse finem (vt paulo antè docui) sed de iis dici velit quæ ad finem pertinent, de eadem re tamen

A σκοπὸν & προαίρεσιν apud eum habemus. nam quum lib. 6, cap. 12 scripsisset, ἡ μὲν γὰρ ἀρετὴ τὸν σκοπὸν ποιεῖ ὀρθὸν, ἡ δὲ φρόνησις τὰ πρὸς τοῦτον, idem repetens paulo pòst, ita loquutus est, τὴν μὲν οὖν προαίρεσιν ὀρθὴν ποιεῖ ἡ ἀρετή, τὸ δ' ὅσα ἐκείνης ἕνεκα πέφυκε πράττεσθαι, οὐκ ἔστι τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ἑτέρας δυνάμεως. Quos ego locos profero vt diuersum huius vocis vsum ostendam, prout eius significatio vel extenditur, vel contrahitur: vnde nemini debere mirum videri dico, si interpretatio quæ in vno loco repudiabitur, in altero admittatur: quanuis alioqui quæ vtrique adhibebitur, eodem pertineat, & diuersum duntaxat (vt ita loquar) respectum habeat.

B Προαιρετὸς, ὁ, ἡ, Spontis humanæ & arbitrarius, inquit Budæus, citans ex Aristotele, Metaph. 5, τῶν δὲ πρακτῶν ἐν ᾧ ἡ πρᾶξις ἡ προαίρεσις. ταὐτὸ γὰρ τὸ πρακτὸν καὶ προαιρετόν. Idem Aristot. Ethic. lib. 3, cap. 2, in fine, τὸ δ' ἑκούσιον, οὐ πᾶν προαιρετὸν, ἀλλ' ἆρα γε τὸ προβεβουλευμένον. Et cap. 3, βουλευτὸν δὲ καὶ προαιρετὸν, τὸ αὐτὸ πλὴν ἀφωρισμένον ἤδη τὸ προαιρετόν. τὸ γὰρ ἐκ τῆς βουλῆς προκριθὲν, προαιρετόν ἐστιν. Vbi προαιρετὸν vet. interpretes reddiderunt Eligibile: ex illis au-

C tẽ qui illis posteriores fuerũt, alii verterũt Eligẽdũ seu Deligendum, alii, Quod sub delectum cadit, alii, Id de quo consilium captum est: ego vt προαίρεσις commodius reddi existimo voce Propositum quàm alia vlla, sic προαιρετὸν non dubitarim interpretari Id de quo est nostrum propositum, Vel, Id de quo amplectendo proposita est animo sentẽtia, vel, Id ad quod certo proposito ferimur. Vel, Id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus: sequendo etymon quod habetur, Ethic. lib. 3, cap. 2, in fine, ὑποσημαίνειν δ' ἔοικε καὶ

D τοὔνομα, ὡς ὂν πρὸ ἑτέρων αἱρετόν.

Προαιρετικὸς, Propositum habens ad aliquid propensum, Vel, Qui certo animi proposito cupidus est alicuius rei, siue ad rem aliquam fertur. cum genitiuo, apud Aristotelem Ethic. 5, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστι. Vbi προαιρετικὸς quidam olim barbarè interpretati sunt Voluntatiu- Ex nouissimis autem interpretationibus quæd m habent Qui enim talibus eligendis que agendis idoneus sit: aliæ, Qui consilium huiusmodi it vt hæc sequatur,

E ad eáque ipsa agenda ap us est. Bud. auc Comm. pag. 668 vbi dixit προαιρετικὸς ἀνὴρ esse Qui cupidè & libenter & propensè aliquid facit, hunc ipsum Aristotelis locum in exemplum affert. Legitur apud eundem Aristotelem Politicῶν 2, προαιρετικὸς τοῦ πλεονεκτεῖν, ἢ χρημάτων, ἢ τιμῆς, cui etiam loco conuenire meam interpretationem arbitror quam primam posui. ‖Προαιρετικὸς absolutè positum, id est sine casu: vt προαι-

F ρετικαὶ φύσεις, quæ libero arbitrio diuinitus præditæ sunt, inquit Budæus A quo προαιρετικὸς exponitur etiam ὁ αὐτοκέλευστος, Sponte faciens. Ab eodem apud Philonem De mundo προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exponitur Actiones à proposito proprio manantes: quæ interpretatio ad meam illam accedit. In vulg. lex. ex Aristotele citatur προαιρετικὴ ἕξις pro Electiuus habitus: & ex Galeno προαιρετικαὶ κινήσεις pro Voluntarii motus seu arbitrarii.

Προαιρετικὰ ῥήματα apud grammat. quæ προαιρέσεως significationem inclusam habent (accipiendo προαίρε-

G σιν generaliter pro volũtate vel hoc vel illo modo propensa) vt θέλω, βούλομαι, ποθῶ: atque adeo ipsum verbũ προαιροῦμαι, à quo nomen hoc deriuatum est.

c. 2. Ἀπροαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuoluntarius, vt quidam exponunt. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito, & consultò. Aristot. Ethic. 5. cap. 8, προελόμενοι μὲν ὅσα προβουλευσάμενοι, ἀπροαίρετα δὲ ὅσα ἀπροβούλευτα. vbi quidam ἀπροαίρετα vertunt Quæ aguntur non capto consilio, sequendo illam προαιρέσεως & προαιρετοῦ interpretationem de qua dictum est. In vulg. lex. citatur ex Dios-

H cor. lib. 6, cap. 32, ἀπροαίρετος ἔκκρισις σπέρματος pro Inuita seminis profusio, Sua sponte manans seminis fluxus. Sed contrà dicendum fuit, Non sua sponte manans.

HINC Ἀπροαιρέτως, Inuoluntariè, Non sponte, Non consultò, Non de industria, Bud.

c. 2. Αὐτοπροαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, (sicut & αὐτοκέλευστος & ἐθελουργὸς

apud Philonē De mundo) Libero arbitrio agens, Bud. A
ET Αὐτοπροαιρέτως aduerb. Suo ipsius arbitratu, vel Sua sponte, Bud.

C. ΠΡΟΣαιρέομαι, οῦμαι, Allego, Insuper lego, siue Deligo. Προσαιροῦμαι (inquit Budæus) Allego, id est, Ad numerum antiquum addo, & mihi coopto. Plut. Camillo, ἐπ' ἀρχὴν αὐτοῦ προσελόμενος Κορνήλιον. Προσαιρεῖσθαι etiam dicitur (addit idem Budæus) quum vir virum legit. Xen. Pæd. 1, οὕτω δὴ δεξαμένου τοῦ Κύρου, οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς Μήδους στρατείας. ἔδοσαν δὲ αὐτοῦ διακοσίους τῶν ὁμοτίμων προσελέσθαι. Vt autem in illo Plutarchi loco quem affert Budæus, habetur αὐτοῦ προσελόμενος, sic & apud Dem. κατ' Νεαίρας legimus αὐτοῖς προσαιροῦνται, vbi scribit, κοινὸν δ' αὐτοῖς προσαιροῦνται Διογείτονα. B
Sed & in illo Xenophontis loco subaudire possumus itidem pronomen: vt non videatur distinguenda fuisse significatio quam habet προσαιροῦμαι apud Plutarchū ab ea quam habet apud Xenophontem. Puto tamen, vt aliquis dicitur προσελέσθαι ἑαυτοῦ τινά, ita etiā dici posse προσελέσθαι ἄλλῳ. vt sit προσαιροῦμαι ἐμαυτοῦ τοῦτον, vel προσαιροῦμαί σοι τοῦτον. Conuenit porro cum illo Plutarchi lo- C
co hic eiusdem in Publicola, προσείλετο αὐτοῦ συνάρχοντα, Allegit sibi collegam.

C. ΣΥΝαιρέω, ῶ, Simul euerto, Simul profligo, quasi συναγαγὼν ἀφανίζω, vt ex quopiam grammatico in vulgar. lex. habetur. quem (quicunque fuerit) ad hunc Thucydidis locum aut similem quempiam respexisse puto, lib. 2, σῶμά τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας, ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα, Sed omnia simul profligabat, vel Sed omnia pariter conficiebat, etiam quæ omni victus ratione curaban- D
tur: vt ego in mea editione hunc locum verti, totum à Valla pessimè & intellectum & Latinè redditum. Sic vsus est & passiua voce, lib. 8, pag. 271, τὰ τῶν Ἀθηναίων τὰ χρ συναιρεθήσεσθαι, Simul vniuersa euersum iri. Nisi quis otiosam esse hic velit præpositionem.

Συναιρέω, Cōtraho in vnum. Item, Simul complector, qu... contrahendo. Hom. Od. υ, v. 95, Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα τοῖσιν ἐνεῦδεν. vbi Eustathius exponit συνάξας & συνειλήσας, id est, Quum contraxisset & conuoluisset. Qui tamen Lat. int... ...runt, reddiderunt Corripiens, E
Idem Eust. affert & hunc versum ex Il. π, v. 740, Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν Ὀστέον, vbi σύνελεν itidem positum esse ait pro συνέαξε. quod ita videtur intellexisse vt Homerus dicat supercilia coiisse, vtpote disrupto osse quod interstitium cōstituebat. Breuium tamen scholiorum autor exponit συνέτριψε, quem vulgò sequuntur exponētes Confregit. Vtrobique autem Eustathius admonet hinc esse dicta à grammaticis τὰ συνηρημένα, & συναίρεσις. In illo certè Homeri loco, sequēdo Eustathii expositionem, σύνελεν esse crediderim in- F
terpretandum Commisit: vt quum dicit Celsus oras alicuius plagæ committere suturis. Huc referendum συναιρεῖν de sermone dictum, vt Thucyd. πολλὰ ἂν τις ἔχων εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν δηλώσειεν, id est, Contrahens in pauca, Complexus paucis. Idem lib. 3, ἐν δὲ ξυνελὼν λέγω, πείθεσθαί μοι, &c. vbi sunt qui ἓν cum ξυνελὼν iungunt, sed malè, vt ex aliis locis apparet. Sic lib. 6, ξυνελόντες τε λέγομεν οἱ Συρακούσιοι. Greg. συνελὼν δὲ φαίην ἂν οὐκ ἀπεικότως. Quod & per accusatiuum & per datiuum etiam dicitur. Greg. in Iul. lib. 1, καὶ συνελόντα φάναι, τινὶ τοιούτων, &c. Sic συνελόντι δὲ εἰπεῖν, & συνελόντι δὲ φάναι. G
Interdum autem additur ὡς, vt apud Xenoph. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Nonnunquā verò breuitatis gratia omittitur infinitiuus: vt apud Isæū, συνελόντι δὲ, πολὺ τὸ διαφέρον κατ' ἀμφοῖν, &c. Interdū & nominatiuus per se ponitur, vt apud Gregorium συνελὼν ὅσον συνέξεται, Breuiter colligens, Dicens quàm breuissimè fieri potest, vt Budæus interpretatur. Pro eodē dicitur ἐνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vel potius ἐνὶ δὲ λόγῳ, sine verbo. Latini dicunt, Vt vno verbo absoluam, Vt semel dicam, vel Vt semel omnia dicam, Vt semel finiam, Vt paucis complectar. H

Συναιροῦμαι, Sto suspensus, Pendeo animi, Cōtrahor. Ita in vulg. lexicis: vbi ex Phalaride affertur, συναιρούμενος ἠθέλησα θανάτου προσδοκίᾳ. (vbi ἠθέλησα suspectum est) & ex Plutarcho in Numa, συναιρούμενοι τῷ μέλλοντι. Crediderim autem esse potius exponendum hîc συναιρεῖσθαι verbo Cōtrahi, sed metaphoricè sumpto, vt quum Cicero dicit Contrahi incommodis amici. ‖ Συναιρεῖσθαι autem quid sit grammaticis, vide in Συναίρεσις.

Συναιρεῖσθαι alia etiam signif. ponitur ab Aristotele, Rhet. 1, ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσι, πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν ἤδη καὶ τὸ μισεῖν καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον συνήρτηται πολλάκις. vbi Victorius συνήρηται interpr. Simul aptum connexúmque est, vt πρὸς οὓς, sit σὺν τῇ κρίσει ὧν. quam expositionem verbi συναιρεῖσθαι, & vt nouam & vt violentam, suspectam habeo: lectorem que moneo vt consideret annon, queadmodū συναιρῶ respondet interdum Latino Contraho, sumpto in propria significatione, sic & συναιρεῖσθαι hîc respondere illi metaphoricam significationem habenti possit: id est sicut Contrahi amicitia & odium dicitur, ita hîc τὸ φιλεῖν καὶ τὸ μισεῖν συνήρηται dictum sit: vt sit κρίνουσι πρὸς οὓς καὶ τὸ φιλεῖν, &c. Apud illos quibuscum vel amicitia contracta est vel odium. Sed quod sequitur, καὶ τὸ ἴδιον συμφέρον, non æquè commodam interpretationem admittere fateor: nisi & hîc συνήρηται τὸ συμφέρον dici quis putet, vt à Latinis interdum Contrahere damnum. Alioqui & hoc ipsum verbum συνήρτηται non immeritò fortasse alicui suspectum fuerit.

Συναίρεσις, Contractio, Complexio. ... g. Nazianz. citatur συναίρεσις εἰς ἀριθμόν, pro Complexus numeri. ‖ Συναίρεσις apud Græcos grammaticos figuræ nomen, quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur, vt quum ex ἀληθέϊ fit ἀληθεῖ, ex Δημοσθένεϊ fit Δημοσθένει: sic ex πλόος fit πλοῦς. Συναίρεσις (inquit Eustathius) δι' ἧς αἱ λέξεις ἐκ πλατυτέρων καὶ ἀναπεπταμένων συνάγονται εἰς βραχύτερον. Quintilianus lib. 1, cap. 5, in Europaē διαίρεσιν esse dicit, quæ contrarium vitium sit ei quod συναίρεσις & συναλοιφή vocetur, vt Phæthon, hoc in versu, Quum te flagranti deiectum fulmine Phæthon. Ab iisdē grammaticis Græcis συναιρεῖσθαι dicitur vox in qua fit huiusmodi συναίρεσις. Animaduertendū est autem συναίρεσιν pro contractione opponi τῇ διαιρέσει, vt συναιρῶ pro Contraho, opponitur τῷ διαιρῶ: ita quidem vt præpositiones in his res contrarias declarent. HINC Ἀσυναιρέτως, q. d. Incontractè, pro Absque contractione, Eustath. p. 16.

C. ΥΦαιρέω, ῶ, Subtraho, ὑφέλκω. vt Iliad. β, — ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thucydidem pro Subduco, lib. 3, καὶ Ἀθηναίοις ῥᾷον καταφρονήσειε, ὑφαιροῦντες αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους. Et ὑφαιροῦμαι pro eodem: vt apud Plutarchum in Camillo, τοὺς μὲν ἄλλας ὑφελέσθαι τὰ ἐγχειρίδια τῶν πολεμίων, hic ὑφελέσθαι exponitur Subduxisse. Sic apud eundem in Themistocle, ὑφαιρούμενος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύοντας. ‖ Item Subripio, Suffuror, apud posteros Homeri, vt Eustathius annotat pag. 194. sed tamen & apud ipsum Homerum ὑφαιρούμενοι ait significare posse ὑποκλέπτοντες, Iliad. π. v. 353, vbi de lupis dicitur, — ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. Altera autem expositio est, παρεξαίροντα διασπάζοντες, videlicet ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως. sed hæc alteri affinis est. Aristoph. Vespis, Οἴκτειρόν με ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ κ' αὐτὸς πώποθ' ὑφείλου. Apud eundem ὑφελοίατο pro ὑφέλοιντο, in Neb. Aristot. De animal. lib. 9, ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, Suffuratur coruo. vel, Eripit coruo, Aufert coruo.

Ὑφαίρεσις, Subtractio, Subductio. Item, Diminutio, Priuatio, Hesych.

Ὑφαιρέτεια, ας, ἡ, Obstetrix, μαῖα, Hes. Vt sit quæ fœtum subtrahit ex vtero, aut subducit.

Ὑφελήτης, (secundum quosdam vet. gramm.) ab ὑφελεῖν, deinde ablato v ex principio, & ε ex diphthōgo, φιλήτης, Eust. p. 194. Vide φιλήτης in φηλῶ.

ΑΙΡΩ, F. ἀρῶ, P. ἦρκα, (ex ἀείρω, vt opinor factum, de quo infrà) Tollo, id est Attollo, Sursum tollo, Eueho, Subueho. ὑψῶ, Thucydidis schol. Hom. Il. ρ, — ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. Fest. ab αἴρειν significatē Tollere, dictas Latinis ærumnas putat. Apud Aristophanem autem in ἐκκλησ. χεῖρας αἴρειν exponitur Manus attollere, vel potius porrigere. quòd Cicero in oratione pro Flacco, Manus porrexerunt dixerit pro χεῖρας ἀνέτειναν, ibi autem Aristophanes χεῖρας αἴρειν pro χεῖρας ἀνατείνειν

vſurparit. At verò ἐπαίρειν χεῖρα,& δάκτυλον αἴρειν,quidã A volunt eſſe Manum dare,quaſi victum ſe fatendo.

¶Αἴρω, Augeo, Amplifico. Demoſth. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ.at Plutarchus addit ἐπὶ μεῖζον,dicens in Gaio,ἐπὶ μεῖζον αἴρων τὸ πρᾶγμα.Nõnunquã verò additur datiu⁹ λόγῳ,pro Amplificare oratione,Exaggerare dicẽdo. Hic autem datiuus ſubauditur in illis Demoſthenis & Plutarchi locis. ¶Αἴρειν,Capere,Sumere. Soph. Antigona, —μύδρους αἴρειν χεροῖν,Sumere in manum. Sed Tollere in manus dicitur etiam, ni fallor. Ariſtophanes in Ranis,αἶρε πλῆκτρον, Cape plectrũ. B Niſi quis mauult, Attolle. Sic & in metaphoricis loquutionibus,vt αἴρειν θάρσος,apud Euripidem,Sumere fiduciam,Sumere animos,vel Tollere animos,vt Latini loquuntur. Sumere ſuperbiam dixit Horatius.Contrà verò αἴρειν δειλίαν,apud Sophoclem in Aiace,q.d.Sumere timiditatem.Melius,Concipere timiditatem.Quidam exponunt, Metum in ſe admittere. Sic ὄγκον αἴρειν ibidem,Faſtum concipere,vel Faſtum attollere. At Αἴρειν λείαν,verterem Prædam reportare:alii tamen Prædã obtinere,reddiderũt. Vide αἴρομαι. ¶Αἴρειν in proxi C mè præcedẽte phraſi expoſui Reportare:ſignificat verò & generaliter Afferre: vt Ariſtoph.initio Pacis,Αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. Alicubi etiam redditur Admouere, [illegible]φέρειν.

Αἴρω (vt Latinè Tollo) pro Erigo & pro Aufero, De medio tollo,inquit Bud. Vt autẽ exponitur aliquando Admouere,(cui tamen expoſitioni non facilè ſubſcribo) ſic interdum Remouere:vt αἴρειν τράπεζαν,Remouere menſam. Vertitur etiam Euerto:vt apud D.Ioannem, ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Sunt tamen & qui hìc D ἀροῦσι interpretentur Corripient:ſed ego malim aut Euertent,aut De medio tollent. licet magis conueniat hæc interpretatio huic verbo quum de homine vſurpatur:vt Luc.23, αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν.

Αἴρω,Moueo,id eſt Soluo,Proficiſcor,Abeo,vt ait Budæus.Sciendum eſt autem in hac ſignificatione interdum abſolutè poni, nonnunquam cum datiuo ναυσὶ,aliquando cum præpoſitione ἐκ aut ἀπὸ,iuncta genitiuo. Thucydides, καὶ εἰ μὴ ἄραντες τῇ παρασκευῇ ταύτῃ περιέπλεον. Plutarchus in Themiſtocle,αἴρειν βουλόμενος καὶ E πλεῖν ἐπὶ τὸν ἰσθμόν. Thucydides, ἄραντες ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Sic Syneſius,ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος. Dicitur verò & αἴρειν τὴν ναῦν,vt Latinè Soluere nauem.& ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur:vt apud Thucydidem lib.1. ¶Item αἴρειν, pro Caſtra mouere, item de quauis profectione terreſtri. Plutarchus,ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἀπόστασιν, ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ.Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. Budæus tamen ponit duntaxat Mouere,generaliter.

Αἴρομαι, F.ἀροῦμαι. P. ἦρμαι, in actiua ſignific. Tollo, F Erigo:vt αἴρεσθαι τὰ ἱστία,pro Erigere vela,Plutarcho.
¶Item,vt αἴρω,Porto, geſto,vel potius Geſtandum tollo(inquit Bud.)hoc eſt,ἀνατίθεμαι,ἐπιφορτίζομαι.Plutarchus in Antonio,τὴν δὲ δευτέραν ἤδη μεμετρημένοις φορὰν μέλλουσιν αἴρεσθαι.de frumento loquens quod portare humeris cogebantur. Hactenus Budæus:pro quo videtur facere hic locus Ariſtophanis ἀράμενος φέρε, id eſt Fer, ſeu porta, quum ſuſtuleris in humeros. vel, Sublatum in humeros fer.Exiſtimo enim ſubaudienda hæc duo vocabula ἐπ' ὤμων, quæ adduntur nonnunquam:vt a- G pud Demoſthenem,ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Qui tamen & ipſe ἀράμενον ſimpliciter dicit: vt ad Phil. epiſtolam μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενον. Poſſit verò alicui videri non ſatis generale illud ἐπ' ὤμων, quòd onera geſtentur etiam alia corporis parte, vt capite:ſubaudiat igitur ſiquis velit ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.aut tale quid. Vt plurimum certè committuntur humeris onera. Vnde & Horatius ſcripſit,— quid ferre recuſent,Quid valeãt humeri.Propertius tamen dixit,— capiti committere põdus. ¶Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud eſt H quàm φέρειν: vt apud Ariſtophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι,id eſt, Quos ferre non poſſint, Quos non tulerint (ſeu portauerint) vel centum Ægyptii.Sic apud Euripidem in Oreſte,Ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, id eſt, Cicerone interprete, Quod non natura humana patiendo ferat.

Αἴρομαι,Sumo,Capio,Capeſſo.πόνον αἴρεσθαι, Laborem ſumere.quod & Laborem ſuſcipere,exponitur.δίκας αἴρεσθαι,Pœnas ſumere. Soph. Aiace, Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,Pœnas de interfectoribus ſumerem. Apud eundem ibidem in ποδοῖν κλοπὴν ἀρέσθαι,videtur ἀρέσθαι reddi debere verbo Capeſſere:vt quum dicitur Latinè Fugam capeſſere. quod ad verbum eſt apud Euripidem in Rheſo,φυγὴν αἴρεσθαι.

Αἴρομαι,(inquit Budæus) τὸ φέρομαι & λαμβάνω, Fero, hoc eſt,Reporto præmium vel lucrum:vt αἴρομαι κλέος, αἴρομαι νίκην.Hactenus Budæus, exempla non afferens. nec putandum eſt αἴρεσθαι per ſe ſignificare Reportare præmium vel lucrum: ſed prout huic vel illi nomini iungitur. Sicut nec Reportare laudem ſiue gloriam,ſignificat per ſe,ſed cum accuſatiuo δόξαν, aut ἔπαινον in oratione ſoluta:in carmine autẽ cum accuſatiuo κλέος, vel κῦδος,vel αἶνον. vt ἄροιτο κλέος,Gloriam reportet apud Homerum. Et apud Heſiodum, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι. Rurſus apud Homerum Il. γ, — ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Sic Od.ξ,— ὡς ἄσπετον αἶνον ἄροιτο. Eodem modo Apollon. Argon.2, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄρωνται. Sic ἀράμενοι νίκην apud Plutarchum in Themiſtocle, Qui reportarunt victoriam. Denique Reportare lucrum, eſſet itidem αἴρεσθαι κέρδος:Reportare mercedem, αἴρεσθαι μισθόν:non autem αἴρεσθαι per ſe. Aut ſaltem dicendum eſt αἴρεσθαι ſonare Reportare pro præmio vel lucro, id eſt, Reportare aliquid vice præmii ſeu lucri. vt qui gloriam ex bello reportat, præmii loco gloriam reportare meritò dicitur. Habetur autem Il.μ hæc phraſis μισθὸν αἴρεσθαι, vbi dicitur ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.dicitur verò pro eodem μισθὸν ἄρνυσθαι,& vno verbo μισθαρνεῖν. ¶Sciendum eſt verò & in malam partem accipi αἴρεσθαι,vt κακὴν φάτιν ἄρῃ,apud Sophoclem in Aiace, pro Reportes malum rumorem vel ſiniſtrum rumorem:aut potius infamiam.Quidam autem vir alioqui doctiſſimus reddidit,Infamiam ſuſcipiat: putans hìc ἄρῃ eſſe tertiam perſonam à voce actiua αἴρειν, ſignificante Suſcipere in hoc loquendi genere.Sed ἄρῃ ſit neceſſe eſt ab αἴρομαι: & malim hìc ἄρῃ κακὴν φάτιν vertere Infamiam reportes, quàm Infamiã ſuſcipias. Vſurpant verò Latini interdum etiam Auferre pro Reportare. ¶Sunt porro qui αἴρεσθαι κλέος apud Homerum alio in loco velint ſonare, Parere gloriam alii,& afferre:hoc videlicet in loco, — ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Sed poteſt αἴρεσθαι κλέος hic quoque ſignificare Reportare gloriam: vt παιδὶ datiuus ſit qui vocatur acquiſitionis à grammaticis. Poteſt etiã hæc verbi αἴρομαι ſignificatio in nonnullis phraſibus aliter reddi quàm per verbum Reporto aut Aufero. nam νίκην αἴρεσθαι,poterit(qui malet)vertere Obtinere victoriã, Potiri victoria:non ſolùm Reportare victoriam. ſed ita tamen vt intelligat,quanuis in lingua Latina eadẽ hæc ſignificent, tamẽ Reportare victoriam,propriam verbi αἴρεσθαι vim melius exprimere. Sciendũ eſt autem dici pro eodem ἀναιρεῖσθαι νίκην.

Αἴρομαι,etiam Suſcipio,id eſt Incepto, Aggredior (vt inquit Budæus)duo proferens exempla,in quorum tamen altero duntaxat,αἴρεσθαι,Inceptare & aggredi,verti poſſe videtur.nam in loco Demoſthenis, ἄρασθαι πόλεμον, Suſcipere bellum, Inceptare bellum aut aggredi, poſſumus interpretari:at in loco Antiphontis, κίνδυνον ἄρασθαι,Suſcipere periculum,reddi queat:non item, Inceptare periculum aut aggredi.Sed & Adire aut Subire periculum dicitur potius: vt Laborem ſuſcipere. Licet Cicero alicubi (vt fit nonnunquam) idem verbum vtrique horum nominum accommodauerit. Quinetiam ἄρασθαι πόλεμον vertere malim Inferre bellũ quàm Suſcipere bellum, ſi ſpectanda ſit verbi Græci proprietas, ac tum præſertim quum additur præpoſitio πρὸς cum accuſatiuo. vt apud Demoſthenem ἄρασθαι πρὸς Ἀργείους πόλεμον,Bellum Argiuis inferre, Thucyd.1, πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, His bellum inferre.Nec tamen magnopere improbo Aduerſus hos bellum ſuſcipere. At verò ἄρασθαι πόνον non dubium eſt quin verti debeat Laborem ſuſcipere: vt apud Philoſtratum,ἤρατο τὸν ἀγῶνα,Certamen ſuſceperũt.Sic apud

Platonem

Platonem Pol.2, οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἡρέμεθα, Haud rem A
parui momenti ſuſcepimus, vel aggreſſi ſumus. Scien-
dum eſt autem pro eodem dici κίνδυνον αἴρεσθαι aut πόλε
μον, & κίνδυνον ſiue πόλεμον ἀναιρεῖσθαι.

Αἴρομαι, paſſiuam habens ſignificationem, Tollor,
Attollor, Euehor. Item Erigor. Sic Erotianus apud Hip-
pocratem αἴρεται exponit ἐπαίρεται. Lucian. in Somnio,
ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. vbi notandum eſt εἰς ὕψος
additum, quum ἀρθεὶς per ſe ſignificare poſſet Altè ſub-
latus, vel in altum. ‖ Itē metaphoricè ponitur αἴρομαι
vt actiuum αἴρειν, in hac ipſa ſignificatione. Demoſthe- B
nes de Philippo, Olynth. 2, διὰ τούτων ἤρθη μέγας, Ad ver-
bum, Per hæc ſublatus eſt magnus, vel euectus eſt ma-
gnus. Id eſt, euectus eſt ad magnitudinem. hoc eſt ma-
gnam potentiam. ita enim expono μέγας. Alii, ἤρθη μέ-
γας, euaſit magnus, reddunt: vim verbi αἴρομαι non ex-
primētes. ‖ Vſurpatur μεταφορικῶς etiā aliter hoc ver-
bum: vt quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴ-
ρεσθαι per ſe ponitur, vt apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ
δῆμος ἤρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus au-
tem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. C
Intellige autem, Erectus animo, vel, Erecto erat ani-
mo: vt etiā cōtrà à Latinis eadē metaphora dicitur De-
mitti animus in contraria ſignificatione. Plutarchus
autem, quod hìc αἴρεσθαι, alibi μετέωρον εἶναι dicit (ni me
fallit memoria) eodem metaphoræ genere: & ἀνάλο-
γος quoque ταπεινὸν εἶναι pro Animum Demittere. ‖ Αἴ-
ρεσθαι etiam Tolli, id eſt Auferri: vnde ἀρθεῖσα τράπεζα,
Sublata menſa, vel remota, vt Virgilius loquitur.
‖ Αἰρομένου ἡλίου Gaza apud Ariſtotelem vertit Sole abe-
unte. Fortaſſe autem dicitur αἴρεσθαι, quaſi Auferri à cō- D
ſpectu noſtro. ‖ Αἴρεσθαι ſunt qui velint accipi & pro
Commoueri, citantes hunc ex Euripidis Rheſo locū,
κἂν μὴ αἴρωνται φυγῇ. ſed minimè dubium eſt quin men-
doſè ibi legatur in vulgaribus editionibus φυγῇ pro φυ
γήν: vt ibidem dixerat, αἴρεσθαι φυγὴν μέλλουσι, quo loco
αἴρεσθαι ſignificationem actiuam habet, pro Fugam ca-
pere, vt antea interpretatus ſum: potius quàm Suſci-
pere fugam.

Ἄρσις, εως, ἡ, Eleuatio, Sublatio, ſeu Elatio, id eſt Euectio.
Ariſtoteles De mundo, λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμ- E
περιοδεύειν τῇ σελήνῃ. quod interpretātur, Aiūt vndarum
elationes cum luna circumagi. ἄρσις τῆς ζύμης apud Na
zianzenum Tumor fermenti: quum videlicet intume-
ſcendo in altum tollitur. Vt autem hic ἄρσις τῆς ζύμης
habemus, ſic apud Heſychium legimus ipſam vocem
ἄρσις expoſitam ζύμη. ‖ Ab eodem ἄρσεις explicatur
ἀποτελάσεις & βαστάγματα. Sed mihi non dubium eſt
quin ἀρόσεις (non ἄρσεις) expoſitum fuerit ἀποτελάσεις.
ſed quum ἄρσεις (quod librariorum incuria irrepſerat)
aliquis videret expoſitum ἀποτελάσεις, addidit & alterā F
explicationem βαστάγματα, ex ipſo Heſychio ſumptam:
quippe qui dixerat ἄρσεων, βασταγμάτων. Conuenit au-
tem hæc cum iſto qui ex LXX interpretibus citatur
loco, in Pſal. 81. ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων νῶτον αὐτοῦ, Auertit ab
oneribus dorſum eius. Hinc autem puto accepiſſe i-
ſtam ſignificationem, quòd onera ſoleant in altum tol
li quum imponuntur dorſo aut capiti. ‖ In vulga-
ribus autem lexicis citatur ex iiſdem LXX interpret.
3. Regum cap. 11, κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἄρσεις pro Con-
ſtituit eum præfectum tributis. Quæ ſignificatio ad ſe- G
quentem potius pertinere videri poſſit.

Ἄρσις, Ablatio, Detractio. Dioſcorides lib. 5, cap. 157,
πρὸς τριχῶν ἄρσιν, Ad detrahendos pilos. ἄρσις καὶ θέσις,
Oratio qua quum vnum tollitur, alterum infertur. Vi-
de θέσις in ἵημι.

Ἄρδην, aduerbium ab αἴρω deductum, ſi Sophoclis ſcho-
liaſtæ & Euſtathio credimus, vt ἀέρδην ab ἀείρω. Ille ἄρ-
δην apud Sophoclem exponit Altè & Agiliter, ſecun-
dum eam ſignificationem qua αἴρω vſurpatur pro ὑψῶ,
id eſt Attollo, Tollo in altum. Verſus Sophoclis eſt hic H
in Aiace, Πηδῶντος ἄρδην ἐκ τόπου τάφρων ὕπερ;

Ἄρδην Euſt. explicat φοράδην, citans hunc Euripi-
dis locum ex Alceſtide, — νέκυν ἤδη πρόσπολοι φέρουσιν ἄρ-
δην ἐς τάφον τε καὶ πυράν. Eſt autem φοράδην (quo ἄρδην
explicat) quaſi dicas Geſtabundè aut Geſtatitiè. Et φο-
A ράδην ἐκκομίζεσθαι dicitur qui ex aliquo loco exporta-
tur, geſtatus ab hominibus: ſiue geſtantibus eum homi
nibus, aut etiam homine eum geſtante vnico. Vnde &
vulnerati dicūtur φοράδην ἐκκομίζεσθαι, vt ſuo loco doce-
bo. Suidas videtur hāc aduerbii huius ſignificationem
cum proximè ſequente non bene confundere.

Ἄρδην, Penitus, Funditus. Æſchines contra Cteſi-
phontem, τὸν δὲ δὴ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατε-
τραφότα, id eſt, Eum autem qui Græciam & ciuitatem
funditus euertit. Idem aliquanto antè, τὴν δημοκρατίαν
B ἄρδην ἔλαθεν ὑφελόμενος. Exponitur etiam παντελῶς, id eſt
Planè, Penitus, Prorſus, Omnino: in hunc ex Phœniſ-
ſis Euripidis verſum, Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις
Κρέον; Atque in hac ſignificatione ἄρδην ſonat idem
quod ἀφανιστικῶς, (quaſi dicas, Abolitoriè, vel Extermi-
natoriè) vt notarunt veteres quidam grammatici: iuxta
eam verbi αἴρω ſignificationem qua pro ἀφανίζω poni-
tur, id eſt aboleo.

C. Ἀνταίρω, Contrà attollo, Aduerſus quempiam attollo,
vt ἀνταίρω τὰς χεῖρας. ET Ἀνταίρομαι voce paſſiua
C pro eodem, vt χεῖρας ἀνταιρομένους, Thuc. 3. & ὅπλα ἀνται-
ρόμενοι, apud eundem lib. 1. & apud Libanium in De-
clam. καὶ ἡμεῖς οἱ θεοὶ οὐκ ἀντιτείνομεν, οὐδὲ ὅπλα ἀνταιρόμεθα.
Quoniam autem qui χεῖρας vel ὅπλα ἀνταίρει ſeu ἀνταίρε-
ται (id eſt contrà attollit) is reluctatur & reſiſtit, ipſum
etiam verbum ſine adiectione in hac ſignificatione ca
pitur: videlicet pro Reſiſto, Reluctor, Renitor, Deie-
cto: vt Plutarchus, Σκιπίωνι πρὸς τὴν Φαβίου δύναμιν ἀν-
ταίροντι. Dicitur autem non ſolùm ἀνταίρειν ſeu ἀνταίρεσθαι
πρός τινα, ſed etiam ἀνταίρειν ſeu ἀνταίρεσθαι τινί. Lucianus,
D δῆλος γοῦν ἐστὶν οὐδὲ ἀνταίρεσθαι τῷ Δάμιδι δυνησόμενος. Idem
in Lapithis, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων
καὶ παιόμενος, Cum morione decertans. ‖ Dicitur etiā
ſcopulus ἀνταίρειν pro Contrà aſſurgere, apud Strabo-
nem. Bud.

Ἀνταείρω, idem, vide poſt ἀείρω.

Ἄνταρσις, Inſurrectio. q. d. Ipſa actio attollendi manus ad-
uerſus aliquem. ET Ἀνταρσία apud Suidam, per
quod exponitur vox συνωμοσία. ET Ἀντάρτης Heſy-
chio, Tyrannus qui inſurgit aduerſus regem, ſeu repu-
E gnat regi. Apud Suidam autem vt συνωμοσία exponitur
ἀνταρσία, ſic συνώμοτος, ἀντάρτης.

C. Ἀπαίρω, F. ἀρῶ. P. κα, Proficiſcor naui, Soluo. Item ali-
quando ſimpliciter pro Diſcedo, Abeo. Interdum cum
præpoſitione ἐπὶ, vel εἰς, aut cum aduerbio ſignificante
locum ad motum: interdum cum genitiuo, aut aduer-
bio ſignificante motum è loco. Polyb. lib. 2, ἀπῆρε μετὰ τῶν
φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν, Naui profectus eſt Alexandriam
vel, Naue conſcenſa profectus eſt. Demoſth. ὅτε ἐπὶ τὴν
προτέραν ἀπήειμεν πρεσβείαν τὴν περὶ τῆς εἰρήνης. Idem, ἀ-
F πῆραν διὰ τοῦ πολεμίου στρατεύματος εἰς Παγασάς. Sic ἀπῆρεν εἰς
Δελφούς, apud Plutarchum in Lycurgo. Apud Herodo-
tum ἀπαίρειν ἐς τὸ πέλαγος. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπ' οἴκου,
vel οἴκαδε, pro Soluere domum, id eſt, Soluere ad red-
eūdum domum. vel ſimpliciter, Redire domum. Cum
genitiuo autem, vt apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος
ἀπάρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Sic τῆς Ῥώμης
ἀπῆρεν apud eundem. Apud Euripidem, ἀπῆρας πατρί-
δος. Apud Platonem epiſt. 7, ἀπῆρα οἴκοθεν. Interdum e-
tiam ſine caſu. Demoſth. καὶ οἱ πρέσβεις ἀπήρκεσαν οἱ τοῦ Φι-
G λίππου. Æſchines, ἡμῶν κεχειροτονημένων ἐπὶ τοὺς ὅρκους, οὔπω
δὲ ἀπηρκότων. Suidas ἀπηρκότος itidem abſolutè poſitum
exponit ἀναχωρήσαντος, hoc in loco, ἄρτι δὲ ἀπηρκότος τοῦ
Σοραίχου, ἡ Σινωνὶς ἐφίσταται. Heſychius ἀπαίρει explicat ὁ-
δεύει, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ. ‖ Interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν di-
citur ſicut Latinè Soluo nauem. Herodotus, ἢν ἀπαί-
ρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Ἀπαίρομαι etiam dicitur,
ſi credimus Heſychio: apud quem legitur ἀπαίρονται
expoſitum ἀποδημοῦνται.

Ἀπαίρω, Suſtollo, Eleuo in Altum. ἀπῆρεν, ὕψωσεν, Sui-
H das. Sed ἐπαίρω potius dicitur.

Ἀπαίρω, Tollo, Aufero, Detraho. vnde Ἀπαίρομαι, Aufe-
ror, vt apud Matth. Marc. & Lucam, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ'
αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, εως, ἡ, Profectio, Abitio, Diſceſſus. vt ἀπαίρειν pro
Proficiſci, Soluere. Apud LXX interpr. Num. cap. 33,

καὶ ἔγραψε Μωϋσῆς τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν, vbi exponitur Profectiones & Mansiones eorum. Dictas autem volunt ἀπάρσεις à tollendis sarcinis. Vide in ἐξαίρω, eiusdem libri cap. 9, locum, in quo ἐξαίρειν & παρεμβάλλειν copulantur vt hìc ἀπάρσεις & σταθμοί: quam significationem sequendo, fuerint ἐξάρσεις quæ hic ἀπάρσεις, & παρεμβολαὶ quæ hic σταθμοί.

C. Διαίρω, Tollo, Attollo, Erigo. vt διῆρκε τὸ ῥόπαλον, apud Lucianum. Sic in voce media διαραμένη apud Aristot. De mundo, διαραμένη πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, Quæ se erexit, (vt sit pro διάρασα ἑαυτὴν) vel Erecta, Sublata. Lucianus autem & Plutarchus passiuum etiam participium διηρμένος pro διηρκὼς posuerunt in hac significatione, διηρμένος τοὺς ἄκοντας. At passiua significatione διηρμένος, vt in hoc Basilii loco, ἰδεῖν ἐστι χεῖρας μὲν διηρμένας κατὰ τῶν ὁμοφύλων· καὶ πᾶσι μέρεσι τοῦ σώματος ἐπιφερομένας. Apud Hermogenem autem διῆρται exponitur διάρμα καὶ ὄγκον ἔχει: & alibi διηρμένος, sublimis. Budæus hæc eiusdem verba in lib. περὶ σεμνότητος, Μάλιστα δὲ τὰ στοιχεῖα ταῦτα τὸ ω καὶ τὸ α διαίρει τε καὶ διογκοῖ τὸν λόγον exponit Faciunt grandius pronuntiare & ore patentiore. στομφάζειν ποιεῖ. Sciendum est autem, quanuis διαίρειν per se Attollere significet, interdum tamen illi addi ἄνω, aut εἰς ὕψος, aut tale quid. Xenophon in lib. De arte equestri, ἄνω δὲ τὸν αὐχένα διαίρειν. Sic Gregorius de Basilio loquens, dixit, ἀλλ᾽ ὑψοῦ τὴν κεφαλὴν διάρας, καὶ κύκλῳ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα περιαγαγών. Et apud Theophrastum, διηρμένα εἰς ὕψος. Quibus locis adhiberi simplex etiam posset, sed minus significanter & eleganter. Legitur & διηρμένος πρὸς ὄγκον apud Hermogenem.

Διαίρω, Aperio, de ore dictum, pro eo quod Latini dicunt Hiscere, aut Mutire. Chrysostomus, ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, Ne occasionem quidem hiscendi reliquimus ipsis aut mutiendi. vt apud Liuium, Non hiscere quenquam præ metu potuisse. Demosthenes in Midiam, μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα περὶ αὐτοῦ νῦν ἔχειν ἐμέ. vbi videtur accipi pro Ne verbum quidem facere. sicut Bud. οὐδὲ διῆρε τὸ στόμα apud eundem interpretatur Ne verbum quidem fecit.

Διαίρω, Traiicio. Polyb. 1, καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς. Idem, καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν. Hinc Δίαρμα, Traiectus, quod vide paulo pòst.

Δίαρμα, Elatio. Hermog. τοῦτο δὲ, καίτοι κομματικὸν, ὅμως λεπτόν ἐστι, καὶ οὐκ ἔχει δίαρμα, οὐδὲ μέγεθος. ‖ Δίαρμα, Traiectus. Strabo lib. 4, τέτταρα δ᾽ ἐστὶ διάρματα οἷς χρῶνται συνήθως ἐπὶ τὴν νῆσον ἐκ τῆς ἠπείρου. Sic Polybius apud Suidam.

Δίαρσις, Elatio, Sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum. vnde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη Polybio lib. 2, ἀφελόμενοι τὴν ἐκ διάρσεως αὐτῶν μάχην, id est (Camerario interprete) Adimentes facultatem illis sublatis ensibus dimicandi. In vulg. lexicis. ἐκ διάρσεως μάχη, quum cæsim res geritur: quum verò punctim infertur plaga, dicitur ἐκ καταλήψεως, vel ἐκ διαλήψεως, vel ἐκ μεταλήψεως. Idem autor apud Suidam in Διάληψις, opponit inter se ἐκ διαλήψεως & ἐκ καταφορᾶς quod esse idem putatur cum ἐξ ἐπάρσεως.

ΕἸσαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur mensa, (interprete Camer.) qui autorem non citat. Apud Poll. lib. 6. cap. 12 in principio, αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι.

C. ἘΞαίρω, Effero, Extollo, Attollo. vt ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristoteli De mundo. Et ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Aristidem. ἀλλ᾽ ὥ τε ἐξήρθη μέγας, Gal. εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, Plutarchus Camillo. Apud Sophoclem ἐξάρης exponitur Intentes, vbi dicit μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος. Apud eundẽ in Antigona, κοῦφον ἐξάρας πόδα, Cam. interpretatur Gressum accelerans. Citatur ex eodem Sophocle, ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaphora qua dicitur Latinè Erigi spe. Et ex Platone De leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Fastu elatus. Apud Basilium autem ἐξῆρται χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἡ πνευματική, Sublatum est gaudium. Ἐξαίρω Bud. apud Luc. interpr. etiam, In sublime rapio. ‖ Ἐξαίρεσθαι per se positum, Cam. interpr. Efferri opinione in hoc loco ex Eurip. Rheso, Ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων Φεύγειν Ἀχαιούς. ‖ Ἐξᾶραι (vt tradit Hes.) dicitur etiã auis quum sublimè volat.

Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Homerus Od. ε, Πόλλ᾽ ὅσ᾽ ἂν οὐδέποτ᾽ ἐκ Τροίης ἐξήρατ᾽ Ὀδυσσεύς. Eustathius tamen & alias longius petitas expositiones affert. ‖ Ἐξαίρωνται apud Plat. in Prot. pro E medio tollant, vel Inde auferant. Bud. Comm. pag. 747. Ex Euripide autem citatur ἐξαίρετε θανεῖν, pro Efferte ad moriẽdum. Et ex eodem, θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, pro A terra feras excitat.

Ἐξαίρω, Aufero, Eximo. Plato Cratylo, ἐξαίρων τε καὶ ἐντιθεὶς γράμματα οὗ δέοι. quum de eadem re in eodẽ dialogo ἐξαιρεῖν dicat. Et vt idem dixit, Σωκράτην δ᾽ ἐξαίρω τοῦ λόγου, sic ex Synesio habuimus suprà, ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου, ab ἐξαιρῶ. Fortasse autẽ illic ἐξαιρῶν, hic ἐξαιρῶ ab eo scriptum fuit. Affertur tamen ex Xenophonte ἐξαίρειν itidem oppositum τῷ ἐμβάλλειν: vbi dicit ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν. Et ex Galeno, ἐξαίρειν τὸ κατάπλασμα. Et ex Synes. ἐξαίρεσθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitiuo præpositione ἀπὸ, vbi dicit, ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξαίρεσθαι βιβλία.

Ἐξαίρω, Moueo castra. Polyb. lib. 2, ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. Hinc Num. cap. 9, παρεμβαλοῦσι & ἐξαροῦσι opponuntur: vbi tamen ἐξαροῦσι exponitur Proficiscentur. Vide suprà in Ἄπαρσις.

Ἔξαρσις, Sublatio, Ipse extollendi actus. Item Ablatio, Exemptio. Suidas ἐξάρσεις exponit ἐπάρσεις in hoc quem affert loco, ὁ δὲ θρασύτερον προσενεχθεὶς, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν καὶ περιδινήσεις ποιούμενος, βέλει τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βίον.

Ἔξαρμα itidem Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur poli sublatio, siue elatio, quam ἔπαρσιν & ἔπαρμα dixit Ptolemæus (vt scribitur in vulg. lexicis) & alii δίαρμα. Cui opponitur ἔγκλισις, id est Inclinatio. Dicitur autem non solùm πόλου ἔξαρμα, sed etiam ἡλίου, & ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, quum medium tenet cælum, apud Strabonem. Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. ‖ Ἔξαρμα exponitur etiam Impetus.

C. 2. Ὑπεξαίρω, & Ὑπεξαίρομαι, Eximo, Summoueo, Reiicio. Plato in Theæteto, εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Item, Clàm de medio tollo. Xenophon de tyrannis loquens, ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸ φόβον ὑπεξαίρωνται. Bud. Comm. pag. 518. Sed particula Clàm quam addit in posteriore significatione, videtur & in cæteris addenda, nisi quum ὑπεξαίρεσθαι simpliciter pro ἐξαίρεσθαι sumitur.

C. ἘΠαίρω, Attollo, Erigo: vt ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Demosth. Pro corona, ἀλλ᾽ ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων, &c. Dicitur & ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Idem ibidem, τὰ περὶ τούτων πολλοὺς καὶ θρασεῖς ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπηρκὼς, vt Plut. Pericle, πρεσβύτου πέτρον ἐπηρμένου δι᾽ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐπηρμένοι τὸ ῥόπαλον. Dicitur & ἐπάρασθαι pro ἐπαίρειν, vnde ἐπαράμενος. Plut. in Apophth. ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος.

Ἐπαίρω, metaphoricè vt Lat. Erigo. Item pro Impello, seu Perpello, Incito, Stimulo, Accendo. qua in significatione cum apud alios tum apud Thuc. est frequens. & præsertim in voce passiua. Sic lib. 3, καὶ ἡ τύχη ἐπ᾽ αὐτοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαίρειν. Et lib. 8, ἀφίστασθαι δ᾽ αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἰσχυρὰ ὄντα. Demosth. in Midiam, cum infinit. ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. At in orat. Pro corona, sine infinitiuo, οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem Latinè itidem spes erigere: sed hic vertendum est ἐπῆρε per verbum quod & cum cæteris nominibus conueniat quæ ipsi ἐλπὶς adiuncta sunt. Apud Aristoph. ἥτις με γῆμ᾽ ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, exponitur Quæ mihi autor fuit vt tuam matrem vxorem ducerem. Ἐπαίρειν (inquit Camer.) Ad superbiam & fraudem inducere, & Inflare: sed exemplum non addit. Ego verbum φυσᾶν, quo illud Inflare significatur, interdum adiunctum reperio: vt apud Plutarchum De lib. institut. δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν. quasi dicas, Efferre, id est elatos reddere. Vide Μετεωρίζω cum φυσῶ itidem copulatum. IN passiua etiam voce & significatione frequentissimum est in eadem

metaphorâ,non apud Thucydidem tantùm(cuius antè memini) sed & apud cæteros. Inter alia autē exēpla quæ ex eo possunt sumi,hæc sunt,lib.3,ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος,quæstu impulsus,vel adductus,aut allectus.Cui affine est lib.7, ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ δυνατώτερον ἐπαρθέντες.Sic in 1,καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα.Eodem libro οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ exponitur Non mouemur illecebra.Et in alio loco,ἐπαιρόμενος τῇ διανοίᾳ, dicendi facultate subnixus. Potest etiam exponi Elatus: de qua significatione postea dicetur. Apud eundem ἐλπίδι ἐπαίρεσθαι,quod Latinè ad verbum Spe erigi. sed & Spe impelli verti potest.vt lib.3,ὅμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι.Et lib.1, μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος,Illa spe erigamur,vel Impellamur,vel Excitemur.Sic Herodianus lib.2,ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι.Idem ibidem,καὶ κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι.Rursus apud Thucydidem lib. 2,ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται. vbi puto ἐπῆρται verti itidē posse Erecta est:sed addito ablatiuo Expectatione: hoc modo, Erecta est expectatione quò hic tumultus erumpet. Sed & Suspensa est, existimo posse reddi. Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infinitiuo iungitur:vt & actiua vox ἐπαίρειν.Isocrates ad Phil.ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς.Idem ibidem, ἐπήρθην μὲν οὖν ἐπιστέλλειν σοι διὰ ταῦτα. Quibus tamen in locis commodius ἐπήρθην voce actiua reddi posse arbitror, ita, In animum induxi. ‖Ἐπαίρεσθαι,Inflari, vt ἐπαίρειν,Inflare,metaphorica significatione. Sed possumus ad verbum etiam reddere Efferri: (commodius quàm actiuum ἐπαίρειν,actiuo Efferre) vnde ἐπηρμένος & ἐπαρθεὶς, Elatus. Æsch.in Ctesiph. οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψατε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Polyb.lib.1,ἐκ τοῦ γεγονότος προτερήματος ἐπαρθέντας. Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quàm ἔκ τινος: vt Xenophon Pæd. 8, ἐπαρθεὶς ταῖς παρούσαις τύχαις.Sic Thucydides lib.1,καὶ μή τε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι.Herodianus autem lib.6,dixit,καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος. vocās εὐπραγίας quod Thucyd.εὐτυχίαν,Xenophon τύχας. Apud eundem ἐπηρμένος cum datiuo,præcedente præpositione ἐπὶ, quum dicit ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ.

Ἔπαρμα,& Ἔπαρσις (quod frequentius est) Elatio, Eleuatio,Sublatio in altum: vt in Definitionibus quæ Galeno tribuuntur, σταφύλωμα ἐστὶν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum,quod Latinè fratrare dicitur, autore Festo. sororientes etiam mammas dixit Plinius, vt scribitur in vulgaribus lexicis. Ἐπάρσεις & πτώσεις opponuntur à Zenone apud Galenum,Ζήνων δ' οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς ἀλλὰ τὰς ἐπιγινομένας αὐταῖς συστολὰς καὶ λύσεις, ἐπάρσεις τε καὶ πτώσεις,τῆς ψυχῆς ἐνόμιζεν εἶναι τὰ πάθη, id est (Turnebo interprete) Zeno autem non iudicia sed iudiciis adiunctas contractiones & solutiones, elationes & collapsiones, animi perturbationes esse censebat. ‖Ἔπαρσις, Elatio animi,Insolentia: vt de ἐπαίρεσθαι dictum est.Sic vtitur Gregorius Nazianzenus. Et ab Hesychio quoque ἔπαρσις exponitur ὑπερηφανία. ‖Ἔπαρσις voluptatis etiā habet significationem:& Latinè Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce vsi sunt quum ἡδονὴν definierunt, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpretatur nimiam sine ratione, animi elationem. Vide & aliam eius interpretationē mei lex.Cic.pag.59.

c.2. Συνεπαίρω, Vnà attollo, Adiuuo in attollendo. Exponitur etiam Vnà excito. & citatur ex Xenoph. OEcon. Apud Nazianzenum, τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, Vnà cum cruce attollitur. Apud eundem,συνεπαίρῃ τοῖς νοουμένοις interpretantur, Ad ea quæ sola mente videri possunt penetres.

¶ Ἐπαείρω apud poetas pro ἐπαίρω, vt ἀείρω pro αἴρω. Hesychius ἐπαείρει exponit ἐπαίρει: item ἐπαείρας, ἐπιγείρας: item ἐπαειρόμενον, ἀφαιρούμενον. Vnde ἐπαείρω exponitur Latinè Attollo, Erigo, & Excito, Sollicito. Item Aufero. In vulgaribus lexicis, ἐπάειραν ἁμαξάων explicatur ταῖς ἁμάξαις ἐπετίθεσαν, carris imponebant. Vide & post Ἀείρω.

C. ΚΑΤαίρω, (de nauigantibus) Appello, Applico, Deferor, (vt Virgilius dixit, Huc vbi delati portus intrauimus) Alciphr. in epist. οἶδα τὸν Μῆδον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας δεῦρο καταραντα. Polybius lib. 5, ἀναχθεὶς ἐκ τῆς Λευκάδος κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Pro Descendo apud eundem sæpe, vt testatur Budæus. Exponitur etiam Aduenio,Proficiscor,& aliis modis, quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Plato Hippia maiore,ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας, Contulisti te Athenas,Camerario interprete. Plutarchus in Romulo de vulturibus, ἀφ' ἑτέρας τινὸς γῆς καταίρειν ἐνταῦθα, aduenire, vt Budæus interpretatur: qui & apud Xenophontem, ἀπὸ ὄχθων καταίρειν vertit Desilire, Comm. pag.747.

Κάταρσις,Appulsus nauium, Budæus ex Plutarcho. In lexicis Græcis exponitur ἐπιτήδειος εἰς καταγωγὴν τόπος. AT Καταίρεσις (quod mendosum esse videtur) ab Hesychio exponitur κατάλυσις, id est Diuersorium.

c.2. Ἐπικαταίρω,Decumbo, Delabor. quasi dicas, Desilio super.vt καταίρειν apud Xenophontem pro Desilire,Plutarchus in Pompeio, εἴθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν, id est(Budæo interprete pag. 747) Vt inertem auem,alienis cadaueribus insidentem, vel In aliena cadauera decumbentem. quam posteriorem interpretationem malo, indicetur.Perinde ac si dixisset καταίρειν ἐπ' ἀλλοτρίοις νεκροῖς. ita enim resoluendam præpositionem puto.Exponitur etiam Descendere,& Deferri.

C. ΜΕΤαίρω,Transfero(inquit Budæ⁹.) Theophrastus De causis plantarum lib. 1, τὸ συνήθεσαν ἐν τῷ ξηρῷ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν. Et μετηρμένος voce passiua Translatus. Gregorius 265, καὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου μετηρμένην καὶ μεταπεφυτευμένην ἄμπελον.Est etiam Muto, Transmuto,vt scribit idem Budæus:citans ex Demosthene pag.165,ἐπειτα τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησαν κινεῖν καὶ μεταίρειν ἐφ' ᾧ πρεσβεύοντες ἥκομεν.Idem significare dicit & in quodam loco Prouerb.Solom.

¶ Μέταρσις,Translatio:vt μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophrastum,Translationem admittere,id est Transferri posse: vt Gaza vertit. De caus. plant.lib.1, αἱ γὰρ τοιαῦται φυτεῖαι μόνον δέχονται καὶ μέταρσιν.Est etiam Mutatio, Transmutatio:vt μεταίρω,Muto,Transmuto.

Μετάρσιος, Sublimis, Altus. (à verbali μέταρσις, tanquam sublationem etiam seu eleuationem significante) Dicuntur autem peculiariter μετάρσια quæ sunt ἀπὸ τοῦ κύκλου τῆς σελήνης καθήκοντα μέχρι πρὸς τὴν θέσιν τῆς γῆς: vt scribit Plutarchus initio libri 3 De placitis philosophorum,id est(vt Budæus interpretatur) Quæ à circulo lunæ ad situm vsque terræ pertinent. Ocellus autem μετάρσιον siue ἀέριον vocari tradit quod est inter cælum & terram.λέγω δὲ (inquit) μέρη τοῦ κόσμου, οὐρανὸν, γῆν· τὸ μεταξὺ τούτων, ὃ δὴ μετάρσιον καὶ ἀέριον ὀνομάζεται. Sic apud Philonem De mundo μετάρσιον χώραν sublimem regionem interpretantur. ‖ Apud Herodotū autem in Polymnia μετάρσιαι νῆες, quæ altum tenent & in salo sunt.Pro quo malè in vulgaribus lexicis,Exteriores naues.Vide Μετέωρος. HINC verbum Μεταρσιόω,ῶ, In altum vel sublime tollo. vnde μεταρσιωθὲν apud Herodotum:μεταρσιωθὲν φέρεσθαι,In sublime elatum, seu euectum.

c.2. Μεταρσιολέσχης, Qui de sublimibus rebus (id est cælestibus)inaniter disputat. Vel magis ad verbū,Qui fabulatur de rebus sublimib⁹.vnde μεταρσιολέσχαι dicti sunt physici,inquit Budæus. HINC & Μεταρσιολεσχεῖν, De sublimibus rebus disputare aut fabulari,seu sermocinari,more physicorum. ET Μεταρσιολεσχία, De rebus sublimibus disputatio.Plutarchus in Pericle,τῆς λεγομένης μετεωρολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑποπιμπλάμενος. Μεταρσιολεσχεῖν exponitur etiam De rebus futilibus fabulari, seu sermocinari: sic & Μεταρσιολεσχία,De rebus futilibus fabulatio seu sermocinatio.

c.2. Μεταρσιολόγος,idem quod μεταρσιολέσχης. ET Μεταρσιολογία idem quod μεταρσιολεσχία:nisi quòd μεταρσιολέσχης & μεταρσιολεσχία maiorem quēdam contemptum indicare videntur.

C. ΠΡΟαίρω,Progredior. Plut. apoph. Lacon. ἐκέλευσεν ὡς

φίλον προαίρειν, id eſt Progredi, inquit Bud. ‖ Προαίρειν ὅρκον, vide in Ὑπαίρειν.

C. ΠΡΟΣαίρω, Affero, Exhibeo, vt apud Pherecratē πρόσαιρε τὸ κανοῦν, Affer caniſtrum. Item Sumo: vt προσαίρεσθαι σιτίον apud Galenū, Sumere cibum: ſicut dicitur προσφέρεσθαι σιτίον. HINC Πρόσαρσις & Πρόσαρμα. Eſt autem Πρόσαρσις Exhibitio cibi, vel Vſus cibi. Hippocr. περὶ μὲν οὖν ῥοφήματος προσάρσιος οὕτω γινώσκω. Ab Erotiano exponitur προσφορά. AT Πρόσαρμα, Cibus qui exhibetur. Hippocr. Aphor. 15, lib. 1, ἐν ταύτῃσι σὺν τῇ ὥρῃσι καὶ τὰ προσάρματα πλεῖω δοτέον. Vtitur & alibi. Euſtathius vult πρόσαρμα dici quaſi τῷ στόματι προσφυὲς σιτίον, id eſt cibum corpori congruum: inde deducens vnde & ἐρίηρες. ſed quum legamus προσαίρεσθαι σιτίον pro προσφέρεσθαι, quin ab eo deducatur, minimè nobis dubitandum eſt. atque adeo ipſe alibi hanc deriuationem ſequitur. nam in hoc verſu Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτηρ, poſtquam ἄειρε expoſuit προσφερε, addit ἀρτην, inde dictum fuiſſe, & προσάρματα, σιτία. **B**

C. ΣΥΝαίρω, Vnà cum alio attollo, Adiuuo in attollendo. Item, Cum alio tollo, id eſt Aufero, Mecum tollo: vt apud Ariſtotelem De generat. animalium lib. 2, ἐπὶ ὅταν συναίρῃ ἄλλα περιττώματα. Bud. C. 528. ‖ Συναίρειν & Συνάρασθαι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18, pro Conferre rationem cum ſeruis, vel potius Conferre rationes, vt loquitur Cicero in epiſt. ad Atticum lib. 5. Ac certè plura lem numerum in his omnibus loquēdi generibus Latinius vſurpari puto quàm ſingularem. **C**

Συναίρω & frequentius Συναίρομαι, Adiuuo, Opitulor, συμπράττω. Cum datiuo perſonæ, aut qui eius locum obtineat. Philop. in Proclum lib. 2, ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγελλόμενοι. Vbi Budæus vel Opitulari vel Aſtipulari poſſe verti exiſtimat. Eſt autem obſeruandus hic locus contra id quod à Varino ex quopiam grammatico affertur, συναίρω videlicet nō inueniri. quod an generaliter dictū ſit, an intellexerit συναίρω non dici vt συναίρομαι pro βοηθῶ, dubium ibi relinquitur: συναίρομαι certè multo vſitatius eſſe conſtat. Plutarchus in Galba, τοῖς Γαλάταις Οὐίνδικι συναραμένοις. Herodianus lib. 7, συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Ibidem, μηδεὶς αὐτοῦ συναίρηται. Et lib. 3, ἢ συναιρομένη τῇ τοῖς ἐκείνου πράγμασι τύχῃ. Iungitur autem & cum accuſatiuo rei, necnon cum genitiuo: licet accuſatiui tantùm Budæus meminerit. Dicitur enim συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τοῦ κινδύνου, Te adiuuo in periculo, vel Tibi opem fero in periculo. q. d. Tecum ſubeo periculum, vel Suſcipio. Vtriuſque conſtructionis apud Thucydidem exempla reperio. Nam lib. 4, pag. 124 ſcribit, Ἄνδρες οἱ ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου. Vbi ſchol. exponit συνεφαψάμενοι. Sic autē alibi, Ἀργεῖοι οὐ ξυναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου. At lib. 2, pag. 71, μετὰ Ἑλλήνων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης. Hac autem conſtructione Demoſth. Olynth. 1, dixit ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα. Herodianus genitiuo rei & ipſe iunxit lib. 7, ὃν μὲν ἡμῶν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς τῶν κινδύνων γένῃ (hunc enim puto eſſe verborum ordinem grammaticum, ὃν συνάρῃ καὶ κοινωνὸς γένῃ τῶν κινδύνων ἡμῶν. alioqui συνάρῃ ἡμῖν dicendū fuiſſet) Sed ſchol. Thucydidis in illo libri 4 loco ξυναράμενοι τοῦδε τοῦ κινδύνου poſitum ait pro ξυναράμενοι τόνδε τὸν κίνδυνον. Ac profectò ſi reſoluatur compoſitum in ſimplex, per accuſatiuum duntaxat reſolui poteſt: vt ſit συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον quaſi ἄρομαι σὺν σοὶ τὸν κίνδυνον. Obſeruandum eſt autem, συναίρεσθαι pro opitulari eodem reſpectu dici quo συλλαμβάνω & συνεφάπτομαι. Sciendum eſt autem aoriſtum ἄραι & ἄρασθαι inueniri etiam cum α non habente ι ſubſcriptum, & quidem frequentius. ſic & in cæteris modis, idque itidem in compoſ. **D** **E** **F** **G**

C. ΥΠΕΡαίρω, Extollo vel Effero ſupra. Interdum autem ſimpliciter Extollo ſiue Effero, vacante præpoſitione ὑπέρ. vt quum dicit Lucianus ὑπερήρκασιν ὑπὲρ, in dialogo qui inſcribitur Ἔρωτες, circa finem, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοῖς τοῖς κροτάφοις ὑπερήρκασι. ‖ Ὑπεραίρω, Excedo, Supergredior, Antecello: cum accuſatiuo, & interdum etiam cum genitiuo. Ariſtoteles Politicῶν 2, ἐὰν γὰρ ὑπεραίρῃ τὸ τῆς οὐσίας μέγεθος ὁ τῶν τέκνων ἀριθμὸς, ἀνάγκη τόν γε νόμον λύεσθαι. Plutarchus in Lycurgo, ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Sic etiam dixit Ariſtides, ὥσθ' ὑπερῆρεν αὐτὴν τοσοῦτον ἡ πόλις ὅσον περ ποτὲ τοὺς ἄλλους. Theophraſtus autem τὸ ὑπεραῖρον τὸ ὕδωρ dixit, Quod excedit aquam, id eſt, Quod extat ſuprà aquam, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ φανερὸν ὑπὲρ τοῦ ὕδατος εἶναι καὶ ἀνοίγειν τὸ ἄνθος, συχνὸν δὲ τὸ ὑπεραῖρον εἶναι τὸ ὕδωρ. Interdum cum accuſatiuo pro Supero in propria ſignificatione ſumpto: vt dicitur Superare montes, & Superare viam ſaltu: vt apud Xenophontem, τείχη ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθοις ἀνάλλεσθαι. Genitiuo etiam interdum iungitur. Ὑπεραίρω (vti dixi) pro Excedo, &c. Sic Pauſanias, τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων ἤδη τὰ πατρία πολὺ δή τι καὶ ὑπερῆρε τῶν πανταχοῦ τοῦ κόσμου. Eandem conſtructionem ei dedit & Theophraſtus alicubi. Quidam autem grammatici annotarunt hanc ſolam habere conſtructionem quum ponitur pro περιέχειν & περιφέρειν. Interdum ſine caſu ponitur ὑπεραίρων, ſicut ὑπερβάλλων, pro ſupramodum magno: vt ὑπεραίρουσα ἁμαρτία apud Gregorium. **H**

Ὑπεραίρω de nauigantibus dictum, ſicut καταίρω. Polyb. in 1, Ἄννων τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν πολεμίων ναυσί, id eſt, Superato pelago. Hanc autem ſuperandi ſignificationem habet & in alio vſu, vt modò dictum eſt.

Ὑπεραίρομαι, Exuperor, Superor: eo ſenſu quo dicitur aliquid magnitudine ſuperari ab alio pro Minus eſſe, Gregorius, καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλειν ὑπεραιρομένην τῷ κρείττονι. Ab Heſychio autem ὑπεραίρεται exponitur ὑψοῦται. At D. Paulus ὑπεραίρεσθαι ponit pro Seipſum extollere ſeu efferre, ad Theſſal. cap. 2. v. 4, ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πᾶν τὸ λεγόμενον θεὸν ἢ σέβασμα. Vetus interpres vertit, Qui extollitur. Et 2. Corinth. cap. 12. v. 7, καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ne me efferam, vel Ne me extollam. Nec enim videtur neceſſe addere Supramodum, aut aliquid huiuſmodi, ne videatur concedi illi ſe efferre, ſed non ſupramodum.

ΥΠαίρω, Attollo, Eleuo, in vulgaribus lexicis. Budæus ὑπαίρειν τὸν ὅρκον pro προαίρειν poni dicit, vt ὑπάγω pro προάγω ponitur: ſed nec expoſitionem, nec exemplum addit.

ΑΙΩΡΕ΄Ω, ῶ, F. ήσω. In ſublime attollo, Surſum tollo, Eleuo, Effero, Eueho, Subueho. Item ſuſpēdo, Demoſthenes Pro corona, ἔφης τοὺς παρειὰς θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anthologia epigrammatum, Τέσσαρες αἰωροῦσι ταυτηφόροι ἐπὶ νώτων Νίκαι ἰσοπέδμοις ἴχνεσ' ἀθανάτων. Ab αἴρω fieri αἰωρῶ interiecto ω, ſeu per pleonaſmum τοῦ ω, & grammatici quidam tradunt, & mihi fit veriſimile.

Αἰωροῦμαι, (& Ἐωροῦμαι apud Heſychium, vt modò dictum eſt) Surſum vel in ſublime attollor, Euehor, Subuehor. Item Voluor. nam ita exponit apud Aratum Cicero. ‖ Αἰωροῦμαι (inquit Budæus) Spe ſuſpēſus ſum & rebus nouis immineo. Plutarchus in Cicerone, καὶ Μάλλιος ἀπηγγέλλετο σὺν χειρὶ μεγάλῃ περὶ τὰς πόλεις ἐκείνας αἰωρούμενος, id eſt ἐλπίσιν ἀναρτώμενος. Idem in Antonio, Αἰωρουμένης δὲ Παρθικῆς στρατιᾶς περὶ τὴν Μεσοποταμίαν. Αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ eſt exultare, & gaudio efferri, & lætitia geſtiente affici. Xenophon de venatione, ἀπὸ τοῦ ἀληθῶς ἤδη αἰωρεῖσθαι τὴν ψυχὴν καὶ ὑπεραίρειν ὅτι τοῦ λαγὼ ἐγγὺς εἰσι. Hactenus Budæus. Animaduertendum eſt autem præterea vt interpretetur apud Platonem Cicero: qui hunc eius locum ex Epitaphio, ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τούτου, καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ἐξ ὧν ἢ εὖ ἢ κακῶς πραξάντων, &c. ſic interpretatur Tuſcul. 5, Nam cui viro ex ſeipſo apta ſunt omnia quæ ad beatè viuendum ferunt, nec ſuſpenſa aliorum aut bono caſu, aut contrario, pendere ex alt. &c.

Αἰώρημα, τος, τό, Elatio, Eleuatio, Exaltatio, Subuectio. Item Suſpenſio. Antipater in Anthologia epigrammatum, Κᾶπον τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσός. vbi de penſilibus hortis intelligit. ‖ Apud Dionem vnam habet ex αἰώρας ſignificationibus modò ex Budæo annotatis. nā pro geſtatione accipitur, vt opinor, & pen-

fili quodam exercitamēto.locus eſt apud Dionem pag. A
381 editionis paternæ.

Αἰώρησις,εως,ἡ,Idem quod αἰώρημα. Galenus, ὅταν κινηθῶσι σφοδρότερον ἤτοι δι' αἰωρήσεων, ἢ πείσμων, ἢ γυμνασίων.

Αἰώρα(pro quo & Ἐώρα ſcribi,docebo paulo pòſt) ἡ κρεμάθρα,hoc eſt,Vas penſile, quali hodie vtuntur ruſtici ad exiccandum caſeum.ſic enim exuccior redditur, ſero abſumpto & ſtillante. Et domi etiam in promptuario κρεμάθρα vtimur ad eſculenta aſſeruanda. è funiculo enim ſuſpenditur vas vitile, ne à muſculis erodantur quæ intus condita ſunt. Quare Plato in Phædone de B
igne & aere & aqua loquens, quæ ſuper terram ordine naturæ ſita ſunt,ita inquit,ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω,ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Hæc Budæus: apud quem præcedit & alia ſignificatio, ſed hanc eſſe primam exiſtimo. ‖Αἰώρα (inquit idem)Geſtatio,Vel Penſilis exercitamenti genus, vt ſunt lecti penſiles quibus ægroti vtuntur. Plut. εἰ πρεσβ. πολ. Ὅτι μὴ δυνάμεθα σκαφίοις μηδὲ ἁλτῆρσι χρῆσθαι ὡς καὶ πρότερον,ἀλλ' αἰώραις καὶ περιπάτοις. Idem in Politicis præc.τοῖς ἐμβᾶσι εἰς πλοῖον αἰώρας χάειν,εἶτ' ἀποπαθεῖσιν εἰς πέλαγος,id eſt, Ge- C
ſtationis cauſa. Plato 7 Legum, de exercitatione corporis loquens, ὅσα τε [σώματα] ὑπὸ ἑαυτῶν,ἢ καὶ ἐν αἰώραις,ἢ καὶ κατὰ θάλατταν,ἢ καὶ ἐφ' ἵππων κινούμενα. Hactenus Budæus. Αἰώρα (inquit Gorræus) Geſtatio, id eſt Corporis exercitatio ex motu ſtatuque (ſiue quiete) compoſita. Cuius hi præcipui ſunt modi:primus in lecto,eóque vel penſili,vel rotis ſubnixo: ſecundus in lectica,ſiue in ea homo deſideat, ſiue decumbat: tertius in curru,quartus in naui. ‖Suidas autem vult αἰώραν ſignificare ἀγχόνην,id eſt ſuſpēdium, vel ipſum funem D
quo quis ad ſuſpendium vtitur: item ὕψωσιν, ἔπαρσιν, id eſt elationem,exaltationem, accipiendo hac nomina in propria ſignificatione. Euſtathius autem αἰώραν ait eſſe in Pauſaniæ lexico nomen mulieris quæ laqueo vitam finierit. Ἐώρα etiam ſcribi teſtatur Euſtathius pag.389,à quo fieri dicit μετέωρος. Apud Heſychium autem non ſolùm ἐώρα habetur, quod exponitur νόσος, verumetiam ἐωρούμενος & ἐωρηθέντω, necnon ἐωρίζεται, & ἀπεωρούμενοι. Vide & quæ dixi in Μετέωρος de hac ſcriptura. E

C. Ἀπαιωρέομαι,οῦμαι,In ſublimi protendor, vel pendeo. Exponitur à Budæo & Dependeo, Suſpenſus ſum. Affert autem in exemplum hunc Baſilii locum, ἄπειρος μὲν οὖν τῶν ὑδάτων ἡ χύσις πανταχόθεν ἐπικυμαινόντων τῇ γῇ καὶ ἀπαιωρουμένων αὐτῆς. Sic apud Lucianum, de Phaethōte ita ſcribentem, ἄλλοτε μὲν περιέσχες λιπόνων, ἄλλοτε δὲ πολὺ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Heſiodum ἀπαιωρεῖσθαι Dependere, — ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες Δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, id eſt ἀπεκρέμαντο:vt Erotianus quoque hoc verbum apud Hippocratem exponit. Heſychius ἀπαιωρούμενοι habet F
per ε,& exponit κρεμάμενοι.

Ἀπήορος,idem quod ἀπῃωρημένος, Euſtathio pag.1729,exponenti hunc locum Odyſſ.μ, — ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι Μακροί τε μεγάλοι τε,quod pag.1587 idem Euſtathius explicat,ἀποκρεμεῖς & πόρρω τῆς ῥίζης ὄντες,vel ἀπεστῶτες,παρεκτεταμένοι,ἀπηρτημένοι.In interpr. Raph. Volat. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι vertitur,Rami quoque in ſublime recedebant.

C. Ἐναιωρέομαι,οῦμαι,Suſpenſus agitor. Apud Hippocratē ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοὶ exponitur Oculi inſtabiles & qui perpetuò mouentur. HINC ἐναιώρημα apud Alex. G
Aphrod.Quod in vrina ſublime ſupernatat ſpecie araneæ,vt in vulg.lexicis habetur. Vſus eſt autem hac voce Hippocrates quoque, à quo Galenus νεφέλην pro eodem accipi exiſtimat: qui tamen alibi, nimirum Comm.2.in Prognoſtica,dubitare videtur num Hippocrates τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τῶν γονοειδοῦς ἐναιωρήματος, vt ſcribit Gorræus: qui ἐναιώρημα eſſe dicit portionem vrinæ craſſam candidámque in eius medio ſublimem. Ἐναιώρημα (inquit Budæus) in vrinis nubecula quæ non ſubſidet: nam vbi ſubſedit,vocatur ὑπόστασις. ‖Inuenitur etiam ἐναιωρούμενα ὄρη, H
de quo vide Galenum.

C. Ἐπαιωρέομαι,οῦμαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodianus,κούφοις καὶ ματαίοις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι,id eſt,Spe inani elatus & geſtiens. ‖Ἐπαιωροῦμαι,Impendeo,Immineo,Ingruo. Herodianus lib. 5, ξίφος ἀποσεσεῖσθαι τῆς αὐχένι ἐπαιωρούμενον. Plutarchus, Ἀεὶ δ' ὁ δέους δὲν ὅμοιος ςρατηγὸς ἐπῃωρεῖτο Ῥωμαίοις φοβερός. Herodianus, κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον,ἀλλ' ἤδη παρόντα,periculum non impendens,ſed iam præſens, id eſt ἐπηρτημένον.Sic Syneſius,ἐπῃωρημένου τοσούτου κινδύνου. Item(inquit Budæus)Immineo,hoc eſt Occaſionem quæro.Plut.in Timoleonte, Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud eundem Plut. in Pelopida, ἐπῃωρεῖτο τῷ πολέμῳ vertit Lentè bellum gerebat & ſuſpenſè.

C.ΚΑΤαιωρέομαι,οῦμαι, Depēdeo. Heſiod. — θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοί, Fimbriæ dependebant.

C.ΠΑΡαιωρέω,ῶ,Suſpendo.(eo quidem ſenſu quo dicitur Collo vel ex collo ſuſpendere,aut ex ceruice) Item Luxo,ἐκ χώρας ἄρθρον,in vulg.lex.paſſ. Παραιωρεῖσθαι, Suſpendi. Herodotus in Polymnia, ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης. Herodianus autem non ſolùm dixit παρῃώρητο αὐτῷ ξίφος,ſed & aliquos παρῃωρῆσθαι ξιφίδια. Nam libro 3,ſcribit, παρῃώρητό τι αὐτῷ ξίφος, id eſt Enſem geſtabat,vt vertit Politianus: ſed mihi aptior videtur Budæi interpretatio, Enſe accinctus erat. Idem lib.2, ἔτι ξιφίδια περὶ ἄμφω αὐτῶν ἃ παρῃώρηντο, id eſt (Politiano interprete) Quos ſuſpenſos habebant. Plutarchus in Antonio,πεφυρμένος γε αἵματι καὶ δυσθανατῶν ἑλκύσας τὰς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἐκείνην καὶ παραιωρούμενος,id eſt,Suſpenſus & manus porrigens,inquit Budæus.Rurſum Herodianus de militibus barbaris loquens qui ex equo arcu vtebantur, eis παρῃωρημένας ἐσθῆτας tribuit, lib.3,id eſt Pendulas, Politiano interprete.Item παρῃωρῆσθαι τὰ μέλη de ſenibus dici ſcribit Pollux. HINC

Παραιώρημα, Id quod ſuſpenditur, Id quo aliquis cinctus eſt.Item,Laqueus ſuſpendio aptus, ex Poll.pag. 170 citat Budæus: & ſic quoque in vulgaribus lexicis exponitur Reſtis & Laqueus ad ſtrangulandum:ſed ex errore vtrobique. Nam & Pollux παραρτήματα habet, non παραιωρήματα,& ipſe quoque Thucydides.(ex quo Pollux affert hanc vocem)vt videre potes pag.137 necnon ipſe ſcholiaſtes eam agnoſcit, vt ſuprà docui in eius expoſitione.

ἈΕΙΡΩ, quaſi εἰς ἀέρα αἴρω, inquit Euſtathius. ſecundum quam deriuationem rectè poſitum eſſet ἀείρω poſt αἴρω:ſed ego contrà ex ἀείρω factum puto αἴρω,vt φαίνω ex φαείνω, & αἰκίζω ex ἀεικίζω. quam formationem quum & ipſe Euſtathius alicubi agnoſcat, ſi bene memini,miror eum alteram illam attuliſſe. (verbo tamen αἴρω priorem locum certis de cauſis dedi) Tollo, Attollo,Erigo,Eueho. Iliad.η, — ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείραι. Iliad. δ, — Διὸς αἶψα πελώριον ἐν χερσὶ ἀείραι, Attollere. Apud Apollonium autem in Argon. ἀείρειν τεύχεα quidam exponunt Arma portare. nam βαστάζειν etiam ſignificat,Heſychio teſte. At Iliad τ, ἔντεα, id eſt arma, dicuntur ἀείρειν Achillem,id eſt κουφίζειν, Pennarum more in altum erigere. Metaphoricè autem dicitur θάρσος ἀείρας, vt Latinè, Animos attollens, vel tollens. ‖Ἀείρειν, Afferre, Præbere: vt Iliad. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε, Heſychius, Euſtathius. At εὖχος ἀεῖραι, in Anthologia epigrammatum, Gloriam reportare. ‖Ἀείρειν, Excitare. Heſ. Item ἀειραμένην (ſed legendum puto ἀειρομένην) Eam quæ excitatur.

Ἀείρειν eſt etiam ὁμοῦ εἴρειν & συμπλέκειν, inquit Euſtathius,id eſt, Simul nectere & copulare(intelligens opinor, ἀείρειν eſſe hac in ſignificatione ab εἴρω, præfixo α ſynathroeſtico)exponens hunc locum Iliadis κ, Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Vbi tamen non ἤειρεν per ſe id ſignificat, ſed cum præpoſitione σύν: vt συναείρω, ſit συμπλέκω, vel συνάγω, vt quidam apud Porphyrium exponit etiam συναείρομαι in illo eiuſdem Homeri loco, συναείρεται ἵπποις,ita legens pro συναγείρεται. Præterea ſi ἀείρειν per ſe ſignificaret συμπλέκειν, ſuperuacanea eſſet præpoſitio σύν illi præfixa.

Ἀείρομαι,in ſignificatione actiua: vt ἀειραμένη pro ἀείρασα, Iliadis ζ, Τὸν ἓν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. vbi videtur ſignificare λαβοῦσα, quū cepiſſet, πέπλον videlicet. Sic enim apud Ariſtoph. αἴρειν exponitur etiā Capere. Sunt qui exponāt ἀειραμένη, Attollēs,ſed cōuenire non exiſtimo. ‖Ἀειρόμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, Herod.7.

Bellum barbaro inferre. Alii, Bellum aduersus barbarū sumere, aut suscipere.

Ἀείρομαι, in signif. pass. Tollor, Attollor, Erigor, Euehor, apud Hippocratē. Il. ψ, ὑψόσ' ἀειρέσθην. vbi ἀείρεσθαι, simpliciter significat Tolli. additur enim ὑψόσε, id est, In altum, Sursum. Alibi per se & sine adiunctione, Attolli, id est Sursum tolli. vt & ἀείρειν Attollere. Sic & Tollere apud Latinos. ‖ Aor. 1, ἠέρθην, & interdum ἀέρθην, sine incremento. ἀερθῶ in coniunctiuo. ἀερθεὶς participium, Sublatus, In altum sublatus. Inuenitur & ἠερμένος particip. præteritū apud Apollonium Argon. 2, Αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον.

Ἀέρδην, Aduerb. Cum portatione, vel Portando. Vide ἄρδην post ἀείρω.

C. Ἀνταείρω, Contrà attollo, Aduersus quempiam attollo, Et ἀνταείρομαι pro eodem. Herodotus, ἀνταείρεταί σφι χεῖρας. Apud eundem, ἀνταειρόμενοι χεῖρας. Citatur & ἀνταειρόμενοι πόλεμον pro Bellum inferentes.

C. Ἐπαείρω, Superattollo, Attollendo impono: vt citatur ex Herodoto ἐπάειραν ἁμαξέων.

Ἀερέθω, Idem quod ἀείρω, (interdum etiam pro κρεμῶ, id est Suspēdo, vt vult Eustathius) & ab eo formatum: vt ἀγερέθω ab ἀγείρω deductum ostendimus antea. Hinc passiuum Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι. vnde ἠερέθοντο, Il. β, vt ἠγερέθοντο. Sed reperitur & ἠερέθομαι in præsenti (vt Il. γ, — φρένες ἠερέθονται) matu... ex præterito imperfecto, vt ἠγερέθομαι ex ἠγερεθόμην, secūdum quosdam. Exponitur autem interdum ἀερέθομαι siue ἠερέθομαι, εἰς ἀέρα αἴρομαι: vt Il. φ, initio, — ἀκρίδες ἠερέθονται, id est, Attolluntur in aerē, dum volant. Explicatur & κρέμαμαι, id est Pendeo, Pendulus vel Suspensus sum, in propria significatione. vt Il. β, — θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebāt, vel suspēsi erāt. ‖ Accipitur & metaphoricè pro Inconstantem esse. vel, Nihil certi & constituti habere, Animi dubiū esse. vt Latinè Suspenso animo esse dicitur qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. Il. γ, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται. vbi Eustathius ait ἠερέθεσθαι esse propriè ἐν ἀέρι κρέμασθαι, sed accipi metaphoricè pro ἀβεβαίως ἔχειν, id est instabilem esse: vt sit, Iuuenum mētes sunt semper instabiles. nam (inquit) quæ in aere pendent, facilè huc illuc impelluntur: contrà quæ in terra posita sunt, firma & immota manent. Ad verbum, φρένες ἠερέθονται, Mentes pendulæ sunt. AB HOC ἀερέθομαι fit Παραερέθομαι, aut Παρηερέθομαι ab ἠερέθομαι: vnde Il. π, — παρηέρθη δὲ κάρη, id est παρεκρεμάσθη, inquit Eustathius.

Ἀερτάζω, F. σω, Tollo, Attollo, βαστάζω, id est Porto. Apoll. Argon. 2, — ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν Οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, id est, Portabat sublatum in humeros. Leonid. in Anth. epigramm. Τυφλὸς ἀλήτην ὄντα χωλὸν πόδας ἠέρταζεν. Dictus fuit hinc (secundum quosdam) Λαέρτης, quasi videlicet λᾶας ἀερτάζων, id est (inquit Eust.) λίθους αἴρων, κουφίζων.

Ἀερτάω, Idem quod ἀερτάζω. vnde passiua vox Ἀερτάομαι, ῶμαι. cuius præteritum ἠέρτημαι, in Anth. epigr. Suspensus sum.

C. Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, Attollens conum. epithetum est galeæ. quasi quæ in altum tollat conum, id est, Conū habeat sublimē & altè sublatum. ἀερσίλοφοι τρυφάλειαι, Apoll. Argon. 2. Ex ἀείρω (accipiendo Æolicum futurum ἀέρσω) & λόφος. Eadem & sequentiū compositorum formatio.

C. Ἀερσίνοος, ου, ὁ, Attollens mentē, vel Altè attollens, id est Superbus. Apud Nonnum epithetum est cacodæmonis. Tollere animos, Attollere spiritus pro Superbire dicunt itidem Latini. Ex ἀείρω & νόος, itidem accipiēdo futurum Æolicum.

C. Ἀερσίπους, οδος, ὁ & ἡ, Altè attollens pedes, Qui in altum pedes erigit, Agilis, Velox. Epithetum equi. vt Iliad. γ, ἵπποι ἀερσίποδες. Ex ἀείρω & πούς. Quidam malè confundunt ἀελλίπους quod est aeripes, cum hoc ἀερσίπους.

C. Ἀερσιπέτης, in genitiuo ἀερσιπέτου, vel ἀερσιπότητος, ὁ, Qui in altum attollitur volando, Altè volans, Altiuolans, vel Altiuolus. Sic enim exponendū puto potius quàm, vt vulgò, In aere volans, Aeriuolus. etsi nō ignoro exponi à quibusdam grammaticis ὁ ἐν ἀέρι πετόμενος, id est in aere volans. Sed quum ab ἀέρσω futuro Æolico verbi ἀείρω constet factum esse ἀερσι in præcedentibus ἀερσίλοφος, ἀερσίνοος, ἀερσίπους, non video cur non idem hic in ἀερσιπότης dicamus: vt videlicet passiuè exponatur ἀερσιπότης, ὁ ἀειρόμενος ἐν τῷ πέτεσθαι. quemadmodum & ἀερσίπους passiuè à nonnullis expositum fuit ὁ ἀειρόμενος τοῖς ποσί. Est autem ἀερσίπους epithetum auium quarundam: vt κύκνοι ἀερσιπέται, apud Hesiodum in Aspide. Homini quoque tribuitur per metaphoram Anth. epigr. lib. 7, Ὁ πρὶν ἀερσιπέτης ἤελιον ἔξαπίνης.

C. Ἀερσιπότητος, ου, ὁ, Idē quod ἀερσιπότης, & ab eius genitiuo formatum. declinatur enim ἀερσιπότου vel ἀερσιπότητος, vt docet Tzetzes. Apud Hesiodum epithetum est araneæ, quasi quæ in aere volet, vt vulgò exponitur: sed potius (iuxta ea quæ modò dixi in ἀερσιπέτης) quæ altè volet. Quanquam vtroque modo impropriè tribuitur volatus araneæ.

¶ Ex ἀείρω fiunt & hæc composita, Μετήορος, Παρήορος, Συνήορος. Vt ex ἀείρω significante συζυγῶ fit ...ρήορος, (inquit Eustathius) sic ex ἀείρω significante κουφίζω, fit μετήορος. Ex quo ἀείρω factum & μετέωρος. De his igitur compositis prius dicam, deinde de Μετέωρος & illis quæ ab eo deriuata sunt. Ἄπήωρος autem vide post Αἰωρῶ.

C. Μετήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sublimis, apud poetas pro μετέωρος, quod ab eadem est origine. Hom. Il. θ, — τὰ δὲ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. vbi exponitur μετέωρα, & ἐφ' ὕψος. Aratus, Καὶ τῷ μάλα πάγχυ μετήοροί εἰσι κέλευθοι. ‖ Capitur μετήορος (sicut & μετέωρος) etiam pro suspenso & animi dubio. Item μετήορον, Quod instabile est tāquam in aere suspensum. vt — μετήορα δῶρα φωτῶν. hîc enim puto μετήορα δῶρα esse quas Homerus φρένας ἠερεθομένας appellat. Cæterùm hoc compositum, sicut & sequētia, cum η scribo habente subscriptum ι, etymi supradicti rationem habens: quod tamen apud Eustathium in παρήορος potius obseruatum fuit quàm in cæteris, sed ne in illo quidem satis constanter.

C. Παρήορος, Equus ad iugum deuinctus, qui & παράσειρος, inquit Cam. Παρήορος (inquit Eustathius pag. 700) ex παραείρω significante παραζεύγνυω, dicitur ὁ παρεζευγμένος, ἤγουν ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ ζυγίων. Addit appellatum postea fuisse παράσειρον & σειραῖον. Idem pag. 1319 tradit hosce equos παρηόρους dictos non strictè & firmiter currui alligari solitos, sicut ζυγίους, sed ἀφέτως παραείρεσθαι, ἤτοι παραζεύγνυσθαι. At pag. 695 à simplici ἀείρω deducit significante συζυγῶ. HINC Παρηορία, Habena seu lorum equi qui παρήορος appellatur. vt Il. θ, v. 87, Ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, id est, τὰς τοῦ παρηόρου ἡνίας, inquit Eustathius. Suidas autem παρηορίαι exponit τὰς ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίας.

Παρήορος, Prominens vbique, vt exponitur à Camer. in hoc loco Il. π, — ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. Ab Eustathio autem παρήορος in hoc Il. η versu, Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, exponitur παρηρτημένος, ὅ ἐστι κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος: atque sumptam esse metaphoram ab equo qui παρήορος appellatur.

Παρήορος, Stolidus. q. d. Qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longius & euagatur, ducta ἀπὸ τῶν παρηόρων ἵππων metaphora. Hoc enim voluisse puto Eustath. pag. 1319, cuius verba ibi vide. Id autē scribit in hunc locum Homeri Il. ψ, — ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων Ἦεν πάρος. at quidam παρήορος ab ἄρω deriuari putarunt.

C. Συνήορος (pro quo & συνώρος in vulg. lexicis mendosè legitur) itidem ab ἀείρω significante συζεύγνυω, inquit Eustathius in hunc versum Od. θ, Φόρμιγγος θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, id est congruens, & velut apto quodā vinculo ei annexa. Vide Eustathiū pag. 1587. In vulg. lex. συνήορος exponitur etiam Consors, Compar: & φόρμιγξ δαιτὶ συνήορος, epuli coniuga & socia. Et apud Nonnum συνήορα γούνατα, Consociata genua, & paria seu comparia.

¶ Μετέωρος itidem ab ἀείρω, idem quod μετήορος, paulo antè positum: videlicet Sublimis. Budæus μετέωρος deductum esse ait à nomine αἰώρα, vel potius vtrunque ab ἀείρω. quæ posterior deductio magis mihi placet, sicut & Eustathio placuisse video: qui scribit, (aliorum tamē referens sententiā, sed quam approbare videtur)

ab ἀείρω fieri ἄοιρος, & mutato α in ε, & diphthongo οι in ω, μετέωρος. Recordor tamen in vet. codicibus aliquando μετάωρος me legisse, & quidē vet. cod. alioqui nō inemendatè scriptis. Apud Etymologicum quoque (in antiquiore etiam illa editione) legitur μεταωριζόμενον, in verbo Αἰωρῶ. Sic autem vicissim ἑώρα pro αἰώρα scribunt Graeci lexicographi. Sophoclis autem scholiastes ab hoc ἑώρα fieri μετέωρος, addit. Cui certè potius subscriberem quàm deducentibus ab αἰώρα. Ad hoc autem nomen quod attinet, verbo αἰωρῶ posterius esse puto, quod quidem malim ab ἄρω per pleonasmum quàm ab ἀείρω deducere. A

Μετέωρος igitur (quæcunque sit eius deductio) prima significatione sublimē significat siue editum. Thucyd. lib. 3, ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως καταφυγεῖν, Ad loca edita ciuitatis, vel editiora. Sic lib. 4, οἱ δὲ λοιποὶ καταφυγόντες πρὸς τὰ μετέωρα ἡσύχαζον. Apud eundem lib. 2, ἀπὸ τοῦ μετεώρου exponitur E loco superiore. Sic apud Synesium epist. 104, τὰ μετεωρότερα comparat. gradu, Superiora & montosa loca. ‖ Μετέωρα etiam dicūtur quæ fiunt circa locum astris vicinum, de quibus Aristoteles tres libros scripsit, qui μετεωρολογικὰ dicuntur, Bud. pag. 837. Alii μετέωρα interpret. Quæ supra nos sunt, in aere videlicet aut in cælo. vnde μετεωρολόγος apud Platonem, Qui verba facit de iis quæ in cælo fiūt. ‖ Μετέωρος, Erectus: vt equus μετέωρος apud Xenoph. Qui posterioribus pedibus insistens erigitur (vt annotat Camer.) in lib. De arte equestri, ὥς τις βούλεται καὶ πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λαμπρῷ ἵππῳ χρήσασθαι. ‖ Apud Suidam μετέωρον ἄρας videtur ita dictum vt Lat. Sublimem rapere: οἱ γὰρ δορυφόροι μετέωρον ἀράμενοι τὸν Σύφακα, &c. ‖ Budæus apud Galenum, μετέωροί τε εἰσὶ καὶ τεταμέναι φλέβες, interpr. Tumidæ & extantes. ‖ Μετέωρος, Qui est in summo tantùm & non profundus, Superficiarius, ἐπιπόλαιος. Bud. ex Theophr. De caus. pl. lib. 1, ὅτι μετέωρα καὶ οὐ βαθύρριζα ἐστίν. ‖ In vulg. lex. μετεωρότερον πνεῦμα citatur ex Galeno lib. 3 De diffic. spirandi pro τὸ σμικρὸν καὶ μετεώρως πυκνόν, vt ei anhelitus vehementior atque incitatior opponatur. Ibidem exponitur ex Horatio Sublimis anhelitus. Quæ expositio conuenire mihi non videtur illi interpretationi, quum sublimem anhelitum vocet Horatius eum, qui ex alto imóque pectore ducitur, qui à Virgilio appellatur Attractus ab alto spiritus. Quòd si μετεωρότερον opponeret Galenus vehementiori & incitatiori, significaret contrà non ex alto, id est nō ex profundo petitum, sed veluti superficiarium, & ita μετέωρον hic affinē significationem haberet ei quæ est in proximè præcedente exemplo. Gorræus μετέωρον πνεῦμα ab Hippocrate dici tradit secundum tertiam Galeni interpretationem, spiritum qui ad fauces modò penetrare, atque in iis subsistere, non autem in imum thoracem subire videatur. Vide ibidem plura de μετεώρου πνεύματος expositione. ‖ Μετέωρος, Qui in alto nauigat, Qui in altum prouehitur, Qui vela in altum dedit. Bud. ex Demosthene. Sic Synes. μετέωρος πλεῖν. Vide Comm. pag. 837. Dicitur & ipsa nauis esse μετέωρος (& quidem frequentius, vt opinor) Quæ altum tenet. Apud Thucydidem autem frequentior est hic vsus. Sic lib. 1, καθορῶσι ταῖς τῶν Κερκυραίων ναῦς μετεώρους τε καὶ ἐπὶ σφᾶς πλεούσας. Sic lib. 2, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος. Sic & lib. 4, pag. 126, & 130: item lib. 8, pag. 267, & alibi. Sed & ipsa nauis dicitur σαλεύειν ἐπὶ μετεώρου, à Synes. epist. 4, id est (Bud. interpr.) In alto stare in ancoris, In salo iactari, id est οὐ προσπελάζειν τῇ γῇ. Sic autem & in Demosthenis loco qui ab eodem Budæo affertur (postquam dixit μετεώρους esse qui in alto nauigant, siue in altum prouehuntur) habetur ἀποσαλεύειν μετεώρους, & additur etiam ἐπ᾽ ἀγκύρας cum ἀποσαλεύειν. Sic & in illo Thucyd. loco lib. 4, καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον, αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο κατὰ μέρος, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν, schol. in μετέωροι annotat ἤγουν ἐπ᾽ ἀγκυρῶν. Cui loco & similibus non conuenit illa expositio In alto nauigare, nec quod dicit Suidas, μετεώρους νῆας apud Thucydidem esse πελαγίους καὶ μὴ ἐπ᾽ ἀγκυρῶν ἱσταμένας. Quare distinguendum est inter exempla citata ex Thucydide. Budæus tamen postquā scripsit μετεώρους dici qui in alto nauigāt, Syn- B C D E F G H

esii loco subiungit illum Demosth. ἐπ᾽ ἀγκύρας ἀποσαλεύειν τὴν νύκτα μετεώρους, & Thucydidis, ἔτυχε δὲ ὁλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος.

Μετέωρος (metaphoricè Erectus & intentus. Lucianus, οὐ δὲ ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Significat (addit Bud.) & ἐπαιρόμενον καὶ ὑπερφαιδρούμενον. Plutarch. Catone, καὶ σάλον αὖθις ἡ Ἑλλὰς εἶχε, καὶ μετέωρος ἦν, ἐλπίσι διαφερομένη ταῖς βασιλικαῖς ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν. Quanquam metaphoram hoc loco Plut. à nauigantibus duxisse videtur qui in alto nauigant & vndis eriguntur. μετέωροι enim sunt qui in alto nauigant, &c. Idem paulo pòst, Μετέωρον dicitur quod adhuc certum non est, sed expectatione suspensos homines tenet. Dem. De fals. leg. ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου. Et inde μετέωρος δίκη, quæ pendere Latinè dicitur, cuius scilicet iudicium suspensum est. Hactenus Budæus. Vt autem μετέωρος δίκη, sic & μετέωρος ἀρχὴ φέρεσθαι dicitur ab Herodiano, lib. 1, principatus de quo adhuc contenditur, siue qui adhuc controuersus est. A Budæo exponitur μετέωρος ἀρχὴ, Quum imperiū adhuc controuersum est, & in nullo residet, & vno verbo Interregnum, apud eundem Herodianum, vbi dicit τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα, scribens, οἱ δὲ ὕπατοι τὰ τῆς Ῥώμης διοικεῖν εἰώθασιν ὁπηνίκα ἂν τὰ τῆς βασιλείας μετέωρα ᾖ. quod Polit. interpr. Quoties de imperio ambigitur. Et μετέωρα πράγματα, Quæ in expectatione sunt, vel Quorum exitus expectatur. Rursum μετέωρος de persona dictum exponitur ab eodem Budæo Suspensus, Erectus animo, Nondum fixo animo sed suspenso, vt qui est ex euentu consulturus. vt apud Thucydidē lib. 2, ἥ τε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων. veluti ἐπαιρομένη τῇ ψυχῇ, vel ταλαντευομένη τῇ γνώμῃ. Sic ferè & ὀρθὸς interdum vsurpatur. Μετέωρος exponitur etiam Animi dubius, quod conuenit cum præcedēte interpretatione. ‖ Dicitur etiam aliquis esse μετέωρος ad rem quampiam pro Eius desiderio erectus esse: vt quum ita scribit quidam innominatus autor apud Suidam, ὁ δὲ μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et, μετέωροι ταῖς πόλεις μετεώρους πρὸς ἀπόστασιν οὔσας. Sic apud Ciceronem Ardens & erectus ad rem quampiam faciendam. Subiungit autem illud exemplum Suidas postquam μετέωρος significare dixit, ὁ ἤδη πρὸς πρᾶξίν τινα ηὐτρεπισμένος. Vide & alia exempla ibidem cum alia constructione. Budæus scribit μετέωρον à Polybio solere dici qui defectionem circunspectat. vnde μετεωρίζειν apud eum lib. 5, Ad defectionem excitare. Pro hac autē expositione τοῦ μετέωρος faciunt quæ à Suida in ea voce citantur. ‖ Μετέωρος etiam dicitur Elatus spe alicuius rei: ita enim intelligendum puto in hoc Luciani loco in Nigrino, γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. Dictū autem fuerat eadem de re initio dialogi, ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. Sic Latinis dicitur non solùm Erigi ad spē, vel in spem, & Erectus spe, sed & Erectus absolutè. Videtur autem tali quadam metaphora μετέωρος cum γαῦρος & cum σεμνὸς copulari qua dicitur Gall. Auoir la teste leuee. Sic ferè & apud Ciceronem, Extollere caput & se erigere: cui opponit Abiicere se. Itidem Horatius Liberum & erectum fortunæ responsare, dixit.

Μετεωρότερος, Sublimior, vel Altior. Μετεωρότατος, Sublimissimus, si Latinè dicere liceat: vel Altissimus. τὸ μετεωρότατον, Quod est omnium altissimum: vnde & pro fastigio ponitur. At vulg. lexica perperam μετεωρότατον interpretantur Fastigium.

C. Μετεωροθῆραι, q. d. In sublimi venantes. Auium genus, ita dictum quòd prædam in sublimi petant. Aristot. De animal. lib. 9, μετεωροθήραι εἰς ἱέρακα, quo in loco si ἱέραξ vertatur Accipiter, non bene μετεωροθῆραι dicetur esse accipitrum genus. alioqui enim perinde esset ac si ita loqueretur Aristoteles, Accipiter est ex accipitrū genere qui μετεωροθῆραι appellantur. Nisi accipitrum appellatio generalius & peculiarius accipiatur. Μετεωροθῆραι (inquit tamē Bud.) Aristoteli sunt ex accipitrū genere qui prædam in sublimi petunt, οἳ τὴν περιστερὰν πετομένην πειρῶνται λαμβάνειν, οὐκέτι δὲ τὴν ἐπὶ γῆς καθημένην. quod faciunt οἱ χαμαιπέται. Obseruandum est autem

A dici μετεωροθῆραι eadem forma qua ὀρνιθοθῆραι.

C. Μετεωροκοπεῖν, Latiore remi parte frustra aquam cædere: ita quidem propriè: sed metaphoricè pro περὶ τὰ μετέωρα πέτεσθαι, & μάτην ὡς ἔτυχε κάμνειν: vt schol. Aristophanis tradit in hunc eius locum in Pace, ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς; Sic θαλαττοκοπεῖν à Suida exponitur ματαιολογεῖν apud eundem. Mirum verò cur, si à κώπη deducitur hoc verbum, non scribatur μετεωροκωπῶ, cum ω in penult. Quod etiam fecit vt aliquando μετεωροσκοπεῖν legendum suspicatus sim.

C. Μετεωρολέσχης, Qui de rebus sublimibus (id est cælesti- B bus) fabulatur, siue garrit, aut nugatur, Qui de rebus sublimibus inaniter disputat. A Luciano (inquit Bud.) μετεωρολέσχαι appellatur quidam philosophi fastu præditi, & verborum insolentia vtentes, siue philosophi superciliosi & verborum insolentia philosophos se ementientes. Locum autem quem Budæus intelligit, hunc esse puto in dialogo qui Ἔρωτες inscribitur, circa finem, μετεωρολέσχαι δὲ καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερῄρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνεσθωσαν. Plato De republica lib. 6, μετεωρο- C σκόπους & μετεωρολέσχας vocari solitos dicit ab ignaris philosophos, vt Socratem. Apud Suidam legimus & μετεωρολέσχαις ex Aristophanis Nebulis. HINC Μετεωρολεσχῶ, De rebus sublimibus garrio, apud Plut. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν, &c.

C. Μετεωρολόγος, ου, ὁ, Qui de rebus sublimibus (id est cælestibus) verba facit, seu disputat. Plato Cratylo, κινδυνεύουσι δ' οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι, οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. HINC Μετεωρολογία, Sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Sic dicitur D & commentatio ac scriptio de illis. Quod Plato in Phædro de Pericle dicit μετεωρολογίας ἐμπλησθείς, Cicero vertit Quum præclara quadã & magnifica didicisset. Vide pag. 125 mei lex. Cic. Atque ita olim in bonam partem accipiebatur, licet postea in loquacitatis & vanitatis significationem venerit, inquit Bud. pag. 837.
ITEM adiectiuum Μετεωρολογικός, κή, κόν, Ad meteorologiam pertinens. ET Μετεωρολογῶ, De sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. Plato in Axiocho (aut quicunque est autor illius dialogi) ἵνα τι E κἀγὼ μιμνησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττὸν εἴπω καὶ πάλαι μετεωρολογῶ. Bud. μετεωρολογῶν exponit τὰ μετέωρα ἐπισκεπτόμενος in loco alio eiusdem Platonis. Vide pag. Comm. 837 & 838.

C. Μετεωροπολῶ, Sublimia verso, vel Sublimia perago, vel perlustro. In vulg. autem lexicis malè, Sublimia contemplor. Plato in Phædro, τελέα μὲν οὖν οὖσα ψυχὴ μετεωροπορεῖ τε καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ. q.d. τὰ μετέωρα περιπολεῖ. Philo De vita M. lib. 1, μετεωροπολοῦσα ἀεὶ καὶ τὰ θεῖα διερευνωμένη.

F C. Μετεωροπόρος, In sublimi gradiens. sic dictum vt ἀεροπόρος. Citatur ex Basilio, μήτε λογισμοῖς ἔχε μετεωροπόροις pro Elatos vel Inania sectantes.

C. Μετεωροσκόπος, Sublimium rerum (.i. cælestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus agendis, apud Platonem. Vide Bud. Comm. 838. ET Μετεωροσκοπική, in vulg. lex. Astrologiæ pars quæ eleuationum differentias astrorúmque distantias exquirit. ITEM Μετεωροσκοπῶ, Sublimia speculor. Apud Aristoph. in Pace, pro Cælum intueor.

C. Μετεωροσοφιστής, οῦ, ὁ, Qui circa sublimia (id est cælestia) philosophiam ostentat. Aristoph. Neb.

C. Μετεωροφένακες, Qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus. Aristoph. Neb.

¶ Μετεωρίζω, In sublime tollo. Vel simpliciter attollo, Extollo. Plut. De Socr. dæm. ἐγὼ μὲν ἐκ μέσου διαλαβὼν τὸ δόρυ, καὶ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς, ἐβόων ἀφεῖναι. ‖ Interdum absolutè ponitur pro μετεώρως φέρομαι, Sublime peto, Bud. ex Theophr. pag. 838. Sic μετεωρίζειν εἰς πέλαγος citatur ex Philostrato pro In altum prouehi, de nauigante dictum. ‖ Ponitur etiam metaphoricè μετεωρίζειν signif. actiua pro In spem erigere, Ad spem rerum nouarum excitare. Polyb. 5, πολλοὺς ἐμετεώρισε τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων, id est, Ad defectionem excitauit, inquit Bud. Idem scribit μετεωρίζειν pro Erigere, Confir- A mare; Ad spem meliorem perpellere, apud Plutarchũ sumi, & Athen. 66. ‖ Reperio item μετεωρίζειν iũctum cum φυσᾶν, id est, Inflare, metaph. (vt ἐπαίρειν & φυσᾶν copulata antea vidimus) pro Elatum reddere, Animum addere. Apud Phil. De vita M. lib. 1, μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ.
Μετεωρίζομαι, In sublime tollor, &c. Apud Thucydidẽ lib. 8, pag. 268, μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, In altum prouectus, de nauigante dictum. Apud Alex. Aphrod. μετεωρίζομαι περιπατῶν exponitur Vultu sublimi suspensóque B corpore incedo. Et metaphoricè μετεωρισθέντων δὲ τῶν Βοιωτῶν διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, Elatis propter successum, ἐπαρθέντων, inquit Suid.

Μετεωρισμός, οῦ, ὁ, Eleuatio in sublime, Ipsa actio attollendi in sublime. A Suida exponitur etiam ὑπερηφανία, id est Superbia.

Ἄρτος, Panis (ab αἴρω significante προσφέρω, inquit Etymologicus, quasi ὁ καθ' ἑκάστην τὴν [illegible] ἡμέραν προσφερόμενος. Huic autem etymo Eustathium quoque subscribere docui in voce πρόσαρμα à προσαίρω. Sed ad- C ditur & alia ratio huius deriuationis ab Etymol. vt videlicet ἀπὸ τοῦ αἴρω deducatur nomen ἄρτος, διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Ego autem, si ab αἴρω deriuari dicẽdum sit ἄρτος, alteram illam etymologiæ rationem potius amplector, vt simpliciorem & deriuationi nominis πρόσαρμα consonam. Nisi quòd πρόσαρμα à composito, ἄρτος autem à simplici ortum esse manifestum est. A Gaza ἄρτος exponitur etiam Massa triticea, inquit Budæus. Ἄρτος ναυτικός Luc. Panis nauticus, Plin. in vulg. lexicis. Quæ & buccellatum interpr. ex Spartiano & Am- D miano. Eadem & δίπυρον ἄρτον ex Aristotele in Probl. afferunt. ‖ Ἄρτος Suidæ est etiam ψωμός, Panis frustum, Buccella, Alex. Aphrod. loco in Probl. πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες.

C. Ἀρτόδειγμα, ατος, τὸ, siue Ἀρτοδεῖγμα, q.d. Specimen panis, id est, Specimen frumenti in pane ex eo confecto. In vulgaribus lex. ex Polluce annotatur, ἀρτόδειγμα specimen fuisse aduecti frumenti. mercatores enim, vt frumenti bonitatem probarent, emptoribus ex eo confe- E ctum panem dare solitos. Quæ ex loco Pollucis elici posse videntur (lib. 9) si tanquam integer expendatur.

C. Ἀρτοδοτέω, τῶ, Panem do, id est, Panem aliquibus distribuo. Dicitur eadem forma qua σιτοδοτῶ, & alia.

C. Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, Repositorium panis, Locus in quo panis reponitur. In vulgaribus lexicis exponitur Panarium, ex Varr. Plin. Suet. quo nomine eadem lex. interpretantur aliud nomen ex ἄρτος compositum, videlicet ἀρτοφόρον.

C. Ἀρτοκόπος, ου, ὁ & ἡ, Pistor, Pistrix. vt interpretãtur vulg. lex. Xenoph. Hell. 7, ὅτι βασιλεὺς ἀρτοκόπους καὶ ὀψοποιοὺς καὶ F οἰνοχόους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι. Artocopum dixit etiam Iuuenalis. Apud Herodotum genere fœminino. ET Ἀρτοκοπέω, πῶ, Pistrinam exerceo. ET Ἀρτοκοπεῖον, Pistrinum, in iisdem lex. Videntur autem hæc composita aliam etiam interpretationem admittere. ET Ἀρτοκοπικός liber apud Athenæum.

C. Ἀρτόκρεας, Panis carni mixtus, Cibus pane & carne constans. Persius, — oleum artocreásq; popello Largior: an prohibes?

Ἀρτολάγανα, vide in Λάγανα.

G Ἀρτολάγυνος πήρα, Panem & lagenam habens pera, in Anthol. epigr.

C. Ἀρτοσιτέω, τῶ, Pane vescor. Et generaliter pro ἐσθίω. Xen. Pæd. 6, καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει· καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Luc. in Lexiph. principio, καὶ λουσαμένοις ἀρτοσιτεῖν. In vulg. lex. habetur & Ἀρτοσιτόω, quod exponitur Pane cibo. In prioribus autem hoc solum habetur (non Ἀρτοσιτέω) sed exemplum desidero. malè enim locus ille Xenoph. in ἀρτοσιτόω citatur.

H C. Ἀρτοτροφέω, ῶ, Pane alo. In vulgaribus tamen lexicis exponitur Pane vescor, ex Aristoph. & Polluce, sed non additis eorum locis, adeo vt mihi suspecta sit hæc expositio.

C. Ἀρτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paniuorus, Qui pane vescitur. Ath. 10, Αἰγυπτίους δ' Ἑκαταῖος ἀρτοφάγους φησὶν εἶναι. Muris nomen

apud Hom. in Batrachom. ET Ἀρτοφαγέω, ῶ, Panem voro, Pane vescor.

C. Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, Vas quo panis fertur. Ἀρτοφόρον (inquit Bud.) Vas ad ferendum panem, quod structores ferūt in conuiuiis. Athen. 4, καὶ ἀργυροῦν ἀρτοφόρον ἄρτων Καππαδοκίων. In vulg. lex. exponitur Panarium, ex Varrone, Plin. Suet.

C. Ἀρτοποιὸς, οῦ, ὁ, Panifex, ad verbum: Pistor. Plut. Alex. τέλος δὲ, τοῖς δοκοῦσι τοῖς δεινοτάτοις ὀψοποιοῖς καὶ ἀρτοποιοῖς, ἔφη τούτων μηδὲν δεῖσθαι. Item ἀρτοποιὸς adiectiuè: vt ἀρτοποιὸς ζύμη apud Nazianz. Panificum fermentum, Fermentum ex quo panis conficitur. ET Ἀρτοποιέω, ῶ, Panem conficio, Sum pistor, Pistoriam artem exerceo. Exponitur etiam In panem vel in panes formo. ET Ἀρτοποιΐα, Panificium, Pistura. Xenophon, ἀπὸ δὲ ἀρτοποιίας κύκλος τὴν οἰκίαν πᾶσαν διατρέφει. ET Ἀρτοποιϊκὸς, Inscriptus liber apud Athen.

C. Ἀρτοπωλεῖον, ου, τὸ, Officina in qua panes coquuntur. Vel, Vas in quo panis coquitur, Testus, secundū quosdam. qua voce Cato vtitur pro tegmine testaceo, sub quo placentæ & alia coquuntur. ET Ἀρτόπτης, pro eodem, Artopta, apud Plautum: cuius vocabuli meminit & Plinius. Pollux postquam dixit ἀρτοπτεῖον vocari τὸ ἐργαστήριον, videlicet τῶν ἀρτοποιῶν, addit nihil vetare quominus ita vocetur vas etiam in quo panes coquant, quod (inquit) nunc ἀρτόπτην nominant.

HINC Ἀρτοπτικίνος ἄρτος, Panis in artopta coctus, Artopticius panis, Plinio lib. 18. cap. 9. Athen. lib. 3, ὁ ἀρτοπτικίνος ἄρτος καλούμενος κλιβανικίου καὶ φουρνακίου διαφέρει. Plinius quoque eadem panum genera ponit quod ad diuersam coquendi rationem attinet, lib. 18, cap. 11, Panes à coquendi ratione appellati vel furnacei, vel artopticii, aut in clibanis cocti. Sunt autem qui apud Athenæum putent legendum ἀρτοπτίκιος ex Plinio: & certè ἀρτοπτίκιος cum κλιβανίκιος & φουρνάκιος conueniet. inuenitur tamen & altera terminatio in quibusdam huiusmodi adiectiuis.

C. Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, Qui panem vendit. ET Ἀρτοπωλὶς, ίδος, ἡ, Quæ panem vendit. Aristoph. Ranis, λοιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπωλίδας. Apud Pollucem autem habetur ἀρτοπωλίδες, non ἀρτοπώλιδες, sed perperam, vt opinor. ET Ἀρτοπώλιον, ου, τὸ, Locus in quo venduntur panes. Aristoph. Ranis. Ἀρτοπωλεῖον autem pistrinum esse volunt: quia & Suidas annotat ἀρτοπωλεῖον esse τὸ μαγκιπεῖον, ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι γίνονται: vt ἀρτοπώλιον est ὁ τόπος ἐν ᾧ οἱ ἄρτοι πιπράσκονται. sed exemplum huius differentiæ desidero. Apud Pollucem legitur non solùm ἀρτοπώλιον, sed etiam ἀρτοπωλίαι. ET Ἀρτοπωλεῖν verbum apud eundem, Panem vendere.

C. Ἀρτεπίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pani insidians, nomen muris apud Homerum in Batrach. vt & illud ἀρτοφάγος, cuius suprà mentio facta fuit. Sic & Τρωξάρτης quod proximè sequitur.

C. Τρωξάρτης, Paniuorus, vt ἀρτοφάγος, & itidem nomen muris apud Homerum in Batrachom. ἀπὸ τοῦ τρώξαι ἄρτον, id est, Ex eo quòd panem edat.

C. Ὀλιγαρτία, ας, ἡ, Penuria panis. Ad verbum sonat Paucitas panis. ἡ λεῖψις τοῦ ἄρτου, inquit Suidas. In vulgaribus autem lexicis malè ὀλιγαρχία pro hoc ponitur.

¶ Διαρτίζω, Subigo & panem informo, vt quum massa in panes informatur. Bud.

ΑΙΣΑ, ης, ἡ, Parca. Item Fatū. αἶσα dicitur sors, quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, vt Aristot. docet De mundo. Autor Etymologici vult αἶσαν esse quasi ἡ ἀεὶ ἴση, id est par semper, & quæ nunquam mutatur. Vel à δαίω, id est Diuido (formando videlicet δαῖσα à futuro δαίσω, & αἶσα abiecto δ) quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, id est, Vnicuique diuisa. Interdū αἶσα est ipsa dea fati præses, id est Parca. vt apud Homerum Iliad. υ, — ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. sic & Od. η. Interdum verò ipsum Fatum, vel quod fatale est, cum infinitiuo passim apud eundem: vt Od. ξ, — ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, id est, Adhuc enim mihi fatū est viuere. vel potius, fatale est. Sic Il. ω, — εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. Sic Od. θ, Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι. Sic Iliad. π, αἶσα πέρσαι πόλιν. Apud eundem sæpe κακὴ αἶσα, Mala sors, Dura sors, vel aspera. Od. ι, — κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη Ἡμῖν αἰνομόροισιν. Od. τ, — τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηυσὶν Ὀδυσσεὺς Ὤχετ' ἐποψόμενος &c. mala sorte, malis auibus, vt Latini dicunt.

Αἶσα, Pars, Portio. Cui significationi magis congrua est illa etymologia à δαίω, id est diuido (sicut etiā μοῖρα Parcam seu Fatum, item Partem significat.) Hesiodus, Ἠῶς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν. Homerus Od. ε, — λαβὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. Apud eundem Od. π, & τ, ἐλπίδος αἶσα. sed Eustathius vult esse periphrasin pro ἐλπίς simpliciter. Apud eundem, — τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, id est, ἐν μοίρᾳ θανάτου. vel, Caris loco & numero habeo. sic enim accipitur vt μοῖρα. Bud.

Αἶσα, Officium, τὸ καθῆκον. vnde κατ' αἶσαν, Officiosè, Decenter, vt ait Bud. Il. ζ, Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. vbi opponuntur κατ' αἶσαν & ὑπὲρ αἶσαν.

Αἴσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Faustus, Auspicatus, Fortunatus. vt enim ab αἶσα fit αἴσιος, sic fortunatus à nomine fortuna. Xen. Pæd. 1, ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιοι, id est, Fulgura & tonitrua auspicata. Idem Pæd. 2, ἀετὸς δ' ἐπιφανεὶς αἴσιος, aquila auspicata & fausta. Sic ὄρνιθες αἴσιοι, Plut. in Romulo, aues faustæ. Idem in Fabio, χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις, id est, Quum non faustas aues habuisset, vel Non bonas aues, vel Malas aues. Ouidius Bonis auibus dixit: Horatius, Mala aui, pro, Non auspicata. Quod genus loquendi ex eodem Xenophonte accepit, Pæd. 3, τότε δὴ οἰωνοῖς χρησάμενος αἰσίοις. Sed pro ὄρνισιν hìc est οἰωνοῖς. quo nomine alibi Plutarchus vtitur (in Galba videlicet) in singulari numero, οὐ χρηστὸν οὐδὲ αἴσιον ποιοῦντες τῷ Γάλβᾳ τὸν οἰωνὸν, id est, Minimè faustum augurium. Budæus ὄρνιθας αἰσίους ait appellari à Plutarcho aues augurium facientes.

Αἰσίως, aduerb. Faustè, Auspicatè. Item Decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, Auspicatum reddo, siue faustum. ET Αἰσιόομαι, οῦμαι, pass. Auspicium accipio, exponitur. Et cum accusatiuo, αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, Loci captantes auspicium. Appianus in Mithrid. αἰσιούμενος ἄρα, ἔνθα Ἀλέξανδρος ἀνεπαύσατο, καὶ Μιθριδάτην σταθεῦσαι, id est (Budæo interpr.) In faustum vtique omen vertens, quòd in qua Alexander mansione requiesset, Mithridates diuersorium habuisset.

C. Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (& Ἀναίσιος, in vulg. lex.) Infaustus, Mali augurii, Inauspicatus. vt ὄρνιθες ἀπαίσιοι qui opponuntur τοῖς αἰσίοις, Eustath. 1439. Synes. epist. 108, μηδὲν γὰρ ἀπαίσιον φθέγξαιμι, Nihil inauspicatū, vel ominosum. Et apud eundem, σύμβολος ἀπαίσιος, Omen infaustum. Theophr. epist. 20, καὶ τὸν πρέσβιν ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον ἀπέπεμψατο.

C. Ἐξαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἔξω ὢν τοῦ αἰσίου, vt olim dicebatur ἔκδικος quasi ἔξω τοῦ δικαίου. Apud Homerum πρᾶγμα ἐξαίσιον, Res quæ fit aut dicitur contra quàm deceat, Res iniqua. Od. δ, Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἐν δήμῳ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Il. ο, id est ἄδικος, Eustath. At verò Od. ρ, Ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον, vel de persona dicitur, vt sit ἐξαίσιον ἄνδρα, id est τὸν ἄδικον: vel aduerbialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δέοντος: vel pro μέγα φοβηθείς, Eustath. 1832. ‖ Ἐξαίσιον postea positum etiam fuit in contraria significatione pro ἄγαν αἴσιον, præpositione ἐξ declarante ἐπίτασιν, inquit Eust. p. 1032.

Ἐξαίσιος, (q. d. Decentem quandam portionem excedens) Ingens, Immensus. vt ἐξαίσιον κακὸν, Ingens malum, Synes. epist. 104. Apud Polyb. ἐξαίσιον πλῆθος, Ingentes diuitiæ. Aristot. De mundo, ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, id est, pluuiis atque procellis stupēdis, Bud. interpr. Apud Xenoph. autem ἐξαίσιοι ὄμβροι exponunt quidam Imbres intempesti. Plato Axiocho, ἀνέμοις τε καὶ καταφοραῖς ὄμβρων, καὶ πρηστήρων ἐξαισίοις συρμοῖς. Vbi ἐξαισίοις interpr. Immanes quosdam & horrendos. Dicitur & μέγεθος ἐξαίσιον, insusitata quædam vis. Plato epist. 7, χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον μέγεθος. Luc. in Alcyone, καὶ ταῖς ἀστραπαῖς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto significāte μοῖραν: vnde ἐξαίσιον perinde esse puto ac siquis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum: sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius significationem nominis αἶσα.

C. Παραίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (& Παραίσιμος apud Hes.) Infaustus.

Inauspicatus, Dirus. Idem quod ἀπαίσιος, vt Iliad. ε. παραίσια σήματα, quæ postea dicta fuerunt ἀπαίσια, inquit Eustathius. ‖ Apud Hesychium Παραίσιμα, ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων. A

¶ Αἴσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fatalis. vt αἴσιμον ἦμαρ, apud Homerum non semel, Fatalis dies. Il. θ, — ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. Iliad. χ, — ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, Fatalis dies Hectoris. Latini poetæ vocant interdum diem extremum vel nouissimum. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι pro eodem pro quo & αἶσά ἐστι, vt Iliad. φ, Ὣς οὔτοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν. B

Αἴσιμον, Decens, Quod est ex officio. Budæus ait αἴσιμον siue ἐναίσιμον apud Homerum significare quod officiose factum est. Ab Hesychio exponitur δεξιόν, ἀγαθόν, συμφέρον, id est, Quod cum dexteritate fit, Bonum, Vtile. Homerus Iliad. ο, — ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Od. θ, Τίσιν αἴσιμα πάντα. ‖ Apud eundem Od. ξ. αἴσιμα ἔργα, exponitur Pia opera. Et Od. η, — ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, quidã exponunt μέτρια, id est Mediocria, Moderata. Eustath. tamen exponit τὰ καθήκοντα: vt & αἴσιμα πίνειν, vult esse pro κατὰ τὸ καθῆκον. C

Αἴσιμος vir aut mulier, Qui vel quæ colit officium, vt Plautus loquitur. Vel, Qui tacit quod decet. Od. ψ, πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. vbi Eustathius, ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον, ἤτοι τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον.

¶ Αἴσιμος, Claudus & ratus, & imperitus. Suidas ex Aristoph. Qui Suidæ locus suspectus est.

Αἰσιμία, ας, ἡ, Diuinatio. μαντεία, Suidæ exponitur & τὸ καθῆκον, id est, Officium, Quod decet.

C. Ἐναίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuerse accipitur pro diuersitate significationum primitiui αἶσα. vt ἐναίσιμοι ὄρνιθες, qui fatale aliquid portendunt, Od β. v. 181, Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. perinde ac si dicat, non omnes αἶσαν τινα δηλοῦσι, suntque vel αἴσιοι, vel ἀπαίσιοι. vnde male à quibusdam hic exponitur ὄρνιθες ἐναίσιμοι, aues præpetes & faustæ. Interpretor autem ἐναίσιμοι fatale aliquid portendentes, ex Eustathio, qui quod pag. 1439, dicit αἶσάν τινα δηλοῦντες, (vtens verbo δηλοῦντες, pro σημαίνοντες) dicit pag. sequente πεπρωμένον τι δηλοῦντες. Ego igitur ἐναισίμους ὄρνιθας puto exponi etiam posse Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα Il. β. v. 355, Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, id est σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις, Eust. 236. Et rursus Odyss. β, Ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι. Ἐναίσιμος ἀνήρ, Qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit, Qui se decenter gerit, Qui scit quid deceat, idque obseruat. Item Æquus, Æqui amans. Il. ζ, Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. vbi Eustath. exponit ὁ κατὰ τὸ δέον φρονῶν. vbi κατὰ τὸ δέον accipere debemus pro expositione τοῦ κατ' αἶσαν, quum ab αἶσα deriuetur ἐναίσιμος. Exponitur ab eodem etiam δίκαιος siue συνετός. A Valla non male (mea sententia) redditur hic ἐναίσιμος, Æquus rerũ æstimator. Bud. δίκαιος καὶ εὐγνώμων, & Lat. Æquus & bonus, interpr. ἐναίσιμοι opponuntur ἀθεμίστοις, Odyss. ρ. v. 363, Γνοίηθ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σεβάσμιος κατὰ τὸ καθῆκον, vt in hoc versu, — γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησι. Eustath. 1440.

Ἐναίσιμον de re itidẽ dictũ, significat Ex officio & decenter factum. Item Iustum, Æquum. Od. η, v. 299, — ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμή, exponitur καθῆκον. Sic paulo pòst, videlicet versu 310, — ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, id est καθήκοντα. Quæ posterioris loci expositio habetur & apud Eustathium, & apud autorẽ breuium scholiorum: at prioris apud hunc duntaxat. Sed pag. 1440 Eustath. scribens ἐναίσιμον dici ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος, in exemplum affert similem illi priori versum ex Odysseæ β, — αὐτὰρ ἐμὸν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε. Sic ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι de seruis dictum, Od. ρ. vers. 321, Facere quæ sunt ex officio, Vel cõmodius (meo iudicio) Fungi suo officio. Apud Apollonium Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, Decens oratio, Qua videlicet proponuntur quæ decent & rationi consentanea sunt. H

Ἐναίσιμον aduerbialiter positum pro ἐναισίμως, significat καθηκόντως siue πρεπόντως, Il. ζ. v. 519, — οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες. Videtur sumi pro Tẽpore apto & conuenienti, id est maturè.

Ἐναισίμως, aduerb. Decẽter, apud schol. breuium autorem, in loco proximè præcedenti.

Ἐναισιμία, Ostentum, Prodigium, διοσημία, Hesych.

C. Παραίσιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ. Dicitur παραίσιμον quod fit contrà quàm decet, siue præter officium: si sequamur Hesychium, qui παραίσιμα exponit ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων.

ΑἸΣΙΜΌΩ, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, Insinuo, Impendo. τὸ καταναλίσκω, inquit Suidas. ET COMP. Ἀναισιμόω, pro eodem. Eustathius vult Αἰσιμοῦν esse sumptus facere in ea quæ decet: Ἀναισιμοῦν autem esse fortasse sumptus facere in ea quæ non decet: vt apud eum qui dixit, τὰς γυναῖκας ἀπέπνιξαν (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδή) ἵνα μὴ ἀναισιμῶσι τὸν σῖτον. Quòd si fortè alicubi ἀναισιμοῦν inueniatur dictum de sumptibus decenter factis, tunc præpositionem ἀνὰ esse superuacaneam. Hæc Eustath. Sciendum est tamen ἀναισιμοῦσθαι vtplurimum sumi pro simplici αἰσιμοῦσθαι: vt ἀναισιμώθη τοῖς ἐργάταις, In operarios absumptum est, siue impensum: vel (vt alii) erogatum est. Apud Herodotum autem, ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ, exponitur, Egesta est è fossa humus. Ex ἀναισιμόω autem est nomen ἀναισίμωμα. nam Hesychius ἀναισιμώματα exponit ἀναλώματα, id est impensas, siue sumptus. Vt autem ab ἀναισιμόω dicitur ἀναισίμωμα, sic à simplici αἰσιμόω dicendum videtur αἰσίμωμα: est tamen apud Hesychium αἰσμάτων expositum δαπανημάτων, id est impensarum: à nominatiuo singulari αἶσμα. sed videndum num sit αἰσμάτων apud Hesychium pro αἰσιμωμάτων. DICITVR & Καταναισιμοῦν, quod habetur apud Hippocratem. apud eum enim Galenus καταναισιμοῦται explicat καταναλίσκεται. sic & Erotianus: sed apud eum legitur καταναισιμᾶται, malè, vt opinor.

ΑἸΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητήρ, ῆρος, ὁ, Certaminis præses & curator. ἀγωνοθέτης, siue βραβευτής, apud Homerum, Od. θ, — αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι: vt sit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἰσίμως νεμητικὸς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, vt ait Budæus. Eustathius autem dicit οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Aristarcho docet αἰσυμνητήρ esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Notandum autem hîc αἴσιμον ponere, non αἴσιον, illic. Affert & aliam etymologiam, vt videlicet αἰσυμνητὴρ sit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος. Rursum aliam ostendit, nimirum vt ita dicatur ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. quam postremã sequendo, nihil scrupuli afferret litera υ. Quodcunque autem sit verum huius vocabuli etymum, sciendum est, ita fuisse appellatos olim reges. Scribit enim Aristoteles Polit. 3 lib. cap. 10, Tertium [genus monarchiæ] quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνῆται. Est autem hoc (vt summatim dicam) tyrannis per electionem: differens à barbarica, non eo quòd non secũdum legem, sed eo solùm quòd nõ hæreditaria esset. Hoc autem imperium obtinebant quidam toto vitæ tempore, alii vsque ad præfixa quædã tempora, aut donec ab iis quædam gesta essent. Idem eius operis lib. 4, ait quosdam μονάρχους à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, Regina: eodem modo videlicet quo αἰσυμνήτης, Rex, certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, Regia potestas, data cuipiam per electionem. nam Aristoteles Pol. 3, cap. 11, quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ est (vt inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, Regno, Impero, Euripidi in Medea: vt docet Hesychius. Eustathius vult ab αἰσυμνήτης esse factum: at magis videtur esse rationi consentaneum vt αἰσυμνήτης ab αἰσυμνᾶν deducamus, vt κυβερνήτης à κυβερνάω deriuatur.

¶ Αἰσυητήρ, ῆρος, ὁ, siue Αἰσυήτης. Secundum quosdam, idem qui & αἰσυμνητήρ: vt sit αἰσυητὴρ quasi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios autem αἰσυητὴρ dicitur adolescens, seu iuuenis, qui valde est robustus. ex α epitatico & verbo σύω, id est Ruo, vel Cum impetu feror. Vel αἰσυητήρ, Decens, Moderatus: deriuando ab αἶσα: vt videlicet ab αἶσα fiat verbũ αἰσύω, vnde nomen αἰσυητήρ. Secundũ quosdã autem, Pastor. Aut, Qui facilè huc illuc mouetur, ab ἀΐσσειν. Hæc Eustathius in illum Iliadis ω versum, Βῆ δ'

ἱέναι κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς. vbi tamen Hesych. αἰσυμνητῆρι legit, si mendosum non est eius exemplar. Sed non video quomodo αἰσυμνητῆρι conuenire posset hoc etymum παρὰ τὸ τηρούσῃ τὰ αἴσια (quod & ipse affert ex Appione) sicut & αἰσυητῆρι. Item vnde essent μ & ν in αἰσυμνητῆρι? A

¶ Αἰσυήτης, Viri Troiani proprium nomen, Il. β.

ΑἸΣΘΆΝΟΜΑΙ, à quo præteritum imperf. ᾐσθανόμην: & Αἴσθομαι, ὄμαι, inusitatum, à quo Fut. αἰσθήσομαι: Pr. ᾔσθημαι: Aor. med. 2, ᾐσθόμην. Significat Sentio, propriè sensu corporis, cum genitiuo: vt αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, Sentio frigus. Interdum de iis quæ aurium sensu percipiuntur, pro Audio: vt apud Xenophontem, αἰσθάνομαι κραυγῆς, Audio clamorē. Aristophanes Nubibus, ᾐσθου φωνῆς. Dicitur & cum accusatiuo, αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Aristophanes in Pluto cum genitiuo vtens dixit αἴσθηται ψόφου, & per accusatiuum ᾔσθητο τὸν ψόφον. Sic Plautus dicit Sētire sonitum. Sic verò Itali hodieq; Sentio pro Audio vsurpant, velu ti quum dicūt *Sentire la musica*. Thucydides dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q. d. ad verbum, Auditione audio. Latinè, Fādo audio. Sic iidē Itali, *Io ho sentito dire*, ad verbū ferè, ᾐσθόμην ἀκοῇ. ‖ Refertur verò αἰσθάνομαι & ad alios sensus: sicut & Sentio Latinè. nam & Sentire odores dicit Lucretius. ‖ Nonnunquam absolutè ponitur αἰσθάνομαι: vt apud Aristophanem in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλον ὅτι μαστιγωτέος. Εἴπερ θεός γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται, id est, Quin & multo magis flagris cædendus est. nam si deus est, non sentiet. Sed facilè est subaudire genitiuum τῶν πληγῶν. B C

Αἰσθάνομαι, non minus frequenter ad animum transfertur, vt Sentio Latinè, pro Mente percipio, Intelligo, Animaduerto, Cognosco. Iungitur cum participio, eóque nominatiui casus: si quidem ipsum verbum & participium de eadem dicantur persona. vtquum dicimus αἰσθάνομαι ἐξάγόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, Sentio me ferri. vel, Animaduerto. Aristophanes, αἰσθάνομαι ἕξων, Sentio me habiturum. Sic apud Lucianum in Anacharside, ἢν αἰσθῃ καταρρηπτρεύόμενος, Si sentias te artis dicend velut torrente rapi. At si verbum & participium de eadem persona non dicantur, tum participium est accusatiui casus, cum nomine videlicet aut pronomine accusatiui itidem casus. Aristophanes Pluto, εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Si mœrentem me animaduertisset, vel mœstam esse. Xenophon Pæd. 1, εἴ τινος αἴσθοιτο δεόμενον, ἢ τὸν πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. Sic dicitur ab eodem ibidem, οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ᾐσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας. Ibidem, ᾐσθάνετο τήν τε ἐπιβουλὴν καὶ τὴν προθυμίαν αὐτῶν συνισταμένην ἐφ' ἑαυτόν. Idem Pæd. 5, ὡς ᾔσθετο γεγονός. Idē, αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, Intelligo autem hæc ita se habere. ‖ Interdum cum participio genitiui casus. Idem, ᾔσθου σαυτοῦ πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος, ἢ, &c. Sed & genitiuum personæ habet apud eundem, non sequente participio, sed subaudito. vt, οὐκ αἰσθάνη σαυτοῦ καὶ σὺ οὕτως ἄπορος; hic enim subauditur particip. nom. casus ὤν. Aliquando cum genitiuo personæ, non subaudito vllo participio: alia forma loquendi. Idem, οὐ γὰρ αἰσθάνομαί σου ὅποῖον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγῃς. ‖ Nonnunquam verò cum nomine accusatiui casus, absque participio. Idē Pæd. 1, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Demosth. Pro corona, αἰσθομένη τὸ πρᾶγμα. Xenophon Pæd. 5, αἰσθόμενος τὴν καλοκἀγαθίαν αὐτῆς. Isocrates ad Demonicum, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, Sic illorum mentem cognosces. Habet & genitiuum in similibus phrasibus, vt αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας, Suam imbecillitatem sentiens, Suæ imbecillitatis conscius. Gregor. Nazianzenus in orat. De sancto baptismate, ταῦτα τὸ λουτρὸν τοῖς ᾐσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, id est, Iis largitur qui ipsum mente perceperunt. ‖ Apud Thucydidem autem iungitur hoc verbum genitiuo, interiecta præpositione περὶ, lib. 1, περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε. D E F G H

Αἰσθάνομαι pro Scio etiam vsurpatur apud Areopagitam, vt ait Bud. In illo quoque Xen. loco modò citato, αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, sunt qui exponant οἶδα, id est Noui, Scio. Alii, Percipio, Odoror.

Αἰσθάνεσθαι & αἴσθεσθαι ita differre vult Suidas, vt αἴσθεσθαι sit exactè cognitum aliquid habere: αἰσθάνεσθαι autē suspicari aliquid, & coniecturam de eo habere.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, Sensio, Ipse sentiendi actus. Hesychius, αἰσθήματα, τὰ τῇ ὄψει γινόμενα πάθη. vbi pro ὄψει legendum videtur αἰσθήσει. Apud Aristotelem περὶ ἐνυπνίων sæpe habetur hoc nomen αἴσθημα.

Αἴσθησις, εως, ἡ, Sensus: vt, εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε, Sunt autem humani corporis sensus quinque. videlicet, visus, auditus, &c. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστική, Sensus auditiuus, ad verbum. Ciceroni in Somn. Scip. sensus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς.

Αἴσθησις, Sēsio (quo & Gaza vtitur) Ipsa actio vel passio sentiendi. nā αἴσθησιν prout vel cū hoc vel cum illo verbo iungimus in infinitiuo, vertimus Sentire vel Sentiri. & quidem cum ἔχειν vtranque significationem habet. nam αἴσθησιν ἔχειν, ad verbum, Sensum habere, pro Sentiri. Thucyd. 2, τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, id est, Mœror seu molestia sensum habet vnicuique, id est, Vim hanc vt sentiatur. vel, Vim sentiendi: si sentiendi passiuè vsurpari posset. Id est, Vnusquisque mœroris sensum habet. vel, Mœroris sensu afficitur. Hoc est breuiter, Vnusquisque mœrore afficitur. At si dixisset, τὸ λυπούμενος ἔχει τὴν αἴσθησιν ἕκαστος, eadem esset sententia: sed αἴσθησιν ἔχει significaret, Sentit: vt apud Plutarchum, πῶς ἄν τις ὕπαρ ἔχοι. &c. τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ὑγιαινόντων [οἱ χρῆστες] αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι. Sic apud Galenum ad Glauc. 1, ψύξεως τινος αἴσθησιν ἔχουσι, exponitur, Frigoris sensu afficiuntur. Est autem frigoris sensu afficiuntur, idem quod, Frigus sentiunt. Sic apud Platonem, in Apol. Socratis, μηδ' αἴσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τεθνεῶτα. pro, Nec quicquam prorsus sentire eum qui sit mortuus. Nam idem hæc valēt verba atque ista quibus Cicero illum locum interpretans, vsus est, Vt sensus omnino mors omnes auferat. ‖ Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur. Xenophon Hellen. 5, ὅπως μὴ φανερὸς εἴη, μηδ' αἴσθησιν παρέχοι, Vt non manifestus esset, nec sensum præberet, id est, Nec sentiretur. Sic exponitur & hoc in loco, αἴσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀθρημονοῦντες παρέχουσιν, sentiuntur à nobis inimici quum, &c. Apud Thucydidem autem lib. 2, αἴσθησιν παρέχειν vertitur a Valla Significationem dare. vbi ille dicit, οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος. ‖ Αἴσθησιν λαμβάνειν, pro Sensu affici alicuius rei. vel simpliciter, Rem aliquam sentire. Isocrates ad Demonicum, ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευτῆς αἴσθησιν λαμβάνομεν. ‖ Dicitur autem διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, qui non sentit hoc vel illud. vt apud Greg. Naz. De theologia, καὶ μηδὲν διαφεύγειν τοῦ ἡλίου τὴν αἴσθησιν, & nihil effugere quin sentiat solem. Quidam vertunt, Sensum solis effugere, aut notionem.

Αἴσθησιν, reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiā, iudicium: pro loco. In verbis Thucydidis modò citatis Valla (vti dictum est) significationem exponit. Quintilianus lib. 3, cap. 8, In voce quæri putat [Posidonius] an significet quid, quàm multa, quomodo: in rebus, coniecturam: quod κατ' αἴσθησιν vocat.

Αἰσθητὸς, οῦ, ὁ, Sensibilis, vel, cum Lucretio, Sensilis, Sub sensum cadens, Sensu perceptibilis, Qui sensu percipi potest. vt αἰσθητὴς ἀκοῇ, Cadens sub sensum aurium, Qui sentiri auditu potest. Αἰσθητὰ Cicero interpretatur Sēsus mouentia. Idem hæc Platonis in Timæo, ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν γίγνηται [ὁ λόγος] interpretatur, Quum [ratio] eadem partem attingit qua sensus cieri potest. ‖ Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi solent. nam αἰσθητὰ sunt quæ sub sensum cadunt, quæ sensu percipi possunt: νοητὰ, quæ mēte percipiuntur duntaxat seu intellectu. Gregorius Naz. cuiusdam ex veteribus profert hoc dictum, τοῦτο ἐν αἰσθητοῖς ἥλιος, ὅπερ ἐν νοητοῖς θεός, id est, Hoc in sensilibus sol, quod deus in intellectilibus, siue intellectualibus. Aristot. περὶ τῶν ... loquens, τὸ αἰσθητὸν πρότερον τῆς αἰσθήσεως δοκεῖ εἶναι.

HINC aduerb. Αἰσθητῶς (q. d. Sensibiliter) Ita vt sensu percipiatur. Plut. De primo frigido, ἡ μὲν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικός, ή, όν, Sentiendi vim habens, Sensu præditus. ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, Vis sensitiua, Sensitrix facultas, seu sensoria: si talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiendi facultas. Aristoteles, ἐπὶ ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται, id est, Vnà cum eo quod sensu est præditum. vel, Præditum sentiendi facultate. ‖Αἰσθητικὴ χαῦς videtur appellari apud Athenæum non simpliciter quæ est facultate sentiendi prædita, sed quæ vi & acrimonia pollet in sentiendo.

A

Αἰσθητικὸν exponitur etiam passiuè, Quod sensu percipi potest, Quod sub sensus cadit. Qua in significatione αἰσθητικὸν idem valebit quod αἰσθητόν. Sic apud Galenum ad Glauconem 2, ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, Dolor qui sentitur.

B

Αἰσθητήριον, ου, τό, Sensorium, ad verbum, cum Hermolao: Pars sensoria, cum Gaza. Alii exponunt, Sentiendi organum, seu instrumentum. quæ interpretatio vim vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Domicilium sensus, seu sedem sensoriam: quidam & Partem percipiendi ministram interpretati sunt. Gaza hæc verba, τὸ δ' οὗ τῶν αἰσθητήριον ἡ σὰρξ ἐστι, vertit, Caro in his sent. edis posita est. Possint autem & sic reddi. Caro est ea per quam hæc sentiuntur. Dicuntur verò interdum αἰσθητήρια per se, interdum nomine addito, αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agunt. adeo vt αἰσθητήρια denique sint sensuum siue sentiendi instrumenta: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, id est, Sensorium auditus, est auris: αἰσθητήριον ὁράσεως, est oculus. Quum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὀσφρήσεως, tunc αἰσθητήριον possumus interpretari simpliciter Instrumentum: vt αἰσθητήριον ἀκοῆς, Instrumentum audiendi, vel auditûs. Possit tamen & ita reddi, Instrumentum sensus auditus. Quidam vir doctus apud Themistium αἰσθητήριον γεύσεως vertit Sensorium gustandi.

C

D

C. ἈΝαισθησία, ας, ἡ, Carentia sensuum, Defectus sensuum, Stupor. A quibusdam vno verbo redditum fuit Insensibilitas, ab aliis Sensuum siue sensus vacuitas. Ex α priuatiuo & nomine αἴσθησις, i. sensus: vel potius ab ἤσθησαι, secũda præteriti ab αἰσθάνομαι, pro quo vsurpatur αἰσθάνομαι. Athen. 12, οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν.

E

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demosthenes in Timocratem, εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας καὶ πλάνης προελήλυθασι.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens sensu siue sensibus, Expers facultatis sentiendi, Non sentiens. Ex α priuatiuo & ἤσθηται tertia præteriti: vt præcedens ἀναισθησία à secunda ἤσθησαι. Galenus, ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, Nō sentit quæ patitur, Caret facultate sentiendi. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali sentiens. Eodem fortasse modo quo Latinè dicitur Sentire incommodum, siue damnum. ‖ Dicitur & in passiua significatione ἀναίσθητος, Qui non sentitur, Sensum effugiens, vt Lucretius loquitur. Aristot. Pol. 2, ὥσπερ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ μιχθὲν ἀναίσθητον ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, id est, Vt enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem quæ sensum effugiat. Sic ἀναίσθητος θάνατος apud Thucydidem libro 4.

F

Ἀναίσθητος, Stupidus, Stolidus, quasi sensu communi carens (vt Horatius loquitur) alludens (meo quidem iudicio) ad vocem hanc Græcam ἀναίσθητος. Demosthenes Pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαιὸς εἶ καὶ ἀναίσθητος Αἰσχίνη. Idem ibidem, οἱ μὲν κατάπτυστοι Θετταλοὶ, καὶ ἀναίσθητοι Θηβαῖοι. Apud Thucydidem τὸ ἀναίσθητον substantiuè pro ἡ ἀναισθησία.

G

Ἀναισθήτως, aduerb. Sine sensu, Sine sentiendi facultate. ‖Metaphoricè pro Stupidè, Stolidè, quasi Carẽdo sensu communi. vnde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι pro Stupidum esse, apud Isocratem. ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινὸν, apud Plutarchum in Solone. Et ἀναισθήτως κελεύω, Stupidè siue stolidè iubeo, id est, Ita sum stupidus & stolidus vt iubeam.

H

Ἀναισθητέω, ῶ, Sum sine sensu, interprete Cicerone. nam hæc ex Epicuri selectis sententiis verba, ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ· τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortem nihil ad nos pertinere. quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu: quod autẽ sine sensu sit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Basilium ἀναισθητῶ cum genitiuo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non sentio: in hoc eius περὶ πλεονεξίας loco, ἀλλ' ἦγε αὐτὴ τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τῆς συμφορᾶς. ‖Capitur & metaphoricè sicut præcedentia. Demosth. Pro corona, ἐπὶ πλείστην δ' ὑπ' ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπετείσμην, Stupidus, & quasi communi sensu carens.

Ἀναισθητεύομαι, Idem quod ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur qua ἐγκρατεύομαι, ἀκρατεύομαι, ἀναιδεύομαι. Sed Atticos tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι.

C. Δυσαίσθητος ET Εὐαίσθητος opponuntur. Δυσαίσθητος, Sensu non valens, Hebetem sensum habens. q.d. Difficilè sensu percipiens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα exponitur Cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον substatiuè positũ interpretatur Hebetudo sensus. AT Εὐαίσθητος, Sensu valens, Sensum acrem habens. q.d. Facilè sensu percipiens. vt Aristoteles De animal. lib. 5, τὴν μὲν οὖν τῶν ἄλλων αἰσθήσεων ἀκρίβειαν ἥκιστα, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει· τὰ δὲ περὶ τὰς διαφορὰς, μάλιστα πάντων εὐαίσθητον. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (sicut τὸ δυσαίσθητον) substantiuè, Sensus vigor, apud Galenum.

ITEM Εὐαισθησία pro eodem, vt apud Laertium, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, sensuum vigor & integritas, Budæo interpr. Citatur itidem ex Plat. De leg. εὐαισθησίαν ἔχειν, pro Integris vti sensibus.

C. ΔΙαισθάνομαι, Persentisco, Perspicuè percipio, vel Planè sensu percipio. Aristot. De gen. anim. lib. 5, λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι. Habet διὰ in hoc verbo eandem vim quam in διορᾶν, aliisque nonnullis: ideo ita interpretatus sum. In vulgatis autem lexicis διαισθάνεσθαι exponitur Dignoscit, in hoc Platonis loco, De republica 2, οἷ δεινὸς δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται.

C. ΕΠαισθάνομαι, Sentio, pro simplici αἰσθάνομαι. Gregor. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν, ita vt non sentiret frigus. Et de rebus quæ sensu animi percipiuntur: vt apud Sophoclem, — οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Sic apud Æschinem in epist. μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων. qui locus eodem pertinet quò & ille Sophoclis. Apud Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῆς συμφορᾶς. Basil. 428, ἐπαισθάνομαι τῆς ἐμαυτοῦ ἀσθενείας. ‖Et cum accusatiuo sicut simplex αἰσθάνομαι, pro Intelligo, Audio: vt Soph. — τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον. HINC Ἐπαίσθημα, Sensus, in vulgaribus lexicis. Vt autem Budæus ex Plutarcho scribit, ἐπαίσθημα est τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, effectum sensus, id est sensum.

C. 2. Ἀνεπαίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (passiua significat.) Qui non sentitur, οὗ αἴσθησις οὐκ ἔστι. Suidas. Sic vtuntur Lucianus & Areopagita, inquit Budæus. In vulgaribus autem lexicis affertur ex Luciano hæc signific. ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα. HINC aduerb. Ἀνεπαισθήτως, Ita vt non sentiatur.

C. 2. Συνεπαισθάνομαι, Vnà sensum & fructum percipio, vt exponit Bud. in hoc Greg. loco, ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐράνιοι τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

C. ΠΑΡαισθάνομαι, In sensu fallor, Non sum satis compos exacti sensus, inquit Bud. afferens ex Plat. in Theæteto, ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλό τι παραισθάνεσθαι λέγεται. ‖In vulg. lex. παραισθάνομαι exponitur etiam Percipio, Certior fio, cum genit. ex Xen.

C. ΠΡΟαισθάνομαι, Præsentio, Antè sentio. Plutarchus in Publicola, ταῦτα προαισθόμενοι, Quũ hæc antè sensissent agi. Thucyd. lib. 3, οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν, &c. Citatur ex eodem cum genit. προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ pro Præscire aduentum exercitus. ‖ A Demosthene accipi non solùm pro Præsentisco sed & pro Prouideo, scribit Bud.

Προαίσθησις, Præsensio, vt Multarum rerum præsensio, apud Ciceronem.

C. ΣΥΝαισθάνομαι, Vnà cum alio sentio, id est sensu percipio. Plut. de ciuili charitate loquens, συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν

συναλγεῖν ἀλλήλοις, id est consentiscere & συμπάσχειν, inquit Bud. At ego malim Sensu rei alicuius vnà tangi. A
In vulg.lex.perperam exponitur συναισθάνομαι, Consentio. ‖Dionysius theologus, οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, nobis conscii nostri sumus & sic nouimus.Bud.

Συναίσθησις, medicorum verbum Galen. lib.13. Therap.in principio.q.d.Conscientia morbi, inquit Bud. Citatur & ex Diosc. lib.8. cap.2, συναίσθησις κνησμώδης pro sensu pruriginis.Ego existimo hanc morbi συναίσθησιν eo sensu dici quo solemus in vernaculo sermone dicere, *Ie me sen malade.* B

ΑΙ΄ΣΣΩ, F. ξω, Ruo, Cum impetu feror, Irruo, Ingruo.Item, Erumpo, Prosilio. In vsu est potissimùm apud poetas.In Anthol. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντίον ἀΐξασα δι' ἤπατος ἤλασε λόγχην. Eustathius vult apud Homerum esse, Festinare, & σπεύδειν ἀμείναι. Vtitur tamen & in aliis significat. Il. ρ, ἵπποις ἀΐσσων. Il.λ, — ταμιέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίον ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν.Sophocles, κατ' ἴχνος ἀΐσσω, quod vulgò exponitur Per vestigia feror. At schol. huius poetæ vult hoc verbum significare προσβάλλω in Trachiniis, C
vbi dicitur, νέων ἀϊσσόντων γάμων. Homer⁹, φασγάνῳ ἀΐξας, quod exponunt, Ense insurgens. Item, ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, Concussis armis proripiens sese. & ἀΐξαντες δορί, apud Euripidem, Marte perciti. ‖Cicero Vagari interpretatus est in hoc Homeri loco, — τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. ‖ Est in vsu & in soluta oratione, licet rarius. Laertius, ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, Impetu contendere, vt Bud. exponit.Idem, quod Plato dicit, ἀΐξειεν ἂν εἰπεῖν, vertit, Eum impetus subire possit dicere. Apud Plutarchū in Pompeio, ἐπὶ δὲ Πομπήϊον δύο ἀΐξας, interpret. ἀΐξας, D
Insiliens.

Ἀΐσσομαι pass. pro ἀΐσσω, Ruo, Prosilio, Exilio. Hom. Il. γ, v.367, — ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον οὐδ' ἔβαλόν μιν. vbi schol. [illegible] onit ἐξέδραμεν, ἐκινήθη. quæ posterior interpretatio mihi non placet, qui ἠΐχθη hic esse puto Exiliit. Hesychius ἠΐχθησαν esse vult ἐφάνησαν, ὥρμησαν. Hesiod. in Theogonia, — χεῖρες ἀπ' ὤμων Ἀΐσσοντο, quod vulgò interpr. Manus ab humeris prodibant & manabant: at ego malim, Erumpebant cum impetu, E
vel Prodeuntes impetum faciebant seu irruebant.

Ἀΐγδην, aduerb.(ab ἤϊγμαι præterito medio formatū, vt opinor) Impetuosè, Irruendo cum impetu. Apoll. Arg.2, — ἤλασε μηρὸν ἀΐγδην. Vide etiam Μεταΐγδην in Μεταΐσσω, & Προσεγκαταΐγδην in Καταΐσσω.

Αἶγις, Procella, à præterito medio ἤϊγμαι formatum, vide paulo pòst in composito Καταΐσσω.

Ἀΐκη, ης, ἡ, Motus alicuius qui irruit, Violentus motus, Impetus. Fit ἀΐκη ab ἀΐσσω eodem modo quo φυλακὴ à φυλάσσω, vt docet Eustath. Hom. Il. ο, v.708, — οὐδ' ἄρα τοίγε Τόξων ἀΐκας ἀμφὶς μένον οὐδ' ἔτ' ἀκόντων. F

Ἄϊκες idem quod proximè præcedens ἀΐκαι. nam ἄϊκες ab Hesychio exponitur ὁρμαί. Est autem ἄϊκες à nominat. sing. ἄϊξ. VNDE cōpos. Πολυάϊξ, quod exponitur Impetuosus, Varios impetus seu motus habēs, πολυόρμητος, πολυκίνητος. vt κάματος πολυάϊξ. Il. ε, v.806, Ἀλλά σευ ἢ κάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν, id est In quo varii sunt mot⁹, seu variæ agitationes. vel, Labor multis modis agitans. Ita enim melius exprimi vim huius verbi existimo: licet πολυάϊξ sit ὁ πολλὰς ἄϊκας ἔχων. Dicitur ab eodem poeta πολυάϊξ πόλεμος, Varios motus seu impetus habens, aut, Valde impetuosus. Nec malè etiam (vt opinor) Valde turbulētus interpretabimur. Habetur autem Il. α, v.166, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Vbi Eustath. tradit ita vocari bellum διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ὁρμὰς καὶ μεταβολάς. propter quas (inquit) Mars appellabitur ἀλλοπρόσαλλος in sequentibus. HINC & Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, Galeam quatiens cum impetu. vel, Cuius galea variè agitatur. Vnde pro impetuoso seu violento, pro strenuo denique ac forti accipitur, vt κορυθαιόλος, H
quod vide. ET Τριχάϊξ, eiusdem formæ, & eodem pertinens secundum quosdam. nam Odyss. τ. v.174, Δωριέες τε τριχάϊκες, volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον. id est, è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. In vulgatis

lexicis habetur, τριχάϊκας dici Qui assiduè versantur in præliis, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas: è quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. vnde illud, — cristáque hirsutus equina. Ibidē exponitur Capillati & quassantes crines. Camerarius esse ait τριχάϊκας capillatos & quassabundo crine, licet alii aliter interpretati sint. Ab Eustathio certè aliæ etiam expositiones huius epitheti scribuntur, ab hac valde diuersæ: quas vide pag.1861. In vulgatis autem lexicis additur, Hesiodum hoc nomine tres diuersos populos appellasse qui Cretam incoluerunt, Pelasgos, Achæos, & Dores, οὕνεκα τηλόθι γαίαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο, id est, Quoniam procul à patria terram distribuerunt trifariam. Hactenus illa. Sciendum est autem posse composita huiusmodi pro diuersitate significationum vel ab ἄϊκες deduci, quod est ab ἀΐσσω, vel ab ipsomet verbo ἀΐσσω, formando videlicet ab eius futuro.

¶ Ἀΐσσω etiam dicitur pro Ἀΐσσω, Irruo, &c. Vnde & Ἀΐξω, Irruam. Ex Euripide citatur μάτην ᾖξα pro Frustra laboraui. Inuenitur etiam ᾖξα signif. act. cum accusatiuo, vt ᾖξεν χέρα apud Sophoclem in Aiace circa principium, Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα; id est, Manum impetuosè seu violentè admouit, vel cum impetu. Ita enim malo interpretari quàm vt alii, Manum mouit, aut Manum impulit. In vulgatis autem lexicis perperam hoc ᾖξεν deducitur ab ἀΐσσω posito pro ἀΐσσω: & rursum alibi ᾖξα perperā ab ἀΐσσω. Verbi autem ἀΐσσω mentionem facit Etymologicus: vbi scribit ἀΐσσεσθαι esse ab ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ. nam ab hoc ἀΐσσω fieri ἀΐσσω, deinde ἀΐττω, mutatis σσ in ττ. sed loquitur de ἀΐσσω quatenus duntaxat ad formationem τοῦ ἀΐττω fingitur. Composita autem ab ἀΐσσω, Ἀναΐσσω, Εἰσαΐσσω, Ἐξαΐσσω, vide paulo pòst cum ἈΝαΐσσω, Εἰσαΐσσω, Ἐξαΐσσω.

C. ἈΝαΐσσω, Ruo, Prosilio, Prorumpo. Item, Exurgo cum impetu. Homerus Odyss. σ. v.40, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Sic Il. α. v.587, Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον Μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει. vbi exponitur ἀνορμήσας, ἀναστάς. Citatur & ex Odyss. ν, Στῆ δὲ ἀναΐξας. Ab eodem poeta dicuntur fontes ἀναΐσσειν, vt Latinè interdum Erumpere, Iliad. χ. v.148. Vsus est autem huius verbi in prosa etiam, vt apud Xenophontem, ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσεται τῶν κυνῶν. Ex Aristophane quoque citatur hoc verbum, sed trisyllabè positum: vt videbis in proximè sequentibus.

Ἀναΐσσω etiam dici pro Ἀναΐσσω, annotatur in vulgatis lexicis, quæ ex Aristophanis Pluto afferunt ἐφ' αὐτὸν ἀνᾴξας. Sic εἰσᾴσσω & ἐξᾴσσω citantur ex eodem.

C. ἈΠαΐσσω, Prosilio, Cum impetu abeo. Camer. ἀπαΐξαι interpr. Celeriter se auferre. In vulgatis lexicis ex Sophocle citatur pro Vi irruo. quæ significatio potius est verbi Ἐπαΐσσω.

C. Διαΐσσω, Cum impetu transeo. A medicis vocatur πόνος διαΐσσων (vt inquit Ægineta) ὅταν ἀπὸ ῥίζης ἀρχόμενος τοῦ προπεπονθότος μορίου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ παρακείμενα. Exponitur & Emico, vt διαΐξασα ἀστραπή, emicans fulgur.

C. ΕἸσαΐσσω, Irruo aliquò, Irrumpo. ET Εἰσᾴσσω, apud Aristophanem Nub. vnde affertur in vulg.lex. ὁ δ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσα.

C. ΕΞαΐσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeo. G
ET Ἐξᾴσσω apud Aristophanem in Pluto, ἐξῇξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ.

C. ΕΠαΐσσω, Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Homerus Iliad. γ, v.369, Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, Irruens, vel impetu facto, inuasit galeam. Idem, Odyss. ξ, Ἦ, δή μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μνηστῆρες, In me irruebant hastis. Id est, hastis me petebant irruentes. Sic apud eundem, ἔγχει ἐπαΐσσων. Et ἐπαΐξας δηίοισι, apud Apollonium. ‖ Iungitur autem & accusatiuo: vt Iliad. ω, Ἦ, καὶ ἐπαΐξας ἱππῆας ἅρματα καὶ ἵππους. vbi præpositio iungitur cum illis accusatiuis. est enim pro ἀΐξας ἐπὶ ἅρματα, vt docet Eustathius. At ex Apollonio citatur ἐπαΐσσων ξίφος pro Ensem cum impetu mouens in aliquem. HINC Ἐπαΐζω, de quo vide post Καταΐσσω quod proximè sequitur.

A C. ΚΑΤαΐσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu,
Et simpliciter pro Irruo. HINC Καταΐξ, Procella,
vt quæ cum impetu ingruat. ET Καταιγὶς (sicut &
Αἰγὶς) eiusdem significationis. Sed vsitatius est καταιγὶς
quàm αἰγίς. Aristot. De mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμά-
των καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης.
VNDE Καταιγίζω, quod de vento dici solet, seu procel-
la ingruente aut delabente cum impetu. Eustathius ta-
men postquam in hunc Homeri locum, Il. β, Ὡς δ' ὅτε
κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων, annotauit
B ἐπαιγίζειν esse τὸ ἐφορμᾶν καὶ ἄνωθεν ἐπιπνέειν (vnde esse αἰ-
γίδες & καταιγίδες) addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται.
Idem eodem loco illud simplex Αἰγὶς ab ἤϊγα medio
præterito τοῦ ἀΐσσω formari tradit. Fortasse autem non
malè & ab ἄσσω disyllabo deriuaretur. Vide & αἰγὶς in
Αἲξ αἰγός. ET aduerb. Προπροκαταΐγδην, quod ex-
ponitur Antrorsum cum impetu: apud Apoll. Argon.
2, — ἔτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. v-
bi schol. εἰς τὸ ἔμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη. Vtitur autē
& simplici aduerb. ἀΐγδην idē Apoll. vt suprà dictū fuit.
C C. ΠΑΡαΐσσω, Prætereo, Pertranseo. Propriè autem Cum
impetu pertranseo. Exponitur etiam Proripio me ra-
ptim, Prorūpo. Il. ε, v. 690, Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, &c.
vbi exponitur παρέδραμε, παρῆλθε. Citatur & ex Il. θ, Ἀλ-
λὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας, cum eadem expositione.
C. ΣΥΝαΐσσω, Simul irruo. vnde apud Hesiod. συναΐκτην, in
hoc versu, Καί τε συναΐκτην ὡσεὶ ζωοί περ ἐόντες, id est, Simul
irruebant, vel potius In se mutuo irruebant.
C. ΥΠαΐσσω, Clā prosilio. Exponitur & Subrepo apud Ho-
merum Il. β, Βωμοῦ ὑπαΐξας. Hesychius ὑπαΐξας vult esse
D ὑφορμήσας, vt ἀναΐξας antea dixi ab eo exponi ἀνορμήσας.
¶ Ἀΐξασκω, pro ἀΐσσω, formatum ab ἀΐξασκε, dicto vt ἐλάσα-
σκε, νεμέσασκε, & similia.
ἌΤΤΩ, Prosilio, Subsilio, Subsulto. Demosth. ἄττων δεῦ-
ρο κἀκεῖσε, huc illuc prosiliens. Vide alia exempla in Bu-
dæi Comm. 643. Ex Philostrati heroicis citatur ἄττων ἐν
ὅπλοις pro Ruens in armis. Greg. εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος
πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν. vbi ἄττειν ὑπὲρ δύναμιν exponitur in
vulg. lex. Anniti supra vires: sed malim Prosilire vel e-
rumpere ad res maiores suis viribus. In iisdem μὴ θερ-
E μὸν ἄττειν affertur pro Non calidè res aggredi.. Scri-
bit autem Etymol. ex ἀΐσσω pro ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde
mutatis σσ in ττ, ἄττω. Ab hoc autem verbo ἄττω deri-
uari Gallicum haster (pro Festinare) credibile est.
C. ΔΙάττω, Prosilio, Desilio huc & illuc, Emico. Aristot.
De mundo, ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσίᾳ τά τε σέλα διάττει, καὶ φλό-
γες ἀκοντίζονται. Et apud eundem διάττοντες sunt igniculi
in cælo emicantes & exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in
Probl. dixit pro traiectionibus signium, quos etiam δια-
θέοντας appellat. Apud Gregorium, ἀστραπὴ διάττουσα, emi-
F cans. Bud. Comm. 643. In vulg. lex. citatur ex Probl. διάτ-
τοντος τοῦ αἵματος pro Sāguine turgescente, Gaza interpr.
Διάττομαι, Prosilio, Emico, & quasi Raptim elidor,
Plat. in Cratylo, τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἠθούμενον, πηγῆς ἀπει-
κασμά ἐστι. Bud. ibidem.
C. ΕΙΣάττω, Insilio, Ingredior, in vulg. lex. Fortasse sonat
Raptim aut cum velocitate insilio.
C. ΕΞάττω, Exilio, Subsilio. In vulgatis lexicis, ἐξάττουσιν ἐν
τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. Ibidem
ex Diosc. affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo, lib.
G 5, ἐξασμένη συπηνεία κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς. pro
Sigillatim vel diuisim in capillamenta quædam cane-
scentia dehiscens, ex Ruellio & Marcello. Sed aliunde
ἐξασμένη (si mendo caret) deducamus necesse est. ‖ In
iisdem lex. legitur Ἔξαττος, Magnus, Impetuosus.
c. 2. ΔΙεξάττω, Erumpo, Prosilio, Raptim emico. Aristot.
De mundo, οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι
καλοῦνται. id est ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Budæus i-
bidem.

ΑΙ͂ΣΧΟΣ, εος, τὸ, Turpitudo, Fœditas, Deformitas.
H Xen. Pæd. 2, ὡς δ' εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀν-
δρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, id est, Vt autem viderunt faciem ho
minis fœditate modum omnem excedentem. Aut bre-
uius & Latinius, Supramodum fœdam, Supramodum
deformem. Sic apud Plutarchum, πίθηκον αἴσχους μετέχειν.
‖ Significat etiam probrum siue dedecus, & infamiam.

A Odyss. σ, Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sæpe in
plurali: vt Iliad. τ, Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεεί-
νων. Iliad. γ, copulat αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. Etymologicus vult
αἶσχος per synæresin factum esse ex ἄϊσχος, deducto ex ἴ-
σχω, præfixo α priuatiuo: vt sit ἄϊσχος quasi quod quis ha-
bere nolit. vel, inquit, τὸ πάνυ ἴσχον τοὺς λαμβάνοντας αὐτό. sed
omisit Etymol. secūdum hoc etymū (quod futile puto)
fore α non priuatiuum, sed epitaticum.
Αἰσχέω, ῶ, F. έσω. Dedecoro, Infamo. vnde αἰσχέσαι id est ὁ αἰ-
σχύνας. licet apud Hesychium legatur αἰσχέας. Fit autē
B ab αἰσχέω & verbale Αἴσχεσις, Dedecoratio.
C. Παναισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnino fœdus, seu turpis. Vel, Pe-
nitus turpis, Turpissimus. Et superlatiuum Παναίσχιστος,
vnde παναισχίστην τέρψιν legimus in Anthologia epi-
grammatum.
¶ Αἰσχρὸς, οῦ, ὁ, Turpis, Fœdus, Deformis. Vt à κῦδος fit κυ-
δρὸς (ita enim lego apud Etymol. non κυδνὸς) à ψῦχος fit
ψυχρός: sic αἰσχρὸς ab αἶσχος. Opponitur autem αἰσχρὸν, τὸ
αἰσχρὸν in neutro genere τῷ καλῷ, id est Pulchro. Plutar-
chus in Præc. connub. τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ,
C τοὺς δὲ καλοὺς, &c. id est, Deformes corrigere virtute, for-
mosos autē, &c. Plato Symposio, ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν
παντὶ τῷ θείῳ· τὸ δὲ καλὸν, ἁρμόττον.
Αἰσχρὸν, Inhonestum, Probrosum (sicut Turpe ac fœ-
dum vsurpantur) vt αἰσχρὰ ἔπεα, Iliad. ν, & ζ, & ω. Demo-
sthenes contra Midiam, αἰσχρὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κόρης. I-
dem Ol. 2, καὶ ποιηταὶ αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Idem Pro corona,
τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. & cum infinitiuo, I-
dem Pro corona, ἀλλ' ὅσα μηδὲν αἰσχρόν ἐστιν εἰπεῖν ἐμοί. I-
liadis β, Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, &c. ‖ Item αἰσχρὸν
D velut substantiuum, Turpitudo, Probrum, Dedecus.
Demosthenes Pro corona, προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ
ὀνείδη.
In comparatiuo gradu αἰσχρότερος regulariter, vel αἰ-
σχίων irregulariter. Itidem in superlatiuo, vtroque mo-
do, αἰσχρότατος vel αἴσχιστος. Fit autem αἰσχίων ex αἰσχρίων, ab-
iecto ρ, vt Etymologicus docet. Non reperitur tamen
αἰσχρίων, quod sciam: sed αἰσχρότερος tantùm, sicut & αἰσχρό-
τατος. Athen. 13, ἐκδῦσα δὲ τὴν αἰσχροτάτην. Vt elegantiora, ita
& frequentiora sunt apud veteres αἰσχίων & αἴσχιστος. I-
E liad. φ, — τὸ μὲν αἴσχιον αἴ κ' ἀμαχητί. Xenophon Pædiæ 7,
αἴσχιον δὲ πῶς οὐκ ἂν εἴη. Superlatiuus αἴσχιστος. Iliad. β, — αἴ-
σχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. Sic, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον, Vsque
ad id quod fœdissimum est, vel ignominiosissimum.
Vel (vt alii) Vsque ad ea quæ sunt maximè pudenda. I-
socr. De pace. πεπόνθατε γὰρ ἅπαν αἴσχιστον. id est, fœdissima
quæque. ‖ Ponitur & aduerbialiter αἴσχιστα, pro Turpis-
simè, Fœdissimé. vt αἴσχιστα πενίαν φέρεις.
Αἰσχρῶς, aduerbium Turpiter. Iliad. ψ, Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν.
In comparatiuo autem gradu αἰσχρότερον siue αἴσχιον, Tur-
F pius: in superlatiuō, αἰσχρότατα vel αἴσχιστα, Turpissimé. Vi-
de proximè præcedentem annot.
Αἰσχρότης, ητος, ἡ, Turpitudo, Fœditas. Exponitur etiam
Obscœnitas.
Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Turpis. non συνθέτως, sed παραγώγως.
In Anthol. epigramm. Αἰσχρήμων ἔνθα καὶ ἁ παίπαλμος
ἀνάγκη.
¶ Αἰσχρὴ, (vel potius Αἴσχρη) nomen μοίρας in vers. Emped.
apud. Plutarch. περὶ εὐθυμίας.
C. Αἰσχροεπέω, ῶ, F. ήσω, Turpia loquor, apud Athenæum,
G lib. 12. Idem quod αἰσχρολογῶ, de quo paulo pôst. Dicitur
autem αἰσχροεπεῖν eadem forma qua καλλιεπεῖν. Compo-
nitur αἰσχροεπεῖν ex αἰσχρὸν & ἔπος.
C. Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & κέρδος, Turpi lucro
deditus, Sordidum quæstum faciens. D. Paulus in epi-
stola ad Titum vult episcopum non esse αἰσχροκερδῆ, id
est, non deditum turpi lucro, vt quidam interpretan-
tur. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illam
interpretat. nam possit generaliter dici Turpiter lu-
cro esse deditus, qui supramodum ei studeat eiúsque sit
H auidus, alioqui tamen minimè sordidi.
Αἰσχροκερδῶς, aduerb. Cum turpi lucro, Turpe lucrum fa-
ciendo. vel, Turpis lucri studio.
Αἰσχροκέρδεια vel Αἰσχροκερδία, (frequētior tamen & rationi
magis consentanea illa scriptura) Turpe lucrum, Tur-
pis & sordidus quæstus. vel, Turpis lucri studium. De-

moſthenes aduerſus Æſchinem, τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκερ- A δείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προεῖντο, id eſt, Commodis publicis lucrum priuatum, idque turpe, prætulerũt. Αἰσχροκέρδεια (inquit Budæus) Vita turpiter quæſtuoſa. cui πλεονεξία cognatum eſt vitium. Demoſthenes αἰσχροκέρδειαν de corruptis legatis à Philippo dixit. Hactenus Budæus. Illa autem ſignificatio αἰσχροκερδείας pro vita turpiter quæſtuoſa, apud Polybium habetur.

Αἰσχροκερδέω, ῶ, F. ήσω, Turpiter lucror, Turpe lucrum mihi quæro.

C. Αἰσχρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸς & λέγω, Turpia loquens, B Turpiloquus, Obſcœnus, Qui obſcœno & prætextato ſermone vtitur. Bud.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, Turpiloquium, vel Turpiloquentia. ad verbum, Sermo turpis & obſcœnus, vel Sermonis aut verborum obſcœnitas.

Αἰσχρολογέω, ῶ, F. ήσω. Turpia loquor ſiue obſcœna.

C. Αἰσχροποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Ex αἰσχρὸν & ποιέω. Apud Ariſtophanem, Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo miniſterio, inquit Budæus. ET Αἰσχροποιεῖν dicitur qui tale miniſterium exercet, apud Athen. 8. ET Αἰσχροποιΐα, C hoc ipſum miniſterium, Obſcœnitas oris.

C. Αἰσχρορρήμων, Idem quod αἰσχρολόγος. ET Αἰσχρορρημοσύνη idem quod αἰσχρολογία, Iul. Pollux.

C. Αἰσχρουργὸς, οῦ, ὁ, Idem quod αἰσχροποιός. ET αἰσχρουργία apud Ariſtophanem & Lucianũ, idem quod αἰσχροποιΐα. ET verbum αἰσχρουργεῖν pro αἰσχροποιεῖν. vnde & αἰσχρουργέομαι, οῦμαι, paſſ. & in participio, τὰ αἰσχρουργούμενα, Quæ ita obſcœnè fiunt, vel Obſcœnè facta, apud Laertium.

Αἰσχρουργία apud Xenophontem generaliter pro quouis turpi facto, in Laced. politia, ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαν καὶ αἰ- D σχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Sunt verò & qui in hoc Luciani loco ex Pſeudologiſta, ἀλλ' ἡ τε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοὶ ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, exponant αἰσχρουργία, Facinoris turpitudo. Sed viderint.

ΑΙΣΧΥΝΗ, ης, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor. nam propriè αἰσχύνη in malam partem ſumitur, quum videlicet ob turpia erubeſcimus: & vt ait Ariſtoxenus, αἰσχύνη ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, id eſt, Ob ea quæ turpia exiſtimantur. Vnde & philoſophi αἰσχύνην definiunt (vt docet Gell. lib. 19. cap. 6) φόβον δικαίου ψόγου, id eſt metum E iuſtæ reprehenſionis. Cõfunditur tamen interdũ hæc differentia, & αἰσχύνη interdum eſt αἰδὼς, id eſt Verecundia, ſeu honeſtus pudor: vt apud Soph. in Aiace, quum dicit, δέος γὰρ ᾧ πάρεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Sic & apud Iſocratẽ: quippe qui inter virtutes iuuenum enumeret, quum dicit, ἡγοῦ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν κόσμον, αἰσχύνην, δικαιοσύνην, σωφροσύνην. Sic apud Plutarch. quoq;, πῶς ἄν τις διακρ. &c. αἰσχύνη & αἰσχύνεσθαι capitur.

Αἰσχύνη, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Demoſth. Pro corona, αἰσχύνην συμβᾶσαν τῇ πόλει, ἢ χλευα- F σμὸν, ἢ γέλωτα. Idem ibidem dicit, ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, Dedecore afficere ciuitatem, Ignominiam inurere ciuitati. Quod Plato in Apologia dicit αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Citatur verò ex eodem in Epiſt. 7, αἰσχύνη κακὴ pro dedecore. ‖ Interdum αἰσχύνη certum quoddam dedecus ſignificat, quo nullum maius eſſe poteſt: nimirum ſtuprum alicui illatum. Vſurpatur autem in plurali numero hac in ſignificatione ab Iſocrate, in Paneg. ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας, καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Idem in Panathenaico, οὐδ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ G παίδων, ἀλλ' οὐδὲ πολιτείας μεταβολήν.

Αἰσχύνω. F. υνῶ, Pudefacio, Erubeſcere facio. In qua ſignificatione volunt accipi Cõfundo apud Liuium, quum dicit, Adeo vt ipſum quoque confunderent dicentem. ‖ Item αἰσχύνω, Dehoneſto, Fœdo, Deturpo: contrarium τῷ καλλύνω: vt αἶσχος & κάλλος opponuntur. Il. σ, — χάριεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. ‖ Significat & Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio. Il. ζ, Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Od. θ, — λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο ἄνακτος, id eſt, Dedecorauit cubile, Polluit cubile, Contemerauit. ‖ Et vt H αἰσχύνη ſtuprum ſignificat, ita αἰσχύνειν interdum Stuprum offero, ſiue Vitium offero. Lyſias, ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ. Eadẽ ſignif. dicitur καταισχύνειν ab eodem, τοὺς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας.

Αἰσχύνομαι, F. οῦμαι, Pudeſio, Pudeſco: ſed Latiniꝰ, Me

A pudet. Iungitur autem vel cum alio verbo, vel cum nomine, videlicet cum infinitiuo verbi, aut cum participio. Cum infinitiuo, Herodot. 1, αἰσχύνομαι ἀπονοστέειν, Reuerti me pudet. Xenophon Pæd. 8, αὐτὸν δέ με αἰσχυνόμενον περὶ ἐμαυτοῦ λέγειν. Idem Pæd. 5, αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν. Æſchines contra Cteſ. αἰσχύνθητι ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν. Sæpe etiam participio iungitur. Demoſth. Pro corona, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Xen. Pæd. 3, αἰσχύνομαι παραιτῶν. Idem, αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων. Plato Minoe, τί ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν ᾐσχύνθημεν. ‖ Nonnunquam cum B futuro indicatiui, aut cum præſenti ſiue aoriſto optatiui, interiecta particula εἰ. Æſchines, ᾐσχύνοντο γὰρ (οἶμαι) οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Xenoph. αἰσχύνοιτο ἂν εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντωφελοίη σε. Iſocr. De pace, οὐ μὴν ἀλλ' αἰσχυνθείην ἂν εἰ φανείην μᾶλλον φροντίζων. &c. Demoſth. in Epitaph. αἰσχυνοίμην ἂν εἴ τι τούτων φανείην παραλιπών.

Cum nominibus item iungitur, aut datiui caſus videlicet aut accuſatiui. Datiui: vt apud Xenophontem Pæd. 5, αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Idem, τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι. C Ariſtoph. Nubibus, αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. ‖ Interdũ cum nomine aut articulo relatiuo datiui caſus, interiecta præpoſitione ἐπὶ vel ἐν. aut (ſiquis ita malit dicere) cum præpoſitionibus ἐπὶ vel ἐν, datiuum habentibus: vt αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ. Æſchines contra Cteſ. οὐκ ἐπὶ ταῖς ἐμαυτοῦ διατριβαῖς αἰσχύνομαι. Iſocr. ad Philippum, ᾐσχύνοντο μὲν ἐφ' οἷς ἐθρασύναντο. Æſch. contra Cteſ. αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, Illum pudet eorum quæ peccauit. vel, Eum ſuorum peccatorum pudet. vel, Suorum peccatorum pudore mouetur. Cum ἐν autẽ apud Thu- D cydidem, lib. 2, ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic apud D. Paulum, ad Philippẽſes 1, ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ‖ Cum accuſatiuo item frequenter conſtruitur. Hom. Odyſſ. φ, Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. Ariſtoph. Pluto, αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς. Gregorius, τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος, Quem pudebat immutatum videri. Plut. πῶς ἄν τις ὑπ. &c. τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους ἐφ' οἷς ἐξαμαρτάνομεν. Sæpe tamen αἰσχύνομαι cum accuſatiuo Reuereri ſignificat: vt in proximè ſequentibus dicetur.

E Αἰσχύνομαι pro αἰδοῦμαι, Reuereor. Chryſoſtomus, αἰσχυνόμενοι τὸν θεὸν, Reuerentes deũ. Xen. Pæd. 1, αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. Iſoc. ad Demonicũm, τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, Amicos reuerere, & in eorum conſpectu erubeſce indecorè agere. Idem ad Euthynum, καὶ τούτοις ἐγκαλοῦσιν οἱ ἂν μήτ' αἰσχύνωνται, μήτε δεδίασιν. Plut. quoque in Præc. connub. αἰσχύνεσθαι & αἰδημόνως ἔχειν pro eodem vſurpat, quum duobus in locis Platonis præceptũ refert, oportere ſenes αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Budæus quoq; in Comm. hæc ſcribit, Thuc. lib. 3, in prima concione, F αἰσχύνεσθαι pro αἰδεῖσθαι dixit, αἰσχυνθέντες οὖν τάς τε τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ Δία τὸν ὀλύμπιον, hoc eſt, Verentes igitur & rationem habentes, Honorem hunc habentes Græcis. Hoc eſt, Pudeat vos contra Græcorum ſpem nos miſſos facere, conceptámque de vobis expectationem deſtituere. Ac ſi diceret, Sinite vos exorari. Addit idem Budæus, Αἰσχύνεσθαι etiam cum duobus accuſatiuis conſtruitur pro Verecundari. Demoſth. καὶ οὔτε τὸν ἥλιον ᾐσχύνοντο οἱ τοιαῦτα ποιοῦντες, οὔτε τὴν γῆν πατρίδα οὖσαν. Sic ille. Malim tamen & hîc ᾐσχύνοντο interpretari Reue- G rebantur quàm Verecũdabantur. Sed nec ſatis intelligo quod de duobus accuſ. dicit.

Αἰσχυντὸς, οῦ, ὁ, Pudẽdus, Cuius nos pudere debet. citatur ex Phocylide. At quũ præfixũ habet ἀ priuatiuũ, tũc actiuam ſignif. habet. Nam ἀναίσχυντος dicitur impudens.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, Pudor, Verecundia. aut Verecundatio, vt oſtendatur eſſe verbale nomen, & ab αἰσχύνη differre. Habetur autem hæc vox in vulg. lexicis non addito exemplo. Vide Ἀναισχυντία.

Αἰσχυντηλὸς, οῦ, ὁ, Verecundus, Pudibundus. Nam pudi- H bundum pro verecundo ſunt qui Latinum eſſe dicant. Ariſtoteles pro eodem ponit νέους αἰδήμονας & αἰσχυντηλοὺς, eos laudari dicens: ſicut & Iſocrates αἰσχύνην inter iuuenum virtutes enumerat. Idem Ariſtoteles Ethicõn quarto, πρεσβύτερον δ' οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν ὅτι αἰσχυντηλός· ἐπαινοῦμεν δὲ τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας. ‖ Αἰσχυντηλοὺς

Pudorē mouēs,seu afferēs,vel Pudendū. Arist.Rhet.2, αἰσχύνονται δ' οὐ μόνον αὐτὰ τὰ ῥηθέντα αἰσχυντηλὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ σημεῖα. ET Αἰσχυντηλία, Verecundia, vel potius Habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, Ἡ μὲν οὖν δύναμις, ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους, οἷον ὀργιλότης, αἰσχυντηλία, θαρραλεότης. Vide Ἀναισχυντηλία.

Αἰσχυντηλῶς, aduerb. Verecundè, Pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος. Hesychius αἰσχυντηλὸς exponit αἰσχυντηρός. sed mēdosè legi αἰσχυντηρὸς pro αἰσχυντηλὸς, & αἰσχυντηρὸς ac αἰσχυντηλὸς ita dici vt σιωπηρὸς & σιωπηλὸς existimo. Mirum est verò si αἰσχυντηρὸς dicatur lingua communi: at αἰσχυντηλὸς Attica (annotauit enim quidam αἰσχυντηρὸς κοινῶς, αἰσχυντηλὸς Ἀττικῶς) quū Plato dixerit αἰσχυντηρότερος potius quàm αἰσχυντηλότερος. B

C. Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impudens, Inuerecundus. Demosthenes in Epitaphio, οὐδένα οὔτ' ἀναίσχυντον, οὔτε πονηρὸν οὕτως εἶναι. Apud Aristophanē in Nubibus, καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος. ‖ Dicitur ἀναίσχυντος non solùm persona, sed & res. vt apud Thucydidem, καὶ πολλοὶ ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων. vbi ἀναισχύντους enarrator exponit ἀλλοτρίας, ξένας. ego Pudēdas interpretandum puto. vt apud Ouidium, Amor pudendus, ἔρως ἀναίσχυντος, & Lucra pudenda, κέρδη ἀναίσχυντα. Sic facta pudenda, πράξεις ἀναίσχυντοι. C

Ἀναισχύντως, aduerb. Impudenter, Inuerecūdè. Plato in Apologia, ἔδοξε δή καὶ αὐτὸ ὅτι εἰ κατηγόρει τἄλλα πάντα οὕτως ἀναισχύντως κατηγορήσωσι, τοῦτό γε οὐχ οἷοί τι ἐγένοντο ἀπαναισχυντῆσαι.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, Impudentia, Inuerecundia. Cicero impudentiam interpretatur, quum hæc ex Platonis Apologia verba, οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας, ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In vulgatis lexicis habetur etiam simplex Αἰσχυντία: cuius tamen exemplum nullum afferunt, nec me legere memini. D

¶ Ἀναισχυντέω, ῶ, Impudēter loquor, vel ago, Impudentia vtor, Impudenter dico aut facio: vt λόγῳ δ' αἱ ἀναισχυντοῦσιν, οὐ καλῶς ποιοῦσιν. Sunt qui vertant Impudēs sum. Ego malim Impudentia vtor, aut potius Impudenter me gero: quā tamē interpretationē apud neminē reperio. Apud Demosthenem & Athenæum inquit Budæus accipi pro Impudenter & improbè ago. Cum præpositionibus πρὸς & περὶ iungitur: vt ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Impudentia vtor erga veritatem. vel, Impudenter me gero erga veritatē, id est, Impudenter oppugno veritatem, vel Impudēter veritati resisto. Apud Isocratem autem, ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, Impudens sum de hac re: sed Latinius, Huius rei me non pudet. E

C.2. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, Impudenter me gero, Impudentia vtor. Plato Apolog. in loco quem modò citaui in ἀναισχύντως. In vulgatis lexicis falsò exponitur etiam Verecundè facio. In iisdem ex Hierem. cap. 3, ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας, pro Desiisti erubescere apud omnes. F

ET Ἀπαναισχυντέομαι in iisdem ex Chrysost. pro Impudenter attendo.

C. Ἀναισχυντηλία, ας, ἡ, Idem quod ἀναισχυντία, vt in vulg. lexicis Græcolat. annotatur: at ego dixerim ἀναισχυντηλίαν sic ab ἀναισχυντία differre, vt αἰσχυντηλία differt ab αἰσχυντία vel potius αἰσχύνη. nam αἰσχυντία nondum apud vllum scriptorem reperi. Secundum autem hanc differētiam quam dico, erit ἀναισχυντηλία, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut à natura insita, non impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem. G

C. Ἐπαισχύνομαι, Erubesco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubesco. ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι ex Herodoto citatur pro Pudore afficior nominis causa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, Vel, Nomen mihi est pudori. Vel, Nomen mihi pudorem affert. Iungitur etiam accusatiuo, cuius constructionis exempla sunt in Nouo Testamento: vt apud Marcum, cap. 8, ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με. & paulo pòst, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paulus ad Rom. cap. 1, οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Iungitur præterea participio, & interdum infinitiuo. Cum participio, vt apud Sophoclem, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinitiuo, vt ἐπαισχύνομαι καλεῖν. H

A C.2. Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuerecundus, Impudens, Basil. in epist. pro ἀναίσχυντος. ET Ἀνεπαισχύντως, Inuerecundè, Impudenter. Naz. pro ἀναισχύντως.

C. Καταισχύνομαι, vide post Καταισχύνω.

C. Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fœdo. Demosthenes Pro corona, οὐ κατῄσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Herodianus lib. 5, κλέος προγονικὸν περιλαμβάνοντα τῷ που φαυλότητι καταισχύναι, id est (Politiano interprete) Fœdis moribus contaminare. Καταισχύνασα παρθενίαν apud Plutarchum in Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminauit. A Budæo exponitur Notam & infamiam inuro, in hoc Antiphontis loco, μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. ‖ Καταισχύνω, Vitium vel stuprum offero. Lysias, ἢ τοῖς παισὶ τοῖς νόμοις ταῖς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Vide & alia exempla apud Budæum Comm. pag. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, &c. passiua significatione. ‖ Interdum verò deponentis significationem habet eandem quam αἰσχύνομαι, & ἐπαισχύνομαι, pro Erubesco, Me pudet. Iungiturque interdum accusatiuo: vt apud Isocratem, καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, Quum eos virtutis nostrorum puduisset.

ΑἸΤΕΏ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Peto, Postulo, Posco. Cū accusatiuo rei: vt Xenophon Hellenicωn

1, πρὶν αἰτῆσαι χρήματα, λαβών. Itidem cum accusatiuo personæ, (Xenoph. Pæd. 4, σοὶ, ὅτι ἐμὲ ᾔτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις) sed ferè coniuncto cum accusatiuo rei: vt idem Xen. Pæd. 8, ἐμὲ πολλοὶ οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πιεῖν. Æschines in Ctesiphontem, μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Aristophanes Pluto, ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα. Sic Posco apud Latinos vtrunque accusatiuum habet aliquando. ‖ Interdum αἰτεῖν accusatiuū rei habet cum præpositione παρὰ genitiuo iuncta: eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plutarchus in Themistocle, αἰτεῖν παρὰ Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον, id est, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. ‖ Sæpe etiam cum infinitiuo: vt αἰτοῦσι πιεῖν in loco Xenophontis modò prolato, Petunt bibere, Petunt potum. Iliad. ζ, — ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι, Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q.d. Peto accipere. in quo loquendi genere videtur superuacaneus esse infinitiuus λαβεῖν. Isocrates in Areopag. οὔτ' ἔχομεν, οὔτε λαβεῖν αἰτοῦμεν. Aristoph. Pluto, Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον.

Αἰτεῖν δίκας, vt Latinè, Pœnas poscere, vel reposcere: sic apud Platonem Pol. 1, αἰτῶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς. Et cum duplici accusatiuo, vt, αἰτῶ σε δίκας τοῦ φόνου, Pœnas cædis te posco, Pœnas a te reposco.

Τὸ ἐν ἀρχῇ, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν siue αἰτεῖσθαι, Vide in Ἀρχή.

Vult autem Etymologicus Αἰτῶ, à τῶ significante ζητῶ (id est Quæro) deriuatum esse, præfixo α epitatico, cum pleonasmo τοῦ ι. at Eustathius tradit αἴτης esse itidem ex α epitatico & τῶ, sed significāte λαμβάνω. Vtut sit, vel αἴτην ab αἰτῶ, vel contrà αἰτῶ ab αἴτης deducamus necesse est.

Αἰτέομαι pass. voce nonnunquam actiuam significationem habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eandem etiam constructionem seruans. Aristoph. Nubibus, ἐμοῦ μέτεια τε καὶ δίκαι' αἰτουμένου, Me æqua postulante. Apollonius in Argon. Ἡ δὲ ἐ παρθενίην ᾐτήσατο. Item αἰτοῦμαι παρά τινος, vt & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 1, αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Æschines autem dixit (vt paulo antè annotatum est) αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Et cum infinitiuo, sicut & αἰτῶ. Xenophon Pæd. 5, ἵνα σε τούτων ἕνεκα αἰτήσωμαι πιστὰ δὲ μοι δοῦναι. Nam quidam perperam citāt hunc locum, tanquam vbi αἰτοῦμαι duos habeat accusatiuos. ‖ Interdum αἰτοῦμαι est τὸ κιχρῶμαι, Vtendum peto. cuius exēplum apud Suidam. Volūt autem quidā esse hanc differentiam inter αἰτεῖν & αἰτεῖσθαι, quòd αἰτεῖν simpliciter sit petere: at αἰτεῖσθαι, Vtendum petere, Commodatò petere. Sed quis non ex modò citatis exemplis perspicit hanc differentiam confundi?

Αἰτοῦμαι, in passiua significatione, præsertim in participiis αἰτούμενος & αἰτηθείς: vt, αἰτουμένην τὴν πύλην ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μαρίαν, apud Athenæum libro 13.

Sic αἰτηθεὶς, apud Thucyd. 2, ἄξιον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, Turpius erat eum qui poscebatur non dare, quàm eum qui poscebat non impetrare. Plutarchus in Themistocle, αἰτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἵππον. Itē Αἰτούμενος δίκας, Qui pœnas poscitur, A quo reposcuntur pœnæ. Alii exponunt, In ius vocatus. Sed malim, Qui pœnas reposcitur coram iudice, vel apud iudicem.

Αἴτημα, τος, τὸ, Petitio, Postulatio, Postulatum, αἴτησις. ‖ Bud. in Annot. in Pandectas, Quæ positiones notæ sunt, quæque simulac à præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur: quæ verò non vsqueadeo notæ sunt, sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, & tamen citra demōstrationem sumuntur à præceptore, αἰτήματα dicuntur, id est Petitiones vel Postulata.

Αἴτησις, εως, ἡ, Idem quod αἴτημα. Isocrates Archid. ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἴτησιν, ad verbum, Vt non iustam facientibus petitionem, Id est, non iusta petentibus.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, Petitor, Postulator. Quidam historicus apud Suidam, οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες, Nō magis petitores pacis quàm datores.

Αἰτητὸς, οῦ, ὁ, Petendus, Qui peti debet, vel potest. Barbarè, Petibilis. αἰτητὴ ἀρχὴ in vulgatis Græcolatinis exponitur Petitum imperium. Hesychius ait αἰτητὰ esse τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα.

Αἰτήσιος, apud Suidam, ὁ αἰτῶν, Petitor, Qui petit. Si modò ita scripsit Suidas.

Αἰτητικὸς, οῦ, ὁ, Petax. accipiendo petacē pro homine propenso ad petendum, & propemodum assiduè petente. A Budæo exponitur Flagitator & procax, in hoc Aristot. loco Ethic. 4, οὐκ ἂν εἴη δὲ αἰτητικὸς ὁ ἐλευθέριος. Et αἰτητικὸς στίχος, Versus petitorius, Versus petitionem continens, Versus quo quid petitur.

Αἴτης, ου, ὁ, Mendicus. Qui frequentius ἐπαίτης dicitur. Quanquam Eustathius vult factum esse ex τῷ quod est accipio, præfixo α epitatico. Intelligendum autem, inserto etiam ι. Vide supra in αἰτῶ.

C. Ἀπαιτέω, τῶ, Reposco, Repeto, Exigo, cum duobus accusatiuis: vt ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. Aristophanes Nubibus, ἀπαιτῶν με τἀργύριον. Lucianus, ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Respondet autem ἀποδιδόναι, id est Reddere, verbo ἀπαιτεῖν. vt apud Platonem Pol. 1, εἰ μανεὶς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὐ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι. Et ἀπαιτεῖν δίκας, Latinè Pœnas expetere. Pausanias, οἱ Ἠλεῖοι δίκας τοῦ φόνου παρ' Ἀργείων ἀπῄτουν. Dicitur & de aliis rebus, vt Lucianus in Nigrino, λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, Rationem exigebam, Volebam mihi rationem reddi.

Ἀπαιτοῦμαι, Reposcor, Exigor, cum duobus itidē accusatiuis. vt enim dicitur ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος, sic etiam ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος. Naz. πόσον ἀπαιτούμεθα, quantum exigitur à nobis.

Ἀπαιτοῦμαι signif. etiam actiua, pro Reposco, in vulg. lex. annotatur.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, Repetitio, Exactio. vt ἀπαίτησις τοῦ χρέους, vel τῶν ὀφειλομένων. ET Ἀπαιτητικὸς, Promptus ad reposcendum, vel Qui frequenter reposcit, seu Qui reposcere solet. In vulg. autem lex. exponitur Repetitiuus, & Repetens, & Agens repetitorem, ex Ouidio.

ET Ἀπαιτητοὶ χάριτες, in iisdem lex. Debitæ gratiæ.

C. 2. Ἀνταπαιτέω, Vicissim reposco, seu exigo. Thuc. 3, τὴν τε δωρεὰν ἀνταπαιτήσαι αὐτούς.

C. 2. Προσαπαιτέω, Insuper reposco, seu exigo.

C. Ἐξαιτέω, τῶ, Posco, Mihi dari peto. Ἐξαιτῶ σε, & Ἐξαιτῶ σε τοῦτο. vt apud quendam tragicū, Τίνος θανόντος ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. Ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, Exposco ad pœnam, vt Ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, Exposco ad quæstionem. sed frequentissimus est verbi ἐξαιτεῖν vsus sine adiectione: pro Exposcere ad pœnam: (vt & Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur) Isocr. Trapez. ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν, vt me à vobis exposcerent, Vt me à vobis dedi sibi postularent. Plut. in Narr. amat. εἶτα πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦντες τοὺς Φώκου φονεῖς. Et passiuum ἐξαιτοῦμαι, Exposcor ad pœnam: vt Demosthenes dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου & ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Apud eundem ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα, Seruum exposcere ad quæstionem, vel postulare: vt Dedere illum est παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι: Bud. Comment. pag. 45 & 46. Interdū additur εἰς βάσανον. idem enim Budæus in lexico ex eodem Demosthene citat ἐξαιτοῦντα ἀνδράποδα εἰς βάσανον. quemadmodum & ἐπὶ τιμωρίᾳ adiunctum verbo ἐξαιτεῖν pro Exposcere ad pœnam, in vulgatis lexicis habetur. Dicitur autem & Ἐξαιτεῖσθαι significatione actiua pro ἐξαιτεῖν, id est Deposcere ad pœnam: vt Plutarchus De orac. defectu, οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιεχομένην σώματι.

Ἐξαιτεῖν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce passiua, sed signif. actiua, & quidem præcedenti contraria, pro Deposcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ & periculo reum eximere. Demosthenes in Midiam, παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαήσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, id est, Eorum lacrymis sese condonari postulabit. Æsch. ἐξαιτοῦνται γὰρ σε τῶν κατηγορουμένων, postulant reorum delationes hominúmque reatus ob maleficia condonari precibus suis. In quibus exemplis à Budæo citatis pag. 45 alteram tantùm habemus huius verbi significationem. Cum quibus conuenit & hoc ex Lysia, τούτοις δὲ ἀφῆτε ἀνδρὶ ἐξαιτουμένῳ. His autē addo ea in quibus ἐξαιτοῦμαι non tantùm significat Deposco reum (vt Valer. loquitur) sed etiam impetro. Xenophon [illegible] lib. 1, principio, ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. pro quo ἐξαιτησαμένη dictum fuisse παραιτησαμένη ab aliis eandem historiam narrantibus; docebo in verbo παραιτοῦμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono vnico verbo Deprecata. (de qua interpretatione dicam & in παραιτοῦμαι, quod alteram quoque verbi Deprecor significationem habet) Potest etiam exponi, Quum deprecatione sua periculo eum liberasset. Item, Quum effecisset vt ille suis precibus condonaretur. Vel, Quum suis precibus eum seruasset. Eurip. Hec. ἐξῃτησάμην τοὺς κάτω δίκην τάφου κυρῆσαι simpliciter pro Impetraui ab illis, &c. Et ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, apud eundē, pro Erratorū veniā impetrās, seu exposcens. Item ex Plutarcho, ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, pro A iudicibus exorauit Aspasiam, vel, Impetrauit. Sed malim A iudicibus deprecatus est Aspasiam: vt Cicero dixit, Nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecentur. Simul autem obseruandum dico in hoc Plutarchi loco, addi δεηθεὶς, quanuis alioqui δεήσεως significatio verbo ἐξαιτεῖσθαι inclusa sit, sicut ex aliis locis liquet: quemadmodum & cum παραιτεῖσθαι idem significante addidit δεόμενος, vt in illo verbo docebo. hoc tamē interest quòd non simpliciter δεόμενος, sed πολλὰ δεόμενος adiunxit. ‖ Ἐξαιτεῖσθαι passiuè in hac posteriore signif. apud Lysiam.

Ἐξαίτησις, ἡ, Ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet. Postulatio ad quæstionem. ‖ Item, Deprecatio pro reo, vt interpr. Bud. in hoc Dem. loco, ἢ οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν οὔθ' ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν.

C. Ἐπαιτέω, τῶ, q. d. Superpeto, i. Insuper peto, vel Post aliud peto: vt Il. ψ, v. 590, — ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τὴν ἀρόμην. εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο Μεῖζον ἐπαιτήσαις, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Vbi ἐπαιτήσειας Eust. exponit, ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσειας. Legitur tamen & ἀπαιτήσειας: quā lectionem mea editio in contextu habet (vtpote in pluribus exempl. à me repertam) alteram margini adscriptam. Ipse quoque Eust. vtriusque meminit, sed ita vt ἐπαιτήσειας magis probet.

Ἐπαιτῶ, Stipem peto, Mendico. Athen. lib. 8, Νόμος Κορώνη χεῖρα δὸς ὡς ἐπαιτοῦσιν. vbi pro ὡς ἐπαιτοῦσιν fortasse reponendum δοῦ ex hoc præcedente versu, Ἐσθλοὶ Κορώνῃ χεῖρα πόρδοτε κριθῶν. Vbi fortasse reponendū itidem ἐσθλῇ pro ἐσθλοί. HINC Ἐπαίτης, Qui stipem petit, seu corrogat, Mendicus. ἐπαίτης (inquit Suidas) ὁ πτωχὸς, καὶ κλίνεται ἐπαίτου. ‖ Item Ἐπαίτης, Circulator & θαυματοποιὸς, apud Chrys. pag. 15, inquit Bud. quam tamen expositionē locus Chrysost. admittere non videtur, qui ita habet, ὥσπερ ἐκείνων οἱ οἰκέται τῶν ἐπαιτῶν τοῖς θαυματοποιοῦσι προσέχουσιν, εἶτα ἥκοντες βραδέως, οἴκοι τὰς ἐσχάτας ὑπομένουσι πληγάς. Hic enim ἐπαῖται non ponuntur αὐτὶ τῶν θαυματοποιούντων, quum dicat, Illis qui, ἐπαῖται

quum sint, θαυματοποιοῦσι. quasi peculiare quibusdam A
ἐπαίταις sit θαυματοποιεῖν, id est Circulari, vel circulatoriis quibusdam præstigiis uti. Dedi autem huic significationi τῶ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem locum, quòd planè persuasum habeam antiquiorem esse: & primùm dixisse Græcos ἐπαιτεῖν (sicut & προσαιτεῖν) pro Insuper petere vel Vltrà petere, de quibusuis: deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quòd aliud semper atque aliud petant, siue quòd ad petẽdum quotidie redeant. Nisi quis malit eò illos respexisse quòd sæpe coniuncti aliquot stipẽ petant, adeo vt quum vni donata est, succinat alter, Et mihi diuiduo findetur B
munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis & προσαιτεῖν respectu eorum qui iam ᾔτησαν. Quò respexisse videri possunt in verbo Μεταιτεῖν potissimùm, de quo statim pòst tractabo: vt dicatur μεταιτεῖν quasi qui stipem vnus post alterũ petunt, vel vnà cum aliis. Potest tamen (& quidẽ melius) significationis huius verbi reddi alia ratio, vt videlicet μεταιτεῖν sit post petitũ vnũ alterum petere, sicut ἐπαιτεῖν & προσαιτεῖν, vltra vnum quod petitum sit, petere & alterum, id est, aliud atque aliud C
petere.

Ἐπαιτῶ in vulg. lexicis exponitur præterea Insimulo, Incuso. in quo errari puto, & verbo ἐπαιτῶ dari significationem quæ est verbi ἐπαιτιῶ.

C. ΜΕΤαιτέω, τῶ, Inter alios peto, Vnà cum alio vel aliis peto. Vnde etiam ponitur pro Partem peto, ab Herodoto: sicut μεταδίδωμι pro Partem do, vt annotat Bud. Sic Demosth. ἡ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταιτεῖν. Adiungitur tamen τὸ μέρος ab Aristoph. vbi scribit, Τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος, εἰ δὲ μή, δάκνει. Vbi vacat præpositio in D
hoc verbo, vel certè abundat τὸ μέρος.

Μεταιτῶ, Stipem peto, Mendico. cuius significationis rationem vide in fine proximè præcedentis verbi Ἐπαιτῶ. Heraclitus in epist. ἀμείνους αὖ ἦσαν μεταιτοῦντες. Luc. cum accusatiuo iunxit, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι. Sic & Lat. Mendicare ponitur interdum absolutè, interdum cum accusat.

C. ΠΑΡαιτέομαι, οῦμαι, Deprecor. Exponitur etiam Recuso, Auersor, Repudio. Plut. Cor. καὶ μηδένα τρόπον κρίσεως, μηδὲ, αὖ ἄλλ. κολάσεως παραιτεῖσθαι. Quod exemplum primum pono, quòd eodem planè modo & sensu dicatur Lat. Deprecari pœnam, quo hîc παραιτεῖσθαι κόλασιν. E
Cic. autẽ etiã Deprecari & recusare copulauit in eodẽ genere loquendi, Tusc. 2, Nullum genus supplicii deprecatus est neque recusauit. Sic apud eundem pro C. Rab. Et vt idem Cic. Deprecari inuidiam, & Deprecari odium, dicit, sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Aristides & Plutarchus. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, apud eundem Plut. Pericle. Herod. lib. 4, ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, id est F
(Bud. interpr.) Ipse autem, senectutem excusans, repudiauit, deprecatus est. Politian. autem vertit Abnuit imperium. Eadem iisdem verbis dixit idem Herodianus, lib. 7, παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προϊσχόμενος. vbi Pol. vertit Recusare. Idem hist. iisdem verbis & lib. 2 vsus est, ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρῃτεῖτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον γῆρας τε προϊσχόμενος, id est (Pol. interpr.) At ille recusare instituit, tanquam rem inuidiosam, nomẽ imperii. Sic idem Herod. de Commodo, τὴν πατρῴαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, id est, Vt repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi vertit etiam Detrectare. Apud Plut. Themist. παραιτεῖσθαι G
πότους συνήθεις, Repudiare assueta conuiuia, vel Auersari. Potest etiam exponi vitare. Budæus παραιτεῖσθαι pro Vitare & cauere ex Diosc. citat: à Laertio quoque identidem sic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat Vel Refugit, in hoc Halic. loco, de Isocr. loquẽtis, τῶν τε φωνηέντων τὰς παρ' ἀλλήλοις θέσεις παραιτεῖται. Idem in Augusti apophth. ὥστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, ita vt prandium recusauerit: vel commodius per infinit. Prandere recusauerit. Bud. interpr. liberius Prandio abstinuerit. ‖ Παραιτεῖσθαι τὴν γυναῖκα apud Plut. in H
Apophth. Vxorẽ repudiare, Vxori nuntiũ remittere, in vulg. lex. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παραιτεῖσθαι significãte Repudiare, Vitare, Auersari. Affertur præterea ex Diosc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebetudines oculorum amoliri, vel discutere. ‖ Παραιτοῦμαι cum infinit. Herod. lib. 3, φανερὰν ἔχθραν ἀεράδης καὶ πόλεμον ἐγεῖραι παρῃτήσατο, Minimè inimicitiis apertis ac manifesto bello agendum putauit, Pol. interpr. Ego malim (ad retinendã vim verbi Græci) Ab apertis inimicitiis abstinuit. Citatur & ex Porphyrio παραιτοῦμαι λέγειν pro Supersedebo dicere.

Παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν apud Herodotum ea itidem signific. qua Deprecari vitam dixit Cicero. ita enim ille in Clione, de Arione loquens, τὸν δὲ, συνέντα τοῦτο, λίσσεσθαι χρήματα μὲν προϊέντα σφι, ψυχὴν δὲ παραιτεόμενον, id est (Aulo Gell. interpr.) Tũ illum ibi pernicie intellecta, pecuniam cæteráque sua vt haberent dedisse, vitam modò sibi vt parcerent orauisse. Cicero dixit Vitã alicuius ab aliquo deprecari. Sic παραιτοῦμαι τινά (cuius constructionis exemplum affert Suidas, postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, id est, Veniam petere) puto reddi posse eadem planè constructione, Deprecor aliquem: ex hoc Ciceronis loco, De lege agr. contra Rullum, Sic, siquid deliquero, nullæ sunt imagines quæ me à vobis deprecentur. Vtitur autẽ τῷ παραιτεῖσθαι in hac construct. & signif. quidam ἀνώνυμος apud Suidam, ita scribens, ὁ δὲ, ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησαμένης αὐτὸν, καὶ τὴν στρατείαν αὐτοῦ φυλαξάσης. Quæ verba eandem prorsus historiam continent quam habemus initio τῆς ἀναβάσεως Xenophontis, sed vtentis verbo ἐξαιτήσασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι. scribit enim, ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Plutarchus tamen, sicut & ille qui à Suida citatur, verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda vti maluit, in vita Artoxerxis, ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνιωμένη, [μήτηρ Παρύσατις] παρῃτήσατο καὶ κατέπεμψεν αὖθις ἐπὶ θάλασσαν. Idem Plutarchus in Demetrio ita loquutus est, sed addens πολλὴ δεήσει, vbi scribit, παρῃτήσαντο πολλῇ δεήσει τοὺς Μεγαρέας. Sunt qui παραιτοῦμαι τοῦτον reddat Deprecor pro hoc: sed mihi longè aptior videtur illa mea interpretatio ad verbu, præsertim quũ & Cic. ita loqui obseruarim. nam videtur posse aliquis dici Deprecari pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in vulg. lex. ex Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniam orans ciuitati. Et ex eodem in Theseo, παραιτούμενος τὸν ἀνεψιὸν, liberandum patruelem impetrans. ‖ Dicitur etiam (& quidem frequentius) παραιτοῦμαί σε, A te veniam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniã impetro, Te exoro. Sic apud Aristoph. in Vespis, ἢ τὸν παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα, Eum exorarunt qui læsus est, Ab eo veniam impetrarunt. Sic apud Herodotum παραιτέομαι τὸν βασιλέα. Et apud Plat. παραιτούμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημεῖν, exponitur, Cum bona magistratuum venia peregrè proficiscatur. Et vt dicitur παραιτεῖσθαι τινά, sic etiam παραιτεῖσθαι τὴν ὀργήν τινός. Plut. Themistocle, παραιτεῖσθαι μνησικακοῦντος ὀργήν. Vtitur & in Romulo, & alibi. Obseruandum est autẽ, παραιτεῖσθαι tam in his loquendi generibus quàm in proximè præcedentibus eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν: quæ tamen expositio ita distinguẽda est, vt quũ dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecor hunc, id est deprecatione mea periculo libero, sit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου: at quum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecando exoro, sit συγγνώμην αἰτῶ τοῦτον. (vt dicitur αἰτῶ σε τοῦτο) Sed non satis mihi placet hæc expositio quum aliud sit Veniam petere, aliud Veniam impetrare. Suidas tamen hanc expositionem vtrique loquendi generi accõmodat: nam postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, & posuit exemplum in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam alicui impetrare: subiungit aliud in quo παραιτήσασθαί τινα est Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit & παρακαλεῖν, de qua expos. paulo pòst dicam. ‖ Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, id est aliqua de re, quod itidem exponitur συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι: vt apud Aristidem, παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Sic autem παραιτεῖσθαι in hoc loco exponitur à Thoma Magistro, & à Moschopulo. ac certè eam hic admitto libentius quàm in præcedẽtibus exemplis, propter eam quam reddidi rationem.

Παραιτοῦμαί σε τὸ μέμψεως (inquit Thomas Magister)

id est ἀπολύω καὶ ἐλεύθερος, vt sit Libero te crimine. Ego autem melius expressum iri παραιτοῦμαι existimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquendi genere: vt quemadmodum dicitur à Cicerone aliquis A se crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod sit Depellere seu Remouere quasi deprecando. Simile autem esse puto apud Synesium, παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας, Hanc à te dissimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec dissimile apud Plut. De Herod. Θεσσαλοὺς τοῦ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen respondebit constructio Latina Græcæ, si παρῃτούμην σε τῆς εἰρωνείας interpretemur
B Excusabam te de dissimulatione: eodémq; modo Θεσσαλοὺς τοῦ μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Thessalos de medismo excusare. id est, De eo quòd Medis fauerint. Sunt autem affinia Excusare & Veniam alicui impetrare: atque ita affine erit hoc loquendi genus (excepta cōstructione) illi præcedenti, παραιτοῦμαι τοῦτον, Deprecor hunc, id est, Deprecando veniam illi impetro. In vulg. lex citatur ex Philostrati Heroicis παραιτοῦμαί σε τοῦ πατρὸς pro Apud patrem te excuso. Item ex eodem libro, παραιτοῦ-
C μαι τοῦ λόγου pro A sermone abdico. Quæ duo exempla tamen in illis lexicis non simul ponuntur. ‖ Post quæ tot exēpla nō debet noua videri significatio verbi παραιτεῖσθαι quæ est apud Lucam, cap. 14. v. 18, καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, id est Se excusare. Ita tamen vt fatear, quod ibidem subiungitur bis, ἔχε με παρῃτημένον, pro Habe me excusatum, minus vsitato loquendi genere esse dictum. Iam verò & apud Plutarchum παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur, vt videlicet παραιτεῖσθαι sit eius qui inuitatus ad cœnam, non it: & παραιτεῖσθαι dicatur
D vel Recusare, vel Excusare se. ἐδόκει γὰρ ὑπὸ Καίσαρος εἰς δεῖπνον καλεῖσθαι παραιτούμενος δὲ, ἀγαγὼν τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ, μὴ βουλόμενος.

Παραιτοῦμαι pro simplici αἰτοῦμαι, Precor, Rogo (vt Deprecor interdum pro simplici Precor, vel pro Postulo aut Posco: vt docet Bud. 1035. Nisi potius dicamus in παραιτοῦμαι præpositionem παρὰ, in Deprecor præpos. De, significationem augere.) Aristoph. Equitibus, ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησόμεσθα, vnum hoc eos rogemus. Sic Plato
E Apol. ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, apud Menandrum. Dicitur & cum infinitiuo, παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, & παραιτοῦμαί σε συγγνώμην ἔχειν, vel συγγνώμονα εἶναι. Herodotus, συγγνώμην παραιτέετο θεὸν αὐτοῦ ἔχειν τῶν ἐρηθέντων. Sic apud Suidam nescio quis, παραιτοῦμαι τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν εἰ μὴ ἀγωνίζοιτο. (Cui exēplo apta est expositio per verbū παρακαλεῖν, nō autem illi cuius suprà memini. Sed huic expositioni rursum adiūgit aliā minimè cōuenientē, videlicet ἀπαγορεύοι) at tertium illud vsurpat Xenophon, quum scribit
F παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονας σοι εἶναι. Nec tantùm dicitur παραιτοῦμαί σε ποιεῖν, sed etiam παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν. Thuc. lib. 5, pag. 186, ὁ δὲ παρῃτεῖτο μηδὲν τοιοῦτον δρᾶν. Sic Demosth. παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι. Quāuis autem apud veteres scriptores παραιτοῦμαι in hac postrema signif. sæpius obseruarim, primum tamen eilo cum non dedi quòd viderentur illa exempla in quibus præpositio vim suam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam amittit.

G Παραιτοῦμαι in pass. signif. vt παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας. quod exemplum à Suida citatur, & παραιτηθεὶς exponitur παρακληθεὶς. Sic autem παρῃτημένος pass. pro excusatus, in Lucæ loco quem suprà citaui.

Παραίτησις, εως, ἡ, Deprecatio, & quidem accipiendo hoc nomen in vtraque signif. Sed frequentius pro deprecatione, i. vehementi precatione: vt apud Plat. in Gorg. οἶκτος μόνου καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μόνοις τῆς κρίσεως, χρῆσιμα, Amicorum preces supplices & deprecatio, apud populum multum valent. Item Ve-
H niæ petitio. Thucyd. lib. ·, ἐνδεήσεται δ' οὐ παραιτήσεως μᾶλλον ἕνεκα ἢ μηνύσεως, καὶ δηλ. &c. nam hic exponit schol. οὐχ ἕνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην. At Valla vertit, Non purgandi nos gratia. Sunt & qui pro deprecatione (in recusandi signif.) accipiant. Apud Plutarchum in Numa, πρὸς θεῶν τιμὴν ἡ παραίτησιν exponitur Ad postulādam à diis veniam. Est παραίτησις eius etiam qui veniam dat, sequēdo Bud. qui παραίτησιν ait esse etiam veniam, id est, gratiam & indulgentem concessionem, in hoc Plat. loco De leg. lib. 11, καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἐπὶ τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω. Sed possit hic quoque παραίτησις ad eum referri (& quidem rectius, meo iudicio) cui venia indulgetur: vt dicat Nullo pacto veniā moræ impetret à iudicibus. ‖ Παραίτησις, Excusatio (de qua significatione dixi & in ipso verbo) Synesius, ἀνθρώπῳ δὲ παραίτησις γίνεται, διευλαβουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. Sic & apud Basilium in epist. ad Leontium. Affinia autem sunt Excusare & Purgare, quo posteriori verbo Vallam dixi in interpr. Thuc. loco vsum.

Παραιτητὴς, οῦ, ὁ, Deprecator. ET Παραιτητὸς, q. d. Deprecabilis (vt Gellius Indeprecabilis) Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato De legibus lib. 10, τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένους δῶρα, &c.

C. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indeprecabilis, Inexorabilis. (Gellius Indeprecabilis dixit, sed de re tamen non de persona. Citatur enim ex eo, Indeprecabilis pœna subeunda esset) Plato, θεοὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Apud Plut. in Cæsare ἀπαραίτητος δοκεῖ, Durus & inexorabilis, vel Inclemens, Bud. interpr. Idem affert ex Antiphonte in Leocratem, ἀπαραιτήτους δικαστὰς μὴ παρέχοντας συγγνώμην. Et ex Gregorio, ἀπαραίτητος δῆμος, Crudelis, Qui precibus non flectitur, ἡ δίκαστὴς ἀπαίθευτος, ἡ δήμιος ἀπαραίτητος. Rursum apud Plutarchum ἀπαραίτητον ἰαθὲν & ἐπίπονον esse ait Qui seuerè curat, qui τῷ ἡδίστῳ opponatur. Dicitur etiā aliquis ἀπαραίτητος esse περί τι
D vt apud eundem Plut. Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς δίκας, Seuerus in exigendis rationibus, vel potius Seueritate quadam inexorabili vtens. Itē dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, Esse sæuus ira & inexorabilis, vel Esse inexorabili quadam ira & implacabili præditus: apud Philonem De vita Mosis lib. 1, εἶτ' ἄπο χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Et τὸ ἀπαραίτητον substantiuè, Seueritas quadam inexorabilis, siue indeprecabilis: vt Plut. Publicola, τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηρούς. ‖ Dicitur etiam de re, ac primùm vt dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν in proximè præ-
E cedente exemplo, sic etiam ira eius esse ἀπαραίτητος. Itē ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος τιμωρία, vt à Gellio Indeprecabilis pœna. Philo de mundo, ἀπαραίτητον δίκην ἀπέτισε. Sic apud eundem De vita M. lib. 1, ἀπαραιτήτου τιμωρίας. ‖ Apud Plutarchum, ἱκέτευμα ἀπαραίτητον, q. d. Irrecusabilis supplicandi modus. Plut. De primo frig. ἐν δὲ Πέρσαις τῶν ἱκετευμάτων μέγιστον ἦν καὶ ἀπαραίτητον. id est (Turn. interpr.) Atque etiam apud Persas genus erat supplicandi sine vlla recusatione. Ego existimo posse etiam verti Repulsam non patiens. Apud Plut. autem
F ἀπαραίτητος πορεία, Profectio quæ recusari non potest, Iter quod suscipiendū est sine recusatione. Plut. in Consol. ad Apoll. καθάπερ γε τῆς εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας προκειμένης πᾶσιν ἀναγκαίας καὶ ἀπαραιτήτου, &c. At verò ἀπαραίτητος κίνδυνος, Ineuitabile periculum, interprete Ruellio, apud Diosc. lib. 7. cap. 2, in principio, καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κίνδυνος ἀπαραίτητός ἐστιν εἰ μὴ πολλοῖς χρήσαιτο τοῖς βοηθήμασι. Sic ἀπαραίτητον κακὸν, interpretor Ineuitabile malum, non, implacabile, vt in vulg. lexicis.
G HINC aduerb. Ἀπαραιτήτως, Inexorabiliter, Cum seueritate inexorabili: vt ὠμῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Thuc. lib. 3. ἀπρεπῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Philo De vita Mosis lib. 1. Apud Plut. in Solone, ἀπαραιτήτως κολάζειν. Et in Pericle, ἀπαραιτήτως τούτοις χρώμενος, Quum se inexorabilem seu implacabilem illis præbuisset, Quum rigidus & inclemens erga illos fuisset. Ad verbum, Quùm inexorabiliter illis vsus fuisset, id est, Valde inclementer erga illos se gessisset. Ex eodem Plut. in Themist. citatur, ἀπαραιτήτως ἔχει πρὸς αὐτὸν δοκεῖ, pro Non videtur
H cum eo in gratiam vnquam rediturus.

C. Δυσπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Εὐπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, contraria. Δυσπαραίτητος, Exoratu difficilis, Qui difficilè exoratur, Non facilè exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prometh. p. 7 meæ edit. — Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. Citatur & ex Plu

tarcho in Fabio, δυσπαραίτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. HVIC oppositum Εὐπαραίτητος, Facilè exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine antè exposuimus παραιτητής. A

C. ΠΡΟΣαιτέω, τῶ, Insuper peto. Xen. in Apol. Socr. πτωχὸν ἐπὶ προσαιτῶν. Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in Ἐπαιτῶ dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, τῶ, Stipē peto, Stipē ostiatim peto, Mendico: vt ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Isocr. Areop. τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, id est, Stipem petens à quouis obuio, Bud. Sic apud Plutarch. περὶ εὐθυμίας, Καὶ ζῆν ὥσπερ ἡμῖν ὁ βίος οὐ προσαιτοῦμεν, οὐκ ἀχθοφοροῦμεν, οὐ κολακεύομεν. B

Προσαίτης, Qui stipem petit, Mendicus. Plut. in Hellen. problem. ἀναλαβὼν ῥάκια καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. Chrysostomus, ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν. Ab Homero dicitur προΐκτης.

ΑΙ'ΤΙΟΣ, -ου, ὁ, Fœm. αἰτία, Neutr. αἴτιον, Qui vel quæ vel quod in causa est. vel, Qui causa est rei alicuius. Autor. vt Isocr. ad Phil. θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, Deos bonorum nobis autores. Aristophanes Pluto, πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demosth. Pro corona, ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγενημένῳ. Isocr. De pace, τὴν εἶναί φασί τινες αἰτίαν γενέσθαι τῇ Σπάρτῃ τῶν κακῶν. Demosth. τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι, &c. Quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. pro αἰτία. Aristot. De mundo, ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. ‖ Aliquādo αἴτιος ponitur cū datiuo personæ duntaxat: vt Il. γ, Οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί· θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι. vbi Eust. subaudit genitiuum πολέμου. C

Αἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accusandus, Qui culpari debet ob rem aliquam, vtpote eius autor. ὁ αἰτιατός, ὁ ὑπὸ αἰτίασιν καὶ μέμψιν, vt exponit Eustath. Homerus Il. α, Οὔτι μοι αἴτιοι εἰσί. Od. π, Ἠπεδανός ... ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, Ἀλλὰ ... Idem Il. γ, Ὦ θεαί, οὔτις ἀνὴρ νῶϊ αἴτιος. Il. ο, — ὅς τ' αἴτιος, ἔστι καὶ ... Il. τ, — οὐδέ τι ἡμεῖς Αἴτιοι. Herod. 1, οὐδὲν ἐόντας αἰτίους, minimè affines culpæ, vel Innocentes, ἀναιτίους. Exponūt quidam, Nihil commeritos. Cicero apud Platonem οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι interpretatur, Non accusare quod esset accusandū. Idem hæc eiusdem verba, εἰ γὰρ ἦν τοῦτο [τὸ γῆρας] αἴτιον, vertit, Nam si id culpa senectutis accideret. Vide meum lex. Cic. Αἴτιος ab Eustath. exponitur ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος, id est, Sons vel reus, & supplicio dignus: hoc in versu, Αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου. D E

Αἴτιος cum genitiuo putatur sumi pro Obnoxius apud Dioscoridem, lib. 8, ληθαργικοὶ δὲ γίνονται καὶ καταφορᾶς αἴτιοι, id est Lethargici fiunt & veterno obnoxii.

Comparatiuū αἰτιώτερος, Qui magis est causa, vel in causa. Superlat. αἰτιώτατος, Qui maximè est in causa. Apud Athen. 2, ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὔσης. Xen. Ἀπομν. 1, οἴει τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι; Quicquam aliud magis in causa esse putas? Idem Hell. 5, αἰτιώτατοι ἦσαν. Apud Thuc. αἰτιώτατος ἐγένετο, Præcipuus autor fuit. F

¶ Αἴτιον, ου, τό, Substant. Causa, Ratio. Demosth. Pro corona, τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς. At Philipp. 3, πολλὰ μὲν οὖν ἴσως τὰ αἴτια τοῦ ταῦτ' οὕτως ἔχειν, hic & in huiusmodi locis αἴτια est adiectiuè positum, non substantiuè. At substantiuè passim apud philosophos: vt αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, Causæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικά, Causæ antecedentes vel antegressæ. αἴτια προσεχῆ, Proximæ causæ. Συναίτια, Adiuuantia causarum, vel, Quæ rerum adiuuant causas. Quas interpretationes ex Cicerone habes in meo lexico Ciceroniano. Gregorius Nazianzenus De theologia, τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum. Inscripsit Theophr. quendam suum librum, αἴτια φυσικά. Callimachus item quendam suum appellauit αἴτια absolutè: cuius meminit Martialis. legendum enim apud eum ætia Callimachi, non ethia. De illis fertur & hic versus, Αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου. sed apud Eustath. legitur Καλλιμάχου. ‖ Quandam apud rhetores differentiam inter αἴτιον & αἰτίαν vide apud Fabium. G H

¶ Αἰτία, ας, ἡ, aliud substāt. Causa, Ratio. Plato in Timæo, διὰ δὴ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐπικλίναντα, id est (Cicer. interprete) Hanc rationem habuit vt absolueret. Idem ibidem, δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο vertit, Quæ causa collocandi fuerit. Idem αἰτίας πρώτας, Causæ primæ. A

Αἰτία, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1, ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἰτία ἐστίν, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, id est (interprete Cic.) Sed in moribus est culpa, non in ætate. Vbi tamen αἰτία verti etiam potest fortasse causa. Est autem frequentissimum hoc loquendi genus, αἰτίαν ἔχειν cum genitiuo, vt αἰτίαν ἔχειν τοῦ πολέμου. Plut. in Pericle, Culpam belli sustinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. ita enim malo quàm vt exponitur vulgò, Inuidiā belli ... vertit. Xenophon, αἰτίαν ἔχει τούτου, Ob hoc culpatur, Huius rei culpa in illū cōfertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν ἐπί τινι τούτῳ. Idem, οὐ παύω γε ... ἐστιν ... τὴν ... αἰτίαν ἔχοι. Nonnunquam infinitiuum habet loco genitiui, Lucianus, αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, pro ψεύδους, Insimulor mendacii, Culpor vt mendax. Plut. Themistocle, αἰτίαν ἔχει μηδίζειν, accusatur quòd Medorum partibus faueat. Synesius, ὅς καὶ παιδόθεν αἰτίαν εἶχον ἐπιμαίνεσθαι τι καὶ ἱπποманεῖν, id est (vt Budæus interpretatur) Qui ab ineunte ætatula malè audieram, quasi insano studio armorum equorúmque flagrarem. Idem eiusdem Synesii hæc verba, αἰτίαν ἔχειν πρᾳότατος εἶναι, reddit, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Et cum præterito infinitiui. Demosthenes Pro corona, Φιλίππῳ προδεδωκέναι πάντα αἰτίαν ἔχει. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν, absolutè. Xenoph. Pæd. 5, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν, eo quòd cum multis in culpa sint. Hic enim αἰτίαν ἔχειν hoc significat: quum alibi frequentissimè αἰτίαν ἔχειν is dicatur qui accusatur rei alicuius nomine, in quem culpa confertur, siue meritò, siue immeritò. Quo etiam modo vsurpatur αἰτίαν ἔχω ταύτην, Accusor hoc nomine, Crimen hoc in me cōfertur. Dem. contra Midiam, δικαίως ἂν ταύτην ἔχει τὴν αἰτίαν. Isocr. in Areop. εἰκότως ἂν ἔχοιεν τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicunt & αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος, Accusari ab aliquo. Thucydides, αἰτίαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ vbi ἔχω pro λαμβάνω accipitur. Dicitur & αἰτίαν ὑπέχειν pro αἰτίαν ἔχειν. Xenophon Pæd. 6, καὶ αἰτίαν ὑπέχειν, ἢ ἐξαμαρτάνετε. Quod loquendi genus imitari volens Cicero, ad verbum dixit Causam sustinere, vt Budæus annotat. ‖ Sunt autem aliæ phrases αἰτία cum verbo ἔχειν habentes, quæ actiua significatione dicuntur. Nā vt αἰτίαν ἔχω passiuè sumitur pro Accusor, Insimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transfertur: sic δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur pro Accuso, Insimulo, Culpo. Thuc. 2, ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτίας ἔχετε. Idem 5, ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὴν Ἄγιν. B C D E

Alia sunt verba quæ cum nomine αἰτία iuncta idem valent quod αἰτίαν ἔχειν, passiua significatione: & quod δι' αἰτίας ἔχειν vel ἐν αἰτίᾳ ἔχειν, actiua. Xenoph. Pæd. 5, ἐν αἰτίᾳ εἶναι & αἰτίαν ἔχειν eodem loco dixit in eadem significatione, ita scribens, καὶ πάντες ἐδόκουν ἐν αἰτίᾳ εἶναι καὶ οὐδεὶς τῇ αἰτίᾳ οὔτε αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. Est autem ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Latinè verbum è verbo, In culpa esse. Quanquam siquis propius intueatur, animaduertet posse aliquem αἰτίαν ἔχειν, id est Accusari, & in eum culpam conferri, qui tamen non ἐστὶν ἐν αἰτίᾳ, atque immeritò accusatur. Αἰτίαν λαμβάνω pro αἰτίαν ἔχω, id est Accusor. Thucyd. 6, ἐς τὴν περὶ τῶν μυστικῶν αἰτίαν λαβέσθαι. Dicitur pro eodem αἰτίαν φέρομαι. Thucyd. αἰτίαν τοῦ ἀδικεῖν φέρομαι. Item αἰτίαν ὑπομένειν, idem quod αἰτίαν ὑπέχειν. nam ὑπέχειν & ὑπομένειν synonyma sunt. Æsch. contra Ctesiph. τὴν τοῦ βοιωτιάζειν ὑπομεῖναι αἰτίαν. ‖ At verò pro δι' αἰτίας vel ἐν αἰτίᾳ ἔχω in actiua significatione, videlicet pro Culpo, Accuso, Culpam in aliquem confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, ἐν αἰτίᾳ τίθημι. Herodotus, ἐν αἰτίῃ τιθέντες τὸν Μαρδόνιον. Id est ad verbum, è Cicerone, In culpa ponentes Mardonium. Idem valet, αἰτίαν σοὶ ἀνατίθημι. Apud Isocratem autem ad Demonicum, in plurali, ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσι. Reperitur pro eodē αἰτίαν σοὶ ἐπάγω, vel αἰτίαν ἐπί σε ἄγω, apud Demosthenem. sic enim in Æschinem, ἐμὲ τὴν αἰτίαν σοὶ ταύτην ἐπάγειν. Idem, αἰτίαν φόνου ἐπ' ἐκεῖνον ἄγω. Dicitur & αἰτίαν ἐπιφέρειν. & apud Isocratem De pace, αἰτίας ἐπιφέρειν. Item ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαί τινα, apud Synesium: vel αἰτίαν ποιεῖσθαί τινος: vt apud Plutarchum in Pericle: vel κατά τινος, vt apud eundem in F G H

Publicola, οἱ δὲ δήμαρχοι τοῦ Μαρκίου τὴν αἰτίαν ἐποιοῦντο. Sophocles autem dixit eodẽ sensu, αἰτίαν νέμω, scribẽs, — ἐκείνῳ ποῦ τις αἰτίαν νέμει. Habetur item apud Plutarchum, αἰτίαν τρέπω εἴς σε, vt Latinè dicitur, Culpam in te transfero. ad verbum, Culpam in te verto, seu Conuerto. ‖ Contraria autem sunt his, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, Culpa liberare siue culpæ, (vt Liuius loquitur) Absoluere culpa seu crimine, Exoluere culpa, cum Tacito. Dimouere culpam ab aliquo, vel Remouere. Itẽ Culpæ eximere, vel ex culpa: quod loquendi genus ad verbum respondet illi posteriori, αἰτίας ἐξελεῖν.

Αἰτίαν ἐνδέχεσθαι (inquit Budæus) est In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, & se mandatorem profiteri. Quod & ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα & τὰ ἐγκεκλημένα dicitur: quibus omnibus Demosth. vsus est.

Αἰτίας pluraliter sæpe etiam dicunt: vt Isocrates ad Nicoclem, ὡς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἕξων ὧν ἂν ἐκεῖνοι πράξωσι. Idem ad Demonicum, ὧν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Sic dictum est, αἰτίας μεγάλας ἔχω, Grauia crimina in me conferuntur. Reperitur & ἐν αἰτίαις γίνεσθαι, sicut & ἐν αἰτίαις εἶναι apud Æschinem contra Ctesiphontem, ἐν ταῖς μεγίσταις δ᾽ ἦσαν αἰτίαις οἱ πρέσβεις, Grauissimæ res legatis obiiciebantur, Grauissima crimina legatis impingebãtur. Budæus autem annotat ἐν αἰτίαις εἶναι significare non solùm Accusari & inculpari, sed etiã pœnas pendere. Apud Athenæum, ἐν αἰτίαις ἔσονται ταῖς μεγίσταις, verba sunt edicti Antiocheni, Non impunè ferent, Graui animaduersione plectentur.

Notandum est autem αἰτίαν vsurpare Isocratem in bonam etiam partem, cum his verbis ἔχειν, ἀνατιθέναι, ἐπιτιθέναι, ἐπιφέρειν. fortasse & cum aliis: sed hæc tantùm obseruaui: vt, ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν ἔχομεν, pro, Hæc bona nobis ferentur accepta. In epistola quadam ad Philippum, ἀλλὰ καὶ τοιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατοπέδοις ἀνατιθέασι, Talia exercitibus accepta ferunt. In Panathenaico, καίτοι τῶν μὲν ῥηθέντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαλοίμην, ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Idem ibidem, τὸ μὲν οὖν διαφερόντως τῶν ἄλλων οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ἡμῶν κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν χρόνον, δικαίως ἂν ἐπενέγκαιμεν τὴν αἰτίαν τοῖς βασιλεύσασιν αὐτοῖς.

Αἰτιώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, Causalis: vt αἰτιώδεις σύνδεσμοι, apud quosdam Græcos grammaticos, quæ apud Latinos causales coniunctiones. frequentius tamen vocantur αἰτιολογικοί. ‖ Αἰτιῶδες ψεῦδος vide apud Suidam.

C. Αἰτιολόγος, ου, ὁ, Qui rationem reddit. Alii exponũt, Qui sequitur rationem & vtitur probationibus.

Αἰτιολογία, ας, ἡ, Causæ redditio, seu rationis, Causatio, Causificatio. Est autem schema apud rhetores αἰτιολογία, de quo ita Fabius lib. 9, cap. 3, Quod verò schema est ad propositum subiecta ratio? vtcum quod Rutilius αἰτιολογίαν vocat? nam de illo dubitari possit an schema sit distributis subiecta ratio. Meminit idem lib. 1. cap. 15: quanquam ibi pro ætiologiæ & ætiologia legitur in nõnullis exemplaribus ethologiæ & ethologia.

Αἰτιολογικὸς, οῦ, ὁ, Peritus ætiologiarum, id est reddendi rationem eius quod in quæstione versatur, vel quasi artẽ illam factitans, apud Sextum philosophum. ‖ Αἰτιολογικὸς, Causalis, Causæ redditiuus: vt apud grammaticos Græcos σύνδεσμοι αἰτιολογικοί, coniunctiones causales apud vulgus Lat. grammat. siue rationales. ‖ Αἰτιολογικὴ, pars medicinæ quæ causarum differentias & vires expendit. Quum autem causæ duplices sint (vt docuit Galenus) salubres & insalubres, quarum illæ ad tuendam sanitatem, hæ ad morbum gignendum plurimum habent momenti, non est dubium, ambarum cognitionem ad eam medicinæ partem spectare, sed earum maximè à quibus morbi prodeunt. quam ob causam etiam à quibusdam παθολογικὴ pars eadem dicta fuit. Eam in totum neglexerunt olim methodici, sed maximi semper fecere dogmatici, Hippocratis vestigiis insistentes. Hæc Gorr.

Αἰτιολογέω, ῶ, F. ήσω. P. ηκα, Rationem siue causam reddo. Apud Sextum philosophum cum accusatiuo: vt ὥστε πολυτρόπως αἰτιολογῆσαι τὸ ζητούμενον. Exponitur & Causor. ‖ Αἰτιολογῶ, Vtor schemate quod ætiologia dicitur.

‖ Exponitur præterea in vulg. lex. Græc. Causas ago: sed perperam.

Αἰτιολογέομαι, οῦμαι, pass. pro eodem. Quidam grammatici veteres exponunt, προφασίζομαι, σκήπτομαι.

c. 2. Ἀναιτιολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius causa reddi non potest: apud Alexandrum Aphrod. De fato. Idem in Problem. διὰ τινα ἕξιν φυσικὴν ἄρρητον καὶ ἀναιτιολόγητον. Ex α priuatiuo & αἰτιολογεῖσθαι, quod significat Causam reddi. formando videlicet à tertia singulari præteriti ἠτιολόγηται. Dioscorides lib. 7, cap. 1, καλεῖται ἀναιτιολόγητα τὰ ἀπὸ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων συμβαίνοντα, id est (inquit Budæus) quorũ causæ sunt abditæ. In vulg. autẽ lex. Græcol. ἀναιτιολόγητα exponitur hìc Cæci affectus, accipiẽdo cæci pro abditi, vt opinor. Exponitur & Causarum cognitione & ratiocinatione carentia. Sed simplicissima est & ad verbũ hæc interpretatio, Quorum causa reddi non potest.

C. Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Causam non habens, Cuius causa nulla est. vt ἀναίτιος κίνησις apud Alexandrum Aphrodiseũ De anima. Ita vsurpatur & à Dionysio Areopag. Apud Damascenum quoque hoc sensu Deus dicitur ἀναίτιος, & apud Gregorium Nazianzenum.

Ἀναίτιος, Qui in causa non est cur aliquid fiat, Qui nõ est autor, Qui in causa non est huius vel illius rei A quo culpa rei alicuius abest. cum genitiuo: vt apud Plutarchum, ἀναίτιος τῶν κακῶν, Qui autor malorum non est. Plato De rep. 2, τὸ ἀγαθὸν τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶς, ἀναίτιον. Sic, τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς ὧν ἑκόντες ποιοῦσι, id est, Talos confringunt, qui in causa non sunt eorum quæ ipsi sponte sua faciunt. vel, Qui sunt extra omnem culpam eorum quæ. Ita autem interpretans, Ciceronem sequor, vt paulo pòst docebo.

Ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xenophontem, Dementiæ non accusandus. quasi Dementiæ culpa vacans. ἐγώ σοι τούτων ἀναίτιος, Horum tibi autor non sum, Hæc mihi imputare non debes. Plato in Timæo, διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κακίας ἑκάστων ἀναίτιος, id est, (Cicerone interprete) Quæ quum ita designasset, seséq;, siquid postea fraudis aut vitii euenisset, extra omnem culpam causámque posuisset. Vbi notandum Ciceronem non cõtentum dicere Culpam, addidisse Causam: nomine Græco vtriusque horum significationem complectente.

Ἀναίτιος (sine casu) Insons, Crimine vacans, A quo omnis abest culpa, Nulli culpæ affinis. Apud Homerum Iliad. ν, Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι. Iliad. λ, Δεινὸς ἀνήρ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. Od. υ. Οὐκ ἄν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόῳο. Dicitur & ἀναίτιον εἶναι παρά τινι, pro Non culpari ab aliquo, vel Non accusari, Culpam non sustinere apud aliquem. Xen. Pæd. 1, ἀναίτιος ἔσῃ παρὰ τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις.

Ἀναιτίως, aduerb. Absque causa, Sine causa. Alex. Aphrod. De anima, εἰ μηδὲν ἀναιτίως γίνεται, Si nihil fit absque causa, Si nihil fit nisi præcedente causa. vt à theologis dicitur deus esse ἀναιτίως, id est nulla præcedente causa. Philo De mundo, εἰ δ᾽ ἀναιτίως φθείρεται. ‖ Item, Ἀναιτίως, Inculpatè.

C. Μεταίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vnà cum alio in causa est alicuius rei. Particeps, eo sensu quo à Cicerone dicitur aliquis belli particeps, & coniurationis particeps, quod Gall. *complice*. In vulgatis lexicis exponitur etiam, Causa similis cum alio. Xenophon Hell. 5, οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. vbi μεταίτιοι interpretor Participes. ‖ A Budæo autem μεταίτιος exponitur simpliciter Autor & causa alicuius facti: & citatur ex Herodoto, οὓς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου ᾔδεε. Item, πᾶν γὰρ τὸ πλῆθος ἦν μεταίτιον. Et ex Xen. de Theramene, οὐ δὲ διὰ τὸ ἀμετάβολος εἶναι, πλείστοις μὲν μεταίτιος εἶ ἐξ ὀλιγαρχίας, ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπολωλέναι, &c. Sic & in vulg. lex. μεταίτιός εἰμι τοῦ πάθους exponitur Damni culpa est penes me. Videtur tamen in locis illis Herodoti μεταίτιοι significare Participes, vt & in illo priore loco Xen.

c. 2. Συμμεταίτιος, vt συναίτιος, Adminiculum primæ causæ, inquit Budæus, citans ex Platone in Timæo 156, τὸ μὲν οὖν τῶν ὀμμάτων, ξυμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἴληχεν, εἰρήσθω. Suprà dixerat συναίτια.

C. Παραίτιος, ου, Qui ex parte in causa est. vel, Qui in causa est, Autor, sumendo pro simplici αἴτιος. Exponitur etiã ὁ αἰτίαν παρέχων. Democr. in epist. καὶ σεσοφισμένων κατεμέμψαντο ὡς παραίτιον παρακοπῆς γεγενημένον. Plut. τὸ δὲ τῶν αἰσθῶν τὸ θεῖον παραίτιον γενέσθαι, οὐκ εὔλογον. Sic & alibi. Philo De vita M. lib. 1, παραίτιοι γενόμενοι τοῖς ὑπακοῦσι χαλεπῆς ἀπωλείας. Athenæus, κακοσόμαχα, ἐπιπολαστικά τε καὶ νοσοποιά, καὶ φρίκης παραίτια. In vulg. lex. citantur ex Phalar. epist. hæc verba quæ trimetrum iambicum efficiunt, πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria poni ait pro συναίτιον. A

C. Συναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simul cum alio vel aliis in causa est alicuius rei, vel Qui ex parte in causa est, & autor. Xen. Pæd. 1, ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Demosth. Pro corona, τῶν μὲν ὀκ λόγων καὶ τῶν βουλευθέντων παραχθέντων οὐδενὸς αὐτοῦ συναίτιος εἶναι δοκῶ, τῶν δ᾽ ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes esse dicit, τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ᾽ αὐτὴν αἴτιον. Theophrastus De caus. plant. lib. 5, ταῦτα συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenophontis loco, συναίτιος exponitur simpliciter autor, perinde ac si pro αἴτιος acciperetur. B

Συναίτιον substant. Causa adiutrix, vel Adiuuãs causa. Cicero συναίτια interpr. Adiuuantes causæ. pag. 188 Cic. lex. Item, Adiuuantia causarum & Quæ rerum adiuuãt causas, pag. 38. Verùm si ita interpretetur Cicero αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια συνεργὰ interpretabitur? Quam differentiam ex Sexto philosopho subiungere visum est, quum eleganter eam describat, sed in opere quod nōdũ in publicũ prodiit, in ipsa quidẽ certè autoris lingua. Sic igitur Pyrrh. lib. 3, cap. 2, τούτων δὲ τῶν αἰτίων (inquit) οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν, συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργά. καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἰρομένων αἴρεται, καὶ μειουμένων μειοῦται. οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγγάλης, αἴτιον εἶναι φασὶ τοῦ πνιγμοῦ. Συναίτιον δ᾽ ἐστὶν, ὃ τὴν ἴσην εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. οὕτως ἕκαστον τῶν ἑλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν αἴτιον εἶναι φασὶ τῆς ὁλκῆς τοῦ ἀρότρου. Συνεργὸν δὲ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥᾳστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· οἷον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο. Quem ego locum, recognoscẽs operis huius interpretationẽ quam aliquot ab hinc annis edidi, ita verti, Harum autem causarum aliæ (vt illorũ bona pars existimat) sunt συνεκτικαὶ [quasi dicas continentes] aliæ συναίτιοι, [q. d. concausales] aliæ συνεργοὶ, id est adiutrices [q. d. cooperatrices.] Et συνεκτικὰ quidẽ αἴτια esse volunt causas, quæ quum adsunt, adest & effectus: quum tolluntur, is tollitur: quum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, strangulen appositam causam esse suffocationis. At αἴτιον συναίτιον esse causam quæ easdem cum altero synætio vires ad faciendũ effectum affert. Et hoc modo vnumquenque boum aratrum trahentiũ, causam esse tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν autem αἴτιον, causam quæ paruas vires confert, & quidem per quas facilior reddatur effectus: vt quum duobus aliquod onus ægrè portantibus, tertius aliquis adueniens, vnà cum ipsis illud portando subleuat. Hactenus Sextus: apud quem an συναίτιον αἴτιον vel ipse Cicero potuisset vertere Adiuuantem causam, iudicandũ lectori relinquo: certè si ita συναίτιον interpretatus esset, quod sibi verbum ad συνεργοῦ interpretationem reliquisset non video. C D E F G

Quæ autem sequuntur composita, alteram accipiũt αἰτίας significationem, videlicet pro culpa.

C. Ἐπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est in culpa, Culpandus. ἐπαίτιος τούτου, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam huius rei sustinet. Ex Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Qui de his insimulatur. Idem lib. 5. pag. 186 dixit, ἐπαίτιον ἀναχώρησιν, id est δι᾽ ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἆγιν, vt paulo antè loquutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοι εἰμί, (vt & ὑπαίτιός σοι εἰμί, sicut infrà dicetur) Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terentium autem habemus & sine his accusatiuis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita est. Hom. Il. α, v. 35, — οὔ τι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ᾽ Ἀγαμέμνων. H

C. Μικραίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, De paruis reb⁹ expostulãs, Vel parua ob causam. μικραίτιος amor, Plin. in epist. id est, Paruam ob causam expostulans. Bud.

C. Ὑπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius crimini, seu facinori, Non insons, nec extra noxam. Philo De vita Mosis libro 1, ἀλλ᾽ οὐχ κτείνων ἄνθρωπον, εἰ καὶ δικαίως, καὶ ἀμυνόμενος καὶ βιαιοῖς, ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Synesius epist. 44, καὶ νῦν αἰ σοι ὑπαίτιος ὢν ἀκούσῃς κακῶς. Dicitur etiam ὑπαίτιός εἰμί σοι, pro Obnoxius sum tibi (vt vsus est Plautus, quum dixit, — ego tibi Me obnoxium esse fateor, culpæ compotem) Xenophon, τὸ ὑπαίτιον εἶναι τινι οὐ πάνυ προσίεμαι. quod in vulg. lexicis exponitur, Obnoxium cuiquam esse & reprehendi. Dicitur etiam ὑπαίτιός σοι εἰμὶ τοῦδε, q. d. Obnoxius tibi sum huius rei. Pro quo posse dici existimo, Est quod me culpes hac de re (vt ὑπαίτιός σοι εἰμὶ vertere nos posse arbitror, Est quod me culpes, vel Culpa apud te non vaco, vel Reprehẽsionem à te mereor.) Plut. ὑπαίτιοι τοῦ Πομπηΐῳ τῆς ἐκβολῆς, Qui culpam erga Pompeium de eiectione eius commeruerant.

¶ Et substant. τὸ ὑπαίτιον, Culpa. Bud. in epist. pr. ET aduerb. Ὑπαιτίως, Reddendo se crimini obnoxium, Reprehensionem merendo.

C. 2. Ἀνυπαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innoxius, Culpæ non affinis: vt ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία Philoni De mundo, Innoxia muneris functio.

C. Φιλαίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quod post μικραίτιος licet contra alphab. ordinem melius poneretur quia signific. eiusdem generis habet) Querulus, Qui leui de causa quenuis culpare amat. μεμψίμοιρος. Xenophon, τοὺς φιλαιτίους φεύγειν. Erasmus τὸ φιλαίτιον substantiuè positum à Plut. in lib. De cohibenda iracundia, interpr. propensionem ad accusandum. Sic idem in Solone τὸ τῶν πολιτῶν φιλαίτιον dixit. Exponitur etiam Contentiosus, Litigiosus (quæ significatio ex altera pendet) & ita Bud. vult accipi apud Dem. Pro corona, πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον.

¶ Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Causam attribuo seu assigno, Causam esse dico. Apud Dem. περὶ στεφάνου, αἰτίαν ἡγεῖσθαι τὴν τύχην, & αἰτιᾶσθαι τὴν τύχην, manifestũ est pro eodem poni. Aristot. De nat. anim. 8, αἰτιῶνται τὰς τροφάς, causam cibis attribuũt. Idẽ Pol. 7. cap. 12, αἰτιῶμαι τοῦ καλῶς κιθαρίζειν τὴν λύραν, id est (vt vulgò exponitur) Bene ludendi cithara lyram causam esse dico. Sic apud Theophrastum de caus. pl. lib. 4. cap. 10, τὸ σπέρματος τὴν φύσιν αἰτιᾶσθαι exponitur, Causam seminis naturæ attribuere. Apud eundẽ lib. 4. De caus. pl. cap. 8, ἀμφοῖν τούτοιν αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, interpretãtur, Vtriusque causam acceperit quis imbecillitatem. Ego verò malim ita, Vtrunque aliquis imbecillitati imputauerit. vt videlicet αἰτιᾶσθαι in hac significatione reddatur Acceptum ferre, quum in bonam partẽ vsurpatur: Imputare, quum in malã. Quanquam & in malam partẽ sumitur aliquãdo Acceptum ferre, sed rarius. Chrysostomus De sacerdotio, ἀλλ᾽ οὐδὲ τὴν ἱερωσύνην αἰτιασαίμην ἂν τούτων τῶν κακῶν, Sed neque sacerdotio hæc mala imputauerim. Potest etiam verti illud Arist. Quòd bene ludã cithara, ipsi citharæ acceptũ fero. Nã vt Bud. ait, αἰτιῶμαί σε inter cætera significat, Causam esse, vel In causa esse dico, Causam ad te refero, etiam in bonã partẽ. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐπιχωρίους θεούς, Hoc acceptum genijs loci refero. Synesius, ὅστις ἐστὶν ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ τότε, Φαῦστον αἰτιατέον τῶν γινομένων. Hacten⁹ Budæus. Sciendum est autem αἰτιᾶσθαι exponi etiam Causari: vt apud Demosthenem Pro corona, ἔσται δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ᾐτιᾶτο. Sic apud Æschinem cum infinitiuo itidem videtur idem significare, quum dicit, αἰτιώμενος τινὰς ἐμποδίζειν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς. Nisi quis malit vertere, Criminans quosdam quòd impedirent, &c.

Αἰτιῶμαί σε τούτου, inquit Bud. Criminose hoc tibi obiicio. Demosth. pro Ctes. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. Interdum cum duobus accusatiuis. Idem Pro Phorm. τίνα αἰ ἑαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος, &c. Quid contra seipsum obiicere potest quamobrem, &c. Hactenus Budæus. Notandum est autem αἰτιᾶσθαι Ciceronem interpretari Accusare: quum hæc Platonis, οὐ τὸ αἴτιον αἰτιᾶσθαι vertit, Non accusare quod esset accusandum. Vt verò αἰτίαν idem vertit Culpã, ita αἰτιᾶσθαι

Culpare nō malè reddemus: vt οὐδὲν ἡμᾶς αἰτιάσοιο, Nihil fuerit quod in nobis culpes, vel Propter quod nos culpes. Dicitur verò αἰτιᾶσθαι & Accusare in iudicio. Xen. τοῦτον Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται. ‖ Interdum præpositio εἰς inseritur: vt αἰτιᾶσθαί τινα εἰς ὑπερφανίαν, apud Chrysostomum De sacerdotio. ‖ Iungitur & infinitiuo, sicut & quum pro Causor sumitur. Xenophon, αἰτιῶνταί αὐτὸν ἀργὸν ἐσθίειν, Eum criminantur quòd iners comedat. vel, Inertem comedere. Sic αἰτιῶμαί σε ἐπιβουλεύειν, Criminor te insidiari, vel Accuso te insidiarum.

Αἰτιῶμαι, in pass. significatione, Accusari, Culpari. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, id est, Si dignus est qui accusetur, vel qui reprehendatur.

Αἰτίαμα, τος, τὸ, Criminatio, Accusatio, in propria significatione, non autem, vt in vulg. lexicis Græc. Crimen, Culpa. nam aliter explicandum est nomē primitiuum αἰτία, aliter nomen verbale αἰτίαμα factum à verbo αἰτιῶμαι, & ipso ab αἰτία deducto. Plut. in Publicola, τὸ δὴ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐολούσκων ἐλάμβανον, Hanc primã Voluscorum criminationem capiebant. vel, Hanc primam Voluscos criminandi occasionem. Luc. Act. Apost. cap. 25, circa principium, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, Multas & quidē graues criminationes afferentes aduersus Paulum. Notandum est autem omnia vetera exemplaria quibus vsus est pater meus in vltima Noui Testamēti Græci editione, (quæ non pauca nec paruæ autoritatis ob antiquitatem erant) habuisse hoc in loco non αἰτιάματα, sed αἰτιώματα per ω. ‖ Αἰτίαμα licet propriè criminationem significet (vtpote verbale nomen) non crimen: aliquando tamen & pro αἰτία, id est Crimen, vsurpatur: vnde & Hesychius αἰτιαμάτων alicubi vult esse positum pro ἐγκλημάτων. Notandum est autem, secundum hanc significationem αἰτίαμα passiuam habere significationem, non actiuam. nam quum αἰτίαμα dico pro criminatione, & ipso criminandi actu, (vt ita dicam) manifestum est actiuè sumi: at quum pro eo de quo alicui criminatiō infertur, tunc passiuè accipi liquet. Id autem de quo alicui criminatio infertur, est ipsum crimen.

Αἰτίασις, εως, ἡ, Idem quod αἰτίαμα. A Budæo in Comm. exponitur Accusatio & querela: citante hunc Antiphontis locum, ἡ μὲν γὰρ τούτου αἰτίασις μὴ ἔχει τὸ τέλος. Fab. lib. 9, cap. 2, non procul à fine, Vnde sunt enthymemata κατ' αἰτίασιν, μετάληψιν etiam. Quo loco αἰτίασιν exponunt vulgò Causationem. Bud. in lex. scribit αἰτίασιν in Pandectis poni pro litis principio & actione contra aliquē, vt αἰτίασιν ἀποθέσθαι.

Αἰτιατὸς, οῦ, ὁ, Causatus, barbarè loquendo, id est, Ex alio tanquam ex causa procedens: vt, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλ' αἰτιατὸς· καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον, ἀλλ' αἰτιατόν. In vulgatis lexicis αἰτιατὸν, Causatum, A causa vel ab autore ortum. ‖ Dicitur etiam αἰτιατὸν id cuius causa seu ratio redditur: vt quum dicit Eustathius τὴν αἰτίαν poni πρὸς τὸ αἰτιατόν. Sunt qui αἰτιατὸν exponant etiā Id quod pro causa seu ratione affertur.

Αἰτιατικὸς, οῦ, ὁ, Criminatorius, Accusatorius. Apud grammaticos αἰτιατικὴ πτῶσις, Accusatiuus casus. HINC αἰτιατικολογῶ, vnde αἰτιατικολογούμενα Gaza vocat quæ in accusatiuo casu enuntiantur.

C. Ἐπαιτιάω, ῶ, vel potius Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, Criminor, Accuso vel Incuso, Insimulo, Culpā in aliquem confero. Dicitur ἐπαιτιῶμαί σε, vel ἐπαιτιῶμαί σε τοῦτο, & ἐπαιτιῶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. Plato Epistola 7, ἐφοβούμεθα μὴ ἵνα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο. Demosth. in Midiam, ἐπαιτιασάμενός με φόνου, Criminatus me homicidii, pro αἰτιασάμενος. Aristophanes in Vespis, φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ. Dicitur & ἐπαιτιῶμαι τοῦτο, vt rursus apud Plat. in quadam epistola, ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam reiicio, vel confero. In vulgatis autem lexicis exponitur Ob itineris longitudinē me excuso. ‖ Item Ἐπαιτιᾶσθαι τὴν ξυμφορὰν, apud Thucydidem voce actiua, lib. 8. pag. 288, τὴν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπῃτιᾶσθαι, καὶ αἰωλοφύρετο ὁ Ἀλκιβιάδης. (vbi legitur & ἐπῃτιάσατο, vt in marg. edit. meæ annotatum est) quod Valla interpretatur, Iacturas exilii sui questus est & deplorauit. At ego malim, Sui exilii calamitatem illis loco criminis obiecit, Vel simpliciter Obiecit: vt αἰωλοφύρετο seorsum accipiatur, non autem cum illo accus. iungatur.

Ἐπαιτιῶμαι, pro Causam seu causas assigno. Plato in Phædro, οὐδὲ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Paulo pòst αἰτιώμενον dicit.

c.2. Συνεπαιτιῶμαι, Simul criminor, Simul vel vnà accuso. Plut. in Pericle, οἷς συνεπῃτιᾶτο τὸν Λακωνισμὸν, quos Laconismi simul accusabat.

C. ΚΑΤαιτιάομαι, ῶμαι, Criminor, Accuso, Insimulo: vt ἐπαιτιῶμαι, & simplex αἰτιῶμαι. Greg. εἰ μὴ καὶ τὸν τοξότην οὐ τὰ βέλη καταιτιάσῃ, ἀλλ' οὐ τοὺς τοξεύοντας. Et καταιτιώμενος ταῦτα apud Demosth. Hæc criminis loco obiiciens, De his accusans.

Καταιτιαθεὶς pass. signif. apud Polyb. lib. 3, τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου καταιτιαθέντας ἀπολύσαντες τῆς ἐπενεχθείσης αὐτοῖς διαβολῆς.

c.2. Ἀκαταίτιατος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Non accusabilis, pro Inculpatus, Culpa carens, Crimine vacans. ἀκαταιτίατον Hes. exponit ἀνέγκλητον & ἀκατηγόρητον.

C. ΠΡΟαιτιάομαι, ῶμαι, Antè criminor, Antè accuso. ‖ Προῃτιασάμεθα apud Paulum, ad Rom. cap. 3, v. 9, pro ἠλέγξαμεν, vt Græc. schol. ait: id est Arguimus. Verùm non simpliciter Arguimus intelligendum est, sed causis redditis seu rationibus. Potest & sic verti (meo iudicio) Causas vel causam assignauimus propter quā, &c. vt καταιτιᾶσθαι & simplex αἰτιᾶσθαι à Platone poni pro Causas assignare, dictum est. Vet. interpr. reddidit, Præcausati sumus.

C. ΠΡΟΣαιτιάομαι, ῶμαι, Insuper accuso, vel Criminor.

¶ Αἰτιάζω, Actiuum, idem quod αἰτιῶμαι: vnde formatum passiuum αἰτιάζομαι, pro Accusor, Culpor, vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco, Hell. 4, καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, id est, Qui ob id incusabantur quasi ipsi obstitissent. Alibi (inquit idem) actiuè posuisse videtur, πρὸς ἃ ἔγωγε φιλοτιμοῦμαι καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται. Hæc Budæus. Sed notandum est alteram quoque esse eius loci lectionem, scribendo videlicet αἰτιάζεσθε. vt sit, Vos ea culpatis ad quæ magno studio contendo ac laboro, simul etiam ciuitas. At legendo αἰτιάζεται & imperfecta maneret sententia, & constructio esset planè noua & inusitata πρὸς ἃ αἰτιάζει. sed & hoc dictum minimè cum præcedentibus cohæreret.

ΑἸΧΜΗ', ῆς, ἡ, Cuspis, Mucro. Sed rectius cuspis: vt αἰχμὴ λόγχης, Cuspis lanceæ. sic αἰχμὴ ἔγχεος, Il. π. — καὶ ἔγχος ὄβριμον αἰχμήν. at Philostratus in Heroicis videtur καταχρηστικῶς dixisse αἰχμὰς τῶν κεράτων, vt si quis dicat Latinè Cuspides cornuum, pro eo quod est, acumina cornuum, αἱ ὀξύτητες. Sunt & qui velint αἰχμὰς ὀξείας Hesiodum appellasse falces. ‖ Sæpe etiam αἰχμὴ (ponendo partem pro toto, poetico more) pro hasta, siue lancea, vsurpatur. Exponitur verò & Hastile, Spiculum, Telum. Iliad. μ, Ἀργεῖοι ἰσάντες καὶ ἀκοντίζοντες ἀμειβαὶ αἰχμαῖς ἐκ χερῶν.

Αἰχμὴ etiam pro bello sumitur, sicut Ferrum interdum apud Latinos poetas, & arma tam in carmine quàm in prosa. vnde & Hesychius αἰχμὰς exponit πολέμους. Vtitur hoc modo Herodotus quoque: vt, τὸ εἷλε αἰχμῇ, quod bello ceperat, vel armis. Item Plut. in Numa, αἰχμῇ προσεκτήσατο πολλὴν χώραν. ‖ Videtur αἰχμὴ pro fortitudine & bellicositate (vt ita dicam) poni in hoc poetæ cuiusdam loco, apud Plutarchum in Lycurgo, Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια.

Αἰχμὴ, vel ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν dicitur, id est à fundendo sanguine: vel ab ἀΐσσω. vide Etymol. autorem.

C. Αἰχμόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος, de quo paulo pòst. Vtitur illo αἰχμόδετος Sophocles, teste Hesychio. Sonat autem q. d. Hasta vinctus, seu ligatus (ex αἰχμὴ & δέω) quia captiui vinciri solent.

C. Αἰχμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hastatus, Hastam gerens. ad verbum Hastifer. Capitur pro satellite, eadem forma & eadem ratione qua δορυφόρος. Herodotus in 1, λωτοφόροι τῶν αἰχμοφόρων.

C. Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς) Bello captus, Armis captus, Manu captus, cum Salustio: Captiuus

ad verbum Hasta vel cuspide hastæ captus. eodem modo quo & δορυάλωτος. Sed vsitatius est illud quàm hoc, præsertim in soluta oratione. Quanuis autem αἰχμάλωτος conflatum sit ex αἰχμῇ ἁλωτὸς, & ἁλωτὸς sit pro ληφθείς: dicitur tamen ληφθεὶς αἰχμάλωτος, vt si dicas, captus captiuus: sed Latinè aptius dicitur, Abductus captiuus, vel in captiuitatem: aut, In hostium redactus potestatē: aut breuissimè, Bello captus. Plut. Hellen. ἀλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, Qui bello quempiam ceperat. Plut. in Alexādro, γυναιξὶν αἰχμαλώτοις. Sic & αἰχμάλωτοι νῆες appellatur ab historicis Naues bello captæ. Dicūtur & πόλεις αἰχμάλωτοι, vrbes ab hostibus captæ & in seruitutem redactæ, apud Isocratem & Plut.

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, substantiuum, Mancipium, apud Xenoph. Demosth. & Philostratum in Heroicis. Dicitur aliquando αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμάλωτα absolutè. & tunc αἰχμάλωτα adiectiuum est. Propriè autem αἰχμάλωτον de persona bello capta & seruituti mancipata.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, Idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. licet αἰχμαλωτὶς diminutiui nominis formam habeat. αἰχμαλωτίδες χέρες, Captiuæ manus, id est eius qui est captiuus, vel eius quæ est captiua. Sophocl. Aiace, — τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

C. Συναιχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concaptiuus, Captiuitatis socius. Paulus ad Rom. 16, v. 7, τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου. In vulg. lexicis habetur etiam Συνεχμάλωτος, itidem pro Concaptiuus, tanquam ab ἔχμα, vt illic scribitur. quum alioqui apertè mendosa sit hæc scriptura, ideóque minimè quæri debuerit eius deriuatio.

Αἰχμαλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, ET Αἰχμαλωτίζω ab αἰχμαλωτὶς, Captiuum abduco, vel in captiuitatem, Bello captum abduco, vel In seruitutem abduco. Hesych. αἰχμαλωτίζοντα exponit, In seruitutem violenter abducentem: αἰχμαλωτεύοντα autem, προνομεύοντα.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, Captiuitas: vt αἰχμάλωτος fit ex αἰχμῇ & ἁλωτὸς, sic αἰχμαλωσία ex αἰχμῇ & ἅλωσις.

C. Ὁμαίχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Collancearius) Socius in bello, Arma consocians, Confœderatus, σύμμαχος, Hesych. Exponitur etiam Commilito. HINC Ὁμαιχμία, Belli societas, Confœderatio. Herodotus, ὁμαιχμίαν συνθέσθαι πρὸς τὸν Πέρσην. ET Ὁμαιχμία apud Hesychium. ET Ὁμαίχμη, pro eodem, videlicet pro συμμαχία.

C. Συναίχμος, Idē quod ὁμαίχμος. nam συναίχμος quoque exponitur σύμμαχος à Suida & Hesychio.

C. Μεταίχμιον, ου, τὸ, (q. d. Interlancearium) Spatium inter duas acies. τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, id est στρατευμάτων: vt μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. Vel μεταίχμιον quasi μεσαίχμιον. quarum deductionum vtraque ponitur ab Eustathio. Sed & Hesychius μεσαίχμιον quoque agnoscit, vt paulo pòst docebo. Euripides Phœnissis, — κἀν μεταιχμίοις Ὅρκοις συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάτας. Vbi scholiastes esse μεταίχμιον dicit τὸ μεταξὺ δύο στρατευμάτων τόπον. Idem verò alibi scribit μετακώμιον dictum τὸ μεταξὺ τῶν δύο κωμάτων, eadem forma qua μεταίχμιον. ‖ Per metaphoram autem, siue (vt vult Eustath.) per catachresin, dicitur & de interstitio quod est inter res quaslibet. Herodotus, ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κεκτημένων. Eustathius postquam dixit μεταίχμιον per catachresin vocari etiam τὸ ἁπλῶς μεταξὺ δύο τινῶν, vt si (inquit) aliquis dicat ἐν μεταιχμίῳ δύο φροντίδων εἶ). Greg. in Macc. encomio, καὶ τῶν δύο παθῶν ὢν ἐν μεταιχμίῳ. Damascenus, νοῦς γὰρ μεταίχμιον θεοῦ καὶ σαρκός. Lucianus paulo etiam aliter vsurpauit, vbi Momum inducit Apollini dicentē, σὺ δὴ λοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχμιον ἀποῤῥίπτεις, id est, (inquit Bud.) Oracula ancipitia das, & in vtranque partem ambigua. q. d. Inter duas acies ambigentia.

Μεσαίχμιον in eadem signif. agnoscit Hesychius. Vulgata autem lexica μεσαίχμιον interpretantur etiam Partem mediam hastæ. Quæ expositio ex illo sumpta videtur, ita scribente, Μεσαίχμιον, μέσον αἰχμῆς, ἤγουν μέσον δόρατος, ἢ δύο στρατευμάτων. Sed illam horum verborum Hesychii expositionem dubiam reddunt quæ sequuntur apud eum. Nam subiungitur ab illo, Μεσαίχμιος γῆ, ἡ διὰ πόλεμον ἀργή. καὶ Μεσαίχμιον, πᾶν τὸ μέσον τινὸς, κυρίως τῆς αἰχμῆς.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, Bellator, Bellicosus: vt apud Homerum, — βασιλῆΐ τ' ἀγαθῷ, κρατερῷ τ' αἰχμητῇ, id est, Regi bono, strenuóque bellatori. Exponitur etiam αἰχμητὴς κρατερὸς, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potius acer: quia acerrimus esset pro κρατερώτατος. Idē Il. β, dicit Κικόνων αἰχμητάων pro Ciconum bellicosorum.

Αἰχμάζω, F. σω, Iaculor, Vibro. Il. δ, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, id est ἀκοντίσουσι, vt quidam exponūt. quæ mihi optima omnium videtur expositio. nam ipse Homerus Il. μ & ξ, dicit αἰχμὰς ἀκοντίζειν. Erit igitur αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, Hastas seu hastilia vibrabunt, seu contorquebunt, aut librabunt, aut iaculabuntur. si iaculari itidem καταχρηστικῶς velimus vsurpare vt Homerus ἀκοντίζειν. Et est ita dictum αἰχμὰς αἰχμάζειν, vt diceretur ἀκόντια ἀκοντίζειν. Apud Suidam αἰχμάσσουσι exponitur δοραττιμαχήσουσιν: sed αἰχμάσσουσι per se hoc non significat, verùm cum αἰχμὰς coniunctum. quem accusatiuū existimo per errorē in eius exēplari esse omissum. Per hoc autē Hastas vibrabunt (ex specie genus intelligendo) significat, Prœliabuntur. Sophocles in Aiace, Ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα; id est intorsisti: vt Bud. exponit. schol. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας.

Αἰχμάσσω idem quod αἰχμάζω. quo vti dicemus Homerum si in eius loco modò citato αἰχμάσσουσι præsentis temporis esse voluerimus: vt etiam videtur esse si ita duplici σσ scribatur: sed apud Suidā vnico scriptum habetur.

ΑἾΨΑ, aduerb. temporis, poeticum. Statim, Continuó. vel, Citò, Celeriter. ἀθέως, αὐτίκα. Il. α, Αἶψα δ' ἄρ' ἑζόμενοι δεινὰ λέχ' ἐσκονέοντο. Il. τ, — λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως. vbi Hesych. αἶψα καὶ ὀτραλέως exponit ταχέως πάνυ, id est Valde citò.

Αἰψηρὸς, οῦ, ὁ, Celer, Citus. Odyss. δ, — αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Iliad. τ, — λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. vbi nomen pro aduerbio ponitur, αἰψηρὴν pro αἰψηρῶς, vt docet Hesychius ex Aristarcho. Erit autem αἰψηρῶς aduerbium formatū à nomine αἰψηρὸς, idem significans quod αἶψα. Ac si verum est quod ait Aristarchus αἰψηρὴν esse positum ibi pro αἰψηρῶς, dicere poterimus Homerum dixisse eo loco λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν pro eo quod Il. β dixerat, αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορήν.

C. Αἰψηροκέλευθος vide in proximè sequent. post Λαιψηρός.

¶ Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς, vt docet Hesychius. vnde λαιψηρὰ γόνατα, & λαιψηροὶ πόδες, & λαιψηρὰ βέλη, apud Homerum. HINC Λαιψηροδρόμος, Celeriter currens, Volucer, apud Euripidem. ET Λαιψηροκέλευθος, Celeriter viam conficiens, Cuius via est celer, Velox: vt apud Hesiodum in Theog. Ἀργέστην, ζέφυρον, βορέην λαιψηροκέλευθον. Vbi legitur etiam αἰψηροκέλευθον.

ἈΐΩ, (poeticum) Audio, Apud Homerū modò cum genitiuo, modò cum accusatiuo. Iliad. ο, Ἀτρέων ἀΐων. Od. ξ, οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. Iliad. κ, Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Iliad. ω, Οὐκ ἀΐεις ἅ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη; Apoll. Arg. 1, Ἀλλ' ἐπεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων. In soluta autē oratione rarum est ἀΐω, ac potius vsurpatur ἐπαΐω, vt mox dicetur. Quanquam apud Lucianum videtur vsurpatum οὐκ ἀΐοντι pro Non audienti, vel non intelligenti: quum scribit, νῦν δὲ αἰτήσαντός σου ποιεῖν, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικε. Idem in Philopatride dixit οὐκ ἀΐεις, sed tanquam Homerica verba vsurpans, vt opinor. sunt enim apud Homerum aliquoties initio versus hæc verba: vt in carmine modò citato. sic Odyss. σ, Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; Iliad. ο, Οὐκ ἀΐεις ὅ μοι νεῖσιν, &c. Aristoph. autem ἀΐειν cum genitiuo dixit pro Audire, id est dicto audientem esse, Auscultare: in Nubibus, ὦ παῖ παῖ ἔξελθ' οἴκοθεν, ἄϊε σοῦ πατρὸς, O fili fili egredere domo, patri tuo ausculta, vel, esto dicto audiens. ‖ Ἀΐοντες Hesychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. non dubito quin explicans illud ἀΐοντες quod est in hoc Homeri loco, Iliad. λ, — ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ. τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, id est, Verberauit equos flagello arguto. illi autem verbera sentientes, velociter celerem currum agebant. Et ita quidem expono, Hesychium sequens. at Eustathius ἀΐοντες pro Audientes accepit, ita

scribens

scribēs, Quis autē sit vsus flagelli arguti [id est argutè A
sonantis]declarat, quū subiungit, οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες ῥίμ-
φα ἔφερον ἅρμα. Terret enim equos flagellū, argutū quē-
dam strepitum edens. Addit etiam γρίφως esse hoc ab
Homero dictum, quasi dolor ex verbere vnà etiam au
ditu percipiatur. ¶ Ἄϊον idem Eustathius exponit
ἀπέπνεον (vt sit ab ἄω) in hoc Il.ο versu, — ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦ-
τορ. Vnde existimo posse corrigi deprauatissimū apud
Hesychium locum. nam apud eum ita legitur Ἄϊω * νή
τωρ ἐξέπεσον τὴν ψυχήν. at ego contendo legi debere, Ἄϊον
ἦτορ, ἐξέπνεον τὴν ψυχήν, id est, Expirabam animam. Ad- B
monet tamen Eust. quosdam exposuisse, ᾐσθανόμην κατὰ
ψυχήν, i. Sentiebā in animo: vt videlicet habeat hîc ean-
dem quam in proximo loco significationem.

C. ΕἸσαΐω, Audio. Interdum cum genit. rei, interdum &
cum accusatiuo. Cum genit. vt apud Nonnum, φθογγῆς
εἰσαΐοντα: cum accusat. vt epigr. lib. 4, — πετάλιζον εἰσαΐοντα
μέλος. Personæ autem genitiuum habet.

C. ἘΠαΐω, vti dixi, in soluta oratione potius vsurpatur
quàm simplex ἀΐω. Est autem ἐπαΐειν (inquit Bud. in C.)
intelligere, & cum præpositione περὶ iūgitur, vt in hoc C
loco [Plat. De Rep. 10, αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτο-
μίας] & in Gorgia, ὅτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. A-
liquādo genit. iūgitur sine præpos. vt lib. De rep. 7, τά-
ξεων ἐπαΐειν. Plut. in Bruto, τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ.
Aristoph. σφηξὶ sine casu posuit, καταγελώμενος δ' οὐκ ἐ-
παΐεις, Nō sentis te ludibrio haberi. Hactenus Budæus.
¶ Sciendum est autem simpliciter accusatiuo iungi ali-
quando apud eundem Platonem, vt quum dicit, ἐπαΐ-
οντες τό, τε καλὸν καὶ μή. Sic & Sophocl. accusatiuo iunxit
hoc in versu, Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. in qua D
significatione iunxit Lucianus genitiuo. Nam Budæus
nihil aliud dicit quàm ἐπαΐειν significare intelligere,
nihil præterea addens. atqui notandum est illud In-
telligere non eodem accipi modo in exemplis quæ
citat. nam in locis Platonis ἐπαΐειν est intelligere, id est
Cognitionem habere. (nam Cicero dicit Intelligere in
aliqua re, pro Cognitionem alicuius rei habere) at in
Plutarchi loco, τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, vocem e-
ius non intelligentes, id est (si modò Latinè id quoque
sonat Intelligo) non audientes seu exaudientes. Neque E
enim puto ita ibi accipi à Plutarcho φωνῆς ἐπαΐειν, vt hîc
apud Lucianum, ἔτι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. nam
hoc loco ἐπαΐω τῆς Ῥωμαίων φωνῆς est vocem Romanam
seu sermonem Romanum intelligo, id est Calleo, Per-
cipio, Cognitum habeo. vel, Cognitionem habeo ser-
monis Romani. Fortasse verò Budæus ita & apud Plu-
tarchum illud ἐπαΐοντες accepit vt hîc accipiendum di-
co ἐπαΐω apud Lucianum: ideóque exposuit etiam ibi
verbo Intelligere. Verùm mihi non fit verisimile eos
quos Brutus socios coniurationis habebat (de quibus F
Plutarchus dicit οὐκ ἐπαΐοντες) eius linguæ qua vtebatur
Lænas apud Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαΐον-
τες ibi esse audientes siue exaudientes: apud Lucianum
autem ἐπαΐω, Intelligo. quam duplicem significationē
itidem apud nostrates habet verbum *entendre*. ¶ Ἐπα-
ΐοντες exponitur apud Herodotum sentientes (accipien
do in propria significatione) quum dicit ἐπαΐοντες σιδη-
ρίων: at in loco Luciani quum οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος
Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, accipit Bud.
Sentis metaphoricè pro Animaduertis. G

Ἐπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Is de quo auditū est, Rescitus, Qui inno-
tuit. Apud Herod. sæpe in vsu. vt quū dicit in Euterpe,
ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος. Apud eundē ἐπάϊστοι ἐγέ-
νοντο, exponitur Fuerunt deprehēsi. Et, ἐπεί τε ἐπάϊστος ἐγένε-
το ὑπὸ Καμβύσεω, Postquā à Cābyse cōuictus est. Et, ἐπάϊ-
στον γενόμενον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δεῖμα ἔλαβε, eum
subiit metus iā manifestū maleficii in Demaratū exco-
gitati. Deniq; ἐπάϊστος & αἰάπυστος ab hoc scriptore pro eo
dē accipi puto. Cæterùm ἐπάϊστος hîc posui, ac nō itidē
ἄϊστος in ἀΐω, quū nec eadē sit significatio, nec deriuatio. H

ΑἸΩΝ, ῶνος, ὁ, Æuū, Æternitas. Dicitur αἰὼν quasi αἰὲν
ὤν, vt docet Aristot. 1, De cælo. Hieron. in E-
zech. c. 26, αἰῶνα, i. Seculū, annos 70 cōtinere ait. Phil. De
mūdo, ἐν αἰῶνι δ' οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον
ὑφέστηκε. Hîc dicitur ἐξ αἰῶνος, pro Ab æuo, Ab æterno. &
εἰς αἰῶνα, In æternū, In perpetuū. quod & δι' αἰῶνος dici-
tur. Dem. in epitaph. τοιαῦτα δι' αἰῶνος ὑπάρχει τοῖς τῶνδε τῶν
ἀνδρῶν προγόνοις. Aristot. ταῦτα δ' ἔοικεν ἴσως καὶ τὴν δι' αἰῶνος σωτη-
ρίαν παρέχειν. ¶ Est etiā αἰὼν (iuxta Hier. in Ez. c. 26) secu
lū, i. 70 annorū spatiū. πρὸ αἰῶνος Bud. apud Areopag.
Ante secula. ¶ Αἰών, Vita, Tēpus vitæ hominis (quā si-
gnif. habet itidē Æuū apud Lat.) apud Hom. & alios, ac
Herodot. præsertim & Xen. Il. ε, — ἐπεί με καὶ λίποι αἰ-
ών. sic Il. π, Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Dici au-
tē potest de mortuo, nō solùm τοῦτον λίπεν αἰών, sed inuer
sa forma orationis, οὗτος λίπε τὸν αἰῶνα: vt dixit Archias in
Anth. epigr. — ὅσσοις αἰῶνα λιπόντας. Xen. Pæd. 3, Κάλλιον καὶ
ἥδιον τὸν αἰῶνα διάξειν. Idē, ἐμοὶ δ' οἷόνπερ τὸν αἰῶνα δεδαίκατε, τοι-
αύτην καὶ τελευτὴν δοῦναι. Herod. in Call. τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα,
Vitā finire. Ponitur autē nō solùm gen. masc. quū hāc
signif. habet (vt Od. ε, — κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών) sed & in
fœm. apud poetas: vt Il. χ, — αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
Sic & apud Hesiod. γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσαι, Dulci vita pri
uare. Annotat autē Eust. in illū locū Il. χ, positū esse no
men αἰὼν in fœm. genere, more Ionico. quanquā in mo
dò citato Herodoti loco legitur τὸν αἰῶνα nō τήν, assentien
te ipso etiā Eust. Quare dicendū est hoc ideo scripsisse
Eustath. (libet enim eū excusare) non quòd hoc ipsum no-
mē fœm. gen. enuntiēt, sed quòd multa alia quæ lingua cō
munis masc. enuntiare solet. ¶ Αἰῶνα (inquit Hes.) vo-
cauit ψυχὴν (id est animā) Euripides in Philoct. dicens
ἀπέπνευσεν αἰῶνα, id est, Efflauit animam, seu expirauit.
¶ Αἰών, Spinæ medulla, apud Hipp. ὁ νωτιαῖος μυελός, in-
quit Erot. in suo lexico, p. 16 meæ edit. citās duos Hipp.
locos, & hūc Pind. præterea, αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρράϊσθη. Sic
autem exposuerunt quidam Il. τ, Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æternus, Sempiternus. Plut. θεὸς γὰρ αἰώνιος.
Deus enim est æternus. Αἰώνιος μέθη, Perpetua ebrietas
siue sempiterna, Pla. Pol. 2. Αἰώνιος δόξα, in epist. D. Pet.
Αἰώνιος ζωή, in epist. D. Ioānis. Αἰωνία λύτρωσις, in epist. ad
Hebr. ¶ Seculares ludos à Romanis dictos Græci vo-
cabāt αἰωνίους, vt Herod. testatur lib. 3, scribens, αἰωνίους δὲ
αὐτοὺς ἐκάλουν οἱ τότε, ἀκούοντες βίων γενεῶν διαδραμουσῶν ἐπι-
τελεῖσθαι. In Solom. Parab. μὴ μέταιρε ὅρια αἰώνια. i. cētū an-
norū, & post memoriā hominū immota Bud.

Αἰωνίζω, Æternū reddo, Æterno. Et in pass. significatione,
Perenno, Duro perpetuò, In æternum maneo. nam Sui
das αἰωνίζει exponit διὰ παντὸς μένει.

C. Διαιώνιος & Διαιωνίζω cōposita signif. simpliciū habent.
(quæ facta puto ex δι' αἰῶνος quod In æuū, seu In perpe-
tuū significat) Pla. in Tim. πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύ-
σεως. Sic διαιωνίζω pro αἰωνίζω, Perpetuò duro, In æternū
permaneo. Themist. paraphr. in φυσ. ἀκροάσεων Aristot. ὁ
δ' οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg.
οἶδα πῦρ μὴ σβεννύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς. Exponi-
tur à nōnullis Perēno, accipiētibus hoc verbū pro Per-
petuò duro, non pro Diu duro. HINC ET Συνδιαιω-
νίζω, Vnà sum æternus, Æternitate cū alio seu aliis fruor.
Greg. orat. in Pentec. συνδιαιωνίσειν καὶ συμπαραμένειν. Ab
Hes. exponitur συνδιάγειν εἰς αἰῶνας.

C. Ἀνθαίων, ονος, ὁ & ἡ, Lōgæuus, Annosus. μακρόβιος, Hes.

C. Δυσαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui ærūnosa est vita, Qui vitā mise-
rā degit, Miser, apud Soph. OEdip. qui ἐπὶ Κολωνῷ inscri
bitur. In vulg. lex. citatur ex Eurip. δυσαίων βίος, q. d. Vi-
ta infelicis æui.

C. Εὐαίων, ονος, ὁ & ἡ, Cui vita est beata, Qui beatā vitā de-
git, Beatus. Callim. hymno in Delū, — καὶ εὐαίων Ἑκαέργη.
vbi schol. εὐαίων exponit ἡ μακαρία. Apud Soph. in Phi
loct. vocatur ὕπνος εὐαίων pro ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, vt scri
bit schol. In Epigr. autē εὐαίων βίος. q. d. Vita æui felicis.

C. Μακραίων, ονος, ὁ & ἡ, Longæuus, Annosus. Soph. in OE-
dipo Coloneo.

ἌΚΑΝΘΑ, ης, ἡ, Spina. Et Ἄκανθαι, Spinæ, quales
videlicet sunt in βάτοις, id est rubis,
seu vepribus. Hom. Od. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃ-
σιν ἀκάνθας Ἂμ πεδίον. Dioscor. ἔστι δὲ ἥδε ἡ βάτος ἁπαλωτέρα
πολλῷ τῶν προειρημένων, ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Pro quibus Pli
nius, Tenuius est quàm cætera, hoc rubi genus, mino-
ribusq. spinis & minus aduncis. Luc. De hist. scrib. καὶ
αἱ τε ἄκανθαι πρόσω ἦσαν, καὶ βάτοι ἐκκεκομμένα εἰσί. Di-
cūtur ἄκανθαι & illi aculei qui sūt circa rosam, sicut & à
Lat. Spinæ itidē. Idē Luc. ibidē, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν,

A τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς περὶ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Theophr.epist. οὐδὲ ῥόδον τρυγήσεις τὴν ἄκανθαν ἀλεεούμενος. Apud eundem, καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν. Per catachresin autem animalium etiam quorundam (vt hystricis & echini) aculei, ἄκανθαι vocantur, sicut & à Latinis spinæ. Sic in hoc versu qui legitur apud Athen.lib.4, Αὐτὰρ ἐχίνοις ῥῖψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Hinc & ἀκανθίων dictus est, vt infrà docebo. ‖ Metaphoricè verò ἄκανθα tribuitur etiam piscibus, pro illorum aculeis qui vulgò *arestes*.q.d.aristæ. Plut.in Præcept. De valet. Νίγερος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν Γαλατίᾳ σοφιστεύων ἄκανθαν ἐτύγ-

B χανεν ἰχθύος καταπεπωκώς, id est (Erasmo interprete) Niger autem familiaris noster dum in Galatia sophisticen profiteretur, forte fortuna piscis spinam deglutiuerat. Athen.lib.8, ἀφύαι δὲ καὶ μεμβράδες καὶ τριγλίδες καὶ τἄλλα ὅσων συγκατεσθίομεν τὰς ἀκάνθας. Sic & alibi apud eundem. ‖ Est & spina dorsi. Herod. in Melp. ἐπεὰν νεκροῦ ἑκάστου περὶ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Propriè autem dici ἄκανθαν putarunt quidam sulcum ad lumbos vsque, vocatum etiam ὑπόρραχιν. Sed Gale-

C nus nomina hæc distinxit lib. 12 περὶ χρείας μορίων. Totā enim seriem vertebrarum (vt Cam. scribit) ῥάχιν nominari putat, & in hac viginti exteriores processus, (quasi munimenta quædam, id est προβλήματα illarum) ἄκανθαν. Gorræus postquam verba fecit de herba quæ ἄκανθα vel ἄκανθος appellatur (de qua mox dicam) ab illius similitudine partem illam ἄκανθαν vocari ait, ita scribens, Cæterùm ab acanthi similitudine tota etiam vertebrarum spinalis medullæ compages ἄκανθα dicta est. nec modò ipsa tota, sed singuli etiam vertebrarū processus in corporis posteriora exerti, & aculeo spinæque

D non dissimiles. ‖ Ἄκανθα præterea (vt idem Gorr. annotat) dicta est peculiari nomine pars ea τῆς κνήμης quam propriè ἀντικνήμιον appellant, anterior scilicet tibiæ angulus, quòd multùm acutus sit. ‖ Ἄκανθα (inquit Nicandri schol.) propriè ἀντὶ ἐπὶ τοῦ δράκοντος. Et paulo pòst ἀκάνθας exponit φολίδας & λεπίσματα, id est squamas: enarrans hæc Nicandri verba in Theriacis, ἑκάς δ' ὑπότερον ἀκάνθας. ‖ Ἄκανθαι denique dictæ sunt per metaphoram (vt à Lat. spinæ) Difficultates, Molestiæ, siue Salebræ & scrupuli, vt aliis metaphoris Latini di-

E cunt. Hinc apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. Et apud eundē lib.6, ἐκ τούτων πάλιν τῶν λεχθέντων τὰς ἀκάνθας ἀναλεξάμενος Οὐλπιανός. Et apud eundē lib.3, ἐξονυχίζεις τὰ πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, i. (Bud.interpr.) Omniaq; à differente prolata ad disputationē reuocas, & velut ad vnguem vis omnia esse exacta inter loquēdū: vt ne scrupul⁹ quidē maneat.

Ἄκανθα, ης, ἡ, Herba, acāthus à Plinio dicta. Diosc.lib.

F 3,cap.19. ait ἄκανθαν vel ἐρπάκανθαν esse herbā, quæ folia multo lactucaceis latiora habet & longiora, erucæ diuisura, nigricantia, &c. Acāthos (inquit Plin.) est topiaria & vrbana herba, elato longóque folio, crepidines marginum assurgentiumq; puluinorum toros vestiens. duo genera eius sunt, aculeatum & crispum, quod breuius: alterum læue, quod aliqui παιδέρωτα vocāt, alii μελάμφυλλον. Hæc Plin. A Gorræo autē ponitur non solùm ἄκανθα sed & ἄκανθος, afferente illam Diosc. descriptionem. Cui subiungit, Non esset in aculeatarum censu nisi foliorum extrema per caulem in spinulas occallescerent. Hunc alii παιδέρωτα.

Ἄκανθα ἀγρία (itémq; Ἄκανθος ἄγριος, vt putat Gorræ⁹) id est Acantha syluestris, scolymo similis, &c. Dioscor. A quo idem Gorr. mutuatus, plantam scolymo similē esse dicit, eiusdē cum superiore generis (hæc enim, syluestris, illa, satiua est) sed breuiorē & magis aculeatam.

Ἄκανθα λευκή, Acantha alba, Spina alba. frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni candido, molli folio & chamæleonis albi simili, angustiore cādidioréq;, subhirsuto, spinis infesto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. ex Dioscor. & aliis. ET Λευκάκανθα cōposito no-

H mine apud eundē Diosc. de qua seorsum tractat, videlicet lib.3, cap.22: quum descriptio ἀκάνθης λευκῆς habeatur eiusdem libri cap.14. Dicit autem huius λευκακάνθης radicē similem esse radici cyperi, amarā & validā, pluribus eam non describens. Vnde sumens Gorr. Λευκάκανθα (inquit) frutex est radice cyperi, valida & amara. Is diuisis nominibus etiā ἄκανθα λευκή vocatur, de qua suo loco dictū est. Hæc ille. At sunt qui contrà diuersarum esse plātarum nomina existimēt: ex quorū sententia hæc in vulg. lexicis scripta sunt; Differūt λευκάκανθα & ἄκανθα λευκή. nā illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices & carduos censetur. Illa vndique spinis infesta riget, hæc præter spinas in foliis aculeatū etiā echinum in summo caule habet. Illa .n. sepibus, hæc in syluosis ac montanis locis nascitur. Illa solidā habet materiā, hæc cōcauum & inanē caulem. Hæc, inquā, in vulg. lex. sumpta ex nonnullis qui de re herbaria scripserunt. Sed quàm sint cōsentanea descriptionibus Dioscor. & aliorum veterum, tibi lector iudicādum relinquo. Cæterùm quem nos fruticē vocamus *aubepine*, quod est ad verbum ἄκανθα λευκή, Spina alba. (q.d. *albe espine*) sunt qui aliū ab hoc esse putēt, quum descriptio in omnibus nō cōueniat. Nōnulli autē aliud esse genus albæ spinæ autumāt. Vide infrà Ὀξυάκανθα.

Ἄκανθα Αἰγυπτία siue Ἀραβική, Frutex est qui (vt ait Diosc.) spinæ albæ similis esse creditur. ET Ἀκανθίς alio nomine à quibusdā appellatur, vt scribit idem Dioscorides.

Ἄκανθα βασιλική (q.d. Spina regia) ex Theophr. affertur, De caus. pl. lib.1. c.10.

Ἀκανθίς, quæ & Arabica spina seu Ægyptia. vide paulo antè. Præ se fert autē hæc quoq; vox nominis diminutiui speciē. ‖ Ἀκανθίδας accus. pluralē ab ἀκανθίς, sunt qui adiect. esse putent, in hoc Phaniæ versu in Anth. epigr. Χαλκίδας ἢ φέρης φίλ' ἀκανθίδας: vt videlicet χαλκίδες pisces à Gaza ericæ dicti, vocentur ἀκανθίδες ob spinarum multitudinem.

Ἀκανθίς, auis nomen, vide infrà.

Ἀκάνθιον, dimin. Parua acantha, id est spina. q.d. Spinula.

Ἀκάνθιον est etiam herba similis albæ spinæ, foliis minoribus, per ambitum aculeatis, & lanugine araneosa obductis. qua collecta depexáq; vestes bōbycinis similes texūtur. Hæc Gor. ex Diosc. & aliis. Scribitur & ἀκάνθιον.

Ἄκανθος, ου, ὁ, & el ἡ, Arbor, quæ à Gaza redditur Acer apud Theophr. lib.3. hist. pl. cap.4, vbi & fœm. gen. vsurpatur. Virg. Georg.2, Balsamáq; & baccas semper frōdentis acanthi. In quem locum hæc annotat Seruius, Acanthus arbor est in Ægypto semper frondens, ἄκανθος dicta quia spinis plena est. Hæc Seruius. Probus in eundē locum annotat ἄκανθον herbam esse spinosam, folia habentē lata & rugosa. Idem Seruius alibi fruticē, quodā loco & herbam esse tradit. In illo certè cum Theophr. conuenit, quòd esse arborem quæ in Ægypto nascatur, & à spinis nomen habuisse tradit. Sic enim Theophr. ἡ δ' ἄκανθος καλεῖται διὰ τὸ ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον εἶναι πλὴν τοῦ στελέχους. Theocr. Id.1, Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος. quē versum imitatus Virg. in Palæmone scripsit, Et molli circū est ansas amplexus acātho. In illo autē Theocr. loco scribit schol. εἶδος δὲ φυτοῦ (φασὶν) ὁ ἄκανθος. Hes. quoq; inter cætera dicit esse nomen φυτοῦ. Huius seu arboris seu fruticis virgulta flexibilia esse aiunt: vnde Virgilium alibi dixisse, -flexi vimen acanthi. Hæc ἄκανθος in vulg. lex. cum acantho Plinii confunditur, de qua suprà in Ἄκανθα.

Ἄκανθος pro erinaceo, vide infrà.

G C. Ἐρπάκανθα, herba quæ & ἄκανθα. nā ita Diosc. lib.3. c.19. Ἄκανθα, ἢ ἐρπάκανθα, φύεται ἐν παραδείσοις, &c. Putatur ita vocata quòd foliis suis longius serpat, hæreat & nitatur.

C. Κυνάκανθα, vel Κυνακάνθη, Sentis canina, de qua Arist. anim. lib.5. Ita in vulg. lex. Respōdet tamē potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόσβατος. sonat enim Sentis canina seu Rubus caninus. C. Λευκάκανθα vide suprà in Ἄκανθα λευκή. C. Ὀξυάκανθα, vel Ὀξυάκανθος, Acuta spina. Ὀξυάκανθα (inquit Diosc. lib.1. c.123) quā alii πυρίναν, alii & πυξάκανθαν appellāt, arbor est pyrastro similis, spinosa valde & minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, &c. Sunt & qui κυνόσβατον eam appellent, vt idem tradit cap. 124 eiusdē libri. ita enim id orditur, κυνόσβατον, οἱ δὲ ὀξυάκανθαν καλοῦσι. Hæc à Theophr. & Ægin. ὀξυάκανθος etiā appellatur. Officinæ (inquit Gorr.) Berberis, rura spiniuinetum appellant. In

quo tamen ſunt qui Gorræo repugnent,ſcribentes non A
eſſe illam quam officinæ Berberis appellēt, ſed ſpinam
illam in ſepibus naſci ſolitam quæ vulgò *aubepine* , vel
blanchepine(ſiue *blanch' eſpine*)nuncupetur. C. Πο-
λυάκανθος (q. d. Multiſpinis) Genus ſuffruticis , apud
Theophraſtum Hiſt.pl.lib.6,ſic dictum à multitudine
ſpinarum. C. Πυξάκανθα arbor alio nomine λύ-
κιον dicta.vide igitur Λύκιον. C. Πυράκανθα,plan
ta cuius meminit & Nicander in Ther. Λάζεο καὶ πυρά-
κανθαν, ἰδὲ φλόμου ἄρρενος ἄνθην . Quidam putarunt eſſe
Berberis officinarum:ſed ab aliis reprehenduntur: ſicut B
& qui ὀξυάκανθαν eſſe crediderunt . Dioſc. lib. 1.cap.18;
βάλσαμον eſſe ait pyracanthæ magnitudine.
C. Τραγάκανθα,(q.d. Hircina ſpina) Frutex eſt (inquit
Gorræus ex Dioſcoride,lib.3.cap.23) cuius radix lata &
lignoſa ſummo ceſpite nititur: vnde ſurculos humiles
robuſtos latiſſimè fundit.In quibus minuta folia mul-
ta, nonnunquam tenuia exoriuntur,quæ ſub ſe ſpinas
albas,rectas & firmas occulunt. Ab eius radice vulne
rata,manat lacryma pellucens, gracilis, læuis, ſincera,
ſubdulcis,quæ etiam τραγάκανθα dicitur, arteriacis me C
dicamentis accommodatiſſima.Citatur & ex Theophr.
lib. . Hiſt. plant. cap. 1. Apud Heſychium autem legi-
mus, Αἶγος, ἡ τραγάκανθα.
C. Ἀνάκανθος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spinis carens,ſeu aculeis, Non acu
leatus. Apud Theophr. Hiſt. pl.lib.6.c.1, ἀνάκανθα & ἀ-
κανθώδη opponuntur . Piſces quoque qui ſunt exoſſes
(vt in vulg.lex. annotatū eſt)ἀνάκανθοι dicuntur,vt mu-
ræna: ſic qui vnicam ſpinam habent, μονάκανθοι,ab A-
riſtotele. In iiſdem lex. citatur præterea ex Herodoto,
κύτη ἀνάκανθα ταριχεύειν. C.Μονάκανθος, ου,ὁ καὶ ἡ, vi- D
de in proximè præced. C.Πτορθάκανθος,ου,ὁ καὶ ἡ,
Ramos habens ſpinoſos,ſeu aculeatos,apud Theophr.
οὗ οἱ πτόρθοι ἀκάνθας ἔχουσι. C. Φυλλάκανθος,ου,ὁ καὶ ἡ.
Ita dicitur planta quæ foliis eſt ſpinoſis ſeu aculeatis:
vt acanus,eryngiū,cnecus. Theophr. Hiſt.pl.lib.6.cap.
1,τῶν ἀκανθικῶν δὴ τὰ μὲν ἁπλῶς εἰσιν ἄκανθαι , καθάπερ ἀσπά-
ραγος,&c.τὰ δὲ φυλλάκανθα,καθάπερ ἄκανος,&c. ταῦτα γὰρ καὶ
τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχει τὴν ἄκανθαν . διὸ καὶ φυλλάκανθα
καλεῖται.
C. Ἀκανθοβάτης,ου,ὁ, Per ſpinas ſeu ſentes gradiens. Spini- E
gradus,vno verbo:ſi modò dici poſſit vt Pontigradus.
Ex ἄκανθα & βάτης quod à βάω deducitur, & in compo
ſitione tantùm vſurpatur. ἀκανθοβάται σῆτες,in Anthol.
epigr.per ſpinas gradientes:vbi ſpinæ metaphoricè ac-
cipiūtur. ‖In fœm.gen.Ἀκανθοβάτις:vt ἀκανθοβάτις ἀκρίς.
C. Ἀκανθοβόλος,ου,ὁ καὶ ἡ,,Iaciens ſpinas,vel potius Emittēs
ſpinas. vt βόλος ita hîc vſurpetur vt in ἄβολος:quum di-
citur ἄβολος ἵππος . Exponitur ἀκανθοβόλος in vulg. lex.
Græc.Aſper in morem ſpinæ.quæ expoſitio vim com-
poſitionis non exprimit . Nicand. ῥόδον ἀκανθοβόλον ap- F
pellauit,ὡς ἀκάνθης προβολήν,inquit Euſt.
C. Ἀκανθολόγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spinas colligens, Spinarum colle-
ctor,in Anth. epigr. Eodem modo quo ἀργυρολόγος di-
citur argenti collector.
C. Ἀκανθονῶτος apud Heſychium exponitur ἐχῖνος. Videtur
autem eſſe echini epithetum , qui ita dicatur quaſi A-
culeatum tergum habens.
C. Ἀκανθοστεφής,έος,ὁ καὶ ἡ,Ex ἄκανθα & στέφω.Spinis coronat⁹,
Spinis cinctus.ἰχθῦς ἀκανθοστεφής,apud Ariſtot.
C. Ἀκανθοφάγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spiniuorus, Spinis veſcens.& ver- G
bum Ἀκανθοφαγέω,ῶ,Spinis veſcor.Ex ἄκανθα & φάγος.
C. Ἀκανθοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spiniger,Spinifer, Spinas gerēs ſeu
aculeos.vel Spinas ferens.— ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, Gre-
gor.Naz.in Car.id eſt,aruis ſpinas ferētibus,ſeu produ-
centibus. Hinc verbum Ἀκανθοφορέω, ῶ,Spinas gero.
C. Ἀκανθοφυέω,ῶ,F.ήσω, Spinas emitto ſeu produco.In vul
gatis lex.Græcol. ἀκανθοφυῆσαι exponitur Spinoſum fie-
ri.ſed ita non exprimitur vis cōpoſitionis . eſt enim ἀ-
κανθοφυέω ex ἄκανθα & φυέω, quod in compoſitione po-
nitur pro φύω. H
C. Ἀκανθόφυλλος,ου,ὁ καὶ ἡ , Spinoſa ſeu aculeata folia habēs.
ex ἄκανθα & φύλλον. Vide Φυλλάκανθος ſuprà.
Ἀκανθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,Spinoſus,Spinis abundās. Vel ſimpli
citer,Spinas habēs:vt quū τῷ ἀνάκανθος opponitur:ſicut
apud Theophr.lib.6.c.1,ὅτι τὰ μὲν,ἀνάκανθα,τὰ δὲ,ἀκανθώδη

A τυγχάνει.Sic apud Ath.lib.2,κυνὸς βάτος (vel poti⁹ κυνόσβα
τος)dicitur eſſe ἀκανθῶδες φυτὸν,ſpinas habēs.A quibuſdā
ἀκανθώδης exponitur etiā Spinis horrens. ‖Ἀκανθώδης,
Dumoſus,Sēticoſus.Herodot.1,ἦν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς
ἀκανθώδης. ‖Itē Ἀκανθώδης,Aculeatus,Aculeis horrēs.
Ἀκανθώδης,metaphoricè,Difficultatibus & moleſtiis
plenus.ſicut & ἄκανθαι pro difficultatib⁹. Sic vſurpatur
in prouerbio, βίος ἀκανθώδης, ad verbum Spinoſa vita.
Vide Suidam.
Ἀκανθικός,κή,κόν,Spinoſus. Idē quod ἀκανθώδης apud The-
B ophr.nā lib.6.c.1,quæ dixerat ἀκανθώδη,ſtatim pòſt ap-
pellat ἀκανθικά. ‖Ἀκανθική appellatur & lacryma helxi
nes herbæ,iucundi ſaporis,quæ in ſummo huius verti-
ce continetur.Hanc non ſimpliciter ἀκανθικὴν ſed μαστί-
χην ἀκανθικὴν Plinius appellat libr. 21. cap. 16. Gorr.
Ἀκανθήεις, εντος,ὁ, in carmine,idem quod ἀκανθικὸς vel po
tius ἀκανθώδης in proſa:vt ἀκανθῆεν πετάλειον,Nic.Ther.
ET Ἀκανθής apud Heſ.idē.Nā ἀκανθὲς exponit ἀκανθῶδες.
Ἀκάνθινος,ου,ὁ καὶ ἡ,Spineus, Ex ſpinis factus,Ex ſpinis cōtex
tus:vt ἀκάνθινος στέφανος apud Marcū & Ioannem Coro-
C na ſpinea;Corona ex ſpinis cōtexta,qua fuit coronatus
Seruator noſter.Quidā ſpinoſam corona vertit,nō diſ-
cernens ἀκάνθινος,i. Spineus,ab ἀκανθώδης, i. Spinoſus.
Dioſc.ἀκάνθινα ξύλα,Spinea ligna,Spinea materies.
Ἀκανθεὼν,ῶνος,ὁ,Spinetum,Senticetū.nomen περιεκτικόν,vt
à χαράδρα dicitur χαραδρεών. ET Ἀκανθὼν quoque
triſyllabum pro ἀκανθεὼν,in vulg.lex.habetur. Quod ſi
recipiamus,tale eſſe dicemus quale δαφνὼν à δάφνη.
Ἀκανθόω,ῶ,F.ώσω,Spinoſum ſeu aculeatū reddo . Vnde ἀ-
κανθοῦμαι paſſ.Spinoſus ſeu aculeat⁹ fio,vel ſum,Spinis
D ſeu aculeis horreo.Theophr.de lactuca ſylueſtri ,θριδα-
κίνη τὸ,τε φύλλον ἔχει βραχύτερον τῆς ἡμέρου,καὶ τελειουμένον ἀκανθοῦ
ται.Cicer.animalia ſpinis hirſuta vocat quæ ἠκανθωμένα
Græci dicerēt,vt opinor. ET cōp.Ἐξακανθῶ,pro eo-
dē.Vnde paſſ.Ἐξακανθοῦμαι.quod Baſil.metaph.vſurpa-
uit in epiſt.quadā ad Libaniū,μέμψεσι δέ ποι καὶ ἐγκλήμασι
τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο , accuſationibus quibuſdā &
criminationibus literæ tuæ tanquā aculeis horrebant,
vel,tanquam ſpinis inhorreſcebāt , vel,horridæ & aſpe
ræ redditæ erant.
E Ἀκανθίζω, Spinoſum reddo,in actiua ſignif . Exponitur &
in neutra,Spinoſus ſum,Spinis horreo. ET Ἐξακαν-
θίζω cōpoſ.cōtraria ſignif.q.d.Expinare,i.Spinis priua-
re,Spinas euellere. ‖Sed in vulg.lex.exponitur etiam
Aculeatum eſſe.
¶Ἄκανθος,Echinus,ſeu Erinaceus:vel(vt alii)Erinacei ge-
nus.Habet autē erinaceus aculeatū totū fere corpus.vn
de & ab aculeis ac ſpinis nomē accepit : ob quas etiam
ἀκανθονώτης apud Heſ.appellatur.Sic & in illo verſu quē
ſuprà citaui,videmus echinos appellatos καρηκομόωντας
F ἀκάνθαις. Heſychio ἄκανθος eſt ζῶον & φυτὸν & πτίλον . vbi
poſt ζῶον deeſſe videtur aliquid. ET cōpoſ. Ἀκανθό-
χοιρος in vulg.lex.Echinus terreſtris.
Ἀκανθίων,ωνος,ὁ,idem quod ἄκανθος,[illegible] Echino. Ἀκανθίων
(inquit Gal.lib.1,τῶν κατὰ τόπους)terreſtris erinaceus dictus
eſt à Sorano,quòd armatus ſit ἀκάνθαις,id eſt Spinis. In
vulg.lex.ex eodem citatur ἀκανθίων ἐπίγειος quem Heſy
chius ἐχῖνον χερσαῖον nominat.
¶Ἀκανθίς, Auis quæ Spinus à Gaza dicitur apud Ariſtot.
item Ligurinus. Virg.Georg.3, Littoráq; halcyonē re-
G ſonant & acanthida dumi.Vbi Seruius, Per dumos ve-
rò [reſonat]acanthis,quam alii luſciniam eſſe volunt,
alii verò carduelem, quæ ſpinis & carduis paſcitur : vt
inde etiam apud Græcos ἀκανθὶς dicta ſit ἀπὸ τῶν ἀκαν-
θῶν,i.ſpinis, quibus paſcitur.Hæc Seruius. Theocr.Idyl.
7,Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. ET Ἀκανθὶς adiect.po
ſitū(vt quidā putāt)vide ſuprà in Ἀκανθὶς poſt Ἄκανθα.
Ἀκανθυλλὶς eadem auis quæ & Ἀκανθὶς, ſi ſchol. Theocriti
fidem adhibemus. Is enim in illum Theocriti verſum
hæc ſcribit, Ἀκανθὶς δὲ ὀρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖ-
H ται δὲ καὶ ποικιλὶς διὰ τὴν χροιάν. Quibus ſubiungit,ἀκανθί-
δα vocari à Theocrito quòd (vt Ariſtoteles & Alex.
teſtantur)διατρίβει ἐπ' ἀκανθῶν.Et addit,καὶ ἀκανθίδες ὄρ-
νεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν . λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες.εἰσὶ
ποικίλαι τὴν χροιάν ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται.In vulg.tamen
edit.legitur hic ἀκανθιλλίδες. Heſychio autē ἀκανθυλλὶς

est passeris species. Etymologico quoque (ex Orione) A ἀκανθὶς vel ἀκανθυλλὶς, est passer qui spinis insidet. In vulgatis lexicis Ἀκανθυλλὶς, Spinus auis, Aristot. De nat. an. lib. 8, cap. 3, & lib. 9, cap. 13, vbi argatilis auis exponitur.

¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ species, vt ait Hesychius. At Suidas negat cicadæ speciem esse ἀκανθίαν, traditque esse eius epithetum ex eo quòd ἐν ἀκάνθαις (id est inter spinas) canat. ET Ἀκάνθιος Etym. est itidem species cicadæ. In vulg. lex. Ἀκάνθιος τέττιξ, prouerb. in mutos, musices ignaros atque indoctos, ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων: quòd cicadæ ἀκάνθιοι dictæ, minimè sint vocales, sed mutæ. B

Ἀκανθίας, Spinax piscis, apud Aristot. De nat. anim. lib. 6, cap. 10, & lib. 9, cap. 37, ἀκανθίαι καὶ γαλεοὶ, Spinaces & mustelli. Sic interpres. Vide & Athen. lib. 7.

ἌΚΑΤΟΣ, ου, ὁ, Genus nauigii actuarii, quod probari possit hoc Bassi versu in Anthologia epigr. Ἀνθαίης ἀκάτοιο πεντηκοσίοις ὅτε ναύταις Δεύτερον ἔσχ᾽ ἀΐδης πάντας ἐρηϊφάτους. Sed apud Herod. est nauis oneraria, in Polymnia scribentem, καὶ τοῖς ἐν τῇσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι ἐοῦσι, id est, In acatis frumentariis. Quidam poeta apud Athen. lib. 1, φορτηγοὺς videtur ἐπιθετικῶς appellare ἀκάτους, dicens eorum inuentores Caras fuisse: C Φορτηγοὺς δ᾽ ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. ‖ Bayfius De re nauali, Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide & Luciano De veris narrationib⁹, qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δ᾽ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην, id est, Et nauem quæ acatus erat, vt ad longam sæuámque nauigationem ferendam esset idonea, armandā instruēdámque curaui. Et paulo pòst subdit, καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲ στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ἐπιπεσόντες τῷ πνεύματι, i. Neque amplius contrahere vela in potestate nostra erat. Thuc. in 7, μάλιστα τελήρεσι πλαγίαις, καὶ πλοίοις καὶ ἀκάτοις, ἐπ᾽ ἀγκυρῶν ὁρμίζοντες. Hactenus Bayfius. ‖ Ego autem obseruaui (quod à nemine annotatum reperi) poetas Græcos vtplurimum Charonti dare ἄκατον. Hermesianax apud Athen. lib. 13, Ἔνθα Χάρων ἀκοινὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχομένων. vbi mendum videtur subesse voci ἀκοινὴν. Sic Bassus in Anth. epigr. Ἀνταίης ἀκάτοιο, &c. nam modò hunc locum citaui. Sic Antiphilus Byzantius ad Charontis cymbam alludens, Πλώσῃ ἐπ᾽ οἰκείης εἰς ἀΐδην ἀκάτου. Alia testimonia mihi nunc non succurrunt. Videndum est autem an ἄκατον Charontis dixerint pro eo quod Latini interdum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάροντος σκάφος vel σκαφίδιον. D E

Ἄκατος, Genus poculi metaphoricè sic dicti à magnitudine vel à concauitate. Eustathius scribit esse φιάλην πλοιοειδῆ, i. phialam nauigii formam habētem. Quæ autem ea esset, lege apud illum.

Ἀκάτιον, Parua acatus. est enim diminut. ab ἄκατος. Thuc. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσαὶ, ἐκ πολλοῦ τετεχνευκότες τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, ἀνέθεσαν ἐπὶ ἁμάξῃ, πείθοντες τὸν ἄρχοντα διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκπλεῖν, id est (interprete Bayfio) Acatium ambireme, ceu prædones, multo antea aucupantes facultatem aperiendarum portarum imposuerunt currui. quò nocte intempesta, permissu magistratus, per fossam transportarent ad mare. Quem in locum annotat Græcus schol. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν esse nauigiolum quod vtrinque remis agatur, in quo vnusquisque remigum binos remos ducat. Idem Bayfius alio loco annotat Strabonem ἀκάτια pro prædatoriis nauigiis posuisse, ita scribētem lib. 11, ζῶσι δ᾽ ἀπὸ τῶν κατὰ θάλατταν λῃστηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτὰ, στενὰ καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ εἴκοσι δεχόμενα· σπάνιον δὲ, τριάκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυνάμενα, id est, A latrociniis quæ in mari factitant, vitam tolerant, acatia habētes leuia, angusta & velocia, quæ vix vectores vigintiquinque recipiant: rarum autem est ea posse in totū triginta capere. Videtur autem Bayfius hoc potuisse confirmare (videlicet ἀκατίῳ prædones etiam vti consueuisse) ex Thucydidis loco modò citato vbi dicit, ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λῃσαὶ, &c. Idem Bayfius non probat quòd Valla Nauigium actuarium reddit. Quanquam Hermolaus quoque nauigii actuarii genus fuisse tradit, autores esse dicens cum alios omnes ferè historicos, tum verò Plutarchum. Ego verò, si actuariæ naues gene- F G H

raliter esse dicantur (cum Nonio) celeres, ita vocatæ A quòd cito agi possent, ἀκάτιον actuariam nauem, seu actuarium nauigium non malè reddi crediderim: aut, (vt formam diminutiuam exprimamus) actuariolum. vel, cum Cicerone, Actuarium minutum. Budæus actuarias naues à Latinis dici putauit quæ remis agerentur, non tantùm velis. Certè ἀκάτιον non solùm velis solitum agi (vt apparet ex Xenophonte, καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ εἰ ἔφορον πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἔχειν) sed & remis, ex Thucydidis loco modò citato manifestissimū est. Quidā ἀκάτιον esse voluerunt quod Galli brigantin vocant. quod propriè sonat nauigiolum velox & expeditum quo prædones vtuntur. eos enim appellamus brigants. & quidem ἀκάτιον etiā appellari prædatorium nauigium, ex Strabonis loco patuit paulo antè.

‖ Quod autem scribit Bayfius ἀκάτια etiam quædam fuisse maxima, & ad id probandū hūc ex 1 Polyb. locū affert, παρεσκεύαζον δὲ καὶ τὰ τέλλοιπα τῶν πλοίων, τελήρεις καὶ πεντηκοντόρους καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, in hoc verò ne fallatur vereor. Neque enim dicit Polybius καὶ τὰ ἀκάτια, τὰ μέγιστα ὄντα: sed τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, id est, Quæ ex acatiis erant maxima, vel Maxima quæque acatia. Vt si quis scripsisset apparari cum aliis nauigiis etiam maximas quasque cymbas, esse cymbas maxima etiam nauigia, nequaquam inde colligeremus. Siquidem per maximas quasque cymbas intelligeremus eas quæ inter cæteras maximæ essent, vel Quæ præcipuæ essent magnitudine, siue Quæ cæteras magnitudine excederent. Sic & maximas quasque formicas dicere quis possit, non intelligens tamen formicas maxima esse animalia.

Ἀκάτιον (inquit Hesychius) Velum acatii, aut, Princeps qui ciuitatem gubernat, aut Iudex, aut Magnum velum, aut Nauis, seu nauigium. Est etiam phiala, ideo fortasse quòd rotundo nauigio sit similis. Hæc Hesych. Harum autem signif. (quarum quædam metaphoricæ sunt) exempla desiderantur.

Ἀκάτιος (inquit Iul. Pollux) ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, id est, Magnus & proprius (ad verbum, germanus) malus. ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων, id est, Qui autem est retrò, ἐπίδρομος: at minor, δόλων. Ita quidem accipiendo ἱστὸν pro malo: sed Hermolaus ἱστὸν pro velo accipit: ita scribens, Est enim acatium nauigii genus actuarii: autores Plutarchus & omnes ferè historici. Pollux quidem velum in naui maximum acatium vocari tradit: sicut minimum, dolonem: tertiū verò quod retrorsum panditur, epidromon. Vbi ἱστὸς malum significet an velum, dicetur in explicatione ipsius vocis, suo loco. Hesych. certè præter significationes modò ex eo descriptas, vult ἀκάτια esse etiā calceamenti genus: itē τὰ μεγάλα ὑποδήματα. Et Suidas δόλωνας esse scribit τὰ μικρὰ ἱστία. ‖ Notandum est interim & hoc ἀκάτιος ex Polluce poni, nō ἀκάτιον. quāuis non distinguat Hermolaus, eius locum proferens. Hesychius certè pro omnibus significationibus neutrum genus ponit. B

ἈΚΕΌΜΑΙ, οὖμαι. Fut. ἔσομαι (& ήσομαι, vnde ἄκημα) Sano, Medicor, Medeor: vt Il. π, Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσαι, Vlcus hoc sana, Vlceri huic medere, vel medicinam adhibe. Ibidē ἰητῆρες ἕλκε᾽ ἀκειόμενοι posito ἀκειόμενοι pro ἀκεόμενοι, pleonasmo literæ ι. Apollon. Argon. 2, — ἕλκεά τ᾽ ἀνδρῶν Οὐταμένων ἀκέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκεῖσθαι δίψαν (Il. χ, — πίον τ᾽ ἀκέοντό τε δίψαν) ad verbū, Sanare sitim, pro Sedare siue restinguere sitim. quasi videlicet sitis sit morbus.

Ἀκεῖσθαι, Mederi, metaphoricè. Herodotus in Thalia, οὕτω δὴ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Quæ exponuntur, Rei venturæ medens. Sic enim dicitur vt & ἰᾶσθαι pro incommodo cuipiā mederi, aliquo videlicet salubri cōsilio, aut alio modo: vt Od. κ, — ἀλλ᾽ ἀκέσασθε φίλοι. δυνάμεις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem Il. ν, Ἀλλ᾽ ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταὶ τοι φρένες ἐσθλῶν. Potest tamen & aliter accipi, vt dicam in ἀκεστός. Idem Herodotus ibidem, ὥστε μὴ ἐναλλὰξ ἤδη αἱ δυστυχίαι τι τῷ τόδε αὐτοῖσι πάθεσι προσπίπτωσι, ἔτ᾽ ἔπω τῶν ἐξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἄκεο. ‖ Capitur & pro Expiare apud Platonem Pol. 2, θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι, Mederi sceleribus, id est scelera

expiare. Nam scelera ex animi morbo proueniunt: eorum igitur expiatio veluti medicina est. A

Ἀκεῖσθαι, Sarcire, Resarcire. Aristot. de phalangio, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς τὴν θήραν, ἀκεσαμένη πρότερον τὸ διερρωγός. Atque vt hîc Aristoteles dixit ἀκεσαμένη τὸ διερρωγός, ita Lucianus, ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. Sic enim ἐν δραπέταις scribit, αὐτὰς ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διερρωγότα. Rursum vestimenta rupta sarcire. Idem, μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ‖ Item, Ἀκεῖσθαι, Sarcire, metaphoricè. Xenophon, ζημίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπειρᾶτο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, id est, Damna quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur. B

Ἀκέω etiam inueniri testatur Hesychius, qui ἀκέουσι exponit θεραπεύουσι. A quo Ἀκεῖσθαι interdum passiuè accipitur, pro Sanari. Item pro Sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης apud Pausaniam, Sanato autem morbo. & Hes. ἀκούμενα exponit θεραπευόμενα.

Ἄκεσμα, τος, τό, ET Ἀκεσμός, οῦ, ὁ, Sanatio, Medicatio, Medela. Hesychius ἀκέσματα exponit ἰάματα, & ἀκεσμόν, θεραπείαν, ἰατρείαν. Exponitur & ὑγίασμα, id est Sanitatis recuperatio, vno verbo, Conualescentia, si Latinè dici posset. Fit à præteriti prima persona ἤκεσμαι. C

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanabilis. Idē quod ἀκέσιμος. Hesychius ἀκέσιμον exponit ἰάσιμον. Et vt ab ἄκεσις fit ἀκέσιμος, sic ab ἄκεσμα fieri ἀκέσμιος dicemus: nisi fortè deprauatè legitur apud Hesych. ἀκέσμιον.

Ἄκημα, ατος, τό, Idem quod ἄκεσμα siue ἀκεσμός, siue ἄκεσις, aut ἄκος, quorū illa duo hic præcedūt, hæc sequuntur. Iliad. ο, — ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων, id est Remedia. Fit autem ἄκημα tanquā à futuro ἀκήσω, quum præcedentia omnia verbalia ab ἀκέσω fiant: sicut & quæ sequūtur composita. Verbi ἀκῶ ἀκήσω (inquit Eusthathius) videtur futurum esse per η etiam: vt apparet ex ἀκήματα significante θεραπεύματα. nam ab ἀκῶ ἀκήσω fit ἄκημα. Quod tamen Eusthathii dictum non ita intelligendum est quasi ἄκημα immediatè formetur à futuro habente η, sed illud η futuri in præterito quoque poni (siue vsitato, siue inusitato) à quo formatum sit ἄκημα: quemadmodum ab ἤκεσμαι habente ε futuri ἀκέσω, vel potiùs ἀκέσομαι, formantur ἄκεσμα & ἀκεσμός. D E

Ἄκεσις, εως, ἡ, Idem quod præcedentia Ἄκεσμα siue Ἀκεσμός, ab ἤκεσαι formatum. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας exponit ἰάσιας. Sed ἀκεσίας ibi legitur tanquam ab Ἀκεσία. Exponitur etiam ὑγίασμα, id est, Valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanabilis, Medicabilis. ἀκεστός. ‖ Item Valens ad sanandum.

Ἀκέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, à facultate sanandi qua præditus est. nam & arti medicæ præesse fertur.

C. Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mortales sanans. Orpheus initio libelli De lapidibus filium Apollinis ἀκεσίμβροτον appellat. Ex ἀκέσαι & βροτός, inserto μ, vt in aliis ex βροτός compositis. F

C. Ἀκεσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans laborem, ad verbum: vt sit quasi Corroboratorius. Linguam nostratem sequendo Confortatiuus. ex ἀκέσαι & πόνος. Scribitur interdum ἀκεσσίπονος duplici σσ, metri gratia.

C. Ἀκεσώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sanans dolores. Ex ἀκέσαι & ὀδύνη, verso ο in ω, vt fit in aliis multis ex ὀδύνη compositis. Ἀκεσώδυνον, θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν, Suidas. De Hippocrate quidam loquens, dixit, ὢ στῆ πατὴρ ὑγίας, ὢ σωτὴρ, ὢ ἀκεσώδυνος. G

Ἀκεστός, οῦ, ὁ, (ex ἤκεσαι, tertia præteriti: vt ἄκεσις, à secunda ἤκεσαι: ἄκεσμα & ἀκεσμός à prima ἤκεσμαι) Sanabilis, Medicabilis. Idem quod ἀκέσιμος. Erotianus apud Hippocratem ἀκεστὰ explicat ἰάσιμα. Potest verò ἀκεστός reddi etiam Sanatu facilis. nam ἀκεσταὶ Hesychius exponit ἰᾶται. ‖ Apud Homerum ἀκεσταὶ exponitur διορθωταὶ ab Eustathio, hoc in versu Iliadis ν, Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, id est, Faciles emendatu sunt mentes virorum virtute præditorum. Videtur autem, vt exponitur ἀκεσταὶ, sic & ἀκεώμεθα exponi debere. quod tamen in breuibus scholiis non est obseruatum. in iis enim exponitur ita hic locus, Sed errori seu peccato medeamur. virorum strenuorum mentes H faciles sunt sanatu, id est, facilè in melius conuertuntur. Ita illic: at si exponendum sit ἀκεώμεθα eodem sensu quo ἀκεσταὶ, existimo ἀκεώμεθα perinde esse acsi quis diceret, Sed hanc animorum infractionem & demissionem sanemus. Nec tamen nego posse aliò ἀκεώμεθα, aliò ἀκεσταὶ referri.

Ἀκεστής, οῦ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicandi peritus, Medicus. Apud Eustathium ἀκέστης habetur cum acuto in penultima, scribentem ex vet. gram. Phryges medicum ita appellare. Apud Suidam legitur ἀκέστας (itidem παροξυτόνως) vt sit α Doricè pro ἀκέστης: fortasse quòd apud quempiam Dorica vtentem dialecto scriptum ita reperisset. Volunt tamen quidam, sequentes eum qui voces collegit diuersum pro diuersa significatione accipientes accentum, ἀκεστὴς pro medico scribi ὀξυτόνως, at quum est nomen proprium, ἀκέστης, παροξυτόνως.

Ἀκεστής, οῦ, ὁ, Sartor. Xenophon Pæd. 1, ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ, οὕτω καὶ ἰατροὶ, ὅταν τινὲς νοσήσωσι, τότε ἰῶνται τούτους, id est, Vt sunt vestimentorum ruptorū quidam sartores, sic & medici, quum aliqui in morbū inciderint, tunc illis medētur. Quo tamen in loco vetera nonnulla exemplaria non ἀκεσταὶ sed ἠπηταὶ habent. sed si ἀκέστριαν dicere oportet non ἠπήτριαν, & ἠπήσασθαι prorsus est barbarum, nequaquam hîc exempl. illis adhibere fidem debemus.

Ἀκεσταὶ vocantur etiam vehicula quædam Sicula, à quadam Siciliæ vrbe. Fortasse autem ἀκίσται potius scribendum est apud Hes. (quamuis duobus locis ἀκεσταὶ in eius exempl. legatur) nam apud Stephanum est ἀκέστη vrbs Siciliæ. ET Ἀκεστίς, ίδος, ἡ, Fornacis ferreæ genus, ἐν ᾗ καμινεύεται ὁ χαλκός, vt habet Dioscorides lib. 5. cap. 84. Is enim postquam dixit, γίνεται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῆς καμίνου, subiungit, εἰσὶ δὲ αὗται σιδηραῖ παμμεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεστίδες, κατὰ κορυφὴν συνημμέναι, &c. Quæ postrema verba ita vertit Ruellius, Prægrandes autem ac ferreæ sunt rudes ab officinis appellatæ acestides, per summa fastigia connexæ, &c. Marcellus quoque (vt in vulgatis lexicis refertur) ἀκεστίδας esse tradidit virgas veluti axes transuersas aut regulas, qua voce Græci ab Acesta Siciliæ ciuitate plostelli genus axibus huiusmodi compactum vocabant. At ego satis mirari nequeo qui factum fuerit vt hi interpretes non viderint αὗται ad præcedens καμίνων referri, vt sit αὗται αἱ κάμινοι.

C. Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insanabilis, Immedicabilis: vt ἀνήκεστον νόσημα, Morbus insanabilis, ἀνίατος. Dicitur & ἀνήκεστος διαφορὰ à Plutarcho in Pericle, & ὀργὴ ἀνήκεστος ab eodem in Coriolano, Dissidium & ira quibus nullum adhiberi remedium potest. Ego ἀνήκεστον in his aliisque huiusmodi locis existimo reddi posse Implacabile. quum Placare & inter se reconciliare dissidentes & iratos, sit velut Sanare dissidium & iram. Eodem verò sensu ἀνήκεστον Irreconciliabile verti etiam posset, si Latina lingua pateretur. ‖ Transfertur autem & ad alia & dicitur ἀνήκεστον κακὸν, Malum graue, seu grauissimum. q. d. Malum ex quo sequatur damnum irreparabile. Vel, Malum inexpiabile. Isocr. Helenes encomio, καὶ κακοῖς ἀνηκέστοις περιπεσόντες. Idem in Panathenaico, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἀνηκέστων κακῶν. Citatur & ex Hesiodo, — καὶ ἀνήκεστον κακόν ἐστι. Ex Herodoto autem, ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, pro Atrociter tractare. Apud eundem in Thalia legitur ἀνήκεστος λώβη de Zopyro, pro fœdissima, & qua nulla fœdior esse possit. Sicut & ἀνήκεστον κακὸν, Malum grauissimum, seu maximum, & quo nullum maius esse queat. ducta à morbis metaphora, qui quum insanabiles sunt, pro grauissimis habentur. Sed quibusdā in locis puto μηδὲν ἀνήκεστον aptissimè reddi posse, Nihil grauius, quibus verbis Latini sæpe vtūtur cū verbo Cōsulere: vt Cic. ad Att. Quintū fratrē ames, néue quid eum patiare grauius cōsulere de se quā expediet sororis tuæ filio. Vide & alia exempla in Thesauro Lat. linguæ à patre meo edito. Talis autem interpretatio huic Thucydidis loco conuenire videtur, lib. 1, μὴ ταχέως εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον. ‖ Budæus ἀνήκεστον vult significare interdum

Atrox & facinorosum, vel inexpiabile: vt apud Demosthenem, τὸ μηδὲν ἀνήκεστον γενέσθαι. vbi per ἀνήκεστον declarari cædes & homicidia: & sic ab eo sæpe accipi. Ibidē citat hæc ex Iuliano, quæ ille scribit de morte Cōstantii loquens, ζῶμεν δὲ ὅτι θεοὶ ἐλευθερώσαντες τὸ παθεῖν ἢ δρᾶσαι τὰ ἀνήκεστα, id est (eodem Budæo interprete) Deûm benignitate nō necesse fuit nobis aliquid indignū vel pati vel admittere. Sed vox Indignum non satis significans esse videtur ad exprimendam vim nominis ἀνήκεστον. Obseruandum est autem in hoc & in præcedente loco (sicut & passim in aliis apud scriptores Græcos) ἀνήκεστον & ἀνήκεστα poni, nō addito κακὸν & κακά. ET Ἀνηκέστως, aduerbium, Insanabiliter, Immedicabiliter: vt ἀνηκέστως ἔχω, Insanabili morbo teneor, seu laboro.

¶ Ἀνηκέστως, Atrocissimè, Crudelissimè, Exitialiter. q.d. Insanabili malo vel clade. Herodotus non procul à fine Thaliæ, φὰς δὲ ὅτι πολιορκευμένους σεωυτὸν ἀνηκέστως διαθεῖναι. Apud Plutarchum, μήτε χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνηκέστως exponitur, Neque in quempiam inimicorum se crudelem præstare.

Ἀκεστικός, ἡ, ὁ, q.d. Sartorius, Ad sarturā vestiū pertinē s: vel, Ad sarciendū aptus: aut Sarciendi peritus. Ἀκεστική (subaudiēdo τέχνη) Ars sartoria, Ars sarciēdi vestes, Ars sartrix vestiū. Plut. in lib. πότερα τῶν ζώων φρον. &c. tradit Democritū dixisse homines ab aranea duas hasce artes didicisse, ὑφαντικὴν & ἀκεστικήν. Gal. περὶ συστάσεως ἰατρικῆς ad Patrophilum, ἀλλ' ὡς ἥτε τῆς πεπονθυίας οἰκίας ἐπανορθωτικὴ καὶ τῶν ῥαγέντων ἱματίων ἀκεστική. Apud Platonem in Politico ἀκεστικὴ subiecta est fullonicæ, vt πλυντική. ¶ Possit etiam ἀκεστικὸς dici Medicatorius, Ad medicinam pertinens, vel, Medicandi peritus: & Ἀκεστική, Ars medicandi, ab ἀκεστὴς significante medicum.

D

Ἀκέστρια, ας, ἡ, Medicatrix: vt sit ἀκεστής, ἀκέστρια: sicut ποιητής ποιήτρια. ¶ Item Sartrix, ῥάπτρια. Ælius Dionysius vult ἀκέστριαν dici, non ἠπήτριαν: scribens & ἠπήσασθαι prorsus barbarum esse: vt quidem refert Eustathius. qui etiam ὑφάντειαν appellari tradit ἀκέστριαν. Quidam vir doctus Antiphanis fabulam ἀκεστρίας interpretatus est Sutrices, quid sequutus, nescio: ego certè Sartrices vertissem. ¶ Ἀκεστρίας (inquit Erotianus in lex. in Hippocr. pag. 16 meæ editionis) Attici τὰς ῥαφίδας appellant (id est acus) παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ὑγιᾶ ποιεῖν τὰ ἱμάτια, id est, Ex eo quòd sanent (id est sarciant) vestimenta. Vbi vereor ne pro ἀκεστρίας vel ἀκέστρας vel ἀκέστρια legendum sit, de quibus iamiam dicam.

E

Ἀκέστρα, ας, ἡ, Acus. Lucianus in dialogo Mercurii & Charontis, καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, id est Acum ad velum sarciendum. Quod rectè conuenit cum eo quod ab Etymologico scribitur, Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, ἣν νῦν σακκορράφιον καλοῦσι. Id est, ἀκέστρα, acus maior, quam nunc appellant σακκορράφιον. Dicitur autem ἀκέστρα παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα τῆς ὀθόνης. Hæc ille. Generaliter tamen quāuis βελόνην (i. acū) significari hac voce crediderim: quum scribant quidam grammatici ἀκεστρίας esse quæ subtilissimis ῥαφίσι (confunduntur autem ῥαφὶς & βελόνη interdum) vestimenta sarciant. DICITVR & Ἀκέστριον eadem signif. qua ἀκέστρα, videlicet pro acu. nam Etymologicus ἀκέστραν ait esse ἠπήτριον: quo nomine Eustathius exponit ἀκέστριον: sed apud hunc legitur ἠπητήριον, quod perinde valet. ET Ἀκεστήριον Hesychio idem quod Ἀκέστριον Eustathio: sicut vicissim Hesychius & Eust. nominant ἠπητήριον quod Etymol. ἠπήτριον.

F

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, Idem quod ἀκεστὴς, Medicus. Suid. Gregorius, Χρήζων δὴ παθέεσσιν ἀκέστορος. Apud Euripidem ἀκέστωρ Φοῖβος, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præses. ¶ Est etiam Ἀκέστωρ nomen proprium filii Ephippi ab Achille occisi. Plut. in Probl. HINC Ἀκεστορία, ας, ἡ, Medicina, Ars medica. Apoll. Argon. 2, — ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξεν. vbi ἀκεστορίην Ionicè posuit pro ἀκεστορίαν. VNDE Ἀκεστορικός, ή, όν, Medicinalis, Ad medicum vel ad medicinam pertinens. ET Ἀκεστορικῶς, Aduerb. Medicinaliter, ad verbum.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poetas interdum: vt apud Hesiodum, — νήκεστον ἀάσθη, quod aduerbialiter ponitur pro ἀνηκέστως, id est insanabiliter.

A ¶ Ἄκος, εος, τὸ, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. ἄκεα, Ionicè pro ἄκη, remedia, apud Herodotum lib. 1. Propriè medela quæ adhibetur alicui morbo, vt & apud Hippocratem vsurpatur. Vide apud Colum. ἐμβρύου ἄκος, lib. 7. cap. 3. ¶ Item ἄκος remedium cuiuslibet mali. Il. ι, — οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. Archias in Anthologia epigramm. — οἱ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι. Apud Platonem, ἄκος πιέσθαι, Remedium afferre.

B

C. Πανακής, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnia sanans, Omnibus morbis medens. In vulg. lex. ex Strab. lib. 6. Apud Pollucē quoque hac significatione πανάκη φάρμακα accipi videtur, sed pro πανακῆ malè scriptum, vt opinor.

Πανάκεια, Medela, Medicina. Apud Hesychium autem legitur πανακεία, accentu in penult. At verò apud Suidā (sicut & alibi passim) πανάκεια: qui non solùm exponit θεραπεία, vt Hesychius: sed & nomen deæ esse scribit. Est autem hæc dea, filia Æsculapii, vt ex Aristophanis Pluto annotatur. Sed & Plinius id testatur lib. 25. cap. 4. Callimachi autem schol. in hunc illius locum hymni in Apollinem, Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι, Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν, exponit τὴν ἴασιν. quod idē est cum θεραπείαν, quod ex Hes. & Suida attuli. Sed non placet ita exponi simpliciter, quum significet omnem morborum curationem.

C

Πανάκεια, Panacea herba (quæ & Πάνακες, & Πάναξ à Galeno ad Glauc. lib. 2) ita dicta quasi omnia sanans. vnde Plinius, lib. 25. cap. 4, Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc à Lucano vocatur potens, in hoc versu, Et panacea potens & Thessala centaurea. Schol. Nic. in hunc Ther. versum, Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθέα ῥίζαν ἑλέσθαι, scribit ἐπαλθέα, id est, θεραπευτικὴν vocari τὴν Χειρωνείαν, quæ & κενταυρεία & πανάκεια vocetur. Πάνακες (inquit Hesychius) herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Dioscorides πάνακες Ἡράκλειον, & πάνακες Ἀσκληπιοῦ, & πάνακες Χειρώνιον describit lib. 3. cap. 55. & 56, & 57. Πανάκεια (inquit Gorr.) à quibusdam leuisticum, à quibusdam etiam centaureum maius dictum fuit, quòd succurrat omnibus vitiis, plurimisque polleat remediis. Idem subiungit, varia medicamēta hoc nomine vocata fuisse. Ligusticū autem hoc vocabulo appellatū fuisse testatur Dioscorides eiusdem libri cap. 58, & Theoph. Histor. lib. 9, cap. 7. Nicandri schol. in Ther. vbi ipse poeta πάνακες dicit, ait posse intelligi vel τὸ Ἡράκλειον, vel τὸ Κενταύρειον (quod & Χειρώνειον) vel τὸ Ἀσκληπίειον. multa enim esse πάνακη. Idem schol. in hunc eiusdem libri locum Ἄγρει καὶ πάνακες φλεγύειον, ὅρρά τε πρῶτος Παιήων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἀμέρσεν, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ καὶ πανάκειον, εἶδος φυτοῦ. In vulg. lex. habetur Lucretium salem etiam hoc nomine adoptare consueuisse.

Πανάκη, ης, ἡ, pro πανάκεια herba, & filia Æsculapii, in vulgatis lexicis citatur ex epigr. ET Πανακίς, ίδος, ἡ, apud schol. Nicandri.

Πάναξ etiam vocatur illa herba (vti dixi) vnde succus eius ὀποπάναξ, sed peculiariter succus seu liquor panacis Heraclei. Ita enim Dioscor. orditur caput 55 libri 3, Πάνακες Ἡράκλειον ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Πανακίτης οἶνος, Panacites vinum, id est, Ex panace herba confectum, Diosc. lib. 5. cap. 72.

G C. Ἐξακέομαι, οῦμαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, vt exprimatur vis præpositionis quæ auget. Sed & vacare interdum constat. ¶ Ab Homero metaphoricè dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. δ, & Od. γ, pro Placare: sicut & ἀνήκεστον ὀργὴν suprà interpretatus sum Implacabilem iram. Elegāter autem hoc dicitur, tanquā sit ira morbus animi. ¶ Et Ἐξακεῖσθαι pro Sarcire, sicut & ἀκεῖσθαι Eustath.

Ἐξακέω, ῶ, etiam inuenitur eadem signific. in Pyth. Car. aureis.

H Ἐξάκεσις, Sanatio. ET Ἐξακεστήριος, Sanandi vim habēs. Quod nomen Iupiter & Iuno habent, vt tradit Hesych. In vulg. lex. exponitur Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo & manifesto errore.

¶ Ἀκιύω, pro ἀκέω, & Ἀκιύομαι pro ἀκέομαι, vnde Ἄκιυμα, pro ἄκεσμα, Medela. ἴαμα.

ἈΚΗ', ῆς, ἡ, Mucro, Cuspis, Acies ferri. In compositione præsertim vsurpatur. nam hinc ταναήκεα χαλκὸν & τανύηκες ἄορ deducit Eustathius. Ab eodem ὠκήκης αἰχμὴ exponitur ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα. de quibus paulo pòst dicetur. Ab ἀκὴ formantur ἀκὶς & ἀκωκὴ, quæ sunt vsitatiora: hoc per reduplicationem: illud per formam diminutiui. Quin & ἀκμὴ ab ἀκὴ deductum esse volunt grammatici epenthesi literæ μ.

Ἀκάζω, Acuo. Et pass. Ἀκάζομαι, Acuor: vnde ἠκασμένος, Acutus, & sine incremento ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. Hom. Od. α, Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. id est ἠκονημένον, vel ἐστομωμένον, inquit Hesychius. Eustath. autem hanc quidem & ipse significationem agnoscit, videlicet pro ἐστομωμένον: sed vt sit ἀκαχμένον quasi ἀκὴν ἔχον, quæ etymologia multo minus esse videtur rationi consentanea quàm altera illa ex Etymologico à me allata. Affert autem idem Eustath. & aliam deriuationem, simul cum alia significatione. sed ridiculè subtilem, meo iudicio: vt videlicet dicatur ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, τὸ λυπουν, à verbo ἀκαχεῖν.

C. Ἀμφήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque acutus, Anceps. Ex vtraque parte incidens: vt ἄμφηκες ἔγχος, apud Sophoclem in Aiace, id est, ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, Ensis vtrinque exàcutus cote, vel redditus acutus. Non dubium est autem quin ἀμφήκης dicatur quasi ἀμφιακὴς, eadem formatione qua & reliqua quæ sequūtur. Quare nemo (vt opinor) negauerit deprauatū esse Etymologici locū, in quo ab ἥκω deducitur. & pro eo quod ibi post ἀμφηκες, ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, legitur ἀπὸ τοῦ ἥκω, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν ὀξύ, ita legendum, ἀπὸ τοῦ ἥκω, ἥκη καὶ ἀκὴ ἡ ὀξύτης. quanquā nec hæc deductio τοῦ ἀκὴ mihi valde placet. Cæterùm ἀμφῆκες non ἄμφηκες, ab aliis scribi sciendum est.

Ἀμφήκης γλῶττα, metaphoricè Aristoph. in Nebulis, Lingua anceps. quæ metaphora & in nostrate sermone manet. Chion in epistola ad Matridem, ἀμφήκης φιλοσοφία πρὸς τὸν πολιτευτικὸν βίον καὶ πρὸς τὸν ἀπράγμονα, id est ancipitem vsum præbens.

C. Εὐήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Valde acutus. q.d. Bene acutus. Nic. Alexiph. εὐήκεϊ ξυρῷ. vbi schol. εὐακονήτῳ. Sic Apoll. Arg. 2, εὐήκεα φάσγανα, acutissimos enses dixit: quod alius poeta εὐήκη per contractionem. Apud Hesychium εὔηκες.

C. Νεήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt νεῆκες ξίφος, Ensis quem aliquis nuper seu recēs exacuit. Hesychius, νεηκέσι, νεωστὶ ἠκονημένοις, ὀξέσι. Vbi obserua νεηκέσι (non νεήκεσι) tanquam à νεηκής. Habet tamen idem Hesych. εὔηκες, non εὐηκὲς, aut εὐῆκες. Sed fuerit τὸ νεηκὴς simile sequentibus compositis ταναηκὴς, & τανυηκὴς, quæ ita scripta sunt apud eundē Hes. Dicitur signif. eadem & νεηκονὴς, quod vide infrá.

C. Ταναήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, ET Τανυήκης, Protensam habēs aciem, siue longam. Il. η, Εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ. Ita enim legit Eustath. quum alioqui in textu inserto eius comment. sit ταναηκεῖ, accentu in penult. Sic & apud Hesychium ταναηκὲς, & ταναηκεῖ, item τανυηκὲς & τανυηκέας. Sed contrà Suidas τανύηκες & τανυήκεας, vt Eustathius. Exponit autem τανύηκες Hesychius, τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην. quæ simplicissima & optima est tam huius quàm alterius vocis expositio. Idem tamen ταναηκεῖ χαλκῷ vult esse simpliciter τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ. Sed ταναηκὲς exponit & εὐμήκες. de qua signific. vide in sequentibus.

Τανυήκης, Protensus, In longum protensus, Longus: quum alioqui significet etiam Protensam habens aciem, veluti quum dicitur τανύηκες ἄορ, à τανύω & ἀκή. At verò apud Homerum Il. ψ, τανυήκεας ὄζους, simpliciter significat ἐκτεταμένους, vt Hesych. siue μακροὺς, vt Eustath. tāquam per παραγωγὴν dūtaxat à τανύω factum, minimèque nomen ἀκὴ inclusum habens, vt idem scribit.

¶ Ἀκὶς, ίδος, ἡ, Diminutiuum ab ἀκή: vt σκαφὶς à σκάφη, habet tamen significationem primitiui ἀκή. quanquam Græca lexica volunt peculiariter ἀκίδα esse sagittæ cuspidem: quibus assentiri videtur Pollux. At Chrysostomus quodam loco non ἀκίδα simpliciter, sed ἀκίδα βέλους appellat sagittæ cuspidem. Hinc & ἀκιδωτὸν βέλος, quasi

dicas Cuspidata sagitta, Cuspidatum telum. Dioscorides lib. 3, ἀνάγει σκόλοπας καὶ ἀκίδας. vbi ἀκίδας alii aculeos, alii cuspides, quidam & spicula interpretantur. Apud eūdem verò alio loco ἀκὶς exponitur Sagitta. ‖Poni autem generaliter ἀκὶς pro acumine, siue acie, apparet ex eo quod appellatur ὀνύχων ἀκὶς, Vnguium acumen siue acies, in Anthol. epigr. Pro eodē ὀνύχων ἀκμὴ dicitur.

Ἀκίδες, teste Seruio, dicūtur à Græcis curæ. vnde Acidalia Venus, iuxta quosdam. Non video autem quomodo hæc significatio quam Seruius huic voci tribuit aliter quàm per metaphoram accipi possit. eadem videlicet qua Latini aculeos vsurpant.

C. Τανακίδες, Protensam habens aciem. Idem quod ταναήκες, siue τανύηκες. Erit autem τανακιδὲς (si apud Hesychiū rectè scriptum est) à τανύω & ἀκὶς, vt illa à τανύω & ἀκή.

Ἀκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Cuspidis sagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, Cuspidatus, ad verbum. ἀκιδωτὸν inquit Suidas, τὸ ἔχον ἀκίδας. At Hesychius contrà, ἀκιδωτὸν βέλος explicat χωρὶς σιδήρου, id est Sine ferro. nisi fortè legendum est σιδηρείου, id est Sine acie. Sed rectius Suidas, meo quidem iudicio. nam ἀκιδωτὸς formatur tanquam à verbo ἀκιδόω, vt λεπιδωτὸς squamatus, tanquam à λεπιδόω facto à nomine λεπίς.

¶ Ἀκωκὴ, ῆς, ἡ, Idem quod ἀκὴ, & ab ἀκὴ formatū per ἀναδιπλασιασμὸν, id est reduplicationem, vt Etymol. tradit, vt ab ἔδω: ἴδη, & ἐδωδή, itidem, ἄγω, ἀγὴ, & ἀγωγή. Ἀκωκὴ generaliter Mucro, Cuspis, ὀξύτης, vt ait Hesychius, id est acumen. Ab eodem tamen exponitur particularius, ἡ τοῦ ἐπιδορατίδος ἀκμή: & ab Etymologico, ὀξύτης τοῦ βέλους. Ab Homero ἀκωκὴ δουρὸς siue ἔγχεος & αἰχμὴ ἔγχεος pro eodem ponuntur. Il. χ, Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. vbi intellige ἀκωκὴ ἔγχεος ex proximè præcedente versu. Vsurpatur & in soluta oratione à Luciano in dial. Diog. Antisth. & Cratetis, τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή. HINC deriuari volunt quidam nomen ἀνακωχὴ, vt dicetur suo loco.

Ἀκωκὴ, Turris forma quædam. Etymol.

C. Ἀνακωχὴ, ῆς, Induciæ, Pax sequestra, Requies à bello. Thucydides lib. 1, Κορινθίοις μέν γε ἔνσπονδοί ἐστε· Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθε. Herodianus lib. 6, εἶχεν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τοῦ βαρβάρου. Ἀνακωχὴ generaliter Requies, Laxamentum: vt ἀνακωχὴ κακῶν ex Thucydide citatur à Budæo. Ab eodem autem poni videtur pro remoratione seu retardatione, lib. 8, pag. 290, τειχῶν ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῶν Ἑλληνικῶν. Dictum ἀνακωχὴ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν (id est, quod sursum uersus habeatur telorum cuspides, induciarum tempore videlicet) tradunt schol. Thuc. Suidas & Etymol. atque alii quidam grammatici. Quam deriuationem quanuis hîc sequar, quod ad ordinem attinet, suspectam tamen habeo, & potius ab ἀνοχὴ, verbali τοῦ ἀνέχω deduci posse ἀνακωχὴ dico: præsertim quum Galenus apud Hippocratem ἀνακωχὴ exponat ἀνοχὴ & ἀναβάσταξις. Dionysius Halic. inter vocabula γλωσσηματικὰ & ἀπηρχαιωμένα, atque adeo δυσεικαστα τοῖς πολλοῖς, quibus est vsus Thucydides, hoc annumerat. Ab Hesychio ἀνακωχὴ exponitur etiam ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. HINC Ἀνακωχεύω, ET Ἀνακωχέω, ῶ, Retineo nauem in alto, Nauem in ancoris stare facio, subductis velis propter tempestatem, vt Bud. ex Suida & Hesych. exponit. Herodot. in Eratone, ὑπὸ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας. Sed & ipsæ naues dicuntur ἀνακωχεύειν: vt apud Arrianum lib. 2, ὀλίγον γὰρ πρὶν προσχεῖν τῇ πόλει, ἀνεκώχευσαν ἐπὶ πελάγιαι αἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ νῆες. Metaphoricè etiā ἀνακωχεύειν ἅρμα, Currum retrahere & inhibere. secundum quam signific. schol. Sophoclis in Electra ἀνακωχεύειν exponit ἀναστρέφειν, & κατέχειν. ‖Ἀνακωχεύειν in alio Herodoti loco Valla Stabilire vertit: sed eius interpretatio reprehenditur. Ἀνακωχεῖν autem apud Hesychiū habetur, qui exponit ἀναχωρεῖν: sicut & ἀνακωχήσαντες, ἀναχωρήσαντες, & ἀνακωχὴ, ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν.

ἈΚΌΝΗ, ης, ἡ, Cos, in Isocratis apophthegmate, καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ, Etenim cos

non secat ipsa quidem, at gladios acutos reddit, siue acuit. Horatius in Arte poetica — fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi. Ἀκόνη Ναξία, Cos ex Naxo insula, apud Diosc. l. 9. Prouerbia sunt, ξυρὸς εἰς ἀκόνην, Nouacula in cotē. sub. ἔπεσε, vel ἐνέπεσε. i. incidit. & Ἀκόνην σπίζεις, Cotē alis, vt Erasmus exponit. quem vide. Huius autē vocis ἀκόνη Etymologicus aliā etiam deductionem affert, videlicet à κονῶ, sed prætuli quam ponit ab ἀκή. Vide Κατακονῶ paulo pòst. A

Ἀκόνη à quibusdam exponitur, ex Iulio Polluce, Pila, Hirci pars iuxta tempora. Intellige autem hircum (βάγον dicit Pollux) cautiatis eam partē quæ sub temporū extremitate in interiorem neruum assurgit. B

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Acuo, Exacuo, propriè cote. nā ab ἀκόνη factum esse manifestissimum est. Luc. in Timone, ὅπως τ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι.

Ἀκονάω, metaphoricè, etiā pro Incito, Impello. vt apud Latinos Acuo, Exacuo. & sæpe apud Græcos παροξύνω, & θήγω. Herodianus, εἰς ὠμότητα ἠκόνησαν τὴν τ Μαξιμίνου ψυχήν. Id est, Maximini animum ad crudelitatem exacuerunt & incitarunt. Xenophon autem Παρακονᾶν ψυχὴν dicit absolute pro animum exacuere ad fortitudinem, & quasi alacritatem animo comparare. Pæd. 6, ὁ γὰρ λόγον ἀκούσας, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχὴν τι παρακονᾶ. Vsurpatur verò hoc compositum Παρακονῶ in propria significatione à Theophrasto De pl. lib. 5, cap. 6, pro simplici ἀκονᾶ. ‖Passiua autem terminatione huius verbi in actiua significatione vtitur idem Xenophon Hell. 7, παῖδες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας. Alioqui Ἀκονάομαι, ῶμαι, est Acuor, Exacuor. C D

Ἀκόνημα, ατος, τὸ, Incitamētum, metaphorica significatione, vt ἀκονᾶν pro Incitare.

C. ΚΑΤακονάω, ῶ, ab Etymologico affertur ex hoc Euripidis loco. κατακονᾶ μὲ σῶν ἀξιωτὸς βίς, idque, vt confirmet etymologiam vocis ἀκόνη à κονῶ significante φθείρω & λεπτύνω, præfixo α epitatico, vt videlicet dicatur ἀκόνη quasi διαφθείρουσα ἢ λεπτύνουσα τ σίδηρον. Cum hac autem expositione verbi κατακονῶ conuenit quod legimus apud Hesychium, videlicet κατακόνα expositum διαφθορά. Fuerit igitur Κατακονῶ (vt opinor) Corrumpo & attenuo atterendo, vt cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Sed & quin pro Acuo sumatur hoc cōpositum, minimè dubitandum puto. In illo porro Euripidis loco pro βίς reponendum credo βίον, siqua ex tam paucis verbis de eo fieri coniectura potest. E

C. ΠΑΡακονάω, ῶ, vide paulo antè cum simplici Ἀκονάω.

C. Νεηκονής, Recens vel nuper exacutus, id est redditus acutus. Νεηκονές, ἠκονημένον νεωστί, Hes. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo ante.

ΑΚΩΝ, & Ἄκων, οντος, ὁ, Iaculum, Spiculū, Missile, Telum. In Anthol. epigr. — κατ γὰρ ἤλασε δόνει ἄκων, Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα, fit ἄκων (inquit Eustath.) vnde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam. & priorem corripit, quum contrà ἄκων quo significatur Inuitus, priorem producat, vtpote ex ἀέκων factum per contractionem. Hom. Odyss. ξ, versu tertio à fine, Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Aristid. in Romæ encomio, οἱ δ' ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς περιπίπτοντες, ἀλλήλους ἔκτανον ἀμείβοντο. Vsurpant tamen poetæ frequentius ἄκοντα, prosæ autem scriptores frequentius ἀκόντιον. Hesychius ἀκόντων exponit per ἀκοντίων, tanquam per notius: exponit & per δοράτων. F G

C. Ἀκοντοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculi vibrator, Qui iaculum seu spiculum mittit, Iaculator. Opp. De venat. lib. 3, Οὐ πλησίον ἐπιοῦσαι ἀκοντοβόλων αἰζηῶν.

C. Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iacula obseruat, id est iaculorum ictus, vt videlicet eos vitet. Vide Etymol. qui habet ἀκοντίῳ malè pro ἀκοντι.

C. Ἀκοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Iaculifer, Iaculum ferens. Quē ferentarii appellatione quidam comprehendi volunt. Vtitur autē hac voce ἀκοντοφόρος Dion historicus. H

¶ ΑΚόντιον, idem quod ἄκων, (licet formam diminutiui habeat) sed frequentiore in vsu, ac præsertim in oratione soluta. Xenoph. Hell. 4, ἤρεσαν τε χωρία ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xenophontem Thuc. ἀκοντίου βολὴν dixit lib. 5, p. 186, καὶ μέχρι μὲν λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ δ' φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται. Hesychius ἀκόντιον exponit δόρατιον, μικρὰ λόγχη. Interdum ἀκόντιον pro teli iactu sumitur: vt apud eundē Xenoph. ὅπου μὲν αἱ εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίζῃ τ φεύγοντα. Vbi ἀκόντιον existimo posse exponi ἀκόντισμα, ex hoc eiusdem scriptoris loco, Hellen. 4, τοῖς μὲν τοι Λακεδαιμονίοις οὕτως αὖ οἱ πελτασταὶ ἐδεδίεσαν ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσῄεσαν τοῖς ὁπλίταις. Ἀκόντιον à Macedonibus dicta fuit & spina dorsi, teste eodem Hesychio. qui addit & aliam significationem, sed quæ mendosè scripta esse videtur.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, Iaculus, serpentis genus. Sonat autem ἀκοντίας quasi à Iaculum dicas Iacularis. Luc. De dipsad. δυστρήσεις δ' ἀκόντια δ' ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες. Nicād. in Ther. —σὺ δ' ἴσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μύουροι. vbi schol. dicit ἀκοντίας esse ὄφις κατὰ τὰ ἀκόντια διατρέχοντας. addens esse & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ἱμᾶν ὥσπερ τὰ ἀκόντια.

Ἀκοντίαι, Stellæ sic dictæ quòd iaculi modo ferātur.

Ἀκοντίας, Herba quæ medetur canibus morsis à serpentibus, vt inquit Hesychius. Existimo autem de serpentibus id intelligendum qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco quem modò citaui.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesychius tamen habet duntaxat, ἀκοντικὸν, φάρμακον οὕτω καλούμενον.

Ἀκοντιζὸς, Hesychio idem serpens qui & Ἀκοντίας. B T

Ἀκοντίλη, idem in lex. vulg. ex Nicandro. Etymologicus autem scribit, Ἀκοντίαι, ὄφεις τινὲς καλοῦνται δ' καὶ ἀκοντίλαι. καὶ Ἀκοντία, βοτάνη τις. Vbi pro ἀκοντία reponendum esse ἀκοντίαι, apparet ex iis quæ modò dicta sunt. Sed & ἀκοντίας pro ἀκοντία legendum puto.

¶ Ἀκοντίζω, Iaculor, Iaculum vibro, vel intorqueo, seu spiculum, aut telum. Xen. Pæd. 1, de Persis loquens, πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accusatiuo, accusatiuo (inquam) rei vel personæ: cum accusatiuo rei, vt Il. ξ — ἀκόντιζον δ' ϑαμειαὶ Αἰχμαί. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plutarchum, περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. (Sed & datiuo rei iungit idem poeta, quū dicit ἀκοντίζειν δουρί & ἀκοντίζειν δουρὶ) Cū personæ autē accusatiuo, pro Iaculo peto, seu ferio. (quo etiam modo Horatius verbo Iaculari est vsus) vt apud Herodotum, ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xenoph. ἀκοντίζῃ τ φεύγοντα. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τινα. vt Thuc. lib. 7, ἐς τοὺς ναύτας ἀκοντίζοντες. Citatur ex eodem cum datiuo: sed eum locū aliter accipio. Ab Homero autē dicitur ἀκοντίζειν cum genitiuo personæ, sed subaudita præpositione κατὰ, vt Il. ο, Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Animaduertendum est autē (vt etiam ex citatis exemplis colligi potest) ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam latè patere interdum quàm Iaculari quod à iaculo deducitur. De vētis dicitur à Musæo, ἀκοντίζοντες ἀήτας.

Ἀκοντίζομαι, pass. Iaculo seu telo petor. vnde ἀκοντισθεὶς, Iaculo petitus, siue ictus.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, Iaculatio, Iaculi seu teli iactus Xen. Hell. 4, ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσῄεσαν τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. ‖Ἀκόντισμα (q. d. Iaculamentum) pro vulnere quod est iaculatione seu iaculando inflictum. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων καταπλέως. At vulg. lexica ἀκόντισμα non solùm pro vulnere, sed & pro ipso iaculo seu telo poni volunt.

Ἀκόντισις, Iaculatio. Hoc verbali ἀκόντισις vtitur Suidas ad expositionem τῆς ἀκοντίσεως.

Ἀκοντιστής, οῦ, ὁ, Iaculator. Interdum Iaculandi peritus, vt ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα apud Theocr. (Dorice pro ἀκοντιστήν.) Hom. Od. σ, Ἡ μὲν ἀκοντιστὰς, ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν. Vbi obseruandum est coniungi ἀκοντιστὰς & τοξότας (quod per ῥυτῆρας ὀϊστῶν significatur, id est οἰστευτὰς Eustathio) sicut & passim apud scriptores Græcos coniungūtur. Thuc. lib. 1, πεζούς δ' τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως ἱππικὸν φυλάττεσθαι, ἢ ὅπως ἀκοντισταὶ ἢ τοξόται. Herodianus lib. 7, μάλιστα τε οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τὰς Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσιν. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν suprà.

Ἀκόντισις, ιος, ἡ, Iaculatio. Vel, Iaculandi ars, seu peritia. Hom. Il. ψ, describens illa quatuor celebria certamina,

— οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀκοντισὺν ἐν- A
δύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι. Ea autem forma dici puto ἀ-
κοντισὺν pro iaculandi arte seu peritia, qua dicitur ἀγρευ-
τὺς & alia nonnulla.

Ἀκοντιστικός, Iaculandi peritus, Xenoph. Pæd. 7, οὐδ' ὅσον τι
ἱππικοί, οὐδὲ ὅσον τι ἀκοντιστικοί, οὐδὲ ὅσον φιλόπονοι.

C. ἈΝακοντίζω, Eiaculor. Ab Herodoto metaphoricè dicitur aqua ἀνακοντίζειν (& quidē neutraliter, vt opinor) in Melpomene, ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἄλσος ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ, aqua erumpit. Adeo vt huic loco possit accommodari illa expositio ἀθρόον αἰρεῖ σθαι. B

C. ἈΠακοντίζω, pro simplici ἀκοντίζω, in vulg. lex. exponitur enim simpliciter Iaculor. Fortasse autem ἀπὸ significationem auget, aut iaculationem è certo loco fieri indicat.

C. ΔΙακοντίζω, Iaculor. Idem quod simplex ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ἐπιτατικόν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διηκόντιζε ex Xenoph. Et ex eodem διηκοντισμένης ὑπὸ διηκοντισμένος passiuē.

C. ΕΙΣακοντίζω, Iaculor in aliquem locum. In vulg. lex. exponitur, Missilia ingero. C

C. ἘΞακοντίζω, Iaculor, Iaculum emitto, seu telum. Sed ἐξ videri potest significationem intendere. Plutarchus Artoxerxe, ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτὸν· ὁ δὲ Ξέρξης γίνεται αἴτιος. Xenophon autem iunxit cum datiuo rei, & quidem datiuo instrumenti, dicens Hellen. 4, ταῖς δέρασιν ἐξακοντίζοντες, vt paulo antè vidimus ex Homero, δουρὶ δ' ἀκοντίζω. HINC Ἐξακόντισμα & Ἐξακοντισμός, Iaculatio. In vulg. lex. annotatur esse etiam fulgoris genus in aere, Aristoteli De mūdo. Esse item scatebram, κρουνόν, singuinis ductum, apud Eurip. in Iphig. Quæ expositio Eustathio tribuitur. D

C. ἘΠακοντίζω, Itidem pro iaculor. VNDE Ἐπακοντισμός pro ἀκοντισμός, Iaculatio. Sed & βολισμὸν ὄνομα Hes. esse dicit.

C. ΚΑΤακοντίζω, Iaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. lib. 4, οἱ ἀδελφεοὶ τὸν Μασσάλιον κατηκόντισαν. ET pass. Κατακοντίζομαι, Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίσθαι φασίν.

C. ΥΠΕΡακοντίζω, ad verbum, Supra iaculor, seu vltra, aut vlterius. Sed frequentius est in metaphorica significatione, pro Supero, quemadmodum videlicet qui vlterius iaculatur quàm aduersarius, eum iaculatione superat. Exponi etiam potest Antecello. Aristoph. in Auib. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν τοῖς μηχανήμασιν. Citatur ex eiusdem Pluto, τοὺς λέγοντας ὑπερηκόντιζε. Sic vsus est & Chrysostomus, scribens, τοὺς πολλοὺς πατέρας καταβαλόντας ὑπερακοντίσαι τῷ πλούτῳ τῆς γνώμης. E

Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica ex Alex. Aphrod. citatur cum genit. τὸ ἀπόλυτον δῶρον πασῶν τῶν καθ' ὅλον χρειῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν. F

Ἀκμή, ῆς, ἡ, Cuspis siue Acies: vt ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, In acie nouaculæ. quod etiam prouerbiale est dictum, pro, In summo discrimine. Il. κ, Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Sic in Anthol. epigr. Ἀκμῆς ἑστηκυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Alio eiusdem libri loco, dicitur hac signif. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμή absolutè. qui tamē locus mēdi suspectus est, putántque multi reponendum esse ἀκμῆς pro ἀκμή. Notandum est autem vt dicitur ἀκμὴ ξυροῦ, ita & ἀκμὴν ὀνύχων dici à Plutarcho, in lib. περὶ τῶν ζώων ἐφορ. Sic & Basilius, τοῖς μὴ ἀσπαλακοῖς πρὸς τὴν ἄγραν τὴν τῶν ὀνύχων ἀκμήν, Acumen vnguium potest verti ἀκμὴ ὀνύχων: sed Plinius aciem vnguium dixit. Ἀκμὴ ὀμμάτων, Acies oculorum, apud Ælianum. Huic autem significationi primum tribuo locum, quòd nomini ἀκὴ subiungam, tanquam ab eo deductum, per pleonasmum videlicet literæ μ. Non ignoro tamen & alteram deductionem à κάμνω. G

Ἀκμή, Vigor ætatis vel flos, Integra ætas, Firma ætas. Exponitur etiam νεότης à Suida, id est iuuentus. οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες siue ἀκμάζοντες, siue (participio verbi ab hoc nomine facti) ἀκμάζοντες dicuntur, Qui firma sunt ætate & vigente, vel Ætate vigentes, Ætate florentes. iidem qui & ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν, & οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ appellantur. Gal. ad Glauconem lib. 1, καὶ ἡ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπίκαιρα. ‖ Vt autem ἀκμὴ exponitur νεότης à Suida, sic H

& τοὺς ἐν ἀκμῇ, iuuenes quibusdam interpretari placet. B. interpr. adolescētes in hoc Polybii loco, ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ παραχρήματα ληφθεὶς εὑρεθῇ τῷ σώματι, ξυλοκοπείτω. Interdū pro ἀκμὴ τῆς ἡλικίας dicitur ἀκμὴ τοῦ βίου, vt apud Xen. Pæd. 7, ὁ δ' ἄριστος γενόμενος ἐν ἀκμῇ τοῦ βίου ἀπώλετο. Sic ἀκμὴ τοῦ ζῆν, quidam apud Athenæum, σὺ δὲ νέος εἶ, καὶ ἀκμὴν ἔχεις τοῦ ζῆν. Dicitur etiam absolutè nonnunquam ἀκμή (vt paulò antè οἱ ἐν ἀκμῇ) Luc. in Dearum iudicio, εἰς ἀκμὴν κατέστη. Sed Isocratem frequentius quàm vllum alium ex antiquis scriptoribus ita vsurpare obseruaui. vt in Euagora, ὑστερίζω γὰρ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ. Idē ad Philippum, ἀνδρὸς αὐξοῦσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντος. Et in plurali ἀκμαί eodem modo, apud eundem in Areop. ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκμαῖς πλείονος ἐπιμελείας ἐτύγχανον ἢ παῖδες ὄντες. Ἀκμή exponitur virilis ætas à Budæo in hoc Plutarchi loco, de Pompeio loquentis, καὶ τὸ νεαρὸν καὶ αἰδοῦν τι δίεγεῖρεν αὐτοῖς ἡ ἀκμὴ τὸ γεραρὸν καὶ βασιλικὸν τοῦ ἤθους. ‖ Notandum est autem vt dicitur ἡλικίας ἀκμὴ & σώματος ἀκμή (vt proximè sequēte annotatione docebitur) ita etiam dici θέρους ἀκμὴν, æstatis vigorem, id est, illud æstatis tempus quo maximè viget calor. Sic ferè dicitur & σίτου ἀκμή. quæ phrasis exponetur paulo pòst in Ἀκμάζω, vbi σίτου ἀκμάζοντος.

Ἀκμή, inquit Budæus, est quæ Latinè summa dicitur, vt apud Quintilianum in 5, Vt enim sunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est. Habent enim omnia exordium, incrementum, summam. ‖ Idē, Ἀκμὴ in morbo, Plenus impetus, & morbus iam adultus. Παρακμή, Morbus iam inclinatus & consenescens. morbus enim increscit, consistit, minuitur seu inclinatur. Celsus morbum increscentem vocat τὸ ἐπακμάζοντα, consistentem & subsistentem, τὸ ἐν ἀκμῇ νόσημα: ad sanitatem inclinantem & qui imminuitur, τὸ παρακμάζον. Hæc Budæus in Commentariis. His autem addere potes ἀκμὴν ἰδιωτικῶς, item ἀκμὴν κακῶν ex Æliano apud Suidam. Idem Budæus in suo lexico ἀκμὴν ἀγῶνος, exponit intensionem certaminis, in hoc Pausaniæ loco, vbi de quodam picto bello loquitur, γέγραπται δὲ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνος οὐδὲ τολμημάτων ἐς ἐπίδειξιν τὸ ἔργον ἤδη προῆκον, ἀλλὰ &c.

Ἀκμή, inquit idē Budæus, est etiam cuiusque rei summum incrementum. ἀκμὴ etiam intercedit inter ἄνεσιν & ἐπίτασιν ἐν τοῖς ἀνωμάλως κινουμένοις. sic Aristoteles in 2 De cælo. Idem Budæus ait alio loco, ἀκμή, Status rerum inter incrementum & decrementum.

Ἀκμή (inquit idem Budæus) est etiam καιρός. Sophocl. Aiace, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή, non tempus est sedendi & quiescendi. Significat etiam punctum occasionis & momentum. Idem in Electra, ὡς ἐνταῦθ' ἐσμέν, ἵν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή, Quandoquidē in eo sumus vbi iam minimè cunctandum est, sed rei efficiendæ momentanea occasio. vt sit ἀκμὴ αὐτὴ τῆς ὀξύτητος καὶ σπουδῆς, id (vt opinor) quod Virgilius in 1 Æneid. dixit, — haud tanto cessabit cardine rerum. Hactenus Budæus. Notandum est autem pro hac significatione, videlicet pro puncto occasionis & momēto, siue articulo tēporis quo res aliqua debet agi, dici interdū ἀκμὴν καιροῦ: interdū καιρὸν εἶναι ἐπ' ἀκμῆς: nōnunquā etiā solū ἀκμὴν cū infinitiuo. Isocr. ad Nicoclē, κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τοῦ καιροῦ τυγχάνειν, Optimum est ipsum occasionum punctum seu articulum assequi, vel nancisci. Aristoph. Pluto, σπεύσατ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἔσ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς ἢ δεῖ παρόντας ἀμύνειν. hic enim malo ἐσ' esse positum pro ἐστί, vt eius nominatiuus sit ὁ καιρός: sitque sensus, Properate: quoniam non est cunctandi tempus: sed est in ipso articulo quo oportet &c. vt intelligamus tempus in ipso articulo & puncto esse, pro adesse ipsum temporis articulum. At vulgò exponitur (vt etiam in Tus. lexico) Quoniam tempus non est cunctandi: sed estis in ipso articulo, quo &c. vt sit ἐσ' pro ἐστέ. Cum infinitiuo autē, apud Isocratem ad Philippum, ἀλλ' ἐγὼ μὲν πρεσβύτερος ἤδη, καὶ περὶ τὴν διατριβὴν ταύτην ἀκμὴν εἶχον. ‖ Notandum est autem Suidam ἀκμὴν καιροῦ exponere felicitatem: citantem locum Isocratis paulo antè à nobis positum, vbi dicit τῆς ἀκμῆς τοῦ καιροῦ τυγχάνειν. Sed viderit Suidas.

A Ἀκμαῖος, ου, ὁ, Vigens ætate, Florens ætate, Integer æui. aliquando ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν, aliquando ἀκμαῖος ſimpliciter. & de eo dicitur qui ætate viget ſimul & robore, id eſt cui per ætatem datur robuſto eſſe. quo ſenſu ἀκμαίων λέοντι dicebatur, cuius Plutarch. in Probl. meminit. vnde à Suida ἀκμαίων exponitur ἰσχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων. Plut. in Alexandro, αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ἀκμαιοτάτης δυνάμεως εἰς Ὑρκανίαν κατέβαινε. id eſt, cum validiſſima & robuſtiſſima parte exercitus. ‖ Transfertur verò & ad alia ἀκμαῖος. vt ἀκμαιότατος χειμών, maximè vigēs hyems, B vel vehemens. Greg. Naz. De baptiſmate, μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον, Meridies tempus lucis maximè vigens. vel, Tempus quo lux maximè viget. Aut per nomen verbale vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν, Lucianus in Timone, Ira vigens, ira vehemēs, vt ira ſit ablatiuus. Et cum præpoſitione, ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα, in Anthol. epigr.

Ἀκμαῖος, Tempeſtiuus. Antipater Sid. in Anthol. epigramm. ἀκμαῖος ῥοθίῃ νηῒ δρόμος. Sic exponitur ἀκμαῖον & apud Theophr. De cauſ. plant. lib. 3. ſed Scaliger ἀκμαῖον C ad ipſa vigoris momenta ac tenorem referendum eſſe docet. Vſurpatur & de perſona: atque ἀκμαῖος venire dicitur qui tempeſtiuè aduenit. Soph. Aiace, Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Vbi Teucer? quàm tempeſtiuus, ſi acceſſerit, adueniat. Notat autē hic ſchol. ἀκμαῖος, καίριος, κατὰ καιρόν, παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. quod dicēdi genus paulo antè expoſuimus. ‖ Ἀκμαῖος, Maturus (ſunt autem affinia tēpeſtiuus & maturus) vt ἀκμαία παρθένος apud Lucianum, nubilis virgo. quæ matura viro à poeta Latino dicitur. D

Ἀκμάζω, F. σω, Vigeo vel floreo ætate. Ætate ſum firma. Item, Sum vegetus & validus per ætatem, Polleo iuuenili robore. Iſocr. De pace, τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. Apud eundē ἀκμάζοντες & πρεσβύτεροι opponūtur, in Panath. Ἀκμάζοντες νεότητι πολλῇ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, iuuenilis ætas, viuida & vegeta. ‖ Dicitur verò per metaphoram ἀκμάζειν pro florere, vigere, pollere quacūq; re. vt ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodotum in 1, Opibus florere. Et apud Æſchinem in Cteſ. dicitur Perſarum rex ἀκμάζειν nauibus & pecuniis & E pedeſtribus copiis. Interdum & cum præpoſ. πρὸς accuſatiuo iuncta. vt Plut. in Fabio, ἀκμάζων πρὸς δύναμιν, quod quidā interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florens opibus.

Ἀκμάζειν non ſolùm de homine dicitur, ſed de variis etiam rebus: ſicut & ἀκμή. Et vt ἀκμὴ dicitur νοσήματος, ſic ἀκμάζον νόσημα vel πάθος, quod eſt ἐν ἀκμῇ. quaſi quod eſt in ipſo vigore mali, quum dolor ad ſummum venit, vt ita dicam: adeo vt iam conſiſtat. Ἀκμάζων πόλεμος, Bellum quod eſt in ſuo veluti vigore, Bellū vigens, F Fortaſſe feruere potius diceretur bellum hoc ſenſu: vt dicitur calere pugna. Fortaſſe etiam non malè ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phraſis idem ſonat quod Feruente bello. Sic ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente conuiuio, vt ita loquar. Vel, Quum vigeret conuiuium, In medio conuiuio. ‖ Ἀκμαζούσης νυκτὸς, apud Herodianum, Nocte intempeſta, interpr. Politiano. q. d. Vigente nocte. tunc videlicet quum eſt μεσονύκτιον, id eſt medium noctis, ſiue media nox. Sic ἀκμάζουσα ἡμέρα, apud eundem Herodianum dicitur meridies. quò pertinet illud Gregorii, μεσημβρία G τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Thucydidē ἀκμάζον θέρος, adulta æſtas, vt loquitur Cornel. Tacitus, helleniſmum hunc (vt opinor) æmulās. At παρηκμακὸς θέρος, præceps æſtas, vel potius præcipitans, ſeruata eadem quidem in Græco, ſed non & in Latino ſermone, metaphora. Dicitur etiam ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, Xen. Hell. 1, adultis iā frugibus. Vbi adultus in propria ſignificatione capitur, nō metaphoricè, vt modò in Adulta æſtas. Intelligendū autem, Tempore eo (æſtatis videlicet) quo iam adultæ ſunt fruges. Interdum copulantur hæc duo θέρους & σί- H του. vt apud Thuc. 2, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικήν. Pollux περὶ σίτου ἀκμὴν & σίτου ἀκμάζοντος coniungit. Apud Dioſc. lib. 1, τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα μῆλα, quæ vere ad maturitatem perueniunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Iam adultis frugibus, quidā Maturis iam frugibus, reddiderunt.

A Ἀκμάζει τὰ πράγματα, apud Xenophontem exponitur, Res ſunt in ipſo articulo, Res ſunt in cardine. Pæd. 4, οὐ γὰρ διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλ' αὐτὰ πάντα ἀκμάζει, ὅτι ἐπιμελείας δεόμενα.

Ἀκμαστής, οῦ, ὁ, Strenuus, Validus, Robuſtus. Herodianus, νεανίσκον γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν πείθουσι. Ita accipi ἀκμαῖος, paulo antè docui. Fit autem ἀκμαστὴς ab ἀκμάζω, formādo videlicet à tertia præteriti perſona verbi paſſiui. (quod tamen inuſitatum eſt) ἤκμασται: at ἀκμαῖος fit ab B ἀκμή.

C. Ἐνακμής, & Ἔνακμος, Vegetus, Robuſtus, In vulg. lexicis.

ET Ἐνακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Inualeſco, ἐνισχύω, Suid.

C. Ἔπακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod præcedens Ἔνακμος. Dioſcorides autem ſcribens, ἧττον δὲ στερεὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας, minus validos aculeos, vt quidam interpret. id eſt minus validè pungentes. In vulg. lex. ἔπακμος ἄκανθα, redditur Non penitus integra ſpina, ex Marcello. (perperam, vt opinor, C addita negatione.) Itē, Rotunda & mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον eſſe dicit Budæus, Quod eſt acie exacutum, vel Quod aciem ſeu cuſpidem habet. Cui expoſitioni ſubiungit illum Dioſcoridis locum.

Ἐπακμάζω, Vigeo, Vegeta ſum ætate. Et ἐπηκμακὼς, Vigens, Adoleſcens, Validus, Vegetus. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro florente ætate, citatur ex eodem B. HINC Ἐπακμαστικὸς, Inualeſcens paulatim, vel Senſim efferueſcens, vt Bud. exponit in hoc Galeni loco, πολλοῖς δὲ ἄλλοις συνόχοις ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικούς, τοὺς δὲ, ὁμοτόνους, ἢ ἀκμαστικούς, ἐνίους δὲ, παρακμαστικούς. Idem, πυρετὸς D δὲ ἐστὶν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorræus ἐπακμαστικὸν πυρετὸν eſſe ſcribit qui quum vnam à principio ad finē vſque acceſſionem habeat, non tamen eodem tenore perſeuerat, ſed aſſurgit atque inualeſcit: eúmque ἀναβατικὸν alio nomine appellari. In vulgat. lex. annotatur, morbum increſcentem Celſo eſſe τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponit τὸν παρακμαστικὸν, qui ſenſim decreſcit, leuiórq; fit & languidior.

C. ΠΑρακμή, ῆς, ἡ, Vigoris remiſſio, Languor, inquit B. Plut. De cohib. irac. διὸ καὶ δῆλόν ἐστιν οὐ παρακμῇ τινι δι' ἡ- E λικίαν τὸ θυμοειδὲς οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον. quem locum Eraſ. ſic reddidit non malè, (meo iudicio) Vnde liquet & illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem ſimul cum deficiente corporis vigore neque ſuapte ſpōte velut emarceſcere. Apud Galenū παροξυσμῶν παρακμαί, acceſſionum remiſſiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Et παρακμὴ πυρετοῦ apud eundem, Remiſſio febris. Et παρακμὴ cuiuſuis morbi, Tēpus quo ſe remittit & miteſcere incipit. Latini morbū F inclinatum dixerunt. ‖ Παρακμή, ſenilis ætas & flacceſcens, quando iam robur conſeneſcit, Budæus 605. Ad quam ſignificationem pertinet exemplum ex Plutarcho modò allatum. De vi autem præpoſitionis in hoc nomine, dicam in ſequente verbo.

ΠΑρακμάζω, Vigorem languidiorē habeo, Vigor meus elangueſcit, aut iacet. Vel, Vigorem amitto, Flacceſco. Hoc autem quia fit in ſenectute præcipuè, exponitur παρακμάζω & Conſeneſco, Marceſco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ ex tribus interpretatio magis mihi placet: qui verti etiam poſſe exiſtimo, Ad effœtam ætatē G vergo. quia quum effœta ætas dicitur, vigor amiſſus declaratur. At verò Marceſcere ætate, & Marcere ab annis, (vt dixit Ouidius de Tithono) eſt decrepiti, ideóque lōgè vlterius progreditur quàm τὸ παρακμάζειν. In quo verbo (ſicut & in nomine παρακμή) præpoſitionē παρὰ tempus elapſum denotare arbitror. vt παρακμάζειν propriè dicatur is cuius vigoris tempus elapſum eſt, ſiue cuius vigor aut vegeta ætas præteriit, ſeu deſiit: aut παρακμάζων ſit is cuius vigor præterit, ſeu deſinit: παρηκμακὼς autē, cuius vigor iam præteriit ſiue deſiit. ean- H démque vim habeat præpoſitio παρὰ in παρηκμακὼς quam habet in παρηβηκὼς, (pro quo & ἀφηβηκὼς dicitur) & in παρηλικιωμένος. Denique παρηκμακὼς propriè ſonare exiſtimo, Vigoris tempus egreſſus, aut vegetam ætatem, ſicut παρηβηκὼς, Pubertatem egreſſus. Sed παρηκμακὼς exponitur etiā Emeritus, Qui cōſenuit. ‖ Trāſ-

fertur autem & ad alia. vt apud Xenoph. Symposio, τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει, marcescit. In qua significatione de flore itidem dictum μαραίνεσθαι observaui. Cui exemplo aptè adiungi puto hoc ex Plutarcho, in quo παρακμάζειν & παρανθεῖν copulat, vt Xenophon ἄνθος παρακμάζειν dicit. Habetur autem apud eum in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθήσῃ τῆς ὀργῆς, id est (Bud. interpr.) quū consenuerit ira & deferbuerit. In vulg. lex. citatur ex Dioscor. lib. 5, cap. 27, παρακμάζοντα μύρτα, pro Quammaturissimæ baccæ myrti, Marcello interprete. (Ruellius autem vertit Quæ maturitatem excesserunt: ego lubenter verterim Flaccescentes) contrà ex Plutarcho in Cæsare, παρακμάζειν pro Non peruenire ad maturitatem seu vigorem. Et παρηκμακὼς φθινόπωρος, præceps autumnus, Bud. interpr. Item παρακμάζοντος κινδύνου ex Diosc. citatur pro Inclinato decedenteque periculo. Quum autem de homine dicitur παρακμάζω, interdum additum habet accusatiuum ἡλικίαν, & dicitur παρακμάζειν τὴν ἡλικίαν (vt apud Gregor. Naz.) pro παρακμάζειν simpliciter. A B

Παρακμασις, Vigoris amissio, & secundum quosdam Effœtatio (ficto nomine) in hoc Theophr. loco De caus. pl. lib. 1, ὅταν δ᾽ ἐλλίπῃ σπέρμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ παρακμάσιν, ἀδυνατεῖ τὸ φύειν. C

Παρακμαστικὸς, Cuius remissus est vigor, vt παρακμαστικὴ ἡλικία, apud Galenum, Ætas cuius remissus seu remissior est vigor, Ætas iam vergens & inclinata, Bud. Eam Galenus à tricesimoquinto anno incipere tradit, & vsque ad quadragesimumnonum durare, à quo senectus capiat initium. Et παρακμαστικὸς πυρετὸς Febris quæ sensim leuior fit & languidior, eodem Budæo interprete. Gorræus παρακμαστικὸν πυρετὸν esse dicit febrem decrescentem (vt ἐπακμαστικὸν increscentem) & speciem esse vnam febris continentis quæ συνόχος vocatur, quæ à primo die ad postremum vsque semper de sua magnitudine remittit aliquid, donec prorsus desinat. D

¶ ΣΥΝακμάζω, Simul vigeo & ætate floreo, vt συνήκμαζε Γοργίᾳ τῷ σοφιστῇ, Bud. Συνήκμασε αὐτῷ exponitur etiā Temporibus eius floruit, seu claruit. Sic συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruisse. ¶ Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὀπώρη, epigr. lib. 2, Ἀλλ᾽ αἰεὶ πρόθηκα συνακμάζουσαν ὀπώρην. E

¶ ΥΠΈΡακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ætatis florem egressus. vel Qui excessit æt. &c. Ætatem vegetam egressus, ὑπερεκδραμὼν τὴν ὥραν, inquit Suidas. Paulus 1 ad Cor. cap. 7, versu 36, εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, vbi vet. interpr. ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος reddit Quòd sit superadulta: Erasmus, Si prætereat nubendi tempus: vt videlicet dicatur ὑπέρακμος quæ sit non matura viro (vt loquitur Virgilius) sed plusquam matura. vt ἀκμὴ hoc in composito sit tempus illud quo nuptiæ contrahi solent, aut certè debent: quod esse scimus in ætatis flore. ΕΤ Ὑπερακμάζω, quo Myron Prienensis apud Athenæum vtitur lib. 14, εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. id est (vt opinor) Siqui vegetiores essent quàm pro seruili forma. Vel, Siqui vigorem quendam præ se ferrēt maiorē quàm qui in seruis soleat cōspici. vt sit pro ἀκμάζοιεν ὑπὲρ τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν. F

¶ Ἀκμάω, μῶ, idem quod ἀκμάζω. nam Etym. ἀκμῶσαν exponit ἀκμάζουσαν. G

¶ Ἀκμὴς, ῆτος, malè ab hoc ἀκμὴ quidam deduxerunt, quū à κάμνω deriuatum sit, vt ibi docebo.

¶ Ἀκμηνὸς, οῦ, ὁ, Adultus, vel Florens & exuberans, vt inquit Bud. citans ex Hom. Od. ψ, v. 200, Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς, Ἀκμηνὸς θαλέθων. Vbi Eustath. ἀκμηνὸς obseruat ὀξύνεσθαι, ex Aristarchi sententia, exponentis, ἀκμὴν ἔχων τοῦ θάλλειν.

Ἄκμηνος autem pro Ieiunus, quidam ac ἀκμὴ, quod Æolibus inediam significat, alii ab ἰχμὰς deduxerunt, vbi & ponere decreui.

¶ Ἀκμὴν, Adhuc, Etiam nūc. idem quod ἔτι, inquit Suidas. Isocr. ad Demonicum, & σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς. Sic & in hoc epigramm. loco, quem Suidas citat, Οὕτως ἐν ἡρώεσσι ποτ᾽ ἦν χόλος, οὐ μέρος ἀκμὴν Ἔχθρον ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρέμοσιν. id est, seruatur etiamnunc. Citat & alia exempla. Sic accipi mihi videtur & à Theocrito Idyll. 4, in fine (legitur autem ἀκμὰν apud eum Doricè pro ἀκμὴν) hoc in versu, Ἀκμὰν γ᾽ ὦ δείλαιε. παρὰν γίνετ᾽ αὐτὸς ἐπενθὼν, & in vulg. lex. exponitur ἀκμὰν, nuper. Cuius interpretationis error contigit ex non satis attentè considerata expositione scholiastæ, qui per πρὸ ὀλίγου exponit πρώην, non autem ἀκμάν. Planè enim existimo hîc ἀκμὰν esse quod versu vno interiecto dixerat ἔτι. nam Battus interrogat, τὸ γερόντιον ἦρ᾽ ἔτι μύλλει Τήναν ταν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ᾽ ἐκνίσθη; Respondet, Ἀκμὰν γ᾽ ὦ δείλαιε. Perinde ac si diceret, ἔτι μύλλει αὐτήν. H

Ἀκμὴν, pro Etiam eo tempore (inquit Budæus) citas ex Polybio, παρὰ μὲν τοῖς Καρχηδονίοις τὴν δύναμιν ὁ δῆμος ἤδη μετειληφὼς, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἀκμὴν εἶχεν ἡ σύγκλητος. Huic autem loco aptè fortasse subiungetur hic eiusdem scriptoris, in fragmento quodam libri 16, καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου ταύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. Sunt tamen quiἀκμὴν significare hîc putent Aliquādiu. Cæterùm an sit deriuatum ab ἀκμὴ hoc aduerbium, magis otiosis iudicandum vel potius diuinandum relinquo.

ἈΚΚΩ, οῦς, ἡ, Acco mulier (de qua paulo pòst dicetur) à cuius nomine originem habere putatur verbum ἀκκίζομαι, id est, Simulatè recuso, Fictè aspernor, Fingo me nolle quum maximè velim. Est etiā generaliter, Simulatione vtor. Lucianus, ἐν δεῖ πρότερον ἱκέτων ποιήσασθαι, παραβύσαντες εἰς τὴν χεῖρα ἐντειλάμενοι πέντε δραχμὰς ὁ δὲ, ἀκκισάμενος, καὶ, ἄπαγε, παρὰ σοῦ δ᾽ ἐγώ; ὦ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπείπών, τέλος ἐπείσθη. Vbi Lucianus affert verba hominis ἀκκιζομένου. dicuntur enim hæc à famulo vocatore, qui cœnipetis pecuniam illi offerentibus, fingit se magnopere reniti, & eam ab illis nullo modo velle accipere: tandem tamen accipit, veluti coactus. Plutarch. Sympos. 1, μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Synesius epist. 121, σὺ δὲ ἀκκίῃ καὶ κατειρωνεύσῃ. Ælianus apud Suidam, de quadam astuta muliere, ἅτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκιζομένη σὺν καιρῷ, καὶ πρὸς ζῆν λυπηρὰν ἀφυῶς ἄγουσα τὸν ἄνδρα. Sic de mulieribus sæpe dicitur, & quidem de veteratoris scortis, quæ vt pluris se addicant, morosiora se præstant (dissimulatione vtendo) & difficiliora, nec facilè se exorari sinūt. Tale quiddam apud Latinos est Delicias facere, meo quidem iudicio, nisi quòd hoc latius patet. Gall. dicitur de huiusmodi hominibus, *Ils se veulent faire prier*. Cæterùm suspicor errorem esse apud Suidā, vbi legitur ἀκκίζεσθαι esse τὸν λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. legendum enim crediderim θέλοντα pro λέγοντα. vt sit, Volentem aliquid, simulare se nolle. Cicero ad Atticum, Certi sumus periisse omnia. quid enim ἀκκιζόμεθα tandiu? Id est dissimulamus, vt vulgò exponitur. Suidas & Hesychius volunt hoc verbum inter alia significare προσποιεῖσθαι. Paulo certè aliter quàm in præcedentibus locis videtur sumi in hoc Themistii in orat. quadam ex iis quas editioni Aldinæ addidi, οὔκουν ἔτι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι καθάπερ Ἰσοκράτης ὁ Θεοδώρου, ὅτι σεμνύνεται ... καὶ ἰσχυρίζεται τὰ ἐμὰ δωρήματα, καὶ οὔτε ἐν χρόνῳ μεγάσκει, &c.

Ἀκκίζεσθαι (si eidē Suidæ credimus) non solùm προσποιεῖσθαι significat (vt modò dixi) sed etiam γυναικίζεσθαι & μωραίνειν. accipienti (vt opinor) γυναικίζεσθαι pro Muliebriter lasciuire, μωραίνειν autem pro Stulta facere aut dicere, Stultitiā dictis aut factis ostendere. Addit autem manasse hoc verbum à quadam stulta muliere quæ Ἀκκὼ vocabatur. Easdem Hesychius dat expositiones actiuæ voci Ἀκκίζειν, sed nihil de origine huius verbi addens. Plut. in lib. qui περὶ τῶν Στωϊκῶν ἐναντιωμ. inscribitur, pag. 693, ὡς οὐδὲν διαφέροντα τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς Ἀλφιτοῦς, δι᾽ ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἱ γυναῖκες ἀνείργουσιν. Quibus hæc ex Erasmi adag. visum est addere, Ἀκκίζειν (id est accissare) Græco prouerbio dicebātur, qui quum maximè cuperent accipere quippiam, tamen fictè recusabant. qui mos hodie quoque multis durat. Scribūt Ἀκκὼ mulierem fuisse quampiam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere, confabulari: vt hinc vulgò, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur & Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Apparet, illud etiam

moribus huius mulieris adfuisse, vt recusaret quæ tamen cupiebat. vnde & ἀκκισμὸς ficta huiusmodi recusatio dicatur. Hactenus Erasmus, qui stultū hoc Accūs factum ex Etymologico trāstulit. Ad me autem quod attinet, non video qui verbum ἀκκίζεσθαι pro vna significatione ab Ἀκκὼ deducere possimus, quin & pro altera ab eodem deriuare cogamur: ideóque Erasmo assentior.

Ἀκκισμὸς, ȣ, ὁ, Ficta recusatio, simulatio qua quis vtitur fingens se accipere nolle quod tamen vult. Philostratus in epist. λάβε λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τὸν σώφρονος. qua in significatione ἀκκίζεσθαι apud Lucianum sumi, modò ostendimus. Est tamen ficta recusatio in alia etiam qualibet re. Erasmus vertit tergiuersation in hoc Luciani loco ex Amoribus, πάντα δὴ παρελκῶν ἀκκισμὸν, sublata omni tergiuersatione. At nomen Græcū retinet hoc in loco Philemonis apud Athenæum, οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς ἀκκισμὸς, οὐδὲ λῆρος. Item in hoc eiusdem Luciani, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. Vertit enim vtrobique accisimus. Ego verò existimo in illo Philemonis loco de ficta recusatione dici ἀκκισμὸν: in hoc autē Luciani ἀκκισμὸς non malè (meo quidem iudicio) vertetur Deliciæ. Loquitur enim illic de mulieribus quæ coram maritis vix audent primoribus digitis cibos attingere, & summis tantùm labris eos degustant. Gall. *Qui font la petite bouche*. &, *qui font des sucrees*.

¶ Ἀκκίζεσθαι ab Hesychio exponitur etiam ὀξύνεσθαι, id est acui: sed quin mendosè scriptum sit pro ἀκίζεσθαι cum vnico κ, & quin sit ἀκίζεσθαι ab ἀκὶς ἀκίδος (deriuato ab ἀκὴ) minimè mihi dubium est: ideóque suprà post ἀκὶς ponendum censeo.

ἈΚΟΛΟΥΘΟΣ, ȣ, ὁ καὶ ἡ, Pedissequus, vel pedissequa, Comes, Assectator. Demosth. contra Midiam, ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, inuisus siue odiosus ob comitum turbā. Xenoph. Hell. 3, τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολούθους ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγήν. Plato in Cratylo, ait in ἀκόλουθος, sicut & in ἄκοιτις positum esse α pro ο. sed intelligendum est etiam detractam esse syllabam μο, facto videlicet ἀκόλουθος, ex ὁμοκέλευθος. rursum dicitur ὁμοκόλουθος pro ὁμοκέλευθος, videlicet ex ὁμοῦ & κέλευθος. Ita enim formare malo, quàm cum Etymologico dicere α hîc significare ὀπίσω, id est retro. Quod autem ad propriam huius nominis significationem attinet, notādum est Hesychium ἀκόλουθον & θεράποντα ita distinguere, ἀκόλουθος, ὁ νεώτερος παῖς· θεράπων δὲ ὁ περὶ τὸ σῶμα. Reperio tamen interdum copulata hæc duo, vt apud Platonem in Symposio, διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ ἔρως. Apud Athenæum 6, καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι. Quinetiam ipsemet Hesychius θεράπων explicat alibi per ἀκόλουθος. ‖ Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid sequitur vel consequitur, Consequens, oppositum videlicet habens Præcedens. Cum genitiuo, vt, τούτου ἀκόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarchum ἀκόλουθον & προηγούμενον opponuntur. Vide Κέλευθος.

Ἀκόλουθος, Consentaneus, vel Congruens, Conueniens. Hermogenes, καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demosthenes Pro corona, ἐξελθόντι δὲ ὀκταπήχων, ἀκόλουθα τούτοις περιέθει. Sic οὐδὲν ἅτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον. Itē ἀκόλουθος τοῖς σκέλεσιν exponitur Crurum modo descriptus. Apud Xenoph. in Œcon. cum genitiuo ἀκόλουθα ἀλλήλων exponitur Coniuncta inter se. ‖ Ἀκόλουθον vult Suidas significare ὅμοιον, id est simile, hoc in loco, ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. ‖ Ἀκόλουθον, sub. ἐστὶ, Consentaneum est, vel Reliquum est. Greg. De diuinitate, εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ὑμᾶς, Consentaneum est vt sciamus. vel, Reliquum est aut Superest vt sciamus.

Ἀκολουθότερος, Gradus compar. vt apud Basilium, ἀκολουθότερον ἦν, Magis consentaneum erat, Conuenientius erat, vel Magis conueniebat.

Ἀκολούθως, Aduerb. Consequenter vt apud Diosc. 6, ἀκολούθως τούτοις, Consequenter his, Post hæc. Item ἀκολούθως, Conuenienter, Consentaneè. Plutarchus, ἀκολούθως τούτῳ εἴρηται.

A Ἀκολουθία, ας, ἡ, Assectatio, Comitatus. Synes. epist. 101, οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δανειστῶν. Plutar. De dæm. Socr. ἀκολουθίας πλήθει καὶ κατασκευῇ σοβαρόν. ‖ Ἀκολουθίαν φύσεως ἀσπαζόμενον. Philo De vita Mos. lib. 2, vbi exponitur Sectam. ‖ Ἀκολουθία, Consequentia, Cōsequutio. Philo De mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, id est, Bud. interprete, Continet dissolutionis consequentiā. Κατ' ἀκολουθίαν Herodianus dicit pro Per gradus quosdam, vt Polit. duobus locis interpr. quorum vnus est lib. 7, ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν, ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν,

B ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, per honores plurimos, quasi per gradus quosdam, ad imperii culmen ascendisset. ‖ Ἀκολουθία, Conuenientia, Congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, Cōgruenter, Conuenienter. Philo De vita Mosis, lib. 3, λέγε δ' ἄρα οὐδὲν ὄφελος τῶν καλὰ καὶ σπουδαῖα σεμνηγορήσαντος, ὧν μὴ πράξεσιν οἰκείων ἀκολουθία πράξεων, id est Nisi congruentes actiones ei respondeant.

¶ Ἀκολουθέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Sequor, Assector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, & μετά τινος. interdum & κατόπιν τινός. Luc. in Dearum iudicio, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως

C ἀκολουθεῖτέ μοι, Vos autem me non tardè sequimini. Aristoph. in Pluto, ὅτι τυφλῷ ἀκολουθοῦμεν ποτέ. Dixerat paulo antè, ἀκολουθῶ κατόπιν σοῦ. Item ἀκολουθεῖν μετά τινος, vt modò dictum est. Demosth. in Androtionem, χάλας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Isocr. in Plataico, τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δ' εὐνοίαις μεθ' ἡμῶν ἦσαν. Apud eundem ἀκολουθεῖν μετά τινος, sequi alicuius partes in bello. Alii vertunt, Alicuius signa sequi. Isocr. De pace, οἷς ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διδῷ, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, Quibus siquis ampliorem det mercedem,

D eius signa aduersus nos sequentur. ‖ Ἀκολουθεῖν exponitur etiā Famulari. Mallem vertere Pedissequum esse, vel A pedibus esse, aut Sequi tanquam famulum.

Ἀκολουθεῖν, Consentaneum esse, Conuenire, Cōgruere. ἀκόλουθον εἶναι. vt ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, Inter se conueniunt & congruunt, siue consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum. pro Consentaneum est, vel potius Consequens est. Arist. in Præd. δυεῖν μὲν γὰρ ὄντοιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι.

Ἀκολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formā eius

E sequi, Id imitari. Luc. ἐν δίκῃ φωνηέντων, Τῷ γὰρ τούτου σχήματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, Sequi aliquem, pro alicuius exemplum, Alicuius exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Aristotele, ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ σῶμα δασύτητι, & exponitur, Corporis modum pilis imitatur.

Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, Assequi intelligētiam orationis, Intelligentia consequi orationem. Plato in Phædro, καὶ ἐὰν αὐταῖς ὑποθέσεις ἱκανῶς διέλητε, ὡς ἐγῴμαι, ἀκολουθήσετε ὦ

F λόγῳ καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. Vbi obserua ἐπακολουθεῖν composito verbo significari quod simplici ἀκολουθεῖν modò significatum erat. Idem exprimitur & alio composito παρακολουθεῖν, de quo (sicut & de ἐπακολουθεῖν) dicam paulo pòst.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, ET Ἀκολούθησις, εως, ἡ, (frequētius) Cōsequentia, Cōsequutio. Item, Assectatio, vel Consectatio. Aristot. in Præd. δεύτερον δὲ τὸ μὴ ἀντιστρέφειν κατὰ τὴν τοῦ εἶναι ἀκολούθησιν. Gregor. Naz. σαρκὸς ὑπόθεσις, πνεύματος ἀκολούθησις.

G Ἀκολουθητικὸς, οῦ, ὁ, Sequax, Sequi solitus, vel Procliuis ad sequendum vel consectandum. Aristot. Rhet. 2, ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια [ἐπιθυμίαις]. Idem 1. Ethic. ad Nicom. cap. 3, ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. q.d. Consectatiuus perturbationum, Propensus ad sequendum perturbationes. Idem lib. 7. cap. 7, ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, Sequax rationis, Gaudens sequi rationem, vel Propensus ad sequendum rationē, id est, rationi obtemperandum.

C. Ἀνακόλουθος, ȣ, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Inconsequens) Non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον (inquit Erasmus) est

H vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: vt si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δέ. ‖ Ἀνακόλουθος, Non consentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. vt inquit Budæus. ET Ἀνακολουθία, ας, ἡ, q.d. Inconsequentia. vt ἀνακολουθία orationis

tionis, quum structura sequentium non respondet structuræ præcedentium: aut quum ea quæ dicuntur, non respondent illis quæ iam dicta sunt. Demetr. Phaler. οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἠκολούθει τοῖς προτέροις. ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρῖφος. Si fingere verba liceat, ἀνακόλουθος, Incohærens, & Ἀνακολουθία, Incohærentia, posse reddi existimo.

ἈΝΤακολουθέω, ῶ, Vicissim sequor, inquit Bud. Laertius in Zenone, τὰς δ' ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις. Sic Hermogenes pro iis quæ mutuò consequuntur. vt, Si hoc est, etiam illud: &, si illud, hoc etiam.

C. ἘΠακολουθέω, θῶ, Subsequor, vel simpliciter Sequor. Plutarch. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν. quod exponitur, Alios ordinata acie subsequi iussit. Plato in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Naz. τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε. Dicitur & ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, vacante aduerbio, vt apud Aristoph. in Vespis, κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖν Budæus vertit Assectari in hoc Æschinis loco aduersus Timarchum, πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δοῦλον ἐλευθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibidem, ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de custode dixit. Addit autem Budæus ἐπακολουθεῖν pro Assectari, tā in bonam quàm in malam partem poni. ‖ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, vel πράξει τινὶ, & apud Platonem, ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, De rep. 2, Persequi opus aliquod. Quod etiam exponitur Operi instare, seu rei agendæ. Latinè nō solùm Cœpta seu incœpta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium & operam in ea ponere. De re etiam, vt quum Cic. in fine lib. 1 De fin. dicit, Eas ergo artes persequeretur, viuendi artem tantam támque operosam & perinde fructuosam relinqueret? Ad quem locū & similes respiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo vsus est Paulus 1 ad Tim. 5, ver. 10, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε. quod vertit Vet. interpres, Si omne opus bonum subsequuta est. quum potius dicere debuisset Persequuta est. Non malè & alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt & qui addiderint aduerbium Assiduè, cum participio Sectata, Nonnulli autem ita, Si assidua fuerit in omni bono opere. quæ interpretatio mihi non displicet. At persequendi seu sectandi verbum quandam assiduitatis significationem inclusam habere videtur, vt aduerbium Assiduè illis adiungere minimè necesse sit. Sic autem Gallicè dicitur *Estre apres quelque œuure*, vel, *quelque entreprise*. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, *Andar drio a qualche impresa*, pro *Andare drieto*. &c.

Ἐπακολουθεῖν, Animaduersione & intelligentia consequi dicentē, Plato in Phædone, pag. 57, ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. In hac autem significatione Latini non solùm Consequi, sed & Assequi vsurpant.

Ἐπακολούθημα, Quod consequitur ex alio. In vulg. lexicis Appendix. Gall. dicitur, *Ce qui est de la dependence.* ET Ἐπακολούθησις, Consequētia, Cōsequutio, apud Cic. Plut. Consol. ad Apoll. τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, ἢ τῶν κατ' ἐπακολούθησιν. ET Ἐπακολουθητικός, q. d. Consequutiuus. In vulg. lex. Qui consequitur, Qui respondet & refertur, cū genit. ex Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, Consectarium, ex Cic.

ΚΑΤακολουθέω, θῶ, Sequor, Sector, seu Assector. Itē Sequor, (ea significatione qua dicimus Sequi aliquem pro Assentiri ei, Accedere opinioni eius) vel Obsecundo, Obsequor. Greg. Ἐπίκουρος ἔφη, εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θᾶττον ἂν ἀπώλλυντο.

C. ΠΑΡακολουθέω, θῶ, Sequor, Assector, Comitor. Plutarch. Pericle, ἀπῄει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου. Et apud Demosth. Pro corona, οἷς σὺ ζῶντας μὲν ὥ κίναδος κολακεύων παρηκολούθεις. Nec tātū persona, sed & res quælibet dicitur παρακολουθεῖν. Aristot. Ethic. 3, cap. 2, εἰ δὲ προγίνεται δόξα τῆς προαιρέσεως, ἢ παρακολουθεῖ, οὐδὲν διαφέρει. Luc. Alcyone, ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄποσος δήπου πάντων καὶ ἀμήχανος ἐξ ἀρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Idē in Anacharside, ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τὸ πάντων ἀξία τοῖς νενικηκόσι. Herodianus lib. 4, τοῖς μὲν δυστυχήσασιν ἔλεος, τοῖς δὲ κρατήσασι φθόνος παρακολουθεῖ. Idem ibidem, τῇ μὲν συμφορᾷ τοῦ πεσόντος, καὶ ἀνανδρίας ψόγος παρακολουθεῖ. Apud Dioscoridē in præfatione lib. 6, τὰ παρακολουθοῦντα σημεῖα ἑκάστῳ τῶν φαρμάκων. Et ibidem, duabus pagellis pòst, ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἑνὶ παρακολουθῆσαι. Idem verò quod initio 1 cap. libri eiusdem dixerat παρέπεσθαι, paulo pòst dixit παρακολουθεῖν. Ex Hermogene autē citatur τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, pro Personæ attributa. Ab Aristotele Rhet. 1, παρακολουθοῦντα vocantur quæ alicui adiuncta sunt, adeo vt posito illo, & ipsa consequantur.

Παρακολουθῶ ad animum trāslatum, Animaduersione & intelligentia assequor dicentem, vt inquit Budæus, p. 665, qui affert ex Æschine, ὑμᾶς τε βουλοίμην ἂν ἀκοῦσαι καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν ἀκριβῶς. Sic ex Gal. citat παρακολουθεῖν βιβλίοις παλαιοῖς, pro Intelligentia cōsequi. Demosth. De fals. leg. καὶ ὁ τούτου πονηρεύματα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ, vt qui omnium arbiter fuerim & spectator, vt comes legationis: interprete Bud. ibidem. Hæc autem Demosth. verba, διὰ καὶ παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, interpretatur, Qui ab initio, vt quæque res nata esset, ita quidnam ea re ageretur, compertum haberet animóque comprehensum. Idem apud Lucam initio cap. 1, Euang. παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, exponit πάντα μεμαθηκότι καὶ πεπυσμένῳ. Ego autem παρηκολουθηκότα πᾶσιν in hoc Lucæ & in illo Demosth. loco, sicut & παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασι apud eundem Demosthenem, (tum in loco modò citato, tum in hoc quem habemus in epistola ad Athenienses quam in exilio scripsit, ὅστις τυγχάνω δι' ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν, εἰδὼς) puto dici qui rerum illarum cognitionem studiosè persequutus est, ita vt eam sit consequutus. Sic autem interpretādo, significationem metaphoricam huius verbi, à prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel (eodem sensu) ἐγὼ παρηκολούθηκα ἅπασιν, Omnia sum ita perscrutatus vt nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim studiosè omnia persequitur, cum nihil fugere verisimile est. A Luca autem ἄνωθεν παρηκολουθηκότα, dici quem Demosthenes dicat ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα, persuasum habeo. Vide Ἐπακολουθῶ.

C. 2. Συμπαρακολουθῶ, pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Platonem Politic. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας, rectè atque ordine disputationem prosequutus es.

C. 2. Εὐπαρακολούθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quē intelligētia facilè consequi possumus, Intellectu facilis. Dionys. Halicarnas. in Isocrate, τὸ δ' ἀπαρακολούθητα ἤθελόν μοι μᾶλλον τὰ προειρημένα. Ponitur & substantiuè τὸ εὐπαρακολούθητον, vt apud Aristotelem Ethic. 2, σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. ‖ Item εὐπαρακολούθητος signif. actiua, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facilè res intellectu percipit. ὀξὺς εἰς τὰ πράγματα, καὶ εὐνοχαλής, inquit Hesychius.

C. 2. Δυσπαρακολούθητος, oppositum præcedenti εὐπαρακολούθητος. Quint. lib. 4, cap. 1, δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur.

C. ΣΥΝακολουθέω, θῶ, Simul sequor, (sed malim, Euntē sequor) Comitor, Assector. Plat. epist. 7, ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς Διονύσιον, Sequere nos ad Dionysiū. Id est, Sequere nos eūtes ad Dionys. Vel, Nobiscū veni ad D. Isoc. Areop. συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ τοῖς δυναστείαις ἄνοια. Sic Lat. rectè dixeris, Stultitia diuites comitatur. In vulg. lex. citatur ex Platone De leg. συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ: vbi malo σου. Et ex eodem ibidem, τοῦτο συνακολουθῶ, hoc concedo. In iisdem exponitur Correspondeo. ‖ Apud Athenæum libro 1, συνακολουθεῖν accipio pro Exemplum alicuius sequi, Alicuius factum imitari, in hoc loco libri 1, ἔφασαν γὰρ αὐτὸν καὶ τοὺς ὀψοφαγοῦντας προπιεῖσθαι ἵνα θερμότατα παραπίνωσι, καὶ μόνος καταναλίσκῃ αὐτὸς, τῶν λοιπῶν συνακολουθεῖν μὴ δυναμένων.

Συνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Comes. Item Correspondens, vt quidam interpretantur. ‖ ET Συνακολουθία, Correspondentia.

ἈΚΟΥ'Ω, Futur. ἀκούσομαι, à passiua voce sumptum: (vt ἐπαινέσομαι ferè semper pro ἐπαινέσω dicitur, & alia multa.) Fut. 2, ἀκοῶ. Præter. ἤκουκα. Sed vsurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα. nā commune est ἤκοα. Aorist. 1, ἤκουσα. 2, ἤκοον, minus vsitatus. Aorist. 2. pass. ἠκόην, vnde futur. 2, ἀκοήσομαι, vt à 1, ἠκούσθην, ἀκουσθήσομαι. at fut. 2 medium ἀκοοῦμαι. Est autem ἀκούω Audio. Quidam grammatici inter ἀκούω & ἀκροῶμαι hoc discrimē statuerunt, vt ἀκούω esset sensus, ἀκροῶμαι studii: sed hæc differentia nimium significationem verbi ἀκούω restringit. Iungitur autem personæ quidem genitiuo soli, rei autem genitiuo, vel accusatiuo. Nam quod grammatici quidam tradunt, ἀκούω, quando iungitur cum persona sola, vel re sola, genitiuum exigere: si autem cum vtroque simul iungatur, tunc personam in genitiuo & rem in accusatiuo poni, hoc nequaquam perpetuò obseruatum reperitur. Vsitata autē constructio ex iis quæ subiungā exēplis patebit. Primùm igitur personæ genitiuo, vt Iliad. τ, — ἀκούοντες βασιλῆος. Xenophon, καὶ ἀκούονται αὐτῶν [τῶν στρωμάτων] κηλεῖσθαι. Sæpe cū participiis, Od. θ, — βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. Od. β, — τοὶ δ' ἐπευχόμενος ἄκουσαν. Od. θ, — πατρὸς ἔργον εἰπόντος ἄκουσα. Dem. Epit. οὐδὲ γε λέγοντος χαίρουσιν ἀκούοντες. Apud Ath. l. 12, αὐτὸς γὰρ σοῦ διηγουμένου ἀκούων πεπονηκέναι τὴν πλευράν, Audiens te narrantē. Xenophon, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, Audiui ipsum de amicis etiam disserentem. Qui genitiuus participii in verbale nomen resolui posset, hoc modo, ἤκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλέξεως, Audiui eius dissertationem etiam de amicis. Demosthenes Pro corona, ἀκοῦσαί μου περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογουμένου δικαίως, Audire me ad ea quæ mihi obiecta sunt respondentem. vel, Meipsum defendentem aduersus ea de quibus accusatus sum. Possit autem hoc itidem participium in nomen verbale resolui tam Græcè quàm Latinè. vt ἀκοῦσαί μου τὸν περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογισμόν, vel τὴν ἀπολογίαν. Latinè autem, Audire meam defensionem aduersus &c. ¶ Rei autem genitiuo iungitur pariter & accusatiuo, vti dixi: etsi frequentius genitiuo. Lucianus ἐν ἁλιεῖ. Καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων. Ibidem, ἀκούσας τοῦ μύθου. Plutarch. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύρας, Pro foribus tumultum & clamorem audiit. Xenophon, ἀκούων τὰ ἀκουστά, Audiens ea quæ sub auditum cadunt. Isocrates De pace, ἐν γὰρ ἀκούσαντες, γνώσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Lucianus in Somnio, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι εὐκαταφρόνητα ἀκούσεσθε. Sic ἀκούειν φωνὴν τινος, Demostheni Pro corona, item Isocrati. Apud Homerum quidem certè hunc casum habere solet, videlicet accusatiuum. vt Iliad. υ, Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε. & Iliad. ξ, — τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν. Odyss. γ, — ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας. Iliad. φ, — ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσεν. Itidem Hesiodus in Theogonia, οὐδ' οὔασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι. ¶ At cum persona & re iunctum ἀκούω, genitiuum personæ & accusatiuum rei habet. Xenophon, τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν, Hoc se ex multis audire dicebat. Plutarch. in Camillo, πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Demosthenes Pro corona, ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, Quæ meritò de me vel ex me audietis. Plato Apologia, ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum verò interiicitur præpositio παρά vel πρός. vt τοῦτο ἀκούω παρά σου, vel πρός σου. Herodotus lib. 1, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα. Interdum accusatiuus in nominatiuum mutatur, posito videlicet verbo substantiuo. Plato epist. 7, αἱ δὲ ἦσαν βουλήσεις, ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, τὰς οὔσας βουλήσεις ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ. Et vicissim Herodoto licebat ita loqui, ἤκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου ὃ ἦν τὸ πρῆγμα. Quū autem ponitur ἀκούω cum præpositione περί, tunc non ad ipsum ἀκούω, sed ad genitiuum illa fertur: vnde etiam genitiuo postponitur interdum. Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα περί σου, Ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων, & Ἀκούω ταῦτα σοῦ πέρι, Ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. Interdum verò genitiuo personæ iungitur ἀκούω, addito participio eiusdem casus ad quod præpositio περί tendit. vt apud Xenophontem, ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου. Ponitur tamen interdum περί post ἀκούω, etiam non præcedente accusatiuo. Isocr. ad Philippum, οἶμαί σοι συμφέρειν ἀκοῦσαι περὶ αὐτῶν. Sed in hac phrasi & aliis huiusmodi, accusatiuus è re ipsa petitus, subaudiendus relinquitur. ¶ Notandum est autem, vt quum dicitur ἀκούω σοῦ τοῦτο vel παρά σου, vel πρός σου, tunc ἀκούω σοῦ, quoniam addimus genitiuum personæ, simul & accusatiuū rei, nō vertitur Audio te, sed Ex te: ita etiam nonnunquam ἀκούω reddi, etiamsi genitiuum duntaxat personæ habeat. Quibus in locis sequi solet ferè particula ὡς vel ὅτι: vt ἀκούω ἐκείνου, ὅτι ταῦτα οὕτω γέγονεν, Ad verbum, Audio ex illo quòd hæc ita facta sint. Sed Latinè per infinitiuum loquendum est, Audio ex illo ita hæc esse facta. Demosth. Ol. 1, ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων ὡς οὐδὲ δώσειεν. ¶ Iungitur etiam participio verbum ἀκούω, vt ἀκούω σε ὄντα, posito ὄντα pro εἶναι, Audio te esse. vt videlicet dicitur, οἶδά σε ὄντα. Demosth. Pro corona, οὐκ αὖ αὐτὸν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ ὄντα. ¶ Reperiuntur etiam hæ verbi ἀκούω constructiones, notandæ potius quàm imitandæ, vtpote rarissimæ & licentiosius positæ: ἀκούω videlicet vno in loco cum datiuo personæ, in alio cum accusatiuo itidem personæ iunctum. Iliad. π, δύναμαι δέ τε πάντοσ' ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ. vbi ἀντίπτωσιν agnoscit Eustathius. At apud Sophoclem in Electra, scholiastes vult τίνι ἀκούσομαι pro περί τινος esse positum. Cum accusatiuo autem personæ, vt in opusc. de Herone & Leandro, (quod falsò veteri Musæo adscribitur) hoc in versu, Νηχόμενόν τε Λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita accipiendum est ἀκούω νηχόμενον Λέανδρον, quasi dixisset ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου. Alioqui certè dura est illa constructio: durior etiam foret siquis diceret ἀκούω λέγοντα pro λέγοντος. Illud autē ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου, ad verbum, Audio natationem Leandri: intellige pro Audio strepitum seu sonitum natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam posset etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio natationem Leandri. de qua significatione verbi ἀκούω paulo pòst dicetur. ¶ Ponitur ἀκούω etiam absolutè nonnunquam. Il. ο, Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστί. Participium ἀκούοντες, auditores, apud Demosthenem. Item ἀκούω absolutè positum pro Audiendi sensu præditus sum, id est auditu.

Ἀκούω ταῦτα πρός σου, Audio hæc ex te, pro Tu mihi hæc dicis. quo etiam modo Audio Latini vsurpant. Sophocles, Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά; Hæc nos audire à seruis: id est, Hæc nobis dici à seruis. Hes. Ergois, Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις. Id est, Si malum verbum alii dixeris, statim ipse aliud peius audies. id est, tibi dicetur. Homerus eandem sententiam & eadem forma exprimens, composito ἐπακούειν vsus erat. Sic enim Iliad. υ, Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic autem (vti dixi) Latini quoque suum Audio vsurpant. Terentius in Andria, Si mihi pergit quæ vult dicere, quæ non vult audiet. Itidem in prouerbio quod tanquam triuiale refert Hieronymus, Quum dixeris quæ vis, audies quæ noles. Quod sumptum esse atque adeo translatum ex his Alcæi verbis existimo, εἴ κ' εἴπῃς τὰ θέλεις, ἀκούσαις τά κ' οὐ θέλοις. Vnde & Plutarchus, λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούωσιν ἃ μὴ θέλουσιν: Erasmus tamen hac forma enuntiatum prouerbium à Græcis originem habere non putauit. Sciendum est autem huc referri debere & illum Aristophanis locum, χαίρω πόλλ' ἀκούων δὴ κακά, & exponi, Gaudeo quum audio multa mala, id est, quum mihi dicuntur. Nam cur ἀκούων hîc exponant quidam ὀνομαζόμενος, & referant inter illa dicendi genera, ἀκούω χρηστός, ἀκούω κακός, non intelligo: quum in his ἀκούω nominatiuum habeat: at in illo accusatiuum: nec possit negare quisquam quin ἀκούω κακά ita dicatur vt ἀκούειν κακὸν in illo versu Hes. modò citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen significatio ab aliis non annotatur, Audio duntaxat ponentibus, quod generale est. Interdum cum infinitiuo. Iliad. ω, Καί σε γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accusatiui casus. Lucianus aduersus indoctum lib. &c. Ἑλικῶνα μὲν γὰρ οὐδ' ἀκήκοας, οἶμαι, ποτὲ, Heliconem nunquam fando accepisti, Helicō tibi

nunquam fando auditus est, Nunquã fando tuas peruenit ad aures Heliconis nomẽ. Durè enim hîc dixeris Latinè, Heliconem nunquam audisti. quasi videlicet Heliconem facias hominem. At in huius interpretatione, ἐδίδασκε δ᾽ ὁ πατὴρ αὐτὸν γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, possit verbum Audio solum vsurpari, vertendo, Vt ego de senioribus audio, vel ex seniorib⁹. In hoc itidem Xenophontis loco interpretando, Audio non malè ponatur solum, Pæd. 1, ἤκουεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπεπραγμένον τὸν Κῦρον. sed participium in infinitiuum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum iam res viro dignas gerere audiuit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6, ἀκούετε μὲν οὖν εὖ οἶδ᾽ ὅτι καὶ ὑμεῖς Ἰάσονος ὄνομα, Fando auditis, Fando accipitis vos quoque (sat scio) Iasonis nomen. Idem participium ἀκούων absolutè posuit pro eo quod est Ex auditu, Ex iis quæ fando audieram: Hell. 6, πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι πάντας &c. νῦν δ᾽ οὐκέτ᾽ ἀκούω, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἤδη παρὼν ὁρῶ. Id est, Antea quidem ex iis quæ fando acceperam, ciuitatem hanc fortunatam esse dicebam quòd omnes &c. nunc autem non iam fando audio, sed præsens cerno.

Ἀκούω, Audio, Auditor sum, Discipulus sum. Laertius, Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι. pro eo quod est Παρμενίδη σχολάσαι. Idem & composito Διακούω interdum significatur: vt apud Plutarchum in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος, Zenonis fuit auditor, siue discipulus. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασί.

Ἀκούω, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto. Id est, Obtempero, Pareo. Demosthenes ad Lept. καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας [Λακεδαιμονίους] εἴθισεν ἀκούειν ὑμῶν, Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audiẽtes esse assuefecit. Aristides in Panath. τοὺς τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντας Ἕλληνας ἀκούειν βασιλέως. Plutarchus in Lycurgo, οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν προστάττειν μὴ δυναμένων, Imperare nescientibus parere non sustinent. Sic apud Sophoclem in Aiace, τοῖς ἀκούουσι λέγε, id est τοῖς πειθομένοις, vt inquit scholiastes, Iis qui tibi dicto audientes sunt. Quidam tamen vertunt, iis qui mouentur. sed illi viderint. ‖ Huic significationi finitima est quæ à Budæo annotatur, pro Iubeor. Themist. in primum Anal. poster. οὐδεὶς οὖν οἰκέτης ὁμόγλωττος ἄνθρωπον ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵππον ἤγαγεν. Possit fortasse accipi & in ea significatione quæ paulo antè adnotata est, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur. vt sit, Nullus famulus cui dictum sit vt adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intelligo & interpretor, vt docet Budæus. Galenus in Meth. 10, ἁπλοῦν δὲ ὅταν εἴπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Themist. in 2 De anima, genitiuo iunxit hac in significatione, ἁπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, Hæc simplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, Id est Vocor, Appellor, Dicor. Item, ἀκούω εἶναι, Feror esse. Cum nominatiuo, ἐσθλὸς ἀκούω, apud Theocritum, Probus vocor, seu dicor. Demosthenes Pro corona, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἄλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι, nunc appellantur adulatores, & diis inuisi, &c. Lucianus, οὐδ᾽ ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, neque recuso figulus appellari. Item cum nominatiuo participii. Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Aristophane, χαίρω πολλ᾽ ἀκούων δὴ κακά, docui antea. ‖ Cum infinitiuo habente nominatiuũ, apud Herodotum, τότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Gregor. Nazianz. De Filio, Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν. ‖ Cum aduerbiis κακῶς & εὖ sæpe etiam vsurpatur, eodem modo quo dicunt Latini Malè audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω ὑπό τινος, itidem etiam vt apud Latinos Malè audio ab hoc, pro Vituperor. Isocrates in Busiride, κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, Malè audire a ciuibus. Dicitur etiam κακῶς ἀκούειν ἐν λόγοις τινὸς, apud Lucianum, Malè audire in sermonibus alicuius. i. vituperari sermonibus alicuius. Apud Plutarchum in Pericle additur participium, ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει μεταγαγών. pro

A διὰ τὸ μεταγαγεῖν. ‖ Contrarium εὖ ἀκούω, Bene audio, Laudor. Plutarch. in Pericle, ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει. Plato Dionysio, οἱ δ᾽ ἐπιεικέστατοι πᾶν ποιοῦσιν ὅπως ἂν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούωσι, vt celebretur eorũ memoria. Sic ἄμεινον ἀκούειν apud Thucydidem, lib. 3, ἀπρεπεία δὲ λόγου οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι, ἄμεινον ἤκουον. Vbi quidam ἄμεινον ἤκουον iungũt cum ἀπρεπεία λόγου. at scholiastes ita exponit, οἷς ποτε δὲ συνέβαινεν ἐξαπατήσασι διὰ λόγου τινὸς ἀπρεπεῖς πρᾶξαί τι φθονερὸν, οὗτοι ἐπῃνοῦντο.

B Ἀκούομαι passiuum, Audior: vt ἀκούω, Audio, in prima & propria significatione. Iliad. δ, — οὐ γάρ πω σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. Plutarchus De audiẽdo, οἱ δὲ αὐτοὺς ἀποκόπτοντες, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκουόμενοι. ‖ Item Ἀκούομαι valde rarò vsurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere quo pro Appellor seu Dicor vsurpatur: vt χρηστὸς ἀκούω. Phalaris in fine epistolæ ad Messenios, ἢ τυραννοκτόνοι Φαλάριδος ἀκουσθῆναι.

Ἀκουστέον, aduerbium positionis, Audire oportet, Audiendum est. ‖ Ἀκουστέον Audiendum est, pro Obediendum, parendum, cum genitiuo, apud Euripidem. Sic

C apud Herodotum, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ. vbi ἀκουστέα pro ἀκουστέον positum est.

¶ Ἄκουσμα, τος, τὸ, Idem quod ἀκρόαμα, Res quæ auditur. eo videlicet modo quo Spectaculum à Latinis appellatur res quæ spectatur, & à Græcis itidem θέαμα. Apud Xenophontem in Hierone, ἔπαινος (id est Laus) dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα. hoc est, res auditu siue ad audiendum vel audientibus iucundissima, Res cuius auditio summopere delectat, & est iucũdissima, vel Iucũdissima

D auditio: accipiendo auditionem pro audimento, vt ita dicam: Sic ἀκούσματα τερπνὰ, Auditiones delectabiles. Herodianus, πᾶν γὰρ ἐκεῖνος δι᾽ ἡδονῆς ἦγε θέαμα ἢ ἄκουσμα διεφθείρετο. Lucianus in Nigrino, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι, tot spectaculis & auditionibus. Idem in Act. vocalium, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio huius rei mihi erat tolerabilis. Nam auditio propriè ipsam audiendi actionem significat. Existimo tamen & pro re quæ auditur, posse vsurpari, quemadmodum vsurpaui modò,

E quum auditionem iucundissimam appellaui laudem, Xenophontis locum interpretans. nam quum dicunt Latini fictas auditiones, falsas auditiones, non video quomodo quis auditiones aliter quàm pro rebus quæ audiuntur intelligere possit. Cicero tamen Græcam vocem vsurpauit, Epistol. ad Atticum lib. 12, epist. 3, Hoc ipsum tamen iis odiosum ἄκουσμα sit. ‖ Ἀκούσματα, Auditio discipuli, & ἀκούσματα, Auditiones discipuli, id est, quæ audit discipulus ex præceptore. eodem videlicet modo quo auditor Platonis appellatur disci-

F pulus, ἀκουστὴς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Isocratis ad Demonicum loco exponunt præcepta, πολλὰ τῶν ἀκουσμάτων πολλῶν ἐστὶ χρημάτων κρείττω, existima multa ex præceptis esse multis pecuniis potiora. Idem, τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον. Quidam in illo priori loco disciplinas interpretantur, malè, meo quidem iudicio. Si autem præceptum interpretari velimus, accipiemus præceptum nõ præceptoris tantùm, sed latè cuiuslibet: vt videlicet sint ἀκούσματα quæcunque ad nos instituendos à quolibet viua

G voce nobis traduntur. ‖ Ἄκουσμα videtur accipi pro persona quæ auditur, apud Athen. lib. 6. Sic ἀκρόαμα.

Ἄκουσμα, Fama, Rumor. Hesychius, ἄκουσμα, φήμη. Eodem modo & Latinis Auditio vsurpatur. Interdum etiã copulantur Fama & auditio, Rumor atq; auditio. In plurali quoque auditiones pro rumoribus dicuntur, cum ab aliis tum à Cicerone.

Ἄκουσμα, annotatur à quibusdam significare etiam auditionem, id est audiendi actum: sed exemplum desidero.

H Ἀκουσμάτιον, Diminutiuum, Auditiuncula. quo diminutiuo Gellius vtitur. Exponitur etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucianus in Philopatride, ἀλλ᾽ ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ᾆσον. vbi explicatur cantiuncula, propter ᾆσον.

¶ Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocrates ad Nicoclem,

ὥστε μὴ ἀκοῦσαι ἡμῖν ἀλλὰ καὶ θεατὰς γενέσθαι. ‖ Item Ἀκουστής, Auditor, id est discipulus. Dionys. Halic. de Isocrate, γενόμενος ἀκουστὴς Προδίκου τοῦ Κείου & Γοργίου τοῦ Λεοντίνου. A

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auditu dignus: vt ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xenophon, ἀξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exponitur etiam Memorabile. quia quod est memorabile, auditu dignum est.

Ἀκουστός, ὀς, ὁ, Audibilis, ad verbum, Sub auditum cadens, Qui audiri potest, siue auditu percipi. Xenophon Pædiæ 1, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὰ ὁρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ γινώσκῃς. Id est, interpretando ad verbum, Sed etiam ipse videns visibilia & audiens audibilia, cognoscas. Isocr. ad Nicoclem, ὥστε μηδὲν ἀκουστὸν ἡμῖν ἀλλὰ καὶ θεατὰς γενέσθαι. Cicero ἀκουστὸν οὐδὲν vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Ciceronianum Lex. Græcol. B

C. Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exaudibilis, q.d. Inaudibilis, Qui audiri non potest. In vulgat. autem lex. exponitur Non auditus, vel Nō audiens. ‖ Ἀνήκουστον (ait B.) pro Non auscultandum, & idem ferè quod ἀτέλεστον, Non perficiendum, Non concedendū, in hoc Antiph. loco, δεήσεται ἄτιμα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. In vulg. lex. citatur ex Epigramm. ἀνήκουστα πάθη pro Non obedientia. HINC Ἀνηκουστία, Contumacia, q.d. Peruicacia, Contemptus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone De legibus 2, παρρησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πέλας. Citatur & ex libro 6. ET Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem Non audio, sed capitur pro Non obtempero, Non sum dicto audiens, Non ausculto. Iliad. o, — οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. PRO QVO poetæ dicunt etiam Νηκουστέω, ῶ, vt Iliad, υ, v. 13. 14, — οὐδ' ἐνοσίχθων Νηκούστησε θεᾶς. C D

Ἀνάκουστος etiā & Ἀνακουστέω, pro eadem signific. qua ἀνήκουστος & ἀνηκουστέω, habentur in vulg. lex. sed exemplum desidero.

Ἀκουστικός, ὀς, ὁ, Auditorius, Ad auditum pertinens, siue sensum audiendi. vt ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. Auditus sensus, siue audiendi, Auditorius sensus, siue auditiuus: si hæc Latinè dici possent. Sic πόρος ἀκουστικὸς appellatur foramen teres quod est in medio auriū. ad verbum, Meatus auditorius. Per periphrasin, meatus auditui accommodatus. Itidem νεῦρον ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodiseum. ‖ Ἀκουστικὸς exponitur etiam Auditu valens, Acri auditu præditus. ‖ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant. E

Ἀκουσιάω, ῶ, F. άσω, Audire cupio. q.d. Auditurio. Ἀκουσιᾶν Hesychius exponit ἀκουστικῶς ἔχειν. F

¶ Ἀκοή, ῆς, ἡ, Auditus, Sensus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, id est, ipsa audiendi actio. Thucydides 7, ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ὑποστέρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem simul & auditus priuationem. Ἀκοῆς ἄξιος, Auditu dignus, siue auditione. id est qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditu noui, pro Fando audiui, vel accepi. Thucydides 1, Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodē dicitur & ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Sed & pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum (ni fallor) ἀκούσας οἶδα. Plutarchus De audiendo, ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξεῤῥύη τὸ ἡδύ, simul auditionis voluptas effluxit. id est, quæ audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ‖ Ἀκοή, Auris. Vtplurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, vt ὄψεις, pro oculis. Lucianus in Philop. τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή πού τι ἀκούσαιμι ταῦτα, Aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æschin. in Ctesiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, Obrepentes vestris auribus. ‖ Ἀκοὴ singulari numero, Aures, Cicerone interprete. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδ' ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, Nec auribus egebat. ‖ Ἀκοή, Auditio, id est rumor, siue fama. Plato in Timæo, ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetusta. Et hac in significatione numero etiam plurali vsurpatur à Thucydide lib. 1, τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum præteritarum, siue de rebus præteritis. G H

Ἀκοή, Obedientia. vt ἀκούειν diximus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. cap. 16, ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθήν, Ecce obediētia supra sacrificium bonum. id est, potior sacrificio bono. Multo frequentius est compositum ὑπακοή.

Ἀκουή, apud Homerum idem quod ἀκοή, Auditus, Auditio. Il. π, — ὀρυμαγδὸς ὀρώρει Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή. vbi notat Eustathius ἀκουὴ Ionicum esse. nā lingua communis esse ἀκοή, vt βοή, ῥοή. Dicit etiam posse ἀκουὴ ex ἤκουα medio præterito esse formatū, at ἀκουὴν ex ἀκούω. Od. δ, ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν. profectus est ad auditionē de patre. Id est, vt audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam.

C. Ἀνήκοος, ου, ὁ & ἡ, Qui non audit, vel Qui non audiit. Expers auditionis. vt apud Xenoph. ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. In sentent. monostichis quæ Menandro adscribuntur, Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός. Sic apud Plut. μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι. Interdum omittitur genitiuus: vt οὐκ ἐάσῃς ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, Non me sines priusquam te audiero, abire. ‖ Alicubi exponitur etiam Ignarus, vel Imperitus, vt apud Synes. De insomniis, ἐστὶ φορτικῶς ὁμιλῶν τῇ πίστει καὶ ἀνήκοος ἐστὶ τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. Sic in hoc qui à Suida ex innominato autore citatur loco, λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. Sed plus est non audiuisse quicquam aliqua de re quàm eius ignarum esse. ‖ In vulg. lex. exponitur etiam Qui audire & auscultare monenti non vult, Immorigerus. HINC aduerb. Ἀνηκόως, vt ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audiuisse. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus sum astrologiæ. ET Ἀνηκοΐα, Auditionis carentia, si barbarè loqui liceat: vt autem Latinè loquamur, esse puto necesse per infinitiuum vertere, Non audire. Sed & pro loco cui adhibetur, potest aliis atque aliis modis verti. Plut. princ. libri De garr. καὶ τοῦτ' ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τὴν ἀνηκοΐαν, Et non audire, primum malum est in quod incidunt qui non tacent. Vel, Hoc primum malum consequitur eos qui nunquam tacent, quòd non audiant. Idem circa initiū libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, οὐκ ἀνηκοΐαν οὐδὲ κωφότητα προσγινομένην.

C. Ἀεὶήκοος, vide paulo pòst.

C. Δυσήκοος ET Εὐήκοος, contraria. Δυσήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè audit, Qui acutè non audit. nam Pollux post ἀνήκοοι & δυσήκοοι ponit ὀξυήκοοι, βαρυήκοοι. Possumus δυσήκοος ex Catone interpr. etiam Qui auribus parū audit. Ponitur autem δυσήκοος & pro immorigero seu inobsequente: vt contrà εὐήκοον pro morigero vsurpari, mox docebitur HINC Δυσηκοΐα, Difficultas auditus. A quibusdam exponitur etiam Aurium tarditas, ex Plinio. Item Inobsequentia. ET Δυσηκοεῖν, Difficilè audire. Itē, Immorigerum esse. Εὐήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facilè audiens, Auditu valens. vt apud Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, id est Faciunt vt clarius seu liquidius audiant. Ite Εὐήκοος, Qui facilè auditur. Exponitur etiam Exaudibilis. Aristot. in Probl. διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. vbi nox accipitur pro vocibus aut sonis qui noctu eduntur: quos videlicet facilius seu clarius exaudiri ait quàm qui interdiu. Alii exponūt εὐηκοωτέρα νύξ, nox in qua voces clarius exaudiūtur. Accipitur & pro morigero seu obsequente: sicut ἀκούειν & nonnulla eius composita significant dicto audientem esse. Arist. Ethic. 1, πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς. ἔτι δ' ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολήν. HINC Εὐηκοΐα & Εὐηκοεῖν, quæ contrarias habent signif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν.

Αὐτήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ipsemet audiuit (vt dicitur αὐτόπτης, Qui ipsemet vidit) Cum genitiuo, vt apud Thucydidē, lib. 1, αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἐπιγνῶναι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοντος, q.d. suis ipsi auribus audire. Plut. De lib. educ. αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται παραδόξως, οὔτε αὐτήκοοι. Quo in loco, sicut & in aliis, sunt qui αὐτήκοοι interpretentur simpliciter, Auditores, sicut αὐτόπται, Spe

ctatores: sed αὐτήκοος perinde est ac si dicas, Qui suis ipse auribus audit, vel audiuit: sicut αὐτόπτης, Qui suis ipse oculis videt, aut vidit. A
‖Αὐτήκοος, Qui est sui iuris, Qui nullius est subiectus imperio. q.d. Qui non alii sed ipse sibi est dicto audiens. αὐτήκοοι, inquit Suidas, οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἑαυτῶν ἀκούοντες.

C. Βαρυήκοος ET Ὀξυήκοος, contraria. Quæ duo ponuntur à Polluce post δυσήκοος & ἀνήκοος.

Βαρυήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui graui est auditu, Cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι Hippocrati ab effectu, Obtundentes auditum & hebetantes. Contrà Ὀξυήκοος, Qui acuto est auditu, Qui acutè audit. Sunt qui ὀξυήκοον interpretentur Cui teretes sunt aures. sed perperam. Basil. τὸ δὲ ὀξυήκοον τοῦ ζώου. vbi τὸ ὀξυήκοον ponitur pro ἡ ὀξυηκοΐα. EST autem Ὀξυηκοΐα Acumen audiendi, Facultas acutè audiendi. Cui opponitur Βαρυηκοΐα. B

C. Ἐνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc compositum, secundum analogiam significationis quam habent quædam alia vocabula ex ἐν composita. Pollux ex Phrynicho citat ἐνήκοος γενοῦ, quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem malè ἀνήκοος γενοῦ legerunt, quum Pollux antea loquutus esset de ἀνήκοος. C

C. Συνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, vt exponit Camerarius apud Platonem. quòd Pollux dicat, φαῦλον δὲ ὁ Μενάνδρου ἀκουστὴς ἀντὶ τοῦ ἀκροατής. Πλάτων δὲ ξυνήκοος. καὶ εἰσακοῦσαι. At in vulg. lex. exponitur Coauditor, (atque ita non erit otiosa præpositio) & citatur hic locus, non nominato eius autore, συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος σώματος ἰόντων λόγων. D

C. Φιλήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. Φιλήκοος (inquit Camer.) Cupidus multa audiendi. A Budæo exponitur etiam Qui libens recitationes audit. Quam significationem conuenire puto Plutarchi loco Sympos. 1, vbi dicit oportere in conuiuio ἀδολέσχῳ πρεσβύτῃ ὑποκατακλίνεσθαι φιλήκοον νεανίσκον. Idem Bud. scribit apud Platonem esse φιλήκοον, musicæ cupidum. Sciendum est autē φιλήκοον per se significare simpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum sequente genitiuo (vt si dicam φιλήκοος μύθων, Qui libenter audit fabulas) interdum sine illo: sed pro loco tamen interdum restringi ad eum qui cupidus sit hoc vel illud audiendi. In vulg. lex. exponitur, Cui innata est audiendi cupiditas, & Disciplinarum studiosus. Cuius posterioris signif. exemplum desidero. E

C. Ἀειήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde attentè audiens. vt apud Nonnum, Φθογγῆς ἡμετέρας ἀριήκοα. Huic autem composito locum postremum dedi, non seruato alphabetico ordine, quòd poeticum sit, præfixam habens particulam ἀρι intensiuam, quam & aliis multis præfigunt. F

C. ἈΝΤακούω, Vicissim audio. Sophocles, Σὺ δ᾽ ἀντακούσῃ τοῦτο, ὡς τεθάψεται. Hoc vicissim audies. Id est, Hoc tibi vicissim dicetur.

C. Διακούω, Audio, vt discipulus loquentem præceptorem audit. (qua in signif. vsurpatur & simplex ἀκούω) Plut. in Cicerone, διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi, id est discipulus. Idem in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum verò cum genitiuo rei quæ à præceptore docetur: vt διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. G
Sed frequentius cum accusatiuo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitiuo: vt apud Laertium, de Eudoxo, ὅστε τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic apud Platonē epist. 7, Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες, exponitur Qui à Dione nonnulla fuerant edocti. ‖Διακούω, Ad finem vsque audio. (q.d. Perau dio, idem significante præpositione quod in Perlego) Xenophon, ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσαι καὶ καταμαθών. Sed quanuis Budæus διακούειν hîc esse velit Ad finem vsque audire, videtur tamen posse & pro simplici ἀκούειν sumi, quum adiungatur τελέως. ‖Διακοῦσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in vulg. lexicis. H

Διακούω, pro simplici ἀκούω. Plato Polit. πόθεν τινὸς διακήκοας, Hoc ex aliquibus audiuisti, vel Auditu cognouisti. Xen. Pæd. 1, διήκουε πάντα. Rursum Plat. 1 De republ. διακοῦσαι τὸν λόγον pro Sermonē audire. Et in pass. voce Διακούεσθαι σπάνιον, pro Auditu rarum.

C. ΕἸΣακούω, vel ἘΣακούω, Exaudio (ea significatione quâ dicitur à Cicerone, Vt idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam) Thucydides lib. 4, pag. 133, ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα, οὐκ ἐσακούοντες. Sic lib. 5. pag. 180, τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουον. ‖Ponitur ἐσακούω & pro Pareo, ab eodem Thucydide lib. 1, & alibi. ‖Εἰσακούω, in Testamento Nouo, & apud LXX interpretes, pro Exaudio, illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic & pass. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiuntur: vt Matth. 6, ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur & ipsa precatio εἰσακούεσθαι, vt Lucæ 1, διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. ‖Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, apud Sophoclem, τοῦδ᾽ εἰσάκουε τἀνδρός.

C. ἘΞακούω, Audio, Exaudio. Plutarchus in Fabio, ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Quum vocem clarè non exaudissent. VNDE Ἐξάκουστος φωνὴ apud eundem in Numa, q.d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cuius sonus ad aures peruenire potest.

C. ἘΠακούω, Exaudio, eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, vt ἐπακούσαι τῆς εὐχῆς ὁ θεός, apud Plutarchum. Sic autem Lucianus in Timone, ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. ‖Item pro Audio, id est Sum dicto audiens. (qua tamen in significatione vsitatiora sunt κατακούω & ὑπακούω, ac præsertim hoc posterius: de quorū vtroq; mox dicā) Hesiod. καί νυ δίκης ἐπάκουε. ‖Ἐπακούω, Ex præceptore audio & disco: vt, ἤρετο εἰ γεγωμέρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν. quod exemplum à Budæo citatur.

Ἐπακούω pro simplici ἀκούω, Audio. Homerus Odyss. ξ. v. 328, — Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem cum accusatiuo itidem, Ἠέλιος θ᾽ ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ καὶ πάντ᾽ ἐπακούει. Apud Lucianum autem cum accusatiuo rei & genitiuo personæ, in Caucaso, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπακούσεταί σου. Apud Herodotum autem cum rei etiam genitiuo, βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic & Plutarchus dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπακουσμός, Budæus ex Aretha affert, sed non addens significationem. Fortasse autem significat exauditionem, eo sensu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῶν εὐχῶν.

Ἐπακουὴς ET Ἐπήκοος, Auditor. Hesiodus in Oper. — ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. In prosa autem Ἐπήκοος, vt Plato De legibus lib. 6, ἐπηκόους δεῖ γίγνεσθαι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν. Dicitur tamen frequentius ἀκουστὴς pro auditore. Apud Xen. autem ἀναβ. 2, ἐπεὶ δ᾽ ἧκον εἰς ἐπήκοον, in locum vnde exaudiri possent.

C. ΚΑΤακούω, Exaudio. Plato Euthydemo, οὐδὲ οἷός τε ἦν περιτεθεὶς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Sic vtitur & Thucydides lib. 2. ‖Κατακούω, Dicto sum audiens, Obtempero. (vnde κατήκοος, pro morigero) Demosthenes Olynth. 1, καὶ ἁπλῶς τούτοις ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμοις ἤδη καὶ ἐλευθέροις ἢ δούλοις εἶναι. καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι.

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dicto audiens, Morigerus. Plato Pol. lib. 7, κατήκοος τῇ πόλει. Vicissim verò πόλις dicitur κατήκοος τῶν φρονούντων à Plutarcho in Fabio, Consilio prudentis obtemperans. Vbi obserua κατήκοος cum genitiuo. ‖Κατήκοος, Subiectus alicui, Qui est in ditione ac potestate alicuius. Pausanias in Atticis, ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοι εἰμί, pro Sum tibi subiectus.

Κατήκοος pro Attentus, vt ἴσθι κατήκοος ex Epigr. citatur pro Attentus sis, Audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κατήκοος λόγων pro ἀκροατής, Auditor.

C. ΠΑΡακούω, Perperam audio, vel Non rectè audio, Fallitur meus auditus, seu Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpositio in hoc verbo quam in παρορᾶν, & aliis multis. Plato in Theæteto, παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, id est (Camerario interprete) In plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. Ego malim (sequendo interpretationem

quam modò huic verbo dedi, reddere. Eorum oculi, aures & mens in plurimis falluntur. Quod ad sensum tamen attinet, leue est discrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non rectè audio, eundem Platonem sequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter se opponit, scribens in Protagora, εἰ τοίνυν ἐγὼ γε ὅτι πάλαι ὀρθῶς ἤκουσα, ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Lucianus in Anacharside, ταῦτα γὰρ φῄς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τῶν παραδειγμάτων. Nisi quis hîc malit pro Perperam intelligo, vt Budæus pag. 649. apud Galenum παρακούσας γὰρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων exponit κακῶς συνεὶς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Quæ expositio potius sequenda est quàm quæ apud eum præcedit, Perperam audio, Temerè exaudio. Porro ideo dicit Budæus se ita intelligere apud Galenum, tanquam non planè affirmans, quòd vidisset Linacrum (cui multum tribuebat) secus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos qui illius interpretationem confirment (vt omittam nunc me nouum videri debere, παρακούειν sumi pro Perperam intelligere, vt ἀκούειν sumitur passim pro Intelligere) Sic igitur Synesius De insomniis dixit, ὅτι τῶν παιδευσιν παρήκουσεν. Sic & Plutarch. in lib. Vtra anim. prudent. παρακούοντες ὑπὸ εὐηθείας θεῖξιν οἴονται πρὸς τὰς ὁρμὰς χρῆσθαι τοῖς παλαιοῖς. Exponitur etiam, Oscitanter & negligenter audio, apud Polybium, παρακούσαντος τῶν λεγομένων. Et, ἀληθῶς καὶ παραλόγως ἀεὶ τῶ Κλεομένους παρήκουε. Quæ expositio in altera quodammodo inclusa est, quia qui negligenter audit, perperam audire solet. ‖Budæus παρακούω interpr. Audiens sic transmitto quasi non audierim, in hoc Syn. loco epist. 5, ὅς τις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi ego παρήκουσεν existimo verti etiam posse Se audisse dissimulauit: vt videlicet sit παρήκουσεν, Audiit quasi in transitu. (Qui enim aliquid quasi in transitu & tanquam aliud agens audiit, id à se auditum dissimulare facilè potest.) Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani loco aptissima videtur, initio orat. quæ inscribitur Iudicium vocalium, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, Audisse me dissimulabam. Vel potius, Audire. ‖Παρακούω, Audire nolo, apud Polybium, inquit Bud. Hinc & pro Dicto audiens non sum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaso, ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18. v. 17, ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Vbi alij vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus sit. Potest etiam commodè reddi fortasse, Si auditis illis morem non gesserit. Sic παρακουόμενος citatur ex Polybio, pro Inauditus & repulsam passus.

Παρακούω, Clàm & quasi furtim audio. Παρακούειν (inquit Cam.) Aristophani, Clàm sermonem sublegere significat, in Ranis, καὶ παρακούων δεσποτῶν, ὅταν λαλῶσι. Et in epigr. — παρακήκοα νῦν ὅτι νίκει. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκόει, Hæc clanculum audiendo cognouerat. Hactenus Camer. In vulg. autē lex. Παρακούω, λάθρα ἐπακροῶμαι, id est, Subauscultando voces aliquorum excipio, & procul quid narrent attendo, vt Cic. dixit De orat. lib. 2. Et Plautus, Clàm sublegere sermonem aliquorum. Quo sensu dictum à poeta ecloga 9, Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper. Arist. Ranis, καὶ παρακούων, &c. Id est, Et corycæū agens, quum loquuntur domini. Budæus vult παρακούειν in hoc Luciani loco esse itidem Furtim audire & Subauscultare, in lib. De merc. cond. pag. 102, καὶ ὁ μὲν πρὸς τὸ οὖς, ἀλλ' ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου. Sed & Erasm. Subauscultare vertit. Ego tamen existimo posse etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in transitu & non plenè. (quod nonnulli verbo Inaudire significari putant: quum alii contrariam illi significationem tribuant. nonnulli autem verbo Obaudire sic vsi sunt, sed nescio quàm Latinè.) Sic autem fortasse & in illo epigr. loco accipi debet. Apud Aristotelem certè Ethic. 7, cap. 6, παρακούειν significationem habet quæ ad istam quam dico, proximè accedit, imò verò eadem videri potest. existimo enim παρακούειν in illo Aristotelis loco esse quod Gall. dicimus, *n'entendre qu'à demi*. Verba Aristotelis sunt, ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσι τῆς προστάξεως. Quæ in postrema interpr. ita fuerūt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, sed ministrorum præpropere rorum more, negligenter & confusè audire, qui priusquam id omne quod dicitur audierint, exiliūt, deinde ab actione aberrant. At verò quidam ex superiorum temporum interpretibus παρακούειν verterunt Non perfectè audire. Videat autem lector num aptius sit Non plenè audire, id est partem duntaxat eorum quæ dicuntur. Quod certè Aristoteles non videtur negligentiæ tribuere, sed cuidam præproperæ ad obeūdum ministerium alacritati. Alioqui παρακούειν non malè etiam reddi potest alicubi Negligenter & oscitanter audire.

Παρακούω & pro ἀκούω ex Herodoto citatur, παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, Audio de illius artificio. Item ex Plat. epist. 7, οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακούοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, ἅμα δὲ, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis sermones. Vide Παράκουσμα.

Παράκουσμα, ατος, τὸ, Praua doctrina, quam quis à malo præceptore didicit, vel Exitiosum acroama, quum quis male audiendo, mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρέπον, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. Et alibi, ἀλλ' ἀεὶ παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. Vide Bud. Comm. pag. 649. Qui tamen alibi scribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari doctrinam, seu documentum. Certè si παρακούω in bonam etiam partem aliquādo accipiatur, (vt in loco modò citato accipi videtur) itidem & παράκουσμα accipi poterit. In vulg. lexicis ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur ex Dioscor. lib. 1, in præfatione, pro narratione ex aliis auditu accepta: idq; turpi & crasso errore: quum manifestū sit legendum esse παρ' ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων.

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea significatione quæ modò exposita fuit. Plat. Epist. 7, διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. Budæus C. 649. ‖Παρακοή, vsitatiore significatione, Inobedientia, Inobsequentia. quæ tamen vix satis Latina sunt. Exponitur & Contumacia. Synes. epist. 67, ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. Vide in ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοὴ & ὑπακοή.

C. ΠΡΟΣακούω, Insuper audio. Plutarchus in lib. De audiendo, οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

C. ΥΠακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures subiicio loquenti ad excipiendum sonum. (qua periphrasi vtor ad exprimendam aliquatenus vim præpositionis ὑπὸ) Ausculto. Et Gall. *l'escoute*. Quod ita differt à verbo *Ouir*, vt *Regarder* differt à *Voir*. Dicimus enim interdum *I'escoute si ie l'orray point*: sicut & *Ie regarde si ie le verray*. Et similiter, *I'escoute bien, mais ie n'oy rien*. Quum tamen alioqui *escouter* interdum idem planè sit quod Audire, (siue ab ἀκούω, siue ab Ausculto sit deriuatū.) Hoc quidem certè verbum Auscultare, eadem etiam de re dictum reperitur de qua ὑπακούειν. vt enim apud Plautum legimus Auscultare ad fores, & Auscultare ab ostio, sic apud Græcos θυρωρὸς, id est ianitor, dicitur ὑπακούειν, vt apud Platonem in Phædone. Et quicunque ad fores accedit daturus illi qui eas pulsauit responsum, ὑπακούειν dicitur. Plut. in Symposio, Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅς τις τε εἴη καὶ διότι κατάγεσθαι βούλοιτο. Eodem autem sensu atque adeo de re eadem vsus est Lucas hoc verbo Act. cap. 12, κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη. Vbi Erasmus ὑπακοῦσαι reddidit Vt subauscultaret. Alii simplici verbo, Vt auscultaret. Sunt autem qui malint Vt responsaret, quò Plautum legisse comperiantur. Quasi verò quicquid in antiquo illo poeta gratiam habet, id protinus ad vsum nostrum eadem cum gratia transferri possit, nullá que illius vocabula aut loquendi genera pro obsoletis habenda sint. ὑπακούειν certè in aliis itidē locis (id est in quibus alia de re agitur) exponitur Auscultare: vt apud Theocr. in Thalysiis, — ἀλλ' ὑπακούσατ'. ‖Ὑπακούω,

Respondeo.(q.d. Aurem præbeo, deinde respondeo) apud Homerũ & Theocr. Ita enim Hom. Od. δ, — ἀκούσαι μὲν ὡς ἐθέλησαι. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὁρμηθέντι Ἠ' ἐξελθέμεναι, ἢ ἔνδοθεν αὖ ὑπακοῦσαι. quod & Eustathius exponit ἀποκρίνεσθαι. Theocr. autem in Hyla, Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός, Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνή. Huc videtur posse referri & Luciani illud, ὑπακούσῃς ἡμῖν ἐμβοῶσιν. Sic & in libro Iob aliquoties vsi sunt qui vocandi putãtur LXX interpretes, vt cap. 14, καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι. Et cap. 19, θεράποντά μου

B ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μοι. Sumpta est autem hæc significatio ex consequente, quia postquam aurem præbuimus nos vocanti, aut quouis modo nos compellãti, respondere solemus. ¶ Ὑπακούω (inquit Camer.) dicitur & accusator & aduocatus quum facta potestate dicendi & rogatus, in medium procedit. Demosthenes in orat. De falsa legat. ὑπῆμασεν ὑπακούοντά τινα αὐτοῦ κατήγορον. Ibidem paucis interiectis, ὅτι μὲν τῆς προθέσεως ψήφου οὐδ' ὑπακοῦσαι καλούμενος ἠθέλησαι. Quam significationem hîc posui quòd affinis proximè præcedenti esse videatur.

C Ὑπακούω, Sum dicto audiens, Ausculto, Morem gero, Pareo, cum genitiuo & cum datiuo. Herodotus, Δαρείῳ βασιλῆος οὐδαμὰ ὑπηκουσαν. Thucyd. ὅτι Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὅμως πρὸς τὴν Λακεδαιμονίων γνώμην ἀεὶ ἦσαν. vbi Ἀθηναίων ὑπακούοντες non simpliciter significat Atheniensibus parentes, sed Qui in Atheniensium ditione sunt ac potestate, vel Atheniensibus subiecti. Pro quo dicitur & ὑπήκοοι. Et cum genitiuo rei, vt apud Theophr. De caus. pl. lib. 5, cap. 4, ἀσθενέστερον γὰρ ὂν μᾶλλον ὑπακούει τοῦ ψύχους. Vbi ὑπακούειν τοῦ ψύχους ad verbum Parere seu cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse fri-

D gori. Sic Gall. *Estre subiect* vtranque harum verbi ὑπακούειν significationum complectitur. Frequentior est cũ datiuo constructio, qua & ipse Thucyd. alibi vtitur: vt ἄλλοις ὑπακουσόμεθα. Sic Demosth. ὑπακούσομαί σοι, & οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν. Sic & apud Aristoph. Nubibus. Iungitur & cum datiuo rei, necnon cum πρὸς habente accus. vt apud Demosth. Pro Ctesiph. τὸν δὲ ὑπακούειν τοῖς ἐπιταττομένοις ἀποφηνάμενον Κίμωνα. Plut. in Lycur-

E go, αἱ γὰρ ἰσχυραὶ καὶ διάκεναι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Dicitur & ὑπακούω τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο: & cum persona etiam datiuo, ὑπακούω σοι τοῦτο. vt ὑπήκουσεν ταῦτα, apud Thucyd. Citatur & ex alio innominato, φόβῳ σοι τοῦτο ὑπακούω. Metaphoricè autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα.

Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Platonem De leg. 10, Orationis sensum assequi & mente comprehẽdere: fortasse (inquit Cam.) translato à ianitoribus verbo, qui di-

F cuntur ὑπακούειν, id est Cognoscere quis adsit & intromitti velit, & respondere quærentibus ab ostio, &c. De hac enim signif. modò dixi. ¶ Ὑπακούειν (inquit idẽ) Intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. vulgò Subaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως lib. 1, καὶ ὅτι τῆς ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Exẽpla huius significationis & apud gramm. passim extant.

Ὑπακούειν pro simplici ἀκούειν, apud Homerũ, Il. ξ, v. 484, Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Vbi Eustath. ἤγουν ἁπλῶς ἤ-

G κουσε. Sic & in principio lib. θ Iliadis, Αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε· θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον. Vbi idem schol. videri dicit esse pro simpliciter ἀκούειν. In vulg. lexicis ex Aristoph. citatur λιτῆς ὑπακούειν pro Audire preces. Fortasse autẽ potius ponitur pro Exaudire.

Ὑπακοή, ῆς, ἡ, Obedientia: vt παρακοὴ est inobedientia. Quæ eleganter à Paulo inter se committuntur epist. ad Romanos cap. 5. v. 19, ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

H Ὑπήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Moriger⁹, Qui paret, Subiectus, Qui imperio alicuius subest. Aristoph. Pluto, Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἐσθ' ὑπήκοα. Frequentius cum genitiuo: vt Plut. in Solone, ὑπήκοον τῆς δικαίου πόλιν κατέστησε, æquitati morigeram. Apud Herodotum ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, qui est in ditione & potestate regis. Sic πόλις ὑπήκοος Ἀθηναίων, Ciuitas quæ est in ditione vel sub ditione Atheniensium, Ciuitas Atheniensibus subiecta. Apud Xenoph. ὑπήκοον ἔχειν, habere in vel sub potestate, sicut ὑπήκοον ποιεῖσθαι in potestatem redigere.

c. 2. Ἀνυπήκοος, Inobsequẽs. vt ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, Plat. Tim.

c. 2. Προσυπακούω, Præterea subaudio, vt gramm. vtuntur.

C. Ἀκουσίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀκοῦσαι & θεὸς compositum. vnde φέγγος ἀκουσίθεον in Anthol. epigr. exponitur, Quod à deo auditur, Quod ad dei aures peruenit. τὸ εἰς θεοὺς ἀκοὰς ἐρχόμενον, Suidas.

¶ Ἀκουτίζω (quasi ἀκουσίζω ex ἀκουστὸς) F. ίσω. Audire facio, vt exponitur apud Græcos Bibliorum interpretes, à quibus potissimùm vsurpatur. Suidas ἀκουτίσαι exponit διδάξαι, id est docere. Crediderim ego ἀκουτίζω propriè sonare Audibile reddo: & Audiri facio malim exponere quàm Audire facio. Cum accusatiuo, Psal. 50, ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiam. Vulgò, Auditui meo dabis lætitiã. At cum genitiuo, Cant. Sol. cap. 2, ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Gregorius à passiuo themate Ἀκουτίζομαι vsurpat ἀκουτισθῶμεν. De baptismo, καὶ ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν.

Ἀκουτίζειν τοῦ λόγου, Ex Aristotele citatur pro Obtemperare rationi.

Ἀκουστικός, ή, όν, Obtemperans, Obediens. Budæus ex Aristotele.

¶ Ἀκουάζω, vel potius Ἀκουάζομαι, in voce passiua, Idem quod Audio, in prima & propria significatione. Od. ι, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ. At Il. δ, ἀκουάζεσθαι δαιτός, pro vocari ad cœnam. Ad verbum, Audire cœnam, Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, Primi cœnã meam auditis, pro Ad cœnam vocamini. à consequenti videlicet.

ἈΚΡΟΆΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, Idem quod ἀκούω, Audio.

Quibusdam tamẽ placuit hoc discrimen statuere inter hæc duo, vt hoc esset studii, illud sensus: sed non obseruatur hæc differentia. Iungitur itidem vt ἀκούω, genitiuo personæ, accusatiuo rei. Demosth. Pro corona, τὸ ἐμοῦ μὲν ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Plato in Apologia, ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι, Me disserentem audient adolescentes. Cũ rei autẽ accusatiuo, Æschin. contra Ctes. ἀπῶς ποτ' ὑμεῖς ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; Idem ibidem, ὥσπερ ἐπῳδὴν ἢ ἄλλο τι τέλειον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Lucianus, ἠκροῶ μὴν γὰρ ἅπαντα. Iungitur verò interdum & genitiuo rei: vt apud Isocratem in Plataico, μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων.

¶ Interdum etiam absolutè (id est sine casu) ponitur ἀκροῶμαι, vt apud Isocratem. Et ἀκροώμενος, Auditor. Plutarchus De audiendo, καὶ περὶ τὸν λέγοντα καὶ περὶ τὸν ἀκροώμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio discendi causa, rursum cum genitiuo. Damascius, ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγονότων καὶ σοφίαν κεκτημένων. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι esse μανθάνειν: vt ἀκροατὴς est μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dicto sum audiẽs, Ausculto, Pareo. Cum genit. quã & ipsi ἀκούω significatione cum eadẽ constructione dedimus. Sic autem vsurpauit ἀκροᾶσθαι Antiphon, teste Suida. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τῶν ἐπιστατοῦντων, Parere imperãti. Arist. in Panathenaico, βασιλέως ἀκροᾶσθαι, Regi audientem dicto esse. Sic apud Thucydidem, τὸ ἡμέτερον πλῆθος οὐκέτι ἀκροώμενον τούτων.

Ἀκρόαμα, τος, τό, Quod auditur, ἄκουσμα. Æschines in Ctesiphontem, εἰ Δημοσθένης ἀναβὰς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ἃ πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γίνεται, Si Demosthenes in suggestum ascendens, seipsum laudabit, iam hoc acroama iis quæ passi estis grauius ac molesti⁹ fuerit. Retineo autem vocem Græcam in huius loci interpretatione, Ciceronem sequens, ita scribentem pro Archia poeta, Themistoclem illum summum Athenis virum dixisse aiunt, quum ex eo quæreretur quod acroama aut cuius vocem libentissimè audiret, Eius à quo sua virtus optimè prædicaretur. Xenophon quoque generali sententia docet nihil lubentius à quoquam audiri quàm suam laudem: vt contrà nihil molestius quàm conuitium, appellans ἔπαινον (id est laudem) ἀκρόαμα

ἥδιστον: at λοιδορίαν, id est conuitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα Qui alibi ἔπαινον vocat ἄκουσμα ἥδιστον, eodem sensu: vt dictum est in hoc nomine ἄκουσμα. Athen.12, καὶ περὶ τῶν θεαμάτων καὶ ἀκροαμάτων, id est, De spectaculis & auditionibus. Accipiendo videlicet auditiones pro iis quæ audiuntur. Qua in significatione & in modò citatis locis ἀκρόαμα exponi poterit Auditio: simplicius videlicet quàm Narratio, vel Recitatio, vt alii. Sūt verò & qui tradant ἀκρόαμα esse festiuam & iucundam narrationem, manifesto errore: quum ἀκρόαμα generale sit nomen, & tam in malam quàm in bonam partē vsurpetur. vnde sunt βαρύτερον ἀκρόαμα & χαλεπώτατον ἀκρόαμα in locis à me modò citatis. Sciendū est præterea Ciceronem τὰς δι' ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatū esse apud Epicurum voluptates quæ auditu percipiuntur: vt videre est in edito à me Cic. lex. Græcol.

Ἀκρόαμα, ipsa persona quæ auditur, apud Athen. αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Κάνου γὰρ αὐλήσαντος αὐλοῖς παρὰ δεῖπνον (ἀκρόαμα δὲ ἦν Κάνος εὐδοκιμούμενον) ἐπαινέσας, &c. Ita & à Cicerone vsurpatur: vt pro Sestio, Ille ipse ludens non solùm spectator, sed actor & acroama. Sic & Verr.6.

Ἀκροαματικός, ή, όν, Ad auditionem pertinens, vel In auditione cōsistēs. q.d. Auditorius, Auscultatorius. vt ἀκροαματικὴ διδασκαλία. Plut. in Alexandro, de ipso loquēs, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν (ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς) μεταλαβεῖν, id est, Sed etiam arcanarū & grauiorum disciplinarum (quas illi peculiari nomine acroamaticas & epopticas appellantes, non efferebant in vulgus) cognitionem aliquam habuisse. Ibidem in epistola Alexandri ad Aristotelem, οὐκ ὀρθῶς ἐποίησας ἐκδοὺς τοὺς ἀκροαματικοὺς τῶν λόγων, id est, Non rectè fecisti qui acroamaticos libros vulgaueris, vel in vulgus edideris. Vbi acroamaticos libros vocat (Budæo teste) de recondita Peripateticæ sectæ disciplina editos. Quod & ex modò citato Plutarchi loco, & ex Auli Gellii cap. 20, lib. 2 (quò etiam te remitto) satis liquet. Sed vt omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ huius appellationis fuerit ratio explicat. Ego verò existimo dictas disciplinas acroamaticas quæ huiusmodi essent vt aliter quàm audiendo præceptorem & ex viua eius voce percipi non possent: libros autem acroamaticos, qui huiusmodi acroamaticas disciplinas cōtinerent, nominatos. Videntur autē meam sententiam vltima epistolæ ad Aristotelē verba confirmare.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, Auditio, Ipsa audiendi actio. Æschines in Ctes. κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τἀληθῆ λέγοντας. Item ἀκρόασιν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Audire (ad verbum, Auditionem facere) ἐκείνως τὴν ἀπόλοιπον ποιήσασθε ἀκρόασιν. Idem ibidem, τὴν ἀκρόασιν οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποιοῦντο ὥσπερ νῦν. Isocr. De pace, οὐκ ἐξ ἴσου τὴν ἀκρόασιν τῶν λεγόντων ποιούμενοι, Facere auditionē eorū qui orationē habent apud vos. pro, Audire eos qui, &c. Auditionem præstare iis qui, &c. Sic nostrate sermone dicitur Facere lecturam alicuius scripti (*en faire la lecture*) pro Legere. Vitruuius vltimi libri cap. vltimo dixit Acroasin facere, Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodum quum venisset, acroasin fecit, exēplúmque protulit muri, & supra id, &c. Vbi existimo acroasin facere paulo generaliori significatione vsurpari pro ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι. neque enim video quî conueniat vt pro recitatione hic acroasin accipiamus. ‖ Gaza ἀκρόασιν passiuè vsurpauit pro Audientia. nam hæc ex Catone maiore verba, Ipsa oratio facit sibi audientiam, interpretatur, αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτοῦ ἐξεργάζεται ὁ λόγος. Hic ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι, est Facere se audiri: at ἀκρόασιν ποιεῖσθαι in locis modò citatis, est (vt dixi) ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, ex consequenti videlicet. auditur enim recitatio. Vnde ἀκρόασιν ποιεῖσθαι non pro Audire, vt in superioribus exemplis, sed pro Recitare: vt, ἀφυοῦς τινος ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιουμένου. Sic ἀκρόασις ἐπιδεικτική, Recitatio ostētatoria, vel sese ostentans, vel ostentationis gratia scripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. &c. ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἀπαγγέλλοντες. Idem in Prometheo dicit ἀκρόασιν σοφιστικήν. vbi exponunt disceptationem, sicut & in præcedente loco narrationem. Ego malim vtrobique recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur sumi à Plutarcho pro ipso loco in quo fit acroasis, De discern. amico ab adulatore, ὅθεν ὁρᾶν ἔστιν αὐτοὺς ἕδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θέαις καταλαμβάνοντας. Apud Ciceronem quoque Epist. ad Att. 19. lib. 15, sic accipio acroasin: aut certè pro consessu aut corona hominum, acroaseωs ergò congregatorum, vbi dicit, Et mehercule ipsius literæ sic & φιλοστόργως & πυκνῶς scriptæ, vt eas vel in acroasi audeam legere. Quam vocis huius expositionē ignorantes quidā, grauiter lapsi sunt.

Ἀκροατής, οῦ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. De pace, αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς κοινοὺς ἀμφοτέροις [τοῖς λόγοις] ἀκροατὰς παρέχοιεν. Ita enim lego apud Isocratem, ἀμφοτέρους corrigens & ex eo faciens ἀμφοτέροις: ex Demosthenis loco, in quo ita scribens, videtur hæc ipsa Isocratis mutuatus esse verba: in oratione Pro corona, παρέχων ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατήν. Iul. Pollux negat probum esse vocabulum apud Menandrum ἀκουστής pro ἀκροατής.
‖ Explicatur autem ἀκροατής à Suida μαθητής, id est discipulus. quemadmodum videlicet & Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis discipulo. quomodo & ἀκουστὴν vsurpatum antea vidimus. Isocrates tamen ἀκροατὴν & μαθητὴν distinguit, ad Nicoclem, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκροατὴς γίνου, τῶν δὲ μαθητής. vbi ἀκροατὴν accipit in generali significatione quam priorem posuimus, pro eo qui aliū audit, non tanquam discipulus & discendi causa, sed quouis modo.

Ἀκροατικός, ή, όν, Auditorius, Ad auditionem pertinens, ἀκροατικὸς μισθὸς apud Lucianum in Encom. Demosth. Merces auditoria, id est, quæ pro auditione datur. κομίζω τὸν ἀκροατικόν, ἔφη, μισθόν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἢ δικαστικόν.

Ἀκροατήριον, ου, τό, Auditorium, Locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plutarchus De audiēdo, οἱ δὲ τὰς ξένας φωνὰς τοῖς ἀκροατηρίοις νῦν ἐπεισάγοντες. Suggestū quidā, alii Pulpitum interpretantur.

C. Ἐπακροάομαι, ὦμαι, Ausculto. ET Ἐπακρόασις, Auscultatio, Auditio, in vulg. lex.

ΑΚΡΟΣ, α, ον, Summus, id est Extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, prouerbialiter, Summis digitis attingere. quod etiam dicitur primoribus digitis. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, itidem prouerbialiter, Sūmis pedum vnguibus ingredi. Quod & ἐπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖν dicitur, subaudito substātiuo, in hoc Sophoclis versu, Ὑψήλ' ἐφώνεις, κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις. Apud Apollonium Argon. 1, ἄκρα ἴχνη, Summa pedum vestigia, vel Summa pedum planta: vbi scribit, — οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ἐπ' ἄκροις Ἴχνεσι τεγγόμενος. ‖ Item Ἄκρος, Summus, id est Supremus, In summo positus, Altus: vt ἄκραι κορυφαὶ ὄρους, apud Aratum (posito plurali pro singulari) Summus vertex montis, vel supremus. Id est, Summa pars siue suprema verticis: pro quo dicit Homerus superlatiuo gradu ἀκροτάτη κορυφή. Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Aiace ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte pro Prima parte noctis. eodem videlicet sensu quo vulgò dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur à Nicandro ἀκρέσπερος. nam hanc vocem explicās scholiastes, ait esse κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός. quasi περὶ ἄκραν ἑσπέραν. ‖ Capitur & pro Celsus, Altus. atque ita Cic. exponit in Arati modò citatis locis.

Ἄκρος, metaphoricè, Summus, Summum siue supremum gradum obtinēs in re aliqua, Perfectus (&, vt Cicero, Summus & perfectus) Præstantissimus, Excellentissimus, Singularis: vt τετραγωνιστὴς ἄκρος, summus tetragonista. Ita dictum est illud, ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sed allusio est in ἄκρος & Ἄκρων nomine proprio. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legislator, id est excellentissimus. Qua in significatione Maximum quoq; vsurpant interdū Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τέχνην, subaudito nomine

κῶ, Summus in sua arte, Artis suæ peritissimus. Et cum præpositione εἰς. vt ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. De repub. 6, Præstantissimus in philosophia, Præstantissimus philosophus. Nec verò de persona tantùm vsurpant ἄκρος, sed etiam de re: vt ἄκρα σοφή, apud Platonem. Et ἄκρα φιλία, apud Basilium, ὃς καὶ ἐμοὶ εἰς τὴν ἄκραν φιλίαν ἡρμόσατο, Qui mihi summa iunctus est amicitia. A

Ἄκρος format etiam comparatiuum ἀκρότερος, & superlatiuum ἀκρότατος, qui apud poetas vsitatissimus est, quòd dactylum efficiat remanente vna syllaba. Habet autem ἀκρότατος positiui ἄκρος significationem. nam perinde est siue cum Arato dicas ἄκρη κορυφῇ ὄρεος, siue cum Homero ἀκροτάτη κορυφῇ, pro Summus vertex montis, vel Summum cacumen. Il. α, Ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο Hesiodus autem dixit ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἑλικῶνος. Sic & Il. λ, Homerus de arbore loquens, — ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ᾽ ἀκροτάτῃ πεφύασιν, In summa arbore, pro In summa eius parte. Idē ἀκροτάτην χρόα vocat summam & quasi superficialem corporis partem, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. B

Ἄκρον, ου, τό (substantiuè positum) Extrema pars, Extremitas, & ἄκρα extremitates cuiuslibet rei. Item ἄκρα Termini, Fines, τὰ πέρατα. ‖ Est etiam Ἄκρον (iuxta alteram in adiectiuo ἄκρος positam significationē) Summitas, Summa pars siue suprema, Vertex, Cacumen. vt Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, Cacumē Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, & in plurali ἄκρα τῶν ὀρῶν vtplurimum: (quod & composita voce ἀκρώρεια) reperitur tamen & per se positum ἄκρα, vt apud Herodotū. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, 1. Summus gradus: vt εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς, Qui ad summum sapiētiæ gradum peruenit. ‖ Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: vt ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. Primas partes obtinere. ‖ Reperitur verò & cōparatiuus gradus Ἀκρότερα pro substātiuo positum. nam (vt Apollonii schol. tradit) τὰ ἄκρα τῆς κεραίας, id est Extremitates antemnæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus superlatiui, significat (sicut & Ἄκρα) Extremitates digitorum tam pedum quàm manuum. C

C. Ἐπάκρος, ου, ὁ καὶ ἡ, In summitate angustus, In angustum desinens. ἐπάκρα apud Hippocr. τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἀπὸ ἢ μύουρα, Galenus.

C. Ἀκροβατέω, ῶ. F. ήσω, Sūmis pedum digitis gradior, Gradior summis digitis terræ insistēs, In digitos erigor. Lucianus Icaromenippo, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες χαμαιπετῶς ἐπηρόμενος. καὶ ἀκροβατῶν μετὰ τῆς πτήσεως. Antiphilus in Anthol. epig. Ἀτραπὸν ὀθνείοις ὄμμασιν ἀκροβατεῖ. Ex ἄκρος & βατέω inusitato verbo, facto à βάω. ‖ Item Ἀκροβατέω, pro Superbè incedo, apud Suidam. D

C. Ἀκροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Summis pedum digitis ingrediēs, Erectus incedens. Propriè, erectus in summos pedum digitos, apud Basilium. ‖ Item Ἀκροβατικὸς, adiectiuum, quod exponitur Scansorius à Budæo ex Vitruuio. E

C. Ἀκροβάζω, Idem quod Ἀκροβατέω. Nam Hesych. ἀκροβάζειν exponit ἀκροις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν.

C. Ἀκροβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Summa parte tinctus. in Anth. epigr. Ex ἄκρος & βάπτω.

C. Ἀκροβολὶς, ίδος, ἡ, Iaculi genus, vt ait Suidas: subiungens Ἀκροβελίζεται, τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. Ἀκροβολίζω δέ. Vbi suspecta esse potest scriptura. nam Hesychius ἀκροβολίδος tantùm meminit. F

C. Ἀκροβηματίζομαι, Sto in summo suggesto vel tribunali. Hes. Ex ἄκρον & βῆμα. G

C. Ἀκροβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Germen in cacumine habens. Ex ἄκρος & βλαστός.

Cætera ex ἄκρος composita vide in illis vocibus quibus præfixum est: vt Ἀκρόβυστος in βύω, & Ἀκρογωνιαῖος in γωνία, & Ἀκρόδετος in δέω, & Ἀκρόδρυον in δρῦς, &c. Sic & Ἀκρώρεια in ὄρος. Ea autem quærere nescientibus, monstrabit index.

Ἄκρως, Aduerb. Summè, Perfectè. Gal. ad Glauc. 1, ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, Quum est summè siccum, Quum summā siccitatem habet. Diosc. lib. 3, ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἐψυγμένα &c. Adeo conducit vt nihil supra. H

¶ Ἄκρα, ας, ἡ, (substantiuum) Summitas, Culmen, Fastigium. Bianor in Anthol. epigr. Ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Corruit tota domus à tecto, vel à culmine tecti aut fastigio. Huc pertinet Κατ᾽ ἄκρας, siue Κατάκρας, quod vide in Κατά. Itē Sūmitas mōtis, Vertex seu cacumen. Gregorius, ἐπὶ πρὸς τὰς προπόδας τοῦ ὄρους στρεφόμεθα, τὰ ἄκρας ἀπολειπόμενοι. Ἄκρα pro summitate, significatione generali: vnde ἄκραν κουφότητος ἔχειν, apud Dioscoridē lib. 5. cap. 77, Summitatem leuitatis habere, pro, Summum gradum leuitatis. Quod etiam dici possit ἀκρότητα κουφότητος. ‖ Ἄκρα, Promontorium. Pausanias, ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρας κεφαλᾶς. ‖ Ἄκρα, ἀκρόπολις, Hes. Arx. Æschines, καὶ δι᾽ ἐνδείαν χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν παρέδοσαν. Plut. in Coriolano, ἀναγαγόντες αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, ἀδὺς ὥσπερ κατὰ τοῦ ὑποκειμένης φάραγγος. ‖ Capitur ἄκρα & pro extremitate: sicut & ἄκρον alicubi summitas, alicubi extremitas exponitur. Hesychius quoque ait ἄκρα poni pro ἀρχὴ vel τέλος.

Ἀκραῖος, ου, ὁ, Idem quod ἄκρος. vnde & τὰ ἀκραῖα substantiuè positum pro τὰ ἄκρα, id est extremitates corporis apud Galenum, μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. Alibi pro eodē dicit ἀκρωτηρίων.

Ἀκραῖος, Factum ab ἄκρα, significante peculiariter arcem. vnde Venus ἀκραία apud Pausaniam, Quæ est in arce, ἡ ἐν ἀκροπόλει. & Poll. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Euripidem autem Iuno ἀκραία, Quæ arcibus præest. Apud Hesychium tamen legimus Ἀκρία, Minerua, apud Argos, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, à qua & Acrisius nominatus fuit. Addit autem, Iunonē quoque, Dianam, Venerem, ita dictas, quòd essent sitæ ἐπ᾽ ἄκρῳ. ita enim apud eum legitur, quum prius scriptum sit ἐπ᾽ ἄκρας. Sed & ante προσαγορευομένη deesse puto ὅπω apud illum.

¶ Ἀκρότης, ητος, ἡ, Summitas, Extremitas. Plutarchus De primo frigido, καὶ δεχομένην τὰς ἐναντίας ἀκρότητας, id est aduersarias extremitates. Plutarchus, ὅπου γὰρ ἔστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item Fastigiū, Apex, metaphoricè. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ᾽ αὐτὴν φθάσαι ἀκρότητα, Moses autem, qui & ipsum philosophiæ attigit fastigium, id est, Ad summum philosophiæ gradum peruenit.

¶ Ἄκρις, ιος, ἡ, Summitas montis. Cacumen. & in plurali ἄκριες apud Homerum. ‖ Ex hoc autem ἄκρις dictus est Iupiter cognomento ἄκριος, vt tradit Eustathius. Item ἀκρία Minerua, ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, vt scribit Hesych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρη, vt κνηστις ex κνηστήρ, si Eustathio credimus. Ἀκρίς autem pro cicada, vide infrà.

Ἄκριος, ου, ὁ, adiectiuum, In summo seu in cacumine positus. vnde ἀκρία Minerua, quod vide suprà in Ἀκραῖος post ἄκρα.

C. Ἐπάκριος, ου, ὁ, q.d. cacuminarius, à cacumine. (Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis & formationem, Latinitatis metas egredi) Ita cognominatus fuit Iupiter quòd in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hesych. & Eustath. Vide Ἀκρία & Ἀκραία. ‖ Ἐπακρία, Regio Atheniensium, & ἐπακρεῖς vrbes, à Cecrope ita nominatæ, vide apud Etymol.

C. Τετρακρία, Sicilia, sic dicta quòd tres habeat ἄκρας, id est promontoria, Pachynum, Lilybæum & Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Stephanus Siciliam dicit: addens & aliam etymologiam. dicit enim ita appellatam, vel ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, vel ὅτι τρίναξι ἐστὶν ὁμοία. Apud eū tamen legitur θρίναξι cum θ. Cæterùm quum inueniatur ἄκρις, malo hoc & reliqua ab eo deducere: vt sint quidem ab ἄκρη, sed non immediatè, vt ita loquar.

C. Ὑπεράκρια, Montium cacumina. Herodotus, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον· τὰ δ᾽ ὑπεράκρια ἔδιον Καρῶν. Qui locus ab Eustathio affertur, postquam dixit Herodotū pro ἀκρίας dicere ἄκρια neutro genere: quum tamen hîc sit ὑπεράκρια.

Ἀκρίζω, F. σω, Summa loca seu editissima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Eustathius, addens Ἐξακρίζω ab Euripide hac eadem significatione dici. ‖ Ἀκρίζω, Summitatem vel extremitatem seco, In summa parte abscindo. τὸ ἄκρον κόπτω, vt Euripidis schol. exponit in Oreste. ‖ Capitur etiam neutraliter apud eundem in OEneo, pro Summis pedibus ingredior, teste Hesychio.

C. ΕΞακρίζω, ET ΕΠακρίζω, ET ΥΠΕΡακρίζω. Ἐξα-

κρίζω apud Euripidem pro Cacumina perambulo, vt A
modò dictum est. Ἐπακρίζω autem pro Ad summum perduco, & finem impono, quendam dixisse testatur idem grammaticus. At Ὑπερακρίζω à Xenophonte etiam vsurpatur pro Per summum euado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchico, καὶ τάφρους ἀσφαλῶς περᾶν, καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ' ὄχθων καταίρειν. Qua significatione alibi dicit τείχια ὑπεραίρειν καὶ ἐπ' ὄχθοις ἀναλλέσθαι. In vulg. lex. citatur ex Euripide, ὑπερακρίζει δωμάτων pro Ædibus imminet desuper.

¶ Ἄκρων, ωνος, ὁ, pro ἄκρον, Extremitas membri. In Hippia B
tria, ἄκρωνα χοίρειον πιότατον καθεψῆσαι δεῖ, Ruellius vertit Trunculum porci. vt sit ἄκρων hîc membri truncati extremitas. Vertit autem trunculum, tanquam habeat ἄκρων diminutiui formam. AT Ἀκρᾶα Hesychio Viscera. Ἀκρώνιον autem quod exponitur ἄθροισμα, aliunde sit necesse est.

¶ Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, Summitas, Cacumē. Herodotus, ἀκρωτήριον τοῦ οὔρεος, Vertex montis. ‖ Significat & promontorium. ‖ Item ἀκρωτήρια dicuntur extremæ partes siue extremitates corporis, τὰ ἄκρα, vel τὰ ἀκρῶα. Gal. ad C
Glauconem 1, ἡ τῶν ἀκρωτηρίων ψῦξις. Sic Diosc. lib. 6, ἀκρωτηρίων ψῦξις. & lib. 1, τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥιγοῦμεν. Thucyd. ἄκρας χεῖρας & ἄκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια. ‖ Aristoteles (vt ait Budæus) ἀκρωτήρια vocat extremam partem digitorum sub vnguibus latentem, & extremas partes ossium. ‖ Item ἀκρωτήρια (ait idem) Pinnacula & prominētiæ ædificiorum, apud Plutarchum in Cæsare, ὥς γε τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκείμενον ἦν ἐπὶ κόσμῳ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ψηφισαμένης, ἀκρωτήριον. id est fastigiū, ex Cic. & Suet. ‖ Vitr. tamē hæc distinguit. ‖ Itē D
Ἀκρωτήρια sunt (vt tradit Hesychius) τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ἀνατιθέμενα ζῴδια: vel, vt alii, τῶν νεῶν. Budæus ita posse intelligi ait hoc in loco Athenæi, lib. 5, vbi Philadelphi pompā describit, ἑξῆς ἐπεφέρετο κυλίκια ἀργυρᾶ δωδεκαπήχη δύο, ὕψος πηχῶν ἕξ. ταῦτα δ' εἶχεν ἄνωθεν ἀκρωτήρια καὶ ἐν τῇ γάστρᾳ κύκλῳ, hoc est, animalia è summis labris prominentia. ‖ Ἀκρωτήρια sunt etiam rostra nauium & ornatus (inquit Budæus) locos subiungēs non in quibus sit nomen ἀκρωτήρια pro Rostra, sed verbum ἀκρωτηριάζειν pro Rostra adimere. At Bayfius locum hunc ci- E
tat in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια (dixerat autem antea ἀκροστόλια esse Rostra) positum sibi videri: Xenoph. Hell. 2, ἀπάγων τὰ τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια. ‖ Ἀκρωτήρια Vitruuius lib. 3 nuncupat angularia & mediana. videtur autem (inquit Cælius Rhodiginus) statuæ sic plerunque in ædificiis excitari consuetæ. Vide Vitruu. Sit autem simplex an compositum hoc nomen, dicam in proximè sequenti verbo, quod ab eo de ductum est. F

Ἀκρωτηριάζω. F. σω, Extremitates corporis amputo, Corpus mutilo, Hominem mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. in 5, ἀκρωτηριάζων δὲ καὶ φονεύων καὶ σφάζων πολλοὺς διέφθειρε. Athen. lib. 5, de Scythis loquens, εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὓς ἀφίκοιντο, ἠκρωτηρίαζον τὰς ῥῖνας, id est, Eò processerunt insolentiæ, vt ad quoscunque homines venissent, illis nares mutilarent. Sic enim & apud Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet & nasus, vt à Græcis ἀκρωτηριάζεσθαι. Nec verò desunt qui existiment ἀκρωτηριάζειν esse G
propriè aures mutilare, quasi videlicet vox ὦτα hoc in verbo inclusa sit: atque hoc placuit Etymologico, qui posito verbo Ἀκρωτηριάζω, subiungit morē fuisse apud veteres, eorum quos in flagitio aliquo deprehēdissent, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνειν, id est extremitates aurium amputare. Quam etymologiā, vt & alias multas eiusdē autoris, planè absurdam esse mecum fatebūtur, vt spero, qui mecum considerabunt quæ dicam. ἀκρωτηριάζω quin ab ἀκρωτήριον deductū sit, nemo ire possit inficias. Quòd si ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηριάζω, & significet τὰ H
ἄκρα τῶν ὤτων τέμνω: dicamus necesse est nomini ἀκρωτήριον eādem subesse τῶν ἄκρων τῶν ὤτων significationem. At hoc dicere absurdum est, quum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quàm nasi, quàm manuum, quàm pedum ἄκρα dicantur: quinetiam ἀκρωτήριον sumatur (vt & ἄκρον, vel ἄκρα ἄκρας) pro montis vertice, item promontorio. Dico igitur compositum non esse ἀκρωτήριον, & ab eo dici ἀκρωτηριάζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem planè ratione qua ab ἄκρον Euripides formauit ἀκρίζω, & vsurpauit pro τὰ ἄκρα τέμνω.

Ἀκρωτηριάζω, metaphoricè, quemadmodum & apud Latinos Mutilo. Chrys. in epist. ad Rom. c. 1, δι' οὐδὲν δὲ ἕτερον τοὺς ἀνούχους ποιοῦντες κολάζουσιν οἱ νομοθέται, ἢ ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, id est, Imminuunt naturæ vim castratione. Demosthenes quoque ἠκρωτηριασμένος metaphoricè vsurpat, præteritum in actiua significatione positum ab ἀκρωτηριάζομαι, in orat. Pro corona, ἄνθρωποι μιαροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες, id est, Imperii & finiū patriæ circuncisores, Qui laceram patriam & mutilam flagitiosa proditione reddiderunt, vt Budæus interpretatur. Suidas ἠκρωτηριασμένοι (quod pro ἠκρωτηριακότες capitur) exponit λελυμασμένοι, id est qui labefactarūt. Existimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν siue ἀκρωτηριάζεσθαι fœdam quandam iniuriam significari: vt videlicet fœdum remanet corpus post mutilationem. ‖ Ἀκρωτηριάζεσθαι autem in passiua voce simul & significatione, eáque itidem metaphorica, apud Herodianū, de Alex. Mām. exercitu à Perside redeunte ita loquentem, καὶ ἠκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρᾳ. quod exponitur Labefactata fuerunt eorum corpora & attrita.

Ἀκρωτηριάζω, pro Rostra adimo. Herodotus in Thalia, καὶ τῶν νεῶν κάπρους ἐχουσέων τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν, id est, Rostra ademerunt, vt vertit Budæus, dicens ἀκρωτήρια inter cætera significare etiam rostra nauium & ornatus. Xenophon Hell. 6, ὁ μὲν τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμός, οῦ, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicuius partis. Diosc. lib. 7, c. 1, ἐπὶ δὲ δι' ἀκρωτηριασμοῦ.

ΑΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, (secundum Suidam autem ἀκρεμὼν όνος, ὁ) Ramus maior, Grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Redditur & Stipes à Gaza apud Theophrastum De causis plantarum, οὐ γὰρ ἀπὸ παρασπάδος καὶ ῥίζης καὶ κλωνός, οὐ πάντως δύναιτ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ συκῆ, id est (Budæo interprete) Non enim quod auulsione & radice & ramulo prouenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere potest, vt vitis & ficus. Sic autem Budæus reddit, Gazæ interpretationem sequens: qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponēs ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. Ab Etymologico ἀκρεμὼν exponitur ὁ κλάδος. à Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοί, κλάδοι. in qua explicatione existimo illos κλάδους in generali significatione accipere. alioqui enim κλάδος propriè minorem ramum seu surculum significat. ‖ Sic & ἀκρέμων apud poetas interdum generaliter pro quouis ramo. ‖ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαράθρου, id est fœniculi. lib. 3, cap. 81, ἔτι σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλὼν & Πτόρθος. ‖ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὄζος ἄρηος, vt tradit Eustathius.

‖ Κρεμὼν etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etymologicus. fit autem κρεμὼν à κρεμῶ, id est pendeo: vt ἀκρέμων ab ἄκρος, id est summus: quòd sit in sūma arbore, id est in summitate arboris, ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam autem subtilius (& quidem subtilius quàm par sit) ὁ ἐπ' ἄκρου μένων. quasi verò illa terminatio μων non itidem in multis huiusmodi deriuatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere nō possunt. Quod autem ad κρεμὼν attinet pro ἀκρέμων, nullo testimonio fidem eius facit Etymol. eiúsque cæteri lexicographi nō meminerunt: ideóque in dubio relinquo.

Ἀκρεμονικός, ή, όν, Adiectiuum formatum ab ἀκρεμὼν, vt si quis à Ramus formet Ramalis, vt ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις apud Theophr. lib. 4, id est ramorum grandium.

ΑΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, Locusta. Theocrit., — βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Comicus quidam apud Athenæum εἰ σπὶν δ' ἂν εἰμι ἀκρίς. Apud D. Matthæū vbi dicitur Ioannes Baptista esitasse ἀκρίδας, fuerunt qui ἀκρίδας acci-

piendum putauerint pro fruticibus; aut surculis quibusdam delicatis, nouamq; huic voci tribuentes significationem: quùm recepta optimè conueniat. Cõstat enim cum ex Aristophanis tum ex aliorum autorum locis, locustis vesci solitos veteres. vnde & ἀκριδοφάγοι quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, & alii. Ponuntur autem variæ huius nominis etymologiæ: ex quibus vnica mihi placet (quam & sequor) παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυλῶν νέμεσθαι. A

Ἀκρὶς, quæ & Phalæna & Lampyris, quæ vocabula vide. B

Ϛ. Ἀκριδοθήκα, Instrumentum ad venandas seu capiendas locustas. In vulg. lex. Capsula ad venandas locustas. Theocr. Idyll. 1, Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀνθερίκοισι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήκαν.

C. Ἀκριδοφάγος, Locustarum esitator, Qui locustis victitat. Vide paulo antè in Ἀκρίς.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, diminut. Locustula.

ἈΚΡΙΒΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Exactus, Exquisitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de personis. sed frequentius de rebus, nisi me fallit memoria. Isocrates ad Nicoclem, ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων, id est exactas explorationes, vel accuratas. Quo sensu Chrysostomus De sacerdotio ἀκριβῆ & βεβασανισμένην ἔρευναν dixit. Aristot. Rhet. 3, διὸ τὰ ἀκριβῆ πάρεργα καὶ χείρω φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Sic dicitur ἀκριβὴς σταθμὴ, exacta amussi, pro Exactè ad amussim. Plutarch. in Præcept. de san. ἡ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι᾽ ὄνυχος λεγομένη δίαιτα. Ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν apud Lucianũ, Exquisitus & exactus. Sic & ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosthenem Pro corona. ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem significationem vocabuli retinendo, quàm vt alii Tenax memoria. Demosthenis locus est hic, ἀλλ᾽ οὐ πάνυ ταῦτα παρ᾽ ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, ὧν ἐγὼ προσῆκεν ὀργῇ. id est (vt quidem ego interpretos) Sed hæc accuratè & diligenter non mandatis memoriæ. Ἀκριβὲς σημεῖον, Certum & exploratum signũ. Ἀκριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quàm cum aliis Tenax memoria. ‖ Ἀκριβὴς, inquit Budæus, Plenus, id est iustus, apud Lucianum. Ἀκριβὴς πυρετὸς, Gal. ad Glauconem. id est iustus, ὁ μὴ νόθος, καὶ ὁ γνήσιος, inquit idem Budæus. Rursus idem in pr. Annot. in Pand. Iustum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus identidẽ vtitur, ἀκριβὲς ἐρυσίπελας, id est, iustum plenúmque erysipelas, & huiusmodi alia appellando, lib. Therap. 14. Bud. ‖ Ἀκριβὴς quum de persona dicitur, non significat duntaxat generaliter hominem aliqua in re, siue aliquo in opere exactum, sed etiam eum qui ad rem est attentior, & quasi circa eius curam curiosè exactus. vno denique verbo, hominem tenacem, siue parcum. quam tamen significationem nondum à quoquam annotatam reperi, & apud Plutarchum solum obseruare me memini: qui & ἀκρίβειαν eodem vsurpat sensu, vt paulo pòst ostendam.

Ἀκριβὲς, substantiui locum obtinens, pro ἀκρίβεια. Lucianus in Anacharside, τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, id est, ἡ ἀκρίβεια τῆς διασκέψεως. id est ἡ ἀκριβὴς διάσκεψις, exacta consideratio, siue accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur πρὸς τὸ ἀκριβὲς & εἰς τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς. vt apud Eusebium, εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος. Eodem planè modo dictum est illud εἰς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον ἀνδρὸς. vbi τὸ ἀκριβὲς, id est ἡ ἀκρίβεια, exactã quadã expressionẽ significat, imaginis videlicet. Quare εἰς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος, vel εἰς τὸ ἀκριβὲς εἰκασμένος, vertere possimus, Ad viuum expressam imaginem habens. Idem vnico vocabulo dicunt ἀπηκριβωμένος. quod est participium ab ἀπακριβοῦμαι. ‖ Item εἰς τὸ ἀκριβὲς, pro ἀκριβῶς, id est ἀληθῶς, verè. Thucyd. 6, καὶ εἰς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, οὐδὲ ἀδίκως καταστρεψάμενοι. vbi schol. vult esse pro ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν. Cæterùm huius nominis ἀκριβὴς quũ apertè ridiculas notationes ab Etymologico afferri viderem, meo ipse iudicio vtens, hîc collocaui post ἄκρος. præsertim quum ἄκρος inter alia de eo etiam dicatur qui aliquam artem ἀκριβῶς teneat: atque adeo Hesychius ἀκριβὲς pro ἄκρον, ex Eurip. Philoctete afferat. Quòd si & mihi tam audacter subtili esse liceat quàm video in plerisque aliis vocibus veteres esse grammaticos, dixerim verisimile esse ex ἄκρον & βῆσαι (à βάω) factum esse, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆσαι. nam qui est ἀκριβὴς ad summum vsque peruadit.

Ἀκριβόω, ῶ, F. ώσω, Exactè cognosco, vel cognitum habeo, Compertum exploratúmque habeo, Probè calleo, aut Exactè disco, Exactè perquiro, Accuratè & diligenter exploro. Isocr. in Panath. σπουδάσαι μὲν φασὶν αὐτοὺς οἱ πάντες τῶν ἀκριβούντων, Qui res eorum diligenter inuestigant, vel Exactè cognoscunt. Iuxta Budæum, Iis qui diligenter scribunt vel indagant. Herodianus, τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦσιν, Qui res Romanorum non exactè cognitas habent. Lucianus in Piscatore, τοὺς μὲν λόγους ἠκρίβωσαν ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. Itẽ dicitur aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro exactè callere, exactè peritus eius esse, exquisitam eius peritiam habere. Herodianus de Commodo, σωπῶσαν δὲ αὐτοῦ οἱ τέχνην ἀκριβοῦντες. Xenophon Pæd. 2, οὐ γὰρ ἔστι διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, ἣ ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε, Necessitas enim optima est horum magistra, quæ nos hæc pernoscere docuit, vel perdiscere. idem Pæd. 1, ὁ διδάσκαλός με ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις καθίστη δικάζειν, Magister me, vt qui iam iustitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam iudicem constituebat. C

‖ Ἀκριβῶ, Exactè facio, Exactum & exquisitum reddo, Exacta cura & diligentia facio, Omnibus numeris absolutum reddo. quum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdũ verò ἀκριβῶ significat Exactum reddo, non pro Exactè factum reddo, sed pro Facio vt quis sit exactus. Sic Dioscorides lib. 2, ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit pro Exactos sensus reddere, Facere vt sensus sint exacti. Quidam vertunt, Sensus exacuere, Aciem sensuum excitare. D

Ἀκριβοῦν iungitur etiam cum περὶ & παρὰ. Aristot. lib. 5 De generatione animalium cap. 1, ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, Exacta cura & diligentia vtor circa differentias colorum, Exactè colorum differentias perdisco, aut pernosco, siue percognosco. ‖ Cum παρὰ autem apud D. Matthæum, Exactè vel diligenter inquiro, aut inuestigo, Accuratè sciscitor, vel scrutor. cap. 2, ἠκρίβωσε παρ᾽ αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Alii hîc ἀκριβῶ volunt significare Diligenter disco. quæ interpretatio non æquè mihi placet. E

Ἀκριβόομαι, οῦμαι, pass. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, id est Exactè fieri, Exquisita & exacta cura ac diligentia elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exactè cognosci, Pernosci. ἀκριβωθήσεται Suidas & schol. Aristophanis exponũt ἀκριβῶς ἐξεταθήσεται, in hoc ipsius poetæ loco in Conc. — εἰ μὴ τοῦτ᾽ ἀκριβωθήσεται. ‖ Hinc præteritum ἠκριβωμένος, Exactè factus, Accuratè elaboratus, vel Exactus, Exquisitus: accipiẽdo pro ἀκριβής: vt ἠκριβωμένη συνέσις. ET Ἠκριβωμένως aduerbium ab hoc præterito, Cum exacta cura & diligentia, Accuratè vel accuratissimè. ἀκριβῶς. F

C. Ἀπακριβόω, ET Διακριβόω, ET Ἐξακριβόω, ῶ, Exacta diligentia aliquid facio, siue Exacta aut exquisita diligentia in re aliqua vtor, Accuratissimè & summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. In his enim præpositiones significationem simplicis augent. Apud Lucianum ἀπακριβοῦν exponitur etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria composita interpretetur & istis metaphoricis loquẽdi generibus, Ad amussim facio, Ad vnguem facio, & Affabre facio. Dicitur etiam ἀπακριβώσασθαι, & διακριβώσασθαι, & ἐξακριβώσασθαι, pro ἀπακριβοῦν. Greg. ἐν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο, Exactè seu exquisitè composuit. Ἀπακριβῶ, διακριβῶ, ἐξακριβῶ, (inquit Budæus) pro eodem ponuntur, hoc est Exactè compono & absoluo, Omni ope & exacta diligentia efficio, hoc est ἀπεργάζομαι. Aristot. Eth. 10, ἐξακριβῶσαι δὲ δόξειεν μᾶλλον τὸ καθ᾽ ἕκαστον ἰδίας τῆς ἐπιμελείας γινομένης. Hæc Budæus. Vtitur autem Aristot. verbo διακριβοῦν eadem signif. eodem libro, τοσοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται. διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστί, Pollux (teste eodem Bud.) ἀπακριβώσασθαι, & ἀπεργάζεσθαι. H

σθαι, & εἰς ἑαυτὸν ἀναδέξασθαι, vt synonyma ponit col. 200, & 310. Passiua sunt, Ἀπακριβοῦμαι, Διακριβοῦμαι, Ἐξακριβοῦμαι, quorum participia præt. vsitatiora sunt, Ἀπηκριβωμένος, Διηκριβωμένος, Ἐξηκριβωμένος, Exactè factus, vel exacta diligentia, Ad amussim vel ad vnguem factus, Affabrefactus. A Cicerone ἀπηκριβωμένοι λόγοι redditur apud Plutarchum in Timæo Dilucidè & planè exornata oratio. quem locum vide paulo pòst. Plut. de fastis Cæs. loquens, διηκριβώθη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας. A

Διακριβῶσαι (inquit Budæus) Diligenter cauere & exactè stipulari, & διομολογῆσαι, Isæus pag. 38. Significat etiam (inquit) Exactè respondeo, id est statis horis euenio. Aristot. De historia anim. lib. 7, καὶ μετὰ τόκους δ' αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων· οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως, non tamen exactè tricesimo die menstruæ purgationes redeunt omnibus. Cui exemplo, quod affert Budæus, puto aptè adiunctum iri hoc ex Platone, vbi itidē ἀπηκριβωμένους & ἀποδοῦναι habemus. Ita igitur ille in Tim. ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντη πάντως αὐτοὺς ἑαυτοῖς ὁμολογουμένους καὶ ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσῃς. Quæ Cicero sic interpretatur, Quocirca si fortè de deorum natura ortúque mundi disserētes, minus id quod habemus animo, consequimur, vt tota dilucidè & planè oratio exornata sibi constet, & ex omni parte secum ipsa consentiat, haud sanè erit mirum. B C

Ἀπηκριβωμένως, & Διηκριβωμένως, & Ἐξηκριβωμένως, aduerbia, quæ eandem itidem significationem habent, videlicet pro Exactè, vel Exacta diligentia. Vel, Ad amussim, Ad vnguem. Διηκριβωμένως pro Exactè, citatur ex Aristotele in Rhetoricis. Ἀπηκριβωμένως autem à Budæo in Annotationib. exponitur etiam Bona fide, Citra vllum figmentum. D

¶ Ἀκριβάζω, Idem quod Ἀκριβόω. Sed Pollux hoc Ἀκριβάζω ait esse ἀπειρόκαλον. ac re vera nō memini me apud vllū ex antiquis scriptoribus hoc legere. Dicitur & Ἐξακριβάζω idem significans. quo Libanius vtitur in Epistola ad Basilium, ἴσθι τοίνυν ὡς τῆς μὲν χώρας τοὺς τόπους ἐξακριβάζων, id est, Diligenter indagans. ‖ At ex Eccles. cap. 46, citatur ἠκριβάσθη (aor. 1, à passiuo Ἀκριβάζομαι) Probatus est. ἠκριβάσθη προφήτης. Magis vicina esset interpretatio, Examinatus est. E

Ἀκριβασμὸς, Exquisita examinatio & perpensio, inquit Budæus. Dionysius De eccl. hier. καὶ τῆς ἀκριβείας καθάρσεως ἐν τοῖς αὐτοῦ παντεπισκόποις ἀκριβασμοῖς. Iudic. cap. 5, μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας. vbi pro eodem mox sequitur ἐξιχνιασμοί.

Ἀκριβασμὸς, Exacta limitatio. Prouerb. Salom. cap. 8, ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ. Cuius significationis exemplum vt nimis alienæ non posuissem, nisi Budæus in suos commentarios eam retulisset, dicens significari hic terram certis & exactis finibus circunscriptam.

Ἀκριβαστὴς, οῦ, ὁ, Diligens inquisitor, Accuratus explorator. Bud.

C. Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβόω: vt simplex ἀκριβάζω significat ἀκριβόω.

C. Ὑπερακριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit.

C. Φιλακριβέω, ῶ, Amo exactam diligentiam, Exactam diligentiam lubenter adhibeo. In vulg. lex. φιλακριβεῖν exponitur Cum diligentia auscultare, Gnauum & sedulum esse. G

C. Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, Substantiuum, ex ἀκριβὲς & δίκαιον, Ius summum, Ciceroni, Terentio, & aliis: quod iuriscōsulti Strictum ius appellant. Propriè autem sonat Ius exactum. Ius autem (inquit Budæus) quod strictum iurisconsulti dicunt, Aristoteles ἀκριβοδίκαιον appellat, quasi ius exactius duriúsque.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Summo iure vtens, vel stricto iure, Summo iure agens: cui opponitur ἐπιεικής. quem describens Aristoteles lib. 5 Ethic. ad Nicom. cap. 10 his verbis claudit, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων τὸν νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Vbi ἀκριβοδίκαιος appellatur (Budæo teste) qui τὸ ἀκριβοδίκαιον, id est summum ius, æquitati præfert, quasi prædurus interpres iuris, quasique deterioris iuris studiosus vsurpatórque: vt contrà ἐπιεικής, iudex bonus & æquus. H

C. Ἀκριβολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀκριβὴς & λόγος, propriè Exacto & accurato sermone vtens, Exacto vel exquisito sermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia & curiosa circa quidlibet vtens, & in quouis seu dicto seu facto. Quam significationem & ab eo composita retinent. HINC Ἀκριβολογία, ας, ἡ, Exacta discussio, vel examinatio, aut Exacta tractatio. Aristot. Rhet. ad Theodecten lib. 1, ἀλλ' οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν. ‖ Ab eodem Aristot. Ethic. 4, ἀκριβολογία in vitio ponitur, pro Exacta expensæ & sumptuum examinatio. ET Ἀκριβολογέω, ῶ, F. ήσω, Exactè perpendo, Exactè examino. Chrysostomus in 8, ad Rom. τί φιλοσοφεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά; ‖ Frequentius multo in passiua terminatione vsurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exactè perpendo, vel Excutio, & (vt ait Budæus) pro Exactè discepto, Exquisitè disputo, & æstimo cōsideróque. Æschines contra Timarchum accusatiuo iunxit, ἵνα μή τις εἴπῃ ὡς ἄγαν λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Sic Demosth. in Æschinem, καὶ ταῦτι πάνθ' ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato Pol. 1, ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον (ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ) οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμ. &c. id est, quandoquidem tu quoque exactè rem examinas. Potest verò exponi illud Æschinis modò citatum, ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα, Exactè omnia dicendo persequor. Dicitur & ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου, Vtor in hoc vel circa hoc exacta disquisitione: apud Demosthenem pro Ctesiph. ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου, Me hæc exactè disquirente. Alii vertunt, Exactè de his disceptante. Ἀκριβολογοῦμαι etiam est (inquit Budæus) Exactam sumptuum rationem subduco.

Ἀκριβῶς, aduerbium, Exactè, Exquisitè, Accuratè. Secundum quas significationes (quæ eodē omnes pertinent) Isocrates non semel ἀκριβῶς & ἁπλῶς inter se opponit. potest etiam expon per periphrasin, Exacta cura & diligentia, vel accurata cum diligentia. Demosth. aduersus Timocratem, τοῖς δὲ πάλαι κειμένοις ἀκριβῶς χρῶνται. ‖ Item ἀκριβῶς, Exactè, id est Plenè & perfectè, planè: vt Lucianus, χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς. Vbi stultè quidam interpretati sunt perpetuum candorem. Idem, ἀκριβῶς μέλαν, Plenè & perfectè nigrum, vel Planè nigrum. aut, Exactam, vel plenam & perfectam nigredinem habens, & ad quam nihil addi possit. Vulgò exponitur Vehementer nigrum: sed perperam. significantius est enim ἀκριβῶς quàm σφόδρα. ‖ Item Ἀκριβῶς, Certò: vt ἀκριβῶς οἶδα. Demosth. ἀκριβῶς εἰδώς, Æschin. Isocr. Dicitur & ἀκριβῶς γινώσκω. Possumus autem ἀκριβῶς οἶδα exponere Certò scio, vel (quod idem valet) Pro comperto habeo: aut, Compertum exploratúmque habeo. ‖ Ἀκριβῶς apud eundem Isocratem habet ἐπιεικῶς oppositum. vbi vertendum puto Summo iure. quasi dicas, Supramodum exactè, Nimis exacto quodam studio. Sic ad Nicoclem, ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐξελέγχονται dicit. at in Areopag. addit λίαν, dicēs, τὰ μὲν ἁμαρτήματα τοῦ δήμου λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζουσι. Is autem (meo quidem iudicio) ἀκριβῶς vel λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζει rem quampiam, qui (vt Cicero loquitur) ad viuum resecat. Ita enim ille in Lælio, Sed hoc primùm sentio, nisi in bonis amicitiam esse nō posse. neque id ad viuum reseco, vt illi qui hæc subtilius disserunt. Ἀκριβῶς affinem hanc significationem habet apud Thucydidem, lib. 1, οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἀκριβῶς ἔπρασσον, id est seuerè. ἀνενδότως, vt schol. exponit.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, Exacta cura, Exacta diligētia circa aliquid, Exactum studium, Accuratio: vt μετ' ἀκριβείας περιέπειν. & apud Aristotelē, δι' ἀκριβείας λέγειν, Cum exacta quadam diligentia, Exquisitè. Apud Isocratem plurali numero ἀκρίβειαι non semel: vt ad Philippum, ταῦθ' ὅπως γέγραπται τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις. Idem in Areopagitico, ἐπεὶ τό γε πλῆθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων, σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν. Quem locum Bud. sic vertit in Ann. pr. in Pādectas, Nam quod ad legum multitudinem atque exactiorem circa eas diligentiam attinet,

attinet, iudicium certè hoc ipſum eſt, parũ bene cum ciuitatibus illis agi. Idem Iſocrates ibidem dicit νόμοι μετ' πλείστης ἀκριβείας κείμενοι, id eſt, eodẽ Budæo interpr. Leges exquiſitiſſima ſcribentium diligentia latæ.
‖ Ἀκρίβεια, Rigor iuris, in Pand. Bud. ‖ Ἀκρίβεια, Exacta cura qua vtitur homo nimium attentus ad rem, id eſt Tenacitas, Parcitas, Plut. in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ παιδὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος. Obſeruandum eſt autem eodem metaphoræ genere vtranque linguam vti in exprimendo homine tenaci. nam hunc Latini appellant Attentum vel attẽtiorem ad rem. qui autem eſt attentus ad aliquid, is certè eſt ἀκριβὴς, id eſt faciens ἀκριβῶς (hoc eſt exacta diligentia) id ad quod eſt attentus.

Quòd vides, lector, deriuata ab Ἀκριβὴς non eſſe hîc collocata eo ordine qui in aliis nominibus obſeruatus à me fuit, non mutationi conſilii, ſed coactæ feſtinationi (quæ chartularum mearum ordinem confudit) imputato. Non taliũ autẽ dũtaxat, ſed & aliorũ ἁμαρτημάτων à te mihi veniam polliceor.

ἈΛΑ'ΟΜΑΙ, ὦμαι, Vagor, Erro, Sum vagus & erro: vt apud Hom. Il. ζ, Ἤτοι ὃ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο, id eſt, ſolus vagabatur. (Cic. interpr.) Qui miſer in campis mœrens errabat Aleis. Et Vlyſſes ἀλώμενος, apud eundẽ, Odyſſ. ε. ‖ Ἀλάομαι metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τῷ νῷ, Vagor mente, Incertus ſum quid agam, Animi pendeo.

Ἀλάω, ῶ, vocem actiuam apud grammaticos duntaxat memini me legere: qui eam proferunt in tradẽdis quarundam vocabulorum etymis, & quidem volentes ea ſignificari etiam πλανῶ, decipio. Vide ἀλώπηξ.

Ἄλημα, ατος, τὸ, Vagatio, Erratio. πλάνημα. vt ait Euſtathi[us], ita exponens & in hoc Sophoclis loco, κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ. vbi tamen τρίμμα à ſcholiaſte exponitur.

Ἀλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Erro, Vagus. Od. τ, Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν, id eſt, Tales ſunt mendici & errones. Vbi notandum copulare Homerum πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. exponitur tamen ἀλήμονες etiam πτωχοί: vt Anth. epigr. lib. 1, Ἄμφω μὲν πηροὶ καὶ ἀλήμονες. At verò apud Nonnũ ἀλήμονες tranſlatè pro Peccatores. nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt. ET Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, Idem quod ἄλημα, Vagatio, Erratio. ‖ Apud Apollonium autem ſchol. ἀλημοσύνην ait ſignificare ἐμπειρίαν τῶν τόπων, id eſt peritiam locorum. Quam ſignificationem ex conſequenti eſſe puto, quòd videlicet qui vagati ſunt, eam habere ſoleant.

Ἀλήτης, ου, ὁ, Vagus, Erro. Od. ρ, — καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ. & ξ, — ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται. ‖ Aliquando tanquam adiectiuum ponitur: vt ἀλήτην βίον εἵλου, apud Herodotum, Vagam vitam maluiſti. ET Ἀλῆτις, ιδος, ἡ, Vaga, Errabunda. ‖ Item, Feſtum quoddam Athenis, Heſych.

Ἀλήτης, Mendicus, apud Baſilium identidem. Propriè autem eſt Mendicus vagus, ſiue erraticus. Id eſt, Qui inter vagandum mendicat, Mendicans oſtiatim aut etiam oppidatim. Sic autem & in Herodoti loco modò citato ἀλήτην βίον alii exponunt Mendicam vitam.
ET Ἀλητοβόρος comp. q. d. Mendiciuorus, in vulgatis lexicis.

Ἀλητεύω, F. εύσω. Vagor, Erro. Od. ρ, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα Ἀνέρας αἰτίζων.

Ἀλητεία, Verbale, Erratio, Vagatio. Ionicè ἀλητείη: at Doricè ἀλατεία, ſicut ἀλάτας pro ἀλήτης.

¶ Ἄλη, ης, ἡ, Erratio, Vagatio. Od. φ, Ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. ο, — ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. pro eo quod dicit eiuſdem Od. σ, ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. ‖ Item metaphoricè ἄλη pro anxietate animi, quæ eſt veluti eius vagatio. ‖ Ἄλη autem deduco ab ἀλάω ἀλῶ, vt βοὴ à βοάω βοῶ formatur. Fortaſſe tamen malet aliquis contrà verba hæc deduci à nominibus: qua de re alius erit dicendi locus. Ἀλῶ autem à πλανῶ, & ἄλη à πλάνη fiant néc ne, aliis cogitandum relinquo.

Ἄλη, Sordes. ῥυπασμὸς Euſtathio, ſecundum aliam etymologiam.

C. Ἐπαλάομαι, Peruagor, Peragro: vt Od. ο, — πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδε νοστήσῃ. Quod ἐπαληθεὶς falſò in vulg. lexicis ab ἐπαληθεύω deducitur.

¶ Ἀλαίνω, Idem quod ἀλάομαι, Erro, Vagor. Apud Euripidem, ἀλαίνων μανία. Ad quem locum reſpiciens, aut ad ſimilem Etymol. ἀλαίνειν exponit ἐξεστηκέναι, μαίνεσθαι, id eſt, Extra ſe poſitũ eſſe, Inſanire. Atqui id per ſe nõ ſignificat in hoc Euripidis loco, ſed cũ adiunctione. Dicunt autem ἀλαίνω ab ἀλῶ eſſe παράγωγον, vt δραίνω à δρῶ. Euſtathius quoque ab ἀλῶ deducit ἀλαίνω, vt βαίνω à βῶ, & λυσσαίνω à λυσσῶ, atque alia itidem quæ profert. ET Ἄλαινος (inquit) inde dictus fluuius, ὁ ἐπὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενος.

¶ Ἄλημι, Idem quod Ἀλάομαι, Vagor. Huius autem ἄλημι infinitiu[us] ἀλῆναι, vnde ἀλήμεναι, vt βήμεναι à βῆναι. Il. ε, Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας. quem infinitiuũ Heſychius exponit συντραφῆναι (ſed hãc ſcripturã corrige, reponẽs συστραφῆναι) itẽ πλανηθῆναι. Magis tamen recepta eſt explicatio τοῦ ἀλήμεναι, vt ſit pro ἀθροισθῆναι, Congregari: ſicut Ἀλέντες apud eundem poetam pro congregati, & ἀλεὶς apud eundem expoſitum συστραφεὶς, συσταλείς. Vide Etymologicum in ἄλεν, de formatione horum. quæ tamen alia eſt apud Euſt.

Ἀλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationem. vnde paſſiuũ Ἀλάλημαι, idem quod Ἀλῶ ſiue Ἄλημι, Vagor, Erro. Vnde ἀλάλησαι Od. ο, — δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι. & infinitiuum ἀλάλησθαι, eiuſdem Od. ε, — οὐδέ τι σε χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι. Herodianus ἀλάλημαι præt. temporis eſſe putauit. nam ab ἄλημι præteritũ paſſiuum eſſe ἤλαμαι, & Atticè ἀλήλαμαι: à quo per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Contrà Zenobius præſentis temporis eſſe tradidit, ſcribens ab ἀλάω ἀλῶ fieri ἄλημι & ἄλημαι: deinde per reduplicationẽ ἀλάλημι & ἀλάλημαι: vnde participium ἀλαλήμενος cum accentu in antepenultima: vt ἀκαχήμενος ab ἀκάχημαι, ſecundum Æoles, qui penultimam præſentis producunt. Vide Etymol. & Euſtath.

Ἀλαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Ἀλύσσω poſt Ἀλύω.

ἈΛΑΖΩ'Ν, όνος, ὁ καὶ ἡ, Iactator, Oſtentator, Glorioſus, Ventoſus. Ταὼς, id eſt Pauo, dicitur ἀλαζὼν ὄρνις à Gregorio & ab aliis: id eſt oſtentatrix auis. Ita enim commodiſſimè verti poſſe exiſtimo ex hoc Ouidii verſu, Laudatas oſtẽtat auis Iunonia pennas. (nam ea potius exẽplaria ſequor quæ Oſtentat quàm quæ Oſtendit hoc in verſu habent) Reperitur & genere fœm. apud Plut. in Pericle, ἀλαζὼν γυνή. Grammatici ab ἄλη deducunt hanc vocem & verbo ζῆν: vt propriè ſit qui vagando victum quærit (veluti qui vocãtur ἀγύρται, id eſt circulatores) per conſequens autem iactator, oſtentator, vaniloquus, impoſtor. Ab Heſychio explicatur ὑπερήφανος id eſt ſuperbus. & vulgò exponitur Superbus, Arrogãs, ſed ita nihil planè differret ἀλαζὼν ab ὑπερήφανος. Quare Oſtentatorem aut Venditatorẽ aut Iactatorem ſeu Glorioſum interpretari malo. vt ἀλαζὼν στρατιώτης, Miles glorioſus à Plauto redditur. Ventoſum etiam non malè (meo quidem iudicio) reddiderimus, aut Vanum hominem: vt & Plutarch. κενοὺς καὶ ἀλαζόνας copulat. Pro me facit & Xenophon, cuius hæc verba ſunt Pæd. 2, ὁ μὲν γὰρ ἀλαζὼν ἔμοιγε δοκεῖ ὄνομα κεῖσθαι ἐπὶ τοῖς προσποιουμένοις καὶ πλουσιωτέροις εἶναι ἢ εἰσὶ, καὶ ἀνδρειοτέροις, καὶ ποιήσειν ἃ μὴ ἱκανοί εἰσιν ὑπισχνουμένοις, id eſt, Nam mihi nomen ἀλαζὼν inditum videtur fuiſſe iis qui ſe & ditiores eſſe ſimulant & magis ſtrenuos quàm ſint: & ea quæ præſtare non poſſunt, pollicentur. ‖ Item ἀλαζὼν, Mendax, Vaniloquus. nam Plato ἀλαζόσι dixit pro ψεύσταις, Suida teſte.

Ἀλαζὼν pro ἀλώμενος, id eſt Vagans, Errans. vel (exprimendo participium per nomen) Vagans, Erro. Sic autem vſurpari ἀλαζὼν ab Alcæo teſtatur Suidas, qui ἀλαζὼν non ſolùm παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν deducit, vt alii: ſed & aliam adfert etymologiam, vt videlicet ſit ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, id eſt ματαίως. hoc eſt, Vanè & inaniter viuens.

Comparatiuus gradus Ἀλαζονέστερος, Superlatiuus Ἀλαζονέστατος. Plato in Philebo, ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονέστατον. ſic enim habet Athenæus: at Euſtath. ἀλαζονίστατον.

O.K

C. Ἀλαζοχαυνόφλυαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, compositum nomen ex tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, & φλύαρος: vt sit ἀλαζοχαυνόφλυαρος qui simul est ἀλαζὼν & χαῦνος & φλύαρος, id est Qui simul est ostentator & animo remisso & nugax. Vide significationes τοῦ χαῦνος. Post ἀλαζὼν apud Suidam habetur καὶ ἀλαζοχαυνόφλυαρος, ὁ μέθυσος καὶ λῆρος. Vtitur hac voce Archestratus apud Athenæum lib. 1, in hoc versu, Εἰ δέ τινες σκώπτουσιν ἀλαζονοχαυνοφλυάρoι.

C. Πτωχαλαζὼν, q. d. Mendicus ostentator. Alexis apud Athenæum lib. 6, οἶδα δὲ κἀγώ τινὰ πλείω ἡμέτερον πτωχαλαζόνα. Quo verbo declaratur is qui quum pauper sit, diuitis tamen fastum præ se fert. B

C. Φιλαλαζὼν, Ostentationis amator, ex Budæo citatur in vulg. lex.

Ἀλαζονικὸς, ὁ, ὁ, Ostentatorius, Iactatorius, Ad ostentationem pertinens, Ad ostentationem compositus. Item Ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, id est Ostentator, Iactator. Xenophon ἀπομν. 1, οὐδὲ ἀλαζονικὸς ἦν οὔτ' ἀμπεχόνῃ, οὔθ' ὑποδέσει.

¶ Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, Me ostēto, Me vendito, Iactantia vtor, vel ostentatione, Iactator sum siue ostentator. De me falsa prædico. Pro quo alii interpretantur, Ostentabunde mentior. Exponitur & Glorior: sed hoc verbum per se vix ponitur, itidem vt ἀλαζονεύομαι. Isocrates de sophistis, νῦν δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε, &c. Idem in Panathenaico, ὥμην γὰρ οὕτως ἐπιφανὴς εἶναι, οἷς ἀλαζονευομένοις πλεῖστοι, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρίως διειλεγμένος, id est, Ostentatoribus aduersans, & de me modeste loquutus. Idē autē esse ἀλαζονεύεσθαι & ἀλαζονεία χρῆσθαι videtur ex eodem loco patere. nam subiungit, ὥστε μηδένα ποτὲ γενέσθαι πιστὸν τῶν λεγόντων ὡς ἐγὼ πιαύταις ἀλαζονείαις ἐχρησάμην. Xenophon, τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπει τοὺς συνόντας, pro, τῆς ἀλαζονείας, Ab ostentatione auertere discipulos. Ἀλαζονεύεσθαι apud Aristophanem exponitur ψεύδεσθαι. Apud Galenum, Vaniloquenter dicere Budæus vertit. C D

‖Ἀλαζονεύομαι cum accusatiuo, citatur ex Aristot. OEconom. 1, τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, & exponitur Mores mentiri & sibi effingere falsò. Qua in significatione tamen rectius diceretur Ementiri. Itidem libri Sapientiæ cap. 20, ἀλαζονεύεται πατέρα θεὸν exponunt, Gloriatur patrem se habere Deum. E

Ἀλαζόνευμα, ατος, τὸ, Iactatio, Ostentatio, Gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Idē quod ἀλαζονεία. nisi quòd hæc est magis perpetua, nec ob certam aliquam rem, aut certo tempore. ‖Item ἀλαζόνευμα, Facinus insolentiæ, Insolenter factum, à Budæo exponitur ex Æschine in Ctesiph. ἡλίκον δ' ἐστι τὸ ἀλαζόνευμα τοῦτο, ἐγὼ πειράσομαι μεγάλῳ σημείῳ διδάξαι.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, Iactantia, Iactatio, Ostentatio, Venditatio, Gloriatio. Apud Ath. lib. 9, ἀλαζονεία cuidam sophistæ tribuitur, vt ἀλαζονεύεσθαι sophistæ dicuntur ab Isocrate. Æschines in Ctesiph. ἀλαζονείαν & κόμπον copulat, ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος. Vlpianus Demosthenis enarrator ἀλαζονείαν ait esse hominum plura quàm præstare possint pollicentium: atque huic contrariam esse εἰρωνείαν, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Quam Vlpiani annotationem eo lubentius recipio quòd repererim apud Plutarchum (si bene memini) itidem ἀλαζὼν & εἴρων inter se opposita. Et vt ἀλαζονείαν definit hic Vlpianus, ita & ἀλαζονεύεσθαι Xenophō in paulo antè citato loco definiit. Aristoteles quoque Rhet. 2, ἀλαζονείαν describens ait eius esse, sua prædicare, & de se quædam polliceri, item aliorum facta sibi adscribere. Vide eundē in Ethicis, variis locis. ‖Ἀλαζονεία exponitur etiam Vaniloquentia: sed intellige Vaniloquentiam hominis in laudem suam. Vnde malè putant quidam ab Isocrate in hoc Areopag. loco, αὕτη γὰρ ἐστιν αἰτία καὶ τῆς ψευδολογίας τῆς περὶ ἐμὲ γεγενημένης καὶ τῆς διαβολῶν, ψευδολογίαν poni pro eo quod dixerat ἀλαζονείας antea. hic enim ψευδολογία est mētiētiū aduersus aliū, & in eius dānū ac vituperiū, nō autē in suum commodum & in suam laudem. ‖Exponitur etiam ἀλαζονεία, Prudentiæ simulatio: sed nimis artē. nam ἀλαζονεία est simulatio non prudentiæ tantùm, sed generaliter cuiuslibet virtutis, aut cuiuslibet F G H facti aut dicti laudabilis.

C. Ἐπαλαζονεύομαι, vt ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ, Iacto me hac de re, vel hac in re. Vulgata autem lexica interpretantur Insulto. Hesychius verò ἐπαλαζονευόμενον (pro quo malè in vulg. edit. legitur ἐπαναλαζονευόμενον) exponit καταθρασυνόμενον.

C. Καταλαζονεύομαι, Iactabunde aliquid dico, vel facio. Item, Arroganter & vanè commemoro. Demosth. ἀποφήσει καὶ καταλαζονεύσεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα, id est (Bud. interpr.) Magnificè & insolenter iactabit, Deprædicabit se fecisse. Apud Isocr. περὶ ἀντιδόσεως alia constructione, καταλαζονεύεσθαι περὶ τοῦ πλούτου, iactare se & gloriari de diuitiis. Bud. exponit simpliciter Mētiri, quod mihi non placet.

C. Εὐαλαζονεύοντες, Ad iactandum apti, In vulg. lex. quod valde suspectum est. A

ἈΛΏΠΗΞ, εκος, ἡ, Vulpes. ab ἀλῶ (id est Decipio) & ὤψ, ὠπὸς, Oculus: vt ita nominata sit à fallendis oculis. Vel à παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα. vtrunque etymum apud Etymologisten. Eustathius habet dūtaxat, παρὰ τὸ ἀλᾶν τὸ πλανᾶν. Vide Ἀλωπὰ & Ἀλωπὸς paulo pòst. Vocatur alio nomine κερδὼ à Græcis. ‖Annotatur & masculino genere positum in Canticis.

Ἀλώπηξ, Vulpecula quædam volucris. Citatur ex Aristotele lib. 2, De anim.

Ἀλώπηξ, Piscis quidam, vide Ἀλωπεκίας paulo pòst.

Ἀλώπεκες, Partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii ex Polluce interiores lumborū musculos exponunt: licet Clearchus exteriores spinæ musculos ita vocauerit, apud Athen. lib. 9, σάρκες μυωταὶ καθ' ἑκάτερον μέρος, ἃς οἱ μὲν ψόας, οἱ δὲ ἀλώπεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρας καλοῦσι. Vbi legitur & ψύας.

Ἀλώπηξ, Genus quoddam saltationis. ὄρχησίς τις, inquit Hesych.

Ἀλώπηξ, Alopecia, Callimach. in hymno in Dianam, — ὡς ὅτε κόρσην Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. Vide Ἀλωπεκία, paulo pòst.

Ἀλώπηξ metaphoricè, Homo astutus. Aliquando etiam Homo fraudulentus & dolosus. Sic Luc. 13 vsurpauit Christus, πορευθέντες εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, Ite dictum vulpi illi. Sic & Galli hominem astutum vocant *renard*, aliquando *un fin renard*, quasi dicas astutam vulpem. Horatius, Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes. Ex vulpis autem astutia manarunt etiam prouerbia quædam. vt Vulpinari cum vulpe. &, Si leonina pellis non sufficit, vulpina assuenda est. Sunt autē hæc verba ex Græcis Plutarchi translata, quæ adscribam in Ἀλωπεκῆ, paulo pòst.

Ἀλωπὰ, Idem quod ἀλώπηξ, Hesychius. ‖Idem Ἀλωπὸς exponit ἀλωπεκώδης, πανοῦργος, id est astutus, fraudulentus. ad verbum autem ἀλωπεκώδης sonat quasi dicas Vulpinus. Addit vsum hoc nomine ἀλωπὸς Sophoclem. Videri autem possit idem etymum conuenire nomini ἀλωπὸς quod & nomini ἀλώπηξ tribuitur: imò verò melius illi quàm huic quadrare, videlicet ab ἀλῶ & ὤψ, quòd multa ab ὤψ deriuata hanc in ωπος terminationem habeant. Quòd si hoc sequamur, nihil necesse fuerit ab ἀλώπηξ deducere.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, diminut. Vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, Catulus vulpis. ‖Item, Canis è vulpe & cane progenitus (qui & composita voce κυναλώπηξ) teste Xenophonte in Cynegetico, vbi scribit, ἀλωπεκίδες κύνες, διότι ἐκ κυνῶν τε καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο. ‖Hesychius scribit duntaxat, ἀλωπεκίδας genus esse canum. In vulg. lexicis (certè in omnium primis) annotatum est, ἀλωπεκίδα significare pellem vulpinam: & ita ἀλωπεκὶς pro ἀλωπεκῆ caperetur. Cuius significationis exēplum desidero. ‖Ἀλωπεκὶς, Vitis genus, quæ vnde nomen acceperit, indicat Plin. lib. 14. cap. 3, vbi vitium genera describens, ait, Contrà damnantur etiam visu cinerea, & rabuscula, & asinisca, minus tamen caudas vulpium imitata alopecis. Apud Hesychium legimus ἀλωπέκιος, esse nomē cuiusdam vitis, & vini quod ea producit. Quam vocem apud illum deprauatam haberi manifestissimum est. fortasse autem post ἀλωπεκὶς scripserat, καὶ ἀλωπεκίτης οἶνος. nam ἀλωπεκὶς com-

mune viti & eius vino esse nomen, mihi parum fit verisimile.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vulpinus. Item, Vulpem imitans, id est, Vulpis astutiam imitans, Astutus & fraudulentus more vulpis, Dolis & imposturis vtens. nam ἀλωπεκώδης exponitur πανοῦργος ab Etymologista: apud quē tamē ἀλωπεκάδης scribitur: legitur verò ἀλωπεκάδης & apud Varinum. Ita etiam habetur in vulgatis lexicis Græcolatinis. sed vndenam esse posset hæc in άδης terminatio? Mirum verò tam euidēs mēdum in tam multis locis seruatū fuisse. Hesychius quidē ἀλωπεκώδης habet, quod tamen non explicat πανοῦργος: sed ἀλωπεκώδης & πανοῦργος ponit pro explicatione nominis ἀλωπός, vt antea docui.

Ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, Vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη per contractionem ἀλωπεκῆ, vt λεοντῆ ex λεοντέη, itidem λυκῆ ex λυκέη. Iones vtuntur & non contractis. Herodotus, ἀλωπεκέας ἔχοντες. Plutarchus in Apophthegmatis, ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν. Vbi metaphoricè poni existimo ἀλωπεκῆν pro astutia seu fraudulentis artibus, sicut λεοντῆν pro aperta vi.

Ἀλωπεκῆ item δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, Hesychius. Hinc ἀλωπεκῆθεν, ἀλωπεκεῖς & ἀλωπεκιανός. Vide Suid.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, quasi quis dicat Vulpinaris. nam ἀλωπεκίας paulo aliud sonat quàm vulpinus. In vulgatis lex. Græcolat. annotatum est ἀλωπεκίαν à Luciano dici quēdam signum vulpis in fronte habentem.

Ἀλωπεκίζω, F. σω, Vulpinor, Astutè ago, Fraudulentè ago, Artibus fraudulentis vtor, Fraudibus & dolis vtor. Prouerbium est, ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα, Cum vulpe vulpinari, vel Aduersus vulpem vulpinari. Aristophanes in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν. vbi scholiastes exponit πανουργεῖν, id est, Fraudulentè agere, Fraudibus & imposturis vti. item κολακεύειν, id est Assentari.

Ἀλωπεκάω, ῶ, In vulg. lex. Græcol. exponitur Decipio. Videtur idem esse quod ἀλωπεκίζω.

Ἀλωπεκία, ας, ἡ, Defluuium capillorum, aut generaliter pilorum. Alexander Trallianus medicus sic orditur librū suum à patre meo excusum, Ἀλωπεκία πάθος ἐστὶ, τριχῶν μαδησις. Vide & aliam apud Galenum definitionem. ‖ Plurali numero ἀλωπεκίαι apud Dioscoridem, lib. 1 capite 79, vbi de auellanis loquens ait, ἀλωπεκίας ἐπιχρισθέντα δασύνει. exponunt autem hîc Defluuia capilli: Sed cur plurali numero vsus esset Dioscorides potius quàm singulari? Malim ergo per ἀλωπεκίας intelligere loca glabra in capite vel barba. Fortasse etiam loca glabra in quauis parte corporis non malè intellexeris. ‖ Ἀλωπεκίαι pro corruptionibus & immutationibus summi corporis, in vulg. lex. Græcol. ex Aristotelis in probl. sectione 38.

Ἀλωπεκία, Vulpis latibulum, seu cauernula, ἀλώπεκος φωλεός. vt Matth. 8, αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι. quod verus interpres vertit, Vulpes foueas habent. Ἀλωπεκίαι, inquit Hesychius, αἱ τῶν ἀλωπέκων καταδύσεις. Eadem habet verba & Etymologistes.

Ἀλωπεκία à Suida exponitur etiam περικεφαλαία, id est galea.

Ἀλωπεκία, Insulæ nomen. Stephanus ex Strabone.

Ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, Idem quod ἀλωπεκία. Habet autem ἀλωπεκίασις, formam nominis verbalis, deriuati videlicet à verbo ἀλωπεκιάω.

C. Κυναλώπηξ, q. d. Caniuulpis, ET Πιθηκαλώπηξ, q. d. Vulpisimia, ET Χηναλώπηξ, q. d. Vulpanser, vide in Κύων, in Πίθηκος, in Χὴν. Quod & in aliis faciendum, si qua occurrent huiusmodi.

C. Ἀλωπεκόννησος, ου, ἡ, Vrbs Hellespontiæ Cherronesi. Sonat autem hæc appellatio ad verbum, Vulpis aut vulpium insula. Fuit enim ex oraculi iussu condita, quod imperauerat ibi vrbem condere vbi vulpis catulos vidissent, vt scribit Stephanus. sed error est apud eum. corruptè enim legitur χηνιδεῖσα pro κλιθεῖσα aut κληθεῖσα.

C. Ἀλωπέκουρος, ου, ἡ, Vulpina cauda. Herba quædā Theophrasto, lib. 7. Hist. pl. cap. 10.

C. Ἀλωπόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, Vulpicolor, Vulpis colorem habens. ὁ πολιός, inquit Suidas. ὁ πολιὸς κατ' ἀλώπεκα, Eust.

A ¶ Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Piscis quidam (quem Plinius inter pisces mari peculiares nominat lib. 32, cap. 11) ex genere τῶν σελαχίων. de quo Athenæus lib. 8, ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι τῇ γεύσει τῷ χερσαίῳ ζώῳ. διὸ καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε, id est, Alopecias autē similis est terrestri animali, vnde & nomen accepit. ET Ἀλώπηξ itidem piscis cuiusdam nomen apud eum, lib. 7, & quidem eiusdem piscis, vt opinor. Illo enim loco, quū inter Rhodios pisces mentionem ἀλώπεκος fecisset, subiungit ex Archestrato, Ἐν δὲ Ῥόδῳ γαλεὸν τὸν ἀλώπεκα. Ante illa autem verba quæ

B modò ex libro 8 protuli, præcedunt hæc, τῶν δὲ σελαχίων ὁ μὲν βοῦς, κρεώδης, ὁ δ' γαλεὸς κρείσσων ὁ ἀστερίας καλούμενος. sequuntur verò illa, ὁ δὲ ἀλωπεκίας ὅμοιός ἐστι, &c. Ex quorum locorum collatione colligo ἀλωπεκίαν siue ἀλώπεκα, esse vnam γαλεοῦ speciem, sicut & ἀστερίαν.

Ἀλύω, (ex quo Latinum Allucinor factum Verrius scripsit, teste Gellio) Errabunda mente afficior & incerta, impotentique consilio, Mœrore confectus & ob id inquietus oberro, vt interpretatur Budæus, citans hunc Plutarchi locum, de Antonio Cleopatram

C expectante miro animi angore, veluti prurientis, καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε. & hunc Luciani de Tyr. ἤ γε περὶ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. atque adeo Homericum hunc Il. vltimo, de Achille Patroclū lugēte, — τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Item positum apud eundem Plutarchum ait pro Oberro & temerè expatior: vbi de eodem Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Cui loco non

D malè hic eiusdem adiungetur qui est in Romulo, ἀλύων ὑπὸ χολῆς, & hic quoque qui est itidem eius in Artoxerxe, λαβοῦσα δή ποτε τὸν Ἀρτοξέρξην ὡρμημένον ἀλύειν χολῆς οὔσης, προσηνάγκασε περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Hanc autem significationem ex iis quas Budæus annotat, primam posui: quòd Etymologici autor duo huius verbi ἀλύω etyma tradat, quorum vnum est hoc, vt sit ab ἄλη, id est Vagor: quod qui anxii sunt, vagari soleant. Alterum est, vt ἀλύω sit ex λύω & α priuatiuo: sitque ἀλύω, quasi Solutionem malorum non inuenio. id est

E rationem nullam inuenio qua me exoluam & liberem malis. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, vt tradit Erotianus, eum reprehendens. Fortasse tamen alicubi reperietur ἀλύειν, iuxta Erophilum, idem esse quod πλανᾶσθαι, aut saltem ei maximè vicinā significationem habere. Certè ἀλύων & πλανώμενος copulat Plutarchus in loco paulo antè citato. nec fortasse idem dubitasset pro ἀλύων ὑπὸ χολῆς dicere πλανώμενος ὑπὸ χολῆς. ‖ Item Ἀλύειν apud eundem Plutarchum ait Budæus significare Animo concidere, & languere

F præ consilii inopia & mœrore, in hoc qui est in vita Ciceronis loco, αὐτῆς δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν. quasi Spe deplorata confectus. Quam significationem existimo conuenire posse huic Euripidis loco, in Oreste, Ἐα. τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων; quæ verba Budæus citat, sed nullam Latinam interpretationem subiungens. Scholiastes autem in hūc locum annotat, poetas duobus modis ἀλύειν vsurpare interdum pro δάκνεσθαι & ἀπορεῖσθαι, id est morderi & anxium esse: interdum pro γαυριᾶν & χαίρειν. id est, Superbire & gaudere: quam significationem paulo pòst tractabi-

G mus. Sciendum est autem hanc annotationem (quo maiorem ei fidē tribuamus) mutuatum esse à Plutarcho interpretem (vt paulo pòst ostendemus) qui δάκνεσθαι (ad verbum Morderi) videtur accipere pro Angi, vel Ringi animo: eo ferè modo quo dixit Ouidius, Mordeat ista tuas aliquando cura medullas. Huius porro significationis, videlicet τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι, citat exē plum hoc Plutarchus, ὡς ἔφατ'. ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς. Est autem versus Homericus, vbi Erotianus in lex. in Hippocr. ἀλύουσα exponit ἀπορουσα καὶ ῥιπταζομένη. Notandum est autem ab Hippocrate copula-

H ri ἀλύειν καὶ ἀδημονεῖν, vt ἄλυς καὶ ἀδημονία copulata à Plutarcho videbimus paulo pòst. ‖ Ἀλύων exponit stomachans idem Budæus in hoc Homeri loco, Odyss. ι, Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων.

Ἀλύω, Gaudeo, Exulto, Superbio. Homerus Odyss. σ,

Ἢ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; An superbis quòd Irum mendicum superaueris? vel, An te gaudio effers quòd,&c. Hunc enim versum citat Plutarchus in lib. De aud. poem. probare volens ἀλύειν poni interdum pro χαυνιᾶν καὶ χαίρειν. Plut. autem verba sunt, καὶ τὸ ἀλύειν, ποτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ δάκνεσθαι καὶ ἀπορεῖσθαι κέχρηται (Ὣς ἔφαθ'. Ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τεῖρετο δ' αἰνῶς) ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ χαυνιᾶν καὶ χαίρειν, Ἢ ἀλύεις ὅτι,&c. vt modò citaui. A

Ἀλύω, Insanio etiam significat, secundum veteres, vt tradit Eustathius. ‖Item, μηδὲν πράττω. id est Nihil ago. hoc est, Otiosus sum, Viuo in otio. quæ significatio consentanea est locis Plutarchi à me citatis, ἀλύων ὑπὸ χολῆς, & ἀλύειν χολῆς οὔσης, item ἄλυν καὶ χολήν. B

Ἀλύειν quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderunt, quum significat ἐπαίρεσθαι, id est Efferri, vel Efferre sese: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, hoc est Mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γηθῆναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἀλέας: pro ægrè ferre, tenuari. quanquam apud eum ἀλέας tenuatum est. Alibi testatur idem Eustath. scribi solitum ἀλύειν cum υ.

Ἀλυσμὸς, Idem quod ἄλυς, Anxietas animi, Mœror. Erotianus in Lexico in Hippocr. ἀλυσμὸν exponit ἀπορίαν, ἀμηχανίαν. C

Ἄλυς, ὁ vel ἡ, Oberratio & expatiatio quæ temerè fit, vt ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολλὴν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντικτούσας ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. Sic ἀλύων ὑπὸ χολῆς & ἀλύειν χολῆς οὔσης ex eiusdem Plutarchi locis paulo antè protuli. Et Budæus in his eiusdem verbis, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις, ἀλύων καὶ πλανώμενος, exponit ἀλύων oberrans & temerè expatians. Fortasse tamen ἄλυς in illo Plutarchi Problem. loco non tam est Oberfatio, quàm Remissio quædam animi vagi & nulli certæ occupationi addicti. Vel Remissus quidam & languidus animi status, vt est otiosorum. Nam Eustathius ἀλύειν ait inter cætera significare ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν. D

‖Est item ἄλυς Anxietas mentis, Mœror. Plutarchus πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο. Αἱ τε χάριτες τοῦ φρονήματος διαλύουσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν. Vbi nota copulari ἄλυν & ἀδημονίαν, vt ab Hippocrate ἀλύων & ἀδημονέων copulantur. Eustathius ἄλυς exponi t ἄλη, ῥιπασμός. sed ego Eustathii locũ corrigendũ puto, & reponendũ ῥιπτασμός. vt ἀλύουσα Erotianus exponit ἀπορούσα καὶ ῥιπταζομένη. E

¶ Ἀλύσσω, factum ab ἀλύω, Anxius sum, vel Anxio sum animo, Indignor. ‖Aut, Rabie percitus sum, Insanio. ‖Itẽ, Tremo. Hes. Vide Eustathiũ in hunc versum 70 Homeri, Il. χ, Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. HINC Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interiecta syll. λα. Nisi dicamus esse præsens pass. ab ἀλύκτημι. Vide Eust. p. 790, vbi exponit ἀλαλύκτημαι apud Hom. δυσχεραίνειν & ἀδημονεῖν. at Cic. interp. Non sum compos mentis. F

¶ Ἀλυσθαίνω, itidẽ ab ἀλύω, Imbecillus sum, Viribus sum cassus. Hesych. Eustath. Sed apud Hesychiũ ἀλυσταίνειν legitur per τ, apud Eustathium ἀλυσθαίνειν per θ. Ego meliorem lectionem esse existimo per τ. quum & ἀλυστάζω per τ scribatur.

Ἀλυστάζω, Idem quod ἀλύω. Hesych.

¶ Ἀλύσκω (vnde ἀλυσκάζω) deductũ itidem ab ἀλύω quidã tradiderunt, quod negat Etymologicus: cui assentior, ideóque alibi ponendum censui. G

ἈΛΔΈΩ, ῶ. F. ήσω. Augeo, Do augmẽtum siue incrementum. vnde compositum Ἐναλδέω q.d. Intrinsecus augeo. Nic. Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσαντα κορύνην. Eustathius ponit ἄλδω vel ἀλδέω, vnde ἀλδήσκω.

C. Ἀναλδὴς ET Εὐαλδὴς, ex ἀλδέω & α priuatiuo. Ἀναλδὴς est Non crescens, Incrementum non capiens. Vnde ἀναλδέες apud Hippocratem, quod Erotianus exponit ἀναυξεῖς. Nonnulli malè ἀναλδὴς cum ἀναλθὴς confuderunt, de quo mox dicam. At Εὐαλδὴς contrariam significationem habet, videlicet pro Bene crescens & feliciter, Bonum incrementum accipiens. Hesychius εὐαλδῆ exponit εὐαυξῆ. ET Εὐαλδέως aduerb. apud Hippocratem, qui quod dicit δεξιῶς καὶ εὐαλδέως, Cornarius vertit, Feliciter & cum profectu. H

Ἀλδήσκω, Augeor, Cresco, Incremẽtum accipio: vt Iliad. ψ, Λήιου ἀλδήσκοντος. Vbi Eustathius vult ἀλδήσκειν propriè dici de augmento quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam videlicet ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Sed parum sibi constat in huius verbi etymologia Eustathius: quippe qui alibi ἀλδήσκω ex ἄλδω deducat: ἄλδω autem ab ἅλλω siue ἅλλομαι, quòd ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant. Legitur autem apud Suidam ἀλδίσκω per ι, sic & apud Hesychium ἀλδίσκοντος. Malo tamen ἀλδήσκω per η scribere, ab ἄλδω: vt & apud Homerum scriptum reperitur ἀλδήσκοντος, in loco modò citato. Quinetiam Ἀλδήσκος fluuius per η scribitur. A

¶ Ἀλδαίνω, Augeo, Do incrementum siue augmentum. Odyss. σ & ω, — μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Nicander in Alexiph. — τὴν τε κλιούσαι Γρηόνες ἀλδαίνουσι περὶ πλημμυρίδα κέσρου.

Ἀλδαίνομαι, Augeor, Cresco. Ab Hesychio ἀλδαίνεται exponitur, Impletur, Crescit, Pullulat.

C. Ἀναλδαίνω, vacante tamen præpositione, apud Nonnum, ἐστὶ ἀναλδαίνει καρπόν.

ἈΛΘΩ, Sano, Medeor, ab ἄλδω, vt tradit Eustathius. Hinc passiuum Ἄλθομαι, à quo ἄλθετο apud Homerum, pro ἤλθετο, Iliad. ε, Ἄλθετο χεὶρ, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι. ‖Est etiam Augeo. C

Ἀλθέω, θῶ, pro eodem. vnde passiuum Ἀλθέομαι, οῦμαι. ET Ἀπαλθέομαι compositum quo vtitur Homerus Iliad. θ, Ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον. Vbi Eustathius ἀπαλθήσεσθαι inquit τὸ θεραπευθήσεσθαι, aut actiuè θεραπεῦσαι εἰς ὑγίειαν.

Ἄλθος, εος, τὸ, Sanatio, Medela, Medicamentum, Hesychius. ET Ἀλθεὺς, Medicus, Idem Hesychius. ET Ἀλθήεις, Sanitati conferens, Saluber, θεραπευτικὸς, Nicand. ET Ἀλθήειον idem quod ἄλθος, Medela, Remedium: apud eundem Nicandrum in Theriacis, Τὰ μὲν ἐγὼ θρίνα πάντα καὶ ἀλθήεια νούσων. ET Ἀλθαία, herba, Maluæ syluestris genus, quæ & ibiscus vocata fuit: vt scribit Dioscorides lib. 3 cap. 163. Appellata est autem ἀλθαία quasi quis dicat Medicamentosa, ob eam qua pollet medendi vim, vt ex Dioscoride referam mox in voce Πολυαλθής. Meminit & Theophrastus Hist. plant. lib. 9 capite decimoquinto. Sunt qui & ἀριστάλθαιαν dictam tradunt. D E

C. Δυσαλθὴς, ET Εὐαλθὴς (quæ inter se opponuntur) ET Πολυαλθὴς. Est autem Δυσαλθὴς, Sanatu difficilis, Cuius sanatio difficilis est, Ægrè sanabilis. Sic apud Dioscoridem δυσαλθῆ ἕλκη, quæ non facilè sanari possunt. Sic dicuntur δυσαλθεῖς νόσοι quæ vsitatiore vocabulo δυσίατοι. Item per metaphoram in Epigr. δυσαλθὴς ἀνίη. Quidam autem δυσαλθὲς malè exposuerunt Insanabile, Incurabile. qui error in vulgatis etiam est lexicis. HVIC contrarium Εὐαλθὴς, Sanatu facilis. Εὐαλθέα (inquit Erotianus expositor verborum Hippocratis) εὐθεράπευτα. AT Πολυαλθὴς, Multa vi medendi pollens, seu varia, Varium ad medendum præbens vsum. Dioscorides lib. 3, cap. 163, nominatam scribit ἀλθαίαν herbam διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς. F

C. Δυσάλθητος Nonno, idem quod δυσαλθής.

¶ Ἀλθήσκω, idem quod Ἀλθέω, siue Ἄλθω, eodem modo quo ab Ἀλδέω habuimus modò Ἀλδήσκω. ET Ἄλθεξις, Sanatio, apud Hippocratem: vt annotant Erotianus & Galenus. apud quos animaduerte scribi ἄλθεξις vt hîc posui cũ ε, licet ἀλθήσκειν scribatur apud ipsum etiam Galenum. G

¶ Ἀλθαίνω, idem: vt ab ἀλδέω factum vidimus ἀλδαίνω. Hesychius exponit non solùm Medeor siue Sano, sed etiam Augeo.

ἈΛΈΑ, ας, ἡ, propriè Locus apricus, & sole calens, siue tepens. nam ἅλιος Doricè dicitur sol, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem ἀλέα & ad omnia loca calorem habentia. Hæc Etymol. ‖Capitur tamen ἀλέα frequentius pro calore, siue tepore: propriè quidem eo qui est ex sole, in locis apricis: transfertur verò & ad quemlibet calorem. Apud Athenæum 7, χαίρει δ' ἀλέᾳ. διὸ καὶ πρὸς τὴν ἄμμον προσέρχεται. Apud Theophrastum lib. 4 De causis plant. cap. 3, τὴν ἀλέαν διώκει. Plutarchus de asino bal- H

neatoris loquens, λυϑ῀ῶ δὲ μὴ μετέχων, μηδὲ ἀλέας, μηδὲ καθαρειότητος. vbi Erasmus ἀλέαν vertit leporem. Aristophanes ἀλέαν calidum lectum appellauit. Dicitur autē ἀλέα, quasi δαλέα, à verbo δαίω (id est vro) si Etymologico credimus, apud quem tamen alio in loco alteram illam etymologiam habemus modò à me relatam. Certè si ab ἄλιος esset, spiritu aspero notari deberet: quum tamen passim tenui notatum reperiatur, etiam apud Eustathium: licet pag. 1636 ἀλεαίνειν ab Atticis scribi tradat cum aspero. A δαίω autem deriuatio, aliquãtum violenta esse videtur. Quare neutrum me hac in controuersia seruãs, hanc vocem illis scripsi literis quibus primitiua soleo.

Ἀλέα apud Homeri posteros pro calore, apud ipsum autem Homerum pro Effugium. Sic Il. χ, Νῦν δέ δή με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι... Νῦν δέ δή γ᾽ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς· οὐδέ τ᾽ ἄνευθεν, Οὐδ᾽ ἀλέη. Ita Eustathius: quem, dum hoc annotaret, puto non recordatum fuisse, ipsum quoque Homerum ἀλέην pro calore vsurpasse, Od. ρ, hoc versu, Αὐτίκ᾽ ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἀλέη τε γένηται. Sed & diuersitatis accentus mentionē nō facit, quæ tamē à nōnullis solet pro diuersa signif. constitui. nam ἀλεὴ apud Hesiodum pro καταφυγή, siue ἀλεωρή, id est effugium, seu Vitatio, accentum in vltima habet. Vide Ἀλέω.

Ἀλεεινός, ού, ὁ, Calidus, Tepidus. vt ἀλεεινὴ χώρα, Calida regio, Herodoto & Xenophonti. Apud eundem Xen. ἀλεεινὰ & ψυχρὰ opponuntur in Cyneg.

Ἀλεάζω, Tepeo, Caleo, Calore fruor. Aristot. in Problematis sect. 1, θερμὴ γὰρ λουτρὸν δεῖ ἢ ποιῆσαι ἀλεάζειν. Apud eũdem, in 2 De part. anim. ἀλλ᾽ ἀλεάζει διὰ τὴν κάμψιν.

Ἀλεαίνω, Idem quod ἀλεάζω Caleo. Aristoteles in Probl. ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέττει, οὕτω δὲ καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον, quia calens ventriculus celerius concoquit. ‖ Habet & significationem actiuam, pro Calefacio. θερμαίνω, Hesychius.

Ἀλεαίνομαι, pass. Calefio. θερμαίνομαι, Hes.

C. ΣΥΝαλεαίνω, Concalefacio, Calorem adiuuo, apud Plutarch. Exponitur & Confoueo, ex Catone.

ἈΛΕΓΩ, F. ξω. Curo, Rationem habeo alicuius. Cum genitiuo, Il. ϑ, — οὐ σεῦ ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apollonius Arg. 2, Τῶν μὲν ἔτ᾽ οὐκ ἀλέγει. Cum accusatiuo, Il. η, — θεοὺς ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpositione ὑπὲρ iuncta genitiuo, apud Apollonium, Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Ἀλεγίζω, F. σω. Idem quod ἀλέγω. Cum genitiuo passim apud Homerum. vt Iliad. ϑ, — σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης. Copulatur autem ab eo interdum cum μετατρέπομαι, interdum cum ὄθομαι.

Ἀλεγύνω, Accuro, Paro, Apparo: vt ἀλεγύνειν δαῖτα apud Homerum, non semel.

Ἀλεγεινὸς deductum itidem ab ἀλέγω, Curæ plenus, Molestus, vide in ἀλγεινὸς ab ἄλγος.

C. Ἀνηλεγὴς & Ἀνηλεγέως, vide in Ἀπηλεγὴς & Ἀπηλεγέως.

C. Ἀπηλεγὴς nomen & Ἀπηλεγέως adverbium à verbo ἀλέγω deriuata. Exponitur autem ἀπηλεγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Atrox, Sæuus, quasi Nullius curam & quasi respectum habens. A Gregorio Naziãzeno datur hoc nomē morti pro epitheto, in hoc pentametro, Καὶ θανάτῳ θανάτου ῥύσατ᾽ ἀπηλεγέος. Sed frequentior est vsus aduerbii Ἀπηλεγέως, & quidem non solùm pro Atrociter, & Sæuè: sed & pro Apertè, Intrepidè. quia quos nullius cura seu respectus mouet, non trepidant, ideóque apertè agunt. Hom. Od. α, — ἵν᾽ ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω. vbi Eustathius ait ἀφροντίστως καὶ ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν. Apollon. Argon. 2, Ὧς φάτ᾽ ἀπηλεγέως. vbi exponitur ἁπλῶς καὶ κατ᾽ ἀλήθειαν, id est Simpliciter, Candidè, Veraciter. Ἀπηλεγὴς etiam pro ἀπηλεγέως posuit Nicander in Ther. πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγὲς, id est ἀκριβῶς καὶ συντόμως, vt vult schol. ET Ἀπηλεγέω verbum, Non curo, Contemno, Apoll. Argon. 2, Εἰ δ᾽ ἀπηλεγέοντες ἐμὰς παρ᾽ ἐοιτε θέμιστας. vbi Herodianus ἀνηλεγέοντες legit.

Ἀνηλεγὴς & Ἀνηλεγέως pro eadē significatione, in vulgatis lexicis habentur. quæ tamen multo rariora esse constat. Apud Hesychium ἀνηλεγὴς tantùm legitur, expositum ἀφρόντιστον. Sed & Ἀνηλεγέω pro Ἀπηλεγέω ponitur, vnde ἀνηλεγέοντες de quo modò dixi. ET Νηλεγής, Νηλεγὲς, item aduerbium Νηλεγέως: vide apud eundem lexicographum, cuius expositiones quædam horum verborum deprauatæ esse videntur, vtpote inter se non consentientes.

ἈΛΓΟΣ, εος, τὸ, Dolor, Mœror, Tristitia, Molestia. A Cicerone exponitur Mœror, quum hæc Solonis, — ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς, interpretatur, — linquamus amicis Mœrorē: vt celebrent funera cum gemitu. Ita autem copulauit Solon hic ἄλγεα & στοναχὰς vt & apud Homerum copulata reperiuntur aliquot locis. Homerus ἄλγεα & χάρματα (id est gaudia) inter se opponit, Od. ζ. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ γὰρ τοῦ ἄλγους κατατείνω σ᾽ ὦ φίλτατε. ‖ Itē Ἄλγεα, Calamitates, Mala. Od. κ, Ἠδ᾽ ὅσ᾽ ἐν πόντῳ πάθετ᾽ ἄλγεα ἰχθυόεντι. Il. α, initio, — ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε. ‖ Est denique ἄλγος tam generale quàm Dolor, corporis pariter & animi. Sed ἀλγηδὼν frequentius quàm ἄλγος in prosa vsurpatur de dolore corporis, si bene obseruaui. ‖ Fit autem ἄλγος ex ἀλέγω (id est Curam gero, vel Solicitus sum) vt vult Etymologicus.

Ἀλγίων, Ἄλγιστος, Molestior, Molestissimus, vel Grauior, Grauissimus. Isocr. in Hel. Encom. τί γὰρ ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Quid enim est molestius quàm viuere metuenter semper? Vel, Quid grauius? Vtitur & Homerus. Ἄλγιστον, Molestissimum, Tristissimum. Sophocles, Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ Ἄλγιστον, O omniũ spectaculorũ mihi grauissimum & acerbissimum. Thucydides, ἄλγιστα προσθέσθαι αἰσθέσθαι.

Ἀλγινόεις, εντος, ὁ, Molestus, Acerbus. κέντρῳ ἀλγινόεντι, Nic. in Theriacis. Hesiodus, in Theogonia, — καὶ ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν.

Ἀλγύνω, F. υνῶ. Dolore vel mœrore afficio. & Ἀλγύνομαι, passiuum, Mœrore afficior, Contristor: oppositum τῷ εὐφραίνεσθαι. Apud Xenophontem autem ad dolorem corporis pertinet, vbi dicit, νόσοις ἀλγυνόμενος.

Ἀλγεινός, item Ἀναλγὴς, Βαρυαλγὴς, &c. vide infrà.

Ἀλγέω, F. ήσω. Doleo, ad animum relatum. ‖ Cum datiuo, vt ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, Doleo propter amicorum mala, Malis amicorum indoleo. Cum accusatiuo, Sophocles in Aiace, προσθ᾽ ἐξῆν ἄλγησ᾽ ἐγὼ, Propter quam dolui, Quæ mihi dolori fuit, vel potius Dolorem attulit, Quæ me malè habuit. Iulianus in epistola ad Amerium, Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ἀλγοῦντι θάνατον, Dolenti interitum eius, siue mortem, vel Dolenti interitu, aut morte. nam vtroque modo Latinè dicitur. ‖ Cum præpositione ἐπὶ, iuncta datiuo. Demosthenes Pro corona, ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν. Sic apud eundem, ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς. ‖ Citatur & exemplum constructionis cum genitiuo, apud Euripidem, ἀλγῶ παιδὸς, Doleo vicem filii. Quæ constructio defectiua est, subaudita aliqua præpositione. ‖ Ponitur ἀλγεῖν & absolutè. Demosth. Pro corona, τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν. Sic apud Hom. ἀλγήσας, Il. β & ϑ.

Ἀλγέω, Doleo, ad corpus relatum: cum accusatiuo, apud Theocritum, ἀλγέω τὰν κεφαλάν, Doleo capite, Caput mihi dolet. Sic & Galenus, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ad Glauconem 1. Apud eundem Theocritum, ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, Mihi dolet digitus. Sic, ἀλγῶ ταῖς γνάθοις, apud Aristophanem.

Ἄλγημα, ατος, τὸ, Dolor, Ægritudo. ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Dolor capitis, Gal. ad Glauc. 1.

Ἄλγησις, Idem quod ἄλγημα. Suid.

Ἀλγηδών, όνος, ἡ, Idem. A Cicerone vertitur Dolor apud Epicurum: qui & cruciatus corporis ἀλγηδόνας appellat. Ἀλγηδόνας ὑπομένειν, apud Plutarchum itidem exponitur Cruciatu perpeti. Et apud Xenophontem, μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων, Cum doloribus & cruciatibus.

Ἀλγηρός, οῦ, ὁ, Molestus, Dolorem afferens. Ἀλγηρά, λυπηρά, Hesych.

Ἀλγεινός, οῦ, ὁ, (vsitatius quàm ἀλγηρός) Molestus, Asper, Grauis, Dolorē siue tristitiã afferens. Xenophon Pæd. 3, τοῖς δὲ κακοῖς πονηρός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακεῖσθαι. Sic apud Plutarchum in Lycurgo ἀλγεινὸς βίος, Vita acerba. ‖ Item pro substantiuo positum τὸ ἀλγεινὸν, Dolor: & in plurali τὰ ἀλγεινὰ, Dolores, Ærumnæ.

Ἀλγινῶς, Aduerbium. Molestè, Cum dolore. vt ἀλγινῶς ἀκούειν, apud Sophocl. schol. Cum dolore audire, Dolorē ex auditione capere.

Ἀλεγεινός, pro Ἀλγινός apud Homerum sæpe: vt Il. β, — σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, Cum graui nuntio, siue molesto. Vel, Tristitiam afferente. Apud eundem πυρῆ ἀλεγεινῇ exponitur Rogus luctuosus. ‖ Ἀλγινός, Difficilis. vt Iliad. ρ, — οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ' ὀχέεσθαι, Ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆι. Sic ἀλεγεινὴ παλαισμοσύνη & πυγμαχίη explicant nonnulli. ‖ Dicemus autem ἀλεγεινός esse pro ἀλγινός interiecto ε, respiciendo deriuationem ab ἄλγος: at contrà ἀλγινός, abiecto ε per syncopen factū dicem⁹, respiciēdo deductionē nominis ἄλγος ab ἀλέγω.

Ἀνάλγης, εος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀνάλγητος, Indolentia præditus, Doloris expers, Carens dolore, Dolorem nullum sentiens, vel Talis vt dolorem sentire nō possit. Sæpe absolutè, interdum & adiuncto accusatiuo: vt apud Lucianum in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, Nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Budæus hîc ἀνάλγητος vertit Torpidus. Sic ἀνάλγητος τοὺς ἰδόντας. Ἀνάλγης etiam siue ἀνάλγητος dicitur qui nullum in animo dolorem concipit ex re vlla, Qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thucyd. lib. 3, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφυγόντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῶμεν. Vnde capitur pro stupido & torpente. item pro crudeli & nullum commiserationis affectum habente: vt ἀναλγήτων Ἀτρειδῶν apud Sophoclem pro ἀσυμπαθῶν. Schol. Thucydidis in locum modò citatum annotat hæc inter cætera, καὶ μὴ ἀναλγητότεροι ἐκείνων ἀξιοῦτε εἶναι, ἵνα μὴ καὶ ἀναίσθητοι δόξητε, οὐκ ἀλγοῦντες ἐφ' οἷς ἀδικεῖσθε. Gellius lib. 2. cap. vltimo, Summa autem totius sententiæ Tauri hæc fuit: non idē esse existimauit ἀοργησίαν καὶ ἀναλγησίαν: aliúdque esse non iracundū animū, aliud ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον. Suid. itidē aduerb. ἀναλγήτως exponit ἀναισθήτως, vt mox docebo.

Ἀναλγὴς siue Ἀνάλγητος dicitur etiam res aliqua quæ dolorem nullum affert, vt ἀνάλγητον πάθος apud Eurip. Prouerbium Φωκέων ἀπόνοια Stephanus ait dici solitum περὶ τῶν ἐπ' ἀναλγῆ βουλευομένων, Pausanias autem ἐπὶ πάντων βουλευμάτων ἀναλγήτων. vbi ἀναλγῆ & ἀνάλγητα vocantur Quæ dolorem nullum afferunt, vel Quæ cum dolore coniuncta non sunt, Quæ dolore vacant. Notandum est autem Ἀναλγὴς accipere formationem & terminationem a nomine ἄλγος, at verò ἀνάλγητος à verbo ἀλγέω. Quod itidem dicēdum de βαρυαλγὴς & βαρυάλγητος.

Ἀναλγήτως, aduerb. Citra dolorem, Nullo cum sensu doloris in corpore. Item Nullo cū sensu dolor is in animo, vel Non concipiendo vllum dolorem in animo ex cōmiseratione. (Virgilius, Aut doluit miserans inopem) vnde pro Inhumanè & Crudeliter accipitur. Sophocl. μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν. A Suida autē ἀναλγήτως exponitur ἀναισθήτως, itē ἀπόνως. Certè eadē ratione qua ἀνάλγητος dicitur pro Stupidus, eadem & ἀναλγήτως pro Stupidè.

Ἀναλγησία, ας, ἡ, Indolentia, Vacuitas doloris. Plutarchus in Publicola, εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. Gellius ἀοργησίαν & ἀπάθειαν copulat, lib. 12. cap 5: sicut ἀνάλγητον καὶ ἀναίσθητον, lib. 2. cap. vltimo. Itē Stupiditas, Stoliditas, eadem ratione qua dicitur ἀνάλγητος, Stupidus, siue Stolidus, vt qui dolore non tangatur ob ea quæ dolorem afferre debēt. Demosth. pro Ctesiph. συμφέρει δὲ τῆς ἀναλγησίας καὶ τῆς βαρύτητος ἀπαλλαγῆναι τῆς τῶν Θηβαίων. Lucianus, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ ἀναλγησίαν ἐγγεγραφον ὁμολογοῦσι. Phalaris Megarēsibus, κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι πεπλημμελημένος ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις, οὐ σωφρονίζομαι.

¶C. Βαρυαλγὴς ET Περιαλγὴς ET Ὑπεραλγὴς eadem forma dicta qua præcedens Ἀναλγής. Est autem Βαρυαλγὴς, Graui dolore percitus, Qui grauiter dolet. ET Βαρυάλγητος pro eodem. quod à verbo formatur, vt βαρυαλγὴς à nomine, sicut modò dictum fuit. Interdum verò dicitur βαρυάλγητον quod grauem dolorem affert. Sophocles Aiace, πάντων καχαζόντων γλώσσαις βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δὲ, &c. vbi scholiastes exponit βαρία καὶ ἀλγεινά. Alii aduerbialiter accipiunt pro βαρυαλγήτως.

AT Περιαλγὴς (quo vtitur Plato) & Ὑπεραλγὴς cum diuersa præpos. composita sunt, sed idem tamen valent quod ad sensum attinet, significant enim Qui valdè dolet, Qui supramodum dolet, vel supra quàm dici possit. Item ὑπεραλγῶ σοῦ, Vicem tuam doleo. VNDE Περιαλγέω ET Ὑπεραλγέω. Apud Thucydidem περιαλγεῖν τῷ πάθει, casum ægrè (vel potius ægerrimè) ferre. Philo De vita Mosis lib. 3, ἐφ' οἷς ἀχθεσθεὶς καὶ περιαλγήσας. Alterum verbum Ὑπεραλγέω itidem pro Perdoleo, Supramodum doleo. quo videtur modo accepisse Aristoteles (inquit Budæus) Rhet. 2, καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖον ἐστι. Frequentius autem poni existimo in altera significatione, videlicet ὑπεραλγεῖν τινος pro Vicem alicuius dolere. q. d. Pro aliquo dolere. Appianus, ὑπεραλγῶ μάλιστα αὐτοῦ τεθνηκότος.

Ἀπαλγέω, γῶ, Fut. γήσω, Dedoleo, Dolere desino. Suidas ex Thucyd. interpretatur παύομαι ἀλγεῖν, ea forma qua vsurpatur ἀπολοφύρομαι. Existimo autem, locum quem intelligit Suidas, esse hunc, lib. 2, ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια, τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμβάνεσθαι. Id est, Deposito dolore rerum suarum (vel, de rebus suis) communem salutem capessere. Scholiastes quoque habet, ἀντὶ τοῦ παυσαμένοις ἀλγεῖν, ὡς τὸ ἀπολοφυρόμενοι. Notandum est autem ibi iungi accusatiuo. At in hoc Pauli loco, ad Ephesios 4, οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, absolutè ponitur, id est sine casu. pro Qui postquam dedoluerunt, vel omnem doloris sensum amiserunt [pungentis conscientiam videlicet] quasi dicas, οἵτινες ἀνάλγητοι γενόμενοι. Hesychius ἀπηλγηκὼς exponit ἀναίσθητος, addens, παρὰ τὸ ἄλγος. Idem ἀπηλγηκότες explicat μηκέτι θέλοντες πονεῖν. Item ἀναίσθητοι: γενόμενοι. Item ἀποκαμόντες. Quæ postrema expositio conuenit cum Suidæ expositione (aut certè ad eam accedit) ἀπαλγεῖν exponentis ἀπογινώσκειν apud Polybium, id est animū despondere vbi ille scribit, ἀπαλγοῦντες δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πολέμου ῥίψους ἐπερρώννυον. Et ἀπαλγοῦντες ταῖς ἐλπίσι.

C. ΣΥΝαλγέω, γῶ (q. d. Condoleo) Vnà doleo. συναλγῶ σοι, doleo tuā vice. Apud Soph. cū acc. rei, τὰς ξυναλγούσας τύχας.

ἈΛΕΊΦΩ,

Fut. ψω, Præteritum Atticum, ἀλήλιφα. vnde participium passiuum sæpe in vsu ἀληλιμμένος, & compositè ἐξαληλιμμένος. Vngo, Lino, Illino. ἀλείφειν μύρῳ, Vngere vnguento. quod Gaza vno verbo reddit Vnguentare. Sic ἀλείφειν μίλτῳ (vnde & apud Xenophontem in OEcon. ἀλειφόμενος μίλτῳ) possit quis vno verbo interpretari Miniare. Est autem generale verbum ἀλείφω, vt Lino Latinis. Nam & qui calce murum linit, dicitur Græcis ἀλείφειν. nam sic & Thucydides vsurpat ἐξαληλιμμένον τεῖχος, vacante præpositione ἐξ. Et Eustathius ἀλείφειν τοῖχον exponit τὸ κονιάζειν.

Ἀλείφω autem dicitur interdum absolutè: vt Iliad. ω, Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι. Quum autem sic ponitur, subauditur vtplurimum μύρῳ. Potissimùm autem in voce passiua sic vsurpatur. Xenophon Hellenicῶν 4, πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδείπνουν. Plutarchus in Apophthegmatis, ἐμὲ δὲ ἠλειμμένον καὶ ἀληλιμμένον ἀποκτενοῦσιν. Interdum ἠλειψάμην in voce media, pro, Vnguento me vnxi. Aristophanes in Nubibus, ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, neque se vnguento vnxit. Vnde participium ἀλειψάμενος, Qui se vnxit vnguento, Vnguentatus, Vnguento delibutus.

‖ Sed & de athletis dicuntur ἀλείφεσθαι & ἀλείψασθαι, qui se vnxerunt oleo, ad certamen. à quibus manauit & significatio quæ est in proximè sequente annotatione.

Ἀλείφω, Incito, Instigo. Ἀλείψας, inquit Suidas, διεγείρας, ab athletis ducta metaphora. vt, εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. Budæus in Comm. Ἀλείπτης Aristoteli esse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi & exercēdi legē tradit. vnde ἀλείφειν poni pro Acuere, Exhortari, Excitare, Exercere apud Basilium, Theodoritum, & Appianum. Potest verò & in hoc Plutarchi loco ita accipi (meo iudicio) in Themistocle, ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὸ τῆς πατρίδος ἤλειφε.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, Id quo vngimur, Vnguentum. Interdum Oleum. Item Adeps. Sic Hesychius. qui etiam ἀλείμματι seorsum exponit ἐλαίῳ. Suidas autem, ἀλείφατι, ἐλαίῳ, inquit, ἢ ἑτέρῳ ἀλείμματι. Aliquoties vtitur hoc nomine Homerus: vt Il. ψ, Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφι-

φορῆας. & Od. γ, Αὐλοὶ, ἀποτίλζοντες ἀλείφατος. Hes. in Theogonia, Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείλετο λευκὸν ἄλειφαρ. Eustathius ait ἄλειφαρ esse aliquid suaueolens quo vngimur. aut τὸ ἐλαιῶδες τῆς πιμελῆς. A

Ἄλειφα, pro ἄλειφαρ vel ἄλειφας, Herodianus apud Eustathium.

— Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, vt Panis ἀλειφατίτης, cũ adipe commixtus. Eustath.

Ἄλειμμα, τος, τὸ, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plut. in Alexandro, καταλύσας δὲ καὶ τρεπόμενος πρὸς λουτρὸν ἢ ἄλειμμα. ‖ Ἄλειμμα, Id quo vngimur, (Vnctorium nescio an dici possit) apud Athenæum lib. 10, ὡς καὶ ἀλείμματι ἄλλῳ μηδενὶ χρῆσθαι ἢ τῷ οἴνῳ. vbi non rectè quis ἀλείμματι reddiderit vnguento. B

Ἄλειψις, εως, ἡ, Vnctio, Ipsa actio vngendi. Plutarchus in loco proximè citato ἄλειμμα dixit pro ἄλειψιν.

Ἀλοιμὸς, οῦ, ὁ, Tectorium parietum, Id quo oblinuntur & tanquam vnguntur parietes. ab ἤλειμμαι factum itidem vt ἄλειμμα præcedens, Eustath. ‖ Apud Hesych. autem legitur ἀλοίματα, χρίσματα.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, Vnctor, Qui vngit. Potest quidem generaliter de quolibet vnctore dici: peculiare tamen fuit hoc nomen vnctoris athletarum in gymnasio. Plutarch. πῶς ἄν τις διακρ. &c. ἀλλ' ἄφωνος ἐν τούτοις καὶ ἄτολμος, ὥσπερ ἀθλητὴν ἀλείπτης ἐῶν μεθύειν καὶ ἀκολασταίνειν. Ex quo loco apparet non duntaxat vngendi officio fungi solitum ἀλείπτην, sed (quod ex Aristotele docet Budæus) fuisse gymnasii magistrum, qui athletis epulandi leges dabat & exercẽdi. Vtitur voce Græca Cic. in epist. ad Lentulũ, & Iuuen. ‖ Vsurpatur etiam metaphoricè: vt apud Plutarchum in Pericle, τῆς πολιτικῆς ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. Quali metaphora vsurpatur interdum & παιδοτρίβης. ‖ Ἀλείπτης, Excitator, Cohortator. Budæus in Comment. ex Gregorio. C D

Ἀλειπτεία apud autores mediæ comœdiæ, (inquit Pollux) quum ἀλείπτης in vsu apud eos non esset.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, ad verbum, Vnctuarium. Pars quædam balnei, inquit Pollux. Vulgò exponitur, Locus in balneo vnctui accommodatus. ET Ἀλειπτρον, ου, τὸ, Vasis vnctuarii genus apud Athenæum.

Ἀλοιφὴ, Idem quod ἄλειφαρ, apud Homerum sæpe, vt Od. σ, Χρῶτ' ἀπὸ πίεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ. Od. ζ, ἦ γε δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἔστιν ἀλοιφή. vbi Eustathius vult ἀλοιφὴν esse oleũ quod ad vnctionem adhibetur. Item pro adipe, vt ἄλειφαρ: Il. ι, — πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ. Appellatur etiam ἀλοιφὴ τὸ τῶν τοίχων κονίαμα, vt docet idem Eustathius. Tectorium Latinè dici possit fortasse. ET Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, Quo vtebantur ἀλείπται. Eust. Ἀλείφιον, Hes. AT Ἄλειφη in vulg. lex. Gr. col. scriptum etiam reperitur. ET Ἀλειφόβιοι apud Hesychium habemus (per ει scripta secunda) expositum πένητας, id est pauperes. Fortasse quasi Adipe viuentes. E F

C. ἈΠαλείφω ET Ἐξαλείφω, q.d. Deungo, id est, Quod vngendo seu illinendo adhæserat abstergo. vnde pro Deleo seu Oblitero ponitur. In qua interpretatione rationem habeo præpositionum ἀπὸ & ἐξ, præfixarum verbo ἀλείφω, quod Vngo seu Illino sonat. Possumus tamen etiam dicere ἀπαλείφω & ἐξαλείφω esse Deleo, quasi vngendo seu illinendo. quòd illini quædam soleant vt facilius deleantur. Pro qua interpretatione facere videtur verbum Lat. Interlino, quod verbo Deleo interdum adiungitur. Cæterùm, vt Deleo & Oblitero metaphoricè sumũtur, ita etiam ἀπαλείφω & ἐξαλείφω: & hoc quidem frequentius etiam quàm illud. Hinc ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα (à pass. ἀπαλείφομαι) Iudicium obliteratum & circunductum. Phocyl. in Admon. Μνημοσύνη κακότητα, δίκη δ' ἀπάλειπτον ἀμῦναι. Vbi secundum illam metaph. significationem sensus fuerit (ni fallor) Ita cum eo transigas in iudicio, vt vindictæ memoria deleatur. Nam quod quidam vertunt, Non imiteris iniurias (id est non rependas iniurias iniuriis) sed iure seu in iudicio eas depellas, placet quidem quod ad sensum attinet: sed ἀπαλείφειν nullo modo significare potest Depellere. Quinetiam mea illa interpretatio, licet vim verbi retineat, aliquantum impedita mihi videtur: ideóque lubenter Theodoro Bezæ assentior, pro ἀπάλειπτον legendum censenti ἀπάμενον. G H

AT Ἐξαλείφω vsitatius est. Xenoph. Hellen. 2, Ἐνεθυμήθη τινὶ ἐξαλείφωσι ἐκ τοῦ καταλόγου. Isocr. Panath. ὡρμήσας ἐξαλείφειν αὐτὸν ἢ καταχεῖν. Apud eundem metaphoricè, ταῖς γὰρ τῶν σπουδαίων φιλίαις οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, vt Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. In vulg. lex. ex Euripide citatur ἐξαλείφειν θέσφατα pro Oracula placare, παύειν, implere & perficere. HINC Ἐξάλειψις, Obliteratio, Deletio. ET Comp. 2, Ἀνεξάλειπτος, ET Δυσεξάλειπτος, Εὐεξάλειπτος, quæ opponuntur. Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Indelebilis. Qua voce Ouidius in metaphorica etiam vtitur significatione, quum scribit Metamorph. 15, — nomẽnque erit indelebile nostrum. Δυσεξάλειπτος autẽ, Difficile delebilis, Qui difficilè deletur seu obliteratur. Herod. lib 2, metaphoricè, τὸ γὰρ λυπῆσαι δυσεξάλειπτον. Huic opponitur Εὐεξάλειπτος, Facilè delebilis, &c. Xen. Hell. 2, οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα δυσεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου.

Ἐξαλείφω interdum & pro simplici ἀλείφω, Vngo, Lino. A cuius passiuo legitur apud Thuc. οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος quod exponitur οὐ κεχρισμένον. Sic apud illos qui LXX interpretum nomen obtinent, ἐξαλειφθῆναι τοὺς τοίχους, & ἐξαλείψουσι τὴν οἰκίαν, Leuit. 14. Suidas quoq; ἐξαληλιμμένος exponit ἠλειμμένος. HINC Ἐξάλειπτρον, Vnguentarium vas, apud Pollucem, & Suidam quoque qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, & ex Aristophane affert, Ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον ὦ γύναι.

C. ἘΝαλείφω, Inungo, Illino. quod Ammonius vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν: at ἐγχρίσαι, dici ἐπὶ σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἤ τινος τοιούτου.

C. ἘΠαλείφω, q.d. Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro præcedente ἐναλείφω, Inungo, Illino: vt ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, Philostr. in Heroicis. ‖ Metaphoricè etiam ponitur (ducta videlicet metaphora ab iis qui certaturos vngebant) pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodoritus, ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι. Vide & alia exempla huius compositi, itidémque simplicis, apud Bud. Comment. pag. 810. HINC Ἐπάλειμμα, ατος, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungẽdũ adhibetur, Id quo inungimus.

C. ΠΑΡαλείφω, Illino, ex Aristophane citatur in vulg. lexicis.

C. ΠΕΡΙαλείφω, Circumlino, Circumungo, vt περιαλείφω τὸν πηλὸν, Circumlino lutum, vel Illino lutum. Quod & inuersa constructione exponitur Illino luto. Citatur autẽ ex Theophr. De caus. plant. lib. 3. cap. 6. Et pass. Περιαλείφομαι, vnde περιαληλιπται, Illitus est, apud Aristot. De animal. lib. 9.

C. ΣΥΝαλείφω, (q.d. Coungo) Simul vngo, Collino. Frequenter autẽ metaphoricè ponitur pro Simul misceo, Commisceo, Confundo, In vnum contraho. Quam apud theologos præsertim significationem reperio. Greg. De theol. lib. 1, de trinitate loquens, οὔτε διαιροῦμεν δὲ τὴν θεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἓν τὰ τρία συναλείφομεν. Pro quo ibidẽ dicit, τὰς ἰδιότητας χωρίζομεν. Et in significatione τοῦ συναλείφειν ibidem dicit Συναιρεῖν. Idẽ συναλείφεσθαι & χωρίζεσθαι opponit, ita scribens, ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ὡς θεὸς τιμᾶται καὶ συναλείφεται, ὑπὸ δὲ τῶν ὡς σὰρξ ἀτιμάζεται καὶ χωρίζεται. Et in iis quæ ab eodem subiunguntur, συναιρεῖν est συναλείφειν, sicut τέμνειν, χωρίζειν. dicit enim, τίσιν οὖν ὀργισθῆς πλέον; τοῖς συναιροῦσιν, ἢ τοῖς κακῶς τέμνουσι; Chrysost. comment. in epist. ad Cor. 1, fol. 195. a, ὁρᾷς ὅτι οὐδαμοῦ διαφορὰν δείκνυσιν ἐν ταῖς δωρεαῖς πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ πνεύματος ἁγίου; οὐ τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, (μὴ γένοιτο) ἀλλὰ τῆς οὐσίας τὴν ὁμοτιμίαν ἐμφαίνων. Quemadmodum autem hîc dicit Chrysostomus τὰς ὑποστάσεις συναλείφων, sic ὑποστάσεων συναλοιφὴν Damascenus dixit, vt paulo pòst docebo: vbi & grammaticorum συναλοιφὴν, simúlque quod sit eorum συναλείφειν, exponam. Hæc autem tot exempla congessi, vt ostendam temere expuncta è nouissimis vulg. lex. fuisse paucula quædã quæ in præcedentibus de hac significatione habebantur.

Συναλείφω pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex hoc Aristotelis loco Rhet. 2, τὸ δὲ ἐπαινεῖν παρόντα,

ἀλειπτικος perswasiue Eccl. 14.16.28.

κολακείας· καὶ τὸ τἀγαθὰ μὲν ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν, vitiosa verò obscurare, & quasi inducere & delere, A
seu obliterare.

Συναλοιφὴ, q.d. Counctio. Frequenter autem commixtionem significat, & quidem apud eosdem potissimùm apud quos & συναλείφειν poni pro Commiscere & Confundere, docui. Damasc. De trinitate, ἑνοῦνται γὰρ, ὡς ἔφημεν, αἱ ὑποστάσεις, καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις περιχώρησιν ἔχουσι δίχα πάσης συναλοιφῆς καὶ συμφύρσεως. Suprà autem dixerat, ὥστε μὴ συγχεῖσθαι. ‖ Huc pertinet & illa significatio quam apud grammaticos habet συναλοιφὴ, pro B
duarum vocalium in vnam syllabã coalescentia. Quintil. lib. 9, cap. 4, Nam & coeuntes literæ (quæ συναλοιφὴ dicuntur) etiam leniorem faciunt orationem. Autor libelli qui inscribitur περὶ τῆς παρὰ Κορίνθῳ διαλέκτων, postquam dixit διαίρεσιν esse συναλοιφῇ contrariam, addit, ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις, οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. Addit etiam esse Atticorum propriam. At Tryphon (aut quicunque sub Tryphonis nomine ignoratur) συναλοιφὴν esse tradens δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντας ἕνωσιν καταβολῇ τινων, eius septem modos e- C
numerat: quorum tres simplices esse tradit, κατὰ θλίψιν, & κατὰ κρᾶσιν, & κατὰ συναίρεσιν: quatuor cõpositos, κατὰ θλίψιν καὶ κρᾶσιν, &c. At Eustathius συναλιφὴν scribens sine ο, vult ea significari κρᾶσιν & συναίρεσιν, pag. 1561. Legitur tamen συναλοιφὴ cum οι in quibusdam eiusdem grammatici locis. Sic & apud Suidam, cum alibi, tum vbi scribit, καλὸς κἀγαθὸς λέγεται κατὰ συναλοιφὴν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός (quod ab eo falsò tradi, alibi docui.) Sic autem & verbo συναλείφειν eiusque passiuo vtũtur iidem scriptores (de grammaticis loquor) vt quum dicunt τὸ α καὶ τὸ D
ο εἰς ω συναλείφεται, pro κιρνᾶται.

C. Ὑπαλείφω, Sublino, Subterũgo, & q.d. Subũgo. ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς, Sublinere oculos, vt qui fuco vtũtur. Gr. De homine, οὐδέ τινος μέλανος ὑπογραφὴ ὀφρύων τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα. Vnde & pass. ὑπαλείφεσθαι, de iisdem apud Xenoph. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Sed & ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι opponuntur τοῖς ὑγιαίνουσιν apud eundem. Aristoph. autem iocans dixit in Acharn. ὑπαλείφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς non ἀνδρεικέλῳ, aut alia re huiusmodi, sed εἰρήνῃ. ‖ Ὑπαλείφειν (vt de ἐπαλείφειν su- E
prà dictum est) metaphoricè pro Incitare, Concitare, vt Deus martyres ad tormenta patienda, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, ατος, τὸ, Quod sublinitur. In vulgat. lex. Sublitio, Inunctio.

Ὑπάλειπτον, ου, τὸ, Quod illinitur, ὑπάλειμμα. Gal. ὑπάλειπτον exponit ἔγχριστον φάρμακον. Sunt qui ὑπάλειπτον apud Hippocratem περὶ γυναικείων esse scribant medicamentum quod specillo illinitur. Vocatur autem specillum ὑπαλειπτρον, vel potius specillum ὑπαλείπτρου nomine comprehenditur, vt mox docebo. F

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, (q.d. Illitorium) Id quo ad illinendum vtimur, siue specillum, siue spathe, siue διαπυρήνιον, vt scribit Gal. Qui & in sua Exegesi gloss. Hippocr. ὑπαλειπτρον esse scribit ἐλασμάτιον ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Hippocr. De morbis mul. lib. 2, καὶ προσστῆναι ἄσκῳ μαλθάσσειν τὸ στόμα, καὶ ὑπάλειπτρον καθιέναι. In vulg. lex. ὑπάλειπτρον exponitur peculiariter Specillum, μήλη. Apud Erotianum ὑπάλιπτον legitur, mendosè vt opinor.

C. Ξηραλοιφέω, ῶ, Siccè vngo, In sicco vngo, vt vulg. lexica interpr. Suidas & Eustath. ξηραλοιφεῖν esse volunt Vngi G
absque balneo, id est balnei vsu. quia (addit Eustath.) ξηρὸς ἱδρὼς (id est siccus sudor) vocatur qui non è balneo sed è laboriosis corporis exercitationibus prouenit. nã quod ille dicit γυμνάσια καὶ πόνους, laboriosas exercitationes interpretandum puto. Cæterùm Hesychius Ξηράλειψιν habet pro eo quod illi duo ξηραλοιφία, eodem alioqui modo exponens. Ξηραλοιφεῖν (inquit Budæus) Sub dio & ad solem vngi, vt fiebat in palæstra. Affert autem locum Plut. in κεφ. Ῥωμ. p. 244. Idẽ Plut. in Sol. legem ab eo latam refert, qua vetabat seruos ξηραλοιφεῖν, H
sicut & παιδεραστεῖν: cuius legis mentionem ab eo factã & alibi reperio, videlicet in Symposio sept. sap. & in Erotico. Quibus in locis ξηραλοιφεῖν exposuerunt quidã Ad palæstram vngi. HINC Ξηραλοιφία, q.d. siccavnctio, Suidæ & Eustath. Apud Hesych. autẽ ξηρά-

A λειψις habetur, vti dixi.

C. Φιλαλειπτέω, ῶ, Alipta (id est vnctor) esse cupio, Aliptas amo, vel Inter aliptas versari amo. In vulgat. lex. exponitur, Delector pigmentis & vnguine: & afferuntur hæc verba (quorũ autorem non nominat Etymol.) οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλειπτοῦντι. Sequendo autẽ hanc interpr. φιλαλειπτεῖν perinde erit acsi dicas φιλαλοιφεῖν, sequendo formam compositionis τοῦ ξηραλοιφεῖν.

C. Ἀνήλειπτον ET Ἀναπάλειπτον, item Ἀνηλιφὴς ET Πισσαλιφὴς apud Eustath. legimus. Est autem ἀνήλειπτον & ἀνα-
B πάλειπτον, indelebile: at ἀνηλιφὴς, Non vnctus: vt πισσαλιφὴς, Pice vnctus. Dicuntur autem hæc duo peculiariter etiam de naue. est enim nauis ἀνηλιφὴς, nauis nõ vncta [pice] vt contrà πισσαλιφὴς vncta pice, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς (inquit) ἡ μὴ ἀλειφεῖσα πίσσῃ, & πισσαλιφὴς ἡ πεπισσωμένη. Quomodo autem hæc per ι solum scribantur (sicut & συναλιφὴ, de cuius orthographia ibi sermo est) illa autẽ per ει, ibidem docet. Sed quæ ab eo illic traduntur hac de re, non vsquequaque vera esse docet συναλοιφὴ, quod alibi, & quidem passim ferè, cum οι scriptum reperitur.
C Ibidem & τοῦ ἀλοιφὴ ac τοῦ ἀλοιμὸς fit mentio. Vide paginæ 1561 principium.

ἈΛΕ´Ω, F. έσω, Præt. εκα. Molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἀλῶν ἑαυτῷ καὶ πέττων τὰ σιτία. Aristoph. in Nubib. κἀρτους γυναιξὶ ἀλοῦσαι. Ἀλέσας, Aorist. 1, apud Dioscoridem. vnde & ἀλεσθεὶς, aor. 1 pass. apud eundẽ. Apud Aristotelem Probl. sect. 6, ἀλούμενος λίθος, Lapis qui molitur, id est mola frangitur & cõquassatur. Ἤλων etiam reperitur apud Athenæum, tanquam ab ἀλάω, ῶ. nam ab ἀλέω esset ἤλουν. Ἀλήσω quo-
D que futurum, (sicut & ἀλῆσαι aor. 1) quidam tribuunt verbo ἀλέω: sed rectius (meo quidem iudicio) ab ἀλήθω deducentur. Nisi fortè quis ab ἀλάω deducere vellet, vnde & ἤλων modò deduximus. Sic ἀλήλεκα & pass. ἀλήλεσμαι quidam ab ἀλέω, alii ab ἀλήθω deriuant: vt ἀληλεσμένος σῖτος, molitum frumentum, Herod. & Thuc. Item ἀληλεσμένος βίος metaphora prouerbiali, q.d. Molita vita, vide apud Erasmum.

Ἀλεστέον, Posit. aduerb. Molendum est, Molere oportet. Itẽ ἀλεστέος, στέα, στέον, Molendus, da, dum. Dioscorides lib. 5,
E cap. 95, ἀλεστέον ἐν χειρομύλωνι, trusatili mola terendum, vt vertit quidam.

Ἄλετος, ου, ὁ, Molitio, Molitura, Ipsa molendi actio. Plut. in Probl. Rom. μυληφάτον, inquit, Homerus appellat ἄλφιτον metaphoricè, quasi φονευόμενον ἐν τῷ ἀλέτῳ καὶ φθειρόμενον. Dicitur autem ἄλετος eadem forma qua ἄροτος ab ἀρόω. Apud Eustathium ἀλετὸς scriptum reperio cum accentu in vlt. sic & in alio Plutarchi loco. Ἄλητος autẽ vide post Ἀλήθω.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, Pistrinum, apud Athenæum. nisi sit legẽdũ
F ἀλετρὼν, inquit Budæus. Sed hanc dubitationem Budæi eximit Eustathius, legens & ipse ἀλετὼν apud eundem Athenæum, & dicens esse nomen περιεκτικόν.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, Molitrix, Molitoris vxor, Od. υ, Φήμην δ᾽ ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς. Alio nomine μυλωθρὸς, vt vult schol. Aristoph.

— Ἀλετρεύω, Idem quod ἀλέω. Od. η, Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. ET Ἐπαλετρεύω compositum, idem significans, Apoll. Rhod.

— Ἀλετρίβανος, ου, ὁ, vide in ἅλς. nam deductum puto ἀπὸ
G τοῦ ἅλας τρίβειν, potius quàm ab ἀλεῖν & τρίβειν.

Ἄλειαρ, ατος, τὸ, Farina, frumenti propriè: vt ἄλφιτον, hordei, Eustath. Ἀλείατα plur. numero est apud Etymol. qui & per syncopẽ ἄλειτα ex eo format, addens posse & coctã farinam sic appellari. ‖ Dicitur (inquit) & ἄλητον. Vide post Ἀλήθω.

¶ Ἄλευρον, ου, τὸ, (ex ἀλέω per pleonasmum literæ υ, vt docet Eustath.) propriè idem esse volunt quod ἄλειαρ, sic tamen vt illud longè sit vsitatius quàm hoc. Plato De rep. 2, θρέψονται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν
H πυρῶν ἄλευρα. Herodotus, ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίουν. Apud Dioscoridem 4, ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, vertitur à quibusdam. ‖ Constat tamen dici ἄλευρον, de farina etiam hordeacea. nec enim reperitur duntaxat τὸ ἐκ πυρῶν siue πυρῶν ἄλευρον, siue πύρινον ἄλευρον, vt apud Galenũ: sed etiam κρίθινον ἄλευρον, apud

Aphrod. Probl. lib. 2. ‖ Nec verò dicitur ἄλευρον duntaxat πυρῶν, vel κριθῶν, sed generaliter de qualibet farina. vnde ἄλευρον κυάμου, Diosc. lib. 3, farina fabacea. Lomentum fabæ vertit quidam interpres. Sic ἄλευρον αἰρῶν, Farina lolii. Item ἄλευρον ὀρόβων, Farina eruorum, apud Galenū. ἄλευρον τήλεως, Farina fœnigræci, Dioscor. lib. 2. A

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, Farinarius, vel Farinaceus, Ex farina frumēti constans, propriè. Apud Athenæum ἀλευρῖται ἄρτοι in tertio genere ponuntur post σεμιδαλίτας & χονδρίτας, vt annotat Budæus.

B C. Ἀλευροποιέω, ῶ, Farinam facio, Molo, Pinso.

Ἀλευρότησις, εως, ἡ, Cribrum quo ἄλευρον (id est farina) cribratur. Nam ex σήθω σήσω fit σῆσις, & mutato σ in τ, τῆσις. vt ex Philone Etymol. docet, exponens etiam κοσκινον, vno verbo. & ἀλευρότησις duplici τ scribens, vt sit alterum ex pleonasmo. Apud Pollucē tamen vnico τ scriptum reperitur ἀλευρότησις, quod quidem ἀπὸ τοῦ κοσκίνου distinguit. ‖ In vulg. lex. Græc. ἀλευρότησις exponitur Tenuissimum farinæ: cuius expositionis autorē Suidam duntaxat reperio.

C ΑΛΗ'ΘΩ, F. ήσω, P. ηκα, Molo. Pro ἤληκα sæpius dicitur ἀλήλεκα, Attico more. vnde & ἀληλεκέναι in infinit. in Anthol. epigr. lib. 2. Et participiū ἀληλεσμένος molitus, vt ἀληλεσμένος σῖτος, apud Herod. & Thucydidē. Ex ἀλήθω est & ἀλήσας particip. aor. 1, apud Athenæum. De ἀλήλεκα autem & ἀλήλεσμαι, vide paulo antè in Ἀλέω.

Ἄλητον, ου, τὸ, pro ἄλευρον. Erotianus in Lexico in Hippocratem. Etymol. Apud Hesych. autē ἀλητὸν scriptum reperio cum accentu in vlt.

D ἈΛΕ'Ω, vel potius eius passiuavox Ἀλέομαι, Vito, Caueo. Il. σ, Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἠδ' ἀλέοντο. Et Il. ε, — Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. ET compos. Ἐξαλέομαι, idem. Vnde ἐξαλέοιο, apud Apoll. Rhod. De deriuatione autem huius vocis ab ἀλέα, vide paulo pòst in Ἀλεείνω.

Ἀλεή, ῆς, ἡ, Vitatio, Effugium. Il. χ, v. 300, Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς οὐδέ τ' ἄνευθεν, Οὐδ' ἀλεή, id est ἀποφυγή. Hesiodus in Op. & D. δέρματα vocat ὑετοῦ ἀλεήν, ad verbum, Vitationem pluuiæ. id est Præsidium aduersus imbrē. At verò autor interpretationis ad verbum ineptè reddidit Pluuiæ teporem. Hesiodi locus est hic, Δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοός, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ Ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀλεήν,

E id est Pelles consuito neruo bouino, vt humeris induas [illas] præsidium aduersus pluuiam & tutamen. (quod per appositionem dictum est) Pro quibus illa interpretatio habet, Vt super humerum pluuiæ arceas teporē, perperam ἀμφιβάλῃ etiam reddēs. Scribo autem ἀλεὴν potius quàm ἀλέην, (ad differentiam τοῦ ἀλέην pro ἀλέα, id est calor) licet vulg. Homeri exēpl. & ipse Eust. ἀλέην habeant. In duobus certè illius vet. exempl. ἀλεὴ legitur:

F sic & ἀλεὴν in illo Hesiodi loco multæ etiam editiones vulgatæ habent. Nunc enim omnes consulere non licuit.

Ἀλεωρή (Ionicè pro Ἀλεωρά) idem quod ἀλεή, & ab ἀλέω itidem formatum, adiectione syllabæ ρη, vt vult Eust. Est igitur ἀλεωρή, Euitatio: vt Il. ω, — ὅτε ζεῖον μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Hes. in Ergois, — χρειοῦς τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. ‖ Apud Aristotelem autem ἀλεώρα (nam ita scribitur cum accētu in penult.) est, vt ait Budæus, Suffugium, Tutamen, Munimentum. Item, Corporis integumentum & vestitus. Quarum significationum exēpla ipse nō addit: sed hæc esse possunt. De animalibus

G lib. 9, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα ἀλεώρας. Tutaminis vel munimenti gratia aduersus accipitres. Pro quo alii, Vitandæ iniuriæ accipitrum gratia. Idem in 4 De part. τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεώραν. Sic & apud Hesiodum ἀλεωὴ modò expositi Præsidium & Tutamen, de pellibus corpori itidem circumpositis.

¶ Ἀλεύω, per epenthesin τοῦ υ, idem quod ἀλέω, ἐκκλίνω, (inquit Eustath.) Huius aoristus ἤλευα: vnde ἠλευάμην & ἀλευάμενος apud Homerum: vt Il. ε, Τὸν μὲν ἀλεύαμενον, τὸν

H κτάμενον παρ' ὄχεσφιν. Sed habemus præsens huius verbi tempus apud eundem poetam: vt Odyss. ξ, Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, Et Il. π, Μῆνιν ἀλευόμενος. ET compos. Ἐξαλεύομαι pro eodem. vnde apud Soph.

Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύασθαι θεᾶς. ITEM composi tum Ὑπαλεύομαι, apud Hesiodum, — βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

Ἄλευε etiam reperitur apud Hes. quod exponit φύλαξαι, i. est Caue. Est autē ἄλευε ab ἀλεύω. Sed suspecta esse potest in Hesychio scriptura τοῦ ἄλευε, tanquam locū occupantis τοῦ ἄλευαι. Sic & in isto prouerbiali hemistichio, — ἀλεῦ ἀπὸ μείζονος ἀνδρός, diphthōgum αι aliquis fortasse ablatam crediderit, non vocalem ε, vt sit pro ἄλευαι, non pro ἄλευε. Verùm Suidas ἄλευε habet & ipse: addens Iones vti eo pro φύλαξαι. Quibus illud prouerbiale hemistichium subiungit.

Ἀλέασθαι, (ex ἀλεύασθαι, vt opinor, factum, reiecto υ quod ex epenthesi accesserat) itidem vt præcedentia, pro Vitare, Cauere. Od. ι, Ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι. Et Il. υ, — μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι. ET compos. Ἐξαλέασθαι, Idem. Hesiodus, Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. At cum genitiuo nouè apud Apollon. Argon. 2, ἐξαλέασθαι ἄτων. Sed genitiuum hunc dedit isti verbo, vi præpositionis ἐξ: vt sit ἐξαλέασθαι ἄτων tanquam ἀλέασθαι ἐκ τῶν, pro Euadere ex his, Effugere ex his. ET compos. 2, ΥΠΕΞαλεασθαι, quasi dicas, Furtim seu clàm euitare, aut effugere.

¶ Ἀλεείνω, Effugio, Euito. Cum accusatiuo. Od. ν, Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω. Od. π, — ἀλέεινε δ' ὑπέρβιον. Et cum infinitiuo, Il. ζ, Κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε. Ἀλεείνω (inquit Etymologici autor) τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, οἱονεὶ εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγω. Id est, Ἀλεείνω, Effugio, Euito, quasi A frigore ad calorem confugio. Idem & in Ἀλεύω tradit. At contrà in ἀλέασθαι dicit esse propriè Ex igne effugere. Ego hæc friuola esse cōmenta existimo: quòd si & mihi comminisci aliquid liceret, dicerem ex α priuatiuo & λέω fieri ἀλέω: vt sit ἀλέω, vel potius passiuū ἀλέομαι, Vito, Declino, Caueo, quasi à populo me subducens. Cæterùm quod ad formationem verbi ἀλεείνω attinet, Eustathius vult à themate ἀλέω esse ἐξ ἐπενθέσεως quidem, ἀλεύω, at ἐκ παραγώγου verbum istud ἀλεείνω.

Ἀλεεινός, οῦ, ὁ, Vitandus, Effugiendus, Fugiendus: & ex consequēti, Malus, Perniciosus. Phocylides, Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί, id est, Excessus autem eui tandi sunt: vt qui videlicet perniciosi sint.

¶ Ἀλύσκω (Fut. ξω, tanquā ab ἀλύζω) Euito, Effugio, Declino. — ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν, Od. χ, bis. & Od. ψ, Σκύλλην θ' ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν. Od. γ, — σπουδῇ δ' ἤλυξαν ὄλεθρον. Od. κ, — ἀλύξαμεν κακὸν ἦμαρ. Iungitur & genitiuo apud Sophoclem, οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου.

‖ Notandum est autem alicubi fugam non significare ἀλύσκω: vt Od. μ, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἰὼν ἤλυξα ἑταίροις, hìc ἤλυξα non significat vllam fugam (vt annotat Eustathius) sed simpliciter declinare & esse extra illorum conspectum, videlicet propter loci interuallum. Sed quomodo ἀλύσκω à themate ἀλέω ortum dicemus? Nō video quid vetet quin vt ab ἀλέω fit ἀλεύω, vnde ἀλεύασθαι interiecto υ: quo vice versa reiecto, fit ἀλέασθαι: sic ex ἀλεύω formemus ἀλύω, abiecto ε: ex quo deinde ἀλύσκω. Ab ἀλύω certè, significāte ἀδημονῶ & ἀμηχανῶ, &c. non video qui deduci queat, licet ita censuerit Eustathius. Videat autem lector num alteram hanc coniecturam sequi malit, vt videlicet fit ἀλύω ab ἀλέω (pro quo potius dicitur ἀλέομαι, vt antea docui) sicut à πνέω fit πνύω (mutato etiam η in ι) & à πλήθω fit πληθύω.

Ἄλυξις, εως, ἡ, Euitatio, Effugium, Fuga mali.

C. Ἐξαλύξαι, ET Ὑπαλύξαι, ET ΥΠΕΞαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Deuitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Sophocles in Aiace Mastigoph.

AT Ὑπαλύξαι (quod sonat Subterfugere) habemus Od. ε, Καὶ τὸ μὲν ὣς ὑπάλυξε. Ex Phocylide citatur pro Deuito, Refugio. Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἀλίτροπον οὐδ' ὑπαλύξῃς. Vnde Ὑπάλυξις, Effugium, Deuitatio. Ὑπεξαλύξαι autem apud Hesiodū, Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον. Sciēdum est autem in vulg. lex. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata, ἐξαλύζω & ἐξαλύσκω, quæ tamen inusitata puto: sicut & ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadē & in cæteris ratio. EST & Δυσάλυκτος comp. Vix euitabilis.

Ἀλυσκάζω, Idem. Od. ρ, οὐδ' ἐθέλει ἀλυσκάζειν. Sic Anthol. epigr.

lib.1,Ἠλατ' ἀλυσκάζων κῦμα παρακπίδιον. Interdum verò absolutè ponitur ἀλυσκάζειν,pro φεύγειν,Fugere vt Iliad. ε,Οὐ γάρ μοι γνωτὸν ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, Οὐδέ κ᾽ ἐπαλάσσειν.Et Il.ζ,— νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Vbi ἀλυσκάζω habere genitiuum, annotatum est in vulg.lex.Græc. sed falsò:neque enim πολέμοιο ab ἀλυσκάζω regitur,sed à νόσφιν.Vult autem Eustathius ab ἀλύω fieri ἀλύσκω,a quo ἀλυσκάζω. ‖Hesych.exponit etiam πλανᾶσθαι, id est Vagor,Erro. A

ἈΛΗΘΗ'Σ,

έος,ὁ καὶ ἡ, Verus. ἀληθεῖς λόγοι, Dem. contra Mid. ἀληθεῖ λόγῳ, Xen.Pæd.1,Reuera. εἰ ἡσσᾶται γὰρ τἀληθὲς, Dem.ad Phil. epist. Apud Athenæum poeta quidam,lib.5,Εἰ μὴ φερέσω τἀληθὲς, οὐχί σ᾽ ἀφερασό.Æsch.in Ctesiphontem, πότερα τἀληθὲς εἴπω,ἢ τὸ ἥδιστον ἀκοῦσαι.Idem ibidem, τὸ ἀληθὲς ἐρῶ. nisi fortè & hîc malit quis τἀληθὲς legere. Sic dicitur & in plurali λέγειν τἀληθῆ,vera dicere, apud Isocr.Xenoph. Demosthenem. ‖Interdum τἀληθὲς pro substantiuo ἡ ἀλήθεια,Veritas.Demosth.ὡς δ᾽ τἀληθὲς ἔχει,καὶ τὸ δίκαιόν ἐστι λέγειν,ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς δείξω. ‖Ἀληθὴς possumus etiam interpretari Certus, sequentes Ciceronem, qui ἀληθέστερα vertit Certiora,in hoc prouerbio,ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. B C

Ἀληθὲς pro iusto & digno videtur posuisse Demosthenes,quum ait,τοῦτο γὰρ καὶ ἀληθές ἐστι καὶ ὑπὸ τῶν ὀμωμοκότων καὶ ὑπὸ τῶν τὰ εὔορκα γνόντων δικαστῶν. Sic alibi, πόσῳ δικαιότερον καὶ ἀληθέστερον.

Ἀληθέστερος, compar. Verior, ἀληθέστατος, superlat. Verissimus.ἀληθέστερον,Verius,nomen,vel aduerbium.ἀληθέστατον,Verissimum. At verò ἀληθέστατα, aduerbium, Verissimè. D

Ἄληθες(accentu in antepenultima Atticè.) Aduerb.Reuera,Verè,Profectò. Aristoph.in Equitibus, Ἄληθες ἐστὶ κρηνόχυτον λήραιον εἶ. Apud eundem Nubibus, interroganti Phidippidæ,Τί δ᾽ αὖ παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις αὖ,respondet Strepsiades,Ἄληθες, ὅσα περ ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις σοφά. ‖Est item ἄληθες nonnunquam aduerbium admirantis,vt apud eundem comicum in Pluto,dicenti Pluto,— ἐγὼ δ᾽ ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, Chremylus subiûgit,Ἄληθες; ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων.id est,Verène?Itane reuera? Budæus autem per nomen reddidit, Verúmne? At in vulg.lex. Græc.corruptè legitur hic locus & exponitur. E

C.Ἀληθογνωσία,Veri cognitio.Dionys. Areop. religionem orthodoxam ita vocauit,quam & ἀληθότητα.

C.Ἀληθοεπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Veridicus, Veriloquus, Cuius vera sunt verba.Ex ἀληθὴς & ἔπος.Hesychius ἀληθοεπῆ exponit ἀψευδῆ.

C.Παναληθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Omnino verus. Plato De rep.lib. 9,ὅτι οὐ παναληθὴς ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου. F

C.Φιλαλήθης,εος,ὁ καὶ ἡ,(non φιλαληθής. nam ἀναβιβάζει τὸν τόνον,vt loquuntur gramm.) Veri seu veritatis amator vel amatrix,Veritatis studiosus,vel studiosa. A Diog. Laertio φιλαλήθεις philosophi (sicut & ἐλεγκτικοί) numerantur inter eos qui ἀπὸ οἰήσεως nomen acceperūt. ET Φιλαλήθως,aduerb. Veritatis amore,vel studio,Euseb.

ET Φιλαλήθεια, Amor veritatis,Studium veritatis.

Ἀληθῶς,(Ionicè ἀληθέως,vt apud Herodotum.) aduerbiū. Verè,Reuera,Haud dubiè,Proculdubio. Sæpe ὡς præfixum habet.vt τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστὰς, apud Platonem in Apol.Id est(Cic.interprete)Eos qui verè iudices appellentur.Sic dictum est illud, θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς. Apud Demosthenem contra Midiā,ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ & ἡ δοκοῦσα καὶ ὑποβαλλομένη opponuntur. G

Ἀληθεστέρως,compar. Verius.& cum ὡς,ὡς ἀληθεστέρως, Plat.De rep.1,itidem vt ὡς ἀληθῶς.

Ἀλήθεια,ας,ἡ, Veritas, (Ionicè ἀληθηΐη, apud Herodotū) Opponitur τῇ ἀληθείᾳ,id est veritati,ψεῦδος,siue ψευδολογία.Plut.De poem.aud.αἱ πρότερον ἡγοῦνται τὴν ἀλήθειαν τοῦ ψεύδους.Isocr.in Panath.μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς ψευδολογίας τῆς ἀληθείας. Opponuntur item τῷ λόγῳ & τῇ ἀληθείᾳ. Isocr.ad Nicoclem,καὶ βασιλεὺς τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένος. τῇ δ᾽ ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. In eadem significatione sæpe opponuntur τῷ μὲν λόγῳ & τῷ δ᾽ ἔργῳ. Vide λόγος. H

Πρὸς ἀλήθειαν,Μετ' ἀληθείας,Ἐπ' ἀληθείας,Τῇ ἀληθείᾳ, & frequenter in plurali Ταῖς ἀληθείαις, omnia idē significant,Verè,Reuera,ἀληθῶς. Philo, πρὸς ἀλήθειαν ἐστὶ,pro ἀληθῶς ἐστὶ,Reuera est.Sic τὰ μετ' ἀληθείας καλὰ, quæ verè sunt honesta.Demosth.Olynth.2, καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις,ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,σκοποίη.

Ἀληθότης,ητος,pro ἀλήθεια.Dionys. Ar.

— Ἀληθίζω,Vera dico, apud Plutarchum. ἀληθίζω,τὸ ἀληθῆ λέγω,inquit Suidas.Idem valet & Ἀληθίζομαι:nam ἀληθίζεσθαι Hesychius exponit ἀληθεύειν: & ita vsurpatur ab Herodoto.

Ἀληθεύω, Verum dico,vel vera,Vera loquor.cui opponitur ψεύδομαι.Plato in Cratylo,τὸ μὲν ἕτερον τούτων, ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν,τὸ δ᾽ ἕτερον, ψεύδεσθαι.Gregorius,ἢ γὰρ ψευδόμενος ἀληθεύσῃ,ἢ ἀληθεύων ψεύσεται.Xen.Pæd.4, ἔχετε οὖν ὧν λέγετε πιστόν τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθεύετε; Aristot.De anima lib.3,νοῦς καὶ ἐπιστήμη ἀεὶ ἀληθεύειν, nunquam aberrare à veritate & falli,vt Bud.exponit. Plut.in Themistocle,ἀληθεύω λέγεις,Vera narras.Cū accusatiuo,Xenoph.λέγειν δ᾽ ἐδεῖ ὅ,τι ἂν μὴ ἀληθεύω.Et ante illum Homerus,Πάντα δ᾽ ἀλήθευσον.

Ἀληθεύειν, Verum esse. Aristot. Ethic.9, ἐφ' ὅσον ἑκάτεροι [λόγοι] καὶ πῇ ἀληθεύουσι,quatenus & quomodo veri sunt.

Ἀληθεύομαι, Pass.voce, pro ἀληθεύω,id est Verum dico,Vera loquor.Xenoph.Pæd.4,ἐπὶ τούτοις,ἔφη,ἐγὼ ἀληθευόμενος δίδωμί τέ σοι τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. ‖Interdum passiua voce,ita etiam significatione,pro Verè dici,Verum esse.quod & ἀληθεύειν sonat interdū. Gregorius,δὸς τὸ ἕτερον ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι.Synesius,εἰ δ᾽ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης,id est, Budæo interprete, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem, quòd mei oblitus sis.

Ἀληθευτικὸς, ἡ, ὁ, Verax, Ad veritatem dicendam procliuis. Aristot. magnanimum describens, διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικός.Ibidem παρρησιαστικὸς eodem sensu appellatur.vt sit Qui veritatē liberè profiteri amat.

C.Ἐπαληθεύω, (cum accus.) Verū esse declaro, Confirmo, Thuc.lib.8,p.279,τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπαληθεύσειν ὁ Ἆγις.Sic Lucianus in Lapithis,καὶ τὴν ἀποφοίτ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Idem scriptor alibi,καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου λόγον.

C.Συναληθεύω,neutrum,vt συναληθεύειν ταῖς προτάσεσι,apud Aristot.Simul esse veras propositiones.

¶Ἀληθινὸς,ἡ,ὁ,Verus,Verax, vt ἀληθινοὶ λόγοι,apud Plutarchum in Apophth.Veraces sermones,vel veri. ‖Item,Non fictus, Non fucatus, Nihil fictitium habens. in qua significatione & Verus capitur. vt ἀληθινοὶ φίλοι, Dem.Philipp.3. Ἀληθινὸς, inquit Budæus, In quo nihil fictitium est,sed omnia simpliciter facta.Dionysius Halic.in Isocrate,καὶ ποιητικώτερα μᾶλλόν ἐστιν ἢ ἀληθινώτερα,Artificii plus habent quàm veri & simplicis. Idem Bud.scribit,Ἀληθινὸς λόγος est qui ἐνδιάθετος dicitur,&ex sententia animi proferri videtur,apud Hermogenem. ‖Ἀληθινὸς exponitur etiā Germanus,Genuinus. sic ἀληθινὴ πόλις,apud Platonem,& ἀληθινὴ σοφία, apud eundē. Sic ἀληθινὰ μῆλα,Diosc.lib.1,cap.161. Apud Platonē in Pol.1,ἀληθινὸς ἄρχων exponitur Legitimus princeps. Apud eundem ἀληθινοὺς παῖδας, legitimos liberos quidam interpretantur,quos ille opponit τοῖς ποιητοῖς,id est adoptiuis.

Ἀληθινῶς, aduerb. Verè,Veraciter.Isocr.

C.Ἀληθινολογία,ας,ἡ,Veracitas. Platonicum est vocabulū, teste Polluce. Præcedit autem vox ἀληθινολόγος hanc ἀληθινολογία,in formatione.

ἌΛΙΣ

Aduerb.Satis,Satis superque,Abundè.Cum genitiuo: vt in prouerbio, ἄλις δρυὸς, Satis quercus. Aristophanes apud Suidam,ἄλις ἀφύης. πεπείραμαι γὰρ ἐσθίων. Apud eundem & hoc exemplum,ἡ δ᾽ γυνὴ λέγει ἑαυτῇ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ γέρως ἄλις ἔχειν. Apud eundem,ὡς δ᾽ ἄλις εἶχε ταύτης τῆς τιμωρίας,Quum autem satiatus esset hoc supplicio. Sic ἄλις εἶχον βλασφημιῶν, Satiati erant maledictis siue conuitiis. Animaduertendū est autem in his locis esse verbum ἔχειν cū ἄλις, quod

etiam interdum relinquitur subaudiendũ. Interdum autem verbum ἐστὶ ponitur cum ἅλις, aut subaudiendũ itidem relinquitur. Eustathius citato hoc loco, τούτων μὲν ἅλις, item hoc Euripidis, ἅλις ὀδυρμῶν ἐμῶν, subiungit, καὶ ἔχει ἔλλειψιν ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ἡ τοιαύτη σύνταξις. ‖ Nõnunquã sine genitiuo pro Affatim, Magna copia. Od. ρ.—ἢ οὐχ ἅλις ἧμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι; Odyss. ν. Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. ‖ Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ἐστὶ, pro Non sat est. Pro quo dicitur etiam, Parum hoc tibi videtur, nisi etiam &c. vt Od. β, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες; Et Il. ρ, Ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὐτῶς; Il. ε, Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Quorum versuum vnusquisque appellatur προκέφαλος, vtpote habens pleonasmum syllabæ ἐν κεφαλῇ, id est in capite. A B

Ἅλις, Confertim, Coaceruatim. Il. β, Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Il. γ, — περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν. id est ὁμοῦ πολλαί, Simul multæ. Il. χ, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν.

Ἁλία, ας, ἡ, Congregatio, Cœtus, Concilium, apud Herodotum aliquoties, vt ἁλίην ποιησάμενοι, & ἁλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coegit. C

Ἁλίζω, Congrego, Coaceruo. ex ἅλις factum (non ἅλις ex eo) vel potius ex ἁλία orto ex ἅλις, pro Confertim, Coaceruatim. ET ΣΥΝαλίζω compositum vsitatius quàm simplex ἁλίζω. Herodotus in Euterpe, de Pherone loquens Ægypti rege συναλίσαι & συναγαγεῖν aperte pro eodem ponit. nam quum dixisset συναγαγεῖν τὰς γυναῖκας τῶν ἐπειρήθη &c. paucis interiectis verbis, subiungit, consueta sibi repetitione vtens, ἐς ταύτην συναλίσαντα, perinde acsi dixisset ἐς ταύτην συναγαγόντα. In cuius loci interpretatione Latina vtendum censerẽ particula Inquam: hoc modo, Quum inquam in vnam eas vrbem congregasset, vel coegisset. Vsus est hoc verbo & Xenophon Pæd. 1, ἐξῆν δὲ στρατιὰν καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσαι. Passiua vox est Συναλίζομαι, Congregor. Lucianus De luctu, p. 308, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί. At verò apud Lucam initio Act. Apost. καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς: Erasmus συναλιζόμενος accepit signif. actiua pro συναλίζων. vertit enim Congregans, (addens etiam, In idem loci) & in suis annot. Cyrillum ait in opere quo exponit dictiones sacrarũ scripturarum, συναλιζόμενος interpretari συναθροιζόμενος, à voce ἁλία quæ cõcilium seu congregationem significat. Quod autem ad veteris interpretis expositionem attinet, vertentis συναλιζόμενος, Conuescens, Chrysostomũ quoque (vel potius eum quicunque est autor commẽtariorum illi adscriptorum) ita intellexisse ostẽdit. Quæ sicui probantur, expendat (inquit) num συναλίζεσθαι dicatur à salis communione, iuxta prouerbium, Salem & mensam ne prætereas. Hæc Erasmus, & alia, quæ apud eum lege. Beza quoque cum illo interpretatur Congregans: quam certè & ego veram esse interpretationem puto huius vocabuli συναλιζόμενος, si veram in eo & germanam scripturam habemus: qua de re dubito, & magis ad alteram lectionem συναυλιζόμενος inclino, propter eas quas in illius expositione reddam rationes, post Αὐλή. D E F

¶ Ἁλέες, In vnum congregati. Item, Conferti, Frequẽtes, Multi simul, Densi. Herodotus, ἁλέας ἐς ἓν χωρίον ἐσάγοντες. Eustathius ἁλέες apud Herodotum, pro ἠθροισμένοι ὁμοῦ. (quod Homerus ἀολλέες dicit) fortasse ab ἅλις. G

¶ Ἁλέν participium exponit Hesychius συναθροισθὲν, id est congregatum: itidem ἁλέντων, ἀθροισθέντων. exponit verò & συστρεψάντων, item συγκλεισάντων. nisi fortè legẽdum est συγκλεισθέντων, vt ibidem ἁλέντες explicatur συγκλεισθέντες. Non video autem quid obstet quominus istud participium ἁλὲν significans συναθροισθὲν, ab ἅλις siue ἁλέες originem habere dicamus. Quin & apud Homerũ ἀλεὶς exponitur etiã ἀθρόως συστρέψας ἑαυτόν. Sed & ἀλὲν συναχθὲν exponitur Il. ψ, in hoc versu, Γωχμὸς ἔην γαίης, ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, id est collecta aqua, siue coaceruata. Scribitur tamen ἁλὲν & ἁλέντων cum tenui apud Homerum & Hesychium, atque Etymologicum, qui & aliunde deduc. H

A ἍΛΩΣ, ω, ἡ, Area, in qua teritur seu trituratur frumentum. Xen. in Œcon. δι' ὅλης τῆς ἅλω οἴσεταί σοι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties. Plut. in Amat. narrat. ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλῳ, ἵππον συνεπῆξαι. Potest autem in genitiuo dici etiam ἅλωος pro ἅλω, sicut dicitur κάλωος pro κάλω. quod tamẽn Etymologistes nõ vult esse κλίσιν, sed ἐπέκτασιν. Idem & accusat. ἅλωα ex hoc Callimachi versu in Hecale affert, (nam pro ἑκάβη repono ἑκάλη) Δισμὲνη περὶ βοῶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα. Pono autem hic nomen istud, post ἅλις videlicet, quòd videam Eustathiũ velle ab ἅλις seu ἁλίζω deriuari, & quidem ita de hac etymologia loqui tanquam extra controuersiam posita sit. Docet præterea hanc esse causam cur ἅλως spiritu aspero notetur. Etymologistes quoq; ita scribit, Ἅλως, ἡ ἅλων καὶ ἡ ἀλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. B

Ἅλως, Corona, Circulus siderũ, vt ait Seneca in Nat. Aristot. De mundo, ἅλως δέ ἐστιν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιαυγής. διαφέρει δὲ ἴριδος ὅτι ἡ μὲν ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ παντὸς ἄστρου. Quæ verba sic transfert Budæus, Area est edita imago sidereæ claritatis, vndique illustrata, hactenus ab arcu cælesti differens, quòd ille è regione solis ac lunæ visendum se exhibet, quum area sidus totum ambitu cingat circulari. Hactenus Aristoteles. Exponitur etiam à nonnullis ἅλως Circulus apparens circa solem & lunam. C

Ἅλως secundum Hesychium, Solis aut lunæ circunferẽtia. Item, Clypei circunferentia & orbis, apud Æschylũ, vt idem scribit. Æschyli autem locus in quo ita vtitur, est in tragœdia ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, si bene memini. Ἅλως, Circulus in oculis inter σφενδόνην & ἴριδα. Vide Iulium Pollucem. D

Ἀλωὶς, ίδος, ἡ, pro ἅλωας, vt annotant quidam: sed mihi suspecta est hæc terminatio.

Ἀλωεινός, οῦ, ὁ, Arealis, Cuius vsus est ad areas. ἀλωειναῖς ἵπποις, in Anth. epigr. Equabus arealibus, id est, Quæ in area frumentum terunt.

Ἀλώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀλωεινός. vt ἀλώϊα ἔργα, apud Nicandrum, Arealia opera.

Ἁλῶα, Festum Athenis in honorem Cereris (secundum nonnullos, Dionysii quoque) agi solitum ab agricolis, iam cõmportatis frugibus. Apud Suidã legitur, Ἁλῶα festum est Atticum. Philochorus autem nominatum ait quòd illius festi tempore homines morarentur περὶ τὰς ἅλως, id est in areis. E

Ἁλωάς, άδος, ἡ, Cereris epithetũ: quasi quis dicat Arealis. Scimus autem Cererem frugibus præesse, vnde & ἁλῶα festum in eius honorem, pagina proximè præcedente.

¶ Ἅλων, ωνος, ἡ, Area. Idem quod ἅλως. Suidas, τὸ δὲ ἁλωὰς ἀπὸ τοῦ ἅλως ἀνὴρ τοῦ ι. λέγεται δὲ καὶ ἅλωνος, καὶ ἅλωνι ἡ δοτική. Reperitur etiã scriptum ἀλὼν ἀλῶνος, sed rectius ἅλων ἅλωνος: vt in hoc loco Matth. 3, διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, vetusta omnia exemplaria quibus vsus est ad editionem Noui Testamenti pater meus, (erant autem plus minus quindecim) habebant ἅλωνα non ἀλῶνα: Lucæ itidem cap. tertio vbi eadẽ habẽtur verba. quum tamen vtrobique libri omnes (quos viderim) excusi ante patris mei editiones, habeant ἀλῶνα circunflexa penult. F

Ἅλων θερινή cap. 3 Danielis exponitur Area æstiua. ait tamen Tusanus se pro turbine venti existimare accipi.

Ἀλωνοτριβέω, Idem quod ἀλωνίζω. nam ἐπὶ τῆς ἅλωνος διατελέω Suidas exponit. G

Ἀλωνίζω, In area versor, siue commoror. Exponitur quidẽ in vulgatis lexicis Græcolatinis, In mari vel areis versor: verùm Hesychius ἀλωνίζουσα non ait aliud significare quàm ἐν ἅλωσι διάγουσα.

Ἀλωνία, ας, ἡ, ἅλων. Athenæus, εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. Suidas ἀλωαὶ exponit ἀλωνίαι ἢ περίδροι.

Ἀλωνία exponitur à Suida ἡ τῆς ἅλωνος, id est, Quæ areæ est, vel ex area. Secundum quam significationem fecit ἀλωνία adiectiuum nomen, habens in masculino genere ἀλώνιος, fortasse tamen ἄχρηστον. H

¶ Ἀλοάω, F. ήσω, vel άσω, Trituro: vt βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, 1 ad Tim. cap. 5, Non obligabis os boui trituranti.

Sic apud Xenophontem, ἀλοᾷν τὸν σῖτον. Et apud Demosthenem ἀπηλοημένος σῖτος, ab ἀπαλοάομαι p. ssiua voce & composita. ‖ Vertitur etiã Tero, Contero. pro quo & compositum συναλοάω vsurpatur. nam συναλοῆσαι apud Plutarchum capitur pro Conterere. Apud Theophrastum in 4 De causis, ἀλοαθέντα σπέρματα Budæus exponit Trita semina: alii, Tritura excussa. A

Ἀλοάω, Cõminuo, Frango. κλῶ, inquit Suidas. Idem ait, ἀλοῶν, per orbem circumagens, vt fit in areis in quibus frumentum trituratur. Item, Pulsans, ducta metaphora ab iis qui spicas contundunt. Aristophanes, ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Idem, ἡ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατέρα γνάθον ἐπάταξεν. id est, Aut matrem pulsauit, aut patris maxillam percussit. Videtur tamen propriè ἀλοᾷν esse variis ictibus quasi contundere. Apud Ælianum, οἱ μὲν τινὲς πυγμαῖς, οἱ δὲ κορύναις, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν. Vbi ἀλοῶντες est tundentes, percutientes. ‖ Ἀλοᾷν, Flagris cædere. Synesius, ὡς γὰρ ὅτιν ὡς δὲ τοῖς ἔχουσι καὶ πλουτοῦσιν ἁμαξιτοὺς ἀναχωρῆσαι· ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὸ χοιρίον οἴσων, ὁ δεσπότης ἠλόηται. B

Ἀλοάω, quum trituro significat, aspirãdum quidam tradiderunt, vtpote deriuatum à nomine ἅλως (est enim ἀλοάω, ἐπὶ τῇ ἅλῳ πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας) quum autem ponitur generaliter pro Comminuo, Contundo, item Verbero seu Pulso, tenuari debere. Sed in vetustis libris in vtraque significatione (id est in propria & in translata) tenuatum reperitur. ac memini in illo quem citat D. Paulus loco, βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, in omnib⁹ manuscriptis codicibus ἀλοῶντα tenuatum non autem aspiratum fuisse. Sed neque grammatici antiqui differentiam hanc statuerunt. Apud Suidam tamen habetur ἁλοάων & ἁλοητὸς aspirata, nescio temeréne an consultó. C D

Ἀλοητὸς, οῦ, ὁ, Tritura, apud Xenophontem. ‖ Item Trituræ tempus. ἀλοητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, inquit Suidas. Non videtur autem distingui accentu duplex huius nominis significatio, vt fit in ἄροτος, ἄμητος, & ἀρότος, ἀμητός.

C. Ἀπαλοάω, ῶ, ET ΚΑΤαλοάω, ῶ, Quorum hoc posterius pro simplici ἀλοῶ positum reperitur, videlicet pro Tero. Item, Contundo, Confringo: vnde Eusthathius apud Homerum ἀπηλοίησε exponit κατηλόησε. Ἀπαλοάω autem aliam etiam significationem habet. nam ἀπηλοημένος præteritum passiui Ἀπαλοάομαι, exponitur ab Harpocr. ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, id est Frumentum (vt subaud. σῖτος, vel tale quid) ex area conuectum postquam tritum fuit. Quæ verba Suidas quoque habet. Vterque autem (quod etiam obseruandum est) ἀλοηθῆναι exponit πατηθῆναι. Sed horum duorum testimonium pro vno & eodem habendum est, quum Suidam ex Harpocr. descripsisse minimè sit cõtrouersum. Vide etiam Ἀπαλοιάω & Καταλοιάω paulo pòst: item Συναλοιάω: sed pro quo fortasse συναλοάω legendum sit, vt ibi docebo. EST hinc deductum & Ἐπαλωὸς, quod habetur apud Xenoph. in OEcon. pag. 50, meæ editionis. Exponitur autem ἐπαλωσης (in vulg. lex.) Triturator, quũ potius significet eum qui bubus terentibus moderatur, vt Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quòd hanc vocem mendi suspectam habet. E F

Ἀλοιάω pro ἀλοάω, per pleonasmum literæ ι, vt in ἀγνοιῶ ex ἀγνοῶ. quanquam Eusthathius non affirmat formari ita ἀλοιῶ. Pro Percutio, Tundo, Il. ι, Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία (Verbi etiam Ἀλοίω barytoni meminit eo loco Eusthathius) HINC Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, Contusor. Item, Percussor, Pulsator, vnde ἀλοιητὴρ σιδήρω apud Nonnum. Et in Anthol. epigramm. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, Molares dentes, Quorum videlicet officium est molere cibum, contundere & terere. ET C. Πατραλοίας, Μητραλοίας. Pro quibus dicitur etiam Πατραλῴας & Μητραλῴας, si Suidæ credimus. sed recentiores eius edit. πατραλῴας quidẽ rectè cũ ω, μητρολόας autem malè cum ο habent. vt omittam, in omnibus perperã scribi ω sine ι subscripto. Est autem Πατραλοίας, Patris percussor, seu pulsator (vt dixit Virg. Pulsatusve parẽs) Item Parricida, Patris interfector. A Suida tamen & Hesych. exponitur simpliciter πατροτύπτης: quo vocabulo vsum esse Isæum testatur Pollux. A quo πατραλοίαν, μητραλοίαν, & πατροφόνον, μητροφόνον, tanquam synonyma poni existimat Budæus. quod tamen ex Pollucis verbis certò colligi posse non videtur. Aristot. Rhet. 2, οἷον τοῖς πατραλοίαις καὶ μιαιφόνοις, ὅταν τύχωσι τιμωρίας, οὐδεὶς ἂν λυπηθείη χρηστός. Apud Aristoph. autem in Nub. sunt qui πατραλοίας ambiguum esse velint ad patris percussorẽ & ad patriæ perditorẽ. in qua posteriore significatione ex πάτρα & ἀλοιᾷν fuerit compositum. Μητραλοίας itidem Matris percussor, &c. Sciendum est autem apud Eustath. malè scriptum esse μητρολῴας pro μητραλῴας pag. 505. qui licet istud duntaxat ponat post πατραλοίας & μητραλοίας, voluisse tamẽ & πατραλῴας intelligi credibile est. In vulg. autẽ lex. πατραλώης etiam legitur. ET Μητραλοία in iisdem, Matricidium, sed absque testimonio. VERBA autem compos. ex Ἀλοιάω, sunt ἈΠαλοιάω ET ΚΑΤαλοιάω ET ΣΥΝαλοιάω, quæ Contundo & Confringo significãt. vt Iliad. δ, v. 522, Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν, Eustath. exponit κατηλόησε. Ab Hesychio & Suida ἀπηλοίησε (pro quo malè apud vtrũque ἀπηλοίησε) exponitur etiam ἀπέκοψε. ET ΣΥΝαλοιάω apud Athen. lib. 8, pro Contero, εἰς ἀλωνίας βοῦς συναγαγόντες συνηλοίησαν. Nisi fortè legendum est συνηλόησαν, quum poetica esse videatur hæc literæ ι interiectio. De Ἀπαλοῶ autem & de Καταλοῶ paulo antè dixi. G H

Ἀλωά, vel Ἀλωή, (si Ionicè dicitur ἀλωὴ pro ἀλωά.) Area in qua teruntur fruges, Vt— εὐ ἐσχάλω ἐν ἀλωῇ, apud Hesiodum in Ergois. Hom. Il. ε, Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Id est, Vt ventus paleas circumfert per sacras areas, dũ viri ventilant. Fit autẽ ἀλωά, pro area, ab ἀλοιῶ, vnde & ι subscribendum esset ipsi ω: aut ab ἀλοῶ, mutando ο in ω. quinetiam secundũ hanc deriuationem tenuandum esset ἀλωά pro area. Quidam tamen pro area tradiderunt aspirandum, pro loco vitibus aut arboribus consito tenuandum, vt ex Eusthathio paulo pòst docebo.

Ἀλωά, ᾶς, ἡ, Locus vitibus aut arboribus consitus, Vinea, Arbustum, Viridarium. Item, Campus frumentarius. Vel, Sata, Segetes, vt quidam exponut. Il. ι, Χωσάμενος· οἱ ἐπὶ πολύστα γουνὸν ἀλωῆς Οἱ δ' ἐς ῥέξ. Il. σ, Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς. Odyss. η, —ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ Ἐρρίζωται. Iliad. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. vbique posito ἀλωή, pro ἀλωά, Ionicé. Item Il. ε, —ἔργα ἰδ' ἀλωάων ἐριθηλέων. Citatur ex schol. Nicandri ἀλωὰ καὶ ἀλωὴ, λαχανοφόρος τόπος. Sciendum est autẽ me Ἀλωά post Ἀλοιῶ posuisse, sequendo Eusthathium, qui illud ab hoc deduci putat: vel potius sequendo veteres grammaticos, quorum ille testimonio nititur, p. 1218. vbi & cum ω ideo scriptũ ab illis fuisse tradit. Addit tamen ex Appione & Herodóro, quum aspiratur, significare τὴν ἅλωνα: at quum tenuatur, signif. τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. Ego certè cum spiritu aspero scriptũm cũ alibi reperio, tum in hoc loco Anthol. epigr. lib 3, titulo Εἰς ναυαγήσαντας, — οὐκ ἄρ' ἁλωὰς Αὐτὸς ἐπιπνείει κ' εἰς ὄθονας ἄνεμος. Ac certè vt aspiretur, sicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωνία, magis consentaneum rationi esse crediderim. Nec video cur alia huius vocis ἀλωή quàm illarum quærenda sit etymologia: adeo vt dubitem an rectè post ἀλοιῶ ponatur. quod tamen & ipsum alicubi cum aspiratione scriptum reperire me memini.

Ἀλωεὺς, έως, ὁ, Qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

ἉΛΙΣΚΩ, Capio. & in præt. imperf. ἥλισκον. Futurum autem est ἁλώσω tanquam ab ἁλόω. & præt. perf. ἥλωκα, pro quo Atticè ἑάλωκα. Tanquam ab ἅλωμι autem, habet aoristum 2, ἥλων: vnde participium ἁλούς. Dicitur autem & ἑάλων Atticè pro ἥλων. Porro notandum est passiuam significationem habere etiam sub actiua voce, præsertim in præterito & aoristo. Xenoph. Pæd. 7, ἑαλωκυῖαν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Apud eundem Hell. 1, ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας γράμματα. Idem Pæd. 8, τὶς αὐτόπολις πολεμία ὑπὸ μὴ πειθομένων ἁλοίη; Et apud Homerum Iliad. β & δ, πόλις ἁλῷ-

σά τε ταρθομδρή τε. Athen. πενέσαι οἱ μὴ γένῳ δοῦλοι, διὰ πόλε- A
μον δ' ἡλωκότες. Vſurpatur autẽ ſæpe ἁλοὺς eo modo quo
à Latinis Captus, in his loquendi generibus, Captus a-
more, Captus pulchritudine. vt etiam Capi vſurpauit
Tibull. in hoc verſu, Carmine formoſæ, pretio capiun-
tur auaræ. ἁλοὺς ἔρωτι, Captus amore apud Lucianum.
Dicitur & cũ genitiuo: vt ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, apud Phi-
loſtratum in Heroicis. vbi ἁλῶναι αὐτοῦ exponitur Eius
amore captus fuiſſe. Sic ibidem, ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ
amore captus fuiſſe, quaſi ſubaudiatur datiuus ἔρωτι,
& ſit ἁλῶναι τῆς κόρης, pro ἁλῶναι ἔρωτι τῆς κόρης. Sed iun- B
gitur ἁλῶναι non ſolùm cum genitiuo perſonæ, ſed &
cum genitiuo rem ſignificante: vt apud Lucianum, τοῦ
κάλλους ἁλούς. Syneſius autem paulo aliter dixit ἑαλώκειν
τοῦ πάθους, hoc loco, κἂν εἰργασάμην τι δεινὸν ἐμαυτόν· οὕτως
ἑαλώκειν τοῦ πάθους. id eſt, Sic eram captus hoc affectu. hoc
eſt οὕτως ἐκεκρατήμην, οὕτως ἥττων ἐγινόμην, inquit Budæus.
Interdum verò ἁλῶναι vertitur Corripi, & ἁλοὺς corre-
ptus: vt apud Gal. ἁλῶναι τεταρταίοις, Corripi tertianis febri-
bus. & ἁλοὺς μανίᾳ, apud Soph. Correptus inſania. Itẽ pro
Conuictus ſeu Deprehenſus, & pro Condẽnatus. Dem. C
Ἁλίσκω, Deprehendo, Conuinco, item Reum pera-
go, Damno. vnde ἡλωκὼς ſiue ἁλοὺς, Deprehenſus, Con-
uictus, Damnatus. Demoſthenes, ἀσεβῶν ἐστὶν ἥλωκε. id eſt
(interprete Budæo) Conuictus eſt, Tenetur, Manifeſtus
eſt impietatis, vel, Damnatus impietatis. Apud Ariſto-
phanem, ἁλοὺς μοιχός. Demoſthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ,
Vnica ſententia damnari. Idem, τὸν ἑαλωκότα ἤδη τῇ ψή-
φῳ. Plut. in Publicola, ψήφοις ἁπάσαις ἁλόντες ἐπελεκίσθησαν.
Cæterùm vt dicitur ἀσεβῶν ἥλωκε in loco paulo antè ci-
tato, ſic κλέπτων ἥλωκε, itẽ κλοπῆς ἥλωκε. ſicut apud Plu- D
tarchum, ἁλόντες δωρίαις. Interdũ verò huic verbo iun
gitur præpoſitio ἐπὶ cum datiuo, vt ἁλόντα ἐπὶ στάσεσι
apud Herodianum, Damnatum ſeditionum, vel Da-
mnatum ob ſeditiones. Sic Plut. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔρ-
γοις ἁλούς. Ab ἁλώω autẽ vſitata ſunt etiã ἁλώῃ & ἁλώω
apud Hom. Od. ξ, ἤ κεν ἁλώῃ, ἦε φύγοι. Od. σ, εἴ κεν ἁλώω.
Eſt autẽ ἁλώῃ pro ἁλοίην, quo alibi vtitur, vt Il. χ, -ἕλοι
μί κεν ἤ κεν ἁλοίην. pro quo malè in quibuſdã edit. legitur
ἁλοίμην. Præſ. autẽ tẽpus & præt. imperfectũ facta à ter
minatione in σκω, in proſi præſertim vſitata ſunt. Xen. E
Cyn. ἁλίσκεται δὲ ταῦτα ἐν τοῖς ὄρεσιν &c. Idẽ in Hell. 3, τοῖς ὑπὸ
τῶν λῃστῶν ἁλισκομένοις. ET ΚΑΤαλίσκομαι cõp. pro Cõuin
cor, ex Herodoto citatur, καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντηίου.
Ἅλωσις, Captura, vel Captio (ſi & hoc ſatis Latinum eſt
pro ipſo capiendi actu. illo autem vtitur in ea ſignifica
tione Plinius) Itẽ Expugnatio, vt Τροίας ἅλωσις apud Pla
tonem & apud cæteros ſcriptores paſſim, Troiæ expu-
gnatio, vel (vt alii) Troiæ euerſio, aut excidium. Ego ta
men malim ſimpliciter captam Troiã (cum Horatio
aliiſque nonnullis Lat. ſcriptoribus) quàm expugnatã F
dicere. Sed ſi (verbi gratia) mihi interpretandum ſit μετὰ
τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν, non vertam ad verbum, Poſt capturã
aut captionem Troiæ, ſed Poſt captam Troiam. ‖ Ἅ-
λωσις exponitur etiam Deprehenſio, vt in hoc Plat. lo-
co, De leg. lib. 11, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἁλώσεως τοῖς δεσμοῖς μὴ
παυέσθω διπλασιάζων.
Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui capi poteſt, ſeu expugnari, Ex-
pugnabilis. Plutarchus in Camillo, ὡς οὔσης ἁλωσίμου τῆς
πόλεως. Apud Syneſium, Qui facilè capi poteſt. epiſt.
44, λίαν ὑπὸ συνηθείας ἁλώσιμος ὤν, Qui facilè capi po- G
teſt à conſuetudine. Exponitur etiam, Propenſus ad cõ
ſuetudinem.
Ἁλωτὸς, οῦ, ὁ, Idem quod ἁλώσιμος. Quidam comicus ἁ-
λωτὰ πόνῳ πάντα eſſe dixit, id eſt quaſi expugnabilia eſ-
ſe labore. Philo De mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁ-
λωτὰ dixit, Quæ morbis & ſenio facilè corripiuntur, id
eſt Morbis & ſenio obnoxia. HINC compoſ.
Ἀνάλωτος, Δυσάλωτος, Εὐάλωτος, Δορυάλωτος. Ex quib[9]
Ἀνάλωτος, ου, ὁ & ἡ, eſt Qui capi vel expugnari nequit, In-
expugnabilis. Iſocr. Buſir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ δυσμά- H
χητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Interdum etiam, Non captus,
Non expugnatus. vt apud Thuc. οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι
καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρη
μάτων, Qui pecuniis expugnari nequit, vel corrũpi. In-
expugnabilis, vel Inſuperabilis pecuniis. Plut. Pericle,

A ἐφύλαξεν ἑαυτὸν ἀνάλωτον ὑπὸ χρημάτων. Malè autem apud
eundem ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων exponitur Pecuniis in-
ſatiabilis & inexplebilis, vt alibi docebo. Contrarium
eſt Εὐάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè capi poteſt, vel expu-
gnatu facilis, vt εὐάλωτον κλέπταις, Naz. Apud Gal. autẽ
ad Glauconẽ, εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus
quotidianis. AT Δορυάλωτος, Captus bello, q. d. Ha-
ſta captus, eadem plane forma qua αἰχμάλωτος, ſuprà
Captiuus. Herod. lib. 2, ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς
τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Id eſt (Pol. interprete) Quos vbi
B velut indagine armorum concluſos captiuóſq; habuit.
δορυαλώτους πόλεις πεποίηκεν, Iſocr. Vrbes ſubiugauit, In ſer
uitutem redegit.
ἈΛΚΗ, ῆς, ἡ, Robur, Vires. Hom. Il. τ, de pane & vino
loquens, - τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ι, Ἀνδρ'
ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Frequentius tamen
apud eum ἀλκὴ eſt Robur animi, id eſt Animi fortitu-
do, Animi præſtantia, Magnanimitas, Strenuitas: di-
cit enim ſæpe θούριδος ἀλκῆς, interdum & θούριδα ἀλ-
κήν. copulátque nonnunquã ἀλκὴν & σθένος, interdũ μένος
C & ἀλκὴν, vt etiam modo citato hemiſtichio. Ac ipſemet
oſtendere lectori volens (meo iudicio) de vtro robore
intelligat, alicubi addit φρεσί. vt Il. υ, Ἔνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι
θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν, Σμερδαλέα ἰάχων. quòd videlicet
εἱμένον ἀλκὴν dicat etiã eum qui robore corporis inſtru-
ctus eſt. Vtuntur & proſæ ſcriptores hoc nomine. A-
pud Plut. aliquoties reperiuntur copulata ἀλκὴ & δύνα-
μις: & pro virib[9], robore ac præſidio vſurpatur ἀλκὴ ab
eo: item pro ſtrenuitate. Sic Thucyd. ἐς ἀλκὴν τρέπομαι.
Ἀλκὴ, Auxiliũ, Remediũ. Hom. Od. χ, οὐδέ τις ἀλκὴ Γί
D νεται, οὐδὲ φυγή. Heſ. in Ergois, — κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Idẽ
in Theog. — κακοῦ δ' οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr.
quoque ſæpe vſurpatur pro remedio.
¶ Ἀλξ inuſitatus nominatiuus, cuius genit. ἀλκὸς, dat.
ἀλκὶ, frequens apud Hom. vt Il. ν, aper, & Od. ζ, leo dici-
tur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii nõ ſtatuunt hunc nominat. ἀλξ,
ſed ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplaſmum deriuant.
C. Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Inſtrenuus, Ignauus, cui opponitur
ἄλκιμος. Hom. Od. γ, Ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσε
σθαι. Et Il. ν, -ἐπεὶ οὐδέ με πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. Et Il.
E ε, γυναῖκας ἀνάλκιδας quæ natura ſunt imbelles, & qua-
rũ nõ faciũt ad fera tela man[9], vt loquitur Naſo. HINC
(vel poti[9] ab Ἀναλκὴς) fit Ἀνάλκεια, Ignauia, Il. ζ, Ἴλιον εἰσ-
ανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες. Poſſit autem videri ἄναλκις
ex ἀλξ ἀλκὸς potius quàm ex ἀλκὴ ἀλκῆς deriuatum.
C. Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ & ἡ, vt ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, apud Hom. Il.
η, Victoria ancipitẽ martẽ habens, & q. d. anceps robur.
Volũt aũt appellatã ἑτεραλκέα victoriã, quia, (vt idẽ alibi
ſcribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Euſt. vult ἑτεραλκῆ eſſe quæ al-
teri parti ſemper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vo-
F catã quæ per vices vni parti, deinde alteri acquirit & cõ
parat ἀλκήν. Affertur & alia expoſitio huius vocis, vt
νίκη ἑτεραλκὴς dicatur ἡ παρὰ ἀλκίμῳ διδομένη. ſed hæc nullo
pacto mihi placet. Apud eundem autem Hom. -ἑτεραλ-
κέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. B.
intepr. Qui nobis victoriã reſtituat, vel Nos in priſtinas
vires reſtituat. Greg. (vt teſtatur idẽ) ἑτεραλκέα νίκην di-
xit pro Victoriã in alterã partẽ inclinare. ‖ Apud Ni
cand. in 2 verſu Theriacῶn, -λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς
ſchol. exponit ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quaſi quæ ex altera
G parte præſidiũ afferat. ‖ Ex Nonno autẽ citatur ἑτεραλ
κέϊ θεσμῷ ſimpliciter pro diuerſo. HINC Ἑτεραλκέως,
aduerb. Ancipiti marte. vt apud Herod. ἑτεραλκέως ἀγω
νιζόμενοι, Ancipiti marte pugnantes, Ita pugnantes vt
nunc hi, nunc illi ſuperiores eſſent.
C. Παναλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Omnipotens. Παναλκές, ἰσχυρόν, παντο-
δύναμον, Heſ.
Ἀλκήεις, εντος, ὁ, Robuſtus, Fortis, Strenuus, Præditus robo-
re corporis, vel robore animi, id eſt fortitudine. Ἀλκήεις
Μελέαγρος, Apoll. Argon. 1.
H Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ι, vt factum à datiuo ἀλκί: at ἀλκήεις
per η, ab ἀλκή. Valet autem ἄλκιμος idem quod proximè
præcedens ἀλκήεις: eſtq; illud quàm hoc vſitatius. Il. λ,
Τρῶες ἄλκιμοι. Il. π, — ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην.
Iliad. ε & υ, ἄλκιμον ἦτορ. At Il. χ ἄλκιμον ἔγχος videtur dici
haſta ſtrenua, pro Qua ſtrenuitas exercetur. Licet autẽ

sit ποιητικώτερον hoc nomen, vsurpatur tamen & in prosa. præsertim autem (si bene obseruaui) à Xenophonte, vt Hell. 7, καὶ ἄλκιμοι διετέλεσαν ἐν τῷ πολέμῳ. Eodem libro, τῶν μὲ συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες, ἡγοῦντο. ‖ Apud Sophoclem legitur ἀλκίμα in fœminino, pro ἄλκιμος: & quidē Doricè pro ἀλκίμη: in Aiace, Ἀλλά μ' ἁ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Existimo autem hoc tantùm differre ἄλκιμος à proximè præcedente ἀλκήεις, quòd ἄλκιμος rarius quàm ἀλκήεις dicatur homo robustus, intelligendo de corporis viribus.

Ἄλκιμος, nomen proprium hominis, item loci. Vide Eustath. & Plutarchum in Themistocle.

B

C. Ἀλκίμαχος, ου, ὁ & ἡ, Strenuus in pugna, vel Strenuè pugnans. quasi ἀλκὶ μαχόμενος. In Anthol. epigr. ἀλκιμάχας Παλλάδος, strenuæ Palladis. Potest vel à μάχομαι vel à μάχη deduci.

¶ Ἄλκαρ, ρος, τὸ, ab ἀλκὴ, Auxilium, Remedium. Item, Tutamen, Munimentū, Præsidium. Il. λ, ἄλκαρ Ἀχαιῶν, Præsidium Achiuorū. Phocyl. — κέντρα μελίσσαις Ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε θεός, id est, aculeos apibus dedit deus, ingenitū tutamen & munimentū, siue præsidiū. Apoll. Arg. 2, — ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, munimentū aduersus pluuiam. Oppian. Hal. 1, — οὐ πυρὸς ἄλκαρ ὀπωρινοῖο φέρονται, munimen aduersus æstum.

C

¶ Ἄλκω, barytonū: F. ἄλξω. Vel Ἀλκῶ circūflexū, F. ἀλκήσω. nam vtrunque ponitur ab Etymol. qui ex posteriori tamē mauult deducere ἀλαλκῶ. An autem sint in vsu, nō dicit: quòd si reperiatur, significabūt idem quod ἀλαλκῶ, videlicet Auxilior, Propulso aliquod malum à quopiā, Depello malum. Pono autē hoc thema ἄλκω vt ab eo formē sequentia ἄλξις & ἀλκτήρ: quorū deductionem apud nullum reperio, sed quæ alia esse possit quàm hæc ab ἄλκω, non video.

D

Ἄλξις, εως, ἡ, Defensio, apud Pol. l. 5, vt inquit B. Ἀλξέων, πι χῶν, Hesych. Vide Ἔπαλξις.

Ἀλκτήρ, ῆρος, ὁ, Propulsator, Depulsor. A Bud. exponitur & Vindex, Propugnator. Cū genit. Od. ξ & φ, — ὄξυν ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, propulsatorē canū. i. propulsatorē iniuriæ canū. Sic ἀρῆς ἀλκτῆρα apud eūdē Il. σ, & apud Hesiod. Itē ἀρέως ἀλκτήρ apud eundē Hom. Propulsator cædis, pro Vindex & vltor. ‖ Ἀλκτῆρες, Adminicula ad trāsiliendā fossa (cuius generis sunt hastæ, pali, aliáq; huiusmodi) apud Aristot. Probl. & Gal. Vide Ἀλκτῆρες in indice. HINC Ἀλκτηρία, Exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum, lib. 1, cap. 59.

E

Ἀλκτήριον, ου, τὸ, Remediū, Auxiliū, Propulsatorium (ad verbum) siue Depulsorium. ἀλκτήρια νούσων, remedia morborum, siue aduersus morbos, apud Nic. in Theriacis.

C. Ἔπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculū muri. ἔρυμα χάν. videlicet ἐφ' οὗ δεῖ τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν, ἤτοι βοηθεῖν. nā ab ἄλκω ἄλξω fit, vt Eust. annotat in hūc ver. Hom. q est 263, Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις. Polit. apud Herodian. πύργοις καὶ ἐπάλξεις alicubi turres & propugnacula, alicubi turres & pinnas vertit: sed frequētius ἐπάλξεις pinnas interpretatus est. Idē & mœnia interpr. quodā loco. Valla apud Th. pinnas interpretatus est. apud quē aliquoties legitur hoc vocabulū: vt lib. 4, ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. Et lib. 3, κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιέων ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα, deturbauit enim quidā ex Platæensibus apprehēsam ex pinnis tegulam. Etym. nō illā solùm deductionē affert ab ἄλκω, cui⁹ sit fut. ἄλξω, à quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις: sed vult ἔπαλξις posse etiā dici tanquam quæ sit ἐπαλέξησις quædā. ‖ Ἔπαλξις (si eidem credimus) est etiā ἀψὶς, item δικαστήριον τῶν φονικῶν.

F

Ἐπαλξίτης, vt ἐπαλξίτης λίθος, (q. d. Pinnalis lapis) Lapis qui est supra pinnam, Etymol.

¶ Ἀλάλκω, & interdū Ἀλαλκῶ, Depello, Propulso, Arceo. per anadiplasiasmū (id est, reduplicationē de qua Etym.) ex ἄλκω vel ἀλκῶ factū, Il. ψ, Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη, canes arcebat. Il. φ, — Τρώεσσι δ' λοιγὸν ἀλάλκοι, exitiū à Troianis depelleret. ‖ Ex ἀλαλκῶ autem circūflexo reperitur infinitiu⁹ ἀλαλκεῖν, Il. τ, Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομ' ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας, Depellere ab eo muscas.

G

H

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, Idem quod ἀλκτήριον: & ab ἀλάλκω factū, vt ἀλκτήριον ab ἄλκω fieri dixi.

A Ἀλαλκομενηὶς, ίδος, ἡ, Auxilians cum robore, & fortiter: ἡ ἀλάλκουσα μετ' μένους, id est βοηθοῦσα. Epithetum Mineruæ apud Homerum, Il. ε, Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη. In quo versu quidam valdè imprudenter ἀλαλκομενηὶς Iunonis quoque epithetum esse dicunt. Etym. certè testatur, apud Homerum esse Mineruæ epithetū, apud alios verò Iunonis etiā: atque adeo reperiri ἀλαλκομενὰς Ζεύς. ‖ Eustath. affert & alias τοῦ ἀλαλκομενηὶς expositiones, vt videlicet sic appelletur ab Alalcomenio monte, aut Alalcomenio heroe. Etymol. post explicationes aliquot ductas ab ἀλάλκω & μένος, subiungit, Vel, Quæ in Alalcomenis Bœotiæ vrbe colitur: vbi & Alalcomenium eius templum: aut Ab Alalcomeneo Bœoto educata.

C. Ἀπαλάλκω, Propulso, Repello, Abigo. cum accus. Od. δ, Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Interdū accusatiuo cum genitiuo, vi præpositionis. Il. χ, Ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Ἀ Λ Ε Ξ Ω, vel Ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, Arceo, Depello, Propulso. & interdum, Opitulor, Auxilior. Ex Ἄλκω, interiiciendo ε eius futuro ἄλξω. Quæ formatio mihi videtur esse simplicissima: nec intelligo quî apud Etymol. ἀλκῶ, ἀλξῶ scribatur, deinde ἀλέξω: quum sequatur, Quod ad præsens reductū Attici barytonū faciunt. Ἀλέξω vel ἀλεξῶ (vti dixi) Arceo, Depello, cum accusatiuo. vnde ἀλεξίκακος, ἀλεξιφάρμακον, & alia. Il. ρ, — μέμνωντο γὰρ αἰεὶ Ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Il. φ, — ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, Arceat exitialem diem, vel depellat. Sic & Il. ι. Absolutè autē, Opitulor, Auxilior, Opem fero: vt Il. α, — ἀλεξέμεναι μεμαῶτε. Il. ο, — ἀλέξασθαι μενεαίνων. Itidē ἀλεξῶ: vt Il. ζ, Φαν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Vsus est hui⁹ verbi & in prosa, licet rarior. Xen. Pæd. 4, Τούτοις φασὶν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν, id est, His opem ferre. Esset autem, sequendo Eustathium, subaudiendus accusatiuus in hoc loco Xenoph. & in Homerico proximè præcedente, & similibus. Is enim ait ἀλεξεῖν, quū absque accusatiuo ponitur, ἀπλῶς siue ἐλλιπῶς poni. Diceret igitur fortassis Eustathius subaudiendum τὸ κακὸν vel τὰ κακά: vt esset, Arcere ab illis malum, vel mala, pro Opitulari illis. Plut. in Lycurgo, ἀλεξοίμεθα πολεμίων ἔφοδον, propulsemus impetum hostium. Apud eundem in Romulo, ἀλέξασθαι λῃστάς. Quem infinitiuum & apud Ionicè scribentes Hippocratem & Herodotum, habes aliquoties: apud Xenoph. quoque, vt Pæd. 1, Τί οὖν ἐστιν ἢ τὸ ἀλέξασθαι δικαιότερον, ἢ τοῖς φίλοις ἀρήγειν κάλλιον; sic & in ἀναβ. 2, πολὺ γὰρ διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμώντας ἀλέξασθαι, ἢ, &c. Quem infinit. quidam non à barytono themate, sed per syncopen factū putauerunt, vt πριάσθαι, atq; alia. Item pro Propulsare. Idem Xen. ἀναβ. 7, ἀλλ' ἐὰν ποιῆτε κακῶς τὴν ἡμετέραν χώραν, ὡς πολεμίους ἀλεξησόμεθα.

Ἀλέξημα, ατος, τὸ, Id quod arcet, Propulsamētum, aut Defensaculū, vno verbo, si hæc Latinè dici posset. Syn. ὁ καυκιῶν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, i. Æstatis ardorē arcens, vt Bud. interpr. Posset etiā exponi (vt opinor) Remedium aduersus æstatē. Pausi. in Phocicis, καὶ ὕδωρ οὐδὲν τοῖς πολιορκουμένοις ἀλέξημα εἰς δίψαν, Nullū remediū sitis, vel aduersus sitim. aut, Nullum subsidiū ad sitim arcēdam.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, Propulsatio, Defensio, Opitulatio. Ἀλέξησις (inquit Hes.) βοήθεια καὶ ἀντίτισις. vbi ἀντίτισις exponitur Retaliatio.

Ἀλεξητήρ, ῆρος, ὁ, Qui arcet, Propulsator, Depulsor. Itē, Defensor, Auxiliator. Il. υ, Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀντήνορος υἱόν. Apoll. Arg. 2, λοιμοῦ ἀλεξητῆρα, Pestis depulsorem. Est etiam Defensor, Auxiliator.

Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, Propulsatrix. vel Auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4, — ἀλεξήτειρα τέχνη.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defensorius, Propulsatorius, Depulsorius, Remedium præstans, vt ἀλεξητήριος παροιμία, Athen. lib. 15. q. d. Prouerbiū propulsatorium, i. amoliendi siue arcendi mali vim habens. Ἀλεξητήριοι ῥίζαι, Radices remedia præstantes, siue afferentes. Quidam exponunt Radices medicæ.

Ἀλεξητήριον autem substantiuum, Munimen. Quidā Amuletum verterunt: at Budæus munimen & integumentum esse potius q̄ amuletū scribit. nā citatis his

Platonis verbis, καὶ τῶν πραγμάτων, τὰ μὲν, προβλήματα· τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια, subiûgit. Ex his verbis apparet ἀλεξητήριον magis esse munimen & integumentum, quàm amuletum. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια περὶ τῶν ὀμμάτων appellat, & τὰ ὦτα asini ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν, propter magnitudinem, vt in homine supercilia. Ἀλεξητήρια enim appellantur arcentia, submouentia, & amolientia. Galen. in x Therap. εἰ μὲν εἰς ταυτὸ συμβαίνοι τά τε τοῦ πυρετοῦ σβεστήρια, καὶ τῆς αἰτίας ἀλεξητήρια. Hactenus Budæus. Ἀλεξητήριον tamen alicubi fortasse non malè interpreteris Amuletum, præsertim vbi pro remedio aduersus venenum seu veneficium ponetur: sed generalior interpretatio fuerit per nomen Remedium. vt apud Nicandrum, — ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum. In hoc autem Theophr. loco, hist. plant. lib. 7, cap. 12, ἀλεξητήριον τῆς δηλήσεως, vel amuletum vel remediû interpreteris licet: quia est additum δηλήσεως. alioqui enim (vti dixi) ἀλεξητήριον generale est, vt remedium: ἀλεξιφάρμακον autem non ita generale, sed (vt ex cõpositione apparet) de iis peculiariter dicitur de quibus & amuletû in propria significatione.

Ἀλέξανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Defensorius. Citatur ex Anthol. epigr. ἀλεξάνδροις χοιράσι, scopulis defensoriis.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, & fœm. ἀλεξιάρη, ad verbû, Depellẽs imprecationes & diras. Apud Hesiodû, νειὸς ἀλεξιάρη exponitur à scholiastis ἀπελαύνουσα τὰς ἀρὰς, τουτέστι τὰς βλάβας, depellens damna vel noxas, id est, quæ facit vt noxam non patiatur agricola. Etymolog. quoque ἀρὴν exponit βλάβην, addens τὴν ἐκ τοῦ λιμοῦ, id est, damnum seu noxam ex fame. At quidam ἀλεξιάρην exponentes ad verbum, depellentem diras & imprecationes, hanc reddiderunt huius epitheti causam quòd agro multum afferente fructus, agricola in iram, aut blasphemiã (hoc nomen vsurpantes in hac significatione more Gallico potius quàm Græco aut Latino) prorumpere non soleat. Ego verò ἀρὴν malo in hoc nomine cõposito pro βλάβην accipere, quòd reperiam ἀλεξιάρην ῥάμνον dictam à Nicandro quam ἀλεξίκακον Euphorion appellat: in Theriacis, Ἢ καὶ ἀλεξιάρης πόρθοις ἀπαμέργεο ῥάμνου. vt sit ἀλεξιάρη, remediû afferens noxæ, siue mali. Apud Hesych. est ἀλεξιάρης, cum σ in fine (quã si retineamus, masculini gen. esse dicamus necesse est) expositû, ἐπίκουρος, ἀλεξίκακος. Notãdû est autẽ hoc cõpositû, sicut & sequẽtia, fieri à barytono ἀλέξω, non à circunflexo ἀλεξῶ.

C. Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt in Anth. epigr. ἀλεξιβέλεμνος χιτών, arcens sagittas, siue depellens, à corpore videlicet.

C. Ἀλεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulsor mali seu malorum. Dii ἀποτρόπαιοι dicuntur (inquit in Comm. Budæus) & ἀλεξίκακοι, quasi depulsores malorum & auersores, defensoresque pestium & calamitatum. Lucianus, ὦ ἀλεξίκακε Ἡρακλῆς, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, O malorû depulsor Hercules, & tristium amolitor Iuppiter. Idem Budæus alio eorundem Comm. loco, ἀλεξίκακοι δαίμονες dicuntur qui diras arcere & amoliri ab antiquis existimabantur, οἱ λύοντες τὰς ἀράς. qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι dicti, & λύσιοι & φύξιοι. Hactenus Budæus. Notandum est autem ἀλεξίκακον non tantùm dici personã, sed & rẽ: vt ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν ἰδαίων δακτύλων, apud Plutarchum, πῶς ἄν τις αἰσθ. &c. malum auertentia seu diras. Nonnus vocat ὕδατα ἀλεξίκακα, salutares aquas, eas videlicet quibus in regeneratione abluimur.

Ἀλεξικακία, ας, ἡ, Malorum amolitio, siue depulsio.

C. Ἀλεξίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Depulsor mortis, Auxiliãs aduersus mortem. Soph.

Ἀλεξιφάρμακον, ου, τὸ, Remedium aduersus pharmacum, Amuletum, Remedium aduersus venenum, seu veneficium. Theoph. De hist. pl. lib. 9, cap. 21, ἀλεξιφάρμακα καὶ περίαπτα λεγόμενα. Notandum est autem compositum esse ex ἀλέξω & φάρμακον: quum autem hoc nomen vtranque in partem sumatur, hac in compositione accipi in malum, videlicet pro veneno. Bud. in Annot. poster. in Pandectas, Ἀντιφάρμακα, antidota, quasi venenorum venena. Dicuntur etiam ἀλεξιφάρμακα, quasi venenum amolientia, & vimveneni expultricem habentia, quæ quû ante venenû sumuntur, προφυλακτικὰ etiã appellãtur. Hactenus B. Sed & ipse Nicãder titulû sui libri ἀλεξιφάρμακα exponens, dicit, Ῥεῖά κε τοι ποσίεσσιν ἀλέξια φαρμακόεσσαις αὐδήσαιμι. id est, Facilè tibi potionum venenatarum remedia dixerim. Dicitur item ἀλεξιφάρμακος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuè: vt, ἀλεξιφάρμακοι δυνάμεις. Plut. Sympos. dec. 4, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὅταν μιγνύωσι τὰς βασιλικὰς καὶ ἀλεξιφαρμάκοις ἐκείνας δυνάμεις, ἃς θεῶν χεῖρας ὠνόμαζον. id est (interprete Erasmo in prouerbio Deorum manus) Quin multo magis quum regales illas & efficaces variorum remediorum mixturas conficiunt, quas deorum manus appellarunt. ἀλεξιφάρμακος λόγος apud Dioscoridem lib. 7, c. 1, Liber amoliens venena, pro, Tradẽs amoliẽdorû venenorû rationẽ. Eius verba sunt, καὶ ὁ μὲν περὶ τῶν ἰοβόλων, προσαγορευθήσεται θηριακός· ὁ δὲ περὶ τῶν θανασίμων, ἀλεξιφάρμακος. vbi obserua obiter in scripsisse eum λόγον θηριακὸν & ἀλεξιφάρμακον, vt & Nicander suos libros inscripsit θηριακὰ & ἀλεξιφάρμακα.

Ἀλεξιφάρμακον etiam per metaphorã ponitur aliquãdo pro Præsidiû. vt Dem. cõtra Timocratẽ, dicit legem ab eo latã esse ἀλεξιφάρμακον τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, id est præsidiû cõtra animaduersionẽ legû. & addit ὥσπερ, dicens ὥσπερ ἀλεξιφάρμακον. Hoc etiã animaduertẽdû est, interdû ἀλεξιφάρμακον, licet cõpositû, pro simplici ἀλεξητήριον sumi: vnde dicitur λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, remedium aduersus pestilentiam.

C. Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (in quo cõposito, sicut & in sequẽte, perditur ι post ξ) Ventos arcens siue depellens. Od. ξ, χλαῖνα ἀλεξάνεμος, ventos arcens, vel adiuuans contra ventos.

C. Ἀλεξήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Æsculapii epithetû apud Aristoph. q. d. Adiuuans viros.

C. Ἀπαλεξέω, ῶ, idẽ quod proximè præcedens ἀπαλάλκω, Propulso, Repello. vnde apud Homerû ἀπαλεξήσαιμι, Il. ω, Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Vbi notãdum est, itidem vt ἀπαλάλκω habere accusatiuû vnà cum genitiuo, & quidem vi præpositionis, quasi ἀλεξήσαιμι ἀπὸ σοῦ. Alibi ἀπαλεξεῖν est Opitulari, Auxiliari. ἀπαλεξήσειν (inquit Hesych.) βοηθήσειν. Idẽ ἀπαλέξασθαι exponit ἀποφυλάξασθαι, ex Soph. Sed & nomẽ affert ἀπαλεξίκακον, quod exponit ἀθεράπευτον, id est Insanabile, Immedicabile. quare accipio præpositionẽ ἀπὸ in hoc nomine tanquã priuationis vim habẽtẽ. quasi quis dicat, ἀφ' οὗ δύναται οὐδεὶς ἀλέξασθαι τὸ κακόν.

ἈΛΛΆ, coniunctio aduersatiua, Sed, At, Autẽ, in prima & frequẽtissima significatione: quû videlicet aduerbio οὐ (id est nõ) subiûgitur. vt Xen. in OEc. οὐ γάρ μοι δοκεῖ ὅλον τουτὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἶναι, ἀλλὰ θεῖον, Non enim mihi videtur totû istud bonû humanû esse, sed diuinû. Idẽ in Apomn. 2, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. Ibidẽ, οὐχ ὅτι ἀδικοῦμαι ὑπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ὅτι νομίζουσιν ἥδιον αὐτοὺς, &c. Non quòd iniuria illos afficiã, sed quòd existiment. Idẽ in Hierone, οὐδὲν τι μᾶλλον τούτου θαρρεῖ, ἀλλὰ φυλάττεται. Interdû verò præcedẽte particula μὴ, æquiualẽte ipsi οὐ, vt apud Dem. μὴ μόνον, sequẽte ἀλλὰ μηδέ. Aliquando præcedẽte μὲν. vt apud Hom. Il. κ, Ὅς δή τοι εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, Qui deformis quidem erat, sed velox. Ἀλλὰ in medio sententiæ nonnunquã pro Sed etiam, subaudito videlicet καὶ, vt dicetur in ἀλλὰ καί. Itẽ Sed potius exponitur interdû, tanquã esset ἀλλὰ μᾶλλον. vt in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, Οὐ πόλεως ἡ Σπάρτη πολιτείαν, ἀλλ' ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ βίον ἔχουσα. Interdû itidem in medio sententiæ posita redditur ἀλλὰ per Autem, quum videlicet iungitur cum μὴ vel οὐ. Nam ἀλλὰ μὴ & ἀλλ' οὐ vertuntur aliquando Non autem: vt docebitur paulo pòst. Prius autẽ de ἀλλὰ per se posito, id est non habente adnexam aliam particulam in principio sententiæ.

Ἀλλὰ, At, Atqui. Dem. περὶ παραπρ. Ἐὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις, σιωπήσεται· ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ. ἀλλ' οὐ δίκαιον. Sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. Atqui id iniquum est, At id iure fieri nõ potest. Themistius in Physic. 2, Πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴποι τὸν ἥλιον ἀπὸ τύχης ἀνατέλλειν; ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπὶ τὸ πλεῖστον; ἀλλ' οὐδεὶς λέγει. Hîc vltimum ἀλλὰ est pro At. vt sit, At nemo dicet. Est enim ἐναντιωματικὸν ἀλλὰ hîc, id est aduersatiuum. Vide Bud. Commentarios.

Ἀλλὰ significans Atenim, positum pro ἀλλὰ γὰρ. Item significans At certè vel Saltem, positum pro ἀλλά γε, vide paulo pòst in ἀλλὰ γὰρ & ἀλλά γε. A

Ἀλλὰ, Imò verò. Demosth. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, At enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temeréque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησί, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκεν, Imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Mineruam collocatæ sunt. Bud.

Ἀλλὰ interrogationibus etiam adhibetur, significans An, Vtrum. Demosthenes Pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. Quam tandem ob causam eos euocaretis? Ad pacem? at pax erat omnibus. An ad bellum potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. Ita Budæus interpretatur, qui & ἀπορηματικὸν appellat ἀλλὰ in hac significatione. B

Ἀλλὰ exponitur & Quamobrem à nonnullis. Plato De leg. 7, ἀλλ' ὅστις τὸ ζῆν ἡμῖν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστά ἐστι κηδεμών.

Ἀλλὰ redditur & Nempe, quum est assentientis & approbantis quod dictum est. Plato Politicῶν 2, ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem, λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. ἀλλὰ χρή, ἔφη, Nepe sic oportet, vel sic decet. Existimo autem esse aut hoc ipsum, aut huiusmodi ἀλλὰ χρὴ, quod Suidas exponit ἔσω. At Hesychius dicit esse pro ἔξεστιν vel ἔσω, Menandrū citās. sed apud eum corruptissimè legitur ἀλλ' ἄχρι pro ἀλλὰ χρὴ, qui tamen error in Lexica Græcol. dimanauit. C

Ἀλλὰ exponitur etiam Tamen, vel Quanquam, in hoc Apollonii loco Argon. 2, — οὐδέ τις ἔτλη Μὴ τὸ λεύκα νίσωδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ Ἕστηκώς. D

Ἀλλὰ adhortantis aduerbium ait esse Corinthus apud Atticos, citans hoc hemistichium Homeri, Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. quod & à Thucydidis scholiaste citatur, volente ἀλλὰ itidem παρακελευστικὸν esse in hoc eius loco, lib. 8, οὐ τὸ ἀπαλλάξειν τἄχαν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν, ἀλλὰ τοὺς πεντακισχιλίους ἔργῳ καὶ οὐκ ὀνόματι χρῆσθαι ἀποδεικνύναι. Sed in hoc Thuc. loco nō video quid obstet quominus ἀλλὰ particula sit aduersatiua: licet id nolit scholiastes. Nec verò intelligo quæ sit ista ratio adhortādi per infinitiuū. In illo autē Homerico adhortandi vim habet ἄγε potius quàm ἀλλά. Quòd si admittamus ἀλλὰ hìc esse adhortatiuū, erit & in aliis propèinfinitis locis apud eūdē poetā, in quibus ἀλλ' ἄγε & ἀλλ' ἄγετε itidē cū subiūctiuo vel cū imperatiuo legitur. Ac miror curvnū illū ex multis citauerint Corinthus & Thucydidis scholiastes: ex multis, inquam: quorum paucos hìc proferā. Cum coniunctiuo, Il. χ, Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὶ ἐπιφραζώμεθα. Il. ω, & alibi, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα. Il. ψ, Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον. Il. χ, & alibi, Ἀλλ' ἄγε δὴ σκεψώμεθα καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. Od. ν, Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι. Cum imperatiuo autē, Il. υ, Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. Il. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει. Il. ε, & alibi, Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο. Similiter autem & ἀλλ' ἄγετε passim cum imperatiuo aut coniūctiuo. in quib⁹ omnibus locis eundē videtur habere vsum ἀλλὰ, qualē in eo quē citarūt illi duo. Videndū est autē annō potius τὸ παρακελευστικὸν vis tribuēda sit τῷ ἀλλὰ, quū absque ἄγε imperatiuo iungitur: vt in ἀλλ' ἕπεο, & ἀλλ' ἕπευ, itē ἀλλ' ἔρχευ. quæ verba (sicut & illa ἀλλ' ἕπεο & ἀλλ' ἕπευ) in multorū versuū initiis apud Homerū posita reperiuntur. Quibus tamen in locis cum vi adhortādi, aliā simul videtur habere, sonās, Verū age. vt, ἀλλ' ἔρχευ, Verū age, accedito. E F G

Ἀλλὰ pro δὲ (id est autem) in hoc loco Od. π, Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βούλεσθε Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα. Eustath.

Ἀλλὰ pro δὴ sequēte γὰρ, paulo pòst, vt Od. κ, Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ· Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. Sic & paulo pòst, Ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, &c. aliquanto pòst, — ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον. Vide Eustathium. H

Ἀλλὰ superuacaneum in principio sententiæ: vt Iliadis ψ, Ἀλλ' ὃς μέν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς, Eust.

Ἀλλὰ καὶ, Sed etiam, Verumetiam, præcedente οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι: vt, οὐ μόνον ἐπέραξεν, ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν. Theophrastus, οὐχ ὅτι ἀνέφυ ἄν, ἀλλὰ καὶ ηὐξήσεται καὶ καλλίους ἐποίησε. Hìc enim οὐχ ὅτι idem valet quod οὐ μόνον. Sæpe autem ἀλλὰ & quū est solū, interpretamur Sed etiam, videlicet subaudientes καὶ post eam. Isocr. in Areopagitica, οἵ τε τὰς οὐσίας ἔχοντες. οὐχ ὅπως ὑπερεώρων τοὺς καταδεέστερον πράττοντας, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, Non solùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosthenes, οὐχ ὅπως χάριν ἔχεις αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ. Sic & apud Latinos Sed, pro Sed etiā vsurpatur nonnunquam. Potest verò hoc genus dicendi aliter quàm per Sed etiam exponi. Verbi gratia si illum Isocratis locum sic vertamus, Tantum abest vt eos contemnerent, vt etiam illorum inopiæ subuenirent. At in quibusdā locis ita verti nequit, qualis est hic Plutarchi in Romulo, οὐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθεν, Non solùm periculum adiit, sed etiam passus est. Nisi quis malit ἀλλὰ hìc interpretari Sed potius. Reperitur verò & post οὐ μόνον, ἀλλὰ pro ἀλλὰ καί.

Ἀλλὰ καὶ, in principio orationis, Quinetiā. Xenoph. ἀπομν. 2, ἀλλὰ καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας ἔφη, τοὺς μὲν οἰκέτας, &c.

Ἀλλὰ δὴ καὶ, Atque etiam, Quinimo: vt ait Budæus, citans hunc locum Libanii, ἀπιέναι ὅποι ἂν βούλωμαι, ἀλλὰ καὶ δὴ καὶ πρὸς πολεμίους.

Ἀλλὰ γὰρ, Sed enim, At enim. Demosthenes Pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, Sed enim omissis quorum, &c. Aut, Verumenimuero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum vnum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι: & in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, At enim nequeo. Aristophanes, ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nōnunquam in principio anthypophoræ ponitur, id est responsionis ad obiectionem, vt annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem. ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ μικρᾶς διαβολῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ἐκινδύνευον, ἀλλ' οὔ, &c. At enim ego fortasse in iudicium tractus eram leuis criminis, aut, &c.

Ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato Politicῶν 12, ἀλλὰ γὰρ, φήσει τις, οὐ ῥᾴδιον λανθάνειν κακὸν ὄντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν, &c. ¶ Notandum est autem, vt καὶ post ἀλλὰ subaudiri nonnunquam diximus, sic & γὰρ interdum subaudiri: aut (si quis mauult) vt ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ, sic & ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ aliquando vsurpari. Lucian⁹, ἀλλὰ κακοῦργοί τινες (φῄς) εἰσὶν ἐν αὐτοῖς. Atenim improbi quidam (inquis) sunt inter eos. Et vt Latinos quoque Sed pro Sed etiam ponere diximus, itidem At pro Atenim aliquando accipere sciendum est.

Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, Atenim, in interrogatione. Plato Politicῶν 2, ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν;

Ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὴν, At verò, Atqui, Enimuero. Plato Pol. 6, ἀλλά τοι, ἦ δ' ὅς, οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάξαιτο, At verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit & confecerit. vt Budæus interpretatur.

Ἀλλὰ μὴν, At verò, etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2, ἀλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, At verò etiam illud notum est.

Ἀλλὰ μὴν, Atqui, siue At verò, in assumptione. Lucianus, Εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί, id est, Si enim sunt aræ, sunt etiam dii. Atqui sunt aræ: sunt ergo etiam dii.

Ἀλλὰ μὴν, item pro Enimuero, in principio orationis. Nonnūquam etiam interpositis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúsue vocabulis: vt apud Plat. in epist. ἀλλὰ ποῖόν τι μὴν τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐρώτημα;

Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, Neque verò, Sed neque. Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τὸ γνωσθῆναι γε. Sic Gaza ex Cicerone, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ποθητός γε, Sed ne desideratio quidem. Bud.

Ἀλλὰ μέντοι, Atqui exponitur in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγὼ, Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν.

τοῦτο μὲν τοι ὅ,τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ.

Ἀλλά γε,ἀλλ' οὖν γε, At certè, Saltem. Item, Sed tamē. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως,ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, At certè exiliter, vel Saltem exiliter. Gal. ad Glauconem, εἰ δὲ μὴ οἷόν τε περὶ τὴν ὑμετέραν τὴν προτέραν, ἀλλά τῇ δευτέρᾳ γε πιθανωτέραν ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ. Aristot. De mundo, εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν λέγει. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσι, Si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Apud Demosth. περὶ παραπρ. Budæus ἀλλ' οὖν γε pro ὅμως (id est tamen) vel potius pro ἀλλ' ὅμως, id est sed tamen: hoc loco, διδάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, πρὸς τῷ τοῦ ἥρωος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως ἠδύνατο, ἀλλ' οὖν ἐν ταύτῃ γε ἔζη, Vt poterat quidem, sed tamē in hac vrbe viuebat. ‖ Vt autem ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ & pro ἀλλὰ γε, sic & pro ἀλλά γε positum nonnunquam reperitur, id est At certè, Saltem. Aristot. καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Et vt Latinos vsurpare Sed pro Sed etiam, & At pro Atenim (vt Græcos ἀλλὰ pro ἀλλὰ καὶ & ἀλλὰ γὰρ) dictum est: sic etiam hîc At ab iis pro At
C certè poni dicimus, quemadmodum ἀλλὰ pro ἀλλά γε Græci ponūt. Talis autem vsus harum Latinarum vocum exempla paternus Thesaurus linguæ Latinæ tibi subministrabit.

Ἀλλ' ὅμως, Sed tamen, Attamen. Apud Demosth. idētidem pro At nihilominus, Et tamen, Nec minus tamen. & pro eodem, ὅμως δ' οὖν.

Ἀλλὰ νὴ Δία, in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, At fortasse, Atenim fortasse, vel Sed scilicet. Demosthenes πρὸς Λεπτίνην, Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, ὅτι διὰ τὸ ῥαδίως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον.
D Id est, Sed scilicet hoc dicturus est. Vel, At fortasse ad hæc ipse obiecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes, νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε, Atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλως οὔσης, &c. Bud. Vide paulo antè in ἀλλὰ pro Imò verò.

Ἀλλ' ἤ, Nisi, Præterquam. Plato De rep. 1, οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, Nihil volentes laudare, ni-
E si diuitias, vel Præter diuitias aut Præterquā diuitias. Aristoteles, γνῶναι δὲ οὐ ῥᾴδιον τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸν ἄνδρα ἀλλ' ἢ τοῖς ἐντός. Idem Ethic. 5, οὐκ ἀδικεῖν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, Non facit iniuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος. Xenophon, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Plato in Apolog. ἵνα ἄλλον λόγον ἔχωσι βοηθοῦντα ἐμοὶ ἀλλ' ἢ τὸν ὀρθόν καὶ δίκαιον; Lucianus autem sine ἀλλὰ scribens, οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα δοκεῖ, Nihil aliud quàm. Sic & Isocrates, δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε ἄλλ' ἢ τοῖς διενεγκοῦσι κτήσασθαι. pro ἄλλως
F οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἤ, &c. Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἤ. ‖ Suidas ἀλλ' ἢ ait non solùm pro εἰ μὴ (id est nisi) sed & pro ἢ simpliciter poni: item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, & interdum pro ἄρα simpliciter, vt apud Platonē, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. Hæc ille. Videndum est autem annon & huic Aristotelis loco, lib. 8 De animalibus, conuenire possit hæc expositio, ἀλλ' ἢ ὅτι λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δὲ φαίνεται. vt sit, Certè quidem sic fertur vulgò, sed verum esse non videtur. Vel simpliciter, Fertur quidem, sed. Quanquam
G sic interpretando, non tam esset pro ἄρα quàm pro μέν. Cæterum sciendum est, in illo Platonis loco vbi Suidas legit ἀλλ' ἢ in nostris exemplaribus haberi ἀλλ' ἦ cū ἦ circumflexo. Vnde Budæus interrogatiuum esse dicit, exponens ita locum, Sed nunquid transacto die festo venimus?

Ἀλλ' ἦ interrogatiuū apud Plat. vbi tamen Suidas legit ἀλλ' ἤ: vide in proximè præcedente annotatione.

Ἀλλ' εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἤ, exponitur Nisi. Vide in εἴπερ.

Ἀλλ' ὅτι, Nisi quòd. Synesius, ὁ δὲ πρὸς πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ὢν ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἰσίοις ἡ ναῦς ἔφερετο. Non aliud erat nisi quòd. vel, quàm quòd. Bud. in C.

Ἀλλὰ μὴν, interrogatiuum est pro Nunquid igitur? Sed nunquid? Idem quod ἆρα μή. Xenoph in 4 ἀπομν.

A Ἀλλὰ μὴν ἴσασί γε ψεύδεσθαι βουλόμενος; ἔφη. Οὔκουν ἔγωγε, ἔφ. Ἀλλὰ μὴν γιγνωμένης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, ψεύδεσθαι ἀγαθός; Hæc Budæus. ‖ Ἀλλὰ μὴν absque interrogatione positum, Non autem. Isocr. τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Idem Pol. 2, δικαιοσύνην παρὰν ἐθέλειν, ἀλλὰ μὴ γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα.

Ἀλλ' ἄρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μὴ significat. Plato De leg. 10, ἀλλ' ἄρα ποῖ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἤ τινες τούτοις ἂν &c. Vtrū tandē similes sunt, &c.
B Ἀλλ' οὐ itidem & ἀλλ' οὐχὶ interrogatiuè ponuntur pro Nonne, Annon. Lucianus, ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἐξαρνος γένοιο; Annon tu talis? certè quidem tute ipse nō negabis. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ αὐτίκ' ἀληθῶς εἶπεν; Imò verò nónne statim hoc dicerent? B. ‖ Ἀλλ' οὐκ sine interrogatione, pro Non etiam, vel Non item. & pro Non autem, vel Non potius, vt ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, Non etiam sic fecit beatus ille vir. Idem, οὐ γὰρ ἐγγυητὴς ὅτι μὲν ἔμει τὴν θεραπείαν τὸ τέλος, ἀλλ' οὐκ ὀφείλοντας ἡμᾶς τὸ κριτήριον ὑποδέχεται. pro Non autē, vel Non potius. Bud.

ἈΛΛΑ͂Σ, ᾶντος, ὁ, (ex ἀλλᾶς ἀλλᾶντος per crasin factū, vnde vbiq; circūflexū retinet) Farciminis genus, Lucanica, secūdū quosdā, seu Botulus, aut Botellus, ex Martiale. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse exta & intestina bubula & veruecina. Apud Athenæum lib. 14, σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος. Apud Aristophanem in Equitibus ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' ὦ 'γαθ' οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; Fiebat autē ἀλλᾶς (vt in schol. Græcis legitur) ex carnib⁹ & farina subacta, quæ in φύσκην (id est intestinum crassum) coniiciebatur. Sic autem nos *andouille* pro farcimine dicimus, ex Græco ἀλλᾶντος (vt opinor) mutuati, inuersis syllabis, q. d ἀντόλλα, pronuntiando etiam τ per δ. Vnde satis apparet dici rectius *andouille* (vt Parisiis pronuntiamus) quàm *endouille*. ‖ Ἀλλᾶς videtur & pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida, qui postquam ἔντερον exposuit, hunc affert ex incerti nominis autore locū, αὐτὸ τοῦτο πρῶτον ἔστησαν τῶν στρατηγῶν σημεῖον, ἀλλᾶντας τε αὐτοῖς ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον. Obseruandum est autem apud Suidam ἀλλᾶς scriptum esse non ἀλλᾶς, & ἀλλᾶντας: quū circumflecti debeat, si sequamur eos qui ex ἀλλάεις per crasin factum voluerūt: quæ fuit & Herodiani sententia, vt refert Eustathius, p. 300.

C. Ἀλλαντοποιέω, ῶ, F. ήσω. Lucanicas vel farcimina facio. ‖ Vnde ἀλλαντοποιός, Qui facit lucanicas, Lucanicarius, Tucetarius, Fartor.

C. Ἀλλαντοπωλέω, Farcimina vel lucanicas vendo, Lucanicarum sum venditor, apud Aristophanem. Ex ἀλλᾶς & πωλέω.

F Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, Lucanicarum venditor vel farciminum. A Budæo exponitur Fartor, & Qui exta & intestina bubula & veruecina vendit. ‖ Capitur ἀλλαντοπώλης prouili etiam & contempto atque abiectæ sortis homine: cuiusmodi metaphora etiam in nostrate lingua habetur.

ἍΛΛΟΜΑΙ, F. ἁλοῦμαι, Salio, Salto. Xenophon De eq. arte, ἀλλ' ἐὰν ἴδῃ μόνον ὅτι πεδῶν τινα ἐπελθόντα, ἅλλεται. Idem, κἂν εἰς πῦρ ἅλλοιτο, Vel in ignē saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucianum. Videtur autē
G huic dicto subesse prouerbialis figura, cuius tamen Erasmus non meminit, si bene memini. Arist. in Nubibus, ψύλλ' ἂν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, Pulex quot pedes suos saltaret, id est, saltando emetiretur. Ἆλτο apud Homerum sæpe pro Saliit, ex ἄλατο (pro ἥλατο, ex ἡλάμην) factum per syncopen. Quanuis autem ἅλλομαι aspiretur, tamen ἆλτο tenuatur ob sequens τ, vt docet Eustathius. ἆλτο ἐπὶ, cū accusatiuo, pro Insiluit, apud Homerum. ἆλτο κατ' cum genitiuo, pro Desiliit, apud eundem. & ἆλτο χαμᾶζε, in terrā desiliit, vel prosiliit, apud eūdē.

H Ἅλμα, τος, τὸ, Saltus. Odyss. θ, Ἅλματα δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ‖ Ἅλμα apud Hippocratem, Primus motus, vel prima agitatio fœtus in vtero, vt ait Hesychius. Talem autem agitationē & verbo σκαρίζειν ab eo significari quidam tradunt.

p.iii.

Ἄλμα, pro ἅλσος, Etymolog. Vide ἄλσος. ‖ Ἄλμα item κλάδος, apud Æoles, id est ramus, vt ait idem Etymologicus, vel potius Orion apud eum: in vtraque significatione ἅλμα ab ἅλλω deducens: vnde & cum leni scribitur illic ἄλμα. A

Ἅλσις, εως, ἡ, Saltatio, Saltus. Item Palpitatio. Aristot. De animal. 3, cap. 33, μόριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον. Sic exponitur à Gaza ἅλσις τῆς καρδίας hoc in loco, τὸ δὲ πρὸς τὴν ἅλσιν ἐστὶ τὸν πνεύμονα τῆς καρδίας, οὐκ εἴρηται καλῶς. ‖ Itē in lex. Græcis Ἅλσις exponitur αὔξησις, id est Augmentum, Incrementum, itidem ab ἅλλω deriuando: vnde & ἄλσος dixi Orionem deriuare apud Etym. B

Ἁλτικὸς, ἡ, ὁ, Saltatorius, Ad saltationem siue ad saltum pertinens: vt ἁλτικὴ ὄρχησις, Saltatorium tripudium, id est, Tripudium saltationem coniunctam habens. ἁλτικὰ μόρια, Plut. in Numa, ad verbum, Partes saltatoriæ, id est (vt quidam exponunt) partes quarum enixu saliunt. ‖ Ἁλτικὸς homo, Ad saltationem habilis, Saltationi aptus, Exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8, καὶ γὰρ οὐδ᾽ ὅπως ἴσως ἁλτικὸς εἰμί. Exponitur & Saltator: vt δρομικὸς, Cursor, pro δρομεύς. Et inter palæstras erant δρομεῖς & ἁλτικοὶ, sicut δισκοβόλοι, & πύκται. C

C. ἈΝάλλομαι, Assilio, vel Insilio, & quasi dicas Supersilio (non Desilio, vt in vulg. lex.) Xen. De arte equestri, δεδιδαγμένοι τείχη ὑπεραίρειν, καὶ ἐπ᾽ ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Bud. exponit Assilire. Sic dicitur & ἀνάλλεσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Huic opponitur καθάλλεσθαι, de quo infra.

C. ἈΦάλλομαι, Desilio, Ex vno loco in alium salio. Item, Resilio. Aristoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο. ET Ἄφαλσις, Resultatio, citatur ex Aristot. Probl. ET Ἄφαλτος, Resiliens, ἀναπηδῶν, apud Hesych. D

C. ΔΙάλλομαι. Transilio. In vulg. lex. tamen Salio. Ἐξάλλεσθαι (inquit Bud.) Xenophonti ἐκπηδᾶν, vt διάλλεσθαι, ἀνάλλεσθαι. Ego pro διαπηδῶ, (id est Transilio) inuenio apud illum pag. 551.

C. ἘΝάλλομαι, Insilio. Apud Gregorium λὰξ ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere & ferire, Pedibus conculcare. quod præter plagā, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens, παίων τῆς δημοσίᾳ καὶ λὰξ ἐναλλόμενος. Apud Aristoph. Vespis exponitur etiam Exilire. ‖ Metaphorica autem signif. dixit Synesius ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, quod ad verbum respondet Lat. verbis, Insultare legibus: epist. 3, τούτων οὖν εὐθὺς ἀπηγοκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις. E

C. ἘΞάλλομαι, Desilio, Exilio. Suidas ἐξαλλομένους exponit ἀνασκιρτῶντας in hoc Iosephi loco, οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι᾽ αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ Suidæ expositio minimè mihi probatur: qui puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos qui exiliūt patria (seu è patria) conflagrāte propter eos. Et ita ἐξαλλομένους fuerit potius ἀποσκιρτῶντας. HINC Ἔξαλμα (q.d. Exultio siue Desultio) Eruptio, vt exponitur in hoc Naz. loco, ἐν ἐξάλματι τῆς λαμπρότητος. F

Ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, per syncopen, Exiliens, Erūpens. Il. ο, Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα. Citatur & ex Apollonio lib. 2, Argon. cum genitiuo. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod vide in proximè sequente Ἐφάλλομαι.

C. ἘΦάλλομαι, Insilio, Supersilio. Item, Irruo. Dicitur cum accusatiuo, ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἅλλεσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Et Ἐφαλάμενος, aor. 1 medius, Qui insiluit. G

Ἐπάλμενος, apud poetas pro ἐφαλλόμενος, Insiliēs, Irruēs, per syncopē (vt de ἐξάλμενος modò dixi) Hom. Od. ξ, — ἐπάλμενος ἔγχεϊ ὀξυόεντι. HINC & Κατεπάλμενος, quod itidem insiliens exponitur in hoc Apoll. loco, Arg. lib. 2, νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον. SED & Ἀνέπαλτο inter hæc referendum esse videtur (licet Etymol. velit esse à πάλλομαι, pro ἀνεπάλλετο.) quod Il. Ψ, v. 85, de equo dicitur, Αλγήσας δ᾽ ἀνέπαλτο, βέλος δ᾽ εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Vbi Eustath. ἀνέπαλτο exponit ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, & Etymologisten mecum refellere videtur participiū Ἀνεπάλμενος, quod apud Apollonium legitur, ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος. nā hoc à πάλλομαι nullo modo deduci queat. IDEM & de Ἐξέπαλτο dicendū fuerit quod de ἀνέπαλτο dixi. Exponit autē ἐξέπαλτο Hesychius ἐξεπήδησεν. HIS addā & Μετάλμενος, quod H

ab Hesychio exponitur ἐφαλλόμενος. Ionicè porrò mutatur in his aspirata in tenuem.

C. ἘΣάλλομαι, Insilio: vt ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anthologia epigr. Insiliit in crateras ignis. Dicitur & ἔσαλτο per syncopen à poetis.

C. ΚΑΘάλλομαι, Desilio, καταπηδῶ, oppositum τῷ ἀνάλλομαι. Xen. ἀπ᾽ ὄχθους ἀνορούειν, ἀπ᾽ ὄχθων καθάλλεσθαι. Idem, ἔστιν ὅτε διαπηδᾶν, ἔστι δ᾽ ὅπου καθάλλεσθαι.

C. ΥΠΕΡάλλομαι, Supersilio, Transilio, Vltra salio. Aristot. De animal. lib. 9. Et ὑπεράλμενος per syncopen apud poetas pro ὑπεραλλόμενος, vt de ἐξάλμενος & ἐπάλμενος dictum est.

¶ Ἐφιάλτης, siue Ἐπιάλτης (quod posterius, licet minus vsitatum, magis rationi consentaneam formationem habet, vt sit ἐπιάλτης tanquam ab ἐπιάλλομαι, vnde ἐπιαλλόμενος, pro quo à poetis dicitur & ἐπιάλμενος per syncopen. At verò ab ἐφάλλομαι esset potius ἐφάλτης quàm ἐφιάλτης) q.d. Insultor, seu Insultator. Incubum tamen potius nónulli & Incubonem vocant. Est autē quoddam malum quo correpti inuadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur. vnde & πνιγάλιωνα Themison eum appellauit, seu πνιγαλίωνα, vt alii referunt: quod mihi magis placet. Quidam (inquit Gorræus) dæmonem esse putauerunt, aut externā quādā vim quæ dormiētes inuaderet & pondere suo oppressos grauaret: quum contrà mali huius causa sit crassus & frigidus vapor (vt tradidit Posidonius) ventriculos cerebri implens, & prohibens spiritus animales per neruos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eóque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem quæ & apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles: deinde verò multo labore & conatu tenuato discussóque spiritu, & meatibus obstructione solutis, derepente è somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimùm: ex quo verisimile est morbum in priori ventriculo præcipuè consistere. Ex his intelligi potest incubi differentia ab apoplexia & epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim & frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facilè degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, grauitas & immobilitas: & hæc rursus crapulæ & cruditates, ex quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam morbum hunc rectè quidem sed imperfectè definierunt, τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, id est, vaporum in caput discursum, ex nimio cibo & cruditate. Hactenus Gorræus. Hoc malum describit Lucretius lib. 4, Tollunt clamorem quasi si iugulentur ibidem: Multi depugnant, &c. Existimatur autem & Virgilius huc respexisse Æneid. 12, vbi canit, Ac velut in somnis oculos vbi languida pressit Nocte quies, nequicquam auidos extendere cursus Velle videmur, &c. Vide & Macrob. lib. 1 in Somn. Scip. Cæterùm pro eo quod à Dioscoride dicitur ἐφιαλτῶν πνιγμοὶ de herba Pæonia loquente, Plinium vno in loco, Faunorum in in quiete ludibria, in altero suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. HINC Ἐφιαλτία vel Ἐφιάλτιον dicta herba Pæonia quòd aduersus ἐφιάλτην valeat.

ἌΛΛΟΣ, ου, ὁ, Alius. ἄλλη, ἄλλη, ἄλλο: alius, alia, aliud. Il. ζ, Ζεὺς, ἄλλοι τε θεοὶ, Iupiter, aliique dii. Od. ξ, Ἄλλος γάρ τ᾽ ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, Alius enim aliis delectatur studiis. Od. ι, — ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν. In Bœotia, Ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Xenoph. Hellen. 6, ἄλλος ἄλλη διαπραχθέντες. Il. π, ἄλλος Ἀχαιῶν, Alius Achiuorum, vel ex Achiuis. Demosth. contra Midiam, τῶν δ᾽ ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος. Idem pro corona, ὥσθ᾽ ἅμα μὴ τοῖνυν τοῖς ἄλλοις ἔργ᾽ ὁρᾶν πᾶσιν ἀνθρώποις. ‖ Et cum τις, ὅς ἄλλος, Quispiam alius: vt Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ δὲ δώσω ὅσον τις καὶ ἄλλος πλεῖστον δὴ ποτε ἔδωκε. Sæpe εἰ præcedente, εἴ τις ἄλλος, Siquis alius, Si quisquam alius. vt φρόνιμος, εἴ τις ἄλλος, Prudēs, si quisquam

alius. Interdum præcedit εἴτις ἄλλος: vt apud Aristophanem, εἴ τις ἄλλος, μακάριος, Beatus, si quisquam alius. vel, siquis alius. Apud Isocratem, ὡς οὐκ οἶδ' εἴτις ἄλλος πώποθ' ἕτερον, Haud scio an quisquam alius. Dicitur autem interdū & ἄλλος τις & ἄλλος ὁστισοῦν, pro Quiuis alius, vel quilibet. Sic ἄλλο ὁποιοῦν, Aliud quiduis, apud Demosthenē. ‖ Ἄλλος παρ' ἐμέ, vel Ἄλλος ἢ ἐγώ, vel Ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ. pro Alius à me, Alius quàm ego. Soph. Οὐκ αὔτις αὐτ' ἐμοῦ ... Xen. Pæd. 3, ... Et in interrogatione autem τί ἄλλο ἤ vel ἄλλο τί ἤ, Quid aliud quàm: vt dicetur paulo pòst in Ἄλλο τι aduerbio. Hoc autē genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἤ, absque interrogatione, efferunt & aliter. Plato in Timæo, δι' ἄλλο μὲν οὐδέν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, pro δι' ἄλλο οὐδὲν ἢ διὰ τὸ χαλ. &c. Propter aliud nihil, quàm, &c. Idem Pol. 2. τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, id est, Hunc autem aliud nihil quàm annulum gestare. Ad verbum enim durè ita diceretur, Hunc autem aliud quidem nihil, annulum autem aureum gestare. Notanda est verò diligenter huiusmodi phrasis, quam apud Platonem potissimùm obseruasse mihi videor. Dicitur etiā interdum ἄλλο πλὴν pro ἄλλο ἤ. Plato in Timæo, θέμις δὲ οὔτ' ἦν, οὔτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δρᾶν ἄλλο πλὴν τὸ κάλλιστον, id est, quicquam nisi pulcherrimum facere: vt Cicero interpretatur. Idem οὐδὲν ἄλλο vertit alicubi, Nulla res alia. Idem apud Xenophōtem ἄλλα τε φιλοφρονεῖσθαι vertit, Cæteris in rebus comem atque humanum fuisse erga, &c. Idem ὑπ' ἄλλου reddit aduerbio Aliunde, in interpretatione cuiusdam loci Platonici, quem (sicut & præcedentes) vide in meo Cic. lexico Græcol.

Ἄλλος pro ἕτερος, Alter: vt apud Aristotelem in Ethic. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτός, Est autem amicus, alter ipse. Paulo pòst ἕτερον αὐτὸν vocat. Quinetiam interdum in eiusdem periodi priore membro ἕτερον, in posteriore ἄλλο vel ἄλλον ponunt. Hom. Il. ι, οὐδέ ποτ' ἔσβη πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ. Vbi Eustathius annotat hoc genus loquendi frequens esse apud Atticos scriptores, nulla tamen exempla autorum proferens. Sed reperitur & alibi non semel apud eundem poetam: vt eodem libro, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ, & in prosa itidem. Herodianus, ἀλλὰ παντὶ τῷ ἑτέρῳ φίλον, τῷ ἄλλῳ ἐχθρόν. Plato, ὅσα διὰ τινος αὐτῆς ἢ πράξεως ἀλλάξηταί τις ἕτερος ἄλλῳ. Sic & Lucianus ὁποτέραν & ἄλλην dixit, ἀγαθὸν μὲν ἀγρός, ὁποτέρα ἡ καλλίων, καὶ δάμαλις ἄλλης δαμάλεως, ταχὺ ἂν δικάσαιμι κατὰ τέχνην.

Ἄλλος, Reliquus, vt ἄλλος ὅμιλος, Reliquus cœtus. Sic ἄλλο σῶμα, Reliquum corpus, id est, Reliqua pars corporis. Sic ἄλλη κοιλίη apud Hippocratē Erotianus exponit ἡ λοιπή. vnde & τἄλλα passim pro τὰ ἄλλα, Reliqua, Cætera. Scribitur verò & τἆλλα cum circunflexo, sed magis recepta scriptura illa quàm hæc.

Ἄλλα exponitur apud Euripidem οὐκ ἐοικότα, Rationi non consentanea. Secundum quam significationem videri possit dictum ἀλλοφρονεῖν pro παραφρονεῖν.

Ἄλλο φάρμακον exponitur à nonnullis Pharmacum non in tempore datum. Fortasse autem finitimam habet hîc significationem ἄλλο, ei quæ proximè præcedit ex Euripide.

Ἄλλος τις (vel ἀλλός τις) Alius q̄spiā. Exponitur & Quilibet. Dicitur tamen potius cum ὁστισοῦν, vt ἄλλος ὁστισοῦν, Alius quilibet. Ἄλλ' ὁποιοῦν (pro ἄλλο ὁποιοῦν) apud Demosth. Aliud quiduis.

Ἄλλο τι aduerbiū, aut aduerbialiter positum, Vtrum, vel Nunquid, pro ἆρα. Plato Pol. 1, ἄλλο τι οὖν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδεὶς ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρός, &c. Nunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Et in 2, πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; ἄλλο τι γεωργὸς μὲν εἷς, &c. Sæpe autem & sequentem particulam ἢ habens ἄλλο τι exponitur Nunquid. Idem Plato in Critone, τί φῶμεν πρὸς ταῦτα ὦ Κρίτων; ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν. id est, Nunquid fateri necesse est? vel, Quid aliud quàm fateamur? inquit Budæus, subiungens & hunc locum ex Phædone, ἀλλ' εἴπωμεν· ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι, ἔφη ὁ Σιμμίας, ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἀπαλλαγήν; Vbi ἄλλο τι nomen esse ait significationem suam retinens, hoc

est, aliud quàm: vt infrà, ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τοῦτο ὁ θάνατος. Quòd si in his duob⁹ posteriorib⁹ locis in sua significatione positum, itidem esse poterit (meo iudicio) & in illo ex Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν. Fortasse autem quum est nomen, significationem suam seruans, discriminis causa rectius scriberetur ἄλλο τι disiunctè, quàm ἄλλοτι coniunctè. Budæus tamen vtrobique ἄλλο τι coniunctè scribit, in exemplis omnibus quæ in suis Commentariis citat: quæ vide.

C. Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab alio ad alium se conferens, Nunc huic nunc illi adhærens, Qui est modò harum, modò illarum partium. Et per consequens Mutabilis, Instabilis. Martis epithetum apud Homerum: vt Iliad. ε, legimus, — θοῦρον Ἄρηα Τοῦτον, μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόσαλλον. & ibidem, Μή τι μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινύριζε. Fit autē ἀλλοπρόσαλλος ex ἄλλος geminato, interposita præpositione πρός: ita dictus (vt opinor) ὁ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλον ἐρχόμενος.

Composita autem, Ἀλλόγλωσσος, Ἀλλόγνωτος. Ἀλλοδαπός, &c. vide in γλῶσσα, in γινώσκω, in δάπεδον, itidémque in cæteris. At compos. Ἄπαλλος, Ἔναλλος, Ἔξαλλος, Περίαλλος, vide post aduerbia ex ἄλλος orta.

Ἄλλως, aduerb. Aliter, Alio modo, Alio pacto, Alia ratione. Aristot. De mundo, ἄλλως πλὴν λογισμῷ ἀόρατος ὤν, Non aspectabilis aliter quàm animi ratione & iudicio. Isocr. Panegyrico, εἰ μὴ μηδαμῶς ἄλλως οἷόν τ' ἦν δηλοῦν τὰς αὐτὰς πράξεις, Si nullo alio pacto. Interdū additur πως, ac dicitur ἄλλως πως, aut pro Alio quodam pacto, Alio quodam modo: vel simpliciter pro Alio modo, Aliter, vacante particula πως. Sic ἄλλως πως ποιεῖν, Xenophon, ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plat. Apud Lucianum ἄλλως γέ πως exponitur Quocunque modo.

Ἄλλως, Alioqui. Plutarchus, ἄλλως ἀρχῆς οὔσης καὶ κενοῦ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος. Hom. Il. ι, — ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως· Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Sic planè apud Aristophanem in Ranis, Αἱ φύσεις δ' ἄλλως κράτισται, Νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται. id est, Naturæ alioqui præstātissimæ, Naturæ iam ex se præstantissimæ, vt nihil accederet. Demosthenes, οὔτε γὰρ ἄλλως καλόν, οὔτε πρέπον ὑμῖν, neque enim alioqui honestum. Solet Ἄλλως reddi Alioqui, & in locis huiusmodi qualis est hic eiusdem Aristophanis, (præcedente videlicet μὲν, sequente ἄλλως δὲ) μειράκιον πενιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον. id est, Adolescēs pauper quidem, sed formosus alioqui. Alicubi verò ἄλλως δὲ exposuerunt quidam Sed tamen, Sed contrà, Quanuis. quæ sanè expositiones sunt audaciores.

Καὶ ἄλλως quidā interpretantur etiā Præterea, vt apud Xenophontem, Hell. 6, τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος, καὶ ἄλλως φιλόπονος. & ita Budæus ἄλλως τε etiam verti alicubi posse docet in suis Cōm. Idem tamen καὶ ἄλλως interpretatus est Et alioqui. nam hæc Thucydidis verba πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως reddit, Et alioqui natura comparatum est. Sic & ἄλλως δὲ, Et alioqui, vel Alioquin autem, apud Chrysostomum sæpe significare tradit.

Ἄλλως τε καὶ, Præsertim, vel Et præsertim, per Atticū particulæ τε pleonasmum, vt in οἷόν τε, sicut docet Eustath. Xenophon, ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, præsertim si præter hoc sint etiam audaces. Luc. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, præsertim si amicus sit. Nec solùm ἄλλως τε καὶ pro Præsertim, sequente particula εἰ siue ἐὰν (vt in locis proximè citatis) sed & sequente ἐπειδή. Plato epist. 4, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ σὺν θεῷ εἰπεῖν ῥᾴδιον ἔσται, Præsertim quū (Deo fauente) facile id futurum sit. Ibidem, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι. Interdum verò ἄλλως τε καὶ sine vlla earum particularum, cum participio, vt apud Thucydidem, ἄλλως τε καὶ προειπόντων, Præsertim quū prædixissent. ‖ Budæus ἄλλως τε non solùm Præsertim, vel Eo magis (vt Cic. loquitur in libro De offic. 1) significare ait, sed interdum Deinde, Præterea, Adhæc, Adde quòd. vt apud Luc. & Areopag.

Ἄλλως, Frustrà, Incassū. Il. ψ, Στρεχι', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς, Κεῖσέ με νοστήσαντα. &c. Plato in Phædone, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν, hæc mihi videor ei frustra dicere. Sic οὐκ ἄλλως sæpe reperitur pro Non frustra, Non abs re. ‖ Item Ἄλλως interdum pro Temere, Incōsultò. Luc. in Iudicio Paridis, φησὶ δ' οὖν ἔτι ἄλλως ἐπελθεῖν

ὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. id est, Quum ei temerè in mentem venisset, vel in buccam potius, vt ait Budæus. Apud eundem Lucianum, ἄλλως ἤρόμην, Nulla de causa certa, Temere. Apud eundem alibi, ἄλλως πλανώμενος, Temerè vagans. ‖ Hesychius Ἄλλως exponit etiam ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλῃ, aduerbium, interdum pro ἄλλως, Aliter, Alio modo, Alia ratione. Hom. Il. ο, Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. Vbi docet Eustathius ἄλλῃ aduerbium esse significans ἄλλως: eodem planè modo quo ταύτῃ pro οὕτως ponitur. factum enim esse ἄλλῃ per ellipsin ex datiuo, vt sit ἄλλῃ, quasi ἄλλῃ ὁδῷ, aut βουλῇ, aut τέχνῃ, id est, Alia via, Alio consilio, Alia arte. Plato De republ. 4, οὐκ ἄλλῃ ἐμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. Et in Euthydemo, τί οὖν, ἔφην ἐγώ, ἀν σὺ μὲν ἄλλῃ ἐρωτᾷς διανοούμενος, ἐγὼ δ' ἄλλῃ ὑπολάβω, ἔπειτα, &c.

Ἄλλῃ, aduerbium loci, Aliò, Ad aliam partem, Ad alium locum. nam motum ad locum significat. Hom. Il. φ, — ποσσὶ δ' ἀπὸ τεῖχος ἄλλῃ φεῦγε πρὸς πεδίον Ἰλήϊον. Vbi Eustathius annotat, quanuis sit aduerbium significans ἀλλαχοῦ, tamen adscriptum habere ι, vt pote à datiuo factum. Pro Aliò vtitur & alibi idem poeta, vt Od. ρ, Ἔσθ' ἑκηλος ξεῖνε καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Vtuntur verò & prosæ scriptores. Xenoph. Hell. 1, ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, Aliæ aliò discesserunt. Idem Pæd. 1, ὥστε ἄλλῃ ποι ἀποχωρεῖν. ‖ Interdum & ἄλλῃ aduerbium in loco, non ad locum, pro Alibi, Alio in loco, Alia in parte: vt ἄλλῃ τοῦ τείχους (vbi animaduerte & genitiuo iungi) Alia in parte muri. Vtuntur pro Alibi & Strabo ac Laertius. Sic & apud Sophoclem in Trachiniis, Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη. vbi scholiastes exponit, τῇδε κἀκεῖσε, id est Hac & illac. ‖ Adnectuntur autem aduerbio ἄλλῃ sæpe particulæ ποι & πῃ: illa, quando ἄλλῃ denotat ad locum: hæc, quũ indicat in loco. sic ἄλλῃ ποι in loco Xenophontis modò citato. πῃ autem, vt in ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, Alia in parte domus: ἄλλῃ πῃ τῆς πόλεως, Alia in parte ciuitatis. Significat autem ἄλλῃ ποι, Aliò aliquò, Vsquã aliò: ἄλλῃ πῃ, Alibi alicubi, Alibi vsquam. sed in interpretatione sæpe omittuntur hæ particulæ ποι & πῃ.

Ἄλλην accusatiuus aduerbialiter itidem positus reperitur. Plato in Euthydemo, πρῶτον μὲν ὑπὲρ σοῦ τε διελεγέσθην ἀλλήλοιν, ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς. vbi interpres vertit, Hinc atque illinc. quasi idem valeret quod ἔνθεν κἀκεῖθεν. Interpretari mallem, Aliàs atque aliàs.

Ἄλλυδις aliud aduerbium quod quidam ab ἄλλῃ volunt fieri: vt ἄμυδις ab ἅμα. significat autẽ Alibi vel Aliò, siue Aliorsum. Apud Homerũ ἄλλυδις ἄλλος & ἄλλυδις ἄλλα non semel. Item ἄλλυδις ἄλλῃ aliquoties, pro Aliò atque aliò, vt vulgò exponi solet.

¶ Ἄλλοθι, aduerbium itidem loci, Alibi, Alio loco. Od. ξ, — ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται. Vsus eius est & in prosa: vt ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, Alibi autem nusquam, apud Demosthenem Phil. 3. Reperitur & cum genitiuo, vt ἄλλοθι γαίης, Alibi terrarum. Cicero apud Platonem ἄλλοθι vertit In cæteris. vide meum lex. Ciceronianum Græcol. Apud eundem capitur pro Alia in re, in Hipp. minore, βούλει οὖν σκεψώμεθα καὶ ἄλλοθι; id est, Vis vt & in alia re id consideremus? ‖ Citatur & ex Aristotele hic locus, ἄλλοθι πορεύεσθαι. vbi si mendum non est, ἄλλοθι est aduerbium ad locum. nam ἄλλοθι πορεύεσθαι, est Aliò tendere. ‖ Quidam etiam ἄλλοθι οὐδαμοῦ apud Xenophontem exponunt Aliter nullo modo: sed ii viderint.

Ἄλλοθεν aduerbium è loco, Aliunde: (vt ἄλλοθι aduerb. in loco, Alibi) Od. ι, — ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. sic & Od. κ. Eiusdẽ Od. η, — εἰ καί ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, Si etiam alicunde aliunde venerit. id est, Si peregrè venerit, si peregrinus sit, vt exponit Eustathius. Sic apud Demosthenem, οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Aliunde nusquam.

Ἄλλοσε, aduerbium ad locum, idem quod ἄλλῃ, Aliò, Aliũ in locum, Aliam in partem. Thucydides, ὅπως μὴ ἀποβοηθοῖεν ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, Aliò quopiam. Apud Hom. Od. ψ, ἄλλοσε θεῖναι pro μεταθεῖναι.

HINC (vt opinor) Ἀλλαχόθι ET Ἀλλαχόθεν, ET Ἀλλαχόσε, videlicet ex Ἄλλοθι, ex Ἄλλοθεν, ex Ἄλλοσε. nam eadem est vtrorũque significatio, sed his potius quàm illis v-

A tuntur poetæ, prosæ autem scriptores contrà illis frequentius quàm his. SED & Ἀλλαχῆ ET Ἀλλαχοῦ interiecta itidem syllaba formata sunt. Est autem Ἀλλαχῆ idem quod ἄλλῃ, Alibi, vel Aliò: Alia in parte, vel Aliam in partem. Xenophõ, γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῇ ψαύουσαν τοῦ στόματος, ἀρθροῦν τὴν φωνήν, id est, Linguam aliàs alibi (vel, alia in parte) os attingentem. Vel, Linguam attingentem aliam atque aliam oris partem. Pro Aliò autem sumitur, vt ἀλλαχῇ ῥιφθείς, Aliò proiectus.

B AT Ἀλλαχοῦ potius est Aliò quàm Alibi: vt ἄλλοτε ἀλλαχοῦ πλανωμένος, Aliàs aliò vagaris, vel, Nunc huc, nunc illuc discurris. Et apud Naz. ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον.

Ἄλλοτε, aduerbium temporis, Aliàs, Alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, Aliàs quàm nunc. Sæpe autem cum ἄλλος iungitur hoc aduerbium, vel cum ἄλλως quod itidem aduerbium est: vt ἄλλοτε ἄλλων ἵππων, Aliàs aliorũ equorum, id est, nunc huius, nunc illius equi. Item, ἄλλος ἄλλοτε βίου ζῆλος. Sic & ἄλλοτε ἄλλῳ φίλος, Aliàs alii amicus. id est, modò huic, modò illi amicus. Et apud Galenum ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα, Aliàs alio vtimur. Solon in

C elegia, Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει, id est, Pecunias autem habet ex hominibus modò hic, modò ille. Et apud Luc. ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliàs aliam terram mutans. pro Subinde vel identidem terrã mutans. Pro quo dicit etiã, γῆν ἐκ γῆς ἀμείβων. Dicitur & ἄλλοτε ἄλλως, Aliàs aliter, id est, Nunc hoc, nunc illo modo. Aliis atque aliis modis pro tempore. Eadem sign. dicitur & ἄλλοτε ἄλλη apud Platonem in Timæo, ἄλλοτε ἄλλη γίνεται, Aliàs aliter fit, id est, Nunc fit hoc modo, nunc illo. ‖ Inuenitur & geminatum ἄλλοτε, cum μὲν & δέ: & significat ἄλλοτε μὲν, ἄλλοτε δέ, quod dicunt interdum, νῦν μὲν, νῦν

D δέ, vel, ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ. Vtitur Homer⁹ Od. ψ, Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν, &c. ‖ At ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε sonat Subinde, Identidem: vt, ὁ δὲ ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος.

Ἄλλοτε, aduerbium loci, Alibi, Alio loco. nam hæc Heracliti verba (quæ citantur à Diogene Laertio) ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλοτε καὶ μετ' ἄλλων, Cicero interpretatur, Nemo de nobis vnus excellat: sed siquis extiterit, aliq in loco & apud alios sit. Haud temerè tamẽn (vt opinor) alibi reperiatur ἄλλοτε in hac

E significatione.

Ἄλλοκα pro ἄλλοτε (id est Interdum) Dores dicunt: vt ὅκκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc. Idyll. δ, Χ' ὡ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

C. Ἄπαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt apud Aristot. De anim. 9, ἀπάλλους τόπους μισεῖ, Odit & fastidit identidẽ locos. Ita in vulg. lex. Sed hæc mihi suspecta sunt: sicut & quod apud Hesyhc. legitur, Ἄπαλλον, μόνον. SED & Ἀπάλλακτον apud eundẽ habemus, exponentem, θαυμαστόν, ἔξαλλον πολύ, παρηλλαγμένον. Vbi fortasse πολὺ cum παρηλλαγμένον iungi potius

F debet.

C. Ἔναλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inuersus & contrarius, Bud. interpr. Ego ἔναλλα puto aptè reddi posse Prapostera in hoc Theocriti versu, idyll. 1, Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, id est, Omnia sint præpostera, vel præposterè fiant. Aut, Inuertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso, Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus (vt opinor) πάντα δ' ἔναλλα γένηται. In vulg. lex. nullum affertur exemplũ significationis huius vocabuli (quæ ibi esse dicitur, Va-

G rius, Diuersus, Contrarius) ex vet. scriptore, sed ex Lascaris epigr. duntaxat, Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων. quod exponitur, Hominum opera à proprio vsu recedant. Verùm & hìc malim, Omnia hominum opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad modò citatum Theocriti locum respexerit.

C. Ἔξαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aliis diuersus, Inusitatus, Egregius. Item Ἔξαλλον, Peregrinum. nam Hesychius ἔξαλλα exponit ἐξαίρετα & λαμπρά, & ἀλλόφυλα, ἔξοχα. Quibus Hesychii expositionibus Budæus subiungit ex lib. 2

H Regum cap. 6, Δαβὶδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον. Et Iudith cap. 3, de Iudæis dictum, καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη.

Ἐξάλλως, aduerbium, Alio modo & planè inusitato, Inusitatè. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suidas post Ἔξαλλος (quod inexplicatũ relinquit) ponit

καὶ ἔξάλλως, quod exponit κατ' ἄλλον τρόπον, & παραδόξως, afferens ex Polybio, τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediens ad ἔξάλλως, & exponens καθ' ὑπεροχὴν, eundem locum affert, mutatis tamen quibusdam. A

C. Περίαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliis præstans, Eximius. VNDE Περίαλλα aduerbiale quod potissimum est in vsu, pro περιάλλως, & significat Eximiè, Suprà alios. Vel, Supramodum, Vehementer. Hom. in Panis hymno, circa finem, — πάντες δ' ἄρα θυμὸν ἔτερφθεν Ἀθάνατοι, περίαλλα δ' ὁ Βάκχιος Διόνυσος, Id est, Præcipuè autem, vel Potissimũ, velSupra alios. Sophocles in OEd. Tyr. pag. 200 meæ editionis, ὀδύρομαι γὰρ ὡς περίαλλα ἰαχέων ἐκ στομάτων, vbi schol. exponit ὑπερβαλλόντως. Citatur & ex Apoll. Rhodio pro περισσῶς. Naumachius apud Stobæum, Μηδέκόμης περίαλλα πολυχρόας πλέκε σειράς. Ibi enim repono περίαλλα pro πέραλλα quod in vulg. editionibus legitur, nullo sensu. Erit autem περίαλλα Exquisito quopiam modo. B

Περίαλλος in alia etiam signif. vt περιάλλων γλωττισμῶν citatur ex Anthol. epigr. pro Osculorum in quibus linguæ mutuò conseruntur, q. d. in quibus linguæ altera alteri conseruntur. ET Περιαλλόκαυλος ex Theophrasto affertur De Hist. plantarum lib. 7, cap. 8, à Gaza redditum Amplexicaulis. Quem aliter legisse verisimile est. C

Hæc autem coposita maluisset forsitan aliquis præfixa esse verbis, vt ἔναλλος, verbo ἐναλλάττω, & ἔξαλλος verbo ἐξαλλάττω: & ipse quoque id facere statuerã: sed postea simul omnia ponere visum mihi est, quum etiam multo plura sint huiusmodi deriuationis verba quàm illius formæ nomina: & ita non sint quæ multis verbis præfigi possint. D

ἈΛΛΑΤΤΩ, (frequentius Attico more per ττ quàm ἀλλάσσω communi lingua) F. ξω, P. χα, Muto, Immuto. Plato Pol. 2, ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, Suã faciem in varias formas mutare. ‖ Item Permuto, genitiuo cum accusatiuo iunctum: vt ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, Permutare auro argentum. Apud Euripidem autem in Hecuba ἀντιστρόφως dicitur, vt ait eius scholiastes, ἀλλάξασ' αἰδου θαλάμους pro ἀλλαξαμένη αἰδου τῶν θαλάμων. Ita enim legit ille (nec alioqui esset ἀντίστροφος constructio) non, vt in vulgatis editionibus, αἴδα, vt sit datiuus. Quæ per datiuum constructio reperitur Exodi 13, πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, Omne quod aperit vuluam asinæ, mutabis oue. ‖ Apud Euripidem autem reperitur etiam ἀλλάττειν τι ἀντί τινος: vt, ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν τοιάνδε ἠλλαξάτην, Talem gratiam mihi permutarunt his. id est Retulerunt pro his. E

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, pass. Mutor, Immutor: vt 1 Cor. cap. 15, πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4, cap. 15, ἀλλασσόμεναι στολαὶ, Vestimenta quæ mutantur. Exponitur & Mutatoria vestimẽta, quæ Homerus εἵματα ἐξημοιβὰ nominat. F

Ἀλλάττομαι, in actiua significatione, Muto, Immuto, apud Platonem. ‖ Ἀλλάττομαι, Commuto, Permuto: vt οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apophth. Lac. pro Persarũ regnũ libertati nõ permutarit, vel Libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀντὶ interiicitur: vt ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης, Fortunam cum fortuna commuto, Fortunã fortunæ permuto. Aristides, ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο, Voluptates cum æquitate commutauit, id est, Voluptates æquitati prætulit. Apud Plutarchum autem poeta quidam cum participio iunxit, dicẽs, ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσὸν (id est, ad verbum, Commutaremus lacrymas aurum dantes, vel dato auro) pro ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα χρυσίου. ‖ Ἀλλάττομαι exponitur interdum Redimo: vt in illo Luciani loco in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem cæde à me perpetrata. G H

Ἀλλάττομαι (inquit Budæus) Permuto, Vendo, Emo, & datiuo iungitur. Aristot. Pol. 2, καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, id est, Qui vendit ei qui, vel Qui permutat cum eo qui calceo indiget. ἀλλάττεσθαι enim est commercia exercere. Ἀλλάττομαι, Comparo, Emo. Plato De rep. 2, τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, id est, Argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτῶν ἀλλάξασθαι. Sic & Permuto pro Emo Plinius, Muto pro Vẽdo Columella vsurpat, vt ostendit Budæus. Qui quũ dicit ἀλλάττομαι iungi datiuo, intelligere necesse est datiuum personæ, quem Latinè reddamus per ablatiuum iunctum præpositioni Cũ: vt sit ἀλλάττομαι αὐτοῖς τοῦτο, Hoc cum ipsis permuto. pro Hoc ipsis vendo, vel Hoc ab ipsis emo. Quanquam obseruaui addi vt plurimũ ἀντ' ἀργυρίου aut ἀντὶ νομίσματος post ἀλλάττομαι, in hac significatione: vt apud Platonem, τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι. licet in sequente statim loco repetat ἀλλάξασθαι, non adiungens ἀντ' ἀργυρίου. Sic in loco Aristotelis modò citato ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος. neque enim ante ἀντὶ distinguo (vt sit χρῆται ἀντὶ νομίσματος) sed ante χρῆται: vt sit ἀλλαττόμενος ἀντὶ νομίσματος. tum quòd apud Aristophanem quoque reperiam hoc loquendi genus, ἀλλάττεσθαι ἀντὶ νομίσματος: tum quòd absurdissimè mihi videatur, dici, quempiam vti calceamento loco nummi aut cibi. Scio tamen distinctionem ante ἀντὶ non (vt ego volo) ante χρῆται, in omnibus esse editionibus, atque adeo cum tali distinctione citari etiam à Budæo in suis commentariis hũc locũ. quare de eo iudicẽt viri docti. Ἀλλάττομαι vt per Emo ita & per Redimo exponitur interdum: vt apud Lucianum dicit tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, Redempturus libertatem mea cæde, id est, cæde à me perpetrata.

Ἀλλάττομαι pro Instauro, citatur ex 3. Regum cap. 21.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, Mutatio, vel potius Commutatio, Permutatio. Plato Pol. 2, ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται, id est, permutationis causa. vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, Permutationem facere, pro Permutare. ‖ Ἀλλαγὴ, Cõtractus & commercium, inquit Budæus. Aristot. Ethic. 5, διὸ πάντα δεῖ συμβλητὰ πως εἶναι ὧν ἐστιν ἀλλαγή· ἐφ' ὃ τὸ νόμισμα ἐλήλυθε. Ἀλλαγὴ item κόλλυβος, teste Polluce. ‖ Ἀλλαγὴ apud Gregoriũ exponitur Vicissitudo: vt ἀλλαγὴ γωνιῶν, Vicissitudo angulorum. Apud eũdem ἀλλαγαὶ ὡρῶν, Vicissitudines temporum anni. ‖ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοὶ, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, vt docet Eustathius. Qui autem hoc nomine vsi sunt ἀντὶ τῶν σταθμῶν, à mutatione domiciliorum vidẽtur sic appellasse. Bud. in Annot. poster. in Pandectas ἀλλαγὴν exponit Mãsionem de mutandis equis destinatam, hoc in loco, ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ, vel παραιτεύσῃ. Est tamen generale alioqui ad mansionem tam eius qui pedes iter cõficit, quàm eius qui eques, vt docet Eust.

Ἄλλαγμα, τος, τὸ, ἀλλαγὴ, Mutatio, Commutatio, Permutatio.

Ἄλλαξις, εως, ἡ, Idem.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, Cõmercialis, Ex contractibus manans, vt exponit Budæus in hoc Aristotelis loco, Ethic. 5, ἀλλ' ἐν μὲν ταῖς κοινωνίαις ταῖς ἀλλακτικαῖς συνέχει τὸ τοιοῦτο δίκαιον τὸ ἀντιπεπονθός. quum antea dixisset τὸ ἐν τοῖς συναλλάγμασι δίκαιον. Ita in Comm. At in Annot. in Pand. ἀλλακτικὸν δίκαιον vertit commerciarium ius.

Ἀλλακτὸν, οῦ, τὸ, Lignum quo gestabãtur onera. ita dictum à permutatione gestationis ex vno humero in alterum. Vel (vt Cæl.) Lignũ vtrinq; cauũ quo gestabãtur onera: ita dictũ à tralatione quæ fiebat à fatigatis de humero in humerum. Alioqui ἀμφίκυρτον malũt appellare. quod signif. vtrinque gibbosum. Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3, vnde sumpserit non indicans.

Ἀλλὰξ, aduerbium, Permutatim, Mutatis vicibus, Vicissim. Ab Hesychio exponitur ἐνηλλαγμένως. Frequentius vsurpatur compositum ἐναλλάξ.

C. ἈΝΤαλλάσσω siue Ἀλλάσσομαι, & sæpius Ἀνταλλάττω & Ἀνταλλάττομαι, Atticè, Immuto. Item ἄλλο ἀντ' ἄλλου εἰσφέρω, Bud. Plutarchus, ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosthenes Pro corona, τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλ-

καθόλουμοι. Idem, νομίζων οὐκ ἀνταλλακτέον μοι εἶναι τὴν πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίαν οὐδενὸς κέρδους. A

Ἀνταλλάσσεσθαι capitur etiam pro Compensare, sicut & ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Budæus. Vide ἀλλάσσω, item ἀντικαταλλάσσω.

Ἀνταλλαγή, ῆς, ἡ, Permutatio, Commutatio. Vide ἀλλαγή. In vulgatis lex. Græcolatinis, ἀνταλλαγή exponitur etiā Conuentio, & citatur ex Gaza De senectute, ἐξ ἐγγυήσεων τε συγκειμένων καὶ ἀνταλλαγῶν.

Ἀντάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pro alio permutatus. Suidas, ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἀντάλλον. B

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, Commutatio, Permutatio, vel Id quo aliquid permutatur, Quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam Id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16, Marci capite octauo, τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; id est (vt quidam exponunt) Quid dabit homo cuius permutatione redimat animam suam? Alii sic, Quid pro anima sua dabit permutationē? vel, per commutationem aut permutationem? Alii cōpensationis vocabulo vtuntur, eodem sensu. C

Ἀντάλλαγμα pro reconciliatione, citatur ex Ecclesiastici capite 44, Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα.

Ἀνταλλαγματικός, ἡ, ὁ, Permutatorius, Commutatorius, vel (vt alii) Permutatiuus, Ad permutationem pertinens. Apud Gazā ἀνταλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia huiusmodi.

C. Ἀπαλλάττω, Dimitto, Abire iubeo, vel permitto: vt ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit, τοὺς μὲν Λακεδαιμονίους ταῦτ' εἰπόντας, αὐθις ἀπήλλαξαν, ἀποκρινάμενοι, &c. Et Plutarchus, ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας, abire à se iubens clientes & comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας. Dimisit creditores, vel Liberauit creditores, vt quidem vertit Budæus ex Vlpiano. Ego tamen magis Latinè & propriè dici puto Absoluit creditores, ex Terentio. Hoc præterea animaduertēdum est, quanuis dicat Budæus, ἀπαλλάττω esse Libero, item Libero dimittóq; creditorē, non tamen (quod sciam) ἀπαλλάττω per se id significare, sed adiecto nomine χρήστην, aut alio synonymo. Sicut nec Libero accusatorem per se potest significare: licet idē scribat, Et Libero accusatorē, i. ἀπαλλάττω. Idem Bud. ἀπαλλάττω esse ait, Abire iubeo, A me dimitto. Ego verò addendū puto (atq; adeo addidi) Abire permitto. quæ signif. illi Thucyd. loco magis conuenire videtur. Interdum ἀπαλλάττειν non est simpliciter Dimittere, sed Dimittere placatum & munere corruptum (pro quo tamen Bud. dicit Placare & munere corrumpere, item Liberare) apud Demosthenem κατὰ Τιμοκράτους. Nonnunquam Ἀπαλλάττω est Amitto potius quàm Dimitto, atque ad eo Sum moueo, Expello (Suidas μετακινεῖν) Thucyd. 1, καὶ κελεύει αὐτὸν τήν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. Huc autem pertinet significatio quæ à Suida ponitur, videlicet pro φυγαδεῦσαι. in qua etiamvsi sunt interdum verbo Summouere Latini, addentes ablatiuū Patria. Sic illud paulo antè positum ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, Budæus putat exponi etiā posse, A se summouit. ¶ Aliquando verbum hoc Ἀπαλλάττω cum accusatiuo personæ genitiuum rei habet, dicitúrque Ἀπαλλάττω σε τούτου, & tunc pro significatione genitiui vel sonat itidē Summoueo, Amoueo, aut Remoueo: vel (quod multo frequentius est) Libero. Herod. 4, ὁ δὲ, τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, quum exercitum Mesopotamia summouisset. Plutarch. in Solone, ἀχολιῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab illiberalibus artificiis remouere. Pro quo malim inuersa constructione dicere, Illiberalia artificia à ciuibus remouere. Ἀπαλλάττω cum iisdem casibus est & pro Libero frequentissimum: vt συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, & ἀπαλλάττειν τῶν ἔργων, & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ἀπορίας, apud Isocr. Sic apud Demosthenem Philipp. 1, ὧν ἀπαλλάξαι αἱ τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Eodem modo dicitur & ἀπαλλάττειν τινὰ τῆς νόσου. vt Apud Aristophanem Pluto, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Iā verò non tantùm dicitur ἀπαλλάττω σε, vel ἀπαλλάττω σε τούτου, verumetiam ἀπαλλάττω σε περὶ τούτου: vt apud Isocratem in Paneg. καὶ μὴ πρότερον περὶ τῆς ὁμολογουμένων συμβουλεύειν πρὶν περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἡμᾶς ἀπαλλάξαι. Vbi ἀπαλλάξαι nō est Liberare, sed (vt in locis paulo antè citatis) Dimittere, verùm nō simpliciter Dimittere, sed responso accepto. Hoc tamē exemplum non subiunxi superioribus, in quibus ἀπαλλάττειν est itidem Dimittere, propter diuersam constructionem: quam certè rarissimam esse puto. ac vereor ne abundet præpositio περὶ: quum absque ea sit & vsitatissima constructio, & eadem significatio. ¶ Inuenitur ἀπαλλάττω & cum accusatiuo rei, pro Tollo, Aufero, Aboleo. ac primùm vt dicitur ἀπαλλάττω τῆς νόσου, ita etiam ἀπαλλάττω τὴν νόσον. vnde apud Dioscoridem, κεφαλαλγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει. Hac constructione dicitur à Demosthene & Plutarcho ἀπαλλάττειν αἰσχύνην, Dedecus auferre, seu abolere, vel Infamia liberare. Possit autem fortasse & in his loquendi generibus ἀπαλλάττειν exponi ἀφανίζειν. quam etiam significationem illi verbo tribuit Suidas. Quod autē Xenophon apud eundem dicit τὰ σκεύη ἀπαλλάξαι, videtur esse Auferre è conspectu. Interdum verò Ἀπαλλάττω sumitur & pro Tollo, id est E medio tollo, Interimo, vt Theophr. De hist. plant. lib. 9, de radicibus exitialibus loquens, αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσαι τοὺς προσενεγκαμένους. ¶ Alicubi Ἀπαλλάττω reperitur etiam cum accusatiuo pariter & genitiuo rei: sed qui genitiuus rei locum genitiui personæ quodammodo obtineat. vt apud Euripidem, Ἐπισχὼν τῶν σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. In cuius loci interpretatione ad verbum Amitto redeundum fuerit. ita enim Latini Amittere è manibus dicunt.

Ἀπαλλάττω, (si Suidæ credimus) etiam pro πείθω ἀποστῆναι dixerunt Cratinus & Demosthenes: id est pro Ad defectionem impello. Quam expositionem alioqui duriorem & licentiosiorem molliri posse existimo, si dicamus ἀπαλλάττω esse Abstraho & alieno seu abalieno animum alicuius à quopiam: vnde ex consequenti sumatur pro ad defectionem impello. Non video autē quid vetet quin ἀπαλλάττω ab ἄλλος, eadē significatio nem verbi Abalien ab Alius, habuerit, quam ἀπαλλοτριόω multis in locis habere videmus.

Ἀπαλλάττω, neutra signif. seu passiua, pro ἀπαλλάττομαι, Euado, Defungor, Liberor. Aristot. Probl. sect. 5, διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, Facilius euadunt è morbo, vel Facilius morbo liberantur, seu defunguntur, ex Linio. Et sect. 3, διὰ τί μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων, καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσι, Facilius ebrietate liberantur & soluuntur, inquit Bud. Ego verò existimo ῥᾷον ἀπαλλάττειν in his aliisque huiusmodi locis (præsertim verò similibus huic Xenophonteo Pæd. 4, καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες) id sonare quod Gallicè dicitur, *Eschaper à meilleur marché*, Vel, *En estre quitte à meilleur marché*. In vulg. autem lex. ῥᾷον ἀπαλλάττω exponitur etiam Meliusculè me habeo, & Mecum agitur facilius: sed exemplum huius significationis non affertur. Iungitur porro ἀπαλλάττω & cum aliis aduerbiis: vt apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἢ μεθ' ἀπηλλάχασι. quod exponitur, Quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, Maiore incōmodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς (sed rectius πονήρως) pro Non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτῳ ὢν σύμβουλος φαίνοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας, Bud. interpretatur, Exitum optimum controuersiarum referebat. Huius autem contrarium Æschines Demostheni obiiciens, eodem loquendi genere vsus est, orat. in Ctesiphontem, οὔτε πόλις γὰρ οὔτ' ἰδιώτης ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro Turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι pro Defungor & cum genitiuo, vt ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, Defungi officio. Et vt hoc verbū Ἀπαλλάττω significare Interitum affero, modò dictum est, ita & pro Intereo seu Morior pōni interdum sciendum est: vt apud eundem

A Theophr.(nam & ex illo alterius signif.exemplum petitum fuit) χαίρουσα δ' ἀπαλλάττειν τοὺς, &c. In Axiocho autem qui Platoni adscribitur, additur τοῦ ζῆν loco genitiui, οἷς ἂν περὶ πλείστου ποιῶνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν.

‖Ἀπαλλάττω, Versor, Ago, inquit Bud. afferens hæc exẽpla. Xen. ἀπήλλαττε δὴ μετὰ τῶν Σκυθῶν ὁ Κῦρος ἐν Ἰωνίᾳ. Luc. De merc.cond. καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν, id est Viuere & degere, inquit ille. Sed hæc certè significatio durè huic verbo tribui mihi videtur. ac fortasse ἀπαλλάττειν κακῶς potius sumitur in hoc Luciani loco eodem modo quo ἀπαλλάττειν πονήρως in isto Poly- B bii, κακῶς ἀπήλλαττε τῶν ἐπιτηδείων σπάνει καὶ τῇ σώματος ἀθεραπευσίᾳ, Sed & expositionis loci Xenophontis (nisi aliam scripturam sequamur) alia ineunda fuerit ratio.

Ἀπαλλάττομαι, Discedo, Abeo, Exeo, Digredior. & quidem varia cõstructione, vt sequentia exempla docebunt. Xen. Pæd. 8, ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Quæ Cicero interpretatur, Animos dum in corporibus essent mortalibus, viuere: quũ exissent ex iis, emori. Sic apud eundem Xenophõtem, ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Item, πάν- C τα ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχιδήμου. Interdum additur præpositio ἀπὸ, vt apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Nonnunquam præpositio ἐκ, vt apud Aristot. OEcon.2, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Sic ex Isocrate affertur, ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, pro Discedere ab administrationibus. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, pro In patriam abire, vel In patriam se recipere. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se ponitur pro Discedere è vita. quod vno itidẽ verbo dicitur Decedere, id est Mori. De qua significatione scribetur pau- D lo pòst. Ἀπαλλάττεσθαι cũ genit. aliis etiam verbis exponitur. A Cic. verbo Euadere: in hoc Platonis loco in Apologia Socratis, ἀπαλλαγεὶς τουτωνὶ τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι, quum ab his qui se iudicum numero haberi volũt euaseris. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτερίας, redditur Effugere dementiam, apud Plutarchum in Publicola. Alicubi vertitur Defungi, aut Perfungi: vt ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, Magistratu perfunctus. Sic apud Platonem De republ. lib.2, λόγου ἀπηλλάχθαι, Disputatione perfunctum esse. Interdum etiam Ἀπαλλάττεσθαι per se positum E signific. Defungi vita, seu fungi. Quæ significatio ad illam reduci potest qua pro Discedere accipitur. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου. Ἀπαλλάττομαι, Abhorreo, vt apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Sic & apud Thucydidem exponitur Abhorrere, Alienum esse. Et ὅπλων καὶ πολέμων ἀπηλλαγμένοι apud Herodianum Polit. interpr. Ab armis bellóque remotissimi. ‖Interdum Ἀπαλλάττεσθαι est Vacare & Liberũ esse à re aliqua, de qua signif. vide in iis quæ sequuntur. F

Ἀπαλλάττομαι, Liberor, Soluor: vt ἀπηλλάγησαν δουλείας, Liberati sunt seruitute, Isocr. Sic Thucyd. lib.3, πόλεώς τε ἀεὶ σφίσι πολεμίας ἀπαλλαγῆναι. Et φόβου ἀπαλλάξονται, Xenoph. Pæd.5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῆναι. Et ἀπαλλάττεσθαι ἀλγηδόνων, Isocr. De pace. Et, πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἂν ἦτε ἀπηλλαγμένοι πραγμάτων, Demosth. Olynth.1. Ex Plut. autem in Numa citatur ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας pro Soluta sacerdotio. Et ex eodem in Quæst. Rom. pro eadẽ significatione, ἀπήλλακται τῶν στρατιωτικῶν νόμων. Apud Isocratem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, Solutus his, vel potius, Qui G hæc missa fecit. Ex Thucydide præterea affertur ἀπήλλακται τάδε συμφορῶν, pro Hæc sunt ab incommodis exempta. Sed malim, Hæc vacant incommodis: vt apud eundem lib.3, καὶ οὐκ ἴσην αὐτοῖς τὴν χάριν ἀνταπέδοτε, οὐδὲ αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην, Neque turpitudine vacantem. Et lib.1, τὰ δ' ἡμέτερα, τούτων τε ὧνπερ παρ' ἐκείνοις ἐμεμψάμην, ἀπηλλάχθαι. Hæc autem significatio ad proximè præcedentem reduci potest pro Liberari seu solui, si respiciamus ad quædam Latina loquendi genera: vt quum dicitur Solutum esse metu & Liberum esse metu, pro Va- H care metu.

Ἀπαλλάττομαι, actiua signif. pro Dimitto, citatur in vulg.lex. ex Xenoph. Apud Euripidem certè inuenio cum accusatiuo etiam positum, in Medea, Ἐκ τῆσδέ μ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα. vbi ἀπαλλάσσου πόδα puto esse (si exponatur ad verbum) Remoue pedem.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Discessus, Migratio. vt ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι apud Dionysium Halic. lib.7, Migrare, Solum vertere. Apud Thucyd. autem ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένετο, exponitur Alii ab aliis discesserunt, vel breuius, Dirempti sunt. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ, apud Xenoph. Discessus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho (si modò is est illius;) Interdũ verò ἀπαλλαγὴ (vt apud Theophrastum) per se ponitur eadem signif. sicut & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου vel ἀπαλλάττεσθαι sine adiectione dicitur: & Latinè Decedere è vita, vel simpliciter Decedere. ‖Ἀπαλλαγὴ, Liberatio, Exitus (metaph. signif.) Isocr. Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosth. Pro corona, οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ. Vbi ἀπαλλαγὴ vulg. lex. ex Cic. interpretantur Perfunctio: quod mihi nullo modo placet: contrà verò voce Exitus aptè reddi posse videtur. Ibidẽ affertur ex canone 14 Concilii Antiocheni, ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμφισβητήσεως pro Decisio controuersiæ.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγὴ, sed minus frequens.

Ἀπαλλακτικὸς, (q.d. Liberatiuus, seu Liberatorius) Liberãdi vim habens, Absolutorius, Plin. vt apud Dioscoridẽ lib.3. cap.83, στρόφων ἀπαλλακτικὸν, Vim habens liberandi torminibus. vel simpliciter, Liberans torminibus. Plinius lib.28, cap.6, Absolutorium eius mali dixit ἀπαλλακτικὸν ἐκείνου τοῦ πάθους. HINC aduerbium Ἀπαλλακτικῶς (q.d. Liberatoriè) quo vtitur Hesychius in expositione verbi proximè sequentis Ἀπαλλαξείω.

C. Δυσαπάλλακτος ET Εὐαπάλλακτος. Est autem Δυσαπάλλακτος, Quo vix seu difficilè liberari possumus. Εὐαπάλλακτος contrà, Quo facilè liberari possumus. Isocr. in Hel. encomio, τὴν δὲ πόλιν οὕτως ἀνόμου καὶ δεινοῦ καὶ δυσαπαλλάκτου προστάγματος ἠλευθέρωσεν. Ex Aristot. autem citatur De anim. lib.7, δυσαπαλλακτότεραι γίνονται τῶν ἐμβρύων pro Difficilius partu liberantur. Idem in Problematis εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat quibus facilè liberamur, id est è quibus facilè expergefimus. ‖At verò Xenophon εὐαπάλλακτον ἵππον longè alio sensu dixit, ita scribens in lib. De arte equestri, ὁ γὰρ μηκέτι ἔχων γνώμονας, οὔτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, οὔτε ὁμοίως εὐαπάλλακτος γίνεται. ea significatione qua dicimus Gallicè *une marchandise qui est de bonne despesche*. Quidam verterunt Reuendibilis, nec Latino verbo (vt opinor) nec tam generalem signific. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpretationem profero, quòd & in aliquot aliis loquendi generibus nostrum istud verbum *despescher* aptissimè Græcum ἀπαλλάττειν & ἀπαλλάττεσθαι exprimat: vt quum ἀπαλλάττειν πρέσβεις dicitur pro *despescher les ambassadeurs*, id est, *leur donner leur despesche*. Sic ἀπαλλαγεὶς τῶν δυσχερειῶν, *despesché & deliuré de fascheries*. Et vt ἀπαλλάττειν pro occidere quoque ponitur interdum, sic & Gall. *despescher*. Sic igitur & εὐαπάλλακτος hoc verbo reddere possumus, aut certè eius verbali *despesche*. ET Δυσαπαλλακτία apud Platonem in Philebo, quod à Ficino vertitur, Difficultas reiectionis. Ego puto δυσαπαλλακτίαν esse τὸ δυσαπαλλάκτως ἔχειν (neque enim dubiũ est quin hoc aduerbium aut dicatur, aut certè dici possit) id est Vix posse à se amittere [quod videlicet molestum est.] dixerat enim ζητῶν, οἶμαι, τὸ μὴ ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλάττεσθαι. Locũ, (quoniam altè repetendus esset) lectori ibi videndum relinquo.

¶Ἀπαλλαξείω, (q.d. Liberaturio) Liberari cupio, Defũgi cupio. Thuc. lib.1, ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου, Quum alioqui bello etiam Persico defungi cuperent. Idem lib.3, πενίας δὲ τῆς εἰωθυίας ἀπαλλαξείοντές τινες, μάλιστα δ' ἂν διὰ πάθους ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν, &c. id est, Alioqui à paupertate consueta liberari cupientes. Sed in edit. multis pro τινὲς legitur τινάς. quem errorem, licet crassum, non animaduertentes vulg. lexicorum consarcinatores, in crassiorem inciderunt: quippe qui annotauerunt dici ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας. Hesychius ἀπαλλαξείοντες exponit ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες (q.d. Liberatoriè se habentes) id est liberari cupientes.

C. Διαλλάττω, Muto, Permuto. Xen. Hell.1, ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, In mutandis nauarchis, Quum alium alii subinde substituerent, successorémque alium aliúmq;

mitterent, Bud. Et apud Suidam διαλλάξαι τὰ ὅπλα πρὸς A
ἀλλήλους. Et ἀετοῦ διαλλάξαι βίον. Plato De rep. lib. 10, Vitã
aquilæ humana permutasse. Et lib. 2, ἀντὶ ἀργυρίου διαλ-
λάττειν, Pretio permutare & vendere. Ad quam signi-
fic. pertinere videtur quod ex Euripidis Alcest. affer-
tur, ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρὸν, vt sit Permutatione
tribuẽs. Vulg. lexica διαλλάττω pro Induo etiam poni
volunt, à Plut. in Cicer. vita. Quæ expositio si vera est,
ad illam mutandi significationem aliquo modo redu-
ci poterit: vt videlicet sit q. d. Induere vestimentum
ἐξημοιβὸν, vt Homerus loquitur: quod sonat mutatoriũ. B
Est autem illud ἐξημοιβὸν ex ἀμείβειν ortum, cuius ver-
bi aliam etiam significationem accipit διαλλάττειν, vi-
delicet pro Præterire. Xen. Hellen. 4, ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλ-
λάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Alibi παραλλάττειν
pro eodem dicit. Apertè autem verbo διαλλάττω in hu-
iusmodi etiam locis subest aliqua mutationis signifi-
catio: quia quum præterimus locũ vnum & in alium
venimus, fit à nobis quædam locorum velut commu-
tatio. Imò & Commutare in illa significatione aut cer
tè illi affini videor mihi legisse. ‖Διαλλάττω, Diffe-
ro, Discrepo. Herodotus διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέ-
ροις. Thucyd. 3, ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφο- C
ραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, In discrepantia studiorum & vo
luntatum. Aristot. Ethic. 10, διαλλάττουσι δ' οὐ μικρόν. Phi-
lo De mundo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animũ
à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν αἷς διαλλαττό-
μεθα, In quibus differimus, vel dissentimus. Hermog.
διαλλάττει τινὶ, In aliquo differt. Porphyrius autem διαλ-
λάττειν πρὸς ἄλλο pro Ab alio differre dixit. Diuersa
autem constructione à superioribus & paulum etiam
diuersa significatione dixit Herodotus (vt habent vul-
gata lexica) διαλλάττω τῆς γνώμης pro Animo sum D
discordi.

Διαλλάττω apud Xenoph. in Athen. pol. videtur signi-
ficare Dirimo pugnantes aut contendentes. Bud.

Διαλλάττω, Reconcilio, καταλλάττω. Isocr. ad Philipp. καὶ
διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus autem in
Themistocle, pro πρὸς ἀλλήλας dixit ἀλλήλαις. Thucyd.
διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Fuerunt qui διαλλάττειν à καταλλάττειν
ita differre putauerint, vt διαλλάττειν esset ad concordiã E
reducere opera tertii alicuius, at καταλλάττειν, absque il-
la etiam. Quod discrimen minimè obseruari scimus.
Illam tamen esse causam addũt cur διαλλακτὴς quidem
dicatur, non item καταλλακτής. Interdum διαλλάττω est
Litem inter amicos dirimo ex compromisso, vt apud
Demosth. μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νε-
αίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρύνωνα, testifican
tur se compromisso arbitros factos de Neæra quæ nũc
causam dicit, litem diremisse inter Phrynonem & Ste-
phanum. Bud. F

Διαλλάττομαι signif. actiua pro διαλλάττω, Permuto. vt
Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. ‖ Et pro Differo: vn-
de διηλλαγμένος, Differens, Diuersus: vt apud Thucydi-
dem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ‖Διαλλάττομαι, Recon
cilior, In gratiam redeo cum aliquo: vt διαλλάττεσθαι τοῖς
ἀποστᾶσι, Isocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλ-
λάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάττομαι πρός σε περὶ
τούτου.

Διαλλαγὴ, Differentia. D. Halic. in Isocr. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδε-
μίαν εὕρισκον. ‖Διαλλαγὴ, Reconciliatio: vt διαλλαγὴ ἐγέ- G
νετο, quod Valla interpr. Inter eos pacificatum. Dicitur
potius διαλλαγαὶ plur. numero: vt ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός
τινα, & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, pro Reconciliari, In gratiam
redire. Sed διαλλαγὰς ποιεῖσθαι frequentius est, quo & Iso-
crates vtitur. Διαλλαγὴ & διαλλαγαὶ capiũntur etiam
pro sententia compromissariorum iudicum. Bud. Cõ-
ment. pag. 239.

Διάλλαξις, (minus vsitatum quàm διαλλαγὴ) Differentia,
Discrepantia & Dissidium. Item Commutatio, Permu
tatio. Item Reconciliatio, aut Conciliatio. Empedo- H
cles apud Plutarchum, in lib. Ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε
διάλλαξίς τε μιγέντων ἐστί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, Reconciliator, Pacificator. Vel Cõcilia-
tor. Item, Arbiter in quem litigare nolentes compro-
mittunt. Comprehendebantur autem διαλλακταὶ appel
latione διαιτητῶν: qua de re vide paulo pòst in Διαλλα-
κτήριος. Demosth. διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, primo cui-
que arbitrium eius rei permittens. Vide Budæi Com-
ment. pag. 238.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poeticum pro διαλλακτής. Vtitur autem
hoc nomine διαλλακτὴρ Æschylus in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.
Ab Herodoto eadem signif. dicitur καταρτιστήρ.

Διαλλακτῆ, in vulg. lex. εἰρηνικῶς, Composita discordia (ab-
latiuo casu) In primis autem lex. Conciliabiliter. Quæ-
dam verò διαλλακτῇ cum ῃ habent.

Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Reconciliatorius, Pacificato-
rius) Aptus ad reconciliandum, vel Reconciliandi vim
habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ quos compromissarios
iurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur
pactum & conuentum partium arbitrum eligentium,
non tanquam iudicem futurum, sed quasi amicitiæ iu
re pacificatorem pro potestate futurum, Bud. Comm.
p. 238. Et διαλλακτήριος epithetum cuiusdam dei, Gre-
gorius εἰς Ἀθανάσιον in fine, ζύγιον, παρθένιον, εἰρηναῖον, καὶ
διαλλακτήριον καὶ πομπαῖον.

c. 2. Ἀδιάλλακτος, ET Δυσδιάλλακτος, ET Εὐδιάλλακτος.

Ἀδιάλλακτος (q. d. Irreconciliabilis) Implacabilis, Cum
quo rediri in gratiam non potest. vnde ἀδιάλλακτος ἐ-
χθρός. Demosth. Philipp. 4, & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, Capita-
lis hostis, & Capitales inimicitiæ, seu Capitale odiũ.
ET Ἀδιαλλάκτως, aduerb. q. d. Irreconciliabiliter, Impla
cabiliter, Capitali odio.

Δυσδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non facilè reconciliabilis, Dif-
ficilis reconciliatu. Non facilè placabilis. Cui opponi-
tur Εὐδιάλλακτος, Facilis reconciliatu, Placabilis.

c. 2. Ἀντιδιαλλάττω, Contrà permuto, Muto in contrarium
modum. Ἀντιδιαλλάττεσθαι quidam exposuerunt etiam
Variare, accipientes hoc Latinum verbum in neutra
signif.

c. 2. Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. pag. 239. ex Aristot.

C. Ἐναλλάττω, Immuto, Permuto. Philo De mundo, φύσει
μὲν οὖν ἐν ὁμοίοις τοῖς τόποις οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic apud Sopho-
clem cum accusatiuo, in Aiace ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕ-
βριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. vbi exponitur Auertit.
Redditur etiam Vario, Vices alterno: & vsurpatur
neutraliter. Vide Bud. Comm. 599. De Ἐναλλάττειν & Ὑ-
παλλάττειν vide & Lucianum in Solœciste, pag. 435, in fi-
ne. Passiuum est Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor.
Vnde participium Ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cuius or-
do permutatus est, Inuersus. Et aduerbium Ἐνηλλαγμέ-
νως, Ordine permutato, seu commutato, aut Ordine in-
uerso. Naz. πολλὰ τῶν χρονικῶν λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προ-
φέρεται. Aliter accipitur apud Thucydidem, lib. 1. nam
ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, exponitur, Ex nobis
autem quicunque commercium habuerunt cum Athe
niensibus. Pro quo Laurentius Valla perperam reddi-
dit, Nos autem quicunque ab Atheniensibus dissocia-
ti sumus. Cuius erroris in mea Thucydidis editione
admonui. Fateor tamen rarissimam esse illam à me po-
sitam expositionem, sed quam sententia illius loci po
stulet. Pro illa autem expositione facit & verbale no-
men Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solùm exponatur
Permutatio generali significatione, sed & pro Pretiũ
citetur ex LXX interpret. in lib. Reg. Differentiam
præterea inter ἐναλλαγῆναι & καταλλαγῆναι vide apud
Thucyd. schol. & Suidam.

Ἐναλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio, Commutatio. Ordinis permu-
tatio, vel vicium. vt Budæus exponit. ET Ἐνάλ-
λαξις pro eodem. Aristoteles De part. animalium lib. 3,
διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. ET Ἐναλλὰξ, Per-
mutato ordine, seu inuerso. Alternatim, Variatis vici-
bus. Item, Vice versa, E contrario, vt interpretatur Bu-
dæus in hoc Aristotelis loco, ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀπο-
κρίσεων, τῆς μὲν, κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In vulgatis
lexicis citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἴσχειν τὼ πόδε
ἐναλλὰξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rursus ex A-
ristotele, qui de dentibus ita scripsit. ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσι,
μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus di-
xit Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario oc
cursu atterantur. In iisdem lexicis habetur Ἀπαλλὰξ,
quod ex hoc Ἐναλλὰξ detortum esse arbitror.

ET Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλάξ. In hoc autem Agathiæ loco Suidas συμπεπλεγμένως exponit, παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τὼ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περιεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας. Vbi significari puto quod Gall. dicitur *Les mains croisees*.

Ἐνάλλαγμα ET Ἐνηλλαγμένως aduerb. vide paulo antè in Ἐναλλάττομαι.

C. Ἐξαλλάττω Muto, Immuto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, & ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, passiua signif. Mutatur color. Apud Theophrastum Immutor & degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. pag. 600 & 601. ‖Interdum Ἐξαλλάττω pro διαφέρω, Differo, sicut & διαλλάττω. Themist. in lib. I De anima, μέσοις μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à pristina forma diuersum esse. ‖Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ex Thucydide affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, pro A naue huc abscedo. Ad quam signific. accedit quæ à Bud. datur ex Galeno τῷ ἐξαλλάττειν, pro Transire.

Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aiace, Κακὸς ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem seu variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, id est Cui sua mala semper in eodem statu manent. Scholiastes tamen exponit ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. At in vulg. lex. exponitur, Ex malis non discedit, Malis non defungitur: sed constructio hanc interpr. nō admittit. Ἐξήλλαγμαι, Immutatus sum, pro Diuersus sum, Differo. Dioscorides, ἐξήλλακται τῷ παντὶ τοῦ ἡμέρου. Et particip. Ἐξηλλαγμένος, Diuersus, Differens, itidem cum genitiuo. Interdum verò cum πρός: vt apud Theophrastum De historia plant. lib. 4, καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum verò ἐξηλλαγμένος cum genitiuo, Abhorrens, Alienus. Isocr. De pace, καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur ἐξηλλαγμένος (sicut & παρηλλαγμένος) & sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum. Vide Bud. pag. 601.

Ἐξαλλαγή, Immutatio, Diuersitas. A Budæo exponitur Immutatio & degeneratio apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἑτέραν φύσιν, Comm. p. 601. ET Ἐξάλλαξις, itidem Immutatio, Diuersitas apud Strabonem.

C. Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum, Non eodem tenore procedo, Vicissim hoc atque illo modo procedo: vt ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες apud Aristot. dentes serrati, hoc est breuiores alternis & longiores. Quod ipse appellat etiā ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, scribens, οἱ χαρχαρόδοντες δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plinius, Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. ‖Ἐπαλλάττειν τῇ φύσει τῶν ἰχθύων apud eundem Aristot. De hist. an. lib. 2, Alternātem naturam habere & quæ in piscium naturam quodāmodo transeat. Idem in Polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro eo quod est In vicinia esse & confinio, ita vt facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex eodem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις pro Inter se nō cohærescunt. Et ex lib. 4 de gen. anim. συνδύαζε & ἐπαλλάττειν tanquā contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam signif. sumpto: apud eundem Aristot in Pol. αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν. Quā etiam de re Virg. Alternare dixit, Hæc alternāti potior sententia visa est. ‖Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, & loco alterius esse. vt apud eundem de vitæ breuitate ἐπαλλάττει τὰ τοσαῦτα τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. Vide Bud. 600. 601 & 602. ‖Ἐπαλλάττειν item actiuum cum accus. vt apud Aristot. De animal. lib. 2, ἐπαλλάττει τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ. Quæ Gaza interpr. Quorum sunt dentes serrati, series acutorū dētiū mutua insertione pectinatim se cōstipat. Greg. καὶ ἡ μὲν ἀθροίζει τὰ κυκλικὰ τοῖς ἐπαγόμενοις καὶ ἀντιπεπλεγμέναις ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis euarians. Bud. p. 600.

Ἐπάλλαξις, Alternatio. Item, Indiscretus ab altero in alterum transitus, Alterius vicissim & alterius motio indiscreta, ita vt oculum fallat. Sic apud Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις, Celerrimus motus duorum digitorū, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. pag 602. In vulg. lex. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exponitur etiam Micatio digitorum. Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati.

Ἐπαλλάξ pro signif. τοῦ ἐναλλάξ in iisdē lex. affertur ex Xen.

c. 2. Ἀνεπάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non alternans, Seriem continuam habens. Aristot. De anim. lib. 2, de dentibus loquens, ζῷα ἀνεπάλλακτα vocat quibus sunt dentes continui, vt bos, equus, &c. Vide paulo antè ἐπαλλάττειν de re eadem dictum.

C. ΚΑΤαλλάττω, Commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius voce pass. καταλλάττομαι, quam vide paulo pòst. Καταλλάττω, Reconcilio. Interdum & pro Concilio. Aristot. OEcon. 2, κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. At cum datiuo personæ apud Paulum epist. 2 ad Cor. cap. 5, ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. Quā constructionem sequens & Chrysostomus dixit, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ. A Budæo καταλλάττειν exponitur etiam, Ad concordiam & contubernium adducere, in hoc Gregorii loco, καὶ οὕτως τοὺς βίους ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν. ‖Pass. itidē voce & signif. Καταλλάττομαι, Recōcilior, Redeo in gratiā: diciturque itidem καταλλάττομαι πρός σε (quæ constructio citatur & ex Thucydide) & καταλλάττομαί σοι: vt καταλλαχθεῖσά σοι, Eurip. Reconciliata tibi. Apud Soph. autem in Aiace, — θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpositionem ἀπό.

Καταλλάττομαι, signific. actiua, Commuto, Permuto. Aristot. Ethic. 3, de militibus loquens, τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται, Modicis lucris vitam mutant, B interpr. Exponitur ab eodem καταλλάττομαι, Comparo, Concilio. & subiungitur ex Dinarcho καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, pro Ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. ‖Ponitur (inquit) & pro Addico, Vendoque & A me alieno. Herodianus lib. 2, ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξασθαι.

Καταλλαγή, Commutatio, Permutatio. Aristoteles OEconomicōn. 2, τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. Item, Reconciliatio. Paulus in loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου, Pacificatio belli. ‖Apud Philonem καταλλαγὴ exponitur Redintegratio, in hoc loco De vita Mosis lib. 2, σπέρματα ὑπολειπόμενος πρὸς καταλλαγὴν ἀφορμὴν τῶν αὖθις ποτε γενησομένων. Sed vereor ne aliud hic quàm καταλλαγὴν Philo scripserit.

Καταλλάγδην, Per commutationem seu permutationē. In vulg. lex. redditur Mutuò, Vicissim, E conuerso. Eadem forma dicitur qua ἐναλλάγδην supra.

Καταλλακτικός (q. d. Reconciliabilis) Reconciliatu facilis. qua in signif. idem sonabit quod εὐκατάλλακτος quod mox sequetur, & εὐδιάλλακτος quod paulo antè præcessit. Ex Aristot. citatur pro Placidus & Facilis. Fortasse autem καταλλακτικός significare etiam potest pro Ad reconciliationem seu ad reconciliandum aptus, seu efficax. q. d. Reconciliatiuus.

c. 2. Ἀκατάλλακτος, (q. d. Irreconciliabilis) Qui recōciliari nō potest, Quocu rediri in gratia nō potest, Implicabilis. ET aduerb. Ἀκαταλλάκτως, Irreconciliabiliter, Implacabiliter: vt ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, Dem. Et δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχων, Qui odio capitali nos prosequitur. Eadem signif. supra ἀδιάλλακτος & ἀδιαλλάκτως.

c. 2. Δυσκατάλλακτος ET Εὐκατάλλακτος, opposita, Difficilis reconciliatu, & Facilis reconciliatu. Placabilis, Implacabilis. Eadem significatione supra δυσδιάλλακτος & εὐδιάλλακτος.

c. 2. Ἀντικαταλλάττομαι, itidem vt καταλλάττομαι, pro Commuto, Permuto. Iungitur autem præpositioni ἀντί. vt Aristoteles Ethicōn 8, ἢ ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Antiphon, τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάξασθαι. Sed hi duo loci perperam in vnum confusi leguntur in Commentariis Budæi. qui ἀντικαταλλάττεσθαι interpretatur Comparare in hoc Isocratis loco in Archid. καλλιόν ἐστιν ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι. At non video quid obstet quominus & hîc Commutare interpret. Idē Isocr. cum ὑπέρ iūxit, ad Philippum,

ὑπὲρ δήμου μὲν οὐδενὸς ἀντὶ τὸ ζῆν ἀντικαταλλασσόμενοι, &c. Iungitur & genitiuo sine præpositione, pro Compensare: vt ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο ἐκείνου, Hoc compenso cum illo Item Mercari, apud Herodianum, ἀπὸ χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Quæ huius constructionis exempla à Budæo afferuntur. Reperio autem cum eadem constructione, & in illa commutandi significatione apud Demosthenem Philipp. 2, μηδὲ ἀντικαταλλάξεσθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Vbi obserua idem planè loquendi genus quale illud ex Dinarcho paulo antè allatum, per verbum ἀντικαταλλάττεσθαι. Dicit enim, μηδὲ καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, &c. Ex Maccab. autem lib. 2 affertur ἀντικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τοῦ ζῆν pro Vitam pecunia redimentes. Affertur alia præterea constructione positum hoc verbum apud Aristotelem Magn. moral. lib. 1, πάντες οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντικαταλλάττονται ἢ τιμήν, &c. illius vice nanciscuntur aut honorem, &c.

Ἀντικαταλλάττομαι passiua etiam significatione in vulgatis lexicis citatur ex Aristotele Magn. moral. lib. 2, ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονή, Voluptas commodo rependitur, seu compensatur. Et ex lib. 1, τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, vt quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios.

Ἀντικαταλλαγή, Commutatio. Item, Commercium, Emptio, Mercatio: vt verbo ἀντικαταλλάττεσθαι mercandi etiam significatio data fuit.

c. 2. Ἀποκαταλλάττω, Reconcilio, Gratiam diremptam & solutam sarcio, & amicitiam reduco. Vide Bud. Comment. pag. 598.

C. ΜΕΤαλλάττω, Muto, Immuto. Thucydides lib. 8, pag. 284, ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως. Isocrates autem μεταλλάττειν φίλους dixit ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic & μεταλλάττειν τὸν βίον dicunt, vt Latini Vitam cum morte commutare, pro Mori (relinquentes tamen subaud. illa Cum morte) vt Isocrates Archidamo, ἐπεὶ Ἡρακλῆς μετήλλαξε τὸν βίον. Sic in Encom. Euag. Sed sæpe subaudito illo etiā accusat. vt Polybius lib. 2, Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Idem, διελπίσαντες ὅτι τὸ μετηλλαχέναι τὸν Δημήτριον. Plutarchus, τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, quod est ad verbum Mutare aliam regionem (quasi dicas Suam regionem cum alia commutare) pro Migrare è sua regione, E sedibus suis migrare. Antiph. οἱ δὲ πρεσβύτεροι ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est Inuerso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλάττομαι, vide in proximè præced.

Μεταλλαγή, ET Μετάλλαξις, Mutatio, Immutatio. Xenophon Pædiæ 6, ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegeticis, μετάλλαξις τῶν σημάτων. Apud eundem Hellenicῶn 7, ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ μὲν συμμαχία, οὐκ εἰρήνη ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγὴ εἴη. Apud Athenæum citatur Anaximenis liber inscriptus Βασιλέων μεταλλαγαί: vbi μεταλλαγαὶ significare puto Mortes (quo plurali vtitur & Cicero Tusculanarum 1) vt perinde sit ac si inscripsisset βασιλέων θάνατοι.

C. ΠΑΡαλλάττω, Alterno, Alternatim seu permutatim vario, Alternis hoc & illo modo facio: vt fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας apud Aristotelem, id est, Dentes serræ alternos variant, vel Alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Vbi obserua iungi accusatiuo. Habet autem rursus παραλλάττω & aliam verbi Alterno significationem, neutraliter positum, apud Isocratem in Euagora: vbi τὴν δόξαν παραλλάττειν dicit Alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. Idem autem vsus verbi ἐπαλλάττειν suprà ostensus fuit. Vide Bud. pag. 603 & 604.

Παραλλάττω accusatiuo itidem iunctum, Prætereo, (locum aliquem videlicet) Pertranseo. Quibus verbis subest & aliqua mutationis significatio (vt in διαλλάττειν antea dictum est, & in μεταλλάττειν pro Migrare) quum enim prætereuntes locum vnum venimus in alium, tunc à nobis loca velut commutantur. Xen. Hell. 5, ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic apud Synes. καὶ τὸν Φάριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν, Præteriimus, vel Superauimus. Sed & pro Superare id est Vincere, Arist. Meteorol. 1, πολὺ δοκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, Vincere, celeritate videlicet. Quæ significatio à prætereundi significatione non recedit: quum in certis quibusdam loquendi generibus pro Superare dicamus etiam Præterire, vel Longè à tergo relinquere. In vulg. lex. affertur ex Cebete Thebano, τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro Prætereunt, vel Præuertunt, Anteuertūt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, Locum illum declinat, id est, Auertit se ab eo, & mutat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας, τὸν θόρυβον τεκμαιρόμενος, pro Vigiles fugiens. Ibidē citatur ex Plutarchi Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν pro Demutauit in monarchiam. Sed multo rectius Bud. in suo lex. Degenerabat in monarchiam. Cui verbo & transeundi significatio inest. nam quum degeneramus, ex vno in alterū transimus. ‖Παραλλάττω, Aberro, Per errorem in aliud incurro quàm constitueram. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, Qui modico spatio ab occursu aberrauerunt. Plato in hac etiam significatione iunxit accusat. εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur.

Παραλλάττω, neutr. positū pro διαλλάττω, Differo, Discrepo. Item Vario. Theophr. De hist. pl. lib. 6, ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plutarch. in Dione, γυναῖκα μηδὲν ἐριννύος τραγικῆς παραλλάττουσ. Et παραλλάττει sine casu pro Refert, id est, Differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr. Vide Bud. pag. 604, vbi addit παραλλάττειν significare etiam κατά τι μὲν ὁμοιοῦσθαι, κατά τι δὲ διαφέρειν, id est, ex parte simile esse, ex parte differre: vel aliquatenus simile esse, &c. Nām κατά τι vtroque modo posse reddi existimo. Idem verò in hoc Theophr. loco lib. 6, πλεῖστον γὰρ αὐτῶν δοκεῖ παραλλάττειν, vult esse positum παραλλάττειν vel pro Ab aliis locis differre, vel Variare germinationem, & nunc hoc, nunc illo modo cedere. Rursusque in hoc libri septimi loco, τὸ δὲ πλεῖστον παραλλάττει κατὰ τὰς ὥρας, verbum παραλλάττει est Variat (id est Variè enascitur) pro varietate temporum.

Παραλλάττομαι passiuum, à quo participium præteriti παρηλλαγμένος pro Differens, cum genitiuo: sed frequētius absque casu pro Inusitatus (sicut & de ἐξηλλαγμένος suprà dictum fuit) Diodorus, παρηλλαγμένοις τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις. Paulo pòst ἐξηλλαγμένοις dixit. Lucianus, τὸ, τε ξένον δὲ καὶ παρηλλαγμένον οὐδέν. Apud Gregorium autem, τὸ, τε τῆς διαίτης σώμασιν οὐ γεγονὸς ἀσυνήθες τε καὶ παρηλλαγμένον pro Alienū, abhorrens & incommodum, Bud.

Παραλλαγή, ET Παράλλαξις, Differentia. Theophr. de roris loquens, ποιεῖ παραλλαγήν τινα ἀκοσμίας καὶ ἀσσμίας, nonnullam diuersitatem habent. Sic apud Platonem in Politico, παράλλαξις, Differentia. Et apud Basilium παραλλαγαὶ & διαφοραὶ pro eodem. In vulg. lex. exponitur etiam Alternatio, id est per vices mutatio. ‖ Παραλλαγήν Plato pro hallucinatione etiam & aberratione dixit, vt scribit Bud.

Παράλλαγμα, Idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας pro Vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλάξ, (quod & ἐναλλάξ) Alternis, Alternatim. Item Alternante, seu alternata serie, vt loquitur Seneca. Apud Thucydidem, νῆσοι παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. Aiace, ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα, hæc vicissitudinem habent. Vide Bud. Comm. pag. 604, 605.

c. 2. Ἀπαράλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non differens, Non euarians, Per omnia similis, οὐ παρηλλαγμένος: vt apud Gregorium εἰς γενέθλια Christus dicitur τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου & ἡ μὴ κινουμένη σφραγίς, & ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών, id est Imago per omnia similis. Pro quo Bilibaldus perperam reddidit Similitudo incommutabilis. ET Ἀπαραλλάκτως aduerb. Absque vlla differentia, Similiter per omnia, apud Damasc.

C. ΣΥΝαλλάσσω, Paciscor cum aliquo, Contraho pactiones. (propriè autem paciscor, intercedente aliqua commutatione, seu permutatione) apud Aristotelem Ethic. ἀλλ' οἴονται δεῖν φέρειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et apud eundem συναλλάττειν & διαλύεσθαι, contrahere pactiones & contractas dissoluere. Συναλλάττω generaliori significatione (vt apud Latinos Commercium habere cum aliquo) pro Congredi cum aliquo, Rem habere: atque adeo pro Verba facere, apud Sophoclem in OEdipo, — μὴ ξυναλλάξαντά πω. Vide Budæum pag. 619: vide & Συναλλαγὴ paulo post. ‖ Συναλλάσσω, Coniunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter Concilio. Sophocles, Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἣ συνηλλάχθης ἐμοί. Et apud Euripidem συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum & pro Reconcilio: vt Thucyd. lib. 1, ἀλλὰ τοὺς τε φεύγοντας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem passiuũ Συναλλάσσεσθαι, Reconciliari.

Συναλλαγὴ, Commerciũ. Item Conciliatio. Apud Soph. ἐν ξυναλλαγῇ λόγου exponitur. In cõmercio sermonis. Sed malim ad verbum In commutandis verbis. Sic enim Latini dicũt Commutare verba cum aliquo. Quo etiam modo συναλλάττειν malim interpretari suprà, quàm cum Budæo, Verba facere. ET Συνάλλαξις, idem. Citatur & pro commutatione, ex Platone De legibus.

Συνάλλαγμα, Commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Itẽ, Contractus. Vlp. Contractũ autẽ, id est vltro citróque obligationem, quam Græci συνάλλαγμα vocant: veluti emptionem, venditionem: locationem, conductionem: societatem. Aristoteles Ethic. 5, duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια & ἀκούσια, id est voluntaria & non voluntaria: voluntaria esse tradens, vt emptionem, venditionem, fœnerationem, &c. non voluntaria, vt furtum, homicidium, veneficium. Vbi Budæus συναλλάγματα vertit Commercia, quum potius (vt quidam annotarunt) generaliori voce actiones verti debuisse.

Συνάλλαγμα, peculiari significatione γαμικὸν συμβόλαιον, vt scribit Hesychius. nam repono apud eum γαμικὸν pro σαμικόν. Ad hanc autem significationem pertinet ille Euripidis locus paulo ante citatus, συναλλαχθεῖσα γάμοις. Ab eodem Hesychio exponitur & σύναψις.

HINC Συναλλαγματικὸς, q. d. Commercialis. Vel, Ad contractus pertinens, qui συναλλάγματα dicuntur. ET Συναλλαγματικῶς, Per cõmercia, vel Per synallagmata, id est contractus.

Συναλλακτὴς, Conciliator. A Basilio autem pag. 283 (inquit Budæus) pro consorte & socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, id est paciscente.

ET Συναλλακτικὸς, Conciliatiuus, Ad conciliationem pertinens, vel Ad conciliãdum aptus seu efficax. Item Commercialis, vt συναλλακτικὸς νόμος, commercialis lex, id est ad commercia pertinens, vel ad contractus. in vulg. lexicis malè vno in loco Συναλλακτὴς, in altero Συναλλακτὴς ponitur: quasi vtrunque dici possit: quum contrà illud prius ex manifesto errore prodierit.

C. Ἀσυνάλλακτος, Cum quo contrahi vel commercium haberi non potest, propter morositatem videlicet vel improbitatem. A quibusdam redditur Insociabilis ex Liuio, non malè. Ἀσυνάλλακτος dicitur etiam Cui nihil est commercii cum vita ciuili, quales decet esse τοὺς μοναχούς: vt inquit Budæus, citans ex Basilio, ἄοικον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι δεῖ. ‖ Ἀσυνάλλακτος exponitur etiã, Qui recõciliari non potest, Implacabilis. (vt συναλλάττειν pro Reconciliare à Thucydide sumi dictum est) atque ita fuerit idem quod ἀδιάλλακτος & ἀκατάλλακτος suprà posita. ET Εὐσυνάλλακτος (cõtr. τῷ ἀσυνάλλακτος) apud Plutarchum, Cum quo facilè commercium haberi potest.

C. ὙΠαλλάσσω, Muto, Immuto. Apud Galenum pro Muto identidem: vt ὑπαλλάττων ἀεὶ τὸ ἐπικείμενον ὄργανον. Gregorius in Iulianum, καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν, id est In alias aliásque formas immutans. ‖ Ὑπαλλάσσω sæpe etiam pro ἀνταλλάσσω, id est Vnum loco alterius pono, seu exhibeo. Vide & in Ὑπαλλαγὴ proximè sequente.

Ὑπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, Immutatio. Et peculiariter ita vocatur schema per quod oratio immutata & inuersa vice seu serie profertur, vt Dare classibus austros, pro Dare classes austris.

Ὑπάλλαγμα, Commutatio subsidiaria, Res succedanea & quæ vicem alterius præbet, quasi τὸ ἀντιβαλλόμενον. Aristot. Ethic. 5, οἷον δ' ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην, Est nũmus veluti pro indigẽtia succedaneus, hominum instituto & ciuili consensu. quia succedit loco rei qua nobis opus est.

Ὑπαλλακτικὸς, Permutatiuus, Alternatiuus. vt ὑπαλλακτικὴ στάσις apud rhetores, Status causæ alternatiuus.

C. 2. Ἀνθυπαλλαγὴ, Commutatio mutua: vt apud grammaticos ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων, Mutua commutatio casuum, Casus vicem inter se mutuã præbentes: vt si genit. pro accusat. & vicissim accus. pro genit. ponatur.

ἈΛΛΟΙ̃ΟΣ, ου, ὁ, Alius atque alius, Diuersus, Varius. Homerus, Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, id est, Diuersus ab eo qui eras antea. Plato Apologia, εἰ μή τι ἐπράττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, Nisi quid agebas diuersum à vulgo.

Ἀλλοιότερος, comparatiuus apud Thucydidem, pro positiuo ἀλλοῖος. lib. 4, οἱ δὲ πολλοὶ ἀκούσαντες, ἀλλοιότεροι ἐγένοντο ταῖς γνώμαις, alius voluntatis, vel alio animo fuerunt quàm antea. μετεβλήθησαν τὴν προαίρεσιν, scholiastes.

Tradiderunt quidam ἄλλοιος etiam scribi, acuto notata antepenultima: sed aliquod exemplar minimè fide dignum sunt sequuti.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, Diuersitas. Exponitur etiam Variatio à Budæo.

¶ Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, Diuersum reddo, Immuto, Vario. Et Ἀλλοιοῦμαι, passiuum, Immutor. Xenophon Pædiæ 3, γιγνώσκων ὅτι ἐν τῷ μέλλειν πολλάκις τοῖς ἄρχουσι καὶ τῆς καρδίας ἀλλοιοῦταί τι. Plato Politicῷ 2, ἥκιστα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. Budæus ἀλλοιοῦσθαι ait interdum significare, Aliud atque aliud fieri. Sic & ἀλλοῖος Alius atque alius à nobis antea expositum fuit. Thucydides lib. 2, ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας dicit pro Mutari animo, Non esse eodem animo quo antea: vt ἀλλοιότεροι τὰς γνώμας paulo antè ex eo citauimus. Sic μεταβάλλειν interdum absolutè vsurpant Græci.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, Mutatio, Immutatio. Sunt qui tradant hanc esse inter ἀλλοίωσιν, μεταβολὴν, τὴν differentiam, vt ἀλλοίωσις propriè dicatur Mutatio à meliori ad deterius: μεταβολὴ contrà: τὴν verò è mediocri statu siue ad potius siue ad deterius translatio. Sed hanc differentiam ratam non esse autorum excẽpla probãt. Ammonius ἀλλοίωσις vult ab ἑτεροίωσις differre quòd ἀλλοίωσις sit non solùm μεταχαρακτηρισμὸς, sed etiam mutatio vnius sententiæ in aliam: ἑτεροίωσις autem, vnius coloris in alium mutatio dicatur. Intelligit verò per μεταχαρακτηρισμὸν (vt opinor) formæ immutationem. Vide Eustathium.

Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, Mutabilis, Mutationis capax, Mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, Immutatorius, Immutatiuus, Ad immutandum aptus. ἀλλοιωτικὴ δύναμις, Immutatoria potentia, vt à Gaza vertitur, Problem. Aphrod. lib. 2. Facultas illa (vt exponitur in vulgatis lexicis Græcol.) quæ cibũ attractum aduocatúmque per virtutem quam vocant ἑλκτικὴν, perficit digeritque.

C. Ἀναλλοίωτος, Immutabilis, seu Inuariabilis, Qui immutari seu variari non potest, in quem non cadit immutatio. ET Δυσαλλοίωτος, Qui vix vel difficilè immutari potest, apud Alex. Aphrod. Huic opponitur Εὐαλλοίωτος.

ἈΛΛΟ΄ΤΡΙΟΣ, ου, ὁ, Alienus. Æschines contra Ctesiphontem, Μὴ ὡς ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, Nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria ciuitate deliberare. Odyss. ω, — ἢ ἐμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, In naui aliena, In naui quæ alius sit nõ tua. Od. α, ἐπεὶ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔ—

δοιὼν Ἀνέρος. Cicero ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς vertit Propter alterius res ſecundas: & ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ex malo alterius.

Ἀλλότριον, Alienum, id eſt abhorrens, Non conſentaneum. Demoſthenes Pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, Nihil agens alienũ neque à ſua patria, neque à ſuis moribus. vel, Nihil diſſentaneum, Nihil diſcrepans à ſuis moribus. Idem Philipp.2, εἶτ᾽ οὐχ ὁρᾶτε Φίλιππον ἀλλοτριωτάτας ταύτῃ καὶ τὰς προσηγορίας ἔχοντα; ‖ Ἀλλότριον, Diuerſum, Diuerſam naturam habens. Nonnus, ὕδωρ πίδακος οὐραίης ἀλλότριον, Aqua diuerſam naturam habens à fonte terreſtri, id eſt, A fontis terreſtris aqua.

Ἀλλότριος, Alienus, eo ſenſu quo à Cicerone Alienus homo coniunctiſſimo & amiciſſimo opponitur: & Alienior hæres ab eodem dicitur. Comicus quidam apud Athenæum, lib.3, Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Plato in Sympoſio, ὥστε ἀποδεῖξαι αὐτοὺς [πατέρα καὶ μητέρα] ἀλλοτρίους ὄντας τῷ υἱεῖ, καὶ ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Ex Herodoto autem citatur ἀλλοτριώτατος pro Qui remotiſſimo eſt neceſſitudinis gradu. ‖ Apud Homerum ἀλλότριος φὼς exponitur Externus vir, à nonnullis hoſtis: Od. π, Αὐτίκ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπ᾽ ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φώς. & Od. σ, Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς. Quòd ſi accipiatur ἀλλότριος pro πολέμιος, id eſt Hoſtis: finitimam habebit ſignificationem ei quæ eſt apud Demoſth. vbi ἀλλότριόν τι videtur ſumi pro Aliquid alieni animi, vel alienati animi, aut alienatæ volũtatis, aut (duobus verbis) Aliquid alienationis: Pro corona, οὐδὲν μνησικακοῦν εἴ τι πρότερον γέγονεν ἀλλότριον ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας.

Ἀλλοτρίως, aduerbium, Alienè. ‖ Pro Alieno animo frequẽter capitur, oppoſitum habens οἰκείως. Iſocrates ad Philippum, παύσῃ ταῖς μὲν τῶν πόλεων οἰκείως ἔχων, πρὸς δὲ τὰς ἀλλοτρίως διακείμενος. Idem in Panathenaico, ἀλλοτριώτερον ἔχομεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Eſt igitur ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, Alieno animo eſſe ab aliquo, vel Alienum animũ ab aliquo habere. Quorum loquendi generum vtroque vtitur Cicero.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, Alienitas, ſi Latinè dici poſſet. ſumitur autẽ ferè pro alienitate animi, vt ἀλλοτρίως pro Alieno animo. Sed à Latinis dicitur Alienatio animi, vel abalienatio: non alienitas. quum tamen ἀλλοτρίωσις reſpondeat potius nomini verbali alienatio, ἀλλοτριότης autem nomini alienitas, ſi dici poſſet. Plato ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐμοὶ πρός σε, alienationem à te animaduertiſti in me. Demoſthenes Pro corona, ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι. Plutarchus in Alexandro, τὸν δὲ Καλλισθένην συνιέντα τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως. Alienationem autem per ſe non addito genitiuo animi, ſiue abalienationem dicunt itidem Latini.

C. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, ου, ὁ, Qui alienã procurationem ſibi ſumit, vt Budæus vertit apud Areopagitam. D. Petrus epiſt.1, cap.4, μὴ γάρ τις ὑμῶν πασχέτω ὡς φονεὺς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιὸς, ἢ ὡς ἀλλοτριοεπίσκοπος. Vbi verti ſolet, Alienarum rerum inſpector. quod & ſonat, vtpote compoſitũ ex ἀλλότριος & ἐπίσκοπος.

C. Ἀλλοτριονομέω. F. ήσω, Alieno more viuo, id eſt, Alienas leges imitor, Theodoro in lib. De menſibus. Bud.

C. Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, F. ήσω, Alienas res ago, Aliena tracto vel curo. aut, Aliena negotia curo, vt ille apud Horatiũ. Eſt Dionyſio (inquit in Comm. Budæus) ἀλλοτριοπραγεῖν, Aliena curare: cui opponitur οἰκειοπραγεῖν.

Ἀλλοτριοπραγῶ, Res nouas molior, Deſciſco, Fide decedo, inquit ibidem Budæus, citans Polybium.

— Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, Alienarũ rerum tractatio, ſiue curatio. A Budæo exponitur Alienà ab vnoquoque actio. Vtitur autem Areopagita.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ης, ἡ, Apud Plat. De rep.4, idem quod ἀλλοτριοπραγία.

C. Ἀλλοτριοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aliena comedens, Aliena viuens quadra. Poeta quidam apud Athen. lib.4, μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

Ἀλλοτριοφαγέω, ῶ. Aliena comedo, ἀσυμβόλως δειπνῶ, Euſtathius.

C. Ἀλλοτριοφθονέω, ῶ, Alienis inuideo. Bud.

¶ Ἀλλοτριόω. F. ώσω. P. ωκα, Alieno, Abalieno, Alienum reddo. Xenophon Pædiæ 6, ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν. Thucydides, ἀλλοτριοῦντες σωμάτων τὴν πόλιν. vbi vertunt quidam, Exterminantes è patria corpora. Fortaſſe ἀλλοτριοῦντες pro ἀποστεροῦντες ſimpliciter capi poſſit, vt ἀλλοτρίωσιν ſcholiaſtes alicubi exponit στέρησιν.

Ἀλλοτριοῦμαι, paſſiuum, Alienor, Abalienor. ἀλλοτριωθῆναι Ἑλλήσποντον, apud Demoſthenem. ἀλλοτριωθεῖσα τοῖς Ἀθηναίοις citatur ex Thucydide pro Alienata ab Athenienſibus. Sunt & qui Secedo exponant apud Demoſthenem.

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, Alienatio, Abalienatio. ‖ Thucydides lib.1, οὐχ ὁμοία ἡ ἀλλοτρίωσις, Non ſimilis eſt priuatio. ſequendo ſcholiaſten, qui ἀλλοτρίωσις exponit στέρησις.

C. Ἀπαλλοτριόω, ῶ. F. ώσω, Abalieno vel Alieno. Licet ἀλλοτριόω magis ad verbum ſit Alieno, ἀπαλλοτριόω, Abalieno. Ariſtoteles Rhetoricῶn 1, ὅρος δὲ ἀσφαλείας μὲν, τὸ ἐνταῦθα καὶ οὕτω κεκτῆσθαι ὥστ᾽ ἐφ᾽ αὑτῷ εἶναι τὴν χρῆσιν τοῦ τε οἰκεῖον εἶναι ἢ μὴ, ὅταν ἐφ᾽ αὑτῷ ᾖ ἀπαλλοτριῶσαι. Vbi ἀπαλλοτριῶσαι eſt abalienare vel alienare, id eſt Quod propriũ eſt facere vt ſit alterius, Dominium rei alicuius à nobis in alium transferre, vel donando, vel vendendo. Cic. vendere & alienare copulauit, Verrina 7, Et pretio paruo ea quæ accepiſſet à maioribus, vendidiſſe atque alienaſſe. Ariſtoteles ἀπαλλοτρίωσιν, id eſt Alienationem, diuidit in venditionem & donationem. Eccleſiaſtici cap. 11, iungitur hoc verbum cum accuſatiuo & genitiuo, accuſatiuo perſonæ, genitiuo rei: in fine, ἐνοίκισον ἀλλότριον, καὶ διαστρέψει σε ἐν ταραχαῖς, καὶ ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, id eſt, alienabit te ab iis quæ tua ſunt. id eſt, te priuabit iis tanquam alienum, quorum proprius es dominus. Paſſiua vox eſt Ἀπαλλοτριόομαι, οῦμαι, Abalienor, Alienor. vnde ἀπηλλοτρίωται, Abalienatum ſiue alienatum eſt. In vulgatis lexicis exponitur Exoleuit. Ibidẽ ἀπαλλοτριόω explicatur, E natura pello, E ſtatu moueo, Immuto, Remoueo. Sed harum ſignificationum exempla deſidero.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, Abalienatio, Alienatio. Ariſtoteles poſt illa verba quæ modò protuli, ſubiungit, λέγω δὲ ἀπαλλοτρίωσιν δόσιν καὶ πρᾶσιν. id eſt, Appello autem alienationem, donationem & venditionem.

ἈΛΛΗΛΩΝ, genitiuus: ἀλλήλοις, datiuus, ἀλλήλους, accuſatiuus. nam ſingulari numero caret hoc nomen, & nominatiuo atque vocatiuo pluralibus. Latinè interdum per aduerbia Inuicem aut Mutuò, interdum per nomina, Alter alterum: aut Altera alteram, ſi ſit ἀλλήλων fœminini generis, vel ἀλλήλας vel ἀλλήλαις. Plato in Protagora, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβ. &c. id eſt (Cicerone interprete) Nunc à vobis Protagora & Socrates poſtulo, concedatis alter alteri. Ex qua interpretatione apparet etiam legiſſe ita Ciceronem hunc Platonis locum, ponendo καὶ poſt ἀλλήλοις, non ante. Iliad. ρ, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Alter alterius euitantes tela, & Odyſſ. χ, Ὣς τότ᾽ ἄρα μνηστῆρες ἐπ᾽ ἀλλήλοισι κέχυντο, Alii ſuper alios fuſi erant. accipiendo fuſi vt quum dicitur Fuſus per herbam. Plato in Timæo, καταλαμβάνουσί τε καὶ καταλαμβάνονται, καὶ κατὰ ταὐτὰ ὑπ᾽ ἀλλήλων, Cicero reddit, Alii alios vincunt viciſſimque vincuntur. Sic ἀλλήλοις exponit ſcholiaſtes Thucydidis ἄλλος ἄλλῳ. Iſocrates, οὗτοι μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις ταῖς διαδοχαῖς γενόμενοι, Hi ſibi inuicem ſuccedentes. Sic εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες, Se inuicẽ intuentes, vel Mutuò ſe intuẽtes. Nõnũquã & per Inter ſe exprimitur hoc nomen: vt apud Iſocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, Opinionibus inter ſe diſſidere. Sic Cic. in Timæo Plat. κατὰ τἀναντία ἀλλήλοις ἰέναι interpretatur, Moueri contrariis inter ſe curſibus. Ibidem hæc, ξυνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς, ita vertit, Vt & ipſæ ſecum & inter ſe ex commiſſura quæ eregione eſſet iungerentur. Occurrunt autem nonnulla verba

quibus iunctum hoc nomen his atque illis modis potest reddi: vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, Alter alterum amat, Amant se mutuò, vel inuicem, vel, Mutuo se amore prosequuntur, Amant inter se. Sunt etiam qui vertant, Amant se vicissim: sed hi viderint. ¶ Nonnunquam & per Vltro citróque vertimus hoc nomen, vt δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, vltro citróque mittunt munera.

Iungitur hoc nomen sæpe etiam cum præpositionibus: vt σὺν ἀλλήλοις, Mutuò, Inter sese. Gregorius, καὶ πρὸς θεὸν αἱρεῖσθαι σὺν ἀλλήλοις καὶ παρ' ἀλλήλων, de se & Basilio loquens. Et μετ' ἀλλήλων, vt σὺν ἀλλήλοις. Aristoteles, ὀρθῶς Διόνυσος καὶ Ἀφροδίτη λέγονται μετ' ἀλλήλων εἶ[illegible]. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, vt τοὺς ἐξ ἀλλήλων τεκνοποιουμένους Xenophon appellat coniuges.

Ἀλλήλοις συναφαῖς pro ταῖς ἀλλήλων Aristoteles dixit, in lib. De mundo, ita scribens (si mendosus non est locus) μεγάλοις περιλαμβάνων κόλποις ἀλλήλοις συναφαῖς.

Ἀλλήλους pro ἑαυτοὺς dixisse Thucydidē annotat eius schol. quum tamen alioqui diuersa significare soleant: nam aliud est ἀλλήλους ἀπέκτειναν, aliud ἑαυτοὺς ἀπέκτειναν, vt docet & Eustathius.

Ἄλληλα etiam dicitur genere neutro, vt ἀλλήλους masculino, ἀλλήλας fœminino. Synesius, οὐκ ἔχει περὶ μένειν ἄλληλα τὸ φῶς καὶ τὸ σκότος. Idem, δήμῳ γὰρ δὴ καὶ φιλοσοφίᾳ τί πρὸς ἄλληλα; Quid populo & philosophiæ inter sese? Id est, Quid populus & philosophia commune habent? Vsurpatur & alio modo πρὸς ἄλληλα: vt quum quædam dicuntur λέγεσθαι πρὸς ἄλληλα, id est Mutuo respectu dici, Dici habito respectu vnius ad alterum. τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα Quintilianus exponit lib. 5. cap. 10, Quæ ex rebus mutuam cōfirmationem præstantibus ducuntur: Cicero Ex rebus sub eandem rationem venientibus seu cadentibus.

C. Ἀλληλέγγυοι, Duo rei promittendi, Budæus in Commentariis. At in lexico scrib[illegible] ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι in Pandect. dicuntur duo rei promittendi. Ex ἄλληλοι & ἔγγυοι.

Ἀλληλέγγυον, ου, τό, Substantiuè positum, Mutua fideiussio.

Ἀλληλεγγύως, Cum mutua fideiussione, Inuicem fideiubendo. ἀλληλεγγύως δανείζεσθαι, Versuram ita facere vt vterque mutuantium vtriusque sit fideiussor, & ita vterque aut omnes in solidum nomen conueniri possint. Bud. in Comm.

C. Ἀλληλογραφία, ας, ἡ, Mutua scriptio. Ἀμοιβαῖοι λόγοι, inquit Eustathius, apud poetas, vbi personæ singulis versibus aut etiam breuius sibi inuicem respondent. quod & ἀλληλογραφία dicitur.

C. Ἀλληλοκτονεῖν, (tanquam ab ἀλληλοκτονέω) Mutuò se interficere, Mutuis vulneribus perire. Potest dici & ἀλληλοκτονοῦμεν, ἀλληλοκτονεῖτε, ἀλληλοκτονοῦσι: & sic in plurali aliorum temporum. Potest autem nominis ἄλληλοι vis & significatio commodissimè exprimi Gallico sermone, in quo dicitur *s'entretuer*. Vtitur autem verbo Græco Hippocrates in epistola ad Demagetum, ἀλληλοκτονέουσιν ἄθεσμα, βίᾳ φονεύοντες.

C. Ἀλληλομαχεῖν, Inter se pugnare. pro ἀλλήλοις μάχεσθαι. Gallicè *s'entrebattre*, composito verbo eodem modo quo Græcè. In præsenti autem singulari ἀλληλομαχῶ non videtur posse dici, habita quidem significationis ratione: nihilo videlicet magis quàm ἀλληλοκτονέω.

Ἀλληλομαχία, ας, ἡ, Mutua pugna. Hoc nomen & verbū præcedens ἀλληλομαχεῖν ponit Budæus in suo lexico, sed sine explicatione.

C. Ἀλληλοτομεῖν, Inuicem secare. Ex Budæo in epistolis prioribus hæc citantur verba, ἀλληλοτομούμενοι περίπατοι πρὸς ὀρθὰς γωνίας σταυρηδόν, quæ & explicantur ita, Deambulationes in crucis modum ad rectos angulos secantes, secundum quam expositionem ἀλληλοτομούμενοι esset pro ἀλληλοτομοῦντες. Quanquā potius dicendum erat Sese inuicem secantes: vel (retinendo passiui participii significationem) Quæ inuicem secantur, vel inter se secantur.

C. Ἀλληλοτυπεῖν, Sese inuicem ferire, Sese mutuò ferire.

A Exponitur vulgò, Mutuo occursu ferire. Sed huic verbo ἀλληλοτυπεῖν nulla occursus significatio subest. Est enim ex ἄλληλοι & τύπτειν.

Ἀλληλοτυπία, ας, ἡ, Mutua conflictio, Mutua feritio (vt vertimus ἀλληλοτυπεῖν, Mutuò se ferire) si Latina lingua verbale hoc admitteret. Philo De mundo, ὧν [κόσμων] φθόρον ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀναγκάσαι, Quæ verba sic reddit eius libri interpres, Quorū [mundorum] ortum attribuunt corpusculis indiuiduis inuicem offensantibus, in occursúque implicitis.

B C. Ἀλληλουχέω, ῶ, Connecto, Coaduno. OEcum. in epistolā ad Romanos, ταῦτα δὲ συνάπτει καὶ ἀλληλουχεῖ τοῖς προειρημένοις. Id est Connectit, inquit Budæus. Idem ἀλληλουχεῖν explicat etiam Mutuò se continere, vt fit in serie rerum: citans hæc ex scholiis in Areopagitam verba, τῶν δὲ ὄντων καὶ νοητῶν ὡς καὶ τῶν αἰσθητῶν ὁμωνύμως λεγομένων, τὰ μὲν ἐστὶν ἡνωμένα καὶ ἀλληλουχούμενα, τὰ δὲ διῃρημένα καὶ ἐν περιθέσει, ὡς ζῷον.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mutam connexionem habens, siue cohærentiam. Iulianus Serapioni, Θεόφραστος δὲ περὶ τῶν ἑτεροφυτῶν δένδρων φησὶν ὡς ἐκεῖ, καὶ ὅσα ἀλληλούχοις εἶχεν τελέσασιν εἴκοσι, πάντων, οἶμαι, τῶν δένδρων, &c.

C Ἀλληλουχία, ας, ἡ, (inquit Budæus) Cohærentia mutua, Series rerum inter se connexarum, Dioscoridi. Dionysius Areopagita, αἱ ξυμμίξεις τῶν ἡνωμένων, αἱ ἀλληλουχίαι τῶν ὁμοιοχῶν. Idem, καὶ ἔστι τοῦτο δυνάμεως ἑνωτικοῦ καὶ συνδετικῆς, καὶ συνεχούσης τὰ ὁμοταγῆ κατὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλουχίαν. Apud eundem Compages exponitur: vbi scribit, ὁ θεὸς πάντων ἐστὶ πλήρωμα καὶ συνοχεὺς, τὴν ἀλληλουχίαν τῶν δημιουργημάτων συσφίγγων. Sic quod Cicero in Catone maiore dixit Cōpages corporis, Gaza ἀλληλουχίας τοῦ σώματος reddidit.

D C. Ἀλληλοφάγοι, Sese inuicem deuorantes. Ab Aristotele ἀλληλοφάγοι pro βρωτικοὶ simpliciter ponitur (quod annotat Budæus) De hist. an. 8, πλὴν οὐκ ἀλληλοφάγοι τοῦ γένους τοῦ οἰκείου, ὥσπερ οἱ ἰχθύες.

Ἀλληλοφαγία, ας, ἡ, Mutua deuoratio. quo vtitur & Herodotus: sed apud eum ἀλληλοφαγίη Ionico more scribitur.

Ἀλληλοφαγεῖν, γεῖν, Mutuò sese deuorare. De piscibus præsertim dicitur. Aristoteles De historia animalium 8, ἀλληλοφαγοῦσι δὲ πάντες μὲν πλὴν κεστρέως, μάλιστα δὲ γόγγροι.

E C. Ἀλληλοφθορεῖν, Sese inuicem corrumpere, seu perdere.

ET Ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, Mutua perditio, Mutua consumptio. Plato ἀλληλοφθορίαν dixit de animantibus quæ se inuicem conficiūnt.

C. Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, Mutuò se interficientes, Mutua cæde pereuntes.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, Mutua cædes.

C. Ἀλληλοφυεῖς, Ex se inuicem enascentes, Mutuum ortum habentes.

F C. Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Alius super alium, vel post alium: aut Alter super vel post alterum) Creber & continuus, vt quidem exponitur à Budæo in hoc Alciphr. loco, Epist. 24, ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, διὰ τὴν ἐπάλληλον φορὰν crebrum & frequentem lapsum. Apud eundem, τὸ δὲ τιμωριῶν ἐπάλληλον καὶ τὸ ἑκατέρας μέγεθος, exponitur Altera super alteram pœna. Ἐπάλληλοι itē plurali numero, Crebri, Frequentes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, vt Politianus eleganter vertit in hoc loco Herodiani, lib. 1, ἐδεδούλωντο δὲ πάσαις αὐτοῦ τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος

G ἡδοναί, Quippe quem die noctéque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates grauissimo seruitio premebant. Possumus etiam (vt opinor) interpretari Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Apud Philonem in eodem illo opere ἐπάλληλοι φθοραὶ redditur Alternæ interneciones, & ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, fulgetra & tonitrua alterna crebráque.

H Ἐπάλληλα (inquit Bud.) Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud.

Ἐπαλλήλως, aduerbium, Serie continua, & sine intercessione. Diosc. lib. 1, cap. 167, loquens de malis quæ Medica vocantur, φυτὸν γὰρ ἐστὶ καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους

ἐπαλλήλως: id eſt, Ita vt fructus nouus veterẽ excipiat, aliis atque aliis malis ſuccreſcentibus, Bud. Eodem ſenſu Hermolaus, Ita vt antecedentem fructum ſubnaſcẽs identidem occupet nouus. A

Ἐπαλληλία, Series cõtinua & ſine interceſſione, Viciſſitudo perpetua. Bud. In vulg. lex. Æternitas.

c.2. Ἀλλεπάλληλος, Creber, pro ἐπάλληλος. Et in plur. ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Baſil. Crebris fluctibus. Interdum Ἀλλεπάλληλοι, Alterni, ἐξ ἀμοιβῆς. Bud. ET Ἀλλεπαλληλία, q.d. Alternitas. Item Continuitas, συνέχεια. Bud.

C. Κατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ordine conſentaneo compoſitus, apud Ariſtot. Item Congruus, vel Congruens, Conſentaneus, Sibi reſpondens. Bud. Apud Artemidorum, κατάλληλος Proportione reſpondens, γλῶσσαν σύμμετρον τε καὶ κατάλληλον ἔχειν τῷ σώματι, καὶ τρανὲς φθέγγεσθαι, πᾶσιν ἀγαθόν. Idem in Comm. κατάλληλα (inquit) ſunt quæ ſibi ordine conſentaneo reſpõdent. Apud eundẽ Ariſtot. πόροι κατάλληλοι opponuntur τοῖς παραλλάττουσιν, id eſt euariantibus, & ordine ſibi vel interſe non reſpondẽtibus. Apud Polybium κατάλληλα aduerbialiter, τὰς κατάλληλα γινομένας πράξεις, ſerie conſequenti & ſeſe ordine excipientes. Quod per nomen etiã dicunt κατ᾽ ἀλλήλα: ſic & κατ᾽ ἀλλήλους. Quorum exempla vide pag. 248. B C

Κατάλληλα φάρμακα apud Dioſc. Ruellius Idonea remedia, Marcellus Congrua medicamenta interpr. Sic κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα exponitur Medicamentis congruam habet qualitatem. Itidẽ apud Chryſoſtomum τροφαὶ τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Cibi ægrotis congruentes & conuenientes.

Καταλλήλως aduerb. (pro quo & κατάλληλα Polybium poſuiſſe modò dictum eſt) Congruenter, Conuenienter, Cũ quadam ordinis velut conſequẽntia, vel Congruenti ſerie. Citatur ex Naz. οἷς καταλλήλως συνεκφωνεῖται καὶ τὰ ὀνόματα, pro Quæ congruenter vnà cum ſuis nominibus enuntiantur. D

Καταλληλότης, Congruentia, Series congruens. Item Cohærentia quadrans, Inoffenſa rerum ordiniſque competẽtia & concinnitas, Bud.

c.2. Ἀκατάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Diſſentaneus, Non habens reſpondentes inter ſe partes. Item, Incõcinnus, Concinnitatem ſibi conſentaneam non habens. Ariſtot. De mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι, id eſt Infirma & concinnitatis ſibi conſentaneæ expertia, inquit Bud. Qui etiam ἀκατάλληλα καὶ πολλῆς μεστὰ ταραχῆς apud eundem interpr. Diſſentanea. Moſchopulus ſolœciſmum definit ἀκατάλληλον συμπλοκὴν τῶν λέξεων. E

Ἀκαταλλήλως, Incongruenter, Inconcinnè. Exponitur etiam ἀναρμόστως, ſicut Heſychius ἀκατάλληλον, ἀνάρμοστον, ἀκατάστατον.

C. Παράλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo vide infrà. Παράλληλοι & Παράλληλα, Inter ſe compoſita, vt quæ ſibi mutuò reſpondeant. Ariſtot. De cælo lib. 2, αἰσθητότερα γὰρ τὰ παράλληλα τιθέμενα, exactior ſenſus eſt rerum quum inter ſe componuntur. vt θᾶττον παρὰ τὸ βραδύτερον. Iſocr. περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ᾽ εἴχομεν εἰπεῖν, Hæc igitur habuim⁹ quæ de rebus vtrorumque geſtis belliſque ſuſceptis diceremus, horum res geſtas cũ illorum componendo. Ex cuius imitatione Plutarchus παράλληλα ſua vocauit, hoc eſt, vitas illuſtrium virorũ, quos binos quaſi paria componit. Hactenus Budæus. Qui paucis interiectis addit, animaduertendũ eſſe autores ferè aut aduerbialiter vti hac voce, vt fecit Iſocrates: aut dictionem compoſitã ſoluere, & per accuſatiuũ loqui quẽ poſcit præpoſitio: vt in exemplo Ariſtotelico ſuperius citato. Ex quibus Budæi verbis colligim⁹ eum in illo Ariſtotelis loco ſcripſiſſe τὰ παρ᾽ ἄλληλα τιθέμενα. Sic autem apud eundem Ariſtot. in Probl. ſect. 17, παρ᾽ ἀλλήλους dicit, διὰ τί οἱ ἀσύμμετροι παρ᾽ ἀλλήλους θεωρούμενοι, μείζους φαίνονται ἢ καθ᾽ αὑτοὺς μόνους. Cæterùm quæ vocat Budæus Plutarchi παράλληλα, ſciendum eſt ab ipſo Plut. παραλλήλους βίους etiam appellari, in Pelopida, p. 1, διό περ ἡμεῖς ἑπόμενοι ταῖς ὁμοιότησι, παραλλήλους ἀνεγράψαμεν αὐτῶν τοὺς βίους. Non malè autem (meo iudicio) παραλλήλους hic eſſe dixerimus, τοὺς παραλλήλους ἐξεταζομένους. Eſt autem παραλλήλους ἐξετάζειν quod Cic. dicere ſolet contendere. vt Rhet. l. 2, Primùm igitur oportebit leges cõtendere, conſiderando vtra lex ad maiores, hoc eſt ad vtiliores & honeſtiores, ac magis neceſſarias res pertineat. Citatur porro illud genus loquendi παραλλήλους ἐξετάζειν ex Iſocrate. Quod autem ad παράλληλα attinet aduerbialiter poſitum, idem Budæus alibi ſcribit παράλληλα ſignificare etiam Alternis, Viciſſim, vt in hoc Ariſtotelis loco De iuuentute & ſenectute, ἐὰν δὲ παράλληλά τις ποιῇ τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὴν ἐπίθεσιν. In vulgat. lex. ex eiuſdem Plutarchi Lycurgo citatur παράλληλοι σωροὶ καὶ ὁμαλεῖς, pro aceruis ſimilibus & æqualibus. Et ex Thucyd. παράλληλοι τοῖχοι, pro parietibus eregione inter ſe collocatis. Item ex Dioſc. παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter ſe ſpatiis ſurgentes. F G H A B

Παράλληλοι, Circuli. Plinius lib. 6, cap. 33, Plura ſunt autem hæc ſegmenta mundi quæ noſtri circulos, Græci παραλλήλους appellauere. Idem alibi, Paralleli dicuntur circuli ſphæræ qui ad eundem polum conſtituti finiuntur. Hæc Plinius. Vulgò autem παράλληλοι κύκλοι exponuntur circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes. Itidem παράλληλα in ſphæra, lineæ rectà paribúſque inter ſe ſpatiis in altum ſurgentes, vel Lineæ in continuum protractæ æquali ſpatio inter ſe diſtantes. Parallela (inquit vetus quidã ſcriptor excuſus cum iis qui de limitibus ſcripſerunt) id eſt alternæ rectæ lineæ nuncupantur quæ in eadem plana ſuperficie collocatæ, atque vtrinque productæ, in neutra parte concurrunt. At verò apud Dioſcoridem παράλληλοι γραμμαὶ quidam lineas inter ſe æquales, quidam diſcurrentes lineas interpretati ſunt. C

Παράλληλος æquidiſtans exponitur à Bud. in hoc Polybii loco, ἄγουσι γὰρ τετραφαλαγγίαν παράλληλον τῶν ἀσπίδων τε τῶν περιζωμάτων καὶ τελαρίων. Ibidem affertur ex Strabone, ἀπὸ δὲ τῶν ἀναπλῶν παράλληλος ὁ Ῥῆνος τῇ Πυρήνῃ. vbi tamẽ aliter accipitur. D

Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exponitur Ex altera parte, vel Altrinſecus, epiſt. 139, ὁ δὲ ἔχει κεντοῦται ἐκ παραλλήλου τὴν μνήμην. Ex παραλλήλου grammatici poni dicũt voces ſynonymas quæ velut inter ſe componuntur, vt τυχὸν ἴσως, & apud Hom. βάσκ᾽ ἴθι.

Παραλλήλως, Per duorum inter ſe compoſitionem, Duo inter ſe componendo. Exponitur etiam Compoſitè, Comparatè. Ariſtot. De mundo, vbi loquitur de Deo, καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι᾽ ὃν ζῶμεν, Vocant autem & Δία & Ζῆνα, coram compoſitis nominibus altrinſecuſque ſitis, quaſi dicas δι᾽ ὃν ζῶμεν, vel δι᾽ ὃν ζῆν ἐστι. Si enim eregione quaſi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit Δία Ζῆνα, quaſi δι᾽ ὃν ζῆν ἔξεστι. E

C. Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, Spatium quod lineis parallelis cõtinetur, Bud. ex Boethio. Idem Bud. ex eodem, παραλληλόγραμμα, inquit, Formæ geometricæ alternis lateribus conformatæ, in quibus ex aduerſo anguli & latera conſtituta ſunt inter ſe æqualia. Affert & παραλληλόγραμμον σχῆμα ex Strabone, qui de Narbonẽſi Gallia loquẽs, ſcribit, ταύτης δὲ τὸ σχῆμα παραλληλόγραμμόν πως ἐστι. Et ex eodem παραλληλόγραμμα χωρία. Ptolemæo autem παραλληλόγραμμος πίναξ tabula eſt oblonga forma, vt idẽ Bud. ſcribit. F

Παραλληλία apud grammaticos, literarum in eadem voce collocatio, aliarum iuxta alias, vt quum dicunt in δέδοικα eſſe παραλληλίαν τῶν δ, ideóque dici δέδοικα.

Παραλληλίζω, Compono inter ſe & comparo. Euſtathius παρ᾽ ἀλλήλοισι τέταντο (quod eſt apud Homerum Il. δ,) poſtquã expoſuit, ἐγγὺς ἀλλήλων, ſubiungit. Vnde παραλληλίζειν dicitur ἐπὶ παραθέσεως, ἤτοι συγκρίσεως. Sed pag. 437, παραλληλίζει & ἀλλήλαις ἐπισυβάζει pro eodem ponit. HINC Παραλληλισμὸς apud eundem paulo pòſt, qui & ὁ ἐκ παραλλήλου σχηματισμὸς ab eo appellatur: qui vel ſententias ſimiles, vel voces, alias aliis adnectit. Hæ autem voces παράλληλοι aut σύγκεινται, inquit, aut παράκεινται: quæ vel per ταυτότητα fiunt, vel per ὁμοιότητα. Per ταυτότητα fit παραλληλισμὸς, (q.d. per identitatem, id eſt eiuſdem vocis repetitionem) is quidem qui eſt ἐν συνθέσει, id eſt compoſitione, vt πάμπαν: qui autem ἐν παραθέσει, id eſt appoſitione, vt ναὶ ναὶ, & πάλαι πάλαι, apud comicum (id eſt apud Ariſtopha- G H

nem: quem κατ' ἐξοχὴν ille vocare solet comicũ. quod A
quidam non intelligentes περὶ τοῦ κωμικοῦ interpretati sunt Apud comicos) Per ὁμοιότητα autem (id est similitudinem) fit παραλληλισμός, ἐν συνθέσει quidem, id est in compositione, vt γήπεδον, μυθολογεύειν, λογολεσχεῖν: at ἐν παραθέσει, id est in appositione, vt λίαν πάνυ, & τυχὸν ἴσως. Plura vide pag. 437.

C. Ὑπάλληλος, Subalternus: vt ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι apud Aristotelem exponitur Artes subalternæ. Vocatur autem & αἱ ὑπ' ἀλλήλας ἐπιστῆμαι ab eodẽ. Et ὑπάλληλον quodcunque sub altero locatur, & alteri subest. Porphyr. in B
Isagoge, τὰ γὰρ περὶ τῶν εἰδικωτάτων ἄχρι τοῦ γενικωτάτου ἀνιόντα γένη τε λέγεται καὶ εἴδη ὑπάλληλα, vt Agamemnon locatur sub Atrida tanquam genere, Atrides sub Pelopida, & ita deinceps.

C. Μισάλληλος ET Φιλάλληλος, vel potius Μισάλληλοι & Φιλάλληλοι plurali numero, Mutui osores, Mutui amatores, vel Mutuo odio se prosequentes, Mutuo amore se prosequentes. ET Μισαλληλία, Φιλαλληλία, Mutuũ odium, Mutuus amor.

¶ Ἀλληλίζειν, Aliud atque aliud dicere, Aliter atque aliter loqui. ἀλληλίζειν, inquit Hesych. ἄλλως καὶ ἄλλως λέγειν. C
Quod quidam exposuerunt etiam, Non sibi constare in sermone, sed eum variare.

Ἀλληλίζεσθαι est eidem τὸ ἀλλήλοις ἐπιχειρεῖν: pro quibus reponi solet ἀλλήλοις ἐπιχειρῆσαι: vt sit Insidiari sibi mutuó.

ΑΛΣ, ἁλός, ἡ, Mare. Hom. Od. μ, — πόροις ἁλὸς ἐξερεείνων. Apud eundem variis locis, πολιῆς ἁλὸς, & ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, & ἁλὸς πολυβενθέος. Item datiuus ἁλὶ, & accusatiuus ἅλα. Est enim poeticum hoc nomen: carmini autem cum prosa commune est θάλασσα. D

Ἅλες, ἁλῶν, ἁλσί, ἅλας, plurali numero, Sal: vt etiam pluraliter dicunt πυροὶ pro tritico, & alia nonnulla. Hom. Od. λ & ψ, — οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν. Apud Athenæum lib. 12, ἁπαρτίζειν μονολογουμένους ἅλας. Plutarchus περὶ πολυφ. Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκότας μέδιμνον. Pausanias Atticis, μηδὲ ἁλσὶν ἐπιπαστὰ προσχρῆσθαι. Vbi Homeri locum modò positum citat, planè in eo intelligens ἅλεσσι pro Sale. quod ideo dico quia nonnulli in eo per ἅλας marina edulia intelligenda putauerunt, vt docet Eustathius. Ἅλς autem E
numero singulari pro Sal, non memini me apud vetustum aliquem scriptorem legere: nisi quum dicitur ἅλς Ἰνδικός, sal Indicum: ἁλὸς ἄνθος, flos salis. & siquæ appellationes huiusmodi. ¶ Ἅλες, Sales, Sermonis lepos & vrbanitas. Plutarchus Sympos. 5. Vide Budæum.

¶ Ἅλες, Conuictus & communio, & sodalitatis necessitudo. Æsch. De fal. leg. τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν φησὶ ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ἐπιχώριος (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ ἐγγενὴς ἡμῖν, id est, Legationis F
societatem & sodalitiũ publicum (quale est eorum qui simul legationem obeunt) magni pendere oportere inquit ille, qui nec ciuis noster, nec indigena est. Hæc Budæus. Aristoteles Ethic. 8, κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι, id est, Nam iuxta prouerbium, alter alterum nosse nõ potest priusquam salem quem dicunt cõsumpserint. Hoc est (inquit Budæus) Ante diutius cõtractam exercitamque sodalitatem. Dicit autem Aristoteles, meo quidem iudicio, τοὺς λεγομένους ἅλας pro τὸν λεγόμενον ἁλῶν μέδιμνον, G
vt in modò citato Plutarchi loco legitur. Chrysostomus, ἁλῶν κοινωνοῦντες pro Sodales, Conuictores. Demosthenem autem imitatus videtur esse Chrysostomus, qui in oratione contra Midiam ita loquitur, εἰ δὲ ἁλῶν μὲν κοινωνήσας καὶ ὁμωρόφιος γενόμενος ὡς οὐδὲν εἰργασμένῳ φανήσεται. ita enim legitur hic locus in optimis & vetustissimis codicibus, non autem vt in vulgatis editionibus, atque adeo in Aldina, εἰ δὲ ἁλῶν μὲν καὶ ὁμωρόφιος γενόμενος.

Ἅλοθεν & Ἅλαδε, Aduerbia, pro Ex mari, ἐξ ἁλός: & Ad mare, εἰς ἅλα: vt ἅλαδε προέρυσσαν, apud Homerum. H

C. Ἁλοσάχνη, Spuma maris, secundum Hesychium, apud quem diuisim scriptum habetur ἁλὸς ἄχνη. Aristoteles De hist. anim. lib. 9. cap. 14, de nido alcedinis loquens, ἡ νεοττιὰ παρομοία ταῖς σφαίραις ταῖς θαλαττίαις ἐστὶ καὶ ταῖς καλουμέναις ἁλοσάχναις, πλὴν τοῦ χρώματος, id est (Gaza interprete) Nidus marinæ similis pilæ, & iis quæ à flore maris halosachnæ dicuntur. Idem Aristoteles statim pòst, καὶ κόπτοντι μὲν σιδηρίῳ ὀξεῖ οὐ ταχὺ διακόπτεται, ἅμα δὲ κόπτοντι καὶ ταῖς χερσὶ θραύοντι, ταχὺ διαθραύεται ὥσπερ ἡ ἁλοσάχνη. Vbi idem Gaza ἁλοσάχνην florem aridum maris interpretatur.

C. Ἁλοσύδνη, dicta vna Nereidũ, aut ipsa Amphitrite, ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σεύεσθαι, apud Homerum. A quibusdam Mare, à nonnullis Aqua maris explicatur, quasi ἁλὸς ὕδωρ, non assentiente Eustathio, quem consule.

C. Ἁλιαής, έος, ὁ καὶ ἡ, Per mare flans, In mari flans. vnde venti ἁλιαέες apud Homerum: vt Od. δ, — οὐ δέ ποτ' οὖροι πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες.

C. Ἁλίβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari immersus, vel aspersus, aut madefactus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλίβρομος, ὁ καὶ ἡ, Marifremus, vno verbo. id est, Marinum quendam fremitum edens. Pan ἁλίβρομος, vt ait Sophoclis schol. ὅτι τῆς ἠχοῦς ἐστὶ πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα.

C. Ἁλίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari irriguus, Qui mari abluitur. vt apud Apoll. Argon. 2, πέτραι ἁλίβροχοι.

C. Ἁλιγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Mari vicinus, Maritimus apud Nonnum.

C. Ἁλιγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Mari genitus. Venus ἐπιθετικῶς dicitur ἁλιγενής, quia est orta mari, vt canit Ouidius. Saligena vno verbo Erasmus vertit: hoc verbum fingens (vt opinor) ad imitationem illorum Martigena, Nubigena, Terrigena.

C. Ἁλιδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari versatur, Qui per mare circumagitur: vt ἐμπορίης ἁλιδινέος apud Dionysium De situ orbis. vbi tamen alii codices habent ἁλιμηδέος.

C. Ἁλιδύω, Submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonasmum. Ἀλιβδῦσαι, inquit Hesych. ἀφανίσαι, id est Abolere, Exterminare.

C. Ἁλίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per mare currẽs, Mariuagus. Apud poetas ναῦς (id est nauis) dicitur ἁλίδρομος epithetice. Latini naues pontigradas dicunt, quod ad verbum respondet alii epitheto ποντοπόροι.

C. Ἁλίζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mari cinctus. ἁλίζωνος Κόρινθος, in Anth. epigrammate. quæ & ἀμφίαλος.

C. Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt apud Euripidem ἁλιήρεις κῶπαι, i. ἡ ἐρέσσουσι κατὰ τὴν θάλασσαν, Qua remigant in mari.

C. Ἁλίκρας, Mari (i. marinæ salsugini) cõmixtus, cum accentu in penult. vt ait Eustath.

C. Ἁλικρείων, Maris regnum obtinens, Regnans in mari. ὁ τῆς ἁλὸς κρείων: vt dicitur ἀρυκρείων.

C. Ἁλικρηπὶς γαῖα, Maritima ora exponitur apud Nonnũ, quasi habens fundamentum ad mare.

C. Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, Mari imperans, Neptuni epithetum, cui synonymum est ποντομέδων.

C. Ἁλιμηδής, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari agitans cõsilia, In mari sollicitus: vt ἁλιμηδὴς ἐμπορία, negotiatio in mari sollicita, apud Dionysium De situ orbis.

C. Ἁλιμυρήεις, εντος, ὁ, In mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Odyss. ε, Καὶ τὰ μὲν εἰς ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μεθῆκε.

Ἁλιμυρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem Apoll. Arg. 1, Αὖσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος.

C. Ἁλινηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, In mari natans: vt ἁλινηχὴς κώπη, in Anth. epigr. Ex ἁλὶ datiuo & verbo νήχομαι.

C. Ἁλινήκτειρα gen. fœmin. idem quod ἁλινηχής. vt ἁλινήκτειρα ἐλαία, in Anthol. epigramm. ad verbum, Olea in sale natans, id est (opinor) Olea plurima muriæ immersa. Hui⁹ autem epitheti terminatio videtur à νηκτὸς formata. nam à νήχομαι deductum νηκτὸς sonat Natationi aptus, aut Natandi facultatem habens.

C. Ἁλιοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari alitur. In vulg. lex. ex Odyss. Homeri.

C. Ἁλίπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sale conspersus: vt ἁλίπαστον κρέας, & ἁλίπαστον χοιρεῖον, τὸ ἁλσὶ πεπασμένον, apud Eustathium.

¶ Est etiam ἁλίπαστος, Mari seu aqua marina aspersus, in Anthol. Epigr.

C. Ἁλίπεδον, ου, τὸ, ad verbum sonat Marisolum, id est, Solum quod aliquãdiu mari coopertũ fuit, rursum autẽ campus esse cœpit, & aratum fuit. Propriè igitur ma-

ritimus campus, sed per catachresin quilibet campus. Ita Suidas. Hesychius habet duntaxat, ἁλίπεδα τὰ παρὰ τῇ θαλάσσῃ πεδία, id est, Mari adiacentes cāpi. Secundū quosdam ἁλίπεδον quasi ἁλὸς πέδον: secundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι.

C. Ἁλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mariuagus, Pontiuagus. apud Sophoclem in Aiace, ὦ Πὰν Πὰν ἁλίπλαγκτε. vbi scholiastes huius epitheti rationē reddens, ait, ὅτι ἐν τοῖς ἀκρωτηρίοις τιμᾶται, ἔνθα πλάζεται ἡ θάλασσα. id est, Quia in promontoriis colitur, vbi vagatur mare. Reddit & alias huius epitheti rationes, quas apud eum vide.

C. Ἁλιπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλίπλαγκτος, in Anthol. epigr. Illud fit à πλάνη, hoc à πλάζω: vtrunque præfixum habens datiuum ἁλί.

Ἁλιπλανία, ας, ἡ, Erratio, siue Error per mare, in Anthol. epigramm.

C. Ἁλίπλοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per mare nauigans. Apud Homerum ἁλίπλοα τείχεα, Muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi, ita vt illis mare supernatet. inquit Hesych. Locus est Il. μ, — ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχὲς, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.

C. Ἁλίπνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Odorem maris habens, Mare spirans, Mare redolens. Apud Musæum.

C. Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinæ purpuræ colorem habens, vt ἁλιπόρφυρα φάρεα apud Homerum; Vestimenta purpura marina tincta, aut Vestimenta colorem habentia maris πορφύροντος. Vide πορφύρω.

C. Ἁλίρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marifluus, Circa mare vel ad mare fluens. Aut, In mare fluens. Vide proximè sequens Ἁλίρροθος.

C. Ἁλίρροθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marifluus. πόροι ἁλίρροθοι Sophocli in Aiace dicuntur Fluuii in mare fluentes cum sonitu, vt ait scholiastes. Inuenitur & ἁλίρροθος ἀκτὴ, pro Littus quod fluctibus marinis agitatur. ‖ Videtur autē dici ἁλίρροθος pro ἁλιρρόθιος, ex ἅλς ἁλὸς, & ῥόθιον, id est fluctus. atq; adeo reperitur ἁλιρροθία fœmininū genus habens seruatum ι, in Anthol. epigr. — ἁλιρροθία ξεῖνε κέκευθε κόνις. ‖ Verùm notandum est quum ῥόθος dicatur fluctus, itidem ῥόθιον diminutiui forma: ab vtroque substantiuum formatum. nam ἁλιρρόθους Hesychius exponit fluctus maris: Suidas ἁλιρρόθιον itidem fluctum maris. Dicemus ergo ἁλιρρόθους quasi ἁλὸς ῥόθους, & ἁλιρρόθιον quasi ἁλὸς ῥόθιον. Apud Hesychium quidem certè ἁλιρρώθους cum ω habetur, sed non sine manifesto mendo.

C. Ἁλίστρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Actus aut versatus in mari, Circūactus in mari. ναῦς ἁλίστρεπτος, Nauis quæ circūacta est, aut circumagi solet, vel potest. q. d. Nauis in mari versatilis.

C. Ἁλιστρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui in mari voluitur, vel circumagitur, Qui in mari vertitur, seu versatur. ἁλιστρεφεῖς νῆσοι apud Musæum, insulæ mari circundatæ, vt vulgò exponitur: quum tamē propriè hoc epithetū sonet id quod dixi.

C. Ἁλιτενής, έος, ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἁλιτενὴς τόπος maritimus vel mari adiacens locus. quasi ad mare extensus. ‖ Itē ἁλιτενὲς dicitur demissum & humile. ταπεινὸν, vt Hesych. & Etymologistes habent. Ex datiuo ἁλὶ & τείνω, vt opinor. Ideo autem humile puto significari per ἁλιτενὲς quòd soleant demissiora esse quæ mari adiacent loca. Ἁλιτενὴς θάλασσα, inquit Budæus, Vadis frequens & breuibus, vt in littore. Appianus, ὡς τῆς θαλάσσης οὔσης ἁλιτενοῦς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς, id est (Bayfio interpr.) Propterea quòd mare illic esset vadosum miniméque capax magnarum nauium.

C. Ἁλιτέρμων, ονος, ὁ, Mari cōterminus, vel finitimus. in Anthol. epigr.

C. Ἁλιτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui ex mari viuit, Qui ex mari alitur. id est, vel esu piscium marinorum, vel etiam eorum piscatu: vt ipsi piscatores, qui sua arte victum sibi quærunt. Vtitur Nonnus.

C. Ἁλίτροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vertitur in mari, Qui versatur huc illuc in mari & iactatur. Phocylides, Πλαζόμενόν τε βροτὸν καὶ ἁλίτροπον οὐδ' ὑπαλύξῃς.

C. Ἁλίτροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari educatus. In vulg. lex. Græcolat. exponitur Marinus, non expressa vi cōpositionis.

A C. Ἁλίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In mari vexatus. ἁλίτρυτος κύμβη, cymba mari vexata, in Anthol. epigr. ἁλίτρυτοι χεῖρες apud Nonnum, manus in mari fatigatæ & labore vexatæ. de piscatoribus dictum.

C. Ἁλίτυρος, ου, ὁ, Caseus sale aspersus, in Anthol. epigr.

C. Ἁλιφθόρος, ου, ὁ, Perdens in mari, Prædo marinus. in Anthol. epigramm. Ibidem Ἁλιφθορίη ναυτῶν, Perditio nautarum in mari: accipiendo perditionem passiuè. Vno verbo Naufragium.

C. Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, Maricortex, ad verbum, aut Salicortex.
B Species roboris seu quercus, vt ex Theophrasti Hist. pl. lib. 3, cap. 9, adnotatur in vulgat. lex. Græcol. Sed habēt Salsicortex: ego malim Salicortex: vt ἁλιγενὴς vertitur vno verbo Saligena, accipiendo salum pro mari.

C. Ἁλίχλαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex mari lænam habens. id est, vt opinor, lænam purpuream habens, videlicet conchæ marinæ sanguine tinctam.

C. Ἁλουργός, οῦ, ὁ, Purpureus, vel (vt quidam loquuntur) Purpurisseus. A nonnullis & Violaceus exponitur. De purpuræ colore intellexit Etymologistes, secundum
C quem ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, id est maris opus: quòd videlicet ex marina concha fiat. Sed non dubium est quin ἁλουργὸς, à purpuræ colore ductū, longius postea significationē suam extenderit. Arcus cælestis primus color est φοινικοῦς: secundus autem, ἁλουργὴς & πορφυροῦς: vt Budæus tradit ex Plutarcho De philos. placitis. Idem in suo lexico scribit, Ἁλουργὸν, idem quod οἰνωπὸν, τὸ ἐκ τῆς θαλάττης πορφυροῦν. Sed quid sit color ἁλουργὸς, omnium optimè docet Aristotelis locus in libro De coloribus; vbi ait vuarum botros habere colorem οἰνω-
D πὸν, dum maturescunt: quum autem nigrescunt, colorem φοινικοῦν in ἁλουργὸν mutari. Plato in Timæo ait ἁλουργοῦν esse rubrum cum albo nigróque permixtū. ἐρυθρὸν δὲ, inquit, μέλανι λευκῷ τε κραθὲν, ἁλουργοῦν. Vbi notandum ἁλουργοῦν pro ἁλουργὸν, factum quasi ex ἁλουργέον.

Ἁλουργὸν pro substantiuo positum reperiri quidam tradunt, subaudito nomine χρῶμα vel ἱμάτιον: vt ἁλουργῆ pro ἱμάτια ἁλουργῆ inuenitur. Sed & ἁλουργοὶ ex Plutarcho citatur substantiuè positum, subaudito nomine
E ἐσθῆτες. Etymologiam autem huius nominis esse dixi à nomine ἅλς ἁλὸς & ἔργον: vt sit ἁλουργὸν quasi opus marium. vnde ἁλουργὰ Etymologici autor exponit πορφυρᾶ, & ἁλουργίδα vult esse πορφύραν. hæc autem fit ex marina concha. Hesychius quoque ἁλουργὲς ait esse πορφυροῦν.

Ἁλουργής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁλουργός. vt ἁλουργῆ ἱμάτια, Vestes purpurisseæ. Athen. 11, ἁλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπίσχον τὰ ἱμάτια. Aliquando ἁλουργῆ subaudito substantiuo ponitur per se: vt ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος quidam dixit. ἁ-
F λουργὲς γὰρ (inquit Hesychius) τὸ ἐκ τῆς θαλαττίας πορφύρας ὕφος.

Ἁλουργίς, ίδος, ἡ, Vestis certum genus, coloris purpurei seu violacei, vel potius coloris ἁλουργοῦ. nam quis sit is ex iis quæ diximus patet: quo autem nomine Latino appellandus, non constat. Etymologici autor ἁλουργίδα exponit πορφύραν, id est purpurā. Trabeam (inquit Lazarus Bayfius) Græci ἁλουργίδα vocant. Plutarchus in Romulo, αὐτὸς δὲ προὐκάθητο μετὰ τῶν ἀρίστων ἁλουργίδι κεκοσμημένος. ‖ In vulg. lex. Græcol. annotatur
G ἁλουργὶς pro phaleris purpureis positum reperiri, item pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργείδες ab Hesychio exponitur πορφυρίδες. Videtur autem nihil aliud esse ἁλουργεὶς quàm ἁλουργὶς, quod modò explicatum fuit.

c. 2. Ἁλουργοπώλης, ου, ὁ, Venditor purpuræ. vt ἁλουργὰ transferre purpuram nobis permittamus. Aristot. in Mechanicis. ET Ἁλουργοπώλιον, Locus vbi purpura venditur. Item, Purpuraria officina. ET Ἁλουργοπωλική Isæo, quæ πορφυροπωλικὴ appellatur, inquit Suidas. In
H quibus subaudiri puto substantiuū τέχνη. q. d. Purpuræ venditoria ars.

c. 2. Παραλουργής, έος, ὁ καὶ ἡ, Attextam habens purpuram. παραλουργὲς (inquit Pollux) τὸ ἑκατέρωθεν παρυφασμένην ἔχον πορφύραν. Quod & πάρυφες, & Ionicè πηχυαλὲς, vt idē scribit. ET Παραλουργὶς, muliebris vestis (sicut

ἁλουργὶς virilis) apud eundem: ea nimirum quæ (vt credibile est) ita attextam habebat purpuram. A

Παραλουργεῖς, Minus honorati, Qui minore sunt in pretio. q.d. παραβαφεῖς, inquit Hesych.

c.2. Περιαλουργής, q.d. Circumpurpuratus. Apud Aristoph. in Lysistrata, metaph. περιαλουργὸς κακοῖς pro Tinctus malis, vel Profundus malis, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς (inquit Suidas, qui & alterius expositionis est autor) id est (vt opinor) Qui profunda mēte mala excogitat. Ducta metaphora à concha qua vtuntur ad tingendam purpurā. illa enim è profundo mari eruitur. B

Alterum compositorum genus.

C. Ἀγχίαλος, ὁ καὶ ἡ, (accentu in antepen.) Mari vicinus, Ad mare seu prope mare situs, Maritimus, Littoralis. vt Φάρη ἀγχίαλος, Apoll. Argon. 2, Χαλκίδα ἀγχίαλον vocat Hom. Iliad. β, παραθαλασσίαν, Maritimam. quæ & ἀγχιάλατος in prosa dici posset. Scribitur & ἀγγίαλος cum α habente superpositum spiritum asperum, de qua scriptura lege Athen. & Eustath.

Ἀγχίαλος, proprium est nomen, inquit Hesych. Intelligit autem viri proprium, vt ex Eustathio liquet, qui ἀγχίαλος proparoxytonē & nomen proprium esse ait, & nomen adiectiuum: item vrbem Thraciæ, quæ & ἀγχιάλη. (Hoc autem ἀγχιάλη legitur & apud Stephanum: sed magno errore ibi πόλις Σικελίας pro πόλις Κιλικίας scriptum est.) Alibi tradit idem gramm. hanc vrbē à Philopono ἀγχιαλὸν appellari ὀξυτόνως. Viri autē proprium nomen est apud Hom. Od. α, v.181, Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι υἱός. C

Ἀγχιαλὸς, accentu in vlt. Funis nauigii, inquit idem Eustath. aut vrbs Thraciæ, quæ & ἀγχίαλος, vt modò dictum est.

C. Ἀμφίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque habens mare, siue Vtrinque mare habēs (sicut ἀμφιθάλαττος Polluci, ἡ ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν, vt Corinthus) Circundatus vel cinctus mari, vt circundan[illegible]ulæ. Hesychius ἀμφιάλῳ exponit [illegible] τῆς θαλάσσης περιεχομένῃ πάντοθεν. vnde νήσου (id est insulæ [illegible]um est ἀμφίαλος, sicut & ἀμφίρρυτος. Sciendum est aut[illegible] qui ἀγχίαλος scripserunt cum ἁ (de qua scriptura modò dixi) eosdem & ἀμφίαλος scripsisse. D E

C. Ἔξαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extans mari (vt dicitur Extare aquis) Extra mare positus. Cui opponitur ὕφαλος: vt apud Lucianum, καὶ τὰ μὲν ὕφαλα τῆς νεὼς κατάξηρα, τὰ δὲ ἔξαλα, ἄμορφα. Idem, οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς τὴν ἀναστήσαντες, id est, A mari subductum, inquit Bud. Qui addit, à Strabone ἔξαλον appellari, pag. 231, Remotum à mari. Apud Polybium ἔξαλος πηγή, quæ extra aquā siue paulo supra aquam infertur, Baysio interprete in his lib. 16 locis, αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πηγὴν, & ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πηγάς. Vide infrà & ὕφαλος πηγή. ‖ Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppianus de piscibus, ἔξαλοι ἀΐσσουσι. F

C. Ἔφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἐφάλιος, Ad mare situs, Maritimus. Vtrunque enim dici volunt. sicut πάραλος & παράλιος. Il. β, Κήρινθόν τ' ἔφαλον. ‖ Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ: & ita idem fuerit quod ἔξαλος modò expositum.

C. Πάραλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Παράλιος, Maritimus. Soph. Aiace, πόροι ἁλίρροθοι, πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ apud Thucydidem (cuius locum proferam infrà) παραθαλάσσιος, vt schol. exponit. At πάραλος στρατὸς ex Herodoto citatur pro classe. Παράλιος in soluta oratione vsitatius est. (vnde & illud per hoc explicari solet) Plut. De prud. anim. τοὺς νησιώτας καὶ παραλίους. Philo De mundo, οὐ παράλιοι μόνον ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν. Et παραλία πεύκη Theophr. Maritima pinus. Et παραλία (sub. χώρα) maritima ora. Plut. Pericle, αἱ τῆς παραλίας πόλεις. Aristoteles Rhet. 3, συνεισαμένων πρὸς τὴν παραλίαν. Et παραλία (sub. χώρα) maritima ora. Thucydid. lib. 2, Πελοποννησίους κατέλιπον τῆς Ἀττικῆς ὄντας ἐν τῇ παραλίᾳ. Quos ad locos pertinet quod annotauit quidam, Atticam peculiariter παραλίαν fuisse dictam. παραλία (inquit Hesych.) ἡ Ἀττική. ἔνθεν καὶ ἡ ναῦς πάραλος. Eodem modo παράλιοι dicti οἱ τὴν παράλιον τῆς Ἀττικῆς κατοικοῦντες. Scio tamen apud Suidā legi πάραλοι, & ita eum scripsisse manifestū G H

est: quum tradat παράλους appellatos fuisse non eos solùm qui naue paralo dicta vehebantur, verumetiam eos qui maritimam Atticæ oram incolebant: cæteros autem, πεδιαίους & διακρίους. Sed apud Hesychium habemus παράλιοι: itidémque à Plutarcho eadem de re loquente παραλίων fit mentio, sicut & πεδιέων, non πεδιαίων. Eius enim verba sunt in Polit. præcept. διὸ βέλτιονα Σόλων ἔλαβεν ἀρχὴν, διεστώσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν διακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν πεδιέων καὶ τὸ τῶν παραλίων. (Sunt autem qui πεδιαίων hîc scribant, vt & alibi mihi legisse videor) habet tamen πεδιέων & Aristoph. schol. idem describens) Idem verò Plutarchus in Erotico παράλους, ἐπακρίους, & πεδίους vocat, appellans θεοὺς σάους. Sed non dubito quin pro πεδίων, vel πεδιέων vel πεδιαίων apud eum reponendum sit. Thucydides autem πεδίον ea significatione dixit, & τὴν πάραλον γῆν, libro 2 ita scribens, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐπειδὴ ἔτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν πάραλον γῆν καλουμένην. ‖ Pro παραλία autem, id est maritima regio, dicitur interdum à poetis παρραλία metri causa, seu παρραλίη. ‖ Παράλια, τὰ, Festi nomen, Athen. & Eustathio. ‖ Παράλιοι ὄρνιθες apud Sophoclem Marinæ aues potius quàm maritimi.

Πάραλος, Nauis apud Athenienses, quā (sicut & altera cui Salaminiæ nomen erat) ad certos tantùm vsus adhibebant. Quod testatur Plutarchus in Politicis præceptis, ita scribens, ὥσπερ ἡ Σαλαμινία ναῦς Ἀθήνησι καὶ ἡ πάραλος οὐκ ἐπὶ πᾶν ἔργον ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας καὶ μεγάλας κατεσπῶντο πράξεις. Hinc & Pitholaus apud Aristotelem Rhet. 3, τὴν πάραλον appellauit ῥόπαλον τοῦ δήμου. Ab Hesychio vocatur πάραλος nauis sacra: sicut & alibi Σαλαμίνιος (ita enim apud eum scriptum est) dicitur esse μία τῶν ἱερῶν νεῶν. Suidas hasce duas, triremes fuisse dicit (addēs itidem sacras) quæ celeritate præstarent, atque adeo velut celeres quadā ministræ essent. Scholiastes Demosthenis duabus hisce sacris triremibus (nam & ipse ita vocat) tres postea fuisse additas scribit, quarum nomina essent, Antigonis, Ptolemais, Ammonias. A Suida duæ tantùm recensentur quæ illis accesserint, Antigonis & Demetrias. Idem schol. Demosth. πάραλον à Paralo quodam heroe nomen accepisse tradit: quod & apud Suidam legimus. At Hesychius vult πάραλον dictam esse ἀπὸ τῆς παραλίας Ἀττικῆς. Quod etiam voluisse puto ipsum Dem. scholiasten, quum post etymologiam à Paralo filio Periclis, aut Paralo heroe, (cui ille ὁμώνυμος) subiungit, διὰ τὸ πλεῖν τὴν παραλίαν, τουτέστι τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλήσποντον. αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο πρὸς τοὺς συμμάχους, ἐπεὶ βούλοιντο σημαίνειν οἱ Ἀθηναῖοι. Sed omnino addenda fuerit disiunctiua particula ἢ ante διὰ τὸ πλεῖν: vt dicat nomē inuenisse ab heroe Paralo, ἢ διὰ τὸ πλεῖν. Illud enim διὰ τὸ πλεῖν ad heroem non referri, ostendunt quæ sequuntur, αὕτη γὰρ ἀπεστέλλετο. &c. Cæterùm naue paralo vti solitos Athenienses tradit Suidas ad publica negotia: Salaminia autem εἰς τὰ θεωρικὰ, id est, in ea theoros solitos mitti Delphos. Sunt qui contrà hoc parali nauis officium fuisse putent. (& apud ipsummet Suidam in alio loco hæ nominibus tantùm differre putantur) illis autē Aristophanis schol. subscribit. Sed παράλου varios fuisse vsus, prout varia occurrebant publica negotia, ex multis autorum locis colligere possumus. Demosth. schol. & Suid. volūt ea vti solitos ad reuocandos domum è peregrina regione duces, vt ad reuocandum è Sicilia Alcibiadem. Addunt nonnulli, ad reuocandos aut euocandos eos duces quibus dicenda causa esset. quod sanè conuenit illi Alcibiadis exemplo Id autem & Aristophanis schol. testatur, scribens, ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγε. Apud Xenoph. πάραλος Athenas mittitur ἀπαγγέλλουσα τὰ γεγονότα. Apud Demosthenem autē legimus, τῆς μὲν παράλου τοὺς μισθοὺς Κυζικηνῶν ἥρπασε πλεῖον ἢ πέντε τάλαντα. ‖ Fuerunt autem dicti πάραλοι & qui in paralo naue remigabant, seu propugnabant. Secundum Suidam autem generaliter Parali nauis vectores. Pollux ναύτας nauis parali vult appellatos, παράλους seu παραλίτας, sicut Salaminiæ nauis, σαλαμινίους. Hesychius autem παραλίτης exponit ὁ ἀπὸ τῆς παράλου. Sic & schol. Thucyd. παράλους esse dicit τοὺς ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου.

Legitur autem hæc vox apud Thuc.cũ alibi tum lib. 8, τῶν μὲ παράλων τινὰς οἱ τετρακόσιοι δύο ἢ τρεῖς ἔδησαν, τοὺς δ' ἄλλους, ἀφελόμενοι τὴν ναῦν, καὶ μετεκβιβάσαντες εἰς ἄλλην στρατιωτίδα ναῦν, ἔταξαν φρουρεῖν περὶ Εὔβοιαν. Bayfius in hoc eiusdem Thuc. loco lib. 6, ἀφίκοντο δὲ τότε οἱ Ἀργεῖοι μετὰ τῶν παράλων, interpretatur παράλους propugnatores qui in naue paralo esse solebant. Extenditur autem latius interdum παράλων significatio, pro quibusuis remigibus. Aristoph. Ranis, — καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσι. Vbi schol. per παράλους scribit intelligi κωπηλάτας. Eius verba sunt, παράλους δὲ σημαίνει τοὺς κωπηλάτας. πάραλος γὰρ & Σαλαμινία, τριήρεις εἰσὶ ἱεραὶ καὶ κοιναί. δὲ παράλους, τοὺς ἐκ τῶν τριήρων ταύτας. οὐ γὰρ ἴδιόν τι λέγει ἂν περὶ τῆς παράλου τριήρους νεώς. ἄτοπον δὲ ἐστὶ ἦσαν. ‖ Πάραλος & pro quodam tribuum iudicio, in vulg. lex.

C. Παράλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maritimus, Mari vicinus. Idem quod αἰγιαλος apud poetas: vt αἶγα & πλησίον idem significant. Hinc πλησίαλον substantiuum, Maritima ora, Posidonio apud Athenæum, ὥδευον κατὰ τὸ πλησίαλον νικήσαντες τῇ μάχῃ. Quod vocabulum scribi etiam πλησιάλον cum α, (sicut αἰγιαλον) admonet Eustath.

C. Ὕφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (oppositũ τοῦ ὕφαλος) Qui est sub mari, Sub mari latens, Vel, Quiescit intra mare, ὕφαλος πέτρα, in Epigr. saxũ sub mari latens. Quod & ὕφαλος sine adiectione dici annotarunt quidã gramm. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demissũ & conditum. Hinc Ὕφαλος per metaphoram, Subdolus, Versutus. q.d. Sub pectore latentem habens fraudulentiam. Vnde ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. Sic apud Gregorium, Οὐχ ἁπλοῦν μὲν ὁρῶ βλέπω τοῖς Ἀρμενίοις, ἀλλὰ κρυπτὸν ἢ καὶ ὕφαλον. ‖ Ὕφαλος item pro Aliquantum salsus (q.d. Subsalsus) Diosc. lib. 3, c. 153.

C. Ὠκύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Velox in mari, Velociter per mare currens. Nauis epithetum apud Homerum. dicitur enim ab eo ὠκύαλος νηῦς, quod à scholiaste exponitur ταχύπλους.

Compositum sequens eiusdem quidem est formæ, sed ab altera tantùm ἁλὸς significatione, videlicet pro sale, non pro mari.

C. Ἄναλος, Sale carens, Insulsus, Non salitus. Aristot. διὰ τί ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. Marc. 9. versu vltimo, ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε;

Composita autem in λιος terminata (vt ἐνάλιος) vide post Ἅλιος.

C. Εἰναλίφοιτος, ου, ὁ & ἡ, Mariuagus, In mari vagans, seu per mare, vt εἰναλίφοιτα λίνα, retia per mare vagatia, quasi εἰν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur quã ἠερόφοιτος. Est autem hoc diuersum ab illis quæ compositavocaui alicubi, qualia sunt ea quæ alibi à me ponuntur præfixum habentia c. 2. non enim hoc ex alio fit iam composito, sed ex tribus simplicibus componitur. Ideóque post εἰνάλιος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλιόφοιτος.

¶ Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Marinus, θαλάσσιος, in prosa. ἅλιος γέρων, id est marinus senex, appellatur Proteus ab Homero. & ἅλιαι θεαί, marinæ deæ, ab eodem, Iliad. ω, & Iliad. σ, — μετ' ἀθανάτης ἁλίῃσι. Et Od. γ, — ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Sic Sophocles ἁλίαν ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν marinum remum vocat, scribens, ἁλίαν ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν.

Ἁλία non solùm adiectiuum esse, significans Marina, sed vt substantiuum pro mari poni, in vulg. lexicis Græcol. habetur. cuius vsus exemplum desidero. ‖ Ἁλία ibidem annotatur piscationem seu prædam piscium apud Gregorium significare. Sed videndum ne pro ἁλία legendum sit ἁλεία, de quo nomine dicam post ἁλιεύς. Ex Hesych. præterea discimus esse vas in quo sal teritur, aut in quod reponitur. Meminit & Pollux, vt dicam in Ἁλίας. ‖ Ab ἁλία factum etiam ἁλίαρον, id est sale conditũ. ἁλίαρον, inquit Eust. τὸ ἡδυσμένον ἁλὶ ... ἐδεσμα.

Ἅλιος, Vanus, Inanis, Irritus. Ἅλιον capi pro μάταιον, id est vanum, ducta significatione à mari, constat inter grãmaticos: sed quàm potissimùm ob causam, ... verò certant. nam alii ἅλιον dici volunt ..., quasi quod in mare iaciatur & extermine... Alii, quod mare res quædam vana & inutilis esse videretur, ante ... tas naues: Alii, quòd ad potum inutilis sit aqua marina. οὐχ ἅλιον βέλος apud Homerum aliquoties pro Telum non vanum, Telum effectu non carens. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος. Il. ω, & οὐχ ἅλιον ὅρκιον, Il. δ. ‖ Ἅλιον aduerbialiter etiam ponitur ab Homero interdum pro Frustrà, Incassum. vt Il. ν, Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετ' ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν. nam hîc ἅλιον scholiastæ exponunt ματαίως. Hinc Ἁλιόω, Vanum reddo, Irritum reddo, Effectum habere non sino. Od. ε, Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι. vbi ἁλιῶσαι exponitur etiam μάταιον ἡγήσασθαι, id est, Vanum existimare, Pro vano & inani habere. Il. π, Οὐδ' ἁλίωσε βέλος. pro eo quod alibi dicit, οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος, vt ait Eustath. id est, non irritum emisit telum. ‖ Ἁλιόω & pro In salis modum cõtero, Symmachũ vsurpasse Esaiæ cap. 52. annot. in vulg. lexicis.

C. Ἐνάλιος, ου, ὁ & ἡ, (interdum & Εἰναλία, f. g.) Marin⁹. vt ἐνάλια ζῶα, Aristoteli De mundo, Marina animantia. Sic ἐνάλια φύσις à Sophocle appellantur pisces periphrasticè. Apud eundem verò ἐνάλιος λεὼς exponitur ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρίβων, in mari versans. At Plutar. ἐνάλιον ἔργον appellat rẽ in mari gestã. q.d. marinũ opus. Nam naualе opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. ‖ Ἐνάλιος, Maritimus. vt apud Aristot. De mundo, βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, id est maritimis insulis. Bud.

Εἰνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, metri causa inserto ι, idem quod ἐνάλιος. vt εἰνάλιοι φῶρες (q.d. marini latrones) piratæ, in Anthol. epigr. In fœm. g. dicitur etiã εἰναλία, & Ionicῶ εἰναλίη, vt εἰνάλιαι κορῶναι, Hom. in Od. & εἰναλίη κήξ, in eadem.

C. Ἔφαλος, vide in Ἔφαλος.

C. Παράλιος, vide suprà post Πάραλος. nam & hoc illi subiungendum censui.

C. Ὑπεράλιος (& Ὑπειράλιος ... causa) Maritimus. Ad verbum, Qui est supra mare. q.d. ... mari impositus, vel mari imminens. Dionys. Alex. K... ἀναθρήσειας ὑπειράλιον πολὺ ἔθνος Κασσανδροπόλεως μετὰ τὸ παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος. Sic Gall. dicimus, *Vne ville qui est sur la mer.*

Ἁλιάς, άδος, ἡ, vide post Ἁλιεύς.

¶ Ἁλιεύς, έως, ὁ, Piscator. propriè sonat Marinator. nam ἅλιος marinus sonat, vt modò dictum est. ἀπὸ τῆς ἁλίας tamen factum esse, in vulg. Lex. Græcolat. annotatur tanquam sit substantiuum nomen ἁλία pro mari. Etymologici autor ex Philone tradit ἁλιεύς à genitiuo ἁλὸς formari, vt sit ἁλὸς, ἁλιὸς, ἁλιεύς. Od. μ, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. Apud Athenæum lib. 6, ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευταὶ καὶ μαγείρους. Poeticè autẽ ἁλιῆες in nominat. plural. & ἁλιῆας in accus. dicitur. Od. χ, Πεπλεῶτας πολλοὺς, ὥστ' ἰχθύας, οὕς θ' ἁλιῆες &c. ‖ Est etiam piscis cuiusdam nomen ἁλιεύς, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω. Piscor. Absolutè sæpe, interdum & cum accusatiuo. Basil. Homil. 7, ἀλλὰ γεωργοῦσιν οἱ τὴν Ἰνδικὴν ἁλιεύοντες θάλασσαν, ἀλλὰ οἱ τὸν Αἰγύπτιον ἀγρεύοντες κόλπον.

Hinc Ἁλιεία, ας, ἡ, Piscatio, Piscatus. Aristot. Pol. 1, οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας [ζῶσιν] οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Verùm Ἁλεία etiam legitur apud eundem Aristotelem pro piscatione, aut malè pro ἁλιεία positum, aut certè retento ι, vt fit in ὑγία pro ὑγιεία. Hocenim mihi fit verisimile, quòd apud Herodianum itidem ἁλεία reperiatur. Et

Ἁλιευτικός, ή, όν, Piscatorius. Ad piscationem aut ad piscatorem pertinens. ἁλιευτικὸς βίος, Piscatoria vita, Vita piscatorum. Aristot. Pol. 1, ἁλιευτικὴ τέχνη, Piscatoria ars, Ath. 6. Aliquando ἁλιευτικὴ per se ponitur, subaudito nomine τέχνη. Inuenitur etiã ἁλιευτικὸ. & in plur. ἁλιευτικά, sine adiuncto, pro tractatu siue tractatibus de arte piscatoria. Tunc verò potest cum ἁλιευτικὸν subaudiri βιβλίον, cum ἁλιευτικὰ autem βιβλία. Athen. ..., Νουμήνιος ... ἐν ἁλιευτικῷ. Idem ibidem, ποσούτης ἐν τοῖς ... ἐποποιοῖς ἁλιευτικὰ ... Sic & Oppiani ἁλιευτικὰ dicũtur quæ ad nostram ætatem peruenerunt.

Ἁ... Piscatoris filii. Nomen est appellatiuum patronymici formam habens: capitur tamen pro ipsis piscatoribus. Soph. Aiace, Τίς ἄν δῆμοι τίς ἄν ...

φιλοπονων ἁλιάδων. vbi scholiastes ait ἁλιάς esse piscatorũ nauigium: ἁλιάδαι autem, filii piscatorum. id est piscatores, vt Asclepiadæ dicuntur medici. Sonat autem propriè Asclepiadæ, Asclepii filii. Dura tamen esse videtur horum nominum ἁλιάς ἁλιάδος & ἁλιάδης ἁλιάδου deriuatio ab ἁλιεύς. (A)

Ἁλιάς, άδος, ἡ, Nauicula, Cymba. Quidam piscatoriam nauiculam interpretati sunt: & ipse Sophoclis scholiastes, si bene memini, ἁλιευτικὸν πλοῖον exponit. quasi ab ἁλιεὺς deriuatum sit ἁλιάς. Hesychius habet, ἁλιάδες, μικρὰ σκαφίδια, nulla piscatorum facta mentione. Tamen apud Aristotelem lib. 4 anim. cap. 37, ἁλιὰς βάτραχος exponitur itidem Rana piscatrix. vbi Gaza ranam vertit, vt annotatur in vulg. Lex. Græcol. (B) ‖ Ἁλιάδες Vasa buxina in quib⁹ sal terebatur, vt ait Iulius Pollux. Reperitur autem & Ἁλίδες in ea significatione, sed mendose fortassis. Vocãtur & ἁλίαι, quod vide paulo póst.

¶ Ἁλυκός, οῦ, ὁ, Salsus. vt ἁλυκὸν ὕδωρ, salsa aqua, apud Aristot. & Theophr. ἁλυκὸς τῇ γεύσει, salsus gustu apud Dioscoridem.

Ἁλυκότης, ητος, ἡ, Salsugo, Salsedo. Theophr. ὅλως δ' ἡ ἁλυκότης τρόφιμον ... (C)

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, vt quidã adnotãt, idẽ quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamen apud Strabonẽ sibi videri appellatas salinas scribit Bud. Aliquando ἁλυκίδες (vt annotãt ex Hermolao) significat locum eum aut simili natura præditum, quem Antonius salsulas appellat.

Ἁλικὸς item & Ἁλικότης scripta litera ι non υ inueniuntur. Ἁλυκός, inquit Budæus, idem quod ἁλμυρός. vel Ἁλικός: variè enim apud Theophrastum legitur: sed frequentius ἁλυκός. Ita quidem Budæus, at ego ἁλικὸς cum ι in multo paucioribus locis reperiri scio. (D)

Ἁλικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophrastum exponitur Salsus: vt idem sit quod ἁλικός quanquam sequendo terminationem sonat Salsugi[illegible]sus. Potius autem scribẽdum cen[illegible] ἁλυκώδης.

¶ Ἁλία, Vas in quo [illegible] atur. Archippus apud Pollucem, Ἁλία πυξίνη. Et Strat[illegible] ἁλίας κεκομμένου. Fuisse autem & ἁλιάδα appellatum, dictum fuit suprà.

¶ Ἁλίζω, F. σω, Salio, Sale conspergo, Sale condio. Vnde ἁλισθήσεται pro Salietur, aliquoties in Euangelio, ab ἁλίζομαι. Apud Aristotelem ἄναλοι ἄρτοι & ἡλισμένοι opponũtur: vbi dicit, διὰ τί ἄναλοι ἄρτοι πλείονα σταθμὸν ἔχουσι τῶν ἡλισμένων. (E) Apud eundem De animal. lib. 8, ἁλιζόμενα πρόβατα, oues quæ salem cum pabulo deuorauerunt. eius verba sunt, πρὸς δὲ τοὺς τόκοις ἁλιζόμενα, μείζω τὰ οὔθατα καθιᾶσι. Hinc Ἁλιστός, Salitus, in Anthol. epigr.

Ἁλισμός, οῦ, ὁ, Salitura, Ipse actus saliendi seu sale cõdiendi. ‖ Item ἁλισμός, Maris iactatio. Bud. Diosc. καὶ ἐφ' ὧν ἁλισμὸς καὶ ναυτία καὶ θέρμη ὑποχονδρίων παρακολουθεῖ. (F) ET Συναλίζομαι, pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, vt quidam interpretati sunt, vide suprà post Ἁλία, & in Συναυλίζομαι, ab Αὐλή.

¶ Ἅλας, ατος, τό, Sal, vt in prouerbio quod à Suida refertur, ἅλας ἐν ὕει, quod ait solitum dici ἐπὶ τῆς ἄγαν εὐθηνίας, id est de summa fertilitate. HINC Ἁλατοπωλία apud Aristot. OEc. 2, Salis venditio, Ius & potestas salis vendendi.

¶ Ἅλμη, ης, ἡ, Salsugo, Salsilago, vel Aqua salsa. Item Muria. Apud Hom. Od. ε, quidam exponunt mare: ego potius Aquam salsam exposuerim: vbi dicit λούεται ἅλμη. (G) Sic Od. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι. At rursus Odyss. ε, vbi habetur, — στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρήν, salsuginem interpretari malim. quia durè diceremus Salsam aquam amaram. quanquam hoc πικρὴν alii aliter explicant. Theophrastus, φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ὅλως ἐπιπολάζειν, id est salsugo. ἁλμυρὶς pro eodẽ dicitur. ‖ Ἅλμη, Muria. Dioscorides de oliuis conditis, ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ. Plinius vertere solet, In muria seruatur, vt ait Budæus. Accipi autem ἅλμην itidem pro muria in his Athenæi locis existimo. lib. 7, τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαλλον. & 2, ἀποθησαυρίζουσιν αὐτὰς ἐν ἅλμῃ. (H) Habetur & aliis locis. ‖ Ἅλμη, Ius quoddam ex piscibus. ὁ τῶν ἰχθύων ζωμός, ait Hesychius. Eustathius ait [illegible] ἅλμην θαλασσίαν vocari solitum edulii quoddã genus, cuius vilis erat apparatus. ‖ Ἅλμη, Morb⁹ quidam herbarum, vt cumini. Item, Terra sterilior. Quæ significationes annotantur in vulgatis lex. Græcolat. ‖ Ἅλμη, metaphoricè vt Latini dicũt Salem vel Sales, pro lepore, venustate & vrbanitate. Ita enim capitur in prouerbio quod Eustathius affert, ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, Sal illi non inest. Vnde (vt opinor) in hoc Eunuchi Terentianæ loco, Qui habet salem qui in te est, salem aptissimè interpretemur ἅλμην & hunc Catullianum, — nam nulla venustas, Nulla in tam magno corpore mica salis, commodissimè exprimamus ita, ἐν τηλικούτῳ σώματι ἅλμης ἔνεστιν οὐδ' ὁπουοῦν. Quinetiam videri possint Terentius ac Catullus allusisse ad Græcum illud prouerbium, cuius Erasmus nõ meminit, aut me memoria fallit.

C. Ἄναλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non salsus, ex Xenophonte citatur. Fuerit autem secundum hanc significationem idem quod ἄναλος. Apud Theophrastum τὰ ἄναλμα, Quæ non fuerũt in salsuginem immersa. q. d. Salsuginis expertia. In vulg. autem lex. ex ἄναλμα ab ἄναλμος, magno & crasso errore factum fuit ἄναλμα ἀνάλματος.

C. Ὕφαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subsalsus, Aliquantum salsus. Vel potius, Aliquantum salsuginis habens. ET Ὑφαλμίζω, vt ὑφαλμίζων ἐπίπαγος, Concreta salsilago, Gelata salsugo, apud Diosc. lib. 5.

C. Μυσάλμης, ου, ὁ, Auarus, quasi victitans è diuisione salsamentorum. Sic in vulg. lex. Quisquis autem sit huius expositionis autor, videtur à μυσίειν & ἅλμη deduxisse, sed nescio quo exemplo ἅλμην pro salsamentis accipiens.

C. Ὀξάλμη, Acida muria, vt apud Dioscoridem interpretatur Ruellius. At Hermol. Acetum salsum. Sic & à Plinio vocatur, & aliquando voce Græca Oxalme. Vide Athen. lib. 8. Habetur & apud Aristophanem Vespis, εἰς ὀξάλμην ἐμβαλεῖ θερμήν. ET Θυμοξάλμη, Oxalme cum thymo trito, siue Confectio ex thymo trito & oxalme, id est acida muria. De qua confectione habes apud Diosc. lib. 5.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι (à singulari nominatiuo ἁλμάς) In muria conditæ oleæ. A quibusdam tamen ἁλμάδες ἐλαῖαι exponitur simpliciter Conditaneæ, vel Conditiuæ, siue Conditiciæ. At nonnulli interpretati sunt, Oliuæ conditæ cum sinapi, duas expositiones in vnam confundentes. nam apud Hesychiũ legitur, ἁλμάδες, κολυμβάδες ἐλαῖαι καὶ αἱ ἐκ σινάπεως γογγυλίδες. Athen. lib. 2, ex Aristophane, Οὐ ταὐτὸν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα. Et paulo pòst, Θλασὰς γὰρ ἐστὶ κρεῖσσον ἐστιν ἁλμάδας. Et lib. 4, ὦ πρεσβῦτα πότερον φιλεῖς τὰς δρυπεπεῖς ἑταίρας ἢ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας; Dicuntur & κολυμβάδες ἐλαῖαι, quod nomen vide post Κολυμβάω.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. Theophrastus, ἐπεὶ τά γε ἐν τοῖς ἁλμώδεσι φυόμενα, ἔχει ἁλμυρείδα τινὰ οὐκ ἄλογον.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη (id est muria) apud Dioscoridẽ. Sæpe autem ἁλμαίας in plurali vsurpat: vt lib. 2, cap. 208 εἰς ἁλμαίας μετὰ γάλακτος ταριχεύεται, id est, In muriis lacti coniunctum asseruatur, vel conditur: vt quidam exponunt. Alii ἁλμαίας salgama interpretantur hîc, vt & alibi, apud eundem: veluti lib. 3. cap. 78 & 79.

Ἁλμεύω, Muria condio, In muria seruo. Diosc. lib. 1, de cornis loquens, ἁλμεύεται ὡς ἐλαία, Muria condiuntur vt oliua, vel In muria seruantur. Passiuũ Ἁλμεύομαι, vnde participium ἁλμευθεὶς apud eundem lib. 2. cap. 127, pro In muria seruatus. HINC Ἅλμευσις, εως, ἡ, Muria, Dioscor. lib. 3. cap. 91, ταριχεύεται δὲ καὶ εἰς τὰς ἁλμεύσεις. vbi ἁλμεύσεις appellat quod alibi ἁλμαίας. Quanquam, si vim huius vocabuli spectemus, aliud potius significare debet. nam quum ἁλμεύω significet Muria condio, aut In muria seruo: ab eo factum nomen ἅλμευσις sonaret propriè ipsam actionem seruandi in muria: vt & ἁλμευτὴς eũ significat qui ita seruat. EST enim Ἁλμευτής, οῦ, ὁ, Qui condituras quasdam facit in muria, Qui in muria seruat quæpiam, quæcunque sint. Sed intelligere oportet Qui artem ita seruandi profitetur. Salgamarius apud Dioscoridem vertitur, lib. 1, cap. 27, ξηράναντες γὰρ αὐτὴν ἐπ' ὀλίγον οἱ ἁλμευταί, εἶτα ἀφεψήσαντες, ἀποβρέχουσιν ὕδατι ψυχρῷ.

¶ Ἁλμυρός, οῦ, ὁ, Salsus, Salsuginosus, ἁλικός: vt à τὴν ἅλμη fit

τολμηρὸς, & αἰτηρὸς ab αἴτη, sic ἀλμηρὸς ab ἅλμη, & verso η, in υ, ἀλμυρὸς, vt habemus apud Etymologicum. Homerus ἀλμυρὸν ὕδωρ, id est salsam aquam, appellat marinam aquam, Od.ι, -ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ. Alibi θαλάσσης addit, id est maris: vt Od.μ, Δεινὸν ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Apud Xenophontem ἁλμυρὰ ὄψα, salsa opsonia, Pæd.6, ὄψα δὲ χρὴ συνεσκευάσθαι ὅσα ἐστὶν ὀξέα ἐπιπλεῖστον, καὶ δριμέα, καὶ ἁλμυρά. ‖Significat ἁλμυρὸν etiam amarum. certè ἁλμυρὰ δάκρυα secūdum Hesychium exponere possumus amaras lacrymas. ait enim, ἁλμυρὰ δάκρυα, χαλεπὰ ἢ πικρά. Nisi fortè quis πικρὰ δάκρυα interpretari malit acerbas lacrymas. Antea locum Homericum protuli in quo ἅλμην πικρὴν dicit. Dicuntur itidem metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones, vt Erasmus exponit. nam hæc Athen. lib.3 verba, δεῖν λέγων ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν, interpretatur, Dicens amaros sermones dulcibus lymphis oportere diluere. Vide prouerbium, Marinam auditionem fluuiali abluit sermone. Ab hoc autē ἁλμυρὸς, vel à fœminino ἁλμυρά, aut potius à deriuato ἁλμυρίς, fit vocabulū Gallicum *saulmure*. Et ita nos integrum retinuimus id ex quo (vt opinor) Latini per apocopen suum Muria fecerunt.

C. Ὑφάλμυρος, Subsalsus, Salsuginosus. ὑφάλμυροι τόποι, Loca salsuginosa Hermolao, Terræ salsæ, Ruellio. Diosc. lib 3, cap.153, φύεται ἐν ὑφαλμύροις τόποις καὶ ἀνηλίοις, γινομένῳ ὑφαλμος.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Salsuginosus. vt ab ἅλμη fit ἁλμώδης.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, Salsugo, ἁλυκότης. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, Idem. vt ex ἁλυκὸς non solùm ἁλυκότης, sed & ἁλυκὶς dicitur. Theophrastus, ἐν τῷ κελύφει γὰρ ἡ ἁλμυρίς.

Ἁλμυρίζω, Salis saporem refero. ET Ὑφαλμυρίζω, Aliquantum vel aliqua ex parte saporem salis refero. Plut. in Causis naturalibus, διὸ καὶ πιεῖν ἰσχυρῶς ἐν τοῖς ἀπέπτοις Ἀπολλώνιος ἐκέλευε μὴ γλυκεῖ μηδὲ χονδρῷ τρέφειν, ἀλλὰ τοῖς ταριχευτοῖς καὶ ὑφαλμυρίζουσι.

ΑἸΓΙΑΛΟ͂Σ, ῦ, ὁ, Litus, Ora maritima. Hac voce αἰγιαλὸς vtuntur & poetæ & prosæ scriptores. vt ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς, Athen. ex Theophrasto. Schol. Sophoclis vult ἀκτὴν esse κρημνώδη τόπον ἐν θαλάσσῃ, at αἰγιαλὸν vocari τὸ ἐπίπεδον καὶ ὁμαλόν. Quod autē ad etymum huius nominis attinet, alii παρὰ τὸ τὴν ἄγαν γείτονα εἶναι τῆς ἁλὸς, alii ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν αἶγας ἀλλαγῶς deduxerūt: ex quibus etymis hoc quidem, ineptum & ridiculū videtur, si sensus spectetur: illud autem, nimis coactum, si ipsarum literarū ratio habeatur. ‖ In vulg. lex. αἰγιαλὸς exponitur etiam In littore habitans: sed falsò.

Αἰγιαλὸς, variorum locorum nomen, de quibus consule Strabonem, Stephanum & Eustathium. Item fluuii Achaiæ nomen, & τῆς παραθαλασσίας πόλεως τῆς Πελοποννήσου, apud eundē Eustathiū. Plinius libri 4, caput 5 ita orditur, Achaiæ nomen prouinciæ ab Isthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter vrbes in litore per ordinem dispositas. ET Αἰγιάλεια item regio ab Ægialo fluuio dicta, eiúsque incolæ Αἰγιαλεῖς, vt scribit idē Eust. Fuit & vxor Diomedis Αἰγιάλεια dicta.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, & Αἰγιαλῖτις, ιδος, ἡ, Litoreus, Litorea, vt αἰγιαλῖτις ἄμμος, litorea arena. Diosc. lib.5. Et αἰγιαλῖτιν χηλὴν dixit Archias in Anthol. epigr. Exponitur etiam In litore habitans. ET Παραιγιαλίτης, pro eodem, vt quidem exponitur in hoc Athen. loco, κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις κεστρινίσκοις.

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem. ET Αἰγιαλεὺς, in vulgat. lex. ex Alciphr.

Αἰγιαλῖδες, αἱ, (in vulg. lex.) Membranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorū subalbidæ. Sed hæc significatio mihi suspecta est.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, Lucus, vt interpretatur Plutarchus in Romulo. quare quum dicit Hesiodus ἱερὸν ἄλσος, superuacaneum est ἱερόν. Od.ζ, -ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. id est, lucum Mineruæ. Od.ι, -ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου Ἀπόλλωνος. id est luco Apollinis. Plutarch. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exponunt etiam Saltus, vel Nemorum saltus.

A C. Ἀλσοκόμος, ου, ὁ, Saltuarius. vt Bud. exponit apud Pollucē; pag.285. Vulg. autem lexica ἀλσοκόμοι interpretantur etiam Lignatores, Frondatores. Sed non dubiū est quin ἀλσοκόμος ab ἄλσος & κομεῖν dicatur qui luci curam gerit, & eius est custos. A Budæo autem Saltuarius redditur; eo modo quo ἄλση quosdam interpretari Saltus paulo antè à me dictum est. ET Ἀλσοκομικοὶ, apud Pollucem, ibidem.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vt ἀλσώδεις τόποι apud Athenæum libro 11, Loca lucorum amœnitatem imitantia. Apud
B Dioscoridē autem Ruellius ἀλσώδεις τόπους interpr. lucos. Dicūtur etiam ἀλσώδη, Quæ per lucos melius proueniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, Nemorum nymphæ, Apoll. Rhodio.

¶ Ἀλσίνη, Alsine, herba quæ ita vocata est quòd in lucis nascatur: διὰ τὸ σκιεροὺς καὶ ἀλσώδεις φιλεῖν τόπους, inquit Dioscor. lib. 4, c.87. vbi & μυὸς ὦτα (id est muris aures) appellari tradit. Meminit & Theophr.

ἌΛΦΑ, Primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur autem & pro eo qui primus sit seu
C primas teneat aliqua in re, vt à me initio huius libri dictum est.

¶ Ἄλφω vel Ἀλφαίνω, Inuenio. ab alpha deductum secundū nonnullos, secundum quosdam contrà, ἄλφα ab ἀλφαίνω, vt in huius libri principio diximus. Hoc verbo ἀλφαίνω vtuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menander. Habetur & in hoc versu Euripidis in Medea, qui citatur ab Aristotele in Rhetoricis, φθόνον γὰρ ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Altero autem ἄλφω vsus est Homerus Odyss.ο, -ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι. Vbi tamen Eustath.
D vult ad ἀλφέω factum esse eodē modo quo δούπησα habetur & ἔδουπον, ἐκτύπησα & ἔκτυπον, item ἐχραίσμησα & ἔχραισμον. Habetur & Od.ρ, — ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il.φ, -ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνω pro eodem dicitur [illegible] mendum non est apud Hesychium.

Ἀλφαίω idem quod ἀλφαίνω siue [illegible] Hesych. Atque ab hoc verbo fuerit fortassè [illegible] ductum Ἄλφαισις, quod ab eodem explicatur μάθησις τῆς ζωῆς, id est disciplina vitæ. quum tamen secundum deriuationem hanc videa-
E tur debere simpliciter significare εὕρεσιν, id est inuentionem.

Ἀλφαδέω, ῶ. Idem. Nam apud Hesychium legitur, Ἀλφαδεῖ, εὑρίσκει. καὶ Ἀλφαίνει. Ἀλφαίνει τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed suspectum fuerit alicui fortassè Hesychii exēplar, atque haud scio an immeritò.

Ἀλφάζω, Excogito. Ἀλφάζω, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus. quem citare cogor, quòd vnde hæc descripserit non inueniā.

¶ Ἀλφέω, ῶ, Inuenio. Idem quod ἀλφαίνω, & sequentia. vnde ἀλφηστὴς factū est, vt Etymol. & Eustathius aliique scho-
F liastæ tradunt. & hic geminum esse docet præteritum, ἀλφήσω & ἀλφέσω: ex ἀλφήσω deriuatum ἀλφηστὴς, ex ἀλφέσω autem ἀλφεσίβοια. Idē ἦλφον vult esse aor.2 ex ἀλφέω ἀλφῶ, factum eodem modo quo ἔδουπον dicitur & ἐδούπησα, vt modò dictum fuit.

Ἀλφὴ, Vide in Ἀλφηστής.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, Inuentor, Excogitator. Fit à proximè præcedente verbo ἀλφῶ. Hesiodus aliquot versus his claudit verbis, ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quòd artes & scientias excogi-
G tauerint atque inuenerint.

Ἀλφησταὶ item dicuntur (vt scribunt Etymol. & Hesychius) οἱ ἔντιμοι, id est honorati viri. Videntur autem hanc quoque dare huic nomini significationem quòd ἀλφὴ secundum eos sit idem quod τιμὴ, id est honor. an verò & hoc ἀλφὴ (à quo deducitur ἀλφηστὴς quum significat ἔντιμον) sit ab ἄλφα, viderint alii. Ab Hesychio certè exponitur nō solùm τιμὴ & ὠνὴ, id est honor, pretiumue rùm etiā εὕρεσις, hoc est inuentio. Sed apud Hesychiū corruptè legitur τιμὴ, ὤνη, pro τιμὴ, ὠνή. Ita enim apud
H eum repono. Notandum est etiam ἄλφη scribi apud eū, non ἀλφή. & ἀλφηστὰς homines ab eo exponi non solùm honoratos, sed etiam reges. item ἀμείπτας.

Ἀλφησταὶ pisces quidam, à quibus homines etiam petulantes & in venerem proclines appellati fuerunt ἀλφησταί. Vide Athen. Etymol. & Eustathium.

Ἀλφ

C. Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, ad verbum, Quæ boues inueniunt, ab ἄλφω & βοῦς. Apud Homerum dicuntur παρθένοι (id est virgines) ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inueniant, à quibus munera accipiāt boues potissimùm. Fuisse enim boues præcipuas opes antiquorum, ex aliis eiusdem poetæ locis discimus. De formatione autem huius nominis, videlicet an ab ἄλφω sit barytono pro ἀλφέω, an ab ἀλφέσω futuro ipsius ἀλφέω, vide apud Eustath. Etymologistes vult ἀλφόβοια præcessisse ἀλφεσίβοια: quem etiam adi.

¶ Ἀλφεσίβοιος, ου, ὁ, Nomē propriū pastoris apud Theocritum, itidem ab inueniendis bobus dicti, sequendo modò positam etymologiam.

Ἀλφεσίβιοι, cum ι simplici in penultima exponitur ab Hesychio αἱ βίους ἀλφαίνουσαι.

C. Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Inuenio. ἐξάλφεις, εὑρίσκεις, Hes. Apud eūdē vide & aliā verbi ἐξαλφήσεις significat.

ἌΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, Farina hordeacea, propriè: vt ἄλευρον, triticea. Plato lib. De rep. 2, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Hinc & πολυάλφιτος κριθή, apud Theophrastum, hordeum multam farinam reddens. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Od. β, Εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς. ‖ Budæus annotat ex Etymologiste & Dioscoride ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: vt ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam identidem vertere. Hæc Budæus. Ego existimo Hesychiū quoque tale quid significare voluisse: sed his eius verbis, ἄλφιτον, τὸ ἀπὸ νέας κριθῆς ἢ σίτου πεφυρμένον ἄλευρον, deprauationem subesse, ac pro πεφυρμένον legendum esse πεφρυγμένον contendo. Scribit verò & Marcellus in Dioscoridem, medicos peculiariter ἄλφιτα accipere pro farina hordeacea aqua humoréve alio macerata: quæ polenta est. Cæterùm ἄλφιτον Pliniū vertisse Polentā comperio cum alibi, tum in interpret. his Dioscoridis verbis de palustri lente it … ntis, πάσαις φλεγμοναῖς … ἐρυσιπέλασι … ποδάγραις … καταπλασσόμενος, καθ' ἑαυτόν τε καὶ σὺν ἀλφίτῳ. … ita reddit, Propter quod collectionibus illinitur, & maximè podagris, & per se & cum polenta. Huius autē vocis ἄλφιτον eam sequutus sum etymologiam quæ ab ἀλφῶ seu ἄλφω eam deducit, quam inter alias habes apud Eust. pag. 868, & 1445.

Ἄλφιτα plurali numero, Victus, Ad victum necessaria. vt τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare. Aristoph. in Nubibus, Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me iuuabunt numeri [siue modi] ad quærendum victum? Quem versum citat Erasmus in prouerbio τί πρὸς τἄλφιτα; id est, Quid ad farinas? annotans poetis esse familiare ἄλφιτα pro victu próque re familiari ponere. & de re aliqua quæ non sit de pane lucrando (vt vulgò loquuntur) dici rectè, οὐδὲν πρὸς τἄλφιτα. Hæc Erasmus. Sed sciendū est nō poetas duntaxat (intelligo autem comicos) ita vsos esse hoc nomine, sed & prosæ scriptores interdum. Luc. in Gallo, προσδεῖ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. Sic autem Gall. dicimus *Gangner son pain*: item *C'est mon gangne-pain*. Idem Erasmus in prouerbio, Ne verba pro farina, annotat, veteres quicquid ad victum pertineret, ἄλφιτα vocasse. ‖ Reperitur autē in alio loco Aristoph. ἄλφιτα pro οὐσία: vbi dicit, εἴπερ κύριος τῶν πατρῴων ἀλφίτων. nā hîc πατρῷα ἄλφιτα (ad verbum paternas farinas) vocat τὴν πατρῴαν οὐσίαν, paternā substantiam.

Ἄλφι per apocopen pro ἄλφιτον apud poetas interdum reperitur. Vide Hesych. & Suidam.

Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, Farinam faciens. Ἀλφιτεῖς, οἱ τὰ ἄλφιτα ποιοῦντες. Ὑπερίδης. Suidas.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, Pistrinum. Bud. ex Polluce.

C. Ἀλφιταμοιβὸς, οῦ, ὁ, Venditor farinæ. ad verbū, Permutator farinæ. ex ἄλφιτον & ἀμείβω. Ab Hes. exponitur ἀλφιτοπώλης. Aristoph. Nubibus, ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ. vbi sch. ait, ἀλφιταμοιβὸν dici de eo qui vendit farinas, aut farinas argento permutat. vt (inquit) ἀργυραμοιβοὶ dicuntur οἱ ἀντὶ ἀργυρίου κέρματα ἀμείβοντες.

C. Ἀλφιτόμαντις, εως, ἡ, Quæ è farina vaticinatur. Expono autē Quæ vaticinatur, quia & Hes habet μαντευομένη, nō μαντευόμενος Ita enī apud eu legitur, Ἀλφιτόμαντις, ἀλφίτοις μαντευομένη. & paulo pòst Ἀλφιτοσκόποι exponit ἀλφιτομάντεις, vbi Ἀλφιτοσκόποι legēdum existimo. Dicetur aūt ἀλφιτοσκόπος ille vel illa quæ vaticinatur ex inspectione farinæ. nā ad verbū ἀλφιτοσκόπος sonat farinæ inspector: vel inspectrix, si de muliere intelligēdū sit. vt vetula quædam memoratur apud Theocritum κοσκινόμαντις.

C. Ἀλφιτοποιὸς, οῦ, ὁ, Faciēs farinā, Cōfector farinæ. modò aūt ex Suida retuli ἀλφιτεῖς dictos ab Hyperide farinæ cōfectores. HINC Ἀλφιτοποιΐα, Farinæ cōfectio. Apud Xenophontem, ἀπομν. 2. Molituram à Plinio dici volūt ἀλφιτοποιΐαν. ‖ Item Ars conficiendæ pultis sic vocabatur, vt in vulg. lex. Græcol. annotatum est.

C. Ἀλφιτοπώλης, ου, ὁ, Farinæ seu farinarū vēditor. quē ἀλφιταμοιβὸν etiā appellari, modò dictum est. Ἀλφιτόπωλις, gen. fœm. Farinæ venditrix. Erat Athenis ἀλφιτόπωλις στοὰ, farinæ venditrix porticus. quā ædificarat Pericles, vt tradit Aristoph. enarrator. Videtur aūt esse eadē ἀλφιτόπωλις στοὰ quæ ab Hesychio vocatur ἀλφίτων στοά. exponit enim, ἐν ᾗ τὰ ἄλφιτα ἐπωλεῖτο.

C. Ἀλφιτοσιτέω, ῶ, F. ήσω, Pulte pro pane vescor, vt interpretatur Bud. in hoc Xenophontis loco, Pæd. 6, καὶ γὰρ ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμιγμένην ἀεὶ τὴν μάζαν ἐσθίει· καὶ ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον. Notandum est autem Xenophontem alibi quoque mentionem ἀλφίτων & ἄρτου seorsim fecisse: vbi ait, οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; τί δ' ἄρτοι;

C. Ἀλφιτοσκόπος, vide in Ἀλφιτόμαντις, paulo antè.

C. Ἀλφιτόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, adverbū, Farinæ colorē habēs. Ab Hes. exponitur, λευκὴ, πολιά. i. Alba, Cana. Exponit autē per fœm. Hes. quòd inuenisset de muliere dictum in eo vnde accepit loco.

C. Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. Hordeū multam farinam reddens.

C. Διαλφιτόω, Farina conspergo. Aristoph. Nubibus, Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὸν κάρδοπον.

ἍΜΑ, aduerb. tēporis. Vnà cū, Eodē tēpore. ἅμ' ἠελίῳ Cic. interpr. Pariter cū sole, in hoc Arati versu, οὐκ ἴδε κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα. Idē alibi Simul vertit. ἅμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. Mecū. ἅμα τῇ μητρὶ, vnà cū matre. Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Id est, Cæterùm postquā in aciē instructi fuerūt cū ducib⁹ singuli. vel Vnà cū ducib⁹. Quē versum Ammonius citat, ostēdere volēs ἅμα accipi pro κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. i. eodē tēpore: & ita differre ab ὁμοῦ, quod significat Eodem loco. Videtur & aliqua loci significatio subesse aliquando aduerbio ἅμα. vt quū ego de quopiā dico, ἅμ' ἐμοὶ τοῦτο ἐποίησεν, Mecū hoc fecit: de eo quod fecerit nō solū eodē tēpore, sed quū esset eodē in loco quo ego. Quinetiam Eust. ἅμα esse ait aduerb. tēporale simul & locale in hoc versu Hom. Δεσποίνας ἅμ' ἕπεσθαι ἀνακτορίῃσιν ἐπέσθω. Certū est tamē interdu necessariò ad tēpus referēdū esse ἅμα, & quidē ad tēpus solū, nō itē ad locū. Vt in exēplo quod affert ipse Ammonius & alii quoq; grām. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ. Nā si hîc ὁμοῦ pro Simul. i. eodē loco, aliquis intelligat, meritò ridebitur. quomodo enim Anacharsis Scytha & Solon Atheniēsis eodē loco nati dicātur? Interpretari ergo necesse est dictū illud ita, Solō eodē quo Anacharsis tēpore natus est, vel Solō & Anacharsis eodē tēpore nati sunt. Citat verò Ammonius & hunc eiusdē Hom. versū, in quo ἅμα apertè pro Eodē tēpore capitur casum nullū habēs, Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

Ἅμα huic vel illi dat. iunctū, variè redditur Latinè. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, Simulatq; dies illuxit, Diluculo, Prima luce. Xen. Pæd. 2, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τοὺς ἡμίσεις μὲν τῶν πεζῶν ἔχων. Plut. in Publicola, ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἐξελαύνειν ἔμελλον. Eust. in Hom. ait eius posteros dixisse ἅμα ἡμέρᾳ pro eo quod ille dixit ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι. i. ad verbū, Vnà cū sole oriēte. sicut ἅμα ἡλίῳ καταδύντι, apud eūdē Vnà cū sole occidēte. Addit verò & ἠῶθεν Hom. quod est aduerb. significās Mane, Hora matutina, Matutinò, aduerb. Il. σ, Ἠῶθεν γὰρ θωρηχθέντες ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. Vbi Eustath. annotat, hæc verba ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι esse aduerbii ἠῶθεν epexegesin. ‖ Pro ἠῶθεν aūt dicitur potius in prosa ἅμα ἕῳ, Prima luce, Sub exortum auroræ, Summo mane, Summo diluculo, Primo mane, si dici itidem posset. Ad verbum, ἅμα ἕῳ, apud Thuc. Cum aurora, vel Vnà cum aurora,

Cum diluculo. Homerus dicit ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι. Odyss. ξ, — ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι ἦλθον. Et Il. ω, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι ὄψεαι. ad verbum, Cum apparente aurora: sed aptius dicetur exoriente, vel, Simulatque exorta fuerit aurora. In illo autem loco Odyss. ξ, vertendum non Exorta fuerit, sed, Exorta fuit. ‖ Sic dicitur & ἅμα τῷ ἦρι, Ineunte vere, apud Thucydidem, vbi scholiastes supplet ἀρχομένῳ. ‖ Apud eundem scriptorem ἅμα τειχισμῷ, ad verbum, Vnà cum muri ædificatione, exponitur, Dum murus fiebat. Sic & ἅμα τῷ συμποσίῳ παρεστάτει. Quanquam ἅμα Dum, siue Interim dum significat potius quando iunctum est participio, vt paulo pòst dicetur. Quòd si ita exponendum est ἅμα τειχισμῷ, talem habebit significationem ἅμα ibi qualem hîc quũ dicitur, ἅμα τῷ συμποσίῳ παρεστάτει: nam & in hac oratione ἅμα συμποσίῳ interpretantur, In ipso conuiuio. ‖ At ἅμα τομῇ, ad verbum, Cum incisione, pro Simulatque incisio facta est. atque hæc est frequentior huius aduerbii significatio, quum huiusmodi datiuis nominum actionem significantium iungitur. ‖ Ἅμα πνοιαῖς πέτεσθαι apud Hom. Eustathius ait esse pro ὁμοίως τῇ πνοῇ, id est Similiter flatibus venti volare.

A

B

C

Ἅμα cum verbo, vt ἅμα τῷ φανῆναι, Simulatque visus est, Quũprimum apparuit. Chrysostomus, ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε καὶ ἀπορίᾳ συνεσχόμην, Ego, simulatque rumorem hunc accepi, metu ac dubitatione correptus fui. vel Me, audito hoc rumore, corripuit statim timor & dubitatio. Itẽ ἅμα cum præsenti infinit. Pl. De poet. aud. ἐπὶ τὸ μᾶλλον ἐθιστέον αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν. Item cum subiunctiuo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Platonem De legibus, Simulatque ad pubertatẽ venerit.

D

Ἅμα cum participio. Xen. Hell. 4, ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐσουδῦτει, id est Dum hæc diceret, Inter loquendum. Sic Pædiæ 1, ἅμα δὲ ταῦτα λέγοντα, πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν. Quod loquendi genus immutauit eodem libro, dicẽs, ἐδίδου τε ἅμα τοῖς παισὶ καὶ ἅμα ἔλεγε, pro ἐδίδου τε ἅμα τοῖς παισὶν ἅμα λέγων. Sunt tamen qui hoc loquendi genus aliter exponant: vt in hoc Luciani loco qui est in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, exponitur ἅμα λέγων, simulatque dixerat. At ego interpretandum puto vt in præcedentibus locis, Dum hæc diceret, Interim dum hæc diceret, vel Inter loquendum hæc. Atq; à meis partibus stat Budæus, qui ἅμα διώκοντος vertit inter vehendum, in hoc Plutarchi loco in Cæsare, ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένων. At quum ἅμα iungitur cum participio præteriti temporis, vel aoristi, tunc verò quin per Simulatque reddatur non repugno. vt ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρόν, Simulatque igitur accepit, aliquantisper conticuit.

E

Ἅμα, aut ἅμα τε sequente καί, vno verbo interiecto, aut etiam pluribus. Demosthenes, ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσαμεν, Simulatque audiuimus aliquid, cõstituimus. Tale est illud, ἅμα δὲ ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Ἀλκιδάμας, Hæc simulac dixisset Cleodemus, irruit Alcidamas. Chrysost. De orando Deo, ἅμα τε προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ καὶ σωτηρίας ἔτυχε. Simulatque ad pedes Christi procubuit, salutẽ est adepta. Aristides, ἅμα γὰρ δὴ ἐκεῖνοί τε ἐδέχοντο, καὶ τοῦτον οὐκ ἐλελήθει, id est (Budæo interprete) Simulatque enim illi Herculem vt deũ admiserunt, hanc ciuitatem id non latuit. Itidẽ cum præterito imperfecto, apud Isocratem in Paneg. ἅμα γὰρ ἡμεῖς τε τῆς ἀρχῆς ἀπεστεροῦμεθα, καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγίγνετο. In loco autẽ Demosthenis paulo antè citato erat ἅμα cum præterito, καί cum præcedenti: ecce vtranque particulam cum præsenti, apud Plutar. De primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπέσβεσε πολλὴ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον. id est (Turn interpr.) Nam simulac magna vis eius excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. Sic Æschines, ἅμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, Simulatque præconis voce pronuntiat, aufert. Quanquam hic fortasse nihil necesse fuerit ἅμα vertere Simulatque: quum possit commodè verti Simul, Eodem tẽpore. Reperitur verò ἅμα sequente καί itidẽ cũ participio. Chrysostomus, διδάσκει δὲ καὶ ὁ λῃστὴς, ἅμα τε προσπεσὼν τῷ θεῷ καὶ καθαρθεὶς εὐθέως. ‖ Ἅμα sequẽte

F

G

H

δὲ in altera parte orationis, vide in versu Homerico qui est in proximè sequente annotatione.

Ἅμα geminatum, in hoc prouerbio, ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. id est ad verbum, Simul verbum, Simul opus, pro Simul & dictum & factum. Aut breuius & elegantius, Dictum, factum. quod ex Homerico hoc versu manasse aiũt, Il. τ, Αὐτίκ' ἔπειτ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

Ἅμα otiosum alicubi notat apud Thucydidẽ scholiastes.

¶ Ἀμυδις, aduerbium Æolicum, idem valens quod ἅμα, pro Simul, Vnà, Pariter. & ex eo factum, vt vult Orus apud Etymol. Eiusdem autem esse formæ cuius ἀλλυδις, testatur Eustathius: qui & tenuari dicit (licet ἅμα aspiretur) quòd sit Æolicum. Hom. Il. κ, — ἀλλ' ἀμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους. Il. υ, — τῇ δ' ἀμυδις μίχθη μένος ἄρτο δ' αὐτή. Et Od. ξ, Ζεὺς δ' ἀμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. Vbi obserua ἀμυδις sequente particula καί, sicut & alibi: vt Od. δ, Μνηστῆρες δ' ἀμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων. Itidem Od. ε, Μή μ' ἀμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρση, &c. His autem in locis commodius redditur per Pariter. ‖ Ἀμυδις ab Hesychio exponitur duntaxat ἅμα & ὁμοῦ, & à Suida ὁμοῦ solùm: sed quidam exposuerunt etiam ἐξαίφνης.

Ἅμαξα, ης, ἡ, Currus, Plaustrum. Reperitur etiam tenuatum. vnde πλεόθην ἐπ' ἄμαξαν, non ἐφ' ἄμαξαν. & αἱ δ' ἐπ' ἀμαξιτόν. item κατημαξευμένον. pro quo postea dixerunt Attici καθημαξευμένον. Legitur verò & apud Hesiodum, δούρατ' ἀμάξης. item, ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας. Nonnulli illam cum spiritu tenui scripturam, Æolicam esse dixerunt. Addit autem Eustathius, tenuari secundum hanc etymologiã, παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, id est, Ab aduehendis messibus: aspirari autem secundum hanc, παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. Ego multo pluribus in locis aspero spiritu notatam hanc vocem reperi[illegible] si mihi quoque meam afferre etymologiam [illegible] ἄμαξαν dictam esse dixerim ἐκ τοῦ ἅμα ἄξαι, quòd curru seu plaustro plures simul vehi possint. Quid autem [illegible] quoque diuinationem meam proferre vetat? Frequens est autem hæc vox apud vtrosque scriptores. Odysseæ ζ, Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην ὥπλεον, ἡμιόνους θ' ὕπαγον ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ. & Od. ι, Ἅμαξαι τετράκυκλοι, id est Currus quatuor rotarum. Legitur verò & apud Herodotũ ἅμαξα τετράκυκλος. ‖ Prouerbium est ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, De plaustro loqui, de quo consule Erasmum.

Ἅμαξα, Septentriones. Gell. lib. 2. cap. 21, Et quid inquam, vos opici dicitis mihi quare quod ἅμαξαν Græci vocant, nos septentriones vocamus? Paulo pòst, Itaque hoc sidus quod à figura posituráq; ipsa, quia simile plaustri videtur, antiqui Græcorum ἅμαξαν dixerunt, nostri quoque veteres à bubus iunctis septentriones appellarunt. id est à septem stellis, ex quibus quasi iuncti triones figurant. Præter hanc (inquit) opinionem, &c. Hæc ex Gellio. Seruius quoque subindicat axem dixisse Virgilium pro septentrione ex Græcæ vocis ἅμαξα imitatione. nam in hoc hemistichiũ Georgic. 2, — qua terga obuerterit axi, annotat, Axi, septentrioni. nam Græcè ἅμαξα dicitur. Idem verò & alibi ab eo annotatur. Hom. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

C. Ἁμαξόβιος, ου, ὁ, siue Ἁμαξοβίτης, In plaustro viuens. ἁμαξόβιοι siue ἁμάξοικοι dicũtur Scythæ, ἁμαξόβιοι, In plaustris viuentes: ἁμάξοικοι, In plaustris habitantes, vel, In plaustris domos suas habentes.

C. Ἁμαξοκυλισταί, quidam Megaris appellati quasi ἁμάξης κυλισταί, currus deuolutores, vt ex historia colligo quã Plut. in fine κεφ. Ἑλληνικῶν refert.

C. Ἁμαξοπηγός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Plaustri siue Plaustrorum compactor, Curruum fabricator. Ex ἅμαξα & πήγνυμι. Alio nomine ἁμαξοποιός siue ἁμαξουργός.

C. Ἁμαξοπηγία, Plaustrorum fabricatio.

C. Ἁμαξόποδες, ων, οἱ, Ad verbum, Plaustripedes. Vitruuius lib. 10, ait hoc nomine vocari arbusculas in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Apud Pollucem scriptũ est ἁμαξίποδες. Ait autẽ ὑποπίπτει δὲ αὐτοῖς [τοῖς θαιροῖς] ξύλα, ἃ καὶ καθαράιας ὀνομάζει.

οἷς ἐφαρμόζονται οἱ ἁμαξήποδες, ἀφ' ὧν ὁ ἄξων ἕλκεται στρεφόμενος. Apud Hesych. legitur ἁμαξίποδες per ι. A

C. Ἁμαξοποιός, ὁ καὶ ἡ, Plaustri fabricator. qui & ἁμαξοπηγός. sed ἁμαξοπηγός sonat ad verbum, Plaustri compactor: ἁμαξοποιὸς aũt Plaustri factor, siue confector.

C. Ἁμαξουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ex ἅμαξα & ἔργον, Idem quod ἁμαξοποιός. HINC Ἁμαξουργία, Plaustri cõfectio, Plaustri fabricatio.

C. Ἁμαξηδόνια, ων, τὰ, Clauiculi qui obstant ne rota currus exeat. alio nomine ἐνήλατα. Eustath.

C. Ἁμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vehicularis via, Plaustraria via. Idẽ n quod ἁμαξιτός. Fit ex ἅμαξα & ἐλαύνω Subauditur autem ὁδὸς cum hoc nomine, vt cum ἁμαξιτός. B

C. Ἁμαξήποδες, ων, οἱ, Vide Ἁμαξόποδες paulo pòst.

C. Ἁμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἁμαξιαῖος, Plaustrarius, Plaustralis. vt ἁμαξήρης τεῖχος apud Euripidem, via plaustraria: ἁμαξιτὸς etiam dicta & ἁμαξήλατος.

Ἁμαξία, vel potius ἁμαξιά, ᾶς, ἡ, Via qua plaustrum agitur. ἁμαξεία autem vide post ἁμαξεύς.

Ἁμαξιαῖος, ου, ὁ, Plaustralis, Plaustrum implens. vt ἁμαξιαῖοι λίθοι, saxa grandia & plaustrum implentia, apud Xenophontem Hellenicῶν 2. Possumus verò & ingentia saxa interpretari. Sæpe enim subest aliqua hyperbole huiusmodi adiectiuo. Sic γόγγροι ἁμαξιαῖοι, apud Athenæum, lib. 7. ‖ Ἁμαξιαῖα, inquit Erasmus, id est plaustralia, Græci vocant magnifica, fastuosáque: à plaustris ducto nomine. Hæc Erasmus. quæ sequẽs aliquis, ἁμαξιαῖα ῥήματα interpretetur verba magnifica & fastuosa: non malè etiam (Horatiano verbo vtens) sesquipedalia. Nisi fortè ἁμαξιαῖα dicta ob prolixitatẽ (id est quòd multarum essent syllabarum) potius quàm ob eũ quẽ præ se ferrent fastum. C D

Ἁμαξικός, ῦ, ὁ, Plaustralis, id est Ad plaustrum pertinens. ‖ Exponitur etiam Plaustrarius, siue Carpentarius.

Ἁμαξίτης, ου, ὁ, Plaustralis, Curulis. vt quidam in Anthol. epigr. ἁμαξίτην φόρτον vocat [illegible] onus, siue pondus. id est quod curru vehitur.

Ἁμαξιτός, ῦ, ἡ, Via vehicularis, via plaustraria, Via per quã agitur currus, vel agi potest. Apud Herodotum, Spatii quantum opus est ad agendum currus. Vnde & appellata sic fuit via publica, ὁδὸς δημοσία, Suid. Hesychius. Militaris via exponi potest. λεωφόρος à Græcis alio nomine dicitur. Euripides autem ἁμαξήρη τεῖχον appellauit. Il. χ, Τείχεος αἰὲν ὑπὲκ καθ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Xenophon Hell. 2, ἐχώρουν κατὰ τὴν ἐς τὸν πειραιᾶ ἁμαξιτὸν ἀναφέρουσαν. Apud eundem Hellen. 7, ἁμαξηττὸν per η legimus. & vtranque scripturam in vulg. lex. Græcol. annotatam habemus. quum tamen in Homeri loco dubia non possit esse scriptura, vtpote ι tantum admittente, quod possit corripi. In iisdem verò lexicis ἁμαξιτὸς exponitur etiam Orbita: quũ tamẽ orbita longè aliud significet, id videlicet quod ἁρματροχιὰν Græci appellant. Sciendũ autem, quũ dicitur ἁμαξιτός, subaudiri ὁδός. A Suida citatur locus in quo est ἁμαξιτὸς ὁδός. E F

¶ Ἁμαξεύς, έως, ὁ, Aurigator, Auriga. ζευγηλάτης. Hes.

Ἁμαξεία, ας, ἡ, Onus quod vehitur curru, Sarcina quæ vehitur plaustro. ὁ τῆς ἁμαξῶν φόρος. Suid.

Ἁμαξεύω, Plaustrum duco, Aurigor. Plut. in Eumene, παρὰ τῶν μὲν ἁμαξευόντων διὰ πενίαν. Arrianus, ἐπὶ τῷ μὲν ἀροτριᾶν, τῷ δὲ ἁμαξεύειν. id est, Et huic quidem arare, illi autem aurigari. ‖ Philostratus ἁμαξεύοντας Scythas vocat qui in curribus degunt. G

Ἁμαξεύομαι, Plaustro vehor. In vulg. lex. Græcol. ἁμαξευόμενος exponitur etiam Plaustris habilis.

C. Ἀναμάξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt τόπος ἀναμάξευτος, locus per quẽ agi plaustra nequeunt. q. d. Plaustris imperuius. Vtitur Herodotus.

C. Καθαμαξεύω, vel secundum antiquam scripturam Καταμαξεύω, compositum ex κατὰ & ἁμαξεύω. vnde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita. Hinc per metaphoram καθημαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triuiale, trãslatitium. Quæ expositio conuenit loco Suidæ in quo τετριμμένον exponit τὸ κατημαξευμένον καὶ πᾶσι γνώριμον. Scribo autem κατημαξευμένον per τ, vt apud eum habetur. Alibi autẽ καθημαξευμένος (scribens per θ) exponit τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος. quarum explicationum posterior H

mihi parum probatur. minimè certè videtur perinde conuenire ac prior. neque enim dicetur ὁδὸς ἐγγεγυμνασμένη via exercitata, sicut dicitur ὁδὸς τετριμμένη, via trita. nec σκώμματα καθημαξευμένα (id est triuialia scõmata) poterit quis explicare σκώμματα ἐγγεγυμνασμένα. Nec verò in hoc Æliani loco qui ibi à Suida citatur, γύναιον ἐκ Συρίας καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος, poterit γύναιον καθημαξευμένον exponi γύναιον ἐγγεγυμνασμένον: at τετριμμένον poterit. Itidem verò Latinè fortasse publicum prostibulum vel publici prostibuli corpus (veluti publica via) dici possit tritum. Quinetiam καθημαξευμένον in hoc Æliani loco, non malè (credo) interpretaretur aliquis Peruagatum.

C. Ἐξαμαξόω, in vulgat. lex. Conuitior, Maledico, quasi De plaustro conuitia fundo. ET Ἐξαμαξωμένος in iisdẽ, De curru delapsus: metaphoricè autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horũ autor non nominatur, quæ certè mihi suspecta sunt. Quũ autẽ ἐξαμαξωμένος in nonnullis scriptum sit (quod stare posse non video) in aliis peius etiam scribitur ἐξαμαξούμενος. Fortasse autem ἐξημαξωμένος scribi debuit.

Ἁμαξαία, Idem quod ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν. vt σεληναία pro σελήνη, & Ἀθηναία pro Ἀθήνη. Eustath.

¶ Ἁμαξίς, ίδος, ἡ, Plostellũ, Plostellulũ, Paruus currus. Eustathius autem ait veteres scriptum reliquisse ἁμαξίδα esse plostellum quod fit ad lusum puerilem. quæ significatio minus esset generalis. conueniret certè huic Aristophanis loco in Nubibus, vbi Strepsiades dicit Phidippidæ filio, Τούτου πριάμην σοὶ διόβολον ἁμαξίδα. Ibidẽ, Ἁμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο. id est, Plostella autem coriacea conficiebat. Vbi esse puto ἁμαξίδα plostellũ puerile: cuiusmodi illud cuius meminit Horatius hoc versu, Ædificare casas, plostello adiungere mures. Ita tamen vt inde colligi non possit ἁμαξίδα generaliter de quouis plostello ad quemlibet vsum comparato dici non posse. Ipse quidem certè enarrator Aristophanis simpliciter ait ἁμαξίδα esse μικρὸν ἁμάξιον, non addens illud εἰς παίγνιον τοῖς παισί. Hesychius quoque in ἁμαξίς, scribit, τὸ μικρὸν ἁμάξιον Ἀττικοὶ οὕτως καλοῦσιν. Plostellũlum autem potius interpretarer quàm Plostellũ: quia μικρὸν ipsi Græci addunt cum ἁμάξιον, quod Plostellum significat. Paruum enim plostellum est plostellulum.

Ἁμαξίς, Placentæ genus, in illum Aristophanis versum modò citatum, Τούτου πριάμην σοὶ διόβολον ἁμαξίδα, annotat eius enarrator, ἁμαξίς, Paruum plostellum, aut Placentæ genus. Suidas quoque ait placentæ genus esse quæ suo tempore κοπὴ diceretur. At Hes. præter plostellulũ significare scribit & vuæ gen⁹ ἀπὸ ἀναδενδράδος.

¶ Ἁμάξιον, ου, τὸ, Plostellũ, apud Suidam, Hesychium, Aristophanis enarratorem, & Eustath. in expositione vocis ἁμαξίς.

Ἀμάω, ῶ, F. ήσω, Meto. Aristoph. in Equitibus, ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens messem. Ἀμᾶν Eustath. quosdam ab ἅμα deriuasse tradit, vt esset ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. Etym. autem addit, ἀμᾶν quasi ἅμα σπᾶν. At Hesych. habet, ἀμᾶν, θερίζειν, ἀπὸ τοῦ ἅμα αἴρειν. Cæterùm quod alio spiritu notatur hoc verbum quàm ἅμα, à quo deriuari putatur, id in aliis etiam nonnullis vsuuenit. Frequẽti⁹ vsurpatur Ἀμάομαι vox passiua, in significatione act. Absolutè interdum. Hesiod. in Ergois, — γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμάασθαι. cum accus. vt idem ibidẽ, — ἵνα δ' εὔχροα καρπὸν ἀμάσθαι.

Ἀμᾶν siue ἀμάασθαι (vnde nostrate verbũ *amasser*) Colligere, Accumulare. Il. ω, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Apollon. Arg. 1, ἄασπιν ἀμήσαντες φυλλάδα. quo in loco, sicut & in proximè præcedente Homerico, notandũ ἀμήσαντες prima longa. quum potius corripiatur, vt in aliis hîc citatis locis videre est. Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται. id est, Alienũ laborẽ in suũ ventrẽ cõgerũt. Od. ι, Αὐτίκα δ' ἥμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος, Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε. vbi annotat Eustathius ἀμησάμενος esse pro συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών. vt (inquit) Vlysses φύλλα ἐπαμησάμενος ἐκαλύψατο, & Priamus ἐπαμησάμενος κόνιν κατεπάσατο. Videtur tamen vtrobique ἐπαμησάμενος esse potius Accumulans, vel Quum accumulasset.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι, Abscindere. quod & imitantes Latini (vt opinor) Demetere ita vsurparunt. vt Demeteret ferro, apud Horatium. Hesiodus in Scuto, — οἵ γε μὲν ἤμων Αἰχμαῖς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέτηλα. Hesychius ἀμήσαντα exponit simpliciter ἀποκόψαντα. At Eustathius in hoc loco Homeri Odyss. φ, — ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, vult esse pro Abscindentes facilè, tanquam plantam quæ ferro demetitur.

Ἀμᾶν siue Ἀμᾶσθαι, metaphoricè, Fructū & vtilitatem siue cōmodum decerpere. Plutarch. αὐτὴ ταύτης (ἔφη) τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, id est, Fructū libertatis decerpimus, Fruimur libertate, vel Fructum decerpimus, libertatis fruitionē. Sic & Latini suū Metere interdum vsurpant.

Ἀμάομαι, ὦμαι, Significat. pass. Metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι περκάζῃ σταφυλή.

Ἄμητος, ου, ὁ, cum accentu in prima, Messis, Ea quæ metuntur, vel Collectio frugum. Item, Ipsa metendi actio. Hesiodus sic exorditur suum ἡμερῶν opusculum, Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομενάων. Idem ibidem, Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφει. id est, Tempore messis, quū sol corpus arefacit. περὶ καιρῶν ἀμήτου, apud Lucianum, De metendi tēporibus.

Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, Messis tempus, Tempus reconditionis frugum, ὥρα ἀμήτου, vt in Hesiodi loco: καιρὸς ἀμήτου, vt in Luciani loco modò citato. Sequor autem Hesychiū, qui ita scribit, Ἄμητος, τῆς μὲν προτέρας ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τεθερισμένα· τῆς δὲ τελευταίας, ὁ καιρὸς τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν. id est, Ἄμητος, prima quidem acuta, Ipsæ fruges quas messuimus: vltima autem acuta, Tempus reconditionis frugum. At Eustathius & Suidas in contraria sunt opinione: ac re vera in quibusdam exemplaribus Hesiodi non ἀμήτου legitur, sed ἀμητοῦ, in citatis modò locis. Verùm nō parū apud me valet Hesychii autoritas, præsertim quum variorum autorum vetusta exemplaria obseruarim ita collocatos accentus habere, vt collocandos censet Hesychius. Cui vt assentiar facit & hoc quod ἄροτος itidē προπαροξυτόνως arationem, ἀροτὸς ὀξυτόνως arationis tempus significare comperiam: & quidem ea ipsa exemplaria quæ in loco Hesiodi ἀμητοῦ habent, nō ἀροτοῖο tamen habere, sed ἀρότοιο. quòd videlicet prior ille genitiuus deprauatus fuerit in iis, posterior integer manserit. nam eadem planè ratione qua scriberetur ἀμητοῦ, scribendum etiam foret ἀροτοῖο pro ἀροτοῦ ab ἀροτός. Est in νεατὸς ac νέατος eadē planè ratio. Quanquam existimarunt quidam hæc esse τῶν διϊλογουμένων quod ad accentum attinet, quòd in eo variare comperirent exemplaria. sed ego planè librariorum incuriæ hoc imputo, quod in optimis quibusque exēplaribus diligenter obseruatum hoc in accentu discrimen animaduerterim, eo quo præscribit Hesychius modo.

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, Messor. Iliad. λ, Οἱ δ' ὥς τ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν Πυρῶν ἢ κριθῶν. EST ET ἀμήτειρα f. apud Etym. quod significat mulierem quæ metit.

¶ Ἄμη, ης, ἡ, Falx messoria, vt vulgò exponitur. Quæ significatio optimè cōuenit deductioni ab ἀμᾶν. Exponitur & Sarculum. Ἄμη (inquit Budæus in Comment.) Instrumentum fossorium, quod lingua vernacula luchetum vocant, quo fossores aggerarii vtuntur. Æschin. in Ctesiph. ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Apud Plinium in epist. ad Traianum legitur hama aspiratum, Nullus in publico sipo, nulla hama. quod aliud instrumentum significare mihi videtur. Hactenus Bud. Sunt autem qui ibi pro instrumento ad incēdia compescēda sumi existiment. Apud Suidā, ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας, quod est inter Erasmica. Suidas ἄμην esse ait fabrile instrumentum: Etymologistes agricolarum aut architectorū instrumentū: dicens vel ab ἅμα aduerbio, vel ab ἀμᾶν posse deduci. Erasmus ab ἀμᾶν deducendū cēsuit. Apud Suidā ἄμη legitur tenuatum tanquā ab ἀμᾶν, & paulo post ἅμας aspiratū tāquā ab ἅμα. & apud Plin. hama est cū aspirationis nota, in modò citatis. • Sic & apud Cat. vbi hamā rusticis instrumētis annumerat. quāquam & ἀμᾶν ipsū quod tenuari cōstat, ab ἅμα deducūt gramm. ‖ Apud Hes. legitur ἄμη tenuatū, qui ait significare etiā σκάφην εἰς ἣν ἐβάλλοντο ἐρίφων πόδες πρὸς τὸ μὴ βαίνειν.

A C. Ἀπαμάω, ῶ, vel potius Ἀπαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Ἀπαμήσεται ἀποθερίσει, Hesych.

C. Διαμάω, ῶ, & Διαμάομαι, ῶμαι, Demeto. Et metaphoricè interdū (sicut Demetere capūt ferro apud Horat.) Il. γ, v. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. pro abscidit. ῥᾶον διέκοψε, καὶ δῆθεν ἐθέρισεν, inquit Eust. Polyb. autē διαμήσασθαι dixit pro Euerrere & accumulare, vt Bud. scribit p. 356. vbi & ex duobus Arriani locis affert διαμᾶσθαι τὴν κάχληκα. quē existimo Thucydidem in hoc loquendi genere sequi voluisse: apud quē legimus lib. 4. p. 130, ἀλλὰ

B διαμώμενοι τὴν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον δῆθεν εἰκὸς ὕδωρ. Vbi schol. διαμώμενοι exponit διασκάπτοντες, id est effodientes. addens dictum esse ab ἄμη, significante σκαφίον πλατύ.

C. Ἐξαμάω, ῶ, & Ἐξαμάομαι, ῶμαι, itidem pro Demeto, Abscindo. Sophocl. Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. Vbi exponitur, Radicem habens exectam.

C. Ἐπαμάω, ῶ, vel potius Ἐπαμάομαι, ῶμαι, Colligo, Coaceruo, Accumulo metentiū more. Hom. Od. ε, — ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν Εὐρεῖαν. Vbi Eust. pro συνέλεξεν

C inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic & κόνιν ac τέφραν aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Vtitur autē in Iliade quoq; hoc verbo. Sūt & qui (sensum explicantes) ἐπαμήσατο εὐνὴν interpr. Ex cōgestis coaceruatisq; foliis sibi cubile strauit. Xen. ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Vbi Bud. vertit Accumulare, ex quodā Plinii loco, quē affert, p. 356. Citatur & ex Herodoto ac Theophr. ἐπαμήσασθαι γῆν, itidē pro Terrā aggerere. Sed in vulg. lex. ἐπαμάω exponitur etiā Leniter superiniicio.

C. ΠΡΟΣαμάω, ῶ, vel potius Προσαμάομαι, ῶμαι, Insuper

D aggero, vel accumulo. ET C. 2. Ἀντιπροσαμάομαι, E contrario aggero. Xen. ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν.

Ἄμαλλα, ης, ἡ, Manipulus, Fasciculus manipulorū. Apud Hes. ἀμάλαι legitur cū vnico λ, & exponitur αἱ δέσμαι τῶν δραγμάτων. Ac eū [illegible] voluisse scribere, hinc apparet quòd paulo pòst [illegible] ἀμαλή, quū [illegible] significare ἁπαλή: at quū παροξύνετο [illegible] significare δράγμα. Athenæus quoq; ἀμάλας hab[illegible] [illegible] λ, dicēs ita vocata τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. At Eust. duplici λλ hoc nomē scriptū habet, scribēs ἄμαλλαν esse τὸ ὑπ' ἀγκάλην σύμ-

E πιεσμα τῶν δραγμάτων. Et statim pòst, ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα σίτου, παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι. quæ & apud Etym. habes. ego posteriorē deriuationē hîc sequor. Itidē apud Etym. ἀμάλλαι geminato λλ legitur. Ab hoc nomine fortasse deriuata vox Gallica *malle*, significās perā seu manticā in quā viatores sarcinulas quasdā cōiiciunt, eā extremo equi tergo superimponētes. Hinc verò eadem ratione deriuari possit & *balle*. pro cuiuslibet rei sarcina: vt binæ sarcinæ quibus onerantur muli, vocantur *balles*.

F C. Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, Manipulorum ligator, siue colligator. Il. σ, Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε· Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν.

C. Ἀμαλλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Manipuliger, Manipulos ferens, siue gestans. Δημήτηρ, id est Ceres, dicebatur ἀμαλλοφόρος, vt refert Eustath. παρὰ τὰς ἀμάλλας, ἤγουν τὰ δράγματα τῶν ἀσταχύων.

Ἀμαλλεύω, In manipulos colligo. Intellige autem Colligo, cuius infinitiu[us] Colligare: vt sit εἰς ἀμάλλας δεσμεῖν,

G seu δεσμεύειν. Eust. autē exponit δραγματεύειν eodē sēsu.

¶ Ἀμάλλιον, ου, τὸ, Funis ad ligandas ἀμάλλας, id est manipulos. Eustath.

ἉΜΑΡΤΆΝΩ, (pr. imp. ἡμάρτανον. at præter. perf. ἡμάρτηκα, tanquam ab Ἁμαρτέω. sic fut. ἁμαρτήσω. aor. 2, ἥμαρτον) Aberro: vt ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Aberrare à via, Rectam viam nō tenere. vt dixit quidam, ἡμαρτήκαμεν τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν, Prorsus à via aberrauimus. vel, Tota via errauimus (vt alii explicant) forma prouerbiali. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δι-

H καίου, Aberrauisse ab omni æquitate, i. ab omni æquitate excidisse. quasi à via æquitatis aberrasse. Itē ἁμαρτάνω, Aberro, Nō attingo scopū, vel quicquid est ad quod tendo. In qua signif. sæpe est apud Hom. Od. ζ, Σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια· Ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ. Iliadis η, — βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμός.

Ἀλλ' οὐκ καὶ τόθ' ἁμάρτε. παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων. Iliad.ο, — τῷ μέν ῥ' ἀπὸ τούτου ἅμαρτεν. Sic vsurpatur & in prosa. vt apud Xenophontem Pæd.lib.8, ἔνθα κἂν μύων βάλῃς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Et lib.4, ὁ μὲν ἄρχων εἶπεν ἀκούσας ἡμάρτεν· ὡς μήποτ' ὠφέλεν. Idem lib.5, καὶ χρείας μὲν πλείους ἁμαρτάνει. ‖ It m ἁμαρτάνειν τινὸς apud Hom. In aliqua re vel circa rē aliquā errare, aut Ab aliquo aberrare.i. A recto aberrare, & quasi à recta via, circa quidpiā. vt ἁμαρτάνειν μύθων, Od.λ, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi οὐχ ἡμάρτανε μύθων possumus etiam exponere, Non errabat verbis. sequentes Fabium, qui B ait Homerum dixisse Menelaum non errare verbis: exponens quod ille dicit οὐχ ἀφαμαρτοεπής. Pro quo & ἁμαρτοεπὴς dicitur ab eodem poeta, vt infrà docebimus. Porro secundum eam quam dixi habere apud eum significationem ἁμαρτάνειν τινὸς, poterimus exponere apud eundem Iliad.ω, — ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων. Quia non à recto & æquo aberrabat circa munerum largitionem, vel In largiendis muneribus à recto non aberrabat, & quasi à recta via. Vel, A recto non discedebat in dandis muneribus. Nam dura esset interpretatio C ad verbum, A donis gratis & acceptis non aberrabat. Huc etiam referre possumus & illud loquendi genus paulo antè positum, ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου. Item hoc, ἁμαρτάνω τῆς γνώμης, Erro in sententia, vel Aberro à recto circa sententiam, Fallit me opinio, Fallor. quæ tamen loquendi forma & rara & dura est. ἁμαρτάνω τῆς πράξεως, Erro in agenda re aliqua, Erro in actione rei alicuius. Malim tamen ἁμαρτάνω accipi pro ἀποτυγχάνω: de qua significatione iamiam dicam. ‖ Vicina D est huic significatio verbi ἁμαρτάνω, quæ per verbum Frustrari vertitur, passiuè sumptum: licet rarò à Latinis ita vsurpetur. vt δυοῖν θατέρου πάντως οὐχ ἁμαρτήσομεν, Duorum altero nequaquam frustremur. Sic ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων, Frustrati sumus ambobus. vel accipiendo Frustrari in actiua significatione, Vtraque nos frustrata sunt. Ad verbum, Aberrauimus ab vtrisque. Sic sæpe dicitur, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος pro ἀποτυχὼν, Qui frustratus est sua spe, Quem frustrata est sua spes.

Ἁμαρτάνω, Erro, Fallor, Allucinor. Pecco, pro Erro, Erratum committo. quam significationem in præce- E dente annotatione attigimus. Plato Politicῶν 1, ἁμαρτάνουσι οἱ ἄνθρωποι πολλάκις. In hoc errant homines. Sic Isocrates iunxit cum περὶ, scribens, ἁμαρτάνειν περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων, In rerum delectu errare: vel falli, aut allucinari. Cum accusatiuo, Aristophanes in Pluto. ἅπαντα ἁμαρτάνουσι ἀποκρίνειν. Galenus ad Glauconem 2, ἁμαρτάνει δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Sophoclem, Τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι ... Absolutè item ponitur. vt apud eundem Politicῶν 1, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ἐπιπειθοῦς γὰρ ὁ ἐπιστήμης ἀπολιπούσης ἁμαρ- F τάνει. Sic in Lamachi apophthegmate apud Plutar. οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, Non licet in bello bis errare.

Ἁμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Peccatū admitto. Absolutè Iliad.ι, — ἐπεί κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ. Hesiodus Theogonia, Πρὶν γ' ἀπὸ τοῦ δαίμονος κακῶν ἴσιν ὅς τις ἁμάρτῃ. Isocrates in Busiridis encomio, ἁμαρτάνειν βέλτιον καταφυγεῖν. Idem in Paneg. οὐ μή τις εἰς ... ἐπιτιμήσῃ τοῖς ἁμαρτάνουσι. Habet sæpe & accusatiuum rei, vt ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτὰ, Eadem peccata committunt, Vitiis iisdem obnoxii sunt. Sic Xenophon Pæd.3, αὐτὸ κἄν μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, Humana mihi videris peccauisse. Id est, Peccata commisisse ab hominum natura minimè aliena. Dicitur & ἁμαρτάνειν ἁμαρτίαν, Peccare peccatum. vt νοσεῖν νόσον. Et accusatiuum personæ, sed qui regitur à G præpositione εἰς. vt ἁμαρτάνειν εἰς τοὺς γονεῖς, Peccare in parentes. Interdum vtrunque accusatiuum simul habet: vt apud Thucydidem, ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, Multa in nos peccat. nam Latini quoque ita loquuntur. Dicitur & ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν, Peccare in seipsum. vt apud Isocratem ad Demonicum, δικαίως δ' ἂν τοὺς τοιούτους ἀπολάβοιμεν μὴ μόνον εἰς ἑαυτοὺς ἁμαρτάνειν. Sic Cicero dixit epist.ad Att.lib 3, In me enim ipsum peccaui vehementius. item ἁμαρτάνειν cum aduerbio: vt ἁμαρτάνειν ἀσελγῶς, Demosth. in Midiam.

Ἁμαρτάνω, Priuor, στέρομαι. Vide inter significationes vocis passiuæ ἁμαρτάνομαι.

¶ Ἁμαρτεῖν, pro ὁμαρτεῖν, id est sequi, iuxta Eustathiū & Hesychium. Ab ἁμαρτῇ (vt opinor) quod pro ὁμαρτῇ, id est Simul, legerūt quidam ex veteribus in hoc Iliad.ε loco, — καὶ τοὶ μὲν ὁμαρτῇ δεύτερα μαχέσθ' ἐκ χερῶν ἤιξαν. Censuit autem Aristarchus ἁμαρτῇ per syncopen esse factum ex ἁμαρτήδην itidem significante Simul.

Ἁμαρτάνομαι, passiuè, Peccor. nam pecco apud Latinos itidem passiuum format. ἁμαρτάνεσθαι igitur dicitur Quod peccatur, Quod perperam seu improbè fit aut dicitur. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, vt B Latinè peccatur. Cic. De officiis 1, Quo in genere etiam in republica multa peccantur. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xenophontem ἀπομν. 1. ἀπολογία τῶν τούτοις ἡμαρτημένων, apud Demosthenem, Excusatio peccatorū. Thucydides ἔργα ἀγαθὰ ὄντα & ἁμαρτανόμενα inter se opponit, id est Res bene gestas & res malè gestas. Vel ἁμαρτανόμενα ἔργα, Opera seu actiones quæ non succedunt, Actiones in quibus vel circa quas offensum est. Puto enim respondere illi Græco Latinum hocvocabu- C lum: & τὰ ἁμαρτανόμενα ἐν τῷ πολέμῳ interpretari nos posse Ciceronianis verbis Offensiones belli. Sic Plutarchus in Fabio, ἡμαρτημένα & κατορθώματα contraria facit, scribens, τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα σοι λελύσθω τοῖς κατορθώμασι. Apud Aristotelem ἁμαρτάνεται & κατορθοῦται inter se opponuntur: quod facit pro mea interpretatione illius Thucydidis loci modò citati. ‖ Ἡμαρτημένος, Deprauatus, Vitiatus. vt ἡμαρτημέναι γραφαὶ, apud Porphyrium, Deprauatæ scripturæ. Sic ἡμαρτημένον δρᾶμα, apud Athenæum, lib.7. Ibidem ἁμαρτανόμενα τὰ περὶ ... ἀκρασία exponitur apud Theoph. De caus.pl.5,c.28. aeris in- D temperantia deprauata.

Ἁμαρτάνομαι, Priuor. Odyss.ι, Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, id est, Manibus Vlyssis me priuatum iri oculis. Hesychius ἁμαρτήσεσθαι exponit δι' ἁμαρτίαν στερήσεσθαι, id est, ob peccatum priuatum iri. Notat idē vocem actiuā ἁμαρτήσαι itidem pro στερῆσαι, id est priuari. Habetur & Il.χ, — φίλου ἀπὸ παιδὸς ἁμαρτών, pro Priuatus seu orbatus patre. id est ἀπὸ ἀμβροτὼν, pro ἀφαμαρτὼν, ab ἀφαμαρτάνω. Neque enim ἁμαρτάνω iungitur cum E præpositione ἀπό.

Ἁμάρτημα, ατος, τὸ, Erratum, Peccatū, Lapsus. μέγα ἁμάρτημα, Xen. Pæd.5, Magnum peccatum, vel Graue peccatū. ἐλάχιστα ἁμαρτήματα, Isocr. ad Nicoclem, Leuissima peccata. Cicero ἁμάρτημα vertit Erratum, epist. ad Att. l.13, Erratum esse meum, sed (vt aiunt) ἁμάρτημα μνημονικόν. Arist. Ethic.5, ἁμάρτημα distinguit ἀπὸ τοῦ ἀδικήματος. Idē Rhet.1, ait ἁμαρτήματα esse quæ non cōmittuntur improbitate, & quæ non sunt παράλογα. Ego in hoc Ouidiano versu existimo ἁμαρτήματος & ἀδικήματος discrimen posse ostendi, In facto errorē non scelus esse meo. F Puto enim perinde esse ac si dixisset factum suū esse ἁμάρτημα non autē ἀδίκημα. Plato hæc duo copulat, scribens ep.7, τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον εἶναι κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι. id est Peccata & scelera perpeti ab aliis in nos admissa, quā ipsos ea in alios admittere.

Ἁμαρτικὸς, ἡ, ὸν, Erroneus. Bud. In vulg. lex. Græcol. habetur ἁμάρτητος expositum Peccans, quod per errorem positum suspicor pro hoc ἁμαρτηρός. Nā ἀναμάρτητος quidē reperitur, & huius formæ sunt alia: at ἁμάρτητος forma planè noua diceretur.

G Ἁμαρτητικὸς, ἡ, ὸν, Offēsator, Qui sæpe offendit in re aliqua, Errare solitus in re quapiā. Ab Aristot. opponitur τῷ κατορθωτικῷ, Eth.2, περὶ πάντα μὲν ταῦτα ὁ ἀγαθὸς κατορθωτικός ἐστιν· ὁ δὲ κακὸς, ἁμαρτητικός. In vulg. lex. Græcol. mēdosè habetur ἁμαρτικὸς pro ἁμαρτητικός. at in Tusan. est vtrūq; nā prius ponitur ἁμαρτικὸς, deinde seorsū ἁμαρτητικὸς, eadē tamē cū interpretatione. quasi verò nō manifestissimū sit ἁμαρτικὸς nomē esse nō posse, nec idē quod ἁμαρτητικὸς significare. Tolerabilius esset ἁμαρτικός.

H ¶ Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, Idē quod ἁμαρτία siue ἁμάρτημα. vt ἁμαρτάδα ἐξήμιεν, apud Dionys. Hal. ἀρχ. lib.2. Suidas citat ex Procopio, αἱ τῶν γυναικῶν ἁμαρτάδες οὐκ &c. ἁμαρτίαν, inquit Suid. dicūt Attici. ἁμαρτάδα Herodot. & alii Iones.

¶ Ἁμαρτωλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Peccator vel Peccatrix. ἁμαρτωλὸς, inquit Suidas, Qui prauum vitæ institutū amplectitur.

A Certè in Nouo teſtamento ἁμαρτωλοὶ exponitur Peccatores, (vſitato quidem & recepto paſſim nomine, non tamen Latino) pro Qui identidem peccant, Qui peccatis ſunt dediti. Eraſmus ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία apud diuum Paulum cap. 7 ad Rom. exponit peccans peccatũ, vel Peccaminoſum peccatum: ego (ſi fingendum vocabulum eſſet) mallem Peccatoſum ab vſitato nomine peccatum, quàm Peccaminoſum ab inuſitato Peccamen dicere. Heſych. ἁμαρτωλὸν exponit πανοῦργον, μοχθηρόν, αἱμύλον.

Ἁμαρτωλία, ας, ἡ, ad verbum, Peccatoſitas: eodem modo B quo ἁμαρτωλὸς Peccatoſus diceretur. Erotianus in Hippocratem ἁμαρτωλίην exponit τὴν τῶν ἁμαρτημάτων εἴδησιν. vbi fortaſſe accuſatiuum εἴδησιν mendo non carere ſuſpicetur aliquis.

¶ Ἁμαρτία, ας, ἡ, Error, Peccatum, Delictum. Idem quod ἁμάρτημα. niſi quòd ἁμάρτημα ſonat potius Erratum, ἁμαρτία, Error ſiue Erratio. Demoſth. ad epiſtolam Philippi, αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰς ἁμαρτίας εἰσὶ τῶν ἀνθρώπων. Iſocr. in Buſir. encomio, οὐ γὰρ ἀπολύεις C αὐτὸν τῶν ἁμαρτιῶν ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Plutarchus περὶ δεισ. copulat ἁμαρτίας & πλημμελείας. D. Paulus pro eodem dicit ἁμαρτίαν & παράπτωμα. Hieronymus tamen ita diſtinguit, vt dicat leuius eſſe παράπτωμα, quòd ſit primus ille ad peccandum lapſus: ἁμαρτίαν autem, quum ad ipſum facinus peruentum eſt.

Ex ſequentibus compoſitis primùm quidem ab ἁμαρτία deductum videri poſſit, at cætera quæ o habent non, ab aoriſto ἥμαρτον aliquis fortaſſe deriuare malit.

C. Ἁμαρτίνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mente errans, Cuius mens eſt praua. Heſ. Theogonia, — ἡ δὲ Προμηθέα Ποικίλον, αἰολόμητιν, D ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα.

C. Ἁμαρτοεπής, έος, ὁ & ἡ, Errãs verbis, vt Fabius interpretatur ἀφαμαρτοεπής. Il. ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε ποῖον ἔειπες; Vbi Errans verbis Aiax dicitur, pro eo quod eſt mendax, aut etiã propter inconditũ & inſuaue genus ſermonis: teſte Euſtath. aitq; poſſe eſſe ſimile alteri epitheto ἀφαμαρτοεπής, quod Fabius ad proprietatem verborum retulit.

C. Ἁμαρτολόγος, ου, ὁ & ἡ, Idẽ quod ἁμαρτοεπής. Athen. ἁμαρτολόγους vocat voluptarios philoſophos, quorũ coryphæus E eſt Epicurus. Poſſunt autem Errãtes verbis dici varias ob cauſas: ſed fortaſſe reſpexit ad id quòd vocabulo vno pro alio vtebantur, vel vocabulis abutebantur.

C. Ἀφαμαρτάνω, Aberro, ἀποτυγχάνω. vnde ἀφαμαρτούσῃ apud Suid. expoſitum habetur ἀποτυχούσῃ, στερηθείσῃ. Antipho, ἀφαμαρτάνοντες ὧν ἂν ἐπινοήσωσί τι δρᾶσαι. Eſt apud Eraſmũ prouerbium, τῇ πάσῃ ὁδῷ ἀφαμαρτάνεσθαι, Tota aberrare via. vbi verbum compoſitum, & quidem paſſiuæ vocis, pro ſimplici & actiuo ἁμαρτάνειν vſurpatur. Hoc verbum habet aoriſtum ſecundũ ἀφάμαρτον apud F poetas pro ἀφήμαρτον, aberraui: ſicut ſimplex ἁμαρτάνω habet ἥμαρτον. Sunt tamen ἥμαρτον & ἀφήμαρτον tanquam ab ἁμαρτῶ & ἀφαμαρτῶ.

C. 2. Ἀφαμαρτοεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aberrãs in verbis, vel Errãs in verbis, cum Quintiliano. Compoſitum ex ἀφαμαρτῶ & nomine ἔπος. Hom. Il. γ. de Menelao, — ἐπεὶ οὐ πολύμυθος, Οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Quintil. lib. 12, cap. De genere dicendi. Nam & Homerus breuem quidem cum animi iucunditate, & propriam (id enim eſt non errare verbis) & carentem ſuperuacuis eloquen- G tiam Menelao dedit. quæ ſunt virtutes generis illius primi.

C. Διαμαρτάνω, Aberro. vt διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, Thuc. lib. 1, pag. 34. διήμαρτον Φιδηνῶν, Fidenis aberrarunt. id eſt à via Fidenas ducente. Sic dictum illud cum genit. perſonæ, διήμαρτον ἀλλήλων, A ſe inuicem aberrarunt, Haud ſibi facti ſunt obuii. Apud Plutar. rurſum διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς exponitur Tota errare via. Quo etiã ſenſu putatur dixiſſe Ariſtoteles dandi caſu, Ethic. 1, διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις Qui tamen locus mendi quibuſdam ſuſpectus H eſt, tanquam τοῖς ὅλοις perperam ſcripti pro τῆς ὅλης.

¶ Διαμαρτάνω, Aberro, Aſſequi nequeo, vel efficere quod conor. Excido. Iſocrates ad Philippum, οἱ δ' εὐχονταί σε μὴ διαμαρτεῖν ὧν ἐπεθύμησας. Idem Panath. διημαρτηκότι τῆς δόξης ἧς προσῆκε τυχεῖν αὐτόν. Idem ibidem,

A οἱ μὲν ἄριστα φρονοῦντες ἐνίοτε διαμαρτάνουσι τοῦ συμφέροντος. Huic interdum opponitur κατορθῶ. Plutarchus De aud. οὐ μόνον κατορθοῦντες ἀλλὰ καὶ διαμαρτάνοντες. Et διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος dicitur vel τῶν ἐλπίδων, vt apud Lucianum, Qui excidit ſua ſpe, Quem ſua ſpes fruſtratur. pro quo Demoſthenes dicit etiam διαμαρτάνειν ὧν ἤλπισαν. Quod & ἀποτυγχάνειν dicitur. Thucydides lib. 2, ἐπειδὴ καὶ τούτου διήμαρτον, Quum hoc excidiſſent (quod ſperabant videlicet) id eſt, Quum hac ſpe excidiſſent. Nonnunquam etiam διαμαρτάνω τούτου, Excido hoc, id eſt Nõ impetro B hoc quod petii. Interdum exponitur & per verbum Fallere: vt apud Iſocratem, διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν εἶχον περὶ σοῦ τυγχάνω, Fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro Non aſſequor, id eſt Non percipio: vt τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκώς. Sine caſu verò διαμαρτάνειν interdum opponitur τῷ κατορθοῦν (vt in exemplo paulo antè citato) interdum pro Erro, Allucinor: quo ſenſu γλώττῃ dicitur διαμαρτάνειν apud Iſocratem. Huic autem verbo actiuo dari ſolet futurum vocis paſſiuæ διαμαρτήσομαι. C

Διαμαρτία, Aberratio, Item Error. Plutarchus in Fabio Maximo, μετὰ ταῦτα γίνεται διαμαρτία τοῦ Ἀννίβου. Et aliquanto pòſt διαμαρτία τοῦ τόπου, de re eadem, Aberratio à loco. Apud Thucydidem lib. 4. pag. 150, διαμαρτία τῶν ἡμερῶν, Aberratio à diebus, id eſt à certo dierum numero, intra quos vtrunque proficiſci oportebat. Vel, Error in diebus commiſſus. Ipſemet ſtatim poſt ἁμάρτημα appellat. Luc. initio libelli De ſacrificiis, οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. Quod in vulg. lexicis exponitur, Adeo eam malè habuit quòd ſacris non D interfuerit. Quæ expoſitio & inepta & falſa eſt. At Eraſmus optimè ſenſum reddidit, hoc modo, Vſqueadeo nimirum altè dolor hic animo illius inſederat quòd ſacris epulis eſſet fruſtrata.

C. Ἐξαμαρτάνω, Erro, Pecc[o]. Interdum ſine caſu, & quidem nonnunquam ſe[quente] participio, vt apud Xenophontem Pæd. 3, ἔλεγεν ὅτι ἐξ[αμ]αρτάνοι [ἀπ]ειθῶν καὶ οὐκ ἄγων, &c. Dicebat eum pec[care] ... perperam facere in eo quòd, &c. Interdũ & c[um] ... accuſatiuo, vt apud Latinos Pecco. vt Xenoph. Pæd. 3, ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι E ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἐγὼ νομίζω. Sic apud Ariſtophanem Nubibus. τοὺς θεοὺς, ἅτ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. Dicitur & ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, vt Plato De republica 1, ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fallimur. Apud Antiphontem ἐξαμαρτάνειν pro σφάλλεσθαι, id eſt Lingua & verbo labi, inquit Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non aſſequor. vnde & τὸ κατορθοῦν illi opponitur, ſicut τῷ διαμαρτάνειν opponi paulo antè docui. Iſocr. Areopag. ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ὀλίγα μὲν κατωρθωκότας, πολλὰ δὲ ἐξαμαρτάνοντας F μέμφομαι. Idem ad Philippum, ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic & apud Platonem accipio, vbi iungitur cum περὶ, De repub. lib. 1, ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει;

Ἐξαμαρτάνω, Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Iniuria afficio. Plato Minoe, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Apud Lyſiam ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα & ἀδικεῖν τινα pro eodem, vbi dicit, μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι. per- G inde ac ſi dixiſſet μήτε τοὺς ἄλλους ἀδικεῖν, μήτε, &c. Interdũ additur accuſatiuo rei, vt ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε. Et pro εἰς ponitur interdum περί. vt apud Iſocratem Paneg. περὶ δὲ τοὺς ἑαυτῶν πολίτας ἀνήκεστα τολμήσαντες ἐξαμαρτεῖν, Idem in Areop. περὶ τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν. Interdum etiam ἐξαμαρτάνων ſine adiectione, vt apud eũdem ibidem, ἢν μή τις κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας.

Ἐξαμαρτάνω, pro Peccare facio, apud eos qui vocantur LXX interpr. vt 4. Reg. 10, ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι paſſiuũ, cuius potius vſurpatur præ- H teritum ἐξημαρτημένος (q. d. erratus, ſeu peccatus) pro mendoſo, & in quo erratum ſeu peccatum ſit. Ariſtot. Polit. 4, de oligarchia & democratia loquens, ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας εἶναι φαμέν, pro Mendoſas, vel Perperam conſtitutas. ET Ἐξημαρτημένως aduerbium, Mendosè. Item, Perperam, Pla. De leg.

c.2. Προσεξαμαρτάνω, Praeterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1, καί τοι κỳ ἄλλο προσεξαμαρτάνοντες, Aliud peccãtes, In alium errorem delabentes. A

c.2. Συνεξαμαρτάνω, Vnà erro, Vnà delinquo. Isocrates, τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, Consuetudinẽ habere cum iis qui vnà vel simul delinquunt.

ΝΗΜΕΡΤΗΣ, Verus. q. d. In quo dicendo non erratur, (vt Gall. *Sans faute*, & in quibusdam locis *Sans faillir*, pro Verè) Homerus Il. α, v. 513, Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον. Vbi Eustathius tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Et Odyss. γ, Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Ponitur νημερτὲς aduerb. etiam pro Verè: vt & hìc accipiunt quidam. ET Νημερτέως aduerb. Verè, vt Od. ε, Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. B

ἈΜΕΊΒΩ,

F. ψω, Commuto, Permuto, Muto. Iliad. ζ, Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν Χρύσεα χαλκείων, id est, Qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans aereis. Debere autem verti hìc ἀμείβω permuto, patet ex ipso prouerbio, ab antiquis etiam ita enuntiato, Diomedis & Glauci permutatio. De qua Plato loquens, pro ἀμείβειν dixit διαμείβεσθαι, in Phaedro, καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Apud Hermogenem, ἀμείβειν ὄνομα αὐτὶ ὀνόματος, Nomen cum nomine commutare, Nomen aliquod alio permutare. vbi notanda est alia constructio quàm apud Homerum, qui non dicit χρύσεα αὐτὶ χαλκείων, sed χρύσεα χαλκείων. Ponitur ἀμείβω & cũ vno accusatiuo, pro Muto. vt apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, Multos mutans colores, chamaeleontis more, vel Colorem subinde mutãs. Lucianus in Anacharside, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, Aliãs aliam regionem mutans. Vel sic Latinius, Subinde terram mutans. Poterat dicere & ἄλλην γῆν ἐξ ἄλλης ἀμείβων, vel ἄλλην ἐξ ἄλλης γῆς ἀμείβων. qua forma loquendi est vsus Plato, sed cum participio vocis passiuae ἀμειβόμενος. Vide Ἀμείβω pro Praetereo. ‖ Dicitur etiam ἀμείβω pro Permuto, more mercatorum. vnde apud Apollonium [illegible] ἀμείβοντας βιοτήσιον, exponitur Merces esculentas permutant. C D

Ἀμείβω, Alterno. vt Il. λ, Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, id est alternis vel permutatis vicibus paulum mouens vnum genu post alterum. id est, paulatim & sensim progrediens. Mihi enim videtur sic explicari commodè posse hic locus. ‖ Huic signific. affinis est ea qua pro Succedo ponitur cum vnico casu, & eo quidem accusatiuo, ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, Sibi inuicem succedentes librarii celeres. Quasi, sese inuicem alternantes: vel, Scribendi ministerium alternãtes. Ἀμείβει exponitur itidem διαδέχεται à scholiaste Euripidis, in hoc eius versu, Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε. vbi absolutè ponitur. E F

Ἀμείβω, Praetereo, Pertrãseo: vt πολλοὺς τόπους ἀμείβειν, & ἀμείβει τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν. quod exponitur etiam Viam pergere. Apud Apollonium, γαῖαν ἄμειβον, praeteribant, praeteruehebantur. Aristides in Panath. κỳ διὰ τῶν μεσαιτάτων ὑπῆρξε πλεῖν, σωδύο κỳ συύτρεις πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμείβοντας ἐστιν οὗ, id est, Praetereuntes binas ternásque vrbes. In hac autem significatione saepe & composito διαμείβω vtuntur. ‖ Ἀμείβω pro relinquo apud Sophoclem, si eius scholiastae credimus. nam ἀμείψας exponit καταλιπὼν in hoc eius versu ex Philoctete, Ἔξελθ' ἀμείψας, τάσδε πετρήρεις στέγας. Fortasse tamen hìc ἀμείψας exponere aliquis malit vt in proximè citatis locis. G

Ἀμείβοντες, Tigna aedificium sustinentia, vel Trabes aedificium sustinentes, quae sese inuicem fulciunt. Il. ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τοὺς τεκλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο. Dicuntur verò ἀμείβοντες (vt opinor) quòd videantur alterũ cum altero ipsum sustinẽdi aedificii officium permutare, & quandam velut vicissitudinem in ferendo onere inter se habere, quum vnum ab altero excipitur, vbi iungi incipiunt. Vel quòd à muro ad murum transeant. Quidam arrectaria tigna & tibicines interp. Subaud. autem δοκοί, aut quid simile. H

Ἀμείβομαι, Pass. voce, sed actiua significatione, Permuto, Commuto. Plutarch. De exilio, ἀμείβομαι τὴν τοῦ οὐρανοῦ, Caelum cum terra commuto. Plato in Apologia, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, Ad verbum, Aliam ex alia ciuitate mutãs. pro, Aliam atque aliam ciuitatem subinde mutans, aut etiam breuius & Latinius, omittendo nomen aliam, Subinde ciuitatem mutans. Posset etiam dici Graecè eadem significatione, ἄλλοτε ἄλλην πόλιν ἀμειβόμενος, vt Lucianus dixit ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων. Item vt dicitur ἀμείβω πολλὰ χρώματα in loco modò citato, Muto multos colores: id est, Subinde colorem muto: sic ἀμείβομαι γυναῖκας, Muto vxores, pro Identidem vxorem muto, Vxorem aliam atque aliam duco, vel Vxorem vnam ex alia duco. In Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος exponitur In cycnum mutatus: secundum quam expositionem dictum fuerit ἀμειψάμενος κύκνον, pro ἀμειφθεὶς εἰς κύκνον, posito aoristo verbi medii pro aoristo verbi passiui.

Ἀμείβομαι, absolutè positum, Alterno. Il. ι, Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, Alternantes agebant vigilias, vel Alternis seu vicibus agebant vigilias, id est vicissim. sic Od. ι, Ὀρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ Ταρφέ' ἀμειβόμενοι, id est (inquit Eustathius) ἀνὰ μέρος ὀρχούμενοι πυκνῶς. At Od. α, — ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους exponitur in breuibus scholiis, Alii alios per successionem excipientes. Erit igitur ἀμείβεσθαι hìc positum pro διαδέχεσθαι eodem ferè modo quo in loco Euripidis paulo antè à me citato. Apud Gregoriũ ἀμείβομαι cum accusatiuo itidem pro Succedo: quum εἰς ἑαυτοῦ ἀδελφὴν ita scribit, ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τῶν ἰδίων ἀμείβεται, His vigiliis succedit, Has vigilias excipit, Has sequitur.

Ἀμείβομαι, Transeo, Pertranseo. Il. ι & κ, & alibi, — ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, Pertransierit vallum dentium. Il. ο, cum alia constructione, Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβει. Capitur etiam ἀμείβομαι μεταβατικῶς pro Traduco, Traiicio, quod est quasi dicas transire facio: vt in Anthol. epigr. νεκύων φόρτον ἀμειψαμένη exponitur Quae traieci, transuexi. ‖ Ἀμείβεσθαι exponitur etiam ingredi: vt apud Euripidem, ἀμείψασθαι πύλας, Ingredi ianuas. Alii transire hìc quoque interpretari malunt.

Ἀμείβομαι, Remuneror, Gratiam rependo, Vices refero, Par pari refero. Apud Demosthenem, ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, Par pari refero. vel, cum Budaeo, Paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Basilio in quadã epistola. Dicitur verò & ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. At verò ἀμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, est non esse contentum paria facere, sed cum foenore referre beneficium. Qua autem forma dicitur ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, eadem ἀμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις apud Chrysostomum, id est Contraria rependere: vt quum malum beneficio reddimus. ‖ Interdum habet accusatiuũ solum ἀμείβομαι: vt τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, Deos remuneramur. sed vtplurimũ alium casum adiunctum habet. interdũ cum accusatiuo personae datiuũ rei. Herodianus, δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, i. Donis eos remunerabatur. Chrysostomus De sacerdotio, πόσῃ τοὺς ποιμαίνοντας αὐτοὺς ἀμείψεται δωρεᾷ; Quãta eos remunerabitur munificentia? Interdum autem habet ἀμείβομαι accusatiuũ personae cum genitiuo rei, non tamen eodem pertinentem quò datiuus. nam per datiuum exprimitur id quo remuneramur, id est, quod pro remuneratione damus: at per genitiuum, id quod remuneratione dignum à nobis existimatur: vt ἀμείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, apud Lucianum, Remunerabor te ob istam aequitatem, vel Remunerabor istam tuam aequitatem, Digna ista tua aequitate tibi rependam, Gratiam pro ista tua aequitate referam. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, & ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, Pro his gratiam illi refert fortuna. ‖ Interdum ἀμείβομαι cum participio ponitur: vt ἀμείβεται εὖ δρῶν, Vices refert in conferendis beneficiis, id est Vices refert in beneficentia, Beneficia rependit beneficiis, vel pensat, Beneficentia respondet alteri.

Ἀμείβομαι, Vices sermonis reddo, id est Respondeo, Responsum do, apud Homerũ saepe: vt Od. μ, Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. Od. β, — οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν. Interdum absolutè ἀμείβομαι, vt Il. α, Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Pro eodem ἀπαμείβομαι saepe apud eundem

poetæ: quo vtitur & Xenophon, ἀπημείφθη dicens pro Respondi. Est autem & simplex ἀμείβομαι in vsu pro Respondeo in prosa, Plutarchus in Coriolano, αἱ δὲ ἄλλαι γυναῖκες, ἠμείψατο δὲ ἡ Οὐολουμνία. Item ἀμείβομαι cum accusatiuo rei. Idem Plutarchus in Othone, ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν ὑπὸ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, Quum illi clamore bellico salutationi respondissent. vel, Quum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Lucianũ is qui salutatus resalutat: verbo hoc iuncto cum aduerbio. προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, Ego illi respõdeo similiter, id est, Vices in salutando reddo, Vicissim saluto, Salutem reddo. Apud Synesium autem ἀλλήλοις ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Sibi inuicem respondere mittendo nuntia, id est, Sese mutuò certiores facere. A B

Ἀμείβομαι, passiua voce pariter & significatione: vt ἀμείβεται φόνος apud Euripidem, Rependitur cædes vel retribuitur, Rependuntur cædis vices, id est Vicissim fit cædes.

Ἄμειψις, εως, ἡ, Mutatio, Permutatio, apud Dionysium Halicarnasseum. ‖ Item Retributio, Compensatio. Ponitur enim pro ἀμοιβή: sed hoc vsitatius quàm illud. C

¶ Ἀμοιβή, ῆς, ἡ, Mutatio, Permutatio. Mutationes (inquit in Ann. post. Bud.) sunt quæ à Græcis ἀλλαγαὶ dicuntur & ἀμοιβαί. vt ἐάν τις μίαν γοῦν ἀλλαγὴν παρελάσῃ vel παραπέμψῃ, Siquis vel vnicam mutationem prætervehatur, id est, mansionem demutandis equis destinatam. Est ἀμοιβὴ & permutatio, mercatorum more: vt apud Plutarchum ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exponitur Permutatio decẽ minarum, Quod decem minis permutari potest, Quod decem minarum est instar. At ego illam significationem quæ à Budæo ponitur, nequaquam priorem esse dixerim. D

Ἀμοιβή, Vicissitudo: vt apud Platonem De legibus 2, αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαί, Festorum vicissitudines. Alii exponũt, Festorum varietates. Apud Plutarchum in Galba, ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, Vicissitudines vehiculorũ. Nisi quis malit mutationes interpretari: vt in proximè præcedente annotatione à Budæo exponitur, qui ei synonymum facit ἀλλαγαί.

Ἀμοιβή, Compensatio, Retributio, in bonam & in malam partem. Pro retributione in bonam partem, id est Gratiæ relatione, Remuneratione, Pensatione meritorum, vt Od. α, — σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Od. γ, δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης, id est remunerationem. Luc. in Caucaso, ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος, Hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. A Politiano apud Herodianum redditur etiam Præmium. Dicitur & ἀμοιβαὶ plurali numero: vt Synes. epist. 31, χρῆσθαι σοι πρέπουσας ἀμοιβὰς τῆς ἐνδεχομένης ἐκείνου μιμήσεως. ‖ Ἀμοιβή, Retributio in malam partem, Pœna, Supplicium. Od. μ, Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. vnde Apollonius Rhodius videtur sumpsisse, κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν Ἀμπλακίης. Hesiodus in Ergois, Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν. E F

Ἀμοιβός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vt ἀμοιβὸς χάρις, Gratia mutua, Gratia quæ vicissim refertur: ἀντίχαρις. At verò ἀμοιβοὶ ἐπίκουροι variis modis apud Homerum exponuntur, quos vide apud Eust.

Ἀμοιβαῖος, ου, ὁ, Mutuus, Alternus: vt ἀμοιβαῖοι λόγοι, Mutui siue alterni sermones, Vicissitudinem habẽtes sermones, Dialogi. Apud poetas autem dicuntur esse ἀμοιβαῖοι λόγοι quum personæ singulis versibus sibi inuicẽ respondẽt, aut etiam crebrius quàm singulis versibus & paucioribus verbis quàm versus integri. quod & ἀλληλογραφία dicitur, vt tradit Eustathius. Dicitur & ἀμοιβαία χάρις. pro ἀμοιβὸς χάρις, siue ἀμοιβή, quæ explicata modò fuerunt. Dionysius Areopag. ἐγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἕκαστος εὖ οἶδα, id est, Noui pro meritis præmium & pœnam laturum esse quenque, vt vertit Budæus. Apud Nonnum ἀμοιβαῖος τοῖχος exponitur Paries respondens & è regione positus. G H

Ἀμοιβαίως, aduerb. Vicissim, Alternis. Bud.

¶ Ἀμοιβάς, άδος, ἡ, Mutatoria, Permutatoria: vt apud Homerum, Odyss. ξ, χλαῖνα ἀμοιβάς, Permutatoria læna, id est, quæ habetur ad cõmutãdam aliquando aliam cum ea. Apud Nonnum ἀμοιβάδα βίβλον exponunt vulgò Alternum librum. Fortasse autem ibi nomen positum est pro aduerbio. Certè Alternum librum durè nimis interpretantur.

Ἀμοιβαδόν, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαίως, Vicissim, Alternis. Apollonius lib. 2, Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο, Sic illi se vicissim compellabant. Vtuntur hoc aduerbio interdum & prosæ scriptores. Ἀμοιβαδόν, Sortitò, Per sortitionem. vide Ἀμοιβηδόν.

Ἀμοιβαδίς, aduerbium, Idem quod ἀμοιβαδόν. Sed magis est poeticum ἀμοιβαδὶς quàm ἀμοιβαδόν. Apoll. lib. Arg. 2, Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς, Sese mutuò interrogabant, vel vicissim.

Ἀμοιβηδὸν etiam dicitur & Ἀμοιβηδίς, Ionicè pro ἀμοιβαδὸν & ἀμοιβαδίς. vsurpant autem illa poetæ vt producant penultimam syllabam, quæ cum α est breuis. Il. σ, — ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον, id est, Per vices, Vicissim. Vel (inquit Eustathius) κατὰ λαχμόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος. id est, Sortitò, siue Per sortitionem, modò hic, modò ille.

Ἀμοιβήδην etiam reperitur: vt apud Apollonium Argon. 2, — ἀμοιβήδην ἐλάασκον, Alternis remigabant.

Ἀμοιβεὺς nomen proprium citharœdi apud Plutarch. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, & apud Athen.

C. Ἀπαμείβομαι, F. ψομαι, Vicissim respondeo. nam Hesychius exponit non ἀποκρίνομαι, sed ἀνταποκρίνομαι. & ἀπαμειβόμενος itidem ἀνταποκρινόμενος. Alii ἐξ ἀμοιβῆς ἀποκρινόμενος. Potest tamen exponi etiam simpliciter Respondeo. Est autem freques apud Homerum hoc verbum, vtpote repetentem sæpe hoc hemistichium, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη: vt Il. χ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς. & Od. μ, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. & Od. δ, Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρόν. Et Odyss. ν, initio, Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. Vsus est autem huius verbi in oratione etiam soluta, videlicet apud Xenophontem, ἀναβ. 2, Κλέαρχος μὲν οὖν ταῦτα εἶπε. Τισ[illegible]φέρνης δὲ [illegible] ἀπημείφθη.

C. Διαμείβω, vel potius Διαμείβ[illegible] Permuto. vt Plutarchus in Aristide, 105, ἐν τούτ[illegible] οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, Permutarunt cum illis locum. Id est, A sinistro cornu in dextrum concesserunt, in quo locati erant Spartani. Idem in Cimone, 160, διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Vbi obserua πρὸς αὐτὸν loco datiui αὐτῷ. Alicubi verò rei cum qua fit permutatio hanc dat constructionem: vt quum dicit, ταῦτα διαμείψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, permuta pecunia. At verò Solon inuersa constructione dixisse videtur διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, apud Basilium, & alios, pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τῷ πλούτῳ. ita enim scripsit, Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον. quum tamen nolit dicere, Non permutabimus diuitias virtute, sed contrarium potius. Ideóque rectè Budæus διαμείβεσθαι hoc in loco esse dixit Permutare, hoc est emere, vel pro alio accipere.

Διάμειψις. Permutatio. Plutarchus in Fabio, ὡς οὖν γενομένης τῆς κατ' ἄνδρα διαμείψεως, εὑρέθησαν ὑπόλοιποι Ῥωμαίων παρ' Ἀννίβα τεσσαράκοντα καὶ διακόσιοι. Gall. dicitur Eschange des prisonniers. Et ab ipso eadem significatione dicitur ἄνδρα ἀνδρὶ λύσασθαι.

C. Ἐναμοιβαδίς, Permutatis vicib⁹, Vicissim, Apoll. Rhod.

C. Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμείψαι non solùm ἐξαλλάξαι, sed etiam ἐκτελέσαι & παρελθεῖν. Imò verò illi expositioni Ἐξαλλάξαι tertium dat locum. Vereor autem ne verbo ἐκτελέσαι apud eum (pro quo ἐκτελέσαι repono) aliud subsit mendi genus.

Ἐξάμειψις, Immutatio. Item Vicissitudo: vt apud Plutarchum De def. orac. αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι exponitur Cælestes vicissitudines & conuersiones.

Ἐξημοιβός, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt εἵματα ἐξημοιβὰ apud Homerum, quæ permutatis vicibus induũtur, modò hæc, modò illa. Od. θ, v. 249, Εἵματά τ' ἐξημοιβά, λοετρά τε θερμά, καὶ εὐναί. id est τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, inquit Eustathius. ex quo & Phæacum luxum declarari. Eodem autẽ sensu ἐπημοιβοὺς χιτῶνας dixit, Odyss. ξ, Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

C. Ἐπαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Il. ζ, v. 230, Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel inuicem) permutabimus. Item Iliad. ζ, v. 339, — νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, Victoria alternat° homines. Ita enim puto reddi posse, tam liberè vtendo Latino Alterno, quàm ille Græco ἐπαμείβομαι vsus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certè significauit Hom. νίκην appellando ἑτεραλκέα.

Ἐπαμοιβὸς, οῦ, ὁ, Alternans. In vulg. lex. exponitur Alternus siue Alternans in hoc Apollonii loco Arg. 2, — ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἀρήρεν ἄλλῳ.

Ἐπαμοιβαδὸν ET Ἐπαμοιβαδὶς (q. d. Permutatoriè) Per vices. Apud Homerum autem Odyss. ε, circa finem, — ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exponitur ἐναλλὰξ & ἐπιπεπλεγμένως, in breuibus schol. Eustathius quoque, τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδὶς, inquit, παριστάνει τὴν τῶν θάμνων πυκνότητα. ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ἐπιμάλλον πυκνοῦνται. Exponitur autem illud ἐπιπεπλεγμένως, Impliciré: ego malim Conserté. nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuò superincumbunt. Sunt & qui Alternàtim intertexta interpretentur. Cæterùm admonet Eustathius ἀμοιβαδὸν esse κοινόν: at verò ἀμοιβαδὶς, poeticum, id (opinor) de his etiam compositis intelligens.

Ἐπημοιβὸς, οῦ, ὁ, Permutatorius: vt χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, vide paulo antè in Ἐξημοιβός.

C. ΜΕΤαμείβω, Transmuto, μεταλλάσσω, Hes. ET Μετάμειψις, Transmutatio.

C. ΠΑΡαμείβω, vel Παραμείβομαι, Permuto. Apoll. Arg. 2, — παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. Vide suprà Ἀμείβω. ‖ Παραμείβω, Prætereo, Prætergredior, Præteruehor, Transeo: vt κάλπιν παραμειβον, apud Apollonium. Et apud Nonum, παραμείβειν δρόμον. Synes. παραμεῖψαι τὰς σειρῆνας. Sæpe etiam in passiua voce παραμείβεσθαι eadem significatione: vt apud Xenophontem Pæd. 5, παραμειβομένου δὲ τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος. Plutarchus παραμειβόμενος δὲ Λάμψακον. Apoll. Arg. 2, — παραμειβόμενοι. Interdum autem sine casu, vt παραμειβόμενοι, apud Luc. Sic apud Hesiodum, Ἦ δ' ἄρα παραμείβεται, μινύθει δέ τοι ἔργον. vt dicitur Tempus præterire, elabi: interdum & fugere. Eadē est autem ratio huius significationis verbi παραμείβω quæ & de verbo παραλλάσσω à me suprà fuit reddita. quia enim vnum locum prætereuntes & in alium venientes, locum loco commutamus seu permutamus, ideo hæc verba vtrunque significant.

ἈΜΕΎΩ, siue Ἀμεύσμαι secundum quosdam ab ἀμείβω, licet aliunde deducat Etymologistes, capitur pro Transeo, Pertranseo. Quam significationem & verbo Ἀμείβω dedimus, & eius quoque passiuo ἀμείβομαι. Nam Ἀμεύσασθαι Hesychius exponit, ἀμείβεσθαι διελθεῖν παραμεύσασθαι. Etymologistes ἀμεύω exponit περάομαι, id est Vado, Iter facio.

Ἀμεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pertransibilis: vt ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, apud Apollonium Rhodium, Quà transiri potest. vel, Quà iter fieri potest, Quà via patet. ὅπη καὶ ἀμεύσιμον inquit Etymologistes, pro ὅπη περάσιμον.

Ἀμευσιεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Compositum ex ἀμεύω & ἔπος, Respondens verbis, seu sermonibus, Mutuos sermones reddens, Mutuò compellans. Etymologistes & Hesych. ἀμευσιεπὴς exponunt, ἐξαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις.

ἈΜΈΡΓΩ, Exugo. Propriè, Exugo oleas, & amurcam exprimo. Atque hanc esse propriam huius verbi significationem probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur autem & μέργω, vt tradit Eustathius, addens, vtrum ab altero factum sit, non constare. Sunt præterea qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contrà. Exponit verò Eustathius & καρπολογεῖν, id est Fructum decerpere.

Ἀμόργη, ης, ἡ, vel potius Ἀμοργὴ (nam hæc scriptura & frequentior, & ad ponendum discrimen cum ἀμόργη herbæ seu coloris genus significante, melior) Amurca, Oliuæ expressæ recrementum, apud Dioscoridem, & alios. Erotianus in lexico in Hippocratem, ἀμόργη, ὥς εἶπεν ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου. Apud Theophrastum De caus. plant. lib. 1. cap. 13, & Galenum ad Glauconem, exponitur Fæx olei. Hesych. ἀμόργη, τρυγία ἐλαίου, ἰλύς. Legitur apud Aristot. ὁ ἀμόργης.

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, Qui exugit oleas, Qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, οῦ, ὁ, Qui exugit. ἀμοργοὶ vt inquit Eustathius, dicebantur oratores qui ad rempublicam pertinentia veluti exugebant. Dicebantur verò iidem & μοργοί.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, Placentæ genus. ἀμοργῖται Hesychius exponit πλακοῦντας. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur etiam Simila frixa oleo. Apud Athenæum lib. 14 legitur, Ἀμορβίτης, placentæ genus apud Siculos: vbi ἀμοργίτης repono pro ἀμορβίτης.

ΜΌΡΓΝΥΜΙ & ὈΜΌΡΓΝΥΜΙ, Fut. ξω. Præt. χα, tanquam à Μόργω & Ὀμόργω. Vsitatius tamen (præsertim apud Homeri posteros) Ὀμόργνυμι quàm Μόργνυμι vt in composito Ἀπομόργνυμι docebo, ex Eustathio. Frequentia sunt autem & Ὀμόργνυσθαι & Ὀμόρξασθαι voce passiua & media, in signif. actiua. Abstergo exponitur hoc in loco Apollonii Arg. 2, δάκρυ δ' ὀμορξαμένω. Apud Homerum autem ἀπομόρξατο δάκρυ vult Eustathi° esse potius Expressit lacrymam. nam verba quibus id exponit, aptè Latino isto (& quidem Terētiano, in hoc loquendi genere) reddi posse existimo. Sed & pro Imprimo & Inuro poni simplex Ὀμόργνυσθαι tradit Budæus, sicut & composita Ἀναμόργνυσθαι, & Ἐναπομόργνυσθαι, & Ἐξομόργνυσθαι, item Ἐπομόργνυσθαι, quæ mox sequentur. Suidæ est ἀπομάσσειν seu ἐκμάσσειν, item ἀποψῆν, & ἀποψᾶν. Hesychio itidem ἀπομάξαι & ἀποψᾶν. quæ significatio datur & composito ἀπομόργνυμι, in illo etiam Homeri loco, vt paulo pòst dicetur.

C. ἈΝΑμόργνυμι, vel Ἀναμόργνυμαι, Imprimo, Inuro, Quasi Tergendo premendóque imbuo. Plut. in Cicerone metaphoricè τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη διʹ ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις, pro Affectus populares imbuere & inurere. Bud. pag. 655.

C. ἈΠΟμόργνυμι, vel Ἀπομοργνύω. Fut. ἀπομόρξω, tanquam ab ἀπομόργω. propriè Exprimo, ἐκπιέζω. si credimus Eustathio. is enim in hunc locum Il. β, ἀπομόρξατο δάκρυ, annotat ex μόργω fieri μοργνύω, hinc μοργνύω, ab hoc μόργνυμι: vnde fit ἀπομόργνυται & similia. Sed & ex μόργω fieri compositum ἀπομόργω, vnde fit ἀπόμοργμα. At verò μόργω fieri ex ἀμέργω, quod est ἐκπιέζω, secundum veteres: vnde fit ἀμόργη dicta ἡ τοῦ ἐλαίου ὑποστάθμη. Fuerit igitur (inquit) ἀπομόργνυσθαι & ἀπομόργνυσθαι propriè τὸ ἐκπιέζειν vnde ἀπομόρξατο δάκρυον, pro ἐξέθλιψε, καὶ οἷον ἐκπιέσαι ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Deinde subiungit apud Homeri posteros esse frequentius ὀμόργω & ὀμόργνυμι cum pleonasmo literæ ο, quàm μόργω & μόργνυμι. Ponit & aliā sententiam, vt videlicet ὀμόργειν & ἀμέργειν idem valeant. Hanc autem ratione non carere ait, quòd sic dicatur ἀσταφίδες & σταφίδες: item ἀστακὸς & στακὸς indifferenter. Ἀπομόργνυμαι (inquit Budæus) Exprimo, Informo. Paulo pòst, Significat etiam Abstergo. quia exprimendo fit abstersio. Plura in Commentariis. Cæterùm ἀπομόργνυμι, seu voce passiua ἀπομόργνυμαι, non solùm ponitur pro Exprimo (quod est ἐκπιέζω, vel ἐκπιέσαι ἀπάγω, aut ἐκθλίβω) sed & pro Exprimo significante ἐκτυπῶ & ἀπομάττομαι. Budæus tradens capi pro Exprimo, Informo, citat Areopagitæ locum in quo est aliud supercompositum ἐναπομόργνυται. ita enim ille scribit, καὶ γὰρ ἀποιίαν δεινὴν ἐναπομόργνυται ταῖς ἀτελέσι τῶν ψυχῶν. vbi scholiastes exponit ἐναπομάττεται. Sed & ἀπομόργνυται inuenitur expositum Exprimit & repræsentat, apud Alexandrum Aphrodiseum, Probl. 2, τὸ περὶ θεῖν ἀγγεῖον ἀπομόργνυται καὶ τὸ περιέχοντος χρῶμα. Vbi & Imprimit vel Imbuit nōnnullis placet interpretari. ‖ Significat etiam Abstergo (inquit Budæus) quia exprimendo fit abstersio. Est autem frequentissima hæc significatio quam Budæus notat. Hom. Il. ψ, Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαιντο χιτῶνας. Il. β, — ἀπομόρξατο δάκρυ. Sic Apollonius Argon. 2, ἀπομόρξαντε μετώπῳ ἱδρῶ, Sudorē absterserunt à facie. Vbi notandum est vsurpari aoristum medium. Aristophanes autem participio aoristi passiui vsus est, dicens τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς ad imitationem illi° Homerici, modò citati, ἀπομόρξατο δάκρυ, pro Abstersit lacrymam. Est enim τὴν ὀργὴν ἀπομορχθεὶς, Ira

absterſa:vel ad verbum, Absterſus irā. Sciendum eſt A
præterea ἀπομόρξασθαι abſolutè poſitum exponi etiam
δακρύσαι, id eſt Plorare. ἀπεμορξάμην, inquit Heſychius,
ἐδάκρυσα. Suidas autem citat etiam locum hunc in quo
ita vſurpatur, ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην, ἰδὼν ἄνδρα
πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κοιμώμενον. deinde ſubiun-
git, habere hanc ſignificationem ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦν-
τος, id eſt, à conſequenti. abſterſionem enim conſequi
lacrymas. Citat deinde ἀπεμόρξατο poſitū pro ἐξεμά-
ξατο, vel ἐξωμοιώσατο. Iā verò & hoc animaduertendū
eſt in loco Homeri modò citato ex Il. β, legi & ἀπεμόρ-
ξατο & ἀπομόρξατο. Euſtathius in ſuis commentariis am
biguam relinquit ſuam lectionem, quum priore in lo-
co ἀπομόρξατο, in poſteriore autem ἀπεμόρξατο habeat.
De quo vide & pag. 1587. Sed & alibi idem grammati-
cus verbum ὀμόργω (vnde eſſet ἀπομόρξατο) poſteris
Homeri tribuit. Heſychius vno in loco habet ἀπεμόρξα-
το, in altero ἀπομόρξατο, vtrobiq; expoſitum ἀπεψήσατο.
Suidas participium quidem ἀπομορξάμενος, ſed ἀπεμορ-
ξάμην & ἀπεμόρξατο duntaxat. Etymologiſtes autem ait
ex ἀμέργω, mutato α in ο, fieri ὀμόργω: vnde ſit ὀμόρξω: C
aoriſtus ὤμορξα, ὠμορξάμην, ὠμόρξατο. & ἀπομόρξατο, in-
quit, συναρχομένως. Ita ille. Hoc autem conſtat, ſi ἀπομόρ-
ξατο apud Homerum legamus, vt habent quædam exē-
plaria, (non ἀπεμόρξατο) ab Ἀπομόργνυσθαι eſſe, habente
ſimplex Ὀμόργνυσθαι, pro quo ſit potius in vſu Ὀμόργνυσθαι.

Ἀπόμοργμα, τος, τὸ, Quod eſt expreſſum ex alio. Item, Quod
eſt abſtergendo expreſſum. Vel, Quod exprimitur &
repræſentatur. vel Expreſſa forma & ſimulachrum. Ex-
ponitur etiam vno verbo Abſtergimentum, vt & ἀπό-
μαγμα vertitur à Gaza. ET Ἀπόμορξις, εως, ἡ, Ex- D
preſſio. Item Abſterſio. Dionyſius Areopagita ἀπόμορ-
γμα pro ἐκμαγεῖον vſurpat in hoc libri περὶ ἠνωμένης θεο-
λογίας loco, teſte Budæo, ἀλλ' ἡ τῶν μετεχόντων διαφορότης
ἀνόμοια ποιεῖ τὰ ἀπομόργματα τῆς μιᾶς καὶ ὅλης καὶ ταυτῆς
ἀρχετυπίας.

C. 1. Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Syneſ. Ioāni, θιγγάνων
γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, Nos enim tangens, in-
ures piaculum. vel (vt Budæus interpretatur liberius)
Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres
& contaminares. ‖Ἐναπομόργνυμαι, Abſtergo, De- E
tergo. nam ἐναπομόργνυσθαι exponitur non ſolùm ἐναπο-
τυπῶσαι & ἀναμάττεσθαι, ſed etiam ἀποψήσασθαι ex Polluce.
Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι eſt ἐναποψῆσαι & ἐναπομάτ-
τειν in quodam loco Ariſtoph. Sed & ἐναπομόργνυσθαι ali-
cubi eſſe vult idem quod ἐναποτίθεσθαι.

C. Ἐκμόργνυμι vel Ἐκμόργνυμαι, ET Ἐξομόργνυμι ſeu Ἐξο-
μόργνυμαι, Imprimo, Exprimo. vt Plato De leg. lib. 6, εἰς
τὰς τῶν γιγνομένων ψυχὰς καὶ σώματα ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦ-
σθαι, id eſt exprimentem & inſculpentem. Vide Bud. Cō-
ment. pag. 654. Sic idem Plato in Gorgia, ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶ- F
ξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυνται eſt
ἀπομάττονται, item ἀφομοιοῦται. quod poſterius vocabu-
lum mendoſum eſſe ſuſpicor. Citatur autem ex A-
riſtophanis Acharnenſibus, οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν
εὐρυπρωκτίαν σοι, pro ἐναποψήσεται & ἐναπομάξει. quū Sui-
das ibi legat ἐναπομάξεται, eandem alioqui expoſitio-
nem afferens.

C. Ἐπομόργνυμι, vel Ἐπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Bud. ex
Greg. Carminibus. Vide Cōm. p. 655. Quæ ſignificatio
(inquit) ex eo manauit quòd in fricando & odor & co- G
lor hæreſcit. quare etiam προστρίβεσθαι dicitur.

C. ΠΡΟΣομόργνυμι vel Προσομόργνυμαι, itidem pro Impri-
mo, Inuro. Exponitur & Abſtergo.

ἈΜΈΛΓΩ, F. ξω, Mulgeo. Prouerbialis eſt verſus Theo-
criti in Cyclope, Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν
φεύγοντα διώκεις; Id eſt, Mulge eam quæ adeſt. quid eum
qui fugit inſequeris? Suidas & Euſtathius ex ἀμέργω fa
ctum eſſe volunt, vnde & ἀμέργη.

Ἀμέλγειν (vt habetur apud Ariſtophanis enarratorem
& Suidam) peculiari ſignific. capitur pro Extra legiti- H
mum tempus fructus immaturos auellere, quod fures
facere ſolent. hæc autem annotantur in hunc Ariſto-
phanis in Equitibus verſum, Ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξέ-
νων τοὺς καρπίμους. vbi ipſe enarrator ἀμέλγεις exponit
ἀποδρέπῃ, ἀπανθίζεις, τρυγᾷς καὶ καρπίζῃ, id eſt Eos decer-

A pis tanquam fructum, Eos vindemias. In vulg. lex. Græ
colat. annotatur hanc eſſe propriam ſignificationem:
quòd videlicet dicat Ariſtophanis ſcholiaſtes & Suidas
ἰδίως λέγεται ἀμέλγειν τὸ, &c. verùm ego ἰδίως non acci-
pio pro κυρίως, id eſt Propriè, Propria ſignificatione:
ſed pro Peculiariter, Peculiari ſignificatione.

Ἀμολγεύς, έως, ὁ, Mulctra. Theocritus Idyll. 8, de capra, Ἅ τις
ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ἀμολγής, έος, ὁ, itidem Mulctra, in vulg. lex. ſed vereor ne
potius Ἀμολγίς, ίδος, ſcribendum ſit.

B Ἀμολγαῖος, adiectiuum: vt ἀμολγαῖος μαζὸς in Anthol. e-
pigramm. Mamma quæ mulgetur. quaſi quis dicat,
Mulctraria mamma. Apud Heſiodum autem ἀμολγαίη
μᾶζα, ex lacte facta, quod videlicet ex mulctu prouene
rit, vbi dicit, Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων.
Athen. autem lib. 3 exponit τὴν ποιμενικὴν καὶ ἀκμαίαν.
quòd ἀμολγὸς ſit τὸ ἀκμαιότατον. vbi fortaſſe addendum
eſt τῆς νυκτὸς, quum Euſtathius pag. 838, exponens vocē
ἀμολγὸς, ſcribat, ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτὸς, ὡς
βούλονται νοεῖν καὶ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίην μᾶζαν ἑρ-
C μηνεύοντες.

Ἀμολγός, οῦ, ὁ, Tempus quo mulgentur pecora. Quia autē
mulgentur veſperi & extrema nocte, ideo pro vtroque
tempore ponitur, inquit Euſtathius. Dicitur autem vel
ἀμολγὸς per ſe, vel cum genitiuo νυκτός: vt apud Home-
rum Il. ο & χ, item Od. δ, & alibi, — νυκτὸς ἀμολγῷ. Heſy-
chius tradit Euripidem dixiſſe ἀμολγὸν νύκτα tenebrico
ſam: alios autem ἀμολγὸν appellare partem noctis quā
mulgent. Apud eundem legitur ἀμολγῷ expoſitum,
Media nocte, ea hora qua mulgent. ‖Idem exponit
D ἀμολγεῖς τοὺς ἀμέλγοντας τὰ δημόσια, ad verbum, qui mul-
gent publica. Intelligit autem (opinor) depeculatores.
Vide Ἀμοργὸς paulo antè. HINC Ἀμολγάζω quod
ab eodem Heſychio exponitur μεσημβρίζω.

ἍΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, Certamen, Concertatio, Conten-
tio. Ariſt[illegible]teles Rhet. 1, ὅπ[illegible] [illegible] ἅμιλλα,
ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, id eſt, Vbi [illegible] certamen, ibi eſt
& victoria. Plutarchus Symp[illegible], πρὸς τὰ θηρία γινομέναις
ἁμίλλαις, Certaminibus aduerſus feras, vel cum feris.
Iſocrates, θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἁμίλλας ἄχθονται.
E Apud Platonem De leg. ἅμιλλα ἀρετῆς exponitur Stu-
dium virtutis. ἅμιλλαν ποιεῖσθαι, Contendere. Iſocrates
Panegyrico, περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, de hoc con
tendentes. Apud Demoſthenem, τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ
ταῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Budæus reddit Certatim con-
tendere.

Ἁμιλλότερος, Contentioſior. nam ἁμιλλότεροι Heſychius ex-
ponit ἐπὶ πλέον ἐρίζοντες. Hoc autem vocabulum vel à
nomine ἅμιλλα, vel à verbo barytono Ἁμίλλομαι fiat ne-
ceſſe eſt. nam à circunflexo ἁμιλλῶμαι nullo modo poſ
F ſe formari videtur.

¶ Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, Fut. ήσομαι, Certo, Contendo. Ἁμιλλᾶ-
σθαι πρός τινα, Contendere cum aliquo: vt πρὸς ἀλλήλους
ἁμιλλώμενοι, Luc. in Satur. ἁμιλλᾶσθαι πρὸς τὴν τύχην, Ad-
uerſus fortunam contendere, Cum fortuna certare, A-
riſtides. Citatur etiam ex Xenophonte ἁμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὰ
θηρία, pro Certare cum feris: vt ſit ἐπὶ τὰ θηρία pro πρὸς
τὰ θηρία. Interdum etiā dicitur ἁμιλλᾶσθαι τινὶ pro πρός
τινα. Aliquando verò datiuus qui ponitur poſt ἁμιλλᾶ-
σθαι, eſt inſtrumentalis: vt quum dicitur ἁμιλλώμενοι τοῖς
G ἵπποις, Certantes equis, id eſt Cōtendentes equeſtri cer
tamine. ‖Nonnūquam habet & præpoſitionem
περὶ iunctam genitiuo, præter datiuum, aut præpoſitio
nem πρὸς accuſatiuo iunctam: vt ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης
πρὸς ἀλλήλους, Certantes inter ſe de victoria. Interdum
pro περὶ ponitur ὑπὲρ: vt apud Plutarchum in Numa,
ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. vbi notandum
præter præpoſitionem ὑπὲρ iunctam genitiuo nullam
habere conſtructionem. Quinetiā accuſatiuo iungi-
tur ἁμιλλῶμαι: ſed duntaxat quum certa adiungun-
H tur verba: vt ἁμιλλᾶσθαι στάδιον, apud Platonem. Fortaſſe
autem vtcunque tolerari poſſet Latinè itidem Certare
ſtadium: ea forma qua dicitur Vincere olympia. Certè
Currere ſtadium Latinis vſitatum eſt. Dicit verò Pla-
to itidem ἁμιλλᾶσθαι τὸν δίαυλον, & τὸν ἐφίππιον. Locus eſt
lib. De leg. 8. Eodem autē libro, paulo poſt illū locum

A genitiuo iungitur, πέμπτος δὲ ἔξεισιν ὃν βαρύτερον ὀπλίτην ἐπονομάζοντες ἀφήσομεν λεοτέρας ὁδοῦ διαμιλλώμενον. Quo in loco Budæus aliquid subintelligendum existimabat, videlicet δρόμον, aut præpositionem διὰ, sicut paulo pòst sequitur, δι' ὀρῶν τε καὶ παντοίας ὁδοῦ ἁμιλλώμενον. Fortasse tamen (quod Budæi pace dictum sit) præpositionẽ διὰ nihil necesse fuerit extrinsecus addere, quum in ipso Platonis habeatur loco, verbo videlicet iuncta. Scimus autem Græcos interdum præpositionem quæ seorsum alioqui ponenda foret, verbo annectere, dando eandem ipsi verbo constructionem quam haberet si seorsum posita præpositio esset. quod tamen fateor fieri rarius in præpositione διὰ quàm ἐν aut ἐπὶ. Sciẽdũ est præterea citari ex Euripide locum in quo ἁμιλλῶμαι itidem genitiuum habet, non significantem tamẽ certaminis genus, vt in præcedentibus ex Platone exẽplis. Euripidis verba sunt, ἁμιλλῶμαι τοῦδε λόγου, quæ exponuntur in vulgatis lexicis Græcol. Hac contendo oratione.

C Ἁμιλλῶμαι πρὸς σε, Certo tecum, id est Æquo te, Tibi non cedo, Te inferior non sum. Athenæus, ἡ πόλις δὲ πρὸς ἁπάσας ἡμιλλᾶτο περὶ τρυφῆς, id est, Vrbs autem illa cum qualibet certabat de luxu, vel cõtendebat, Quamlibet luxu æquabat. Interdũ pro præpositione περὶ cũ genit. ponitur: vt si in loco illo Ath. pro περὶ τρυφῆς diceres τρυφῇ. Sic Libanius dixit, ἁμιλλῶμαι σωφροσύνῃ πρὸς τοὺς γέροντας, Certo temperantia cum senibus, vel Certo aut contendo de temperantia cum senibus.

Ἁμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, Enitor ad hoc, Certatim contendo ad hoc. Isocrates in Areopagitico, πρὸς γὰρ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν τῶν τριάκοντα πονηρίαν ἁμιλλητέον ὑμῖν ἐστι, Nam ad illorum virtutem, non autem ad ipsorũ
D triginta improbitatem enitendum vobis est. Videtur ἁμιλλᾶσθαι accipi pro Eniti & in hoc Platonis loco, ἁμιλλήσεται ὡς ἁπάντων πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ. vt sit, Enitetur ad hoc vt omnium plurimum accipiat. Exponitur tamen vulgò, Certabit vt [illegible] plurimum habeat.

Ἁμιλλᾶσθαι (inquit Budæus) pro Æmulari id est Inuidere, poni videtur apud Gregorium, datiuo iunctum.

Ἁμίλλημα, ατος, τὸ, Certatio, Contentio: vt ἅμιλλα certamẽ. & vt ab ἅμιλλα fit ἁμιλλῶμαι, sic vicissim ἁμίλλημα ab ἁμιλλῶμαι. E

Ἁμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, Certator. Apud Sophoclem in Antigone, vbi dicit, — μὴ πολλοὺς ἔτι τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν, scholiastes ἁμιλλητῆρας exponit τοὺς ἀλλήλους διαδεχομένους, id est qui inuicem sibi succedunt. Nec plura ille. Ego autem existimo Sophoclem periphrasticè τροχοὺς ἁμιλλητῆρας ἡλίου (ad verbum, rotas certatrices solis) appellare temporis spatia: quòd soli ex cuius cursu vicissitudinem temporum metimur, tribuatur currus. in curru autem vna rota videatur volubilitate quodammodo cum altera certare. Hæc mea est opinio: fieri tamen potest vt aliò respexerit. Nonnus hoc nomen genitiuo iunxit: appellans μῦθον (id est sermonem) ἁμιλλητῆρα σιωπῆς, id est ἁμιλλώμενον πρὸς τὴν σιωπὴν, Certãtem cum silentio, quasi certamine quodam silẽtium superantẽ. Exponunt vulgò apud eum, Silentii æmulum & aduersarium. F

Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Certatiuus, Certatorius: vt ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Aristidem, Certatores equi. Ea forma qua dicuntur bellatores equi. Hesychius ἁμιλλητήριος exponit ὁ ἐρίζων πολύ. idem Multum contendens. G

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, Locus in quo certatur, vt exponit Suidas. Secundum quam expositionem ita dicetur ἁμιλλητήριον vt ἀγωνιστήριον. Exponũtur verò ἁμιλλητήρια etiam ἀγωνίσματα, id est Certamina.

¶ Ἁμίλλω, Certo, & Ἁμίλλομαι, barytona, pro circunflexis ἁμιλλῶ & ἁμιλλῶμαι: vt apud Syngelum Νειλώοις ἁμιλλόμενος χεύμασι, si modò scriptura deprauata non est, ac ω pro o reponi non debet.

ΆΜΜΟΣ, ου, ἡ, Arena. Hesychius ἄμμος exponit ψάμμος, alii autem differre volunt. A ψάμμος quidam factum putant, ablata litera ψ, alii verò ψάμμος ab ἄμμος, ea addita. Athen. 7, ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διατριβομένων ἰχθυδίων. Prouerbium H est, ἄμμον μετρεῖς, Arenã metiris, de quo vide Erasm.

A C. Ἀμμοβάτης, ου, ὁ, Per arenam incedens. Nomen est cuiusdam serpentis.

C. Ἀμμοδύτης. q. d. Arenam subiens. Serpẽs quidam Aetio qui & cenchrias. ET Ἀμμοδυώτης, ου, ὁ, Arenam subiẽs, Arenarius, in Anthologia epigr. Vide Ψαμμοδύτης paulo pòst.

C. Ἀμμοχωσία vide in Ψαμμισμός.

C. ΚΑΘαμμίζω, Arena obruo. Aristot. De anim. lib 9.

B C. Ὕφαμμος (q. d. Subtus habens arenam) Arenosus, Arenaceus, Sabulosus. ὕφαμμα χωρία, Arenosa loca, Theophrasto, Gaza interpr. Idem, ἐὰν δὲ ἐν ἀμμώδει καὶ ὑφάμμῳ φυτεύσῃ. sub. γῇ. In solo sabuloso, & (ex consequenti) tenui & exili. cui ἡ πίειρα γῆ opponitur. ET Ἄψαμμος γῆ, ap. Arist. Nõ arenosa terra, vel Nõ arenosus ager.

C. Χρυσάμμος, ου, ἡ, aurea arena.

Ἀμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus. τόποι ἀμμώδεις, loca arenosa.

¶ Ἄμαθος, ου, ἡ, Arena. Suidas ἄμαθον tradit esse campi puluerem, ψάμαθον autem eum qui est prope mare, id est litoralem. Ammonius ψάμαθον ait esse ἄμμον παραθαλασσίαν, at ἄμαθον, esse κόνιν: vt, — τύχε γ' ἀμάθοιο βαθείης. Hesychius autem scribit ἄμαθον esse arenam mediterraneam, ψάμμον autem & ψάμαθον esse maritimam. Sed apud hunc lexicogr. fœdissimũ mendum est, aut ego valde fallor. nam μεσόγειος apud eum scriptum esse perperam pro μεσόγεος, contendo, atque ita repono. Eustathius autem scribit ἄμαθον esse terram arenosam, aut puluis genus: ψάμαθον autem, esse ἄμμον. Ait & videri Homerum κονίην & ἄμαθον pro eodem accepisse, quòd quum dixisset, — ἐρριπ' ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι, subiunxerit, — τύχε γὰρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης. Idem ἀμαθύνω exponens ait veteres ἄμαθον dixisse significare κόνιν πεδιάσιμον. Secundum Hesychium quoque in alio loco ἄμαθος est ἡ κατὰ τὸ πεδίον κόνις. Quanquam non ῥ' ἀμάθοιο habent omnia exemplaria hoc loco, vt legit Eustathius sed quædam ψαμάθοιο. & quidem in ipsa editione Romana, contextus ita habet, quum illi qui subiunguntur Eustathii commentarii habeant ῥ' ἀμάθοιο. Ammonius certè (vt apparet ex loco modò à me citato) eandem quam Eustathius scripturam sequutus est. legit enim & ipse ἀμάθοιο, sed non præfigens particulam ῥα habentem α elisum per apostrophum. ac certè vt iuuat dimensionem versus hæc particula, ita eius euphoniã multum lædit.

Ἀμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus. ET Ἀμαθόεις pro eodẽ apud poetas, in fœminino ἀμαθόεσσα, in neutro ἀμαθόεν. Sed in hexametro versu dici solet ἠμαθόεις. quòd eum ingredi non possit ἀμαθόεις, quum tres sint breues.

Ἀμαθύνω, In ἄμαθον redigo, id est In arenam seu puluerem redigo, Perdo, Destruo. Iliad. ι, — πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει, Vrbem autem ignis in puluerẽ redigit. vel potius in cinerem. F

Ψάμμος, idem quod ἄμμος, Arena, Sabulum: vt ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, Pindarus apud Plutarchum. Vtuntur & prosæ scriptores. Et ψάμμοι plurali numero apud Athen. τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. Cæterùm sunt qui ψάμμος ex ἄμμος factum velint, sunt qui contrà: ego illos potius sequor.

C. Ψαμμοδύτης, Piscis ἀπὸ τοῦ δύειν τὴν ψάμμον sic dictus, id est, Ex eo quòd arenam subeat, in ea videlicet se occultans. vnde & ἀμμοδύτης. Nonnulli arenarium vocarunt. Alio nomine καλλιώνυμος appellatur. Quod autẽ habuimus paulo antè Ἀμμοδυώτης, citatum ex Anthol. epigr. versus gratia additum habere videtur ω. cõsule tamen locum.

C. Ψαμμακόσιοι, οἱ, ET Ψαμμακόσια, τὰ, Arenarum numerum æquantes, seu æquãtia, id est Innumeri, seu innumera. Eupolis, ἀριθμεῖν κατὰ ψαμμακοσίους. Fictitium vocabulum ad imitationem numeralium quæ in κόσιοι & κόσια terminantur, vt τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, &c. Hinc autem dicitur quòd ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε (vt loquitur Pindarus) id est, in numerum non cadat. Inuenitur etiam scriptum ψαμμοκόσιοι & ψαμμοκόσια. sed quum exemplo illorum τετρακόσιοι & πεντακόσιοι hæc dicantur, quin itidem α habere debeant, minimè mihi dubium est. HINC & Ψαμμακοσιογάργαρα, Aristo-

phani Acharn. itidem pro innumeris. Quod ego (contra Eustathium) ad Ouidianum illud refero, Gargara quot segetes, &c. vt dicatur de illis quæ tam sint innumera, quàm & maris arena & segetes montis aut ciuitatis illius. Scribitur autem & Ψαμμακοσιογάργαρα: sed quod de ψαμμακόσιοι & ψαμμακόσια dixi, idem & de hoc dicendum fuerit.

Ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus, Sabulosus. ET Ψαμμωτὸς pro eodem.

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, vt ἡ ψαμμῖτις (q.d. Arenacea) quidam apud Athen. lib. 7.

Ψαμμισμὸς, οῦ, ὁ, nomen verbale tanquam à ψαμμίζω, pro In arenam defodio. adeo vt ψαμμισμὸς ad verbum sonet Defossio in arenam. In vulg. lex. ψαμμισμὸς ex Paulo Ægineta lib. 3, cap. 43, Vsus arenæ à sole feruefactæ ad desiccanda hydropicorum corpora in ipsam defossa. Qua de re vide Diosc. lib. 5. cap. de arena: Aetium lib. 10. cap. 28: Cornelium Celsum lib. 3. cap. 21. Dicitur & Ἀμμοχωσία.

Ψαμμίον, ου, τὸ, Arenula. Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

¶ Ψάμαθος pro ψάμμος, sicut ἄμαθος pro ἄμμος, Arena. Il. ι. v. 385, Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. pro quo dixerit aliquis Comicè ludens, οὐδ' εἴ μοι δοίη ψαμμακόσια. Apud Sophoclem pro ipso litore (vt & alicubi apud Homerum, si bene memini) vbi dicit ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος. quod schol. exponit, περὶ τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον. Dicitur & ψάμαθοι plurali numero ab Homero, in Bœotia, — φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν. & Od. γ, — ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίῃσι. Annotat autem Eustathius ψάμαθον quidem esse idem quod ψάμμον, at ἄμαθον videri esse κόνεώς τι εἶδος.

Ψαμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arenosus. Idem quod ἀμαθώδης. Sunt tamen qui differre velint, vt ψάμαθος ab ἄμαθος.

¶ Ψαμάθη, Nereidum vna, Phoci mater, Hesiodo, in vulg. lex. ἀπὸ τῆς ψαμάθου fortasse fictum nomen.

ἈΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, Agnus. quod Atticè aspirari scribit Eustathius. Vsitatum autem est vocabulum vtrisque scriptoribus. ἀμνὸς κεράστης à Nicandro dicitur: sed à schol. reprehenditur. De etymo autem huius vocis dicam paulò pòst in Ἀμνίς.

C. Ἀμνοκόπος, ου, ὁ, Pastor, ποιμήν, Hesych.

C. Ἀμνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnum ferens, siue agnam. Ab ἀμνὸς siue ἀμνή, & φορεῖν.

Ἀμνοφόρος, apud Theocritum dicitur Cerua grauida, quasi gerēs in vtero ἀμνούς, accipiēdo ἀμνοὺς latius pro fœtibus ceruæ, i. hinnuleis. tāquam videlicet ἀμνὸς generale sit nomen, significans cuiuslibet animalis catulum. Locus habetur Idyll. 11, — τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς Πάσας ἀμνοφόρως. Sed alia est etiam lectio μαννοφόρως, de qua vide schol. qui ἀμνοφόρως exponit ἀμνίδας καὶ βρέφη φερούσας.

C. Ἀμνοκῶν, Agni mentem habens, Simplex, aut Fatuus. Aristophanes in Equitibus, Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν. vbi schol. ὁ προβατώδης, τουτέστι μωρὸς καὶ εὐήθης. Videtur ἀμνοκῶν dici pro ἀμνοκοῶν, ἀμνοκοῶν autē quasi ἀμνονοῶν. Scribit enim Eustathius, ἀμνοκῶν, ἀμνὸς τὰ ἐς νοῦν. παρὰ τὸ κοεῖν (ὅ ἐστι νοεῖν) ὡς ἀμνός. Vide in Erasmi Chiliadibus annotationem meam in prouerbiū Ouium mores: vbi & ex Æschylo protuli προβατογνώμων idem prorsus significans quod ἀμνοκῶν.

Ἀμνή, ῆς, ἡ, Agna. Inuenitur etiam scriptum ἄμνη, quum tamen passim scribatur ἀμνός. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς. Sed in nonnullis edit. ἄμνης. Quem accentum habet hoc nomen & in quibusdam edit. Anthologiæ epigramm. Apud Eustathium legitur ἀμνή, quem de hac voce consule.

Ἀμνίς, ίδος, ἡ, ET Ἀμνάς, άδος, ἡ, Idem quod proximè præcedens ἀμνή, id est agna. Theocr. Idyll. 5, in principio, Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σῖτ' ἀμνίδες; Vbi schol. annotat ἀμνίδας dici τὰ μικρὰ προβάτια, tanquam ἀμαλά. Itidem verò Etymol. ἀμνὸς à μῆνος deducit, præfixo α priuatiuo, vt dicatur ἀμνὸς quasi ἄμηνος. sed & aliam affert etymologiam, à μνοῦς significante mollem primum, seu tenerrimam aut mollissimam lanam cum qua nascitur: vt sit ὁ ἔσχατος μνοῦς τῶν νηπίων τριχῶν. Ego verò inter has de etymologia controuersias, tanquam primitiuum posui.

A Ἀμνάδας appellari virgines quoque, tradit Hes.

Ἀμνειός, οῦ, ὁ, idem quod ἀμνός, Agnus. Quidam autem volunt ἀμνειὸν dici agnum qui iam sit adulta ætate. Etymologistes scribit ἀμνειὸς eadem forma dici qua ἀρνειός. quod ἀρνειὸς fieri à genitiuo ἀρνὸς eadem forma qua ἀδελφειὸς ab ἀδελφός, scribit Eustathius.

Ἀμνόα, Ouis, aut secundum alios, Agnus. Hesych.

¶ Ἀμνίον, ου, τὸ, Membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes inuoluens, Gorr. ex Galeno. qui Gorræus & alia ex eodem affert, quæ apud eum lege in

B Defin. med. Vide & Theophilum Anatom. lib. 5. cap. 18. Pollux quoque ex duabus tunicis quæ sint circa fœtum, eam quæ sit intrinsecus, tenuiorem & molliorē, ἀμνίον ab Empedocle vocatam tradit, sicut alteram χορίον. (scribitur & χωρίον) Cæterùm hanc vocem ἀμνίον quidam ab ἀμνός, ab eius videlicet mollicie seu teneritudine, alii à μνῶς deduxerunt (vnde & ipsum ἀμνὸς quosdam deriuare diximus) vt sit quasi τὸ ἀπὸ μνῶος.

Ἀμνίον dicitur & Agnellus, vt quidam volunt.

Ἀμνίον putauit Erasmus poni pro μνίον, quod muscū

C significat: vt esset α pleonasticum, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς. de qua eius opinione vide meam annotationem in prouerbium Muscum metere: quæ est in libro Animaduersionum mearum in calce Chiliadum excuso à patre meo.

Ἀμνᾶν pro θερίζειν, id est Metere. de qua signif. eandem illam annot. consule.

ἈΜΟ'ΡΓΗ, ης, ἡ, Herba quædam purpurea, vt scribit autor Etymologici, εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς. vnde ἀμόργινα indumenta dicuntur purpu-

D rea. Fortasse tamē flos herbæ potius purpureus vocandus fuit quàm ipsa herba. apud eundem ἀμόργην coloris genus esse scribit Methodius.

Ἀμοργίς, ίδος, ἡ, est (teste Hesychio) καλάμη quædam ex qua fit ἔνδυμα, ἢ ὕφασμα, ἢ χιτών. Vbi pro quānam re καλάμην accipiat, ambigi potest. præsertim quum Etymologistes in verbo ἀπομόργνυμι [illegible], ἀμοργὶς δὲ, τὸ καλάμου τῆς αἰθήλης τὸ λεπτότερον μέρος: idem verò alio loco scribat, ἀμοργὶς δὲ καλάμη τις ἐξ ἧς τὰ ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ, &c. Suidas autem dicit esse λινο-

E καλάμην. In vulg. lex. Græcolatinis ἀμοργὶς scribitur esse lini species tenuissima, bysso non dissimilis: fortasse quòd Suidas scribat ἀμόργινον, simile bysso & pretiosum.

Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Colorem habens herbæ quæ dicitur ἀμόργη, aut floris illius herbæ, Purpureus, vel Ruber cū Etymologiste. Ἀμόργινος χιτωνίσκος, id est Amorgina tunicula, dicitur à nomine ἀμόργη, quod est coloris genus, simile bysso. Significat & pretiosam vestem. Sic apud Etymologisten Methodius. At Hesychius habet

F ἀμόργινα, λεπτοῦ φῇ ἱμάτια, id est, Indumēta tenui filo contexta. pro qua expositione videtur facere locus Æschinis in Timarchum, ἔτι δὲ πρὸς τούτοις γυναῖκα κατέλιπεν ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐκφέρουσαν. Athen. lib. 8, πορφυροῦ ἀμφίταπον ἀμοργίνῳ καλύμματι περιειλημμένον. Etymologistes postquam dixit Ἀμόργη δὲ, καλάμη τις ἐξ ἧς ἐνδύματα ἀμόργινα· οἱ δὲ λινᾶ ὑφάσματα· οἱ δὲ ἀπὸ ἀμόργου τῆς νήσου. οἱ δὲ ἀμοργίνοις ἐρυθροῖς τὸ χρῶμα. Quanquā in exempl. vulg. legitur ἀμόργου, sed ego ἀμόργου repono. quum ita vocari insulam

G cum ex aliis constet, tum ex Stephano: qui postquā dixit ab ἀμοργὸς insula fieri ἀμοργῖνος eadem forma qua ἐρυκῖνος: (vt Simonides dicebatur ἀμοργῖνος) paucis interiectis, subiungit, „At ἀμόργινος χιτὼν, coloris est propriū. Quod etiam facit cōtra eos quos ἀμόργινα indumēta ab insula Amorgo putauisse denominata, refert Etymologistes. At Pollux ita scribit, Amorgina autem fieri optima quidem in Amorgo, esse verò & has ex lino aiunt. Cæterùm ἀμόργινος χιτὼν vocabatur & μόργις. Sui-

H das postquam scripsit, Ἀμόργινον, simile bysso & pretiosum, subiungit, Dicitur & ἀμόργινα fœminino genere.

ἈΜΟ'Σ, Vnus, Aliquis. vel, Vnus aliquis. Esse autē Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eustath. Ab hoc autem fiunt ista, οὐδαμὸς & μηδαμός: à quibus aduerbia cum alia tum οὐδαμῇ & οὐδαμῶς: μηδαμῇ &

δαμῆ & μηδαμῶς. quæ hîc omissa, in οὐ & μὴ ponam.

Ἀμόθεν, Alicunde, Ex aliquo loco, Ab aliquo, Vel ab vno aliquo. vt οὐδαμόθεν, Nullicunde (si fas esset hoc aduerbio vti) Ex nullo loco. Od. ι, initio, Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, id est, πόθεν καὶ ἀπό τινος ἑνός. Hesych. autem exponit Ab aliqua parte, vnde volueris. Apud Platonem pro Alicunde, lib. De leg. 7, μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν, ὅντινα τρόπον τοῦτ' ἔσται τῇ πόλει.

Ἀμῆ, ET Ἀμῶς, ET Ἀμοῖ, aduerbia itidem ab ἀμὸς facta, sed quæ composita cum aliis particulis vsurpentur. Dicitur enim Ἀμῆγε, Ἀμηγέπη, Ἀμηγέπου, Ἀμηγέπως, Ἀμωσγέπως, Ἀμοιγέποι.

Ἀμηγέπη, Quodammodo, Quadantenus, Quoquomodo, vel Quouis modo. vt Agathias apud Suidam, ἔδοξέν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου. Apud eundem (idem, vt opinor) ἀμηγέπη τῶν παρατεθέντων ἀλάμενος.

Ἀμῆγε, Hesych. exponit ἀμηγέπως, accipiens (opinor) vtrunque pro ἀμηγέπως, siue ἀμωσγέπως, quod habes hîc in proximè sequentibus.

Ἀμωσγέπως pro eodem dicitur. Plutarchus in Pericle, ἐπελιόρκει τοὺς Σαμίους, ἀμωσγέπως ἔτι τολμῶντας ἐπεξιέναι καὶ διαμάχεσθαι πρὸ τοῦ τείχους.

Ἀμοιγέπου autem & ἀμοιγέποι aliam habent significationem: & ἀμηγέπου quidem exponitur ab enarratore Aristophanis, ἁπανταχοῦ, id est Vbique, Vbiuis: in hoc Aristophanis versu in Acharn. Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπου. At ἀμηγέποι ab Hes. explicatur ὅποι ποτέ, Quencunq; ad locū. At ἀμοιγέποι alibi scribit, per οι videlicet in secūda & vltima syllaba, & exponit In aliquem locū. aut Vno modo. Itidē verò ἀμηγέπου enarrator Aristophanis non vno illo modo explicat, videlicet per ἁπανταχοῦ, sed & ὅπως ἂν τύχῃ, καθ' οἱονδήποτε τρόπον. Mirum est tamen his aduerbiis eodem scriptis pacto significationem vtrāq; tribui. ac merito fuerit alicui suspecta hîc exemplariū fides. Apud Suid. legitur etiam Ἀμωσγέποι.

¶Ἀμὸς Dorice pro ἡμέτερος, Noster: vt ἀμὸν πατέρα, Patrē nostrum, apud Sophoc. ... Sic & πόλιν ὑμὴν dicit Homerus Vrbem vestram, & ὑμὰ κτήματα, vestras opes, tanquam ab ὑμός. Vide inter pronomina.

¶Ἆμος, Quando, aduerbium temporis, pro ἡμος, cui respōdet τῆμος. Vide ἡμος.

ἌΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, Vitis, Vinea. ἄμπελον φυτεύειν Vitem serere, Cicero interpretatur. Od. ι, — ἠδ' ἄμπελοι αἵτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον. Dioscoridi lib. 5, cap. 2, dicitur ἄμπελος οἰνοφόρος, i. vitis vinifera, ad differentiam (vt opinor) aliarum duarum, quarum vnam ἄμπελον λευκὴν, id est Vitem albam, alio nomine βρυωνίαν: alteram, ἄμπελον μέλαιναν, id est, vitem albam, item βρυωνίαν μέλαιναν vocat.

C. Ἀγριάμπελος, (q. d. ἀγρία ἄμπελος, Vitis syluestris) Labrusca. Vide οἰνάνθη secundum quosdam.

C. Ἀμπελόκαρπον, ου, τὸ, Herbæ nomen, quæ & ἀπαρίνη. Diosc. lib. 3, cap. 183.

C. Ἀμπελόπρασον, ου, τὸ, apud Dioscor. lib. 2, c. 180. Marcellus vult esse agreste porrum quod in vinetis nascitur. Sonat ad verbum, Vitiporrum, id est Vitis porrum, In vite nascens porrum.

C. Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ, Vinitor. ad verbum, Cuius opus est in vite, Qui operatur circa vitem, ex ἄμπελος & ἔργον.

Ἀμπελουργικὸς, οῦ, ὁ, Vinitorius, Ad vinitorem pertinens. ἀμπελουργικὴ, Ars vinitoria, Ars vitium colendarū. subaudiendo τέχνη. Pla. Pol. 1, ἔστιν δὴ δρέπανον δεῖν φυλάττειν, ἡ δικαιοσύνη χρήσιμος ἐστὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ: ὅταν δὲ χρῆσθαι, ἡ ἀμπελουργική.

Ἀμπελουργία, ας, ἡ, Vineæ cultura, Vinitoris actio. Theophrastus alibi ἀμπελουργίαν & κλάσιν, alibi ἀμπελουργίαν & τομὴν pro eodem dixit, vt annotat Bud. in Comm.

Ἀμπελουργέω, ῶ. F. ήσω, Vinitoris opus facio, Vinitoriam artem exerceo, Vites puto, siue amputo. quod est vinitorum. ἀμπελουργεῖν (inquit B. in C.) Vites putare, Sarmēta expurgare quæ vitem onerāt: citátq; Theophr. locū.

Ἀμπελουργεῖν metaphoricè. Æschin. Demosthenē hæc verba dixisse ait, ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου. i. (Bud. interpr.) Quidā sunt qui sic ciuitatē vt vitē vinitores putādā susceperūt, hominésq; ex populo excidere quasi palmites instituerūt.

A Ἀμπελουργοῦμαι, pass. vnde ἀμπελουργουμένη ἄμπελος apud Theophr. Vinea quæ amputatur: vel κλᾶται. nam Bud. vult ἀμπελουργίαν ab eo dici etiam κλάσιν.

C. Ἀμπελόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitibus cōsitus: vt ἀμπελόφυτος γῆ, secundum Suidam, quæ vna voce ἀμπελών.

C. Ἀμπελοφύτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Vitis sator. vel potius Vitisator vna voce, vt apud Virgil. ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ, Vitisatori Baccho, in Anth. epigr.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, τὸ, Viteus, Vitigineus, Vincalis. Exponitur etiā Vinearius, Vineaticus. ἀμπέλινα φύλλα, Aristot.

B De animal. lib. 3, Folia vitiginea, vt Columella vocat. Herod. lib. 2, οἶνος ἀμπέλινος, Vinum vineale, Vitea pocula, Virgil. Addit autem Herodotus ἀμπέλινος ad differentiam vinorum è frugibus confectorum. Apud eūdem ἀμπέλινος καρπὸς, Vitis fructus.

C. Ξηραμπέλινος, vt ξηραμπέλινος χιτών, Colorem habens vitibus arefactis simillimū. Certū enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis. Ita Thylesius. At alii, sumpta ex Suidæ verbis coniectura, ξηραμπέλινον χρῶμα dici putant pullum & atrum co-

C lorem, quē pulliginē Plinius, atrorē appellauerit Gell. quòd videlicet Suid. χλαμύδας ξηραμπελίνας appellatas etiam ἀτραβατικὰς tradiderit. Dictas enim esse atrabaticas ille putat à colore atro, vel à trabea qua simul vtebantur. Vide ἀτραβατικὰς apud eum.

Ἀμπέλειος, idē quod ἀμπέλινος (sicut ἀνθρώπειος & ἀνθρώπινος pro eodē dicūtur) vnde ἀμπελειος βότρυς, Vite⁹ racem⁹.

¶At ἀμπέλιος cum ι solo, nomē propriū, inquit Suidas.

Ἀμπελόεις, Vitifer, Vineas habens. Vineosus ad verbum, si ita loqui liceret. ἀμπελόεις, vt Etym. ait, εἶδος τῆς παρα-

D γωγῆς μετουσιαστικοῦ. Hes. ἀμπελόεσσαι exponit vites habētem. A Suida ἀμπελόεσσα γῆ exponitur ἀμπελόφυτος, i. Solum vitibus consitū. Quod & ἀμπελόεν πέδον vocāt poetæ, & vna voce dicitur ἀμπελὼν siue ἀμπελεών. At Hom. ἀμπελόεντα vocans Epidaurū, intelligit πολυάμπελον, iuxta quosdam. i. vitibus abūndantem. Secundū hanc autem signif. ἀμπελόεις sonabit ad verbum Vineosus, si hoc adiectiuo vti liceret.

Ἀμπελῖτις γῆ, Vinealis terra, quæ & φαρμακῖτις: vt citatur ex Dioscor. lib. 5. cap. 173. Sic autem dictā tradunt quòd

E aduersus innascentes viti bus vermes illini soleat.

Ἀμπέλιον, ου, τὸ, Dim. Viticula. vnde ἀμπέλια apud Aristoph. Viticulæ: quo diminutiuo nomine Cicero vtitur. Quidam ἀμπέλια vites exponunt.

Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, Vinetū, Vitibus cōsitus loc⁹. Vinea quoq; (secundum quosdā) pro loco vitibus cōsito vsurpatur.

Ἀμπελεὼν etiā dicitur tetrasyllabè pro eodē, more Attico, vt vult Eust. eadem forma qua ἀκανθεών.

¶Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, Auis quædam à vite dicta: vt συκαλὶς, à fi-

F cu, Latinè ficedula, de qua Martialis extat hoc distichū,

Quum me ficus alat, quum pascar dulcibus vuis,
Cur potius nomen non dedit vua mihi?

perinde ac si queratur poeta quòd ea quæ συκαλὶς vocatur, non potius ἀμπελὶς appelletur.

ἈΜΥΝΩ, Auxilior, Opem fero, Suppetias eo, Succurro, Aliquem defendo. vel Ab iniuria defendo. Hom. Il. φ, — αἰεὶ γάρ τι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί. Il. π, — καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. Il. ι, — οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι. Il. φ, Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Alibi quoq;

G hæc duo copulat: vt Il. ο, Θαρσεῖ νῦν. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων Ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν. Isocr. οἱ δὲ πάντων τῶν δεινῶν ἀμελήσαντες, ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, Venerūt vobis auxiliaturi, siue opem laturi. aut breuius, Venerunt vobis suppetias. Xenophon. Pæd. 3, μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτάς, ἀλλ' ἀμύναι καὶ τέκνοις καὶ ἑαυτοῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Pla. De leg. 3, οὐ δ' ἤμυνεν ἱεροῖς τε καὶ τάφοις, Neque opē ferebat tēplis & sepulchris. vel Neq; propugnabat pro tēplis & sepulchris. Alii tamē, pro sacris & sepulchris interpret.

Ἀμύνω, Propello, Propulso, Arceo. passim apud Hom. cum accus. & dat. vt Od. θ, Ἄστεϊ τε τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς

H ἦμαρ, Ab vrbe & liberis arcēs crudelē diē, vel propulsans. Sic Il. π, ὅς σφιν ἀμύνω Ἦμαρ αἴσιμον. Il. λ, Ἤ τοι πρόσθεν ἐόντος βέλος ἔχεπευκὲς ἀμύνειν. Il. ι, — ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσι Πῦρ δήϊον, Arcere vis ignem à nauibus, Defendere naues ab igni, vel Defendere ignem nauibus. vt Virgil. dixit Solstitiū pecori defēdite, pro à pecore. vt idē alibi, — defēdo

à frigore myrtos. Aliquādo pro dat. ponitur genitiu⁹, A vt Il. δ, — καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. & Il. ο, Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdū additur præpoſitio, vt Od. ρ, — δηίων ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic & apud Apoll. Arg. ι, ἀπὸ μητρὸς ἀμυνον λώβην. Niſi quis malit hîc dicere ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον eſſe pro ἀπάμυνον μητρός: & ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, pro οἴκου ἀπαμῦναι. Vſus eſt autem huius verbi hac quoq; in ſignificatione apud proſæ ſcriptores, ſed cum illa priori conſtruct. videlicet cum datiuo & accuſ. Cryſoſt. De ſacerdotio, κἀκεῖνοι μὲν οὐδὲ τὸ σωματικὸν αὐτοῖς δύναιντ' ἂν ἀμῦναι θάνατον. id eſt, Mortem propellere, propulſare, Eos à morte de- B fendere, vel tueri.

Ἀμυνῶ, Vlciſcor: vt ἀμυνῶ περὶ σοῦ τεθνηκότος, Vlciſcor te mortuum, Vlciſcor mortē tuam. Videtur ad verbū ſonare, Propugno pro te mortuo. Dicitur etiam ἀμύνεσθαι περὶ τεθνηκότος. Vide exemplum ex Homero. Heſychi⁹ ἀμυνεῖν inter cætera ἀνταποδιδόναι vult ſignificare, id eſt Vices referre.

Ἀμύνομαι, Iniuriam propulſo, Vim arceo, Reſiſto, Dimico, Propugno pro aliquo. Il. π, Ὅς κέ σευ αὖτε ἔλθῃ C ἀμυνόμενος. Il. π. Αἴαντε, νῶϊ σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. quibus in locis abſolutè ponitur. Habet aliquando genit. vt νηῶν ἀμύνοντο, Il. μ. niſi quis extrinſecus aliquid ſubaudiat. Habet & accuſat. vt Il. ρ, Ἀμφ' αὐτῷ βεβαῶτες καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. Νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. Vbi ἀμύνεσθαι στίχας, vel Iniuriam propulſare ab agminibus, Pro agminibus propugnare: vel Tueri, ſeu defendere agmina poteſt exponi. De qua ſignif. dicam paulo póſt. Interdum verò habet præpoſ. περὶ cum genit. vt ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, apud eum aliquoties, Pugnare D pro patria, vel Propugnare. Sic Il. σ, Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Apud oratores autē (vt ait Suidas) ἀμύνεσθαι dicuntur qui illatam iniuriam vlciſcuntur. In qua ſignif. à Suida poſita vſurpatur interdum abſolutè (vt in illo Braſidæ celebri dicto) apud Plutarchum πῶς ἄν τις ἀνδ. &c. ὡς οὐδὲν ἐστὶ μικρὸν οὐδ' ἀσθενὲς, ὃ μὴ ζητήσεται τολμῶν ἀμύνασθαι) ſæpe vero cum accuſat. idque nō ſolùm in proſa, ſed & in carmine. Hom. Od. μ. Τὴν δέ κ' ἀμυναίμην. Demoſth. Phil. 3, ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, Tutiſſimè & facillimè ipſum vlciſce- E mur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμυνοῦμαί σε ὑπὲρ τούτου. Iſocrat. ad Philippum, ἡμεῖς δ' οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν, ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς. id eſt, Vlciſci eos ob iniurias quibus nos affecerunt. vel, Pœnas ab eis repoſcere iniuriarum. Poteſt autē Lat. dici Vlciſcor te pro iis iniuriis (vt Terentius dixit) Ego te pro iſtis dictis & factis vlciſcar. ¶ Dicitur & ἀμύνομαί σε τούτου: vt apud Lucianum, ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος, Vlciſcor te ob riſum, vel Vicem reddo tuo riſui. Ἀμύνομαι autem cum accuſat. poſſumus aliter quàm per ver- F bum Vlciſcor interpretari. vt ἀμύνομαι τοὺς πολεμίους Vlciſcor hoſtes, aut Iniuriam ab hoſtibus illatam propulſo. Aut breuius, Hoſtiū iniuriam propulſo: vel Defendo me aut tueor aduerſus hoſtes. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιθέντας, Tueor me aduerſus eos qui me adoriuntur. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, Habent arma quibus iniuriam inferentibus reſiſtunt. vel, Iniuriam illatam propulſant. aut, Vim vi repellunt. Reperitur & ἀμύνομαι τὰ ἀδικούμενα. notandum eſt autem eiuſdem ſignificationis accuſatiuos eſſe in hoc & illo loco: G ſed in hoc accuſatiuum rei, illic perſonæ eſſe.

¶ Capitur verò ἀμύνεσθαι in proſa in illa etiam ſignificatione quam primam ei dedi, initio huius annot. videlicet pro Dimicare, Propugnare, Tueri, Defendere. vel Propugnando tueri. Xen. αἱ δ' ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι. Dem. ad epiſt. Philippi, μηδ' ὑπὲρ ὧν ἐκεῖνοι δικαίως κτησάμενοι παρέδοσαν ἡμῖν, ἐθέλειν ἐρρωμένως ἀμύνεσθαι, id eſt, Nec pro iis quæ illi iuſtè à ſe parta nobis tradiderunt, velle fortiter propugnare. Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Apud eundē in Pro- H blem. ἀμύνομαι περὶ τῆς ἀδελφῆς, interpret. Pro ſorore propugno, Sororem defendo. Dicitur & cum accuſ. vt ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, Plat. De leg. Pro Græcia dimico, vel propugno, vel Græciam tueor, Græciā defēdo. aut, Græciæ opem fero: vt ἀμύνομαι cum accuſatiuo idem ſignificet quod ἀμύνειν cum datiuo: id eſt, idem valeat A ἀμύνεσθαι τὴν Ἑλλάδα, quod ἀμύνειν τῇ Ἑλλάδι. Cæterùm omittendum non eſt, in Homeri loco paulo antè citato, in quo vtrunque habetur verbum, ἀμύνεσθαι στίχας, exponi poſſe per hoc verbum Tueri vel Defendere, vt illic admonui. Eſt verò & hoc obſeruandum: vt Latinè duobus modis dicitur Vlciſcor te: ſignificando videlicet Vlciſcor te pro iniuria mihi à te illata, vel Vlciſcor alium pro iniuria quam tibi intulit: ita & ἀμύνομαί σε dupliciter vſurpari, ſicut ex præcedentibus patet exemplis.

B Ἀμύνομαι, Arceo, Propello. Propulſo: vt ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, Il. λ & ι. Sic apud Plutarchum in Publicola, οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, Hic ſtans pro ponte hoſtes arcebat. Sic apud eundem in Lycurgo, ἀμυνόμενοι τὴν ἔνδειαν exponi poteſt Arcētes vel propulſantes.

Ἀμύνομαι, in bonam etiam partem: vt ἀμύνεσθαι τοῖς ἴσοις, Par pari referre, apud Ariſtotelem in Problem. Autor Budæus. Itidē apud Euſtathium Ariſtophanes C grammaticus docet ἀμύνεσθαι pro ἀμείβεσθαι ſimpliciter poni, citans Alcmanis hunc locum, οὐ γὰρ πορφύρας τόσσος κόρος ὥστ' ἀμύνεσθαι. & hunc Thucydideum, ἀξιοῦντες τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Exiſtimo autem ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις ſignificare Par pari referre, itidem vt τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. Vt autem ἀμύνεσθαι in bonam etiam partem ſumitur, ſic & Gall. *Se reuenger* (quod propriè ſonat ἀμύνεσθαι) & *Auoir ſa reuenge*, eleganter dicitur pro Gratiam referre.

Ἀμυνάθω Atticè pro ἀμύνω. vt διωκάθω pro διώκω. Ariſtophanes Nebulis, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, Opem ferte D mihi vapulanti.

Ἄμυνα, ης, ἡ, Vltio, Vindicta, Propulſatio iniuriæ. Aliquando abſolutè ponitur: nonnunquam cum genitiuo, vt Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων, Ad eos propulſandos qui nobis iniuriam inferunt, Ad propulſandam eam quæ nobis ab aliquibus i[llegible]e[illegible]ur iniuriam.

Ἄμυνα, in bonam partem, vt & ἀμύνεσθαι, Gratiæ relatio, Beneficii compenſatio, Retributio. ἄμυνα, ἀμοιβή, Suid. Euſt.

E Ἀμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, Heſychius & Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς apud Comicum, inquit Euſtath. id eſt (vt opinor) Animus vltionis cupidus, vel vlciſcendi. In vulg. lex. Græcol. legitur ἀμυντίας. Eſt autem & nomen viri proprium Ἀμυνίας. Suid.

Ἀμυντικὸς, οῦ, ὁ, Iniuriæ propulſatiuus, Ad iniuriam propulſandam aptus, vel Ad iniuriā propulſandam inſtructus, ſiue ad defenſionem. ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς πονηρούς, Plat. in Epiſt. Vis propulſatoria iniuriarum, Facultas iniuriæ propulſandæ. Animaliū quædam φυλα- F κτικὰ eſſe dicuntur (inquit Bud.) id eſt cauta & prouida: quædam ἀμυντικά, id eſt defenſioni ſiue ad defenſionē inſtructa, quæ tueri ſeſe poſſunt & vim arcere. Ide annotat apud Ariſtotelem Ethic. quarto, ἀμυντικὸν opponi τῷ συγγνωμονικῷ, ſed non declarant huius nominis eo in loco ſignificationem. ego exiſtimo ἀμυντικὸν ibi verti poſſe Cupidum vltionis, Deditum vltioni, Cupidum vindictæ. quem noſtrates vocant hominem vindicatiuum.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ & ἡ, Auxiliator, vel Vltor. Iliad. ο, ἀμύντωρ G Ζεὺς, Od. π, Καὶ φράσαι εἰ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει. ἦέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. vnde ἀρκεῖν & ἀμύντορα εἶναι pro eodem accipi patet.

Ἀμύντωρ cum genitiuo, Propulſator, Expulſor: vt Simonides οἶνον dixit eſſe ἀμύντορα δυσφροσυνάων, Propulſatorem mœrorum, vel expulſorem. Vinum autem quia Latini dicunt genere neutro, propulſator dici vix poſſit: videndum igitur an vinum propulſatorium aut expulſorium interpretari liceat.

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, Idem quod ἀμύντωρ, Auxiliator, vel Vltor, H vel, Propulſator.

Ἀμυντὴρ, Pars cornu ceruini, apud Ariſtotelem in 9 de hiſtoria anim. vt in ſuo lexico Budæus ſcribit. In vulgatis autem lexicis Græcol. habetur, Ἀμυντῆρες, Adminicula, Rami in ceruorum cornibus, qui impendent ante frontem. Ariſtot. an. lib. 9. cap. 5.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Auxiliatorius, Propulsatorius, Expulsorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, In vulg. lex. Græcol. exponitur Dentes execti serrative. Sed ad verbum ἀμυντήριοι dicuntur, quasi Ad vim propulsandam apti. A

Ἀμυντήριον, Tutamen, Munimen. Ἀμυντήρια, inquit in Comm. Bud. Tutamina, Arma tutoria. hoc est φυλακτικά, vt thorax, galea, ocreæ. ἀμυντήρια etiā, inquit, δι' ὧν μαχόμενοι ἀμυνόμεθα τοὺς ἐχθρούς, οἷ ἀσπὶς, ξίφος, id est, Quibus in pugna propulsamus hostium iniuriam. vt gladius. Quæ Budæus ex Græcis grammaticis sumpsit. Idem in Annot. prior. in Pand. Exarmare feras, est dentes, vngues, vel alia noxia membra adimere, vel etiam tutamina, quæ Græci ἀμυντήρια appellant, quibus vim propulsare nata sunt. Hactenus Budæus. B Cæterùm cum ἀμυντήριον subaudiri semper existimo ὅπλον, & cum ἀμυντήρια itidem ὅπλα. quod substātiuum exprimit Diodorus, ex cuius verbis manifestum esse potest quæ sint arma ἀμυντήρια, quæ item σκεπαστήρια. ita enim ille lib. 3, pag. 130 & 131 meæ editionis, de Amazonibus loquens, ὅπλοις δὲ χρῆσθαι σκεπαστηρίοις ὄφεων μεγάλων δοραῖς, ἐχούσης τῆς Λιβύης ταῦτα τὰ ζῶα τοῖς μεγέθεσιν C ἄπιστα· ἀμυντηρίοις δὲ, τοῖς ξίφεσι καὶ ταῖς λόγχαις, ἔτι δὲ τόξοις, οἷς μὴ μόνον, &c. id est, Armis autem eas vti σκεπαστηρίοις quidem serpentum grandium exuuiis, habente Libya huiusmodi animalia incredibili magnitudine: ἀμυντηρίοις autem, gladiis & lanceis, item arcubus, quibus nō solùm, &c. Sunt igitur arma σκεπαστήρια, Arma opertoria, Arma corpus operientia, vel tegentia, vel Arma corpori operimentum seu tegmen præbentia: quanquam tegmen vocatur aliquando à poetis ipse etiam clypeus. Opertoria autem arma dicere non dubitaui: D quòd, quum Opertorium dicat substantiuè Seneca, videatur & Opertorius adiectiuè dicere, concessum esse. ἀμυντήρια autem Defensoria arma, Propulsatoria arma, Arma quibus vis repellitur. Aristophanis interpres ait [illegible] a esse præci[illegible] Iouis ἀμυντήρια.

C. ἈΝΤαμύνομαι, V[illegible]im auxilior. In vulg. autem lex. exponitur Obsisto rursum, Me vlciscor.

C. ἈΠαμύνω, Propulso, Propello, Arceo. Cum datiuo & accusatiuo: vt Iliad. α, — ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. Sic & apud Herodotum, ἀπαμύνειν σφι τὰ κακά. Inuenitur & cum ge E nitiuo & accusatiuo, vt τῶν ἄλλων ἀτήμυνε τὰ κακά. Mala propulsabat ab aliis, id est ἤμυνεν ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ κακά.

Ἀπαμύνομαι, Pass. Iniuriam propulso, Resisto, Vlciscor hostem, vel iniuriam mihi illatam. Od. π, Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ οὔπω χερσὶ πέποιθα Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. qui versus posterior & alibi habetur. Sic & Od. λ, de Tityo, vbi dixit vultures illi adstantes ie cur tundere, subiūgit, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσί. Eustath. in hoc verbo vult otiosam esse præpositionem, & ἀπαμύνασθαι nihil esse aliud quàm ἀμύνασθαι. Cæterùm vsus est huius verbi in prosa quoque: vt apud Basilium F in oratione ad iuuenes, τὸν τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου τοῦ παραγγέλματος, ὅτι τῷ τύπτοντι κατὰ τῆς σιαγόνος καὶ τὴν ἑτέραν παρέχειν προσήκει τοσοῦτον δεῖν ἀπαμύνασθαι.

C. ἘΠαμύνω, Defendo ab iniuria, Auxilior, Succurro. Il. ε, — μηδή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον. Alibi. — ἑταίρῳ Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. Et in oratione soluta. Isocr. Paneg. καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαι. Iungitur autem & dat. pers. vt ἐπαμύνειν τῇ συμφορᾷ καὶ ἐπαμύνειν τῇ ἐνδείᾳ. apud eundē. ‖ Ἐπαμύνειν accus. pers. iunctum, exponitur Vlcisci, in hoc epigr. loco, Τὴν δολίην ἐπάμυνον.

Ἐπαμύντωρ, Auxiliator, Vindex. idem quod ἀμύντωρ.

C. ΠΡΟαμύνω, vt προαμύνω σοῦ, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, i. ὑπὲρ σοῦ, Protego te, Propugnator tuus sum. Quod & simplici ἀμύνω significatur.

C. ΠΡΟΣαμύνω, vel προσαμύνομαι. Insuper auxilior, Insuper opem fero. Il. β, — ὄφρα ἴδηται Ἤ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν. Citatur autem ex Plutarchi Romulo προσαμύνεσθαι voce passiua pro Propugnare, Protegere.

ΑΜΥΣΣΩ, vel Ἀμύττω. Fut. ξω, Rado vnguib⁹. Vellico, Lacero, Discerpo, Carpo. eo sēsu quo à poetis vsurpatur interdum hoc verbum, & (Seruio teste) in Leg. duodecim tabularū scriptū erat, Mulier faciē ne carpito. Quanquam apud Ciceronem legitur, Mulieres genas ne radunto. Vide ἀμυχή, non multo post. Prouerbium est apud Suidam μὴ δ' ἄκανθα ἀμύξῃ τις ἀγαθῆς, Probos ne spina quidem vellicauerit, aut punxerit. Il. τ, — χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. Ab αἷμα, inquit Etymologistes, fit αἱμάσσω, & mutato αι in α, ἀμύσσω. vt αἷμα ἀμαθὸς μῦθος. significat autem αἱματῶ, & rado vnguibus. Ponit & aliam Etymologiam à ἀμύξω siue ἀμύσσω. prorsus friuolam & ineptā. Ideo rectè Eustathius non hanc sed illam sequutus est, ἀμύξειν tenuari docens, quanuis quasi αἱμάσσειν dicatur. Sciendum est autem, licet dicant grammatici ἀμύσσειν esse propriè ξέειν τοῖς ὄνυξι, id est Radere vnguibus: interdum tamen datiuum illum addi ab autoribus: vt quidam apud Suidam, τοῖς ὄνυξιν ἀμύττων τὰς παρειάς. ‖ Ἀμύσσω exponitur etiam Lancino.

Ἀμύσσω (inquit Bud.) Scarifico. Pollux, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ νῦν καταχαράζειν.

Ἀμύσσω, metaphoricè, Animum exulcero, Saucio animum alicuius, apud Basilium. Æschines in epistolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει, Quod mētem exulceret, dolorem videlicet refricando. Homerus Il. α, — σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Poterit autē hìc reddi etiā Carpo. transfertur enim eodem à poetis Latinis. adeo vt ἀμύσσω tam in propria quàm in translatiua significatione hoc eodem verbo interpretari possimus.

Ἄμυξις, εως, ἡ, Vellicatio, Laniatio, Laceratio. Item Scarificatio.

Ἄμυξ, υχος, ἡ, idem quod proximè præcedens ἄμυξις, & quod ἀμυχή, sequens paulo pòst. ἄμυξ, ἀμυχή, Hesych.

Ἀμύξ, aduerb. q. d. Vellicatim, Discerptim. Malè autem apud Nicandri schol. & alibi ἄμυξ scriptum est pro aduerbio. Vide in Ἀμυχηδὸν alio aduerbio paulo pòst.

Ἀμυκτικῶς, Aliud aduerbium, Idem. Nicandri scholiastes ἀμὺξ ἐμφῦσα apud eum exponit, ἀμυκτικῶς καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα. Nam in hoc loco ipsius poetæ in Theriacis, Ἠνίκα θορνυμένου ἔχιος θολερῷ κυνόδοντι Θυρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα, ait ab aliis legi ἀμὺξ ἐμφῦσα pro ὀδὰξ ἐμφῦσα. Sed ibi malè legitur ἄμυξ paroxytonè.

Ἀμυχή, ῆς, ἡ, Idē quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, i. Lacerationes plangentiū sustulit. hoc est, quæ fieri solebant à plangentibus. Est tamen in duodecim tabularum lege (quā Cicero ait ex Solonis legibus translatam) non verbum lacerare, sed verbum radere. ita enim ibi, Mulieres genas ne radunto.

Ἀμυχαὶ Dioscoridis interpretes Parua hulcera siue Hulcuscula vertunt. quidam Hulcuscula cutis: vt lib. 7. cap. 3 συχνοῦτο δ' ἀλαβεντέρ τὰ μεγάλα τραύματα ὑπὸ τῶν λυσσοδήκτων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ τὰς ἀμυχὰς ἐμπρέπ. Rectè autem videtur addi genitiuus cutis. quia & Græci lexicographi ἀμυχὴν exponūt ἐπιπόλαιον ἕλκος, id est Superficiale hulcus. vnde & ἀμυχῆ aduerbiū, pro ἐπιπολαίως, id est Superficialiter. ‖ Sunt & qui ἀμυχὰς, Tubera liuentia interpretentur: vt in hoc loco, ἀμυχάς τινας ἐπὶ προσώπου. Apud Plutarchum autem De tranquill. τραχύτητας καὶ ἀμυχὰς vulgò interpretantur aspera & caua loca, vel aspera tremulosaque loca, perperam, meo quidem iudicio.

G Ἀμυχὶς, apud Suidam reperitur in expositione nominis ἄμυξις. exponit enim, ἀμυχὶς, ἀποξυσμός, ξέσις. Vbi si non malè ἀμυχὶς legitur pro ἀμυχὴ, certè diminutiui formā habere videtur ἀμυχὶς, genitiuum habens ἀμυχίδος.

Ἀμυχῆ, aduerb. Cum vellicatione, Superficialiter: Quasi radendo summam cutem. Vide proximè præcedentem annotationem.

H Ἀμυχηδὸν, aduerb. quod ex ἀμυχὴ factum esse patet. ἀμυχηδὸν apud Etymologisten exponitur ἄκροις δακτύλοις, id est Primoribus digitis, vel Summis digitis. Videtur tamen potius significare, In lacerationis, aut vellicationis modum, aut Per vellicationem, & quasi quis diceret, Vellicatoriè, seu Vellicatim, aut Discerptim. Idem videtur & ἀμὺξ significare.

ἈΜΦΙ, præpositio, Circa, De. quanuis autem eius frequentissima significatio sit Circa, cum accus. f. ii.

A aut De, cum genitiuo vel dat. tamen à genitiuo ordientes (vt ordinem casuum sequamur) quas illi iuncta habeat præterea significationes, dicemus.

Ἀμφὶ, cum genitiuo, De, περὶ. Od. θ, Ἀμφ' Ἄρεος φιλότητος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Astrol. vbi Ionica dialecto vtitur, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. ‖ Item Ἀμφὶ cum genitiuo, Propter. Apollon. Arg. 1, — τῆς δ' ἀμφὶ δύην ἐμόγησε βαρεῖαν, id est, Propter hanc, Huius causa, vel gratia, Huius nomine. ‖ Ἀμφὶ pro πρὸς, Per. vt quum dicitur Oro te per Iouem. Idē Apollon. Arg. 2, — Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι, Oro atque obtestor

B per Phœbum. ‖ Ἀμφὶ cum genitiuo pro Circa, citatur ex hoc Herodoti loco, ἀμφὶ πόλιος οἰκοῦσι. exponitur enim, Circa vrbem habitant.

Ἀμφὶ, cum datiuo, itidem pro De, περὶ, Atticè secundum quosdam. vt apud Sophoclem in Aiace, ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ φησί, id est περὶ τούτων. Ibidem ἀμφὶ τοῖ βοᾷ scholiastes exponit περὶ σοῦ. Sic vtitur passim & Herodotus, vt, ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς διξὸς ἐκφέρεται λόγος, De eius autem morte duplex vulgatur fama. Idem, ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ, πείσομαι, De meo autem discessu. vel

C Quantum autem ad discessum meum attinet. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι apud Homerum exponitur περὶ τῆς Ἑλένης, Pugnare de Helena: alii tamen pro Propter malunt accipere vt paulo pòst dicetur. At in hoc eiusdem loco Od. ξ, — κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλὴ Ἀμφ' ἐμοὶ, manifestè ἀμφ' ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ positū est. Sic & ἀμφὶ βουλαοίῃ & ἀμφὶ γάμῳ apud eundem indubitatè pro περὶ βουλαοίης & περὶ γάμου. ‖ Ἀμφὶ datiuo iunctum ponitur etiam pro Circa vel Circum, idque frequentissima & maximè recepta significatione præsertim apud poetas. He-

D siodus, Θῆκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀοῖς ἀλκτῆρα σίδηρον. Homerus Od. ξ, — ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apoll. Arg. 2, Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, id est, Æreas autem galeas circum capita posuerunt. vel, Capitibus circumposuerunt. Sic & apud Theocritum ἀμφὶ στήθεσι, Circa pectus. ‖ Ἀμφὶ, Propter: vt ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem scholiastes exponit διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli (vt modò dictum est) exponunt Propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Iti-

E dem & in hoc versu, Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, exponitur ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, Propter Vlyssem. Posset etiam fortassis verti In Vlysse, id est In Vlyssis recordatione. nam In sic aliquando Latini vsurpant. Od. λ, Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις Ἀμφ' ἐμοί. Id est, Propter me, inquit Eustath. vel, Super me. ‖ Ἀμφὶ pro κατὰ, Contra. Soph. Aiace, Λόγους ἀνέσσω τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ. id est κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, Aduersus Vlyssem. vt dixit Ἀτρειδῶν κάτα.

F Ἀμφὶ, Circa, cum accusatiuo apud prosæ scriptores potius quàm cum datiuo. vt ἀμφὶ τὴν πόλιν, Circa vrbē. Lucianus in Prometheo, ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλά, Circa fornacem vtplurimum occupatus sum. Accepit autem hoc loquendi genus ex Xenophonte, vt opinor. nullus enim (si bene obseruaui) ex Græcis antiquis scriptoribus frequentius eo vtitur: vt Pædiæ 7, οὐκ οἴμαί σοι σχολὴν εἶναι ἀμφ' ἐμὲ ἔχειν. Sic lib. 8, ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν. Itidem lib. 5, ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, Circa cœnam occupatus erat. ab eodem agricolæ vocantur οἱ ἀμφὶ γῆν ἔχοντες, Circa terram occupati, Quibus res est cum terra, vel est cum terra negotium, vt Latinus quidam scri-

G ptor loquutus est. Dicunt verò eodem sensu nonnunquam, εἶναι περί τι, & γίνεσθαι περί τι. Notandum est autem Xenophontem dixisse ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, pro Circa cœnam occupatum esse, id est, Occupatum esse in cœnando, in sumenda cœna, vel in sumendo cœnæ cibo. at verò apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ ἄριστον appellari, quæ ad prandium pertinent, id est ad instruendum & apparandum prandium pertinentia. ‖ Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ad verbum, Qui sunt circa Priamum vel erant (subauditur e-

H nim ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Homerus Iliadis γ, Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον, ἠδὲ Θυμοίτην, Λάμπον τε, Κλυτίον θ' Ἱκετάονά τ' ὄζον Ἄρηος, pro, Priamus & Pathous, & Thymœtes, &c. vt docet Eustathius. & ipse Homerus mutato hoc genere loquendi, subiungit Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, pro οἱ περὶ Οὐκαλέγοντα καὶ Ἀντήνορα, retinendo eandem sermonis formulam. Est autem non minus, imò etiam magis vsitatum in prosa hoc loquendi genus. Lucianus, οἱ μέντοι ἀμφὶ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, Aristipp⁹ & Epicurus primas tenebant. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην reperitur positum pro Socrates: οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, Herod. pro οἱ Κορίνθιοι, Corinthii. Vsurpatur autem hæc phrasis & in obliquis casibus. Synesius, παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τοῦ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Vsitatum est verò & περὶ pro ἀμφὶ in huiusmodi formula sermonis, vt οἱ περὶ Ἀναξαγόραν apud Aristotelem, pro Anaxagoras. Sic apud Plutarchum in Demetrio, οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον. Quoniam verò (inquit Budæus) sub voce plurali singulos significat hic sermo, ideo singularis numeri verbo iungi potest figuratè. quomodo Herodotus lib. 1 vsus est, his verbis, καὶ οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ὡς ὁρμηθέντες ἐκ Μαραθῶνος, ᾔισαν ἐπὶ τὸ ἄστυ ἐπὶ τὠυτὸ συνιόντες, ἀπικνέεται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθετο τὰ ὅπλα. Aliquando tamen (subiungit idem Budæus) pro homine & comitatu eius vel sodalitate accipitur, vt apud Plutarchum in Demetrio, οἱ δὲ περὶ τὸν Φαληρέα, πάντες μὲν ᾤοντο δέχεσθαι τὸν κρατοῦντα, ὅμως δὲ πρέσβεις Διομήδεις ἀπέστειλαν. Hactenus Budæus. Sciendum est autem in nonnullis locis ambiguum esse vtro modo intelligendus sit hic sermo. vnde & duplices extant in quibusdam locis interpretationes: vt apud Thucydidē, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis. vel, vt alii, ipse Pisander, nihil adiungendo. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον apud Xenophontem, Cyrus & eius milites. vel, secundum alios simpliciter, Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orphe⁹ & eius sectatores. vel, vt alii, simpliciter, Orphei sectatores. ‖ Ἀμφὶ itidem cum accusatiuo, Circiter. Lucianus, ἀμφὶ τοὺς πεντηκοντα ἔτη. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, Quum annos esses natus circiter quinquaginta. vel (vt alii) Quū circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφὶ περὶ, cum accus. positæ, ἐκ τοῦ παραλλήλου, pro alterutra sola. Il. β, Ἀμφὶ περὶ κρήνην. Interdū autem περὶ præponitur, posita post ipsam particula τε, itémq; post ἀμφὶ. vt Il. ρ, — περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Sic Apoll. Arg. 2, — ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται Ἀθάνατος. Existimo autem hanc copulam ab vtroque inseri metri gratia potissimū. Suidas ἀμφὶ περὶ exponit ἐξ ἑκατέρου μέρους, id est, Ex vtraque parte: in cuius exēplaribus malè inter ἀμφὶ & περὶ distinctio interposita est.

Ἀμφὶ, pro περὶ & ἐν & ἐπὶ, & pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφὶ, aduerb. sine casu, vt & Circùm Latinè aliquando. Exponitur & Circumcirca. Apoll. Arg. 2, — ἀμφὶ δὲ τὴν ἀλλ. potest tamen subaudiri hìc aliquis datiuus extrinsecus. Exponitur & Circumcirca, ibidē, — ἀμφὶ δὲ Κόλχων ἔθνεα ναιετάουσι.

Ἀμφὶς, aliud aduerb. ex ἀμφὶ præpositione factū, addita litera σ: vt ex præpos. περὶ fit περιξ, additione literæ ξ. Vtrinq;, Ab vtraque parte. Il. ε, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, id est ἀμφοτέρωθεν, inquit Eustath. At Il. ν, Ἠχ' ἵπποις καὶ λαὸν ἐρυκακοι ἀμφὶς ἐοῦσα. vbi ἀμφὶς idem ait significare vel in circuitu, aut circumcirca: vel ἀμφὶς aduerb. pro præpositione ἀμφὶ (significante Circum) accipi: vt intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος οὖσα. Idem & alibi ἀμφὶς pro ἀμφὶ positum annotat. Apud Hesiod. autem ἀμφὶς, Circunquaq; aut secundū Hesych. Apertè significat in Ergois, Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών. at Il. β, itidem cum verbo ἰδὼν iungitur, sed genitiuū habet: hoc loco, Ἅρματος ἀμφὶς ἰδών: secundum hanc expos. Πολύκτε ἅρματος τὸ ἅρμα vel περιέβλεψας.

Ἀμφὶς, Sine, Seorsum, cum genit. vt ἀμφὶς Διὸς, pro Absque Ioue, vel Seorsum à Ioue, apud Homerum. Apud eundem Od. π, — πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα Φιλόποδος id est χωρὶς inquit Eust. vel πόρρω. Hesych. in Διαμφὶς tradit & Æschylum in Prometheo vincto ἀμφὶς posuisse pro χωρὶς. Interdum cum verbo iunctū (non in compositione tamen) idē significat: vt ἀμφὶς φράζεσθαι, Seorsum deliberare vel cōsultare. pro Diuersa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν.

Ἀμφὶς, Extra, itidē cum genit. vt apud Hom. ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, id est ἐκτὸς, inquit Eust.

Ἀμφὶς, Inter, In medio. Iliad. γ, — ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς

ϑρουρα, Parum terræ erat inter vtrosque. vel In medio, si non subaudiatur casus. A

Ἀμφὶς ἔχω, pro περιέχω, Complector. Hes.

C. Διαμφὶς, Vtrinque. Item, Seorsim. κεχωρισμένως, & ἐξ ἑκατέρου μέρους. Vtitur Dionys. in lib. De situ orbis. ET Διαμφίδιος (q. d. Seorsim positus, Separatus) Diuersus, Alienus. Διαμφίδιον μέλος Hesychius exponit ἀλλοῖον & διὰ παντὸς κεχωρισμένον.

ἈΜΦΩ, Ambo. Il. ε, Ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν. Interdum etiam Ambæ, vt apud Hesiodum, — ἄμφω γένθ' ἐσθλαί. Interdū articulus præfigitur, vt Odyss. σ, — τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. B

Ἀμφοῖν, in duali, gen. vel dat. Syn. ἐπ' ἀμφοῖν τοῖν δυοῖν. vbi notandus est dualis cum plurali coniunctus. (quod & in δυοῖν fit aliquando: vt δυοῖν ἀρρένων) ἀμφοῖν χεροῖν, Ambabus manibus. ἀμφοῖν ποδοῖν, Ambobus pedibus. Est & fœm. gen. interdum, sicut ἄμφω: vt ἀμφοῖν ταῖν διαθήκαιν. ‖ Absolutè interdum ponitur ἀμφοῖν, subaudito nomine χεροῖν, idque more Attico: vt apud Homerum ἀμφοτέραις & ἀμφοτέρῃσι, subaudiendo χερσί: vt si Latinè dicamus Ambabus, pro Ambabus manibus. C

C. Συνάμφω, pro Simul ambo, vel simpliciter pro ἄμφω, Ambo. Vtrique, vel Vtraque. Polyb. lib. 1, ἐν ᾧ πολέμῳ ἅπαξ μὲν οἱ συνάμφω ἐναυμάχησαν πρὸς ἀλλήλους. Vbi observa præfixum esse articulum. Philo De mundo, συνάμφω θεωροῦντας ἐπικρίνειν, vtrunque expendentes, de re statuere, Bud. interpr.

¶ Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, Vterque, vtraque, vtrunque. Aphthonius, μόνος γὰρ παρὼν ἐπ' ἀμφοτέρῳ κρίνεται βίῳ. qui locus citatur in vulg. lex. Græcol. Il. δ, Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. Od. ο, Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ Δειπνήσαντας ἴμεν. vbi ἀμφότερον ait Eustathius significare δύο ταῦτα, id est hæc duo: τόδε καὶ τόδε, hoc & illud. Il. γ, — Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Vbi eodem modo positum esse ἀμφότερον quo in præcedente loco: & Eustath. inter se eos confert, vt similes: alibi tamē aduerbialiter positum hîc censet ἀμφότερον, vt postea dicetur. D

Ἀμφοτέρω, in duali, Od. δ, Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεαίνομεν ὁρμηθέντες. Isocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. E

Ἀμφότεροι, in plurali, in quo & frequentius vsurpatur: & ita quidem frequenter vt Budæus in eo solo vsurpari scripserit. Οὐδέτερος etiam (inquit in Comm.) & οὐδέτεροι pluraliter dicitur, sed ἀμφότεροι semper pluraliter profertur. At singularis & dualis habētur in modò citatis locis. ac, si singularis in vsu non fuisset, iocatus ex vocis ambiguitate nō diceretur Philippus in illo dicto quod à Plut. refertur, ὁ μὲν ἑκάτερος ἀμφότερος, ὁ δὲ ἀμφότερος, οὐδέτερος. nec traderent grammatici ἀμφότερος scribi ὀξυτόνως quum est nomen proprium, ad differentiam nominis appellatiui. quod tamen in illo Plut. loco obseruandum non videtur, ne discrimine posito per accentū, gratiam quæ est ex ambiguitate, amittat, sicut & in ἑκάτερος. Ponitur autē in plurali sicut & apud Latinos Vtrique pro vterque: vt apud Terētium Vtrique ab vtrisque deuincimini: pro Vterque ab vtroque. Gal. ad Glauconem, καὶ εἰ δι' ἀμφοτέρων ῥινῶν αἷμα πολὺ φέροιτο, ταῖς λαγόσιν ἀμφοτέροις προσβάλλειν τὴν σικύαν δεῖ. Per vtrasque nares, & vtrisque intestinis, pro Per vtranque narem, & vtrique intestino. Athen. de Stratone & Nicocle, ἀλλ' ἀμφότεροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Interdum articulus præfigitur, vt Il. υ, Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες Σύμβαλον. Neutro genere ἀμφότερα. Xenoph. ἐδόκει δ' αὖ ἀμφότερα ταῦτα, &c. F G

Ἀμφότερα (inquit Budæus) de pluribus dicitur, sed vt duobus: hoc est, in duo genera diuisis. Aristot. in 2, De hist. anim. loquens de lacerta & crocodilo, τούτοις ἀμφότερα τὰ σκέλη, καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια, κάμπτεται εἰς τὸ πρόσθεν.

Ἀμφοτέραις, sæpissimè per se ponitur, subaudito substantiuo χερσί: & ἀμφοτέρῃσι Ionicè pro ἀμφοτέραις. Od. σ, — ὃν αὖ κακῶς μνηστῆρσιν Κόψειν ἀμφοτέρῃσιν. Sic alibi ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο. Non tamen semper hunc datiuum χερσί omittit: vt Od. ε, Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης. Vsurpatur autē & in prosa ἀμφοτέραις interdū pro H

ἀμφοτέραις χερσί. ac fortasse sic accipitur hoc in loco, ἀμφοτέραις, τὴν τῆς ῥινὸς, τὴν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπειλημμένος, id est Quū ambabus, vna quidē nares, altera autē oculū prehendisset. Quæ mea interpretatio valde discrepat ab ista quæ in vulg. lex. habetur, Pariter tum nare, tum oculo mutilatus. Sed quidnam subaudiendo ἀμφοτέραις pro Pariter posset accipi, & quomodo ἐπειλημμένος (pro quo illic ἐπιλημμένος) mutilatum significare, viderint ii quibus ea placebit interpretatio. Notandum est autem, vt dicitur ἀμφοτέραις subaudiendo χερσί, ita & ἀμφοτέροις dixisse Theocritum subaudientem ποσὶν, in fine Idyllii 14, — ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βέβακας Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν, id est, Vtrique pedi insistens. A

Ἀμφότερα, absolutè: vt ἀμφοτέρων ἕνεκα, Vtriusque rei causa. Et cū præpositionibus διὰ, κατὰ, ἐπὶ. δι' ἀμφότερα, Propter vtraque, pro Propter duo, id est, Duabus de causis, Duplici de causa. Et pro eodem interdum κατ' ἀμφότερα. Quod tamē & aliter exponitur nonnunquā, videlicet In vtranque partem, Vltro citróque. Ac tum subauditur substantiuum μέρη. Interdum & ἐπ' ἀμφότερα sonat In vtraque partem, subaudito eodem substantiuo. Exponitur & In ancipiti. quæ explicatio fortasse conuenire possit huic loco Thucydidis, ἐπ' ἀμφότερα γενόμενοι ταῖς γνώμαις. q. d. ad verbum, Habentes sententias in vtraque partem, id est (vt quidam interpretati sunt) Quum sententiis variarent. Aliud autem substantiuum quàm μέρη sunt qui subaudiendum alicubi putent. vnde hunc Platonis De legibus locum (vbi legitur ἐπ' ἀμφότερα sequente genitiuo) ἐπ' ἀμφότερα σώματός τε καὶ ψυχῆς, interpretantur Ad vtranque rationem, corporis & animi. vel, Ad vtrunque tam animi quàm corporis cultum. Sed viderint quibus ea interpretatio probatur. C D

Ἀμφότερον aduerbialiter ponitur interdum, inquit Eust. vt Il. γ, Οὗτός γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. & Il. δ, Καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, Ἀμφότερον, γενεῇ τε & οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. & Il. ν, — χώσατο δ' αἰνῶς Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ συνέαξε. & Il. ν, Ἀμφότερον φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔπος. At ego in primo illo loco ex Il. γ, & in similibus nō video cur ἀμφότερον esse non possit nomen: de cæteris autem nihil dico. E

Ἀμφοτέρως, aduerbium, Vtroque modo, Vtraque ratione apud Plutarchum.

Ἀμφοτέρῃ, Vtrobique, Vtrinque, vt in vulg. lexicis Græcol. exponitur. Videtur certè eandē quā & ἀμφοτέρως significationem habere.

Ἀμφοτεράκις, Idem quod ἀμφοτέρως.

Ἀμφοτέρωθι, Ἀμφοτέρωθεν, Ἀμφοτέρωσε, aduerbia loci, Vtrobique, Vtrinque, Vtroque: vel Vtraque in parte, Ab vtraque parte, In vtranque partem. ἀμφοτέρωσε exponitur etiam Vltro citróque. F

C. Συναμφότερον, q. d. Simul vtrunque. Item pro ἀμφότερον simpliciter, id est Vtrunque. Plato Epistola 8, εἴτε ξυναμφότερον. Sic συναμφοτέρου apud Aristotelem & Galenū. Ξυναμφότερον (inquit Bud. pag. 527) numero singulari, licet ἀμφότεροι tantùm dicatur pluraliter. Quibus verbis ita refragantur vulgata lexica, vt nullum tamen afferant exemplum quod illis opponant. Thucydides ὁπλῖται καὶ ψιλοὶ, συναμφότεροι ἐς τετρακοσίους, id est, Qui simul iuncti, ad quadringentos erant. Apud eundem, συναμφότεραι νῆες. Demosthenes, ἃ συναμφότερα οὗτοι πεπράχασιν αἰσχρῶς. G

Ἀμφοτερίζω, In vtranque partem vergo, Sum anceps. Item, Vtrinque cingo, vel attingo, inquit Bud. citans hunc Strabonis locum, ex lib. 6, de Sicilia loquentis, τῶν δὲ πλευρῶν ἃς ἀμφοτερίζουσιν αἱ τρεῖς ἄκραι, δύο μὲν εἰσὶ κοῖλαι, τρίτη δὲ κυρτή. Nisi sit εἰς αἱ.

C. Ἐξαμφοτερίζω, Vtraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hes.

C. Ἐπαμφοτερίζω, cum datiuo (inquit Budæus) Vtroque pertineo, In vtranque partem vergo, Ancipitem me præbeo, & mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo vt in nullo genere planè censeri possim. Aristot. De part. anim. lib. 3, φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν. Idē Arist. De gen. an. lib. 4, H

f. iii.

ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι. id est, Cum omnibus generibus ambigit, vt Gaza vertit. Id est, Cum omnibus generibus æque intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Liuius de hermaphrodito, lib. 7 De bello Punico, Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem & fœminam sexu infantem, quos androgynos vulgus appellat. Hæc Bud. Sunt autem & qui illud ἀμφοτερίζειν τούτοις interpretentur, Ancipiti inter hæc esse specie. Sic apud eundem, De animal. lib. 2, ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, interpr. Natura ancipite hominem imitari. Addit Budæus ex eodem Aristotele, ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τε εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο, &c. Quæ interpretatur ita, Simia verò, ob id quòd in medio posita sit & bipedum & quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quòd controuersa sit inter bipedes & quadrupedes. Citat & ex Platone, De republ. lib. 5, καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν, &c. id est (vt ibidem vertit) Hæc ambigi. id est, ambigua & controuersa esse in vtram partem magis vergant. Cæterùm pro anceps & ambiguum esse, construitur interdum & cum ἐπὶ vel πρός: sicut ἐπαλλάττω. vt Aristot. Ethic. 7, ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τῶν ἐθῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, id est Ancipitia & ambigua ad melius & ad deterius, inquit idem Bud. in alio tamen ordine hanc significatione ponens. ‖Ἐπαμφοτερίζω, Vtrique sufficio, Aristot. De gen. lib. 4, ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν, idẽ Bud. Ἐπαμφοτερίζειν, Alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, inquit idem Bud. ‖Ἐπαμφοτερίζω, In neutras partes trãseo, Integrum me & medium præbeo, vt exponit idẽ Bud. in hoc Plutharci loco, τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

ἌΝ, Coniunctio interdum potentialis, interdum expletiua. Demosth. ad Aphobum, ἐπὶ δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐζήτησεν ἄν με τὸν παῖδα τὸν γράφοντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικόν, alterum παραπληρωματικόν, inquit Bud. vt apud Aristot. in 10 Ethic. μάλισ' ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων νομοθετικὸς γενόμενος. Et apud Aristophanem in Vespis, ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Quod sit autem ἂν δυνητικόν, id est potentiale, & cur ita vocatum à grammaticis, ex iis quæ sequuntur eius vsus exemplis colligendum est. In quorum multis interpretandis verbum Posse assumemus. vnde & potentialem dictam volunt, quòd videlicet quædam τοῦ δύνασθαι significatio ea includatur. Cũ præt. imperfecto indicatiui, Demosth. contra Midiam, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, Essent enim omnium vtilissimi. Vel, esse possent. quum sine ἂν, significent hæc verba, Vtilissimi enim erant. ‖Cum præterito perf. Idem, ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, Iam pridẽ periissetis. vel, Iampridem poteratis periisse. vel, Iampridem fieri potuisset vt periissetis. Ita enim resoluo vt ostendam vim δυνητικὴν inclusam (vti dixi) huic particulæ. nam sine ἂν sonat πάλαι ἀπολώλατε, Iampridẽ periistis. Iunctæ autem cum præt. plusquamperfecto huius particulæ in vulg. lex. Græcol. ponitur hoc exemplum, ex Demosth. τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἰ περὶ ἐμοῦ γέγραφε. quo in loco Dem. ὑποθετικῷ vsum esse τοῦ πραγματευομένου, sed qui vim habeat τοῦ παρατατικοῦ, annotat Bud. Cum aor. 1, μὴ ἂν ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, Non putasset. Antipho contra Leocratem, τίς δ' ἂν οὕτως ἢ μισόδημος ποτὲ ἢ μισαθήναιος, ὅστις ἐδυνήθη ἐν ἀτάκτοις ἑαυτὸν ὑπομεῖναι ἰδεῖν; id est, Qui potuisset. Syn. τοῦ μ. ὅτι τοιοῦτός ἐστιν ὥστ' εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν ἂν τοῖς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν, id est (interpr. Bud) Hunc, ideo quòd etsi facinus non admisit, est tamen eiusmodi ingenio vt fecisse credi possit: hos, quòd etsi crimen non confinxerũt, idonei tamen sunt qui confinxisse existimentur. Cum aor. 2. vt, εἶπον ἄν, εἰ ἀκηκόειν, Dixissem si audiuissem. Obseruandum est autem, vt in interpretatione Latina indicatiuum modum non retineamus, nisi periphrasi vtamur.

Cum optatiui etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. Cum præsenti: Lucianus, καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι πόλις ἡ Ἀθηναίων οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. Sic, τί ἂν λέγοιμεν; Cur diceremus? vel, Cur dicamus? Cum aoristo, οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν εἴτε & παρθένος, Non diiudicaueris, vel Diiudicare non possis. Nisi quis malit, Non diiudicares, aut Diiudicare non posses. Lucianus, δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Demosthenes, πῶς ἂν ὠμότερος συκοφάντης γένοιτο; Homerus quoque optatiui indefinito aliquoties iungit istam particulam: vt Iliad. ε, Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, Non cognosceres, vel Non animaduerteres. siue Non animaduertas, aut Nõ animaduerteris, aut Animaduertere nõ possis. Il. ω, -οὐκ ἄν τίς τοι μῆνιν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο. Il. ε, Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, id est, Qui nunc vel cum ipso Ioue dimicet, siue dimicaret. aut Dimicare posset, vel possit. Notandum est verò hoc in versu ἂν aliter collocatũ quã in prosa collocare liceret. in ea enim dicendum foret, ὃς νῦν γε καὶ Διὶ πατρὶ μάχοιτο ἄν, vel, ὃς νῦν γε μαχέσαιτ' ἂν καὶ Διὶ πατρί. vel, νῦν γ' ἂν & Διὶ πατρὶ μάχοιτο. Il. α & β, ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Alioqui enim nunc postremùm Atrida cõuitiareris. Aut potius Cõuitiatus esses. Sic Plato De repub. lib. 8, οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, Alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur & τάχ' ἄν, pro τάχα τοι ἄν, vt apud Xenophontem, δῆλον τάρ τ' ἂν εἴη ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optatiuo post relatiuum. Xenophon, λέγε ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Budæus in Comm. quum dixisset, ὁ δ' ἂν ἀοριστολογικὸς plerunque cum subiunctiuo construitur: vt, ὅ,τι ἂν λέγῃς, ἴσῳ ἂν διαφέρῃς, subiungit, Interdum autem & optatiuo: sed tum demum quum res præterita narratur. Aphthonius in vita Thucydidis, de Antiphonte, ἐμαρτύρησε δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης ὁ μαθητής, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν εἰς τὰς δίκας. Demosth. Phil. 2, ἐκόλαζεν δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οἷς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Idem Pro corona, ἐν ποίῳ σοῦ σὺ νεανίας; καὶ πηνίκα λαμπρός; ἡνίκ' ἂν εἰπεῖν τι κατὰ τούτων δέοι. quum oporteret. vel quum oportebat.

Cum subiunctiuo etiam collocatur. Isocr. Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμεῖς πεπείρασθε, ὥστε ῥᾳδίως ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. vt optimè docere possitis. Galenus lib. Meth. 10, ἐπισκέψῃ ἀκριβῶς ἄν σοι γένηται διελομένῳ τὴν, &c. Consideratio exacta tibi fuerit (vel, esse possit) si diuidas, &c. Plato in Phædro, καλὸν γοῦν ἂν ὦ Σώκρατες εἶδος ἢ κατανενοηκὼς ὁ τοῦτο λαβών, id est, Atqui bellam ô Socrates speciem is intellectu perceperit qui hoc assequi posset. vel, Intellectu perceperit qui hoc assequutus fuerit, vt Budæus interpretatur: qui & ἢ pro εἴη positum scribit. Citat & Alcidamantis hunc locum vbi eadem periodus vtrunque modum habet: ὁ μὲν γὰρ ἄρας μέγα φορτίον δυνάμενος, ἐπὶ τὰ κουφότερα μεταλθών, ῥᾳδίως μεταχειρίσαιτ' ἄν· ὁ δὲ πρὸς τὰ κοῦφα τῇ δυνάμει διηκονούμενος, οὐδὲν ἂν τῶν βαρυτέρων οἷός τε ᾖ φέρειν. Addit idem, Quum autem ἂν est ἀοριστολογικός, plerunque cũ subiunctiuo construitur: vt ὅ,τι ἂν λέγῃς, ἴσῳ ἂν διαφέρῃς. Quibus exemplis à Budæo prolatis videntur hæc esse similia. Lucianus, ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, Qualiscũque sit, filius est Neptuni. Idem in Anacharside, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, Sed vbicunque tibi non rectè quidpiam dici visum fuerit, statim contradicere. nam quanuis δοκῇ præsentis sit temporis, est ita vertendum tamen. Alii, Sed vbicunque non rectè quid dici videatur. Dem. ὦ λέγειν ἀρχὰς ὅτι ἂν βουληθῇς. Sic, παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς. Habet verò coniunctiuũ ἂν & quum annectitur aduerbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ & apud poetas εὖτε: vnde ὅτ' ἄν, ὁπότ' ἄν, ἐπεί ἄν, & εὖτ' ἄν: vel potius coniunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπάν, εὖταν: vt & ἐπειδὰν passim coniunctim scriptum reperitur, nõ diuisim ἐπειδὴ ἄν. Exempla vide cum vnoquoque aduerbio.

Ἂν cum infinitiuo tria tempora significat, inquit Budæus. Dem. ἄρα γε μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; Vel diuites modicas pecunias in id impendere voluisse? Vel modica pecunia emptum voluisse, ne iustã collationẽ præstare cogerẽtur? Quod etiã per futurũ dici potest, licet sit rari⁹. vt Pla. De rep. 6, κινδυνεύεις γὰρ καὶ εἴ τις ἐν ὀροφῇ ποικίλματα θεώμενος, ἀνακύπτων μανθάνοι τι, ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει ἀλλ' οὐκ ὄμμασι θεωρεῖν. Simul iūxit νοήσειν ἂν & θεωρεῖν ἂν inquit Budæus (at ego ἂν cum ἡγεῖσθαι iungi existi-

mo) Iungitur autē cum futuro plerunq; in verbis quæ A
futurum poscunt, vt νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, & similibus. Antiph. περὶ χορευτοῦ, Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Isocr. in Busiride, ἐνόμιζε γὰρ τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας τυχὸν ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν. Idē in eodem, ἡγούμενος ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδοκιμήσειν. Idem De pace, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς καταγνώσεσθαι. Æsch. περὶ παραπρ. præteritum futuro coniunxit, πλὴν τάξιν τὸ πρῶτος λέγειν οὐκ ἂν ἔφη παραχωρεῖν, οὐδ' ἐπιτρέψειν τινί. vt sit, οὐκ ἔφη ἐπιτρέψειν, negauit se permissurum. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum: vt Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenophon, ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν γενέσθαι. Isocr. sine illis etiam verbis per futurum extulit in Areopagitico, ἡμεῖς γὰρ ἣν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν ὥσπερ νῦν οἰκοῦμεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, καὶ βιωσόμεθα, καὶ σχεδὸν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα. Hæc autem de ἂν iuncto cum infinitiuo, tradūtur in Comment. Budæi eodem modo, nisi quòd ex exemplis illic sunt quædam paulo prolixiora. B
Notandum est autem, vt Demosthenes dixit (in primo quod à Budæo citatur exemplo) δοκῶ ἀναλῶσαι ἂν, ita & Xenophontem dixisse Hell. 6, δοκῶ ποιήσασθαι ἄν. & eūdem Demosthenē Olynth. 2, δοκεῖ ἰσχύειν ἄν. vnde colligēdum est, ἂν cum verbo δοκῶ aut δοκεῖ (contrà quàm cum iis quæ paulo antè fuerunt enumerata, νομίζω, ἡγοῦμαι, &c. quæ affinem illi habent significationem) potius aoristo iungi quàm futuro. Hoc etiam obseruandum est, præsens tempus itidem & aoristum infinitiui modi cū ἂν potius per futurum resolui in interpretatione, quàm per præteritum, vt à Budæo resoluitur in Demosthenis loco qui primus citatur. Lucianus, οἴει ἡμᾶς ἐρέτην ἄν; Putas nos esse nauigaturos; Herodotus, οἱ δὲ εἶπαν οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, Illi negauerunt se vllius rei gratia id facturos. Demosth. Olynth. 2, ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γιγνομένην τῇ πόλει. hìc ἰδεῖν ἂν pro ὄψεσθαι, id est visurus esse, perspectur⁹ esse. Nisi quis malit, Videre posse, vel Valere perspicere: aut etiā per futurum participii, valiturus perspicere. sed durius est hoc participium. Lucianus, οἴει γάρ με περὶ πάντας ἂν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; Putásne me talia omnibus esse dicturum? Animaduertendum est autem in hoc Luciani loco, vt & in proximè citato ex eodem, οἴει cum aoristo iunctū, licet synonymum verbis ἡγοῦμαι, & νομίζω, quæ futuris potius iungi, paulo antè dictum est. Exempla autem τοῦ ἂν iuncti cum præterito infinitiui vide in annotatione abhinc secunda. C D E
Cum participio etiam iungitur (idque non rarò) particula ἄν. Cum præsenti, vt Demosth. Pro corona, ἔδει τότε Ἀθηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις. Idē Olynth. 3, καὶ σὲ μὲν δὴ σιωπᾷ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Vt Isocr. ad Philippum, οὐδ' ἑκὼν οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε &c. Nullo pacto videbat posse Græciam trāquillitate frui. Quòd si verbum ἐνόμιζον præcessisset, ἄξουσαν vtique dixisset. ‖ Cum aoristo etiā sæpe. Demosth. ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰκότως, &c. id est Qui succensere poteratis. vt interpretatur Budæus. Aristoteles, τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ τὸ συνέχον λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διασκεδασθέντ' ἂν κατὰ τὴν αὑτοῦ ὁρμὴν ἕκαστον. Id est, Quod nisi foret, suopte quæque nutu separata essent & dissipata. vt vertit idem Budæus. qui & subiungit, Per præteritúmque sæpe loquuntur de futuro, vt in his ipsis exemplis, Quod nisi ita sit, suopte quodque nutu vtique omnia dissipatum iri: Demosth. contra Midiam, τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπὸν, τὸ δίκην τὸν ἀεὶ ληφθέντα ἣν προσήκει διδόναι, μόνον αἴτιον ἂν γενόμενον; id est (eodem interprete) Ne autem in posterum quisquam huiusmodi petulantia vti ausit, quis non videt hoc præstaturum, si vt quisque conuictus ac damnatus iniuriarum fuerit, ita pœnam legitimam lueritIdem Demosthenes, οὕτω τοίνυν οὗτος ἐστὶν ἀσεβὴς ἄνθρωπος καὶ μιαρὸς, καὶ πᾶν ἂν ὑποστὰς εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι, & qui omnia & dicere & facere sustineat. hoc est ὑποστησόμενος. Idem, μὴ τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς οὕτω χρησαμένους ἂν ὑμῖν, ἄλλως πως ἔχετε ὑμεῖς, Nolite ergo aliter erga eos affici, qui, si liceret illis, ita de vobis statuerēt. F G H

Latini sic loqui quodammodo videntur, quum per futurum subiunctiui efferunt quod dicunt: quod ipsum à præterito formatur. Cicero pro Cælio, Quare siquē etiam horum minorum aliquid offendit, iam ista defererit, iam ætas omnia, iam dies mitigarit. Hactenus Budæus. Sciendum est autē partic. in aoristo cum ἂν aliā quoque admittere interpretationis formam. nam Budæus γενόμενον ἂν vertit per futurum in loco Demosthenis paulo antè citato: sed pro Hoc præstaturum, dicere licebat Hoc præstare posse: vt apud Thucydidem, lib. 6, καὶ ἐνθένδε ἄνδρες οὔτε ὄντα, οὔτε ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν, licet οὔτε ἂν γενόμενα interpretari, Ea quæ futura non non sunt. vel, Ea quæ esse non possunt. si scholiastem sequamur, qui exponit οὐχ οἷά τε γενέσθαι: secundum quam expositionem particula ἂν meritò & hìc δυνητικὴ appellaretur. ‖ Reperitur verò ἂν & cum infinitiui futuro in nonnullis locis, sed qui suspecti esse possint. Plutarchus in Camillo, μαχησομένων ἂν βέλτιον. Isocr. De pace, καὶ μάλιστ' ἂν ὑμᾶς λυπήσοντα. Suspecti autem sunt huiusmodi loci, tum quòd pauci similes reperiantur, tum quòd facilis fuerit deprauatio vnius literæ. nam mutato α in ο fieri potuit futurum μαχησομένων ex aoristo μαχεσαμένων, itidem futurum λυπήσοντας ex aor. λυπήσαντας.
Iungitur etiam ὅταν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν, συνυπαρχειμένην, quod tamen Theodorus Gaza negauit. Plato in Phædro, ἡ γοῦν ἄνευ τούτου μέθοδος ἐοίκοι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Demosth. περὶ συμμοριῶν, Αὐτὸς δὲ πειράσομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν ὃν ἄν μοι δοκεῖτε μάλιστα παρεσκευάσθαι. Idem περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλωκέναι. Xen. Pæd. 4, καὶ τοίνυν ἔγνω ὅτι τούτοις εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ στρατοπέδῳ νῦν κατειλῆφθαι ἂν ἢ διὰ τὸ ἀμφὶ σκευασίαν ἔχειν. Ponitur & σὺν ὑποσυντελικῷ, vt idem in OEcon. dixit, ὅτι μὲν δὴ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἠκηκόειν ἄν.
Ἂν conuenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Budæus. Æschines contra Ctesiphontem, σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπου κίνδυνος πρόσεστι; Tu vt vicum vnum ad defectionē traheres? Quum autem sine γὰρ ponitur non habet eandem vehementiam, vt illud Demosthenis Pro corona, τί ποιεῖν ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους τουτουσί; Quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, τὸ χαίρειν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκοιτε.
Ἂν apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἂν τῆς ἑαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam enixè contenderunt, tam accuratè præsto fuerūt, quàm facere potuisset si suum agrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. Hæc Budæus exempla citat: quibus addere ista mihi visum est. Demosth. contra Midiam, ἐγὼ μὲν γὰρ ἴσως διεωσάμην, καὶ ἄλλος τις ἄν, ψευδῆ λόγον καὶ συκοφαντίαν. pro καὶ ἄλλος τις ἂν διεώσατο. Ibidē, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄν. ἀλλ' οὐ Μειδίας. pro, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἂν κατέδυ, nisi fallor. Fortasse autem particulam ἂν præcedente γὰρ, orationis compendio seruire non immeritò dixerimus in his Herodoti locis, & similibus: ita enim ille, lib. 6, ὁ, τε λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιὸν οὐκ ἐνῆν. τεκεῖν γὰρ ἄν οἱ καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας, id est, Et magnus est apud Spartanos rumor prolificum semen Aristonem non habuisse. susceptorum enim fuisse liberos ex prioribus etiam vxoribus. pro, Nam si fuisset ei prolificum semen, susceptu rum fuisse, &c. Idem, ὦ παῖ Καμβύσεω· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορῶσι· οὐ γὰρ ἄν κοτε ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, id est, O fili Cābysis: te enim dii respiciūt. nō enim ad tam prosperā fortunam euasisses. pro, Nisi enim te dii respicerent, non ad tam &c. Sic Il. β, Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, id est, At enim nihil est bilis in Achillis pectore, sed est lentus. nam Atrida nunc postremùm conuitiatus esses. pro, Nam si aliquid bilis esset in ei⁹ pectore, nunc postremùm ô Atrida cōuitia iactasses. Aptissima verò est his locis par-

ticula Alioquí,itidem compendio ſeruiens. Vt ſi dicas A
hîc, Alioqui enim ὦ Atrida nũc poſtremùm conuitia
feciſſes. Habetur autem & Il.α idem verſus, Δημοβόρος βα
σιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λω
βήσαιο. Citatur & Platonis locus in quo οὐ γὰρ ἂν itidem
accipitur pro Alioqui non.
Græci (inquit Budæus) τὸν παρατατικὸν τῆς ὁριστικῆς, vel
aliud tempus σὺν τῷ εἰ συνδέσμῳ (id eſt cum coniunctio-
ne εἰ) iungunt, de præterito loquentes: túmque vim ha
bet optatiui, vel optatiui certè loco ponitur, quum ἂν
δυνητικὸς additur. Gregorius, εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, B
ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Hîc non παρατατικῶς, ſed ἀορίστῳ
vſus eſt: quod idem eſt. Demoſthenes, ὅτι τῶν ἀδικημάτων
ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Hîc ὑπερσυντελι-
κῷ vſus eſt σὺν τῷ παρακειμένῳ, ſed qui vim habet τοῦ παρα
τατικοῦ. Hæc Budæus. Vſus autem particulæ ἄν, quum
in poſteriore parte periodi ponitur, εἰ autem in priore,
ex his exemplis patebit. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι
ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si iam-
pridem rempubl. tractare aggreſſus fuiſſem, iampridē
periiſſem. Æſchines, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνο- C
μα τοῦ δήμου, Si ſaperetis, ne nominaretur quidem popu
li nomen. In hoc autem poſteriore exemplo vtrunque
verbum in eodem & modo & tempore ponitur: at in
priore, in eodem quidem modo vtrunque, ſed non &
in eodem verbo. Alia de ἂν cum εἰ iuncto, commo-
dius in εἰ dicentur.
Quædam ſunt genera loquendi in quibus εἰ in prio
re parte periodi ponitur, ἂν in poſteriore: vt modò di-
ctum eſt. Sunt verò alia in quibus ἂν in priore. εἰ μὴ in
poſteriore collocatur. vt apud Xenophontem lib. ἀπομν. D
1, οὐκ ἂν περιέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Interdum verò
πλὴν εἰ, non εἰ μή. vt apud Iſocratem, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν
ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε &c. Sed & εἰ interdum
ſolum (id eſt non habens annexũ πλὴν aut μή) poſterio-
rem locum occupat. vt Iſocr. περὶ ἀντιδόσ. Ἐκείνους ὑμᾶς
ἡγοῦμαι τάχισ' ἂν ἀφελέσθαι τῆς δόξης ταύτης, εἴ τις ὑμῖν ἐπιδείξειε.
Sed plura de his, quum ad tractationem coniunctionis
εἰ ventum fuerit.
Ἂν geminatum ait Budæus ſibi magis παραπληρω-
ματικὸν videri quàm δυνητικὸν in hoc Xenophontis lo- E
co, Pæd. 5, ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευαζώμεθα τὰ ἀπλέστερον,
τόσῳ ταῖς ἐπιούσαις ἡμέραις ἥδιον ἂν ἀεὶ ἐσθίοιμεν τι καὶ δειπνήσομεν
καὶ καθευδήσομεν. Addit, & in ſuperioribus exemplis idē
eſſe poſſe. Sunt autem Iſocratis ambo: prius ex Areopa
gitico, ἡμεῖς γὰρ ἢν μὲν οὕτως οἰκῶμεν τὴν πόλιν ὥσπερ νῦν οἰκοῦ-
μεν, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἂν βουλευσόμεθα τὰ πολ. &c. poſterius ex o-
ratione ad Philippum, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν
ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσιν εἰς τὴν Ἀσίαν πόλεμον ἐξε-
νέγκειν. Ex eodem Bud. attuli exempla τοῦ ἂν δυνητικοῦ &
παραπληρωματικοῦ in eadem clauſula, quum incepi de F
hac tractare particula. Idem alibi ἂν eſſe πλεονάζον dicit
in hoc Platonis loco, in Alcib. 2, ἀλλὰ κἂν εὔξαιτ' ἂν γενέ-
σθαι, εἴ τῳ μὴ παρόντα τυγχάνοι. Cæterùm exiſtimo, qua ra
tione ἂν habebitur παραπληρωματικὸν in duobus Iſocra-
tis locis modò citatis (ac præſertim in poſteriori) eadē
habitum iri & in his duobus Demoſthenis, Olynth. 3, τὰ
μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Et Pro corona, τότε Ἀ-
θηναίων πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θη-
βαίοις. Quinetiam cum præterito imperfecto indicatiui
reperitur ἂν poſitum παραπληρωματικῶς apud Ariſtoph. G
ſi bene memini. In vulgatis lexicis Græcolat. hic He-
rodoti locus citatur, tanquam ἂν ſuperuacaneum
habens, cum eo tempore iunctum, ἡ δὲ γυνὴ κλαίεσκε ἂν
καὶ ὀδύρετο.
Ἂν cum ὡς mihi videtur itidem παραπληρωματικῶς
poni, vt dicam quum de ὡς ἂν tractabo, in ὡς.
Κἂν pro καὶ & ἂν vide in Καί.
Ἂν iunctũ cũ aduerbiis ἐπεὶ ἐπειδή, item ὅτε, ὁπότε, &c. (vn
de ἐπάν, ἐπειδάν, ὅταν, ὁπόταν &c.) vide in ſingulis.
¶ Ἂν pro ἐάν, id eſt Si, vide poſt Εἰ. H
ἈΝΆ, præpoſitio, Per. Hom. Od. ξ, Χῶρον ἀν' ὑλήεντα,
Per locum ſyluoſum. Apud eundem, ἀνὰ στρα
τὸν, Per exercitum, Inter milites. Et ἀνὰ δῆμον, Od. τ, Per
populum ciuitatis, Per ciuitatem, Inter ciues. Item, Ἐρ-
χόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, Incedentem per vr-
bem. Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδασθέντες ὕμνοι, Pa-
lantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, Per vitam, In vita. & a-
pud Dioſcoridē, ἀνὰ πᾶν ἔτος, Per ſingulos annos, Quot-
annis. Exponitur & Apud. vt πολλὰ δ' ἤγειρα χρήματ' ἀν'
Αἰγυπτίους, Apud Ægyptios multum pecuniarum colle-
gi. Vertere etiam licet Inter: vt ſit, Inter Ægyptios. Sed
& hîc poſſis interpretari Per: Ægyptum ponens pro Æ-
gyptiis: vt ſit, Collegi per Ægyptum. ‖ Ἀνὰ στόμα
ἔχειν, In ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Euſtathius.
(à quo dici obſeruandum eſt ἐν στόματι ἔχειν, pro διὰ στόμα
τος ἔχειν) Il. β, Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις.
Quem locum Homericum imitatus Xenophon dixit,
ἔπειτα τοῦ ἐν ἀνὰ στόμα ἔχουσιν ἐπαινοῦντες. Et poſt eũ Lucia-
nus, ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, pro Celebrari ab aliquo. Sic &
ἀνὰ μέσον exponitur ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει: ſignifi-
cāte tamen aliud præpoſitione ἐν hîc, quàm illic. Inue-
nitur autem ſæpe ſcriptum ἀναμέσον coniunctim, ſicut
& ἀναμέρος. quinetiam ἀνάμεσος adiectiuum habetur a-
pud Herodot. De quibus tamen tractabo in Μέσος & in
Μέρος.
Ἀνὰ apud poetas cum datiuo pro Cum. vt Il. α, Στέμ-
ματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ,
Vnà cum aureo ſceptro. σὺν τῷ χρυσῷ σκήπτρῳ, inquit Eu-
ſtathius. ſubiungens, Vel, ſecũdum alios, ἀνὰ pro ἄνω· ἵ-
να νοῆται τὸ στέμμα ἐξαρτᾶσθαι τοῦ σκήπτρου. Sũt & qui ἀνὰ [illegible]
Circa hîc accipiãt. ‖ Significat & Super apud eoſ
dem, ſæpe quidem cum datiuo: interdum tamen & cũ
accuſatiuo, vt apud Homerum, ἐπεὶ ἅρματα ἀνὰ βωμοῖς.
&, ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ. & in Odyſſ. ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. & apud
Pindarum, χρυσέαις ἂν ἵπποις. Cum accuſatiuo autem, vt
— ἀνά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Euſtath. ‖ Idem in
hũc locum Il. ι, Ὣς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβαιν, ait ἀνὰ νηὸς eſſe pro
ἐπὶ νηός, poſita præpoſitione vna pro alia: aut eſſe pro
ἀνέβαιν νηός, ſubaudita ἐπί.
Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur à poetis, ſequente etiã
conſonante, ita vt non ſit locus apoſtropho. Cum da
tiuo, vt ἂν βωμοῖσι, apud Hom. Cum accuſ. autem, vt, ἂν
πύργους, & ἂν δόνακας, apud eundem, hoc Od. ξ, illud Iliad.
σ. Sic & apud Heſiodum, ἂν φυτά, vbi ſcribit, ὁππότε φερέοι
κος ἂν φυτὰ βαίνῃ. Vbi quædam exemplaria habent ἀμφυ
τά. Sic & ἀμπεδίον, pro ἂν πεδίον (id eſt ἀνὰ πεδίον) ſcriptum
reperitur apud Homerũ. quæ ſcriptura meliore ratio-
ne niti mihi videtur quàm illa altera ἀμφυτά. Sæpe &
in verbis ex ἀνὰ compoſitis, vbi fit tmeſis, ponitur ἂν
pro ἀνά: vt Od. ξ, — ἂν δὲ συβώτης Ἵστατο. pro ἀνίστατο δ' συβώ-
της. Sciendũ eſt autem ἂν etiam ſcriptum inueniri ad
dito accentu, in ſuperioribus exemplis, aliiſque huiuſ-
modi, multorum etiam codicum conſenſu: ſed altera
ſcriptura magis mihi probatur.
Ἀνὰ ποταμὸν πλέειν, aduerſus flumē nauigare, vel ad-
uerſo flumine nauigare, apud Herod. exponitur.
Ἀνὰ cum accuſatiuo habet & aliam ſignificationē.
declarat enim æqualem quandam diſtributionem: id-
que diuerſis modis, vt ſequentia exempla docebunt.
Dioſcor. lib. 2, cap. 91, ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ
ὁλκὴν μίαν. μίξον δὲ καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ νάρ-
δου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν. Id eſt (vt habet vna ex vulgatis inter-
pretationibus) Et xylobalſami atque aſpalathi ſingulæ
drachmæ: cinnamomi, cardamomi & nardi ſingulæ vn
ciæ. Aliæ, Singulorum vncia vna. Vel, Vniuſcuiuſque
vncia vna. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ, apud eundem, Singulo-
rum drachmas duodecim. Eodem verò & apud cæteros
medicos modo, vbi de medicamentorum compoſitio-
nibus agunt. Dion hiſtor. lib. 55, καί τισι τῶν ἐστρατηγηκότων
τοῖς λαχοῦσιν ἐπὶ τρία ἔτη διοικεῖν προσέταξε, ῥαβδούχοις τε ἀ-
νὰ δύο καὶ τῇ ἄλλῃ ὑπηρεσίᾳ τῇ προσηκούσῃ χρωμένοις. Sic vſi
ſunt hac præpoſit. & Euãgeliſtæ. vt Matth. c. 20, ἀνὰ δη
νάριον ἔλαβον, acceperunt ſinguli denarium. Luc. 9, μηδὲ
ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Singuli binas tunicas, vel Binas tu-
nicas, non adiecto nomine Singuli, vtpote quod ſub Bi
nas intelligatur. Ioann. 2, ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο
ἢ τρεῖς, hydriæ capiẽtes ſingulæ binos aut ternos me-
tretas. Rurſum Luc. 9, κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντή
κοντα, Facite vt diſcumbant per ſingulos quoſque diſcu
bitus quinquageni. Sic autē & Plinium hanc particu
lam interpretatũ eſſe comperio cum alibi, tum in hoc

Aristot. loco, μία δέ τις ἐν τέτλαρσι τόκοις ἔτεκεν εἴκοσιν. ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτικε. Ita enim Plinius, Reperitur & in Peloponneso quinos quater enixa. Vbi quamuis eadem sit interpretationis forma, alium tamē distributionis modum hîc significat ἀνά. Est enim quod Gall. dicimus *à chasque fois*. A

Ἀνὰ vacat etiam interdū (nescio tamen an & apud classicos scriptores) vt Apocalypſ. capite 21, versu 21, καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. id est, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ: vnaquæque portarum erat ex vno margarite. vel, Et singulæ portæ è singulis erant margaritis. Quæ sententia perfecta est, quum tamen in interpretatione omiserim præpositionem ἀνά. vnde & superuacaneam esse eam apparet. At veteri interpreti videtur negotium exhibuisse hæc particula, non animaduertēti quod dico. Ita enim vertit, Et duodecim portæ, duodecim margaritæ sunt per singulas: & singulæ portæ erant ex singulis margaritis. B

Ἀνὰ in compositione sæpe significat iterationem & velut redintegrationem: vnde & per syllabam Re Latinè exprimitur: vt βλαςάνω, pullulo: ἀναβλαςάνω, repullulo. βιόω, viuo: ἀναβιόω vel ἀναβιώσκω, reuiuisco. Interdū & aduerbii Sursum significationem inclusam habet vt in ἀναβάλλω, quum significat Sursum tollo, Attollo. Sic in ἀναβιβάζω. Habet verò & alias significationes, quæ nisi cum ipsis verbis quibus præfigitur, considerari nō possunt. nam interdum simplicium significatio hac præpositione præfixa planè mutatur: aliquando verò eadem retinetur, sed velut augetur. vt in βοάω, ἀναβοάω, sicut Lat. Clamo, Exclamo. Sæpe etiam vacat: vt ἀναλῦσαι πρυμνήσια apud Homerum, pro λῦσαι. Sed notandū est per dialysin apud eū poni, ἀνὰ πρυμνήσια λῦσαι. vt in ἀνὰ κρατῆρα κέρασεν, pro ἀνεκέρασεν, & in aliis. Hoc etiā nosse oportet, vtranque syllabam corripi in hac præpositione quum seorsum ponitur: at in compositione interdum producere posteriorem: vt Il. φ, Ὀρθὸς ἀναΐξας. ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων. C D

ἈΝΆΓΚΗ, ης, ἡ, Necessitas. vel ab ἀνάσσω, id est regno: vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, vt vult Etymologistes: qui & deam esse scribit, aliásque præterea deriuationes affert, valde (meo quidem iudicio) friuolas. Sed & illam ab ἄγω non satis exactè tradit. nam dicit quidem esse κ pleonasticum, at de præfixa syllaba αν tacet. in qua certè α epitaticum esse, illique deinde ν accessisse, euphoniæ gratia, dicendū fuerit (vt opinor) sequendo eius explicationem: volentis nimirum esse dictam quasi ἡ πάντα ἄγουσα, quod ἄγουσα valeat κρατοῦσα. Quod autē ad primum illud etymon attinet ab ἀνάσσω, faciliorem eius viam in ἀναγκάζω tradit: quum dicit ex ἄναξ ἄνακος, deinde ἄνακτος, factum ἀνάκη & ἀνάγκη. Aristoteles De mundo aliud etymon sequutus, dixit, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεόν, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα. Id est, Existimo autem etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui sit immobilis substantia. Quem suspicor, quum hæc scriberet, ἀνάγκης etymon imaginatum esse ex α priuatiuo & verbo ἄγω, vt sit Quam quis non possit ἄγειν, id est ducere seu impellere quò velit. Egoverò inter has de etymo huius vocis controuersias, primitiuæ locum dandum illi censui. Xenoph. Pæd. 2, οὐ γὰρ ἐστὶ διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, Non enim est magistra vlla horum melior quàm necessitas. Apud eundem ἀνάγκῃ πείθεσθαι, Necessitati parere. Plato Cratylo, δεσμὸς ζώῳ ὁτῳοῦν ὥστε μένειν ὁποιουοῦν, πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Apud Xenophontem in Laced. pol. ἐπιθεῖναι ἀνάγκην cum infinitiuo, Imponere necessitatem aliquid faciendi. Demosth. Olynth. 1, εἰς ἀνάγκην ἔλθωμεν ποιεῖν, Veniamus in necessitatē faciendi, vel Adducamur in necessitatem, Id est, Cogamur facere. Apud Euripidem, ἐς ἀνάγκην κείμαι, ad verbum, In necessitate versor, pro Ad necessitatem adducor, Imponitur mihi necessitas, pro Cogor. Isocrates plurali numero dixit ἀνάγκας, in Archidamo (τοὺς εἰς τὰς δεινοτάτας ἀνάγκας ἀφιγμένους. Sic & apud Demosthenem in epistola Philippi, συλλαβὼν καὶ τὰς ἐσχάτας ἀνάγκας ἐπιθεὶς, ἀπελύτρωσε ταλάντων ἐννέα. Apud Plutarchum cum genitiuo, in Numa, ἀνάγκη ἀδικίας ἡ ἀπορία, Necessitas est iniustitiæ inopia, id est, Coactio ad iniustè agendum. E F G H

Ἀνάγκη, subaudito verbo ἐστὶ, Necessitas est: pro Necesse est. Plato in Timæo, τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. id est (Cicerone interprete) Illum autem qui intelligētiæ sapientiæque se amatorem profitetur, necesse est intelligentis sapientisque naturæ primas causas conquirere. Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, Necesse mihi est hoc facere, Cogor hoc facere, Hoc mihi necessariò faciendū est. Xenoph. οὐκ ἀνάγκη αὐτῆς ἐπιμελεῖσθαι, Non cogūtur curam suscipere. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, Omnis necessitas est, pro Omnino necesse est. Gregorius Nazianzenus, εἰ γὰρ ἀληθεύων ψεύσεται, ἢ ψευδόμενος ἀληθεύσει, πᾶσα ἀνάγκη. Idem, τοῦτον γὰρ εἶναι πᾶσα ἀνάγκη. Cicero tamen πᾶσα ἀνάγκη apud Platonem, perinde vertit ac si ἀνάγκη simpliciter scripsisset. nam hæc ex Timæo verba, τούτων δὲ ὑπαρχόντων αὖ καὶ πᾶσα ἀνάγκη τόνδε τὸν κόσμον εἰκόνα τινὸς εἶναι, ita reddit, Ex quo efficitur vt sit necesse hunc quem cernimus mundum, simulachrum æterni esse alicuius æterni.

Ἀνάγκη, Causa necessaria, vt alicubi reddiderunt quidam, Cicero, pro eo quod Plato dixerat, ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ, scripsit, Causam iustam deus ipse dederit. Sed vix ausim tamen dicere interpretationem esse verborum Platonis.

Ἀνάγκη, ET Ὑπ' ἀνάγκης, ET Πρὸς ἀνάγκην, ET Ἐξ ἀνάγκης, Necessitate, Necessariò, Coactè, Inuitò. Sunt autem Homeri (& aliorum etiam poetarum) ἀνάγκῃ, & ὑπ' ἀνάγκης. apud quem scribit Eustathius datiuum illum ἀνάγκῃ aduerbialiter poni (sicut & alios plerosque datiuos aduerbiorum formam induere scimus) Hos autem ille locos affert, — θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ, & — σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ: quibus similes sunt alii complures. vt Od. α, Ὅς ῥ' ἠέιδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ. & Od. χ, — καὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκῃ. Od. ι, Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκῃ. Sic & Xenophon vsurpat ἀνάγκῃ, Pæd. 4, ἅτε οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἀξιόντες. Etiam ὑπ' ἀνάγκης pro ἀνάγκῃ, Homerus vsurpat, Od. β, Ὥς τό μ' ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης. vbi καὶ οὐκ ἐθέλουσα superuacaneum est. Explicat autē Eustathius ἀνάγκῃ positum aduerbialiter, βίᾳ καὶ ἀκουσί. Erotianus quoque apud Hippocratem ἀνάγκην significare βίαν tradit. Sed & Πρὸς ἀνάγκην non solùm eadem forma dicitur qua πρὸς βίαν, sed eadem significatione etiam, videlicet pro Coactè & Inuitò. Vide & aliam expositionem paulo pòst in Ἀνάγκαι, pro tormentis. Ἐξ ἀνάγκης autem Cicero per periphrasin interpretatus est apud Platonem. nam quod hîc dixit in Timæo, πάντ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταὐτὰ εἶναι ξυμβήσεται, ille vertit, Ita necessitas cogit vt eadem sint. Vbi tamen reponendum crediderim Coget.

Ἀνάγκη exponitur etiam Fatū: sed malim (periphrasi vtēdo, quæ vim vocis includat) Fati necessitas vel Fatalis necessitas. Plutarchus, εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη χρῆσθαι Μακεδόνων ξυμμάχων. Idem alibi, οἷς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν πεπραγμένοις. vbi subaudiri ait Budæus vel τὸ χρεὼν vel ἀνάγκη.

Euripides plurali numero vtens ἀνάγκας θεῶν appellauit calamitates ex necessaria deorum voluntate euenientes, id est, Ex fatali quadam necessitate à diis impositas. Vnde ἀναγκαῖον τῶν θεῶν, Cic. Philipp. 10 dicit necessarium & fatalem penè casum.

Ἀνάγκη, Iudicialis clepsydra, Hesychius. Pollux autem ἀνάγκην generaliter σκεῦος δικαστικὸν esse tradit, ex nonnullorum opinione, nitentium quodam Aristophanis loco in quo τὰ ψηφίσματα & τὴν ἀνάγκην coniungit.

Ἀνάγκη, Necessitudo (quam significationem nōdum à quoquam annotatam reperi) vide in Ἀναγκαίη.

Ἀνάγκαι, Tormenta, quorum videlicet vsus est quum quæstio adhibetur. Citatur enim ex Polybii fragmentis τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα & τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα eadē significatione. Memini certè me in quibusdā versibus

legere βασάνων ἀνάγκαι. quorum ego exemplo, in poematio quod Nouo testamento præfixi, ita scripsi, Οὐχ ἕτεραι κρυερῶν βασάνων ἔθρονται ἀνάγκαι. Sed & ἀνάγκην sunt qui in eadem signif. accipiant in hoc Plut. loco in Public. πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐπηρέασε ταῦτα, vt sit pro Ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

C. Ἀναγκοτροφέω & Ἀναγκοφαγέω, & siqua sunt huiusmodi, vide in verbis quibuscum hoc nomen compositum est.

C. Ἀναγχιππεῖν, Necessitate equitare, id est Necessariò necessitatem equitandi habere. Eupolis (teste Suida) ἀναγχιππεῖν dixit pro μετ᾽ ἀνάγκης ἱππεύειν.

C. Ἐπάναγκες, τό, Necesse, Necessarium. Demosth. ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπάναγκες. Sic ferè subaudito verbo ἐστί. Plutarch. autem in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα, Necesse non esse. At in Act. Apost. cap. 15, v. 28, habetur cum genitiuo plurali πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria. vnde discimus esse nomen indeclinabile.

Ἐπάναγκες, aduerbialiter positum, Necessariò. Apud Demosth. κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἐντιθέναι τὰ χρήματα ἐπάναγκες.

Ἐπαναγκάζω autem vide inter composita verbi Ἀναγκάζω.

C. Καταναγκη, Violentior amoris illecebra. vnde ἐρωτικαὶ καταναγκαι Synesio, (inquit Budæus) vbi scribit, ἀλλ᾽ ἐγὼ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας. Sed quum hic addatur ἐρωτικάς, non habebit καταναγκας per se illam significationem. ‖ Καταναγκη, Catanance, herba, cuius duæ species, quæ ambæ feruntur εἰς τὰ φίλτρα ἁρμόζειν, (inquit Dioscorid. lib. 4, cap. 134) id est ad amoris illecebras facere. Meminit & Plin. lib. 27, c. 8. Sunt qui eam nostro tempore ignorari putēt: alii eam esse cui bistortæ nomen est, arbitrantur.

Καταναγκάζω autem vide inter composita verbi Ἀναγκάζω.

¶ Ἀναγκαίη apud Homerum & alios poetas, substantiuum, pro ἀνάγκη, vt Ἀθηναίη pro Ἀθήνη, & σεληναίη pro σελήνη, per παραγωγήν. vt Iliad. ζ, & Odyss. τ, — ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

Ἀναγκαίη, Necessitudo, id est Affinitas seu propinquitas. Herodot. Clione pag. 14, in fine, Ἀλυάττεα γὰρ ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρυήνιν Ἀστυάγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. vel (vt in quibusdam vet. libris legitur) συμβαίνειν. Hæc autem significatio nondum annotata fuit, vt ni fallor: ac certè rarissimam esse arbitror, quum tamen alioqui ἀναγκαῖος pro Necessario, id est Necessitudine coniuncto, & annotatum sit & frequentissimè reperiatur.

¶ Ἀναγκαῖος, ου, ὁ, Necessarius, Necessariò eueniens, vel Necessarius, id est Coactus. eodem ferè modo quo necessarium & voluntarium Cicero inter se opponit. itē Ἀναγκαῖον, Quod ex necessitate fit, & vitari nequit. Demosthenes Pro corona, ἃ πολιτικὰ ταῖς πόλεσι πρόσεστιν ἁπάσαις· καὶ ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, Peccata quæ necessariò consequuntur, Peccata quæ vitari nequeūt. Sic & ἐπιθυμίαι ἀναγκαῖαι videntur appellari apud Athenæum. Et apud Homerum ἀναγκαῖοι πολεμισταί sunt qui ex necessitate & coacti pugnant. Od. ω, Καὶ πολιοίπερ ἐόντες ἀναγκαῖοι πολεμισταί. Apud eundem ἦμαρ ἀναγκαῖον Il. π, appellatur dies quo quis in seruitutem redigitur. quò respiciens Sophocles appellasse videtur seruitutem ἀναγκαίαν τύχην, in Aiace, — τῆς ἀναγκαίας τύχης Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν. vbi scholiastes annotat ἀναγκαῖον duob⁹ modis dici: aliquando de iis quæ secundum naturam consequutionem quādam habent, vt quum ita loquimur, ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμόν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. Aliquando autem de eo quod ex necessitate fit: quo sensu dictū esse à Sophocle ἀναγκαίας τύχης. Huc pertinet quod Euripides dicit, πᾶν τὸ ἐξ ἀνάγκης δοῦλον. Fortasse tamen ἦμαρ ἀναγκαῖον malit aliquis de die intelligere quo fatis concedimus, id est fatorum necessitati. Apud Homerū μῦθος ἀναγκαῖος exponitur ἀναγκαστικός, id est Coactiuus, vel Coactorius, quo imponimus necessitatem & cogimus

A aliquid facere. Od. ρ, Ὅς τὸν ξεῖνον ἄνωχθι ὑπὸ μεγάροιο διέσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Eodem ferè modo ἀναγκαῖαι ἀποδείξεις videntur à Platone dici quasi demonstrationes necessitatem imponentes credendi quod dicimus. Cicero certas probationes interpretatus est. ‖ Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, pro Necesse est, cum infinitiuo ἀνάγκη ἐστί, vt antea dictum fuit. vt ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. Lucianus in Caucaso, ὁρᾷς ἀναγκαῖον αὐτῷ ταπεινῷ γενέσθαι. id est, Vides necessariò futurum vt sit humilis. sequendo quorundam interpretationem. Nonnulli ἀναγκαῖόν ἐστι cum infinitiuo interpretati sunt alicubi Operæpre-

B tium est. Annotatur & τὰ θεῶν ἀναγκαῖα apud Euripidem significare fatum deorum. Intelligo autem fatalem necessitatem à diis impositam. vt τὰς ἐκ θεῶν ἀνάγκας dixi appellari res euenientes ex fatali quadam necessitate à diis imposita.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, Cuius vsus est necessarius, Cuius tanta est vtilitas vt eo carere non possimus. vt τὸ πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων, Ignis necessarius vitæ hominum. Apud Thucydidem, τὰ κατὰ τὴν ἑκάστην ἡμέραν ἀναγκαῖα, Res quarum vsus singulis diebus est necessa-

C rius. Isocrates ἀναγκαῖα τοῦ βίου dixit res ad vitam necessarias, in Panegyr. καὶ μὴν δὴ καὶ τῶν τεχνῶν τάς τε πρὸς τὰ ἀναγκαῖα τοῦ βίου χρησίμας, καὶ τὰς πρὸς ἡδονὴν μεμηχανημένας. id est Ad vsus vitæ necessarios. Alibi Ἀναγκαῖα dicit non addito genitiuo βίου. in Busir. encomio, ἡγούμενος τὰ μὲν ἀναγκαῖα καὶ τὰς περιουσίας ἐκ τε τῆς χώρας καὶ τῶν τεχνῶν δεῖν ὑπάρχειν. Item τὰ ἀναγκαῖα dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. in qua significatione Demosthenes vsurpat etiam superlatiuum ἀναγκαιότα-

D τα: Pro corona, μικρὰ δ᾽ ἀκούσατε ὅμως αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Ibidem, ἀντὶ πολλῶν καὶ ψευδῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ. ‖ Interdum ἀναγκαῖος exponitur simpliciter χρειώδης vel χρήσιμος, id est Vtilis, Fructuosus. Sic apud Homerum ἀναγκαῖοι δμῶες pro eo quod est χρειώδεις, vt volunt scholiastæ. Et Thucydidis enarrator apud eum ἀναγκαῖον explicat χρήσιμον. ‖ Quidam apud Herodotum τὰ ἀναγκαῖα exposuerunt res graues & serias. qui ita exposuissent fortassis & in hoc Plutarchi loco in Apophth. πολλάκις ἀμελεῖ τῶν ἀναγκαίων διὰ τὸ

E λίαν φιλόθηρος εἶναι. Possumus tamen hic simpliciter ἀναγκαῖα res necessarias, vel negotia necessaria interpretari. ‖ Ἀναγκαῖον, inquit Suidas, vocatur ab Isæo τὸ δεσμωτήριον, id est Carcer. Callisthenes autem dixit ἀνάγαιον, & ita potius dici debet. Hesychius tamen dicit ἀναγκαῖον, τὸ δεσμωτήριον, nihil addens. ‖ Item, Ἀναγκαῖον, membrum virile. quasi quod sit necessitatis cuiusdam signū: Suid. Eustathius.

Ἀναγκαῖος, Necessarius, id est Necessitudine coniun-

F ctus. Eustath. ἀναγκαῖον non βίαιον καὶ ἀναγκαστικόν, & ἐπιτήδειον καὶ χρήσιμον significare vult duntaxat, sed etiam τὸν προσήκοντα κατὰ γένος. Dicitur ἀναγκαῖος, inquit Budæus, necessitudine & propinquitate coniunctus. Xen. Hell. 5. ἀναγκαῖοί μοι ὄντες καὶ ἐπιτήδειοι. Cui exemplo à Budæo prolato addam hoc ex Isocrate, in quo euidentissima est hæc significatio, ὅσοι μηδὲ ὄνομα συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέχον.

Ἀναγκαίως, aduerb. Necessariò. ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ

G τὸ γάλα λευκόν, Necessariò ignis calidus est & lac candidum. id est, Ignem calidum esse & album lac necesse est. Philo De mundo, ἐξ ἀνάγκης δεῖ δὴ ἐπὶ μέρους ἀναγκαίως ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα. Inuenitur non rarò ἀναγκαίως ἔχει, sequente infinitiuo, pro ἀναγκαῖόν ἐστι, Necesse est. Isocrates, ἀναγκαίως ἔχει παρ᾽ ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πειρᾶσθαι. Cicero, ἀναγκαίως ἔχει vertit Sic iubet necessitas. vt videre potes in meo lex. Cic. Græcolatino.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, Necessitudo, Id est Propinquitas generis. Lysias, ἡγούμενος διὰ ταύτας τὰς ἀναγκαιότητας οὐδενὶ μᾶλλον προσήκειν ἑτέρῳ εἰς τοὺς παῖδας ἐπιτρόπῳ γενέσθαι.

H Ἀναγκάζω, F. σω, Cogo, Compello, Adigo. Isocr. ad Philippum, τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων. Id est, Vtilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus. vbi subauditur infinitiuus, qui vtplurimum solet adscribi. Citatur in vulgat. lex. Græcol. hic

Xenoph. locus in quo accusat. rei inanimæ habet, τὰ δ' ἀφροδίσια περὶ τὸ δεῖσθαι ἀναγκάζεις. Ammonius tamē vult ἀναγκάζειν de animatis dici, βιάζεσθαι de inanimatis: vt βιάζεσθαι τὴν ναῦν. sed confunditur hæc differentia. A
¶Budæus ἀναγκάζω interpretatur etiam Vrgeo, Vexo. Fit autem ἀναγκάζω ab ἀνάγκη, eodem modo quo σπουδάζω à σπουδή, & αὐγή ab αὐγάζω, vt Etymologistes docet.

Ἀναγκάζομαι, Cogor. Plato Symposio, ταῦτα δὴ ἀναγκαζομένοις αὐτοῖς καὶ οὐ σφόδρα ἑπομένοις νυστάζειν.

Ἀναγκαστὸς, οῦ, ὁ, Coactus, Non voluntarius. Thucydides, ἀναγκαστοὶ ξυμβάντες, id est Non volūtarii, Inuiti. CVI OPPONITVR Ἀναναγκάστος, Minimè coact⁹, Volūtarius. itē ἀναναγκαστον, Ex voluntate manans, Quod præter voluntatem non fit, Quod coactè non fit. Arrianus philosophus, ἀκώλυτον τοῦτο ἔδωκεν, ἀναναγκαστον, ἀπαραπόδιστον. B

Ἀναγκαστικὸς autem actiua significatione, Qui cogit, Qui necessitatē imponit. Quo sensu ἀναγκαστικὸν μῦθον Eustath. exponit ἀναγκαστικόν. Ad verbum, ἀναγκαστικὸς, Coactiu⁹, Coactorius. id est, Vim habens cogendi.

Ἀναγκαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀναγκαστικός. secundum vulg. lex. Græcol. in quibus ἀναγκαστήρια δικαιοσύνης exponitur Cogentia ad iustitiam. C

C. Ἐπαναγκάζω, Cogo, Compello, Demosth. & Andoc. Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor. vt ἀρχοῦ ἐπαναγκασθεὶς, Aristoph. Potest vehementiam quandam addere simplici, potest & eius significationem habere duntaxat.

C. Εἰσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, &c. Platoni: vt εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud.

C. Ἐξαναγκάζω, eiusdem significat. cuius ἐπαναγκάζω præcedens. Exponitur tamen & Excito, Vrgeo: item Instigo, vt in hoc Xenophontis loco, τὴν ἀργίαν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι. D

ΚΑΤαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo: aut Vehementer cogo, [illegible] Ἐπαναγκάζω dixi. Καταναγκάζομαι pass. itidem pro ἀναγκάζομαι, vt Hist. eccles. lib. 4. in epist. cuiusdam Petri Alexandrini, ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνθρώπων καταναγκάσαι. Thucydides autem καταναγκάζεσθαι mihi videtur dixisse pro A coactis extorqueri, vel Per vim fieri.

C. ΠΡΟσαναγκάζω, Insuper cogo. Itē pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, Budæus ex duobus Platonis locis. Vide Comm. p. 72. E

C. ΣΥΝαναγκάζω, Simul cogo. Vel pro simplici Cogo. Polyb. συναναγκάζουσι τὸ σύμπαντα στεφανοῦν. Et in pass. voce, & νόμῳ συνηναγκασμένοι, Xenoph.

ἈΝΑΛΙ'ΣΚΩ, (Fut. ἀναλώσω, Præt. ἀνήλωκα, vel ἀνάλωκα, aor. 1, ἀνήλωσα siue ἀνάλωσα & ἠνάλωσα, à themate Ἀναλόω) Absumo, Insumo, Impendo. Aristophanes, εἰς οἷα ἀναλοῦν οἱ περὶ τὰ χρήματα. Xenophon, ἀναλῶσαι χρήματα, & ἄνευ δαπάνης, opponit inter se, Hell. 6. Apud Aristophanem autem φειδόμενος & ἀναλῶν contraria sunt, in Pluto, Χαίρω τε φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνήρ, Πάλιν τ' ἀναλῶν ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ. Vbi notandum ἀναλῶν absolutè poni, pro Sumptus faciens, vel Insumens pecunias, si subaudiatur accusatiuus χρήματα. Dicitur etiam ἀναλίσκω εἰς τοῦτο, vel ἀναλίσκω χρήματα εἰς τοῦτο, aut ἀργύριον aut χρυσὸν, vel τὴν οὐσίαν (aut tale quid) Xenoph. ἀνήλωκα τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Plutarch. in Publicola, εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλῶσαι λίτρας ἀργυρίου τετρακισμυρίας. Aristophanes, εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Sic dicitur ἀναλίσκειν εἰς τὰς θεάς. Budæus ἀναλίσκειν χρήματα apud Pausaniam interpretatur Suppeditare pecuniam. ¶Non solùm autē dicitur ἀναλίσκειν χρήματα, sed & ἀναλίσκειν χρόνον, item ἀναλίσκειν πόνον, item ἀναλίσκειν λόγον siue λόγους. Ponitur & cum aliis accusatiuis. ἀναλίσκειν χρόνον τε καὶ πόνον ἐπὶ σπουδάσματι, apud Platonem Pol. 2, Tempus & laborē impendere siue insumere in, vel Tempus & operā ponere in &c. Demosth. Pro corona, ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τἄλλα διεξιὼν ἀνάλωκε. Idem ibidem, τοσουτουσὶ λόγους ἀνηλωκέναι. Dicimur autem ἀναλίσκειν χρόνον, Consumere tempus in rem aliquam, id est Impendere. Et vicissim χρόνος dicitur nos & nostra ἀναλίσκειν, id est Absumere, cōsumere. vnde & tempus edax. Isocrates, κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. F G H

Ἀναλίσκειν, Mercedem dare, vel Impensas suppeditare, inquit Budæus, citans hunc Demosthenis locum, καὶ Ἰσοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκειν. Et ex eodem, ἢ ἐμισθάρνει τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἀναλίσκειν. Id est Prostabat, Merebat. Plato De rep. lib. 8, ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις. Themistius in Sophista, καὶ τὸ ἐπαρκεῖν ἁπλῶς καὶ ἀναλίσκειν τοῖς ὁμιληταῖς.

Ἀναλίσκειν, Cōsumere, Extinguere, Perdere. Xen. Pæd. 1, ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει. Demosth. in Epitaphio, εἰς περιττὸν θάνατον ὄντα ἀναλῶσαι. Xenophon rursus Pæd. 2, πολὺ γὰρ ἂν βέλτιον οἱ ὀλίγοι ὑπὸ τῶν πολλῶν πιτρωσκόμενοι ἀναλωθείησαν. Et Suid. ἀνήλωται pro πεφόνευται per catachresin positū testatur. A Latinis quoque dicitur interdum Consumere morte. vnde Cōsumptus morte Tibullus, apud ipsum (si bene memini) Tibull.

Ἀναλίσκομαι, pass. sequitur significationes actiui, Absumor. Insumor, &c. & pro Absumor, id est Extinguor, in loco proximè citato ex Xenophonte.

Ἀναλίσκομαι, in actiua significatione pro ἀναλίσκω, apud Platonem in Gorgia. ἀλλ' ἐὰν χρυσίον ἡρπακὼς ᾖ πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοῦτο, ἀλλ' ἔχων ἀναλίσκηται εἰς ἑαυτὸν καὶ, &c.

Ἀναλόω à quo etiā dixi ἀναλῶσαι &c. format etiā ἀναλοῦν infinit. & ἀναλῶν particip. præs. temporis pro ἀναλίσκων in locis quos paulo antè ex Aristoph. citaui, & apud Aristot. OEcon. 2, ἀναλουμένων pro ἀναλισκομένων, vbi scribit, καὶ τῶν ἀναλωμάτων τὰ νῦν ἀναλουμένων, τίνα τε &c.

Ἀνάλωμα, ατος, τὸ, Impensa, Expensa, Sumptus. Apud Demosthenem ἀνάλωμα & δαπάνη pro eodem, sicut & ἀναλίσκειν & δαπανᾶν idem sæpe significant. Idem Pro cor. ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων καθιστάναι τὰς νεανίσκους ἀπ' ὀκτακοσίαις. id est, Propriis impensis. Plutarch. in Coriol. ἀνάλωμα συμβαλλόμεναι παρ' αὑτῶν. Apud Thuc. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν exponitur, Pro portione pecuniam soluere.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ, Insumptio, Consumptio. vt ἀνάλωσις χρημάτων, Insumptio pecuniæ, ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος apud Lucian. Consumptio virium.

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, Consumptor, Absumptor, Impensor, apud Platonem.

Ἀναλωτικὸς, οῦ, ὁ, Cōsumptiuus, Absumptiuus, apud Greg. Apud Platonem autem ἀναλωτικὸς opponitur τῷ χρηματιστῇ, vt ait Budæus

C. Πολυανάλωτον, ου, τὸ, In quod multa insumuntur, πολυτελὲς, Bud.

C. Φιλαναλωτὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter sumptus facit. q. d. Qui sumptus facere amat. Vnde opponi φειδωλῷ apud Plat. scribit Bud. In vulg. lex. exponitur etiam Consumptor, Sumptuosus: item Prodigus.

C. Ἀπαναλίσκω, Absumo, Insumo, Consumo, Erogo. Vnde pass. partic. ἀπαναλισκόμενα, Thucyd. Et Ἀπαναλόω, vnde ἀπαναλωκυίας apud Thucydidem pro ἀπηναλωκυίας. vbi dicit ἀπαναλωκυίας φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τῆς ὁπλιτικῆς, quum murorum custodia consumpsisset. Id est, Quum in eam insumi necesse fuisset.

Ἐξαναλίσκω, Absumo. Item Exhaurio. Et Ἐξαναλόω pro eodem, sed parum vsitatū. à quo ἐξαναλῶσαι pro Exhausisse pecuniis & patrimonio, apud Athenæū, de meretrice amatorem spoliante. à cuius pass. est ἐξανήλωται, apud Phil. De mundo, τί οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη τῆς τῶν ὑετῶν φορᾶς ἐξανήλωται; Chrysost. De sacerd. ἐξαναλωθέντων ἐν πόνοις. Æschines, ἐξανηλωμένοι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακείμενοι. pro Exhausti. Sic & Dem. [illegible] συμμαχιῶν dixit, ἐξηνάλωνται δὲ οἵ τε ἴδιοι παῖδες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ τῇ πόλει.

C. 2. Δυσεξανάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè consumitur. In vulg. lex.

ΕΠαναλίσκω, Insumo. Et Ἐπαναλόω, vnde ἐπανηλωκότες, Isocr. Areop. Ἐπανήλωσα Demosth. pro Vltra insumpsi.

C. ΚΑΤαναλίσκω, Consumo, Absumo, Impendo. accusat. Isocr. καταναλίσκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν, Vitæ otium impende literis libenter percipiendis. Plutarch. in Pericle, τὸ φύσει φιλητικὸν ἐν ἡμῖν, εἰς θηρία καταναλίσκοντες, In bruta insumentes. Et κατηνάλωσε apud Isocratem tanquam à καταναλόω: in Euagora, εἰς τὴν στρατιὰν πλέον ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηνάλωσε. Sic Xe-

nophon καταναλώσαντες χρήματα. Budæus per καταναλίσκειν A
& καταπολαύειν explicat τὸ καταχρῆσθαι, vt sit Consu-
mere, Absumere, Profundere. Idē τῷ προκειμένῳ synony
ma facit hæc verba, προΐεσθαι, καταναλίσκω, τρυχῶ. &
interpretatur Accidere, quo sensu Liuius dixerit Acci-
sæ à Camillo Volscorum res. Idem κατηναλωμένον a-
pud Isocr. exponit Accisum, Exhaustum. ‖Hesy-
chio præter δαπανᾶν, est etiam ἐσθίειν, generali significa-
tione arctius constricta.

C. ΠΑραναλίσκω, Obiter & præter destinatum impendo,
Perperam consumo. Greg. De baptis. ἡ πόλεως παρανά- B
λωσεν. Idem or.2 in Iulianum, καὶ τοσοῦτον ἔθνος καὶ οὕτως
ἱερὸν παραναλώσας. Bud.

Παρανάλωμα, ατος, τὸ, Sumpus superuacaneus & inutilis,
quiq; frustra fit. τὸ ἀνωφελὲς ἢ περιττῶς ἀναλωθὲν, καὶ τὸ πάρερ-
γον ἀνάλωμα. Plutar. de Cethego loquens in Cicer. πα-
ρανάλωμα γέγονε τῆς θατέρου κριτῇ δόξῃ, id est Impensa su-
peruacua. quia alter duorum corruptus satis erat. quod
verbum hominis erat leges & iudicia ludibrio habētis.
Ælian. De quadrigis tam pusillis factis vt à musca tege-
rētur, & opere simili opificio ad admirationem tantùm C
facto, τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα ἢ χρόνου παρανάλωμα; Quàm fru-
stra tempus contereret? Synes. τοῦ πρὸς ἕτερον φθόνου γεγονὼς
παρανάλωμα, id est, Obiter ob alterius odium perditus,
non causa sua. Est enim παρανάλωμα, Additamentū, &
velut appendix impensæ destinatæ. vt Basil. τάχος ποδῶν
καὶ σώματος εὐμορφία, νόσων παραναλώματα. i. (inquit idē
Bud.) Quæ obiter à morbis consumuntur, qui alios effe
ctus habent. febris enim hominem torrens, vnà etiam
decorem & colorem delet. ‖Παρανάλωμα Sui-
das exponit προσόψημα in quodam loco vbi Macrinus D
dicitur cædes innocentium hominum facere solitus
παρανάλωμα τῆς τρυφῆς.

ἌΝΑΞ, κτος, ὁ, (pro ἄνακος, inserto τ per pleona-
smū) Rex. Hom. Od. ε, Γαναπάλω, οἵ τε ἀ-
νάκτων παῖδες ἔασιν. Interdum verò additur genitiuus ἀν-
δρῶν, vt Il. α, initio, Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλ-
λεύς. Et Iliad. υ, ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος. Tribuitur verò hæc
appellatio diis quoque ab eodem poeta, sine vlla adiū-
ctione. vt ibidem, Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Et Il. β, Ἑρμείας δὲ ἄναξ.
Od. μ, -θεῶν αἰειγενετάων ἀνάκτων. In vocatiuo ἄνα. vt, Od. ρ, Ζεῦ E
ἄνα. Sed & Euripides dixit, ostendens diuinitatis signifi
cationem hac voce includi, Ἄναξ· θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν
χρεών. Isocr. in Euagoræ encomio, καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐ-
τοῦ γεγονότων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευό-
μενον, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ, ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσ-
σας. Ὦ 'ναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ. vt initio Ar
gon. Orphei, Ὦ 'ναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Vbi
scribitur etiam Ὦναξ & Ὤναξ, tanquam coalescente α
cū ω. Soph. οἴκτειρέ μ' ὦ 'ναξ παῖδα τὸν σόν. Ita enim vulgò
ibi scribitur, cum ' post ω, non cum ". F

Ἄναξ, Herus, Dominus. Od. χ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα
κύνες δαιτηθεν ἰόντα σαίνωσ' αἰεὶ, &c. Et Od. ρ, — δμῶες & ἄνα
κτες appellantur famuli & domini. Item Od. α, οἴκοιο ἄ-
ναξ, domus dominus. Cæterùm ἄναξ secundum etymo
logistē dicitur quasi ἄνω τάξιν ἔχων, vel ὁ ἄνω ἀΐσσων. Secū
dum quosdam verò significatio τοῦ ἄκος est inclusa huic
nomini. quæ deriuatio Eustathio non satis videtur pla-
cere. mihi quidem certè nullo modo placet: sed nihilo
magis illæ duæ priores. Non defuerunt & qui ab ἄνακοι
siue ἄνακες (quod est Dioscuris tributum epitheton) de- G
duci arbitrarentur. item qui ab ἀνακῶς aduerbio. Ego ve
rò existimem potius ἄναξ primitiuum esse, à quo fiat
ἀνακῶς aduerbium: in qua opinione videtur & Metho-
dius esse apud Etymologisten. apud quem habetur etiā,
fieri ἄνακος ab ἀνάσσω, eodem modo quo φύλακος à φυλάσ
σω. Quin autē sit ἀνάσσω verbum à nomine ἄναξ factū,
minimè dubium est. Vide Ἄνακες.

Ἄνακτες, In Cypro nobiles quidam viri, suos haben-
tes ὠτακουστάς. Vide Athenæum lib. 6. καί τι τάγμα ἔνδοξον
ἐν Κύπρῳ ἄνακτες ἐκαλοῦντο, inquit Eustath. H

C. Ἀμφιάνακτες dicti dithyrābici poetæ, quòd subinde his
verbis vterentur, ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δήλιε. Suidas.
HINC Ἀμφιανακτίζειν, procemio vti, προοιμιάζειν, in-
quiunt Suidas & Aristophanis enarrator: quòd procε-

mia dithyrambici poetæ ordirentur ab his vocabulis
ἀμφὶ & ἄναξ. vnde apud Aristophanē in Nebulis proce-
mia eorum imitantem, legitur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβ' ἄναξ
Δήλιε. ‖Suidas ἀμφιανακτίζειν exponit etiam, Ca-
nere Terpandri νόμον (vel potius, secundum Terpan-
dri νόμον. nam Varinus habet τὸ ᾄδειν κατὰ τὸν Τερπάνδρου νό-
μον, qui appellatur ὄρθιος. cuius procemiū huiusmodi e-
rat, Ἀμφί μοι αὖτις ἄναχθ' ἑκατηβόλον ἀδέτω φρήν. Pro quib⁹
tamen verbis habentur hæc duntaxat apud Aristopha-
nis enarratorem, Ἀμφ' ἐμοὶ ἄνακτα ἑκατηβόλον. post quæ
subaudiēdum ait ἔπω, aut χορευσον, aut aliquid huiusmo-
di. Leguntur verò apud Suidam Periādri nomine hæc
verba (seorsum ab illis quæ modò ex eo protuli) ἀμφί
μοι αὖτις ἄνακτα. Sed Περίανδρος apud eum deprauatè scri
ptum fuisse existimo pro Τέρπανδρος.

C. Χειρώναξ, pro χειροάναξ, vide Χείρ.

Ἄνασσα, ης, ἡ, Regina. Filii & fratres τοῦ βασιλέως (id est regis)
vocantur ἄνακτες: sorores autē & vxores, ἄνασσαι, inquit
Suidas. Sed apud Homerum ab Vlysse vocatur ἄνασσα
regis etiam filia. ita enim compellat Nausicaam Alci-
noi filiam, Od. ζ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε. Vide in loco Isocra-
tis paulo antè citato, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ
ἄνακτας, τὰς δὲ, ἀνάσσας.

Ἀνάσσω, F. ξω, Regno, Impero, Regnopotior, siue imperio:
tam cum genitiuo, quàm cū datiuo. Il. α, — Τενέδοιό τε ἶ-
φι ἀνάσσεις. Od. λ, Καδμείων ἤνασσε. Ibidē, Ζωὸς Φαιήκεσσι φι-
ληρέτμοισιν ἀνάσσω. Hesiodus, ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Ho-
merus tria hæc vno in loco posuit eodem pertinentia,
κρατεῖν, ἀνάσσειν, σημαίνειν. Il. α, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάν-
τεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. Idem Il. π, priori loco po
nit σημαίνειν, posteriore autem verbum ἀνάσσειν cū par-
ticipio κρατέων. Idem ἀνάξασθαι dixit voce media, Τείς γὰρ
δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.

¶ ἈΝάκτωρ, ορος, ὁ, Rex, vel Herus, Dominus. Item Deus, θε-
ός, βασιλεύς, Hesych.

Ἀνακτορία, ας, ἡ, Regnum, Imperium. Item, Dominium. δε-
σποτεία, vt à Suida & Hesychio exponitur. At verò ἀνα-
κτορίῃσιν apud Hom. adiectiuum est, à nominatiuo sin-
gulari ἀνακτόρεος.

Ἀνακτόρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, siue ἀνακτόρειος, Regius, vel Herilis. vt-
pote ab ἀνάκτωρ significante regem, vel dominum, siue
herum. Odyss. ο, Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἕπεσθαι. Ci
tatur autem ἀνακτορέοιο θώκου, pro Regiæ sedis, & ἀνα-
κτορέῳ ἐχθρῷ, pro Regio inimico, ex Anth. epigr. ‖Di-
cta item fuit Miletus ἀνακτορία, ab Anacte quodam
Cæli & Terræ filio.

Ἀνάκτορον, ου, τὸ, Regia, Palatium. Et plurali numero pro eo
dem, ἀνάκτορα. nam exponitur à Suida τὰ βασίλεια. & ἀ-
νακτόρων ab Hesychio οἴκων βασιλέων, seu potius βασιλεί-
ων. ‖Est etiam ἀνάκτορον, Templum: sicut ἄνακτας
vocari diximus deos quoque: & ἀνάκτωρ ex Hesychio
expositum fuit itidem, Rex & Deus. Suidas item ἀνάκτο
ρα non solùm τὰ βασίλεια, sed etiam τὰ ἱερὰ significare
tradit. Lucianus de seruo paulo antè manumisso lo-
quens, ἔτι τὴν πέδην περικείμενος, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτο-
ρον προσκυνῶν. vbi pro ἀνάκειον quidam poni volunt. A-
pud Dionysium Areopagitam habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις.
vbi dicit. ἀπό τινων ἐσθ' ὅτε φασμάτων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνακτό-
ροις; vbi ait enarrator, ἀνάκτορα Ἕλληνες ἐκάλουν τὰ παρ'
αὐτοῖς θεῶν τεμένη.

Ἀνάκτορον peculiariter Templum Cereris, secundum
Hesychium. atque ita crediderim sumi apud Athenæū,
lib. 4, Ἐλευσῖνί τε μυστηρίων ὄντων, ἔθηκεν αὐτῇ θρόνον παρὰ τὸ
ἀνάκτορον. Sed notādū apud Hesychiū legi, Ἀνάκτορον, τὸ
τῆς Δήμητρος ὃ καὶ μέγαρον καλοῦσιν, ὅπου τὰ ἀνάκτορα τίθεται.

Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodoritus Eccles. hist.
lib. 5, pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel lo
co edito. aut pro adyto altaris, ἐπειδὴ δὲ ὁ καιρὸς ἐκάλει τῇ
ἱερᾷ τραπέζῃ τὰ δῶρα προσενεγκεῖν, ἀναστὰς τῶν ἀνακτόρων ἐπέ-
βη. Idem, τοὺς δὲ τολμῶντας τοὺς ἱεροὺς παραβαίνειν νόμους, ἐπι-
βαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἐκώλυεν. ‖Suidas ἀνάκτορων ex-
plicat etiam ἱερατεῖον.

Ἀνακτόρειον, Substantiuè, idem quod ἀνάκτορον, Templum.
Citatur tamen ex Herodoto ἱρὸν ἀνακτόρειον.

¶ Ἄνακες, οἱ, vel Ἄνακοι, Dioscuri, Castor & Pollux. At Ci-
cero

cero De natura deorum lib.3, scribit, διόσκουροι etiam apud Graios multis modis nominatur. Primi tres, qui appellantur ἄνακες, Athenis ex Ioue rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi, Ioue tertio nati ex Leda, Castor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis, Aleo & Melampus, Emolus, Atrei filii, qui Pelope natus fuit. Hæc Cicero. Sciendū est autem ἄνακας dictos secundum Plutarchum in Numa, ἀπὸ τῆς τῶν ἄστρων ἀναχέσεως. Secundum eundem autē in Theseo, vel διὰ τὰς ἀνοχὰς, vel ab ἄνεκας Atticè significante ἄνω. aut certè ab ἀνακῶς. nam ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁπουοῦν. Quam etymologiam cæteris longè anteferendam censeo: quæ ponitur etiam apud Etymologisten, sed cum falsa expositione huius aduerbii ἀνακῶς. scribitur enim ibi, ἀνακοὶ, διόσκουροι, ὅτι ἀνακῶς (ὅ ἐστι φιλανθρώπως) ἐχρήσαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cæterū quod Plutarchus dicit, ἄνακτας appellatos reges fortassis ab ἀνακῶς, contrariū est iis quæ leguntur apud eundem Etymologisten, ex Methodio, videlicet ἀνακῶς significare ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως, idque ἀπὸ τῶν ἀνάκτων, vtpote quibus φροντίδες εἰσὶ τῶν ὑπηκόων, id est curæ & solicitudines sunt de subditis. Certè vtrum prius fuerit, an ἀνακῶς, an ἄναξ, & vtrum ab vtro deriuatum sit, conijcere non facile fuerit. Eustathius, Αἴλιος γοῦν Διονύσιος ἀνακοὺς τοὺς διοσκούρους φησὶ λέγεσθαι ὡς ἀνακούς. καὶ κατεύχονται, φησὶν, ἀνακοῖν διοσκούροιν. Apud Hesych. quoque habetur ἀνακοῖν, τοῖν διοσκούροιν.

Ἀνακοὶ, Locus quidam Athenarū, apud Lucianum. Budæus.

Ἀνάκειον, ου, τὸ, Templum ἀνάκων, id est Dioscurorum. διοσκούρειον, inquit Hesychius: τὸ τῶν διοσκούρων ἱερὸν, Suidas.

Ἀνάκεια, τὰ, Festum Dioscurorum ἀνάκεια (inquit Pausanias apud Eustathium) ἑορτὴ διοσκούροιν ἀνακοῖν. Apud Hesychium autem singulari numero etiam in ἑορτῆς significatione habetur. ita enim ibi legitur, ἀνάκειον, τὸ διοσκούρειον, καὶ ἑορτὴ Ἀθήνησι.

¶ Ἀνακῶς, aduerbium, Cum cura & diligentia, Sedulò. Et ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, Curam alicuius gerere, apud Herodotum & Thucydidem. Herodotus, ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῶν πορθμέων. Thucydides lib. 8, ὅπως αὐτῶν ἀνακῶς ἕξουσιν, ἣν ἐκπλέωσι. vbi ἀνακῶς ἔχειν τινὸς videtur esse Obseruare magna cura quempiam. Scholiastes tamen exponit simpliciter παραφυλάττειν. Hesychius ἀνακῶς exponit ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως. Suidas ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς, rectè hæc duo aduerbia ponens: siquidem & Plutarchus in Theseo scribit ἀνακῶς ἔχειν dici τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁπουοῦν.

Ἀνακῶς, Regiè, Regaliter. βασιλικῶς, Suidas. ‖ Apud Etymologisten autem ἀνακῶς dicitur poni pro ἄνω. vbi ἀνακῶς est pro eo quod apud alios scribitur ἀνέκας.

— ἌΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ventus. Ab ἄω deriuatum putatur, siue ἄημι, significante πνέω, id est Flo, Spiro: interiecto ν. facto videlicet prius ἄεμος, deinde ἄνεμος. Vox est tā poetis quàm prosæ script. vsitata, sicut & apud Lat. Ventus. & quæ est inter Ventum & Auram differentia apud hos, eadem & apud Græcos inter ἄνεμον & αὔραν, secundum quosdam. Aristot. autē De mūdo, scribit, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους. αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. id est, Flatus qui in aere flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit siue ἄνεμος, siue πνεῦμα (idem enim valet vtrūque) docet his verbis, ἐκ τῆς ξηρᾶς [ἀναθυμιάσεως] ὑπὸ ψύχους ὠθείσης ὥστε ῥεῖν· ἄνεμος ἐγένετο. οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. id est, A sicca verò [exhalatione] oriri solet ἄνεμος, quum à frigore ita protrusa est illa vt fluat. nihil enim est hic aliud quàm aer multus fluens & coaceruatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poetæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμου siue ἀνέμων, pro ἄνεμον siue ἀνέμους simpliciter, vt Homerus Odysseæ β, — πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. & Odysseæ δ, — λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου θύελλα siue ἄελλα, id est, ad verbum, Venti procella: Odysseæ κ, αἱ δ' ἐφέροντο κακὴ ἀνέμοιο θύελλα. Aratus, — εἰ δέ κε τινὶ ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, id est (Cicerone interprete) Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus. At Iliadis γ paulo aliter, ὥς δ' ὅτ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι.

Ἄνεμοι, filii Ἀστραίου & Ἠοῦς, Hesiodo in Theog.

C. Ἀνεμόδαρτα φυτὰ, vide paulo pòst in ἀνεμοτραφής.

C. Ἀνεμόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cursor cum vento currens. Vel, Cursor qui à vento impellitur. Lucianus, De vera historia lib. 1.

C. Ἀνεμοκοῖται dicti fuerunt quidam apud Corinthum, quasi sopitores venti, quòd incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedarent. γένος ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀνέμους κοιμίζοντες, inquit Eustathius. ad quod solers fuisse narratur Empedocles, cuius etiam ars quædam ad hanc rem, memoriæ prodita est. hinc & κωλυσανέμας fuit vocitatus, seu κωλυσανέμας (vt intelligitur etiam scriptum) quòd videlicet ventos prohiberet, seu arceret. verùm secundum quosdam non incantamētis sed circumpositis Agrigentinorū vrbi innumeris asinorum pellibus, auertit ab ea ventos quibus infestabatur. Meminit Laertius.

C. Ἀνεμοσκεπής, A vento tegens, A vento defendens. A Budæo exponitur liberius, Aduersus iniuriam ventorum factus. Hom. Il. π, — χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων. Apud eundē Od. ζ & π, σκέπας ἀνέμοιο. Volunt tamen quidam grām. ἀνεμοσκέπης esse à verbo σκέπω nō autem à nomine σκέπας: & scribendum contendunt ἀνεμοσκέπης, non ἀνεμοσκεπής. alioqui significaturū, Qui à vento tegitur.

C. Ἀνεμοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ἀνεμοτραφὴς, A vento nutritus, A vento auctus & corroboratus. Suidas autem dicit ἀνεμοτρεφὲς esse quod nutritum fuerit in locis bonos ventos habentibus, vel quæ sint bene vento exposita. hoc enim solere esse & solidius & validius. Aut certè significare Quod à vento nutritur. Apud Homerum Iliadis λ, ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος exponitur Hasta corroborata à ventis antequam ex arbore abscinderetur. & Iliad. ο, ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, Fluctus alimentum à vento sumens & incrementum. Nam quo vehementius flat ventus, eo maior oritur fluctus. Dicitur & φυτὰ ἀνεμοτραφῆ, de quibus Eustathius, Ἄλλως γὰρ (inquit) ἀνεμοτραφῆ ἀκούομεν φυτὰ τὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασι. Hæc autem (addit) idiotæ opifices ἀνεμόδαρτα appellant: quæ videlicet πνοαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων. quæ verba, Homerica sunt. Videtur autem fuisse hoc vocabulum ἀνεμόδαρτα apud vulgus duntaxat in vsu.

C. Ἀνεμόφθορος, ου, ὁ καὶ ἡ, A vento disperditus, A vento periens. σπέρματα ἀνεμόφθορα, Semina vento perdita seu corrupta, Eustathio autore. Itidem verò ἀνεμόφθορα ἔσπειραν, apud Græcos Bibliorum interpretes, Oseæ cap. 8.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, Corruptio quæ fit à vento. ἡ πληγὴ τῶν ἀνέμων, Suid.

C. Ἀνεμοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A ventis disiectus, A ventis dilatus, id est, in diuersas partes latus.

C. Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Velox. Ad verbum, Vento velox, siue celer. Venti celeritatem habens, seu velocitatem. ἀνεμώκεσι δίναις, Apud Aristophanem exponitur ταῖς τοῦ ἀνέμου ὠκείαις συστροφαῖς. Apud Suidam ponitur etiam ἀνεμώκεος (qui genitiuus est ab ἀνεμώκης) tanquam nominatiuus.

C. Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventosus, Vanus, Inanis, Friuolus, Futilis. A genitiuo ἀνέμου fit ἀνεμώνιος, deinde ἀνεμώλιος, inquit Etymologistes: compositum esse negans. Alii tamen volunt ex ἄνεμος & ὄλλω conflatum esse, vt sit ἀνεμώλιον Quod ventus perdit, Quod à vento rapitur, & ita perditur, Quod cum vento interit. Iliad. φ, Νηπύτιε, ὡς νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως; Apud eundem Od. δ & λ, ἀνεμώλια βάζειν, id est ἀνεμοφόρητα, vt ait Etymologistes. Vide Eustathium de huius nominis formatione.

Ἀνεμωλία herba, vide Ἀνεμώνη.

C. Ἀλεξάνεμος, Ventos arcens: vt Odyss. ξ, χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον.

C. Ἰσάνεμος, Par vento, velocitate videlicet, id est Velocissimus, apud Euripidem. Sic Homerus dicit θεῖν ἀνέμοισιν ὁμοίας.

C.Κωλυσάνεμος, vide suprà in Ἀνεμοκοῖται. A
C.Λανθάνεμος ὥρα vide in Λανθάνω.
Ἀνεμόεις, εντος, ὁ, Ventosus, ea significatione qua dicuntur
loca ventosa. Est autem poeticum vocabulum ἀνεμόεις,
quod vt ingredi versum hexametrum possit, mutat α
in η interdum. dicitur enim ἠνεμόεις, ἠνεμόεσσα, ἠνεμόεν,
Od. τ. — τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας.
Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Vento plenus, Ventosus, Venti natu
ram habens, ἀνεμιαῖος.
¶ Ἀνεμόω, ῶ, Ventilo, Vento agitari facio. Ἀνεμοῦμαι pass.
vnde partic. ἠνεμωμένος. Luc. τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέ B
πλον συνεῖχε, id est, Ventilatum, vt vult Bud. Ἠνεμῶσθαι
præterea est Suidæ, τὸ περὶ ἔρωτα ἐπτοῆσθαι, in hoc Æliani
loco, καὶ ἐδόκει περὶ τὴν ἄνθρωπον ἀκρατῶς ἠνεμῶσθαι.
C.Διανεμόω, Idem. Exponitur etiam Ventis expono, in
vulg. lex. Et διηνεμωμένας ἐθείρας, iubas vento expassas,
in Epigr. pro διηνεμωμένας.
C.Ἐξανεμόω, ῶ, vel potius Ἐξανεμοῦμαι pass. vt ἐξανεμοῦσθαι
de segetibus dictum, quum iam maturescentes perfla-
tu nimio exinaniuntur & quasi euentilātur. Theophr. C
De hist. pl. lib. 8, cap. 10, ἀπόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων
καὶ πυρὸς ἡ κριθὴ, ὅταν ἢ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἢ ἄρτι ἀπηνθηκότα ἢ
ἀσθενῆ. μᾶλλον δὲ ἡ κριθή. πολλάκις δ' ἤδη ἐν τοῖς ἁδρυνέσθαι. οὐχ
ἥκιστα δ' ἐὰν πνεύσῃ μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται. ξηραί-
νει γὰρ καὶ ἀφαναίνει. ὃ καλοῦσι τινὲς ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit
Euentari, sine autore (vt opinor) loquutus. Vide Pliniū
lib. 18, c. 17. Ἐξηνεμωμένος καὶ ἀερίζων ab Aretha dicitur
pro In ventum euanescens, vt tradit Bud. Ab Aristote-
le autem equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicun
tur, De hist. anim. lib. 6. ‖ Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐ-
παίρεσθαι: Hesychio autem nō solùm μετεωρίζεσθαι, sed e- D
tiam ξηραίνεσθαι, quod conuenit cum illo Exinaniri, de
segetibus dicto paulo antè.
¶ Ἀνέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, itē Ἀνεμίδιος, item Ἀνεμιαῖος, Vento ple-
nus, Vanus, Euanidus: Subuentaneus, secundum quos-
dam: vt ἀνεμίδιον ὠὸν, Subuentaneum ouum, quod & ὑ-
πηνέμιον dicitur. Ventosum hac in significatione sunt
qui dici posse existimēt. Inuenitur & ἀνεμιαῖον κύημα
expositum Fœtus euanidus. Plato ἀνεμιαῖον τόκον oppo-
nit τῷ γονίμῳ, i. fœcundo, in Theæteto. ‖ Metapho-
ricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, Homo leuis, inconstans, & insta E
bilis mēte. διὸ καὶ τοὺς κατὰ νοῦν ἀστάτους, ἀνεμιαίους φασίν. Eust.
Ἀνεμίζω, Vento impello siue agito. Ἀνεμίζομαι, pass. Ven-
to impellor siue agitor. Iac. epist. cap. 1, ὁ γὰρ διακρινόμενος
ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.
¶ Ἤνεμος pro ἄνεμος, poet. Hes.
C.Ἠνεμόφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per aera vadens, Aerius.
C.Ἀνηνέμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventorum expers, Tranquillus. ἀνηνέ-
μος γαλήνη, in Epigr. ET Ἀνηνεμία, Ventorum ex-
pers tranquillitas. Aristot. in Probl. quod tamen voca-
bulum Luciano improbari scribunt. F
C. Ἀπήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventos non habens. aut, A vento
procul remotus. Hes.
C.Δυσήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficiles & malos ventos habens.
δυσήνεμος χθὼν apud Dionys. De situ orbis, Ventis vexata
regio. Est itē δυσπέμφελος, Hesychio & vulg. lex. Græcol.
Grauiter olens & fœtens. CVI contrarium Εὐήνε-
μος, Bonos & prosperos ventos habens. Et metaphori-
cè, Serenus, Pulcher, Suid. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμὴν,
A ventorum iniuria tutus portus.
C.Νήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventos non habens. Item Serenus, Trā G
quillus, & idem quod ἀνήνεμος: item & εὔπνους, Hesych.
Hom. Il. θ, νήνεμος αἰθὴρ, id est χωρὶς ἀνέμου. Compos. ex
νὴ priuatiuo & ἄνεμος, seu poetico ἤνεμος. HINC
Νηνεμία, Ventos nō habēs serenitas. Et quemadmodū
γαλήνη propriè de maris tranquillitate dicitur, sic νηνε-
μία de serenitate aeris. Annotatur autē Atticos νηνεμίας
absolutè pro — νηνεμίας οὔσης dicere. ET Νηνεμούμενον
Quod à vētis nō amplius agitatur, Tranquillū. Vide Hes.
C.Ποδηνέμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Pedibus (i. pedum velocitate)
ventos æquans, Pedibus celer. ποδηνέμος Ἶρις, Il. ε, & in H
Epigr. ποδηνέμος αἴθυια apud Suid. qui interpretatur &
ταχεῖα Hes. autem τοῖς ποσὶ ταχεῖα: item ὑπόπτερος.
C. Προσήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vento expositus, Auræ patens.
προσήνεμος ἅλως, Xenophon. προσήνεμοι καὶ πνευματώδεις,
Theophr. & ἐν προσηνέμῳ, In aura. Xenophon OEcono-
mico, λικμᾶν ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω, οὐκ ἐκ τοῦ προση-

A νέμου. vbi προσήνεμον & ὑπήνεμον opponuntur. Sic & a-
pud Theophr. Bud. Vide Ὑπήνεμος.
C. Πυρήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ignem ventilans: vt πυρηνέμοις ῥιπί-
δας, in Epigr.
C.Ὑπήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ (inquit Bud) Auræ patēs, i. vēto expo-
situs: vt ὑπήνεμος νεοττιά, Vento expositus nidus, hoc est
nō occultus & in terra defossus. Aristot. De hist. anim.
Ὑπήνεμος tamen nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, vt
apud Xenoph. in OEcon. vbi περὶ τοῦ λικμᾶν loquitur, Ἢν
δέ τις, ἔφη, λικμᾷ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου ἐρχόμενος, δῆλον, ἔφην ἐ-
B γὼ, ὅτι εὐθὺς ἐν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὰ ἄχυρα, id est, Ita venti-
lare incipiat, vt primùm id ventiletur quod ab aduer-
so vento longissimè distat: vt scilicet progrediatur ven
tilatio sursum versus & in aduersum ventum (ad eam
partem videlicet quæ προσήνεμον μέρος τῆς ἅλω dicitur)
Gallicè au dessous du uent. Hæc Budæus in suo lexico. ad-
dens etiam opponi sic & apud Theophrastum ὑπήνεμος
& προσήνεμος: quod Theodorus non intellexerit. Idem
certè Theodorus ὑπήνεμον τόπον apud Theophrastum
C De causis plant. lib. 3, vertit locum tranquillū. Soph.
Antigone, Καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι pro A ven-
to auersi. Quam interpretationem quum locus apertè
poscat, contrariam tamen vulg. interpres habet, sed
à me emendatam in editione tragœdiarum selecta-
rum Græcol.
C. Ὑπηνέμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ventosus (Subuentaneus, si Latinè
dici potest) Cui subest ventus. Vsitatissima signific. dici-
tur hoc vocabulum de ouis irritis & ex quibus nihil gi
gnitur, quæ fœminæ mutua inter se libidinis imagina
tione cōcipiunt. Plin. libri 10, caput 58 ita claudit, Et i-
D psæ autē inter se (si mas non sit) fœminæ æquè saliunt,
pariùntque oua irrita, ex quibus nihil gignitur. quæ
ὑπηνέμια Græci vocant. Idem Plinius eiusdem libri cap.
60, itidem de ouis, Quidam & vento putant ea genera-
ri: qua de causa etiam zephyria appellantur. Vide & οὔ-
ρια ὠὰ, item κυνόσουρα ὠά. Aristoph. apud Athen. lib. 9,
πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια βίᾳ τίκτουσιν ὠὰ πολλάκις.
Legitur & apud Aristotelem aliquoties. Huc autē Lu
cianus alludens in lib. De sacrificiis, dixit Iunonem si-
ne congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον
E παῖδα. Ab illis denique ouis ducta metaphora dici-
tur ὑπηνέμιον quicquid est inane, vanum & futile. vn-
de ὑπηνέμιος λόγος, Plutarch. De audiendo, pro inani,
& ex quo nullus gignitur mētis conceptus aut editur,
quique audienti non prodest, vt inquit Budæus. Sic Lu
cianus, ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit futilia. ‖ At Græci
poetæ ὑπηνέμιον variè vsurpāt, eodem ferè modo quo
Latini poetæ suum ventosum. vnde apud Nonnum
ὑπηνέμιος ποὺς, & ὑπηνέμιον πνεῦμα.
Ἠνεμόεις, εντος, ὁ, Vētosus, Vētis perspirabilis. Inde metaph.
F Altum significat, quòd loca altiora ventis magis per-
uia sint: vt ἠνεμόεσσα Ἴλιος apud Homerum. Significat
etiam Celerem & Ventos velocitate assequentē, quem-
admodum apud Oppian. De venat. lib. 3, Πορδάλιές τ' ὀ-
λοαὶ καὶ πέλειαδες ἠνεμόεσσαι.
Ἠνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ventosus. Ἠνεμῶδες item Hesychio
ἠχῶδες significat, quòd venti vehementiores sonitum
quendam & murmur edant. Hinc Virg. Ventosum au
ræ murmur.
Ἀνεμῶτις, Minerua fuit cognominata in Peloponnesi
G quodam loco, quòd ibi ventum perniciosum sedaret.
¶ Ἀνεμώνη, ης, ἡ, Herba sic dicta quòd vento flante aperia-
tur. Esse autem tradunt papaueris genus, cuius flos ro-
sæ quidem speciem præ se fert, sed omni odoris gratia
caret. Vnde ortum prouerbium, ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρί-
νεις, Rosam cum anemona confers. Sunt qui herbam
hanc anemonam fremium à Latinis appellari velint.
Cæterùm ad huius nominis etymum respiciens Oui-
dius, ita clausit Metamorphoseωn librum decimum,
Nanque malè hærentem & nimia leuitate caducum
H Excutiunt iidem qui perflant omnia venti. vel, vt in a-
liis codicibus, — qui perflant nomina. Sed legendum
potius, vt in vetustis, — qui præstant nomina. Loquitur
autem ibi de flore ipso. In vulgatis lexicis scribitur, ἀ-
νεμωνίαν Theophrasto lib. 7. historiæ plantarum cap.
10, idem esse quod ἀνεμώνην, & Latinis fremium.
Ἀνεμώνη, metaphoricè, Vanitas. Luc. μηδέ σε θελγέτω

αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, id est (inquit Bud.) vana verba, friuola, nugatoria.

¶ Ἀνεμώρεια, siue Ἀνεμώλεια, Vrbs Phocidis, apud Homerum Il. β, cuius ciuis dicitur ἀνεμωρειεύς. Sic autem appellata fuit à ventis eam perflantibus. Vide Stephanũ & Eustath.

ἌΝΕΥ, aduerbium, Absque, Sine. Ex α priuatiuo & verbo νίσεσθαι, vt vult Eustathius: sed ridiculum videtur esse hoc etymũ. ἄνευ ἠχῆς, Sine sono, Cicero vertit, Sine vllo sono. Interdum redditur per Citra: vt, ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρα ὁμιλίας, Citra virilem congressum. ἄνευ τοῦ πράττειν, Factis procul, in vulg. lex. exponitur ex Gellio. Ibidem, ἄνευ πτερύγων, Exceptis alis. Cicero quoq; particulã hanc variis modis exprimit: vt quũ hæc Epicuri verba, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, vertit, Non posse iucundè viui, nisi sapienter viuatur. Idẽ hunc ex Timæo Platonis locum, in quo bis hoc aduerbium habetur, χωρισθὲν δέ τε πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν, ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, Nihil porrò igni vacuum videri potest, nec verò tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Posset tamen & his in locis ἄνευ verti Sine, vel Absque.

Ἄνευ, Præterquam quòd, vt Budæus vertit in hoc Demosthenis loco, ὁ γὰρ τότε ἐνστὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ δόξαν καλὴν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς.

Ἄνευ postponitur nonnunquam, vt Sine apud Latinos: vt ὧν ἄνευ, & τούτων ἄνευ, Quibus sine, His sine. Est autem ἄνευ in vsu tam prosæ scriptoribus, quàm poetis: vt Αἴκεν ἄνευ ἐμέθεν.

Ἄνευθε & Ἄνευθεν, apud poetas tantùm pro eodem. Iliad. χ, Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Il. π, Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur sine casu. Etymologistes ait nullum extare aliud aduerbium illi simile in θεν desinens.

C. Ἀπάνευθε & ἀπάνευθεν etiã dicuntur pro Sine, vel Procul à, aut Seorsum. vt Il. [illegible] ἀπάνευθε θεῶν. Il. ψ, Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τεθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ. Il. υ, Εἷως μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν. Od. ζ, αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν.

ἈΝΕΨΙΌΣ, οῦ, ὁ, Consobrinus, Amitinus, Patruelis, Fratris vel sororis filius. ἀνεψιοὶ (inquit Hesychius) ἀδελφῶν υἱοί. Dicitur autem interdũ ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς. id est (vt Budæus in Comm. interpretatur) Lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Variè enim (inquit) accipitur ἀνεψιός. Idẽ in lexico suo scribit, Demosthenes fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione contra Stephanum. Plutarchus Theseum & Herculem appellat ἀνεψιούς. Homerus Il. ι, Ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. vbi Eustathius ἔται ait vocari πάντας τοὺς συνήθεις, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔθος. dici autem ἀνεψιοὺς, τοὺς τοῦ γένους, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν. esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sint ἐξάδελφοι. Cæterùm ἀνεψιὸς vult Etymologistes esse ductum παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, vt sit ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν. sed viderit.

Ἀνεψιὰ, ᾶς, ἡ, Consobrina, Patruelis. Xenophon, συνεληλύθασι πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ, καὶ ἀνεψιαί. Citatur ex Plutarcho in Solone ἀνεψιὰ μητρὸς pro Consobrina matris. Plut. in Probl. Rom. ἀλλὰ ὀψὲ συνεχώρησαν ἀνεψιαῖς συνοικεῖν. vbi quidam ἀνεψιὰς vertunt neptes, alii rectius consobrinas.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, Consobrinitas, ad verbum, vel Patruelitas. Gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demosthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, Filius consobrini, siue consobrinæ, siue patruelis, vel amitini. Demosthenes (vt paulo antè ex Budæo retuli) fratris & sororis liberos inuicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorũ filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione aduersus Stephanũ. ἀνεψιαδοῦς (inquit Hesychius) ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ γεγονὼς ἢ τῆς ἀνεψιᾶς. Fit autem ἀνεψιαδοῦς ex ἀνεψιὸς eadem forma qua ἀδελφιδοῦς ex ἀδελφός.

Ἀνεψιαδῆ, Filia consobrini, vel consobrinæ, siue patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιάδης, vide apud Poll. & Suidam in vita Hesiodi.

C. Αὐτανεψιὸς pro ἀνεψιὸς putat poni Bud. afferens hunc

Ἀνεμώνη, metaphoricè. Vanitas. Luc. μηδέ σε θελγέτω. Platonis locum in Euthydemo, ἔστι δὲ οὗτος Ἀξιόχου μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Sed & à Polluce ἀνεψιοὺς & αὐτανεψιοὺς pro iisdem poni quidam tradiderunt. Ego tamen in αὐτανεψιοὶ restringi signif. puto. Idem & de Ἀντανεψιὸς dico.

C. Ἐξανεψιὸς, Ex patre consobrinus. ἐξανεψιοὶ, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοὶ, aut matres inter se ἀνεψιαί. Iul. Poll. 3, οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανεψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί.

ἌΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, Anethum, herba nota, quæ & apud nostrates Græcum nomen ex parte retinet. Sic autem appellatur secundum Etymologisten, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quod citò crescat. Aristoph. in Nub. ὑπ' ἀμαθίας τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν.

C. Ἀνηθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Anethi speciẽ seu formam habens, i. similis anehto. Ex ἄνηθον & εἶδος.

Ἀνήθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anethinus, Ex anetho confectus, vel Ex anetho constans: vt ἀνήθινος στέφανος, Anethina corona, pro Ex anetho confecta, citatur ex Theocrito. Et ἀνήθινον μύρον, ex Dioscoridis lib. 1, cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex eiusdem lib. 5, cap. 67.

ἈΝΗΡ, Vir, in genitiuo ἀνδρὸς, & itidẽ in cæt. sed ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα dicunt poetæ, & interdũ etiã ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. in prosa autem vsurpantur hæc, non item illa. Vocatiuus est ἄνερ: vt πάτερ à πατήρ. Vt autem Vir apud Latinos variè sumitur, sic ἀνὴρ apud Græcos. Ἀνὴρ simpliciter pro ἄνθρωπος, vt Vir pro Homo. καὶ ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπος, inquit Eustathius, vt in ἔσχατοι ἀνδρῶν. & in compositis ἀνδραποδιστὴς & ἀνδροφόνος. nam in his & similibus ἀνδρὸς appellatione omnis ἄνθρωπος intelligitur. Possunt autem alia multa exempla proferri præter hæc Eustathii, huius significationis, ex Homero, quinetiam ex prosa: vt quum dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες ἀγωνισταὶ à Demosthene: & passim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sed & in aliis quibusdam loquendi generibus: in quorum tamen bona parte viri appellationem potiùs quàm hominis vsurpamus, Latinè ea interpretantes: vt quum Thucydides de captiuorum permutatione loquens, dicit, ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἐλύθησαν. Sic & quum dicitur κατ' ἄνδρα pro In singulos viros, vel Per singulos viros, aut potiùs aduerbialiter Viritim. ‖ Vsurpatur itidem pro ἐκεῖνος, vt ἄνθρωπος, cum apud alios, tùm apud Gregorium identidem: vt ὅ, τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν. pro Erat enim ille. Item, ἐγένετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορά, pro Aduersus illum.

Ἀνὴρ, Vir, id est mas, non fœmina, Masculus. Plato De legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, Carens liberis maribus, Mascula prole carens. Huc pertinet istud loquendi genus, οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι. iidem enim appellantur οἱ ἐκ τῶν ἀρρένων οἰκεῖοι, videlicet agnati & gentiles, vt ait Budæus. De tauro etiam dicitur in Anth. epig. vt Virgil. dixit, Vir gregis ipse caper.

Ἀνὴρ, Vir, id est Non euiratus, Virilitatem suam habens, id est sua virilia, Non eunuchus. vt in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὄρνιθα τε κοὐκ ὄρνιθα ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν, &c. Nec malè tamen in Actis Apostolicis ἀνὴρ & εὐνοῦχος cõiũguntur, cap. 8, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, δυνάστης, &c. hîc enim ἀνὴρ cum Αἰθίοψ iungitur, & simpliciter pro ἄνθρωπος vsurpatur, de quo vsu modò dictum est. ‖ In epigrammate quodam incerti autoris quod est Anthol. epigr. lib. 1, ἀνὴρ & μαλακὸς opponuntur. vbi à quibusdam ἀνὴρ exponitur Nõ effœminatus. videtur etiam exponi posse Non eneruatus, ex Ouidio. Secundum quosdam autem ἀνὴρ hîc dicitur Non obscœnus, & μαλακὸς contrà Obscœnus. Confer epigramma illud in fontem Salmacin cum iis quæ de eo scribit Ouidius Metamorph. 4. Huius vndas appellat obscœnas idem, lib. 15.

Ἀνὴρ, Vir, id est Virilem ætatem habens, Vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συναρμόσαι τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquẽdi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, item εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, item εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, item εἰς ἄνδρας τελέσαι. vbi ἄνδρας (id est viros) solemus virilem ætatem interpretari. dicimus enim, Ad virilem ætatem peruenire, vel Ætatem virilem attingere, siue attigisse. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας

ἐλθεῖν & προελθεῖν ab Aphthonio, item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι ad verbum, Ad viros peruenire, id eſt Ad virilem ætatem. Illud autem εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι dicit Demoſthenes. Citatur & εἰς ἄνδρας συντελεῖν ex Iſocrate, pro εἰς ἄνδρας τελεῖν. Idem εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι dicit, in Areopagit. ἐπειδὴ δ' εἰς ἄνδρας δοκιμασθεῖεν. Sed & δοκιμασθέντα per ſe ſignificat idem quod εἰς ἄνδρας δοκιμασθέντα, in hoc Demoſthenis loco aduerſus Midiam, εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν δοκιμασθέντα κομίσασθαι. vbi δοκιμασθέντα Budæus exponit εἰς ἄνδρας ἤδη ταχθέντα, & εἰς ἄνδρας τελεῖν ἀρξάμενον, & εἰς ἄνδρας ἐγγεγραμμένον. Romani enim dicebant virilem togam ſumere. quod ἀνδροῦσθαι etiam dicitur Ariſtoteli. Ἄνδρα γεγονέναι etiam eſt Maiorem annis fieri, vt quo tempore οἱ ἀνδρωθέντες λόγον ἐκομίζοντο τῆς ἐπιτροπῆς, id eſt, Rationem repoſcebant & reliqua tutelæ adminiſtratæ. Non ſolùm autem dicunt ἄνδρα γεγονέναι, ſed etiam ἄνδρα τέλειον. Xenophon Pæd. 8, τέλειός τε ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι. Nec ſolùm inuenitur ἀνὴρ τέλειος, ſed & ἀνὴρ μέσος, quem ſequitur προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ. hunc autem ἄνδρα μέσον præcedit ἀνὴρ νέος.

Ἀνήρ, Vir, id eſt Virili animo præditus, Strenuus, Fortis. Iliad. ε, Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. aliis quoque multis in locis ſic vtitur. & apud Thucydidē ſcholiaſtes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. Sic & Latini virum vſurpant in certis loquendi generibus. Horatius autem nouè dixit, Nam ſiquid in Flacco viri eſt, pro Siquid virilis animi, meo quidem iudicio. ¶ Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicũque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non eſſe ἄνδρες, qui ſeruile quidpiam & abiectum facere ſuſtinent: vt Xenophon in Hierone, de iis qui laudis & gloriæ cupiditate ducuntur, ait, ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομίζονται. Herodotus in Polymnia, δῆλον δ' ἐποίησαν ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, Multos quidem eſſe homines, paucos autem viros. Cicero lib. 5 epiſtolarum ad fam. in epiſtola ad Publium Seſtium, Vt & hominem te & virum eſſe meminiſſes. Rurſus Xenophon Pæd. 4, ὡς ὁ τοῦτο ποιῶν, οὐκέτι ἀνήρ ἐστιν, ἀλλὰ σκευοφόρος. Idem Hellenicῶν 7, ἀνεφύσησε τε καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Æſchines in Cteſiphontem, πράξειν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξεις.

Ἀνήρ, Vir, id eſt Maritus. quæ ſignificatio vnà cum præcedente habetur in apophthegmate cuiuſdam Lacænæ quod commemoratur à Plutarcho in Lycurgo, μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. Homerus Odyſſeæ ζ, Ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν Ἐσθλήν. & ſubiungit, nihil potius eſſe ac præſtantius quàm quum concordes eandem domum habitant ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, id eſt maritus & vxor. Iungitur cum genitiuo: vt ἀνὴρ ἐκείνης, Maritus illius. Athen. 12, δειπνεῖν δὲ αὐτὰς οὐ προσῆκε τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἑαυτῶν. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία, virgo nubilis. quod genus loquendi aptiſſimè (vt opinor) exponere poſſumus Horatianis verbis, Tēpeſtiua viro. Planè enim Græcorum imitatione videtur ita loquutus fuiſſe. Odyſſ. α, — καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Iliad. τ, Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Poſſumus tamen in huiuſmodi loquendi generibus, ac præſertim in hoc vltimo, ἄνδρα accipere ſimpliciter pro viro, non pro marito. ſicut & quum dicitur puella ἀνδρὸς δεκτική, q. d. capax viri, Latinè viripotens.

Ἀνήρ ancipitem habet vocalem α, id eſt quæ produci vel corripi poſſit. His in locis producitur, Iliad. ν, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Odyſſ. α, — καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. Iliad. λ, Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες αἰζηοί. Iliad. σ, — μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας. & alibi frequenter. Corripitur autem hic, Iliad. ρ, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Il. π, Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης Ἡγεμόνων. qui verſus habetur etiam Il. ο. quanquam in editionibus quibuſdam particula δὲ non additur eo in loco: ſed legitur ἔνθ' ἀνήρ, & ita longam haberet priorem ἀνήρ. Sed obſeruaui particulam hanc in iiſdem editionibus non ſolùm temerè omiſſam, ſed & additam nonnunquam: vt in verſu quem modò ex Il. ν protuli, Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, &c. nam cum in aliis

A quibuſdam editionibus, tum in Florentina ibi legitur, Ἀσπὶς δ' ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, non ſine manifeſto errore.

C. Ἀνδρόβασμος, ου, ὁ, Anguſta via, vt quæ vni duntaxat viro ſufficiat, quæ vnum tantummodo virum capiat. στενὴ ὁδὸς, Heſychius. Dici puto quaſi ἀνδρὸς βασμός.

C. Ἀνδροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Viriuorus, Virorum deuorator, Homines vorans: vt ἀνδροβόροι κύνες. & in Anthologia epigrammatum, Ἀνδροβόρε, ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε κακίστη.

B C. Ἀνδρογένεια, ας, ἡ, Virorum genitura, Virilis ſexus genitura, vel propagatio, vt exponitur apud Hippocratem. Secundum quoſdam tamen ἀνδρογένεια eſt generaliter Hominum genitura, ſiue propagatio. Malè autem ſcribitur in quibuſdam libris & in vulgatis lexicis ἀνδρογένεια cum accentu in antepenultima. ita enim eſſet nomen ἐπιθετικόν: vt ἀφρογένεια, ἠεριγένεια.

C. Ἀνδρογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virum generans, vel gignens.
C Apud Heſiodum ἀνδρογόνος dicitur ἡμέρα, dies. in Diebus, μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν, Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος. Quo in loco ἀνδρογόνος, ab eo dicitur Virorũ generatrix. Fortaſſe viriſatrix poſſemus interpretari, ex viriſator (eadem forma facto qua vitiſator) deducentes fœmininum viriſatrix: ſed aſperius eſt fœmininũ quàm maſculinum. A quibuſdam ἀνδρογόνος ἡμέρα apud Heſiodum exponitur dies viripara. A Nonno ἀνδρογόνος χοῦς vocatur humus ex qua formatus fuit Adam, quaſi virigeneratrix. Vide γόνος, ex quo & ἀνήρ componitur hoc
D nomen.

C. Ἀνδρογυνής, ου, ὁ, vel Ἀνδρόγυνος, ad verbum (ſi ita dici poſſet) Mariſfœmina, pro Mas & fœmina, Vir pariter & fœmina, Vtrunque habens ſexum, vel Vtriuſque naturæ, vt loquitur Plinius: ex cuius lib. 7 cap. 8 citantur hæc verba, ἀνδρογύνους appellabant populi quidam in Aphrica, vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes: quibus dextra mamma virilis erat, ſiniſtra verò muliebris. Plato in Sympoſio, ἀνδρόγυνον γὰρ ἓν τότε μὲν ἦν καὶ εἶδος καὶ ὄνομα, ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος·
E νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. Auguſtinus de androgynis loquens, In his (inquit) ſic vterque ſexus apparet, vt ex quo potius debeant accipere nomen incertũ ſit. Hi alio nomine γύνανδροι vocantur, item ἑρμαφρόδιτοι, ab Hermaphrodito Mercurii & Veneris filio, qui cum nympha Salmacide confuſum ſexum habuiſſe perhibetur.

Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus exciſa ſunt virilia. qui & ἀπόκοποι, & γύννιδες, item ἡμιγύναικες, item ἡμίανδροι, id eſt Latinè ad verbum, Semiuiri. Vide Pol-
F lucem. ¶ Ἀνδρόγυνος ab Heſychio exponitur non ſolùm ἑρμαφρόδιτος, ſed etiam ἀσθενὴς & ἄνισχυρος, id eſt Debilis & imbecillis, Inualidus. quæ ſignificatio videtur manare ex proximè dicta. nam ferè cum virilibus excinditur etiã virile robur, & vigor virilis. Eſt item ἀνδρόγυνος ex Suida Effœminatus, Muliebri & molli animo præditus, ἄνανδρος. In Parabolis Solomonis capitur pro ſocorde & parum ſtrenuo, ac non virili, vt ſcribit Budæus.

Ἀνδρόγυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuum: vt ἀνδρόγυνα λουτρὰ
G ex Anthologia epigr. citatur pro balneis vbi promiſcuè viri & fœminæ lauantur. ¶ Sunt qui ἀνδρόγυνος velint Bacchi etiam cognomen eſſe.

C. Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ, Gemma quædam, ſic dicta quòd impetus hominum domet, Plin. nam δαμάω (pro quo & δαμάζω) ſonat domo.

C. Ἀνδροδῆμις, apud Heſychium (ſi mendum nõ eſt) ὕπανδρος γυνή.

C. Ἀνδρόδομος, ου, ὁ, quaſi ἀνδρὸς δόμος, Triclinium. τρίκλινος, Suid. Heſych. Idem quod ἀνδρὼν, ſecundum
H quoſdam.

C. Ἀνδροκμής, ῆτος, ὁ, A viro interfectus. Sophocles in Aiace, — ἐν μέσοις βοτοῖς Σιδηροκμῆσιν. vbi ſcholiaſtes, σιδηροκμῆσιν, τοῖς σιδήρῳ φονευθεῖσιν, ὡς ἀνδροκμῆσιν. Vide κάμνω.

C. Ἀνδρόκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A viro elaboratus, A viro

conſtructus: vt ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Il. λ. Sic & Heſychius ἀνδροκμῆτας ἀγωνίας dixit certamina à viris laborata, cum labore peracta. Sed Heſychius ponit & aliam expoſitionem apud Homerum, vt ἀνδροκμήτῳ poſſit ſignificare, In quo vir mortuus iacet. Vide κάμνω.

C. Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, Nequam, Improbus, Veterator. κακοῦργος, Suidæ. Heſychio κακοῦργος & πανοῦργος, ſcribenti etiam duplici λ.

C. Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, Hominum vel hominis cædes, Homicidium. Il. ψ, — ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς. Item Il. λ, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Aliquãdo etiã pluralem numerum vſurpat: vt Iliad. η, — μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε. Item Iliad. ε, Παύσασθαι βροτολοιγὸν Ἄρην ἀνδροκτασιάων. Poſſumus autẽ ἀνδροκτασίας ſimpliciter interpretari Cædes, vel Homicidia. Vide verbum κτείνω, quod ſignificat Interficio.

C. Ἀνδροκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominis vel hominum interfector, Homicida. ἀνδροκτόνου γυναικός, Plutarch. πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. VNDE Ἀνδροκτονία idem ſignificans quod proximè præcedẽs ἀνδροκτασία, & ab eodẽ verbo κτείνω, ſed ab alio eius tempore deriuatum.

C. Ἀνδρολήμη, ης, ἡ, Virilem habens animi elationem. ἀνδρολήμην, ἀνδρὸς ἔχουσαν λῆμα. Heſych.

C. Ἀνδροληψία, ας, ἡ, vel Ἀνδρολήψιον, ου, τὸ, Corporum pigneratio. hæc autem dabatur non contra eos qui profugos ſuſcipiebant, ſed contra eos apud quos facinus perpetratum fuerat. Itẽ, Corporis prehenſio, vt docet Budæus in Comm. Eundem in Annot. poſterior. conſule, & inde vocis huius exẽpla pete. Si (inquit Suid.) extra Atticam vir Athenienſis interfectus fuiſſet, & ciuitas in qua perpetratum id homicidium erat, eum qui eius autor eſſe videretur, ad pœnam poſcentibus non daret: tres licebat ciues illius ciuitatis capere, & pœnã homicidii daturos Athenas abducere. atque hoc appellabatur ἀνδρολήψιον. Citat deinde hũc Demoſthenis locum in oratione à 'uerſus Ariſtocratem, πρὸς δὲ τούτοις, ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον. Subiũgit idem Suidas paulo aliam interpretationem nominis ἀνδροληψία, ex Harpocratione deſcriptam, quem adi. Dicitur autem ἀνδροληψία forma eadem qua προστροπληψία. A λαμβάνω enim fit λῆψις nomen verbale, pro quo in cõpoſitione ληψία.

C. Ἀνδρολογέω, ῶ, F. ήσω, Viros lego vel colligo, ad militiã videlicet, Delectum habeo. Alciphron, ἀνδρολογοῦσι δὲ ἐκ Πειραιῶς καὶ Φαληρόθεν. Sic dicitur vt ξενολογῶ & στρατολογῶ. Heſych. ἀνδρολογεῖ explicat στρατολογεῖ.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem. ſed ab Heſychio ponitur duntaxat præcedens.

Ἀνδρολογία, ας, ἡ, Virorum collectio ad militiam, Virorum delectus. Item, Collectio quælibet quæ fit viritim: vt Maccab. cap. 2, ποιησάμενός τε κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλίας, ἀπέστειλεν, &c. Vbi exponitur Præparationes viritim collectas.

C. Ἀνδρομανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Inſaniens viris, Inſaniens virorum amore, Viros inſanè amans vel appetens. De muliere dicitur: vt contrà vir dicitur γυναικομανής, inſaniẽs amore mulierum.

Ἀνδρομανία, ας, ἡ, Virorum inſanus amor, qualis eſt impudicarum mulierum. Greg. ἀλληλοφονίαις, μοιχείαις, ἐπιορκίαις, ἀνδρομανίαις.

C. Ἀνδρομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum viris vel cum viro decertãs, vt θηρομάχος, Cum fera vel cum feris decertans. In Anthol. epigr. ἀνδρομάχοις χερσί.

Ἀνδρομάχη, ης, ἡ, Nomẽ proprium mulieris. ita enim vocabatur vxor Hectoris, ſecundum quoſdam grammaticos, παρὰ τὸ ἀνδρεῖον καὶ τὸ μάχεσθαι. Sed eleganti & apto ioco poteſt ex proprio nomine fieri appellatiuũ, & vocari ἀνδρομάχη quælibet mulier litigare & rixari cum viro ſolita. Hoc ſenſu, dii boni, quàm multæ ſunt hodie per totum orbẽ Andromachæ: ſed ibi præſertim abundant ἀνδρομάχαι vbi viri ſunt γυναικοκρατούμενοι.

C. Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Virilem altitudinem ſeu ſtaturam habens, ἀνδρὸς μῆκος ἔχων. eſt tamen μῆκος propriè longitudo: ſed hominis longitudo vix dicatur. Gaza vertit Altitudinem hominis. Noſtrates itidem dicunt *De la hauteur d'un homme*. nam *hauteur* eſt altitudo. Xen. Hell. 3, σταυρώματι ἀνδρομήκει ὄντι. Et apud Athenæum lib. 5, σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων χρυσῶν πλήμασι. Itẽ ἀσπὶς (id eſt clypeus) dicitur ἀνδρομήκης, qui & ποδηνεκὴς apud Homerum. Vide Euſt.

C. Ἀνδρόπαις, αιδος, ὁ, Puer ad virilem ætatẽ tendens, Puer iam grandior. ‖ Vel, Puer virilem prudentiam præ ſe ferens, Puer aliquid virilis prudentiæ reſipiens. Heſ. vtranq; ponit expóſitionẽ, Suidas priorẽ duntaxat. Ego poſteriorẽ malo: niſi ἀνδρόμορφος accipiatur potius pro eo qui virilitatẽ quãdã præ ſe ferat. Affertur autẽ ex Soph.

C. Ἀνδροπλήθεια, ας, ἡ, Hominum multitudo, Hominũ amplus cœtus. ἀνδρῶν πλῆθος. Suid.

C. Ἀνδροποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Viros faciens. In vulg. lex. Græcolat. ponitur hoc vocabulum, ſine autore.

C. Ἀνδροπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Virum vel viros decẽs, Viro ſeu viris conueniens, Viro ſiue viris dignus: vt ἀνδροπρεπὴς μορφή, Digna viro forma, Virum decens forma. Compoſitum cum verbo πρέπω.

C. Ἀνδροσάθων apud Suidam & Euſtathium, Ἀνδροσάθης apud Heſychium, Virilia grandiora habens, Membroſus, eo ſenſu quo de obſcœno deo dicitur. Sed Heſych. vult ἀνδροσάθης poſſe etiã intelligi ipſum virile mẽbrũ.

C. Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel Ἀνδρόσαιμος, ου, ἡ, Ruta ſylueſtris, πήγανον ἄγριον. Sic dicitur quòd eius flores, ſi digitis terantur, ſanguineo ſucco manẽt. αἷμα enim eſt ſanguis. Vide Dioſcoridem. Oribaſ. alio nomine aſcyron vocari dicit: Aetius atractylida.

C. Ἀνδρόσακες, εος, τὸ, Herba quædam amara, tenues cirros ſine foliis habens. de qua lege Dioſcoridem. Fortaſſe ita dicitur quaſi ἀνδρὸς ἄκος.

C. Ἀνδρόσινις, ὁ καὶ ἡ, Hominibus noxius. in Anthol. epigr. σίνομαι eſt noceo: vnde σίνις.

C. Ἀνδροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, ſeu Homiuorus, Humana carne veſcens. idem quod ἀνθρωποφάγος. Philoſtratus in Heroicis.

Ἀνδροφαγέω, ῶ, Humana carne veſcor. idem quod ἀνθρωποφαγέω.

C. Ἀνδροφόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homicida. Il. ω, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Vnde Horatius homicidam Hectorem nominauit. Apud eundem Homerum Achillis manus dicuntur ἀνδροφόνοι. Apud Heſiodum ἀνδροφόνος μελίη. In Anth. epigramm. ἀνδροφόνος σφενδόνη. Vſurpatur autem non ſolùm in carmine, ſed & in proſa. φόνος eſt cædes, ſed in cõpoſitione capitur pro cædem perpetrante.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, Homicidium. pro quo ἀνδροκτασία apud poetas, præſertim heroicos, quòd ἀνδροφονία verſum heroicum ingredi non poſſit. Apud Homerum ἀνδροκτασιάων exponitur ἀνδροφονιῶν. Dicitur verò & ἀνδροκτονία interdum in proſa, pro eodem.

Ἀνδροφονέω, νῶ, Homicidium perpetro, Sum homicida. Interdum pro φονεύω ſimpliciter, vt apud Hippocratẽ in epiſtola ad Demagetum, βασιλῆας ἀνδροφονέουσι, γῆν ὀρύσσοντες ἄργυρον ζητοῦσι.

C. Ἀνδρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virilem vocem habens. Comicus quidam apud Athenæum lib. 9, ἡ δ' ἀνδρόφωνος Γνάθαινα γελάσασα. Compoſitum cum φωνή.

C. Ἀνδρόφιλος, ου, ὁ, Virum amans, vel Viro amicus. Magis proprii nominis ſpeciẽ præ ſe fert, quàm appellatiui: ſicut δίφιλος ex quo per ſyncopẽ factũ fuit δίφιλος.

C. Ἀνδρειφόντης, ου, ὁ, Homicida, aut magis ad verbum Viricida. Il. ρ, ἐνυάλιος (id eſt Mars) hoc epithetum habet. ſcribitur tamen ἀνδρειφόντης potius quàm ἀνδριφόντης. Euſtathius vtriuſq; ſcripturæ meminit, ex cuius verbis colligimus, ἀνδρειφόντης ſcribendo, dici primùm ἀνδρεφόντης pro ἀνδροφόντης, deinde per epentheſin ipſius ι, ἀνδρειφόντης.

Compoſita in quibus remanet duntaxat ἀνδρ, vocali amiſſa. ἀνδράποδον tamen pro diuerſa etymologia, vel retinuiſſe α, vel amiſiſſe videri poteſt: vt ibi dicetur.

C. Ἀνδραγαθία, ας, ἡ, Fortitudo, Strenuitas. Item, Actio digna forti viro. quaſi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. accipiẽdo ἀγαθὸν pro ſtrenuo & forti. Quidã apud Plut. in Apoph. ἀνδραγαθίας ἢ παραγαθίας μισθοὺς καὶ δωρεὰς δίδωμι. Vſurpatur

aliquoties à Xenophonte. Significat autem ἀνδραγαθία potius ipsum habitum ad fortitudinem, quàm ipsam actionem: sed tamen interdum hanc quoque significationem habet, idem valens videlicet quod ἀνδραγάθημα. vnde & ἀνδραγαθίαι plurali numero pro ἀνδραγαθήματα. Diodorus Siculus lib.15, pag.487 meæ editionis, τῶν γ᾽. ἐπιλέκτων ὑπερβαλλομένων ταῖς ἀνδραγαθίαις.

Ἀνδραγαθία, inquit Budæus, apud Dem. Officium viri boni, Probitas. κατόρθωμα.

Ἀνδραγαθίζομαι, Fortem virum me præsto, Fortiter me gero, Strenuè me gero, vel Strenuè rem gero. vnde Ἀνδραγαθέω.

Ἀνδραγαθίζομαι, Probum virum me præsto. Ex Thucydide Bud. in Comm.

Ἀνδραγαθέω, θῶ, Idē, Fortiter vel Strenuè me gero, Strenuè seu fortiter rem gero, Viriliter ago, Fortē virū me præsto, Præclarū aliquod facinus edo, & viro forti dignū. Idem ἀνδραγαθεῖν & ἀνδραγαθίζεσθαι. sed illud frequentius quàm hoc: & illud voce actiua, hoc voce passiua enuntiatur. quod puto voluisse significare Suidam, quum scribit, ἀνδραγαθιζομένη, ἀνδριζομένη. ἀνδραγαθῶ δέ. Plutar. in Eumene, ὁ δ᾽ ἐγκελευσάμενος ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἡγεμόσιν, ἀντεξήλασε. Interdum cum accusatiuo. vt apud eundem in Apophth. καὶ πολλὰ ἐν διαφόροις χώραις ἠνδραγαθηκέναι ἐκόμπαζε.

Ἀνδραγαθεῖν dicuntur viri, ipsæ autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, id est fortiter geri, vel præclarè. vnde participium ἠνδραγαθημένος, cui opponitur ἡμαρτημένος, in hoc Plutar. loco, τὰ μὲν οὖν ἡμαρτημένα λελύσθω τοῖς ἠνδραγαθημένοις.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τὸ, Facinus viro forti dignum, Factū virile, vel forte, aut strenuum, Actio viri fortis, Res fortiter gesta, vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθητὴς, οῦ, ὁ, Qui facinora edit viro forti digna, Facinorum præclarorum perpetrator, Virum fortem se præstans, Fortiter se gerens. A Budæo ponitur hoc nomen sine exemplo.

C. Ἀνδράγρια, τὰ, Præda ex viris capta. τὰ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγρευόμενα. Apud Homerum, Spolia viris detracta, in bello videlicet interfectis. Iliad. ξ, 999, ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ᾽ ἀνδράγρι᾽ Ἀχαιῶν ἤρατ᾽. ἔπει &c. eadem forma dicitur qua βοάγρια, μοιχάγρια, ζωάγρια. Videntur autem hæc potius à nomine ἄγρα quàm à verbo ἀγρεύω deduci.

Ἄνδραγχος, ου, ὁ, Virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων. Carnifex, Tortor. ‖ Tradit autem Eust. δήμιον appellari solitum etiam carnificem minus inuidioso nomine, quàm postea ἄνδραγχον.

Ἄνδραγχος, Idem, vt vult Eustathius.

C. Ἀνδράφαξις, εως, ἡ, Atriplex, apud Theophrastum. sed ἀνάφραξις frequentius nominata reperitur, nec etymi ratio traditur secūdū quod possit ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς deriuari.

C. Ἀνδραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Viro ponderosus, Viro grauis, Virum grauans siue onerans, aut sufficiens ad onerandū, Virum, id est virile robur, desiderans. Od. κ, Οἵ ῥ᾽ ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισι βάλλον. & ἀνδραχθεῖς γόγγρους quidam dixit apud Athenæum, γόγγρους πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεσθαι. Sunt igitur ἀνδραχθεῖς siue χερμάδιοι, siue γόγγροι, ἀνδρὸς ἄχθος ὄντες, vel quorum vnusquisque possit esse ἀνδρὸς ἄχθος. Exponitur etiam ἀνδροβαρεῖς à βάρος, idem significante quod ἄχθος.

Ἀνδράχλη, ης, ἡ, vide in ἄνθρακος, ex Eustathio.

Ἄνδραχλος, Herba quædam hortēsis, dicta sic quasi ἀνδρείκελος, id est viro similis, facta videlicet syncope, & mutata tenui in aspiratam.

C. Ἀνδράχνη, Portulaca. Huius duæ species, quarum vna ἀνδράχνη ἀγρία appellatur, quæ eiusdē est cū ἀειζώῳ, (id est sedo) generis.

C. Ἀνδρείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἀνδρὶ εἴκελος, Viro similis. Eadem forma dicitur qua θεοείκελος.

Ἀνδρείκελον, substantiuum, Simulachrum, Statua. in statua enim similitudo viri apparet. Anth. epigr. lib.4, ὅπως ἀνδρείκελα πύξῃ.

Ἀνδρείκελον, Coloris genus, χρώματος εἶδος, inquit Hes. Ab Hermolao Purpurissum exponitur. Xen. in OEcon. καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ. Ibidem, οὔτ᾽ ἀνδρεικέλου χρῶμα ὁρῶν ἥδιον ἢ σοῦ.

Ἀνδρηλατέω, τῶ, ad verbum, Virum seu viros expello. Capitur pro In exiliū pello, In exiliū mitto. Plato Polit.8, loquens de delatoribus, καὶ ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννύῃ. Est ἐλαύνειν Pellere, sed in cōpos. sæpe dicitur ἐλατεῖν, & mutato ε in η, ἠλατεῖν. ante ἐλατεῖν autē est ἔλατος. vt in θεήλατος, χρυσήλατος.

Ἀνδρωνυμικὸς, οῦ, ὁ, ea forma qua dicitur πατρωνυμικός. Est autem πατρωνυμικὸν ὄνομα, q. d. à patre denominatiuū nomen. quomodo & ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα esset nomen à viro denominatiuum. grammatici tamen ἀνδρωνυμικὰ ὀνόματα simpliciter dicunt esse virorum nomina, vt Διονύσιος, Ἀπολλώνιος, Ποσειδώνιος, Δημήτριος.

Aliud compositorum genus.

C. Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non se præstat virum, Parum virilis, Minimè fortis, Instrenuus, Ignauus. Item Effœminatus, Mollis. Isocrates in Encomio Euag. ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικούς. Æsch. in Ctesiphontē, τὸν ἄνανδρον καὶ λελοιπότα τὴν τάξιν. Plutarchus in Solone, ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον substantiuè, Ignauia. Thucyd. lib.3, τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα. ‖ Ἄνανδρος secundum quosdam dicitur & Qui est euiratus: de qua significatione vide in Ἀνανδροῦσθαι.

Ἄνανδρος γυνὴ, Innupta mulier, Viro carens mulier, id est marito. (vt ἄνδρα diximus maritum etiam significare, sicut Latinis virum) apud Platonem. Ἄνανδρος γυνὴ (inquit Bud.) ἡ ἄφετος, Quæ innupta est. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chrysost.

Ἀνάνδρως, aduerb. Non viriliter, Ignauè. Isocr. ὅπως μηδὲν ἀνάνδρως φανησόμεθα διαπραττόμενοι.

Ἀνανδρία, Ignauia, Instrenuitas. Demosth. Phil.1, ἐξ ὧν αἰσχύνην καὶ ἀνανδρίαν καὶ πάντα τὰ αἴσχιστα ὠφληκότες ἂν εἶμεν δημοσίᾳ. Ex Plat. De leg. affertur ἀνανδρίας δειλία.

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, Ignauus reddor. A Gregorio poni videtur pro Euirari seu Virilitatem deponere, vbi de Gallis sacerdotibus loquēs, dicit, ἡ Φρυγῶν τὸ κατατέμνεσθαι ὑπ᾽ αὐλῶν κηλουμένοις καὶ ἀνανδρουμένοις μετὰ τὸ ἆσμα τὰς. Bud.

C. Αὔτανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt nauis capta αὔτανδρος, id est cum ipsis hominibus. Sic Polyb. lib.16, συνέβη τὴν μὲν πληγεῖσαν αὔτανδρον καταδῦναι. Αὔτανδρον (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. quod malè pro aduerbio acceperunt vulg. lexicorum consarcinatores. quum ille intelligat αὔτανδρον id significare cum πλοῖον aut σκάφος, aliōue conuenientem significationem habente nomine. Ex Greg. ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηῒ βαπτισθῶμεν, pro Ne vnà cum ipsa naui submergamur. Quæ expositio planè mihi suspecta est. Illam enim sequendo, αὐτάνδρῳ nihil aliud fuerit quàm αὐτῇ. In iisdem αὔτανδρος πόλις affertur ex Dion. Halicarn. lib.7, pro vrbe populosa. De qua etiam expositione dubito.

Αὐτανδρὶ, aduerbium, Vnà cum ipsis viris. Polyb.55, à tergo, τὸ ὅλον αὐτανδρὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Αὔτανδρον, aduerb. itidem dicitur in vulg. lex. sed perperam, vt paulo antè docui.

C. Ἔπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerua, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν.

C. Εὔανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt εὔανδρος πόλις, Strenuos seu fortes viros habens ciuitas. Quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. Nubib. εὔανδρον γᾶν Κέκροπος.

Εὐανδρία, ας, ἡ, Abundantia fortium virorum, Copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. ‖ Εὐανδρία, Virilitas, vt εὐανδρεῖν Virilem esse & vegetum.

Εὐανδρέω, δρῶ, Bonis viris & acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

ET Εὐανδροῦμαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον καὶ τὸν πλείονα τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. ‖ Εὐανδρῶ, Vigeo & virilis sum. Suidas. Et Plutarchus in Camillo, ἑλόμενοι δὲ τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωρούς, καὶ ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες ἐξέπεμψαν.

C. Ἡμίανδρος, ου, ὁ, Semiuir (non eo sensu quo Nessus centaurus appellatur semiuir ab Ouidio, sed quo sacerdotes Cybeles vocantur semiuiri) Lucianus, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

C. Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, Ignauia. Soph. Aiace δειλίαν & κακανδρίαν coniungit, timiditatem & ignauiam: τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ σε φίλτατ' Αἶαν. A

C. Μονανδρέω, -δρῶ, Vnicum maritum habeo. Suid. ex quopiam cuius tacet nomen, οὐκ ἤδεσαν Αἰγυπτίων αἱ γυναῖκες ἐπάλληλον μονανδρεῖν.

C. Ὀλιγανδρέω, -δρῶ, F. ήσω, Virorum paucitate & penuria laboro. oppositum τῷ εὐανδρῶ. Plut. ἀνεπλήρωσε τὴν βουλὴν ὀλιγανδροῦσαν, Ad paucos viros redactum. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ φθειρόμενοι ἐν τῇ ναυαγίᾳ τῶν σκαφῶν, ἀπεκωλύθησαν· οἷς ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρῶν κατέταξαν.

HINC Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλιγανθρωπία. B

C. Πολύανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos viros habens, vt apud Nōn. γυνὴ πολύανδρος.

Πολυανδρέω, -ῶ, Multos viros habeo, Viris abundo. cui opponitur λειπανδρῶ. Strabo lib. 8, οὕτω δὲ πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσέ ποτε, ὥστε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἐξελαύνειν. Et Πολυανδρέομαι, idem, cuius vsum vide suprà in Εὔανδρος.

Πολυάνδριος τάφος, adiect. Hesych. pro πολυχάνδης. Qui multos capit. Et substantiuè apud Suidam πολυάνδριον τὸ τάφος, μνῆμα, Cœmiterium, & κενοτάφιον. Locus sepulturæ destinatus, Quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Æl. θάψαντες δὲ τοὺς νεκρούς, εἰργάσαντο κοινὸν πολυάνδριον. Nazianz. οὐ ναοὺς βεβήλους, ἀθλοὺς ἀγίων αἵμασι, καὶ χρυσθροὺς ἀντὶ ναῶν πολυάνδρια. C

C. Ὕπανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vel quæ sub viro est, Viro subiectus, Viro obnoxius: vt ὕπανδρος γυνή. Paul. Rom. 7, ὕπανδρος οὖσα παραβεβηκας.

C. Φίλανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans viri, vt Φίλανδρος γυνή, Quæ mariti amore tenetur. In malā quoque partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχευτεία à Platone dicitur in Sympos. Virosa & impudica. quemadmodū ecōtra αἰσχρόγυνοι & φιλογύναικες. HINC Φιλανδρία, ας, ἡ, Amor mariti, quod Plutarchus D Penelope in Vita Homeri dixit. Bud. Comm. D

Aliud compositorum genus.

C. Ἀντιάνειραι, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares essent & æquiparandæ, aut aduersariæ, eorumque consuetudinem abnuerent. Latini Viragines dicunt. Compositum ex ἀντὶ & ἀνέρος genitiuo nominis ἀνήρ: cui per ἔκτασιν poeticè inseritur. E

C. Βωτιάνειρος, ου, ὁ, Alens & educans viros. vnde Φθίη βωτιάνειρα apud Hom. vbi significare videtur non tam virorū quàm virorum strenuorum & fortium educatricem. Comp. ex βόσκω & ἀνήρ.

C. Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium vxoris Herculis. Compositum ex δήϊος & ἀνήρ, διὰ τὸ καυστικὰ γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Eustath.

C. Κυδιάνειρος, ου, ὁ, Gloriam viris afferens, vel Claros viros habens, vt κυδιάνειρα ἀγορὰ, apud Homerum. & alibi μάχη κυδιάνειρα. F

C. Μεγάνειρα, mulieris nomen proprium apud Pausaniam.

Aliud compositorum genus.

C. Ἀγάνωρ, ορος, ὁ. Hesych. interpretatur, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. quæ tamen expositio potius conuenit τῷ ἀγαπήνωρ. Vide Ἀγήνωρ. Addit esse quoque nomen proprium filii Ancæi.

C. Ἡμιάνωρ, ορος, ὁ, Semiuir. idem quod ἡμίανδρος. nisi quòd alterum poetis, alterum solutæ orationi familiarius est. G

C. Μεγάνωρ, ορος, ὁ, Magnos viros faciens, & ex consequenti superbos. epithetum diuitiarum apud Pindarum. μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.

C. Πολυάνωρ, ορος, ὁ, Multos viros habens. Eurip. θρόνῳ πολυάνορι, Frequenti viris. Idem quod in prosa oratione πολύανδρος.

C. Στυγάνωρ, ορος, ὁ, Odio prosequens viros. Æschyl. in Prometh. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat. Comp. ex στυγέω & ἀνήρ. H

¶ Ἠνορέα, seu Ionicè ἠνορέη, Virilitas. idem quod ἀνδρεία, nisi quòd poeticum est. Hinc ἠνορέηφι datiuus poeticus, per παραγωγὴν τοῦ φι. Factus est fortasse à genitiuo ἀνέρος. Cæterùm hic positū fuit ἠνορέα, propter sequētia composita in ηνωρ, quæ ferè omnia deducunt inde grammatici. licet multa ex ἀνήρ deduci posse videantur, sicut & præcedentia composita in ανωρ.

C. Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ, Virilitatis & fortitudinis amans. ex ἀγαπάω & ἠνορέη. Est etiam nomen proprium apud Homerum, nempe filii Ancæi. Q re constat mendum esse apud Hesychium in ἀγάνωρ, cui ibidem tribuitur quod huic tribui debet.

C. Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, Admodum virilis, seu strenuus, fortissimus. Vel, Superbus, Ferox, Præfidens. q. d. Nimium virilis. Nam quemadmodum (inquit Eustath.) aduerbiū ἄγαν (ex quo & ἠνορέη hoc nomen compositum esse dicit) tam in bonam quàm in malam partem capitur, sic etiam ἀγήνωρ modò in laude modò in vituperio ponitur. ita vt aliquando strenuum & fortem significet, interdum præferocem. vt sit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος (vt alibi scribit idem) sicut ὑπέροπλος dicitur ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τοῖς ὅπλοις χρώμενος, διὰ θρασύτητα. Aliam etymologiam affert idem Eustathius vt videlicet compositum sit ex ἄγω & ἠνορέη, Qui virilitatem admiretur, aut Qui aliis ob virilem animum admirationi sit. Tertia etymologia apud eundem est ex ἄγω & ἀνήρ, Qui viros ducat, Qui viris præsit & imperet. Sed ἀγήνωρ in vitio potius poni sciendum est. sic Il. ι, in fine, ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. υ, proci dicuntur ἀγήνορες. Apud eundem tamen θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur Od. λ, — κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ. ¶Est etiam nomen proprium vnius Phoronei filiorum: vnde patronymicum Ἀγηνορίδης. HINC Ἀγηνορία nomen substantiuum, Virilitas, Strenuitas. Et interdum Audacia, seu potius Præfidentia, Superbia. Hom. Il. χ, Καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plurali numero, ἀγηνορίαι, Il. ι, Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. ET Ἀγηνορέω verbum, quod pro Superbio poni solet.

C. Εὐήνωρ, ορος, ὁ, Bene virilis, seu Bene viriles & strenuos faciens. Epithetum apud Homerum τοῦ οἴνου. Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, vt ait Eustathius, non quòd virile per se & forte æs sit, sed quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant muniti, viriliores & animosiores simus. quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν apud Homerum vocari ait: & οἶνον εὐήνορα: vt item σίδηρον.

C. Ῥηξήνωρ, Viros frangens. Vel, Virilitate & strenuitate frangens & perrumpens [hostium agmina] videlicet ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τοὺς ἀνέρας. Vel, ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ. vtranque formationem apud Eustath. habes. Ex qua intelligitur Fortis, Strenuus, Bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Homerus Il. η, Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέοντα. HINC Ῥηξηνορία, Fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ, — θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην.

C. Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, Supramodum virilis, Fortis. vt ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν. & apud Hesiodum βασιλεὺς ὑπερήνωρ. Annotat Eustath. in ἀγήνωρ, ὑπερήνωρ & ἀγήνωρ idem aliquando esse, & sicut ἀγήνωρ interdum in malam partem accipitur, sic accipi etiam ὑπερήνωρ, vt sit Qui supra modum & supra quàm viros deceat, robore vtatur, Superbus, Ferox. HINC ὑπερηνορέω, Fut. ήσω. Supramodum virilis & fortis sum, Suprà quā viro dignum sit, robore vtor, Ferocio, Superbio: modò in bonam partem interpretando, modò in malam.

C. Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, Alta seu celsa Virilitate præditus, Celsos viros faciens, id est, Faciens vt Celsi & quasi elato capite ingrediantur: vt apud Nonnum ὑψήνορα τιμὴν (eodē modo quo Homerus εὐήνορα χαλκὸν & οἶνον dicit, & Pindarus μεγάνορα πλοῦτον) non quòd per se honor talis sit, sed quòd tales efficiat eos qui præditi eo sunt.

Ἀνδρόθεν, aduerbium poeticum, Ex viro, vel A viro. In Anthol. epigr. Accipit enim formam aduerbiorum quæ ex nomine locorum formantur: vt Ἄνδρος Andros insula, vnde ἀνδρόθεν, ex Andro insulā.

Ἀνδροτής, ῆτος, ἡ, Virilitas, Virilis fortitudo. Hom. Il. π, in fine, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. vbi Eustathius ait quosdam accipere ἀνδροτῆτα simpliciter pro ἀνδρὸς φύσιν καὶ

A ἀνθρωπότητα. Hesych. explicat ἀνδρείαν. Legitur & ἀδροτῆτα, sicut & in aliis huiusmodi locis Hom.

¶ Ἀνδρόμεος, ου, ὁ, Humanus. ἀνθρώπινος in prosa, ἀνδρόμεος in carmine. Iliad. υ, — χροὸς ἀνδρομέοιο. Odyss. ι, — ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

¶ Ἀνδρακάς, Aduerbium poeticum, pro Viritim. pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Hom. Odyss. ν, Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς.

¶ Ἀνδρεῖος, ου, ὁ, Virilis, id est Ad virum pertinens, non ad mulierem. vt ἱμάτιον ἀνδρεῖον apud Xenophontem, Indumentum virile, id est ad virorum vsum accommodatum. vt ἱμάτιον γυναικεῖον, Indumentum B muliebre. Idem Pæd. 8, ὑποδήματι ποικίλῳ μὲν ἀνδρείᾳ, ὁ δὲ γυναικείᾳ. Plato in Alcibiade priore, ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Athen. 14, ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα. Inuenitur etiā τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro membro virili apud Lucianum, εἶτά σοι τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀνεφύη. ‖ Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam apud Cretenses, sicut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 5, Ἐν Σπάρτῃ φειδίτια καὶ παρὰ τοῖς Κρησὶν ἀνδρεῖα μετὰ πάσης ἐπιμελείας αἱ πόλεις συνῆγον. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια C vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut & Cretenses, vt inquit Aristoteles Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα sodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quòd soli viri huiusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, vt quidam tradunt. Itidem verò ἀνδρῶνας Græci appellant οἴκους vbi conuiuia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant, vt scribit Vitruuius lib. 6, cap. 9.

Ἀνδρεῖος, Virilis. id est Strenuus, Fortis, Virum se præbens, Viro digna gerens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato D in Epitaphio, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. id est (vt vertit Cicero) Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος πρός τι. vt ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, Strenuissimus est ad omnia. Ἀνδρεῖον, τὸ, substant. apud Thucydidē vulgò exponitur Virile robur: in hoc loco lib. 2, καὶ ἐν ταῖς παιδείαις οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται· ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι, &c. Sunt qui vigorem virilem sint interpretati: ego τὸ ἀνδρεῖον pro τῆς ἀνδρείας accipiens, exposuerim vno verbo Fortitudinem.

E Ἀνδρεῖα absolutè, vt Latinè Virilia. ἀνδρεῖον μόριον pro eodem ex Luciano paulo antè annotaui.

Ἀνδρείως, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Vt virum decet. Aristoteles Rhet. 1, εἰ τὸ ἀνδρείως κάλλιον καὶ αἱρετώτερον τοῦ σωφρόνως.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, Virilitas, id est Strenuitas, Fortitudo, Animi robur, Animi præstantia. Aristot. Rhet. 2, καὶ σώφρονες μετ' ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Ab eodem Rhet. 1, sic definitur, ἀνδρεία δὲ, δι' ἣν πρακτικοί εἰσι τῶν καλῶν ἔργων ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ ὡς ὁ νόμος κελεύει, καὶ ὑπηρετικοὶ τῷ νόμῳ. Secundum eundem Pol. 1, ἀνδρεία est F quæ facit θάρσος. At verò apud Thucydidem scholiastes quodam loco per ἀνδρείαν ait ipsum significasse θάρσος. Inuenitur autem scriptum modò ἀνδρεία, modò ἀνδρία. quæ scripturæ varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam tamen sequendo videtur potius scribēdum ἀνδρία, vt differat ab ἀνδρεία adiectiuo, veluti quū dicitur ἀνδρεία ψυχή. ac sanè in emendatis codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία.

Ἀνδρεία, Virilitas, id est Virilis ætas. Harpocratiō ex G Antiphonte.

¶ Ἀνδρικός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀνδρεῖος, Virilis, id est ad virū seu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell. 6, χορὸς ἀνδρικὸς, Ex viris constans.

Ἀνδρικὸς, Virilis, id est Strenuus, Fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλανες dicuntur esse ἀνδρικοὶ, id est fortes, strenui. Obseruandum est autem quod tradit Eustathius, quanuis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, nō ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid est viro forti dignum. vt dicuntur à Latinis fortia facta, forti viro digna. ἀνδρικὸς πόνος apud Lucianū, H Labor virilis, id est Virum fortem decens, Viro forti dignus. vel simpliciter, Viro dignus.

Ἀνδρικῶς, Aduerb. Viriliter, Strenuè, Fortiter. Aliquando etiam pro Validè, Robustè. vt apud Aristophanē Equi- A tibus, πάνυ ἀνδρικῶς. ‖ A Budæo exponitur Vehementer in hoc Dioscoridis loco, vbi de ebeno loquitur, ἀνδρικῶς δὲ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα. id est Vehementer confert.

Ἀνδριστὶ, itidem aduerbium, & itidem significans Viriliter, Strenuè, ἀνδρικῶς, ἀνδρείως: Vtitur autem hoc ἀνδριστὶ Aristophanes.

Ἀνδρίζομαι, Virilem ætatem ingredior, Ad firmam & robustam ætatem peruenio. Budæus ex Polluce exponit Vir sum. Apud Lucianum in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exponitur Corpore corroborari, Robur virile B assumere corpore.

Ἀνδρίζομαι, Viriliter ago & fortiter, Viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδριστέον καὶ προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν. Est ἀνδρίζομαι (inquit Budæus) Ago more viri: vt ἀνθρωπεύομαι, Ago more hominis, vel more humano. Item, Ad fortitudinem me comparo. vt Aristot. Ethic. 3, ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἀλκὴ, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres naturam muliebrē fortibus factis superantes, quales C à Latinis appellantur viragines. Admonui autem paulo antè ex Eustathio, ἀνδρεία γυνὴ non dici, sed ἀνδρικὴ, pro forti.

Ἀνδρίζω, inquit Suidas, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ, id est Virile quippiam ago. & ita ἀνδρίζω idem fuerit quod ἀνδρίζομαι. sed exemplum vocis huius actiuæ nullum adfert. verùm actiuè dici possit ἀνδρίζω, vt γυναικίζω Hippocrates dixit.

¶ Ἀνδρῷος, ου, ὁ, Virilis, Ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20, pag. 445 nostræ editionis, τήν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν. D

Ἀνδρόω, ῶ, Virilem reddo, Virile robur ministro. Bud.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, Virile robur, vel ætatem virilem assumo. Virilitatem attingo, id est viriles annos, Ad virilē ætatem peruenio, Vir fio, Togam virilem sumo, si Romano more velimus loqui. Herodotus, τί δὴ ἀνδρωθέντες δρῶσιν ποιήσουσι. Aristot. Ethic. 10, οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως νέους ὄντας τροφῆς καὶ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτά. Vide paulo antè, εἰς ἄνδρας ἐγγεγράφθαι, & alia eiusmodi.

E Ἀνδρωθεῖσα etiā dicitur quæ cū viro consueuit, cui virginitatem vir eripuit. ἀνδρωθεῖσα, ἀνδρὶ συνοικήσασα, διακορηθεῖσα, Hesych. Idē ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι.

C. 2. Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, Vir fio, In virum euado. Λόγος οἱ ἐδόντων ὄρεως ἐξηνδρωμένος. Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perueniens, ex Aristoph. citatur.

¶ Ἀνδρεύομαι, Augeor, Robust⁹ euado, in vulg. lexicis. Et secundum quosdam, idem quod ἀνδροῦμαι proximè præcedens. Sed ego corruptum esse existimo pro ἀδρύνομαι.

F ¶ Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Virilis, Virum decens, vel Fortem virum decens, Forti viro dignus. aut Virili & forti animo præditus. Magnanimus. Plut. De non irascendo, ὡς οὐκ ἄθλυπης, οὐδὲ ἀνδρώδης, οὐδὲ ἔχουσα φρόνημα καὶ μέγεθός ἐστιν. Idem in Consol. ἡ δὲ Μερόπη λόγοις ἀνδρώδης προσφερομένη. Aristot. Pol. 5, ὅταν ἀνδρώδης τις ὢν, μὴ μετέχῃ τῶν τιμῶν. Idem Rhet. 2, φιλοτιμότεροι γὰρ καὶ ἀνδρωδέστεροι εἰσὶ τὰ ἤθη οἱ δυνάμενοι τῶν πλουσίων.

Ἀνδρῶδες, τὸ, Virilitas, Virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, Aduerb. Viriliter, Fortiter, Vt virum decet, vel G fortē virum. Isocr. in Panath. τῶν δὲ συμφορῶν μὴ λίαν ἡττωμένους, ἀλλ' ἀνδρωδῶς ἐν αὐταῖς διακειμένους.

¶ Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, Domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Aristophanes, τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Citatur autem locus hic à Suida, apud quem legitur, ἀνδρῶνα, οἶκον ἔνθα οἱ ἄνδρες εἰώθασιν ἀθροίζεσθαι. Notandum est autem hîc ἀνδρῶνα dici οἶκον, vt ἀνδρῶνας à Vitruuio οἴκους: scribente lib. 6. cap. 9, Græci enim ἀνδρῶνας appellāt οἴκους vbi cōuiuia virilia solēt esse, quod eò mulieres nō accedāt. Hæc Vitr. Ego pro loco in quo conuiuia celebrātur, reperio in hoc Xeno- H phontis loco, μέλλω γὰρ ἑστιᾶν Αὐτόλυκον. οἶμαι οὖν τὴν κατασκευὴν πολὺ ἄν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ ἀνδρῶσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὴν ψυχὴν, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος εἴη. Apud Athenæum lib. 12, ἄνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδαφῶν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο.

Ἀνδρεὼν etiã dicitur pro ἀνδρὼν, itẽ ἀνδρειὼν in carmine, per epenthesin literæ ι, metri causa. Habetur autem ἀνδρεὼν apud Herodotũ in Thalia: ac secundum Suidã ἀνδρεὼν apud illum significat μέγας οἶκος, id est domum magnam. A

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, Idem quod ἀνδρών. Dicitur autem γυναικωνῖτις itidem, Domus pars in quam mulieres seorsum à viris se recipiunt. τὴν ἀνδρωνῖτιν εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κομίσαι, apud Suidam. Plutarch. De non irascendo, δι᾽ ὧν ἔνιοι τ̃ θυμὸν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν οὐκ εὖ μετοικίζουσιν.

¶ Ἀνδρίον, ου, τὸ, diminut. Homulus, Homuncio, Homunculus. Eupolis, μὴ φθονερὸν ἰδὼ ἀνδρίον. Aristoph. ἀνδρίοις καὶ ἀνδράσι. B

Ἀνδράριον, aliud dimin. Homululus. Synes. ἀνδράρια πονηρά. Usitatius autẽ est hoc diminutiuũ ἀνδράριον (teste Eustathio) quàm proximè præcedens ἀνδρίον.

Ἀνδρίσκος, diminut. itidẽ Homuncio. Dicitur eadem forma qua ἀνθρωπίσκος pro ἀνθρώπιον.

ΑΝΔΡΑ΄ΠΟΔΟΝ, ου, τὸ, Mancipium. secundum quosdam deriuatur ἀπὸ τ̃ ἀποδόσθαι, quod est vendere, vel ἀπὸ τ̃ πέδης, quod significat cõpedes quibus vinciri solebant mãcipia. Sed vide an rectius alii à nomine πόδες. φ videlicet dominus sit velut caput, seruum tanquam pedes habens. Nisi quis spectet quod Latini dicunt Seruũ à pedibus. Demosth. Philipp. 3, ὅθεν οὐδ᾽ ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Plut. in Apophth. ἀνδράποδα χρηστὰ τὰ ἀδελφὰ ἐκάλει. Obseruandum est autẽ generali significatione ἀνδράποδον dici quemlibet hominem in bello captum, & seruituti mancipatum, siue seruus alioqui, siue liber & ingenuus natura sit. vnde ad discrimen dicuntur ἀνδράποδα δοῦλα & ἀνδράποδα ἐλεύθερα. Xenoph. Hell. 1, καὶ τὰ ἀνδράποδα τὰ δοῦλα, πάντα ἀπέδοτο. Hoc autem, quamuis compositum, seorsum tamen posui, tum quòd eius etymum sit controuersum, (quod ad alteram compositionis partem attinet) tum quòd significatio paulo à simplici remotior. C

Ἀνδραπόδεσσι pro ἀνδραπόδοις apud Homerum, Il. η, per metaplasmum, sicut in κείνεσσι. Legitur ibi & ἀνδραπόδεσσι, vt ait Eustathius. D

C. Ἀνδραποδοκάπηλος, ου, ὁ, Mango, Venalitius, Venalitiarius, Mancipiorum venditor. Ad verbum, Caupo mancipiorum. Dicitur & σωματέμπορος, vt Suidas docet, qui tamen καπηλεύειν in hoc nomine simpliciter exponit πιπράσκειν, id est vendere. E

¶ Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mancipialis, Ad mancipium pertinens. ἀνδραποδώδης τεῖχος, apud Eusthatium. Item ἀνδραποδώδης, Mancipio conueniens, Mancipio dignus, Seruilis, δουλοπρεπής. Dicitur etiam homo ἀνδραποδώδης, Minimè ingenuus, Nihil ingenuitatis habens, Illiberalis, Seruili ingenio præditus, apud Xenophontem. Aristot. Rhet. 2, διὸ καὶ ἀνδραποδώδεις καὶ φαῦλοι καὶ ἀφιλότιμοι, οὐ νεμεσητικοί. Nec solùm ἀνδραποδώδης, sed & βοσκηματώδης appellatur à philosophis qui mancipiorum seu pecudum more trahitur ab affectionibus prauis & perturbationibus. quinetiã voluptates prauæ vocantur à Platone ἀνδραποδώδεις. F

Ἀνδραποδωδῶς, Aduerb. Mancipialiter, (si dici posset) Seruiliter, Illiberaliter, Seruili more, Mancipiorum more. Plato Symposio, οὐδ᾽ ἠγανάκτει ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου. G

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, Mancipialitas, (si dici posset) Seruilitas, contraria ingenuitati. Ab Aristotele ἀνδραποδωδία, sic dicitur vt μελῳδία, (inquit Bud.) Polit. 7, ἀτιμίας ἀνελευθέροις ἀνδραποδωδίας χάριν.

¶ Ἀνδραποδίζω, vel Ἀνδραποδίζομαι, Mancipo, quasi ἀνδράποδον reddo, id est Mancipium reddo, Mancipium esse facio. Exponitur vsitatiore loquendi forma, Mancipio capio, In seruitutem redigo. Item Captiuum duco, vel In captiuitatem abduco, vel in seruitutem. Thucydides, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xenophon, τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, ἄδικον εἶναι δοκεῖ. Plato De rep. 1, καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται. H

Dicimur etiam ἀνδραποδίζειν vel ἀνδραποδίζεσθαι vrbes, quas subigimus & in seruitutem redigimus, siue subiugamus. Thucydides, καὶ ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demosth. Olynth. 3, Φίλιππον δ᾽ ἐὰν πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Pro eodem dicitur ἐξανδραποδίζεσθαι. Polybius, πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα.

Ἀνδραποδίζεσθαι passiua voce dicuntur itidem homines pariter & vrbes, (vnde ἡ ἀνδραποδισμένη πόλις apud Demosthenem) Mancipari, In seruitutem redigi, In captiuitatem siue in seruitutem abduci. Metaphoricè verò vsurpatur & in hac voce, assumpta etiam aliquando præpositione ἐξ: vt apud Plutarchum in Antonio, καὶ παρ᾽ ἐξανδραποδισθέντα κομιδῇ τοῖς μεγάλοις ταλάντοις, id est, Magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & veluti Ptolemæo mancipatum, vt vertit Bud.

Ἀνδραποδίζειν, & Ἀνδραποδίζεσθαι præter significationem receptam significant etiam generalius Vim alicui afferre. βιάζεσθαι, Hesych.

Ἀνδραποδισμός, οῦ, ὁ, Mancipatio, Redactio in seruitutem, Subiugatio. A quibusdam Captiuitas alicubi exponitur, ab aliis Captiuitatis seruitus. De vrbibus quoque dicitur, sicut & ἀνδραποδίζεσθαι. Demosth. Olynth. 1, ἀλλ᾽ ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ τ̃ πατρίδος.

Ἀνδραποδισμός, per se positum, Plagium, Plagiarium crimen: sicut & ἀνδραποδιστής, Plagiarius. Plato De leg. lib. 9, ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν πειράζοντα μετὰ τ̃ δούλου.

Ἀνδραποδιστής, οῦ, ὁ, Mancipator, Quisquis aliquem in seruitutem redigit. Apud Xenophontem vocantur ἀνδραποδισταὶ ἑαυτῶν, Sibi ipsis seruitutem imponentes tanquam mancipiis, Seipsos in seruitutem redigentes, libertatem suam vendendo. Sed peculiariter ἀνδραποδισταὶ vocantur plagiarii, qui videlicet liberos homines in seruitutem redigũt. Intelligimus enim plagiarios, tam eos qui liberum hominem vendunt pro seruo, quàm qui seruum alienum vendunt, tanquam suum. ἀνδραποδισταὶ, inquit Eusthatius, οἱ τὰ ἀνδράποδα πωλοῦντες τοῖς ἐμπόροις. Erántq; ἀνδραποδισταὶ plurimi in Thessalia, vt ex eodem, item ex Suida, discimus: apud quem legitur, διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ ἄπιστοι. Dictus est autem ἀνδραποδιστής (vt apud Suidam & enarratorem Aristophanis legitur) παρὰ τὸ τὰ ἀνδράποδα ἀποδίδοσθαι, id est à venditione ἀνδραπόδων, hoc est mancipiorum. Sed miror vtrique horum in mentem non venisse, non posse aliam dari nominis ἀνδραποδιστής quàm nominis ἀνδράποδον etymologiam: & ἀνδράποδον esse primam vocem à qua factum sit verbum ἀνδραποδίζομαι, ab hac deinde verbalia ἀνδραποδισμός & ἀνδραποδιστής.

C. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod simplex ἀνδραποδίζομαι, In seruitutem redigo, apud Herodotum, Plat. Plutarch. Vide suprà metaph. significationem in Ἀνδραποδίζεσθαι. HINC ἐξανδραπόδισις, In seruitutem redactio, Mancipatio.

¶ Ἀνδραπόδιον, ου, τὸ, diminutiuum, Mancipiolum, apud Athenæum.

¶ ΑΝΔΡΙΑ΄Σ, άντος, ὁ, Statua, Simulachrum. Est autem propriè Statua viri, vtpote ἀπὸ τ̃ ἀνδρὸς facto nomine ἀνδριάς. In epistola Phil. apud Demosthenem, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησεν εἰς Δελφούς. Aristot. Polit. 5, ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ κατήμενον. Copulantur sæpe ἀνδριάντες & γραφαί. vt apud Plutarchum in Fabio, ταῖς γραφαῖς οὕτω προσαγορεύσαντα καὶ τοὺς ἀνδριάντας. Idem περὶ εὐθυμίας, ποιήματα ἀλλότρια, καὶ γραφὰς καὶ ἀνδριάντας.

C. Ἀνδριαντοποιός, οῦ, ὁ, Statuarius, Statuarum artifex. Μύρωνος τ̃ ἀνδριαντοποιοῦ, apud Athenæum lib. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, ας, ἡ, Statuarum confectio, Actio ipsa faciendi statuas. Exponitur etiam Ars statuaria, Ars faciendi statuas. quod tamen magis propriè significatur nomine ἀνδριαντοποιητική, subaudito nomine τέχνη. Xen. ἐπὶ δ᾽ ἀνδριαντοποιΐᾳ Πολύκλειτον τεθαύμακα.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, Statuas facio. VNDE Ἀνδριαντοποιητική, Ars faciendi statuas, Ars statuaria. Subauditur enim τέχνη.

C. Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, Statuarum fictor. quasi ἀνδριάντων πλάστης, à πλάσσω. HINC & ἀνδριαντοπλαστική, Ars fingendi statuas. Idem quod ἀνδριαντοποιητική.

¶ Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, Statua parua. Syllaba σκος diminutio-

nem denotat.

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, Flos. ſecundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, ex eo quòd ſurſum aſcendat dum creſcit. Od.κ.—γάλακτι ἔϊκελον ἄνθος. Il.ρ.—ἄνθει λευκῷ. Il.β.—ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. In genitiuo plurali dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθῶν, item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθεῖν. In Atticiſmis, ἀνθέων, οὐκ ἀνθῶν. Plut. in Præc. de ſan. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Apud Athenæum lib.11, κατὰ τὴν ἀνθέων χρόαν. Theophr. De cauſ. plant. ἔνια δὲ τῶν ἀνθέων ἐξ ὑποστάσεως &c. Et poeta quidam apud Plutarchum, αἰρόμενος ἀχέθυμα ἀνθέων ἡδόμενα ψυχᾷ. Reperio tamen frequenter etiã ἀνθῶν apud eoſdem, vt apud Athenæum lib.2, καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν ὠδῶν. Apud Theophraſtum lib.2, ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει. Et 3, ἀμφισβητεῖ δὲ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν ταῖς ὀσμαῖς.

Ἄνθος dicitur & aliarũ rerum quàm herbarum & ſtirpium. vt ἄνθος ἁλός, flos ſalis, quem deferri aiũt à fluuio Nilo, Dioſc. lib.5. & apud Iulium Pollucem ἀδάμας χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plutarchum πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος.

Ἄνθος capitur etiam metaphoricè, vt flos apud Latinos. vt ἥβης ἄνθος apud Homerum Il.ν, Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. vnde apud Platonem ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ. ‖Item ἄνθος per ſe poſitum, Decor corporis, vt Budæus exponit in hoc Platonis loco in Sympoſio, καὶ αὖ ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖ αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. ‖Ἄνθος pro κόσμος. vt apud Æſchylum initio Promethei, Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας. vbi ſcholiaſtes exponit τὸν σὸν κόσμον.

C. Ἀνθοβάφος, in vulg. lex. Græcol. exponitur Tinctor, ſine autore. ἄνθινον quidem Heſychius exponit βαπτόν. Vide βάπτω.

C. Ἀνθοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Flores iaciens, vel Flores emittens. ea forma qua dicitur ἰοβόλος. Exponitur etiam Florulentus. Quidam ἀνθοβόλον τεῖχα dixit in Anth. epigr.

Ἀνθοβολέω, ῶ, Flores iacio, ad verbum, Spargo flores. ἀνθοβολεῖν (inquit Budæus) eſt flores in aliquem iaculari, floribus reſpergere, quod fit honoris cauſa ciuitates ingredientibus. Citat autem exemplum hoc ex Plutarcho, in quo tamen paſſiua vox non actiua vſurpatur, in Põpeio, πολλοὶ δὲ στεφανηφοροῦντες ὑπὸ λαμπάδων ἐδέχοντο, καὶ παρέπεμπον ἀνθοβολούμενον.

Ἀνθοβολεῖν, Flores emittere. In vulg. lex. Græcol. exponitur etiam Fragrare, Redolere. cuius ſignificationis exemplum deſidero.

C. Ἀνθοβόσκον, vt refert Heſych. idem eſt quod ἀνθοτρόφον, Sophocl. Æthiop.

C. Ἀνθοκρόκοστήνη, Textum floridum, Chordula filo floridũ lo contexta, vt annotatur in vulg. lex.

C. Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florilegus, vt apes florilegæ dicuntur à Latinis. ‖Vnde & Ἀνθολογία, Florum collectio, & Florilegium exponitur apud Luc. ‖Inuenitur & Ἀνθολόγιον apud Suidam. ita enim vocat librum collectaneorum Iohannis Stobæi, quaſi in quo ſint autorum Græcorum collecti flores. At Græcorum epigrãmatum volumen extat inſcriptum non ἀνθολόγιον ἐπιγραμμάτων, ſed ἀνθολογία ἐπιγραμμάτων, à Planude, vt vulgò creditur. ‖Ἀνθολογικά, Libri de florum collectione, ſeu de legendis floribus ſcripti: ea forma qua dicitur ῥιζοτομικά.

Ἀνθολογέω, ῶ, ſiue Ἀνθολογέομαι, οῦμαι, Flores lego, Flores decerpo, ſiue carpo. Ariſtot. De hiſt. anim. lib.9, αἱ δ' ἀνθρῆναι ζῶσι μὲν οὐκ ἀνθολογούμεναι ὥσπερ αἱ μέλιτται, id eſt, Viuunt autem anthrenæ non flores decerpendo, ſicut apes. ‖Apud Hippocratem ἀνθολογεῖν cum accuſat. ſimpliciter pro Legere vel Decerpere, in epiſt. ad Crat. τὰς περὶ λίμναις βοτάνας ἀνθολογῆσαι.

C. Ἀνθοποιός, οῦ, ὁ, Florificus, Flores producens.

C. Ἀνθοπωλέω, ῶ, ad verbum, Flores vendo. Heſychius tamen exponit (ſi apud eum mendum non eſt) Vinũ vendere, Pharmaca vendere, οἰνοπωλεῖν, φαρμακοπωλεῖν. Sed aliud verbum quàm ἀνθοπωλεῖν puto explicare voluiſſe Heſychium hiſce duobus.

C. Ἀνθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Florifer, Florigerus. vt menſis Maius

A eſt ἀνθοφόρος. Pro quo ex epigram. & ἀνθηφόρος citatur in vulg. lex.

Ἀνθοφόρια, Proſerpinæ feſtum, ſic appellatum ex eo quòd Pluto eam rapuiſſet legendis floribus intẽtam. Scribitur etiam ἀνθεσφόρια. Dicitur autem eadem forma qua & ὠσχοφόρια, aliud feſtum.

Ἀνθοφορέω, ῶ, Flores fero, vel Flores gero. Item, Flores cõporto, ſeu conueho. Citatur ex Dioſc. in præfatione libri primi.

C. Ἀνθοφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Flores emittens ſeu producens, Flo
B rulentus. vt in Anth. epigr. ἀνθοφυεῖ πέτρῃ exponitur Ala florulenta. Vide φύω.

C. Ἀνθεσφόρια, τά, Feſtũ Proſerpinæ, inde dictũ quòd eam Pluto legendis floribus occupatam rapuerit. Cæl. lib. 14, cap.20. Hoc feſtum eſſe quidam putant quod Romani Floriferum vocabant, autore Feſto. Pollux lib.1, Κόρης παρὰ Σικελιώταις θεογάμια καὶ ἀνθεσφόρια.

C. Ἄνθοσμον, ου, τό, Flos odoratus, Floris odor. Theophr. in 4, φυόμενα δ' ἐν τῇ γῇ, μεγάλα καὶ χλωρά, καὶ ἀνθοσμον ἔχοντα. id eſt Florem odoratum habere, vel Flore odo
C rato eſſe. Bud. ὀσμὴ enim eſt odor.

C. Ἀνθοσμίας οἶνος, Florum odorem habens vinum, Odoriferum vinum, Odoratum vinum: eo modo quo dicitur odorata cedrus à Virgilio. Ex ἄνθος & ὀσμή. vel ἀπὸ τόπου ἀνθοσμίου, vt ait Suidas. Sunt & qui non à loco, ſed à certo vuæ genere ſic appellatum exiſtiment. At Heſychius habet duntaxat, ἀνθοσμίας οἶνος, εὔπνους, καὶ ἄνθος ἔχων. Legimus apud Plautum Florem vini veteris. Ariſtoph. in Pluto, οἶνον ἀνθοσμίαν facit μέλανα. Vide Suidam, item Athenæum & Euſtathium, ex quibus diſces vinum hoc
D fuiſſe factitium.

Ἀνθοσμίαι λειμῶνες apud Luc. Odorifera prata, Floribus variis fragrantia, ſiue redolentia.

C. Ἀνθηδών, όνος, ἡ, Apis ſic dicta παρὰ τὸ τὸ ἄνθη ἔδειν, ex eo quòd edat flores. ‖Eſt item vrbs Bœotiæ & Palæſtinæ, apud Heſychium. Hinc ἀνθηδόνιος οἶνος. Vide Stephanum.

C. Ἀνανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Flore carens. vt apud Theophr. hiſt. plant. l.1, ἀνανθῶν δένδρων. Et metaph. ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ, Plato Sympoſio. Exponitur etiã Floris infœcun-
E dus, Florem non proferens.

C. Διανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Duplicem florem habens. vt exponitur apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, Hiſt. plant. libri 1, capite 21. de roſa & lilio. Sed mirum ni pro hac ſignif. ſcriptum fuerit potius διανθῆ.

C. Εὐανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè floridus, εὐθαλής. Inuenitur & ſuperlat. εὐανθέστατος. Accipitur & pro venuſto: vnde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Euanthes Samius, ſcriptor quidam apud Plut. in Solone.

F C. Κολοβοανθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Mutilum florem habens, ad verbum. In vulg. autem lex. exponitur minutulum florem edens. Vbi etiam additur ononin herbam flore pumilo eſſe & in ſiliqua, ob idque κολοβοανθῆ & ἐμβρυανθῆ dici à Theophr. lib.6, cap.5. ET Κολοβοανθεῖν verbum (pro quo ibi Κολοβανθεῖν) Florem ſeſſilem gerere, ex Gazæ expoſitione affertur, apud eundem Theophr. hiſt. plant. lib.8.

C. Λευκανθής, Florem album habens. vnde λευκανθὲς κάρα, apud Soph. Canum caput, per catachreſin. ET
G Λευκανθίζω, Albi floris more candeo. λάμπω, Heſych.

C. Πολυανθής, Multos habens flores, Floribus abundans: vt ἔαρ dicitur πολυανθὲς paſſim à poetis. Sic ὕλη πολυανθὴς apud Homerum Od.ξ, vbi admonet Euſtathius non eſſe perpetuum epithetum, ſed intelligi quæ πολυανθὴς ſit ἐν καιρῷ τοῦ ἀνθεῖν.

C. Πρωϊανθής, Maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophraſti loco, de narciſſo loquentis, ὀψιανθὴς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστής, ἢ πρωϊανθὴς ὁποτέρως τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

H C. Μηνάνθος, ου, ἡ, Menſiflora, vt Gaza interpretatur apud Theophraſtum hiſt. plant. lib.4, cap.11, vbi tamen & μίνανθος ſcribitur.

C. Χάλκανθος, ου, ὁ, & Χαλκάνθη, ἡ, & Χάλκανθον, τό, Atramentum ſutorium. vt interpretatur Celſus. quod (vt inquit Gorræus) eſt ſuccus concretus, ex chalcitide genitus &

efflorescens. Secũdum quam definitionem ex χαλκῖτις A
& ἄνθος compositum esset. Cuius colores varii quum
sint,(nã & candidũ est albæque violæ simile,& pallidũ
& viride & cæruleum,& omnẽ præterea perspicuum &
nitens) à superiori ætate vitriolum appellatum est. De
eo vide quæ idẽ Gorræus scribit prolixius in suis defi-
nitionibus medicis,& Diosc.lib.5,cap.114.

C. Φαλανθος, ου, ὁ, Caluus, φαλακρός. ἄνθος γὰρ ἡ λευκὴ θρίξ.
Suidas.

C. Μηλανθη,ης,ἡ, (vt Eustath.annotat ex quodam vet.au-
tore) ζῶον μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μηλεῶν γινόμενον, ἢ B
ἐρχομέναις ἀνθεῖν παρεσπαρμένον. οὗ παῖδες λίνον τείνοντες ἐξά-
πτοντες, ἐῶσι πέτεσθαι φερομένου δι' ἀέρος ἑλικοειδῶς, ὁ δόμενοι
τῇ ἑξ παρέποντας, τὰς χεῖρας ἐπικροτοῦντες. Atticis autem
μηλολόνθην vocari scribit, & non ab ὄνθος sed ἄνθος com-
positum esse:alio verò nomine χρυσαλλίδα quoque ap-
pellari. Vide plura in Χρυσαλίς.

¶ Ἀνθηρός,οῦ,ὁ, Floridus,Florulentus. Dicuntur ἀνθηραὶ nõ
solùm herbæ & stirpes, sed & aliæ res metaphoricè: vt
colores. Plut.De adul.discer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ
βάμματα μιγνύουσι. Lucianus, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώ- C
πτοντες τῶν χρωμάτων. Rursus apud Plutarchum περὶ εὐθυ-
μίας, ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποικίλαις χροιαῖς. Ἀνθηρὸν etiam di-
citur quicquid amœnum est & iucundum aspectu.vn-
de ἀνθηρὸν & τερπνὸν copulantur nonnunquam, vt apud
Plutarchum in Pericle, τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερ-
πνόν. Interdum etiam ἀνθηρὸν dicitur quod est iucundũ
auribus. vnde apud Isocratem ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον
λέγοντας. Sicut & apud Aristophanem ἄνθος tribuitur λό-
γοις. Xenoph. Pæd.1, νέα & ἀνθηρὰ copulat, καὶ σφόδρα μὲν ἢ
ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. Denique ἀνθη- D
ρὸν dicebant generaliter iucundum & aliquo modo a-
mœnum ac delectabile. Plutarchus hominem quoque
ἀνθηρὸν dixit, De adul. discer ἀεὶ παρέχειν ἱλαρὸν καὶ ἀνθηρὸν
καὶ πρὸς μηδὲν ἀντιβαίνοντα μηδ' ὑπεναντιούμενον ἑαυτόν.

Ἀνθηρὸν substantiuum est interdum, pro Floriditas,
Amœnitas.

Ἀνθηρῶς, Aduerb. Floridè. Item, Amœnè, Iucundè. vt ἀν-
θηρῶς λέγειν. Isocr. aduersus sophistas ἀνθηρότερον καὶ χαριέστε-
ρον τῶν ἄλλων φαίνεσθαι λέγοντας.

C. Ἀνθηρογραφεῖσθαι, Floridè scribi. Cicero ad Att. lib.2, epist. E
6, Et hercule sunt res difficiles ad explicandum, & ὁμοει-
δεῖς: nec tam possunt ἀνθηρογραφεῖσθαι quàm videbatur.

¶ Ἀνθινός,οῦ,ὁ, vel Ἀνθινὸς, Floridus, Floreus. vt ἀνθινοὶ στέφα-
νοι apud Plutarchũ, Floreæ corollæ, id est factæ ex flo-
ribus. Vocatur mel ἀνθινόν, (quasi floreum) quod vere
factum est: (quia videlicet ex floribus faui construun-
tur) ὡραῖον autem, quod æstate. Homerus Od. ι, lotũ ap-
pellat εἶδαρ ἀνθινόν.

Ἀνθινὰ dicuntur etiam vestimenta. ἀνθινοὶ χιτῶνες a-
pud Athenæum lib.12. ἀνθιναὶ στρωμναὶ apud eundem, lib. F
4. στολὴ ἀνθινή, Plut. in Hellen. Pictas verò vestes (inquit
Bayfius) ni fallor, ἀνθινὰς appellant, quarum multa men
tio apud Athenæum, Strabonem, & alios. ‖ Sciẽ-
dum est autem & τὰ ἄνθινα dici nonnunquam per se: vt a-
pud Athen. lib.12, Syracusis lege prohibentur mulieres
ornari auro, & τὰ ἄνθινα φορεῖν.

¶ Ἀνθικὸς in vulg. lex. Græcol. exponitur Florib⁹ addictus,
sed absque vllo exemplo. Citatur ibidem ex Theophra
sti lib.4, cap.12 De caus. pl. ἀνθικὰ σπέρματα pro florũ se-
mina. Verùm de scriptura hac non constat. G

¶ Ἀνθωοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vulgata lex. interpretantur Flo-
ridus in hoc Theophr. loco. hist. plant. l.7, cap.12, ἐν ᾧ τῷ
ἀνθερίκῳ γίνεται σκώληξ ὃς εἰς ἄλλο μεταβάλλει ζῷον πτηνὸν
ἀνθηωοειδές. de quo mendo vide in ἀνθρήνη. Annotant
etiam esse Gallicã mespili speciem, Theodoro.

¶ Ἄνθιμος,ου,ὁ, Floridus, in iisdem vulg. lex.

Ἀνθώδης, Flore plenus, Florulentus. Theophrast. hist. lib.
1, cap.21.

¶ Ἀνθοσμίη,ης,ἡ, poetis Floriditas. Citatur ex Anth. epigr.
pro herbis luxuriantibus. H

¶ Ἀνθέω,θῶ, F. ήσω, Floreo. Vsurpatur sæpe metaph. sicut a-
pud Latinos Florere. ἀνθοῦσαι παρειαί, Florẽtes genæ, vel
Floridæ genæ, quæ & ἐξανθεῖς. nam barba velut efflore-
scere videtur in mento, vnde & hoc quidam appellatũ
volũt ἀνθερεῶνα. Hom. Od. λ, -- πρὶν σφῶιν ὑπὸ κροτάφοισιν

ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθεῖ λάχνῃ. Hinc & ἀν-
θοῦντες ἐν ὥρᾳ, apud Platonem, & ἀνθοῦντες ἀκμὴν, cita-
tur ex Dioscoride, lib.1. cap.151, pro Florẽtes ætate, Vi-
gorem ætatis adhuc habentes, vel ætatem vegetam.
Apud Hippocratem autem ἀνθοῦντες sine adiunctione,
pro ἀκμάζοντες, vt ait Erotianus. ‖ Ἀνθεῖν, Florere,
Splẽdescere, Nitere: eo modo quo nitent & splẽdescũt
colores. Xenoph. Pæd.6, ὡς τὸ στράτευμα μὲν χαλκῷ ἤστραπτε, ἤνθει δὲ
φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. ‖ Item Ἀνθεῖν, Florere, id est In-
clarescere, Celebrari, & illustrem esse, In pretio esse, Vi-
gere, In honore esse. Aristoph. ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤν-
θουν. Idem, ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσί. Demosth. Olynth.2.
τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα
γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ, τῷ χρόνῳ δὲ &c.

Ἀνθεῖν cum datiuo Scatere, Exuberare. Lucianus, τῶν
δὲ ἀρετῶν ἔρημος ὁ χῶρος γινόμενος ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀ-
χρείαις ἐπιθυμίαις.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, Florum emissio, Florum
productio, vel floris. Efflorescentia, Florescentia, si ita
dici posset ipsa florendi actio. At ἀνθήματα potius vsur
patur plurali numero pro ἐξανθήματα, quod explicabi-
tur suo loco.

Ἀνθητικὸς, οῦ, ὁ, Ad florendum aptus, siue idoneus, Florendi
vim habens. Exponitur etiam Floribus fœcundus. Ea-
dem forma dicitur qua βλαστητικὸς à βλαστεῖν.

¶ Ἀνθήλη, ης, ἡ, ab ἀνθήσω futuro verbi ἀνθῶ, vt vult Etymo
logistes. Est flos euadẽs in lanuginem, πάππον à qui-
busdam appellatam. Dioscor. lib.3, ἄνθος ἐκπαππούμενον,
ὃ καλοῦσιν ἔνιοι ἀνθήλην. A quibusdam Panicula exponi-
tur, & dicitur esse in frugibus certis (vt in panico & mi
lio) item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in
summa arundine per autumnum floret. Legitur apud
eũdem Dioscoridem ἀνθήλη καλάμου Ruellius Lanugi
nem paniculæ, Hermolaus Paniculæ florem reddit.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, Diminutiuum, Flosculus. Dioscor. lib.3, περὶ
μασχάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, vbi flosculi exponuntur.
sic & in hoc eiusdẽ loco, lib. 4, καυλίον ἔχει ἐφ' οὗ ἀνθήλιον
σφόδρα λῶδες. Quidam tamen ab ἀνθήλη putarunt esse
diminutiuum, non ab ἄνθος.

¶ Ἄνθη pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Legitur enim apud
eum, ἄνθης, ἀνθήσεως. Theoph. Hist. pl. lib. 7, καὶ ἐνίων τὰ
μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται. vbi videtur ἄνθην pro
ἄνθησιν dixisse. ‖ Ἄνθη tamen pro ἄνθος, Flos, vt docet
Nicãdri scholiastes. eadẽ significatio in vulg. lex. Græ-
col. ex Philostrato citatur: & in loco illo Theophra-
sti ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται exponitur, Florẽ vniuersum pro-
fundunt.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, ad verbũ quasi dicas Floralia. ita dicebã-
tur Bacchanalia, Διονύσια, Hes. Etym. ET Ἀνθεστηριών,
ῶνος, Mensis octauus apud Atticos, quo videlicet ἀνθε-
στήρια, celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν
quòd tunc terra florere incipiat, vt Etymologistes
scribit: siue quòd terræ fœtus magna ex parte tunc flo
reant. Volunt enim hunc octauum mensem fuisse A-
prilem. Aprilis (inquit Macrob. Satur. lib.1 cap. 14) ἀν-
θεστηριὼν vocatur, ab eo quòd eo tempore cuncta flore-
scant. Quidã etiam ex Philostrato Aprilem esse tra-
dunt, quo & pueri Athenis floribus coronarentur. Ga-
za tamen Nouembrem esse censuit. Vide Erasmum in
prouerbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια. Id est, Cares fo-
ras: peracta enim sunt anthesteria. Sed in quibusdam
codicibus ἀνθυστήρια & ἀνθυστηριών mendosè legitur, nec
non ἀνθιστήρια & ἀνθιστηριών in vulg. lex. ‖ Hesychius
præterea ἀνθεστηριάδας à Rhodiis ait appellatas puellas
nubiles.

C. Ἀναθέω, θῶ, Refloresco. Exponitur tamẽ in vulg. lex.
& Floreo, item Diu floreo. sed compositio ex ἀνὰ has
signif. non admittit.

C. Ἀπανθέω, θῶ, Defloresco, Florem seu flores amitto. vt
λειμῶνες ἀπηνθηκότες, Prata quæ flores amiserũt, vel quæ
florere desierunt. Quod dixerat Theoph. οἱ δὲ τὰς πλεί-
στας ἡμέρας λέγοντες, ἐν ταῖς ἑπτὰ φασὶν ἀπανθεῖν. Plinius in-
terpretatur, Hordea deflorescunt, quum tardissimè, se-
ptem diebus. Plato Sympos. metaph. vsus est. ἀπανθεῖ
γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ἔ-
ρως. Vbi mirum videri possit quòd τῷ ἀπανθεῖ addatur

ἀπηνθηκότα. VNDE Ἀπάνθησις, Floris seu florum amissio, Ipsa deflorescendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de caus. pl. lib. 5, ὅταν ἐπὶ ἰσθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tempore quo deflorescit. Plin. dicit In vitibus deflorescentibus, hac de re loquens.

Ἀπάνθησις, q. d. Deflorescentia. Vulgò exponitur Defloratio: quod si diceretur, actiuam non pass. significationē haberet.

C. Ἐξανθέω, ῶ, Effloresco, vt in hoc loco qui ex Num. 17 cap. affertur, ἐξήνθησεν ἄνθη καὶ ἐβλάστησε κάρυα. ‖ Ἐξανθῶ interdum contrà pro Deflorescō, ἀπανθῶ.

Ἐξανθεῖν in metaph. significatione multo frequentius est, interdum pro Scateo. vt apud Thucydidē lib. 2, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός, Pustulis paruis & vlceribus scatens. Vnde (vt opinor) mutuatus Lucianus, ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκώς. Gregorius autem cū aduerbio vsus est hac in significatione, dicens κακῶς ἐξανθεῖν, perinde acsi quis diceret ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσιν: vbi de leproso scribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exponitur autem apud eum κακῶς ἐξανθεῖν, Vitiligine laborare. Ἐξανθῶ, vt Pullulo, metaph. signif. vel Emergo. Plutar. in Theseo, ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Aristot. Metaph. 3, ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basilio ponitur etiam (inquit Bud.) pro Per summa emineo & erumpo. ‖ Ἐξανθῶ interdum & accus. iungitur pro Emitto, Plutarch. in Alexandro, 224. b, de naphtha loquēs, ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ θιγεῖν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic vsus est in lib. qui inscribitur γυναικῶν ἀρεταί.

Ἐξάνθημα, ατος, τὸ, Quod effloruit. Vel Ἐξάνθημα (inquit Budæus) Quod effloruit. Et subiungit ex Laertio in Diogene, ἔλεγε τὰς ἑταίρας δόξης ἐξανθήματα. Vel q. d. Efflorescentia. ‖ Ἐξάνθημα, vel potius plur. numero Ἐξανθήματα dicuntur Pustulæ seu Papulæ, per metaphoram. Ἐξανθήματα (vt quidam scribunt) Eruptiones leues humorum per cutem, diuersorum generum: adeo vt φλυκταίνας & ψυδράκια & ἐπινυκτίδας & λειχῆνας & alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plinium nunc papulas, nunc pituitæ eruptiones interpretari: quū tamen ille non omnes papulas ita vocet, sed eas demū quæ à pituitoso humore fiūt. In vulg. lex. ex Aristot. citatur etiam ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεύκη, De animal. 3.

C. Ἐπανθέω, ῶ, Superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret seu superflorescit, id est quasi in superficie efflorescit. vt Aristoph. Nubibus, τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, Lanugo malis superflorescebat. ‖ Ἐπανθεῖν metaphoricè frequentius vsurpatur, pro Enitere, Effulgere, Existere, Conspicuum esse. Ac primùm de colore. Lucian. de facie muliebri loquens, χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν. id est ἐπιπρέπειν. Sic dixit Synesius, καί δέ ὡς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Et Gal. ad Glauc. lib. 2, καὶ ἔρευθος ἐπανθεῖ τοιοῦτον οἷον τοῖς λελουμένοις ἢ παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεῖσι. vbi Bud. interpr. Existit, vel Per summa scatet. Exponitur etiā Emicat. Apud Herodotum ἐπανθέουσα ἅλμη exponitur Exudans salsugo. Bud. rursum ἐπανθεῖν interpr. Per summa eminere & conspicuum esse in his locis. Strabo 121, ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. Basil. de Iulitta loquens, ἐν τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Hæc verbum ad alia etiam multa transfertur. vt apud Aristoph. καὶ τοῦτο πύππαξ ἔμελλεν ἀπεχθῶς ἐπανθεῖ. Luc. de narratione dilucida loquens, ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. Idem, τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθεῖται τοῖς Ἕλλησι. Plato De leg. lib. 4, ὅπερ δ' ὡς παισὶ καὶ θηλείαις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐγκρατῶς. id est (Budæo interprete) Quod elucet, Quod apparet in illis. vel, Quod præ se ferunt. vt dicitur indoles hoc vel illud præ se ferre, vel indoles talis aut talis elucere.

Ἐπάνθησις, q. d. Superflorescentia.

C. ΠΑΡανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, Defloresco, Theophr. de cichorio, συμβαίνει δὲ καὶ παρανθεῖν αὐτοῦ μέρος ἄλλο ἐξ ἄλλου. καὶ τοῦτο ἄχρι τοῦ μετοπώρου. Idem, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ πικρὶς καὶ γὰρ αὕτη τοῦ ἦρος ἀνθεῖ, καὶ παραπλήσια τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ θέρους παρανθεῖ. Hæc Budæus, qui & alium affert eiusdem locum: addens deceptum esse in hoc verbo Theodorū.

A Locus ille est ex lib. 8, De histor. plantarum, παρανθεῖν γὰρ ἡμερῶν ἀνθεῖν λέγουσι. πλὴν ἀεὶ μὲν παρανθοῦντος ἑτέρου καὶ ἑτέρου λέγουσι. κατὰ μέρος γὰρ ἀνθεῖ. In quo verbo (inquit) Theodorus deceptus est, qui Florere interpretatur semper. In vulg. lex. Παρανθῶ exponitur Adfloreo. Sciendū est autē eodem modo dici παρανθεῖν pro ἀπανθεῖν, quo παρηβηκώς pro ἀφηβηκώς. ‖ Παρανθεῖν metaphoricè apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Quum consenuerit ira & deferbuerit. B.

¶ Ἀνθίζω, Floridū reddo, Floribus conspergo. Quidam ἀνθίζειν exposuerunt Floridare, ad verbū quidem, sed duriusculè. Ἀνθίζω, inquit Budæus, Varietate distinguo,
B Multiplici materia & venustate exorno. Halic. in Isocrate, ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorē orationi addere. Paus. El. 1, τῇ δὲ ἀριστερᾷ τοῦ θεοῦ χειρὶ ἔνεστι σκῆπτρον, μετάλλοις τοῖς πᾶσιν ἠνθισμένον.

C. Ἀπανθίζω, Decerpo flores, Defloro. Metaphoricè pro Decerpo seu colligo, apis more flores legentis. Lucianus, αὐτὰ γοῦν ἄφημι ταῦτα. πόθεν δῆθεν ἦν τὰ παρ' ἐμοῦ παραλαβών, ἢ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπηνθισμένος. Plutarchus de aud. poem. ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει
C τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων. ‖ In vulg. lex. adnotatur capi ἀπανθίζω pro Floreo etiam, id est pro neutro ἀπανθῶ, sed exemplum huius significationis desidero.

C. ΔΙανθίζω, Floridis coloribus pingo, inquit Budæus vnde χλαμύδες διηνθισμέναι, Plut. in Philopœmene, 110, in poster. pag. Idem interpr. διανθίζω, Eleganter & variè concinno, item Elegantia & varietate distinguo, & concinno, in hoc Herodiani loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκόσμει στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Basil. Ad diuites, ἔδαφος ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, Vermiculatum pauimentū.
D Sic Greg. περὶ φιλοπτωχίας dixit, ἡμεῖς μὲν οἰκοῦμεν οἰκίας ὑπερλαμπροὺς, λίθοις παντοίοις διηνθισμένας. Ego existimo διηνθισμένος alicubi reddi posse Eleganter intertextus, vt in illo Herodiani loco.

Ἐξανθίζω, Tingo: sequendo Suidam, qui exponit βάπτω, afferens hunc locum, ποικίλας ἐξήνθικα τὰς βαφάς. Sed ἐξανθίζω puto esse propriè Floridis quibusdam colorib⁹ tingo. In vulg. lex. malè exponitur & βλαστάνω, quod ab eo ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iisdē
E malè citatur ex Leuitico, ἐξανθίζουσα θρὶξ pro Fuluus capillus: quum manifesto errore legatur ἐξανθίζουσα pro ξανθίζουσα. ET Ἐξανθισμὸς in iisdem, Eruptio pustularum. In qua signif. ἐξανθισμὸς erit ab ἐξανθίζειν posito pro ἐξανθεῖν: vnde & ἐξανθήματα, quod itidem exponi Eruptiones pustularum, seu papularum, diximus.

C. ἘΠανθίζω, Floridum reddo, id est Colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Budæus. Vtitur autem Lucianus cum alibi, tùm hic, οἱ δὲ ὑπόριον ἐλέφαντα καὶ ὀξεῖαν
F καὶ ὀκόλλων καὶ ἐρεύθημα ζῶον καὶ ἐπηνθιζον χρυσῷ. Idē Budæus ἐπανθίζω esse vult Floridis colorib⁹ illustro, vel Floribus spargo, hunc afferens Gregorii locum, in lib. De homine, τί οὖν ἐκεῖνό ἐστιν ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεκραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δι' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένον;

Ἐπανθισμὸς, Exornatio seu Illustratio quæ fit adhibendo floridos colores. In vulg. lex. citatur ex Dioscor. pro flore.

C. ΠΕΡΙανθίζω, Floribus vndiq; orno, vel floridis quibusdam coloribus. Greg. (teste Budæo) περιηνθισμένον dixit τῷ περικεχυμένῳ iucundo colore. In vulg. lex. περιανθίζω exponitur Flores colligo. Item translatè, Orno. in qua
G signif. citatur ex Cyrillo, περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

¶ Ἄνθεμον, ου, τὸ, pro ἄνθος, Flos, κατὰ γλῶσσαν, vt vult Eustath. vnde fit ἀνθεμόεις. Suidas quoque ἄνθεμα rosas interpretatur in hoc Aristoph. loco, ἔχων στέφανον ἀνθέμων.

Ἄνθεμον, herba quædam, Latinorum nigella, secundum Gazam. & ἄνθεμον φυλλῶδες, Nigella foliosa, apud eundem. Plinius quoque huius herbæ nomen agnoscit: attamen anthemum lib. 23, cap. 8, aliter describit
H quàm Theophrastus lib. 7, capite 13. quod enim eo loco Theophr. anthemo adscribit, id Plin. lib. 21, cap. 17, anthemidi tribuit.

Ἄνθεμα, Saltatio quædā plebeia, vt refert Athen. lib. 14. Dipnosoph. quam saltantes hæc verba pronuntiabant, Vbinam mihi rosæ? vbi violæ? vbi apia pulchra? Hesychius

sychius quoque annotat esse mazæ quoddam genus, & itidem ἀνάθεμα: quod ab ἄνθος originem non habebit, sed ab ἀνατίθημι.

Ἀνθέμη, ης, ἡ, Hesychio herba est quæ alio nomine amaracus vocatur.

C. Ἀνθεμόρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A flore fluens. vt ἀνθεμόρρυτον γάνος apud Euripidem, de melle.

C. Ἠρανθεμον, ου, τό, Anthemidis species secundum Diosc. l.3, c.154. Plinius quoque lib.22, cap.21, anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat: vt compositum sit ex ἦρ (contracto ex ἔαρ) & ἄνθεμον.

B

C. Κηρανθεμον, τό, vt in vulg. lex. annotatur, Dioscoridi lib. 5, id est quod Aristot. l.9 histor. cap.40, ἡ κήρινθος, Varroni erithace, Plinio cerinthus & sandaraca, Gazæ & Marcello cerago, Hermolao & Fuchsio vernigo. Compos. ex κηρὸς & ἄνθεμον. Vide Ἐριθάκη.

C. Λευκάνθεμον, ου, τό, Anthemidis species, vt tradit Diosc. l. 3, capite 154. Plinius etiam lib.22, cap.21, anthemidem ab aliquibus leucanthemum & leucanthemidem vocari scribit.

C

C. Μελάνθεμον, ου, τό, Plinius c.21, l.22, anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit.

C. Χρυσάνθεμον, ου, & Χρυσανθέμιον, ίου, τό, Herba est quæ alio nomine helichryson dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibusdam calendula, & cotula non fœtida, vel athemidis species coloris lutei esse putatur, vt annotatur in vulg. lex. De qua vide quæ scribat Diosc. lib.4, cap.57.58. Plin. l.21, c.6, & 25. ‖ Χρυσάνθεμον quoque Hesychio adiectiuū est, & significat aureū florē habēs.

D

Ἀνθέμιον, ου, τό, Herba quæ & gith, vt in vulg. l. annotatur. Hesych. est τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, ἢ γραμμὴ πῆς ἑλικοειδής ἐν κίονι, ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει. Bud. in suo lex. annotat in illo Ecclesiastico, capite vltimo, ἕως οὗ συντελέσῃ τὸ ἀνθέμιον τοῦ χρυσοῦ, Suidam interpretari τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, Olympiodorum autē εἰς ἀνάθεμα, τουτέστιν ἀνασηκὴν, Repositorium: Hieronymum verò Vittam.

Ἀνθεμις, ίδος, ἡ, pro ἄνθος capitur, sicut & ἄνθεμον. Suid. enim versum citat in quo ἀνθεμίδων exponit ἀνθῶν. Habet tamē ἀνθεμὶς formā dimin. ‖ Itē Ἀνθεμὶς, Anthemis, quæ ab aliquib⁹ argemona vocatur, vt tradūt vulg. lex. Plin. l.22, c.21, ab aliquibus leucāthemida, ab aliis leucanthemū, ab aliis eranthemū, quoniā vere floreat: ab aliis chamæmelum, quoniā odorē mali habeat: ab aliis melanthemū nominari scribit. Quem vide & in c.17. l.21. item Diosc. l.3, c.154. Orib. quoque in Collect. calliā & chrysocalliam appellari scribit.

E

Ἀνθεμόεις, εντος, ὁ, Floridus, Vernans. ἀνθηρός. Il. β, λειμὼν ἀνθεμόεις dicitur pratū floridū. Ab Eustathio exponitur θαλερὸς & ἀνθηρός. Hesiodus itidē γαῖαν ἀνθεμόεσσαν dixit. At verò λέξις ἀνθεμόεις, secundū gramm. aut Variegatus & veluti florū coloribus pictus: aut pro ἀναθηματικὸς, ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod quidē sit ἀνάθημα. Vide Eust.

F

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Floridus. Idē quod ἀνθεμόεις. Hesych. ἀνθεμώδη, ἄνθος ἔχοντα.

Ἀνθεμίζομαι, Fut. ίσομαι. vnde ἀνθεμίζεσθαι ex Æschylo citatur in vulg. lex. pro eo quod Liuius Deflorari dicit, & Græci τὸ ἄνθος ἀποδρέπεσθαι.

ΑΝΘΙΑΣ, ου, ὁ, Piscis quidā à floriditate dictus. alio nomine ἱερὸς ἰχθὺς, id est Sacer piscis, item αὐλωπίας. Citatur ex Aristotele lib.6. Anim. cap.17. Vide Athenæum.

G

ΑΝΘΡΗΣΚΑ, τά, Flores. & ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνήθοις, vt in vulg. lex. annotatur. Apud Etym. scribitur ἄνθρυσκα per υ, qui postquā dixit esse Flores, ab ἀναθρώσκειν deducit, additque, anisum quoque à Cretēsibus sic appellari. Hesych. autem, Ἀνθρίσκιον, (inquit) λάχανον ἔχον ἄνθος, ὡς ἄσθιον, ἢ τὸ ἄννητον.

ΑΝΘΥΛΛΙΣ, ίδος, ἡ, Herba quam salsolā vocat Ruellius, vt in vulg. lex. annotatur. De qua videGal.6. Simpl. Diosc. l.3, c.153. Plin. lib.21, c.29, anthylliō vocat, & anthyllida lib.26, cap. 8. ab aliis autem & anthycellion nominari scribit. Ἀνθύλλιον, ου, τό, idem, Plinio. Gorræus addit, ἀγρίνω à quibusdam dici, autore Dioscor. Ideo in quibusdam lex. Auricula muris exponitur.

A

ΑΝΘΕΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Mentum. (licet propriè ἀνθερεῶνα esse quod sub mento carnosum est, quidam cum Polluce scripserint, γένυν apud eum interpretantes Mentū) Sic autem dictum putatur ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quòd in eo barba efflorescat, seu quòd pilorum quasi flore vestiatur. Nam & Latini poetæ florem hac signif. dixerunt. Quo lubentius illi etymo acquiesco, reiciēns duo reliqua quæ ab Etym. afferuntur, quorum vnū est, διὰ τὸ δι' αὐτοῦ φορεῖν τὸ πνεῦμα, alterū, vt sit ἀνθερεὼν quasi ἐνθερεὼν, quia (inquit) κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς, id est dum imponitur ori cibus, κινεῖται ἐν τῷ καταπίνειν. Sed primam illam etymologiam particularius etiam (vt ita loquar) docet Eustathius, pag.141, vbi ἐκ τῆς ἀνθήσεως deductum esse tradit ἀνθερεὼν, mutato per systolen η in ε, & addito per pleonasmum altero ε. ac eiusdem esse formæ cum ἀκαιρεὼν, χαραδρεὼν. &c. Hom. Il. α, — καὶ λάβε γούνων Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα Λισσομένη προσέειπε Δία. Vbi obseruare possumus quod & a Plinio traditum est, mētum in supplicando attingere, moris fuisse antiquis. Idē Hom. Iliad. ε, Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρὴς, Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα. Vbi Eustathius annotat ἀνθερεῶνα esse apertè τὸν ὑπὸ τὸ γένειον τῆς γλώττης &c. apertius loquendo, τὸ τέλος τοῦ ὑπογενείου. Idem verò grammaticus in alium locum Iliad. γ, p 425, putat ἀνθερεῶνα & ἁπλῶς δέρην pro eodem poni. Suidas certè & Hesych. esse dicunt τὸν ὑπὸ τὸ γένειον τόπον. addit verò Suidas & λάρυγγα. Rufus Ephes. esse dicit τὸ ἄποξυ τῆς κάτω γνάθου. Cæterùm Euphorionem scribit Etymol. de muliere etiā dixisse ἀνθερεῶνα in hoc versu, Τέκνον μὴ σύ γε μηδὲν ὑπ' ἀνθερεῶνος ἀνύσῃς, sed reprehensum fuisse ab iis qui primi illius etymi autores essent, videlicet παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. Cælius Aurelianus Chron. lib.1, cap.4, Gutturis atque rumæ partes, quas ἀνθερεῶνας appellant. Idem alibi, Collum atque gutturis partem quam ἀνθερεῶνα vocant. ‖ Ἀνθερεὼν à Nonno ponitur pro ore, (pars pro toto) vbi scribit, — ἐπέτασε διηγρὸν ἀνθερεῶνα.

Ἀνθερεὼν, Herbæ etiam cuiusdam nomen, si Etymologistæ credimus.

ΑΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, Carbo. ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι apud Athenæum libro tertio. Apud eundem lib.8, οἱ ἐξ ἀνθράκων & οἱ ἀπὸ τηγάνου opponūtur. ἄνθρακες ἡμμένοι, Carbones accensi. i. prunæ. Interdū tamen ἄνθρακες sine adiectionē dicuntur prunæ.

Ἄνθραξ, Carbunculus, Gemma quædam. ἄνθρακος σφραγὶς, Eccles. cap.35.

Ἄνθραξ, Carbunculus, hulcus quoddam, siue exhulceratio similis iis quæ vsta sunt, vt Paulus Ægin. post Galenum docet, addens fieri sanguine in atræ bilis naturam conuersō, quum inferbuerit. ‖ Ἄνθραξ quoque Suidæ piscis genus est quod super carbones assatur. vide Ἀπανθρακίζομαι.

C. Ἀνθρακοπώλης, ου, Qui carbones vendit, Carbonarius. Pollux lib.7.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, Pruna, Ignis ex congestis carbonibus, vt scriptum est in vulg. lex. Græcol. sed sine autore. Suidas autem ἀνθρακίδας dicit esse pisces minutulos super carbonibus assari solitos. qui idē erunt quos & ἀπανθρακίδας ipse vocat, & Hesych. ἐπανθρακίδας.

Ἀνθρακιὰ, Carbonum strues, Carbonū congeries seu prunarum. Hom. Ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. lib.8, τῶν ἰχθύων τινὰ ἀποθερίζοντα σὺν ἀνθρακιᾷ. Apud Diosc. lib.5, ἀνθρακιὰν προσαμβάνειν.

Ἀνθρακιὰ, Carbonaria fornax. Theophr. in 5, τέμνουσι δὲ καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ ἄξια τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem, εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ τοιαῦτα ζητοῦσι. Gaza Carbonem vertit.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, Ater vt carbonarius, Titionarii faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ ἀσβόλου πλέως καὶ κατωπτημένος, Bud.

Ἀνθρακικὸς, ὁ καὶ ἡ, Carbonum nigrorem habens, Niger vt carbo, Colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις, Poeticum. vt ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonnū, Ignis ex carbonibus factus. q.d. Carboneus ignis.

Ἀνθρακώδης, Carbonem referens, Carbonis more ardens,

K.i.

vel rutilans.

Ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, Carbonarius. eadem forma qua dicitur κεραμεὺς pro laterario. Hinc Ἀνθρακεύω, Carbones conficio. Theophr. φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Discrimen inter φλογιστὰ & ἀνθρακευτὰ notat Arist. Meteor. 4. ‖ In vulg. lexicis exponitur etiam Titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τὸ, Carbûculus, Paruus carbo. Et vt apud Lat. sic & apud Græcos interdum Gēma per hoc nomen diminutiui forma positum significatur.

Ἀνθράκιον, Paruus caminus. Item μικρὸν πυρίδιον. Itē χυτρόπολιον, Hesych.

¶ Ἀνθρακόω, F. ώσω, In carbones redigo, In carbones conuerto, Torreo, Asso. Et Ἀνθρακοῦσθαι, pass. In carbones redigi. Sæpe etiā vsurpatur compos. Ἀπανθρακόω. vt apud Luc. pro Torreri seu Cōburi. In vulg. lex. pro eodem scribitur & ἀνθρακάω, sed vitiose, vt puto.

C. Ἀπανθρακόω, ῶ, Fut. ώσω, In carbones verto, seu redigo, Incendo, ita vt in carbones redigam. Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, pass. In carbones redigor. vt ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω. Verba sunt Xanthi fluuii apud Lucianum.

C. ΚΑΤανθρακόω, ῶ, Fut. ώσω, Idem. vnde κατηνθρακωμένος, quod ex Soph. citat B. in suo lex. Pro eodē in vulg. lex. habetur & Καταιθρακέω. Hes. addit, καταιθρακῶσαι esse etiam κατοπτῆσαι.

Ἀνθρακίζω, Idē quod ἀνθρακόω apud Aristoph. Apud eūdē ἀπανθρακίζω, eadem significat. vt βοῦν ἀπηνθράκισ' ὅλον, πλακοῦντας ὤπτα. Apud eundem ἀπανθρακίζομεν exponitur ἄνθρακας ζωπυροῦμεν, vel ὀπτὰ ἐσθίομεν.

Ἀνθρακίζειν apud Arethā in Apoc. Carbonis seu carbūculi speciē præ se ferēs aut colorē habēs, πήπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων. Eadem forma dicitur qua κρυσταλλίζω.

C. Ἀπανθρακίζω, Torreo, Asso. Attici (inquit Eustathius) pro ὀπτᾶν dicunt ἀπανθρακίζειν, vt etiam indicat comicus. Athen. lib. 7. τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον. Idem, φρύξας, ἑψήσας, κἀπανθρακίσας, ὀπτήσας, &c. Suid. ἀπανθρακίζειν dicit esse Comedere ἄνθρακας piscium genus quod assum editur: itē ὀπτᾶς ἐσθίειν, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν. HINC verbale Ἀπανθράκισμα, ατος, τὸ, Quicquid tostum est in prunis, teste Bud. ITEM Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, Piscis cui conuenit assatio, adeo vt quos Athen. dicit in illo priore loco τοὺς εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς, dicere quis possit vno verbo ἀπανθρακίδας. quos pisces Hesychius ἐπανθρακίδας quoque nominat. scribit enim, ἐπανθρακίδες τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Et in lex. Græcol. legitur Aristoph. ἐπανθρακίδας vocasse pisciculos in prunis assatos. ‖ Est verò & placentæ genus, secūdū eundē Hes. ἀπανθρακίδες (inquit) οἱ πρὸς ὄπτησιν ἐπιτήδειοι ἰχθύες. Item, ἀπανθρακὶς, πέμματος εἶδος. Athen. lib. 3. περὶ λαγάνς loquens, τοῦτο ἐλαφρόν τ' ἐστὶ καὶ ἄτροφον, καὶ μᾶλλον αὐτὸ ἐπὶ ἡ ἀπανθρακὶς καλουμένη. Et paulo pòst Diocles Carystius apud eum scribit, ἡ δ' ἀπανθρακὶς ἐστὶ τῶν λαγάνων ἁπαλωτέρα. ἔοικε δὲ καὶ αὐτὴ ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. Intellige autē αὐτὸς ὁ ἄρτος: nā ibi varia enumerat ἄρτου genera.

ἈΝΘΡΗΝΗ, Crabro, Vespa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Aristoph. Nubib. τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ, sed poetas abuti pro ape. Hes. ait esse genus apis.

C. Ἀνθρηνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Speciē habens ἀνθρήνης, Referēs crabronem seu vespam, quæ ἀνθρήνη dicitur. Theophr. hist. pl. l. 7, c. 12, ἐν δὲ τῷ ἀνθερίκῳ γίνεται σκώληξ ὃς εἰς δύο μεταβάλλει ζῷον ἄλλο ἀνθρηνοειδὲς εἶθ' ὅταν ὁ ἀνθέρικος αὐανθῇ, διεσθίων ἐκπέταται. Quæ sic vertit Gaza, Vermis in albuco gignitur qui in aliud animal volatile floridúmq; trāsfiguratur: quod, quū herba florere incipit, eroso statim operculo euolat. In qua interpretat. non dubiū est quin Gaza vulg. lectionē sequut⁹ sit, videlicet ἀνθινοειδὲς, pro ἀνθρηνοειδὲς. quā tamē verā esse lectionē nemo mihi (vt opinor) negauerit. Sed & aliud legisse idē Gaza ᵱ αὐανθῇ, alioqui non ita fuisse interpretaturus, videtur.

¶ Ἀνθρήνιον, ου, τὸ, Fauus vespæ quæ dicitur ἀνθρήνη. Suidas, Hesychius.

A ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Homo. Apud Platonē, in Cratylo ἐτυμολογεῖται vox hæc ἄνθρωπος, vt sit ὁ ἀναθρῶν ὄπωπας. Ab Etymologiste dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν. i. à sursum aspiciendo. Ad quam etymologiā pertinebit illud Ouidii, Pronaq; quū spectēt animātia cætera terras, Os homini sublime dedit, cælúmque videre. Iussit, & erectos ad sidera tollere vult⁹. Est & aliud ἔτυμον apud Theophrastum παρὰ τὸ διαθροεῖν τὴν ὄπα. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς apud Platonem in Minoe. Ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ

B ἀπράγμων, ἄλλως δ' οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demosth. aduersus Midiam, Latinè Homo probus, vel Vir probus. Inter ἄνθρωπον & ἄνδρα tale esse discrimen quale inter hominem & virum, docuimus in voce ἀνήρ. Æschines tamē ἄνθρωπον pro viro dixit, scribens, ἄνθρωπος δὲ γυνὴ, pro ἀνὴρ καὶ γυνή. Cicero ἄνθρωπον Hominis naturā aliquādo vertit. vt διαλυομένης δὲ τοῦ ἀνθρώπου, Quū hominis natura morte dissoluitur. Apud eundem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. Vide lex. Cic. Græcol. à me editum.

C Ἄνθρωπος, de muliere dictum. Demosth. περὶ τῆς Νεαίρ. de matrona loquens. ἀδημονούσης δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον.

C. Ἀνθρωποβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hominiuorus, seu Homiuorus, Homines vorās. Vnde ἀνθρωποβορέω, Homines voro.

C. Ἀνθρωπόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam humanam habens.

C. Ἀνθρωπογονία, Hominum generatio. quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. Dicitur autem ἀνθρωπογονία eadem forma qua θεογονία. Gregorius ἀνθρωπογονίαν dixit libri γενέσεως.

D C. Ἀνθρωποδαίμων, ονος, ὁ, ex Euripide citatur pro De⁹ ex homine factus. Suidas autem scribit ἀνθρωποδαίμονας fuisse dæmones qui humano induti corpore, atque sic & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint.

C. Ἀνθρωποδέσης, ου, ὁ, in vulg. lex. exponitur Captator seruorum, Plagiarius. quod vocabulū, si suspectū non videatur, propriè significabit eū qui hominē ligat: ex ἄνθρωπος & δέω. Sed tolerabilius ἀνθρωποδιστὴς, vt ἀνδραποδιστής.

C. Ἀνθρωπόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab homine morsus, apud Dioscoride, vt κυνόδηκτος à cane morsus. Dioscorides de iuglā-

E dibus loquēs, μετὰ δὲ κρομμύου πρὸς κυνόδηκτα καὶ ἀνθρωπόδηκτα ποιεῖ. i. Cōferūt ad ea quæ à cane vel homine morsa sunt. Exponitur tamen illic ad morsum caninum & humanum. Vide δάκνω.

C. Ἀνθρωποειδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, Humana specie præditus, Humanam formam habens. Apud Athenæum lib. 11, κόραι ἀνθρωποειδεῖς. Apud eundem ὦτος dicitur esse ἀνθρωποειδὴς τὴν μορφήν. Apud eundem lib. 8, dicuntur veteres τοῖς θεοῖς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι.

F Ἀνθρωποειδῶς, aduerbium, Humana specie, Secundum humanam formam. Exponitur etiam Humanè.

C. Ἀνθρωποθύω, Hominem vel homines sacrifico ἄνθρωπον θύω. VNDE ἀνθρωποθυσία apud Athanasiū Sacrificatio hominis vel hominum, Hominum immolatio. Plut. de Herodoto, Βούσιριν ἀπολύσας τῆς λεγομένης ἀνθρωποθυσίας καὶ ξενοκτονίας.

C. Ἀνθρωπόθυμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Hominis animum habens, ἀνθρώπου θυμὸν ἔχων. In vulg. lex. Græcol. exponitur Homini in furore similis. Vide θυμός.

G C. Ἀνθρωποκτόνος, Homicida, apud Euripidem. Vsurpatur verò & in prosa. HINC ἀνθρωποκτονέω, ῶ, Hominē vel homines interficio, Homines iugulo. Vtitur idem Euripides in Hecuba. Apud Gregorium Nanz. ἀνθρωποκτονεῖν τοῖς δαίμοσιν, Homines sacrificare. Vide κτείνω.

C. Ἀνθρωπολόγος, ου, ὁ, καὶ ἡ, De hominibus libenter verba faciens, apud Aristotelem in Ethic. Bud.

C. Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Humanam formam habēs, ἀνθρώπου μορφὴν ἔχων. Apud Strabonem ἀνθρωπόμορφος θεὸς, qui apud Athenæum ἀνθρωποειδής.

H Ἀνθρωπομορφόω, ῶ, Humanam formam tribuo, Efficio ἀνθρωπόμορφον. Fit enim ἀνθρωπομορφόω ex ἀνθρωπόμορφος. Compositū autē est ἀνθρωπόμορφος ex ἄνθρωπος & μορφή.

C. Ἀνθρωποπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanæ naturæ cōditioni obnoxi⁹. Ad verbū Humanis passionib⁹ siue affectionib⁹

A obnoxius. vt Hom. apud Eustath. deos fingit σωματώδεις καὶ ἀνθρωποπαθεῖς. id est, Patientes eadem quæ & homines. Est etiam ἀνθρωποπαθὴς, vt ait Bud. Humanitatis affectu præditus, vel Humano more affectus.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, Humanus affectus, Conditio humanæ naturæ affectionibus obnoxiæ. Vide Bud. in Comm.

Ἀνθρωποπαθῶς, Aduerb. Humano affectu. Hermogenes hunc citans versum, Ἦ ῥα καὶ ἀσκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς, ἣν παρακοίτιν, dictũ hoc esse ait ἀνθρωποπαθῶς & ποιητικῶς.

Ἀνθρωποπαθέω, θῶ, Humanum quippiam patior, Humano more afficior. Bud. in C.

B Ἀνθρωποποιὸς, οῦ, ὁ, Hominum factor seu fabricator, id est, humanarum formarum. Apud Lucianum ἐν Φιλοψευδεῖ ex statuariis alii sunt ἀνθρωποποιοὶ, qui homines fingunt, alii θεοποιοὶ, qui deos fingunt.

Ἀνθρωποποιΐα apud eundem, Hominum fabricatio, seu humanarum formarum.

Ἀνθρωποφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Homines comedẽs, Homines deuorans, Humana carne vescens. ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. ‖ Ἀνθρωποφάγοι peculiariter appellãtur populi quidam humana carne victitantes.

C Ἀνθρωποφαγία, ας, ἡ, Hominum deuoratio, Esus carnium humanarum.

Ἀνθρωποφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Humanam habens naturam, Ortũ humanum habens, vel ex hominibus. Herodotus ait Græcos existimasse deos esse ἀνθρωποφυεῖς, id est (vt Valla exponit) Ex hominibus esse ortos.

Compositum autem Ἀνθρωπάρεσκος non seruat ο, sicut præcedentia. Est autem ἀνθρωπάρεσκος, Hominibus placere studens, Hominum fauorem aucupans. Dicitur etiam ἄρεσκος citra compositionem, Gratiæ aucupator D & captator, Qui apud omnes gratiosus esse cupit. Paulus ad Corinth. 6, μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν, ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Χριστοῦ. Cyrillus, οἱ κενόδοξοι καὶ ὑπερήφανοι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας, ἡ, Studium placendi hominibus. Dicitur & ἀρέσκεια citra compositionem.

C. Ἀνθρωπόλεθρος, ου, ὁ, Hominum pernicies, Hominibus perniciem seu exitiũ afferens, Homicida. ὁ φονεὺς, Suid. Vide ὄλεθρος.

E C. Ἀνθρωπουργὸς & Ἀνθρωπουργία apud eccl. scriptores, idem quod ἀνθρωποποιὸς & ἀνθρωποποιΐα.

C. Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inhumanus, Immanis, Crudelis. vnde & verbum Ἀπανθρωπεύομαι, aduerbium ἀπανθρώπως, & nomẽ ἀπανθρωπία. Est autem ἀπανθρώπως, Inhumaniter, Citra vllã humanitatẽ, Crudeliter. ‖ Hesych. postquam ἀπάνθρωπος apud Soph. dixit significare Durus, Immisericors, addit quoque ἀνόητος, ἄφρων.

Ἀπανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, Crudelitas. Apud Lucianũ misanthropi γνωρίσματα enumerantur hæc, δυσκολία καὶ τραχύτης, καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία. Verbum autem ἀπανθρωπεύομαι, F Inhumanus sum, vel A consortio hominum abhorreo, μισανθρωπῶ. Hippocr. in epist. ad Philopœmenem, σιγηροί τε γὰρ ἐνίοτε καὶ μονήρεες καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσιν, ἀπανθρωπεύονταί τε, ξύμφυλον ὄψιν ἀλλοτρίαν ταύτην νομίζοντες. id est, Homines auersantur, Hominum consortiũ fugiunt. Pollux tamen ἀπάνθρωπος & ἀπανθρωπία & ἀπανθρώπως dicere permittit, at ἀπανθρωπεύεσθαι prohibet. ἀπανθρωπεύεσθαι γὰρ οὐκ ἐρεῖς, inquit. Est etiã Suidæ κακία, καὶ ὅταν τις μὴ κατ' ἄνθρωπον ποιῇ.

G Ἀπάνθρωπος, Carens hominibus, seu hominũ frequẽtia. vt ἀπάνθρωπος πόλις apud Pollucẽ, quæ & ὀλιγάνθρωπος. Luc. in Caucaso, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

C. Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, Homo ipse per se, Hominis idea. Arist. Eth. 1. αὐτὸ (inquit Suid.) ἔλεγον οἱ φιλόσοφοι, τὸ κυρίως λεγόμενον· καὶ τὴν ἰδέαν διὰ τοῦ Αὐτὸ ἐδήλουν, αὐτοάνθρωπος λέγοντες καὶ αὐτοδόξαστον, τὸ κυρίως καὶ μᾶλλον δοξαστόν.

C. Ἐνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, & Ἐνανθρωπίζω, F. ίσω, Inter homines versor & ago. Hoc συνανθρωπίζειν, (ait Bud. in C.) ἐνανθρωπεῖν etiã dicitur & ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc verbo H vtebantur veteres theologi de Christi inter homines conuersatione loquentes: pro quo Eus. etiã dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, vt ibidẽ annotat B. Gẽnadius, καὶ προσλαβόμενος σάρκα, ἐνηνθρώπησεν. HINC Ἐνανθρώπησις (vt in C. habet Bud.) apud Dionys. & Greg. quæ significat cõuersationẽ vitámque Domini nostri hominis inter ho

A mines: seu (vt annotat in suo lex.) Ærumnosa Dei inter homines apparitura, Dei incolatus, Deus per ora hominũ ærũnose traductus sub integumẽto & persona instar humanitatis: ἡ σάρκωσις τοῦ θεοῦ λόγου, Damasc. 74. 75.

C. Ἐξάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, apud Athenæũ de spasmo loquentẽ, Quæ ex homine ratione prædito insanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominũ numero tollat. VNDE ἐξανθρωπισθῆναι, à verbo ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliã quasi naturã verti, Ex hominũ numero eximi, Hominem esse desinere.

B Ἐξανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, In vulg. l. exponitur, Ad humanũ cultũ traduco. Plut. De Socr. dæm. θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, Qui mãsuetam reddidisset & plenam humanitatis philosophiam.

C. Ἡμιάνθρωπος, ου, ὁ, Semihomo. Luc. idem quod ἡμίανδρος.

C. Μισάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Osor hominum, Inhumanus. quo nomine Timõ dictus est, de quo Luc. dialogũ scripsit.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, Odium hominum, Inhumanitas.

Μισανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Odi homines, Alieno in homines a- C nimo sum. Bud. in C. scribit μισανθρωπεῖν esse id quod Hippocr. ἀπανθρωπεύεσθαι dicit. quibus oppositum est τὸ φιλανθρωπεύεσθαι.

C. Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, Paucitas raritásque hominũ. Thuc. lib. 3, τὰ πράγματά τε ἔφθειραν καὶ ἐς ὀλιγανθρωπίαν κατέστησαν. Idem significat quod ὀλιγανδρία.

C. Πολυάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multos homines habens, Frequens hominibus. Aristot. Pol. 7, ὅτι χαλεπὸν, ἴσως δ' ἀδύνατον, εὐνομεῖσθαι τὴν λίαν πολυάνθρωπον.

Πολυανθρωπία, ας, ἡ, Multitudo & frequentia hominũ. con- D trarium ei quod proximè præcessit ὀλιγανθρωπία.

C. Συνανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Cũ hominibus conuersor & consuesco. Plut. in Polit. præc. ἀλλ' ἴσως καὶ ὁμαλὸς ἐσθῆτι καὶ διαίτῃ καὶ τροφαῖς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικὸς, οἷα δὴ ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος. Quibus verbis (vt B. scribit in C.) significat hominem plebicolã & ad popularitatẽ se componentem. Συνανθρωπεύω & συνανθρωπίζω quæ idẽ cum hoc significãt, vide in Ἀνθρωπεύω & Ἀνθρωπίζω.

C. Ὑπεράνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est supra hominem, Qui hu- E manam conditionem excedit. A Bud. exponitur Humanum fastigium excedens: dicitque accipi interdũ pro ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον φρονεῖν.

C. Φιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans hominum, Studiosus hominũ, Humanus. Syn. epist. 14, πεπείσμεθα ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γενέσθαι φιλάνθρωπος. Herodian. l. 4, χρηστός τε ὢν καὶ φιλάνθρωπος τοῖς συνοῦσι. Hinc compar. φιλανθρωπότερος apud Theoph. in Ep. & φιλανθρωπότατος apud Dem. Res quoque ea quæ humaniter & beneuolè præstatur, φιλάνθρωπος dicitur, vt apud Dem. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας. F & φιλάνθρωπα λέγειν, apud eũdẽ. ‖ Est etiã herbæ nomen apud Diosc. l. 3, c. 104, & apud Plin. l. 27, c. 5 (quæ alio nomine aparine vocatur) inde dicta quod hirsuta quũ sit, vestibus hominũ adhæresc at: vt tradit idẽ Plin. lib. 24. c. 19.

C. 2. Ἀφιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humanitati non studens, Inhumanus. VNDE Ἀφιλανθρωπία, ας, ἡ, Inhumanitas, & Ἀφιλανθρώπως aduerb. Inhumaniter.

Φιλανθρωπία, ας, ἡ, Amor hominum, Humanitas, & (vt Gell. interpr. l. 13, c. 15) Dexteritas quædam beneuolẽtiáq; erga omnes homines promiscua. Philo l. 3 De vita M. τὰς δὲ χάριτος καὶ φιλανθρωπίας οὐ γέρως ἠξίωσεν. Itẽ l. 1, τοῦτο μὲν διὰ τὴν G σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν.

Φιλανθρωπινία, ας, ἡ, idẽ quod φιλανθρωπία, vt citatur in vulg. lex. ex schol. Hom. Il. π.

Φιλανθρώπως, aduerb. Humaniter. Plutar. Symp. sept. sap. εἴπερ οὖν οὕτως ἔχουσιν οἰκείως καὶ φιλανθρώπως πρὸς τοὺς ἀποθανόντας. Macc. l. 2, c. 9, ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως παρακολουθοῦντα τῇ ἐμῇ προαιρέσει.

Φιλανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, Humanus sũ, Humanũme præbeo. Pol. l. 1, οἷς ἐὰν μὲν συγγνώμην τινὰ προσάγῃς καὶ φιλανθρωπίαν, ἐπιβουλὴν καὶ παραλογισμὸν ἡγούμενοι, ἀπιστότεροι καὶ δυσμενέστεροι γίνονται H πρὸς τοὺς φιλανθρωποῦντας. Actiuã etiã signif. habet, & personæ accus. admittit, vt apud eũdẽ Pol. l. 3, καὶ τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας ἐπολιόρκει τῶν παραλίαν οἰκούντων, τοὺς δὲ προσδεχομένους ἐφιλανθρώπει, Humanũ se gerebat erga, Humaniter tractabat.

Φιλανθρωπεύομαι, F. εύσομαι. Idẽ. Gregorius de Constantino

magno qui Iulianum educauerat, καὶ τοῦτο μόνον τῶν ἁπάντων οὐ καλῶς φιλανθρωπεύσατο. Hinc participiũ φιλανθρωπευόμενος apud Dem. περὶ παραπρεσβ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτούς, In comitatẽ benignitatémq; cõpositus, vt B. in C. interpr. VNDE φιλανθρώπευμα, ατος, τὸ, Liberale facin⁹ & benignitatis plenũ, vt ibidẽ B. exponit. Pl. in Demet. Ἔχαιρε δὲ νικήσας, οὐχ οἷς ἕξειν ἀλλ' οἷς ἀποδώσειν ἔμελλε. καὶ τῆς νίκης οὐ τὸ πλοῦτον οὕτως, οὐδὲ τὴν δόξαν, ὡς τὴν διάλυσιν τοῦ φιλανθρωπεύματος ἐκείνου, καὶ τὴν χάριν, ἠγάπησε. Idẽ in l. Vtra anim. prud. ἀπομιμησάμενοι τὸ πρὸς τὸν ἡμίονον φιλανθρώπευμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων.

¶ Ἀνθρωπότης, Humana natura, Humanæ naturæ conditio, pro quo à theologis Latinis vsurpatur Humanitas. Vt in hoc loco, Τίς δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, ἣν δι' ἡμᾶς ὑπέστη, αἰτία; Apud Gẽnadium ἀνθρωπότης & ἀνθρωπεία φύσις pro eodem, vbi scribit, οὐ γὰρ ἔλαβεν ἡ ἀνθρωπότης τοῦ Χριστοῦ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ λόγου προσέλαβε τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν.

¶ Ἀνθρώπειος, ου, ὁ, Humanus, Ad homines pertinens, Ad humanum genus pertinens: vt Ἀνθρώπειον αἷμα apud Athenæum lib. 13, Humanus sanguis. Ἀνθρώπεια πράγματα apud Pl. in Apol. Res humanæ. Ἀνθρώπειον γένος, apud Luc. Hominũ genus vel Humanũ genus. ‖ Ἀνθρωπεία τέχνη apud Thuc. Ars humana. Apud eũdẽ Thuc. schol. exponit ἀνθρώπεια Humanæ naturæ conuenientia, l. 7, καὶ ἀνθρώπεια δράσαντες ἀνεκτὰ ἔπαθον. Citatur ex eodem ἀνθρώπειον pro humano ingenio. Itẽ ex Herod. κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, pro Quãtus est hominũ captus. Sed videndũ est ne fortè accipiendũ sit vt apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον pro, Vt sunt res humanæ. Reperitur etiã interdũ τὰ ἀνθρώπεια, pro τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, Res humanæ. vt apud Xenoph.

Ἀνθρωπείως, Humano more, Hominũ more. Vel, Vt homines decet, Humanitus. Ἀνθρωπείως φράζειν apud Aristoph. Thuc. l. 5, οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώζεσθαι. Vbi schol. exponit κατὰ τὸ ὀφειλόμενον τῇ ἀνθρωπείῳ φύσει.

Ἀνθρωπήϊος Ionicè pro ἀνθρώπειος, Humanus. Vnde ἀνθρωπηΐη apud Herod. sine adiectione. Pellis hominis, vel Coriũ hominis (vt Plaut. dixit, Meus herus elephanti corio cõtectus nõ suo est) Locus Herod. est in Terps. σφάξας ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην: sed hoc in loco Eust. legit ἀνθρωπηΐην. secũdũ quẽ ἀνθρωπεῖν erit pellis hominis, subaudiẽdo δορά: eodẽ modo quo dicitur αἰγέη, λεοντέη, λυκέη, hircina, leonina, lupina. sub. pellis. κατ' ἔλλειψιν τοῦ δορά, inquit ille. Dicitur verò & per contractionem, ἀνθρωπῆ, sicut illa τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ.

¶ Ἀνθρώπινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humanus, Ad homines pertinens. idẽ quod ἀνθρώπειος. Apud Plat. ἀνθρώπινον γένος, idem quod ἀνθρώπειον γένος. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Apud Plat. rursum ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiã interdũ ἀνθρωπίνη in fœm. gen. Ἀνθρωπίνη σοφία apud Xen. Pædiæ 1, ἀνθρωπίνη φύσις apud Plat. Humana natura. A Cic. etiã exponitur Humani generis natura, & φύσιν ἀνθρωπίνην ἔχειν, Hominẽ esse. ‖ Dicitur etiã ἀνθρώπινον, Humanæ naturæ conueniens, Quod est secundum conditionẽ humanæ naturæ apud Xen. Pæd. 5, ἀνθρώπινον μὲν τὸ γιγνώμενόν πάθος. Et apud Plut. in Cor. ἐν δ' ἀνθρωπίνῳ πάθει γεγενώς. Apud eundẽ Xen. Pæd. 3, ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. i, Ab humana natura non aliena.

Inuenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro eo quod est Conditio humanæ naturæ, vel, Res humanæ. Plato in epist. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. i. Res enim humanæ non valde sunt stabiles. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Vt sunt res humanæ, vel Vt fert humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρωπινώτατος superl. gradu vsurpatur à Strab. lib. 15, pro ἀνθρωπινώτατος. Appellat enim simiam animal ἀνθρωπινώτατον, quasi Humanæ naturæ maximè particeps. vel, Ad humanum ingenium proximè accedens.

Ἀνθρωπίνως, aduerb. Humanitus, Hominum more, Vt fert humanæ naturæ conditio. Apud Athen. l. 9, dicit comicus qdã, ἀνθρωπίνως λαλεῖν, pro Humano more loq, quod Aristoph. dicit ἀνθρωπείως φράζειν. ‖ Videtur etiã interdũ accipi ἀνθρωπίνως pro φιλανθρώπως. i. Humanè Vt decet humanã naturã. Dem. in Arist. ἀνθρωπίνως ἐπικουφίζουσ τὰς συμφοράς. Ibidẽ, νόμος ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κείμενος. Vbi ἀνθρωπίνως à quibusdam exponitur Clementer.

¶ Ἀνθρωπικός, οῦ, ὁ, Idem quod ἀνθρώπινος siue ἀνθρώπειος. Aristot. Ret. 1, καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἀνθρωπικάς. Plut in Con-

A sol. ἀλλὰ μεταβάλλειν ἐπὶ τὸ κρεῖσσον καὶ ἀνθρωπικώτερον πειρωμένοις. Greg. Nanz. ἀνθρωπικωτέρας φωνὰς dicit ad naturam humanam magis accedentes.

Ἀνθρωπικῶς, aduerbiũ, Idẽ quod ἀνθρωπείως vel ἀνθρωπίνως, More hominũ. Luc. in Zeuxide, καὶ βρέφει ἀνθρωπικῶς.

¶ Ἀνθρωπέη, ης, ἡ, Humana pellis, subintellecto nomine substãtiuo δορά: vt & in λεοντέη, ἀλωπεκέη, κυνέη. quæ tamen & per cõtractionem dicũtur λεοντῆ, ἀλωπεκῆ. vt & Pollux lib. 2, ἀνθρωπῆ. Herodot. Varinus pro eadem ἀνθρωπίνη quoq; apud Herodotũ legi, scribit: in quo idem substant. δορὰ subintelligendũ erit. Vide suprà Ἀνθρωπήϊος.

B ¶ Ἀνθρώπιον, diminutiuũ, Homuncio, Homunculus, Homulus. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος ἀνθρώπιόν ἐστιν οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Dem. Pro corona. Apud Xenophontem τὰ πονηρὰ ἀνθρώπια. Idem significat Ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, & Ἀνθρωπίσκος, ὁ. Apud Aristophanem in Plutõ ἀνθρωπαρίῳ κακοδαίμονι.

Ἀνθρωπεύομαι, More hominum ago, Ea quæ sunt hominis vsurpo, vt Bud. exponit apud Aristotelẽ Ethic. 10. Quidã verò interpretãtur Ex natura humana ago. Vel Ea ago quæ ad hominẽ spectãt. Nõnulli etiã, Humanè ago.

C C. Συνανθρωπεύω, F. εύσω, & Συνανθρωπεύομαι, F. εύσομαι, Cũ hominibus consuesco & couersor. Theophr. 3 de Plãt. καὶ τὰ μὲν, ἄγρια· τὰ δ', ἥμερα, ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθασσείαν. Theologi quoque quum Christi hominis aut angelorum cum hominibus conuersationem declarare volunt, hoc verbo vtuntur, sicut & eo quod paulo antè præcessit, ἐνανθρωπῆσαι. Synes. κατ' Ἀνδρονίκου, καὶ εἰ δυνατὸν ἦν ἀγγέλῳ πλεῖν ἢ τριάκοντα ἐνιαυτοὺς συνανθρωπεύσαντα, μηδὲν ἀπολαῦσαι τῆς ὕλης κακὸν

D εἰς προσπάθειαν, τί δεῖ καταβιῶναι τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ; Συνανθρωπίζω & συνανθρωπέω huic synonyma sunt: quorũ alterũ vide in ἀνθρωπίζω, alterũ in ordine suo post πολυάνθρωπ.

¶ Ἀνθρωπίζω, Homines imitor, Humano vel hominũ more ago, aut Humano ingenio præditus sum. Suid. exponit τὰ τῶν ἀνθρώπων φρονῶ. ‖ Archytas in epistola sua ad Dionysium ἀνθρωπίζειν dicit pro Humaniter agere, Humanũ se præbere, Humanitatis officia exhibere.

Ἀνθρωπίζομαι apud Theologos Græcos, Homo fio: vt apud Gregoriũ & Damascenũ Christus dicitur ἀνθρωπισθείς. i. Homo factus. ἐνανθρωπῆν pro eodẽ de Christo iti-

E dẽ, sæpe dicunt. ‖ At Ἐξανθρωπίζομαι significat Homo esse desino, vel in hominum numero esse, Ex hominibus abo.

Ἀνθρωπισμός, οῦ, ὁ, Humanitas, i. Humani & cõpositi mores, nõ efferi: vt in illo dicto Aristippi, οἱ μὲν γὰρ ἐπαιτοῦντες, τῶν χρημάτων, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμοῦ δέονται. Bud. in Lex. Idẽ in Cõmẽt. rus, Quòd si literarum elegantia & ea quæ humanitas à moribus excolendis dicta est, καὶ ἡ κατ' ἀνθρωπισμὸν παιδεία, tam aduersa veritati sunt atque sapientiæ, vt &c.

F C. Ἐνανθρωπίζω, vide in Ἐνανθρωπέω.

C. Συνανθρωπίζω, F. ίσω, Cum hominibus versor, Idẽ quod συνανθρωπεύω & συνανθρωπέω. Athen. de canib⁹ loquẽs, τό, τε συνανθρωπίζον ζῷον καὶ οἰκουρόν.

¶ Ἀνθρωπεῦσθαι, verbũ fictitiũ apud Plut. in hoc ad Colotẽ. loco, εἶτα κωμῳδῶν, Οὗτοί, φησίν, ἄνθρωπον εἶναι καὶ ἵππον καὶ τοῖχον οὐ λέγουσιν, αὐτοὺς δὲ τοιχοῦσθαι καὶ ἱππεῦσθαι καὶ ἀνθρωπεῦσθαι.

ἈΝΙ'Α, ας, ἡ, Mœror, Tristitia. Secundũ Etymolog. ab ἰῶ quod est Sano, fit ἴα: & præfixo α priuatiuo

G interiectóq; ν, ἀνία. Ideóq; ι producitur in hoc nomine. Ponit & alias duas etymol. quarũ posteriorẽ videtur ex Platonis Cratylo sumpsisse. Hom. — αἴθυσε πόνου καὶ ἀνίης. Et Od. μ. Σκύλλην δ' οὐκέτι μυθόμην ἄπρηκτον ἀνίην. Soph. Ὅσας ἀνίας μή καταστείρας φθίνῃς.

C. Ἀνάνιος ET Δυσάνιος. Est ἀνάνιος, seu ἀνήνιος, Nõ habẽs ἀνίαν, i. mœrorẽ, seu tristitiã, Mœrore carẽs. Sed ab Hes. (vt & ab Etym.) exponitur etiã ἀβλαβής, i. Innocu⁹, Innoxi⁹. Quã signif. ex cõsequenti puto sumi. nã quod est innocuũ tristitiã nõ affert. Sed ponitur ab vtroque & tertia signif. cuius ratio nõ facilè reddi possit. volũt enim ἀνάνιον dici etiã Superbum. AT Δυσάνιος, qui & Δυσανίης, is dicitur qui mœrorem leui de causa concipit. vel (vt inquit Gal.) Cui res paruæ tristitiã afferũt, vel magnæ vehementiorẽ aut diuturniorem quàm aliis hominib⁹. Vtitur Hippocrates Antiphõ, teste Suida, apud quẽ mẽdosè

legitur δυςάνιοος. Ab Aristot. in Physiogn. δυςανίης oppo- A
nitur τῷ εὐθύμῳ. Itidem verò Gal. δυςανίοις & εὔθυμον op-
ponit, scribens, δυςανίοις τε γὰρ οὖσι συνέβη ἐνίοτε τὴν ἡμέραν
ἡδέως διαγαγεῖν, καὶ τοὐναντίον εὔθυμον λυπηθῆναι. Exponi-
tur δυςάνιος & Anxius. ET Δυςανιάω in vulg. lex. An-
xium reddo, Sum mœstus. sed sine autore.

Δυςήνιος apud Gal. in exposit. vocab. Hippocr. contra-
ria signif. ὁ μὴ εὐκόλως ἀνιώμενος. sed abundare existimo
particulam μή. Apud Erotianum certè δυςήνιος expo-
sitionem habet cum ea conuenientem quam τῷ δυςά-
νιος dedi: nisi quòd in genitiuo ponitur. Scribit enim, B
δυςηνίου, δυςθύμως καὶ δυςκόλως τὰς ἀνίας φερούσης. quod φε-
ρούσης mendosè positum puto pro φέρουσα, aut φέρων. ne-
que enim posse videtur δυςήνιος esse genitiuus.

Ἀνιαρὸς, οῦ, ὁ, Mœrorē afferens, Tristis, Mœstus. Itē, Ἀνιαρὸς
τοῖς ἐχθροῖς apud Aristophanem, Hostibus grauis & mo-
lestiam afferens. Xen. Pæd. 1, ἀνιαρὸς δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν
φωραθῇ διήγου. Apud eundem Pæd. 8, ἡδὺ & ἀνιαρὸν oppo-
nuntur. Apud Dem. Pro corona, τὰ ἀνιαρὰ sine adiectio-
ne, res aduersæ, ὅτι τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως
ἔχει τοῖς ἄλλοις. C

Ἀνιηρὸς pro ἀνιαρὸς apud Herodotum & poetas. vt πτω-
χοὶ ἀνιηροὶ, Od. ρ. Herodot. ὅσα δὲ σχέτλια καὶ ἀνιηρά. HINC
comparat. ἀνιηρέστερος.

Ἀνιαρῶς, Aduerbium, Mœstè, Acerbè, Cum mœrore. Apud
Xen. ἀνιαρῶς ζῆν, Vitā acerbā ducere, Insuauiter viuere.

Ἀνιγρὸς, idem quod ἀνιαρὸς, & ex eo factum per syncopen,
deinde per pleonasmū literæ γ, si Etym. credimus. Sed
pro pernicioso potius accipitur. Vtitur Nicander.

Ἀνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Molestus, Iniucundus, ἀνιαρός. Theophr.

¶ Ἀνιάω, ῶ, Molestia afficio, Mœrore afficio, Contristo, Tri- D
stitiam affero. Xen. Pæd. 1, καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀ-
νιᾶν. Pyth. in Carm. aur. Ἀλλὰ τὰ δ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέ-
πειτ' ἀνιήσῃ. Apud Aristoph. παῦρα ἀνιάσας.

Ἀ[illegible]ν item [illegible] Lædere & dolorem inferre corpori,
Gal. vt ait Bud.

Ἀνιάομαι, ῶμαι, pass. Mœrore afficior, Contristor, Do-
leo. Xen. διὰ ταύτην ἀνιᾶσθε. Et Pæd. 8, cū part. δαπανῶντα
ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι, pro τῷ δαπανᾶν, vel τῇ δαπάνῃ. Apud Hom.
Od. ο, cū dat. -οὐ γάρ τις τοι ἀνιᾶται παρεόντι, Nemo offendi-
tur te præsente. i. tua præsentia, Nemo contristatur ob E
tuam præsentiam. Sic dicitur ἀνιῶμαι τῷ πράγματι, Gra-
uiter rem fero, Res est mihi dolori.

C. Ὑπανιάω, Dolere facio, Dolore afficio. Et Ὑπανιῶμαι, Do-
leo, Indoleo. Aristoph. Neb. ἔμπεσεν ὑπανιῶντο τῇ νουμηνίᾳ.

¶ Ἀνιάζω, Idem quod ἀνιῶ, Od. τ, -τοῦτο ἀνιάζῃ. Capitur
& pro pass. ἀνιᾶσθαι, vt θυμῷ ἀνιάζων, Il. φ, & Od. χ. Itē Od.
δ, ἀνιάζουσιν ἑταῖροι.

ἌΝΤΑ, aduerb. poeticum, Coràm, Palàm, Ante o-
culos, In conspectu. Item, Apertè, Manife-
stè. Ἄντα ἰδὼν, Il. ρ & χ. Item Il. ω, -θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. vbi F
ἄντα accipio eodem modo quo ἄντην apud eundē poe-
tam, in hoc ipso loquēdi genere, vt Od. β, -θεῷ ἐναλίγκιος
ἄντην. Et Od. γ, -ὁμοιωθήμεναι ἄντην. Sic autem ἄντην Eu-
stathius exponit ἄντικρυς & αὐτόχρημα. Dicitur autē etiā
ἐς ἄντα ἰδὼν. vt Od. ο.

Ἄντα cum casu, videlicet cum genitiuo, Antè, ἔμ-
προσθεν. vt Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. id est
Ante genas, vel Eregione genarum. Dicitur etiam ἄντα
τινὸς εἶναι, vel στῆναι, Esse ex aduerso alicui, pro Esse ex aduer-
sa parte, Stare ex aduerso, Stare contrà, Esse aduersus a- G
liquem, Aduersari alicui. Il. ρ, Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτο-
ρος οὐκ ἐτάλασσας Στήμεναι ἄντα. Il. π, Ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ ἀ-
μυνόμενος. Il. θ, Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι,
id est, Audebis aduersus Iouem hastam attollere. Eusta-
thius ἄντα ἵστασθαι ait esse διάλυσιν τοῦ ἀνθίστασθαι. ET cō-
pos. Ἐσάντα, quod & Ἐς ἄντα diuisim scriptum inuenitur,
pro simplici ἄντα. vt Iliad. ρ, Ἔγνω ἐσάντα ἰδὼν, & Odyss.
π, Γνοίη ἐσάντα ἰδών. EST aliud compositum
Ἔναντα, quod Hes. exponit φανερῶς, id est Manifestè.

Ἄντην etiam pro ἄντα vsurpatur, vt in locis modò cita- H
tis ex Homero. Apud eundem Iliad. σ, -δήξω μάλ' ἄν-
την Στήσομαι. Et Iliad. τ, -οὐδέ τις ἔτλη Ἄντην εἰσιδέειν. Eu-
stathius autem ἄντην εἰσιδέειν ait esse idem quod ἀντω-
πῆσαι apud Homeri posteros. Idem vult ex ἄντην fieri
ἄντα, sicut ex κρύβδην fit κρύβδα. Sed legitur apud Etymo-

A logisten esse ἄντω barytonum, ex quo mutato in circū-
flexum ἀντῶ fiat ἄντην, & ex ἄντην deinde ἀντίος. Apud
eundem habetur ἄντα fieri per syncopen ex ἀντία, sicut
ὦκα ex ὠκέα & σάφα ex σαφέα: aut certè ἄντα ex ἀντῶ, sic-
ut σῖγα ex σιγῶ. vnde priúsne sit ἄντα an ἄντην, incertum
manet. Ad ἀντίος autem quod attinet, à præpositio-
ne ἀντὶ Eustathius deducit. Ego autem non video quid
obstet quin ex ἄντα deducamus ἀντάω, ex quo fiat bary-
tonum ἄντω, vnde sit ἄντην, nisi quis malit ex ἄντα for-
mare. Ex ἄντην autem videndū est an esse possit ἀντίος,
B quod ex se formet ἀντιάω, sicut ἄντα format ἀντάω.

Ἄντον E contrario in vulg. lex.

C. Ἀνάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἄναντες, Accliuis, Arduus, Sur-
sum tendens. vt ἀνάντης ὁδὸς, quod in vulgatis lexicis ci-
tatur ex Platone: & ἀνάντη ξύλα, τὰ ἄνω φερόμενα, apud Va-
rinum. Sic ἄναντες in neutro genere & veluti substan-
tiuè positum: vt περιελθὼν ἀνάντη πολλὰ, & πρὸς ἄναντες
ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. quæ duo exempla apud vulga-
tos lexicogr. reperiuntur. Annotat Suidas, quicquid
sit ἄναντες, id etiam esse πρόσαντες, at non viceuersa. id e-
C nim quod πρόσαντες sit, abruptum esse & inaccessum,
quódque non recipiat eum qui ascendere cupiat: con-
trarium verò huic esse κάταντες. Hinc metapho-
ricè, quum ea quæ accliuia sunt & in arduū tendunt,
accessum habeant difficilē, eidē Suidæ significat δύσβα-
τον, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς, quódq; opposita habeat ῥᾶστα, ἡ-
δέα, τερπνά. Hesychio est etiā ὑψηλὸς ἄνισος. Cæterùm de
ductione huius cōpositi & sequētiū nō ponūt grāmat.
Sed ab ἄντα seu ἄντην deriuata esse vidētur (licet ab illis si-
gnif. recedāt) vel ab Ἀντάω, quod ex ἄντα factū esse puto.

D C. Ἐπάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, Accliuis, Suid. interpretatur ὑψηλὸς, in
hoc Thuc. loco, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ
λόφου ἐπάντους ὄντος (δίικνοῦντο γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν) οὐ δυνάμενοι
βιάσασθαι, ἀνεχώρουν.

C. Καταντής, εος, ὁ καὶ ἡ, Decliuis, Procliuis, Deorsum vergēs:
oppositum τῷ ἀνάντης & προσάντης, vt Suid. testatur. vt κα-
ταντῆ ὁδὸν apud Aristoph. & κάταντες, Eregione, sicut ex-
ponitur in vulg. lex. apud Hes. autē ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. Xen.
Hellen. 3, καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάταντες.
Itē metaph. Pronus, Facilis, Vel κατὰ κρημνὸν, apud eūdē
E Hesychium.

C. Παράντης, εος, ὁ καὶ ἡ, Accliuis pariter & decliuis, Obli-
quus, vt habent vulg. lex. Vide Πάραντα paulo pòst.

C. Προσάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arduus, Aduersus, Præruptus. Suid. e-
nim intepr. ἀπότομον καὶ μὴ παρῆκον μηδὲ ἀποδεχόμενον τὸν ἀνα-
βῆναι βουλόμενον. vt πρόσαντες χωρίον. Metaph. etiā à locis
difficilibus transfertur ad personas, res aut verba. quāob-
rē Suid. δυσχερὲς καὶ ἐναντίον interpr. & Hes. σκληρὸν, ἐχθρὸν,
ἀηδές. in quē sēsum in vulg. lex citatur ex Xen. in Apol.
Socr. οὐκ ἦν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης: itē λόγος προσάν-
F της: itē πρόσαντες ex Eur. Oreste. VNDE aduerb. προσάν-
τως, Asperè, Hostiliter, Infestè. vt apud Suid. μήτε ἀκαίρως
παρακαλεῖν μήτε προσάντως. Sic apud Diod. προσάντως λέγειν.

C. Ἄναντα, τὰ, poet. pro ἀνάντη, Accliuia, Ardua, Alta. Suid.
etiā δυσχερῆ interpr. & Hes. τὰ μὴ βεβρεγμένα. apud Soph.
verò in Inacho, τὰ μὴ κεκολλημένα, περὶ τὸ αἰνεῖν ὅ ἐστι κατα-
κόπτοντα πήσσειν.

C. Κάταντα, τὰ, itidē poeticè, κατωφερῆ, Suid. & pro καταντῆ,
à καταντής. Κάταντα, aduerb. Sursum deorsum, ἄναντα κά-
ταντα. Luc. σὺ δὲ ἄθλιος τὰ μὲν περιδραμὼν, τὰ δὲ βαδίζων ἄναντα
G πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιῆλθον ἱδρῶκας
καὶ πνευστιᾷς, id est, Sursum deorsum cursitans, vt Terent.
Bud. Sic apud Hom. Il. ψ, Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντα
τέ δόχμιά τ' ἦλθον.

C. Πάραντα τὰ, poeticè & ipsū pro παράντη, & (vt Hes. ex-
ponit) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρὺ, οἷς πλάγια καὶ παρατετραμμένα τῆς
εὐθείας ὁδοῦ.

Ἀνταῖος, ου, ὁ, Aduersus, Itē Aduersarius, Cōtrarius, Infestus,
Hostis. Citatur ex Eur. ἀνταία πληγὴ pro Aduersū vulnus. &
ex Apol. Rhod. ἀνταίη δαίμων. Vide Hes. Ab ἄντα vel ἄντην.

H ἈΝΤΑ'Ω, τῶ, Occurro, Obuius fio, Obuiā eo, In occur-
sum eo. pro quo in prosa vsurpantur po-
tius composita συναντῶ vel ἀπαντῶ. Sophocles, Μή σοι
γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι, id est Tibi obuius fa-
ctus. Homerus autem genitiuo iungebat. vt Iliad.
π, Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Apud eundem exponitur

A τυχεῖν, id est Consequi, Nancisci: iunctum itidem genitiuo: Od. γ, Τοὺς δ' ἐν καὶ δαίτης λώπτατε δεῦρο μολόντες. Item Od. ρ, Ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως λώτησας ὀπωπῆς. pro ἔτυχες ὀπωπῆς. & ἔτυχες ὀπωπῆς per periphrasin pro εἶδες, Vidisti. Sic & apud Herodotum λώτησας pro ἔτυχες, vbi scribit λώτησας ξενίων μεγάλων. At verò in malam partem apud eundem, ἀποικτίζετο τῶν ὑπὸ Κύρου λώτησε. vbi αὐτᾶν exponitur Perferre: sed verterim potius Nancisci. nam Latini non solùm bonum sed & malum nancisci dicunt.

Ἀντιάομαι, ῶμαι, pass. voce apud Hesych. idem.

B Ἄντησις, εως, ἡ, (ab ἀντάω, non ἄντω, vt modò docui) Occursus, Obuiam itio. ‖ Item ἀντήσεις, Supplicationes, Supplices preces. λιτανεῖαι, ἱκετεῖαι, Hesych.

Ἄντησις etiam legitur, cum pleonasmo literæ τ, in hoc versu quem Etymologistes citat, Ἡ δὲ κατ' ἄντησιν θεμένη περὶ καλὰ δίφρον.

C. Δυσάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius malus seu sinister est occursus, Cui occurrere malum est & periculosum. Vel, Cui occurrere difficile est. vt δυσάντητον θέαμα apud Lucianum. ET Δυσάντης (vel Δυσαντής, vt alii scribunt) pro eodem apud poetas. vt Opp. De venat. lib. 3, Φράζεο δὴ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, id est Sinistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno. Δυσάντη, δυσπρόσοπον, Hesych.

C. Εὐάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, contrarium proximè præcedenti Δυσάντητος. Hesych. quoque interpretatur καλῶς ὑπαντῶν, & vulg. lex. Obuius, Expositus, Propitius. Suidas nomē etiam proprium esse scribit. Etymologistes annotat esse & Rheæ epitheton, pro δυσάντητος per εὐφημισμόν.

Ἀντήδην, Aduerb. Suppliciter. ἱκετευτικῶς, Hesychius. Fortasse autem & alteram significationem sequendo verbi ἀντᾶν, potest accipi aliquado pro Per occursum, vel In occursu, siue Occurrendo.

C. ἈΠαντάω, τῶ, (fut. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι, apud Thuc. & Xen.) Venio obuiam, Obuiā procedo, Occurro. Dicitur ἀπαντῶ τοι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Thucyd. lib. 2, ἐπειδὴ οὐ αὐτοῖς ἐς Ἐλευσῖνα καὶ τὸ Θριάσιον οὐκ ἀπήντησαν. Et 3, καὶ ἔδει αὐτοὺς πανστρατιᾷ ἀπαντῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὴν μεσόγειον. Ibidem, ἀπὸ σημείου ἐς τὸ αὐτὸ κατὰ γῆν ἀπαντῶν. Dicūtur & οἱ ἀπαντῶντες sine adiectione, Obuii, Qui occurrūt. vt apud Lucianum in Nigrino, θλίβουσι τοῖς οἰκέταις καὶ στενοχωροῦσι τοὺς ἀπαντῶντας. ‖ Ἀπαντῶ exponitur etiam Me confero, Me offero, Præsto sum, cū εἰς vel πρὸς varia accusatiuorum genera habentibus. Aristoteles Ethichōn 9, καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre & offerre, Bud. interpr. qui etiam antequam locum illum proferret, dixerat ἀπαντᾶν esse officii gratia obuiā ire, vel deducere & comitari. Quibus Budæi verbis addi potest quod nonnulli annotarunt, ἀπαντῶντας δούλους eos esse quos Donatus aduersitores vocet, in illud Terētii in Adelphis, Neque seruulorum quisquam qui aduorsum ierant. Et ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, Obire diē vadimonii, eodē Bud. interpr. Exponitur verò & Adesse ad iudicium die vadimonii. Item, Ad vadimonium, vel Ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν, Demosth. in Midiā. Sed & discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laertio dicuntur, in Theophr. vita, ἀπήντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτοῦ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους. Huc autem referendam puto & illam signif. quæ à Budæo ponitur pro Conuenire, Coire, Cogi, ex Aristotele. quem vide Comm. p. 691. ‖ Ἀπαντῶ pro Ruo, Euado & Erumpo, idem Budæus in hoc Greg. loco, ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν. In vulg. autem lex. citatur ex Reg. lib. 1, cap. 22, ἀπάντα εἰς τούτους pro Irrue in hos. In iisdem citatur & ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς τὴν ἀξίαν. Ex Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν. Ex Demosth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τιμωρίαν pro Obuiam ire & deprecari pœnā. Ex Aristot. autē Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλος pro Contendere ad finem.

Ἀπαντῶ, Contingo, Euenio. Alex. De fort. ἂν ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ σκάπτειν θησαυρόν τινος εὕρεσις, Bud. 690. Et ἀπαντῶντα idem p. 691 exponit apud Xen. Oblata & fortuita, non rogata aut impetrata, vt auguria oblata & auspicia. In loco tamen Xenophontis quem affert, malit fortassis aliquis genitiui ἀπαντώντων facere nominatiuum ἀπαντῶντες: nisi alio loco illa interpretatio comprobetur. ‖ Ἀπαντῶ de persona dictum pro Incido (vt proximè præcedens ἀπαντῶ, de re, pro Euenio, Cōtingo) eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librū aliquem, ex quo intelligitur & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τῷ δράματι. Bud. ibidē.

Ἀπαντῶ, Respōdeo, quod est Occurro (sensu eo quo dicitur occurrere obiectioni) Isocr. Busiride, ἴσως οὖν τοῖς εἰρημένοις ἀπαντήσῃ ὅτι &c. Plut. πρὸς οἷς οὐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Philo De mundo, πρὸς τοσαύτην τὴν εὑρεσιλογίαν ἀπαντῆσαι, tantæ argutiæ respondere. Sunt autem qui in huiusmodi locis ἀπαντᾶν exponant etiam Pedem cōferre, Obsistere, Resistere. Quò pertinet ἀπαντῆσαι quod citatur ex Aristoph. pro ἐναντιοῦσθαι & μάχεσθαι. Sed & ἀπαντᾷ μοι τοῦτο ex Æschine citatur pro Hoc mihi obiicitur & respondetur. ‖ Ἀπαντῶ ponitur & pro Respōdeo significante Euentu conuenio & congruo. Synes. ᾧ τὴν διὰ λόγων ὑφηγησάμενοι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, Cui in literis educato fortunæ bona vt par erat non respondent.

Ἀπαντᾷ ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου σοφίας, in vulg. lex. citatur pro Abhorrent hæc ab Anaxagoræ sophia: sed mendosè.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, ET Ἀπάντησις, εως, ἡ, (frequentius) Occursus, Obuiam itio, vt Cic. ad Att. dixit. ‖ Item respōsio, Plut. in Pol. præc. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔστροφον ἔχειν.

C. 2. Προαπαντάω, (q. d. Præoccurro) Obuiam præcurro, ET Προαπάντησις, Obuiam itio qua præuenitur aliquis.

D Est etiam προαπάντησις (vt in vulg. lex. annot.) Quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est.

C. 2. Εὐαπάντητος φιλανθρωπία in vul. lex. ex cap. 4. lib. 2 Macc. affertur pro Humanitas omnibus promulgata: sed mē dosè. In iisdem εὐαπάντητος exponitur Obuius, Comis. Quarum expositionum prior falsa est: posterior verò potest, si intelligamus εὐαπάντητον dici comē, eo comitatis genere quæ obuiis exhibetur.

E C. ΚΑΤαντάω, τῶ, Deuenio, Euado, Polyb. in 4, πολλάκις τὸ τολμᾶν περιττὸν εἰς ἄνοιαν καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν. pro καταστρέφειν, inquit Bud. Comm. 691. Vbi & κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα Act. cap. 21 vult esse Deuenimus. Ibidem, κατήντησεν εἰς Βαβυλῶνα ex Diodoro affert pro Tandē peruenit. Idē Bud. alibi ex Greg. affert in primis illis significationibus, Deuenire & euadere: in Epitaph. patris sui, καὶ τὸ εἰδέναι πόθεν γεγόναμεν, καὶ ποῖ καταντήσομεν. Idem καταντῆσαι in hoc Basilii loco alioqui simili exponit Desinet, Exibit. p. 251, τοῦτό σοι τὸ ἡδὺ εἰς πικρὸν καταντήσει πέρας.

Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀλλοτριοσύνην, pro Retorquere

F in seipsum, in vulg. lex. citatur ex Macc. lib. 2, cap. 4.

C. ΣΥΝαντάω, Occurro, seu Obuius fio, Incido in aliquem. Hes. οἱ κεκινημένοι συναντῶσι. Et Συναντάομαι voce pass. pro eodē. Herodian. lib. 1, κατὰ δέ τινα δαίμονα συνήντησε τῇ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, Incidit in Marciā. ‖ Συναντῶ & Συναντῶμαι pro Euenio. Laert. in Diogene, εἴωθε λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι. εἶναι γὰρ ἄοικος, ἄπολις, &c. Item συναντήσεται ex Ecclesiastæ cap. 2, vide in Συνάντημα.

Συναντέω etiam dicitur, vt apud Nonnum, Μάρθα ποσὶ φθαμένοισι συνήντεεν.

G Συνάντημα, ατος, τὸ, Occursus, Euentus. Eccles. 2, ὡς συνάντημα τοῦ ἄφρονος καί γε ἐμοὶ συναντήσεται, id est (ad verbum) Euentus amentis mihi eueniet. Vide Bud. Comm. p. 690.

C. ΥΠαντάω, τῶ, vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, Obuiam procedo. Herod. ὑπήντων δὲ δαφνηφοροῦντες. Idem, καὶ δὴ δῆμος πᾶς προελθὼν ὑπηντώμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, Honoris causa obuiam procedo. Quæ expositio conuenire illi priori Herodiani loco possit, & nōnullis illi similibus, sed aliis plurimis nequaquam. Imò & generalius esse

H puto ὑπαντῶ seu ὑπαντῶμαι, quàm Obuiam procedo. licet Bud. pro illius significationis exemplo addat & hunc eiusdem scriptoris locum, qui libro tertio habetur, πρεσβύτερον δὲ φοβερὸς ὤν, ὡς μή τινας προσιέναι, καὶ τοὺς ὑπαντωμένους ἀποστρέφειν. nam hîc ὑπαντώμενος nequaquam esse dixerim Obuiam procedentes, sed po-

tius Qui fortè illi obuii fierent.

Ὑπάντησις, εως, ἡ, Occursus. ET Ὑπαντὴ, ῆς, ἡ, in vulg. lex. pro eodem.

C.2. Ἀνυπαντάω, ῶ, F. ήσω, Occurro, in vulg. lex.

Ὑπαντέω pro ὑπαντάω, vnde ὑπήντεεν Ἡρακλῆϊ, in Anthol. epigr. Occurrit Herculi.

¶ Ἄντω, barytonū, idem quod ἀντάω circunflexum, Occurro, Obuius fio. Sed magis in vsu est passiua vox Ἄντομαι. Il. ο, Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ‖ Verùm non significat duntaxat Occurro, sed etiam Supplico, vt docet Etymologistes cum Hesych. SIC & Ἀντήσεις ab eodē exponitur ἱκετεῦσαι, ET Ἀντήδην aduerbiū, ἱκετευτικῶς. quæ tamen fiunt ab illo circunflexo verbo ἀντάω, non ab hoc ἄντω, quod est barytonum.

C. Ἀπαντομαι, Resisto: vt in vulgatis lexicis ex Euripide citatur.

C. ΣΥΝάντομαι, Occurro. idē quod συναντάω in prosa oratione.

C. ὙΠάντομαι, Occurro. Herodian. οὐκ ἀναμείνας δὲ ὁ Ἀρτάβανος ὑπηντιάζετο αὐτῷ ἐν τῷ περὶ τῆς πόλεως πεδίῳ.

¶ Ἀπαντίζω, vnde & ΣΥΝαπαντίζω, F. ίσω, Concurro. Themist. 32, διαφερόμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ἀρχῶν, ἐς μίαν ἅπαντες δόξαν συναπαντίζουσι περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀπείρου. Citat Budæus.

ἈΝΤῚ, Præpositio, idem valens quod Latinis Pro: vt Il. ν, τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, Tres pro vno interfectos esse. ἓν ἀνθ' ἑνὸς, Vnum pro vno, id est, Vnum vni conferendo, seu componendo, Plato De leg. 4. Comicus quidam apud Athenæum, lib. 12, Γυναιξὶ δουλοῖ ζῶμεν ἀντ' ἐλευθέρων. Xen. Hell. 7, ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, Alium quēpiam amicum quærere pro rege, vel Alium amicum quàm regem. Sic ἄλλος ἀντὶ apud Hesiodum in Theogonia, — ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων. Alex. Aphrod. ἀνθ' ἱματίων περιεβάλετο πτερά, Pennas pro vestimentis. id est Pennas vestimentorum loco, aut vestimentorum vice. Hom. Il. ι, — ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Loco multorum populorum, vel Instar multorum populorum. Sic ἀντὶ πολλῶν ἀνταξίοιο, Multorum instar fueris. vel esse possis. Ab Hesychio ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς.

Ἀντὶ cum infinitiuo, articulo τοῦ interiecto, per circūloquutionem verti solet: vt apud Isocratem in Panegyrico, ἀντὶ δὲ τοῦ πρὸς ἑτέρους περὶ τῆς χώρας πολεμεῖν, ἐντὸς τείχους πρὸς ἀλλήλους οἱ πολῖται στασιάζουσι, id est, Pro eo quod bellare deberent. Gall. *Au lieu qu'ils deuroyent.*

Ἀντὶ cum verbo αἱροῦμαι sæpe iungitur, nōnunquam & cum δέχομαι, item ἀγαπῶ, & tum per Pro solet itidē reddi, transferendo ad verbum. Demosth. initio Olynthiacæ 1, ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω. Isocr. in Encom. Euagoræ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀποθνήσκειν εὐκλεῶς αἱρουμένους. Synesius, πολλοὺς μὲν ἂν θανάτους ἀνθ' ἱερωσύνης εἱλόμην. Xen. Pæd. 7, εἰ δέξαιτ' ἂν βασιλείαν ἀντὶ τοῦ ἵππου. Rursus apud Demosthenem Pro corona, ἀγαπᾶν τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου. Videtur tamen in huiusmodi loquendi generibus posse ἀντὶ exponi etiam Præ. Ponitur verò & cum ἀλλάττεσθαι: vt ἀντὶ πάντων ἀλλαξαίμην. quod Budæus exponit Nihil magis mereri velim.

Ἀντὶ vertitur etiam interdum per Propter, vel per ablatiuum Gratia. Aristoph. in Nubibus, — ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον. id est, Huius præcepti gratia, vel Propter hoc præceptum. Demosth. Pro corona, εἰπέ μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιοῦ τιμᾶσθαι; Sic ἀνθ' ὅτου exponitur Cuius rei gratia, Quamobrem. ad verbum Pro quo, Pro qua re. Demosth. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου, Nescio cuius rei gratia, Nescio cur, vel quamobrem, Nescio qua de causa. Lysias, ἥτις ἡ αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα, ἀνθ' ὅτου τοιαῦτα ἐτόλμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτεῖν. Sic autem dicitur ἔχθρα ἀνθ' ὅτου Græcè, vt Causa est quamobrem Latinè, sicut annotat Budæus. qui etiam docet ἀνθ' ὅτου & ἀνθ' ὧν pro eodem dici nonnunquam: sicut Quamobrem & Quas ob res à Cicerone dictum est. Exponit autem Budæus ἀνθ' ὧν, Pro eo quòd, Propterea quòd, Idcirco quòd. Isocr. in Helene, νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε. Lucianus, ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. Aristoph. Pluto, — δοῦναι δίκην Ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.

Ἀντὶ in compositione æqualitatem indicat, vt in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίχειρ. Sed & apud Homerum Il. θ, — γυναικὸς ἄρ' ἀντετέτυξο, hîc Eustathius ait ἀντὶ γυναικὸς γενέσθαι, significare ἴσον γυναικὶ γενέσθαι. ‖ Sed multo plura sunt composita in quibus ἀντὶ significet Contra siue Aduersus.

¶ Ἀντίος, ου, ὁ, Aduersus, Ex aduerso stans, E regione positus, vel ex aduerso, Qui est in cōspectu. Exponitur etiā Obuius. Aliquando sine casu. vt Il. α, — ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. & Il. λ, Ἀρτιώθη δὲ μάχη, σταν δ' ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου παῖδα προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Aliquando verò cum casu, & quidem genitiuo, apud Homerum: vt Il. ε, — ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι. & Il. λ, Ὅς ῥα τότ' Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Itidem apud Hesiodum in pugna dicitur aliquis ἵστασθαι ἀντίος alterius: in Aspide, Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο. Ibidem, Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μεμαώτων. Inuenitur autem in prosa ἀντίος Λέσβου, pro Qui est è regione Lesbi. Apud Plutarchum ἀντίος cum datiuo, in Camillo, ἔχων ἵππον, ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, id est, Tēdens aduersus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, arma illis contraria siue aduersaria, id est aduersum eos.

Ἐκ τῆς ἀντίης ex Herodoto citatur pro Ex aduerso: eo videlicet modo quo dicitur ἐξ ἐναντίας.

Ἀντίος autē ponēdū fuisset post ἄντην Etymologistē sequēdo, qui scribit ab ἀντῶ fieri ἄντην, ab ἄντην autē ἀντίος. Sed Eustathius ab ἀντὶ putat deductum esse ἀντίος: qui tamen videri possit significationis præpositionis rationem minus habuisse.

Ἀντία Rhea dicta ex eo quòd Telchinibus aduersaria fuit. Sed Etym. ab ἄντην, deducit.

C. Ἀντίφρων, ονος, ὁ, Contrarium sentiens, ἐναντία φρονῶν, Hesych.

C. Ἀντιοχέω, ῶ, Fut. ήσω, Aduersor, Renitor. ἐναντιοῦμαι, Hesych.

Ἀντιάς, άδος, ἡ, & in plurali ἀντιάδες, Tonsillæ, vt Celsus vocat: quæ & παρίσθμια dicuntur. Esse autem partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1 De part. corp. hum. quum ait, παρίσθμια δὲ καὶ ἀντιάδες καὶ μῆλα, τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ φαρυγέθρου σαρκώδη καὶ ἀδενοειδῆ. eásque quatuor esse tradit. nec dissentit Pollux, quum scribit, Τῶν τοίνυν ἐντὸς ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν ὑπογλωττίδα τόπων, αἱ μὲν ἑκατέρωθεν προὔχουσαι σάρκες, ἀντιάδες καὶ παρίσθμια καλοῦνται. Vnde autem dictæ sint, testatur idē Ruffus lib. 2, παρίσθμια δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐν στενῷ πόρῳ κεῖσθαι· (οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ στενὰ ἰσθμοὺς ἐκάλουν) ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν διάνοιξιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι. Paulus autē Ægineta lib. 3 cap. 26, ἀντιὰς in singulari numero pro morbo ponit. dicit enim, ἔστι δὲ ἀντιὰς ὄγκος σκληρώδης τῶν παρισθμίων.

Ἀντίας verò, ου, ὁ, nomen historici apud Plut. De fortuna Alexandri.

Ἄντιον, Aduerbium, Ex aduerso, E regione. αὐτὸς δ' ἄντιον ἷζεν Ὀδυσσῆος. id est ἀντικρὺ, ἐξ ἐναντίας. Capitur & pro Cōtra, Aduersus: vt in ἀντίον ἵστασθαι, item ἀντίον αὐδᾶν, & ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾶν Od. ο explicatur vno verbo Respōdere: & Il. α, ἀντίον εἴπῃ, contradixerit: ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ, qui tibi contradixerit. At verò ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poetam est ἀπαντῆσαι Eustathio, id est obuiā venire. Ἀπαντίον pro eodem ponitur in vulgatis lexicis, vt ἐς τὴν ἀπαντίον, In vlteriorē s. continentem. ITEM ET Καταντίον pro eadem significatione citatur ex Epigramm. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Ἀντία, aduerbium aliud significationem eandem habēs. Herodotus, ἀντία ἵζοντο τούτοις. vsurpans datiuum pro genitiuo Homeri, in loco modò citato, ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος. Poetæ eiusdem est ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Odyss. ο. vbi quidam exponunt Coram domina, alii Aduersus dominam: vt ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι apud eundem, Il. υ, &, στήμεναι ἀντία σεῖο, Il. χ.

¶ Ἀντιάω, ῶ, Idem quod ἀντάω, Occurro, Obuiam eo vel Obuiā venio, Obuius fio. Apoll. Arg. 2, ἀντιάοντε ἀνδράσιν

ξείνοις, Occurratis hominibus hospitum amantibus. A
vel, Incidatis in homines. vel, Incurratis in homines.
Gregorius, Ἢ πυρὸς, ἢὲ θεοῖο φαεσφόρου ἀντιάσοντας. pro Vel in ignem, vel in Deum incursuros. ‖ Capitur item ἀντιάω (sicut & ἀντάω, vt modò dictum fuit) pro Assequor, Consequor, τυγχάνω, μεταλαμβάνω. vt in Anthologia epigr. ἀντιάσας γήραος, Senectutem consequutus. Ibidem, ἠντίασα τέρματος, Assequutus sum finem. Sic Il. α, — ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας, id est, Consequutus nidorem, Adeptus nidorem. Idem Od. B
φ, Αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν. Sophocles, οὔτε τῶ τάφου ἀντιάσας. οὔτε γόων παρ' ἡμῶν. Sunt qui ἀντιᾶν itidem pro μεταλαβεῖν vel κοινωνεῖν accipiendum tradiderint, in hoc loco Homeri vbi iungitur accusatiuo, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Alii pro ἐπιτρέπουσαν siue ὑποστρωννύουσαν intelligunt. Vide Hesychium & Eust.

Ἀντιάω, item Precor supplex, Supplico. Soph. Aiace, Καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διός. Eandem significationem & verbo ἀντω dedimus suprà.

Ἀντιάομαι etiam inuenitur, passiua voce. Apoll. Arg. 1, καὶ ὑπίσχεται ἀντιάασθαι, Occurrere armatus, Contrà tendere, Tendere aduersus eum. In altera autẽ signi- C
ficatione Il. ω, Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου.

C. Ὑπαντιάω. F. άσω, Occurro. idem quod in prosa ὑπαντάω.

¶ Ἀντιάζω (idẽ quod ἀντιάω, & in prosa etiam aliquando locum habens, non item ἀντιάω) Obuiam procedo; vel Obuiam prodeo. Plutar. in Dione, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ δεομένων ἐπείγεσθαι τὸν Δίωνα. Apud Lucianũ quoque pro Occurro, Obuiam prodeo, cum datiuo, sicut & ὑπαντιάζω. At verò apud Herodotum cum accusatiuo pro Obuiam procedo infestus, Tendo aduer- D
sus aliquem: vt ἀντιάζω τὸν Ἀρκαδίων στρατόν. Item, ἀντιάζομεν τὸν ἐπιόντα. Apud eũdem habet accusatiuum à præpositione εἰς rectũ, vt ἀντιάζει εἰς πέλαγος. quod exponitur, In pelagus obuiam contendit.

C. Συναντιάζω, F. άσω, Occurro. idẽ quod συναντάω in prosa. vnde συναντιάζον apud Sophocl.

C. Ὑπαντιάζω, Fut. άσω, Occurro, Obuiam eo. idem quod ὑπαντιάω & ὑπαντάω. Lucian. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπηντίαζον ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Est etiam, Hostiliter occurro, Incurro. in qua significatione accusatiuũ admittit, sicut & ἀντιάζω: vt apud Plut. αἱ δὲ ἐπιτεταγμέναι σπεῖραι πρὸς τὴν κύκλωσιν ἐκδραμοῦσαι, ὑπαντιάζουσι τοῖς πολεμίοις, At subsidiariæ cohortes cursim circunductæ, in aduersos hostes incurrunt. vt Bud. in Cõ- E
mentariis interpr. Synesius de fluctu idẽ hoc verbum vsurpauit, itidem pro Occurrere. γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον ὅταν μήπω τὸ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα, ἀλλ' ἰσχὺν ἔχον τὸ ἐνδέσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ, καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς.

¶ Ἀντιόω, ῶ, vel potius, Ἀντιόομαι, οῦμαι, Aduersor, Sto con- F
trà, Tendo aduersus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, Tendo aduersus barbarum. vt dicit ἀντιάζω τὸν Ἀρκαδίων στρατόν. Citatur etiam ἀντιούμενοι pro Occurrentes prælio, & ἀντιώσομαι pro Obuius fiam. Denique ἀντιοῦσθαι generaliter pro Aduersari, Contrarium esse: in quo significatu frequentius est in prosa ἐναντιοῦσθαι.

C. Ἐναντίος, ου, ὁ, pro ἀντίος, Aduersus, Qui est in conspectu seu coràm, Qui est eregione, Oppositus. Il. ζ, v. 251, Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Vbi Eustath. ἐναντίη scribit non significare ἐναντιωσιν, sed poni pro ἀντιπρόσωπος. G
sicut & paulo antè dictum sit, θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic autem & apud Xenophontem, ἐναντία τίθεσθαι τοῖς πολεμίοις inuenio pro Obuertere hostibus. q. d. Aduersa hostibus ponere, seu Ex aduerso hostium: Pæd. 3, vbi pulcherrima est sententia, μωρὸν γὰρ τὸ, κρατεῖν βουλομένους, τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα, ἐναντία τίθεσθαι τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thucydides lib. 1, δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et quod Diosc. dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, lib. 4, quidam ex Plinio interpretati sunt, Aduersa inter se folia. Xenoph. Pæd. H
1, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Ἐξ ἐναντίας aduerbialiter, pro Ex aduerso, Eregione, Aduersa fronte. quod & vna voce scriptum inuenitur Ἐξεναντίας. Aristot. De mundo, ἡ μὲν ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Sic ἐξεναντίας, vel ἐξ ἐναντίας προσιών, Ex aduerso prodiẽs, seu Aduersum. Ponitur Ἐξεναντίας & pro Econtrario, Contrà. de qua significatione infrà dicetur. ‖ Ἐναντίον aduerbium itidẽ pro Ex aduerso, Aduersum, Coram. Hom. Od. ζ, Αὐτὴ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. α, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον exponitur Obuiam suo patri. — θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Dii vnà omnes consurrexerunt è sedibus obuiam suo patri. In soluta etiam oratione frequens est pro Ex aduerso, Coram. Thucydides lib. 6, pag. 206, ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγω. Plato in epistola, καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram istis interrogasti, vel Istis præsentibus. Sic ἐναντίον ὁρώντων, apud eundem De legibus. Et ἐναντίον βλέπειν, Demosthenes.

Ἐναντίος, Aduersarius, Hostis. Hesiod. Theogonia, Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι, quod exponit Hesych. ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. Homericum autem exemplum huius signif. non itidem occurrit (mihi quidem) vt alterius. Thucyd. lib. 4, pag. 142, καὶ μὴ τοῖς ἐναντίοις οὕτω καλῶς δρᾶν ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. Xenoph. εἰ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ προσφέρεσθαι dicitur quod fit aduersus aliquem: vt apud Demosthenem Pro corona, ἅπανθ' ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις. Et ἐναντίον pro Aduersus. In qua significatione videtur & ab Homero poni, vt Il. ο, Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa autem dicitur etiam ἐναντία aduerbialiter. Thuc. 3, καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. Idem, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. ‖ Ἐναντίος, Aduersus, Contrarius. Luc. in Herc. οὔτε ὅλως ἀντιπείθουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ὑπτιάζοντες. Cic. apud Platonem κατὰ τὰ ἐναντία & κατὰ τἀναντία, Contrariè & Contrariis cursibus, vertit, vt videbis in meo Ciceroniano lex. Xenophon Hellen. 4, ἀπεκρίνατο ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, contraria vtilitati. Sed frequẽtius dicitur τἀναντία, sicut & τοὐναντίον. Æschines τἀναντία τῶν καλῶν. Plato De republ. 1, τὸ δὲ ἀδικεῖν πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. Dicitur & cũ datiuo τἀναντία τούτοις. vt Aristot. Pol. 5, ταῦτα δ' ἂν δὲ στασιάζοιεν, ἐστι κέρδος καὶ τιμὴ, καὶ τἀναντία τούτοις. Sic & cum datiuo personæ, Isocr. τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Sed & cum genit. interdum, vt τἀναντία τούτων, Xenophon, Contra quàm isti. Interdum verò sequentem habet particulam ἢ, vt Latinè Contrà habet partic. Quàm. Plat. Symposio, ἢ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγες; Sic Demosthenes, ἐναντία ἢ ἔδει. Aristoph. τοὐναντίον δρᾶν ἢ προσῆκε. Obseruandum autem in illo Platonis loco πᾶν τοὐναντίον (quod & apud alios non infrequens est) eodem modo dici quo Gall. *tout le contraire.* Habet verò hoc nomen & comparatiuũ ἐναντιώτερος, &, superlatiuũ ἐναντιώτατος. Aristot. Ethic. 2, cap. 3, τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλεῖον τοῦ μέσου, ἐναντιώτερα δοκεῖ εἶναι. Apud Thucydidem autem lib. 3, δύο τὰ ἐναντιώτατα. Et Xenophon, πᾶν τὸ ἐναντιώτατον ἐστι. Plut. De frat. am. τὰς ἐναντιωτάτας ἔχοντα δυνάμεις. Aduerbialiter autẽ ponitur τοὐναντίον pro Econtrario, Contrà: vel τἀναντία. Xen. ὅς, τἀναντία τούτων, ἐγκρατὴς μέν ἐστι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν. pro Contrà quàm isti. Sed & κατὰ τὰ ἐναντία exponitur etiam per aduerbium Contrariè, vel Contrario modo. At ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι ex Aristot. Pol. affertur pro In contrariam partem vti. De ἐναντίως autem infrà dicetur.

C. Ἐναντιολογία, ας, ἡ, Contradictio.

C. Ἐναντιόφωνος, ου, ὁ & ἡ, Contrariam vocem habens.

C. Ἐναντίβιος, ου, ὁ, Aduersarius, q. d. Vim & potentiam contrariam habens. ἐναντίαν βίαν ἔχων. vnde esse puto ἐναντίβιος dictum quasi ἐναντιόβιος. Vsitatius est aduerbium Ἐναντίβιον, Aduersus, Contra. Od. ξ, — οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐναντίβιον. Il. υ, Δείσεν ἔπειθ' ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ Ἐν πολέμῳ. Et eodem libro cum genitiuo, Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, Contrarietas, apud philosophos.

Ἐναντίως, aduerbium, Contrariè, Contrario modo, cum genitiuo. Aristot. in Probl. ἐναντίως αὐτῶν ἔχει. Et apud Hermogenẽ, ἐναντίως ἔχει pro ἀνάπαλιν. Demosth. autem ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγὰς dixit Olynth. 1, pro

ἐναντίον ἐστὶ ταῖς καταλλαγαῖς, Contrarium est, Vel, Aduersatur.

¶ Ἐναντιόομαι, οῦμαι, Aduersor, Repugno, Obsto. Thucyd. lib. 5, καὶ εὐθύς τε καθισταμένῃ τῇ πόλει ἠναντιοῦντο. Isocr. τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο, Thucyd. lib. 1, καὶ ἅμα αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι ἐναντιωθῆναι. Dicitur & cum πρὸς, & quidem non solùm cum accusatiuo rei, sed & interdum cum accusatiuo personæ: vt ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, Huic rei aduersatus, Plutarchus Pericle. Et apud eundẽ in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώποις. Sed & cum infinitiuo dicitur ἐναντιοῦμαι: vt apud Platonem Apologia, μόνος ἠναντιούμην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, Repugnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exponitur etiam Intercedebam ne faceretis. Ex eodem libro affertur, ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, pro Quod me deterret à republica capessenda. Sed malim simplicius, retinendo propriã signif. verbi, Quod mihi obstat ne rempublicã capessam. ‖Sed & res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo apud Thucydidem, lib. 8, ὡς δὲ αὐτοῖς τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο. ‖Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est Contradico his, vt apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse.

Ἐναντίωμα, Quod aduersatur, seu obsistit. Thucyd. lib. 4, γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγίγνετο. Vbi Valla interpretatur Impedimentum. Animaduertentes autem (inquit) Atheniensium duces huic rei impedimẽtum intercessisse. Demosthenes Pro corona ἢ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua aduersata sit. Sunt qui offensionem reddant. ‖Ἐναντίωμα, Repugnantia in factis aut dictis, Quum alicuius facta seu dicta inter se discrepant. Athen. lib. 5, τὰ δὴ ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου ὁ βουλόμενος εἴσεται.

Ἐναντίωσις, εως, ἡ, Repugnantia, & q.d. Contrariatio. vt ἐναντιότης est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Isocr. plurali numero ἐναντιώσεις aliquoties dixit, vt in Panath. λόγον πολλῶν ἐναντιώσεων μεστὸν, Quo multa repugnantia loquitur.

C. Ἀπέναντι ET Κατέναντι, ITEM Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, Ex aduerso, Eregione. Contra, (vt Virgil. dicit Italiam contra) Et Coram, In conspectu. Matth. 21, πορεύεσθε εἰς κώμην τὴν ἀπέναντι ὑμῶν. Et cap. 27, καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου. At cap. eodem, pro Coram, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου. Marcus κώμην τὴν κατέναντι dixit quam Matthæus τὴν ἀπέναντι. Sic autem & ex Luc. affertur κατέναντι Ὀλυμπίων pro Ex aduerso Olympiorum. ‖Sed & pro Aduersus apud Plutarchum legitur. Quo dixit modo Gregorius quoque, κατέναντι Κυρίου τραχηλιᾷν, pro aduersus Dominum. Ἔναντι etiam in eadem significatione habetur in vulg. lex. sed sine autore.

Ἀπεναντίον ET Κατεναντίον, VEL Ἀπεναντία ET Κατεναντία, eandem cum proximè præcedentibus significationem habent. Vsitatiora tamen sunt κατεναντίον & κατεναντία quàm ἀπεναντίον & ἀπεναντία. Pro quo dicitur & ἀπεναντίας. Chrysostomus, λόγος ἀπεναντίας τοῖς εἰρημένοις ἱστάμενος. q.d. Stans aduersus, id est Aduersans, Repugnans. Sed scribitur etiam ἀπ' ἐναντίας, sicut ἐξ ἐναντίας quoq; scribi diuisim, antea docui. Κατεναντίον autẽ (vti dixi) frequentiore est in vsu. Pro Ex aduerso, seu Eregione, Apoll. Arg. 2, κατεναντίον ἄρκτου. Ibidẽ, κατεναντία νήσου. Sic Dionysius Alexandr. κατεναντία κεῖνται. In Anthol. autem epigr. cum genitiuo, alia significatione. nam κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος exponitur simpliciter Descenderunt in certamen. At κατεναντίον pro Aduersus, cum datiuo: Hesiod. — τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι; Sic autem lib. 1 eiusdem Anthol. epigr. Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν Ἐλθόντες.

C. Ὑπεναντίος pro ἐναντίος, Aduersarius, Hostis. Hesiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν. Citatur autem & ex Xenophonte, οἱ ὑπεναντίοι pro οἱ ἐναντίοι, Hostes. Sic autem & Polyb. τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. ET Ὑπεναντίως, aduerb. vt ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, pro ἐναντίως Sibi mutuò aduersantur, Inter se repugnant. ET Ὑπεναντιοῦμαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι: vt ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις Plutarchus in Pericle, Aduersans illis. Ex eodẽ autem & Budæus affert ὑπεναντιωθεὶς, pro Refragatus, Obsistens. Sed non semper tamen vacat in his compositis præpositio. nam idem Budæus ὑπεναντίος vertit Subcontrarius in hoc Aristot. loco, Polit. 2, ὑπεναντίος δὲ καὶ ὁ περὶ τὴν τεκνοποιίαν νόμος πρὸς ταύτην τὴν διόρθωσιν. Idem ὑπεναντίως ἀντικείμενα interpretatur Subcontrariè opposita. Iam verò & in Ὑπεναντιοῦμαι mihi non dubium est quin præpositio ὑπὸ aliquid de significatione τοῦ ἐναντιοῦμαι remittat: vt sit ὑπεναντιοῦμαι, Aliqua ex parte aduersor, seu Aliquantum aduersor: Nisi quis malit, Clanculum seu occultè aduersor.

ἌΝΤΙΚΡΥ, aduerbium, Ex aduerso, Eregione. Item aduersum. Ex ἀντὶ & κάρα fit ἀντίκαρα, deinde ἀντικαρὺ, & per syncopen ἀντικρὺ, inquit Etymologistes. At ego simplicius ex ἀντὶ deriuo, cætera pro syllabica adiectione habẽs. Quidam grammatici circunflectendam vocalem υ putauerunt in hac voce: passim tamen acuto non circunflexo accẽtu notata reperitur. Genitiuo iungitur tam in prosa quàm in carmine: vt ἀντικρὺ Χίου, Eregione insulæ quæ dicitur Chios. Il. θ, Ἕκτορος ἀντικρὺ, Aduersus Hectorem. Ponitur etiã sine casu pro Eregione, vel Coram, In conspectu. item Palam. Il. ε, Μή τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι. vbi notandum est υ correptum in hoc aduerbio, quod alibi producitur. HINC compos. Ἀπαντικρὺ & Καταντικρύ. Pausan. in Lac. ἀπαντικρὺ δὲ ἥτε ὀνομαζομένη κολώνα. Aristot. De mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Legitur & apud ipsum Homerum Odyss. ξ, in fine, Ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν. vbi schol. exponit κατευθύ. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ & ἐκ τοῦ καταντικρὺ pro ἀπαντικρὺ & καταντικρύ.

Ἀντικρὺ, Penitus: vt Il. ρ, Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Item Il. γ, Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα, id est διόλου siue διαμπερὲς, vt docet Eust.

Ἀντικρὺ pro ἄντικρυς, id est Apertè. Il. η, Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, id est φανερῶς, Hesych. Eust.

Ἄντικρυς, aduerb. pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, id est Eregione, Ex aduerso. vt apud Thucydidem in 2, οἰόμενοι πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω. Vbi schol. annotat hîc ἄντικρυς idem esse quod ἐξ ἐναντίας, semper tamen alibi significare φανερῶς. Suidas quidem certè putauit ἀντικρὺ duntaxat, non item ἄντικρυς, accipi pro ἐξ ἐναντίας. Citatur tamen ex Plutarcho in Lycurgo ἄντικρυς itidem pro ἐξ ἐναντίας: vbi legitur ἄντικρυς καταστάς.

Ἄντικρυς, frequentius ac ferè semper pro Apertè, Planè, Palàm, Propalam. Lucianus, ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία, Iniuria est manifestè. vel Iniuria est manifesta. Idem, φθόνος ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο. Plutarchus in Pericle, Κρατῖνος δ' ἄντικρυς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκε. Idem in Fabio, οὐ περιπλοκαῖς, οὐδὲ περιγραφαῖς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθών. Idem, πρὸς Γερμανοὺς ἄντικρυς ὑπὲρ Κελτῶν ἐπολέμησε, id est Apertè, siue Aperto marte, vt Budæus vertit. Apud eundem Plutarchum in Lycurgo ἡ ἄντικρυς ἀφαίρεσις, Manifesta ablatio. A grammaticis exponitur φανερῶς, itẽ διαῤῥήδην. Demosthenes ἄντικρυς & σαφῶς copulat in Aristocrate. Suidas vult significare ἀληθῶς hoc in loco, ὑποβλήτους ἂν εἴπέ τις αὐτοὺς εἶναι καὶ νόθους ἄντικρυς.

Ἄντικρυς, Ferè. cuius significationis exemplum hoc citatur ex Gaza in Somnio Scipionis, ὅστις ἀριθμὸς, συνδεσμὸς ἄντικρυς ἁπάντων τῶν ὄντων ἐστί.

C. Ἀπαντικρὺ, Eregione, ἐκ τοῦ ἀντικρὺ, Ex aduerso. Vide suprà

C. Καταντικρὺ, Eregione, Ex aduerso. καταντικρὺ τῆς ὄψεώς ἐστι. Thuc. lib. 7, Πλαταιεῖς δὲ καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος [μετὰ Συρακοσίων ἐμάχοντο.]

Ἄ́ΝΤΛΟΣ,

ου, ὁ, vel Ἄντλον, ου, τὸ, Sentina. Dicitur & Ἀντλία. Hom. Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ. vbi Didymus exponit τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου. Ἄντλον (scribit Eustath.) ὁ τόπος ἔνθα τὸ ὕδωρ συῤῥέει τό, τε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. quod (inquit) ἀντλία etiam dicebatur, vt ostendit is qui scripsit, ἄντλος, ἀντλία, δεξαμενή. Obseruandum autem est hîc ἄντλον priore loco neutrum, posteriore ἄντλος masculinu-

ab Eustathio poni: si modò ipse ita scriptum reliquit, ac non potius ἄντλος vtrobique. ‖ Cæterùm ἄντλον Hesychius vult secundum quosdam significare etiam mare. pro qua significatione citatur hic Euripidis locus in Hecuba, Ἁλίσδρον τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος. ‖ Item Ἄντλος, Aceruus manipulorum, σωρὸς δραγμάτων, Hesychio. Secundum Suidam, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταχύων ἐν τῇ ἅλῳ. A

C. Κάταντλος ET Ὑπέραντλος, vt κάταντλον vel ὑπέραντλον σκάφος, cuius sentina exūdat, in quit Budæus. Poll. ὑπέραντλα. πεσὸν [τὸ κῦμα] εἰς κοίλην τὴν ναῦν, εἰσέπεσε. κάταντλον ἦν τὸ σκάφος. Vsitatius est ὑπέραντλον σκάφος, quod ab eodē alibi ponitur. Transfertur autem ὑπέραντλος & ad alia, pro Redundans, Exuberans, Circunfluens. vnde ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου dicit Lucianus, exuberantem improbitatem hominum, & quæ omnem modum supergreditur. Apud eundem dicit Plutus de prodigo, φθάνει βουλόμενος τὴν ἐπιρρήν, μὴ ὑπέραντλος γενόμενος ἐπικλύσῃ αὐτόν. Sed & cum genitiuo interdum ponitur: vt ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, Cui calamitas exuberat, & maior est quàm vt ei ferendæ par sit. ET Ὑπεραντλεῖσθαι apud Lucianum pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος. B C

Ἀντλίον, ου, τὸ, Vas quo aqua sentinæ exhauritur. quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, Ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Oniroer. συνέβη δὲ, τοῦτον ἰδόντι τὸ ὄνειρον, εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι.

C. Ἄνταντλα, τὰ, Vasa ærea, Cadi. Hesyc.

¶ Ἀντλέω, ῶ, Haurio, Exhaurio. Propriè exhaurio sentinā, vt vsurpatur à Luciano. Aristot. Œcon. 1, τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν ἐστί. D. Ioannis cap. 2, ἀντλήσατε νῦν καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. ‖ Reperitur ἀντλεῖν positum etiā pro Infundere, in hoc ex Anthol. epigr. disticho, Φαῦλος ἀνεπιτήδης ὅδε τετρημένος, εἰς ὃν ἅπαντας Ἄντλων τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. D

Ἀντλεῖν, Exhaurire laborem, Exantlare (quod vulgus dicit Exanclare) Æschylus in Prometh. vincto, pag. 27 meæ editionis, Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, Ærumnosam vitam exantlare. Lucianus, ἀνδρῶν πλεῖστα δεινὰ ἠντληκότων. In vulgatis lex. Græcol. scribitur Ἀντλάω quasi idem significās quod ἀντλέω. quū tamē nō possit ἀντλάω aliud esse quàm ἀτλάω, ex eo factum per syncopen. & ita accipit hoc verbū Etymologistes, quū scribit, Ἀντλῶ, παρὰ τὸ ἄντλον. τοῦτο ἐκ τοῦ ἀντὶ ἂν ᾖ καρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐστιγμένων τόπων εἰσερχόμενον. E

Ἄντλημα, ατος, τὸ, Haustus, vel Haustio, si dici posset. Exponitur etiam Perfusio à Ruellio in hoc loco Dioscoridis, lib. 4, cap. 64, in fine, καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτῶν ἀντληθὲν ὑπνοποιόν ἐστι. Interpretatur enim, Eorundem fotu & perfusione somnus allicitur. Fuerit tamen alioqui ἄντλημα etiam Infusio: quemadmodum ἀντλεῖν pro Infundere annotauimus paulo antè. ‖ Est etiam ἄντλημα, Vas ad hauriendam aquam, Haustoriū, vel Haustrum, vt ex Lucretio interpret. Valla. D. Ioann. cap. 4, ἄντλημα οὐκ ἔχεις. pro ἀντλητήριον. F

Ἀντλητής, οῦ, ὁ, VEL Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, Haustor. Sed ἀντλητὴρ exponitur etiam κάδος ναυτικός ab Hesychio, id est, Cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀντλιαντλητὴρ Vas quo aqua sentinæ hauritur. & scribit quendam ex veteribus tradidisse ἀντλιαντλητῆρα non κάδον appellandum esse. ‖ Est verò & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀρυστὴρ dicitur. G

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, Idem vas quod & ἀντλητήρ. Dion, ὅτι γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.

C. ἈΠαντλέω, τλῶ, F. τλήσω, Haurio alicūde, Exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro Hauriendo minuo: vt apud Æschylum in Prometheo vincto, pag. 10 meæ editionis, — ἃ σοι Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ᾽ ἀπαντλῆσαι πόνων; Vbi scholiastes male ἐλευθερῶσαι, quum dūtaxat sit ἐπικουφίσαι. vt apud Euripidem, ἀπαντλοίην ἂν βάρος ψυχῆς, id est ἐπικουφίσαιμι, Alleuarim. Alleuare possim. Vel Lenierim. ἀπαντλοίην ἂν Hesychius exponit ἐπικουφίσαιμι ἄν, ex hoc Euripidis loco, aut simili quopiam verba illa sumens. Sunt & qui exponāt hîc Exhaurire possim. sed H

exhaurire est plus quàm ἐπικουφίζειν. nam qui exhaurit aquam loci alicuius, nihil prorsus in eo relinquit: qui simpliciter ex ea haurit, eam minuit, non locum prorsus euacuat. Passiua vox est Ἀπαντλέομαι, οῦμαι, Haurior. Citatur autem in vulg. lex. ex Dioscoride lib. 5, cap. 23, ἀπαντλούμενον νομὰς ἴσησι, pro Nomas fotu cohiber. At ibi legitur non ἀπαντλούμενον, sed καταντλούμενον, statim initio, Ὀξάλμη ὠφελεῖ καταντλουμένη πρὸς νομάς, &c. & exponitur à Ruellio, Acida muria contra nomas fotu auxiliatur. Et sic passim apud Dioscoridem participiū hoc vsurpatur. item verbale κατάντλημα, vt eiusdem libri cap. 21, non semel. Vide paulo pòst.

Ἀπάντλησις, εως, ἡ, Haustio, Exhaustio. ET Ἀπάντλημα, Quod haustum est. Eodem modo quo à καταντλεῖν dicitur, κατάντλησις & κατάντλημα.

C. Ἐξαντλέω, τλῶ, Exhaurio, Haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσαντλεῖσθαί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν. vnde Ἐξαντλοῦμαι passiuū. Idem in Hermotimo, ἐπιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem dicitur in Timone, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. Naz. autē dixit ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχομεν.

Ἐξαντλεῖν, Exantlare & perferre, inquit Budæus, citans hæc Basilii verba de homine loquentis, ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἐσμὸν ἐξαντλοῦν, id est exantlans. Sic autem Euripides ante eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus, id est perferre.

C. 2. Μεθεξαντλέω, τλῶ, Haustum transfundo. Athen. lib. 5, μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις, quod Bayf. interpretatur, Rursusque aquam marinam extraxit machinis.

C. Ἐπαντλέω, τλῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: vt ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo. nam exponendo simpliciter Infundo, non puto proprietatem huius verbi exprimi.) Luc. ὥσπερ ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορεῖν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλεῖν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. Sic & alibi, εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro Impleo. vt de apud Plutarchum, ἔχει δὲ καὶ τὸ βίου τὸ σύντροφον καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, id est Refertum, Abundans. Quò pertinet quod in vulg. lex. habetur sine autore, ἐπηντλημένος ταῖς φροντίσι. Sed & τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio, vt videlicet Lat. Funditare verba. Budæus tamen ἐπαντλεῖν τῶν λόγων ait esse apud illum Fundere verba: sed malim frequentatiuo Funditare vti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc iambico sumpsisse Synesium, Σοφοῖς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. qui affertur à Plutarcho περὶ ἀδολεσχίας, in principio. Sed Synesius (vt videmus) genitiuo vsus est. Philo De vita Mosis libro 1, ἀναπιμπλαμένοις ὥσπερ τοῦ πάσης μυρίας διαβολαῖς ἐπηντλοῦν.

Ἐπαντλεῖν apud medicos, quod & καταντλεῖν, & ἐπιβρέχειν, & καταιονᾶν, Infundere ad fouendum, vel Infusione fouere. Gal. ἐπαντλεῖν οὖν χρὴ διὰ τοῦ διὰ τρίτης ἢ τετάρτης ὕδωρ θερμόν, ὅσον ἔχοντα τὸ παυσάμενον τῆς καταιονήσεως τὴν ἐς ὄγκον ἐρυθρὸν ἐπαρσιν τῶν σαρκῶν. Et pass. Ἐπαντλεῖσθαι: vt apud Dioscor. lib. 2, cap 99, εὗρον ἀνθρώπου πρὸς δῆξιν ἁρμόζει ἐπαντλούμενον, deinde, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, id est, si pars foueatur illa.

G Ἐπάντλημα ET Ἐπάντλησις, apud medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fouendi potissimùm gratia. Vel, Ipsa actio perfundēdi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fouendi eo aliquam corporis partem. vnde Fotus etiam redditur, & Fomentum. Diosc. lib. 1, ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐπιτήδειον, Eius fotus gangrænæ vtilis est, vel Eo fouere gangrænam vtile est. Sic in loco qui paulo antè cum ἐπαντλεῖν citatur fuit, τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις [ἁρμόζει] Si illo foueantur, vel Si illis infundatur. Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui lauatur, Budæus ex Galeno. Vide Κατάντλημα & Κατάντλησις.

C. ΚΑταντλέω, τλῶ, Hausta aqua perfūdo, & propriè cum magna quadam abundantia. Alioqui simile est τῷ ἐπαντλεῖν. Dicitur metaphoricè, vt apud Aristophanem

Vespis, ἀλλ᾽ ὅταν ξυνήγορος ταῦτά σου καταντλῇ, His accusationibus te asperget, Has accusationes in te fundet, vel funditabit. Et γέλωτα καταντλῆσαί τινος, Risu obruere (inquit Budæus) vel Ridendum exponere. Plato De rep. lib. 7, καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, Maiore ludibrio philosophiam afficiemus. A

Καταντλεῖν vsitatum medicis, vt de ἐπαντλεῖν modò dictum est. Sed vt ex Galeno modò habuimus, ἐπαντλεῖν ἐπὶ δὲ ὕδωρ θερμὸν, ita sciendum est ab eodem dici inuersa illa constructione καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ: vt καταντλεῖν οὖν ὕδατι θερμῷ ὅσον ἱκανὸν, διαφορῆσαι τοὺς τοιούτους ἰχῶρας. Sic idem dixit, ἐλαίῳ γλυκεῖ ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς θεραπείας οὐχ ὕδατι καταντλῶ τὸ πεπονθὸς μόριον, id est, Perfundo oleo, seu foueo. Sic apud Dioscoridem, καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη. Et pass. voce dicitur vicissim ipsum ὕδωρ vel ipsum ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, id est eo foueri pars ægra. Aphrod. Probl. lib. 1, τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον. quod in vulg. lex. redditur Calidum oleum perfusum prodest. Quum potius dicendum sit, Si calido oleo pars illa perfundatur. Aut, Calidum oleum infusum, Si calidum oleum infundatur. Aut, Si calido oleo pars foueatur. Vel, Calidi olei fotus. Sic καταντληθεῖσα θερμὴ ἀμόργη ποδαγρικοῖς ὠφελεῖ, Diosc. Idem, τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῶν καταντλούμενον, κατάγματα πωροῖ τάχιον, Si ossa fracta eorum decocto foueantur, celerius solidantur. Sed & καταντληθεῖσα exponitur apud eundem ex Barbaro & Marcello, Calens imposita, lib. 3, cap. 11. || At Καταντλήσας τὴν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον alio modo ab eodem Dioscoride dicitur: vbi καταντλήσας quidam interpretantur, Ex alto fundens: alii, Transferens. B C

Κατάντλημα ET Κατάντλησις, idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, sed illa his vsitatiora, & quidem de perfusione quæ fit fotus gratia. potius quàm de alia vlla. In vulgati lex. exponitur κατάντλημα, Fomentum quod cum infusione fit, Fotus. q. d. Exhaustio. Quod postremum verbum perperam additur. Dioscor. lib. 1, κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, Foliorum decocto podagras foueri vtilissimum est. Apud eundem eodem libro, ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι redditur, In liquidis & siccis fomentis. D

C. ΠΕΡΙαντλέω, τλῶ, Circunfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχίας in principio, Σοφοῖς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους, μᾶλλον δὲ περιαντλῶν λόγοις ἀνθρώπῳ λάλῳ, Περὶ τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ τῶν λαλούντων. Item περιαντλούμενον pro καταντλούμενον de quo modò dictum fuit. Dioscor. lib. 2, περιαντλούμενον κνησμοῖς περιχύνει. E

C. ΠΡΟΣαντλέω, ῶ, F. ήσω, Haurio, idem quod ἀντλέω. Addunt vulg. lex. esse etiam Fouere apud Alexandrum Trallianum.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, Antrū, Locus subterraneus aut profundus. Hes. Luc. De hist. scr. καὶ ἐς τὸ ἄντρον κατέφυγε κισσοῦ καὶ μυρρίνης καὶ δάφνης ἐς τοῦτο συμπεφυκότων. Ammonius inter ἄντρον & σπήλαιον ita distinguit, vt ἄντρον cauerna sit sua sponte orta, σπήλαιον autem manufacta. Quam tamen differentiā Hesych. non obseruat qui ἄντρον esse dicit σπήλαιον, ἢ σπήλαιον σκοτεινόν. Vulgatis lexicis significat etiam Cuniculos, & Atramentarium in Anthol. epigrammatum ἀπὸ τοῦ αὖ τερῆσθαι. F

C. Ἀντροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Antri formam habens. G

C. Ὑπάντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub antro est vel in antro degit: vt ὑπάντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα. quod vulg. lex. Saxum cauū interpretātur. item ὑπάντροι apud Hesych. Qui in antris latitant aut degunt.

Ἀντρειάς, άδος, ἡ, Quæ libenter in antris versatur, ἡ τοῖς ἄντροις φιλοχωροῦσα, Suid. cuius hoc exemplum affert ex quodā quem non nominat autore, Ὄφρ᾽ εἴην λιπαρὸν παίγνιον ἀντρειάδων.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Antris plenus, Cauernosus, σπηλαιώδης, Hesych. H

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, Ambitus & Circunferentia, propriè quidem currus: sed transfertur & ad alia. Idem autem valere dicit Eustathius ἄντυγα & ἴτυν & κύκλον (mascul. vel neutro genere) & ἀψῖδα seu ἀψῖ. ἄντυξ (inquit Hesychius, ἅρματος περιφέρεια. Alii, ἡ περιφέρεια ἀνωτάτη τοῦ ἅρματος ἤτοι δίφρου. Itē ἄντυγες pluraliter αἱ περιφέρειαι τῶν ἁρμάτων, secundum Suidam citantem hunc versum, Ζωστῆρι πριαθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. Hesiodus, Ἅρματα δ᾽ ἀποίνητα καὶ ἄντυγες ἀμφὶς ἄϋζον. Homerus, — δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν. Idem Il. λ, — καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, Ambitus qui sunt circa sellam curulem. In vulg. lex. Græcol. ἄντυξ exponitur Summa curuatura rotarum, Semicirculus ante currū amplectens ambas rotas, Gyrus rotæ superior. Ponitur etiam interdum ἄντυξ siue ἄντυγες pro toto curru: vt etiam potest accipi in versu quem citat Suidas, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. & in lib. 1 Anthol. epigr. ἄντυγα quidam vocauit currum, à parte totū. Est & ἄντυξ ἀσπίδος, Orbis clypei: vt Il. ζ, Ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. Dicitur & ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Eustathius. vnde & ἄντυγα χορδῶν dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν dixit quidam in Anthol. epigr. pro circunferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. || Dicitur verò ἄντυξ etiam de cælo, videlicet οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut & οὐρανοῦ ἀψῖς: quasi dicas Fornix cæli. à poetis Latinis dicitur itidem metaphoricè Axis cæli. Eustathius, ἡ μεταφορὰ δὲ καὶ οὐρανοῦ ἄντυγα ἐγύρωσεν, vt ostendit illud, ἐξ ἀντύγων οὐρανίων. || Denique & temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quasi gyrum tēporis seu circulum. quòd tempus circumagi & circumuolui videatur. A B C

C. Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Pulchram circunferentiam aut orbem habens. ὡραῖον, Suid.

C. Θραυσάντυξ, υγος, ὁ & ἡ, Frangens canthum seu orbē currus. vt apud Aristoph. in Nebulis, Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχη θραυσάντυγες ἵππων ἐμῶν. vbi tamen interpres non male legit θραυσάμπυκες, propter sequens ἵππων. D

C. Ὑψάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, Altè cameratus, Altos fornices habens.

Ἀντυγωτός, οῦ, ὁ, Colligatus, Alligatus in modum τῶν ἀντύγων. A verbo ἀντυγῶ deductum, inquit Suid. qui ἀντυγωτὸς exponit συνδεδεμένος, Hes. ἀναδεδεμένος.

ἈΝΥ'Ω, item Ἀνύτω vel Ἀνύτω, (thema illud magis poeticum, hæc magis prosæ orationis) Perficio, Efficio, Conficio, Perago, Expedio. ἀνύσας τὸ ἔργον, Quum opus confecisset, seu perfecisset. Od. π, — ἀνύσεσθαι τάδε ἔργα. Inuenitur etiā ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν, pro Quum viam longam confecisset. Sic & δρόμον ἀνύειν, Cursum conficere seu exigere. & Odyss. ο, — ὄφρα τάχιστα Νηῦς ἀνύσῃ θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, id est, Conficeret cursum per mare. Alii exponunt Trāsmitteret. ἄνυε πικρὸν ἔρωτα apud Theocritum, Peragebat amorem acerbum. id est, Transigebat tempus in acerbo amore. Citatur item ἀνύω εἰρεσίαν, ex Anthol. epigr. pro Expedio remigationem. Ibidem, ἤνυσεν ὑμέναιον, Peregit nuptias. Cæterùm Homerus, teste Eustathio, dixit ἀνύειν, sexta coniugatione: qui autem post eum fuerunt Attici, ἀνύτειν, tertia coniugatione. quemadmodum ἀρύεσθαι dicitur & ἀρύτεσθαι. Vbi notandum & ἀνύτειν & ἀρύτεσθαι scribere Eustathium vnico τ. Scriptum tamen reperitur ἀνύτειν cum τ in certis quorundam autorum locis: vt apud Aristophanem & Thucydidem, & Platonem. & Suidas ἀνύτειν itidem habet. (Sed apud Xenophōtem non semel cum simplici τ habetur) Verùm suspecta esse possint in hac scriptura exemplaria. Hoc constat, si ἀνύτω dicatur Atticè, lingua cōmuni dici ἀνύσω: cuius tamen nullum exemplum reperire potui. Præterea scholiastes Thucydidis scribit Atticos pro ἀνύτειν dicere ἀνύτειν. Plato De rep. 6, ὁ περάτων ἂν ἄλλων τι περάτοι, καὶ μόγις σμικρὸν ἀνύτων; Suidas ex quodam historico citat, ὁ δὲ Νῖνος ἐν ἀμηχανίᾳ ἦν, μηδὲν δυνάμενος ἀνύτειν, id est περαίνειν, inquit. Ibidem, ἐπεὶ οὐδέν τι πλέον εἶχον ἀνύτειν οἱ βάρβαροι. Latini dicūt Nihil promouere. Dicunt etiam interdum Nihil agere, eodem modo quo dicitur οὐδὲν ἀνύειν, pro Nihil promouere, Nihil proficere, Frustra in re aliqua laborare. vnde ἀνύσας οὐδὲν quidam exposuit Re frustra tentata. Demosthenes, ὡς δ᾽ οὐδὲν ἤνυε, id est, Quum autem frustra conaretur, vt Budæus exponit. Iungitur & participio, pro Prosum, Confero. Thucyd. lib. 2, ἐφόρουν δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. Scholiastes autem exponit τελεσιουργεῖν περὶ τοῦ ὕψους. Apud Homerū ἀνύω cum parti- E F G H

cipio. Il. δ, Οὐκ ἀνύω φθονέουσ', ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐσσι. ‖ Ἀνύω exponitur etiam Impleo: vt, ἤνυσε γῆρας, in Anthol. epigr. Impleuit senectutem. Et apud Sophoclem, ἀνύειν τὸν ᾅδην, Implere fata. Sed potest & hic ἀνύω accipi vt in ἀνύω ὁδόν. vt sit ἤνυσε γῆρας, Exegit senectutem. & ἀνύειν τὸν ᾅδην sit ἀνύειν τὴν πρὸς τὸν ᾅδην ὁδόν. ‖ Est præterea ἀνύω idem quod ἀναλίσκω, Consumo: vt Od. ω, Αὐτὰρ ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro Perdo, Destruo, vt docet scholiastes Sophoclis. ‖ Quibus significationibus vicina est hæc, qua ponitur pro Occido. vnde ἀνυσθεὶς participium passiuum pro πεφονευμένος apud eundem scholiasten. Idem verò & compositum ἐξανύω significat apud Homerum, Il. λ, Ἤδη σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. ‖ Iunctum autem ἀνύω cum accusatiuo & præpositione ἐκ significat Impetro, vel Obtineo, aut Consequor: vt in Antholog. epigr. ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ μοιρῶν, Hoc à Parcis impetraui. Sed & cum accusatiuo solo: vt apud Aristophanem in Pluto, ἀνύσῃ τἀλλαντα. Sic & apud Theocr. ἀνυσάμην τὸν ἀμνόν.

Ἀνύτω cũ spiritu aspero (vt docet Suidas, Eustathius item ex Ælio Dionysio) pro σπεύδειν, Festinare, Properare. Tamen cum apud alios, tum apud Aristophanem in hac etiam significatione tenuatur, vt hoc in loco, vbi ei μέλλειν opponit. in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύτειν, vel ἀνύειν, vt alii ibi legunt ei. Sæpe item participium ἀνύσας hoc sensu vsurpatur, pro Festinatione adhibita, vel Cum festinatione. quod aptius redditur aduerbio Properè, vel Confestim: vt in Nubibus, αἴοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. Idem, λέγ' ἀνύσας ὅ, τι φῄς ποτε. Dicitur etiam ab eodem ἀνύσας τι, pro ἀνύσας simpliciter. τι enim vacat: vt, ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι δευρὶ τάττων. Item, ἀνύσας τι κατάβου. Idem inuertens hanc loquendi formam, dicit ἄνυε πρᾶξιν pro πρᾶξον ἀνύσας.

Ἀνύομαι, passiua voce, Perficior, Efficior, Conficior. vnde ἤνυσται tertia præteriti singularis, Effectum est. & participium ἀνυσθεὶς apud Sophoclem. ‖ Ἀνύσασθαι autem pro ἀνύσειν, & ἠνυσάμην, paulo antè citata pro ἀνύσειν & ἤνυσα, sunt ab ἀνύομαι significationem actiuam sub voce passiua habente.

Ἀνυόμενος participium pro ἀνόμενος, vide paulo pòst in ἄνομαι.

Ἄνυσις, εως, ἡ, Perfectio, Effectio, seu Effectus. Il. β, — ἄνυσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτοῖς: vbi exponitur ἐντελὴς πρᾶξις in paruis scholiis. Apoll. Argon. 2, Πείρατα ναυτιλίης ὀνέπων ἄνυσίν τε κελεύθου, id est, Viæ confectionem. eo modo quo ἀνύειν ὁδὸν interpretamur Viam conficere. ‖ Item ἄνυσις, Profectus. Od. δ, ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, Quia nõ nanciscemur aliquid commodi ex fletu. Alibi πρῆξις pro eodem ab ipso dicitur, in eadem sententia exprimenda, Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Est autem πρῆξις pro πρᾶξις. Possemus tamen ἄνυσιν effectum interpretari hoc etiam loco.

Ἀνυσιμος, ου, ὁ & ἡ, Efficax, Effectum magnum habens. Itẽ, Conducibilis, Vtilis. Xenophon Pæd. 1, εἰς τὸ πείθεσθαι ἔχειν οὐδὲν εἶναι ἀνυσιμώτερον τοῦ, &c. Plato De leg. 4, τοῦτο δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, id est Præsentissimũ, vt Budæus exponit.

Ἀνυστὸς, οῦ, ὁ, Qui effici potest, Efficibilis, si dici posset. ἀνυστὸν καθέστηκε, Effici potest. & ὡς ἀνυστὸν ἦν, pro κατὰ τὸ δυνατὸν, vel κατὰ δύναμιν, Quoad fieri potest, Pro viribus. Plutarchus in Lycurgo, ἐπεθύμησεν ὡς ἀνυστὸν ἐξ ἀνθρωπίνης διανοίας ἀθάνατον πολιτείαν καταλιπεῖν. ‖ Item ἀνυστὸν, Promptum, Facile, Bud. ex Phalaridis epistolis.

C. Ἀνήνυστος, ου, ὁ & ἡ, Qui perfici nequit, Qui ad finem perduci nequit, ἀτέλεστος. Od. π, ἀνήνυστον ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνυστικὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀνυτικὸς, Efficax, Effectum magnum habens. Xen. ἀνυτικωτάτη χρημάτισις ἀπὸ γεωργίας, Efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἀνυστέα positionis aduerbium pro ἀνυστέον, apud Atticos, vt βαδιστέα pro βαδιστέον, inquit Corinthus. Efficere oportet, Perficere oportet.

C. Ἀνήνυτος, ου, ὁ & ἡ, Idẽ quod ἀνήνυστος: nisi quòd illud magis poeticum sit. Eustathius dicit ἀνήνυτος esse regularius formatum. ἀνυστὸς enim dici, non ἀνυτός. attamen sicut γνωστὸς in simplici dicitur, ἀμφίγνωτος autem in com

posito (sicut & in aliis) ita etiam ἀνήνυτος dici abiecto σ. vt ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, Ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰὼν, in epist. Phalar. Hesychio etiam est δύσκολος & ἀκατόρθωτος. Significat ẽtiam Inanis, μάταιος. ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, vana sunt: vt Philo De mundo, ἐνέργειαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ἑνὸς εὕρεσιν. Suidæ significat etiam Multus, Innumerabilis, Infinitus, Immensus. Polyb. μεγίστης ἐπιφαινομένης δυσχερείας περὶ τὰς ὀφρύς, ἅτε καὶ τὸ μῆκος ἀνήνυτον εἶναι δοκούσης τῆς ὁδοῦ. Cui simile exemplum aliud citat, ὅπλα τε χαλκευόμενος, καὶ βελῶν ἀνήνυτον ἀριθμὸν κατασκευάζειν προστάττων.

C. Παναύνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui omnino effici potest. πάντῃ δυνατός. Suid.

C. Δυσήνυτος, ου, ὁ & ἡ, Effectu difficilis, δυσκατόρθωτος. Suidas & Hesychius. Sed Suidas habet δυσήνυκτος. Hesychius autem vtrunque.

C. Διανύω, seu Διανύτω, F. ύσω. Conficio, Perficio: vt διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Greg. ἵνα τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ πρόθυμοι διανύσωσι. Xenophon, ἀποδέες διανύουσι. Διανύεσθαι in voce passiua & significatione actiua citat Budæus, ex Ptol. τοῖς πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διαπλοις ἐν ἀπαρκτίαις ἢ νότοις διανύεσθαι. In passiua quoque significatione reperiri Hesychius & Suidas testantur, quum διανυσθῆναι per τελειωθῆναι explicant. quomodo & βίος διηνυσμένος in vulgatis lexicis citatur.

Διάνυσις, εως, ἡ, Iter. vt Bud. interpr. in hoc Ptolem. loco τὸ ἐχταυ ὃ τὸ ὅλον τοῦ νοτίου πέρατος δείκνυσθαι διὰ φαινομένων πινὰ καὶ διὰ τῶν ἰσορροπῶν διανύσεων κατά τε γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.

C. Ἐξανύω, F. ύσω, Perficio, ἐκτελέω, κατεργάζομαι, τελειόω, εἰς τέλος τὴν ἄγω, Hesychius & Eustathius. vt apud Sophoclẽ, πάντα τὰ θεοῦ ἐξήνυσεν. Et ἐξανύσαμι ἔπος, & τὸ βίον ἐξανύσαι. quæ in vulgatis lexicis citantur. Ἐξανυέτω αἷμα eadem lexica apud Euripidem interpretantur Eliciat sanguinem. & apud Herodotum, ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenet super Sepiadem. quæ expositio suspecta meritò esse possit. In iisdem ἐξανύω neutraliter cum infinitiuo positum reperitur, vt ἐξανύω κρατεῖν, pro Efficio vt cohibeam.

C. 2. Δυσεξήνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Effectu difficilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς Inenodabilis nexus, Euripides. vt habent vulgata lexica.

C. Ἐπανύω, F. ύσω, Perficio, ἐπιτελέω. Hesychius enim ἐπήνυσεν per ἐπετέλεσεν exponit. vnde passiuũ ἐπανύομαι, à quo ἐπηνύσθη apud Hesiodum, cuius hoc in vulg. lex. citatur hemistichium, Νίκη ἐπηνύσθη, id est ἐπληρώθη, vt Varinus annotat.

C. Κατανύω, F. ύσω, Cõficio, Perago. συντελῶ, Hesychius. vt κατανύειν τὴν πορείαν, & κατανύσαι δρόμον. Plutar. in Dione, σταδίους νυκτὸς κατήνυκεν ἑπτακοσίους. Apud Synesium epist. 73. quidam interpretantur Consumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὕτω πᾶν ὅσον ἦν κατήνυσε. sicut & Hesychius κατανύουσι per καταναλίσκουσι explicat. In hoc autem Sophoclis loco, — φίλης γὰρ πρὸς ξένου κατήνυσαν, cũ genitiuo construitur, duplicémque (vt annotat interpres) admittit expositionem. nam vel significat Nacti sunt, ἐπέτυχον (qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit) Vel κατ' ἐκείνης ἤνυσαν, Contra illam peregerunt id quod volebant: vt Ægistho intelligendum relinqueret, id in ea seu in eam perpetratum esse quod ipsi de Oreste nuntiarant, cædem videlicet. Neutraliter quoque & absolutè reperitur: nisi quis & ibi accusatiuum πορείαν aut ὁδὸν aut simile quid subintelligere malit: vt κατανύω εἰς λιμένα, Peruenio in portum: sicut καταίρω & κατάγω, vt Bud. annotat. Et in vulgatis lexicis κατανύει ναῦς, Nauis meat. & κατανύσας νηΐ, ex Herodoto, Naue delatus.

C. ΠΡΟανύτω, F. ύσω, Antè vel citius perficio. Xenophon Pæd. 2, οὕτω γε ὁρωμένοις εἰκὸς πλέον προανύτειν ὧν χρῄζομεν.

C. ΥΠανύω, F. ύσω, Ministro: vnde ὑπανυσθῆναι quod Hesych. ὑπουργεῖν interpretatur. Sed repono ὑπανύσασθαι.

¶ Ἀνύω, poeticè pro ἀνύω: imò, vt Eustathius vult, prototypum est τοῦ ἀνύω. Homerus Odyss. γ, — ἔνθα δ' ἔπειτα ἤνυον ὁδὸν, id est ἤνυον καὶ ἐτελείουν. Eustath. Inde & apud Aristophanem partic. ἄνων, Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς εἰς ἄνοντας ἐς ἑσπ-

εἰς σωτηρίαν. id est, ἀνύοντος τὰ πρὸς σωτηρίαν & εὑρίσκοντος, A
inquit interpr.

Ἀνόμαι, pass. idem quod ἀνύομαι. vnde illud quod Aristoph. interpr. citat, μάλα γὰρ νὺξ ἀνεῖ). Il. σ, Ὄφρα Ἥφαιστος τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἀνύοιτο. i. ἀνύοιτο, τελειοῖτο. Hesych. Apoll. Argon. 2, νέον ἤματος ἀνομένοιο, quod exponitur Recens desinente die. id est in crepusculo. Citatur verò ex alio eius loco ἀνυμένοιο, sed fortasse legendum itidem ἀνομένοιο. Sic pro ἀνυμένου quod codices excusi habent apud Arat. alicubi, in manuscriptis reperi ἀνομένου. Extat autē & apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος, i. Exactus annus, Bud. B

Ἄνη, ης, ἡ, Hesychio ἄνυσις, πρᾶξις, Effectus, Actio. Sed Hes. habet ἀνή, quũ ἄνην legam apud Callim. hymno in Iouē. Ἀνή verò adiect. quod Hes. ἐξανή interpr. quódq; pro ἀνή ab aliquo poeta vsurpatū videtur, locum hîc nō habet.

C. Ἀάνης, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui perfici nequit, οὐ τελεσθησόμενος, inquit Hes. Ἀάνης autem cum accentu in penult. eidem Hesychio χρήσιμος significat.

C. ΚΑΤανόμαι, Eust. in hoc Hom. versu Od. ρ; — πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, interpretatur Absumere; & εἰς ὄλεθρον τελειοῦ, κατ' ὁμοιότητα τοῦ καταφανεῖν. ita vt sit εἰς ὄλεθρον ἀνύειν. Sic etiā κατανύω, δαπανῶ Hesychio significat: cuius exēplū ex Syn. vide in κατανύω. C

ΑΝΩ, aduerbium loci, Suprà, vel Sursum: oppositū habens κάτω, id est Infrà. atque vt hoc à κατὰ, sic illud fit ab ἀνά. Significat autem tam in loco, quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, Qui sunt supernè, vel in superioribus locis. ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Itē à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Sic Ath. 3, πωλεῖται παρὰ Πέρσαις τε & τοῖς ἄνω τόποις πρὸς χρυσίον. Hom. Od. λ, Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, id est Sursum. Cū articulo ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, Superior: τὸ ἄνω, Superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, Partes superiores domus: apud Xenophontem De arte eq. ὥσπερ γὰρ οἰκίας οὐδὲν ὄφελος ἂν εἴη, εἰ τὰ ἄνω πάνυ καλὰ ἔχοι. Habet interdum genitiuum ἄνω: vt ἄνω τῶν πραγμάτων apud Æschinē περὶ παραπρ. Καὶ μικρὸν ἐπαναγαγὼν ἄνω τῶν πραγμάτων, Quum altius repetere res cœpisset, vt interpretatur Budæus. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω, aliquando interiecta coniunctione καὶ, aliquando sine ea. Lucian. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄν εἰς ἀνάλθω τινὶ ἐμπεσών, id est, ad verbum, Sursum deorsum vagor. At verò apud Platonem in Hippia minore ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse, Toto cælo errare. Et apud Chrysostomum in 1 ad Cor. ἄνω καὶ κάτω positū pro Vbique & passim. Plato rursus in Gorgia, οὐκ οἶσθ' ὅτι στρέφεις ἑκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω ὦ Σώκρατες. Sic ἄνω & κάτω τοὺς νόμους στρέφειν dixit Demosth. in Midiam. Plato autem, ἄνω καὶ κάτω μετατίθεσθαι τοὺς νόμους, in Minoe. Et apud Demosth. Pro corona, τῶν μὲν οὖν λόγων οὓς ἐστ' ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων. Idem in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiā ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι. Gal. Therap. 1, ἀλλ' ὥσπερ δίκην ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλονται. Apud Dinarchum, ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, Homo varius & inconstans. Denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, ad verbum, Sursum deorsum facere, pro Miscere, Turbare. Demosthenes, πάντ' ἄνω & κάτω τἀκεῖ πεποίηκε. Idem Philipp. 3, ἅπαντα λελυμαντα, καὶ ἄνω καὶ κάτω πεποίηται τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα. Nostrates dicunt eadem planè loquendi forma, Mettre tout ce que dessus dessous. Vide Erasmum in prouerbio Sursum ac deorsum. D E F G

Ἄνω, Aduerbium etiam temporis, non tantùm loci. vnde οἱ ἄνω χρόνοι apud Demosthenem, Superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, quod frequens est apud Diodorum Sicul. qui etiam τοῖς ἐπάνω opponit τοῖς ὑποκειμένοις. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, Eius maiores.

Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον) Cōparatiuus gradus ab ἄνω, Superius, Altius: vt μικρὸν ἀνωτέρω σώματος. Et pro Superioribus temporibus, vel Altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω οὐδὲν πραγμάτων προκοπτομένων. Ab ἀνωτέρω fit nomē Ἀνώτερος, Superior. vnde & Ἀνωτερικός: vt ἀνωτερικὰ μέρη, Superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς ὑπηλάτοις. H

‖ Ἀνωτάτω autem superlatiuus est gradus, i. In supremo loco. Philo De mundo, ἀνωτάτω εἶναι πρὸς αὐτοῦ τοῦ αἰθέρ. & ὁ ἀνωτάτω, Summus, Supremus, Qui est in supremo vel summo loco. Apud philosophos τὰ ἀνωτάτω γένη, Summa genera. Galenus, ἀπὸ τῶν πρώτων καὶ ἀνωτάτω γενῶν ἀρξάμενος. Laert. in Zenone, τῶν δὲ παθῶν τὰ ἀνωτάτω εἶναι γένη τέτταρα, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, ἡδονήν. Dicitur etiam τὰ ἀνωτάτω sine substantiuo γένη: vt Dioscorides, κατὰ δὲ τὰ ἀνωτάτω μείζεται δίχα, id est, In summa duo genera diuiditur. Philo, φθορᾶς τέτταρας εἶναι ἐν τοῖς τοῖς ἀνωτάτω συμβεβηκέ, id est, Summaria diuisione, vt vertit Budæus. Et apud Naz. τρεῖς δὲ ἀνωτάτω δόξαι περὶ Θεοῦ, ἀναρχία καὶ πολυαρχία καὶ μοναρχία, id est Generalissimæ. Nisi quis malit ἀνωτάτω ad tempus referre: vt sint αἱ ἀνωτάτω antiquissimæ, quasi ex altissimo repetitæ.

Ἄνωθεν, aduerbium ab ἄνω deductum, significationem habens è loco, propter additā syllabā θεν. Exponitur Desuper, Supernè, E superiori loco, E superioribus vel supernis locis. Ab alto. Ponitur interdum sine casu, interdū cū genitiuo. ὁ ἄνωθεν, Superior, Qui est è superiori loco: & τὰ ἄνωθεν, Superiora, vel Quæ sunt à superioribus locis. Apud Herodotum, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, E loco qui supra exercitum. Ἄνωθεν pro Cælitus, E cælo, non semel in sacris Noui testamenti libris.

Ἄνωθεν significationem quoq; temporis habet, sicut & ἄνω. quemadmodum tam Superiorem locum quàm Superius tempus, vel Superiora tempora Latini dicūt. Demosthenes Philipp. 3, ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις. quū pro eodem dixisset antè ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις. Vnde οἱ ἄνωθεν, Qui superioribus fuerunt temporibus, id est Maiores, Aui. Nazaz. ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φίλων καὶ τῆς ἄνωθεν ἑταιρείας, id est, Ex antiqua amicitia, vt Bud. vertit. Synesius, Λάκων γὰρ ἄνωθέν εἰμι. ‖ Capitur etiam pro A principio; vt in hoc Nazazeni carmine, ἄν τὸ μὲν ἧς ἀνάθ. (vbi obiter notandum est literā ν metri causa ablatam) Sic & apud Demosth. Capitur verò & pro Altius repetendo (vt docet Budæus ex eodem Demosth. & ex Themistio. Demosth. in Midiam, ἐγὼ δὲ τοῦτο διδάξω, ἄνωθεν δέ. βραχὺς γὰρ ἔσθ' ὁ λόγος ὃν λέξω, κἂν ἄνωθεν ἄρχεσθαι δοκῶ. Apud eundem idem valet ἐξ ἀρχῆς εἰπεῖν περί τινος. Quidam ἄνωθεν ἀρξάμενος interpret. Ab ipso exorsus capite. Budæus apud eundem Demosthenem ἄνωθεν ἐξετάζειν τὸ γένος exponit, Genealogiam repetere, & aliis verbis Græcis, ἄνωθεν διεξελθεῖν τὰ περὶ τοῦ γένους. ‖ Capitur etiam pro Denuo, De integro, sicut annotat Budæus. & sic accipiunt quidam apud D. Paulum ad Galat. cap. 4, οἷς πάλιν ἄνωθεν δουλεύειν θέλετε. & apud D. Ioan. cap. 3, ἄνωθεν γεννηθῆναι, Denuo nasci, vt Bud. vertit. Alii malè ἄνωθεν hîc accipiunt pro Ex alto, id est Cælitus. Notandū est autem ἄνωθεν poni pro Denuo, eodem modo quo ἐξ ἀρχῆς, quod propriè sonat A principio. Et fortasse in illo Pauli loco ἄνωθεν exponi non debet Denuo (ne sint πάλιν & ἄνωθεν posita ἐκ τοῦ παραλλήλου) sed Ab initio, vt etiā in Theodori Bezæ interpretatione habetur: qui & πάλιν Retrorsum vertit. ‖ Hoc autē scire oportet, ἄνωθεν quoq; reddi aliquando Retro: vt οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, id est, Retro principes, inquit Bud.

C. Ἐπάνω, cum genit. Supra. vt apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ὅτι. sic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum significat Supra quàm, Amplius quàm, 1 Corinthiorum 15, ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marci 14, ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam aduerbiis temporis, vt 1 Cor. 15, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω. Ab eo die & deinceps.

Ἐπάνωθε, cum genit. Idem: vt in Epigr. Τῆς κύλης δ' ἐπάνωθε τὰ φορτία πάντα πεσόντος.

Ἐπάνωθεν, Desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ τἆλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, vertit In vertice montis.

C. Ὑπεράνω, cū genit. Suprà. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τοῦ πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον. Paul. Ephes. 4, ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: vt & cap. 1, καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: vbi vetus interpres exponit Longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur pro Sursum in cælis.

Ὑπεράνωθεν, De loco superiori, Desuper.

ΑΝΩΓΩ, Præt. imperf. ἤνωγον, Fut. ἀνώξω, Aor. 1 ἤνωξα, Præt. medium ἤνωγα seu ἄνωγα absque augmēto. Iubeo, Hortor, Suadeo, Instigo. Od. κ, x. i.

Ἐῤῥέτω, εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. π, Αὐτὸς τε κτενέω σφε, τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω. Od. κ, Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας καὶ ἀνῶξαι. Præteritum autem medium ἄνωγα sæpe pro præsenti accipi solet. vt Odyss. γ, Ἀλλ' ἐς μὲ Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In passiua quoque significatione reperiri testatur Hesychius, qui ἀνώχται exponit κελεύεται. licet & ἀνωχθι & ἀνώχθω actiuã signific. tribuat: nam κέλευε & κελευέτω interpretatur. Eustathius hoc verbum ab ἀνω, id est ἀνύω deriuatum esse scribit vt ex πρώ, πρώγω. A

Ἀνωγέω etiam pro eodẽ dicitur, vt Od. ξ, ἔνθ' ὄγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ. item in eodem libro, Αἰγύπτιόν δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, id est προτρέπει. Il. β, — παρὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη Εἰδομένη κήρυκι σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populũ iubebat silere. Hesych. ἠνώγεα etiam ponit, quod interpretatur ἐκέλευον. vulg. autem lexica ἠνώγεα. B

Ἀνωγή, ῆς, ἡ, Iussum, Adhortatio. παρακέλευσις, Suid.

Ἄνωξις, εως, ἡ, Idem. Item βούλευσις, Hesych.

Ἀνωχμόν, τὸ, παρακελευστικόν. Hesych.

ἈΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Ascia, Dolabra. Exponitur etiam Securis. quum tamen securim constet esse πέλεκυν, & ita constituenda sint duo diuersa securis genera. quum Homerus & Xenophon distinctè hæc duo ponant ἀξίνας & πελέκεις, Il. ο, Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell. 3, πολλὰ δὲ ξίφη, πολλοὺς δὲ ὀβελίσκους, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Homerus Il. ν, Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, εὐξέστῳ. Vult autem Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, id est Frangere, deriuatum esse ἀξίνη. intelligens videlicet à futuro ἄξω sumendam esse deductionem. Quòd si vera est hæc etymologia, non satis commodè videtur reddi nomine securis: si quidem à secãdo dicta est securis, ἀξίνη à frangendo. C D

C. Ἀξινομαντεία, ας, ἡ, Diuinatio per securim seu asciam. Plin. lib. 36, cap. 19, Hoc dicuntur vti magi in ea quam vocant ἀξινομαντεῖαν.

Ἀξινάριον, ου, τὸ, item Ἀξινίδιον, diminutiua forma, Parua ascia, Dolabella, Securicula, secundum quosdam.

ἌΞΙΟΣ, ου, ὁ, Dignus. cum genitiuo, & tam in bonam quàm in malam partem: vt ἄξιος ἐπαίνου, Dign⁹ laude: ἄξιος μέμψεως, Dign⁹ reprehẽsione. Xen. vno eodémque in loco vsurpat in vtramque partem: Pæd. 5, οὐκ ἂν ἐπαίνου σοι ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως. Vbi notandum poni datiuum σοὶ eodem modo quo in hoc eiusdem loco, ἐξετάζει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. Est autem ἄξιός εἰμι τούτου σοὶ, Dignus sum hac re tibi, pro Mereor hoc à te. Ponitur verò datiuus hic cum ἄξιος & in malã partẽ: vt ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, Dignus erat morte ciuitati. pro Iudicio ciuitatis. id est Dignum morte censebat ciuitas. Verùm sæpiùs sine hoc datiuo personæ ponitur, cum solo genitiuo. Demosth. in Midiam, δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Idem ibidem, μῖσος καὶ φθόνος καὶ ὀργή. τούτων γὰρ ἄξια ποιεῖς. Xen. Pæd. 5, ἄξια ἐπιμελείας, Digna studio & cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plutarchum, & ἀξία λόγου πόλις, apud Thuc. Xen. Pæd. 4, οἱ δὲ τὰ πλείστου ἄξια ἐλάμβανον ὡς διασωσόμενοι, Res plurimo dignas, id est, Res maximi pretii, Res plurimi æstimãdas, hoc est Pretiosissima quæq;. Dicitur etiã vir aliquis πλείστου ἄξιος, sicut & ἄξιος τοῦ παντὸς apud Aristophanem. q. d. quantiuis pretii. cui opponitur ἄξιος οὐδενός, Nullius pretii. λύει καὶ ποιεῖ τοῦ μηδενὸς ἀξίαν, apud Demosth. id est, Nullius autoritatis. Aliquando verò additur datiuus rei in hoc loquendi genere, vt ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, id est, Maximi faciendus tum nomine diuitiarum, tum nobilitatis. Interdum & datiuus personæ, vt ἄξιος πλείστου πᾶσιν, Maximi faciendus ab omnibus. vel Qui maximi fit. sic ἄξιος πολλοῦ πᾶσι, Magni faciendus. vel, Qui magni fit, Qui magno est in pretio apud omnes. Itẽ πλείστου ἄξιον pro Operæpretiũ, vt apud Andocidem, ὅπερ μοι πλείστου ἄξιον ἐγένετο, Quod mihi fuit operæpretium fecisse. Apud Xenophontem autem, πλείστου ἄξιοι κεκτῆσθαι videtur dici pro οἷς πλείστου ἄξιόν ἐστι κεκτῆσθαι. Vtitur autẽ Budæus hac voce operæpretium in exprimenda etiam hac loquẽdi forma, ὅσου ἄξια γυνὴ παροῦσα: ex hoc Demosthenis loco, ἴστε δή που καὶ αὐτοὶ ὅσου ἄξιά ἐστι γυνὴ ἐν ταῖς νόσοις παροῦσα κάμνοντι, id est E F G H

(inquit Budæus) Quantum operæpretium afferat ægroto, Quàm vtilis sit ægroto, Quanti æstimetur opera & cura muliebris circa ægrotum. Dicitur etiam aliquid esse παντὸς ἄξιον, vel ἄξιον τοῦ παντός: vt παντὸς ἄξια χρήματα, apud Thucydidem. Xenoph. ἀπομν. 2, ἃ δὲ καὶ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἄξια εἶναι, ὥστε παντός. Synes. ἄξιον τοῦ παντὸς τὸ χρεῖον. Alicubi ἄξιος cum οὐκ commodius redditur Indignus, quàm Non dignus: vt apud Platonem epistola 7, οὐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει, pro Indignus fuit dedecore. Aristot. Pol. 2, ὡς οὐκ ἴσων ἄξιοι ὄντες, Tanquam qui indigni sint qui æquam cum cæteris portionem accipiant. vel, Tanquam indignum sit eos accipere. Alicubi ἄξια verti potest vtroque modo, vel Digna, vel Non indigna: vt ἄξια σαυτῆς φρονεῖς, Te digna, vel Te non indigna, aut Quæ te decent. ‖ Ἄξιος autem cum infinitiuo, vt apud Isocratem in Paneg. οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ τοιούτων οὐκ ἄξιός εἰμι μὴ παθεῖν. & apud Platonem in Apologia, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι. & apud Sophoclem, ἄξιος θρῆνων τυχεῖν. Hom. Iliad. ξ, Ἦ ῥ' οὐχ ἑὸς ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι Ἄξιος. ‖ Dicitur etiam ἄξιόν ἐστι, cum infinitiuo, pro Dignum est, Æquum est, Decet, Par est. Aristot. Ethic. 3, ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, Æquum est vt vir fortis viuat. Xenoph. οὐκ οἴει σοὶ ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ. Idem, ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν. Decet me eum odisse, Par est vt eum oderim.

Ἄξιος cum genitiuo pro ἀντάξιος, Æquiparandus, apud Homerum: vt Il. θ, — νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμὲν Ἕκτορος. & Il. ο, Νῦν δ' ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Νῆας ἑλεῖν.

Ἄξιον, Æstimationem habens & pretium, Æstimabilis. Bud. interpret. Plut. οὐσίαν διακοσίων ταλάντων ἀξίαν. Idem, οὔτε τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, Valentia tribus talentis, Quæ æstimari possent tribus talentis. Xenophon Hell. 4, Φαρνάβαζος ἧκεν ἔχων συχνὸν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosthenes autem dat nomini ἄξιος hanc in significatione præpositionem εἰς cum accusatiuo: vt ἄξια σύμπαντα εἰς μυρίας δραχμάς. Idem, κατέλιπε δὲ ξύλα κλίνεια εἰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἄξια.

Ἄξιον, Pretiosum, Magni pretii, τίμιον. Xenophõ Pæd. 3, καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἶπε ἕκαστος ἄξιον εἶχε. id est πολυτελές. ‖ Habet verò & contrariam significationem apud Atticos. capitur enim pro εὔωνον (vt discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, & aliis) id est Vile. vnde ἀξιώτερον & ἀξιώτατον, Vilius, Vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. Idem, ἡγούμενος συμφέρειν ὑμῖν τοὺς παρὰ τούτων ὠνουμένοις, ὡς ἀξιώτατον τούτους πριαμένους. δεῖν γὰρ αὐτοὺς ἐβολῷ μόνον πωλεῖν τιμιώτερον. Aristoph. Equitibus, Οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

C. Ἀξιοβίωτον, Dignũ viuere. οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, apud Xen. Hell. 4, Indignũ esse viuere, εἰ ἐνόμισαν οὕτω μὲν οὐκ ἀξιοβίωτον εἶναι, id est, Vitã acerbam fore. Sic dicitur vt ἀβίωτον.

C. Ἀξιοζήλως, aduerb. Dignè æmulatione, id est Egregiè. Exponitur etiam Laudabiliter. Vide ζῆλος.

C. Ἀξιοζήλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus æmulatione. Item, Non spernendus, Non negligendus, Bud. Ab ἐζήλωται tertia persona præteriti τοῦ ζηλόομαι, fit ζηλωτός.

C. Ἀξιοθαύμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. Xen. Athen.

C. Ἀξιοθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spectatu dignus, Visendus, apud Lucianum. Herodian. lib. 1, πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος. Herodotus Ionicè vsurpat ἀξιοθέητος. A τεθέαται tertia singulari τοῦ θεάομαι fit θεατός.

C. Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Luctu dignus, apud Euripidem. θρῆνος enim est luctus.

C. Ἀξιοκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui admittatur in societatem, Dignus cum quo societas contrahatur. Plato De republ. 2, διάκονοι τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσι.

C. Ἀξιόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui quæratur & possideatur, Digno pretio quæsitus, vel Quærendus iusto pretio, Bud. Xen. Pæd. 5, καὶ δύναμιν τὴν σὴν καὶ θυγατέρα ἀξιόκτητον ἐγχειρίσας μοι. Theodor. in Eccles. hist. ἡ δὲ βασιλὶς τῆς θεραπείας μισθὸν ἐξεκόμισεν ὃν ἐνόμιζεν ἀξιόκτητον, χρυσὸν καὶ ἄργυρον. Fit ex ἄξιος & κτητός, quod à κέκτηται tertia præteriti τοῦ κτάομαι formatur.

C. Ἀξιόλεκτος, Dictu dignus, Laudabilis. pro quo perpe-

ram apud Hesychium ἀξιόλεπτον scriptum esse manifestum est.

C. Ἀξιόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Memorabilis, Laudabilis. Item, Non aspernandus, Non pœnitendus, Alicuius pretii. Xenophon, τῇ δὲ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα πειρᾶσθαι τοῦτο ἀξιολογώτερον. Thucydides lib. 7, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐγκλήματα ἔχοντες ἐπιδρομὴν τὴν τῷ τειχίσματι προσφέροντες, καὶ ἄλλα οὐκ ἀξιόλογα δοκοῦντα εἶναι. id est, vt scribit scholiastes, ἁπλᾶ τινα καὶ ψιλά.

Ἀξιολόγως, aduerb. Memorabiliter, Ita vt res sit commemoratione digna, Egregiè, Præstanter.

C. Ἀξιομακάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui felix prædicetur, Dignus qui inter felices annumeretur. & ἀξιομακαριστότατος superlatiuus gradus apud Xenophontem in Apologia Socratis, Dignus qui inter felicissimos annumeretur.

C. Ἀξιόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Dignus qui cum alio prælietur. Capitur pro Viribus par ad pugnam, Par conserendæ pugnæ, In pugna æquiparans alium. Cum datiuo vel præpositione πρὸς habente accusatiuum. Thucydides, ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι τῇ Ἀργείων συμμαχίᾳ. Pausanias in Achaicis, καὶ Λακεδαιμόνιοι συνιέντες οὐκ ἀξιόμαχοι πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς εἶναι. Idem, ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος πρὸς τοὺς Ῥωμαίους εἴη. Notandum est verò & hostem hosti dici ἀξιόμαχον & eius δύναμιν (id est exercitum) dici itidem ἀξιόμαχον: vt apud eundem Pausaniam ἀξιόμαχος δύναμις πρὸς τοὺς νεωτερίζοντας. Fit autē ἀξιόμαχος à nomine μάχη, vnde & alia multa composita. Alii malunt à verbo μάχεσθαι.

C. Ἀξιομίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui odio habeatur, Dignus odio. Plutarch. περὶ φθόνου, μισοῦνται δὲ πολλοὶ δικαίως ὡς οὓς ἀξιομισήτους καλοῦμεν. Μισεῖν est odisse. tertia sing. præt. à passiuo μισεῖσθαι est μεμίσηται.

C. Ἀξιομνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Dignus cuius fiat mentio, Memorabilis. Xen. Hellen. 4, καὶ τῶν πράξεων τὰς μὲν ἀξιομνημονεύτους γράφω, τὰς δὲ μὴ ἀξίας λόγου παρήσω. Vbi notādū ἀξιομνημονεύτους & ἀξίας λόγου, pro eodē poni, & ἀξίας λόγου idē valere quod ἀξιολόγους compositū. Verbi pass. μνημονεύεσθαι tertia singularis præteriti est μεμνημόνευται, vnde μνημονευτός.

C. Ἀξιόνικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus victoria, Dignus qui vincat. Vel, Idoneus ad victoriam adipiscendam, Vincere idoneus: Vel Qui victoriam emeruit & ea dignam fortitudinem præstitit, seu dignum robur. Xen. Pæd. 1, καὶ εἴπε ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν. Herodotus, ἀξιονικότεροι ἔσονται Ἀθηναίων. Idem ἀξιονικότερος οὐδεὶς τοῦ Ξέρξεω ἔχειν τὸ κράτος. Iulianus imperator in quadam epistola, οὔτε ἑτέρου τινὸς θεῶν ἀξιονικοτέρου πρὸς τοιούτου γίγαντος καθαίρεσιν. Verbum νικᾶν est vincere, nomen νίκη est victoria.

C. Ἀξιοπενθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dignus luctu, Lamentabilis, apud Euripidem: qui & ἀξιόθρηνος pro eodem vsurpat. nam & πένθος significat idem quod & θρῆνος, videlicet luctum.

C. Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fide dignus, Dignus cui fides habeatur, Dign⁹ cui credatur. Refert in suis Apophthegmatis Plutarchus quendam dixisse de eo qui caput & barbam tingebat, τὸν ἄπιστον ἐν θριξὶ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Exponūt gramm. ἀξιόπιστος, ὅπιστεύεσθαι ἱκανός: sicut ἀξιόχρεως, ὁ ἐπιλῦσαί τι χρέος ἱκανός. cui definitioni consentaneum est hoc quod aiunt dixisse Lycurgum, τὸ μὲν ἀξιόχρεων ἐν τῇ οὐσίᾳ, τὸ δ' ἀξιόπιστον ἐν τοῖς τρόποις κεῖσθαι. Interdum dicitur ἀξιόπιστος εἰς τοῦτο: vt apud Xenophontem, ἀξιόπιστον εἰς ταυτὶ ἡγησόμεθα. quod exponitur, Dignum cuius fidei hæc committantur. ‖ Accipitur etiam ἀξιόπιστος (sicut & ἀξιόχρεως interdum) pro ἱκανὸς, & δόκιμος, Idoneus, Sufficiens. Plutarchus, καὶ ναύλοχα πρὸς στρατιὰν ναυτικὴν ἀξιόπιστα. Est πίστις fides.

Ἀξιοπίστως, aduerbium, Cum fide sufficiente. In Pandectis ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, vt ait Budæus, est Idoneis sponsoribus cauere. quod de stipulante melius dicitur, vt Latinè Cauere sibi stipulantē dicimus aut ementem.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, Fides sufficiens, Fides idonea. Nazianz. μὴ ζητεῖ ἀξιοπιστίαν τῶν κηρυσσόντων ἢ τῶν βαπτιζόντων.

c. 2. Καταξιοπιστεύομαι, F. εύσομαι, (cū genit.) pers. Fide indignū [aliquē] iudico. Aut, Dico aduers⁹ [aliquē] quæ si de indigna sint. Nā alterā harū signif. habere videtur in hoc loco quē Suid. affert. ἵνα δὲ μὴ δέξωμεν τὸν τηλικοῦτον ἄνδρα καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθησόμεθα μιᾶς πράξεως.

C. Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus pœna, Qui pœnam meruit, vel Qui meritas dedit pœnas, Qui dignè punitus est. Item ἀξιόποινος, Meritas pœnas de aliquo sumens, Dignè aliquē puniens. Apud Spartanos erat Minerua ἀξιόποινος, teste Pausania. ποινὴ Græcis, est pœna Latinis.

B C. Ἀξιοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui dignitate præditus est, id est dignatione, Quem honor decet, Honore dignus (vt interpretatur Budæus) censens ex ἀξία (meo quidem iudicio) & verbo πρέπω compositum, non ex ἄξιος. Xenophon in Symposio, καὶ νῦν ἐν τῇ ἑορτῇ ἀξιοπρεπέστατος δοκεῖς εἶναι τῶν πεφιλημένων· καὶ σῶμα ἀξιοπρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μόχθους ὑποφέρειν. Exponitur etiam Dignitatem præ se ferens. ET subst. hinc factū Ἀξιοπρέπεια, Dignitas, Amplitudo. ET aduerb. Ἀξιοπρεπῶς, Cum dignitate. vt idem valeant quod simplicia ἀξία & ἀξίως. Obseruaui tamen non pauca cum πρέπω composita nomina pro simplicibus accipi.

C C. Ἀξιόσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cōsideratione seu animaduersione, Cōsiderandus. Xen. Hell. 5, ἐγὼ ἀπεκρινάμην ὅτι τὰ μάλιστα ἀξιόσκεπτα λέγεις.

C. Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus cura & studio, Dignus quem studiosè consectemur. Pro eodem dicitur σπουδῆς ἄξιος & ἀξιοσπούδαστος, sicut ἀξιόλογος & λόγου ἄξιος. Fit tamen ἀξιοσπούδαστος non ex ἄξιος & σπουδή, sed ex ἄξιος & ἐσπούδασται tertia singularis præteriti à σπουδάζομαι.

D C. Ἀξιοτέκμαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sufficientibus argumentis probatus. A tertia singularis præteriti verbi τεκμαίρομαι.

C. Ἀξιοφίλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, apud Xenophontem. A πεφίληται tertia singularis præteriti τοῦ φιλοῦμαι.

C. Ἀξιόχρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui soluendo est, Sufficiens ad soluendum debitum. Locuples, id est, Qui satisfacere potest. Vnde per translationem dicitur ἀξιόχρεως μάρτυς vt apud Latinos Locuples testis, pro Fide dignus. Apud Demosthenem ἀξιόχρεως ἐγγυητής, Philipp. 4 Plato

E in Apologia, ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα αἰτίσω, id est, Dignum cui credatis, ἀξιόπιστον. Capitur etiā generaliter pro Sufficiens alicui rei vel incœpto, Par alicui rei, Idoneus ad aliquid, Dignus. Ponitur autem ἀξιόχρεως interdum per se, interdum cum infinitiuo, interdum cum præpositione εἰς accusatiuo iuncta. Xenophon Pæd. 7, ὁπόσοι ἐπικαίριοι ἦσαν καὶ ἀξιόχρεώ τι αὐτῷ ἐδόκουν κοινωνοὶ εἶναι καὶ πόνων καὶ ἀγαθῶν. Demosthenes Olynthiaca 3, τῶν δ' ἄλλων οὐδενὸς ὄντος ἀξιόχρεω περὶ τῶν προτέρων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Idem, οἱ νομίζοντες αὐτοὺς ἀξιόχρεως

F εἶναι τοῦ Φιλίππου ξένους προσαγορεύεσθαι. Herodotus, ἀξιόχρεως δοκεῖ ἐναντιωθῆναι. Pausanias, ἁρμονίας δὲ ἢ κάλλους ἕνεκα ἀρχιτέκτων ποῖος ἐς ἅμιλλαν γένοιτ' ἂν ἀξιόχρεως; Ex ἄξιος fit & χρέος quod est debitum. Vide Ἀξιόπιστος paulo antè.

Ἀξιόχρεως, Satis amplus, Non aspernandus, Non pœnitendus. Apud Athenæum, ἐξουσία μέγεθος ἀξιόχρεων ἔχουσα, id est iustā magnitudine, quod est ἀξιόλογον. Sic παρασκευὴ ἀξιόχρεως apud Thucydidem exponitur Iustus apparatus, secundum scholiastem ἀσφαλής. Idem alibi apud eundem ἀξιόχρεων exponit μεγάλην.

G Ἀξιόχρεον cum ο in fine Suidas barbarum esse ait. citatur tamen pluralis ἀξιόχρεα ex Luciano, à singulari ἀξιόχρεον.

Ἀξιοχρέως, aduerbium, Sufficienter. ἱκανῶς, vt habet Hesychius. Nisi fortè legendum est apud eum ἀξιόχρεως & ἱκανός.

Composita autem in quibus perditur ο nominis ἄξιος, sunt hæc.

C. Ἀξιάγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Admiratione dignus, Admirabilis. δέσποτα ἀξιάγαστε apud Syn. Ex ἤγασται tertia præteriti ab

H ἀγάζομαι fit ἀγαστός. Est autem ἀγάζομαι Admiror.

C. Ἀξιάκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus auditu, Dignus qui audiatur. Xen. ἀξιοθέατοι καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui spectentur pariter & audiantur. ‖ Sonat ἀξιάκουστον etiam Memorabile. quod enim est memorabile, auditu dignū

est. Ex ἤκουσαι tertia sing. præter. ab ἀκούομαι fit ἀκουστός. A

C. Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, Dignus auditu. Xenophon Lacedæmoniorũ politia, χοροῖς ἀξιακροατοτάτοις καὶ ἀγῶνας ἀξιοθεατοτάτοις. Ab ἠκρόαται tertia sing. præteriti ab ἀκροῶμαι fit ἀκροατός.

C. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus commemoratione, Dignus qui commemoretur, Memorabilis, Commemorandus. Herodotus non semel vtitur, sed Ionicè scribẽs ἀξιαπήγητος: vt ἀξιαπηγητότατα ἔργα, maximè memorabilia. Fit ex ἀφήγηται tertia præteriti ab ἀφηγοῦμαι. Pro eodem dicitur ἀξιομνημόνευτος. B

C. Ἀξιέπαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀξιεπαίνετος, Laude dignus, Laudabilis, Prædicandus, Commendabilis. Xenoph. Pæd. 3, ἐνόμιζε γὰρ, εἰ ἕκαστος τὸ μέρος ἀξιέπαινον ποιήσει, τὸ ὅλον αὐτῷ καλῶς ἔχειν. Fit autem ἀξιέπαινος ex ἄξιος & ἔπαινος: at verò ἀξιεπαίνετος, ex ἄξιος & ἐπαινετὸς formato ab ἐπῄνηται tertia præteriti verbi passiui ἐπαινοῦμαι.

C. Ἀξιεπιθύμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui expetatur. ἐπέραστος, Varin.

C. Ἀξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis. qui à Xenophonte dicitur ἀξιοφίλητος. nam ἀξιοφίλητος est ἄξιος φιληθῆναι, vt ἀξιέραστος est ἄξιος ἐρασθῆναι. ab ἤρασται tertia singularis præteriti à passiuo ἐρῶμαι. Apud eundem Xenophontem, τέκνα ἀξιέραστα. & apud Plutarchum in Romulo, ἀξιέραστον αὐτὴν θεῷ γεγονέναι, Dignam visam deo quæ ab eo amaretur, vel dei amorem emeruisse. C

C. Ἐπαξιέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Philon. De V. Mos.

C. Ἀντάξιος, ου, ὁ, Æquiparandus, Æqualis pretii: vt χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, Aurum non est æquiparandum cum virtute. Hom. Il. ι, ψυχῆς ἀντάξιον, Cum anima æquiparandum, Tanti faciendum quanti anima. Idem, Il. λ, Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenophon, πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, Existimo multorum seruorum instar esse. Rursus apud Homerum Iliad. α, ἀντάξιον ponitur sine genitiuo, pro Æqualis pretii, ἴσον τῇ τιμῇ, τὸ ἰσότιμον. D

C. Ἀπάξιος, ου, ὁ, Indignus. Plato Epist. 7, οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, Non indignum est iuuene & non iuuene, audire. Eodem vtitur in lib. De leg.

Ἀπαξία, ας, ἡ, Indignitas, in vulg. lex.

C. Ἐπάξιος, Dignus. vt ἐπάξιος γάμος apud Sophoclem, Gregorius, τοῦτο τῶν ἀοιδίμων ἡρώων καὶ φυσῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον, Dignius & magnificentius. Bud. E

Ἐπαξίως, Dignè, Pro dignitate & merito. Nazianz. τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως.

C. Καταξίως, Dignè, pro Dignitate: vt καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, Pro mea dignitate.

Ἀξίως, aduerbium, Dignè, Pro dignitate. Ponitur interdum sine casu: vt apud Isocratem in Panegyrico, ἅπτε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν. Demosthenes Philipp. 2, πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δεδύνηται. Frequentius autem cum genitiuo vt apud eundem Isocratem κατὰ σοφιστῶν, in eadem sententia exprimenda, ὅς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Idem in Panegyrico, ἐγὼ δ' ᾤμην καὶ τοῦ πράγματος ἀξίως εἰπεῖν καὶ τῆς δόξης τῆς ἐμαυτοῦ. Vnde existimare possit aliquis in locis illis prioribus post ἀξίως subaudiendum reliquisse Isocratem & Demosthenem genitiuum τῶν πραγμάτων. Capitur autem tam in bonam quàm in malam partem, sicut & ipsum nomen ἄξιος. Isocrates in Archidamo, σκεπτέον δ' ὅπως ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν πολεμήσωμεν. Demosthenes Olynth. 3, πράττειν ἀξίως ὑμῶν αὐτῶν. Citatur item ex Platonis Apologia, πράττειν ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, pro Faciens vt decet virum probum, Viri probi fungens officio. Nisi fortè πράττειν aliter hîc exponi potest. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων, Pæd. 5. In malam autem partem, vt ἀξίως τοῦ ἀδικήματος apud AEschinem, Pro dignitate sceleris. id est, Vt meretur scelus. Quidam vertunt Pro magnitudine sceleris. ¶ Quum autem dicunt ἀξίως λόγου, non debet ἀξίως verti Pro dignitate: sed ἀξίως λόγου, Dignè commemoratione, id est, Ita vt res sit vel fuerit vel esset digna commemoratione, aut memoratu. vt, ἀξίως λόγου μαχόμενοι, Pugnantes ita vt res foret memoratu digna, id est Pugnã memoratu dignam edentes. Dicunt pro eodem ἀξιολόγως vno verbo. F G H

Ἀξίως pro Ἀξιώνως, Vili pretio: vt ἀξίως πεπρᾶσθαι, apud Pollucem.

Ἀξία, ας, ἡ, Dignitas eo sensu quo dicitur Pro dignitate rei, id est, Vt res meretur. Demosthenes aduersus Midiam, τὴν κατ' ἀξίαν τῶν πεπραγμένων παρὰ τούτου δίκην λαβεῖν. κατὰ τὴν ἀξίαν, Pro dignitate, Pro merito, vel meritis, Isocrates in Areopag. τὴν δὲ κατ' ἀξίαν ἕκαστον τιμῶσαι. Sic apud Platonẽ, κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι Dicitur & πρὸς ἀξίαν: vt τῆς πρὸς ἀξίαν διαιρέσεως, id est, eius quod pro cuiusque dignitate est. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, Vltra quàm meremur, Quæ merito nostro maiora sunt, apud Areopagitam. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, Præter dignitatẽ, id est Indignè, Immeritò: vt παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῶ. & cum genitiuo apud Demosthenem Olynth. 2, ἢ ὡς δὴ παρὰ τὴν αὐτῶν ἀξίαν δεδουλωμένοι Θετταλοί.

Ἀξία, Dignitas, id est Dignatio (inquit Budæus) ἀξίωμα. Demosthenes Pro corona, τὸ φρόνημα ἀφεῖσθαι καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Cui significationi vicina est ea qua dicuntur οἱ ἐπ' ἀξίας, Magistratus. Lucianus, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντες. Sic dicitur vt οἱ ἐπ' ἐξουσίας.

Ἀξία, AEstimatio. Xenophon Pæd. 8, τὸν γὰρ πολλὰ δοκοῦντα ἔχειν, μὴ κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας φαίνεσθαι ὠφελοῦντα τοὺς φίλους, ἀνελευθερίαν ἔμοιγε δοκεῖ περιάπτειν. Apud Basiliũ in epistolis κατ' ἀξίαν ἀτελὲς exponitur AEstimatu vile. Plato De leg. 9, τὴν δὲ τῆς βλάβης ἀξίαν, εἴτε διπλῆν, εἴτε τετραπλασίαν οἱ δικασταὶ ταξάντων. Citatur & ex Xenophonte ἀξία plurali numero, εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, pro Sunt quædam amicorum æstimationes & valores. Sed non satis Latinum est vocabulum valor.

Ἀξία, Iustum pretium. Xenophon, οὐδενὶ ἂν μὴ ὅτι περίξα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών, id est Minus iusto pretio, inquit Budæus. Et apud AEschinẽ τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iusto pretio vendere, vt ait idem. Et apud Aristotelem Ethic. 9, τὴν ἀξίαν τάττειν pro Indicare, quod institoris est & venditantis merces. Dicitur pro eodem ἀξιοῦν vna voce. Itẽ ἀξία, Iusta merces, Digna merces, Aristot. Ethic. 9, οὐ γὰρ πρὸς χρήματα ἡ ἀξία μετρεῖται, pro Neque enim digna merces philosophia pecunia rependitur, Budæo interprete. Sciendum est autem ἀξία in huiusmodi loquendi formulis posse pro substantiuo nomine accipi (sicut in locis modò citatis in quib' AEstimationẽ interpretati sumus) vt ἀξία sit pro ἀξία τιμή: vel subaudiri nomen τιμή, vt ἀξία censeatur adiectiuũ. At verò in hoc loquendi genere quod est apud Lucianum, ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν, constat ἀξίαν non esse substantiuum nomen, sed adiectiuum, & substantiuum τιμωρίαν debere subaudiri post ipsum, vel δίκην. Dicitur autem τὴν ἀξίαν ἀποτίνειν, vel ὑπέχειν à Luciano, Qui dat meritas pœnas, Qui dat pœnas quas meretur, vel, quibus dignus est. Est defectuosa loquutio (inquit Budæus) τὴν ἀξίαν ἀνταποδοῦναι ἢ ἀντιλαβεῖν. hoc est, τιμὴν τὴν ἀξίαν καὶ τιμωρίαν. Exemplum autem τοῦ ἀξίαν ἀνταποδοῦναι, item τοῦ τὴν ἀξίαν ἀντιλαβεῖν non ponit Budæus: sed eadem esse videtur ratio in hoc genere loquendi, ἀξίαν ἀποδιδόναι, quæ est in isto Xenophontis loco, Pædiæ 4. ὧν δ' ἕκαστος ἄξιος ἐπιδεῖν παρ' ὧν προσήκει πύθωμαι, τότε τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, Dignitas, Dignatio.

¶ Ἀξιόω, ῶ, Dignum esse censeo, Dignor. Cum genitiuo, vt apud Sophoclem ἠξίωσαν scholiastes exponit ἄξιον ἡγήσαντο: & apud Thucydidem ἀξιῶ scholiastes itidem explicat ἀξίους ἡγοῦμαι. Sic ἀξιοῦσιν αὐτοὺς πάντων, Omnia sibi vendicant, Dignos se existimant qui accipiant omnia. In malam etiam partem, vt apud Demosthenẽ Pro corona, αὐτὸν τοῖς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύουσι ὑμῖν περιπέμψαντες, τῆς προσηκούσης ἀτιμίας ἀξιώσητε, id est, Dignos ea censueritis. vel potius, Ea affeceritis vt dignos. Plato in Apologia, οὐκ ἐθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infinitiuo, pro Dignum esse iudico (eo modo quo dixit Virgilius, — si credere dignũ est) AEquũ esse cẽseo. Aristoph. in Pluto, οὐ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττειν ἐθέλειν. Xen. ἀξιοῦσι αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. vbi ἀξιοῦμεν quidã non vertũt AEquũ existimamus, sed Operæpretium esse existimamus,

Nonnulli, Volumus. Sic & ἀξιοῖς quidam vertunt Vis in illo Aristophanis loco quem proximè citaui, item in hoc Isocratis (& in similibus) in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς αὖ ὑμῶν ἀξιώσει ζῆν ἀποστερούμενος τῆς πατρίδος. At μὴ ἀξιῶ est Indignum censeo, Indignor. Aristot. Pol.5, de tyrannis loquens, διὸ καὶ τοῖς ἐπιεικέσι πολεμοῦσιν, ὡς βλαβεροῖς πρὸς τὴν ἀρχὴν, οὐ μόνον διὰ τὸ μὴ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι δεσποτικῶς, id est, Quòd indignum censeant se dominico imperio parere. pro διὰ τὸ ἀξιοῦν ἄρχεσθαι μὴ δεσποτικῶς. Pausanias in Messeniis, οὐκ ἠξίου τὸν ἄνδρα ἰδιωτεύειν, Indignabatur. Thucydides, ὑμᾶς οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν. Item, ἀξιῶ (inquit Budæus) Perhibeo, Existimari volo, Talem me esse prædico. Arrian. ἀναβ. 2, αὐτὸς δὲ ἀπ' Ἄργους τῶν Ἡρακλειδῶν εἶναι ἠξίου. Sic fermè Thucydides, καὶ τὰ μὲν παλαιὰ καὶ μέγιστα τοιοῦτοι ἠξιώσαμεν εἶναι, Dignos nos esse censuimus qui tales nos exhiberemus. Quæ exempla Budæus affert. Videtur autem ἀξιῶ itidem pro Existimari volo, & Talem me esse prædico, sumi in hoc quoque Plutarchi loco, οὐ πλούσιοι μόνον ἢ λόγιοι εἶναι ἀξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μὴ, &c. Exponitur ἀξιῶ & per verbum Peto, seu Postulo, quæ significatio finitima est supradictæ, pro Æquum esse censeo. quum enim ἀξιῶ vertitur Peto seu Postulo, intelligendum est Peto vt rem quam æquam esse iudico: vt, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, Petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ obiecta ipsis erant. Aliquando copulantur ἀξιῶ & παρακαλῶ, item ἀξιῶ & δέομαι. Demosthenes Pro corona, οἵτινες ἀξιώσουσι καὶ παρακαλέσουσιν αὐτὸν ποιήσασθαι τὰς ἀποχάς. Idem ibidem, ἀξιῶ καὶ δέομαι πάντων ὁμοίως ὑμῶν ἀκοῦσαί μου. Idem rursus ibidem, ἀξιῶ δὲ καὶ δέομαι τοῦτο μεμνῆσθαι ὑμᾶς.

Ἀξιῶ, Existimo, Puto. Plato in Apologia Socratis, ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς διττούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Citatur item ex Herodoto, ἀξιόω ἀδικέεσθαι pro Iniuriam mihi fieri arbitror. Item apud philosophos pro δοξάζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo, vel ὑποτίθεμαι. quod nostrates dicunt, Ego id pro vna maxima pono. quasi pro vno axiomate. Ita Budæus, citans hunc Aristotelis locum in problematis sect. decimaseptima, τὸ μὲν δὴ τῷ ἀριθμῷ τοὺς αὐτοὺς ἀξιοῦν εἶναι ἀεὶ τοὺς γινομένους, εὔηθες.

Ἀξιῶ, Indico, quod institoris est & venditantis merces. Plato De legibus lib. 11, ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξιώσῃ τὸ πωλούμενον. Aristoteles autem τὴν ἀξίαν τίθημι dicit pro Indico. Bud.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, passiuum, Dignus censeor, Dignus existimor vel habeor: vt apud Plutarchum in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, Dignus habitus senatu, id est, Dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τούτων, Qui hæc emeruit, Qui hæc est consequutus tanquam iis dignus. ἀξιωθεὶς τιμῆς, Affectus honore, Quo dignus est habitus, Quem dignati sunt alii honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, Donatus muneribus quibus dignus censebatur. Sunt autem necessariæ hæ aut similes periphrases ad exprimendam vim Græci verbi: non solent tamen semper adhiberi. nam ἀξιωθεὶς δωρεῶν vertitur breuius à quibusdam, Muneribus honestatus. & ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, Ad communis mensæ honorem admissus. Itidem ἀξιωθεὶς τιμωρίας (vbi notandum ἀξιοῦμαι in malam partem capi) Affectus supplicio. pro Dignus iudicatus qui afficeretur supplicio. Cicero Dignari posuit passiua significatione, Græco ἀξιοῦσθαι planè respondens. De oratore lib. 3, Res complures dissimiles, quæ tamen simili laude dignentur, ὁμοίως δὲ ἐπαίνῳ παρομοίῳ ἀξιούμενα.

Ἀξίωμα, ατος, τὸ, Dignitas, Autoritas, Amplitudo. Demosthenes, ὡς δὲ τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα λαβὼν ἀφίκετο εἰς τοὺς ἀμφικτύονας. Euripides, Τὸ δ' ἀξίωμα κἂν κακῶς λέγῃ τὸ σὸν, Πείσει. Vnde οἱ ἐν ἀξιώματι dicuntur (vt & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως & οἱ ἐπ' ἀξίας) Magistratus, Qui honores gerunt. vel Primates. vnde & εἰς ἀξίωμα προάγειν, Honoribus augere, Ad honores prouehere. ‖ Huic significationi est affinis hæc quam ponit Budæus ex Constantino in Grammatica, vt capiatur pro autoritate, id est dicto vel scripto magni alicuius autoris. locus Constantini est, πολλὰ γὰρ παρέλαβε ἀξιώματα τῶν ποιητῶν εἰς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας. Item pro senatus autoritate Gazam vsurpasse annotat.

Ἀξίωμα apud dialecticos, Enuntiatio vel Enuntiatum, Quicquid enuntiatur, Effatum, Pronuntiatum. Nam his omnibus modis Cicero interpretatur hoc Græcum vocabulum, vt videbis in meo lexico Ciceroniano Græcolatino. Gellius proloquium vocat. Donatus in Terentium annotat ἀξίωμα esse sententiam vel enuntiationem quæ vno verbo nexam contineat & perfectam intelligentiam, eámque à veteribus Verbum appellatam. Verba ipsius Donati proferam. enarrans enim hunc Terentii locum in Andria, Quin tu dic vno verbo, Vno verbo, ἀξιώματι, vna sententia. Nam ἀξίωμα sententia est, vel enuntiatio vno verbo nexam continens & perfectam intelligentiam. ἀξίωμα enim constat ex nomine & verbo. Itē in hunc Eunuchi locum, Vtinam istuc verbum ex animo ac verè diceres. Verbum, inquit, pro dicto. Sed propriè ἀξίωμα, id est sententia vel enuntiatio quæ vno ligatur & astringitur verbo, verbum à veteribus dicebatur. Item in locum illum Adelphorum, Non meum illud verbum facio. Nūc verbum inquit, pro ἀξιώματι posuit, quod vno stringitur verbo. Idem alibi, Completæ, inquit, sententiæ pronuntiatio ἀξίωμα nominabatur. Plutarchus in Platonicis quæstionibus, τὸ δὲ ῥῆμα καὶ τοὔνομα ποιεῖ τὴν πρότασιν τὸ τ' ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος δεχομένην συνθέσιν. ἣν οἱ μὲν πρότασιν, οἱ δὲ ἀξίωμα, Πλάτων δὲ λόγον προσηγόρευε. Cicero itidem dicit, Itaque contendit omnes neruos Chrysippus vt persuadeat omne ἀξίωμα aut verum esse aut falsum. Item alibi, Licet enim Epicuro concedenti omne enuntiatum aut verum aut falsum esse non vereri, &c. Notandum est autem Plutarchum in loco quem modò citaui, πρότασιν generaliter dicere ἀξίωμα esse πρότασιν, non certum genus προτάσεως. quidam tamen προτάσεις ἀπίστους siue ἀναποδείκτους appellari putarunt ἀξιώματα potiùs quàm τὰς ἀποδείξεως δεομένας. sed Alexander in librum Topicorum 8, Aristotelis, ostendit vtrasque ab eo dici ἀξιώματα. Quid autē thesis ab axiomate differat, vide apud Budæum in prior. annot. in Pandectas ex Ioanne Grammatico.

Ἀξιωματικὸς, οῦ, ὁ, Habens ἀξίωμα, id est Autoritatem. Autoritate præditus, Autoritatis plenus, vel autoritatis & dignitatis, Plenus maiestatis, Augustus. Dionys. Halicarn. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Plutarchus De musica, ἐπειδὴ μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀξιωματικὸν, ἡ δὲ τὸ παθητικὸν ἀποδίδωσι. Itē, Dignatione & maiestate venerādus, Dignitate oris præditus, vt apud Plutarchum de Pompeio loquentem. ‖ Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantiuè pro Amplitudine & dignitate, vt ait Budæus. Idem in Commentariis scribit, Autoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, vt autoritas instrumenti.

Ἀξιωματικοὶ, Qui in dignatibus sunt constituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, aduerbium, Cum autoritate, Cum dignitate. ‖ Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, Aliquid vt axioma ponere, quod nostrates dicunt Aliquid pro vna maxima ponere. Bud.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, Idem quod ἀξίωμα. vnde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως iidem sunt, videlicet Primates vel Magistratus. ‖ Est etiam Amplitudo, vt ait Budæus. A Suida exponitur τιμὴ in quibusdam locis quos citat. ‖ Et ἀξίωσιν Plutarch. in Cæsare non semel vocat postulatum, vt ait idem. ‖ Apud Thucydidem autem ait ἀξίωσιν esse Existimationem vel præsumptionem & fiduciam sese non spernendis. Locus Thucydidis est hic, καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐκ πολλοῦ ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν ἀξίωσιν ταύτην εἰλήφεσαν, μηδενὶ ὄχλῳ Ἀθηναῖοι ὄντες Πελοποννησίων ὑποχωρεῖν. Schol. autem ἀξίωσιν hîc exponit πεῖραν. Quidā verò ἀξίωσιν λαμβάνειν hîc vertūt Sibi tribuere vel assumere: vt & apud Plut. in Pericle, ἐκ τῶν ἀδίκως ἀξίωσις αὐτῷ, pro Non iniuria id sibi assumebat. Citatur ex eode Thuc. ἀξίωσις τοῦ ὀνόματος pro σημασία. Præterea ex Hermog. pro

x. iii.

pœna, ex Æschine pro instituto. sed alii aliter accipiũt apud vtrunque. Æschinis locus est hic in Ctesiphõtẽ, καὶ τὴν ἀξίωσιν ταύτην οἴει λανθάνειν ἡμᾶς.

Ἀξιωτέον, aduerb. positiuum, Existimandum est.

C. ANTαξιόω, ῶ, Viciſſim peto, Viciſſim postulo, Bud. At in vulg. lex. Græcol. ἀνταξιῶ τὰ ὅμοια citatur ex Thucyd. pro Paria rependo. sed locus examinandus est.

C. ἈΠαξιόω, ῶ, F. ώσω, Dedignor, Non dignor, Indignũ iudico, Contemno. poniturque interdum absolutè, vt, μηδέ τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης παῖσμα νομιζέτω, ὅτι, &c. Interdum cum infinitiuo, vt apud Herodian. lib. 7, τὸ δὲ δῆμον ἑκάστοτε ηὔξετο, τοῦ μὲν τοσούτου δήμου ἀπαξιοῦντος ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accusatiuo, vt apud Appian. ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάρκιον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησε, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. De defect. or. καὶ τὴν ἀνωμαλίαν τὴν περὶ τὸν θεὸν ποιεῖ, τῇ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τῇ δὲ πάλιν αὖ προσιέμενον, Auersantem & aspernantem vitia. vt Turn. interpretatur. Interdũ cum genitiuo rei & accusatiuo personæ, vt apud Aristot. De mundo, οὐδ' αὖ τὴν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. Ἀπαξιῶν, Renuens, Inuitus, Dedignans. Plut. αὐτοῦ τοῦ Μίλωνος μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φαιὰν ἀπαξιώσαντος. vbi Bud. μεταλαβεῖν quoque legi posse existimat, & Indignari apud Lat. sic etiã accipi annotat. Ἀπαξιόω Hesychius exponit quoque ὑπερηφανεύομαι.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ, Dedignatio, Plin. Contẽptio, Despicientia, Cic. καταφρόνησις, Suid. Polyb. ὁ δὲ Φίλιππος ἐδυσχέραινεν ἐπὶ τῇ τῶν Κερκυραίων ἀπαξιώσει.

C. ἘΠαξιόω, ῶ, F. ώσω, Postulo, Rogo: vt vulg. lex. apud Sophocl. interpretantur.

C. KATαξιόω, ῶ, Dignor, Dignum iudico. τιμῆς ἀξιῶ. Suid. οἱ δ' οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον, διὰ τὸ συνειδέναι τίς ἦν, οὐ προσεδέξαντο. In paſſ. signif. plerũq; cũ genit. cõstruitur, & significat Dignus iudicor aut sum qui &c. vt Lucæ 21, καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Eiusdẽ 20, οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdũ cum genit. vt 2. Theſſ. 1, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ.

ἊΟΡ, ρος, τὸ, Ensis, vel Ἄορ: cum ᾰ vel ᾱ. nam etiã producitur. Od. κ, Σπασσάμενος ταυύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. Eodem lib. Ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο. In eodem, Ὄππα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς. Quibus in locis corripitur α, sicut & in aliis multis. Sic apud Hesiod. — ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ. At producitur cum alibi, tum Il. υ, Τὸν μὲν δουρὶ βαλών, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. Sic autem & in compoſ. producitur α, vt in proximè sequente χρυσάωρ. Cæterùm ab ἀείρω deducit ἄορ Etym.

C. Χρυσάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Ensem aureum gestans. Hesiodus, — Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Sed puto accipi (intelligendo ex parte totum) pro eo qui splendida arma gestet. ‖Suidas habet etiam accusat. χρυσάορον, quem exponit non solùm χρυσοφάσγανον, sed etiam χρυσοκίθαρον.

ἍΠΑΞ, aduerbium, Semel: vt οὐχ ἅπαξ μόνον, ἀλλὰ δὶς καὶ τρὶς, Non semel tantùm, sed bis atq; adeo ter. Od. μ, — ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, id est, Quum alii homines semel moriantur, non bis. Ponitur autem hac in significatione cum genitiuo interdum: vt ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Semel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Semel in die. Herodotus autem dixit ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, Semel in vita. ¶Item, vt dixit Horatius, Quem semel arripuit, tenet occiditque legendo, sic Isocrates in Panathenaico, καὶ σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι. Apud nostrates *Vne fois* (quod propriè significat Semel, vt *Deux fois* Bis) sic etiam capitur. Ita enim redderemus Isocratis verba, *Et garder ce qu'ils auront une fois empoigné.* Quidam ὅταν ἅπαξ interpretati sunt Simulatque, in hoc loco, ὅταν ἅπαξ ἐκτέκωσιν, εὐθὺς δέονται, Simulatque semel pepererint. Poſſet etiam exponi, Si semel pepererint. Gall. *Depuis qu'une fois ils auront.*

Ἅπαξ, Semel. quod vernacula lingua dicit, *Tout en un coup*, vel *Tout à coup*. Hom. Od. μ, Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι. Potius enim ἅπαξ cum ὀλέσσαι quàm cum χανὼν iungendum est. Eodem modo videtur accipi & in hoc Thucydidis loco, lib. 1, καὶ ἐδόκει, ἅπαξ περὶ ἁπάντων βουλεύσασθαι. vbi scholiastes exponit παντελῶς. Videri etiam poſſit dixiſſe ἅπαξ περὶ ἁπάντων, pro περὶ ἁπαξαπάντων, de quo composito dicemus paulo póst. Vt verò ἅπαξ exponit Thucydidis scholiastes παντελῶς, ita & Semel accipi solet pro Omnino siue Prorsus (quod est παντελῶς) in hoc Tullii loco, in Orat. pro Deiotaro, Cum facilè exorari Cæsar, tũ semel exorari soles. Gall. *Vne fois pour toutes.*

Εἰς ἅπαξ, (quod & Εἰσάπαξ) apud Demosthenem, quod dicitur Gallicè, *Pour une fois, Pour un coup*: barbarè autem Vna vice. Olynth. 2, τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει· καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται καὶ περὶ αὐτὰ καταρρεῖ. Fortaſſe nõ malè εἰς ἅπαξ & βραχὺν χρόνον redderemus, Ad certum aliquod tempus, idque breue. Aut vtendo aduerbio Semel, videtur opus esse particula Duntaxat, vel huiusmodi alia, Semel duntaxat & ad breue tempus.

C. Εἰσάπαξ. vide proximè præcedens Εἰς ἅπαξ.

C. Ἐφάπαξ, idem quod εἰσάπαξ & καθάπαξ.

C. Καθάπαξ, Semel, Omnino, Prorsus. συλλήβδην, Hesych. Demosthenes in Midiam, ἄτιμος ἔσται καθάπαξ. Idẽ pro corona, οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ τῆς πόλεως τοῖς Ἀθηναίων κρίνουσι φίλοις. In vulgatis lexicis exponitur etiam Per omnia, Denique. Et citatur ex Dioscoride ἐν τῷ καθάπαξ, itidẽ pro Omnino.

C. Ἁπαξάπας, αντος, ὁ, Semel omnis. Vsurpatur potius in plurali ἁπαξάπαντες: vt apud Aristophanẽ in Pluto, vbi dicente Chremylo, — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοὶ, respondet Plutus, Μὰ Δί' ἀλλ' ἁπαξάπαντες, id est ὁμοῦ πάντες (vt inquit scholiastes) Simul omnes. Dici etiam poſſet Semel & Simul omnes. Budæus apud Lucianum ἁπαξαπάντων exponit Omnium omnino.

C. Ἁπαξαπλῶς, Aduerbiũ, In vniuersum, Omnino. Exponitur etiam Sine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων. Compositum est ἅπαξ cum ἁπλῶς.

ἈΠΕΙΛΗ', ῆς, ἡ, Comminatio, Minæ. Apud Latinos dicitur plurali tantùm numero Minæ: apud Græcos vtroque numero vsurpatur. Apud Homerum frequens est in plurali: vt Il. ν, — ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες Ἀχαιῶν; Odyſſ. ν, οὐδ' ἐνοσίχθων Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ Πρῶτον ἐπηπείλησε. Iliadis ξ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι ἀπειλάων ἀκόρητοι. Demosthenes in Midiam, πολλὰς δὲ δεήσεις καὶ χάριτας καὶ νὴ Δία ἀπειλὰς ὑπομείνας. Plutarchus in Coriolano, πολλάκις γὰρ ἐν ἀπειλαῖς καὶ προσκλήσεσι κατὰ τὰς μάχας γενόμενοι καὶ κομπάσαντες.

Ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ apud Alexandrum Aphrodiseum eodem ferè modo dicitur quo τὸ φθορὰν ἀπειλοῦν πάθος. sicut videlicet Latinè dicitur minari ruinã paries, quũ ei periculũ impendet à ruina. Vnde & ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ à quibusdam non Minitatio strangulationis, sed Periculum strangulationis exponitur.

Ἀπειλὴ est etiam Gloriatio, καύχησις, inquit Eustath.

Ἀπειλέω, ῶ, Fut. ήσω, Minor, Minitor, Interminor. Aliquando ponitur cum solo datiuo personæ, aliquando cum datiuo personæ & accusatiuo rei. Homerus Iliadis α, — ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε. Odyſſ. υ, — μάλα δ' ἡμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xenophon Pædiæ 6, καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Rursus Homerus Iliadis ο, Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. Alicubi verò ne datiuus quidem personæ ponitur, sed subaudiendus relinquitur. Iliadis φ, — ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demosthenes Philipp. 1, ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι, λέγει. Itidẽ nonnunquam cum solo accusatiuo rei, subaudito videlicet datiuo personæ, vt ἀπειλέω θάνατον apud Herodotum, Mortẽ minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι sequente εἰ μή. Xenophon Pædiæ 4, καὶ τῷ πεμπομένῳ δὲ ἠπείλησεν εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγείλοι. Apud Aristophanem autem ἀπειλῶ sequente ὅτι, in Pluto, ἠπείλησ' ὅτι ὡς τοὺς κοσμίους μόνους βαδιοίμην. Et cum infinitiuo, vt apud Æschinẽ, ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum etiã pro datiuo personæ ponitur genitiuus cum præpositione κατά: vt apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, id est, Ingentes mulctas minitans ei qui non paruiſſet. Ex quo loco apparet perinde esse siue dicas, ἀπειλῶ σοι εἰ μὴ ἀπαγγείλῃς, siue ἀπειλῶ σοι μὴ ἀπαγγεῖλαι τι. ‖Dicitur

etiam ἀπειλεῖν eo modo quo Minari, in hoc genere loquendi, Ruinam minari. A

Ἀπειλέομαι, οῦμαι, pass. vox, pro Minis terreor, vt exponit Budæus in hoc Xenophontis loco in Symposio, οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις. Potest etiam exponi Minas perfero. ‖ Eustathius autem participium aor. med. ἀπειλησάμενος pro ἀπειλήσας poni docet.

Ἀπειλεῖν pro αὐχεῖν siue καυχᾶσθαι, id est gloriari. vt Il. θ, ὡς ποτ' ἀπειλήσει. Od. θ. Ἠ μὲν ἀπειλήσας Βαρμονας εἶναι ἀεί σοις. Vult autem Eustath. verbum ἀπειλεῖν pro hac significatione aliam habere etymologiam, quàm pro altera. Sed neutra satis certa est, imò nec satis verisimilis: licet vtraque nitatur etiam Etymologistæ autoritate, qui tradit ἀπειλεῖν capi & pro εὔχεσθαι: vt οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι. cuius significationis meminit & Eustathius. B

Ἀπειλητικὸς, ή, όν, Minax. vt ἀπειλητικὰ νόμιμα apud Platonē De legib. Minaces leges, vel Plenæ minarum. vt Plena minarum verba vocat Horatius ἀπειλητικοὺς λόγους.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, Comminator, seu Minator, Qui comminationibus vti solet, seuminis, Minax. Et in fœm. gen. Ἀπειλήτειρα, Comminatrix. vt ἀπειλήτειρα φωνὴ apud Nonnum, Vox cōminatrix, Vox minitabunda. HINC & adiectiuum Ἀπειλητήριος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπειλητικὸς, vt ἀπειλητήριοι λόγοι apud Herodot. Verba minacia, Verba minarum plena. C

Ἀπειλητὴρ, Iactator vanus. ὁ μόνον καυχώμενος ἢ εἰς κενὸν αὐχῶν. ita enim accipit ἀπειλητῆρες Eustathius in hoc loco, Il. η. ὤ μοι ἀπειλητῆρες, Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί. Sed potest & in altera significatione accipi. Cæterùm sciendum est ἀπειλητικὸς & ἀπειλητὴρ à verbo ἀπειλῶ potius esse deducta quàm à nomine ἀπειλή. quod quidem secundum quosdam itidem ab ἀπειλῶ deriuatum dicemus, secundum alios contrà hoc verbum ab illo nomine. D

Ἀπειλητήριος vide paulo antè cum Ἀπειλητήρ.

C. Ἐπαπειλέω, ῶ, Minor, Comminor. Nam ἐπὶ in hoc verbo vel vehementiam addit, vel vacat. vt præp. in Comminor. Il. α, Ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί ... Soph. Aiac. ἐμοὶ δὲ θεῶν ἐπηπείλησ' ἔπη, ad verbū, Mihi asperavit ba cōminat⁹ est. quod poti⁹ per ablat. Mihi asperis vel acerbis verbis cōminat⁹ est. Vide Ἐπηπείλησα apud Suidā.

ἉΠΛΟΌΣ, & per contractionem ἁπλοῦς, in genitiuo ἁπλοῦ, Simplex, Non inuolutus. vt ἁπλοῦς λόγος, Simplex oratio, Non inuoluta oratio, vel Nulla inuolucra habens. Isocr. in Paneg. ἐστὶ δ' ὁ ἁπλοῦς καὶ ῥᾴδιος ὁ λόγος ὁ περὶ τούτων. Ab eodē in Panath. ἁπλοῦς λόγος & χαλεπὸς inter se opponuntur. Euripides, Ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χέρα. Vbi ἁπλοῦς μῦθος pro ἁπλοῦς λόγος ponitur. Denique per ἁπλοῦν λόγον, id est simplicem orationem, intelligunt orationem non inuolutam, nullásque ambages habentem, sed & apertam & breuem, nihílque fuci habentē. E

Dicunt etiam sæpe ὡς ἁπλῷ λόγῳ, pro Vt apertè breuitérque loquar & sine vllis ambagibus. Videtur autem mihi Liuius duo hæc Græca verba voluisse ad verbum exprimere, quum dixit, Simplicem suam orationem esse. ea enim se dicturum, quæ ni fiant, nulla sit pacis cōditio. De via itidem vsurpauit hoc nomen Xenophō Pæd. 1, ἁπλουστέρα καὶ εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδὸς, quasi minus ambagiosa via. F

Ἁπλοῦς ἀνὴρ etiā dicitur sicut apud Latinos Simplex vir. A quibusdam tamen ἁπλοῦς ἀνὴρ exponitur etiā Vir candidus. Plato De rep. 2, ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, οὐ δοκεῖν ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. Sic ἁπλοῦς τρόποις opposuit dolo Aristophanes in Pluto, Οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων. ‖ Sed ἁπλοῖ vocati etiam fuerunt qui mente carerent, id est stulti. Isocr. ad Nicoclem, ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. Sic ἁπλοῦν pro εὐήθες, stultum, Bud. citat ex Aristotele Meteorol. 1. G

Ἁπλοῦν, Planè verum & sine controuersia, vt ait Budæus, citans hæc Platonis in Phædro, εἰ μὲν γὰρ ἦν ἁπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι, καλῶς ἂν τοῦτο ἐλέγετο· νῦν δὲ &c. Huc autem facit fortasse quod ait Euripides, Ἁπλοῦς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἔφυ. Fieri etiam potest vt ἁπλοῦν copulatum cum δίκαιον sit ita accipiendum. vt quum dicit Demosthenes in Androtionem, ἁπλοῦν μὲν οὐδὲ δίκαιον οὐδέν. & Xenophon Pæd. 3, οὐδὲν ἔφη, ὦ Κῦρε, ἔχω ἁπλούστερον εἰπεῖν, οὐδὲ δικαιότερον. Nisi quis malit ἁπλοῦν hìc esse simplex, H

id est minimè fucatum. cui interpretationi non magnopere repugnabo.

Ἁπλόη, ης, ἡ, Simplicitas, Synes. εἶδες ἁπλόην τῶν πολιτευμάτων. Opponitur & τῇ διπλόῃ in propria significatione sumpto.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, Simplicitas. vt ἁπλότης τῶν τρόπων, sicut ἁπλοῖς τρόποις dicit Aristophanes. Æsch. in Ctesiphontē, ἔπειτα ἐπὶ τὴν ἁπλότητα καταφεύγῃ.

Ἁπλῶς, Aduerb. Simpliciter, Simplici modo, Simplici via & ratione, Non accuratè. Versus est comici cuiusdam apud Athenæū, Ἀγροικότερός εἰμι ὥσθ' ἁπλῶς μοι διαλέγου. q. d. Crassa minerua. Ita enim interpretādum puto hìc ἁπλῶς, quòd hæc interpretatio conuenire optimè videatur cum ἀγροικότερος. Sic vsus est Aristoteles, scribēs, λίαν οὐν ἁπλῶς εἴρηται. Isocr. ἁπλῶς & ἀκριβῶς (id est accuratè) inter se opponit: ad Philippum, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς. Itidem in Panegyrico, τὸν δ' ἀκριβῶς ἐπισταμένον λέγειν, ἁπλῶς οὐκ ἂν μὴ δυνάμενον εἰπεῖν. Quibus in locis videtur ἁπλῶς posse etiam exponi Inelaboratè. Præsertim quum alibi ἁπλῶς εἰρῆσθαι dicat quæ μηδεμιᾶς κοσμιότητος μετέχει in Panath. Budæus pro Nullo delectu, Inscitè, Imperitè, Stultè, ab eodem Isocrate alibi poni ait. Sunt qui itidem apud Plutarchum in Solone ἁπλῶς exponant Nullo habito delectu, vbi iungitur cum ἀνέδην. ‖ Aliquam cognationem habet cū præcedentibus ἁπλῶς, quum pro Leuiter ponitur. Euripides, οὐχ ἁπλῶς φέρω, Non leuiter fero, id est, Maiorem in modum id mihi dolet. Quidam verterunt, Dolet id mihi non vulgariter. Budæus in hoc loco Isocratis paulo antè citato, μήτε παντάπασιν ἁπλῶς, μήτε λίαν ἀκριβῶς, vult ἁπλῶς esse Leuiter, vel Tenuiter. Idē ait Areopagitam οὐχ ἁπλῶς vsurpasse pro Non de nihilo, Non abs re.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Vno modo. sicut dicitur interdū Simplex & vnius modi. Plut. De poet. aud. καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.

Ἁπλῶς, Simpliciter, id est Per se, Sine adiectione, quod & Absolutè dicit vulgus, præsertim quum tractātur grāmatica.

Ἁπλῶς, Simpliciter, Candidè, Sine fuco. Demosth. Pro corona, ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἴρηκας τοὺς λόγους. Non malè etiam verterit aliquis (meo quidem iudicio) ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας, Simpliciter & amicè: vt dixit Plinius iunior in quadam epistola, Simpliciter & amicè reprehenderunt.

Ἁπλῶς, Omnino, Prorsus. Theoph. De caus. lib. 5, ἁπλῶς δὲ τό γε λίθους ἐκλέγειν καὶ ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. Pro eodem dicit paulo pòst ὅλως δέ. Quidam comic⁹ apud Athenæū lib. 9, ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἓν μὰ τοὺς θεοὺς, ὧν λέγεις συνίημι. Idem sonat ἁπλῶς & in hac phrasi ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. Isocr. ad Philippum, πᾶσιν, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀφειδῶς ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. id est Omnino, vel Vt in vniuersum loquar, inquit Budæus. Exponitur etiam, Vt summatim dicā, Vt vno verbo eloquar. Iungitur verò ἁπλῶς cum πάντες siue πάντα, & extra hoc loquendi genus. Demosth. Phil. 1, νῦν τε ἀγνιγνώσκω πάνθ' ἁπλῶς, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, πεπαρρησίασμαι. vbi ἁπλῶς itidem verti potest Omnino, siue Prorsus.

¶ Ἁπλοϊκὸς, οῦ, ὁ, Simplex, Candidus, Apertus, Nō fucatus, Homo minimè malus, Non versutus. Lucianus, πρὸς ἄνδρα οἷόν σε ἁπλοϊκὸν καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. Idem, ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ καὶ ἁπλοϊκός. Apud eundem in superl. gradu, ἁπλοϊκώτατος ἄνθρωπος. Huic opponitur πανοῦργος, id est Vafer, Versutus, Versipellis. ‖ Dicitur etiam de rebus: vt ἁπλοϊκὸς λόγος. Vnde illud, τῷ ἁπλοϊκῷ τῶν λόγων ἀντίκειται τὸ ἐσκεπασμένον καὶ ἐμπερίβολον.

Ἁπλοϊκῶς, Aduerbium, Cum simplicitate, Candidè, Sine fuco.

¶ Ἁπλοΐς, ίδος, ἡ, Vestis simplex, cui opponitur διπλοΐς. Vt plurimū dicitur ἁπλοῒς sine ἐσθής. Homerus tamen dixit ἁπλοΐδας χλαίνας, Od. ω, Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. Pollux lib. 7, cap. 13, ἁπλοΐδες, ἀπληγίδες, διπληγίδες, & δίβολοι quid sint, his verbis indicat. Lænæ quædam sunt ἁπλοΐδες (de quibus Homerus, Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι) quædā verò διπλαῖ: vt Διπλῆν ἐκπαδίην, has autem Attici ἀπληγίδας & διπληγίδας & διβόλους no-

minabant.

C. Ἁπλοΐζομαι, Simplicem & candidū̃ me exhibeo, Simplicitate vtor. Xenoph. ἀπομν. 4, λέγεις, ἔφη, σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἅπαντα δεῖν ἁπλοΐζεσθαι. id est, Sine calliditate loqui. Bud. interpretatur Sine cautione loqui & agere, & apertè animi sententiam iudicare.

¶ Ἁπλόω, ῶ, Expando, Explico, Extendo. & passiuū Ἁπλόομαι, οῦμαι, Expandor. Vnde præteritum ἡπλωμένος, Expāsus. Capitur etiam à Dionysio Areopagita pro Singularis & simplex, & ἀσύνθετος, inquit Budæus. quòd, si quis expansa & explicata conuoluat, ex simplicibus faciet duplicia, aut etiā multiplicia. ἁπλῶσαι τὸν λόγον, Her.

C. ἀΝαπλόω, ῶ, F. ώσω, Explico, Expando, Diosc. lib. 2, cap. 189, ὅταν [πέπερι] κατὰ τοὺς οἰκείους καιροὺς ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, id est, Dehiscens, pandénsque sese. vt Ruell. interpretatur. Reperitur & ἀνηπλωμένος, Explicatus, Expassus.

C. Ἐξαπλόω, ῶ, F. ώσω, Expando, Explico. Suidæ autem est Duplico, aut Multiplico, hoc in loco, Ἆρ' οὐχὶ ταῦτα δὶς ἐξαπλᾶν κακά. id est, διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Vbi notādum est scribi in editione Chalchondylæ ἐξάπλᾶν, cum α in medio dictionis: in Sophocle autem autē diuisim ἐξ ἁπλᾶν. Est enim versus iste in Aiace Μαστιγοφόρῳ, qui integer sic habet, Ἆρ' οὐχὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά. ita vt à Suida locus iste malè sit citatus & expositus.

¶ Διπλόος, & contractè διπλοῦς, ὁ, Duplus. vt apud Paulum 1. Tim. 5, οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, Duplici honore. Sic διπλοῦς λόγος, Duplaris proportio, & διπλοῦν ὄνομα, nomen compositum. διπλοῦν κόκκινον, Bis tinctum coccinum, Exodi 25: vt habetur in vulg. lex. Eustathius inter διπλοῦν & διπλάσιον sic distinguit, vt διπλοῦν κατὰ μέγεθος dicatur, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν.

Διπλοῦς cum genit. Duplo maior quàm. cuius exemplum cum Gazæ interpretatione in vulg. lex. hoc adfertur, τὸ μέγεθος διπλῆς τῆς χρηστῆς μελίττης, Duplo maior quàm apes frugi. In qua significatione Matthæus Euāg. cap. 23, vsus est comparatiuo, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

Διπλοῦς (vt referunt vulg. lex.) Marcello interdum significat non Duplex, sed Latus & grandis, vt apud Dioscoridem lib. 2, cap. 213, quemadmodum etiam Duplex apud Lat. vt apud Virg. in Georg. — duplici aptentur dentalia dorso. Et paulo pòst, Duplex per lumbos agitur spina.

Διπλοῖ in plurali numero accipitur etiam pro Duo. vt διπλοῖ βασιλῆες. item διπλόα ἥματα. quorum prius ex Sophocle, posterius ex Apollonio Rhodio citatū reperitur in vulg. lex.

Διπλοῦς duplicem etiam & versipellem significat: vt contrà ἁπλοῦς hominem simplicem. διπλοῦς ἀνήρ, Euripides.

Διπλῆ nota est & σχηματισμὸς in comœdiis atq; tragœdiis, cuius vna species dicitur ἔσω νενευκυῖα, altera ἔξω νεύουσα. figura est trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. & scholiast. Aristoph. in Pluto. Διπλῆ etiam Hesychio est ὀρχήσεως εἶδος ἢ κρούσματος.

Διπλόη, ης, ἡ, Duplicitas. Themist. De anima lib. 2, ὥσπερ δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς διπλοῦν τὸ τέλος ἐλέγετο, οὕτω δὴ καὶ ἐν τῇ φύσει ταύτην τὴν διπλόην θετέον. Bud. Comm. Pisides apud Suidam, ἐπεῖχεν ὑμῶν τὴν βολὴν ὑπηγμένην ἡ τοῦ χιτῶνος ἐμπεσοῦσα διπλόη. Gregor. ἐν τῷ περὶ φιλοπτωχίας λόγῳ διπλόην appellat varium & multiplicem Scripturæ intellectum, de allegoria Legis loquens, εἰ μὲν τοι καὶ διὰ κρύπτων ἀπόρρητον καὶ βαθύτερον (ἵνα τι πλατὺ τοῦ νομικοῦ βάθους καὶ τῆς διπλόης) οὐκ ἐμὸν τὸ θεωρεῖν. Διπλόη etiam (sicut διπλόος de versipelle dici paulo antè indicaui) vafritiā versutiámque ac fraudem significat hominis aliud in ore aliud in corde habentis, opponitúrque τῇ ἁπλότητι, id est ἀφελείᾳ. Gregor. alter frater Basilii, in libro De homine, τὸ ὄντως ἀγαθὸν ἁπλοῦν καὶ μονοειδὲς ἐστι τῇ φύσει, πάσης διπλόης καὶ πρὸς τὸ ἐναντίον συζυγίας ἀλλότριον· τὸ δὲ κακόν, ποικίλον τε καὶ κατεσχηματισμένον. Bud. Comm. Διπλόη, inquit Suidas, ἡ ἔξωθεν ἀρετὴ φαινομένη, ἔσωθεν δὲ γέμουσα κακίας· καὶ οἱ φιλίαν μὲν ὑποκρινόμενοι, πολέμιοι δὲ αὐτοῖς πολεμίοις.

A Διπλῆ, aduerb. Dupliciter. Synes. epist. 98, διπλῆ τιμώμενοι, καὶ τῷ μεγέθει τῶν χαριζομένων καὶ τῇ σπουδῇ τῶν λεγομένων. Διπλῆ ἤ, Duplo magis quàm, sicut etiam διπλόος ἤ. Plato lib. 1 De rep. διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά, Duplo amplius quàm cæteri ea amplectuntur.

Διπλοΐς, ΐδος, ἡ, Læna duplicata, διπλουμένη χλαῖνα ἐν τῷ φορεῖσθαι. Hesychius. Vulgata lexica de hac intelligi dicunt quod Horat. lib. 1 epistol. dixit, Contrà quē duplici panno patientia velat. item Tunicam & Pallium in sacris Bibliis exponi, & Chlamydem 1. Reg. 24.

B Διπλοΐζω, F. ίσω, Duplico. Hesych.

Διπλόω, ῶ, F. ώσω, idem quod Διπλοΐζω, Duplico. Plutarch. Camillo, κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Flecti ferrum atque duplicari.

C. Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, Figura apud grammaticos. q. d. Reduplicatio. Fit tanquam ab Ἀναδιπλόω. Vide Ἀναδιπλασιασμός.

Δίπλωμα, ατος, τό, Vas (vt Gorræus tradit in suis Defin. medic.) duplex. id quod patet ex scriptis Galeni libro 7 τῶν κατὰ τόπους, vbi Critonis arteriacas describit. eas enim ipse ἐν διπλώματι coquendas præcipit: quo modo vnguentarii vnguenta sua præparare solēt, in magnum lebetem calidam aquam infundentes, & in eum alterum statuētes qui medicamentum quod coqui debet contineat: deinde suppositis carbonibus aut lignis quæ fumum non faciunt, ignem accendentes. Idē habet libro etiā quinto, vbi coquendi olei lentiscini rationem instituit. Verùm non semper ab eo δίπλωμα dicitur, sed aliquando διπλοῦν ἀγγεῖον, & διπλοῦν σκεῦος, quo nihil est in officinis pharmacopœorum vsitatius, à quibus & Duplex vas & Balneum Mariæ appellatur. Hæc ille. Sunt etiam διπλώματα (vt annotat Bud. in Pand.) quas literas patentes nunc appellamus: cuiusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta, & quas bullas pontificias vocant. Cic. in Epist. Diploma statim nō est datum. de literis Cæsaris loquens, quibus Balbus restituebatur. Verbum est Græcum, quippiam duplicato compositum significans aut complicatum, vt linteum quod πτύγμα dicitur. Paulo pòst scribit appellari à Macrobio Chartulas complicatas & lino traiectas obsignatásque, εςq; in loco Codicillos etiā Latinè ab eo vocari. vnde Codicillaris potestas Lampridio. Vocari igitur codicillos chartulásve, signo principali obsignatas, vel tesseras, quibus agnitis qui ἔπαρχοι dicuntur, hoc est præsides & alii magistratus præfectique, vehicula cum equis publici cursus accommodarent. Plura qui desiderat, consulat eius Annot. post. in Pand.

Τριπλόος, οῦς, Triplus, Triplicatus. τριπλοῦν ὀθόνιον, Triplicatum linteum, τριπλᾶ κνεία, Triplices faui, Aristot. lib. 5 Animal.

F Τριπλῆ, aduerbium, Tripliciter, Triplicatò. Il. α, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν. id est, vt exponit Hes. τριπλασίονα καὶ τετραπλάσια.

Τετραπλόος, οῦς, Quadruplus, Luc. 19, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν, Reddo quadruplum.

Τετραπλῆ, aduerb. Quadrupliciter. cuius exemplum vide in præcedente Τριπλῆ.

Πενταπλόος, πλοῦς, eodem modo dictum esse videtur. vnde sit πενταπλόος calix apud Athenæum lib. 11, cui nomen inditum quòd in eo quinque rerum species essent cōmixtæ, vinum, mel, caseus, farina, & paululum olei. Præ-

G mii autem loco calix is dabatur in ludis publicis, ephebis cursu certantibus. Vide Athenæum lib. 11, & Eras. in Chiliad. Sed & πενταπλᾶς φλιὰς ἐποίησε legitur 3 Reg. cap. 6, pro Quincuplicia limina.

Ἑξαπλόος, οῦς, Sescuplex, vt Bud. exponit. Vnde & Ἑξαπλῆ aduerb. quod ex Areopag. citat. SIC Ἑπτάπλους, & cætera huiusmodi, siue à denario numero, siue centenario, siue millenario, siue alio formata fuerint, iuxta eandem analogiam exponi poterunt. quæ singulatim omnia hîc inserere prolixum nimis esset.

H ¶ Διπλάσιος, ου, ὁ, ET Διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Duplo maior, cum genit. vt apud Polyb. διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, Duplo maior apparet quàm sit, Bud. interpr. Isocr. Panath. διπλασίαν πεποιηκέναι τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐξ ἀρχῆς ουσάνης. Aristot. De mundo, ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Interdum

cum ἡ. vt Isocrates De pace, διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαι. Plato Epist. 7, διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν ποιεῖν, Duplo maiorem reddere. Vel, vt alii, Duplicare. A

Διπλάσιος, (& interdum etiam Διπλασίων) Duplex, διπλοῦς. Thuc. lib. 2, διπλάσιόν τε πόνον ἔχειν, καὶ ἐν ἀμφιβόλῳ μᾶλλον γίγνεσθαι. Sic διπλασίας ζημίας dixit idem lib. 3. Isæus, διπλάσιον καθίστησι τὸ μίασμα, Geminat piaculum, interpr. Bud. Idē apud Demosth. ἀποδιδότωσαν διπλάσια τὰ χρήματα, interpr. Esto dupli persequutio. Sic apud Plat. De leg. διπλασίαν ἐκτίνειν vertitur Duplum restituere. Apud eundem, πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Duplici honore aut eo amplius dignus. Et, συν διπλασίοις ἐλαίῳ, in vulg. lex. pro Cum olei partibus duabus. ‖ Διπλάσια plur. num. apud Plut. in Apoph. 206, pro Bis tot, vt annotat Bud. B

Διπλάσιον ἑ.δος, Anthol. epigramm. lib. 2, Duplicata vestis.

Διπλασίως, aduerb. Vt διπλασίως ἐλάττω, Platoni De leg. Duplo minora.

C. Διπλασιολογία, vt γνωμολογία, verba sophistarum, apud Plat. in Phædro, Bud.

Διπλασιάζω, Duplico, Duplo maiorem facio. Plutar. De Socr. dæm. διπλασιάσαι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo De vita Mos. lib. 1, διπλασιάσας τῆς χορηγίας. HINC Διπλασιασμός, Duplicatio. Plut. ἀρσιάδεα. C

C. 2. Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω, & ἐπιδιπλόω. Reduplico. VNDE Ἀναδιπλασιασμός, Reduplicatio. quæ & ἀναδίπλωσις. Cuius exēpla sunt hæc, δάπτω, δαρδάπτω. & κάμω κεκάμω. sic λάζω λελάζω, sic λάχω λελάχω. Tryphon exempla reduplicationis in nominibus etiam ponit hæc, ἀπαρτηρὸς pro ἀρτηρὸς, & ἐπίτυμος pro ἔτυμος. D

C. Τετραπλάσιος, Triplo maior, seu amplior, ET Τετραπλασίων, pro eodem. Item pro Triplus, τετραπλοῦς. ET Τετραπλασιάζω, Triplico. vel Triplo maiorem facio.

C. Τετραπλάσιος, Quadruplo maior, seu amplior. ET Τετραπλασίων, pro eodem. Plato De rep. lib. 2, τετραπλάσιον χρόνον ἀναλίσκειν, Quadruplo temporis plus impēdere. Aristot. Probl. ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, In quadrupla proportione. Diosc. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ, In vase quadruplo capaciore. Vel, Quadruplæ capacitatis, vt alii reddunt. Idē libro 1, τετραπλασίων σμύρνα παρὰ τὸ κιννάμωμον, myrrhæ quadrupla ad cinnamomū proportio. E

Τετραπλασιάζω, Quadruplico, eadem forma, qua διπλασιάζω, & τετραπλασιάζω. Sed & τετραπλασιασμὸς verbale.

C. Πενταπλάσιος, Quincuplo maior seu amplior. Vel Quintuplus. Exponitur & Quinquies tantus. ET Πενταπλασίων, pro eodem. SIC Ἑξαπλάσιος, ET Ἑπταπλάσιος, Sescuplo maior, vel Sescuplex Exponitur & Sexies tantus. vt ἑξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος (quod Herodoti esse puto) Sexies tantus quàm crater. SIC Ὀκταπλάσιος, Octuplus (& Octuplicatus etiam, ex Liuio) sic deniq; & aliqua huiusmodi, secundum eandem significationis analogiam, vt suis locis dicetur. ET Πενταπλασιάζω, Ἑπταπλασιάζω, itidem. F

¶ Δίπλαξ, ακος, ἡ, Duplicata vestis, διπλῆ, μεγάλη διπλοΐς, ὡς τὸ διπλῆ χρῆσθαι. inquit Hesych. Il. γ, — ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα μαρμαρέην. vbi Eustathius dicit subintelligendum ἱστουργίαν aut ὑφὴν, aut tale quid. quosdam autem subaudire χλαῖναν, & intelligere per δίπλακα, magnam, quæ dupla indui possit. & paulo pòst, ὡς ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, δίμιτον νοοῦσί τινες. Alibi verò scribit non solùm de læna dici, verùm (vt & τρίπλαξ) de aliis quoq;. Ac certè Il. ψ, legitur etiam δίπλακι δημῷ. Aliā autem habere originem hæc duo δίπλαξ & τρίπλαξ quàm διπλοῦς, τριπλοῦς, videtur existimasse idem Eustath. G

Τρίπλαξ, ακος, ἡ, Triplex, τρίπτυχος, τριπλῆ, Hesych. Iliad. σ, — περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν τρίπλακα, μαρμαρέην. i. τρίθετον κατὰ τρεῖς πλάκας, inquit Eustath.

ΑΠΟ, Præpositio solum genitiuum regens, Abs, vel A. Il. π, Οὐ γὰρ πω Τρῶες προτὶ Ἴλιον ἐξαπ' Ἀχαιῶν Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν. id est Fugiebant à nauibus. Il. υ, initio, — θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου, Conuocare deos à vertice olympi. ἀπὸ autem differre hoc modo à παρὰ dicit Ammonius, vt ἀπὸ inanimatis iungatur, vt ἀπ' Ἀθηνῶν, Ab H

Athenis: παρὰ animatis, vt παρὰ Σωκράτους, à Socrate. Homerus autem, inquit, permutato præpositionum vsu dixit παρὰ νηῶν ἀΐοντε pro ἀπὸ τῶν νηῶν. sicut alibi vsurpans ἀπὸ in propria significatione, scripsit, Οὐδέ ποτε προφέρειν τε μελαινάων ἀπὸ νηῶν. Eustathius quoque in hunc versum Il. σ, Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος, annotat, magis propriè dictum esse παρ' Ἡφαίστοιο quàm παρὰ νηῶν. nam παρά τινος, conuenire animato, ἀπό τινος, inanimato. Vsurpant verò ἀπὸ cū in aliis loquendi generibus in quibus Latini A vel Abs, tum verò in his. vt ἀπὸ πάντων σχολὴν ἄγων, Naz. Ab omnibus feriatus. Plut. Alcibiade, οὐδὲν ἐλπίσαι τῇ πόλει χρηστὸν ἀπὸ τῆς στρατείας ἐκείνης λέγουσι, Nihil commodi sperasse ab illa expeditione. Vel ex illa. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, quod Cicero A memoria exponere dixit: quodam loco pro Memoriter. ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χρήσιμος εἶναι apud Xenophontem, A seipso vtilitatē afferre valens. Isocr. De pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας, Calamitates quæ ab ipsis procedunt. Item, vt Latini dicunt Ab illo tēpore, sic Græci ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, & sæpius omisso genitiuo χρόνου. Isæus, ἀπ' ἐκείνου ἀφῖκται δέκα ἐτῶν οὐκ ἀφίκετο. Ex illo etiam dicunt Latini, subaudientes itidem ablatiuum tempore. ἀπὸ τοῦ νῦν, & ἀπὸ τῆσδε, Ab hodierno die. Sed exponitur ἀπὸ τῆσδε (sicut τὸ ἀπὸ τοῦ νῦν & τὸ ἀπὸ τῆσδε) aliis etiā modis. Apud Thucydidem ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀρχαίου, subaudito itidem χρόνου. Itē ἀπὸ in hac significatione cum aduerbio vt ἀπὸ πέρυσι, ab anno superiore. Inest verò tēporis significatio, & in aliis loquēdi formulis cum ἀπό. vt ἀπὸ γενέσεως, A primordio. ἀπὸ γενετῆς, A natiuitate. Item ἀπὸ sequente μέχρι, vt ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας. Sic ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, A principio vsq; ad finem. Bibliorum autē Græci interpretes post ἀπὸ posuerūt ἕως. vt 3. Reg. cap. 13, ἀπὸ πονηροῦ ἕως ἀγαθοῦ οὐκ ἐλάλησε. Sed & ipsam ἀπὸ sine μέχρι Cicero vertit Vsque à, quum ἀπὸ πρύμνης apud Aratum interpretatur Vsque à prora. Apud eundē πρώτης ἀπὸ νυκτὸς reddit idem, Prima confestim à nocte. ‖ Quinetiā vt A in lingua Latina sumitur pro Post, sic & ἀπὸ in Græca, vt ἀπὸ δείπνου, à cœna, vt Il. θ, Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. vbi annotāt scholiastæ ἀπ' αὐτοῦ esse μετ' αὐτό, sub. τὸ δεῖπνον. & ita vsurpari alibi ἐκ. Sic dicitur ἀπὸ δείπνου εἶναι, Cœnatū esse. Eodem verò modo vsurpatur γίνεσθαι & participium γενόμενος cum ἀπό. vt apud Plutarchum in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γενόμενος ἔργων, Post munera militaria peracta. Postquam munera militaria obisset. Budæus vertit Post munera militaria quiescens. Est item apud Diodorum Siculum passim obuiū hoc loquēdi gen.ᵘˢ, ἀπὸ δὲ τούτων γενόμενος, pro Post hæc à se peracta. vel His peractis, His finitis. Et sic rursum Plutarchus in Othone, ἀπὸ τούτων γενόμενος, μετὰ μικρὸν ἤκουσε θορύβου. Idem in Cæsare, γενόμενος δὲ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκείνης, τρίτην ἠγάγετο γυναῖκα Πομπηΐαν. Quod tamen & aliis modis exponi potest, sed eodem sensu. Vt autem capitur ἀπὸ his in locis, ita & quum dicitur ἀπὸ σάλπιγγος, & ἀπὸ παραγγέλσεως, secundum quosdam. Exponunt enim ἀπὸ σάλπιγγος, Post tubam, id est Post auditam tubam, vel Post tubæ sonitum, Quum tuba insonuerit. & ἀπὸ παραγγέλσεως, Post imperium quasi per manus traditum, vel Post denuntiationem. Quidam etiam verterūt, Ex imperio. sed ego mallem Per imperium, quàm Ex imperio, vel Post imperium: vt paulo pòst docebo. ἀπὸ σάλπιγγος autem nō video quo alio possit verti modo quàm per Post. Xen. in Hipparchico, καὶ τὸ ἀπὸ σάλπιγγος αὖ τὸ δεύτερον θᾶττον ἐπελαύνειν, καλόν. ‖ Item quod dicitur Græcis ἀπὸ πράγματος (vel potius ἀπὸ) Latinis est ad verbum, Abs re, ex imitatione Græcorum, vt quidem creditur. Vide ἀπό.

Ἀπό, E. vt ἀπὸ τοῦ τείχους μάχεσθαι, vel ἀπὸ τῶν νεῶν, Pugnare è muro, Pugnare è nauibus, potiᵘˢ quàm A nauibus. Xenoph. Hell. 1, ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. Potest etiam verti Ex muro.

Ἀπό, Ex. Apud Xenophontem. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, id est Nihil percipimus neque ex terra, neque ex domibus. Vbi obseruandum in priori parte periodi ἐκ, in posteriori autem, ἀπὸ Xe-

nophontem posuisse indifferenter. Posset verò tam ἀπὸ A
quàm ἐκ per præpositionem A reddi, si λαμβανόμεθα verteremus Accipimus. Sic & in hoc Isocratis loco De pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γιγνομένας, possumus ἀπὸ vel per Abs vel per Ex reddere, prout hoc vel illo vtemur verbo in exprimendo participio γιγνομένας. Itidem verò ἀπὸ & ἐξ indifferenter vsurpant, quum dicunt ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἐκ τοῦ ἴσου, aut sine articulo, ἐξ ἴσου. id est Ex æquo, pro Æquo iure. Thucydides, καὶ μέχρι μὲν ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγούμενοι, προθύμως εἱπόμεθα. Sic & ἀπὸ τῆς ἴσης dicitur ab eodem pro Ex æqua conditione: vel potius præpositione omissa, Æqua conditione. Item vt Græcè ἀπὸ μέρους, sic Latinè Ex parte. Dicitur etiam ἀπὸ συνθήματος, vt Latinè Ex composito, Ex compacto & constituto. Sic dicitur ἀπὸ κελεύσματος & ἀπὸ ἑνὸς σημείου apud Thucydidem. Ἀπὸ vertitur Ex & in huiusmodi loquendi generibus, ἀπὸ δίκασιν εἰς ζῆν, item ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. Pæd. 3, εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, Soliti ex bello viuere, id est, victum quærere. vt dixit Ouidius, Viuitur ex rapto. Sic apud quendam, Victus ex rapina. Est autem apud Isocratem ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Huc pertinet ἀπὸ τῶν κοινῶν πλουτεῖν apud C
Aristophanem. Citatur etiam ex Thucydide, ἀπὸ πολέμου ἐφθάρησαν. pro Ex bello sunt attriti. Sed Latinius diceretur Bello attriti, præpositione omissa. At in hac loquutione, ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, potest ἀπὸ verti Ex, vel Præ: vt sit, In somnum conuersus ex mœrore, vel Præ mœrore.

Ἀπὸ, De, Matth. 15, καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει, Canes de micis comedunt. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, apud Isocratem, Absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δαπανᾶς, Cœno de tuo. vt apud Terentium, Olet vnguenta de meo. pro Meis sumptibus. Aristoph. in Pluto, ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετε. Plut. in Publicola, ἀπὸ τῶν ἰδίων πολῖται εἰς πόλεμον εἰσενεγκεῖν χρήματα, De suis facultatibus. Quidam tamen exponunt Pro suis facultatibus, id est Pro modo seu proportione suarum facultatum. D

Ἀπὸ, Per. vt Il. θ, Τόξῳ ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. Sic apud Thucydidem scholiastes quodam loco ἀπ' αὐτῶν exponit δι' αὐτῶν. Sic ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενος χωρίσμος εἶναι vertitur, Per se valens prodesse. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἡ γὰρ φύσις ἀγαθὸς οὖσα ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. id E
est Per se. Potest tamen aliis modis verti. Budæus interpretatur Suapte sponte. Apud Chrysostomum, κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, Per preces bellum finitum est, seu cessauit. Nisi quis malit ἀπὸ προσευχῆς vertere Post preces. Item ἀπὸ προγραφῆς, Per programma, Programmate. Xenophon, τὰς γυμνασίας τοῦ ἱππικοῦ ἥττον ἂν οἱ πολέμιοι αἰσθάνοιντο, εἰ ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνοιντο μᾶλλον, ἢ ἀπὸ κήρυκος, ἢ ἀπὸ προγραφῆς. Sic apud eundem ἀπὸ παραγγέλσεως malim vertere Per denuntiationem quàm Post denuntiationem. quia ipsemet διὰ παραγγέλσεως alicubi dicit quod aliis in locis ἀπὸ παραγγέλσεως. ¶ Item F
ἀπ' ἐμοῦ, A me, id est Per me. hoc est No obstabo. Xen. Pæd. 3, καὶ ὅτι τούτοις ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πάντες τὰ πιστά. καὶ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνέθεντο, & vtrosque liberos per vtrosq; esse placuit. hoc est παρ' ἀλλήλων vel ἀλλήλων ἕνεκα, inquit Bud.

Ἀπὸ, Absque. Thuc. lib. 6, ἔλεγε δέ τις Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει. id est χωρὶς ὅπλων, inquit scholiastes. Sic & quum vidua vocatur ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα. quasi ἡ ἄνευ vel χωρὶς ἀνδρὸς οὖσα. Itidem ἀπ' ὀμμάτων dicitur ὁ ἄνευ ὀμμάτων, Qui est sine oculis, Qui caret oculis, Oculis captus. ὁ πηρωθείς, inquit Eustathius: vt Δίδυμος ὁ ἀπ' ὀμμάτων. Similem significationem habere dicit ἀπὸ in hoc loquendi genere, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων, ὁ ἀπὸ βασιλέων. Manasse autem hæc ex Homerico ἀπὸ θυμοῦ, pro ἔξω ψυχῆς. Quidam tamen non ἀπὸ θυμοῦ legunt, sed ἄπο θυμοῦ, scribentes ἄπο cum accentu in priore. Sic & ἄπο τῶν ὅπλων apud Synesium, pro Procul ab armis, vt postea dicetur. G

Ἀπὸ cum genitiuo suo aliquando nomine vno reddendum: vt οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laertium, Mathematici. sic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, Philosophi & literati. vel Studia literarum tractantes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici: & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου. Peripatetici. Athenæus, εἰς τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς. id est εἷς τῶν στωϊκῶν. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, Concio- H

natores: & οἱ ἀπὸ θυμέλης, Comici vel tragici, vt vertit Budæus apud Plutar. in Demetrio. Quidam verò οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς vertunt, Qui sunt è philosophorum numero. & οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Qui sunt è Stoicorum numero. vel Qui sunt Stoicæ factionis. vt οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Qui sunt Peripateticæ factionis. qui sectæ potius dicere debuerant, quàm factionis. Sed rectius hic est quod breuius, Stoici, Peripatetici. ¶ Eadem autem interpretationis ratio tenenda est & in his loquutionibus, ὁ ἀπὸ τηγάνου, ὁ ἀπ' ἀνθράκων. nam ὁ ἀπὸ τηγάνου idem aliter dicitur vno verbo, ὁ τηγανιστός, id est, In sartagine frixus. Athenæus, ὁ δ' ἀπὸ τηγάνου, βαρεῖα καὶ δύσπεπτος. Idem, ὁ δ' ἀπ' ἀνθράκων, γλυκύπερος. Alibi dicit pro eodem ὁ ἐξ ἀνθράκων.

Ἀπὸ cum genitiuo suo per aduerbium redditur interdum. vt ἀπὸ ταυτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, Fortuitò, vel Forte fortuna. ἀπὸ μνήμης vel ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, Memoriter exponere. quod etiam dixit Cicero alicubi ad verbum, A memoria. Sic & quum dicitur ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro προφανῶς seu φανερῶς, vt apud Thucyd. & ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως, vt apud Homerum. & ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, pro παραχρῆμα vt apud Xenophontem.

Ἀπὸ cum genitiuo suo interdum per nomen ablatiui casus redditur: vt apud Aristophanem in Pluto, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπράξαι. id est Parua impensa, Paruo sumptu, vel Paruis sumptibus, Cum paruo impendio. Sic & ἀπὸ σμικρῶν positum reperitur. Itidem in hoc loco Demosthenis, στεφανῶσαι Ἀθηναίων τὴν βουλὴν χρυσῷ στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, quidam vertunt ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, impendio sexaginta talentorum. Sed videtur posse verti simplicius στεφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, Corona è sexaginta talentis: Vel sine præpositione, Corona talentorum sexaginta.

Ἀπὸ in quibusdam loquendi generibus vix potest reddi Latinè sine alicuius vocabuli adiectione: vt apud Thucydidem lib. 2, οἱ ἀπ' Ἀθηναίων Ἴωνες, Ab Atheniensibus in coloniam deducti Iones, οἱ ἄποικοι τῶν Ἀθηναίων, inquit scholiastes. Puto verti etiam posse, Ab Atheniensib. oriundi. ¶ Apud Plutarchum in Othone, ἀπ' ἐλαττόνων θαρρεῖν exponitur, Audent quum sint pauciores.

Ἀπὸ per tmesin etiam ponitur, sicut & aliæ præpositiones. nec verò in carmine duntaxat ita vsurpatur, sed interdum & ab Herodoto. Iliad. α, Πρόσθεν ἐμεῦ ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνειν ἀπὸ θυμοῦ ὀλέσσῃ. Aristoph. in Pl. Εἰ μὴ φράσεις γὰρ, ἀπό σ' ἐγὼ κακὸν κακῶς. Herodot. καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὤλεσε, ἀπὸ δὲ ὤλεσε Κῦρον. Quum autem in tmesi postponitur præpositioni, tum & accentum in priorem reiicit, aliarum præpositionum more quæ sunt dissyllabæ. vt, — βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει.

Ἀπὸ superuacaneum interdum apud poetas, cum aduerbiis νόσφιν, οὐρανόθεν, & aliis huiusmodi. Nam dicunt ἀπὸ νόσφιν & ἀπ' οὐρανόθεν pro simplicibus νόσφιν & οὐρανόθεν. ¶ Contrà autem defectum præpositionis ἀπὸ notat scholiastes Thuc. in hoc eius loco, lib. 3, ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖ τὸν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν πῃ.

¶ Ἄπο, aduerb. retracto in priorem syllabam accentu. ἄπο θυμοῦ (inquit Budæus) vel potius ἄπο, pro ἀπόθυμος, Non ex sententia, Non cordi. vt ἄπο θυμοῦ ἦν αὐτῆς ὁ ἄρχων, id est μισητός, inquit Suidas. Sunt qui velint ἄπο tam in hoc loquendi genere, quàm in istis, ἄπο γνώμης, ἄπο πράγματος, ἄπο καιροῦ, aliisque eiusmodi, propriè sonare ἄπωθεν, id est procul. vt apertè apud Homerum cum alibi, tum in hoc versu Il. β, Καὶ γάρ τις θ' ἕνα μῆνα μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο Ἀσχαλάᾳ. Sic ἄπο πατρίδος, Procul à patria. Il. β, ἀπολοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης. Alicubi χωρὶς exponitur eodem sensu, vt Od. ο, — ἄπο τῶν ἀνδρῶν ἱστὸν ὑφαίνει, seorsum ab his. Sed pro Procul in multo pluribus locis apertè positum reperitur. Sic & in illo dicto, ἀπ' οὔατος εἴη ἔπος. Item in ἀπ' ὀφθαλμῶν γίνεσθαι. Sic & ἀπ' ἐλπίδος dicitur Procul à spe. Apoll. Argon. 2, — μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἤλυθε νόστος. Aliter tamen ἀπ' ἐλπίδος quidam exponunt in hoc Plutar. loco in Pericle, ὡς καὶ Τυρρηνία καὶ Καρχηδὼν ἐνίοις ὄνειρος οὐκ ἀπ' ἐλπίδος. Exemplaria tamen vulgata ἀπ' ἐλπίδος habent non ἀπ' ἐλπίδος, sed perperam. Huc pertinet & οὐκ ἄπο δόξης, quod Eustathius exponit οὐ πόρρω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, in hoc versu Il. κ, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης. Scribitur tamen in vulgatis

Homeri editionibus non ἄπο sed ἀπό. Itidem in hoc Synesii loco, συνέλεξαι Κυρηναίοις μικρὸν ἀπὸ τῶν ὅπλων γενέσθαι, Budæus legendum censet ἄπο, interpretans Procul ab armis. Exponitur tamē ἄπο non solùm per Procul, seu Longè, sed & per alias voces in huiusmodi formulis sermonis. Afferam autem Budæi interpretationes. ἄπο γνώμης (inquit) Longè à sententia animi. Pausanias, καὶ ταῦτα ἔγωγε ἐγένετο οὐκ ἄπο γνώμης, Satis è sententia euenerunt. Idem valet ἄπο θυμοῦ pro ἀποθύμιος, Non ex animi sententia, Displicens. Themistius, ὅτι παντάπασιν ἀπὸ θυμοῦ καὶ δυσχερεία ἡ μέλαινα ψῆφος, id est ὁ κατὰ θυμός. Item ἄπο pro ἔξω vult sumi Budæus in ἄπο τρόπου, quam significationem Eustathius dat huic præpositioni in ἄπο θυμοῦ (vel ἀπὸ θυμοῦ, vt apud illum scribitur) quum ἄπο θυμοῦ exponit ἔξω ψυχῆς. Addit præterea Budæus, idem propemodum esse ἄπο τρόπου quod ἄπο σκοποῦ. Plato, οὐκ ἄπο τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαπεπεῖσθαι, Satis consentaneum erit, Non alienum erit. Nazianzenus, τόδε λέγεται ὑπὸ πλειόνων, καὶ πιστεύειν οὐκ ἄπο τρόπου. id est Non abre est, Satis consentaneum est eius moribus. Item οὐκ ἄπο τρόπου pro Non immeritò, citat ex Galeno. & huic ἄπο τρόπου opponi docet πρὸς τρόπου & κατὰ τρόπον. At verò ἄπο σκοποῦ (quod idem fere esse cum ἄπο τρόπου putat, vt modò dictum est) exponit Præter propositum, Præter intentionem & consilium. Item Non absurdè. Vertit & per Procul in hoc Dionysii Halic. loco, δοκεῖ δή μοι μὴ ἄπο σκοποῦ ἂν εἰκάσαι τὴν μὲν Ἰσοκράτους ῥητορικὴν τῇ Πολυκλείτου καὶ τῇ Φειδίου τέχνῃ, id est (inquit) Non absurdè, Nō procul à cohærenti & congruenti coparatione. Huc pertinet ἄπο καιροῦ, quod aliquando ponitur aduerbialiter pro ἀκαίρως: interdum verò præfixo articulo præbet vsum adiectiui nominis. dicunt enim τὸ ἄπο καιροῦ quod intempestiuum est. Item ἄπο καιροῦ subaudito ἐστί, vt apud Platonem, ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὥσπερ ἴχνος μετελθεῖν. At verò ἄπο πράγματος est apud Latinos ex Græcorum imitatione, Abs re. de hac autem loquendi formula dicetur in πρᾶγμα. Cæterùm sciendum est reperiri in variis autorum locis iunctum cum supradictis genitiuis, γνώμης, θυμοῦ, καιροῦ, & reliquis, seruato accētu in posteriore: sed tamen tanti refert alicubi vtro modo scribatur, vt sit etiam contrarius pro diuersa scriptura sensus. In exemplū proferam hoc loquendi genus ἀπὸ γνώμης, cui planè contrarium est ἄπο γνώμης. Dion historicus, p. 60 nostræ editionis, ἐκεῖνος γὰρ τοῦτό τε οὐκ ἀπὸ γνώμης σφᾶς πεποιηκότας εἰδώς. Vbi ἀπὸ γνώμης prorsus ita dicitur vt ἀπὸ ψυχῆς apud Demosthenem. Si igitur ibi ἄπο scripseris cum accentu in priore, planè contrarium sensum & alienum loco illi dederis. Vicissim si in loco Pausaniæ paulo antè citato pro ἄπο γνώμης scripseris ἀπὸ γνώμης, contrariam sententiam illius loci & minimè ei consentaneam habueris.

Ἄπο cum πρό, vacance πρό: vt ἄπο cum νόσφιν vacante: vicissim ἄπο. vt apud Homerum ἄπο πρὸ οἴκου, Procul ab ædibus. Apoll. Argon. 2, νηὸς ἄπο προμολόντες. Il. μεθ' ἄπο νόσφιν ἐόντα. vbi exponitur vel Procul vel seorsum. & legitur ἄπο in vulgatis exemplaribus: (quòd positum sit per anastrophen, vtpote præcedente genitiuo ἐμεῦ) at non item in præcedentibus locis cum πρό. ac certè non satis commodè scribi videtur cum accentu in priore, sequente illa præpositione. quare ad vitandam incommoditatem hanc satius est ἀποπρό coniunctum scribere. Vide igitur suo loco ἀποπρό sicut & ἀποπροθεν & ἀποπρόθεν.

Ἄποθεν vel Ἄπωθεν, E longinquo, Eminus, Procul. πόρρωθεν. Aristot. De mundo, πολλὰς δὲ καὶ δίχας εἰκὸς τῆσδε ἀντιπόρθμους ἄποθεν κεῖσθαι. Plut. in Romulo, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, Procul ab Alba. Sic ἄπωθεν per ω cum genitiuo. Thucyd. l. 3, προκεχωρηκότος ἤδη ἄπωθεν τῆς Ὄλπης, θᾶσσον ἀπεχώρουν. Aristoph. in Pluto, κεῖσθαι ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς. Citatur & ex Æschine, ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Et sine casu, ex Apoll. Arg. 2, σῖγα δ' ἄπωθεν ἐσιδών. Et ex eodem libro, ἔσσον ἄπωθεν ἤλασαν. Thucyd. lib. 4, ἐν κοιλητῷ ἄπωθεν ἐφεπόμενος. ET Ἀπώτερος καὶ Ἀπώτατος, Remotior, Remotissimus. quibus vsitatiora sunt aduerbia Ἀπωτέρω, Ἀπωτάτω, Magis procul, Maximè procul. Æschin. contra Ctesiph. οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, A quibus pericula longius aberant. Sic ἀπωτάτω δειλίας ὁ τρόπος, Longissimè ab ignauia absunt hi mores. Quæ aduerbia cum nominibus per articulum coniuncta, nominum vim habent, vt οἱ ἀπωτέρω φίλοι apud Suidam, Qui quidem amici sunt, non tamen affinitate aut familiaritate proximi & coniunctissimi.

¶ Ἄπιος, Longinquus, Procul remotus. vt ἀπία γῆ, apud Hom. Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. vbi tamen Eustath. aliā quoque expositionem affert. vult enim ἀπίην dici vel τὴν ἀλλοδαπήν & μακράν, ex ἄπο: vel Peloponnesiam ab Apide. hūc autem Phoronei filium fuisse tradunt. Memineruntque & alii vtriusque interpretationis.

Ἄπιος, Pirus. secundum quosdam ita dicta quòd primùm ex illa Apia regione de qua modò dictum est, allata fuerit. Sic autem appellatur non solùm Pirus arbor, sed & Pirum fructus, apud Athenæum & Dioscoridē. Ita enim hic auspicatur 1 libri caput 168, Ἀπίου δὲ πολλὰ εἴδη, πᾶσαι δὲ στυπτικαί. & sequens caput ita, ἡ δὲ ἀχρὰς εἶδός ἐστιν ἀγρίου ἀπίου. Eustathius in Homerum, ἐγγὺς δὲ κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχρὰς, διὰ τὸ ἄχριν τὸν πρεσβύτερον. subiungit & etymologiam: ἄπιος, (inquies) dicitur, vt non habens πιότητα. Refragantur Eustathio quidam, putantes ab Apia regione deductum nomen ἄπιος vti dixi. ἄπιοι πέπειροι, Pira matura, Diosc. lib. 5. Apud Theocritum, ἀπίου πεπαίτερος, Piro maturior. A quibusdam ἄπιος appellatur Pirus satiua, vt ἀχρὰς Pirus agrestis. sed Eustathius autor est ἀχράδα dici etiam ἐπὶ τῶν ἡμέρων. & ex Plutarcho in Probl. citatur ἀχρὰς positum pro ἄπιος.

Ἄπιος ex Theophrasto affertur pro herba quæ alio nomine ἰσχὰς dicitur. ‖Fungi etiam species esse putatur ἄπιος.

Ἀπιοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Piri formam seu speciem habens. & ἀπιοειδῆ φύλλα exponitur Folia velut piri.

Ἀπίτης οἶνος, Vinum ex Piris factum. Quod Normandi vocant Peré: vt vinum ex malis factum, Pommé.

ἍΠΤΩ, Necto, Annecto, Alligo. Ita Bud. ex Luciano, locum tamen non proferens. Sed habemus Anthol. epigr. lib. 1, in hoc satis vulgato Statyllii Flacci disticho, Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον. id est, laqueo collum nodauit, vt Naso loquitur. vel alligauit. Intelligēdum est autem in priore versu (vt de hoc obiter admoneam) non simpliciter ἔλιπε βρόχον, sed ἔλιπε βρόχον quē ἅπτειν ἤθελεν. At verò Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, Od. λ, est κρεμάσασα, vel ἐκδήσασα ὑψόθεν, Eustath. Suidæ quoq; ἅπτων est δεσμεύων (addenti & κρατῶν) Sed & Plato Cratylo, τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ δεῖν, ταὐτόν ἐστι. Sunt qui ἅπτειν sumi etiā putēt pro σφίγγειν. Cæterùm multo frequētius est hoc verbū in cōposit. quib9 verò cū præposit. componatur, ex sequentibus patebit. Passiua item participia ἁπτόμενος & ἡμμένος inueniuntur posita, pro Annexum, & quod Cicero vocat Aptum. vt quum ab eo dicitur sapiens totus esse aptus ex sese. Aristot. De part. an. lib. 2, ὅτε ὀστοῦν ἐστιν αὐτὸ καθ' αὑτὸ οὐδέν, ἀλλ' ἢ μόριον ὡς συνεχὲς ἢ ἁπτόμενον καὶ προσδεδεμένον. Budæus postquam ἁπτόμενος esse dixit Aptus, id est Consertus & Cōpositus, hoc ipsum exemplum affert. Idem, Aptus etiam est, inquit, ἁπτόμενος καὶ ἀναρτώμενος, dependens ex aliquo. Citatur autem & ex Plut. λοιμὸς ἐμπίπτει ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας. Quod exponitur, Pestis incidit, sterilitas quoque agrorum consequitur. Et ex eodem, τοῦ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται, pro Cum rationali animi parte coniungitur. Sed Budæus ἅπτομαι pro συμφύομαι etiā affert ex Theophr. id est Hæreo, Cōglutinor, p. 567. Inuenitur ἡμμένος (sicut & ἐξημμένος) etiam pro Suspensus, Appēsus. ‖Ἅπτομαι autē pro Tango, Capesso, &c. eiusque composita, seorsum ponere decreui. Ἅπτω autē pro Accendo, tanquā aliud thema, ab illo ἅπτω separaui.

Ἅμμα, ατος, τό, Nexus, Vinculum. Item Illaqueamentum, vt Bud. ex Hesychio scribit. Dionys. Alex. de Apolline, pag. 73, edit. patrnæ, — χρυσέης ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης. id est λύει τὸν τῆς φαρέτρας δεσμόν, inquit Eustathius. Qui in alio eiusdem poetæ loco ἅμμα τόξου exponit τὸν συν

δεσμόν. Vulg. autem lex. apud eundem ζωνίω etiam significare tradunt. Xenophô (inquit Bud.) ἄμματα pro maculis retium accipere videtur: Vnde dicit πλεκτρόμους ἀναμμάτους, enodes. Pollux autem dicit βρόχους (id est maculas) ἐκ τῶ ἄλλων ἀμμάτων συνεστηκέναι. inde δεχάμματος ἄρκυς. Hæc Bud. Legimus certè & apud Plutarchû ἄμμασι τῶ βρόχων, sed de arundine piscatoria. scribit enim in lib. De prud. anim. ἔπειτα τὴν ὅρμιαν οὐ ποιοῦσι πολύπλοκον τοῖς ἄμμασι τῶ βρόχων, οὐδὲ παχεῖαν. quæ Grynæus interpretatur, Et funiculum ipsum nodorû vinculis nec multiplicibus nec asperis faciunt. A

Ἄμμα metaph. vt ἄμμα κορείας, vinculum virginitatis, in Anthol. epigr. Et ἄμματα παρθενίης, ibidem. B

C. Ἀνάμματος, ὁ καὶ ἡ, Vinculo seu nodo carens. vt πλεκτρόμοις ἀναμμάτοις, dicit Xenoph. pro Enodes, interprete Bud. ε τ Δεχάμματος, apud eundem Xenoph. decem ἄμματα habens: vt Τριακοντάμματος, apud eundê, côstans triginta ἄμμασι. Nam δεχάμματος ἄρκυς ab eo dicitur, δίκτυα autem τριακοντάμματα. Vide ἄμμα quod proximè præcedit.

¶ Ἀψὶς, ῖδος, ἡ, vel Ἀψὶς: (cû α habête spiritû asperû aut lenê) Côνexio, vt quidê apud Hom. ἀψῖδες λίνου exponitur ab Hesychio, videlicet συναφαί, item ἄμματα. Etymol. quoque significare ait δεσμόν. Locus est Il. ε, Μήπως ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Vbi Eustathius exponit ταῖς καμπαῖς καὶ ἀγκάλαις. In vulg. autem lex. hæc leguntur, Ἀψὶς, Testudo, Fornix, Arcus, Arcuata figura, vel Côstructio arcuatim facta, Plinio, Arcatum curuamen, Ouidio. Sic ἀψὶς θριαμβοφόρος, arcus triumphalis, qui imperatoribus erigi côsueuerat. Qui honos concessus est etiam Liuiæ Augusti vxori, & antea nulli fœminæ: sed tamê non fuit extructus. Dion, καὶ εἰκόνες αὐτοῦ ἐπ' ἀψίδων ἔν τε τῇ τοῦ Τιβέριδος γεφύρᾳ ἐποιήθησαν, &c. Item, ἀψὶς τε θριαμβοφόρος ᾠκοδομήθη. Cicero huiusmodi arcus appellat fornices: & Liuius Dec. 4, lib. 2, Fornicibus signa aurata instituit. Ἀψὶς est etiam curuatura rotæ, id est lignum supra rotas tenês scalas, seu in quo figuntur radii: videlicet ligneus rotæ circulus. ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, id est à tangêdo: quòd rotæ quum voluuntur, terram contingant. C Hesiodus τρισπίθαμον δ' ἀψῖδα τάμνειν δεκαδώρῳ ἁμάξῃ. vbi accentu acuto notatur prior. Significat etiam vinculum, παρὰ τὸ ἅπτειν, quod est δεσμεῖν. Dicuntur item ἀψῖδες circuli in stellis, teste Plinio. Apud Homerum ἀψῖδες λίνου per periphrasin pro δίκτυα, id est retia, plagæ, ἄμματα καὶ συναφαὶ τοῦ δικτύου. Hactenus vulg. lexica. His autem addo, primùm quod ad ἀψῖδα attinet, de rota dictam, hoc exemplum ex Plut. in Consol. ad Apollonium, τροχοῦ γὰρ περιστείχοντος ἄλλοθ' ἡτέρα ἀψὶς ὕπερθε γίγνετ', ἄλλοθ' ἡτέρα. quæ puto prouerbialia esse alicuius poetæ verba. Hesychio quoque ἀψῖδες sunt τὰ κύκλα τῶν ἔργων, αἱ περιφέρειαι, ἢ καμάραι. Suidas habet duntaxat ἀψῖδες, καμάραι. Quod autem ad etymum attinet, nô dubium est quin omnibus huius vocis significationibus accommodatius sit deducere eam ab ἅπτω, id est connecto, quàm ab ἅπτομαι, id est tango. nam etiamsi missam faceremus expos. Hesychii συναφαὶ & ἄμματα in illo Homeri loco, & Eustathium sequeremur, καμπαῖς exponentem, id est curuaturas, scimus omnem curuaturam & arcuatam figuram ἅπτειν inter se partem vnam cum altera. De iis autem qui ἀψῖσι scripserunt in illo Homeri loco, notantes α spiritu tenui, quanuis alioqui hæc vox ab ἅπτω deducatur: de ἀψῖδα item quod in versu Hesiodi modò citato legitur, consule Eustath. & Etymologisten. In illo certè Plutarchi loco ἀψὶς reperio cum α spiritum habente asperum. sic & apud Hesychium ἀψῖσι bis, cum α itidem: sed idem habet ἀψῖδες cum α, sicut & Suidas. In Dionis tamê loco quem initio protuli, videmus ἐπ' ἀψίδων nô ἐφ' ἀψίδων scriptum esse. Sed in ea Homeri editione quam octo ab hinc mensibus dedi, ἀψῖσι legitur cum α habente spiritum asperum, quòd eam scripturam antiquissimum & fide dignissimum bibliothecæ meæ exemplar comprobet. D E F G

¶ Ἄψος, εος, τὸ, Membrum. Od. δ, Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα. id est, Soluta ei sunt omnia membra [dormiêti.] Esse autem hîc ἄψεα idem quod μέλη, ostêdit epithetum quod somno tribuitur, λυσιμελής. perinde ac si hîc diceremus λύθεν δέ οἱ μέλεα. Vnde etiam refelli posse existimo alteram illam τοῦ λυσιμελὴς expositionê, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα seu τὰς μελεδῶνας. Cæterùm vult Etymol. ἄψεα propriè esse iuncturas membrorum, per catachresin autem pro membris accipi, ab ἅπτω, ἄψω. & dici ἄψεα, quasi τὰ ἐξ ἀλλήλων συγκείμενα καὶ συνηρμοσμένα. Hesychius verò negat etiam planè aliud q̃ iuncturas membrorum significare. Sed Suidas Etymologistæ assentitur. (qui tamen quod ad etymû attinet, deducit ἀπὸ τοῦ ἐφάπτεσθαι ἀλλήλων) Præterea illud epithetum λυσιμελὴς dubitationem hanc tollere videtur. Quāquam siquis in illo Homeri loco ἄψεα iuncturas membrorum interpretaretur, sensus idem maneret. Affert autem Etym. hunc Nicandri versum, Τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἄψεα θυμός.

C. Ἀνάπτω, Adalligo, Religo, Appendo, Suspêdo ad. Hom. Od. γ, Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματά τε χρυσόν τε. Vbi Eustathius ἀνῆψεν vult esse ἐξέδησεν, vel ἀνέθετο, aut ἐξήρτησεν, vt quum dicitur βρόχον ἀνῆψε. Idem alibi docet ἀνάπτεσθαι ἔκ τινος τόπου dici πείσματα σχοινίων, pro ἐκδεδέσθαι, exponens hoc Od. μ hemistichium, — ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Apoll. Arg. 2, τῇ καὶ πὰρ πρυμνήσι' ἀνῆπτο. Sed & ἀναψόμεσθα act. signif. pro Religabimus, ex Euripidis Medeæ citatur, Ἐκ τῶνδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων. Et ex Philostrato, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. ‖ Ἀνάπτομαι, Circumicio, Induo. vt Epigramm. lib. 6, — στέρνοις νεβρίδ' ἀναψαμένη. vnde metaph. ἔργος ἀνάψομαι Apollonio, pro περιθήσομαι. in quo eû arbitror imitari illā Homericā metaphorā ἐπιειμένος ἀλκήν, aliáque huiusmodi. ‖ Ἀνάπτομαι ἐν χαμάτοισι citatur ex eodem pro κεῖμαι.

Ἀνάπτω, Circumpono, Appono alicui quasi ei alligans. vt μέμψιν ἀνάπτειν τινί, lib. Epigramm. 1. quod videtur dictum ad imitationem huius Homericæ phrasis, μῶμον ἀνάπτειν, Odyss. β, — ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι. quod quidam exponunt Notam inurere. sicut & apud Apollonium Argon. 2, — τί νυ τόσα κήδε' ἀνῆπται; Cur tibi tot dolores sunt insuti? Budæus scribit ἀνάπτειν μῶμον sibi videri dictum trâslatione sumpta ab iis qui ridiculû quid suspendunt iis, quos ridere volunt. Sequendo autê hâc Budæi expositionem ἀνάπτειν propriè esset Appendere, id est Ad aliquem suspendere. ‖ Ἀνάπτω, Attribuo, Tribuo, Acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ μὲν πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνῆπτον. Ibidem, Μουσῶν τὴν χάριν ἀνάπτων, Beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Sic & alibi vtitur eodem modo. Alex. De fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, id est Sibi causam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ in huiusmodi locis Referre ad aliquem. id est Referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem. Existimo autem, qua̅ habet metaphoram ἀνάπτω in huiusmodi loquendi genere, talem habere propemodum verbum Pendere apud Latinos: vt quum dico, Salutem meam ex tua pendere humanitate existimo: perinde est acsi ita loquerer, τὴν ἐμὴν σωτηρίαν ἀνάπτω τῇ σῇ φιλανθρωπίᾳ. vt hîc ἀνάπτω propriè sit Appendo, sicut in præcedenti loquutione ἀνάπτειν μῶμον. Viderint tamen viri docti an bene iudicem.

C. 2. Ἐξανάπτω, cum genit. & accus. Appendo aut Suspendo ad vel ex. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἀγκύρας ἐξ ἐπωτίδων, Anchoras ex epotidibus suspendebant. Alii autem interpr. Anchoras de epotidibus demittebant.

C. Ἀφάπτω, Suspendo. vnde ἀπημμένος, pro Suspensus, Herodoto, ab eius pass. voce. Idem, ἀπάψαι αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν, demisit vel afflixit in vtrem cruore plenum. Ἀφάπτω item Applico, Admoueo, Suid. Hactenus Bud. Suidas tamen ἀφάπτειν exponit προσκομίζειν in Appiano, dicente, ξύλα ἃ ἔμελλον ὡς καταπέλτας ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν.

C. Ἐνάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suidas ἐνάπτοντες exponit ἐνδεσμοῦντες (id est alligantes) hoc in loco, τὰς καρδίας εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. Basilius de vipera illa cuius mentio fit Act. Apost. capite vlt. οὐχ ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψασα ἔχις, οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, Quum se illigasset Paulo. H

πτειν Bud. exponit etiam Innectere, Committere, Adiūgere. ‖ Et pass. Ἐνάπτομαι pro Alligor, Annector. Itē Committor, Coagmentor. vnde δώρακος κύτει ἐνημμένῳ apud Aristoph. Commisſō, Coagmentato. Est ἐνημμένος & Indutus. vt apud eundem comicum, διφθέραν ἐνημμένος. Sic & ἐνῆφθαι apud Lucianum, καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆφθαι τὴν τοῦ λέοντος. Sed & ἐναψάμενος eadem signif. in eiusdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν γῆν ἐργάζομαι.

Ἔναμμα, Vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀσκύλης apud Plutarchum in fine Philop. Amentum iaculi, vel Nodus amenti iaculi.

C. Ἐξάπτω, Adnecto, Innecto, Alligo. Item, Appendo. Lucianus in Hercule, οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψῃ τῆς σειρᾶς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς. id est (Budæo interprete) Quū enim pictori reliquum iam nihil esset vnde catenularum extrema innecteret. Apud Alexandrum Aphrod. ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In vulg. lexicis citatur ex Plutarcho Themist. τὴν γῆν ἐξῆψε τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adiunxit. quæ interpretatio mihi non placet. Ex Euripide autem affertur in iisdem, ἱκετηρίαν γόνασιν ἐξάπτω σέθεν, pro Tuis genibus supplex aduoluor. Ἐξάπτεσθαι passiuum hanc etiam actiui signific. retinet. nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areopagita dicitur pro A summitate dependens. vt annotat Budæus: qui & ἐξημμένος τὴν πήραν eodem dici modo tradit quo ἐξηρτημένος τὴν πήραν. Idem ex Synesio affert, τὰ τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται, pro Dependent à &c. Idem ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων ex Polybio & Plutarcho affert pro Hærere vestigiis. hoc est E vestigio sequi & assequi. Vide C. p. 78.

C. Ἐφάπτω, Alligo. Ἐφάψαι (inquit Hesych.) δῆσαι, ἱμάσαι. Et pass. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo (vt quod supra caput alligatum est, illi impendet.) Hom. Il. β, — Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, pro ἐπήρτηται, impendent, Bud.

Ἔφαμμα, vide statim post cum Ἐφαπτίς.

Ἔφαψις, Vinctura, vt exponitur à Bud. in hoc Galeni loco, ὄνυχες εἰσὶ δέρματος ἔφαψις.

Ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, Vestis militaris genus. Vtebantur & Græci equites (inquit Bayfius) eo genere vestis quam ἐφαπτίδα appellat Athenæus in quinto: his verbis, πάντες οἱ περιεσιδήριοι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Budæus quoque ex eodem loco vestem militarem fuisse probat. Hinc fit vt ἐφαπτὶς Sagus aut Paludamentum à nonnullis reddatur. Polluci certè est συρεμμάτιόν τι φοινικοῦν ἢ πορφυροῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ οἱ θηρῶντες. Vbi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi quale est quod vocamus escharpe. In vulg. lex. citatur ex Iosepho De antiq. ἐφαπτὶς pro ἐπωμὶς, id est Superhumerale. Cæterùm apud Strabonem ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum inuenio, lib. 7, p. 129, προμαντεῖς ἱέρειαι, πολιότριχες, λευχείμονες, καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι. At Ἔφαμμα generaliter significare videtur quoduis indumenti genus. A Suida certè exponitur generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum: apud quem ita legitur lib. 2 (nā à Suida paulo aliter scribitur) οἱ δὲ Γεσάται, ὑπολαβόντες οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτατοι, διὰ τὸ τινὰς τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν τὰς σάγους ἀπορρίψαντες. Vbi obseruādum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγους dixisse. Cæterùm ἐφαπτὶς & ἔφαμμα hic posui, quòd maiori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci significante Annecto & vincio, aut ab eius passiuo, quàm ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat. nam ea quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur.

C. ΚΑΘάπτω, Annecto, Alligo, Appendo. Anthol. epigramm. lib. 4, — τίς ὁ φύσας τυγνὰ καθάψε μάταν. Nam hic esse puto καθάψε pro καθῆψε, sicut μάταν pro μάτην. Xenophon, ἐμβαλέτω τὰ ἐνέδρα εἰς τὰς ὁδοὺς, καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Synesius metaph. καθάπτω τοιγαροῦν ὑμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, id est Copulo & inuicem deuincio. At verò Act. Apostolicorum capite vltimo καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ exponitur Inuasit manum eius: sed ego duram esse hāc interpretationem arbitror, quū nec in verbo ἅπτω nec in aliis eius compositis, vllum huius significationis addatur exemplum. Malim igitur vertere, Illigauit se eius manui. vt sit καθῆψεν pro καθῆψεν ἑαυτὴν. quod tamen & ipsum rarum esse fateor. Sed eodem modo Basilius dixisse mihi videtur ἐνάψας pro ἐνάψας ἑαυτὸν, in hoc loco, φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις. vbi eandem refert historiam. Nisi fortè & hîc ἐνάψας dixisse Basilium pro Inuasisse, dicat aliquis. verùm is (quicunque sit) hoc dicto linguæ Græcæ rudem se ostendet. Fateor tamen ad sensum aut nihil aut parum interesse vtrō modo καθῆψε τῆς χειρὸς interpretemur. In vulgatis certè lexicis citatur etiam καθάπτουσι εἰς τὸ ὀσφῦ, pro Os attingunt, ex Aristot. De anim. lib 5.

Καθάπτειν & pro Induere. Soph. Trach. καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον. Non tamen simpliciter hîc est Induit, sed Induit velut illaqueando me illa & irretiēdo. vnde aptissimè vertit Cicero, vel potiùs Accius, Quæ me irretiuit veste furiali inscium. Vide Καθαπτός.

Καθαπτός, οῦ, ὁ, Ligatus, Vinctus, Astrictus. Hesychius καθαπτὰ λύειν prouerbium esse ait de illis qui nodum aliquem solutu difficilem soluere conarentur. Sed alii pro καθαπτὰ in hoc prouerb. κάθαμμα legunt. cuius tamen locum perperam occupauit apud Suidam vox κάθαρμα. Κάθαμμα λύειν (inquit Erasmus) id est Nodum soluere, dicebatur qui negotium alioqui impeditum facilè conficeret. ‖ Aristophanes in Ranis, θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτός. pro ἐνδεδυμένος, Suidæ, id est Indutus, Amictus. Existimo autem verbali καθαπτὸς sicut & verbo καθάπτω, hanc etiam significationem dari quòd (vt antea dixi) ea quibus amicti sumus, velut circumalligata sint corpori. Hinc etiam ἔφαμμα pro περίβλημα, vt infrà dicetur. ‖ Καθαπτὸν ὄργανον, vide in Καθάπτομαι, significante Tango.

Κάθαπτος, accentu in antepen. pro alia signific. vide apud Hesych.

Κάθαμμα, Vinculum, Nodus, ἅμμα, vide paulo antè in Καθαπτός.

C. 2. Περικαθάπτω, Alligo. apud Dioscoridem, περικαθάπτουσιν ἄμβικα, Operculum alligant. Ita Bud. Ego malim Circumalligant, si vtriusque præpositionis vis exprimenda sit. In vulg. autem lex. περικαθάπτω exponitur Apto, Pertracto, Cooperio. qui postremus error natus est (vt opinor) ex eo quòd alligandi operculi mentio fiat à Dioscoride.

C. ΠΕΡΙάπτω, Circūnecto, Circūappēdo, Adalligo, vt περιάπτων βραχίονι λίθους, Diosc. lib. 2. Et pass. voce περιάπτω eadē signific. vt Lucianus περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. in Pericle, περιαπτομένην λίθους πολυτελεῖς. ‖ Sed (vt Budæus annotat) Περιάπτω est etiam Pro amuleto appendo. Quam significationem à Budæo poni intelligēdum est tanquam peculiarem. sicut & hanc qua esse ait Gesto pro ornamento colli. Exempla vide p. 568.

Περιάπτω, Acquiro, Concilio, Comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et, μεγάλας δὲ ἡμᾶς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro Impono, Imprimo, Iniungo. vt Plato Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Aristoph. in Pluto, πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' ἄχθιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. Vide Bud. ibidem.

Περίαμμα, ατος, τὸ, Quod circumnectitur & circumalligatur alicui: sed peculiariter περιάμματα appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præsertim autem collo) alligantur. vnde Amuleta interpr. Budæus. Dioscor. de hippoglosso, δοκεῖ δὲ ἡ κόμη περίαμμα τῶν χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι. Plinius tamen de ea loquens ita dixit, Capitis dolorem corona ex iis imposita minuit. Sūt qui περιάμματα differre velint ab iis quæ ἀποτρόπαια vocantur, quæ ex superstitiosa magiæ vanitate proficiscūtur: quū περιάμματα ex naturæ proprietate agāt, eáque Galenus non improbet. Nazianz. autem περιαμμάτων appellatione ἀποτρόπαια etiam complexus putatur, vbi dicit, οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται. Anth. epigr. l. 2, Οὐκέτ' ἀνηγέρθη καὶ περίαμμα φέρων. Ita enim legendū, licet vulg. excepl. habeat καί περ ἴαμα.

y. i.

Περίαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circũnexus, Circumalligatus. Sed peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro proximè præcedente περίαμμα. Citatur ex Dioscor. lib. 3, cap. 167, ἔστι περίαπτον δυστοκούσαις, pro Alligatur pendétque ex collo iis quæ difficulter pariunt. Et ex alio eiusdẽ loco, φασὶ δὲ ὅτι περίαπτον ἐξ αὐτοῦ θηρία διώκει, pro Gestatum ex eo amuletũ. Ex Theophr. item affertur περίαπτα copulatum cum ἀλεξιφάρμακα. Aristot. Ethic. lib. 1, cap. 8, οὐδὲν δὴ προσδεῖται τῆς ἡδονῆς ὁ βίος αὐτῶν, ὥσπερ περιάπτου τινός, ἀλλ' ἔχει τὴν ἡδονὴν ἐν ἑαυτῷ. Vbi Lambinus περίαπτον Appendicem reddit. A

B ΠΡΟΣάπτω, Alligo, Appẽdo, Affigo, προσδέω. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Ita Budæus. Cicero certè in Platonis Timæo προσάπτειν vertit Affigere, vt videre potes pag. 20 mei lexici Ciceroniani. ‖ Apud Sophoclem προσάπτω σοι τιμάς, Tibi honores attribuo, pro Te honoro, Te colo. Sed & in malam partem interdum: vt apud Isocratem in Busiridis encomio, τηλικαύτην αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας. Budæus ἀνάπτω tribus tanquam synonymis interpretatur, Attribuo, Contribuo, Assigno, in hoc Aristotelis loco De mũdo, τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῇ Λιβύῃ, οἱ δὲ τῇ Ἀσίᾳ προσάπτουσιν. Quod & προσνέμουσι dicitur. Et προσάπτω σοι τοῦτο, Hoc tibi attribuo, tanquam autori, Huius te autorem facio. Lucianus de literarum inuentione loquens, Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προσμήθειαν ταύτην. C

Προσαπτω, pro προσάπτω, poeticè. Προτιάπτω, προσάπτω, Suidas. At Hesychius habet Προτιάπτω, προσπέμπω, sed puto reponendum esse προσάπτω: quod tamen suo loco non erit. D

C. ΣΥΝάπτω, Colligo, Coniungo. Synesius epist. 57, τί δὲ συνάπτειν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plutarchus in Lycurgo, συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ. Idem in Othone, αὐτοῖς συνῆψε τοῖς περὶ Κεκίνναν. Plutarch. De puer. educ. ἵν' ἐφεξῆς καὶ τὰ δίχα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω, Coniungam, Contexam: vel Adiungam, Attexam. Et metaphoricè συνάπτειν εὐνοίᾳ καὶ ταῖς νήσοις πρὸς ἀλλήλας, in Philostratis epist. Sed & συνάπτειν per se pro συνάπτειν εἰς εὔνοιαν. Xenophon, διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Sic Latinè Coniuncti homines, & Coniunctio. Quinetiam vt Coniunctio de affinitate dicitur interdum, sic & συνάπτειν interdum ad eam pertinet. vt συνάπτω γάμον, Euripides. & κῆδος σοι συνάψαι, apud eundem. ‖ Συνάπτω Budæus non solùm Coniungo & Confero exponit (addunt vulgata lexica & Copulo, Coagmento) sed etiam Coalescere facio, Ferrumino, Conglutino, apud Theophrastum. Sed exemplum significationis Conferẽdi nullum affert Budæus. quod nobis alioqui suppeditat hoc loquendi genus συνάπτειν τὴν μάχην, apud Plutar. quod Latini Conserere prælium, Manus conserere. Eadem autem forma συνάπτοντες ἱππομαχίαν Ἀμαζόσι, apud Aristidem. Sic & συνάπτω σοι πόλεμον dicitur, vel πρός σε, Euripides. Thucyd. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plutarchus in Pericle. Sed & συνάπτω σοι sine adiunctione, eadem signif. videlicet, pro Prælium consero, Confligo tecum, Congredior. Plut. in Antonio, τῶν ὁπλιτῶν συναπτόντων ἅμα τῇ βοῇ καὶ πατάγῳ τῶν ὅπλων. In quibus loquendi generibus videri potest subaudiendus accusat. μάχην, aut alius huiusmodi. at quum dicitur συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, tunc vix possit accusat. itidem subaudiri, ideóque συνάπτω neutraliter accipi fateamur necesse est. Optimè autem respondet συνάπτειν hac in signific. Gallico verbo *attaquer*, quum dicitur *s'attaquer*. (nam vt hodie proferatur & pronuntietur *s'attaquer*, pro *s'attacher*, sermonis nostri ex Italo corruptela obtinuit) Iam verò vt συνάπτειν πόλεμον est Prælium committere, id est Confligere, sic etiam συνάπτειν τινάς est Committere aliquos ad prælium, vt apud Plut. Alcibiade, Περικλέους συνάψαντος αὐτούς, vbi exponitur etiam, Quum Pericles eos ad bellũ excitasset. ‖ Συνάπτω exponitur etiam Contraho, nõ solùm in supradictis illis loquẽdi generib⁹, συνάπτω γάμον & συνάπτω κῆδος, sed & in aliis, vt in συνάπτειν κακά τινι apud Eurip. (vbi tamẽ exponitur etiam Inuehere, item Cumulare) item in quodam Theophrasti loco συνάπτειν μέλη, contrahere membra & comprimere. ‖ Quinetiam Συνάπτω neutraliter (Bud. tamen dicit Passiuè) pro Hæreo, apud eundem, ὃ οὐ συνάπτει τῇ γῇ, Quod non hæret solo. Idem verò Theophr. συνάπτειν cum eodem datiuo pro Contingere dicit. Sic Aristot. De hist. anim. lib. 3, αὗται δὲ συνάπτουσι παρὰ τὰς ἶνας τὰς ἑτέρας φλέβας. Et apud Herodotum, συνάπτει τῷ πεδίῳ, pro Planitiei contiguus est. Aristot. De animal. 2, συνάπτει πρὸς τὸ ὑπογάστριον, Iungitur hypogastrio. In vulg. lex. τύχη δέ μοι συνάπτει ποσίν ex ponitur Fortuna me pede contingit. Exponitur συνάπτειν & Coire. vt apud eundem Aristot. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, Meatus in vnum coeuntes. Sed & cum accusat. ὅρκους, redditur hoc eodem verbo. nam συνάπτειν ὅρκους interpr. Iureiurando coire. E F G

Συνάπτω, Conuenio, Congruo, Quadro, Consentaneus sum, inquit Bud. afferens ex Aristot. Metaphys. 7, τῷ δὲ καθόλου καὶ τῷ γένει καὶ αἱ ἰδέαι συνάπτουσι. Vide Cõm. pag. 615. Καὶ ἔτι ἄλλο συνάπτει πρὸς τὴν ἀπειρίαν ταύτην, Theophr. De caus. pl. 4, Siquid aliud ad hanc dubitationem attinet. Gall. *Qui y attouche*. id est eam attingit.

Συνάπτω, Appropinquo, Aduento, Appeto, Polyb. lib. 5, συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελευκείαν. Vide Bud. Comm. p. 614.

Συνάπτομαι voce pass. Colligor, Connector, Coniungor. vnde & συνημμένος, Coniunctus, Connexus. Synes. epist. 19, ἀλλ' ἐν διώκισα γράμμασι τοῖς συνημμένοις τῇ γνώμῃ. Apud Greg. λόγος πᾶσι συνημμένος, Ratio omnib⁹ cõiuncta & quasi inhærens. Ex Anthol. epigr. affertur, ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται pro Congruit: ex Aphthonio autem, συνῆφθην ἀντί pro Congressus sum cum Latona. q. d. Commistus sum. Apud Herodotum, συνῆπτό μοι νεῖκος πρὸς ἐκείνους, Contractæ erant inimicitiæ. Magis tamen ad verbum respondet phrasis Gallica, *Attacher vne querelle*. pro quo dicitur *Attaquer*, vt paulo antè admonui. ‖ Συνάψασθαι voce media itidem pro Contrahere. vt συνάψασθαι κῆδος Thuc. Contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τῆς ζυγάδος τὸν γάμον, Luc.

Συνάμμα, ατος, τό, Copula, Vinculum. Plut. Alexandro, τὸν Ἀλέξανδρον ἀμηχανοῦντα λῦσαι, διατεμεῖν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σύναμμα. Vtitur & Aristot.

Σύναψις, Coniunctio, Connexio. A Bud. exponitur Cohærentia in hoc Aristot. loco in fine lib. 10 Metaph. ὥστε δῆλον ὅτι συνεχὲς ἐν τούτοις ἐξ ὧν ἕν τι πέφυκε γίνεσθαι κατὰ τὴν σύναψιν. Quod Plato dixit in Timæo, ἔν τε ταῖς συνάψεσι, Cicero reddidit, Qùúmque inter se penè contingant. vt videbis pag. 29 mei lexici Cicer. In vulg. lex. σύναψις τῶν χειρῶν ex Bud. in epist. prior. exponitur Consertio manuum: sed & σύναψις sine adiunctione, Prælium.

Συναπτός, οῦ, ὁ, Continuus. vt συναπτὸς ἐνιαυτός, Continuus annus, in Pand. sæpe, vt inquit Bud. Apud Aristoph. autẽ in Concion. χεῖλα συναπτοῖς λωίας Λακωνικάς, Schol. exponit τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας τὰ ὑποδήματα, id est Quæ colligant & connectunt.

Συναπτικός, ή, όν, Colligatorius, Colligandi vim habens. cui opponitur χωριστικός.

Συναφή, ῆς, ἡ, ET Συνάφεια, idem quod σύναψις, Coniunctio, Connexio. & q. d. Coalescentia. cui opponitur διάζευξις. vt apud Plut. De frat. am. καθάπερ ἐν ὀξυγράμματι μουσικῷ φθόγγῳ διάζευξιν οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum συναφή peculiariter dicitur de commistione corporum maris & fœminæ. vnde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονή, Voluptas quæ est in coitu.

Συνάφεια, idem, vti dixi. quod Basilius vsurpauit de coniunctione coniugali. nam virum & vxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrysostomus συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè loquens, τί τῶν πάντων οὐ πρακτέον ἡμῖν ὥστε τὸν ἀδελφὸν εἰς συνάφειαν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν συντελοῦντα ἀνακτήσασθαι; id est (inquit Bud.) vt reuocemus ad ecclesiæ gremium fratrem errore mathematicorum abductum. H

Συναφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Coniunctus, Contiguus, συναφὴν ἔχων.

¶ Ἅπτομαι, Tango, Attingo. vt ἅπτεσθαι νηῶν, Iliad.β. Lucill. Anth.epigr.lib.2, Εἶπε, καὶ ἐκτείνας μόνον ἥψατο. Matth. 14. ἵνα μόνον ἅψωνται τοῦ κρασπέδου. Vbi obserua additum μόνον, sicut in præcedente, ad maiorem emphasin. Apud Paulum, 1 ad Cor. cap.7, initio, γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, Mulierem non attingere. quo declarari existimatur viri cum muliere congressus. Plut. autem in Themist. ἅπτεσθαι Πελοποννήσου, pro In Peloponnesum peruenire. Exponitur & In Peloponnesum appellere. Sed malim, verbum Attingere retinendo, Cæsarem imitari, qui Britanniam attingere, eodé planè modo dixit, De bello Gall.lib.4. Sed & Tangere hac in signific. Cicero dixit post Plautum. ‖ Ἅπτομαι in alia etiam significatione metaphorica possumus ad verbum interpretari Tango: videlicet quum pro Taxo ponitur, seu Increpo. Herodot. in Terpsich. ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἥπτοντο κατηγορεόμενοι. Sic Terentius Tangere vsurpauit, in Eunucho, Quo pacto Rhodium tetigerim in conuiuio. Hoc & Perstringere dicitur. ‖ Sed ἅπτεσθαι ἀνθρώπου non tantum dicimur quum eum tangimus verbis, sed & quum manum in eum iniicimus. in qua signif. ex Plut. citatur. (& ex Plat. De leg. ἅπτομαι βιαζόμενος, pro Manus infero) Possumus autem ἅπτεσθαι ἀνθρώπου, & Inuadere hominem interpretari alicubi. vt quum pestis apud Thucydidem lib.2, τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψατο τῶν ἀνθρώπων, Inuasit homines. Quæ interpretatio verbo ἅπτεσθαι conuenit cum aliis etiam genitiuis iuncto. vt quum dicitur à Plutar. in Publicola ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμός, fames inuadere ciues. (In vulg. autem lex. ἅψασθαι κτημάτων, Pignora capere, exponitur ex autoritate Budæi) At quum Dioscorides περὶ ἄγνου scribit, ἅπτεται δὲ καὶ κεφαλῆς, κάρον ἐπιφέρων, possumus quidem & hic Inuadit caput, interpretari: sed magis tamen propriè cum Budæo, Tentat caput. Huius autem signific. verbi Tento, exempla vide cum apud Budæum, tum in Thesauro linguæ Latinæ quem pater meus edidit. Cæterùm in vulgatis lexicis affertur & ἁψάμενος αὐτῆς, ex Plutarcho, pro Eius amore vecors. quod mendosum puto. ‖ Ἅπτομαι (inquit Budæus) Attingo & tracto artem aliquam, & illi studeo. vt ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato, ἅπτεσθαι μουσικῆς, Athenæus. Cum huiusmodi autem genitiuis ἅπτεσθαι exponitur & aliis modis, videlicet Vacare, Operam dare, Animum adiicere. vt ἅπτεσθαι γυμνασίων, apud Galenum: ἅπτεσθαι τῆς τέχνης, apud Plutarchum. Interdum tamen ἅπτεσθαί τινος μαθήματος est simpliciter Attingere & degustare. pro quo itidem γεύεσθαι dicunt. Sic Plato De rep.3, τί δ' αὖ ἂν γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ καὶ εὐωχῆται εὖ μάλα, μουσικῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας μὴ ἅπτηται; Et paulo pòst, ἅτε οὔτε μαθήματος γευόμενον οὐδενός. ‖ Ἅπτομαι λόγων in vulg. lex. citatur ex Euripide, pro Vtor rationibus, non reddita verbi ἅπτεσθαι significatione. Ex eodem, ἅπτομαι τῆς τύχης δεξιᾶ, pro Res mihi succedit prosperrimé. Afferuntur & hæc (ex Plutarcho, vt opinor) ταχὺ καὶ νεανικῶς ἔοικεν ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα, pro Celeriter & audacter visus est rempublicam attigisse Themistocles. Quasi verò ἅπτεσθαι τοῦ Θεμιστοκλέους τὰ πολιτικὰ πράγματα dictum esset inuersa constructione pro ἅπτεσθαι τὸν Θεμιστοκλέα τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Sæpe autem & per Capesso redditur: vt Plutarchus, ἐπεὶ δὲ Κάτων ἐλθὼν ἥψατο πολιτεύματος. Apud eundem verò in Publicola, ἅπτεσθαι τῆς πολιτείας quidam exponunt Animum ad capessendam rempublicam appellere. Rursum ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων, Arma capessere, apud eundem. Ἅπτομαι cum nonnullis genitiuis vertitur & per Aggredior, quod verbo Capesso affine est. vt ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων dicitur à Thuc. Sic ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, apud eundé lib.5, Bellũ aggredi, vel Bellum capessere. Apud eundem Thucydidé lib. 2, ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, Capessere quæ ad bellum pertinent, Incumbere in apparatum eorum quæ &c. Apud Plutarchum tamen ἅπτεσθαι πολέμου accipitur etiam pro Committere bellum, si Budæo credimus. In loco tamé quem affert, malim ἥψαντο πολέμου vertere, Prælium aggressi sunt, vel Prælium committere cœperunt. Nam prælium cõmittere duo significat.

Ἅπτομαι, Gusto, Esito. Budæus ex hoc Plutarchi loco, ἐβρώθη δὲ καὶ φλοιός, ὡς λέγεται, καὶ ζώων ἀγεύστων πρότερον ἥψαντο. Alibi autem ex Laertio affert in Pythagora, ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς καὶ ἱκέτης. Idem: τῶν ἰχθύων μὴ ἅπτεσθαι ὅσοι ἱεροί. Sed multo antiquioris scriptoris addo testimonium, Thucydidis videlicet, lib.2. in illa sua descriptione pestilentiæ, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Ἅπτομαι pro Annector, vide cum Ἅπτω, Annecto.

Ἅπτομαι, pro Accendor, vide cum Ἅπτω, Accendo.

Ἅψις, εως, ἡ, Tactus, Tactio. Item Contrectatio & Attrectatus, quidam Ciceronianè posse reddi volunt. Ἅψις (inquit Budæus) Tactus, pro ἁφή, apud Aristotelem Meteorol.4, κίνησις ὑπὸ τοῦ κινοῦντος ἡ ἐγγίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως. Citatur ex eodem De animal.l.4. ἅψις χυλῶν.

C. Ἀψίκορος & Ἀψιμαχεῖν & Ἀψιμαχία, vide in Κόρος & in Μάχομαι, & in Μῖσος.

Ἁπτός, ή, όν, (q.d. Tangibilis) Qui tangi potest, Sub tactum cadens. Cicero ἁπτὸν δεῖ vertit alicubi Tangi potest. Alibi reddit Tangitur. Alibi interpr. Sub tactum cadit. Sed & Tractabile dixit quod Plato dixerat ἁπτὸν in Timæo. Harum autem interpretationum testimonia ex meo Cic. lexico petere potes. Plut. De primo frigido, οὔτε ὁρατόν, οὔτε ἀκουστόν, οὔτε ἁπτόν, οὔτε τῇ ἄλλῃ αἰσθήσει γνωστόν.

C. Ἄαπτος, ὁ, καὶ ἡ, q.d. Intangibilis, vel Non tangendus, apud Homerum. Cuius tamen vocis controuersa est apud gramm. deriuatio, vt ex his patebit quæ olim ex illis annotaui. Ἄαπτος, q.d. Non tangibilis. Vel, Non tangendus, & Euitandus. Aut, Lædi nescius, Qui lædi non potest, Cui noceri non potest. ἀάπτοι χεῖρες apud Hom. & Hesiodũ aliquot locis, ἃς οὐ δύναταί τις ἰάψαι, τουτέστι βλάψαι, Quas nemo potest lædere, Lædi nescias. q.d. Inuiolabiles. Nam ab ἴψ fit verbum ἰάπτω, vnde nomen ἴαπτος: cui præfixo α priuatiuo, ἀίαπτος, & sublato ι, ἄαπτος. Aut (si α primũ sit ἐπιτατικὸν) exponetur, Quæ valde possunt lædere. Etym. & Suidas ex Herodiano. Idé Etym. ponit & aliã deriuationé, ab ἅπτω pro ἅπτομαι. i. tango. ὧν οὐκ ἄν τις ἅψαιτο. i. Quas nemo possit attingere. quasi ἀπροσίτοις, ἀπροσπελάστοις. i. Inaccessas, Ad quas propè accedi non possit, aut accedendum non sit. Hesych. explicat & ἀπτοήτοις. i. Interritas, Imperterritas. quæ expositio est Aristarchi, vt testatur Eust. Idé ait Aristoph. scripsisse ἀέπτους per ε, quasi ἀρρήτους. i. Ineffabiles. Vel, Quas sequi nemo possit. Ego illam deductionem ab ἅπτομαι, vt simplicissimam, ita tutissimam esse existimo.

Ἁπτικός, Tangẽdi vim habẽs, Tãgẽdi facultate præditus. Et ἁπτικὴ αἴσθησις, q.d. Tactiuus sensus aut tactorius. & ἁπτικὴ δύναμις, Tactiua vis. Et ἁπτικώτατος, pro Tãgẽdi vim præcipuè seu præ cæteris obtinens. vt lingua est ἁπτικώτατον μόριον. nã gustus est quædã tactus species.

C. Ἀνθάπτομαι, Vicissim aliquid aggredior, Vicissim manus iniicio, Bud. ex Herodoto. Exponitur ab eodé Capesso: & citantur hæc exempla. Plato De rep.7, δεῖ πλῆθος ἐπὶ λογιστικὴν ἰέναι, καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς. Idem in epistolis dixit, ἔργου ἀνθάψασθαι. Itidem Arrianus, ἐπεὶ μαλακῶς ἀνθήψαντο τοῦ ἔργου. Thuc. lib.8, ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων. id est ἀντιλαμβάνεσθαι, Capessere res, id est rerum administrationé. Huiusmodi autem in locis vacat præpositio. ‖ Capitur etiã pro Attingo, Attactu lanio. Aristoph. in Ran. ἐχίδνα θ' ἑκατοντακέφαλος ἣ τὰ σπλάγχνα σου διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. ‖ Dicitur etiã ἀνθάπτεσθαι φρενῶν (vt Latinè Tangere animũ) res quæ tristitiã nobis affert: apud Eurip. in Medea. ‖ Ἀνθάπτεσθαι capi etiam videtur pro Increpare, siue Reprehẽdere (sicut ἀντιλαμβάνεσθαι interdũ.) Thuc. l.8, p.279, διότι τῆς τε μισθοφορᾶς οὐκ ἐντελοῦς οὔσης μαλακωτέρως ἀνθήπτετο. Vbi quidam significare putant Increpabat. Nam Vallæ certè interpretationis nulla iniri ratio potest. ita enim vertit, Eóque libentius ferebat stipendium non esse persolutum.

C. Ἐνάπτομαι, Tango, Attingo. Aristoteles Metaphysicῶν 1, οὗτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσί. pro Attigerunt huiusmodi genus causæ. Et paulo pòst, ἥψαντο pro eodem dicit, οὗτοι μὲν οὖν ταύτης τῆς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud.

C. Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Budæus. subiungens ex Aristotele Ethicῶν 3.

y.ii.

οὐδὲ δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέλους, Attinet ad finẽ bonorum. Interdum pro ſimpliciter Tangere, vt τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. Et apud Soph. ἱκέτης ἐφάψαι παιδός. Apud Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare ſumi teſtatur Bud. ‖ Ἐφάπτομαι, Capeſſo, vel rurſus Attingo ſignificare putat Budæus in hoc Plat. loco De legib. lib. 10, ὁπόσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων. Idem Budæus ἐφάπτομαι, inquit, Capeſſo. vnde συνεφάπτομαι, Simul ſuſcipio & aggredior. Plutarch. pro Aggredior opus faciendum. Plato pro Aſſequor: vt ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. Hæc Bud. Videtur autem à Plutarcho in Numa dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει ſenſu eodem quo à Platone ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας: vt ſit Deum aſſequi mente, ſeu intellectu. Exponitur tamen & Deum intelligere, vel percipere. ‖ Ἐφάπτομαι (addit Budæus) Vindico, id eſt ἀντέχομαι. Plato De legibus 337.

c. 2. Ἀνέφαπτον, Intactus. Vide exemplum apud Suid. qui tamen ἀψηλάφητον exponit.

c. 2. Συνεφάπτομαι, Simul capeſſo, Simul ſuſcipio & aggredior, vt modò dictum fuit. Sic Plut. initio Philopœmenis, παρεκάλει τῆς διακονίας συνεφάψασθαι. Sic apud eundẽ in Pericle, συνεφάπτεσθαι τοῦ ἔργου, vbi ſcribit, τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. Subauditur autem datiuus perſonæ. nam propriè dicitur συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου, Tecum opus aggredior. Quod exponitur etiam Adiuuo te in opere. Chryſoſt. θεοῦ δὲ ῥοπὴ συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῖν, Noſtros labores ſubleuat. Luc. παρακαλοῦντες τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. Plut. in Galba, πολλοὶ τοῦ φόνου μὴ συνεφαψάμενοι, Qui cæteris in perpetranda cæde adiutores non fuerãt. Vel, Qui operam ſuã in perpetranda cæde non præſtiterãt. Verti etiam poteſt, Qui manus cædis immunes habebant, præſertim quum ἐφάπτεσθαι ſit manuum. ‖ Συνεφάπτεσθαι paulo aliter apud Athenæum, vbi dicuntur Stoici συνεφάπτεσθαι τῆς ἡδονῆς, ſimul cum aliis voluptatem capeſſere, vt eius fautores. Budæus tamen ſimpliciter Simul capeſſere & ſuſcipere exponit. Athenæi autem locus eſt hic, καὶ τῶν στωϊκῶν τινες συνεφήψαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς.

Συνεφάπτομαι (inquit Budæus) minus eſt quàm συναίρομαι, quaſi Summis digitis attingo, vel Simul onus attingo: non etiam Tollo & in humeros ſuſcipio. Hæc quidem ille. ſed ego & συναίρεσθαι & συνεφάπτεσθαι & συλλαμβάνεσθαι, tria verba tribus diuerſis metaphoris indifferenter à Græcis ſcriptoribus pro Adiuuare ſeu Opitulari poni obſeruaui.

c. 2. Παρεφάπτομαι, Leuiter attingo (inquit Bud.) Stringo. hoc eſt προσψαύω. Plut. De fato, ἡ δὲ τῶν θεῶν τάξις καὶ δημιουργία τὴν δευτέραν πρόνοιαν δηλοῖ, καί πως καὶ τρίτης παρεφάπτεσθαι ἔοικεν. Et addit, Minus eſt παρεφάπτομαι quàm συνεφάπτομαι apud eundem, p. 753.

C. ΚΑΘάπτομαι, Tango animũ alicuius meis dictis. Hom. Il. α, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. Vbi exponitur etiam Demulce, Delinito. Quinetiam ſunt qui καθάπτεσθαι interpretentur Perſtringere, Laceſſere. At ego, quum videam καθάπτεσθαι tam in bonam quàm malam partem ſumi in veteribus poetis, aptiorem non mihi videor excogitare poſſe interpretationem illa, Tango animum alicuius verbis meis. quod & ipſum in vtranque ſumi poteſt partem. Nam Euſtathio certè nequaquam ſubſcripſerim, ſcribẽti in hunc verſum Odyſſ. β, 39, — ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπε, eſſe καθάπτεσθαι ſimpliciter τὸ ἀμείβεσθαι, vel ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα. Et in alio eiuſdem poetæ loco, καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, eſſe pro ἑαυτῷ λαλῶν. (de quo loco poſtea dicam) Addit autem, apud Homeri quidem poſteros eſſe τραχύτερον ἐν λόγοις προσφέρεσθαι, cum genitiuo. Sed & apud Heſiodum habemus χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι, ſicut in illo Hom. verſu: & rurſus Il. κ, μαλακοῖς ἐπέεσσι. in quo Heſiodi loco καθαπτόμενος redditur Inceſſens, habita videlicet illius loci duntaxat ratione. Sed & apud Hom. Il. ο, v. 127, — ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, licet nõ addatur χαλεποῖσι, aut huiuſmodi quidpiam, talia tamẽ eſſe videmus quæ ſequũtur, vt nõ malè hîc fortaſſe reddatur Perſtringebat, vel Increpabat. At quum dicitur Odyſſ. υ, Ὣς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, nequaquam cum Euſtathio dixerim eſſe ſimpliciter, Se ipſum alloquens vel Seipſum compellans, ſed Tangens animum ſuum his dictis & afficiens. Perinde ac ſi dixiſſet, Quæ verba animum eius tetigere, eiúſque motum compreſſere. ſequitur enim, ἐν πείσῃ μένε.

Καθάπτομαι apud Homeri poſteros in malam partem pro Perſtringo, Inceſſo, Taxo, Mordeo dicacitėr, Increpo. Thuc. lib. 6, pag. 202, ἐπεὶ δή μου Νικίας καθήψατο. Luc. οἱ δὲ Ἐπικούρειοι, ὦ θεοί, οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μάλα δὴ ὑβρισταὶ ὄντες, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες τοὺς θεοὺς &c. Plut. De Herod. ἡ δὲ Ἡροδότου κακοήθεια [illegible] μέν ἐστιν, ἀμέλει καὶ μαλακωτέρα τῆς Θεοπόμπου, καθάπτεται δὲ καὶ λυπεῖ μᾶλλον, ὥσπερ &c. Idem alibi, καθήψατο πικρῶς Διομέδοντος.

Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων (inquit Bud.) eſt Teſtari, Teſtẽ laudare & vocare citaréque. Herodot. in Vrania, ταῦτα μὲν Κίδαιος ὁ Θεοκύδεος ἔλεγε, Δημαρήτου τε καὶ τῶν ἄλλων καθαπτόμενος. Id eſt, eorum quæ dicebat, guaros eſſe aiebat & teſtes. Hæc Bud. Ex quo vulg. lexica afferunt præterea, καθάπτεσθαι παρόντας apud Herodotum eſſe verbum iuris, pro Præſenti manum iniicere. id eſt Manu prehendere & proficiſcenti obſtare. ‖ Καθάψομαι σῶμα in iiſdem citatur ex Euripide pro Induam corpus. item, Καθηψάμην τυραννίδος, ex Plut. Solone, pro Tyrannidem inuaſi. Item, ex eiuſdẽ Plut. Numa, καθαψάμενος βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς pro Cui tinctura vehemens & acris inuſta eſt. ‖ Gal. καθαπτόμενοι vult Hippocrati eſſe etiam αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον, (q. d. tactionale) Quod tangitur, ſeu pulſatur. Sic dicitur apud Athen. vt ἐντατὸν ὄργανον & ἐμπνευστόν. A Budæo καθαπτὸν exponitur tactionale.

Καθαπτικοὶ λόγοι, Verba quibus aliquem perſtringimus, Mordacia dicta, Bud.

C. ΠΡΟΣάπτομαι, Leuiter tango, Primoribus digitis tãgo, Attingo. Xenoph. προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι, quæ ſolùm attigerint ore. vbi στόματι datiuus eſt inſtrumẽti. Dioſc. προσάπτεται τῆς τριχός, pilũ attingit. Capitur etiam metaphoricé: vt προσαψάμενοι μόνον τῶν πραγμάτων apud Æſchinem. Philo De vita Moſis lib. 2, ἐπειδὴ συνέβαινε μηδενὸς ἀδικήματος ἑκουσίου προσάψασθαι. quod Turn. exponit, Nullum crimen voluntate ſuſceptum in ſe admiſerat.

¶ Ἁφή, ῆς, ἡ, Tactus, Sẽſus qui manuum miniſterio fit, Cõtrectatio. vt ἁφὴν ἐνδίδωσι, Tactum [ſui] præbet, Tangi poteſt. ‖ Ἁφὴ ſignificat etiam generalius manuũ functionem. vt Plat. Axiocho, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἁφὰς, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν, Offendimus eum recuperata manuum functione & viribus, ψηλαφήσεις καὶ ἀντιλήψεις ἀθροίσαντα καὶ συναγείραντα. vehemens enim morbi impetus vires proſternit vt manus nihil ſuſtinere queant: quarum functio quum recuperatur, dicimur συνειλέχθαι τὰς ἁφάς. Ita quidam vir doctus expoſuit. ‖ Ἁφὴ eſt etiam Ictus, Percuſſio, πληγή. Ἁφὴ annotant vulg. lex. eſſe etiã puluerem quo palæſtritæ poſt vnctionẽ inſpergebantur, vt corpora ceromate & ſudore lubrica, mutuas luctantiũ prehenſiones admitterent. Vel potius illũ iactum pulueris inſidioſũ, quo luctator vtebatur vt antagoniſtã apprehenſum facilius ſupplantaret: déque eo intellexiſſe Plinium lib. 35 cap. 11: Ouidiúmq; Metam. 9, Ille cauis hauſto ſpargit me puluere palmis, Inq; vicem fuluæ iactu flaueſcit arenæ. Martialẽ itẽ pro Latina voce vſurpaſſe lib. 7 in Philænin: Perottúmq; malè apodyteriũ expoſuiſſe. Eadẽ lex. ſcribũt eſſe etiã Cõmiſſurã, Iũcturã. ¶ Ἁφὴ præterea ab ἅπτω, Incenſio, Accenſio, vt apud Herod. lib. 7, περὶ λύχνων ἁφάς, Circa lucernarũ accenſionem, Sub crepuſculũ noctis. Ἁφὴ eſt etiã χροιὰ λέπρας Heſychio & Suidæ: quæ tamen ἀλφή, vel potius ἀλφὸς dicitur (i. vitiligo) vt in vulg. lex. habetur. Cæterùm ἁφὴ pro tactu hîc poſui (poſt compoſita ab ἅπτομαι) propter illa quæ à ſe deriuata habet verba.

C. Ἀναφής, έος, ὁ, καὶ ἡ, apud Nazianz. Intactilis: quod Lucretius Intractatus vocat, & Gratius Intactus: vt annotant vulg. lex. Heſ. interpretatur ἄψαυστος, ἀψηλάφητος, ὁ μὴ ἐψηλαφημένος. Plut. De primo frigido, τὸ δὲ ἀναφὲς καὶ ἄχρωστον, καὶ ὅλως ἄποιον, οὐκ ἔχει διαφορὰν, ἀλλ' ὅμοιόν ἐστι. Id eſt (Turn. interp.) Quod autẽ intractabile eſt, quod coloris

& qualitatis penitus est expers, differentiam nullã habet, sed semper simile est.

C. Εὐαφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè tangi potest, Facilè contrectabilis. Hesych. & Suidas interpr. etiam ἀμάλακτος, quod vulg. lex. exponunt Facili lentore mollis. HINC Εὐαφῶς aduerb. apud Luc. Deceti tactu, vt habent vulg. lex. vt, ὑποβάλλειν τοῖς δακτύλοις εὐαφῶς.

Ἀφάω, F. ἀσω, Contrecto, Tracto, ψηλαφῶ. Il. ζ, — ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα. id est ψηλαφῶντα, ἢ λαμπρύνοντα, &(vt habet Eustath.) χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα. Dicitur autem ἀφόω poeticè pro ἀφάω vt κομόω pro κομάω. nam verba in άω desinentia in όω ipsi interdum finiunt.

Ἀφάσσω, Palpo, Cõtrecto. ψηλαφῶ, παρὰ τὴν ἀφὴν. idẽ quod præcedens ἀφάω. Apoll. Arg. 2. ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Est etiam Demulceo. item & Solicito cũ accus. vt scribunt vulg. lex. nullo tamen addito exemplo.

C. Ἀμφαφάω, Contrecto, & q. d. Circumattrecto. τῇ ἀφῇ διερευνῶ, vt Eustathius exponit in hoc Odysseæ θ loco, Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφόων. Sic apud Apoll. Rhod. Argon. 2, Τοίχους ἀμφαφάων. Idem quoq; in pass. voce significat: vt Od. ο, — χρύσεον ὅρμον Χερσίν τ' ἀμφαφόωντο. At Od. θ, Εὖ μὲν τόξον οἶδα εὔξοον ἀμφαφάασθαι. Eustathius exponit μεταχειρίζεσθαι. Addunt vulg. lex. reperiri quoque in Epigr. pro ὑφαίνω.

C. Ψηλαφάω, F. ήσω, Tango, Contrecto. Eustath. musicum esse vocabulum dicit, compositum ex ἀφάω & ψάω, seu eius deriuatiuo ψάλλω, cuius aor. 1 est ἔψηλα: propriéque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. Etymologicus ex μῆλα (id est oues) deducit, & ἀφάω: vnde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. De arte equestri, καὶ ἀπιέναι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaphoricè etiam accipitur pro Perscrutari, sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt. vt apud Polyb. ὑπάρχων φύσει ποικίλος πᾶν πρᾶγμα ἐξέταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Iosephus in Antiquit. καὶ ὅπως τὸν κατὰ τῆ πόλεμον ψηλαφηθέντα ὑπ' Ἀντιόχου, attentata. Plutarch. de Socr. τοῦ γὰρ ὥσπερ ἐν τῷ σκότῳ, διαφανῶς διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες γνωρίζομεν. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφέω in vulg. lex. & à Suida Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τό, Cõtrectatio. Polyb. de turpi amatore loquens, ἀεὶ δ' ἔρπει περὶ ... ψηλαφήματος τινος, παρακολουθεῖ. Bud. Sed puto hæc esse Xen.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, Contrectatio, Palpatio. Plut. περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαιν. copulat ἐργαλισμοὺς & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφίη etiam reperiri apud Hipp. scribunt vulgata lexica. ibique interpretem exponere frictionem.

Ψηλαφητός, οῦ, ὁ, Contrectabilis, Palpabilis, Qui tactu percipi potest.

ἉΠΑΛΌΣ, οῦ, ὁ, Tener, Delicatus, Mollis. A nomine ἀφὴ secundum Etymologisten & Eustathium. nam ab ἀφὴ tactum significante fit ἀφαλός, deinde mutata in tenuẽ aspirata ἁπαλός. vt sit ἁπαλός quasi Tactui cedens. quæ enim mollia sunt, tactui cedunt. vnde contrà quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα. Dicitur autem ἁπαλός tam de persona, quàm de re: & tã de re quæ ad animum quàm de re quæ ad corpus pertinet. aut etiam tam de re incorporea & intellectuali, quàm de habente corpus, & tãgibili, vt vulgò loquuntur. Homerus Odyss. φ. dixit χέρας ἀτρίπτους ἁπαλάς. Et Il. τ, — ἁπαλοὶ πόδες, id est Molles pedes. quo in loco σκληρός contrarium est τῷ ἁπαλός. Sic & τυρὸς ἁπαλός, Caseus mollis, in Anthol. epigramm. Item ἁπαλὸς οἶνος, Vinum molle seu tenerum, apud Dioscoridem, cuius vini meminit & Eustathius, sicut & contrarii σκληροῦ. ait autem vina Tarentina & omnia sub hoc climate esse tenera. Quidã tamen apud Dioscoridem οἶνον ἁπαλὸν pro nouo vino, id est musto, accipiunt. Addit autem Eustathius, metaphoricè appellari vinũ vel σκληρὸν vel ἁπαλόν. Dicuntur & σιτία ἁπαλά, cibi delicati. Itẽ στρωμναὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. Apud poetas Græcos ἔρως est ἁπαλός, sicut apud Latinos Amor seu Cupido mollis, seu tener. itidẽ omnia ἐρωτικά, id est amatoria seu Cupidinea (id est ad Cupidinem pertinentia) dicuntur ἁπαλά. Plato Symp. τοῦ αὐτοῦ δὴ καὶ ἡμεῖς χρησόμεθα τεκμηρίῳ περὶ ἔρωτα, ὅτι ἁπαλός. Huc pertinet, quod est apud Hesiodum in Theogonia, ἁπαλὰ φρονέοντα.

Ἁπαλός, Mollis, id est Non vehemens, Lentus. vt ἁπα-

A λὸν πῦρ, Ignis mollis, Ignis lentus. Coquus apud Athenæum lib. 7, exponens quomodo assauerit pisces quosdam, ait, Οὕτως ἁπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ. In Anthol. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, Mollis aura.

Ἁπαλὸν aduerbialiter positum pro ἁπαλῶς, Odyss. ξ, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι. id est Molliter ridere.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, Teneritudo, Teneritas, Mollities. Plato Symp. πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἁπαλότητα.

Ἁπαλύνω, Tenerum reddo, Mollio, Emollio. Xenoph. Lacedæm. pol. ἁπαλύνειν & διαθρύπτειν posuit pro Emollire, & quasi deliciis frangere, τῶν παίδων πόδας μὲν ὑποδήμασιν ἁπαλύνουσι, σώματα δὲ ἱματίων μεταβολαῖς διαθρύπτουσι.

B ‖ Capitur etiam pro Delicatè & molliter attingo & tero, vt ait Budæus, citans hunc Xenophontis περὶ ἱππικῆς locum, τῶν δ' ἐν τῇ ῥάχει τριχῶν ἄγω μὲν οὐδενὶ ὀργάνῳ δεῖ ἅπτεσθαι, τῇ δὲ χειρὶ τρίβειν καὶ ἁπαλύνειν, ᾗ πέφυκε κέκλινται.

C. Ἁπαλόσαρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, est compositũ primum ordine alphabeti, ex ἁπαλὸς & σὰρξ σαρκός. Vnde significat Teneram carnem habens, aut cutem.

C C. Ἁπαλοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Molliter nutritus, Cibis delicatis nutritus. Apud Homerum ἁπαλοτρεφὴς σίαλος à quibusdam exponitur Porcus saginatus. Eustathius vult appellatum ἁπαλοτρεφῆ ad differentiam τῶν συάγρων. Il. φ, Κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. Notum est τρέφω significare Nutrio, Alo.

C. Ἁπαλοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mollifer, ad verbum, Mollia ferẽs, vel Mollia gestans, videlicet vestimenta. ὁ τὰ μαλακὰ φορῶν, vt est apud D. Matthæum, cap. 11. φορέω, ῶ, sonat Fero seu Gesto.

D C. Ἁπαλόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἁπαλόχροος, όου, Tenerã cutem habens. vt apud Hesiodum in Ergois. 2, Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν. Inuenitur & ἁπαλόχροον σῶμα καὶ λεπτόδερμον. ‖ Potest etiam significare Mollẽ colorem habens, vt χροιὰ pro colore capitur: sicut in his compositis, μονόχροος, ποικιλόχροος, πολύχροος.

C. Ἁπαλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Idẽ quod præcedens ἁπαλόχροος. Nam χροιὰ pro χρὼς in multis compositis accipitur.

¶ Ἀμαλός, Mollis, Tener. Item Debilis, Imbecillis. Pro ἁπαλός. Hesych. ἀμαλὸν exponit ἁπαλόν, ἀσθενῆ. Odyss. υ,

E Ὣς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Iliad. χ, Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωόν. ‖ Eustathius tamen vult ἀμαλὴν ἄρνα posse etiam intelligi, secundum veteres, τὴν μαλλωτὴν καὶ τριχώδη, id est villosam. esséque & aliam scripturam, videlicet ἄρνα μαλὴν pro ἄρν' ἀμαλήν. Vnde & apud Theocritum legi μαλοπάρηος significans idem quod ἁπαλοπάρηος. Hinc etiam esse μαλερόν. Reperitur verò & ἁμαλός cum spiritu aspero: sed frequentior altera scriptura cum tenui, (licet ab ἁπαλός aspirato deductum putetur) quam & deducta ab eo verba ἀμαλάπτω & ἀμαλδύνω retinent.

F Ἀμαλῶς, Aduerb. Molliter, Imbecillè. Exponitur etiam μετρίως, ἀκόλως, ab Etymologiste & Hesychio: ab hoc verò & ἁπλῶς (sed habent eius exemplaria mendosè scriptum ἀμαλλῶς duplici λ.) Quid autem ἀμαλῶς significet Hippocrati, vide in Gal. lexico.

Ἀμαλλόω, ῶ, Aboleo. Ἀμαλλοῖ, ἀφανίζει. Hesychius. Sed scribendum potius existimo ἀμαλόω vnico λ, si quidem sit ab ἀμαλός.

G Ἀμαλάπτω, Perdo, Corrumpo. Propriè autem Corrumpo velut tenerum quiddam & molle. Lycophron, — ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἀμαλδύνω, Idem quod ἀμαλάπτω: itidem ab ἀμαλὸς deductum, vt vult Eustathius. ‖ Capitur & pro Demolior, Euerto, Solo æquo. vt Il. μ, Τεῖχος ἀμαλδύνας. & passiuum Ἀμαλδύνομαι in eadem significatione. Il. η, Ὥς κέν περ μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. ‖ Secundum Hesychium ἀμαλδύνειν est non solùm Abolere, sed etiã Tabefacere. ‖ Exponitur & Deleo, Oblitero, in vulg. l. Gr.

Ἀμαλδύνομαι, Pass. Corrũpor. ‖ Item Euertor, Destruor. vt τεῖχος ἀμαλδύνηται, in loco Homeri modò citato. Apud Aristoph. in Pace, tanquam tragicum ver-

H bum vsurpatur ἀμαλδυνθήσομαι, pro Perdar, E medio tollar: in hoc versu, Ἀλλ' ὦ μέλ' ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι. Gal. & Erotianus apud Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται exponunt ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

C Ἀπεμαλδύνω etiam dicitur (præfixa videlicet huic verbo præpositione ἀπὸ) Itidem pro Perdo, Corrūpo, Aboleo. Greg. in Carm. Ἄσρασιν ἠέλιος, ἠελίω δὲ νέφος Κάλλος ἀπημαλδύνε.

Ἀμάνδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω. Nam ab ἀμαλδύνω primùm fit ἀμάλδανον, Euanidum, Abolitum: deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον: quo vtitur Alcæus. Ἀμαλδύνω (inquit Etymologistes) ἀμάλδανον, τὸ ἀφανὲς καὶ ἀφανιζόμενον, καὶ καθαιρεθὲν ἀμάνδαλον. Vbi καθαιρεθὲν manifestum est esse deprauatum. fortasse ὑφαιρεθὲν est reponendum, vt sit ὑφαιρεθὲν pro ὑφεβιβασμένον. ‖ Ab B ἀμάνδαλον autem fit Ἀμανδαλόω, ῶ, id est Aboleo, Lædo. nam ἀμανδαλοῖ exponit Hesychius ἀφανίζει, βλάπτει.

ἌΠΤΩ, Accendo. Aristoph. ἅπτε τὸν λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν Luc. 8, & 11, & 15. Et pass. ἅπτομαι, Accendor. vnde ἡμμένος partic. Accensus, vt ἡμμένος σταυρίσκος, Palus accensus, vel ignitus. Aristoph. de Cyclope excæcato loquens. Idem, ὁ δὲ ἐνεκάτω τὶς ἡμμένω. Metaphoricè etiam ponitur interdum ἅπτεσθαι. vt ἀπτομένης τῆς μέθης, in vulg. lex. pro Quum accenderetur ebrietas. q. d. Quum incalesceret ebrietas. In illis tamen exponitur, Inter initia ebrietatis. C

C. Ἀνάπτω, Accendo, Incendo. Plato in Timæo, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων. id est (Cicerone interprete) Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitū. Ἀνάπτομεν itidem exponitur Incendimus siue Adolemus in hoc Nonni hemistichio, -ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς. Et πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, apud Plutarchum in Camillo. ‖ Item ἀνάπτω, Incendo, metaphoricè, Suscito, Exuscito. Chrysostomus, μηδὲ τὸ κείμενον ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν. Æschines, κἀνταῦθα ἀναστάντος τοῦ δήμου καὶ πάλιν ἰσχύσαντος. D

Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, pro Spiritum traho, citatur ex Aristot. Probl. in vulg. lex.

Ἀνάπτομαι, Incendor. Itē metaph. Exuscitor, sequendo significationes actiuæ vocis. Exempla etiam quædam cū exemplis actiuæ vocis habes.

C. Ἐνάπτω, Idem. A cuius pass. ἡ λαμπὰς χρυσοῦ ἐνημμένη, apud Aristophanem.

C. Ἐξάπτω, Accendo, Succendo. Plato epist. 7. ἐξάπτει τὸν χρόνον. Synes. epist. τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆρα πάλιν τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάψαι. Et ἐξαπτόμεθα καὶ σβεννύμεθα, apud eundem. E

Ἔξαψις, εως, ἡ, Accēsio, Inflāmatio. apud Alexād. in Probl.

C. Ἐφάπτω. Idem. A cuius pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardēs. Et metaph. νεῖκος ἐφῆπται, Contentio exarsit. Il. φ, Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.

C. Ὑφάπτω, Succendo. Xenophon Pæd. 8. τὸ μὲν πῦρ τοῖς ἀπτομένοις καίει οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι. vbi metaphoricè accipitur.

ἌΡΑ, Vtique, Profectò. Item pro Itaque, Igitur. Apud F Homerum autē pro expletiua habetur, magna ex parte. Sed ego ita mihi apud eū obseruasse videor, subiunctam quidem particulæ δὲ aut alii, ferè esse expletiuam: at quum sola ponitur, non itidem. vt Iliad. ι, Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ibidem, Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν. Ibidē, Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ᾽ ἐπίθοντο. Sic Od. ξ, Παρ δ᾽ ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. Et statim pòst in tribus membris quæ duobus versibus continentur, primo datur δ᾽ ἄρ, vel (vt alii scribere malunt) δ᾽ ἄρ᾽: secundo δ᾽ ἄρα: tertio αὐτὰρ. ita enim legimus, Νὺξ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ὗε δ᾽ ἄρα Ζεὺς Πάννυχος· αὐτὰρ ἄη ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. His certè omnibus in locis aliisque huiusmodi nemo mihi (vt opinor) negauerit eundem planè sensum cum sola particula δὲ manere. Alicubi tamen δ᾽ ἄρα aliter reddenda videtur Latinè quàm δὲ sola, vbi videlicet in priore parte illæ duæ, in posteriore autē hæc dūtaxat ponitur, vt Odyss. γ. Ἡμίσεες δ᾽ ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες Αὖθι &c. Ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες ἐλαύνομεν. Hic enim ἡμίσεες δ᾽ ἄρα &c. reddiderim, Ac dimidia quidē pars &c. at in ἡμίσεες δ᾽ ἀναβάντες, δὲ per Autē, seu Verò. Vt autem post δὲ vacat frequenter ἄρα, sic & post ὡς vacare videri possit: vt Od. ζ, quum dixisset in principio comparationis, Ὡς δ᾽ ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνήρ, duobus interiectis versibus, subiungit in accom- H

A modatione, Ὣς ἄρα τῷ κατέχευε &c. Itidē verò alibi. Sic & post articulum postpositiuū ὃς abundare meritò iudicetur. vt Il. ο, —ἐρίηρες ἑταῖροι, οἵ ῥ᾽ ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι. Denique apud Homerum vacare vt plurimum particulam ἄρα existimo, eodem planè modo quo ῥά. (Imò verò hanc ipsam eandem esse cum illa puto, ablata litera α ex principio, vt contrà in ἄρ aufertur ex fine.) Sunt & qui post οὐκ vacare existiment ἄρα: vt apud Hesiodum initio Ergωn, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος. Sed hîc οὐκ ἄρα videtur esse Haud equidem: vbi Equidem emphasi non caret. Sic autem ἄρα vacat & post ἤ: vt Il. σ, Ἥφαιστ᾽, ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ, vbi annotat Eustathius quoque παρέλκειν particulam ἄρα, quum sola ἦ ad interrogationē sufficiat. Sed addit, quod ad accentum attinet, Homeri posteros fuisse etiam hîc scripturos ἆρα cum circunflexo. Sed simul intelligit (vt opinor) fuisse ipsum producturos. Inuenitur tamen ἄρα quoque priore longa: vt infrà docebo. Alicubi certè ita vacat vt interim quādā vinciendæ orationis & quasi cōtinuandæ vim habeat, & quidem cum affirmatione eorum quæ dicuntur. vt Il. η, quum dixisset Homerus, Νῆες δ᾽ ἐκ Λήμνοιο παρέσταν οἶνον ἄγουσαι, interiectis quatuor versibus subiungitur, Ἔνθ᾽ ἄρα (vel ἔνθεν ἄρ᾽, vt in aliis cod. legitur) οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί, Ἄλλοι μὲν χαλκῷ &c. Sed qua Latina particula reddi commodè possit, hoc verò non facilè fortasse dici possit. Budæus certè δή significare ait in illo: sed δή varijs Latinis particulis, pro loco, reddi scimus. Esse autem ἄρα in prosa quoque παραπληρωματικὸν, docet idem: afferens ex Demosthene, καὶ δὴ καὶ τοῦτο ἀκούω σε λέγειν, ὡς ἄρα τρεῖς σε χαλάμενοι πρότερον &c. Sed in quibusdam locis videtur velle aut παραπληρωματικὸν esse omnino, aut debere reddi per tandem. vt apud Xenoph. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. Sic apud eundem, ὁ πόσοις ἄρα, & πότερος ἄρα. At post εἰ vel αὖ vult reddi per Fortè. vt Demosth. εἴ τις ἄρα ὄντιν᾽ ἄξιος. Idem, αὖ ἄρα ταῦτα λέγουσιν. Greg. αὖ ἄρα δύνωνται, si fortè possint. Sed & Thucydidem ipsum sic sæpe vti scribit. Sic & apud Xenoph. post ἐὰν μή, itidem pro Fortè. ἐὰν μὴ ἄρα, Nisi fortè. Alicubi verò particula Nā subiūctiua ad interpretationem Græcæ ἄρα adhibetur. vt quum τίς ἄρα vertitur Quisnam. Sic apud Xenoph. καὶ τί ἄρ᾽ οἴει παθεῖν, καλὸν φιλήσας; Quidnam. E

Ἄρα, Vtique, Nempe. Luc. καὶ ἀπὸ τῆς σολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς ὦ ξένοι. ac si diceret, οὐκοῦν Ἕλληνες ὑμεῖς. Bud.

Ἄρα, vel Ἄρα οὖν, aut Ἄρα γε, Igitur, Ergo, interdū præpositū, interdū postpositū. Plat. De rep. lib. 5, ἄρα οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίνεται. Xen. Œcon (non autem Synes. vt in vulg. lex & in Comm. Bud.). κἂν ἄρα γε ἵππον τις πειρώμενος μὴ ἐπίσταιτο &c. Siquis igitur, Vel, Ita siquis equum emerit. Sic enim legendum in Bud. Comm. Qui alibi tradit hîc ἄρα adiunctam vim interrogationis habere. Idem hoc in Plut. loco, μίαν ἄρα Κορνηλία Κορνηλία τύχην εἶδες τὴν ἀμείνονα: ἄρα itidem esse vult Igitur, sed quæ indignationē includat. Idem Bud. in alio rursum Xenoph. loco, οὐδ᾽ ἄρα γε ἡ γῆ interpr. Ita ne terra quidem, vel, Nimirum ne terra quidem. Inuenitur ἄρα postpositum etiā particulæ οὖν, iunctæ cum ποτέ. vt apud Phil. De mundo. ὅπου ποτ᾽ οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, vbinā igitur radices egerit considerandum.

G ¶ Ἆρα interrogatiuum (cum ᾶ nō ά) An, Vtrū, Aristoph. ἆρα παύσει φενακίζων; desinésne imponere? Sed frequēter adiūctam habet aliquam particulā. Idē Aristoph. Neb. ἆρα γε ταῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγὼ ποτ᾽ ὄψομαι; vbi ἆρα exponitur Vtrū, ἄρα autem δή.

Ἆρά γε & Ἆρ᾽ οὖν pro Vtrum. Ἆρά γε ponitur & pro Nūquid: de qua signif. vide paulo pòst in ἆρα μή. Interdū verò Ἆρ᾽ οὖν pro Nónne igitur? Ἆρά ποτε, Vtrum tādem? Synes. vt docet Bud.

Ἆρα μή, Nunquid & Vtrū. quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μή dicitur. Bud. Sic & ἆρά γε exponitur Nunquid in hoc Aristoph. loco in Pluto ἆρά γε ἀποφαίνω &c. Sic in Neb. ἆρά γε αἰσθάνει &c. Citatur & ex Theocrito ἆρά γε πα pro Nunquid forsitan?

Ἆρ᾽ οὐκ, Nónne. Interdum verò ἆρ᾽ οὖν οὐ, pro eodem.

Vide exempla apud Bud. Citatur autem ex Sophocle οὐκ ἄρ' (inuerso harum particularum ordine) itidem pro Nónne, Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν, &c. A

Ἀρα pro ἆρα significante δὴ, aut etiam prorsus vacante, affertur ex Sophocle. vt Τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χεὶρ δύσμορος; Et, Ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης. Sed alii in his aliisque huiusmodi locis ἆρα scribunt, etiamsi α producatur.

ΑΡΑ', ᾶς, ἡ, Precatio, Preces. Vel, Supplices preces. Od. δ, — θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. vbi Eustath. εὐχὴν significare existimat. Il. ο, — Θεῖος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν Πάτρων ἐπικρήνειε. id est τὴν ἱκεσίαν, inquit idem Eustath. Sed & Herodotum ita vsum hac voce comperio: vt quum dicit in Eratone, Ἀρίστωνι ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι. Sic autem & plurali numero ἀραὶ, vt Lat. dicitur Preces, & alio nomine Græco in prosa vsitato εὐχαί. vt ἀρέων αἰών, Il. ο, & ἀρέων ἀίουσα, Il. ψ. Et apud Hes. in Ergois, Οὐ γὰρ σφίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς. Est autem suprà ἀρὴ Ionicè pro ἀρά. B

Ἀρὰ, Imprecatio, Diræ. Cui significationi primum locum non dedi (vt vulgò solet) quòd habeatur apud Homeri posteros potiùs quàm apud ipsum Homerū. Æschines, καὶ προσέθηκεν ἀρὰν ἰσχυρὰν ὑπὲρ τούτων ἐποιήσαντο. γέγραπται γὰρ οὕτως ἐν τῇ ἀρᾷ, εἴ τις τάδε, φησὶ, παραβαίνοι, ἐναγὴς ἔστω Ἀπόλλωνος. Idem, εἰρξέτω τῶν ἱερῶν ἐναγὴς ἔστω καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. Dicitur ἔνοχος εἶναι τῇ ἀρᾷ vel ἐνέχεσθαι qui diris imprecationibus deuotus est, ob idque detestandus: vt docet Budæus, illum Æschinis locum afferens. Ex Plutarcho citatur in Solone, ἀρὰς ποιεῖσθαι κατὰ τοῦ ἐξάγοντος. Et ex eiusdem Theseo, ἀρὰς θέμενος κατ' αὐτοῦ. Et ex Camillo, ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, Ciuibus mala imprecatus. Legimus verò apud eundem in Amat. narrat. Λακεδαιμονίων ἀρὰς ποιουμένου pro κατὰ Λακεδαιμονίων. Dicitur & ἐπαρᾶσθαι ἀράς: & ἐπαρᾶσθαί τινι τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς: item ἐπεύξασθαι δεινὰς καὶ φρικώδεις ἀράς, apud Appianum in Parthico, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, θεούς τινας θεοῖς καὶ ἀλλοκότοις ἐπ' αὐταῖς καλῶν καὶ ὀνομάζων. C D

Ἀρὰ, Noxa, Damnum, apud Homerum: vt Odyss. ρ, — ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνεσθαι. At Iliad. ω, copulat ἀρὴν & λοιγὸν, itidem cum ἀμύνεσθαι. & Il. ..., dicit ἀρῆς ἀλκτῆρα.

C. Ἔναρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diris deuotus. ἔνοχος & ἐπικατάρατος ab Hesych. exponitur. Sed repono apud eū ἀρᾷ ἔνοχος. E

Ἀραῖος, ου, ὁ, Imprecationibus diris deuotus, vt accipi dicit Budæus à Sophocle, non afferens tamen locum. Sed ego hunc esse puto ex Antigone, πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἀλλ' ἐγὼ μέτοικος ἔρχομαι. Vbi Scholiastes exponit ἐπικατάρατος. Obseruādum est autem ἀραῖος fœminino etiam genere ibi poni. Citatur & ex Euripide in vulg. lexicis, Εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος. qui versus ibi exponitur, Vtinam liceret hominibus deos execrari. quum contrà dicendum fuerit (sequēdo illam nominis ἀραῖος expositionem) Vtinam liceret diis homines execrari. Sed ἀραῖος act. etiā sumitur pro eo qui imprecatur, & diris deuouet: vt in alia Sophoclis tragœdia, videlicet in Trachiniis, — εἰ δὲ μὴ, θέλουσ' ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. Planè enim reiicio hic schol. expositionem ἐπάρατος. Accipitur autē actiuè ἀραῖος in hoc itidem loco qui in vulg. lex. affertur, — ἐς ἀραῖα δώμασι γενήσομαι. F

Ἀραῖος, Noxius (vt ἀρὰν significare etiam noxam dixi) nam ἀραίας pro βλαβερὰς à Sophocle poni autor est Hesych. At Etym. ἀραιότερος exponit βαρύτερος: addens, ἀραῖος, ἀτυχής, ἄθλιος.

¶ Ἀράομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, Precor, Vota facio. Il. α, Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι ἄνακτι. Ibidem. Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Il. ζ, Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑπόσχεσθαι δ' ἑκατόμβας. Cum infinitiuo apud eundem vbi exponitur etiam Optare: Od. τ, Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο. Et Od. σ, Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι. At Sophocles iungens itidem infinitiuo, addidit & datiuum θεοῖς, scribens, ἥ σε πολλάκις Θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. Apud Herodot. cum accus. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. G H

Ἀρῶμαι, Imprecor: vt ἀρᾶσθαι ἀρὰς apud Euripidem Imprecari diras. Odyss. β, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ' ἐρινῦς Οἴκου ἀπερχομένη. Quod minus vsitatè dicetur Imprecabitur erinnyas, pro Precabitur & inuocabit aduersus me. Eustathius tradit ἐπικαλεῖν hoc sensu dictum fuisse. Demosthenes, ἀρώμενος ὄλεθρον αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ.

Ἀρημένος, Læsus, Damnum passus. Od. ι, Τίπτε πάτερ Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; id est βεβλαμμένος: vt exponitur ab ipso etiam Eustathio. in qua significatione (licet ipse hoc non addat) necesse fuerit ab ἀράομαι deducere quod sit ab ἀρὰ significante βλάβην, non autem ab illa significatione ἀρᾶς qua pro εὐχὴ ponitur. Hesychio autem ἀρημένος confuse est βεβλαμμένος & ἠχημένος. Quod autem de ἀρημένος illius loci Odyss. ι, idem & de ἀρημένος huius loci Odyss. σ, dicendum censeo, Ἄνδρα γέροντα δύη ἀρημένον. At in isto eiusdem poetæ loco in 2 versu lib. ζ Iliadis, Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος alia etiam affertur expositio, & quidem multo (meo quidem iudicio) aptior: videlicet κεκρατημένος. sed ita vt ἀρημένος scribatur, cum α habente spiritum asperum. Existimo autem de hoc ipso loco intelligi debere quæ ab Etymologico scribuntur, videlicet, Ἀρημένον, τὸ κατειργασμένον καὶ παρατεποδισμένον. deinde dicit, Fortasse ab ἀρηχέναι. nequaquam enim ab ἀρὰ deductum esse. Quibus hæc addun tur (nullo tamen vinculo cum præcedentibus iuncta) ἀρῶ, ἀρήσω, ἤρημαι, καὶ ἀρημένον. Intellexit autem (vt opinor) sicui non placeat illa deriuatio ab ἀρηχέναι (vt certè nullo modo mihi placet) posse hanc alteram sequi ab ἀρῶ. Sed secundum hanc deductionem malè apud eum ἀρημένον cum spiritu tenui scriptū est. Cæterùm in illo loco δύη ἀρημένον, scribi etiam ἀρήμενον cum accentu in antepenultima (vt ἀκαχήμενον) tradit Eustathius.

Ἀρητήρ, ῆρος, ὁ, (ad verbum Precator) Sacerdos. Il. α, initio, Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα Ἀτρείδης. In hoc autem vocabulo manifestā Etymologistæ futilitatem perspicere operæpretium est. (vt eum eiusdem in aliis etiam multis quæ nobis minus perspecta esse possunt, suspectum habeamus) Nam quum ἀρητὴρ verbale esse τοῦ ἀρῶμαι luce clarius sit, vt si à Precor deducamus Precator, ille tamen quasi planè nescius in quam se partem vertere debeat, scribit Ἀρητὴρ ἱερεύς, vel παρὰ τὰς ἀρὰς αἴρειν, vel παρὰ τὸ αἴρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος, vel παρὰ τὸ ἀρέσκειν θεῷ, vel παρὰ τὸ ἀρῶ ἀράς, ἀρέσω, ἀρετὴρ & ἀρητὴρ Ionicè.

ET Ἀρήτειρα, ας, ἡ, Sacerdos, fœmina, in poematio quod antiquo Musæo falsò tribuitur.

Ἀρητός, οῦ, ὁ, Precibus expetitus. Item, Eiusmodi quem deprecari debeamus. Item, Diris deuotus. Nonnunquam & Perniciosus. Vide Eustath. Pro Perniciosus, id est βλαβερός, citatur etiam ex Sophocle.

C. Δημάρητος, seu Δημάρατος, ου, ὁ, Populi votis expetitus. Id nomen Ariston Lacedæmoniorum rex filio suo indidit (vt narrat Herodotus Eratone) quia οἱ Σπαρτιῆται πανδημεὶ αὐτῷ ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

C. Πολυάρητος, ου, ὁ, Multis precibus expetitus, Multis votis exoptatus: vt Od. ζ, Ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν Οὐρανόθεν καταβάς. id est πολύευκτος.

C. Ἀναράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecationem aut votum factum reuoco. ἀναρᾶσθαι citat ex Callisthene Suidas, exponitque διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν.

C. Ἐξαράομαι, ῶμαι, F. άσομαι. Ἐξαράσασθαι (inquit Suidas) est vota persoluere, hoc est vota quæ in templorū fundationibus fieri solent.

C. Ἐπαρά, ᾶς, ἡ, Imprecatio, Execratio, κατάρα. accipitúrq; in malam partem, vt apparet ex Il. ι. nam quum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' ἐρινῦς, mox addit, — θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς.

Ἐπαράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Imprecor. Construitur cum datiuo personæ & accusatiuo rei: vt Appian. in Parth. ὁ δὲ Ἀντώνιος προσδραμὼν ἐπὶ τὴν πύλην, ἔθηκεν ἐγχειρίδια καὶ ..., καὶ τοῦ Κράσσου γενομένου κατ' αὐτὸν, ἐπιθυμιῶν καὶ καταπτύων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, θεούς τινας θεοῖς καὶ ἀλλοκότοις ἐπ' αὐταῖς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν. & ἐπαρασάμενος Πέρσησι πολλά.

Ἐπαράσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis. Phocyl. Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἀρεῖται.

Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis, Diris deuotus. Thucy-

dides lib.2, τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν, ὅ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. Æschines contra Ctesiphontem, καὶ κλινὴ ὁ ἦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνόμασμένος. Hinc & superlat. ἐπαρατώτατος apud Synes. Budæus in Comm. scribit idem significare ἐναγής, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀεὶ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, & quo Apostolus vtitur ἀνάθεμα, & μιαρός, quod poetæ sibi vendicant. A

C. Κατάρα, ας, ἡ, Imprecatio, Execratio. Plut. περὶ φιλαδελφ. ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Sic apud Herodot. κατάρας ποιέεσθαι, vt ἀρὰς ἐπεύχεσθαι idem ipse autor dixit, contrario tamen sensu. B

Καταράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, Execror, Diris deuoueo, Imprecor. Reperitúrque interdum sine casu, vt apud Aristophanem Vespis, — καὶ μή με δέῃσῃ εἰς σὲ βλέψαι καὶ τὴν ταμίαν, ὁπότε ἀελσοι περὶ θηναι καταρασάμενος καὶ τονθορύσας. Interdum cum datiuo personæ solo, vt apud eundem in Nebulis, καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum datiuo personæ & accusatiuo rei sicut præcedens ἐπαράομαι: vt lib. 2. epigr. Ἣν σὺ πλέχῃς ἔχθρον Διονύσε, μὴ καταρᾶσῃ τὴν γῆν οὕτω, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, Ne impreceris. Interdum cum accusatiuo rei aut personæ solo: vt καταρᾶσθαι τὴν στάσιν apud Aristidem. Matth. 5, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. C

Καταράομαι quoque in passiua signif. reperitur vnde illud Matth. 25, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Κατάρατος, ον, ὁ, Diris deuotus, Execratione dignus. κατάρας ἄξιος. Demosthenes Pro corona, οὐχὶ τοῖς καταράτοις τούτοις ὥσπερ θεῖα μοι προσβαλόντων, οὐδαμῶς παρέδωκα ἐγὼ τὴν ἐς ὑμᾶς εὔνοιαν, Sceleratissimos homines, Budæus Comm. p. 453. vide Ἐπάρατος. D

C. 2. Δημοκατάρατος, ου, ὁ, A populo diris deuotus, Populo execrabilis & inuisus. Citatur ex Naz.

C. 2. Ἐπικατάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Execrabilis: vt Ioann. 7, ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γιγνώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι. vide Ἐπάρατος.

¶ Ἀρειά, ᾶς, ἡ, & apud poetas Ionicè etiam Ἀρειή, Comminatio, Minæ, Verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Vnde apud Homerum Il. υ, λευγαλέα ἔπη & ἀρειῇ copulatur. At Il. ρ, μειλιχίοις [ἔπεσι] ἀρειῇ opponitur, Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ. Vbi Eustathius, ἀρειὴν δὲ λέγει τὴν ἀρὰν, ἤτοι ἀπειλήν. Et addit, ἀντίκειται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως οἱ μειλίχιοι λόγοι. Idem ibidem (sicut & aliquot aliis locis) fieri hanc vocem ab ἀρὰ per pleonasmum diphthongi ει scribit. Apud Hesychium autē legimus ἀρειή expositum non solùm ἀπειλή, sed etiam βλάβη. Idem verò & pluralem numerum ἀρειάς habet expositum ἀπειλάς. Sed in vulg. editionib. legitur ἀρείας cum accentu in penult. sicut & in ἀρείας quod exponit πόλεις Περσικάς. E

Ἀρειδάς, ᾶς, pro ἀπειλάς, Minor, Etym. F

ἌΡΗΣ, Mars. ab ἀρὰ signif. βλάβην: si Eustathio credimus, afferenti tamen alicubi & aliud etymum, videlicet παρὰ τὴν αἴρησιν τοῦ αἴρειν. Etymologicus autem alia quædā addit. Ἄρης, Mars: vt Il. ο, — Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. In Bœot. — φόβον Ἄρηος φορεούσας. Et Il. ε, vbi dicitur Ἔρις esse Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτη ἑτάρη τε. Et Il. ε, Ἆρες, ἄρες, βροτολοιγὲ μιαιφόνε τειχεσιπλῆτα (vbi obseruabis huius nominis diuersam habere quantitatem syllabicam eodem in loco) Et aliis denique plurimis in locis cum apud hunc poetam, tum apud alios, Ἄρης pro deo Marte. ‖ Ἄρης, Prælium: vt & Mars accipitur à Latinis. Il. β, Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. quod alibi ἔριδα Ἄρηος συνάγειν, & συνάγειν ὑσμίνην, vt Il. ξ. Et Il. σ. Αἴ κέν πως σῶν υἱῶν ἀρέως ἀλκτῆρες ἵκωνται, id est ἀποτρεπτικοὶ τοῦ πολέμου, vt inquit Scholiastes. Sic & apud Sophoclem Antigone ἄρης pro πόλεμος. Nec solùm generaliter πόλεμον significat, sed & peculiari significatione τὴν πρὸς πόλεμον ὁμιλίαν, inquit Eustathius: vt Il. ρ, — δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος. Vbi tamē exponit idem gramm. ἔνθεος γέγονε πληρωθεὶς Ἄρεος. Schol. Sophoclis in quodā Aiacis loco vult ἄρης accipi pro λύσσα siue μανία. ‖ Ἄρης, Vulnus, Plaga, Il. ν, — ἔνθα μάλιστα Γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, id est πληγὴ καὶ τραῦμα, inquit Eustathius. Nec solùm pro vulnere sed & pro cæde ipsa quæ G H

fit vulnerando. Qua in significatione vsus est etiam Sophocles in Aiace, πέφευγμαι λιθόλευστον ἄρην ξυναλγεῖν μετ' οὐδέ τοπεῖς. Vbi scholiastes exponit θάνατον (sed aptius exponetur φόνον) afferens illum Homeri locum, modò citatum, ἄρης ἀλεγεινός, quasi ibi ἄρης mortem significet: quum pro vulnere accipiatur, vt dictum est. ‖ Ἄρης item pro ferro. de qua signif. vide Eustath.

Ἄρης in communi sermone genitiuum habet ἄρεος, inquit Eustathius: & vt dicitur Σωκράτης Σωκράτεος ὦ Σώκρατες, eodem modo Ἄρης Ἄρεος Ἄρες. At verò genitiuus Ἄρεως per ω est à nominatiuo Æolico Ἀρεύς, quo vsus est Alcæus. Sed in hoc Homeri versu Il. σ, Αἴ κέν πως σῶν υἱῶν ἀρέως ἀλκτῆρες ἵκωνται, Aristarchum legisse Ἄρεω, qui genitiuus esset similis τῷ Μενέλεω & Πέτεω. Ionicè autem ἄρηος ab eodem nominatiuo Ἄρης. Sed & genitiuum illi datum fuisse ἄρου, vnde per extensionem Ionicam dixisse Archilochum παῖδ' Ἄρεω μιηφόνου. Quinetiam habuisse genitiuum ἄρητος, vt ostendit Ἀρητιάδης patronymicum apud Homerum, & Ἀρητίων diminutiuum. Vide Eustathium. Reperitur certè in prosa genitiuus ἄρεος, datiuus ἄρεϊ, vel potius cum contractione ἄρει. Accus. ἄρην. Apud Aristophanem autem etiam ἄρη sine ν.

C. Ἀρηΐθοος, ου, ὁ, Bellicosus, Egregius bellator. Q. d. Celer seu agilis in prælio. Il. υ, ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Vide Hesych. & Eustath.

C. Ἀρηΐφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, In prælio occisus. Il. τ & ω, Μίας δ' ἄρα τε φωτὸς ἀρηϊφάτοις κατέδοισι. Et Od. λ, Ἄνδρες ἀρηΐφατοι. ET Ἀρείφατος pro eodem. Sed ἀρειφάτοι φόνοι ex Euripide affertur, vbi ἀρειφάτοι fuerit simpliciter pro ἄρειοι, vel à Marte perpetrati. ‖ Hesychius autem ἀρείφατον λῆμα exponit ἰσχυρὸν, pro ἄρει ἐοικὸς, inquit, citans Æschylū. Etymol. quoque ἀρείφατος vult significare non solùm τὸν ἐν πολέμῳ πεφονευμένον, sed etiam τὸν ἐν πολέμοις ὀνομαζόμενον, ex quo intelligi πολεμικόν.

C. Ἀρηΐφιλος (q. d. Marti carus, vel Cui carus est Mars) Bellicosus, Strenuus bellator: vt ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Il. γ.

C. Ἀρειμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἀρειμάνιος (q. d. Marte furens, Bellandi amore insanus) Martius, Bellicosus. Dionys. Alex. — ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν. vbi Eustathius ait vocatos Arimaspos ἀρειμανέας vel ἀρειμανίους, ostendens se legere ἀρειμανέων vel ἀρειμανίων. Sed ἀρειμανέων certè regularius esse nemo mihi negauerit: atque adeo sic etiam legimus in epigrammate cuiusdam Simyli poetæ apud Plutarchum in Romulo, Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν. Apud Etymol. perperam (vt opinor) ἀρειμάνειος cum ει in penultima. Ἀρειμάνιος (inquit Bud.) Bellicosus & pugnax. Strabo de Gallis, & Plutarchus. Laert. 288. Idem Plutarch. in Themist. 39 in fine pro Marte ponere videtur. Hæc Bud. Apud Plutarchū certè ἐν κεφ. Ῥωμ. inuenio copulata πολεμικὸς & ἀρειμάνιος. ‖ Persis autem ἀρειμανής est ᾅδης, teste Hesychio. AT Ἀρειομανής, Arianus, ab Ario, in Ecclesiastica historia. ET Ἀρειομανίτης, pro eodem, apud Theodoritum in Ecclesi. hist. vt annotat Budæus.

Ἀρεικάτοχος perperam in vulg. lexicis scribitur, de quo vide in κάτοχος.

C. Ἀρείτολμος (q. d. A Marte audaciam sumens) Martius, Bellicosus, Citatur ex Epigr.

Ἄρειος ET (apud poetas) Ἀρήϊος, Martius, Ad Martem pertinens. Hom. Il. δ, Παυρότερον λαὸν ἀγαγὼν ὑπὸ τεῖχος ἄρειον id est Martis, τὸ τοῦ ἄρεος (inquit Eustath.) vel κρεῖττον τοῦ ἐνταῦθα κατὰ Τροίαν τείχους. Et ἄρειος pro Martius, in Ἄρειος πάγος, Martius collis, propriè. Lat. tamen potius Vicus Martius. Dictus & composita voce Ἀρειόπαγος, à quo & iudices, quorum ibi tribunal erat, dicti Ἀρεοπαγῖται. Vide in Πάγος. Alterum adiectiuum Ἀρήϊος (poeticū vti dixi) Martius, Ad Martem pertinens, vel Marti conueniens: vt τεύχεα ἀρήϊα, item ἔντεα ἀρήϊα, apud Homerū: vt & Lat. Martia arma. Hesychius tamen ἀρήϊα exponēs πολεμικά, ad hos locos Homeri respexit, vt opinor. Sed & ἀρήϊος bellicosum significat, vt Lat. Martius. Il. π, ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. Et Il. ν, ἄνδρες ἀρήϊοι. Cæterùm scribit Eustath. pag. 894, τὸ δὲ ἀρήϊος παρώνυμον τὸ ἄρεος: quibus tamen repugnantia scribere videtur pag. 217.

Ἄρειος proprium etiam nomen cum aliorum, tum celebris illius hæretici, vnde Ἀρειομανὴς & Ἀρειομανίτης, de quibus paulo antè dixi. Eustath. de ἄρειος loquens, ἐξ οὗ (inquit) καὶ κύριον παρὰ τοῖς ὕστερον, Ἄρειος διὰ διφθόγγου, ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας φερωνύμως ἀρεϊκός. Sed & psaltes quidam olim dictus fuit Ἄριος cum solo ι.

¶ Ἀρείων, Præstantior. Propriè autem Marte præstantior, Præstantior armis, vtpote ab ἄρης. Homerus Odyss. υ, χείρονα & ἀρείονα inter se opponit. Ἀρείων exponitur alicubi & Melior. Sic & ἄρειον interdum Præstantius, interdum Melius. Hesiod. Erg. δικαιότερον καὶ ἄρειον. Phocyl. τί γὰρ ἥδιστερον καὶ ἄρειον;

¶ Ἄριστος, Præstantissimus, Optimus. superlat. gradus: vt ἀρείων, comparatiui. Propriè Marte præstantissimus, Armis præstantissimus, seu prælio: sed generaliter accipitur. vnde cum ἄριστος additur τὰ πολεμικὰ (sub. κατὰ) vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς (vt à Plut. in Publicola) pro eo qui sit præstantissimus in rebus bellicis. Hom. Il. τ, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Od. ξ, Ἄξεις υἱῶν τὸν ἄριστον. Interdũ cum accusat. interdũ & cum datiuo: vt Il. γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. At Il. ψ, Αἶαν νείκει ἄριστε. Interdũ verò huic nomini præfigitur ὄχα, sicut & aduerbio Ἄριστα, de quo paulo pòst. Sed & πολλὸν ἄριστος, Il. α. Et μέγ' ἄριστον, pro Longè præstantissimus, Il. β. ‖ Apud Thucyd. autem cum infinitiuo, ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, lib. 3, maximè idonei qui fallamini. Schol. ἐπιτήδειοι καὶ ἕτοιμοι.

Ἄριστοι, Optimates, Primores, Proceres. Qui & Summates Plauto. In vulg. lex.

Ἄριστος de re etiam dicitur, non solùm de persona. vt ἄριστον σῶμα, Xen. Hell. 5, ἄριστα μὲν τὰ σώματα ἔχονται, ἀτακτοῖς δὲ καὶ ἀνοπλοτάτοις, Præstantissima corpora, vel Robustissima, Firmissima. Apud Homerum ἀρίστη βουλὴ, Præstantissimum consilium, vel Optimum. Sic Herodianus libro secundo, συμβουλεύουσι γὰρ ἡμῖν ἀεὶ τὰ ἄριστα καὶ σωτήρια.

Ἄριστα, aduerb. Præstantissimè, Optimè. Odyss. ν, Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ' ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται. Cum genitiuo interdũ, vt ἄριστα ἠθῶν ἔχει, optimè moratus est. Sed hic genitiuus possit & verbo ἔχει tribui. ‖ Ἄριστα pro ἄριστον etiam, notat apud Homerum Eustath.

Ἀριστίνδην, aliud aduerbium, Præstãtissimos vel optimos quosque deligendo. Eadem forma dicitur qua πλουτίνδην. Aristot. Pol. 2, ταύτην δ' αἱροῦνται τὴν ἀρχὴν ἀριστίνδην, id est (Bud. interpr.) In hunc magistratum optimum quenque legunt. Affertur ex eodem libro, ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, optimos & ditissimos quosque eligere in magistratus. Lucianus, πλουτίνδην κελεύεις ἀλλὰ μὴ ἀριστίνδην καθίζειν αὐτούς. Sic οὐκ ἀριστίνδην μὲν ἐπιλελεγμένοις, Isocr. Paneg. Et apud Plat. De leg. 9, ἐκ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον exponitur, Optimus quisque ex eorum numero electus qui anno proximè præterito functi magistratibus fuerunt.

¶ Ἀριστεύω, F. σω, Præstãtissimus sum omnium & maximè strenuus, Omnium fortissimè me gero. Hom. Il. ζ, Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. Quoniam autem à superlatiuo fit, (sicut καλλιστεύω à κάλλιστος) genitiuo itidẽ iungitur interdum, vt Il. ζ, Ἕκτορος ἥδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων ἱπποδάμων. Vbi obserua & infinitiuum: vt & Il. π, — ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. pro ἐν τῷ μάχεσθαι, aut κατὰ τὸ μάχεσθαι. Perinde acsi dixisset, ἀριστεύεσκε μάχῃ, aut κατὰ τὴν μάχην: aut certè ἐν τῇ μάχῃ: vt apud Corn. in alleg. ἐν γὰρ τῇ πρὸς τοὺς γίγαντας μάχῃ παραδέδοται ἠριστευκυῖα ἡ Ἀθηνᾶ. Nam & in soluta oratione frequens est huius verbi vsus. Xenoph. cum genitiuo vsurpat (sicut Homerus) vbi scribit, ἐν οἷς πολέμοις ἐκεῖνοι δῆλοί εἰσι πάντων ἀριστεύσαντες τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀνθρώπων. Sic Plutarchus in Numa, ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, vbi exponitur Bellicosissimus barbarorum. Sophocles autem accus. rei iunxit in Aiace, τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ, Quæ vide vt interpretatus sim in Καλλιστεῖον.

Ἀριστεύειν ponitur etiam generalius pro Strenuum se præstare, Strenuè vel fortissimè dimicare. Plutarch. Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Nazianz. autem ἀριστεύειν κατά τινος, Fortissimè pugnare aduersus aliquẽ. Lucianus, ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστευε τῷ Ζηνοθέμιδι

A συμμαχῶν.

Ἀριστεύειν de alia etiam præstantia dicitur quàm quæ est in rebus bellicis: vt apud Theocritum ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi. Et ab Appiano Bell. ciuilium lib. 2, dicitur territorium optimum ἀριστεύειν: vbi scribit ἀριστεύουσα γῆ ἡ περὶ Καπύην.

Ἀριστευτικὸς, οῦ, ὁ, Qui quasi ita comparatus sit natura vt omnium fortissimè se gerat. Vel, Fortitudine cæteros superare solitus. In vulg. lex. exponitur Strenuus, non expressa vi vocabuli.

B Ἀριστεὺς, έως, ὁ, Qui omnium præstantissimè & fortissimè in bello se gerit, Omnium fortissimus. Addo autem genitiuum Omnium, vt ostendam vim habere superlatiui. Sic Homerus ἀριστῆας Δαναῶν & ἀριστῆας Παναχαιῶν dicit. Plutarch. in κεφ. Ῥωμ. Ἄλλοις ἀριστεῦσι καὶ στρατηγοῖς ἔδωκαν. Rursus apud Homerũ paulo etiam generalius pro optimatibus seu proceribus, & quibusuis qui primarii sint inter alios. vt Odyss. ζ, ἀριστῆες πάντων Φαιήκων. Et Od. ο, μνηστήρων ἀριστῆες.

Ἀριστεία, ας, ἡ, Egregia strenuitas, Egregiæ fortitudinis spe-
C cimen. Exponitur etiam Præclarum militiæ facinus. Et simpliciter Fortitudo, Strenuitas. Sophocles, κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. Et ἀριστείας ἀγωνιστὴν γενέσθαι. Et in Anthologia epigramm. — ἀριστείης σύμβολα δεικνύμενοι. Herodianus lib. 7, ταύτην τὴν μάχην καὶ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ (eadem forma dictum qua καλλιστεῖον) Fortitudinis præmium, Præmium seu honorarium quod datur fortitudinis ergo. propriè quod datur ei qui omnium fortissimè & strenuissimè se gessit. Xenophon
D Hellen. 1, κρατίστοις γενομένοις ἀριστεῖα ἔδωκαν. Isocrates Pãegyrico, καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς κινδύνους διενεγκόντες, αὐθὺς τῶν μὲν ἀριστείων ἠξιώθησαν. Æschin. in Ctesiph. ἀποτυχὼν τῶν ἀριστείων. Ex Plutarcho autem in Theseo affertur γέρας ἀριστεῖον, pro ἀριστεῖον simpliciter. ‖ Ἀριστεῖον generalius pro alio etiam præmio: vt σοφίας ἀριστεῖον, Sapientiæ præmium, Plut. Themistocle.

ἈΡΗΓΩ, fut. ξω, Auxilior, Opem fero. (propriè autem in bello, quum ab ἄρης deducatur) Il. α, Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Vsus est & Xenoph. hac voce, li-
E cet alioqui poetica: vt Pæd. 1, τοῖς φίλοις ἀρήγειν. & in OEconom. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Sed & Dioscorides vsus est, vt quum dixit ἀρήγει ποδαγρικοῖς. Ex quo affertur & iuncta accusatiuo, ἀρήγει καὶ ἐπιληψίας, sed manifesto errore pro ἐπιληψίαις. ‖ Euripides cum accusatiuo rei & datiuo personæ dixit, ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, pro arcere cædem à filiis, vel propulsare. Sic ἀρκεῖν & pro Propulsare & pro auxiliari accipi docui antea; quorum alterũ ex altero pendet.

Ἀρηγὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Auxiliatrix, vel Defen-
F sor. Iliad. δ, Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων.

Ἀρωγὸς, idem quod ἀρηγὼν, & apud eundem Homerum eodem libro, Οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός. Apud Sophoclem ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος exponitur Curatores nauis & adiutores: ab aliis, defẽsores. Apud eundem Aiax Ἐρινῦς inuocat ἀρωγούς, id est auxiliatrices, vel vindices. Dioscorides vt verbo ἀρήγειν vtitur, ita & hoc nomine quod ab eo deductum est: vt δύναμιν ἔχει ἀρωγὸν τῶν περὶ ὑστέραν παθῶν, pro Vim auxiliarem habet. Citatur & ex Epigramm. ἀρωγὸς βροχετῶν pro Arcens
G pluuias: & rursus ex Sophocle τὰ ἀρωγὰ pro τὰ ὠφέλιμα id est quæ prosunt. Vide & ἐπαρωγὸς post Ἐπαρήγω.

C. Ἀρωγοναῦται δαίμονες in Anthol. epigr. Defensores nautarum dii, Auxiliantes nautis dii. Exponitur etiam, Dii fauentes & propitii nautis.

Ἀρωγὴ, Auxilium. Hom. Il. δ, Ζηνὸς ἀρωγή. Vtitur & Il. ψ.

C. Ἀπαρήγω, vide post Ἐπαρήγω.

C. Ἐπαρήγω, idem quod simplex ἀρήγω, Auxilior. Il. α, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσίν. id est βοηθεῖν.

HINC Ἐπαρηγὼν ET Ἐπαρωγὸς, pro Ἀρηγὼν & Ἀρωγὸς, Au-
H xiliator, Auxiliatrix. Item Adiutor: vt apud Apoll. ἐπαρηγόνες exponitur Adiutores. Itidem Epigr. lib. 6, τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν, Vitam adiuuãs. Et Apoll. Arg. 1, τοῖον ἐὼν ἐπαρωγὸν ἀέθλων. SIC Ἐπαρωγὴ pro ἀρωγὴ, Auxilium, apud eundem Apoll.

Ἀπαρήγω in vulg. lex. quod si non est perperam posi-

tum pro ἐπαρήγω, significabit Auxiliando propulso.

C. ΣΥΝαρήγω, Simul auxilior. At in vulg. lex. simpliciter Auxilior.

ἈΡΕΤΗ', ῆς, ἡ, Virtus, sed propriè virtus bellica. Ex variis enim etymis huiusvocis, sequor illud quod ab ἄρης eam deducit. Qua in re etymo Latinæ vocis Virtus iuuari me posse existimo. hanc enim à Vir deriuari notum est, & quidem ab ea significatione qua pro forti & strenuo (& quasi habente aliquid ἄρεος, id est Martis) vsurpatur. Cæterùm & nomen Artē fuerūt qui ab hoc Græco ἀρετὴ ortum putauerint: quæ & Donati fuit opi- B nio. Hom. Il. ν, Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν. Il. ψ, — αὐτὸς δ' κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Od. ο, Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι. Et Odyss. σ, πασῃς πεδέουσα φίλοιο Παντοίην ἀρετήν. Sic & alibi dicit παντοίην ἀρετήν: sed & plurali numero παντοίας ἀρετὰς: vt Il. ε, Παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι. vbi obserua ἀρετὰς tribui ποσὶν eodem modo quo dicit Iliad. υ, — ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Cum quibus optimè conuenit ἀρετὴ ἵππων apud eundem poetam, C Il. ψ, quum ea in optime currendo sita sit. Eustathius in hunc Odyss. locum, lib. θ, Ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ τοι ὀπηδεῖ, annotat hîc ἀρετὴν non dici solùm ἀνδρίαν, vt alibi, sed simpliciter τὴν περὶ τοὺς ἀέθλους δεξιότητα. At ἀνδρίαν peculiariter significare vbi dicit, Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι. item in illo loco, Παιδὸς ἀρετῆς μιμνήσκετε. Addit idem Eustath. ἀρετὴν significare & eam quam εὐδαιμονίαν posteri huius poetæ appellarint, id est beatitudinem. Vt quum dicit Odyss. σ, Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ χρωσὶ λαοὶ ἀρετῶσι. Et eodem lib. vbi dicit Penelope, — ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε Ὤλεσαν ἀθάνατοι. Hinc autē D esse verbum ἀρετᾶν: vt ἀρετῶσι λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. item, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. At ego (quod tam docti grammatici pace dictum sit) ἀρετὴν existimo potius vocari in illis locis vigorem corporis quàm felicitatem. quum præsertim in priore subiungatur καὶ χρωσὶ ὁρώσῃ: quod simile est illi Theocritico, οἷς χρὼς χλωρόν.

Ἀρετὴ apud prosæ scriptores interdum Virtus generali appellatione, vt & apud philosophos, oppositam habens κακίαν. (quam Hesiod. appellās κακότητα, ei itidē opponit) interdum peculiarius, prout hoc vel illud ei E adiūgitur, aut prout de hac vel illa re agitur. Cic. apud Platonem ἀρετὴν vertit virtutem. Ab eodem autem alibi ἡ κατ' ἀρετὴν πρᾶξις redditur Actio honesta. Apud Isocratem ad Demonicum, ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ exponitur Virtus morum. Apud Plut. in Fabio, ἀρετὴ πολιτικὴ Ciuilis disciplina. Sed & apud Platonem in Apologia Socratis, δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετή, Hoc enim iudicis est officium. Quæ interpretationes à vi vocis ἀρετὴ longius recedere videntur. ¶ Ἀρετὴ in prosa etiam tribuitur aliis quàm hominibus, vel brutis, vt ἀρετὴ τῆς F χώρας, Plat. De leg. Regionis præstantia, aut bonitas. id est feracitas.

C. Ἐνάρετος, ου, ὁ & ἡ, Virtutis particeps, vel Virtute præditus, vt exponit Bud. in hoc loco Damasceni, καθαρωτέρα γὰρ τὰ ἄυλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακίᾳ συνεζευγμένων. Herodianus lib. 2, ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν dixit imperium gloriosum & commendabile virtutis ergò, eodem interprete. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi ta- G men (si Eustathio credimus) quum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitāt, & potius ἑτερωνύμως appellant σπουδαῖον.

C. Φιλάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Virtutis studiosus. Aristoteles libro Ethic. cap. 8, καὶ ὅλως τὰ κατ' ἀρετὴν τῷ φιλαρέτῳ [ἡδέα ἐστί.]

C. Αἰναρέτης, vide suprà in Αἰνός.

Ἀρετάω, τῶ, Virtutis felicitatem assequor. id est, quæ virtutem comitatur. Hom. Od. θ, Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα. Vbi vulgò exponitur, Non rectè succedunt. Alii, Non reddunt beatum. Vel, Ad felicitatem non perueniunt. At mea illa expositio aptius vim verbi exprimere mihi H videtur: vt hic sit sensus, Quem successum habet virtus eundem habere non possunt iniqua facta. Affert tamē Eustathius aliam expositionem: sed quæ conuenire nō possit cum hoc altero loco, Odyss. τ, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, (vel ὑπ' αὐτῷ, vt in aliis) quod ille exponit ἐν ἀρετῇ A μονιάζουσι: ego itidem Virtutis felicitatem consequuntur, Vel, Debitam virtuti felicitatem percipiūt. Possint tamen & aliæ expositiones vtriusque loci afferri.

Ἀρεταίνω apud Eustath. videtur idem esse.

ἘΝΑΙΡΩ, Occido, Interficio. Iliad. θ, Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. Et Il. ν, Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο voce media apud Hesiodum pro ἐνήρεν, Occidit, Καὶ τὸν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ. Cæterùm ἐναίρω quidam ab ἄρης, alii ab ἔναρα deduxerunt, id est spolia. vnde τοῦ ἐναίρειν (sicut & τοῦ ἐναρίζειν) nōnulli spoliandi significationem perpetuò includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus cum aliis in locis, tum in hoc Iliad. φ, Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere spoliandi significationem scripserunt, sicut & interdum occidendi. Ego verò, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit spoliare (cuius tamen significationis exemplum non affertur) multo magis rationi consentaneum esse iudico, vt C postquam ἐναίρω ab ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα deriuemus, à quo ἐναρίζω formari nemo non videt. ¶ Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo. qua in significatione vtitur Homerus passiuo ἐναίρεσθαι, Od. τ, Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Libenter autem verbo Corrumpere hîc vtor, quòd Plautus & post eum Ouidius Oculos lacrymis corrumpere dixerit.

C. Ἐναροκτάντης dicitur θάνατος id est interfector: vt sit θάνατος ἐναροκτάντας, Mors interfectrix. ex ἐναίρω & κτείνω alioqui synonymis, vt μυθολογεύω ex duobus itidem D synonymis esse factum videmus. Lege Eustathium pag. 437.

C. Ἐξεναίρω, Interficio. Hesiod. in aor. post. vsus est, Κύκνον τ' ἐξενάρεν. ET ΚΑΤεναίρω, idem, in Epigr. Hes. habet etiam κατενήρατο pro Interfecit.

¶ Ἔναρα, Spolia, Exuuiæ. σκῦλα, λάφυρα. Il. ζ & θ, ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonides appellat λάφυρα αἱματόεντα Epigr. lib. 1. Il. ζ, — φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δήϊον ἄνδρα. Il. θ, Χαλκῷ δῃώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι. Sic Il. ρ, Χάζεο λεῖπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Hesiodus quoque hoc E epitheto est vsus in Aspide, λιπὼν ἔναρα βροτόεντα. Hesychius ἔναρα exponit etiam ὅπλα. sed restringendum id esse puto ad arma quibus spoliatus hostis fuerit.

C. Ἐναρφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (per sync. open pro ἐναροφόρος) Spolia ferens, Exuuias ferēs. q. d. Exuuifer. Ex consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etymol. ET Ἐναρηφόρος pro eodem in Epigr.

Ἐναρίζω idem quod ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio & interfectum spolio. Il. ρ, Νωλεμὲς ἐγχείμῃσιν ἐνώμων, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Il. φ, Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. ET compos. Ἐξεναρίζω, Idem. Il. δ, — Σιμοείσιον ἐξενάριξε. ITEM ΚΑΤεναρίζω, Idem: vt apud F Sophocl. Aiace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χερός.

Ἐναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, teste Hesychio.

ἈΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, Strepitus, κτύπος. Hesych. ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit δοῦπος non tam asperum significare sonitum quàm ἄραβος. Homerum enim δουπεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis autem ἀραβεῖν: in hoc versu qui Il. ε & alibi habetur, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiodus, Δεινὴ δὲ στοναχή, ἄραβος δ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος (inquit Camer.) stri- G dor dentium, vt in frigore & consternatione. Quo modo Hom. Iliad. κ. vsus est hoc vocabulo, quum de Dolone dicit, — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. Etymologistæ ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοή, vt sit ἄραβος quasi ἀράβοος. Vel, ἡ ἐν ὄρει βοή, quasi ὄραβος. Vel, ἡ ἐπὶ τὴν ἔαρ βοή, quasi ἔραβος. Et quanuis primum etymum posuerit ἡ ἐν ἄρει βοή, subiungit tamen, de ferro nonnisi per catachresin dici.

Ἀραβικός, οῦ, ὁ, quoque hinc deriuatum videtur. nam ἀραβικὴ πνοὴ Hesych. interpretatur τυφωνική: vt sit vetus re- H pentinus & procellosus. ET Ἀραβίδες, Venti pulucrem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί, vt idem Hesych. exponit.

Ἀραβέω, ῶ, Ἠχέω, Strepitum seu fragorem edo. Il. ε, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, id est, ἐψόφησεν, ἤχη-

σειν, Hes. Reperitur etiam cum accusatiuo: — vt μάτην ἀράξαντα ἰδόντας, apud Apoll. Argon. 2. A

C. ἈΜφαράσσω, ας, F. ήσω, Circunstrepo. Il. φ, Ἔνθα δ' ἐπεὶ πέλεθρα πεσὼν ἐκόνισε δὲ χαίτας, Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. Apud Hesiodum autem in Scuto Herc. ἀμφαραβίζω scribitur à verbo ἀμφαραβίζω. sic enim in omnibus habetur exemplaribus, Ἅρματα δ' ἀπόπιντα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

ἈΡΆΣΣΩ, vel Ἀρήσσω, F. ἄξω, Eustathio propriè est τὸ διὰ σιδήρου τέμνειν, παρὰ τὸ ἄσης. Amputo, Abscindo. sic enim Homerus & Herodotus vtuntur. Il. γ, Ἀντίτυπον δ' Ἕλενος ξίφει ξέρον ἤλασε κόρσην Θρηΐκιον, μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ ῥυφάλειαν ἄραξεν. Item Pulso, Tundo. Gregorius, τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Syn. de quodam supra modum superbo & elato, ὅστις, inquit, ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Ἀράσσειν est etiam Illidere, συγκρούειν. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Sic quoque ἀράσσεσθαι, duæ res dicuntur, id est, Collidi inter se & confligtari. Alciph. in Epist. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλοις ἀρασσόμενοι. Metaphoricè item de verbis probrosis ἀράσσειν dicitur, vt apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσον, Conuitiis impetebant. Hesychio præterea ἀμέλγειν significat. Notandū verò est, αἰράξαι scribi & ἀράξαι: sicut & ἀπαρράξαι, καταρράξαι & cætera. B C

Ἀραγμός, οῦ, ὁ, Collisio, Pulsatio, Strepitus. ἀραγμὸς δεσμῶν apud Euripidem, Fragor vinculorum. ἀραγμὸς τῶν στέρνων, Percussio pectoris, Planctus, apud Sophoclem in OEdip. Col.

C. ἈΠαράσσω, F. άξω, Deiicio, Deturbo, Depello. ἀποκατάγνυμι, Hes. Il. ξ, — ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Vrania, τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῆς καταδυομένης νηὸς βάλλοντες ἀπήραξαν. D

C. ΔΙαράσσω, F. άξω, Pertundo, Perrumpo, Perfringo. Hesiod. in scuto Herc. τὸ δὲ τέτρατιν, ἤλασα μηρὸν, Παντὶ μένει σπεύδων· διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα. quod per tmesin dixit pro διήραξα, videlicet ἔρρηξα.

C. ἘΝαράσσω, F. άξω, Illido, Pausan. Messen. οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, ἀποθνήσκουσι. Bud.

C. ἘΞαράττω, F. άξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid. hæc verba citans, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν, hoc est συντρίψαι, καταβαλεῖν. Metaphoricè etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ dicitur sicut ἀράττειν ὀνείδεσι paulo antè habuimus, pro verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristophanes Nebulis, Ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ἠνεσχόμην ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι, id est κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς: vt schol. exponit. E

Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, Fractura, σύντριμμα, vt Gal. apud Hipp. exponit.

C. ἘΠαράσσω, F. άξω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: vt Bud. in Comm. exponit: afferens hoc ex Synesio exemplum, ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. vide paulo pòst ἐπιρράσσω. F

C. ἘΣαράσσω, F. άξω, Repello. vnde illud quod in vulg. lexicis citatur, ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας.

C. ΠΡΟΣαράσσω, F. άξω, Allido. προσκρούω, Suid. προσβάλλω, συγκρούω, Bud. Alciphr. ἐν τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ ἤδη ἀνοιδοῦντα ἐρρήγνυτο. Greg. de homine, τὰς ἔνδοθεν προσαρασσομένων προσβολάς.

C. ΣΥΝαράσσω, F. άξω, Collido, συγκρούω, Confringo, Bud. Luc. οὐ μέντοι ἔφη συναράξαι τοῖς ὀδοῦσι. Sic in passiuo, πολλοὶ μὲν οὖν ἀντίπρῳροι συνηράσσοντο ἀλλήλοις, id est, Inuicem vel mutuò collidebantur & confringebantur. Arrian. lib. 5, ἐποκείλαντες πολλῶν πλοίων ἐπὶ ταῖς πέτραις καὶ συναραχθέντων. quo in loco Bud. ἐπὶ τὰς πέτρας emendādum censet. Huc pertinet etiam συναρήρακται apud Hesych. pro συγκέκοπται. Συναράττω est etiā Confligo, vel confligor, Bud. Comm. Aristot. De mundo, συναραττόντων ἀνέμων παντοίων. Est autem hoc verbum (vt Budæus in Comm. annotat) τῶν διϊλογουμένων. συναράσσω enim & συρράσσω reperitur. G

C. ὙΠαράττω, F. άξω, Succutio, κινῶ, πλήττω, Suid. apud quē hoc citatur exemplū, ἵππων χειμαζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαραττομένης, ὁπλῶν κρουομένων. H

ῬΆΣΣΩ, F. άξω, Idem quod ἀράσσω, vt Bud. in Comm. scribit, annotans verbum esse διϊλογούμενον. vnde ῥάξαι quod Suidas ex Apollodoro citans exponit καταβαλεῖν. Demosth. in orat. contra Conon. εἶθ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, οὕτω διέθηκαν ἐνάλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες, ὥστε, &c. Alliserunt, Deiecerunt. Bud. Sic Esaiæ 9. ῥήξει ὁ Θεὸς τοὺς ἐπανιστ. μένους ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπ' αὐτὸν, id est Elidet, vt Hieron. interpr. Huc pertinet etiam ῥαχθεὶς quod Hesych. exponit σπαραχθείς. Ῥάσσω significat etiam Eustathio τὸ ἐρρωμένως καταπίπτειν: indéque dicit esse καταρράκτης. ῥάσσω autem deriuari à ῥᾶ, vt à φῶ φάσσω. A

Ῥάξις, εως, ἡ, ὅθεν σύρραξις, Conflictus acierum. Budæus ex Plutarcho. B

Ῥακτήεις, ου, ὁ, ψοφώδης καὶ θορυβώδης, Strepitum multum edens. Hesych. qui hunc ex Philoctete versum citat, Μέλη βοᾶν ἄναυδα καὶ ῥακτήεια. Ῥακτήειον verò eidem Hesychio est saltatio quædam. Ῥακτήεια autem plurali numero substantiuè itidem posita exponit idem τύμπανα, item κέντρα αὐτὶ τοῦ κρόται, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. ET Ῥάκτεια, τὰ ῥαβδία ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀποτινάσσουσι. Hesych. Ῥάκτης quoque huc pertinere videtur quod Hesychius exponit λόφος, & Ῥάκτοι, quod eidē significat φάραγγες, πέτραι, χαράδραι. C

C. ἈΠΟρράττω, F. άξω, Ampu.o, Auello. ἀποκόπτω, Suid. qui hoc prouerbium citat de iis qui vi aliquid faciunt, ἀπορραγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον. INDE est ἀπορράξ quod Hesychius ἀπορρώγα, ἀπόσπασμα, ἀπότμημα exponit. Ἀπόρραξις autem modus ludendi pila, quorum præter hunc tres adhuc alii à Polluce recensentur, ἐπίσκυρος, φαινίνδα, οὐρανία. hunc autem sic describit lib. 9, ἔδει τὴν σφαῖραν ἐντόνως πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίψαντα, ὑποδέξασθαι τὸ πήδημα τῆς σφαίρας, τῇ χειρὶ πάλιν ἀντιπέμψαι· καὶ τὸ πλῆθος τῶν πηδημάτων ἠριθμεῖτο. D

C. ἘΠΙρράσσω, F. άξω, Irruo, Incumbo, & idem quod ἐπαράσσω, vt Bud. in Comm. docet, hoc ex Diodoro citās exemplum, οὔτι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιρράξαντες τοῖς πολεμίοις, ἀθύμως ἠγωνίζοντο.

Ἐπιρράκτης, ου, ὁ, Incumbens hiatu. vt ἐπιρράκτη θύρα apud Plutarchum, πρὸς ἡγεμόνα ἀπαιδ. Ἀρισόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος, θύραν ἔχον ἐπιρράκτην, ἧς ὑπεράνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, id est, Quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, hoc est incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comment. vulgata lexica interpretantur Porta pendula & recidens, ex Liuio. E

C. ΚΑΤΑρράσσω, F. άξω, Frāgo, Rūpo. Herod. & Καταράττω, ἔστε δὴ ὑπερφανὴ τοῦ θώρακος μέρος, καταρραχθείσης τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐσθῆτος. αὐτὶ τοῦ καταρραγείσης, καταρρωγυίας, inquit Budæus Comm. Est etiam Impetuosè deturbo, καταρρίπτω, καταβάλλω, Hesych. Demosthenes κατ' Ἀριστοκράτην, Κατέρραξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. Neutraliter aliquando significat Erumpo. Diodor. εἰς δὲ τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ ψόφου, ἀφρώδης γίνεται. Aristot. De mundo, νέφη τε συνίσταται, καὶ ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε καὶ χάλαζαι. In qua significatione etiam passiuè vsurpatum reperitur, vt ὄμβρων καταρραχθέντων μεγίστων apud Herodotum. Aliquando Defluo & casi to more salientium aquarum. quod & κατακρουνίζειν dici Bud. in Comm. autor est. Gal. Method. 8, ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κρουνῶς ὕδατος ψυχροῦ καταράττει τοῦ ἀγγείου. vbi genitiuo iunxit αὐτὶ τοῦ, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου. Idem, εἰς οὓς καταράσσουσιν ὕδατος κρουνοὶ πλείους. Idem Method. 13, transitiuè vsus est, ἐξ ὧν μὲν οὖν τοῦ ὀφθαλμῷ τὰ φάρμακα, πρότερον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας καθάπερ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Καταράττω Hesychio est etiam πλεκτυπέω. F G

Καταρράκτης vel Καταράκτης, ου, ὁ, Cataracta. qua voce & Latini vtuntur. Locus est (vt Bud. in Comm. scribit) abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quàm fluit: vt cataractes Nili apud Strabonem lib. vltimo. καταρράκται (inquit Eustathius in Comment. in Dionys. De situ orbis) ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οἷς ἐν τῷ καθ' ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀναχαιτίζοντες τὸν ῥοῦν εὑρόντες, ὑπερβαίνουσι, πολὺ συναγαγόντες ῥεῦμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες, ἤτοι ἄνωθεν βιαίως καπιόντες. ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταρράκτας φαμέν. Vide & Suidam in Καταρράκτης, vbi Istri cataractas describit. Καταρράκτης est etiam H

vectis quo porta obfirmatur, ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλής: vt Eust. exponit in illum Homeri locum, Il. ω, — θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος. Dionys. Halic. lib. 8, καταρράκτας τῶν πυλῶν διακόψας. Significat etiã ipsam portam cataractam (vt Liuius vocat) & idem quod θύρα ἐπίρρακτη paulo suprà. Eustathius verò adhuc specialiùs dicit esse ὄνομα πύλης ἐνδομύχου συμπλεούσης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως: alibi autem θύραν καταρράκτουσαν κλίμακα ἄνω, eandémque esse videri quam Homerus Od. χ, ὀρσοθύραν nominat. Plutarchus in Antonio, τοὺς καταρράκτας ἀφῆκε κλεῖθροις καὶ μοχλοῖς καρτερεῖς ὄντας. Apud Sophoclem autem καταρράκτην ὀδὸν (id est ὁδὸν) schol. dictum vult διὰ τὸ νομίζειν ἐκεῖνον τὸν τόπον κατάβασιν ἔχειν εἰς ᾅδου, quem antè nominarit χαλκόπουν οὐδόν. Quidã verò lexicographi Græ colat. καταρράκτην ὀδὸν hic legunt, vt sit à καταρράκτος: sicut & apud Aratum scribunt ὑδρῶν θύρα καταρράκτη κλειομένη: quo modo dicitur & θύρα ἐπιρράκτη. ‖ Est præterea nomen auis rapacis, καὶ τι ὄρνεον αἰετῶδες (ait Eustathius in Dionys. De situ orbis) καταρράκτης καλεῖται, ὡς ἄνωθεν καταρράσσον ἐν τῷ θηρεύειν τὰ ὄρνεα. Plinius aues quas cataractas à Iuba vocari tradit, Diomedeas nominat. De quibus quid ipse scribat vide lib. 10, cap. 44, & Aristotelem lib. 2 anim. & lib. 9, cap. 12. Leuit. 11, Iudæis huius auis esu interdicitur: vbi Mergulum interpretantur. Notandum autem est & καταράκτης scribi vno ρ, & καταρράκτης, ρ duplicato.

C. ΠΡΟΣρήσσω, Idem quod προσρήγνυμι. nam Suid. προσρῆξαν exponit προσρήξαν. HINC Πρόσρηξις, εως, ἡ, quod Bud. interpretatur Conflictus, citãs hoc ex Philone exemplum, τῷ κόσμων γῆ ἀπαλλοτριώσεις καὶ ἐπιπλοκαῖς τῶν ἀτόμων ἀντιπάθειαν· τὴν δὲ φθορὰν, ἀντικοπαῖς καὶ προσρήξεσι τῶν γεγονότων.

C. ΣΥΡράσσω, F. άξω, Confligo, συμβάλλω. Bud. συμπίπτω, Hesych. Xenoph. Hellen. 7, ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συνέρραξαν. Philo De mundo, γίνεται γὰρ τῆς κουφοτάτης καὶ βαρυτάτης τότε τῶν φύσεων ἀντιπάλων ἀναγκαία συρραξάντων διαμάχη. id est (Bud interprete) Siquidem tunc necesse est vt leuissima natura & grauissima, quæ sunt aduersariæ, inter se conflictentur. Dicitur etiam de fluminibus cum impetu confluentibus. Diodor. μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συρραττόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. Vulg. lex. interpretantur etiam Conuenire inter se, in hoc Thucydidis loco, συρράξωσι σφίσιν αὐτοῖς. qui locus suspectus tamen esse possit.

Σύρραξις, εως, ἡ, Conflictus, συμβολὴ, συνάψις. Plut. τὴν μετὰ δρόμου καὶ φοβερὰν γινομένην σύρραξιν. Idem De fortuna Alex. addidit etiam genitiuum ὅπλων, Ἐπεὶ ἔν γε πέλταις καὶ σαρίσσαις καὶ ἀλαλαγμοῖς καὶ συρράξεσιν ὅπλων ἀκίνητος ἦν.

ΡΗΣΣΩ (pro quo tã in prosa quàm in carmine dicitur potius Ῥηγνύω vel ῥήγνυμι) F. ξω. P. χα, Frango, Rũpo, Dirumpo. Hom. Il. ψ, Ἀντικρὺ δ' ἔσπα ῥῆξω, συὺ τ' ὀστέ' ἄραξω. Et Il. μ, τεῖχός τε ῥῆξαι. Hesiodus in Aspide, Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔθλασε. Rursus Hom. Il. γ, Ἥ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο. vbi Eustath. ῥῆξαι esse ait βίᾳ ἑλκυσμοῦ διακόψαι τὸ συνεχές. Idem ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, Il. ο, item ῥήγνυσκε φάλαγγας, Il η, eo modo dixit quo Latini Perrumpere aciem. hac enim interpret. (quum etiam sit ad verbum) nullam aptiorem reperiri posse existimo. Et Ῥήσσομαι (pro quo Ῥήγνυμαι) Aor. 2. pass. ἐρράγην. vnde particip. ῥαγείς. Xen. Pæd. 1, ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκέσται. Item Hellen. 5. ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ.

Ῥῆξαι φωνὴν, Aristoph. & Demosth. vt Virgil. Rũpere vocem: videlicet Post silentium loqui, & quasi vocem gestientem edere, id est, Sinere vt erumpat. Sic Bud. Comm. pag. 782. vbi vide plura. Ibidem ῥῆξαι φωνὴν de elephante à Plut. dictum interpretatur Stridorem vocis emisisse. Sic ῥῆξαι κλαυθμὸν, Plut. Pericle: & ῥῆξαι δάκρυα, Epigr. lib. 3, In fletum erumpere, In lacrymas erũpere. Vel, ἔρρηξε δάκρυα, Eruperunt ei lacrymæ. ‖ Ῥήγνυμι, Edo, Erumpere facio: vt Plut. ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, Emittit fontes, Scatet fontibus, quasi terra rupta scatebram elidit. Ita Bud. Qui & subiungit ex Homero Iliad. υ, ἔειδα ῥήγνυντο, pro Excitauerunt, Ediderunt.

Ῥήγνυσθαι fluctus & vndæ dicuntur, hoc est rumpi & diuidi. Est etiam Diuelli. Plato Pol. 2, ῥαγῆναι τῆς γῆς. pro quo Cicero Offic. 3, eum locum interpretans, scribit, Quũ terra discessisset. Greg. de Basilio, καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμου, Diuelli, Abstrahi, Abripi, Bud. ‖ Ῥήγνυσθαι, Cum vehementia & fragore elidi, & supernè decidere, vt procellosa pluuia & grando solet. Aristot. ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων. ‖ Ῥήγνυσθαι, Erumpere. Aristot. τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια, inquit Bud.

Ῥήσσω, pro Vehementer ferio, apud Homerum Il. σ, — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Hîc enim Eustath. ῥήσσοντες esse ait σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. Exponitur & κροτοῦντες. Hesychius ῥήσσει exponit τέμνει & σχίζει: item τύπτει, κροτεῖ. Cæterùm quum vulgò soleant ῥῆξω & cætera tempora à ῥήγω inusitato deduci, malui à ῥήσσω, quod non prorsus inusitatum videmus esse. Apud Homerum certè ἔειδα ῥήγνυντο exponitur ἔρρησσον. Itidem Suidas ῥήγνυσκε expo nit διέρρησσε, & ῥηγνύμενον, διαρρησσόμενον. Sic etiam ῥηγνύμενον κῦμα exponitur προσρησσόμενον. quæ expositiones sũt tanquam à ῥήσσω vsitato. Sed & in Lucæ Euangelio legimus, cap. 8, διαρρήσσων τὰ δεσμά. Vide & καταρρήσσω.

Ῥῆγμα, ατος, τὸ, Quod ruptum est. Item Ruptio. ῥήγματα γῆς Aristot. Ruptiones terræ, Vbi terra rupta dehiscit. Budæus Discessiones terræ, item Salebras interpretatur. ‖ Ῥῆγμα peculiariter apud medicos est etiam Ruptum, seu Ruptio, vt Gorræus vertit, qui addit, esse carnosæ partis solutionem citra vulnerationem. nec in musculis tantùm sed in venis etiam atque arteriis ῥήγματα fieri, quosdam contendere, ex Galeno de sanguinis reiectione differente. vnam enim eius causam τὴν ῥῆξιν (hoc est rupturam vasis) ab eo constitui, quam peculiari nomine Celsus lib. 4, cap. 4, ῥηγμοχασμὸν (q. d. hiantem rupturam) vocauerit. Omnem autem ex ictu vel graui casu vel alio quopiam valente motu, vel ex distentione excitari: cum ecchymosi quidem omnino, aliquando verò & cum contusione circum ipsam præruptam carnem consistere. Gal. ἡ δὲ διαίρεσις τῆς ἑνώσεως, κατὰ μὲν ὀστοῦν, ὀνομάζεται κάταγμα· κατὰ δὲ τὰς νευρώδεις ἶνας, σπάσμα· κατὰ δὲ τοὺς μῦς, ἕλκος καὶ ῥῆγμα. Demosth. in orat. Pro corona, ῥήγματα & σπάσματα copulat. Olynth. autè 2, & in or. ad Philippi epistolam, ῥῆγμα & σχέμμα.

HINC Ῥηγματίας (seu Ionicè apud Hippocratem ῥηγματίης) Qui ruptis laborat, id est τοῖς ῥήγμασι, vt Budæus in Commentariis exponit: seu ὁ ἐρραγώς τι τῶν ἐντὸς ἔχων: vt Galenus explicat ἐν ταῖς γλώσσαις. Dioscorides, ὠφελεῖ ἰσχιαδικοὺς, θωρακώδεις, ῥηγματίας. Pro eodem Ῥωγματίας etiam apud Hippocratem reperitur vt Galenus tradit.

Ῥῆγμα Hesychio est etiam τάσις ἀνέμου κατὰ μῆκος, σάλαγμα.

Ῥηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, Hians ruptura. De qua Celsus lib. 4, cap. 4, in hunc modum scribit, Autoresque medici fuerũt, vel excesa parte aliqua sanguinem exire, vel rupta, vel oræ alicuius venæ patefacto. primam, διάβρωσιν, secundam, ῥηγμοχασμὸν, tertiam, ἀναστόμωσιν appellant. Gorræus tamẽ dubitat nũ legẽdũ sit ῥῆγμα aut χάσμα: quum Galenus & reliqui medici ῥῆξιν simpliciter dixerint, & nemo alius eam dictionem videatur vsurpasse.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q. d. Ruptura. Quidam ex Plinio Fracturam interpretantur. Aristot. De mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, In fractura nubis. Apud medicos autem ῥῆξιν Gorræus idem esse tradit quod ῥῆγμα: quosdam tamen ex veteribus etiam ῥαγάδας sic vocasse. In vulg. verò lex. dicitur esse etiam exhulceratio oculi in cornea tunicula ex ictu vel vehementi inflammatione facta, quæque disruptionẽ tunicarum oculi adferat, ac humores per quos videmus, diffluere compellat.

C. Μονόρηξ, Defractus, Abscissus. ἀπερρηγμένος, ἀπεσπασμένος, Hesych.

Ῥήκτης, ου, ὁ, Ruptor, Effractor. Aristot. De mundo, quum terræmotuum species recenset, etiam σεισμοὺς ῥήκτας cõmemorat, nimirum τοὺς χάσματα ἀνοίγοντας καὶ τὴν γῆν ἀναρρηγνῦντας. vbi Bud. effractores interpretatur, quòd hiatum vi eruptione facta patefaciant.

Ῥηκτικὸς, οῦ, ὁ, Ruptorius, Rumpendi vi præditus.

C. Ἄρρηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infractus, Infragilis (quo vtitur Ouidius) ἄθραυστος, στερεὸς, ἰσχυρός. vt ἄρρηκτος νεφέλη apud Hom. Iliad. ψ.

Il. ψ, id est (vt exponit Eustath.) πυκνοτάτη, δι' ἧς οὐδ' ἂν ἠέ- A
λιος διαφράκοι, vt alibi poeta dicit. Sic φωνὴ ἄῤῥηκτος, Il. β,
Vox frangi aut debilitari nescia. Philo De mundo, δε-
σμὸς οὐκ ἄῤῥηκτος ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτος. Greg. quoq; πλά-
κας θεοῦ ἀῤῥήκτους dixit.

Ῥηγὴ, ῆς, ἡ, Ruptio. Galenus apud Hippocr. exponit σχίσμα,
ῥῆγμα.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, Ruptura, Fissura, Rima. Diosc. lib. . cap. 95,
πρός τε τὰς ἐν ποσὶ καὶ δακτυλίῳ ῥαγάδας ἁρμόζει. Pecu-
liariter autem Ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. sic e-
nim Scribonius Largus cap. 223 interpretatur. Celsus B
autem lib. 6. cap. 18 Ῥαγάδια vocat, quum nimirum in
ano cutis exciditur: & Nicol. Alex. (vt referunt vulg. le-
xica) ῥαχμάδας. Gorr. dicit esse ani hulcuscula oblon-
ga, vocariq; etiam rimas, quibus ani musculus veluti
proscissus sit, non aliter quàm labra quandoque & ma-
nus ex vehementi frigore. Dici verò etiam ῥήξεις à qui-
busdam veteribus, à Plinio Fissa. Ῥαγὰς Hesychius
exponit, πῦλυξ, ἡ σταφυλὶς, ῥωγάς.

C. Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ & ἡ, Infractus, Infragilis, & idem quod su-
prà ἄῤῥηκτος. Hesych. exponit στερεὸς, ἀκαταπόνητος. Chry- C
sost. τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἀῤῥαγές. Theoph. De plant. lib. 5.
cap. 5, τὰ δὲ ἀγάλματα γλύφουσιν ἐκ τῆς κέδρου, κυπαρίττου, λω-
τοῦ, πύξου· τὰ δὲ ἐλάττω, καὶ ἐκ τῶν ἐλαΐνων ῥιζῶν. ἀῤῥαγεῖς γὰρ αὗ-
ται καὶ ὁμαλῶς πως σαρκώδεις, Fissuris carent, Integræ sunt.
Ἀῤῥαγὲς autem ὄμμα Hesych. exponit, οὐ δακρύον, Non la-
crymans: quo pacto dici etiã soleat κατέῤῥαγη μου δάκρυον.

C. Δυσραγὴς, έος, ὁ & ἡ, Difficilis ruptu: vt δυσραγέστερα σκύτη a-
pud Lucianum.

C. Πυρῤῥαγὴς, έος, ὁ & ἡ, Igni fractus. vt πυρῤῥαγῆ κεράμια a-
pud Suid. ὅσα ἐν τῷ πυρὶ ῥήγνυται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι, Lateres vel te- D
stæ quæ in igne, dũ coquũtur, rũpũtur. citat autẽ Suid.
ex Cratino hũc locũ, Ἴσως πυρῤῥαγὴς καὶ κακῶς ὠπτημένον.
Quoniã autẽ fictilia quæ ignis vi crepuerint σαθρὸν ἠχεῖ,
vt Suid. habet, & inutilia sunt, metaph. πυρῤῥαγὴς signi-
ficat σαθρὸς, ἀχρεῖος. vt apud Aristoph. in Acharn. — ψοφεῖ
λάλον τι καὶ πυρῤῥαγὲς, καὶ ἄλλως δέδοικα ἐχθρόν.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, Rimosus, Lacer. Nicand. de salamandra οὐ-
δέ τι οἱ φλὸξ Σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος, ἄκρα τε γυίων, i. (vt
schol. exponit, τὸ διεῤῥωγός. διέῤῥηκται γὰρ τὸ δέρμα τῆς σαλα-
μάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἱδρὼς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ κα- E
τασβέννυσι.

Ῥαγόω, ῶ, F. ώσω, Seco, τέμνω: Suidas & Etym. in Ῥάχος.

Ῥάγδην, aduerb. Abruptè. Plut. De def. orac. τὸ δὲ τοῖς δαίμο-
σι τούτοις, μονονουχὶ ῥάγδην λαμβάνονται ἐκ τῶν ἐπῶν τῶν Ἐμπε-
δοκλέους, ἁμαρτίας καὶ ἄτας καὶ πλάνας θεηλάτους ἐπιφέρειν, i. Ab-
ruptè ex Empedoclis versibus capientes. HINC

Ῥαγδαῖος, ου, ὁ, Impetuosus, Vi perrũpẽs. ὀξὺς, ὁρμῆς μεστὸς,
ἄθροος, σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, σκληρὸς, Hes. ταχὺς, κεκινημένος,
βίαιος, Suidas: qui dicit metaphoram esse ab imbribus.
Theophyl. epist. 24, καὶ ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε. F
Plut. περὶ ἠθικῆς ἀρετ. ῥαγδαῖον & σφοδρὸν coniungit. De
homine præcipiti & impetuoso dici apparet ex his
exemplis quæ Suidas affert. Antiphanes Ἀγροίκοις, Ῥα-
γδαῖος, ἄμαχος. Diphilus Πολυπράγμονι, Τί ποτ' ἐξαίφνης ὡς ῥα-
γδαῖος ἐξελήλυθεν. VNDE Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ, Impetuosi-
tas. pro quo in vulg. lex. perperã scriptũ est Ῥαγαδαιότης.

¶ Ῥάκος, εος, τὸ, Lacera vestis, διεῤῥωγὸς ἱμάτιον, inquit Eust.
distinguens illud à τρίβων, quem dicit esse ἱμάτιον ἀποβε-
βληκὸς τὰς κροκίδας, εἴτουν κρόκας, quod idiotæ σημονίζων vo-
cẽt. Aristoph. Ἀντὶ ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος, ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα
σχοίνων. ‖ Apud medicos autẽ Panniculũ interdũ signifi- G
cat, interdũ linteolum. Gal. ἀναλαμβανέσθω διπτύχῳ ῥάκει
τριβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς, Excipiatur succus oxalidis pan-
niculo vestis detritæ. Diosc. ῥάκος λινοῦν sæpe dixit, ἀντὶ
τοῦ ὀθονίου, vt λινῷ ῥάκει πωμάσαντες τὸ ἀγγεῖον. Bud. Comm.
ῥάκη λινᾶ apud Diosc. Ruellius vertit Lacerata linteola,
Marcell. Linteorũ lacinias, vt annotant vulg. lex. ‖ Ῥά-
κος in hoc Aristoph. loco in Ranis, Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ
γέλωτι Κἀπ' εὐτελείᾳ τόνδε Τὸν σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, quidã
(vt schol. scribit) Laruam exponunt, quidam τριβώνιον.
Apud eundẽ in Pluto vulg. lex. exponunt Cicatricem, H
seu Ruga & laciniam faciei, hoc in loco, Εἰ δ' ἐκπλυνεῖ-
ται τοῦτο τὸ ψιμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη, ἤγουν
ῥυτίδας, vt habet Bud. ‖ Transfertur etiã (vt eadẽ vulg.
lex. tradũt) in hominẽ nihili, apud Lucian. in Tim. à ve-

ste detrita reticuláq; sumpto cõuitio. Æolicè verò
Βράκος pro Ῥάκος dicitur pleonasmo literæ β, vt βράδιον,
βρόδον, βρίζα, pro ῥάδιον, ῥόδον, ῥίζα, sicut docet Eustath.

C. Ῥακόδυτος, ου, ὁ & ἡ, Pannis laceris obsitus. ῥακόδυτος στολὴ a-
pud Euripid. in Rheso. VNDE Ῥακοδυτέω, ῶ, F. ήσω,
Pannis laceris obsitus sum. Chrysost. in epist. ad Rom.
6, αὐχμῶσα, πεινῶσα, ῥακοδυτοῦσα.

C. Ῥακοφορέω, ῶ, F. ήσω, Laceram vestem gesto. VNDE
Ῥακοφορῶν, ῥάκεσιν ἐσθημένος, Pannosus, Bud.

C. Ῥακένδυτος, Lacera veste indutus. κακοείμων.

Ῥακόεις, εντος, ὁ, Pannis laceris plenus, Pannosus. citatur ex
Epigramm.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacer. ῥωγαλέος & διεῤῥωγός. vt ῥακῶδες
σῶμα in Epigr. Gal. 2 ad Glauc. συμβαίνει πολλάκις ἅπαν τὸ
περὶ τὸ κατὰ τὴν ἀπόστασιν ἀθροισθὲν πύῳ δέρμα λεπτὸν ἱκανῶς
γενέσθαι καθάπερ τι ῥάκος. ὅθεν ἡγοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ πρὸς τῶν
ἰατρῶν τεθεῖσθαι, τὸ ῥακῶδες. Vbi Linteosum reddi posse B.
in Cõm. existimat, ad hunc locum explicandũ hæc ex
Celsi lib. 2 De sudore adducens, Si minore vi opus est,
etiã solum linteũ: si maiore, extincti titiones, inuoluti-
que pãniculis & sic circũdati. ῥακώδεις κόλποι (vt habent
vulg. lex.) sinus quibus tenuis cutis & attritis vestium
fragmentis similis superiacet.

Ῥακώλιον, ῥάκος, Hesych.

Ῥακόομαι, οῦμαι, Laceror, & in modum detriti panniculi
rumpor. Plutar. in Symposio περὶ τῶν λυκοβρώτων προβά-
των loquens, τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα καὶ τοὺς ὄνυχας με-
λαίνεται, καὶ τριχοῤῥοεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται. Bud.
Comm. Apud Dioscor. lib. 5, cap. 102, οὐλὰς ἀπρεπεῖς,
ἐῤῥακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεα, Rugosas facies &
cicatricosas laceratásque vertit Ruell. Rugosos vultus
Marcell. sic etiam ῥάκος superius ex Bud. ῥυτίδα exposui.

Ῥάκωμα, ατος, τὸ, Ex attritis panniculis cõsuta vestis. Budæo
idem est quod ῥάκιον, citátque in Comm. hunc ex Ari-
stoph. Acharn. locum, Ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώμα-
τα. Plinio verò lib. 27 cap. 12, Rhacoma aliud est, vi-
delicet idem quod Rha ponticum, vt Gorræus docet.

Ῥάκωσις, εως, ἡ, Vocabulum medicum est. quid autem sit
ostendit Paulus Ægin. lib. 6 cap. 67, his verbis, χαλωμέ-
νου τοῦ κατὰ τὸν ὄσχεον δέρματος, χωρὶς τῶν ἔνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ
ῥάκωσις γίνεται: quum scroti cutis laxatur absque iis
quæ intra ipsum sunt.

Ῥακιάζω, Vestimenta desicco. ἱμάτια ξηραίνω, Hesych.

Ῥάκιον, ου, τὸ, dimin. à Ῥάκος, Vestis vilis, detrita & pertusa;
Bud. Aristoph. δός μοι ῥάκιον παλαιοῦ δράματος. Sumitur
etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in Dial. Diog.
& Poll. τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμέ-
νον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. Aristoph. Vesp. — ἡ-
μεῖς δ' ὅσα ἦν τὰ περιώρα, Ἐνεδύσαμεν ῥακίοισι, κἀπακτώσαμεν.

C. Ῥακιοσυῤῥαπτάδης ου, ὁ, τὰ ῥάκια συλλέγων. Eurip. (vt docent
vulg. lex.) ab Aristoph. sic cognominatus fuit quòd a-
liorum poetarum dictis, ceu plumis alienis, se ornauë-
rit: vel quòd ferè pannosos reges in scenã produxerit.

Ῥακίδες, Surculi, Rami. ὀρόδαμνοι, κλάδοι, Hesych.

¶ Ῥαχὴ, & in plur. ῥαχαὶ, in vite dicuntur (vt in vulg. lex.
annotatum est) flagella vel potius brachia quæ dura-
menta & duramina vocant Columella & Plinius. quæ
in nouellis vitibus putare, agriculturæ lege vetitũ est.
Sicque apud Theophr. legendum est, lib. 3, De caus. pl.
cap. 9, ἅπαν δὲ φυτὸν, ὅταν ἐκβλαστάνῃ πρότερον, ἐὰν ῥιζωθῆναι,
μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω. καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν,
ἀφιέντες τὰς ῥαχάς.

Ῥάχος, εος, τὸ, à quo ῥάχη Hesych. exponit ἀποῤῥαχίσματα &
ἀποσπάσματα. Et ῥάχος, ου, ὁ, Spinosus palus, Etymol. &
Eustath. Apud eundem Hesych. habetur ῥαχοὶ, cuius
expositiones ibi vide.

Ῥαχία, ας, ἡ, Rupes excurrens in mare, ita dicta quòd circũ
illam fluctus collidantur. Vide Etymol. & schol. Thu-
cyd. pag. 125 in hunc ipsius Thucyd. locum, καὶ ἀμυνομέ-
νοις παρ' αὐτὴν τὴν ῥαχίαν. Suidas à Thucydide ῥαχίαν ap-
pellari scribit locum cui alliduntur fluctus (dicens e-
tiam esse ἀκτὴν) Iones autem sic appellasse τὴν ἄμπωτιν
καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, id est (vt Cam. interpr.) ma-
ris gurgites & recessum. Idem meminit prouerbii, ῥα-
χίας λαλίστερος. Hesychius ait ῥαχίαν nominari πάντα πε-
τρώδη αἰγιαλόν. Vide Eustathium, item Etymologisten.

Valla apud Herodotum in Euterpe ῥηχίην vertit Vadosum æstuariū. Quidā addūt, Reciprocatione fluctuum siue aquarum æstum ita dici. ‖ At Etym. vult & terram quandā in metallis ῥαχίαν appellari: & apud Soph. ῥαχίαν de monte dici. Quinetiam locum arboribus consitum, à quibusdam ῥαχίαν fuisse nominatum.

Ῥάχις, εως, ἡ, Spina dorsi, ita dicta secundum quosdam à metaphora τῆς ῥαχίας, quæ significat rupem in mare excurrentem, vt modò dictū fuit. Alii alias huius appellationis reddunt rationes, de quibus consule Etym. Ῥάχις pro dorso folii citatur in vulg. lex. Item pro dorso terræ, citatur ex Epigr. Et pro dorso montis (vt Lucianus loquitur) apud Herodot. habemus in Melp. & in Epigr. Gall. itidē dicitur *la coste d'une mōtagne*. In iisdem lex. ῥάχις est pars læuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, apud Aristot. De anim. lib. 4. HINC Ῥαχίτης, vt ῥαχίτης μυελὸς, Spinalis medulla, Spinæ dorsi medulla. ET Ῥαχίζω, Per spinam disseco: Quidam autem generalius exponunt, Concido ingēti plaga. quod optimè respōdet nostrati verbo *eschiner*. Sophocl. Aiace, — ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. Et in alio eiusdem tragœdiæ loco, ἔσφαζε κἀρράχιζε. Vide scholiasten. A quo verbo deductum Ῥαχιστὴς significat virum perditum, & qui grauia mala perpetrat, si eidem schol. credimus (sed apud eum legitur hæc vox sine σ) Hesychio autem Ῥαχιστὴς non solùm hoc significat, sed etiam mendacem & ostentatorem.

¶ Ῥάξ, αγὸς, ἡ, Acinus. Plato 8 De leg. ἐὰν δὲ δὴ δοῦλος μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηταί του τῶν τοιούτων, κατὰ ῥᾶγα βοτρύων καὶ σῦκον συκῆς, ἰσαρίθμους πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω. id est, Iuxta acinorum in racemo numerum. Nō tantùm verò de vuæ acinis ῥὰξ dicitur, verùm etiā de aliarum plantarū acinis. nam Diosc. trago ῥᾶγας tribuit, & Theophr. (sicut & idem Dioscor.) allio: quas allii ῥᾶγας Plin. nucleos interpr. lib. 19 cap. 6. Vide & Ῥὼξ paulo pòst. ‖ Ῥᾶγες vocātur etiā (vt Ruff. Eph. testatur) τὰ ἔσωθεν ἄκρα τῶν δακτύλων: (quæ & κορυφὰς nominat) Extremitas nimirū digitorū intrò vergēs, quæ rotūdior est. vbi pulpulæ teretes digitos termināt q.d. vuas. Cam.

C. Ῥαγοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acini formam habens. Hoc nomine appellatur secunda oculi tunica, ὅτι (vt scribit Ruff. Eph.) ἔοικε ῥαγὶ τῇ ἔξωθεν λειότητι καὶ τῇ ἔσωθεν δασύτητι. Gorræus inde dictā vult, quòd vuæ folliculo à quo pedunculus auulsus est, quam simillima sit. vt enim illum, ita & hāc tunicā parte sui anteriore leuiter cōpressam esse, & in medio ad pupillā, perforatā. Hanc lib. 7 c. 7 sic describit Celsus, Huic [κερατοειδεῖ] interior adiuncta est media parte qua pupilla est, modico foramine concaua, circà tenuis, vlterioribus partibus ipsa plenior, quæ ῥαγοειδὴς à Græcis nominatur. Pollux lib. 2, hanc tunicam ῥογοειδῆ etiam vocat. sed mendosè, vt opinor.

C. Ῥαγολόγος, ου, ὁ, Acinorū collector. epithetū est echini in Epigr. vt testatur Suid. VNDE Ῥαγολογέω, ῶ, F. ήσω, Acinos lego. quo Theocr. schol. vtitur, accus. ei iungēs, vt videre potes in Ῥαγίζω paulo pòst.

C. Μικρόρραξ, αγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, Paruos acinos habēs. μικρόρραξ σταφυλὴ citat Bud. ex Plat. lib. 8 De leg.

C. Ὀμφακόρραξ, αγος, Acerbos & immaturos acinos habēs. Epigr. lib. 1, εἰς ἄμπελον, vnico ρ, Ἡ τὰς ὀμφακοραγας ἐγείνατο τὰς ἀπεπαύτους βότρυας.

Ῥαγικὸς, ἡ, ὁ, q.d. Acinalis. ῥαγικοὶ μίσχοι apud Theophr. Plāt. lib. 3, cap. vlt. Acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Acinosus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, Acinus paruus. ‖ Est etiā phalangii species (vt Aetius Tetrab. 4, Serm. 1, cap. 18 testatur) figura rotunda, colore verò nigra, acini vuæ nigræ similitudine: vnde etiam appellationem accepit. Ῥὼξ verò à Nicandro dicitur, vt inferius videbis.

Ῥαγίζω, F. ίσω, Acinos carpo. Theocr. Idyll. ε, Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι, id est, vt schol. exponit, τὰς ῥᾶγας ἀναλέγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτάς.

¶ Ῥωγὴ, ῆς, ἡ, Fissura. ῥῆξις, ἀπόρρωξ, ἀπόρρηξις, Hes.

Ῥωγαλέος, α, ὁ, Rimosus, Fractus. κατερρηγμένος, διερρωγὼς, διεσχισμένος, κατατεθρυμμένος, ῥακώδης, Hes. πολύσχιστος, Eust. Od. ν, Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῶς μεμορυγμένα καπνῷ. Item paulo pòst, πήρην Πυκνὰ ῥωγαλέην.

A Ῥωγὰς, άδος, ἡ, adiect. Lacera, Fracta, Rimosa. διερρωγυῖα, Suid. citās hoc exemplū, ἐν τῇδ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πέτρα, ἄρτων ἑώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης. Nicand. Ther. Ἠ σπέλαι' ἢ ὀλμῳ κείσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, i. (vt schol. tradit) τῇ λιθίνῃ ὀχῇ. Hesych. exponit etiā κρημνὸς διεσχισμένος: ita vt idem sit quod Rupes Latinis, aut Saxū hians. Nicander Ther. Οὐ γὰρ ὅτ' αὖ χαράδρεια λίπῃ καὶ ῥωγάδα πέτρην, i. (vt à schol. exponitur) κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. Ῥωγὰς Hes. in plurali num. significat etiam ῥαγάδας γῆς, Rimas terræ. quod Marcellum quoq; in Diosc. lib. 4 tradere annotant vulg. lex. Idem Hesych. scribit ῥωγὰς significare etiam aliis ὀρσοθύραν, aliis ὀπτμάδα, aliis θυρίδας, aliis

B κλίμακας καὶ αὐτοὺς τοὺς βαθμοὺς τῆς κλίμακος.

Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, Rima, Bud. C. citās hoc ex Aristot. exēplum, καὶ ὑπατιανὸς δὲ ἤδη δρυοκολάπτης, ἀμύγδαλον εἰς ῥωγμὴν ξύλου ἐνθεὶς, ἐν τρίτῃ πληγῇ διέκοψε. Interpretatur etiā Salebram ibidē. Ῥωγμὴ quoq; apud medicos est (vt Gorr. habet) diuisio caluariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus vt fractu os loco non moueatur. Differentia est fracturæ capitis, vt habetur apud Paulum

C lib. 6, cap. 9.

Ῥωγμὸς, ᾶ, ὁ, Rima. ῥῆξις, ὄλκος, κοῖλος τόπος, Hes. ῥῆξις γῆς, Suid.

Ῥωχμὴ, ῆς, Rima.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, Scissura, Rima. ῥῆξις, ἢ βάθος γῆς, ἢ ῥηγμὸς, Hes. ῥῆγμα γῆς, Suid. Propriè verò Scissuram in genere significare, ostendit locus ille Il. ψ, Ῥωχμὸς ἔην γαίης, & Eust. ῥῆγμα exponit. & schol. ῥῆξις, addens postea ad ampliore explicatione, τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Budæus Comm. Terræ discessionem reddit & χάσμα. Vulg. lexica Terræ labem ex Cicerone inter-

D pretantur.

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, Fissura. ῥῆγμα Eust. χάσμα, Varin. VNDE Ἀμφιρρὼξ, ῶγος, adiect. Vndiquaque ruptus, λελακισμένος. Suid. vt in Epigr. κλωβοὺς τ' ἀμφιρρῶγας, & apud Apoll. ἀμφιρρῶγας πέτρας. ET Ἄρρωξ, ῶγος, Infractus. idem quod suprà Ἄρρηκτος & Ἀρραγής.

Ῥὼξ Suidæ est etiam εἶδος πέτρας, si mendo carent eius exempl. Apud Hom. verò Odyss. χ, Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, Eust. exponit διόδους, ῥήγματα, θυρίδας: dicens quosdam in neutro etiam genere ῥᾶγας

E accepisse vt κῶας.

Ῥὼξ idem quoque significat quod Ῥὰξ paulo antè, & κόκκος vt Hesych. & Suidas habent. ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, Acinus in racemo. Esaiæ 68, ῥαγῶν μείζους θύλακοι, Acinis maiores folliculi. Eust. tamen ῥὼξ pro acino sumptum, barbarū esse scribit. Hesych. verò, in Ῥάγα, scribit, Ἴωνες ῥῶγα, Ἀττικοὶ ῥᾶγα. HINC comp. Πυκνορρὼξ, ῶγος, Densus acinis. epitēthum vitis. ET Φιλορρὼξ, ῶγος, Amans acinorum. itidem vitis epithetum in epigr. de

F Soph. ET Εὐρώγης, εος, ὁ καὶ ἡ, q.d. Bene acinatus, Acinosus. ὀμφάκια πεντάδα σταφυλῆς.

Ῥὼξ (inquit Gorr.) ὁ ῥαγοειδὴς χιτὼν. sic dicta est tunica vuea, quæ tantam habet cum vua similitudinem vt vuæ etiam nomine donata sit.

Ῥὼξ quoque dicitur phalāgium quoddā ab acini similitudine, quod ipsum & Ῥάγιον ab Aetio dictū fuisse paulo antè indicaui. (Etymologicus tamē scorpii speciem esse vult) De quo Nicander in Ther. — αἰθαλόεις ῥὼξ Κέκληται ποσὶν ἔπι ἀσύπερος ποσὶν ἑρπων. Vbi notandū est, quum animalculum id significat, ῥὼξ à fœminino

G genere in masculinum transire.

¶ Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, Littus. Eustathius idem esse dicit quod θῖν & αἰγιαλὸν, παρὰ τὸ ῥήσσονται καὶ θείνουσιν, ὁ ἐπιτύπτουσι, τὰ κύματα πλήθοντα. ideóque & ἀγχιάλους ἀκτὰς vocari. Alibi autem ῥηγμῖνα ab Hom. appellari ἐπιφάνειαν, ἤτοι τὸ ἐπιπλάζον θαλάσσης, quam & εὐρέα νῶτα θαλάσσης nominet, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κόμπαις: ἢ ἐπεὶ κύματα ῥήγνυται καὶ ἐκεῖ. Et βαθεῖαν in Od. μ addi propterea quòd ῥηγμὶν ἢ κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς sit ἀβαθὴς vel ἀγχιβαθὴς, hæc autem βαθεῖα. dicit enim Homerus Odyss. μ, Ὑμεῖς μὲν κόρσην ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε. Budæus verò scribit ῥηγμῖνα propriè esse

H τὸ ὕδωρ τῇ γῇ προσρηγνύμενον, citans hunc ex Aristotele Meteor. 2 locum, τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ. ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐκβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίνονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔκκρισιν, λεπταί εἰσι καὶ ἀθεῖαι.

Ῥηγμὸς, οῦ, ὁ, Littus. διὰ τὸ ῥήσσειν τὰ κύματα ἐκεῖ. Hesych. A

¶ Ῥήσσω, ῥῆξαι antiquis significabat etiam βάπτω, Tingo.

Ῥῆγος, εος, τὸ, Stragula tincta. Eustath. tradit ῥῆγος de quorundam sententia esse τὸ στρῶμα, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν: alibi verò dicit, ῥήγεα τὰ βαπτὰ ἱμάτια ἢ ὑφάσματα, ἢ καὶ ἄλλως τὰ περιστρώματα καὶ πάντα τὰ βαπτά. παρὰ τὸ ῥῆξαι ὅ ἐστι βάψαι, κατὰ γλῶσσαν, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Odyss. π, ς. οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλ' ἐνὶ οἴκῳ. Hes. verò exponit etiam ῥάκος, περίστρωμα, στρῶμα, περιστρωμα, προσκεφάλαια. HINC

Ῥηγεὺς, έως, ὁ, Tinctor, βαφεύς, Hes. Pro eodē apud Etym. legitur Ῥαγεὺς, & apud Hes. Ῥογεύς. Ῥεγεὺς quoq; vulg. lex. idem significat (quemadmodū ῥέγος etiā apud Hesych. exponitur βάμμα, ῥάκος & ῥάμμα, cuius exēplum Etymol. affert ex Anacr. ποιεῖ ἁλιπόρφυρον ῥέγος: & ῥέγμα ab Etymol. pro eodē ponitur, citante hunc ex Ibyco locū, Ποικίλα ῥέγματα) at apud Hesych. scribitur etiam Ῥεγιστὰ eadem signif. B

C. Ἀναρρήγνυμι, vel Ἀναρρηγνύω, Diffringo, Disrumpo Item, Disseco, Diffindo. Aristot. De mūdo, σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέρρηξαν. Sophocl. in Aiace, Τὰς δὲ πλευροκόπων δίχ' ἀνερρήγνυ.

Ἀναρρήγνυμι, Erūpere facio, Erūpo, actiuè sumptū, pro Emitto cum eruptione. Ἀναρρήγνυμι, inquit Bud. Effundo, Violenter edo, Emitto, Enitor. Gregorius εἰς Ἀθανάσιον, de Iuliano tyranno, καὶ ὃν ὤδινε πόρρωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναρρῆξαι ἀθρόως. C

Ἀναρρήγνυμαι, Diffringor, Disrumpor. Item, Dissecor. ‖ Paulo Ægin. ἀναρρηγνύμενα hulcera sunt quæ præpropere cicatrice duxerunt & postea φλεγμαίνοντα ἀναρρήγνυται, vt scribit Bud. non addens quomodo ἀναρρήγνυσθαι sit in huiusmodi locis interpretandū. Ego autē existimo posse exponi Disrumpi, vel Rūpi: vt Tibull. dixit pustulā ruptā, lib. 2, El. 3, Læderet & teneras pustula rupta manus. D

Ἀναρρήγνυμαι, Erūpo: vt ἀναρρήγνυνται πηγαὶ, Erumpūt fōtes, apud Greg. Apud eundē, ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλαις, ἢ ῥεῦμα βίᾳ κρατούμενον, εἰ καιροῦ λάβοιντο, ἀνάπτεσθαι καὶ ἀναρρήγνυσθαι φιλοῦσι. vbi ἀναρρήγνυσθαι videtur ad ῥεῦμα, sicut ἀνάπτεσθαι ad πῦρ referre. Plut. ἐθνῶν τοσούτων ἅμα ἀναρραγέντων. Idem in Cic. ἀλλ' εἰς ἅπαν ἀναρραγήσεσθαι τόλμης, in omnem erupturos audaciam. Apud eundē in Theseo, ἀνερρώγησαν κακίαι. Sic dicitur aliquando ἀνερράγη πόλεμος, Erupit bellum. E

Ἀνέρρωγα (vt ἔρρωγα à simplici ῥήγνυμαι) Disruptus sum, Apud Aristot. De anim. 2, ἀνερρωγὸς στόμα exponitur à quibusdā Os rescissum: at secundū Bud. exponendū fuerit Hiās vel patēs. est enim ἀνερρωγὸς interdū Apertus, Hians, Patens. cuius signif. exēpla citat duo ex Aristot. Est tamen ἀνερρωγὸς propriè Disruptus siue Discissus, aut Dissectus. sed quia quæ disrupta siue dissecta sunt, hiant, ideo rectè illo modo exponitur.

Ἀνάρρηξις, εως, ἡ, Disruptio, Discissio. Plut. ἐμβολαὶ νηῶν οὐκ ἦσαν, οὐδὲ ἀναρρήξεις. F

Ἀναρρῶγες, αἱ, Nomen ex præterito ἀνέρρωγα formatum, Ruptura siue Disruptura, Pars disrupta, vel Rima, seu Hiatus. Grāmatici exponētes illum locum, ἀναρρῶγας μεγάροιο, aiūt esse τὰς ἐν τῷ μεγάρῳ διόδους ἤτοι τὸ ἀνάρρηγμα τοῦ τείχου. ἢ τὰς ῥαγάδας. οἱ δὲ τὰς ἀναβάσεις. Sed melius ἀνὰ ῥῶγας, de quo in Ῥὼξ.

C. Ἀπορρήγνυμι, vel Ἀπορρηγνύω, F. ἀπορρήξω. Aor. 1 ἀπέρρηξα, à themate ἀπορρήσσω (quod etiam vsurpatur, sicut & simplex ῥήσσω) Abrumpo, Disrūpo, Frango. Vt autē dicunt Latini Abrumpere vitā, sic & Græci ἀπορρῆξαι βίον. dixit enim Euripides ἀπορρήξειν βίον. Sed & ψυχὴν ἀπορρῆξαι dicunt, id est Animā abrumpere: vt in epigrāmate, Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι. Itidem apud Suidā ita loquitur prosæ scriptor nescio quis, ἀπορρῆξαι τὴν ψυχὴν διψῶντα, μόλις καὶ νῦν ὕδατος τυχόντα. Quum autē Latini dicant Abrūpere silentium, Græci ἀπορρῆξαι φωνὴν dicunt, quod est ad verbum, Vocē abrumpere. Pisides apud Suid. οἱ λίθοι τάχα φωνὰς ἀπορρήξουσι. Latinis autē Vocem alicuius seu sermonē abrumpere est idē quod interrumpere. ‖ Aliquando ἀπορρῆξαι præter accus. habet genitiuum, & tum significat quasi abrumpēdo diuellere: vt apud Æschin. οὐ γὰρ ἔφη δεῖν ἀπορρῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. Neutra etiam signif. vsurpatur ἀπορρῆξαι à Luciano pro Erumpere. Sic & in Anthol. epigramm. ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, Quum erupisset è vinculis. Vel, Quum se proripuisset. G H

Passiua vox est Ἀπορρήγνυμαι, Abrumpor, Disrūpor, Frangor: vt ἀπορρήγνυμαι τὸν ὦμον, Frangor humerum. Xenoph. φοβούμενοι μὴ ἀπορρηγνύωνται τοὺς ὤμους. Sic poetæ Latini dicunt Fractus brachia. id est, Cui fracta sunt brachia, vel Fracta brachia habens. Aor. 2 est ἀπερράγην tanquam ab ἀπορρήσσομαι. Participium aor. 2 ἀπορραγείς. Plutarchus, ἀπορραγέντος ἀέρος ἐφάνη σῶμα φλογοειδές. id est Hiatu cæli velut per abruptionem facto. ad verbum, Abrupto cælo. Apud Thucydidem ἀπορραγὲν est auulsum, lib. 5, καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον κέρας αὐτῶν τὸ πρὸς τὴν ἠόνα, ὅπερ δὴ καὶ περιεκεχωρήκει, εὐθὺς ἀπορραγὲν ἔφυγε. id est, ἀποσπασθὲν τῆς ἄλλης τάξεως, inquit schol. Præteritū ἀπέρρηγμαι minus est vsitatū, & pro eo vsurpatur potius præteritum med. ἀπέρρωγα, de quo iamiam dicam. Secundum Poll. ἀπερρῆχθαι & ἀπεσχίσθαι dicuntur interdū ἐπὶ τοῦ στασιάζειν καὶ διχογνωμονεῖν.

Præt. medium est ἀπέρρωγα, vnde participium ἀπερρωγώς. nam vt in aoristo mutatur η in α, ita in hoc præterito medio η in ω, præter consuetudinem. ἀπέρρωγεν, inquit Suidas, non ἀπέρρηκται. Significat autem ἀπέρρωγα, Abruptus sum, vel Auulsus, cum genitiuo, præfixam habente præpositionem ἀπό. Pausanias in Atticis, ἀπερρώγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησῖδες. Aliquando sine ἀπό. vt, τῆς φίλης ἀπερρωγὼς συζυγίας apud Nazianzenum. id est ἀπεσχισμένος teste Suida. secundum quem ἀπερρωγὼς interdum est etiam κατεσχισμένος.

Ἀπορρὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, Adiectiuum, Abruptus, Præruptus. Polyb. in 5, κατὰ δὲ τὰ πλεῖστα μέρη κρημνοῖς καὶ πέτραις ἀπορρῶξιν περιεχομένη. Budæus præruptas petras interpretatur. Plut. φρούριον ἀπορρῶγι κρημνῷ περικοπτόμενον. in Alexandro, πρὸς τόπους ἀπορρῶγας ἐλαύνων. At verò ἀκταὶ ἀπορρῶγες sunt Homero αἱ διερρωγυῖαι, si Eustathio credimus, ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν. Locus Homeri est hic Odyss. ν, — δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. Est autem διερρωγυῖαι ad verbum Interruptæ. ex quo intelligitur Dehiscentes. Idem Eustathius alibi ἀπορρῶγας πέτρας esse vult τὰς ἀλλήλων ἀπερρηγμένας, id est quæ sint aliæ ab aliis abruptæ & auulsæ. ‖ Substantiuum etiam est ἀπορρὼξ aliquando pro Fragmentum auulsum, vel Pars auulsa. ἀπόρρηγμα, inquit Hesychius. A scholiaste Nicādri exponitur simpliciter μερὶς (id est pars seu portio) in hoc loco Theriacωn, — ἔνθεν ἀπορρῶγα δραχμαίην μίσγοιτο ποτῷ ἐνὶ κιρράδος οἴνης. Sed exponitur præterea ἀπόρροια, item ἀπόσταγμα ab Hesychio. quam significationem non dubium est quin ei dare voluerit in his duobus Homeri locis, qui sequuntur. Prior est Odyss. ι, Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ: posterior habetur eiusdem Odysseæ libro proximè sequēte, videlicet libro κ, Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. Eustathius quoque ἀπόρροιαν exponit in priore loco, In altero autem ad eam explicationem lectores remittit. At certum est vt vno in loco accipitur, ita esse in altero accipiendum. Est autem ἀπόρροια ad verbum Emanatio. Ab Hesychio exponitur etiā ἀπόσταγμα, quod est stillamentum seu distillamentum, si verbum verbo reddatur. quæ interpretatio videtur præsertim loco priori esse accommodata. In hoc autem Arati loco, — οἵη ποταμοῖο ἀπορρώξ, scholiastes afferens illum priorem Homeri locum, νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ, exponit τὸ ἀπόρροια καὶ ἀπόσπασμα. tanquam videlicet etiam pro significatione ἀπορροίας eandem habeat deriuationem. Ac certè Eustathius quoque vult hoc nomen in significatione ἀπορροίας esse deriuatum, non minus quàm quum est adiectiuum, vt quum dicunt ἀπορρῶγα πέτραν vel κρημνόν. Videtur autem posse ἀπόρρηγμα seu ἀπόσπασμα etiam de fluuio dici, sicut ei tribuuntur brachia: vt sit ἀπορρὼξ tanquam brachium ab eo auulsum. Sed quum in priore illo Homeri loco non agatur de flumine, ei quoque vix conuenire possit.

C. ΔΙΑρρήγνυμι, vel Διαρρηγνύω, Diffringo, Dirumpo, Perrumpo. Et Διαρρήγνυμαι, Diffringor, &c. Item Dehisco, vt interpr. Plin. apud Aristot. Interdū διαρρήγνυσθαι est Rūpi, crepare. Xen. Pæd. 8, ὅτι ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν.

διαρραγῆεν γὰρ αὖ. Sic Lucian. De hist. scrib. ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ τειχίου, ἐς τ' αὖ διαρραγῇ ἐσθίων. Et vt inuidia rumpi dicitur Latinè, & Gall. quoque *Creuer d'enuie*, sic & διαρρήγνυσθαι ὑπὸ τοῦ φθόνου dici solet. Luc. in Timone, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Dicitur & διαρρήγνυσθαι sine adiectione: vt apud Demosth. Pro corona, κἂν διαρραγῶσί τινες τούτων. Bud. vult διαρρήγνυμι itidem dici pro Rumpo, id est Stomachum moueo, Disrumpo, Dolore & indignatione impleo: sed exemplum non affert. At Latini verbi Rumpor metaphoricè positi exempla vide apud eum, pag. 784.

Διαρρήσσω, Idē. vt διαρρήσσων τὰ δεσμά, Euang. Luc. c. 8.

Διερρηχώς, Qui dirupit. Præt. med. διέρρωγα, Diruptus sum. vnde partic. διερρωγώς, Diruptus. Et τὸ διερρωγὸς ῥάψαι, Chrysost. Suere quod diruptum est. ἱμάτια διερρωγότα, vestes scissæ, lib. 1 Reg. cap. 4. Et διερρωγότα χείλη, apud Diosc. lib. 1, exponitur Fissa labia, Rimosa labia.

Διαρρήκτης, ου, ὁ, Insidiator, ἐπίβουλος, Hesych. si mendo carent exemplaria.

Διαρρώξ, Abruptus. vt διαρρὼξ κυμάτων ἁρμὸς, in vulg. lex. citatur ex Euripide pro Compages fluctibus abrupta, id est anfractus. Sed hæc mihi suspecta sunt.

C. Ἐκρήγνυμι, vel Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. Apud Sophoclem ἐκρήξει neutraliter positum, Erūpet, in Aiace, ἐκρήξει μάχη. Itidem verò ex Aristot. Meteorol. 2. p. 192 Bud. affert ἐκρῆξαι pro Erumpere. Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Gal. ad Glauc. 1, κινησαμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δίς, εὐθὺς ἐκρήγνυται [τὸ αἷμα], Erūpit, Profluit: vt antea dixerat ῥέειν de eadem re loquens. Sed ἐκρήγνυσθαι maiorem quandā vehemētiam habet. Et apud Aristot. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλυκταιναί, itidē pro Erumpūt. Apud Herodot. ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν pro Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. pag. 783. Ibidem, ὅτε ἐκραγείς ex Aristot. pro Coortus. Idē Bud. in lex. ἐξερράγη ὁ πόλεμος affert ex Themistio pro Bellū exarsit, vel excitatum fuit, in Exploratore, καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξερράγη Ἀχαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς.

Ἔκρηγμα, ατος, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum vt Gal. apud Hipp. ἔκρηγμα exponit ἀπόσχισμα ῥάκους. Est etiam Abruptus locus, Salebra. Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. ex Theophr. Suidas autem dicit ἐκρήγματα esse τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα.

Ἔκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. In vulg. lex. Effractura, ex Paulo iurisc. Item, Vociferatio: sed sine autore. Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνήν, & interdum ῥῆξαι quoque sine adiectione (si vel ipsi Hes. credendū est) pro Vociferari.

Ἐκραγὴ Suidæ idē quod ἔκρηξις. nā hoc per illud explicat.

C. ΚΑΤΑρρήγνυμι, vel Καταρρηγνύω, Confringo, Diffringo, Dirumpo, Discindo. Et Καταρρήγνυμαι, Confringor, &c. vt ἐσθὴς καταρρήγνυται Luciano, Vestis dirumpitur. Sed actiua etiam voce καταρρηγνύμεναι τοὺς πέπλους dixit Xen. Pæd. 3. ‖ Καταρρήγνυμι, Cum impetu decidere facio, Deiicio. Gal. ἡ δὲ γαστὴρ αὐτῶν κατέρρηξε χολώδη, Venter deiecit biliosa. Bud. Apud Plut. in Fabio, κατέρρηξεν εἰς χαράκα τοὺς πολεμίους, Cōpulit, Fecit vt se proriperent, vel vt ruerent. Et Καταρρήγνυμαι, Ruo, Decido, Delabor. Bud. ex Strab. εἰς κρημνὸν καθ' ὃν καταρρήγνυται τὸ ὕδωρ. In vulg. lex. καταρρήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν exponitur Ad terrā discissum labi. Item, ἀνέμος κατερρήγνυτο, ex Plut. in Fab. exponitur Vetus cū fragore incidebat. Et ex Aristoph. κατερράγη πόλεμος pro Erupit bellum. A Budæo p. 784, κατερρωγὼς exponitur etiā Abruptus, Salebrosus, ex Aristot. ET Καταρρήσσω, idem. καταρρήσσει κοιλίαν, ex Dioscor. citatur pro Turbat ventrem. Exponitur etiā Cōstrepo, Insono, ex Hesychio.

C. 2. Περικαταρρήγνυμι itidē pro Diffringo, Lacero, in vulgatis lex. Et Περικαταρρήγνυμαι ex Xenoph. Pæd.

C. ΠΑΡΑρρήγνυμι, vel Παραρρηγνύω, Disrumpo, Diffringo, in vulg. lex. Παραρραγείς, Disruptus. Et παρερρωγὼς, idē.

C. ΠΕΡΙρρήγνυμι, vel Περιρρηγνύω, Circūfringo. ‖ Περιρρῆξαι, Circunfundere flumē & circundare. Isocr. in Busiri de, τὸν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέρρηξε. Et περιρρήγνυται ὁ ποταμός, exponitur, Fluuius diuortia facit, Fluuius diffusus circumiectos rigat cāpos, ex Curtio. Et περιρρωγῆναι ex Aristot. De anim. lib. 8 pro Circumruptum esse.

A C. ΠΡΟΣρήγνυμι, vel Προσρηγνύω, Allido. Et Προσρήγνυμαι, Allidor, Illidor, Offenso. Basil. Athanasio, ἀλλήλοις συρρήγνυνται. Bud. p. 784. Exponitur προσρήγνυμαι & his verbis, προσκαταρράσσομαι, προσκόπτω, προσκρούω.

C. ΣΥΡρήγνυμι, vel Συρρηγνύω, Confringo. ‖ Item, Cōmitto, Irrito: vt πόλεμον συρρηγνύσιν, Plut. ex Chrys. apud Bud. 784. Et Συρρήγνυται πόλεμος, Committitur bellū. Thuc. οὐ μέντοι ὁ πόλεμός πω ξυνερρώγει, Haud dū tamē cōmissum erat bellū. Συρρήγνυσθαι dicuntur & qui inter se cōfligunt & pugnant. Bud. ex Chrysost. Comm. p. 784. Idem in lex. ex Plut. in Alex. πίνου δὲ νεανικοῦ συρραγέντος, pro, Feruente iam conuiuio.

B Σύρρηξις νεφῶν, Conflictus nubium, σύρραξις: ab aliis autem exponitur, Nubium fragor, ex Greg. Naz.

ΑΡΑΙΟΣ, ά, όν, Rarus, Tenuis, Spongiosus, cōtrariū ei quod dēsum est. Il. π, Λύκων ... ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. at Eust. στερεαῖς. Diosc. lib. 5. c. 101, ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιόν. Aristot. De mūdo, ἔστι δὲ ὁμίχλη μὲν, ἀτμώδης ἀναθυμίασις ... ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, Nube rarior. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud medicos, Puls' rar': & ἀραιὸν πνεῦμα, Spirit' qui lōgo tēpore trahitur, apud Hipp. lib. 1 τῶν ἐπιδημ. Gorr. Hes. in Erg. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς, Leues, Agiles. κούφας, ἐλαφράς. ἀπὸ ξύλων ἀνίκμων δηλονότι καὶ οὐ πυκνῶν ἀπὸ φύσεως, ait schol. Significat etiā Tenuis & angustus apud Hes. in hoc hemistichio, — ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. Cōtrà in vulg. lex. ἀραιὸς πόρος, Amplū foramen exponitur. ‖ Est etiā Imbecillis, ἀσθενής, Hesych. Il. σ, de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Ἀραιότερος quoque Hesychio βραδύτερος significat.

D Ἀραιά, ᾶς, ἡ, significauit apud veteres, vt scribit Ruff. ventrē & vniuersa intestina, quanquā Hes. tenuia tantùm interpretatus sit. Pro intestinis vsurpasse videtur Nic. in Ther. loquēs de viperæ fœtibus, — διὰ μητέρος ἀραιὴν γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. VNDE etiā μεσαραιὸν appellatur quod idē est atq; μεσεντέριον. Gorr.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, Raritas, Laxitas spōgiosa: cui opponitur πυκνότης, Densitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, Linguæ fungositas, Bud. De placit. phil. lib. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, Raritudo terræ, secundum Columellam.

E Ἀραιῶς, aduerb. Rarè, Raris interuallis. Leuiter. Item μηνὶ ... apud Suid. qui hoc citat exemplum, εὗρον δὲ τὴν θύραν τοῦ μνήματος ἀραιῶς ἐπικειμένην.

Ἀραιόω, ῶ, F. ώσω, Rarefacio, Relaxo. Gal. τὰ μὲν πυκνῶσαι ... τοῖς ἀραιοῦσι, τὰ δὲ πλεῖστον τοῖς ψύχουσι, id est Rarefaciētibus. Aphrodis. lib. 1, Probl. πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, Ad finē prandii relaxamur. Sic ἀραιουμένων τόπων. Huic opponitur στεγνοῦσθαι & θλίβεσθαι καὶ στενοχωρεῖσθαι.

Ἀραίωμα, ατος, τὸ, Interstitiū, Rima, Hiatus, Raritas. Bud. ex Luciano.

F Ἀραίωσις, εως, ἡ, Rarefactio, Attenuatio. Aristot. De mūdo, γίνεται δὲ ἡ ὁμίχλη ἤτοι ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, ἢ ἐξ ὑπολείμματος, id est, vt Bud. interpr. Gignitur vel ex nubis primordiis rarescentibus, vel ex reliquiis nubis.

Ἀραιωτικός, ή, όν, Rarefaciendi vim habens. Ἀραιωτικὰ φάρμακα (inquit Gorr.) relaxantia medicamenta. sic dicuntur quæ meatus cutis aperiunt. quibus contraria sunt τὰ πυκνωτικά, hoc est condensantia.

ΑΡΑΧΝΗΣ, ου, ὁ, Araneus vel Aranea. Hesiodus in Ergois — νήματ' ἀεσιπότητος ἀράχνης. Suidas distinguit inter Ἀράχνης & Ἀράχνη, ita vt ἀράχνης sit animalculum ipsum, ἀράχνη autem tela. quæ tamen differentia non semper obseruatur, sicut videre est apud Plu-

G tarchum in lib. Vtra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θήραις σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον. Dictam autē volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

Ἀράχνη, ης, ἡ, Araneæ tela propriè, vt volūt gramm. itē Aranea. sicut ex præcedēt. patet, & ex Diosc. lib. 2, c. 68. vbi & ὄλκον & λύκειον ab aliquibus eā vocari scribit. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τάχ' ἂν ἐρροίζητο δι' αἰθέρος, εἰ μὴ ἀράχνη Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς ὕπτιος ἐκρέματο. Ἀραχνία pro Ἀράχνη Atticum esse Hesych. autor est: Ἀραχνίας autem exponit ἀράχνας.

H C. Ἀραχνοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aranei formā habēs, vel Telæ araneæ formā habēs. vnde ἀραχνοειδὴς χιτών, oculi tunica

à medicis propter tenuitatem dicta, quæ & ὑαλοειδὴς & ἀμφιβληστροειδὴς vocatur, vt scribit Ruff. Eph. A

C. Ἀραχνοϋφὴς, έος, ὁ & ἡ, Ab aranea contextus.

Ἀραχναῖος, α, ὁ, Ad araneā pertinens, aut Ab aranea factus. vt ἀραχναῖος μίτος in Epigr. & ἀραχναῖα νήματα. ET Ἀράχνειος pro eodē: vt testatur Suid. Ἀραχνικὸς quoq; idem Suidas ex Callia citat: quod quidē non exponit, eandē tamen cū præcedētibus signif. habere videtur.

Ἀραχνώδης, εος, ὁ & ἡ, Araneosus. Citatur in vulg. lex. ex Aristot. lib. 5 Animal. cap. 23, exponitúrque Araneæ speciem imitans. B

Ἀράχνιον, ου, τὸ, Araneæ tela. Od. π, — Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. ‖ Ἀράχνιον, Araneus & Aranea. Arist. τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων, ἀράχνιον πυκνὸν, δύο δεῖ γένη. Bud. vt Ἀράχνιον, sicut & Ἀράχνη, sit non solùm tela sed & animal. Ἀράχνιον etiam (vt apud Latinos Araneū) vitium est oliuis & vitibus peculiare. Theophr. Hist. pl. lib. 4 cap. 17, statim ab initio, γίνεται δὲ καὶ ἄλλο νόσημα περὶ τὰς ἐλαίας, ἀράχνιον καλούμενον. φύεται γὰρ τοῦτο & διαφθείρει τὸν καρπόν. Plinius lib. 17, cap. 24 araneam vocat, quum veluti telæ inuoluunt fructum & absumunt. C

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ & ἡ, Araneosus.

Ἀραχνιόω, ῶ, F. ώσω, Et pass. Ἀραχνιοῦμαι, quod Araneis squalere, Araneis vitiari significat, vt annotat Bud. citās hoc ex Aristot. exēplum, de apibus, ὅταν γὰρ μὴ ἔχωσιν ὅθεν ἢ προσπορεύωνται, οὐ προσκαθίζουσιν. εἶτ' ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία. Araneari Gaza interpretatus est. Ἀραχνιόω vulg. lex. est etiam Aranei speciem refero.

ἈΡΓΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Albus, vt Il. α, initio, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς, i. λευκούς, & alio nomine hinc deriuato ἀργίνοις. vt & gymnasiū quoddam Atheniensium dictum Κυνόσαργες à cane albo, inquit Eustath. qui tamen & alias duas expos. affert: videlicet per antiphrasin τοὺς ταχεῖς θεῖν, vel reuera ἀργούς, i. pigros seu desides, vt qui βατιζῆες dicūtur. Sic & equus πόδαργος ab Hom. appellatus, vel quasi Pedes habens albos, vel quasi Pedes habens celeres. Sed & χῆνα ἀργὴν apud eundem poetam, alii album ānserē interpretantur, alii pigrum seu desidem. quam posteriorem interpret. sequitur Eustath. nullam alterius mentionem faciens. Denique in aliis etiam plerisque locis vtroque modo hæc vox exponitur: quum tamen multa ab ea deriuata sine controuersia albedinis signif. habeant. D E

C. Ἀργυφος, ου, ὁ & ἡ, Albus. Il. ω, Ἢ, καὶ αἰαίξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς σφάξ'. Vbi Eustath. notadū esse scribit, ὑφὴν non solùm de vestibus, sed etiam de animalibus dici. Od. κ, Τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἀργυφα μῆλα νομεύων. HINC Ἀργύφεος, ου, ὁ, idem significans. Od. ε, Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη, id est λευκοϋφές, inquit Eustath. Suidas etiam μέλας exponit, respiciens forsan ad ἀργύφεον σπέος, Il. σ. Ἀργυφὴς, ὑος, vulg. lex. pro eodem ponunt, nullo tamen addito exemplo. F

C. Λέπαργος, ου, ὁ & ἡ, Albus. λέπαργος βοῦς (inquit Eust.) ὁ λαπάρας ἔχων λευκάς. ἀλλὰ καὶ λέπαργος, φασὶν, ἡ χιὼν, παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπας.

C. Πόδαργος, ου, ὁ & ἡ, Albos vel celeres pedes habens; quēadmodum Eust. accipi quoq; posse tradit. Est verò etiā nomen proprium equi, vt Podarge nomen harpyæ.

C. Πύγαργος, ου, ὁ & ἡ, Nates albas habēs. vnde & pro effœminato accipi queat. Substantiuè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quam apud Aristot. Theod. ait Albicillam Latin. dici posse. quæ & νεβροφόνος dicitur, & à Theodoro Hinnularia vertitur. Apud Eustathium est vna ex tribus ἐρωδιοῦ speciebus. G

Ἀργαῦντες ταῦροι, Albicantes tauri, apud Pindarum, vt refert Eustath. οἱ διὰ λίπος ἢ τριχῶν λευκοί.

Ἀργεννὸς, οῦ, ὁ, Albus, Candidus. Il. γ, — ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Oppian. lib. 3, Ἀργεννῶν ἐρίφων τε πολύπλοκον ἁρπακτῆρα, candidorum hœdorum. Sic lilia ἀργεννὰ dicuntur in Epigramm. Ἀργεινὸς etiam reperitur in eadem significatione: sicut κελαδεινὸς dicitur, & apud Pindarū κελαδεννός. H

Ἀργέστης, οῦ, ὁ, Albus. Noti epitheton, quem Eustathius λευκόνοτον quoque à sophis vocari tradit.

Ἀργέστης, οῦ, ὁ, Velox. Quidam vt tradit Eust. volunt epithetum noti esse, nō autem ventū aliquem specialē; quum quatuor tantùm ventorū mētio fiat apud Hom. noti, euri, boreæ, zephyri. dicit enim Hom. Il. λ, — ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Aristoteles tamen & Strabo ac cæteri scriptores hunc etiam ventū agnoscunt. Sed notandum est tunc accentum in penultimam retrahi, qui in vltimā reiicitur quum epitheton est, non autē propriū: vt Eustath. annotat. Gellius lib. 2, cap. 22 Caurum Latinè vocat, dicitque ab occidēte aduersus aquilonē flare. Aristot. De mūdo, καὶ τῶν ζεφύρων ἀργέστης μὲν ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέων, ὅν τινες καλοῦσιν ὀλυμπίαν, οἱ δὲ ἰάπυγα. Hesych. exponit ἀργέσται, οἱ ἐτήσιοι.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Albus, Candidus. Il. γ, — κατανομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Sic ἀργῆτα κεραυνὸν Hesych. exponit λευκὸν ἢ ταχύν. Tradunt vulg. lex. declinari & ἀργὴς ἀργέτος. vnde illud apud Homerum sit, ἀργέτι δημῷ. Etymol. verò cum Eustath. συστολὴν esse tradit.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, Velox etiam significare colligi queat ex hoc loco Aristot. De mūdo, τῶν δὲ κεραυνῶν (inquit) οἱ μὲν ταχέως διᾴττοντες, ἀργῆτες λέγονται, i. Ex fulminibus quæ raptim emicant, ἀργῆτες vocatur. Quo sensu apud Hom. ἀργῆτι κεραυνῷ dictum videri possit.

Ἀργέτος quoque in vulg. lex. pro Albus ponitur, sed sine exemplo. forsan pro genitiuo ἀργέτος: quem per συστολὴν ab ἀργὴς fieri Eustath. tradit. vt modò dixi.

Ἀργηστὴρ, ῆρος, ὁ, Albus, Splendidus, & idem quod ἀργὴς, vt Hesiodus annotat.

Ἀργήεις, εντος, ὁ, Alb⁹. Luc. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός. Ἀργείης quoq; Suid. exponit λευκός.

Ἀργινόεις, εντος, ὁ, Albus, Splendidus. Il. β, καὶ ἀργινόεντα λύκαστον, i. λευκόγεον. Apoll. Argon. 2, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην. Hesychio est etiam αἰγιαλώδης.

Ἄργιος, ου, ὁ, Albus, Celer. Hesych.

Ἀργαίνω, F. ανῶ, Albico, λευκαίνω, Eustath. ex Euripidis Alcmæone. & Opp. De ven. lib. 3, Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει & πολιῇ ῥαθάμιγγι.

¶ Ἄργεμον, ου, τὸ, seu Ἄργεμος, secundum Poll. ου, ὁ, seu Ἄργεμας, ατος, τὸ, est oculi hulcusculum quod in iridis circulo nascitur, partem quidē aliquam candidi, partem verò etiam nigri cōprehendens. Id extra quidem iridem rubicundū, intra verò candidum apparet. Gorr. Eos autem qui illo vitio laborant Ἐπαργέμους vocat Pollux lib. 2. Aristot. lib. 9 De anim. ἐπάργεμός δεῖ καὶ πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπάργεμα ὄμματα (inquit Hesych.) Oculi qui à leucomatis prorsus excæcati sunt, addens, καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται. ET Ἀργεμώνη herba, quòd argema & nubeculos sanare à Dioscoride dicitur, Gorræo hinc vocata videtur: quàm inguinariā à quibusdam appellatā esse scribit Plinius, Marcellus autē empiricus à Græcis sarcocollā nominari tradit. cuius descriptionem vide apud Dioscor. lib. 2 cap. 208. Plin. lib. 25 c. 9.

Ἄργεμοι, οἱ, quid sit tradit Poll. lib. 2 his verbis, μετ' αὐτὰς [φάλαγγας] ὄνυχες, ὑφ' οἷς τὰ νεῦρα παύεσθαι λέγουσιν. ὧν τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ὀνύχων, κρυπτὰ· τὰ δὲ ἄνωθεν, ἄργεμοι, Album illud quod supra vnguem est.

C. Διάργεμος, ου, ὁ & ἡ, Aliqua ex parte albus, & aliqua ex parte niger. Ita Suid. citans hoc exemplū, Ἀλλ' οἱ μὲν ὑμῶν, μέλανες· οἱ δὲ, τεφρώδεις ἕτεροι, ξανθοὶ καὶ διάργεμοι σῆθη.

¶ Ἄργιλος (seu Ἄργιλλος, vt apud Hesych. scribitur) ου, ἡ, Terra alba & pura. Ita Suid. qui hoc epigrāma citat, Ἀκρίδα Δημοκρίτου μελεσίφθερον ἅδε θανοῦσαν Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει. Plin. lib. 17, cap. 7, Λευκάργιλλον vocat [Græci] candidam argillam, qua in Megarico agro vtuntur, sed tantùm in humida frigidáque terra.

C. Ὑπάργιλος, ου, ὁ & ἡ, Subargilus, vt Gaza vertit. Malim dicere Subargillaceus. Theophr. lib. 9, cap. 4, γῆν ὑπάργιλον καὶ πλακώδη dicit.

Ἀργιλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Argillosus, Argillaceus. Suidas exponit etiam ῥυπαρός. Item Ἀργιλλώδης γῆ, λευκή, & καθαρά.

C. ἘΝΑΡΓΗ΄Σ, έος, Clarus, Euidens. De persona aut re quæ oculis cernitur. Od. π, — χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. De cal. κυνηγετοῦντί οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι. Polyb. ποτὲ μὲν ἴσως ἐναργὴς, ποτὲ δὲ κεκλιμένος, id est (Turnebo interprete) Interdum stans ante

omnium oculos, raro recubans. De re item dicitur aut verbo. Demosth. contra Mid. τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, id est (vt Budæus interpretatur) Est iniuria reipsa conspicua omnibus numeris euidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις apud Hermogenem, αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesychio est quoque βέβαιος, ἀσφαλής.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, Euidentia, Illustratio, vt Cicero & Quintilianus interpretantur. Demetr. γίνεται δ' ἐνάργεια, πρῶτον μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδ' ἐκτέμνειν.

Ἐναργέως, ET Ἐναργῶς, Euidenter, Perspicue. Plut. καὶ τὴν σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι, Luculenter.

ἌΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, Argentum. Od. ζ & ψ, Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις. Et Od. δ, Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Hoc commation alicuius poetæ a Timotheo cãtatum refert Plutarch. in Apophth. Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. Xen. Pæd. 8, τὸ δ' ἐμὸν σῶμα ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6, ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. Et ἀργύρου πεποιημένα ἀγάλματα (cum genit. sine præposit. ad declarandam materiam) apud Pausaniam in Atticis Ex argento facta. At quum argenteum nummum significare volunt, seu pecuniam, ἀργύριον dicunt.

C. Ἀργυρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Neruum arcus habens argenteum. ἀργυρότοξος. factum vocabulum ex illo Homeri, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

C. Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, Argenti spectator (vt Bud. in ann. pr. in Pand. interpretatur) Qui argentum ad Lydium lapidem probat. τραπεζίτης, δοκιμαστής, Hes. Lucian. in Hermot. καὶ ὑπάρχειν σοὶ καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας, διαγινώσκειν ἅτε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα. Hos & κολλυβιστὰς & ἀργυραμοιβοὺς, inter minutulos nummularios (id est capsores vulgo dictos) ponit Budæus, publicámque causam non habere dicit.

C. Ἀργυροδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, Argenteos vortices habens. ἀργυρέαις δίναις, ὅ ἐστι ῥεύμασι, διοικούμενος, Eust. Il. β, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. id est, λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχοντι. δῖναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

C. Ἀργυροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argenti formam habens. Argenteus, Camer.

C. Ἀργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteos clauos habens, Hesych. Il. β, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, id est (vt schol. exponit) ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον. Eustath. ἀργυρόηλον dictum esse tradit διὰ τὴν ἀργυρέην κώπην, cuius meminit Homerus Il. α.

C. Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, Argento reponendo destinatus locus, Loculus in quo seruatur pecunia. Pollux ἀργυροθήκην ab Atticis γραμματεῖον quoque vocatã fuisse, & γραμματεῖον Βοιωτικὸν, tradit lib. 4, cap. 2.

C. Ἀργυροκόπος, ου, ὁ, Qui argentum seu argẽteos nummos cudit, Qui pecuniam signat. Vulg. lex. exponunt, Argentarius, Mensarius, Opifex & faber argentarius. Plutarchus De non fœner. χρυσοχόοις καὶ ἀργυροκόποις.

HINC Ἀργυροκοπέω, ῶ, Argenteos nummos cudo, vel (vt Cicero loquitur) Argentum signo. Chrysost. τοῦτο θρήνων ἄξιον ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόπος ἀργυροκοπεῖ. hoc est, concionator concionatur. ad Thessal. 42. Bud. ET Ἀργυροκοπεῖον, Locus cudendo argento destinatus, Officina argentaria, Signandæ pecuniæ officina, Vbi moneta percutitur. Athen. lib. 5, μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοείοις, εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Bud. ἐν ᾧ κόπτεται τὸ νόμισμα, ὃ νῦν τινες σημαντήριον καλοῦσι. Suidas ex Harpocr. apud quem scribe Ἀργυροκοπεῖον. ET Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, quod Pollux ex Cratini Trophonio affert, per iocũ & metaphoram dictum. non enim verba aut orationem cudere propriè dicere possis. Propriè verò nihil aliud significabit quàm Ἀργυροκόποι. Varinus exponit τραπεζῖται καὶ οἱ τὰ ἀργύρεια ἐργαζόμενοι.

C. Ἀργυρολόγος, ου, Qui argentum, i. pecuniã, colligit. Coactor, vt Bud. interpr qui Susceptores, ἀποδέκτας & ἀποδεκτῆρας & ταμίας dictos fuisse tradit. Thuc. καὶ ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους ἀργυρολόγους ναῦς δώδεκα, Coactrices, Exactrices pecuniæ. Hesych. τελώνης exponit.

Ἀργυρολογία, ας, ἡ, Argenti (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen. ἐντεῦθεν πλὴν τετταράκοντα νεῶν ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν.

Ἀργυρολογέω, ῶ, F. ήσω, Pecunias posco & exigo, εἰσπράττω. Bud. Cõstruitur cum accus. Polyb. de Lacedæm. ὅτ' ἠναγκάσθησαν φόρους μὲν τοῖς νησιώταις ἐπιτάττειν, ἀργυρολογεῖν δὲ πάντας τοὺς Ἕλληνας. Synes. Simplicio, ἐπεὶ τοὺς ξένους οὐκ ἦν ἀργυρολογεῖν, ἠργυρολόγησε δι' αὐτῶν τὰς πόλεις. HINC Ἀργυρολόγητος, Ad pecuniam colligẽdam institutus. 2. Maccab. 11, ἀργυρολόγητον ἱερὸν ποιήσειν, Templum in pecuniæ quæstum habiturum esse.

C. Ἀργυρομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argento mixtus.

B C. Ἀργυρόπεζα, ἡ, Argenteos pedes habens. Il. α, Ἀργυρόπεζα Θέτις, i. λαμπρόπους. ἀπὸ μέρους ὅλη καλή. πέζα γὰρ ὁ πούς. vt habet schol. Eust. allegoricè dictã ait, quoniã αἱ πέζαι maris, i. extremitates propè littus, ἀργύρεαι sint ὡς διάλευκοι: interiora verò nigriora. vel καλλίσφυρος, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. vel κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα.

C. Ἀργυρόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Argentipes) Argẽteos pedes habẽs. Ath. lib. 5, ταύταις δ' ἑξῆς ἐπόμπευον ἐν χρυσόποσι μὲν φορείοις ὀγδοήκοντα γυναῖκες, ἀργυρόποσι δὲ πεντήκοντα, Lecticis cũ pedibus argenteis. Cam.

C Sic & κλίναι ἀργυρόποδες. Ἀργυρόπους δίφρος (inquit Harpocr.) ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο. ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν· ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

C. Ἀργυροπρᾶται in Pand. Græcis, vel Ἀργυροπράκται fortasse, ab exigendis venditarũ rerũ pretiis, dicti nũmularii, vt Bud. in Ann. in Pand. tradit, dicẽs eos non tã pecuniarum permutationẽ quàm maiorẽ negotiationẽ exercuisse: pecunias etiã eis custodiẽdas dari solitas, fœneratò interdũ, interdũ gratuitò: Romæ autẽ etiã auctio-

D nibus interuenisse, & pecunias ibi à licitãtibus stipulãtes, auctionantibus repræsentasse: & huiuscemodi argẽtarios publicã causam habuisse. Horum instar nunc ferè esse apud nos qui vinarii venditores pecuariiq; dicũtur, & cetarii piscariique, operã negotiãtibus præbentes identidẽ cõmeantibus, ne in foro diu sedere cogantur & à singulis emptoribus pretia expectare.

Ἀργυροπρακτικὸς, ου, ὁ, Ad argentũ elaborandũ faciẽs. Hinc Ἀργυροπρακτικὴ, videlicet τέχνη, Argẽtaria. ἀργυροπρακτικὴν ἐργάζεσθαι, Argentariam facere, vt ex Cic. interpreta-

E tur Bud. in Comm. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, Argentariæ officinæ. Argentarias absolutè vocat Plautus.

C. Ἀργυροπωλέω, ῶ, F. ήσω, Pecunia numerata vendo. Bud. ex Polybio, lib. 3, ἀργυροπωλήσας δὲ τὰς πόλεις, καὶ κυριεύσας πολλῶν χρημάτων.

C. Ἀργυρότοξος, ου, ὁ, Argenteũ arcũ habẽs. καλλίτοξος. Hes. λαμπρότοξος, Eust. Il. φ, Ὢ πόποι, ἀργυρότοξε Διὸς τέκος.

C. Ἀργυροφάλαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argẽteis phaleris ornatus. Athen. lib. 5, in Antiochi põpa, ὧν [ἱππέων] οἱ μὲν πλείους ἦσαν χρυσοφάλαροι καὶ χρυσοστέφανοι, οἱ δ' ἄλλοι ἀργυροφάλαροι.

F C. Ἀργυροφεγγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Argẽto splendẽs. Epigr. lib. 2, — ἐν ἀργυροφεγγέϊ λιμῷ, Fame quam afferebant lances argento splendentes (i. argentea) vtpote cibo vacuæ.

C. Ἀργυροχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argenteis frenis ornatus.

C. Ἀργυροχόος, ου, ὁ, Argenti fusor, Faber argentarius.

C. Ἀργυρουκόπις, ἀργυρολόγος, ἐκ τοῦ παρεπομένου. Hesych.

C. Ἀργυράγχη, ης, ἡ, Argentangina. Argentaria angina. Bud. Ea Demosthenẽ, quum pecuniis corruptus in cõcione synanchen excusasset, laborare quidã dixerunt. Vide Gell. lib. 11 cap. 9, & Bud. in Pand. & Eras. in Chiliad.

G C. Ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, Nũmularius, Argẽtarius. ὁ κέρμα ἀντὶ ἀργυρείου ἀλλασσόμενος, ὁ τραπεζίτης, ὁ ἀργυροπράτης, κολλεκτάριος, Suid. HINC Ἀργυραμοιβικῶς, adu. Nũmulariorũ more.

C. Ἀργυράσπιδες, οἱ, Argenteis parmis insignes. Bud. τάγμα τι στρατιωτικὸν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, Hesych. Horũ mẽtionem facit Athenæus lib. 12, in nuptiis Alexandri magni.

C. Ἀργυρηλάτης, ου, ὁ, Argenti cusor. ἀργυροκόπος, Hes.

C. Ἀργυρίππη, ης, ἡ, (q. d. Argẽteos equos habens) vrbis nomen à Diomede conditæ. Suid.

C. Ἀργυρώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argẽto emptus, Venalis, Venalitius,

H Emptitius. οἰκέτης ἀργυρίου ἀγοραστὸς, Hes. δοῦλος Suid. apud quẽ legitur etiã ἀργυρώνη. Plut. pellices ἀργυρωνήτους vocat emptitias. At ἀργυρώνητος σέθεν apud Eurip. est Mancipium tuum, Emptitius tuus seruulus.

C. Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Argẽto carens, Pecuniis destitutus. Pecunias non habens, etiamsi ei aliarum facultatum

copia suppetat. Suid. Plato De leg.3, πλούσιοι δ' οὐκ ἄν ποτ' ἐγίγνοντο ἄχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες. Sic Athen.lib.6, καὶ περὶ τῆς τούτου βασιλείας, ἀνάργυρος, ἔτι δὲ ἄχρυσος ἦν ὁ Πύθιος.

C. Ἐπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, vt Plinius loquitur. ἐπηργυρωμένος, vt apud Athenæum legitur. κλίνας ἐπαργύρους dixit Herodotus de Delphicis donariis loquens. Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μισθωτός.

C. Κατάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inargentatus, Argenteus. Athen.l.4, Dipnos. καὶ κατὰ τὴν ἄφοδον τοῖς μὲν ἐν ἀξιώμασι, φορεῖα σὺν τοῖς κομίζουσι· τοῖς πλείοσι δὲ, καταργύροις σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους, Id est, Lud. interprete, Partim equos instratos argenteis ephippiis referebant.

C. Πανάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Totus argenteus, Hesych. Ex solido argento constans.

C. Πολυάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum argenti habens.

C. Ὑδράργυρος, ου, ὁ, Argentum viuum. Metallū est (inquit Gorræus in Definit. med.) in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum, & valde mobile. paulo pòst quum duo eius genera posuisset, addidit, Nomē enim ex aqua & argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen vt argentum vno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. ob id ab Aristotele ἄργυρος χυτὸς dicitur, quod nomen Alex. Aphrodiseus ὑδράργυρον interpretatur. Verùm Plinius purum illud & natiuum nominat argentum viuum: factitium autem illud ex minio, hydrargyrum, diuersis verbis diuersas res significari putans. Hæc ille. apud quem plura reperies, & apud Dioscor. lib.6, cap.29, Theophrastum, περὶ λίθων, Plin. lib.33. cap.8.

C. Ὑπάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subargenteus, In quo argentum mixtum est, Bud. Euripid. ὑπάργυρος χθὼν, propter metalla. Polluci verò κίβδηλος est. At Hesych. ὑπάργυρον τὸ κιννάμωμον exponit.

C. Φιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans argenti, Cupidus pecuniæ, Auarus. Plut. De irac. ὀργιλώτατος γὰρ ὁ φιλάργυρος πρὸς τὸν οἰκονόμον, ὁ γαστρίμαργος πρὸς τὸν ὀψοποιόν. Et φιλαργυρώτατος apud Xenoph.

C.2. Ἀφιλάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non amans pecuniæ, Non auarus.

Φιλαργυρία, ας, ἡ, Argenti amor, Pecuniæ cupiditas, Auaritia. φιλοχρηματία, Hesych. ὑπόληψις τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι. Plut. περὶ ἠθικ. ἀρ. Οὐδ' οἱ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν φιλαργυρίαν ψέγοντες κατορθοῦσιν.

Φιλαργυρέω, ῶ, Pecuniæ auidus sum. 2. Macc. οἱ δὲ φιλαργυρήσαντες, id est (vt Budæus interpretatur) Cupiditate pecuniæ ducti.

C. Ψευδάργυρος, ου, ὁ, Adulterinum argentum, quod iustam bonitatem non attingit. Vulg. lex. ex Strabone.

¶ Ἀργύρεος, οῦς, ὁ, Argēteus (vt χρύσεος ex χρυσὸς) vt ἀργύρεος κρητὴρ apud Homerum Od. δ & ο. Iliad. ε, — ἀργύρεος ῥυμός. Il. γ, Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. At in prosa per cōtractionem dicitur ἀργυροῦς (sicut & χρυσοῦς) & in plurali ἀργυροῖ, ἀργυραῖ, ἀργυρᾶ. Sic apud Athen. ἀργυροῦν ποτήριον, & ἀργυροδιπίνακος, & ἀργυραῖς θυείαις, & ἀργυρᾶ κέρατα: apud Plutar. ἀργυροῖς ἥλοις, & ἀργυρᾶς λεκανίδας. Reperio tamen apud eundem Athenæum ἀργύρεον etiam sicut & χάλκεον: lib.2, καὶ εἰς χάλκεον ἢ ἀργύρεον ἄγγος ἐγχεόμενον, οὐ ποιεῖ τὸ ἰῶδες. ‖ Hesychius vult ἀργύρεον significare etiam Splendidum & pulcherrimum, item Splendidū & nitidum.

Ἀργυρέα λιμὸς, ad verbum, Argentea fames, pro argēti penuria, sequendo Hesychium, qui exponit ἀργυρίου σπάνιν. At in Anthol. epigr. Argentea fames significat famem quam famelico relinquunt apposita vasa argentea, sed alioqui vacua, aut certè minimum cibi habentia. Locus est Anthol. epigr. lib.2, pag. 186 meæ editionis.

Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου καὶ πάντα νικήσεις, apud Suidā versus hexameter prouerbialis, id est ad verbum, Argēteis hastis pugna, & omnia superabis. Vide quæ Erasmus post Suidam de hoc prouerbio scribit, in horum verborum expositione, Argenteis hastis pugnare.

¶ Ἀργυρόω, ῶ, F. ώσω, Argento, Deargento (vt χρυσόω, Deauro, Inauro) Budæus ex Plutarcho in Philopœmene affert καταργυρωμένων θυρεῶν πλῆθος καὶ χαλινῶν. ΑΤ Ἀργύρωμα quanuis formam verbalis hinc deducti habeat, alienam tamen significationem habet. nam ἀργυρώματα Bud. esse ait vasa argentea in hoc Laertii loco in Arcesila, καὶ ποτέ τινος ἀργυρώματα λαβόντος εἰς ὑποδοχὴν φίλων. Idē alibi ex Polyb. & Athen. affert ἀργυρώματα pro vasis argenteis, seu ornatu vel supellectile argētea. Quidam argentum mensale ex Vopisco interpretantur. Lysias ἀργυρώματα itidémq; χρυσώματα dixit, teste Polluce.

ἈΠαργυρόω, F. ώσω. In argentum verto, hoc est Argēto muto sicut Ἀποχρυσόω, significat Auro muto. Bud. ex Artemidoro.

C. ἘΞαργυρόω, F. ώσω, Adæro, id est ære æstimo. Bud. in Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας vulg. lex. apud Herodot. interpret. Qui in pecuniam redegit.

C. ἘΠαργυρόω, F. ώσω, Inargento, Argēto obduco. Athen. lib.8, — ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν, Μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ.

C. ΚΑΤαργυρόω, Vide in Ἀργυρόω paulo antè.

B. ΠΕΡΙαργυρόω, ῶ, F. ώσω, q. d. Circumargento, Argento circumobduco. Athen. lib.11, ἐκπώματα ποιεῖν ἐξ αὐτῶν, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

Ἀργυρεύω, (inquit Bud.) Argentum effodio, id est μεταλλεύω. Strabo, τῶν δὲ ἀργυρευόντων ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον Εὐβοϊκὸν ἐξ ἡμερῶν. HINC Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, Argentifodina, (inquit Bud.) Strab. & Alciphr. 182, in fine. Sic & Xenophon, Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου, quem præficeret argentifodinis. Ἀργυρεῖον exponitur etiam Argentarii officina, & Argētaria, ex Plauto.

Ἀργυρικὸς, ή, όν, Pecuniarius, Ἀργυρικὴ ζημία, Mulcta, Plut. in Solone. ἀργυρικὸς ἀγὼν, apud Athenæum lib.12. Ἀργυρικὸν Argentatum etiam vulg. lex. ex Liuio interpretantur.

Ἀργύριον, ου, τὸ, γραμματεῖον ὃ καὶ Βοιωτικὸν καὶ κοῖλον λέγεται. Hesychius idem quod Ἀργυροθήκη Polluci.

Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, Argentea phiala: vt χρυσὶς aurea phiala. Χρυσὶς δὲ καὶ ἀργυρὶς, (inquit Pollux) φιάλαι μὲν ἄμφω, τοὔνομα δὲ ἐκ τῆς ὕλης ἔχουσι. Citatur & ex Athē. lib.11, pro hac signif. ‖ Ego autem apud eum reperio lib.3, Alexarchum quendam noua finxisse vocabula, ex quibus fuisse ἀργυρίδα pro drachma. ‖ Apud Suidam ἀργυρὶς θήκη. Hesychio est etiam λιθάργυρος.

Ἀργυρῖτις, ιδος, ἡ, vt ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioscorid. Sic ἀργυρίτιδες φλέβες, venæ argenteæ, Aristoteles. Ἀργυρῖτις, sicut χρυσῖτις (inquit Suidas) ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον. In vulg. lex. ἀργυρῖτις terra ex qua effoditur argentum, Spuma argenti quæ in Sicilia fit, à candore quasi argentea dicta.

Ἀργυρίτης autem, ἀργυρίου (id est pecuniæ) significationem habens, vide post Ἀργύριον.

¶ Ἀργύριον, ου, τὸ, Argentum, id est Nummi argentei. Et generaliter Pecunia, ex quocunque sit metallo. Vnde ἀργυρίου πωλῆσαι, & πωλῆσαι vel πιπράσκειν πρὸς ἀργύριον, vt in prouerbio πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Xenophon Pæd.3, χρήματα δ', ἔφη, σὺν τοῖς θησαυροῖς οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἔστιν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, πλείω τῶν τρισχιλίων. Plutar. in Galba, πρὸς ὑπῆρχεν αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου. Ἀργύριον pro Pecunia quæ debetur, Demostheni sæpe in orat. aduersus Timocratem, vt annotat Bud. Plurali etiam numero ἀργύρια pro sing. ἀργύριον, apud Aristophanē & Eupolidem inuentū à se testatur Pollux. ‖ Ἀργύρια, Argentei nummi. Matth. cap.26.

C. Ἀργυριοθήκη, ης, ἡ, Argenti, id est pecuniæ theca, q.d. Repositorium argenti. Vide ἀργυροθήκη.

C. Ἀργυριοκόπος, ου, ὁ, Argentarius. Pro hac signif. affertur ex lib.4 Reg. cap.12.

Ἀργυρίζω, Flagito, vel aufero argentum. Exponitur & Cōcutio à Bud. in Comm. Et pass. Ἀργυρίζομαι, Capturas facio, Nundinor, Lucror, Bud. ex Demosth. Eodē sensu (ni fallor) dicimus *Faire argēt de tout*. Et Ἀργυρισμὸς, Capturarum consectatio, Idem Bud. Dicitur autem eadem forma quā χρηματισμός.

ἈΠαργυρίζω, F. ίσω, Ære muto, id est vēdo, Themist. in Sophista, τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam Exigo pecuniam, in Pand. & Ἀπαργυρισμὸς, οῦ, ὁ, ibidem.

Ἀρϛυείδιον, Pecuniola. Aristoph. δῆθ' μικρὸν ἀργυρίδιον δοῦλος γεγένημαι. A

ἈΡΔΩ, F. σω, Irrigo. Et Ἄρδομαι, Irrigor, vt Ibycus apud Athenæum lib. 13, κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν. ‖ Ἄρδω, Potum præbeo, Aquor, vel Adaquo, Aquatum duco, vt Bud. interpretatur, apud Herodot. καὶ ἄρσαι τὸν ἵππον. Et Eustath. ex eodē affert ἦρδε τὸν ἵππον pro ἐπότιζεν.

Ἀρδμὸς, Irrigatio. Item Potus, vel potius ποτισμὸς, Aquatio. Iliad. σ, Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Et Odyss. ν, – ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν. Sed vult Etymologistes ἀρδμὸς esse ab ἀρδῶ circunflexo. fuisse enim ἀρδμὸς scribendum ab ἄρδω barytono. ET Ἀρδηθμὸς pro eodem, Nicander apud Etymologicum: quod certè commodiùs ab illo ἀρδῶ circunflexo deduci constat, à quo & ἀρδέεσκε apud Herodotum. B

C. Νεοαρδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Nuper irrigatus. Iliad. φ, v. 352, Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἀγξηράνῃ. Videtur autem & hoc compositum esse potius ab ἀρδῶ circunflexo.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, Vas in quo pecudes adaquātur. Vel potius, certa pars vasis quod κεράμιον appellabatur. De illa voce lege Pollucē, Eustathium, Hesychium, Suidam. apud quem pro κεράμιον, γάστρα, reponendum puto κεραμίου γάστρα, ex Hesychio & Eustathio. Constat autem ἀπὸ τοῦ ἄρδειν deriuari. C

C. ΔΙαρδω, ET ἘΠαρδω, ET ΚΑΤαρδω, pro simplici ἄρδω, Irrigo. Vtitur Arrianus verbo ἐπάρδω, quod & cæteris vsitatius est. Κατάρδω autem ex Aristophane citatur & metaphorica signific. pro Perfundo laudibus: in Acharnēs. οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ βέλτιστα διδάσκων. ITEM ΠΡΟΣάρδω. vnde pass. Προσάρδομαι in vulg. lex. exponitur Irrigor & Alluor. D

¶ Ἀρδεύω, idem quod ἄρδω, Irrigo. Item Adaquo. In vulg. lex. citatur ex Theophrasto ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, pro Adaquata frigidis. Et ἀρδευόμενος σὺν ὕδατι, pro Aqua sub actus, ex Gazæ interpr.

Ἄρδευσις & Ἀρδεία, Irrigatio, vel Adaquatio. Vsitatiora hæc (ac præsertim ἄρδευσις) quam ἀρδμός.

ἈΡΚΕΩ, ῶ (à quo Latinos suum Arceo sumpsisse facilè crediderim) Propulso. vt Il. ζ, Ἀλλά οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic & Il. ο, Ὅς οἱ ὑπὸ παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Dixerat autem paulo antè, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Vbi meminisse oportet eius quod ab Eustathio scribitur pag. 622, videlicet vbi additur accus. ὄλεθρον vel θάνατον, aliusve huiusmodi, tum esse plenum loquendi genus: at quum non additur, habere ellepsin: vt quum dicitur ἐπιλύθηται pro ἐπιλύθηται τὸν βίον. Soph. Aiace, Ἀλλ' οὖν ἐγὼ φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι, propulsare ab illo mortem. ἀποσοβῆσαι τοῦτο, videlicet τὸ θανεῖν. hāc enim schol. expositionem sequor potius quàm alterā, εἰς τοῦτο ἀρκέσαι, τῷ παιδὶ ὑπηρετῆσαι. Huc autem pertinet & illud ἀρκέσοι quod ibidem à schol. exponitur κωλύσοι, in hoc loco, — ὡς οὐκ ἀρκέσοι Τὸ μὴ οὐ λίθοισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. At vulg. lex. interpretantur, Vt non par esset futurus quin lapidibus totus discerptus interiret. ‖ Ἀρκῶ, Auxilior, βοηθῶ. (quæ significatio ex præcedente quodammodo pendet. nam qui malum aliquod à quopiam propulsat, ei opitulatur) vt Soph. Aiace, ἄρκεσόν μοι pro ἐπάρκεσον, quod est βοήθησον (inquit schol.) id est Opitulare. Sic ἀρκεῖν φίλοις, apud eundem. ‖ Sed & apud hunc ipsum ibidem, Οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς, à schol. exponitur non solùm δείξας & ποιήσας, sed etiam βοηθήσας. quarum expositionum nullā probare possum. nam illæ duæ priores sensum quidem aptum afferunt, sed inusitatam huic verbo dant signific. At postrema vult ἀρκέσας esse pro βοηθήσας, sed cui nouā & inusitatā μεταβατικοῦ naturam tribuit. Existimo igitur sumendum potius pro Qui suppeditaui. vt ex ἀρκῶ significante Sufficio, fiat ἀρκῶ, eiusdem quidem significationis, sed μεταβατικόν. nā qui aliqua suppeditat, facit vt illa sufficiant. Durum tamen esse fateor Suppeditare cum huiusmodi accusatiuo: ideóque malim interpretari simpliciter, (extendēdo paulo latius significationē) Qui præstiti. Sed ἀρκεῖν pro Suppeditare apud ipsum etiam Dem. sumi putat Budæus. E F G H

Ἀρκῶ apud posteriores scriptores, Sufficio, Satis sum. Item Par sum, Satisfacio. cum ἐπὶ, vel πρὸς, habentibus accusatiuum: vel cum datiuo. Plato De rep. 2, πρὸς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν. Chrysostomus, οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Synesius, κλέψας σαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων χρόνον ὅσον ἀρκέσαι πρὸς μέτρον ἐπιστολῆς, Quantum satis esse possit ad scribendum epistolam. Apud eundem cum datiuo, πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις συνέχειαν, Par esse potero solicitudinibus, vel Satisfacere solicitud. Sed & cum participio ex Chrysost. affertur οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, pro Non suffecissent ad respōdendum. Sed & ex Soph. citatur ἀρκείτω μένων, pro Sit satis eum manere. ‖ Ἀρκεῖν res etiam dicitur, vt ἀρκεῖ μοι ταῦτα, Sufficiunt mihi ista, Ista mihi sunt satis. Herodian. lib. 4, ὅσον γε ἀλέσαι τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ὃς ἤρκει μόνῳ. Demosth. In Timocr. πότερον εἰσιέναι δεῖν ὁ νόμος ἀγνὼς, δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Vnde τὰ ἀρκοῦντα, Quæ sufficiūt, Quæ satis sunt. Xenophon Pæd. 8, ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων ἀφθονίαν κτήσωνται. Sic dictum est illud, τὰ ἀρκοῦντα ἔχομεν. Sed ἀρκεῖ μοι ταῦτα exponitur etiam His contentus sum. Thucyd. καὶ οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε. Frequenter autem in hac signific. additur infinitiuus, vt Isocr. De pace, οὐκ ἤρκεσε δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. Interdum verò additur & μόνον, quod vacat. vt Xenophon Pæd. 1, οὐ τὰ χρεῖα μόνον ἀρκεῖ σκέψασθαι. Quanuis autem ἀρκεῖ μοι ταῦτα reddatur His contentus sum, propriè tamen sonat Sufficiunt mihi ista, vel Satis sunt. quæ idem valent. At quum dicit Dioscorides τινὲς ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, ibi ἀρκοῦσι de persona dictum, necessariò vertendū est Contenti sunt. Sed rarum est ἀρκοῦσι ita positum (nisi me memoria fallit) potiúsque dicitur ἀρκοῦνται, de quo mox tractabo.

Ἀρκῶ, Duro, Permaneo. Thucyd. lib. 1 ᾗ οἴεσθε ἡσυχίαν οὐ τούτοις τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ πλεῖστον ἀρκεῖν οἳ ἂν &c. Quam significationem esse potius compositi διαρκῶ, docebo vbi composita recensebo.

Ἀρκέομαι, οῦμαι, Sufficio, Par sum. Thucydides lib. 2, οὔτε γὰρ ἰατροὶ πρῶτον ἠρκοῦντο θεραπεύοντες. Sed frequentius est pro Contentus sum, Acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit, illæ ei sufficiunt. Hinc particip. ἀρκεσθεὶς apud Plutarchum, ἀρκεσθεὶς τούτοις. Et partic. præsens apud Apostol. ad Hebr. cap. 13, ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι. Interdum copulatur cum ἀγαπῶ, vt ἀγαπῶ καὶ ἀρκοῦμαι τοῖς δεδιητημένοις, Acquiesco arbitrorum sententia.

Ἀρκούντως, Aduerb. Sufficienter, Satis, Abundè. Thucyd. lib. 1, pag. 8, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτὰ ἀρκούντως ἕξει Et ἀρκούντως ἔχειν, pro ἀρκεῖσθαι, Contentum esse. Apud Xen. tamē ὁ τοῖς ῥᾴοσις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, exponitur Qui rebus inuentu difficillimis contentus vtitur. q. d. Qui ita vtitur vt sit contentus.

Ἄρκεσμα, ατος, τὸ, Auxilium. Hesych. in ἀρκός.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, Auxilium, βοήθεια. Item Vtilitas, vt exponitur in hoc Soph. versu in OEdipo Coloneo, Τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;

Ἀρκέσιον, Antrum Idæ Creticæ, sic à Curetibus nominatū ab ἀρκέσαι significante βοηθῆσαι, quòd opem tulerit illis, quum Saturnum fugerent: eos videlicet occultando. Vide Xenionem apud Etymologicum. Ex cuius Xenionis verbis perperam intellectis annotatur ἀρκέσαι, pro Abscondere.

Ἀρκετὸς, οῦ, ὁ, Sufficiens. ἀρκετὸν, Sufficit, Satis est, in Anth. epigr. Habes etiam Matth. 6, & 10. Item 1 Pet. c. 4. ET Ἀρκετῶς, aduerb. Sufficienter, Satis. Hesych.

¶ Ἀρκὸς, Auxilium, Hesychius. Apud quem vide & alias significationes.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Propulsatorius, Vim propulsandi habēs. (cui significationi primum do locum, sequendo ordinem quem tenui in exponendo verbo ἀρκῶ) Nicand. Theriacis, Οἶσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων. id est ἀποτρεπτικὰ καὶ βοηθητικά. At in fine Alexipharm. ἄρκιον exponitur βοηθητικόν, item ὠφελιμώτατον. Suidas certè ἄρκιον exponit & ipse nō solùm ἱκανὸν, sed & ὠφέλιμον. Cui significationi affinem habet in hoc Oppiani loco, De venat. lib. 3, Κεῦθετ' ἐνὶ σπήλυγγι, πόθι σκέπας ἄρκιον ἀρῦ. Hic enim ἄρκιον σκέπας exponitur Idoneum tegmen.

Ἄρκιος, Sufficiens. Anth. epigr. lib. 1, Ἀσαφὶς οἰνοπότης ἄρκιος ἡ Βρομίῳ. Sic exponitur & in hoc versu Hesiodi in Ergois, Μισθὸς δ᾽ ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω. Sed potest & alia afferri, vt paulo post docebo. Ἄρκιον Eustathius appellari etiam scribit τὸ μέτειον. ‖ Ἄρκιος dicitur & de persona. estque ἄρκιος ποιεῖν qui sufficit ad faciendum, id est cui sufficiunt vires: & breuius, Qui facere potest. Apollon. Argon. 2, πᾶσι χάριν ἄρκιός εἰμι. Sed & ἄρκιον apud Homerum itidem licebit sumere pro δυνατ, Il. β, — οὔ οἱ ἔπειτα Ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ᾽ οἰωνούς. Eustath. tamen exponit οὐδέν οἱ ἔσαι ἄρκιον, id est ἐπαρκέσει εἰς τὸ φυγεῖν &c. A

Ἄρκιος ab Hesychio exponitur etiam ἕτοιμος. quæ significatio fortasse conuenire possit illi Hesiodi versui quem paulo antè citaui: vt promissam mercedem iubeat esse ἄρκιον, id est ἕτοιμον, paratam. hoc est, non differri. Sic & isti eiusdem libri versui, Ὡς ἂν χρεῖζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς, aliquis fortasse illam Hesychii expositionem accommodare velit: sed hic ἄρκιον videtur posse simplicius sumi pro Quod tibi sufficiat, Quod tibi satis sit. In illo autem altero versu μισθὸς ἄρκιος itidem fortasse fuerit simpliciter Merces quæ satis sit, & qua contentus esse possit. Moschopulus dicit ἱκανὸς τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. B

Ἀρκιον, tanquam compar. gradus, ab eodem Hesych. exponitur etiam αἱρετώτερον. quæ expositio vide an conuenire possit huic loco, ex lib. 1 Epigramm. — τὸ δ᾽ ὀπτόσον ἡδὺ τὸ θᾶλαι Μέτρον, ἐμοὶ πάσης ἄρκιον ἀφροσύνης. C

C. Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epigramm. lib. 1, Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον. vbi ἐπάρκιον lubenter exposuerim μέτειον (quam significationem τοῦ ἄρκιον etiam dat Eustath.) vt sit quod dixit Alph. Mitylenæus, αὐτάρκεις ἔραμαι βίου.

C. ΑΝΤαρκέω, κῶ, Sufficiunt mihi vires ad resistendum, Par sum ad resistendum. Hoc propriè sonare puto ἀνταρκῶ, sequendo signific. τοῦ ἀρκῶ. Sed & simpliciter pro Resisto videtur sumi. Sic apud Suidam quidam non nominatus scriptor, πρὸς τὰς παρατάξεις ἀντήρκουν μόλις. vbi ille exponit ἐξίσχυον & ἠδύναντο. Budæus autem vult ἀνταρκεῖν esse Ad vltimum vsque obsistere, & non cedere, in hoc Platonis loco in epist. ad Dionysium, καὶ περὶ σοῦ διισχυριζόμην ὡς οὐκ οἷός τ᾽ ἔσοιο ἀνταρκέσαι τοὺς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. D

C. ἈΠαρκέω, κῶ, Sufficio. vnde ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, Sufficit, Satis est. ET Ἀπαρκής, Sufficiens. Hesych. ἀπαρκῆ exponit non solùm αὐτάρκη, sed etiam ἁρμόζοντα.

C. ΔΙαρκέω, κῶ, Sufficientes vires habeo, Par sum. Cum πρὸς, Luc. De luctu, διαρκεῖν πρὸς τῷ πένθους τὸ μέγεθος, Parem esse tam magno luctui, Esse ferendo tam magno luctui. Apud eundem, διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Simile illud διαρκέσαι πρὸς τὸν ἄλλον εἰ θέλεις. Rursus apud Luc. cum præpos. ἐν, διαρκεῖν ἐν τοῖς χαμάτοις. Phalaris autem cum datiuo, διαρκῶ λύπῃ, Dolori ferendo sufficio. Sic autem & simplex ἀρκῶ cum πρὸς habente accusat. item cum solo datiuo eadem in significatione, antea annotatum fuit. ‖ Διαρκῶ, Duro, Perduro, Permaneo. Luc. De hist. scrib. ἐπὶ ὀλίγον ὃ καὶ ἑπτὰ [ἡμέρας] διαρκοῦσιν οἱ πολλοί. Sic πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, Parumper durare. Et Plutarchus in Fabio, οὐ διήρκεσε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, Nō permansit in vita. Vita ei vsque ab belli exitum non suppetiit. Ex Luc. rursum affertur, διαρκῶ λέγων pro Pergo dicere. E F

Διαρκῶ, pro Suggero. vt διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι citatur ex Plut. in Solone, pro Suggerere victum agricolis. Et ex Æsopi fabulis, διαρκεῖν εἰς τροφὴν pro Suppeditare. Itē ex Isocrate, ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, pro Vt pariter laudem consequaris, & facultates suppeditent. Sed alii cum διαρκῇς repetunt εὐδοκιμεῖν, hoc sensu, Vt tibi gloriam compares, & partam quamdiutissimè conserues. G

Διαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, Abundè instructus, Qui satisfacere potest. Theophr. De caus. plant. lib. 2, διαρκὴς εἰς ἀμφω ἡ φύσις, vtrique parti natura satisfacere potest. Plutarch. in Solone, πρὸς ὕδωρ οὐ ποταμοῖς ἔστιν ἀεννάοις ἡ χώρα διαρκής. Item, τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, Quæ satis esse possint. Rursum Plutarch. in Fabio, ὀχυρὸς ὢν καταληφθεὶς στρατοπέδῳ καὶ διαρκὴς εἰς ἅπαντα. ‖ Et pro Durans, Perdurans. Gal. οὕτω σφοδροτέραν καὶ διαρκεστέραν τὴν ἴσχυν τοῦ σώματος ἡ σύμμετρος τροφὴ παρέχει. Sic apud Luc. διαρκέστερα H καὶ διαρκέστερα, quæ diutius durāt. Ex Hermogene affertur & τὸ διαρκὲς substantiuè pro Continuatio.

Διαρκῶς, Sufficienter, item Perseueranter. Ælianus, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πολιορκίᾳ διαρκῶς ἐνεκαρτέρει. Xenoph. ῥᾷστα ζῆν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέστατα. In vtroque autem horum loco rum perseuerandi & perdurandi signific. habet: ideóque malè in vulg. lex. illic διαρκῶς Sufficienter, hic διαρκέστατα Sufficientissimè exponitur.

Διάρκεια, vt πρὸς τὴν διάρκειαν τοῦ πνεύματος apud Hermog. Id est tempus quo durare vnus spiritus potest eius qui aliquid pronuntiat. Sunt qui continuationem interpretentur.

C. ἘΞαρκέω, κῶ, Sufficio, Sum satis. Xenoph. Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Et apud Euripid. τάδε ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. (In vulg. lex. tamen, Hæc probātur marito.) Cum πρὸς autem Aristid. οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιπάλων μέρος. Dioscor. lib. 5. εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ. Et cū infinit. vt ἀρκεῖ. Antipho, καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Nō cōtentus fuit. ‖ Ex Xenoph. autē affertur, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, pro Hæc amicus amicis abundè suppeditauit.

Ἐξαρκούντως, Sufficienter, Satis, Quantum satis est, Abundè. Isocr. ἐξαρκούντως δεδήλωται. Vbi Bud. interpr. Plenè.

Ἐξαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαν, Hesych.

C. ἘΠαρκέω, κῶ, Propulso, Hom. Iliad. β, — οὐδέ τι οἱ τόγ᾽ ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2, ἐπαρκέσαι κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. Et pro Opitulor, Opem fero. Sophocl. σέ τοι μόνον δέδορκα πημάτων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Euripid. in Hecuba, φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreste, cum accus. loco datiui, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ‖ Ἐπαρκῶ, Suppedito, Suggero (quibus verbis subest auxiliandi significatio) Aristot. Ethic. 6, οἱ δ᾽ εὖ ποιοῦντες οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xenoph. ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico genitiuo apud eundem, πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Ethic. 9, ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdū cū solo datiuo, ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subuenire egenis, vt Aristoph. Pluto, Isocr. & Demosth.

Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστήρ, Alex. Aphrod. Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet. Et breuius; Non potest.

Ἐπαρκούντως, Sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Sophocl.

Ἐπάρκεια, Auxilium, Eurip. Hecuba, Καὶ δεῖ τιν᾽ ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖν. ‖ Apud Polyb. sæpe pro suppeditatione, vt lib. 5, καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, Exclusum iri commeatu qui inde suppeditabatur.

Ἐπάρκειος, Auxiliator. Sed ab Hesychio ἐπάρκειοι exponitur non solùm βοηθοί, sed etiam ἔμπειροι, si mendum non est. ‖ At ἐπάρκιος cum solo ι, pro sufficiens, vide post Ἄρκιος.

C. Ἐπαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens. ἐπαρκές, αὔταρκες, Hesych.

C. ΠΡΟΣαρκέω, κῶ, Auxilior, Opem fero, in vulg. lex. Sed quū exponatur per προσβοηθῶ, inclusam habebit motus significat. vt sit Auxilio venio, Ad opē ferendam venio.

C. Αὐτάρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, Sufficiens, (q. d. Sibi sufficiens, vel Per se sufficiens) Sufficiētes ad aliquid vires habēs. Aristot. De mundo, ὅταν τὸ πνεῦμα τὴν σείειν μὴ ᾖ αὔταρκες, Quū spiritus impar quatiendæ terræ fuerit. Sic cum infinitiuo apud Herodot. lib. 8, αὐτάρκεις ἐσομένους ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Et Thucyd. lib. 2 pag. 64, dixit, σῶμα τε αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτό, ἰσχύος πέρι ἢ ἀσθενείας: declarans nullum corpus resistere morbo potuisse (Quod Valla non intellexit, vt ego in mea editione Latina docui.) Eadem construct. dixit Basil. in epist. ad Naz. κάλυμμα τῆς σαρκὸς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὔταρκες, Frigori & æstui obsistere valens. q. d. Satis virium habens aduersus frigus & æstum. Rursum Thuc. illo eodem libro dicit, καὶ τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην, Rebus omnibus instructissimam, vel Ita vt ei abundè suppetant omnia. Sic & αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν exponitur Satis instructus ad virtutem suopte ingenio. Quo etiam modo exponitur apud Xenophontem, μηδὲ ἄλλου προσδέεσθαι, ἀλλὰ αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν.

Αὐτάρκες dicitur de re, Quod satis est, Quod sufficit, Quo quis contentus esse possit. Sed & de persona dicitur αὐτάρκης: estque αὐτάρκης Qui contentus est eo quod habet, Qui sufficere sibi putat quæ habet. De re dictum: vt Herodot. lib. 8, ὅτι τοῖς μὲν πάντα αὐτάρκη ἦν, ἢ καὶ ἐπὶ πλέον πολιορκοῖντο. Idem lib. 7, ἃ δὴ μικρὰ καὶ ὀλίγα οὐδὲ αὐτάρκη τῇ αὐτοῦ βουλήσει ὤετο. id est, minora quàm vt ipsius cupiditati satisfacerent, Pol. interpr. Apud Gal. ὅσον αὔταρκες, Quantum satis sit. De persona autem dictum αὐτάρκης significat (vti dixi) eum qui suis contentus est, Qui est sua sorte contentus. vt quum dicitur, μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης. quod vulgò nostrates dicunt, *Il n'est richesse que de contentement.* Sed αὐτάρκης dicitur etiã Qui habet quo contentus esse possit, Qui habet quæ sufficiant. Vnde opponitur αὐτάρκης & ἐνδεής. vt apud Aristot. Eth. 10, οὐδενὸς γὰρ ἐνδεὴς ἡ εὐδαιμονία, ἀλλ' αὐτάρκης. Sic apud Philonem De mundo, αὔταρκες & προσδεὲς opponuntur. Ex Xenoph. affertur, ὅς τις δαπανηρὸς ὤν, καὶ μὴ αὐτάρκης ἐστὶ, pro Copias non habet sufficientes. Sed & cum genitiuo, vt αὐτάρκης τῆς χώρας. Aristot. OEcon. 2, Satis habens agri. ‖ Verùm αὐτάρκη Bud. interpretatur etiam, Qui sibi satis esse potest, in hoc Laertii loco in Aristippo, τοὺς δὲ σοφοὺς, αὐτάρκεις ὑπάρχοντας, μὴ δεῖσθαι φίλων. Idem αὐτάρκης interpr. Modico contentus, in hoc eiusdem Laertii loco, de Socrate loquentis, αὐτάρκης τε ἦν καὶ σεμνός. Et hoc eiusdem de Xenocrate, καὶ δὴ καὶ αὐταρκέστατος ἦν.

Αὔταρκες videtur etiam dici τὸ μέτριον, mediocre. Ac certè ita accipio in hoc Alphei Mitylenæi versu, libro 1 Anthol. epigramm. Αὐτάρκους ἔραμαι βίου Μάκρινε. quem conuenire existimo cum eo quod in alio eiusdem libri loco dicitur, πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸ ἐπάρκιον. Sed & τὸ αὔταρκες substantiuè pro mediocritate seu frugalitate alicubi me legere memini. Budæus autem, postquam dixit αὐτάρκη significare μέτριον, id est eum qui sit frugi, siue eũ qui sibi sufficere nouit, ex Luciano affert hunc locum, (vbi τὸ αὔταρκες substantiuè itidem ponitur pro αὐτάρκεια) ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου.

Αὐτάρκως, Aduerb. Satis, Sufficiẽter. vt αὐτάρκως ἔχω, Tantum quantum mihi sufficiat. Herodian. l. 3, ὡς δὲ αὐτάρκως ὤφθη αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον εὐτρεπίσθαι.

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, Animus sua sorte contentus. Exponitur & Frugalitas, (quam significationẽ & τοῦ αὔταρκες substãtiuè posito dedi paulo antè) in hoc Polybii loco, ἄξιος ἐστὶ ὁ ἀνὴρ ἐπαινεῖσθαί τε καὶ θαυμάζεσθαι, μάλιστα δὲ τῆς αὐταρκείας τοῦ βίου.

Αὐταρκέω, ῶ, Sufficio, Satis sum, vt in vulg. lex. exponitur. Αὐταρκῶ, Duro, id est Non deficio, Budæus ex Gaza. Fortasse autem significat etiam Animo sum sua sorte contento.

C. Ζωαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ auxilians, & vitam adiuuans, Vel, Ad vitam sustentandam sufficiens. vnde ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonnum exponitur Vitalis spiritus: & ζωαρκὴς μῦθος, Viuifica oratio, Alma oratio.

C. Ὀλιγαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Paucis contentus, Modico contentus. Vnde etiam exponitur Frugalis, vel Homo frugi. Et τὸ ὀλιγαρκὲς substantiuè, Contentum esse paucis, Animus paucis contentus. Luc. τῶν ἡδέσι χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν. ET Ὀλιγαρκία siue Ὀλιγάρκεια, idem. Greg. θαυμαστὸν ἡ ἐγκράτεια καὶ ὀλιγαρκία. At in vulg. lex. mendosè ὀλιγαρκία redditur Penuria cibi, quum hæc significatio sit vocabuli ὀλιγοσιτία.

C. Παναρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vndequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens. Suidas autem παναρκέος exponit. Magni & potentis: & ἠελίου παναρκέος vult esse τοῦ πανταχῆ λάμποντος. quæ expositio vim afferre verbo ἀρκῶ mihi videtur.

C. Πολυαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ad multa sufficiens. Vel Multum sufficiens. Item, Diu durans, Pertinacis vsus, inquit Bud. afferens ex Luciano, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταλαιπωρίας. In vulg. autem lex. πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων ex Galeno citatur pro Vberrima omnium exercitationum. Quæ interpretatio non placet. ‖ AT Πολυάρκης, proprium nomen cuiusdã Lacedæmonii Plut. in Pericle.

C. Ποδάρκης, non Ποδαρκὴς (ideóque à superioribus separaui) Pedibus sufficientes vires habens, Pedibus satis valens [videlicet ad euadendum aut ad persequendos hostes, vt scribit Etym.] Vnde exponitur etiam, Pedibus celer, ab Hesychio. Vox est poetica.

Ἄρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infrà) Vrsus, vel Vrsa. Luc. in Demonact. τὸν δὲ κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα. Est etiã nomẽ piscis apud Aristot. & Oribas. quem interpretes Latinè Vrsam vocant. ‖ Est præterea signum cæleste quod Latini Septentrionem, Vrsam, & Græci à similitudine ἅμαξαν etiã, i. currum, vocant. Eustath. dicit hanc fuisse filiam Lycaonis, nomine Callisto: eámque ob amoris cum Ioue commercia à Iunone in vrsam conuersam, atque à Diana iaculo confectam, à Ioue eius miserto inter astra relatam. Aliter fabulam narrant Arati & Hesiodi scholiastæ, quos consule. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. Duæ autem sunt vrsæ: quarum maior Helice, minor Cynosura appellatur. Accipitur verò etiam pro parte orbis septentrionali: vt apud Herod. lib. 2, διέπεμψε καὶ εἰς τὰ ἄγχιστα ἔθνη, καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἐπὶ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις δουλεύοντων ἐθνῶν.

C. Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, Vrsæ custos. De quo Aratus, Ἀρκτοφύλαξ τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην, Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Quos versus sic Cicero reddidit, Arctophylax, vulgò qui dicitur esse bootes, Quod quasi temone adiunctam præ se quatit vrsam. Arati scholiastes dicit hunc esse Ἀρκάδα (quem & Eustath. ab ἄρκος, pro ἄρκτος dictum vult) Callistûs ex Ioue filium: qui vnà cum matre à pastore cui nutriendus traditus fuerat, interfectus, à Ioue vnà cum matre inter sidera sit collocatus.

C. Ἀρκτοῦρος, ου, ὁ, ad verbum, Vrsæ cauda. Stella est (inquit Seruius) post caudam maioris vrsæ posita. vnde Arcturus dicta est, ἀπὸ τῆς οὐρᾶς καὶ ἄρκτου. Arat. — ὑπὸ ζώνῃ δέ οἱ [ἀρκτοφύλακι] αὐτὸς ἐξ ἄλλων ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ. quod Cicero sic vertit, Huic autem subter præcordia fixa videtur Stella micans radiis, Arcturus, nomine claro. Huic scholiastes Hesiodi tribuit quod Arctophylaci attribuit scholiastes Arati. ‖ Est etiam herbæ nomen quæ alio nomine ἀρκτεῖον dicitur. de qua Dioscor. lib. 4, cap. 6, Gal. l. 6 Simpl. Plin. lib. 27, c. 5.

C. Ἀπαρκτίας, vide in Ἀπαρκίας post Ἄρκος.

Ἀρκτεῖος, ου, ὁ, Vrsinus. ἀρκτεῖον στέαρ, Vrsinus adeps.

Ἀρκτῆ, ῆς, ἡ, Vrsina, videlicet pellis. Subintelligitur enim substantiuum nomen δορά, vt in λεοντῆ, ἀλωπεκῆ, & similibus.

Ἀρκτικός, οῦ, ὁ, Septentrionalis. vt πόλος ἀρκτικός. AT Ἀνταρκτικός, septentrionali oppositus.

Ἀρκτῷος, ου, ὁ, Arctous, Septentrionalis. Herodot. lib. 2, ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσι διήκον.

Ἄρκτυλοι, vide paulò pòst in Ἄρκιλοι.

C. Ἀρκτεύω, F. σω, In vrsæ occisæ honorẽ (vel simpliciter in eius memoriã) virgines Dianæ cõsecro. Et ἀρκτευόμεναι παρθένοι, virgines quæ ita cõsecrabantur. Nã pestẽ quæ ob interfectã vrsam Dianæ sacrã in Attica grassabatur, nõ priusceßaturã respõdit oraculũ, quàm compelleret virgines τῆς τελευτησάσης ἄρκτου ἀρκτεύειν. Sed & ipsæ puellæ ἄρκτοι vocabantur. Vide Harpocr. Suidã & Hesych. itẽ Pollucem: necnon Cælium lib. 26 cap. 19, qui & Libanii testimonium affert. HINC Ἀρκτεία, Illa consecratio virginum Dianæ. ἡ τῶν ἀρκτευομένων παρθένων τελευτή, Hesych. sed posito τελευτή pro τελετή. ET Ἐναρκτεύειν Occidere, in vulg. lex.

¶ Ἄρκος pro Ἄρκτος non dici, quanuis ex cuiusdam grammatici autoritate tradat Eust. & alicubi afferat exemplũ ex quodã comico, qui vt risũ moueret, τ exemerit: ψιλλὸν ἐστι, καὶ καλεῖ τὴν ἄρκτον ἄρκον: in multis tamẽ deriuatis abiectũ esse τ ostẽdit. Etym. verò ἄρκος primariò ab ἀρκῶ deriuatũ vult, deinde τ insertum: etymologiæ autem ab ἀρκῶ rationem addit, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, & hyemem transigit sine congesto victu.

C. Ἀπαρκίας (sic enim euphoniæ gratia scribi ex Rhetorico lexico docet Eustath.) seu Ἀπαρκτίας, ου, ὁ, Ab vrsa seu septentrione flans ventus. Gell. l. 2, cap. 22, Latinè Septẽtrionarium vocat, obiectum directúmque in Austrum. Aristot. De mundo, τῶν βορεῶν ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Septentrionalis. vt ἄρκιος πνοὴ, Eustathio, ἡ τοῦ ἀπαρκίου, Flatus Septentrionarii venti. Citat verò hoc ex quodam exemplum, ἡ μὲν πλάζει καὶ καταψύχει πνοὴ ἄρκιος ὡς, ναύτησιν ἀσκεδεῖς μολών.

Ἄρκειος, ου, ὁ, Vrsinus. idē quod Ἀρκτῷος. vt λίπος ἄρκειον, Vrsinus adeps.

Ἄρκιλοι, οἱ, Vrsorum catuli, ἐκ τῶν ἄρκτων ἤγουν ἄρκων νεογνά. ita Eustath. qui alibi σκύμνους quoque appellat. Notandum verò est, apud Pollucem scribi Ἀρκτύλοι ab ἄρκτος, cum υ.

ΑΡΚΥΣ, υος, ἡ, Rete. Xenoph. Cyneget. ταῖς δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λεπτοῦ λίνου καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, Retia seruantes, vt Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυας magnitudine inferiores esse quàm δίκτυα & ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα similes. Eustath. ex Pausaniæ autoritate ab ἄρκος proximè præcedente deriuatū vult, addens ab Atticis aspirari. Suidas verò vel ab ἕλκω, versa λ in ρ, vel ab ἀρκέω, vel ab εἴργω τὸ κωλύω. Ἄρκυς Hesychius exponit etiam μεσάγκυλον: & in plur. Ἄρκυα δίκτυα, λίνα.

Ἄρκυς, Reticulum, Ornamentum muliebre. Hesych. γυναικεῖον κεκρύφαλον vocat. Vulg. lex. interpr. etiam Caliendrum, Vitta.

C. Ἀρκυστασία, ας ἡ, Retium tentio, ἡ δικτύων στάσις, Pollux. Ἀρκυστάσιον autem, ου, τὸ, vel ἀρκυστάσιον, Locus in quo tenduntur retia, τόπος ἐν ᾧ ἵστανται τὰ δίκτυα, Pollux. Xenophon Cyneget. ἵνα ἐὰν ᾖ πλησίον τὸ ἀρκυστάσιον τῆς ζητήσεως, μὴ φοβῆται ἀκούων ὁμοῦ τὸν ψόφον ἐὰν δὲ ᾖ ἀπ' ἀλλήλων πολὺ, ἧττον κωλύει περὶ καθαρὰς τὰς ἰδρύσεις ταῖς ἀρκυστασίαις. Quo in loco notandum est Florentinam editionē habere ἀρκυστάσιον pro ἀρκυστάσιον. Bud. tamen ἀρκυοστάσιον legit in Comm.

C. Ἀρκύστατος, ου, ὁ, q. d. Retium tensitius. Euripides Oreste, Τοῖς δ' ἐδόκει ἀρκυστάτοις μηχαναῖς ἐμπλέκειν Παῖδα Τυνδαρέως ὁ μητροφόντας δράκων, Irretientibus machinis. περιβλήματι λίνου ἐμπλέκειν καὶ ἐμβιβάζειν τὴν Ἑλένην, ὥσπερ εἰς ἀρκυστάτην μηχανὴν καὶ ὡς περίβλημα λίνων, vt schol. explicat. At Ἀρκύστατα, τὰ, Loca vbi retia figuntur, vt Hesych. exponit. Vulg. verò lex. ex Sophocle pro ipsis retibus ponūt.

C. Ἀρκυωρὸς, οῦ, ὁ, Retiarius custos, Qui stat ad retia ad indaginem, Bud. ὁ τῶν ἀρκύων φύλαξ, Eustath. & Suid. Xen. Cyneg. τὸν δὲ κυνηγέτην ἔχοντα ἐξιέναι ἠμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, καὶ ὑποδέσιν, ἐν τῇ χειρὶ ῥόπαλον τὸν δὲ ἀρκυωρὸν ἕπεσθαι. Vbi notandum accentum collocari in υ sicut & à Bud. in Comm. HINC Ἀρκυωρέω, ῶ, F. ήσω, Retia custodio, Sto ad retia ad indaginem. Accus. iungitur apud Eupolidem, vt citat Eust. σὺ δὲ τὰ καλὰ δὲ τοῦ ἀρκυώρει. ex quo loco ostendere vult, ἄρκυς ab Atticis aspirari: quod etiam in Florentina Xenoph. editione videre est.

ἈΡΝΕΌΜΑΙ, οῦμαι, Recuso, Itē Nego, Inficior, Od. α, Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. Et Od. θ, Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. At Il. τ, Αἰδεσσάμενοι δ' ἠρνήσαντο ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων videtur iungi cum infinit. videlicet δέξασθαι repetito ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Apud Demosth. quoque cum accusat. in orat. Pro corona, καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χειροτονίαν vbi exponitur non solùm Recusans, sed & Detrectās. ‖Apud eundem cum infinit. & particula μὴ, pro Nego, Inficior. Philipp. 3. οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. Apud eundem, ὑπὲρ ὧν ἠρνήνται μὴ λαβεῖν. In epigr. autem nouè dictum, Ἀνέρας ἠρνήσαντο, καὶ οὐκ ἔφυσαν γυναῖκες, pro Negauerunt se viros esse. Itidem verò cum accus. ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς, ex Aristoph. scholiaste affertur pro Reiicere & repellere fœneratores. Hesychius ἄρναν ait Clazomeniis significare iusiurandum, vnde esse ortum ἔξαρνος.

C. Ἀρνησίθεος, vel Ἀρνησόθεος, Negans Deum, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Prius illud ex Chrysostomo, posterius hoc ex Cyrillo est.

Ἄρνησις, εως ἡ, Recusatio. Item (& frequentius) Negatio, Inficiatio. Luc. De salt. ἀρνήσεως τὸ πᾶν ἰάσασθαι, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν, ὁ μοι γένοιτο τοιοῦτον ἐξαγγελθῆναι σοι.

Ἀρνητικὸς, ή, όν, Negatiuus. vt apud gramm. ἀρνητικὰ μόρια, Negatiuæ particulæ: id est quibus vtimur ad negandū, vt οὐ & μή.

A C. Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Pernego: quia est significantius quàm simplex ἀρνοῦμαι. nam & ἀρνοῦμαι καθόλου exponitur, & apud Suidam ἄπαρνος itidem ὁ ἀρνούμενος καθόλου. Cum accusatiuo, vt apud Plutarchum in Pericle, τὸν Ἀν. Δημοκρίτου φόνον ἀπαρνούμενοι, τὰς αἰτίας εἰς Ἀσπασίαν καὶ Περικλέα τρέπουσι, Cædem pernegantes, vel Prorsus inficiantes. Thucydides, τὸν δὲ οὐ Ἁρμόδιον ἀπαρνηθέντα τὴν πεῖραν, ὥσπερ διενοεῖτο περιυβρισθῆναι. Apud Plat. epist. 7, ἀπηρνήθην absolutè ponitur, ἐπειδὴ οὖν οἴκαδέ τι ἐσώθην καὶ κακῶς τὸ δεύτερον ἀπηρνήθην, καθὰ περ εἶπον, νῦν δὲ &c. id est Planè denegaui ad eum vocātem accedere. Citat Budæus ex eodem Platone, μὴ ἀπαρνηθῇς γένη. pro Noli mihi negare, id est recusare.

B Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui prorsus inficiatur, Qui pernegat. ὁ ἀρνούμενος καθόλου, Suidas. Sic dicitur vt ἔξαρνος ab ἐξαρνοῦμαι: atque adeo à Polluce cōiungūtur hæc duo ἔξαρνος & ἄπαρνος.

C. Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, Idem, & interdum pro simplici ἀρνοῦμαι. Æsch. οὐκ ἐξαρνοῦμαι πεφάνθαι. VNDE Ἐξάρνησις, Negatio, Inficiatio. ET Ἐξαρνητικὸς Aristoph. Nub. Inficiandi peritus, Νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς Κἀντιλογικός. A Budæo tamen exponitur Inficiator, sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiādo exercitatus.

C Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior, Herodotus lib. 3, δεινὸς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic Demosth. ἔξαρνος ἦν μὴ πεποιηκέναι. Plat. Hippia, πῶς γὰρ ἂν ἐλαμβάνομεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; Luc. ἔξαρνος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐτά. Apud eundem cum duplici negatione, νῦν μὲν γὰρ ὦ Ἀλέξανδρε οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Ponitur & cū ὡς: vt apud Aristidē, ἔξαρνος γίνομαι ὡς οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, vt ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων, apud Isocr. Sed & cum genitiuo sine περὶ, hoc in loco qui in vulg.

D lex. affertur sine autore, τοῦ πείτου ἀλλαγοῦ ἔξαρνος γίνεται. Dicitur certè & ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. Demosth. in Aristocr. τὰς συνθήκας ἔξαρνος γίνεται. Isæus, θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι τὰ ὡμολογημένα. Idem, ἔξαρνος τὴν μαρτυρίαν. Et ἔξαρνον εἶναι τὴν δίαιταν, Isocr. Paragraphico. Hesychius (vt suprà docui) scribit ἄρναν Clazomeniis esse iusiurandum, vnde factum esse ἔξαρνος.

E ἈΡΟ'Ω, ῶ, F. όσω, Aro. vt ἀρῶν χθόνα, Hes. Erg. Hom. Odyss. ι, Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσι. vbi Eustath. ἀρόωσι videri ait esse coniugat. secundæ. Vtuntur & prosæ scriptores. Ἀρηρομένος, Aratus, Hesych. Suid. ET Ἄρομα, Aratio, eidem Hes. ITEM Ἄροσις, Aratio. Iliad. ι, Ἐν δ' ἄροσις λείη, vbi schol. ἀροτριάσεις. Et in plur γῆς ἀρόσεις apud Aristot. Ἄροσις schol. Homeri etiā pro χώρα εἰς τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία. vnde exponitur quoque Ager frumentarius. ET Ἀρόσιμος, Arabilis, Ἀρόσιμος γῆ exponitur etiam Aratus seu cultus ager, & Seges. ET Προηρόσια, Sacrificia quæ ante arationem

F fiebant. Item Προηροσία, Sacrificium apud Athen. Item Πεπαροσία, Precatio quæ fiebat incipiente aratione. Quæ tria apud Hesych. tribus diuersis locis habentur: sed duo posteriora mihi suspecta sunt. Vide apud Suidam Προηρόσια & Προηροσίαι.

Ἄροτος pro præcedente Ἄροσις, Aratio. Hesiodus initio Dierum, ἀρότοιο δὲ δυσομένων. sub. ἄρχεσθαι. Apoll. Arg. 2, Βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio. (vnde & βόες ἀροτῆρες

G dicūtur) Apud Hom. Odyss. ι, plur. ἀρότοισι, v. 122, οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν. Et tragica allegoriā ἄροτος παίδων pro procreatione liberorum. Vsus est autē & Lucianus, νόμῳ γυναῖκα παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. ‖Ἄροτος, Annus, Soph. secundum Eustath. vide Ἀροτὸς quod proximè sequitur.

Ἀροτὸς, οῦ, ὁ, Arandi tempus. (quod Aratus appellat ἀροτήσιον ὥραν) apud Theophr. Sed non constanter hanc accentus differentiam pro ista signif. retineri apud eū, scribit Bud. ‖Itidem verò ἄροτον pro anno, non ἀροτὸν, apud Sophoclem quidam scribendum putant, nullum tamen eius locum proferentes. At ego contrà in duobus eius locis ἄροτον non ἀροτὸν pro anno scriptum

H inuenio, assentiente ipso etiam scholiaste. vterque est in Thrachiniis, τὸν ὑφ' παρελθόντ' ἄροτον, Et δωδέκατος ἄροτος. Eodem ferè modo Latini poetæ messes pro annis dicunt. Quod autem ad differentiam illam attinet, va-

nam esse puto. præsertim quum dicat Eustath. ἄροτον proparoxytonum significare non solum τὸν σπόρον ἀλλὰ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν, Sophocli. Sic & differentiā quæ inter ἄμητος & ἀμητὸς statuitur confundi, antea docui. Bud. In C. ἄροτον, segetem & terrā subactam significare tradit: ἀροτὸν autem, sementem, id est tempus & ipsam actionem serendi, quæ tamen confundi. Vide pag. 846. A

Ἀροτὸς, τὴ, τὸν, Arabilis, Qui arari potest.

C. Ἀνήροτος, ET Εὐήροτος. Est autem Ἀνήροτος, Inaratus. Nam quod dicit Hom. Od. ι, Ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, id ipsum est quod ab Horatio scribitur, Reddit vbi cererem tellus inarata quotannis. Hom. ibidē, Ἀλλ' ἥγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα. Abiit autem in prouerbium prior ille Homericus versus. AT Εὐήροτος, est Aratu facilis, Vel Bene aratus. Ἀήροτον, καλῶς ἠροτριωμένον, Suid. ET Εὐάροτος apud Arch. in Epigr. εὐάροτον αὔλακα. B

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, Arator. vt βοῶν ἀροτῆρα apud Hesiod. Lat. itidē bouem aratorem dicunt: quem Ouidius appellauit etiā ruricolam. ποιμένας ἠδ' ἀροτῆρ, Il. ψ.

Ἀρότης, του, ὁ, in prosa, idem quod poetis ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arabilis, in Epigr. ET Ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad arationem pertinens. Apud Aratum autem ἀροτήσιος ὥρη, Arationis tempus. C

Ἀρόσειν apud Gregor. pro ἀροῦν, Arare. τὸ δὲ γαῖαν ἀρόσσειν Μόχθος.

Ἀρόται dicti serui à Syracusanis, inquit Eustath. At verò ex Polluce affertur ἀρόται, ex Syracusanorum itidem lingua, pro iis qui quum alioqui liberi essent, propter inopiam seruiebant.

C. Ἀφαρόω, ῶ, Aro, idem quod simplex ἀρόω. vt Suidas testatur. Ἀφάροτος autem, quod Etym. exponit ἀναροτρίαστος deducens à φάρος significante ἄροσις, (vnde & φαροῦν pro ἀροῦν Hesych. affert) & pro quo Hesych. ἄφαρος in eadem significatione ponit, locum hîc non habet. D

C. ΚΑΤαρόω, ῶ, Idem quod simplex Ἀρόω, Aro. vnde καταρῶσι, Arant, vulg. lex. afferunt ex Aristoph.

C. ΠΕΡιαρόω, ῶ, Circumaro, vt Plin. loquitur. vnde περιαρόσαι citatur ex Plut. in Publ.

¶ Ἄροτρον, ου, τὸ, Aratrum. Hom. Od. σ, εἴκοσι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Et πηκτὸν ἄροτρον, aliquoties apud eundē. Plut. Hell. ἀρότρῳ τε ἀρότρου ἀρχηγόν. E

C. Ἀροτρόπους, Vomer. Iudic. cap. 3, in fine, ἐν τῷ ἀροτρόποδι τῶν βοῶν ἐπάταξε τοὺς ἀλλοφύλους. Dicitur vsitatius ὕννις.

C. Ἀροτροφορέω, ῶ, Aratrum fero. Archias lib. 1 Epigr. titulo εἰς ζῶα, qui est 33, — καὶ σὺ θάλασσα Δελφῖνας γαίῃ ζεῦξον ἀροτροφορεῖν.

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, Ad aratores pertinens, Rusticus, Agrestis. vt ἀροτραίῃ θαλάμῃ ex Epigrām. affertur pro Thalamus agrestis.

Ἀροτρεὺς, έως, ὁ, Idem quod ἀροτὴρ seu ἀρότης, Arator. ET Ἀροτρεύω, Aro, apud Nonnum, ἄλλος ἀροτρεύει σπόρον. VNDE Ἀροτρευτὴρ, ῆρος, ὁ, Arator, in Epigr.

Ἀροτριάω, idem quod proximè præcedens ἀροτρεύω, sed vsitatius. Et pass. Ἀροτριάομαι, vnde ἀροτριαθεὶς, & ἠροτριαμένος. ET Ἀροτριόω, vnde ἀροτριοῦν. Et pass. particip. ἠροτριωμένος. ITEM Ἀροτριάζω, vnde ἠροτριασμένος apud Suid. HINC Ἀροτρίασις, Aratio.

¶ Ἄρουρα, ας, ἡ, Aruum, Arata terra, Ager. Exponitur & Campus. Il. σ, Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον. Idem Il. ζ, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης copulat, vbi φυταλιὰ Eustathio est ἡ φυτοφόρος γῆ, at ἄρουρα, ἡ ψιλὴ ἄροσις. Et plur. numero ἄρουραι, Il. ψ, Ἀνὴρ δ' ἠδ' ἠέριον ὅτε φείδοισιν ἄρουραι. Idem Hom. Il. φ, de lapide loquens, Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε, Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. Vbi obserua, quod dixerat πεδίον, vocare ἄρουραν. Sic Il. γ, — ὀλίγη δ' ἀμφὶς ἄρουρα exponitur Exiguus campus. Sophocl. ἔξω ἀρούρας βάλλον dixit. Ab Aristot. pro segete poni ἄρουραν scribit Bud. ‖ Sed ἄρουρα generaliter etiā pro γῆ, Terra, Tellus. vnde illud Homero cum Hesiodo commune ζείδωρος ἄρουρα. quo etiam sensu dicitur Il. ζ, — βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι. Sic accipitur ἄρουρα & Il. ψ, — ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. Et plerisque aliis locis. ‖ Ἄρουρα, Cypriis σωρὸς σίτου σὺν ἀχύροις, inquit Hes. G

Ἄρουρα, Terræ mensura centum cubitorum, Eustath. ex Herodoto. Budæus autem apud Herodotum ἄρουραν idem ferè esse scribit quod iugerum. Idem B. hæc scribit, Ἄρουρα, Iosepho contra Appionem & alibi, est mensura. ἄρουρα πόδας ἔχει, inquit Suid. id est vlnas (ὀργυιάς) octo, & trientē (est enim vlna sex pedū) vel passus decē: vt passū pro quinque pedibus intelligamus. Hæc Bud.

C. Ἀρουροπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agricola. q. d. In aruo laborans.

C. Ἐπάρουρος, Qui circa aruum opus facit, Agricola. Exponitur etiam Hortulanus mercenarius, ex Hesychio, qui habet ἐπίηλος, vel κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. At Eustathius ὁ γῆν ἐργαζόμενος, vel (inquit) ἁπλῶς ἐπίηλος. Affertur autem hoc nomen ex isto Homeri versu Od. λ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit & alius lectionis Eustathius, videlicet πάρουρος (nimirum legendo κε πάρουρος) vt ita vocetur ὁ εἰς φυλακήν τινα παραμένος μισθωτικῶς.

Ἀρουραῖος, ου, ὁ, Ad aruum pertinens, In aruo nascens, Ruralis. In vulg. lex. etiam Arualis & Aruensis, ex Gaza apud Theophr. ἀρουραία θεὸς ab Aristoph. iocose vocatur Euripidis mater quasi Agrestis dea, quòd olerum venditrix esset: vt & apud Hesychium legitur. A Demosthene autem Æschines ἀρουραῖος Οἰνόμαος vocatur, quòd Æschines OEnomaum in Tragœdia perperam egisset: vt habetur in vulg. lex. Meminit & Hesych. sed ad prauam actionem non referens.

Ἀρούριον, ου, τὸ, diminut. Rusculum, Agellus. In Anth. epigr. Εἰ τὸ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ἔσσον ἀπόχη.

ἍΡΠΗ, Falx. Hesiodus, Δεξιτερῇ δὲ πέλωρον ἔλλαβεν ἅρπην, Μακρὴν, καρχαρόδοντα· φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς Ἐσσυμένως ἤμησε. Vbi & pro ense falcato sumi potest: (& quidem aptius fortasse) quæ etiam significatio huic vocabulo tribuitur.

Ἅρπη, auis quædam aquilæ similis, siue ex aquilarum genere. Eustath. ait esse vel ἰκτῖνον, vel aliud animal ἀετῶδες, in hunc Homeri locum Iliad. τ, Ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. Tzetzes quoque ἰκτῖνον esse putauit, id est miluum.

Ἅρπη, Stellæ quædam paruæ & crebræ quæ in summa Persei dextra manu notantur (vnde illud, εἰς τὴν ἅρπην κατασμίζονται) nam harpē poetæ Perseo affinxerūt. Vnde Naso de illo loquens, Vertit in hunc harpen spectatam cæde Medusæ. Lucianus de eodem in dialogo Tritonis & Nereidum, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. videlicet τῆς Μεδούσης. ‖ Ἅρπη (vt in vulg. lex. annotatur) significat item apud medicos humorem quendam ex flaua bile totum corpus latè corripientem. ‖ Ἅρπην Hes. vult esse etiam ἄνεμον.

Ἅρπης, Cretensibus ἰκτῖνος, miluus, teste Hesychio. qua in significatione quosdam ἅρπην etiam accipere apud Homerum, modò dictum est.

Ἀρπῶ, Rapio, Etymol. Ἀρπάζομαι, Falce vtor. Rapio. Hes. F

¶ Ἁρπάζω, F. ἁρπάσω (& mutatione Dor. τοῦ σ in ξ, ἁρπάξω, inquit Eust.) Rapio. Hom. Il. ε, de leonibus loquens, Τὼ μὲν ἄρ ἁρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα, Σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον. Ita enim legendum est (sicut & mea editio habet) nō ἁρπάζοντο, vt in multis exempl. legitur. Aristoph. in Pluto, μὴ οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; ‖ Ἁρπάζω, Corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιούς, correpto arcu. Et metaphoricè pro Citò intelligo & mēte percipio, quasi Mente corripio, ex Sophocle citatur. De qua signif. vide in Συναρπάζω. ‖ Ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς, Eripio te ex igne. G

Ἁρπάμενος, pro ἡρπασμένος, nouè dictum (mihi quidē certè nouè) à Macedonio Epigr. lib. 1, — ἁρπαμένης ἴχνια Φερσεφόνης, raptæ Proserpinæ vestigia.

Ἅρπασμα, ατος, τὸ, Rapina, Platoni De leg.

Ἁρπαστὸς, οῦ, ὁ, q. d. Raptitius. Ἁρπαστὸν, εἶδος σφαιριστικῆς, Eustath. Vulg. lexicis est genus pilæ grandioris, dictum quod quisque arripere nitatur. vnde Martialis, Siue harpasta manu puluerulenta rapis.

Ἅρπαγμα, ατος, τὸ, Idem quod ἅρπασμα, Quod raptum est, Rapina, Præda rapta. Iosephus, ἅρπαγμα καὶ λάφυρον γεγραμμένον. ‖ Ἅρπαγμα Æschini, Furtum, Concussione quæsita pecunia, inquit Bud. Locum autem Æschinis hunc esse puto, in Ctesiph. τὰ δὲ ταῖς τριήρεσι καὶ τοῖς τριηράρχοις ἁρπάγματα. AT Ἁρπαγμὸς, οῦ, ὁ, Raptus, H

Ipsa

Ipsa rapiẽdi actio, Direptio. (in qua signif. vsitatius est Ἁρπαγή, de quo postea) ET Ἁρπάδην apud poetas Rapaciter. Itẽ Raptim. De quo Lat. aduerb. vide paulo pòst in Ἁρπακτικῶς. ET Ἁρπακτὸς (eadẽ formatione) Raptus, Ereptus, Furto ablatus. Hes. Erg. Χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω. Ibidẽ verò ἁρπακτὸς πλόος exponitur παράβολος καὶ ῥιψοκίνδυνος à Tzetze. ITEM Ἁρπακτήρ, ῆρος, ὁ, Raptor, (pro quo in prosa Ἁρπακτής, vt apud Greg. ἁρπακτῶν καὶ βιαστῶν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν) Il. ω, Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Fœmin. autẽ Ἁρπάκτειρα, Raptrix, in Epigr. HINC & Ἁρπακτικός, Rapiendi peritus, Rapax. Et aduerb. Ἁρπακτικῶς, Rapaciter, Cũ rapacitate. Itẽ Festinanter: vt Latini quoque suũ Raptim vsurpãt. B

Ἁρπαγή, ῆς, ἡ, Raptus, Ipsa rapiẽdi actio, ἁρπαγμός. vt quũ dicũtur milites à Th. & Xen. ἐφ' ἁρπαγὴν τραπέσθαι. Et ἁρπαγὴν ποιήσασθαι apud Thuc. Apud Xen. autẽ etiã ἁρπαγὴν ποιῆσαι. Apud Plut. in Othone ἁρπαγὴ τοῦ κρατῆρος exponitur Interuersus crater. Itẽ ἁρπαγὰς in plur. vt, ὑφ' ἁρπαγὰς χρημάτων, ὑφ' αἰσχύνας γυναικῶν καὶ παίδων. Isocr. in Pan. καὶ γυναικῶν αἰσχύνας καὶ χρημάτων ἁρπαγάς. Polit. apud Herodian. τὰς δὲ ἐπιδρομὰς ἁρπαγὰς vertit Incursus & populationes. HINC Ἁρπάγιμος, Rapto quæsitus. Itẽ Abreptus, vt ψυχὴ ἁρπαγίμη, in Epigr. Vbi tamen exponitur etiã Rapax. C

Ἁρπάγη, Harpago, instrumentum vncos habens quo vasa ex puteis retrahũtur, vt inquit Hes. addẽs λύκον ab Eurip. vocari. (qua metaph. Liuiũ itidẽ lupũ appellasse videmus) Prius autẽ dixerat, ἁρπάγη, ξυστήρ. Polluci, est etiam κρεάγρα. scribit enim col. 232, coquinaria instrumenta enumerans, κρεάγραν, ἣν καὶ ἁρπάγην ἐκάλουν, καὶ λύκον καὶ ἐξαυστῆρα. Vide eundem & col. 3-3, vbi male ἁρπαγῆς pro ἁρπάγης. ET Ἁρπάγια dicta quædam ἀγγεῖα, id est vasa, itidem à rapiendo: de quibus Alex. Aphrodiseus Problematum libro 1, ἐπὶ τῶν λεγομένων ἁρπαγίων ἀγγείων ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐπιτιθέμενος αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τῶν πυθμένος. quæ verba ita redduntur, Vasa quæ harpagia nominantur, si digito admoto foramen eorum superius obturetur, aquam nullam per fundum emittunt. Bud. ἁρπάγιον Aphrodiseo in Probl. vas esse ait clepsydræ simile. D

Ἁρπάγη dictus etiam locus in quo raptus fuit Ganymedes, si Eustathio credimus. IDEM locus Ἁρπάγιον appellatus fuit, vt scribitur apud Athenæum lib. 13, & in alio ipsius quoque Eustath. loco, vbi nullam ἁρπάγης mentionem facit: adeo vt pro illa ἁρπαγίου significatione suspicione apud me non prorsus careat. Cæterùm & Ἁρπάγιον apud eum scribitur p. 986. E

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, Rapax, (traiectis literis) Interdum cum genitiuo. vt Aristoph. in Nebulis dicit ἅρπαγα τῶν δημοσίων. Reperitur & ἁρπαγίστατος superlat. ‖ Ἅρπαξ substant. etiam, Rapina, ἁρπαγή. Hesiod. Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή.

Ἅρπαξ, Harpago, ἁρπάγη, de quo paulo antè. F

C. Ἁρπαξίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, E rapto viuens. Propriè sonat, Rapiens victum, vt Μισθοφόρων ἁρπαξιβίων, σκηνῆς στρατιωτῶν, poeta quidam apud Athen. Subiungo autem hanc vocem illi ἅρπαξ, non quòd ab ea deducatur, sed quòd eãdem cum ea formationem habeat.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἁρπαλέα κέρδη apud Homerum, Odyss. θ, Lucra quæ auidè rapiuntur. Ex quo intelligitur, Quorum cupidissimi & studiosissimi sumus. ἁρπαλέα (inquit Eustathius) τὰ πάνυ περισπούδαστα. Ἁρπαλείων autem δίκη apud Plutarch. in Polit. Repetundarum actio exponitur. Quam expositionem falsam esse alii eiusdem & aliorum scriptorum loci ostendunt. ET Ἁρπαλέως, aduerbium, Raptim, Cum festinatione, Prompte. Item, Auidè. Odyss. ζ, Ἤσθιε πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς Ἁρπαλέως, q. d. Cibum & potum auidè rapiebat, vt solent famelici. Subiungit enim, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος. ITEM Ἁρπάλιμος, quod idem videtur esse Hesychio cum præcedente Ἁρπαλέος. ET Ἁρπαλίζομαι, Lubenter accipio. ADDO autem Καρπάλιμος & Καρπαλίμως. nam Hesychio καρπάλιμος est Celer, & καρπαλίμως itidem Celeriter. pro quo Latini eodem metaphora genere Raptim dicunt. Sequor autem longè breuiorem viam & tutiorem, deducendo καρπάλιμος & καρπαλίμως ab ἁρπάλιμος, quàm sequutus G H

A sit Etymol.

¶ Ἁρπεδών, όνος, ἡ, Funiculus. vt Suid. exponit, addẽs significare & ἱστὸν in hoc hemistichio, ἀράχνης εἴκελον ἁρπεδόσι.

Ἁρπεδόνη, ης, ἡ, Funis, Laqueus. Pollux quum ποδάγραν siue ποδοστράβην describit, inter cætera addit, καὶ ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειρὰ τις ἐκτέταται, ἣν καὶ σειρίδα καὶ ἁρπεδόνην καλοῦσι. πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου στερεὸν ἡ σειρά. Xenoph. δολοῦσι δ' ἀγρίους πλέγμασι καὶ ὀρύγμασιν, ἐλάφους τε ποδάγραις καὶ ἁρπεδόναις. Lascari in Epigr. (vt vulg. lex. annotant) est etiã instrumentum quo filum rotando glomeratur. Pollux verò ἁρπεδόνας Herodot. νήματα dixisse testatur: Critiã autẽ ἁρπεδόνην τε λύειν ἰσχὺ, βραχυκώτερον. Accipi etiã potest pro chorda arcus in hoc Epigramm. quod Suid. citat, καὶ πολλοὺς ὀϊστοὺς τέξε πορφυρέης ἧκεν ἀφ' ἁρπεδόνης. ab ipso tamen exponitur ἡ διὰ σπάρτου θήρα. B

Ἁρπεδονίζω, F. ίσω, Illaqueo. διὰ σπάρτων θηρᾶν, vt Hes. exponit, addens, esse etiam λωποδυτεῖν, Spoliare.

¶ Ἅρπις, Amor, apud Æoles vt Hesych. tradit. Etymol. rationem addit, παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας, citans hunc ex Parthenio in Crinagora versum, Ἀμφοτέροις ἐπιβὰς ἅρπις ἐληΐσατο. C

¶ Ἅρπυιαι, αἱ, Rapaces quædã deæ, quas Zetes & Calais Boreadæ profligarunt. Hesiod. Theog. Ἠϋκόμους δ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε, Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται ὠκείαις πτερύγεσσι. Eust. scribit fuisse dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent. vnde siquis ex hominum oculis abreptus esset, ab harpyis dilaniatus dicebatur. ‖ Scribit idẽ esse etiã ventos καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς, vt & Hesiodi schol. ἁρπακτικὰς πνοάς, τὰς ἐκ τῶν ὑδάτων ἀναδόσεως γιγνομένας, & Hesych. ἀνέμων συστροφὰς καὶ θυέλλας. Ἅρπυια Hesychio est etiã ἁρπαγὴ διὰ τάχους. Etym. ab ἅρπω (i. ἁρπάζω) deriuari dicit, vt ab αἴθω, αἴθυια, ab ἄγω, ἄγυια: alibi scribens Ἁρέπυια etiam per pleonasmum τοῦ ε pro eodem dici. D

C. Ἀναρπάζω, Abripio, Sursum rapio. Il. ι, — ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. vbi Eustath. ait superuacaneam esse præpositionem in ἀνήρπασεν, aut significare τὴν ἄνω τοπικὴν σχέσιν. Ego hic existimo aptè interpret. nos ἀνήρπασε Sublimẽ rapuit. vt Virg. dixit Æn. 5, Sublimẽ pedib⁹ rapuit Iouis armiger vncis. Sic apud Plut. in Rom. ἀνηρπασμένος εἰς θεούς, sublimis rapt⁹ ad deos. At Od. υ, Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν πάφιοι, possit videri potius superuacaneã habere præpositionẽ verbũ ἀνήρπαξαν. ‖ Interdũ Subitò è medio tollo. Iulianus imperator Amerio, νυνὶ δὲ καὶ νέαν καὶ σώφρονα τῷ γήμαντι παρθένον ἀναρπασθῆναι. id est, De medio subito tolli, Bud. interpr. Sic Lucianus, παρθένος ἀνηρπάσθη. Latini eadem vtentes metaphora dicunt Immatura morte præripi, & interdũ & simpl. Rapi. Celeritatẽ autem indicari verbo ἀναρπάζεσθαι ex Plutarcho apparet. ita enim scribit in παραμυθ. ad Apollonium, de iis loquens qui amicorum deplorant mortem, ἐὰν δὲ ταχέως ἀποθάνῃ, ὀδύρονται, λέγοντες, ἀνηρπάσθη. ἐὰν μακρῶς, μέμφονται ὅτι καταφθίνουσι καὶ τιμωρηθεὶς ἀπέθανε. Existimo autem ἀναρπάζειν cum celeritate impetum etiam denotare vtplurimum: ideóque videndum est annon ἀναρπάζειν alicubi verti possit Transuersum rapere. E F

Ἀναρπάζω, Ad pœnam rapio, vel De medio tollo. Demosth. Phil. 4, οὐκ ἀνηρπασμένος αὐτὸς ὑπὸ τούτων ἐξέλθῃ. Idem contra Midiam, λέλοιπα τὴν τάξιν, φόνου κοινωνός, δεῖ με ἀνηρπάσθαι.

Ἀναρπάζω, Sedibus euello. Æschines, πόλεις ἀστυγείτονας καὶ συμμάχων ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασαν. Significat etiam ἀναρπάζεσθαι, Sedibus euelli, hoc est ἀνάστατον γίνεσθαι, inquit Bud. citans exemplum præcedens. G

Ἀναρπάζομαι, Passiuum, Abripior, Sursum rapior. ‖ Itẽ Subitò è medio tollor. ‖ Itẽ, Ad pœnam rapior. ‖ Præterea Sedibus euellor. Exempla autem passiui verbi in actiuo posita sunt. Cæterùm interdum futurum Ἀναρπάσομαι, ponitur pro ἀναρπάσω. vt apud Plutarchũ in Othone, ἀναρπαζόμενοι τοὺς ἐναντίους, pro ἀναρπάσοντες.

Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Abreptus, Sursum raptus, Sublimis raptus. vt ἀνάρπαστος dicitur Ganymedes, id est sublimis raptus. Ac fortasse Virgilius vim huius Græci verbi exprimere volens, dixit de eo, Sublimem pedibus rapuit Iouis armiger vncis. ‖ Item ἀνάρπαστος, Repentè aut subitò raptus. Lucianus, καὶ τὸ μα- H

aa. 1.

ταχὺ ἐλπίδων οἴχεσθαι ἀναρπάσοις γυναικείοις ὑπὸ τοῦ θανάτου. A
‖ Sunt etiam ἀνάρπαστοι, vt ait Budæus, Qui de medio tolluntur, & qui sic reuocantur è prouinciis. Herodianus, lib. 3, πλείοσι γοῦν τῶν ἐθνῶν καὶ στρατοπέδων πεπιστευμένων ἀναρπάστοις ἐποίει, hoc est, Rapi ad se iubebat, abrogato imperio.

C. Ἀφαρπάζω, Abripio, Rapio. Aristoph. in Pluto, — ὁρῶ τὸν ἱερέα τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Et passiuũ Ἀφαρπάζομαι, Abripior, Rapior. vnde ἀφαρπαγή apud Plut. & ἀφαρπασμὸς φλοιός, Xenoph. Raptus cortex ex ligno, vt inquit Bud.

C. Διαρπάζω, Diripio. Item Discerpo. Apud Xenoph. Pæd. 7, pag. 107, διαρπάσαι πόλιν, Diripere vrbem. Paulo antè dixerat πᾶσαν ἁρπαγήν. Apud Platonem autem De rep. lib. 1, διαρπαστικὸς actiua signif. pro Discerpturus. ET Διαρπαγή, Direptio. ET Εὐδιάρπαστος, Direptu facilis, Direptioni expositus.

C. Ἐξαρπάζω, Eripio, cum genit. Plut. in Fabio, ἐξαρπάσας Ἀννίβου Μινούκιον, Eripiens Annibali Minucium. q. d. Eripiens è manibus Annibalis. Exponitur etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chrysost. ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου εἰ... λακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. Sic ἐξαρπάζομαι, Eripior. vnde ἐξήρπασο, apud Demosth. Pro corona, sine casu, ἐξήρπασ' αἱ ὁ πιοῦντες. Homerus autem ἐξήρπαξε dixit Il. γ, — τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη.

C. ΠΡΟαρπάζω, Præripio. Gregor. in Macc. encomio, προαρπάζοντες ὥσπερ θησαυροὺς τὰς βασάνους, Præripientes cruciatus, tanquam thesauros.

C. ΣΥΝαρπάζω, Corripio. Aristoph. in Nubibus, ταχέως πυτὶ ξυναρπάσῃ. Apud Sophoclẽ initio Aiacis, ξυναρπάζειν φρενί, ad verbum, Corripere mente pro Statim mente percipere. Quæ significatio vereor ne falsò in vulg. lex. tribuatur verbo ἁρπάζω per se posito. D

C. ὙΦαρπάζω, Subripio, Clàm rapio. Aristoph. iocosa metaphora dixit in Nub. ὑφαρπάζειν σοφὸν. Et ὑφαρπάζειν τὸν λόγον, pro Sermonem interpellare, apud Herodot.

ἌΡΡΗΝ, vel Ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ, Mas seu masculus. de sexu dictum. vt apud Aristoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. Nec tantùm de animantibus dicitur, sed etiade plantis: cũ apud alios, tũ apud Theophr. vt quũ dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες itidẽ apud Athenæum. Ἄρρενα verò ᾠὰ, Masculos edẽtia. ‖ Metaphoricè significat Strenuum, Fortem, & Qui effœminatus non sit. Synesius, ἐγὼ γέ τοι τὸ μὴ ἀλλὰ ἄρρην εἰμί. Vir sum, Sum forti & virili animo. Epigramm. lib. 2, — ἄρσενος ἡμῖν Ὁμήρου, Masculi Homeri. id est qui fortia ducũ facta cecinit. Plutarchus περὶ μουσικῆς. Παρασκευάζειν αὐτοῖς τὴν ὑπομονὴν ἄρρενα καὶ γυναικείαν. Et ἄρσην βοὴ, ἄρσην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. ‖ Ἄρρενα vel ἄρσενα Hesychio significat etiam τῶν κονδύλων τὰ ὑπερέχοντα εἰς κοιλότητα ἐμπίπτοντα. Eustath. ab ἄρδειν deriuat, (sicut ab ὕω υἱός) διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα. E F

Ἀρρενικὸς vel Ἀρσενικὸς, οῦ, ὁ, Masculinus. vt ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. ‖ Ἀρρενικὸν verò seu Ἀρσενικὸν (quod Eustath. ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον dici tradit) Latinis Auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, vt tradit idẽ Eustath. addens ex Ælio Dionysio, ἀρρενικὸν nõ ἀρσενικὸν dicendum esse: quod tamen apud scriptores non obseruatur. De hoc Diosc. lib. 5, cap. 121. Plin. lib. 33, c. 4. Gorr. in Defin. med. Pro hoc legitur apud Hesych. Ἀρρενικὸν quod tamen exponit χρώματος εἶδος χλωρόν. G

Ἀρρενώδης, Virilis, Fortis. vnde Ἀρρενωδῶς, aduerb. Masculè, Fortiter.

Ἀρρενόω, ῶ, F. ώσω, Masculum reddo. Syn. epist. 146, ἐπιθυμήσαι ἀρρενῶσαι τὴν ἱερατικὴν ψυχήν. Et in Pass. Ἀρρενοῦμαι, quod Masculescere dixit Plinius.

C. Ἀπαρρενόω, ῶ, F. ώσω. Idem. Fit autem ab ἄρρην, vt à θῆλυς & θηλύνω ἀποθηλύνω, Effœmino.

ἌΡΣ, ἀρνὸς, ὁ vel ἡ, Agnus, vel Agna, Il. γ, Οἴσετε ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Il. α, Αἴκεν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας. Vbi Eust. dicit addi τελείων, vt poeta significet agnos grandiores, quum ἄρνες sint immaturiores adhuc & minores. Aliud autẽ signif. Ἄρνες apud Theoph. l. 8, c. 7, [ἐλασσοῦσι δὲ] αἱ οἱ στάχυες μικροὶ, καὶ τούτοις οὓς καλοῦσιν ἄρνας. vbi Theod. Agnos vertit. H

Notandum verò tradere Eustathium ἄρνες non habere nominatiuũ monosyllabum, sed Ἀρὴν ένος, & per syncopen νός: eúmque vel ab ἀρῶ esse, quòd in vetis faciendis precibusve agni sacrificarentur: vel à ῥὴν vt ἀσαφὴς à σαφὴς, & similia.

Ἀρνὸς, οῦ, ὁ, Agnus qui annũ excessit. scribitur enim apud Polluc. lib. 7, τὸ δ' ἔπειον ἄρνα, εἶποις ἂν ἀμνὸν ἢ ἀρνίον· εἶπε εἶποις ἄρειον, ὅσ καὶ αὐτὴν περὶ ποιητῆς. Vbi tamẽ Ἀρνειὸν aliquis fortasse legere malit. quanuis apud Etymol. Horus ex Herodiano dicat ει in ἀρνειὸς prorsus πλεονάζειν.

C. Ἀρνοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnos deuorans. B

C. Ἀρνεοθοίνης, ὁ, Agnis vescens. citant vulg. lex. ex Epigr.

C. Πολύαρνος, ρνος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, Multos agnos habens. Il. β, Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε πολύαρνι Θυέστῃ. id est πολυθρέμμονι, Pecoribus abundanti, Diuiti, à parte totum intelligendo: vt docet Eustat.

C. Ὕπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agnũ sub se habens. vt ὕπαρνος ποίμνη apud Hes. & ὑπάρνους ὄϊς, quod vulg. lex. ex Eurip. affertur.

C. Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, Agnina lingua, seu plantago. Dioscor. lib. 2, cap. 153. Addunt vulg. lex. reperiri etiam ἀρνόγλωσσος in fœm. gen.

C. Ἀρνόφυλλον, ου, τὸ, q. d. Agnifoliũ, herba qua agni delectatur. Hesych. Cytisũ exponit, addẽs herbã esse θαμνώδη.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Agnina pellis vnà cum lana. vt Suid. exponit. Aristoph. — εἰμοῖς ἂν δὴ τὸ ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητίδα: vbi schol. ad ἀρνακίδας allusisse poetã dicit. Poll. ἐνέδεδεν δὲ αὐτῷ ὑπερβάλθω ἀρνακὶς, ὡς μὴ πελάζοιτο ὑπὸ τοῦ δέρματος ἡ δέρη τοῦ κυνός. Potest etiã Calceamẽti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti exponi in hoc Plat. Symp. loco quem Pollux citat, ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. D

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè Locus vbi agninæ carnes vẽduntur, Macellũ agninarũ carniũ. κρεοπώλιον τῶν προβάτων, Hes.

Ἄρνειος, ου, ὁ, Agninus, ἄρνεια κρέα Luc. ἄρνειος φόνος, Agnina cædes Soph. vbi Tricl. dicit esse synecdochẽ partẽ pro toto grege: & Eust. exponit τὸν τῆς ἀγέλης ἀπάσης τ' συμμίκτου.

Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, Agnus adultior. Eust. dicit esse πρεσβύτερον ἀρνὸς, καὶ τέλειον, οὐκ ἀτελὲς κατὰ ἀσία καὶ τὰ ἀρνία. Est it. qui est vnius anni, deinde ἀρνειὸν seu ἀμνὸς, tum ἀρνειός, & deinceps λειπογνώμων, vt Pollux annotat, licet apud eũ ἀρνὸς scribatur: vt videbis in ἀρνὸς. Ἀρνεῖος autem cum ει mensis nomen est, vt tradit Eust. E

Ἀρνίον, ου, τὸ, Agnellus. vt Ἀρνειὸς χρυσόμαλλον ἀρνίον, quod Eust. dicit esse ποτήριον ἀργυροῦν... χρυσοῦν ἐμπεπασμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον.

¶ Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, Vrinator. κυβιστητὴρ, δύτης, κολυμβητής. Il. π, ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου. vbi Eust. annotat, ἀρνευτὴν εἶναι ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος, κατὰ ὁμοιότητα τῶν ἀμνῶν πορείας... οἱ μὲν ἐπιδόσεις ποσὶν ἅλλονται, τῇ δὲ κεφαλῇ τὴν γῆν πιάζουσι. HINC Ἀρνευτήρια, τὰ, Vrinatorum exercitia, vt exponunt vulg. lex. κυβιστήματα, Hesych. F

Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piscis alio nomine ἵππουρος & ἱππουρεὺς dictus, διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι. Eustat. ex Athen. Plin. etiã Hippuri piscis meminit. Frequenter (vt habent vulg. lex.) subsilit, ac desilit, caprarũ modo, quæ posterioribus in nixæ pedibus saliunt & terræ caput impingunt.

ἌΡΝΥΜΑΙ, Capio, Recipio, Cõsequor. Propriè autem volunt esse, Dãdo ἄρνα, pro eo aliquid vicissim accipere: vel breuius, ἄρνα re quapiam permutare. & (vt loquitur Eust.) ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τὸ ἕτερον χρήσιμον: per catachresin verò αὐτὶ καταλλάσσεσθαι. sic verò & à πῶλος esse πωλεῖν, & ab ὦνος secundum quosdam ὠνεῖν, quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia consisterent. Hinc certè μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedẽ capere, apud Aristot. & Plat. De rep. l. 1, φαμὲν δὲ γε τοὺς μισθὸν ἄρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργούς. Et in Protagora, σεαυτὸν ἀπέφηνας ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. Idem cõposita voce dicitur μισθαρνεῖν, quo & ipse in illo priore loco vtitur. Et ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χειρῶν in Epigr. Consequor victum è manibus, id est è labore manuum. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. Consequor gloriam. Sic autem vulgò exponitur ἄρνυμαι apud Homerum quoque: sed illi (meo quidem iudicio) potius significat Capto & Consequi seu adipisci conor, quàm Capio & Cõsequor. Il. χ, — ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην G H

Ἀρνύμαι, Non captabant, Non conabantur adipisci. Sic τιμὴν ἄρνυσθαι videtur esse potius Conor pœnas sumere, quàm Pœnas sumo, ut Il. α, Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα Πρὸς Τρώων, quàm eiusdem Il. ε, Τιμὴν Ἀτρείδῃ ἠδ' Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ Ἀρνυμένω. Ideóque verterim vtrobique, Ad sumendum pœnas, non Sumentes pœnas. Fortasse etiã cõmodè reddetur τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, Pœnas expetẽtes à Troianis. Nam alicubi apud Cic. qui expetit pœnas ab aliquo, dat operã vt sumat, nõdũ autem sumit. Sic autem & Odyss. α, in principio ἄρνυσθαι conatum significat, Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων,
B Consequi conãs vitam suam [id est vitæ suæ incolumitatem] & sociorum reditum. At schol. breuium autor ineptè mihi videtur vbiq; verbo ἀντικαταλλάσσεσθαι hoc exponere. ‖ Ἄρνυμαι pro αἱροῦμαι apud Plat. De leg. lib. 12, ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον.

C. Ἀπάρνυμαι, Aufero. ἀφαιροῦμαι, Hes.

ΑΡΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, Arteria, Spiritus semita, Plin. Spiritus cõceptaculũ, Gell. vt & apud Soph. πλεύμονος ἀρτηρίας Accius vertit Pulmonũ spiritus. Philar.
C dicit esse corpus in lõgũ porrectũ, teres instar canalis, ac sinuosum, duabus tunicis contextũ, ex corde propagatum, & in singula corporis mẽbra distributum diffusũ, aeris & spiritus naturalis abũdãtioris receptaculũ, mixti cũ pauculo admodũ sanguine. Ruffus verò Ephes. tradit arterias à vetustis Græcis φλέβας (i. venas) vocatas fuisse: item ἀορτάς, πνευματικὰ ἀγγεῖα, σήραγγας, κενώματα & νεῦρα. Earũ cõplura genera ponit Gorr. in suis Def. med. quę cõsule. Volũt aũt dictã ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, vt refert
D etiã Philar. vel ab ἀλλεσθαι quasi ἀλτηρίαν, verso postea λ in ρ. Sed prior illa nominis huius notatio vt multo receptior, ita & longè verisimilior est, siquidẽ pro primitiuo habendum non est hoc nomen.

C. Ἀρτηριοτομία, ας, ἡ, Arteriæ dissectio. Est remedii genus quod arteria secta adhibetur. Gorræus.

Ἀρτηριακός, οῦ, ὁ, Arteriacus, Ad arteriã pertinẽs. vt ἀρτηριακὸν πάθος, idẽ quod βράγχος, i. Raucitas: vt scribit Paulus lib. 3, c. 28. Gorr. ‖ Ἀρτηριακὸς verò de homine intellectũ, idẽ est quod βραγχώδης, Raucus. Est enim raucitas pro-
E prius asperæ arteriæ affectus. ‖ Ἀρτηριακὴ no addito vel τῆς ἀντιδότου vel alio quopiã nomine, dicitur à recentioribus med. (vt ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον. Gorr.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arteriosus, vt anatomici interpret. Ἀρτηριώδης φλέψ, Arterialis vena, Gorræus.

Α'ΡΤΙ, aduerb. Modò, Paulo antè. πρὸ μικροῦ ἐξ ὑπογύου. Plat. ἦν ἄρτι ἧσαν οἱ τῇδε πεπυσμένοι, Nuper vel Nuperrimè. Sic ἄρτι Thuc. dicit lib. 6, p. 206, quod p. 201 dixerat νεωστί. Sic ἐς φάος ἄρτι μολόντος, in Epigr. recens nati. i. ἄρτι γεγονότος. Coniungitur etiã cũ verbis præs. tempo-
F ris, & tunc solet verti Nũc, Iam, Primùm. Soph. Aiace, ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύετε; an nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύῃ, Quũ primùm emergit. Sic apud Herodian. l. 1, ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. vbi Polit. vertit, Primas nunc adolescentiæ metas ingredientẽ. Sic Iohan. 9, πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Notandũ tamen Isocr. ἄρτι in præs. cũ alio præt. tẽporis verbo copulasse, in or. cõtra sophistas, οἱ μὲν οὖν ἄρτι τῶν σοφιστῶν ἀναφυόμενοι, καὶ νεωστὶ προσπεπλωκότες τῇ ἀλαζονείᾳ. Vbi pro Modò, vel Recẽns accipi posse. Ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ, Bud. apud Luc. sæpe significare scribit Tum hoc, tum illud.
G Ἄρτι genitiuo etiam iungi tradit idem Bud. vt παραυτίκα, citans ex Greg. 139, ἄρτι τῶν κατὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ νεωτερισθέντων: & exponens Commodùm.

Ἀπ' ἄρτι, Ab hoc tempore in posterũ. copulat enim tempus præs. vel paulo antè præteritum cum fut. Frequẽs est in Nouo Test. vt Ioan. 1, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα. Itidẽm Matth. cap. 26, οὐ μὴ πίω ἀπ' ἄρτι ἐκ τούτου τοῦ γεννήματος.

Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, Vsque in tempus præsens. Vtitur Paulus 1 Cor. 4.

H Ἕως ἄρτι, Idem, Vsque in præsens. Ioan. 5, ὁ Πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται.

C. Ἀρτιβλαστής, Qui nuper germinauit. Ἀρτιβρεχής, Nuper rigatus. Ἀρτίγαμος, Qui modò vxorem duxit. Sic Ἀρτιγενής, Ἀρτίγονος, Ἀρτιδαής, & alia multa huiusmodi: vide in nominibus aut verbis quibuscum compositum est hoc aduerbium. At Ἄρτιος, Ἀρτίστομος, Ἀρτίφρων, & huiusmodi composita quibus integritatis & velut incolumitatis cuiusdam significatio includitur, vide post Ἄρτιος: hęc autem post Ἄρω.

Ἀρτίως, aliud aduerb. Modò, Paulo antè, Nuper. Idẽ enim significat quod ἄρτι, licet Suidas & Ammonius distinguant. Demosth. παρεγενόμην, ὡς ἤκουσα τε ἀρτίως. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Aristoph. ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες. Apud Æschinem cum præt. plusquamperfecto exponitur Recẽns seu Recenter. ὅτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, Quum recẽns rediisset, vel Quum paulo antè rediisset. ‖ Ἀρτίως apud Aristoph. exponitur Iam, vel Iamdudum, in hoc Nub. loco, vbi dicenti ἀπολεῖ κακῶς, respondet alter ἀλλ' ὦ 'γαθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως.

ΑΡΧΗ', ῆς, ἡ, Principiũ, Initiũ, Exordiũ. Il. λ, — κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Hes. ἀρχὴ δέ τι ἥμισυ παντός. Plat. Pol. 2, ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Opponitur τῇ ἀρχῇ τέλος, seu τελευτὴ vel πέρας. vt apud Dem. Pro corona, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς διὰ πάντων ἄχρι τῆς τελευτῆς διεξῆλθον. Idẽ in Epit. ἔστι γὰρ ἐστὶν ἁπάσης ἀρετῆς ἀρχὴ μὲν σύνεσις, πέρας δὲ ἀνδρεία. Apud eundem ἀρχὴν ὑποθέσθαι, Ol. 3, πρὶν δὲ τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ὑποθέσθαι, μάταιον ἡγοῦμαι περὶ τῆς τελευτῆς. ὁντινοῦν ποιεῖσθαι λόγον. Frequens item est ἀρχὴν ποιήσασθαι, vt & Latinè dicitur interdũ Initiũ facere, pro Incipere. Isocr. Panath. ποιήσασθαι πρόρρωθεν τὴν ἀρχήν. Idẽ in Hel. encomio, τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῆς. Sed & ἀρχὴν λαμβάνειν (vt rursus Lat. Initiũ sumere) apud Plat. De leg. A quo & ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου. Quæ Cic. interpr. Diuinæ, sempiternæ sapiẽtisque vitæ induxit exordiũ. Et ibidẽ, ἢ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς τινος ἀρξάμενος, pro An ortus sit ab aliquo temporis principatu, eodẽ interpr. Sed & ἀρχὴν ibidẽ ab illo redditũ Causam, vide in meo Cic. lexico: simúlque & alios locos in quibus hãc vocẽ interpr. ‖ Ἀρχὴ exponitur etiã Fundamẽtum, vt ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plato in epist. Fundamẽta iacere. Et Demosth. Olynth. 2. dixit τῶν πράξεων τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ὑποθέσεις. vbi ἀρχὰς quidam Fundamenta interpret. Sic autem ἀρχὴν ὑποθέσθαι paulo antè ex eo attuli. ‖ Herodian. lib. 2, ἀρχὴν τῆς ἀγορᾶς appellauit ingressum fori, vt Ang. Polit. interpretatur. At de ἀρχῇ posito ab Aristotele pro τὸ οὗ ἕνεκα, lege Bud. Comm. pag. 130. Itẽ de his loquendi generibus τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι & τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι. vide pag. 142. 143. ‖ Iungitur genit. ἀρχῆς cum præpos. ἀπὸ & ἐξ. & dicitur ἀπ' ἀρχῆς (quod & coniunctim scriptum inuenitur ἀπαρχῆς) vel ἐξ ἀρχῆς, pro Ab initio vel A principio. A rhetoribus vocatur locus ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, qui à Donato dicitur A summo ad imum: in quo persequimur ordinem criminum, & signa non simul omnia sed carptim singula, vt inquit Sulp. Victor. Vide exempla apud Donatũ in Andr. Consule & Hermogenem. Appellatur hic locus & τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους. In quibusdam Noui testamenti locis (non alibi, quod sciã) ἀπ' ἀρχῆς ponitur non simpliciter pro A principio, sed pro A principio mundi (& quod alibi dicitur ἀπ' ἀρχῆς κόσμου, & ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως) vt Ioannis 8, de diabolo, ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Ad hunc enim locum & alios huiusmodi respexisse puto eos qui ἀπ' ἀρχῆς dixerunt significare etiam Ab æuo, vel Ab æuo condito. At ἐξ ἀρχῆς vsitatius est itidem pro Ab initio (accipiẽdo simpliciter) inuenitúrque & ipsum coniunctim scriptum. Demosth. autem non solùm ἐξ ἀρχῆς dicit pro Ab initio, sed & τὸ ἐξ ἀρχῆς pro eodem, vt in orat. Pro corona, τὸ γὰρ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ὀρθὴν καὶ δικαίαν τὴν ὁδὸν τῆς πολιτείας ἑλόμενον. Aliquãdo ὁ ἐξ ἀρχῆς vertitur Primus: vt ἡ ἐξ ἀρχῆς τάξις, Primus seu primæ originis ordo. Vel simpliciter, Originis ordo. Alicubi ὁ ἐξ ἀρχῆς redditur etiã Pristinus. Sed ponitur ἐξ ἀρχῆς sine articulo, & pro Denuo, Ab integro. quod ἐξ ὑπαρχῆς dici etiam solet. Demosth. ἐξ ἀρχῆς με συκοφαντεῖ. Interdum verò iungitur cum πάλιν vel αὖθις, ἐκ τοῦ παραλλήλου. vt ἐξ ἀρχῆς πάλιν, Aristophanes. Dicitur & ἐν ἀρχῇ, pro Initio. Herodianus libro 8, ὁ δὲ στρατὸς ἤχθετο ἐν ἀρχῇ λιμοῦ πιεζόμενος. Idem lib. 5, δέον ἐν ἀρχῇ τοῦτο ποιῆσαι, quod Polit. interpret. Quod statim à principio facere oportuerat,

&c. Ἀρχὴν quoque aduerbialiter positum (vt τέλος ad- A
uerbii locum habere videmus pro Denique, Postremò)
significat Principio, Antè omnia. Quidam verò inter-
pr. etiam Primò, In primis, In Axiocho qui Platoni ad-
scribitur, ἀρχὴν γὰρ ὦ Ἀξίοχε συνυποθέμενος διχῶς γέ πως μίαν
αἴσθησιν κατὰ τὸ ἀνεπιστήμον, Principio enim, nisi vnà suppo-
neres &c. ἀρχὴν (inquit Bud.) apud Lucianum, Princi-
pio, Vel Primùm, hoc est Iamprimúm. Et τὴν ἀρχὴν ea
dem signif. vt Nonnus pro eo quod apud Iohannem le
gitur τὴν ἀρχὴν (cap. 8, v. 25, τὴν ἀρχὴν ὅ,τι καὶ λέγω ὑμῖν) di-
xit ἐξ ἀρχῆς, id est Ab initio. Alias tamen varias huius B
loci Iohannis expositiones habes in Annot. Bezæ. Po-
nitur certè τὴν ἀρχὴν & in alia quadam signif. quam à
paucis intellectam puto (quod ostendunt variorum in-
terpretum lapsus) à nemine verò Latinè expressam in-
uenio, ac nõ facilè quidẽ certè exprimi posse existimo.
Eius autẽ exẽpla sunt. Xen. Pæd. 1, pag. 2, οἱ δὲ Περσικοὶ νό-
μοι προλαβόντες ἐπιμέλονται ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσον-
ται οἱ πολῖται ὥστε πονηροῦ τινος ἔργου ἢ αἰσχροῦ ἐφίεσθαι. pro eo
quod est (vt præcedentia ostendere videntur) Dant o-
peram vt ne vllo quidem modo tales sint. Vel, Vt pror- C
sus etiam non sint tales. (iungendo Prorsus vel Omni-
no non cum Tales, sed cum Sint) Sic eodem libro pag.
18, ὅπως γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνῃ τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν.
Tibi danda est opera vt prorsus nõ ægrotet, Vel vt pla
nè non ægrotet. Vel, Danda tibi est opera vt ne ægrotet
quidem. Quæ tamen interpretationes mihi ipsi non sa
tisfaciunt: & memini me alias afferre olim quæ magis
satisfacerent, sed quæ hoc tempore non succurrunt. In-
terpres certè vtroque in loco τὴν ἀρχὴν vertit Initio. A-
pud Thucyd. οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν exponitur Ne tantulũ D
quidem conantur. Idẽ in 6. λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.
Ἀρχαὶ, Initia, Cicero interpr. vt quum hæc Stoicorũ
verba, ἀρχαὶ τῶν καθηκόντων, τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν, interpreta-
tur, Officia proficiscuntur ab initiis naturæ. Vtitur & A-
ristot. & alii hoc plurali. Quo differant ἀρχαὶ & στοιχεῖα vi
de apud Suidam. Iunctus autem & hîc pluralis cum præ
positione, aduerbialiter ponitur. Dicitur enim κατ᾽ ἀρ-
χὰς vel τὸ κατ᾽ ἀρχὰς, pro Initio, vel Ab initio. Demosth.
in Philipp. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ τὸ κατ᾽ ἀρ-
χὰς ὁ Φίλιππος ηὔξηται. Scribitur etiam καταρχὰς coniun- E
ctim, & τὸ καταρχάς. Sed & τὰς ἀρχὰς aduerbialiter po-
nitur sine κατά: vt apud Polyb. lib. 16, τὰς μὲν ἀρχὰς ἀγωνί-
ζεσθαι γενναίως, τέλος δὲ &c. ‖ Ἀρχαὶ τῶν δεσμῶν à quibusdã
exponitur Summæ ansæ vinculorum, in hoc Luciani
loco, in Herc. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς
τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς. At Bud. vertit Extrema catenula-
rum. ‖ Ἀρχαὶ, Primitiæ, in vulg. lex. Hesych. autem
ἀρχὰς exponit ὑποθέσεις & βαθμίδας.
Ἀρχῆθεν, aduerb. poeticum, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Vtitur He-
rodot. in Thalia, φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ. Vti- F
tur & Philo, καὶ ἡ τῶν κατασκευασάντων ἀρχῆθεν μεγαλόνοια.
Ἀρχὴ autem pro magistratu, vide post deriuata ab ἀρ-
χὴ significante Principium.
C. Ἀρχοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Principii formam habens. Bu-
dæus ἀρχοειδὲς interpr. Primigenium, Primarium, vbi
scribit Aristot. οὐδὲν ἐστιν ἀρχοειδέστερον τῶν ἀξιωμάτων. Affert
ex eodem in 3 De part. anim. hæc de iecore dicta, κεῖται
γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῆ θέσιν.
C. Ἀρχέτυπον, ου, τὸ, Exemplar primigenium, Vel Forma pri
migenia, Bud. interpr. Latini quoque archetypũ dicunt,
vocem Græcam retinentes. Exponitur & Forma prin- G
ceps. Aristot. De mundo, τὸ ἀρχέτυπον τοῦ χρόνου καὶ παράδει-
γμα. Existimo autẽ ἀρχέτυπον dici quasi ἀρχὴν τοῦ τύπου. (vt
principiũ typi appelletur typus initio factus & omniũ
primus.) ideóque hîc post ἀρχὴ non post ἄρχω posui. Fa-
teor tamen posse etiam significationẽ verbi ἄρχειν hoc
composito, sicut & similibus, inclusam videri, eodẽ sen-
su. Non malè autẽ ἀρχέτυπον verti Primam formã, osten
dit synon. πρωτότυπον. Cæterùm huius vocis primum &
propriũ vsum esse arbitror in imaginibus. vt apud Luc.
habetur in Zeux. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι H
πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη τὸ ἀρχέτυπον
δι᾽ αὐτὸ &c. Dicitur & ἀρχέτυπος γραφὴ, vt apud Phil. De vi
ta M. l. 3, πρὸς ἃς ἔδει, καθάπερ ἀπ᾽ ἀρχετύπου γραφῆς καὶ νοητῶν
παραδειγμάτων αἰσθητὰ μιμήματα ἀπεικονισθῆναι. Per meta-
ph. autem tam ἀρχέτυπον substãt. q̃ ἀρχέτυπος adiect. de a-

A liis etiam rebus dicitur. ET Ἀρχετυπία, Exẽplar, Idea,
vt interpr. Bud. in hoc. Dion. Areop. loco, De cæl. hier.
καὶ δυνατὸν ἐστι δι᾽ αὐτῶν ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς ἀΰλους ἀρχετυπίας.
C. Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Principio carens, quod de Deo solo di
citur. Exponitur etiam Æternus, ex consequente. Greg.
ὁ δὲ Υἱὸς, ἐὰν μὲν ὡς αἴτιον τὸν Πατέρα λαμβάνῃς, οὐκ ἄναρχος, (ἀρ-
χὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατὴρ, ὡς αἴτιος) ἐὰν δὲ τὴν ἀπὸ χρόνου νοῇς ἀρχὴν,
καὶ ἄναρχος. ET Συνάναρχος, Vnà cùm alio carens
principio. vt Christus dicitur τῷ Πατρὶ συνάναρχος, Patri
coæternus. ‖ At Ἄναρχος, Principe seu duce carens,
B vide post alterum Ἀρχή.
¶ Ἀρχαῖος, ου, ὁ, Pristinus, Antiquus (nam & Latini Antiquũ
aliquando pro pristino dicunt) vt εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristo-
ph. pro In pristinum statum. Sic εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατά-
στασις dicitur In pristinum statum restitutio. Et πάλιν ἐς
τὰ ἀρχαῖα καταστῆσαι. Item, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν, In pristinam
formam vel priorem restituere. Sed & ἀρχαῖος ἑταῖρος a-
pud Xen. vt apud Ouidiũ Antiquus amicus. In vulg.
lex. annotatur etiã οἱ ἀρχαῖοι, Maiores: vt τὰ ἀρχαῖα, Auita bona. Quinetiam ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, pro Ab initio. Hesy-
C chius certè ἀρχαῖον inter cætera vult esse πρῶτον, sed acci
piens πρῶτον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς. vt si εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστῆ-
σαι interpreter In priorem statum restituere, hæc vox
Priorem significabit Pristinum, & qui fuerat ἐξ ἀρχῆς,
id est Initio. Ex his autem patet cur hanc significatio-
nem præcedere voluerim. ‖ Ἀρχαῖον, ου, τὸ, Sors vsu-
rarum. Isocr. καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν. Dem.
in Dionysod. ἡμῖν δὲ οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστὶν, ἀλλ᾽ οὐδὲ
τἀρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα. Dicitur autem ἀρχαῖον sub-
audito substantiuo δάνειον, siue δάνεισμα, quod alibi ad
D ditur. Inuenitur & ἀρχαίου κεφαλαίου apud Demosth. κατὰ Ἀ-
φόβου: sed κεφαλαίου synonymum irreptitium esse putatur.
Vide Bud. p. 132 & 133. Ἀρχαῖα (vt ibidem docet) dici-
tur etiam de bonis alicuius pro sorte & capite vnde fru
ctus & reditus manat, adeo vt τἀρχαῖα vocet Demosth.
τὰ πατρῷα, Auita bona, quorum accessio ἔργον & πρόσο-
δος & ἐπικαρπία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον
signif. (cuius exẽpla ibi habes) videlicet pro sorte bo-
norum, priore loco ponit, ego posteriore: sed vtracun-
que prior sit, existimo, sicut in illa subauditur δάνειον,
E vt sit ἀρχαῖον δάνειον: sic & in hac subaudiri ἀγαθὰ cum
ἀρχαῖα, vt sit ἀρχαῖα ἀγαθά. Minimè autem recedit ab ἀρ
χῆς significatione hic vocum istarum vsus: quum possi
mus (meo quidem iudicio) & ἀρχαῖον δάνειον exponere
τὸ ἐξ ἀρχῆς, & ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico au-
tem ἀρχαῖα tantùm in hac posteriore sortis significat.
quum ἀρχαῖον singul. ne ipse quidem Budæus vllo exẽ-
plo comprobet.
Ἀρχαῖος, Antiquus, Vetustus παλαιός. Nam cum apud
alios, tum apud Æsch. ἀρχαῖον & παλαιὸν pro eodẽ legi-
F mus. Dem. Phal. (aut quicunque est autor libri qui illi
adscribitur) ὅτι τὸ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ παλαιοὶ ἐντιμότερον. οἱ γὰρ ἀρ-
χαῖοι ἄνδρες ἐντιμότεροι. Apud eundẽ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα.
apud Athen. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ, & ὁ ἀρχαῖος βίος. apud Luc.
ἀρχαῖα παραδείγματα. apud Synes. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον.
Deniq; vox hæc generaliter de persona & re in vsu est.
Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, & εἰς τὸ ἀρχαῖον, substantiuè. Thuc.
lib. 2, καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. Idem eodẽ libro, ἀπὸ τοῦ πάνυ
ἀρχαίου, Iã inde vsque à prima antiquitate. Ad verbum,
ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab antiquo. Et ἐς τὸ ἀρχαῖον, In antiquum:
G pro In antiquum morem, seu priscum. Dicitur etiam τὸ
ἀρχαῖον aduerbialiter pro Antiquitus, Olim, cum ab a-
liis, tum à Pausania. ‖ Ἀρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato
Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος. Alia exempla habes a-
pud B. p. 132. Quid autem huic significationi metapho-
ricæ occasionẽ dederit, exposui in ea quam scripsi pro
Herodoto apologia. Vide & Ἀρχαϊκός.
C. Ἀρχαιόγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Antiquus origine) Primigenius,
Primordialis. Aristot. De mundo, διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρ-
χαιόγονον αἰτίαν, propter principem causam & primordia
H lem, B. interpr. Alii eodem sensu, Primã causam & pri-
migeniã. In vulg. lex. ἀρχαιόγονος vertitur Primigen⁹ ex
Varr. Primigenius & Principialis, ex Lucr. Primitiuus,
ex Colum. Primitius, ex Ouidio. dicitur & ἀρχέγονος
pro eodem. ET Ἀρχαιογονία, Antiqua origo. A Basilio
autem sæpe pro antiquitate ponitur, teste Bud. In Græ
cis autem Pand. simpliciter pro erigine, vt idẽ scribit.

C. Ἀρχαιολογέω, γῶ, De rebus antiquis dissero, Res antiquas seu priscas scribo. Luc. At Th. lib. 7, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινι ἀρχαιολογεῖν, id est (Camer. interpr.) Vetera quædam declamitādo ingerere. ‖Itē, Antiquo sermone vtor. ET Ἀρχαιολογία, Historia de rebus antiquis, vt Iosephi, & Catonis origines, inquit Bud. Dicitur & plur. ἀρχαιολογίαι. Plut. De Herod. αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις.

C. Ἀρχαιόπλουτος, vide in Πλοῦτος cum παλαιόπλουτος.

C. Ἀρχαιότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, Thuc. l. 1, Instituta quæ mores antiquos resipiūt. Id est, Simplicitatem antiquam præ se ferentia. Ita enim puto interpretandum hoc nomē: non (vt in vulg. lex.) Antiqui mores. ET Ἀρχαιοτρόπως, Antiquis moribus, Antiqua morum simplicitate. At ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν, ex Isocr. Paneg. affertur pro, Antiquo loquendi more vti, seu antiquis vocabulis. ET Ἀρχαιοτροπία, Antiqui mores, vt Bud. interpr. apud Plut. in Phoc. ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία. Sed ἀρχαιοτροπία exponitur etiam Prisca viuendi forma.

C. Φιλάρχαιος, Antiquitatis amator, Antiquarius. Athen. 3, Νίκανδρον ἀεὶ τεθαύμακα τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ.

Ἀρχαίως, Antiquè, Antiquo more. Antiqua morum simplicitate, Absque malitia. Interdū pro Stultè. Demosth. Philipp. 3, οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, Antiquitas, Pausan.

C. Ἀπαρχαιόω, χαιῶ, F. ώσω, Antiquum reddo; Obsolescere facio. Ἀπαρχαιόομαι, οῦμαι, Antiquus fio, Obsolesco, vnde ἀπηρχαιωμένον ὄνομα, vel ἀπηρχαιωμένη λέξις, Obsoleta vox. Dionys. Hal. de Thuc. loques, καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους. Et de Isocr. καὶ γὰρ αὕτη ἡ λέξις πέφευγεν ἀπηρχαιωμένην τῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν. Antiphanes apud Athen. l. 11, Ἔπειτα μηδὲν τῶν ἀπηρχαιωμένων Τούτων παρανῆς, τόν τε Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μηδ' Ἁρμόδιον. Notandum est autem hoc cōpositum non præcedente (quod sciā) simplici Ἀρχαιόω.

¶ Ἀρχαϊκὸς, & Atticè ἀρχαϊκός, Antiquitatem seu antiquā simplicitatem aut rusticitatē præ se ferens, siue in moribus, siue quod ad artem attinet. Plut. in Publ. ἁπλοῦς ἀνδριὰς καὶ ἀρχαϊκὸς τῇ ἐργασίᾳ. Exponitur etiam τὸ ἀρχαϊκὸν, Simplex, Imperitū, Stultum. Et ἀρχαϊκὰ φρονεῖς, apud Aristoph. μωρὰ & εὐήθη, & ληρώδη. ET Ἀρχαϊκῶς, Antiquo more, Antiqua simplicitate seu rusticitate, Pingui quadam Minerua. Item Stultè.

Ἀρχαΐζω, Antiquitatem seu antiquos imitor. vnde Ἀρχαϊσμὸς à grām. (& nominatim à Donato in Terent.) vocatur loquēdi genus in quo priscū sermonem imitamur. ET Ἀπαρχαΐζω, cōpos. quod aliter exponitur, videlicet Antiquū reddo, Antiquo nomine appello. Itē, Antiquitatis formam tribuo, vt in hoc Athen. loco, δειπνοσοφ. l. 1, τὴν ἐφ' ἡμῶν, φησὶ, φιλόσοφον ὀρχηστὴν Μέμφιν ἐκάλεσαν, ἀπαρχαΐζοντες τὴν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ κίνησιν τῇ τῆς πόλεως ἀρχαιοτέρᾳ καὶ βασιλικωτέρᾳ.

¶ Ἄρχω, Incipio, Initiū facio. Od. γ, & alibi, -μύθων ἦρχε. Od. χ, Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν. Et Il. α, -ἦρχ' ἀγορεύειν (pro quo alibi μύθων ἦρχε) Verba facere cœpit. Sed illud Græcum loquendi genus melius respondere puto Gallico, *Il commenca à dire*, pro *Il se mit à dire*, vel *Il uint à dire*. (quo tertio vtitur Herod. vt alibi docebo) Interdū ἄρχειν exponitur etiā Principiū esse, seu originē, vel Autorē esse. Thuc. ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Et ante eū Herod. eodē verbo in re simili exprimēda vsus erat, ἄρξειν ἐπιρρώτησιν ταύτην Λακεδαιμονίοισι μυρίας κακότητος. Pl. epist. 3, τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν, caput erat. ‖Et ἄρχειν, Priores partes occupare, vt docet B. quē vide p. 130. Apud Thuc. ἄρχω τῆς μάχης, Prior pugnā capesso. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem, & ἄρχειν τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἄρχω & cū genit. χειρῶν, quū dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων (vt apud Dem.) qui prior lacessiuit aut rixā aut bellū, & qui prior percussit, vt interpr. Bud. Qui alioqui ἄρχειν ἀδικίας apud Pausan. vertit Principiū & causam scelerū dare. Obseruandū est autē, ἄρχειν in hac posteriore signif. multo esse vsitatius prosæ scriptoribus q̄ in altera, pro qua ἄρχεσθαι potius dicunt. Homerus autem pro genitiuo posuit participiū in hoc loquendi genere Il. β, 380, — ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, id est (vt doctè exponit Eustath) προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν, non (vt imperitè redditur in vulg. lex.) Incipiebam irasci.

C. Ἀρχέκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui initium dedit malorum, Autor malorum, Causa & origo malorum. vt ἀρχεκάκους νῆες, apud Hom. Il. ε, v. 63, Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο. vbi ostendit Eustathius esse velut etymon, q. d. αἱ κακῶν κατάρξασαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι. Idem alibi quoque ἀρχέκακος ab ἄρχω deductū tradit. Quod ideo dico nequis miretur hic à me positū potius quàm post ἄρχω.

C. Ἀρχέστρατος, Ἀρχέσπερος, vide in Στρατὸς & in Ἕσπερος.

C. ἘΞάρχω, Incipio, Auspicor. vt Odyss. δ, μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exponitur etiam, Cantū præeuntes & auspicantes, Vel, Cantus auspices. Idem Il. σ, & ω, ἐξῆρχε γόοιο. Sic Plut. Romulo, ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος: & in Lycurgo, ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος. Luc. itidē de cantu, sed sine casu, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Dicitur & de aliis rebus, vt Plut. in Galba, παντὸς ἐξάρχειν δόγματος, quod Bud. interpr. Autorem fieri & confirmatorem senatusconsultorum. Iungitur ἐξάρχειν accusatiuo quoque. vt Hom. Il. β, Βουλὰς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, vbi ἐξάρχων βουλὰς exponitur Autor existens consiliorum. Ego malim, Primus proponens cōsilia, aut aliquid huiusmodi: sensu tamen non valde diuerso. Xen. quoque accusatiuū dedit huic verbo, Pæd. 3, ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Et in 7, παιᾶνα ἐξάρξω. Sic ab eodem dictum est, ἐξάρξομαι οὖν ἐγὼ, ἐὰν καιρὸς ᾖ, παιᾶνα. Vide pag. 141 & 142. In vulg. lex. affertur ex Euripide, ἐξάρχω ὅρκων pro Iurare incipio. Et ex Sophocle, εἰ δέ μ' ὧδ' ἐξῆρχες λόγοις pro Si me huiusmodi verbis aggressa fuisses.

Ἐξάρχομαι etiā dicitur: vt apud Apoll. ἐξάρχομαι ἀέθλων. Xen. Hellen. 3, ἐξάρχομαι παιᾶνα. quod exemplū miror à Budæo proferri quum paucis antè lineis scripsisset ἐξάρχω tantùm dici actiua voce. Sed & ἐξάρχου κανᾶ apud Eurip. pro Primus auspicare canistra, Prim⁹ coronam è calatho carpe, vt vertit Erasmus.

Ἔξαρχος, Inceptor. (vt dixit Terēt. O mearū voluptatū omniū inuētor, inceptor, perfector.) Itē Dux, Princeps; vt ἔξαρχος τῶν ἱερῶν, Plut. in Numa. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος Naz. Itē Princeps alicuius rei cōficiendæ. Basil. ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exponitur etiam Præcētor.

C. ΚΑΤάρχω, Prior (vel primus) facio; vel dico. Plato in Sym. ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκωμιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed (quod bonū faustūmq; sit) Phædrus primas dicendi de amore partes habeat. Sic Basilius, ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen. cum infinit. interiecto articulo τοῦ, lib. ἀπομν. 2, κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, Prior illum inuitarem. Q. d. Anteuerterē illum inuitare. Ex Phalaride autē affertur cū infinit. sine articulo, κατάρχω πλημμελεῖν. ‖Item, Autor sum alicuius rei, Exemplū præbeo. Athen. ὥστε τὸν ὅλον χρῶτα περιαλείφεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. Idē Athen. lib. 12, addidit πρότης, scribens de Omphale, ἥτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας; Quæ exemplum vltionis præbuit, Vel, Quæ initium dedit vltionis. Vel (inuerso genere loquendi) A qua vltio initium sumpsit. Vel, Quæ prima fuit vltrix. Nam quomodo hîc κατάρχω per Lacesso aut Prouoco cum Budæo interpretari possimus, non satis intelligo. ‖Item, Princeps sum alicuius artis aut facultatis. vt Bud. exponit in hoc Chrysostomi loco, διὸ καὶ Ἑρμῆς εἶναι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν. Sed κατάρχειν hîc Chrysostomus dixit simpliciter pro eo quod Act. Apost. cap. 14, est ἡγεῖσθαι, vbi id narratur. Rursum Bud. apud Laer. τὸν τῆς Ἀκαδημίας κατάρξαντα vertit Academicorū principē & cōditorē. ‖Κατάρχειν simpliciter etiā pro Incipere, Inchoare (vt quidē interpr. vulg. lex.) cū genitiuo itidē, vt κατάρχω μάχης, apud Eurip. κατάρχω τοῦ πολέμου; Plut. in Thes. Inuenitur autē κατάρχω & acc. coniunctū: vt apud Plat. in Euthydemo, θαυμαστόν γάρ τινα ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. ‖Καταρχεῖν pro ἐξάρχειν, Aristot. καθάπερ κορυφαίου κατάρξαντος συν[illegible] ὁ χορός. Vnde ὁ κατάρχων, Præcentor, Præsul[illegible]

[illegible] ονος πολέμου κα[illegible] [illegible]

καταρχή, ῆς, ἡ, Initiū, Exordiū. [illegible] Καταρχή. Athen. ἐντεῦθεν τὴν καταρ[illegible] [illegible] Bud. 139.

‖Καταρχαὶ, Libatio, Prim[illegible] [illegible]

c.2. Προκατάρχω, (q.d. Præexisto) Anteuerto, Antegredior. Gal. ἅπαντα τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. ‖ Προκατάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeróque habeor. Areopag. apud Bud. 140. ET Προκατάρξις, Principium, Origo. SIC Προκαταρκτικός, Principalis, Originalis, Primarius, apud Basil. Idem pagina 141. At προκατάρξις τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis contestatio. Quod tamen est à προκατάρχομαι, potius quàm à προκατάρχω. Dicitur enim τῆς δίκης προκατάρχεσθαι, non item προκατάρχειν, quod sciam. A

C. Ὑπάρχω, Initium do [rei,] Primus facio, aut dico. vt apud Thucyd. ὑπάρχω τούτου, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse (si simplex quæratur interpretatio) in hoc eius loco, lib. 1, p. 25, οὐδ' αὖ πρότεροι τοῦ ποιήσου ὑπάρξαντες. Bud. tamen rectè & ipse ὑπάρχω interpr. Autor sum, Meum est hoc institutum & exemplum. Vel, Initium rei do. vt Andoc. οἱ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam quàm in malã partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρξας, prior est: at ὁ ἀμυνόμενος & ἀντευεργετῶν, posterior, apud Aristotelem. Demosth. Pro cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. ὥστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν ὧνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Vbi obserua, sicut & in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς, quũ alioqui dici etiã possit ὑμῖν. Sic enim cum dat. personæ, apud Æsch. De fals. leg. καὶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ. Plut. autem pro illo reiaccus. dedit genitiuum, πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν, iamdiu occasionem quærens materiámque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exẽplis consentanea est participii pass. ὑπηργμένον significatio, de quo infrà. Cæterùm ὑπάρχω eadem in significatione, sed in malam partem, à Budæo exponitur Lacesso, Excito contentionem aut simultatem. Dem. ὥστε ἀνεπίφθονον αὐτῷ τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Sic Plato ἀμυνόμενον opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia, ἀμυνομένοις, μὴ ὑπάρχουσι ταῖς. Quibus exẽplis immiscet Bud. & hoc Dem. τῆς γὰρ ἔχθρας πρότερος οὗτος ὑπῆρξεν. Vbi tamẽ ὑπάρχω nõ significat per se Excito contentionem aut simultatem, quum addatur genit. ἔχθρας: sed duntaxat Initium do, Incipio, Autor sum. Possit etiam (meo iudicio) τῆς ἔχθρας πρότερος ὑπῆρξεν apte verti, Ab illo simultas profecta est. (vbi vacare πρότερος obseruandum est.) Sic autem ὑπάρχω cũ aliis gen. vt ἀδικίας & βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίας apud Herodot. non est simpliciter Infero iniuriã: nec ὑπάρχω βίας apud Plutarchum est simpliciter Infero vim (vt in vulg. lex. habetur) sed Prior infero iniuriam, Prior vim infero. B C D

Ὑπάρχω, Sum, Aristot. De part. an. l. 1, πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Cuius signif. & hæc afferuntur exẽpla: Dem. ὑπάρχω παρέχειν ἕτοιμος: & ὑπάρχω ἐμαυτοῦ μάρτυς. & ὑπάρχει δῆλος. Idẽ initio or. Pro cor. τοσαύτην [εὔνοιαν] ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem alibi, ὑπάρχει μοι πρὸς σὲ ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol. 5, ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, pro In tyrannos odium existit. Apud Herodian. καὶ πρὸς ἥλιος αὐτῷ ὑπάρχοντα. Iungitur & cum præt. vt Dem. ἐν τῷ περὶ τῶν Ῥοδίων dixit, ἅπαντες ἐγνωκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε. Idẽ Ol. 3, ὑπῆρχεν Ὀλύνθιοι δυνάμιν τινα κεκτημένοι. Dicitur etiã ὑπάρχω ὤν, vt τυγχάνω ὤν, sed longè rarius. Herodot. ὑπῆρξε ἐόντα ταῦτα. Dem. in Mid. οὐ γὰρ ἐχθρός γε ὑπῆρχεν ὤν. ‖ Ὑπάρχω exponitur etiam Suppeto. vt Demosth. ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Idẽ, ἃ ὑπάρξαι δεῖ παρ' ὑμῶν. Et ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα. Idem, ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsẽtia bona. Pro quo dicitur & vno verbo, (sed præfixo articulo) τὰ ὑπάρχοντα, apud Demosth. Et cum genit. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ apud Matth. Luc. & Paulum. Theopompus apud Athenæum ὑπάρχοντα & ἀπόντα inter se opponit, lib. 6, καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἠμέλουν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. Plato in Tim. τούτου δ' ὑπάρχοντος, pro Quũ hoc sit, vel Quũ hoc ita sit: quod tamẽ Cic. vertit, Hoc posito. Et ibidẽ, τούτων δὲ ὑπαρχόντων, Ex quo posito & constituto &c. Vide mei Ciceroniani lexici pag. 13 & 15. ‖ At ὑπάρχω σοι, pro Adsum tibi, id est faueo, Sto à tuis partibus, apud Demosthenem. Vide Budæũ pag. 135. E F G H

Ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, (sed accipio Cõtingit, vt apud Horatium, Non cuius homini contingit adire Corinthum) Mihi facultas est. Ὑπάρχειν (inquit, Bud.) est etiã Licere, Contingere, Euenire. Demosth. ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν εἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα. Et Plat. Sympos. ὡς ὑπάρχον μοι πάντ' ἀκοῦσαι, tanquam mihi liceret. Plut. τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, non licuit. Thucyd. ὥσπερ ὑπῆρχε. pro Vt licuit, Vt tempus tulit. Vide Bud. p. 136. His autem subiungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατά, & ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, vt apud Thuc. exponit schol. In vulg. autem lex. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exponitur, Pro præsenti copia, Ex præsentibus facultatibus. Item, Pro præsenti rerũ conditione, Pro præsentis temporis ratione: ἐκ τῶν παρόντων. ex Plat. epist. 7, τινὲς οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίγνοιντ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; ‖ Item ὑπάρχει σοι ταῦτα, hæc tibi obtingunt & obueniunt, apud Polyb. Et, ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμὴν, diuinitus delatũ honorẽ. Basilius, καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτοῦ [sub. ἐκ τοῦ μηχανήματος] πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν, Nihil ei obtigit vel obuenit ex eo. (puto enim & hic posse verba illa retineri) q. d. Nihil commodi vel vtilitatis ei fuit ex ea re. ‖ Ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι ἐγκαταλειφθέντι, Æschin. in Ctesiph. pro Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo hoc ex Demosth. in Midiam, ταῦτα καὶ τοιαῦθ' ὑπὲρ αὐτοῦ παθεῖν ὑπάρξει. Hoc enim ὑπάρξει itidem significare puto Necesse erit.

Ὑπάρχουσα τιμὴ sic dicitur vt γιγνομένη τιμὴ, pro iusto rei pretio, Bud. ex Demosth.

Ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος, pro Quod mouetur, superat vires eius quod mouet, in vulg. lex. affertur ex Aristot. De gen. anim. lib. 5. Et ex eodem, De part. an. 3, ὑπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

Ὑπάρχομαι, vnde ὑπῆργμαι, & partic. ὑπηργμένος. Bud. ὑπηργμένον (sequendo eam significationem quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accus. εὐεργεσίαν) esse dicit beneficium quod paria meretur & gratiam postulat repẽdendam. Vide exempla ex Aristot. & Demosth. pag. 135. At ex Herodoto ὑπηργμένον citatur pro iniuria vltrò illata.

Ὑπαρχή, ῆς, ἡ, Principium, Initium, Ortus. vnde ἐξ ὑπαρχῆς idem quod ἐξ ἀρχῆς. vt Aristot. De part. an. lib. 4, πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Luc. κατ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀνεβεβίωκεν, deinde denuo reuixit. ‖ Significat etiã beneficium vltrò collatum, id est priorem beneficentiam, quæ & προϋπαρχὴ dicitur Bud.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q.d. Existẽtia. A Budæo exponitur Substãtia & Vita: vnde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ pro interitu. Quomodo autem ὕπαρξις differat ab οὐσία, vide apud eundem pag. 137. Idem alibi ὕπαρξιν interpretatur subsistentiam in quodam loco vbi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἔχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exponitur Constat habitu temperato hominis corpus. Et apud eundẽ λαμβάνειν τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, Ex sanguine prouenire. Et διδόναι τῇ τριχὶ τὴν ὕπαρξιν, Edere seu producere capillũ, τρίχα φύειν. Inuenitur & ὑπάρξεις plur. numero. Ammonius τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουσι τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ὀνόματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. ‖ Ὕπαρξις, Substantia (vt Quintil. loquitur) id est Bona, Facultates. Polyb. ὑπάρξεις γὰρ ἦν ἑκάστοις ἐν θρέμματα καὶ χρυσός. Sic Apostol. vtitur ad Hebr. 10. ET Ἀνυπαρξία contrarium. q.d. Inexistentia. Apud Areopagitã pro interitu, vt modò dictum fuit.

Ὑπαρκτός, Existẽtiam habens. (Suidas autem ὑπαρκτὰ exponit μόνιμα & ὑπάρχοντα) cvi opponitur Ἀνύπαρκτος, Non existens, vel Qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. De prud. anim. ἀσυστάτου καὶ ἀνυπάρκτου γενομένης. Idẽ, ἀνύπαρκτος ἡ λεγομένη περὶ τὸν σοφὸν διάθεσις. Philo De mundo, ἀϊδιότητα & τὸ ἀνύπαρκτον inter se opponit.

Ὑπαρκτικός, vt ὑπαρκτικὸν ῥῆμα apud grammat. Substantiuum verbum, quale est εἰμί, Sum. Eustath. cum alibi sæpe, tum pag. 75.

c.2. Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω: vt οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præueniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eodem sensu apud Isocratem προϋπάρχειν cum genitiuo: vt προϋπάρχειν τῆς εὐεργεσιῶν. Hinc προϋπηργμένα, apud Demosthenem beneficia in quempiam antea collata. Vide Budæi Comment. pag. 138. Rursus apud Isocratem πρὸς Φίλιππον ponitur προϋπάρχειν in malam partem, προϋπάρξαι τῆς ἔχθρας. vt antea habuimus ὑπάρξαι τῆς ἔχθρας. A

Προϋπάρχω, Sum antè, Præcedo tempore: vt οἱ προϋπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Pausan. ἢ προϋπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes. id est, An præcesserit cædes ab illo perpetrata. Dicitur & προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, Quæ præcesserunt, Antecedentia facta. Demosthenes Pro corona, οὐ κατῄσχυνας μὰ Δί' οὐδὲν τῶν προϋπηργμένων τῷ μετ' ταῦτα βίῳ. Eodem vocabulo eadem in re vtens Aristot. Rhet. lib. 1, dixit, ὅσα κατὰ τὸ προσῆκον [ἐπαινεῖν] δεῖ εἰ ἄξια τῶν προ-ϋπαρχόντων καὶ τῶν προϋπηργμένων. B

Προϋπαρχή, ῆς, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficêti aqua quis præuenit alterum. Aristot. Ethic. 9, ἐνίοτε δ' οὐκ ἔστιν ἴσον ἢ ἑτέρῳ προϋπαρχὴν ἀμείψασθαι.

Προϋπαρξις, q.d. Præexistentia. Damasc. τοῦτο τῶν Ὠριγένους ληρημάτων τὸ ἀτόπημα, προϋπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, Qui animas ante corpora creatas iam olim fuisse prodidit. Propriè autem προϋπαρξις Deo tribuitur, vt qui sit & ante ipsam ὕπαρξιν & ante τὰ ὑπάρχοντα, vt Dionysii Areopag. schol. scribit. Vide Bud. p. 139 & 141. C

c.2. Συνυπάρχω, Simul sum, vel Vnà sum. Philo De mundo, ἢ τὰ φύσει συνυπάρχοντα, δίχα κινῇς ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας.

¶ Ἄρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initiū sumo. Od. ο, & aliis locis, ἦρχε το μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. Hell. 6, ἄρχεσθαι μὲν αὐτοῦ ὡς χαλεπώτατα. Sic ἄρχομαι συζητήσεως. Et ἀρχόμενοι τοῦ μὴ ψεύσασθαι. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, Demosth. Luc. Sic apud Plutarchū Apophth. τὸ μὲν ἀπ' ἐμοῦ ἐμὸν γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. At Homerus præpositionem omisit, quum dixit Il. 1, Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Citatur autem & ex Platone De leg. ἀρξάμενος τέχνης, pro Qui initium sumit ab arte. Vt sit perinde ac si legeretur ἀπὸ τέχνης, hanc interpretationem sequendo. Xenophon vsus est & præpositione ἐκ pro ἀπὸ, dicēs ἄρχομαι ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς. Ponitur & cum aduerbio è loco: vt Isocrates Nicocle, ἐντεῦθεν γὰρ ὑποθέμενος ἠρξάμην. Sed & ἄρχεσθαι ἀρχὴν ex Platonis Timæo affertur pro Rationem principii inire. Præteritum est ἦργμαι: à quo participium ἠργμένος, quo vtitur Greg. sæpe, vt annotat Bud. Interdū autē sine casu, vt ἀρχομένης ἀπὸ νυκτός, Aratus: quod Cicero interpret. Prima de nocte. & θέρεος ἀρχομένοιο, Ad æstatis primordia. Ad verbum, Incipiente nocte, Incipiente æstate. E F

Ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od. ξ, — ὠμοθετεῖτο συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. Vide ἀπάρχομαι.

Ἄρχομαι pro Initium habeo. Greg. De theolog. lib. 1, οὐκ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης. Vide Budæum pag. 134 & 135. Fortasse autem potest ἄρχεται hîc aliter etiam exponi.

Ἄργμα, ατος, τὸ, vel potius plur. ἄργματα, Primitiæ, pro ἀπάργματα (vt modò dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι) Od. ξ, Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς. G

Ἀρκτέον, Incipiendum est. Soph. Aiace, ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα. Philo, ἀρκτέον τῆς ἀντιρρήσεως.

C. Ἄναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nullius imperio subditus. Hesych. ex Soph. Vtitur & Thuc. lib. 5 p. 194.

C. ἈΠαρχομαι, (inquit Bud.) Primitias soluo & decerpo, cum genitiuo. Herodot. πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες. Item, Libamenta facio, ex eodem in Melpomene. Vide Cōment pag. 141. Plut. Symp. sept. sap. τί δ' ἐσθίομεν, ἢ πίνομεν, ἢ τίνος ἀπαρξόμεθα; Sed & hæc afferuntur huius signific. exempla. Idem Theseo, ἀπάρχεται τῷ θεῷ τῆς κόμης, De coma primitias dat deo, seu offert. Ibidem, ὧ καὶ καρπῶν ἀπάρχονται. Plato De leg. δεῖ ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἕνα δικαστήν. velut quasdam deo primitias offerentes, vnum iudicem deligere è singulis magistratibus. Idem, ἀπάρχομαι τοῦ ὦτος, Pro primitiis H

aurem præcido. Hactenus vulg. lex. Reperio autem & cum præpositione ἀπὸ, apud Philonem De vita Mosis lib. 1, ἀπὸ τῶν ἐτησίων ἀπάρχεται καρπῶν. At Homerus accusatiuo iungit: vt Iliad. τ, Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. & Odyss. ξ, ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν.

Ἀπάρχομαι pro ἄρχομαι. Aristides, ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, Placuit delibanda iam esse regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, vt apud Aretham, Χριστὸς πρῶτος ἀπήρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἐλπιζομένης παλινζωΐας. Et apud Gregorium idem Christus ἀπήρξατο τῆς ἀναστάσεως, pro Edidit primordium resurrectionis. Vide p. 141. ‖ Suidas addit, ἀπάρχεσθαι esse τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν: apud quem plura vide. ‖ Et apud Eustath. ἀπηργμένον ἀντὶ τοῦ ἀνουθετηθέντος, pag. 1183.

Ἀπαρχή, ῆς, ἡ, & frequentius Ἀπαρχαί, Primitiæ. Plutarch. De Rom. fort. ὥσπερ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσαι. Theophylact. epist. οὐ γὰρ τοῖς σιμβλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Apud Platonem De leg. Ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν. Interdum metaphoricè, vt apud Philonem De vita Mosis lib. 3, ψυχικοῦ κάλλους ἀπαρχὴν πρεπωδεστάτην ἀπήρξατο. Vbi ἀπαρχὴ exponitur Libamentum. ‖ Ἀπαρχὴ apud Paulum 1 Cor. cap. 15, redditur Initium ab Ambrosio. Hesychius autem hunc peculiariter locum exponit ἀπαρχὴ Χριστὸς, significare dicens πρῶτος Χριστός. sed mendosè legitur apud eum ἀπαρχῆς pro ἀπαρχή.

Ἀπάρχημα idem quod ἀπαρχή, in vulg. lex.

Ἀπαργμα, ατος, τὸ, vel potius Ἀπάργματα plur. numero, idē quod ἀπαρχαί, Primitiæ. Gregorius De baptismo, τοῦτο τῶν ἀπαργμάτων θείων καὶ μεϊζότερον, id est Anniuersariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare solebant. ‖ Ἀπάργματα quæ à tragicis appellantur μασχαλίσματα, videlicet τὰ τοῦ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. Vide Etymol.

C. ἘΝάρχομαι, Incipio: vt Plutarchus in Cicerone, καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου. Idem ἐνάρχεσθαι sine adiectione dixit in Camillo, ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Quum dicendi initium facturus esset. ‖ Ἐνάρχομαι σπλάγχνων ex Philostrato citatur pro Libationem facio extis. Et ἐναρχέσθω τις κανᾶ, ex Euripide pro Ritè quis auspicetur canistra, id est Auspicetur tollere è corbe frondes, Erasmo interprete. ‖ Ἐνηργμένος particip. passiua significatione, apud Synesium, τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες.

c. 2. Προενάρχομαι, Antè incipio, in vulg. lex.

C. ἘΠάρχομαι, (inquit Bud. Auspicor, Cœpi. Il. α, Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, id est τοῦ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ αὖθις ἐπιβαλόμενοι. At Eustath. aliter exponit quem consule.

C. ΚΑΤάρχομαι, Incipio, Inchoo. vt κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polybium. Sic Plutarchus Symp. sept. sap. κατάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, sæpe apud Demosth. Auspicari sacra. Ex Plutarcho in Publicola affertur καταρξαμένη τῆς πράξεως, pro Quæ rei autor & hortatrix fuit. ‖ Κατάρχεσθαι (inquit Budæus) est etiam victimam ferire. & ad alia transfertur. Luc. in vita sua, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρᾴως οὐδὲ πατρικῶς μου κατήρξατο, Capiti meo validè incussit, vt sacrificantes solent. Plutarchus de nece Cæsaris, ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Luc. de Oreste & Pylade, in Taurica, ἤδη δὲ Ἰφιγένεια κατάρχεται τούτων, id est, Cultrum iam adigit. Quod & καθικνεῖσθαι dicitur. est enim καθικνεῖσθαι ferire. ‖ Κατάρχομαι, Hostiam & sacrificium libo. quod fiebat antequam hostiam ferirēt. Herodotus de Hercule loquens, ἐπειδὴ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατήρχοντο. Apud Homerum autem cum accusatiuo Od. γ, Χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο. Vide Bud. p. 140. ‖ Κατάρξομαι θανόντα δεσποτῶν γόοις in vulg. lex. affertur ex Herodoto pro Prosequar luctu mortuum herum.

c. 2. Προκατάρχομαι, Auspicor. Synes. de Budæum 140. Apud Thucydidem autem lib. 1, pag. 10 in principio, οὔτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpretatur, Neque in suis sacris virum Corinthium præficiebant, quum hoc aut simili modo interpretari debuerit, Neque rem diuinam auspicabantur, viro Corinthio operante sacris. ‖ Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand.

Conteſtari litem. Et ἡ δίκη προκατήρχθη, ibidem.

Ὑπάρχομαι, Incipio. Gal. γράφειν ὑπηρξάμην, Scribere cœpi. Idem, ὡς ὑπήρξατο, pro Vt cœperat. ‖ At quum ſcribit idem, καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὁπόσαι τέ εἰσι καὶ ὁποῖα, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται, interpretor cum Budæo, Præiuiſſe poſteritati & præmonſtraſſe, vt ſit pro εἰσηγήσασθαι. Exiſtimo tamen poſſe etiam verti, Prima eius ſcientiæ velut elementa tradidiſſe.

¶ Ἀρχὴ in altera ſignif. cum ſuis deriuatis, partim iiſdem, partim diuerſis.

Ἀρχὴ, Principatus, (vt ἀρχὴ in altera ſignificatione Principium) Imperium, Dominatus, Ditio. Item, Magiſtratus. vt in prouerbiali dicto Biantis quod Ariſtot. refert in Ethicis, ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι. Thucydides lib. 1, μὴ χρῆσθαι τοῖς λιμέσι τοῖς ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀρχῇ, qui in ditione Athenienſium erant. Idem lib. 2, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι βουλόμενοι, Dominatu [Athenienſium] liberari cupientes. Idem lib. 1, ὅτι τῆς ἐκείνου ἀρχῆς ἣν κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε, In illius magiſtratu. Plurali etiam numero dixit ἀρχὰς lib. 1, καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς, id eſt Conciliabula & magiſtratus. Pro imperio ſeu dominatu, cum genitiuo: vt ἀρχὴ ναυτῶν, Imperium in nautas, Plato De republ. Sic ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος exponitur Qui militibus præfuit. Et ἐν ἀρχῇ γενόμενος, ſine genitiuo, Summam poteſtatem adeptus. ‖ Ἀρχαὶ in vulg. lex. pro principe parte ſeu ſede, ex Alex. Aphr. citatur, ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἵδρυται τὸ θερμὸν, ἐν καρδίᾳ καὶ ἥπατι.

C. Ἀρχολυπάδης, ου, ὁ, Magiſtratus ambiens. quaſi ταῖς ἀρχαῖς λύφων. Etym. & Euſt.

C. Ἀρχολάβος, Magiſtratus ſuſceptor, ad verbum. In vulg. lexicis exponitur Quadruplator. Habetur apud Heſychium in Ἀρχώνης.

C. Ἀρχολίπαρος, Magiſtratus ambiens. quaſi λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχῃ. Vel, ὁ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος. Etym. & Euſtath. Poteſt & ab ἄρχω eſſe.

C. Ἀρχώνης, ου, ὁ, Magiſtratuum emptor. Aliter tamen Etymol. Rurſus aliter Heſych. Vtrunque vide.

Ἀρχαιρεσία, ας, ἡ, & plur. Ἀρχαιρεσίαι, item Ἀρχαιρέσια, ων, τὰ, Comitia. Ita enim Chariſius interpretatur ἀρχαιρεσίας. Ad verbum, Electio ſeu electiones magiſtratuum. Ariſtot. Pol. 3, ὅτι ταῖς ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Plutarchus autem ἀρχαιρέσια dixit neutro genere, vt teſtatur Bud. Comm. pag. 142. Ἀρχαιρεσία autem vel potius ἀρχαιρεσίη Ionicè, affertur ex Herodoto.

HINC Ἀρχαιρεσιάζω, Comitiis interſum, Ad comitia eo. Item, Creo & deſigno in comitiis magiſtratum, Bud. ibidem, ex Plutarcho. Ἀρχαιρεσιάζω exponitur etiam Magiſtratum ambio, Prehenſo, Liuio: Sum magiſtratuum cādidatus. Plutarchus in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, Pro Othone ambientes. ET ΣΥΝαρχαιρεσιάζω, In petitione adiuuo, Candidato faueo & adſum: vt ibidem ſcribit.

C. Ἄναρχος, Principe ſeu duce vel dominatore carens, Qui nullius dominatui ſubeſt. Il. Β, Οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν. Plato De leg. lib. 12, μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι. ET Ἀναρχία, Status eorum qui principe ſeu dominatore carent. (q. d. Principis aut dominatoris carētia) Philo De vita M. lib. 3, ὥσπερ ἀναρχίας γενομένης, ἄφετοι πρὸς ἀσέβειαν ὥρμησαν, quaſi tum imperium nullum eſſet. Ἀναρχία, inquit Bud. dicitur de republ. quum carent magiſtratibus. Xen. Hell. 8, de ſtatu Athenienſium dixit ſub XXX tyrannis. ‖ Ἀναρχία, Contumacia aduerſus eos qui nobis præeſſe debent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Licentia qua vnuſquiſque pro libidine omnia agit. Sumitur autem ex conſequente hæc ſignificatio. licentia enim eſt vbi vel nullus eſt qui imperet, vel imperium detrectatur. ἀναρχία δούλων καὶ παίδων Bud. ex Ariſtot. Polit. pro licentia. Sic exponitur & in hoc Platonis loco, 12 Leg. τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου, &c. (vbi tamen videndum num & in altera ſignif. ſumi poſſit) Philo De vita Moſis lib. 1, ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται, quum imperium detrectantes inſoleſcunt.

C. Πολύαρχος, ου, ὁ, & Πολύαρχον, ſubſtāt. pro πολυαρχία, Mul

A torū dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, Vbi multi dominantur, ibi ſeditio eſſe ſolet. ET Πολυαρχία, idem quod Hom. πολυκοιρανίην appellat.

C. Φίλαρχος, ου, ὁ, ἡ, Imperii ſeu imperandi cupidus. ET Φιλαρχία, Imperii ſeu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Compoſita autem cum præpoſitionibus nomina quære poſt verba, vt ἔξαρχος poſt ἐξάρχω, & ἔπαρχος poſt ἐπάρχω, &c.

C. Μόναρχος, ου, ὁ, vel Μονάρχης, Monarcha, Qui ſolus dominatur, ſeu imperat. Æſchyl. Prom. vincto, — ὁρῶν ὅτι Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Thucyd. lib. 1, τύραννον δὲ εἶναι ἐγκαθεστάναι πόλει, τοῖς δ' ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν. Sic & apud Herodot. in Thalia μουνάρχης, Ionicè inſerto υ. Apud Ariſtot. & alios μονάρχης. ET Μοναρχία, Solius dominatus, Vnius imperium, Monarchia. Herodot. in Thalia, κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρτημένον μουναρχίη, τῇ ἔξεστι ἀνευθύνῳ ποιέειν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικὸς, Ad monarchum pertinens, ſeu ad monarchiam. μοναρχικὴ δύναμις, Monarchæ potentia. Et apud

C Platonem τὸ μοναρχικὸν quod peculiare eſt monarchiæ. ‖ Μοναρχικὸς, (inquit Bud.) Monarchiæ fauens. Appian. Ciuil. bell. 5, ἐγὼ δὲ φουλβίας ἠδόμην μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, χῶ, Solus impero, ſeu dominor. Et paſſ. Μοναρχέομαι, vt regio dicitur μοναρχεῖσθαι quæ vnius duntaxat dominatui ſubeſt, quæ ab vno ſolo regitur. Interdū autem μοναρχεῖν genit. habet, vt apud Strabonem lib. 5, ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων.

C. Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, Paucorum dominatus. Thuc. 6. pag. 211, πρῶτα μὲν δῆμον ξύμπαν ὠνομάσθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ μέρος. Idem

D lib. 8, p. 291, ἐν ᾧπερ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. Sciendū eſt autē ὀλιγαρχίαν dici etiā peculiarius paucorum eorumque diuitum dominatum. Ὀλιγαρχία (inquit Bud.) Pla. De rep. lib. 8, 104 & 107, ἡ ἀπὸ τιμημάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipſo appellatur ἐν ᾗ οἱ πλούσιοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικὸς, Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικὸν peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autē lib. 8, p. 285, ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, i. Statu oligarchiæ. Idē lib. 6 p. 216, ὅτι συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυ-

E ραννικῇ. ‖ Ὀλιγαρχικὸς, Oligarchiæ fauens, Paucorū dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, χῶ, vnde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinētes. Et πόλεις ὀλιγαρχούμεναι, apud Platonem. & Ariſtot. Ciuitates dominatui paucorum ſubditæ.

C. Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, Præſes, Dux, Autor. Iſocr. Panath. δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις καὶ διδασκάλοις τῶν τοιούτων ἔργων. Tale eſt ἀρχηγὸς τοῦ κακουργήματος quod exponitur Princeps & architectus maleficii, ex Cic. pro Cluentio. Idē Iſocr. Nic. Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, Autor generis, vel Princeps generis, vt Ouid.

F loquitur. Ita vſus eſt & Plut. in Alcib. τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρυσάκην τὸν Αἴαντος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. In Anthol. epigr. Τόλμα νεῶν ἀρχηγὲ, audacia autor nauiū. ET Ἀρχηγικὸς (vt inquit Bud.) Principalis, Præcipuus: vt ἀρχὸς δής. Areop. πάντων οὖν εἰκότως τῶν θεῶν ἀρχηγικώτερον ὡς ὤν ὁ θεὸς, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεῶν ὕμνηται.

C. Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præſes, Princeps, Dux, apud Herodotū. Quā ſignif. ἀρχηγὸς quoq; habet interdū. Ἀρχηγέται Heſych. nō ſolūm ἄρχοντες, ſed & peculiariter ἥρωες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ ἐν Ἀθήναις. Xen. Hell. 6, Ἡρακλεῖ τῷ ἡ-

G μετέρῳ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχαγέτης. Et Ἀρχηγέτις fœm. gen. Plut. Alcib. ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. quod quidā ex Cic. exponūt etiā Patrona. ET Ἀρχηγετεύω, Principatum obtineo, Præſū. AT Ἀρχηγετέω, τῶ, apud Soph. Electra, pro Incipio, Auſpicor. ITEM Ἀρχηγετέω idē quod Ἀρχηγετεύω.

C. Ἀρχαγέτης cum α in ſecunda ſyllaba, Dorico ſermone (aut etiā peculiariter Spartano) apud Plut. in Lycurgo, qui ἀρχαγέτας appellari reges ſcribit. ἀρχαγέτας δὲ, inquit οἱ βασιλεῖς λέγονται.

Ἀρχικὸς (inquit Bud.) Imperitandi peritus vel cupidus. vn-

H de ἀρχικώτατα ἤθη, Iſocr. dixit in Panegyrico. Idem alibi hunc locum afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare ſolitum, vel Ad imperitādum aptum. Sed inuenio ἀρχικὸς ſimplicius etiam poſitum: vt apud Syneſ. ὅμοι' ἂν τι αἰτοῦμεν καὶ περὶ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et apud Ariſtot. Polit. 4, τὸ γὰρ ὅτι ἔστι

ἀρχικώτερόν ἐστι, exponitur ἀρχικώτερον Imperiosius. Plutar- A
chus autem genitiuo iunxit ἀρχικός, in opusc. De lib. in-
stit. καὶ ὁ μὲν νοῦς ἀρχικός ἐστι τοῦ λόγου.
Ἀρχεῖον, ου, τὸ, Magistratuum curia, Locus collegii cogendi
Bud. ex Pausi. Idem pro ἀρχὴ id est pro ipso magistratu
ex Aristotele affert. Vide pag. 132. Ἀρχεῖον exponitur
etiam Archiuum, (quam vocem ex illa sumptam esse
constat) item Tabularium ex Cicerone. Est autem Ser-
uio (in illud Virgil. — nec populi tabularia vidit) Arma
rium & instrumentum publicum in quo acta publica
asseruantur. Quod optimè conuenit cùm iis quæ de B
ἀρχεῖον ab Hesychio & Suida scribũtur. ‖Bud. illo in lo
co addit, τὰ ἀρχεῖα non modò τὰ βασίλεια (id est regiam)
sed etiam in castris prætorium & principia significare
apud Xenophontem sæpe. Sic Plut. in Galba, ἀκόλαστον
οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεισῆγε νύκτωρ εἰς τὸ στρατό-
πεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχείοις. Sui-
das (si eius exemplaria mendo carent) apud Xenoph. le
git ἀρχαῖα.
Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q. d. Imperiolum) Paruum imperium. Itẽ, C
Paruus magistratus, Magistratus pedaneus, vt Budæus
vertit in hoc Demosthenis loco, ὑπογραμματεύων καὶ
ὑπηρετῶν ἀρχιδίοις. Aristophanes in Auibus, λαχόντες
ἀρχίδιον.
Ἄρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium teneo,
Dominor, Præsum. Item, Magistratum gero, seu Magi-
stratu fungor. Il. ι, Ἀτρείδη σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατος
ἐσσί. Idem datiuo alicubi iungit: vt Il. π, Ἄρχε δὲ Μυρμιδό-
νεσσι. Sed in prosa genitiuo potius iungitur: vt Xenoph.
Pæd. 1, circa initium, ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι πάντων τῶν ἄλλων
ζώων εἴη ῥᾷον ἢ ἀνθρώπων ἄρχειν. Et paulo antè, ἄρχοντες μέν D
εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν. Apud Thucydidem lib. 2, ἄρχειν
τῆς στρατιᾶς, Ducem esse, seu imperatorẽ. Cum accusa-
tiuo autem dicitur ἀρχὴν ἄρχειν, Magistratum gerere,
Magistratu fungi. ‖ Ἄρχομαι pro ἄρχω, id est Impe
ro, Imperium obtineo, in vulgatis lexicis perperam
ponitur, ex Il. β, Ἄρχευ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. I-
bi enim ἄρχευ non est pro ἄρχου, sed mendosè scriptum
est ἄρχευ pro ἄρχευ' cum apostropho, id est ἄρχευε, ab ἀρ-
χεύω, quo alibi vtitur Homerus.
Ἄρχων, Principatum obtinens, seu imperium, Qui E
præest, vel præfectus est, Magistratus. Aristot. De mun-
do, οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι, ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. At ex Plutarchi Fa-
bio citatur, ὑμῖν τῶν ἄλλων ἄρχων ἐστὶ, pro Vobis aliis in re
bus imperat. Sæpe sine genitiuo. Polyb. οἱ καθιστάμενοι μὲν
ὑπὸ τῶν ὑπάτων, ἄρχοντες, προσαγορευόμενοι δὲ PRAEFE-
CTI. ‖Sed ἄρχων priuato nomine peculiarique di-
cebatur Athenis qui ita præerat iudicibus, iudiciorum
que moderator erat vt Romæ Prætor. Vide Bud. pag.
130. Hinc sæpe apud Demosthenem ἐπὶ ἄρχοντος, addito
nomine huius vel illius: vt ἐπὶ ἄρχοντος Νικοκλέους, & ἐπὶ F
Χαιρώνδου ἄρχοντος, &c. in orat. Pro corona. Cicero Græ-
cam hanc vocem retinuit.
Ἄρχομαι, Sum sub principatu seu dominatu, Sum sub
imperio (dicitur etiam Subesse imperio) Mihi impe-
ratur. Herodianus lib. 6, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐπέσκωπτον ὡς
ὑπὸ τῆς τε μητρὸς ἀρχόμενον. Vbi Politianus interpreta-
tur, Quòd sub matris autoritate adhuc esset. ἄρχομαι
δουλικὴν ἀρχὴν apud Aristotelem in Pol. redditur Serui-
le iugum fero. Sæpe verò redditur Ἄρχομαι verbo Pa
reo vel Obtempero: vt ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, Plutar- G
chus in Apophth. Obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦ-
τα, Plato De legibus, In his pareo. Sic verò & Cicero
ἄρχεσθαι vertit apud hũc ipsum, (vt videbis in meo lex.
Ciceroniano) lectorem tamen admoneo vt diligenter
attendat quibus locis hæc interpretatio cõueniat: quæ
alioqui multis non conuenit, & qua in plerisque abu-
sos esse interpretes comperi. Non enim quicunque ἄρ-
χονται, dici possunt parere: quum rebelles non desinant
propterea ἄρχεσθαι. Obseruandum est autem ἀρχομένους
sæpe dici sine adiectione pro iis qui sunt sub imperio H
vel dominatu, seu ditione alicuius: & qui alio nomine
ὑπήκοοι appellantur: Latinè (vel potius nõ satis Latinè)
subditi. Xenophon Pæd. 7, τὸ φιλεῖσθαι ἄρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρ
χομένων. Idem 8, οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο.
Ἄρχομαι, pro ἀρχὴν ἔχω, vide post ἄρχομαι significans

Incipio.
Ἀρχμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.
Ἀρχὸς, οῦ, ὁ, Princeps, Qui imperium obtinet, Dux. Vox
est poetica pro qua in prosa ἄρχων. Il. β, — οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρ-
χὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. Interdum cum
genitiuo, vt eodem libro, Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προ-
πάσας. ‖Ἀρχὸς, Podex. Item Intestinum rectum, apud
Aristot. in 4 De gen. animal. vt habent vulgata lexica.
Suspicor autem huic significationi (podicis inquam)
occasionem præbuisse eiusmodi aliquem iocum qua-
lis est in Anthol. epigr. in eo quod incipit Πορδὴ ἀπο-
κτείνει πολλοὺς, &c. ET Ὄρχαμος itidẽ pro ἀρχὸς, id est
princeps: & ex eo ortum. nam ex ἄρχω fit ἀρχὸς, deinde
ἄρχαμος (ea forma qua πλόκαμος ex πλόκος) & mutato α
in ο, ὄρχαμος. Scio tamen & aliam deductionem afferri.
Cæterùm ὄρχαμος ab Homero iungitur genitiuo, Od. ξ,
— συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν. vbi Eustathius ait ita vocari
subulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἄνδρα, vel tanquam ἄρ-
χοντα δούλων ἑτέρων. Ego vero existimo ita dici vt Gall.
C'est le roy des hommes. Quo etiam modo iocatus est autor
opusculi quod Moretum inscribitur, de illo suo fortissi
mo heroe.
C. ἘΠάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. Pæd. 4, χώ-
ρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocr. Paneg. Et ἐ-
πάρξαντας Μακεδονίας, apud eundem. ‖ Ἐπάρχειν, vt
inquit Budæus, significat etiã Præesse, Præfici (malim
Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen) vt Hero
dianus, ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο.
HINC Ἔπαρχος, Præses, Præfectus: vt ἔπαρχος πόλεως a-
pud Herodianum. item ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ vel τῶν στρατοπέ
δων, Præfectus vrbis, vel Præfecturam vrbis gerens, &
Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, vt Poli-
tianus alicubi vertit. Plutarchus in Galba, ἔπαρχος τῆς
αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibidem, τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφό-
ρων ἔπαρχος. Ponitur etiã interdum ἔπαρχος sine adie-
ctione. & sic vtitur Herodianus quoque, vbi Politianus
interpretatur Præfectum. Quidam ἔπαρχον per se posi-
tum significare aliquando putant Præsidem prouin-
ciæ, Prætorem. HINC Ἐπαρχία, Præfectura, Pro-
uincia. Plutarchus, Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας.
ET Ἐπαρχιώτης, Prouincialis, Qui est ex prouincia. Et
fœm. genere ἐπαρχιῶτις in Pand. (vt scribit Bud.) Pro-
uincialis mulier.
C. ΚΑΤάρχω, Imperito, Dominor, Præsum, Plato in Pro-
tagora, σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου. Sic Basil. οἱ τῶν ψυχῶν ὑπη-
ρεσίαν λαβόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρχειν φιλονεικεῖτε.
C. ΣΥΝάρχω, Vnà impero, seu dominor, Vnà magistratu
fungor, Collega sum in magistratu. Dem. ITEM
Συνάρχος idem quod συνάρχων, Collega. ET Συναρ
χίαι συνιοῦσαι. Collecti magistratus. in vulg. lex.
C. ὙΠάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. Strabo de
Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη
ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem post-
quam ὑπάρξαι poni dixit pro ἄρξαι, id est ἀρχήν τινα ἄρ-
ξαι, ex Synesio affert, ὥστε ἄρξαι ποτὲ παρασχεῖν, ἢ ὑπάρξαι
μεγίστην ἀρχήν. Vbi tamẽ videtur Synesius compositum
à simplici voluisse distinguere. ET Ὕπαρχος, Præ-
ses, Præfectus. Herodotus in Terpsich. καὶ καταστησάμε-
νος Ἀρταφέρνεα ἀδελφεὸν ἑωυτοῦ ὁμοπάτριον ὕπαρχον εἶναι Σαρ
δίων. Xen. Pæd. 8, pag. 128, διδάσκειν τῶν ὑπαρχόντων τινὰ ὅ, τι
τις βούλοιτο· ἐκείνους δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. Idem Hellen. 7,
pag. 372, καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐ-
δόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην. Budæus de huius vocabuli
significatione in Comm. ita, ὕπαρχος rector prouinciæ
dicitur à Strabone de Ægypto loquente. Apud Lucia-
nũ significat etiã legatum in exercitu. Apud Aristot.
& Herodotum significat σατράπην. Hæc ille, qui in lex.
scribit ὕπαρχον pro præside & præfecto à Gregorio su-
mi. Locum autem Luciani in quo pro legato poni ait,
hunc esse arbitror, in Dialogo Alex. Annibalis, &c. vbi
dicit Annibal, ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβη-
ρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος
κριθείς. In vulg. lex. ὕπαρχος exponitur etiam Propræ-
tor. Hesychio autem ὕπαρχος est οἰκονόμος, πολέμου στρα
τηγός. ‖ Ὕπαρχος tamen propriè (addit Budæus) τὸν
ἀρχόμενον significat, hoc est τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα: ἔπαρχος

verò τὸν ἐν ἀξιώματι. Sophocles Aiace, Ὕπαρχος ἄλλων A
δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων Στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.
Hactenus ille. At ego diſcrimen hoc apud ſcriptores
Græcos obſeruatum non reperio: qui(vt opinor) itidē
quum ὕπαρχον vocant præfectùm ſeu præſidem, præ-
poſitioni ὑπὸ ſubiectæ alii potentiæ ſignificationem
includunt: vt ſit ὕπαρχος quaſi ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων, vt ὕπαρ
χος quum pro ſatrapa ponitur ſignificat τὸν ὑπὸ τῷ βα-
σιλεῖ ἄρχοντα, adeo vt aptiſſimè reddi poſſe videatur Gal
lica voce *lieutenant*. quæ certè & ipſa vtrunque itidem
ſignificat. nam qui ſub rege alicuius loci imperium B
obtinet, dicitur *lieutenant du roy*: quòd ſi cōtingat aliquē
in eius locum ad tempus ſuffici, hic eius legatus dice-
tur itidem eſſe *le lieutenant du lieutenant du roy*: vt ὕπαρχος
dicitur priore ſignificatione ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, at
poſteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ τοῦ βασιλέως ὑπάρχῳ. In illo ta-
men Sophoclis loco & ſimilibus ὕπαρχος ἄλλων, fateor
reſolui aptius in ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὤν.

¶ Ἀρχεύω, idē quod ἄρχω, Dominor, Impero. Il. ε, Ἀρχεύειν
Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Sic & Il. β, Ἄρχευ' Ἀργείοισι κατὰ
κρατερὰς ὑσμίνας. ita enim legendum ἀρχεύ' cum apo- C
ſtropho (vt ſit pro ἄρχευε) ſicut editio mea habet: non
ἄρχευ, vt ſuperiores. quod eſſe pro ἄρχου, tanquam ab
ἄρχομαι, falſò annotatum fuit in vulg. lexicis, vt admo-
nui antea.

C. Ἀρχίατρος, Princeps medicorum, Ἀρχιβουκόλος, Princeps
paſtorum, Ἀρχιγραμματεὺς, Princeps ſcribarum, Ἀρχιε-
ρεὺς, Princeps ſacerdotū, &c. vide in Ἰατρὸς, in Βουκόλος,
& ita de cæteris. Verùm ſciendum ἀρχι non ſemper in
his compoſitis verti Princeps, ſed interdū Præfectus,
vel Qui præeſt: interdū etiam aliter. Sic ἀρχίατρος verti D
etiam poteſt Qui medicis præeſt.

ἌΡΩ, Apto, Adapto. Vel neutra ſignif. Cōgruo. Vix
dici poteſt quàm multa vocabula ab hoc the-
mate deriuent grammatici, alioqui tamen inuſitato,
(vt ego quidem arbitror) licet ab eo formata quædam
tempora non raro apud poetas ſint in vſu. Ego hîc ex
Etymologico & Euſtathio quædam quæ ad ſequentia
viam nobis velut ſternāt, proferam: quibus & mea ad-
iungam.

Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν exponit Etymol. ἁρμόσαντες κατὰ ψυ- E
χήν. Sunt autem iſta verba ex hoc loco Iliad. α, Ἀλλ' εἰ
μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν ὅπως
ἀντάξιον ἔσται. Vbi ἄρσαι κατὰ θυμὸν volunt eſſe Congruum
animo & deſiderio alicuius reddere: vt videlicet id in
quò alicui gratificamur & in quo ſatiſfacimus, animo
eius id animo eius velut congruū eſt. Sed quod attinet
ad deductionem, ponitur hæc, vt receptiſſima, ita &
ſimpliciſſima: vt ſit ἄρσαντες ab ἄρσω futuro Æolico ver
bi ἄρω. Sic & Od. α, Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν. vbi ἄρσαι νῆα
eſt munire & inſtruere: quod qui facit, aptam reddit. F
Sic Apoll. Arg. 2, δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα.
At Od. β, Ὅπλισσόν τ' ἤια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα Euſt. ex-
ponit quidē γέμισον, ſed dicit eſſe ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος,
quia ἥρμοσται τὸ πληρούμενον τῷ πληρουμένῳ. Apud Heſiodum
habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, vbi canit, Ἥφαι
στος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε Ἀρσάμενος παλάμῃσι, id eſt
Aptè fabricatus, vt quidam interpretantur. ſed vide in-
frà alio ſenſu dictum ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur &
compoſ. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπαίρω, Il. ξ, — πυκινὰς δὲ θύ-
ρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, id eſt ἐφήρμοσε, inquit
Euſtath. ab ἄρω ἄρσω, Æolicum barytonum. vnde & il- G
lud, ἄρσαντες κατὰ θυμόν. Inuenitur & ἄρηρε in actiua ſignif.
pro ἥρμοσε, de quo paulo pòſt.

Ἄρθεν pro ἄρθησαν, id eſt συνηρμόσθησαν, apud Homerū
Il. π, v. 210, Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν. Pro
συνηρμόσθησαν, inquit Euſt. ab ἄρω τὸ ἁρμόζω. Affert tamen
& aliam expoſitionem, ſed quam minus probat.

Ἄρηρα, præt. medium, de cuius formatione ita Etym.
Ἄρω, id eſt ἁρμόζω, futurum ἀρῶ: præteritum medium
ἦρα. Eſt & ἀρῶ circunflexum, futurum ἀρέσω, præ-
teritum ἤρκα, medium ἦρα, & per ἀναδιπλασιασμὸν Atti-
cum, (id eſt per reduplicationem Atticam) ἄρηρα, parti H
cipium ἀρηρώς. Progrediens autem longius ad forman
dum participium ἀραρυῖας quod apud Homerum habe
tur, addit, Et mutatione Dorica vocalis η in α, fit me-

A dium præteritum ἄραρα, participium ἀραρώς. Ab
hoc ἄρηρα eſt ἀρήρῃ in modo ſubiunct. Odyſſ. ε, Ὄφρ' ἂν
μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. At Iliad. γ, ἀρήρει legitur,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. vbi exponi-
tur ἥρμοστο, haſtam quæ eius manui quadrabat. q. d. quæ
menſuræ manus congruebat. Ex conſequenti autem
intelligendum eſt, Quam facilè vibrabat. Puto enim
quod Homerus dicit ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, perinde eſſe
ac ſi in ſoluta oratione quis dicat ἔγχος τὸ εὐμεταχείριστον
αὐτῷ ὄν. Sic idem poeta Il. π, Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ
B παλάμηφιν ἀρήρει. Apud Apoll. ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ exponi-
tur Cohæret. Ex Heſiodo autem citatur ῥίζῃσιν ἀρη-
ρὼς pro Hærens radicibus. Et ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, O-
dyſſ. η, Munita, κατησφαλισμένα. vt ἄρσαι νῆα ἐρέτῃσι antea
expoſitum fuit Munire & inſtruere. ‖ Ἄρηρε affertur
etiam pro Decretum & ſtatutum eſt, ex Euripide & E-
pigramm. Quæ ſignificatio affinitatem habebit cum
θυμήρης, quod τοῦ ἀρέσκειν ſignificationem habet. In
actiua autem ſignificatione ἄρηρε pro Compegit, Od.
ε, Γόμφοισι δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. ET com-
C poſ. ΣΥΝάρηρα, vnde participium συναρηρὼς, apud Apol.
lib. 2, θοοῖς συναρηρότα γόμφοις, Compacta, Coagmentata.
ET Ἤραρα atque Ἄραρα (vnde illud ἀραρυίας paulo an
tè memoratum) mutato η in α, metri cauſa, vt videli-
cet corripiatur ſyllaba quæ producenda alioqui eſſet.
Hom. Il. δ, Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, id eſt
ἥρμοσε, Adaptauit. At Odyſſ. ε, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤρα-
ρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam ἤραρε interpretantur Confirma
uit, vel Corroborauit, aut Inſtaurauit: alii, Exhilarauit,
alii, Compoſuit & quaſi compegit. Sed non dubium eſt
D quin hîc ἤραρε incluſam habeat τοῦ ἀρέσκειν (quod & i-
pſum hinc deriuatur) ſignificationem, quam & voca-
bulo θυμήρης includi modò dictum fuit: vt ſit Satiſfecit
animi ſui deſiderio. Poſſit tamē fortaſſe & ſic exponi,
Animum, id eſt animi deſiderium, reddidit aptè & cō-
uenienter expletum. Mirum autem nemini videri de-
bet quòd tribuat θυμῷ huiuſmodi deſiderium, quum
Xenophon τῇ ψυχῇ idem tribuat. Cæterùm ἤραρα ſunt
qui per metatheſin factum eſſe volunt ex ἄρηρα.

At ἄραρα (vt in Epigr. ἄραρε πόδα exponitur Accom-
E modauit pedem) participium habet ἀραρὼς quod paſ-
ſiuè accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus. vt Il.
γ, Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. Alibi, θυσάνοις ἀ-
ραρυῖαν. Sed & paſſiua vox ἀραρoίατο ex Apollonio affer
tur, itidem pro ἁρμόσαιτο. ITEM Ἀράρω præſens
ab hoc præterito formatum, vt πεπλήγω à πέπληγα, & πε
φύκω à πέφυκα. Hom. Il. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκι-
νοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, Ὣς ἄρα-
ρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. ET Ἀραρίσκω
ab hoc ἀράρω, Od. ξ, Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε
F πέδιλα. vbi ἀραρίσκειν eſt adaptare. SED ET Ἄ-
ρηρα formauit præſens ἀρήρω, ex cuius paſſ. eſt ΠΡΟΣα-
ρήρεται addita præpoſitione, apud Heſiodum in Ergois,
Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Sic autem ex præt.
ὄρωρα factum ὀρώρω, deinde ὀρώρομαι (vnde ſit ὀρώρεται
apud Hom. Od. τ) docet Euſtath.

Ἄρθμιος, Congruens, Aptus. Ex ἀρῶ (inquit Etymol.)
fit ἀραρῶ: vnde ἀραρημένον, & per ſyncopen ἄρθμιον. Od. ε,
Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρθμιον αὐτῇ. Heſiodus in Erg.
μάλα γάρ νύ τοι ἄρθμιος οὕτω, id eſt ἁρμόδιος. Idem in Aſpide
aliquoties, μάλα γάρ νυ οἱ ἄρθμια εἶπεν, Valde apta & op-
G portuna, & quæ animo eius ſatiſfacerent. Apud eūdem
autem iungitur cum infinitiuo, in Diebus, Οὐδὲ μὲν ἡ
πρώτη, ἕκτη, κούρῃ τε γενέσθαι ἄρθμιος. ‖ Ἄρθμια ſunt qui
interpretantur Neceſſaria apud eundem in Aſpide, Οἵ
ῥά μιν ἠσπάζοντο καὶ ἄρθμια πάντα παρεῖχον. Quod loquen-
di genus habetur & in Theogonia. Sed malim vtrobi-
que (retinendo vſitatam ſignif.) ἄρθμια interpretari Ad
eius vſus accommoda. Idem in Erg. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ
πάντ' ἄρθμια ποιήσασθαι, vbi exponitur Parata. At Tzetzes
exponit ἁρμόδια καὶ μὴ τοῦ πρέποντος ἀποδέοντα. ET
H Ἐπάρθμιος pro ἄρθμιος, ex Heſiodo itidem affertur.

Ἄρθμος, ου, ὁ, & Ἄρθμον, ου, τὸ, Velum, Carbaſus. quam
ſignificationem Euſtath. ex iſto Homeri loco ſumpta
putat. Od. ε, Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρθμον αὐτῷ.
Sed ἄρθμα Euſtath. habet neutro genere. ‖ Ἄρθμα

τέχνης generaliter, pro instrumentis artis, ex Epigr. affertur. ET Τετάρθμος ναῦς (ab ἀρθμὸν significante Velum) Trinis velis instructa nauis. Itē τετάρθμα πλοῖα exponitur Robustissima nauigia apud Lucianum, scribentem, τετράρθμα καὶ ἀνώλεθρα πλοῖα.

Ἄρος, Vtilitas, ὄφελος, apud Aeschylum: ab ἄρω. Eust.

C. Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, apud Theocr. Vide Eustath.

C. Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum sæpe, Apti socii, Sodales quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis conuenit (vt demus verbo ἄρω eam metaphoram quam habet & verbum Conuenire.) Exponitur etiam, Qui amicitia inter se apte iuncti sunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter se iuncti.

C. Ἐρίηρος, vt ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. α, Cuius cantus harmoniā habet (nam & ἁρμονία fit ab ἁρμόζω, hoc autem ab ἄρω) ἐναρμονίως ᾄδων, inquit Eust.

C. Ἀνάρσιος, ου, ὁ, Hostis, Cui cum altero non cōuenit (verbo ἄρω & verbo Conuenire eandem metaphoram tribuendo) Il. ω, v. 365, Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic & Od. ξ, hæc coniungit. ET Ἀνάρσια, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. & Hesych. cui Ἄρσιον itidem est δίκαιον. ET Ἄναρσις, Rixa, Bellum, in vulg. lex.

Α'ΡΜΟ΄Σ, & eius deriuata hic omissa vide aliquāto pōst.

Α'ΡΘΜΟ΄Σ, οῦ, ὁ, Amicitia. Inde ducta signif. quòd per amicitiam apta voluntatum coniunctio & veluti cohærentia quædam esse soleat. Ἄρω, ἥρμας, ἀρμὸς, & epenthesi τοῦ θ, ἀρθμός. Hæc Etymol. qui & affert ex Apollonio, ἀρθμὸν ἔθεντο μετ' σφίσιν. In vulg. lex. legitur & ἀρθμὸς ὁμοφροσύνης, expositum Fœdus cōcordiæ.

D Ἄρθμιος, ου, ὁ, Amicus. Herodotus, Ἀθηναίων μὴ εὐπτων ἀμμιν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων. Ex eodem affertur, ἄρθμια ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, pro Intercedebat amicitia inter eos. ET Ἀρθμία, ας, ἡ, Amicitia, Concordia.

Ἀρθμέω, ῶ, Amicitiæ vinculo iungor cum alio. vnde ἀρθμήσαντες exponit Eustath. εἰς ἀρθμὸν ἤγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, in hoc Il. η, v. 302, Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντες. vbi tamen legitur potius ἀρθμήσαντε sine σ. quæ lectio & apud Etymol. extat.

E Ἀριθμὸς, οῦ, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quasi ἀρθμὸν, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς. Od. δ, — πάσας δ' ἄρ ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν. Od. π, Ἀλλὰ πολὺ πλέονες. τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδ' ἀριθμόν. Xenophon Pæd. 6, ἀριθμὸν ἔλεγον εἰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autem ἀριθμὸν per accusatiuū in quibusdā loquēdi generibus vbi nos dicimus Numero per ablat. vt δέκα, vel δώδεκά εἰσι τὸν ἀριθμὸν, numero sunt decem vel duodecim. Sic Plato, νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τετταράκοντα καὶ πέντε. Xen. Hellen. 3, παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Pro eo autem quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, &c. dicere solent, ὁ δέκα ἀριθμὸς, & ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. Εἰς ἀριθμὸν τελεῖν, Censeri in numero, Annumerari, vt quidam apud Athenæum lib. 14, κ' εἰς ἀνδρῶν μηδ' οὐ τελοῦσιν ἀριθμόν. Obseruaui autem sæpe copulata ἀριθμὸν & σταθμὸν, (interdum etiam ἀριθμὸν & μέτρον) in re pecuniaria. Xenophon in Symposio, σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὡς πλείστου πλούτου ἐπιθυμῶν οὐ παύομαι. Ibidem, οὔτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπήρκει μοι, ἀλλ' ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Plutarch. Apophth. ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν

G ἔσεσθαι. Quem alibi comperio idem narrantem dixisse μέτρον quod hic σταθμόν. Idem Pericle, παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος. Sic infrà ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες ex Xenophonte proferam. Plurali numero ἀριθμοὶ, Numeri: vt ἀριθμοὶ τακτικοὶ, Numeri militares, Budæo interprete, apud Xenophontem Pæd. 3, οὕτω γὰρ ἀπολελυμένοι ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Et vt dicitur Latinè Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris absolutum esse, sic dixit Isocrates in Busiride,

H ἅπαντας δὲ τοὺς ἀριθμοὺς περιλαβὼν ἐξ ὧν ἄν τις τὰ κοινὰ διοικήσειεν, ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς ταῖς αὐταῖς πράξεις μεταχειρίζεσθαι προσέταξεν. ‖ Ἀριθμὸς affert Erasmus ex Aristophane pro Numerus, eo etiam sensu quo legimus apud Horatium, Nos numerus sumus, & fruges consumere natū ...

C. Ἀναρίθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innumerus. ἀναρίθμοι, πλεῖστοι, ἄπειροι: vt Suidas explicat, citans Heracliti dictum, εἷς ἐμοὶ μύριοι πὰς πεπαιδευμένοι οἱ δ' ἀνάριθμοι, οὐδείς. Xenophon Cyri Pæd. 7, πολλοὺς μὲν ... ἄγων, ... ἀκοντιστὰς, ... ἀνάριθμοι. Ἀνήριθμος apud poetas idem, α in η metri causa mutato. Sophocl. Trach. Ἠ κἀπὶ πάντα τῷ πλεῖ τὸν ἄσκοπον Χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον; ‖ Accipitur verò etiā pro homine qui in nul-

B lo numero est, vt Cicero loquitur. vt apud eūdē Soph. Aiace, Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων Παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαίᾳ μίμνων λειμῶνι ἀποινα ... Ἀνήριθμος, id est (vt scholiastes exponit) ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ τασσόμενος, ἀλλὰ παρερριμμένος.

Ἀναρίθμιον autem Hesychio est ἐχθρὸν, sicut vicissim Ἐναρίθμιος, φίλος.

C. Ἐναρίθμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, τὸ δ' ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐναρίθμιον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα.

C Ἐναρίθμιος, ου, ὁ, Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Hesych. Il. β, — σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, neque numeratus in bello neque in consilio. Od. μ, — ἀλλ' ἦν ἐνίσποι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, quæ in numerum illum sufficiatur. Apollon. Argon. — ... νίοις ἐναρίθμιος. Basil. ἐναρίθμιοι ἔχειν τοῖς σοφοῖς. Hesychio est etiam φίλος, συνήθης, vt ἀναρίθμιος ἐχθρός.

C. Ἰσάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Numero par. Herodianus lib. 6, ὡς σχεδὸν ἰσαρίθμου γενομένου τοῦ ἑκατέρωθεν πεσόντος στρατοῦ. Plu-

D rali verò numero significat Totidem. Gregorius, ἐν τοσῷ καὶ τὴν τελοσὴν εὐφυσημίαν τοῦ Ἡλίου προσφέρουσα, καὶ τὸ αὐτὸ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τὴν ζωδιακὸν ἐπίκλισιν. Alibi ἴσην pro eodem ponit, Ἐλισσόμενοι τε τὴν ἴσην δεκάμενην ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σημαινίδος, Totidem inclinationes & incuruationes. quasi totam, vt totam quotam: hoc est τοσαύτας ἐπικλίσεις ἢ δεκάμψεις, vt idem ipse loquitur. Bud.

C. Μεταρίθμιος, ου, ὁ, Annumeratus, Cōnumeratus. citatur ex Apollon.

C. Συναρίθμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem numero continetur & eum auget. citatur ex Phalar.

E Συνηρίθμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem, in Epigr.

¶ Ἀριθμέω, μῶ, F. ήσω, Numero. vt φώκας ἀριθμήσει, Od. δ. & μνηστῆρας ἀριθμήσας, Odyss. π. Xenophon Pæd. 8, τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, πράγματα ἔχουσι: eo modo quo antea ἀριθμὸν & μέτρον copulata ostendimus. Et pass. Ἀριθμέομαι, οῦμαι, Numeror. (vnde infinitiu' poeticus apud Homerum ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. vt Il. β. v. 125, ἀριθμηθήμεναι ἄμφω) vt ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, apud Lucianum. μακάρων ἀριθμεῖται, Theocr. Inter beatos numeratur. Apud Gre-

F gorium, εἰς Θεοῦ παράταξιν ἀριθμήθητι, In Dei acie connumereris. Idem, οἱ εἰς ἀριθμοῦ μοῖρας, Qui numerantur in vnum (vt Vnum sit neutr. gen.) pro Qui vno numero copulantur, vt ibi exponitur. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι signif. etiam actiua pro ἀριθμῶ, apud Thucydidē & Aristotelem. vt docet Budæus pag. 314. ‖ Ἀριθμεῖν τι ἐν εὐεργεσίας μέρει, Demosth. in Midiā Numerare aliquid in beneficii loco, vt etiam Cic. loquitur.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, Numeratio, Enumeratio. ET Ἀριθμητὸς, Numerabilis. CVI Ἀναρίθμητος opponitur Innumerabilis. Item Immensus, vt Soph. Aiace, ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος. Et in plurali Ἀναρίθμητοι, Innumerabiles. AT Εὐαρίθμητος, Numeratu facilis, Et ex consequenti, Paucus. Εὐαρίθμητοι, Plato in Apol. & in Symposio. ET Ἀριθμητικὸς, Numerandi peritus. Plutarchus Apophth. καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, &c. Item Ἀριθμητικὴ [sub. τέχνη] Numerandi ars, Arithmetica. Interdum autem additur illud substantiuum τέχνη, vel ἐπιστήμη. vt Plutarchus De prudent. an. τὴν ἀριθμητικὴν ἐπιστήμην αὐτῶν. Interdum Ἀριθμητικὸς, κή, κὸν, Ad arithmeticam pertinens, vt ἀριθμητικὴ ἀναλογία apud Aristot.

C. Ἀναριθμέω, μῶ, Enumero, Dinumero. Et Ἀναριθμοῦμαι, pro eodem, affertur ex Demosthene. In Axiocho qui Platoni inscribitur, νυνὶ δὲ ἠρέμα κατ' ἐμαυτὸν ἀναριθμήσα-

μαι τὰ λεχθέντα, Apud me tacitus recenseo, vel repeto. A

C. Ἀπαριθμέω, θμῶ, F. θμήσω, Pernumero, Percenseo (vt exprimatur aliquo modo vis præpositionis ἀπὸ (vel simpliciter, Numero, Enumero, Recenseo. Xen. in Œconomico, ἀπαριθμήσαντες ἢ χαλάμενοι ἕκαστα. Isocr. ad Philippum, ὅταν ἀναγινώσκῃ τις τὸν λόγον ἀπλῶς, καὶ μηδὲν ἦθος σημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν. Vsurpatur inter duvox pass. ἀπαριθμοῦμαι actiuè: sicut & ἐξαριθμοῦμαι, itē καταριθμοῦμαι. Et ἀπαριθμησάμενος participium vocis mediæ apud Xenophontem, ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, Quum recensuisset vniuersum exercitum. B Passiuè autem Ἀπαριθμοῦμαι, Pernumeror, Percenseor. vel Numeror, Enumeror. vnde participium ἀπηριθμημένος apud Isocr. in Archidamo, καὶ τοσούτων ἀπηριθμημένων κακῶν, πολὺ πλείω τὰ παραλελειμμένα τῶν εἰρημένων ἐστίν.

Ἀπαριθμῶ τὰ χρήματα, Numero pecuniā, id est Repræsento pecuniam. vnde apud Iulium Pollucem coniunguntur καταβαλεῖν, καταθέσθαι, ἀπαριθμῆσαι: itidem, καταβολή, κατάθεσις, ἀπαρίθμησις. Suidas quoque ἀπαριθμησάμενος exponit ἀποδοὺς, item καταβαλλόμενος, hoc in loco, ὁ δὲ Γέτης ἀφίκετο ὡς ἀπαριθμησόμενός τι τῶν ἐνιαυσιαίων χρημάτων πρὸς τὸ στρατηγὸν τῶν ῥωμαίων. Sed præstat habere Xenophontis testimonium, sic vtentis Pæd. 3, ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἂν θεὸς εὖ διδῷ, ἀνθ' ὧν ἄν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀπαριθμήσειν, ἣν δύνωμαι. Suidas addit, ἢ ἀπαριθμῶν ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν, sed exemplum non affert. C

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, Pernumeratio, Percensio. vel, Numeratio, Enumeratio, Recensio. Item pro καταβολή: vt ἀπαρίθμησις χρημάτων, idem quod καταβολή, κατάθεσις, vt modò ex Polluce docuimus. D

C. Διαριθμέω, ῶ, F. ήσω, & pass. voce Διαριθμέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, Dinumero, Distinctè numero, Numerando discerno, Enumero. Plato lib. 7, De leg. μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὤν. Est etiam διαλογίζεσθαι, Hesychio.

Διαρίθμησις, εως, ἡ, Dinumeratio, Supputatio, Vitr.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, Articulus, seu Artus (vt Virgil. Et magnos membrorum artus, magna ossa) Compages. Plinius nodos corporum vocat, articulos Celsus: vt annotat Camerarius. Est naturalis ossium σύνταξις, vt definit Galenus libro De ossib. Vel, est ossium coniunctio E ad motum comparata. Hippocrati est ossis caput, seu ossis processus aut finis rotundus, qui in alterius ossis cauitatem inseritur. Gorr. Soph. Trach. Μάρψας ποδὸς νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, Vbi lentescit vinculum compagis. Camer. Eurip. ἡ λύσιν ἄρθρων προσπεσοῦσα, de Hecuba foras prodeunte. Sic apud Dioscor. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. ‖Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocauit, quòd membrum hoc sine obscœnitate suo nomine minus exprimi posse videatur & generis appellatione notari soleat. Camer. Herodot. Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Idem Melpomene, τούτους [φυσητῆρας ὀστείνους] ἐσθέντες ἐς τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα, φυσῶσι τοῖς στόμασι. ‖Ἄρθρον metaphoricè dicitur etiam F de voce, vt ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Aristot. lib. 4 Anim. Et ἡ ἐν ἄρθροις φωνή, Vox explanata, Gaza. quemadmodum apud Latinos Cicero etiam Articulatim distinctéque dicere, Lucr. Articulatim discerni, & Articulatè salutem dicere, itidem Cicero dixit. Epicharmea autē ἄρθρα φρενῶν Quint' Cic. interpretatus est Neruos & artus sapientiæ. G Ἄρθρον est etiam (vt articulus apud Latinos) vocabulum grammaticum, omnibus satis notum. Etymologistes deducit ab ἄρω τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις: aut ab ἄρω verso τ in θ.

C. Ἀρθρέμβολος, ου, ὁ ἢ ἡ, Qui membris inijcitur. Et plur. numero substant. τὰ ἀρθρέμβολα, Instrumēta tormentorū, quæ artubus in quæstionibus ad confessionem exprimendam adhibentur, Fidiculæ. δαμαστήρια, βασανιστήρια, ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα στρεβλωτικὰ εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Hesych. H Gregorius in Encom. Maccab. ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδ' ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀπαλωτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀρθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ περιβαλλόμενοι, οὐ καταπέλται.

C. Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Inarticulatus, Non articulosus, Plin. Articulis carens aut Malè articulatus. Opponitur (vt Bud. docet) τῷ ἀρθρώδει ἢ διηρθρωμένῳ. Aristot. in Physiogn. de pardo loquens, καὶ ὅλον ἄναρθρόν τε καὶ ἀσύμμετρον. Oppian. 3. De venat. Σάρκα δ' ἄσημον, ἄναρθρον, ἀειδελον ὠπήσασθαι. Idem ἄναρθρον βρέφος dixit quod Hesychius ἀτύπωτον vocat. Vide Ἔναρθρος. Metaphoricè est etiam ἄτονος, ἀσθενής, Hesych. Debilis, Artuum beneficio destitutus, Eneruis, Plin. Soph. de Philoctete, — ὁ δ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος. Eurip. Oreste, — ὅταν με νόσος Μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῆ μέλη. id est ἀδύνατος, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις. schol. ‖Dicitur etiam vt ἄρθρον, de voce. Plut. De Socr. μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους, indistinctas. ‖Est etiam ἀμελὴς, κατάρθρος Hesychio, ἀπράκτως Suidæ: apud quem accipitur etiā grammaticè ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχεῖον, ἢ λόγου λείποντος συλλαβῇ. HINC Ἀναρθρία, ας, ἡ, Articulorum seu artuum debilitas, & q. d. Eneruitas.

C. 2. Ἀδιάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inarticulatus, Non articulis nodisque distinctus, vt pedes elephantorum. ἔστι γὰρ τὰ περὶ τοὺς δακτύλους ἀδιαρθρότερα ἐκ τῶν ποδῶν, id est Leuiter discretos vt Gaza reddidit. Bud. ἀδιάρθρος δάκτυλος, Indiuisus digitus, idem Gaza.

C. Ἔναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulatus. Athen. lib. 8, τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρά ἐστιν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Metaphoricè etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur. vnde Hesychius exponit ἐναρμόσιον, ἢ ὑπὸ γράμματα δηλουμένη φωνή. HINC Ἐνάρθρως, aduerbium, Articulatè seu Articulatim, quibus Cicero vtitur. ἀκριβῶς.

C. Ἐξάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ex articulis suis emotus, Luxatus; ἐξωστεϊσμένος, ἐκβληθείς, Suid. ‖Hippocrati ἐν τῷ περὶ ἄρθρων significat etiam eum cui extant iuncturæ ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, id est absque vitio, Cam. Cui articuli naturaliter extant & prominent, Gorr. ex Galeno.

Ἐξαρθρέω, ῶ, F. ήσω, Articulis (seu artub') emotus sum, Excido. Galen. πάντα τὰ ἐξηρθρηκότα τὴν ἑαυτῶν οἰκείαν χώραν ἐπάνοδον ἐνδείκνυται. Ἐξαρθρηκὸς κῶλον, Luxatum mēbrum, Cam. Ἐξαρθρεῖν & ὀλισθαίνειν ita à quibusdam distingui tradit Gorræus vt ἐξαρθρεῖν vsurpetur ad ea ossa significanda quæ toto loco mota sunt: ὀλισθαίνειν verò ad ea quæ paululum, non autem ex toto naturali sede excesserunt. hanc tamen differentiam ab Hipp. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων non obseruari.

Ἐξάρθρημα, ατος, τὸ, Luxatio, ἐξόλισθησις ἄρθρων. ἐστραμμένον, στρέμμα, Bud. Est positio articuli deprauata & præter naturā, vt definit Gorræus, addens esse qui per ἐξάρθρημα non omnem luxationem intelligant, sed eam tantùm in qua totus articulus à sua sede omnino recessit. paruam enim luxationem παράρθρημα vocari. Sic etiam Ægineta ἐξάρθρημα intelligi dicit περὶ ἄρθρου τελείως ἐξεστηκότος, παράρθρημα verò περὶ παρακινηθέντος μόνον, ὀλισθημένου δέ.

Ἐξάρθρησις, εως, ἡ, Idē. ἀρθρήσαν κῶλον, Luxatū mēbrū, Bud.

C. Παραρθρέω, ῶ, F. ήσω, Ex articulis parum dimoueor aut dimotus sum & detortus, Paululum luxatus sum. Galenus 12 De vsu part. de spina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuisse si fabricata hanc esset natura de vno continuo osse, οὔτε ἐξαρθρῆσαί ποτε, οὔτε παραρθρῆσαι δυνησομένης αὐτῆς.

Παράρθρημα, ατος, τὸ, Parua luxatio, per quam scilicet articulus paululum à suo loco naturali excessit: in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξαρθρήματος, quod magna perfectáque luxatio est. Dicitur & alio nomine παρακίνημα. Gorr. Galen. 2 De comp. med. κατὰ γένη, Ποιεῖ καὶ πρὸς παραρθρήματα ἢ λυγίσματα. quæ tantùm παρακινήσεις sunt.

Παράρθρησις, εως, ἡ, Idem.

C. Συνάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulo copulatus. Apud Hesych. vocabulum est grammaticum, μετ' ἄρθρου προφερομένου τῶν ὀνομάτων.

Ἀρθρικὸς, ἡ, ὁ, Articularis, Articulis quadrans & conueniēs, Gorr. ex Hippocr. Ἀρθριακὸς, Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus. Cicer. ad Pætum Latinè dici potest Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus est nec articularius, Bud. Notandum tamen, apud Ciceronem in Epist. lib. 9. epist. 23, Arthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, vt legit Bud.

Ἀρθρίτις, δ'

Ἀρθρῖτις, ἡ, Artuum ſeu articulorū dolor, vt Cic. vocat: Articulorum morbus (vt Scrib.) Vel (vt Plin.) Morbus articularis ſeu articularius. Eſt (vt Gorr. docet) Articuli tumor dolorificus, quē flūxio in eum decūbēs excitauit. Aretæus, ξυνὸς μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρῖτις· ἀλλὰ ποδῶν μὲν, ποδάγρην καλέομεν· ἰσχίων δὲ, ἰσχιάδα· χειρῶν δὲ, χειράγρην. Herodian. lib. 3, ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου καμνων.

Ἀρθριτικὸς, οῦ, ὁ, Articulorum morbo laborās, Articularius, vt Plautus vocat: Cicero vocabulum Græcum retinet. Aretæus, μάλιστα μὲν οὖν ἅπασι ἀρθριτικοῖσι ξυνὰ τὰ ἄκεα. Dioſc. lib. 1. cap. 102, ἁρμόζει τε καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Articuloſus, Plin. & Quintil. Xenophon Cyneg. τὰς κεφαλὰς ἐλαφρὰς, σιμὰς, ἀρθρώδεις, ἰνώδη τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων. Ariſtot. de leone, καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ νευρῶδες. alibi διηρθρωμένον dixit. Xen. opponit τῷ ἄναρθρος. Bud.

Ἀρθρωδία, ας, ἡ, eſt διάρθρωσις in qua oſſis cauitas articulū excipiens ſuperficiaria eſt, caputque quod in eam inſeritur, humile atque depreſſum. Ita Gorr. apud quē, ſi deſideras, plura reperies.

C ¶ Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulo (vt Lucr. Mobilis articulat verborum dædala lingua) Fingo, Formo. vt ἀρθροῦν τὴν φωνήν. ‖ Eſt etiā Articulatim diſtinctéque formo & explico, Explano, τρανῶ, Heſych. vt ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τοῖς οὖσι συμβεβηκότα.

C. Διαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Articulis ſuis diſtinguo. Apud medicos (vt Cam. annotat) eſt Iungo: vt διηρθρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διαρθροῦται, annectitur ſeu articulatur. Sic coſtas ſingulas ſingulis vertebris διαρθροῦσθαι ſcribit Galen⁹, quod προσαρθροῦσθαι dixit Hipp. Cam. D Eſt etiam Effingere & conformare, Camer. ἐκμάττειν, ἀπομάττειν, Exprimere, Bud. διατυποῦν, Suid. vt Plato Sympoſ. de Apolline homines iuſſu Iouis fingente, καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε, καὶ τὰ στήθη διήρθρου, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic lingua vocem in palato reſonātem διαρθροῖ, Fingit. Cam. ‖ Eſt præterea Membratim & artuatim abſoluere, cōponere, Exactè fingere. Itē Explicare. Ita Bud. citās hæc ex 1 Ethic. δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, E Vltimam manum imponere. Ponitur & pro Explanare, lib. 1 Metaphyſ. 9. & in 1 De gener. anim. συγκεχυμένον καὶ μὴ διηρθρωμένον. Bud. Sic διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, quod διαδηλοῦν Heſych. exponit. διαρθροῦν τὴν λέξιν, Articulatim vocabula reddere, vt ex Gaza interpretantur vulg. lex. Heſychio præter ἀκριβοῦν, eſt etiam ὁμολογεῖν.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, Articulatio (vt Plinius vocat) Membratura, Artuum commiſſura. vt διάρθρωσις κεφαλῆς Camer. Vbi ceruix committitur cum capite. Διάρθρωσιν Gor F ræus ſcribit à Galeno ſæpe accipi generatim pro omni oſſium compoſitione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam ſpeciatim ſumi, eſſéque alteram τοῦ ἄρθρου (id eſt articulationis) differentiam: alio verò nomine προσάρθρωσιν ab Hippocrate vocari, eſſéq; oſſium connexionem omnino laxiorem: ſic vt euidens facilis magnúſque motus ſit, cuiuſmodi in cruribus, brachiis, manibus & pedibus habeatur. Eiúſque tres differentias à Galeno ſtatui, ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγγλυμον. Accipitur pro artuum agilitate in hoc Plutarchi loco in Lycurgo, αἱ γὰρ συχναὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Eſt etiam explanatio, Bud. G

Διαρθρωτικὸς, οῦ, ὁ, Articulandi & membra committendi vim habens.

C. 2. Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Articulis membriſque ſuis non diſtinctus. ἀδιάρθρωτον ἔμβρυον, Fœtus informis, Camer. σῶμα ἀσχημὲς καὶ ἀδιάρθρωτον. Lucian. ἀδιάρθρωτος γλῶττα τῶν ἰχθύων, Inexplanata, Theod. Item ἄσημος, ἀνάρμοστος, Heſych. ἄβατος, Suid.

C. Ἐξαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Artus ſuis locis emoueo. Heſych. de organis στρεβλωτικοῖς, εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Ariſtot. Phyſiogn. ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Sca- H pulas extantes dixit. Camer.

Ἐξάρθρωμα, ατος, τὸ, ſiue Ἐξάρθρωσις, εως, ἡ, dicitur ab Hippocrate, quum os citra fracturam ſuo loco mouetur: quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἔκπτω- A σις appellatur. Gorr.

C. ΠΡΟΣαρθρόω, ῶ, F. ώσω, Per articulos annecto. Coſtas ſingulas ſingulis vertebris προσαρθροῦσθαι ſcribit Hippocrates, pro quo διαρθροῦσθαι dixit Galenus: vt refert Camer.

Προσάρθρωσις, εως, ἡ, Hippocrati idem eſt quod διάρθρωσις, hoc eſt, oſſium motorum commiſſura naturalis. Gorr. Vide Διάρθρωσις paulo antè.

C. ΣΥΝαρθρόω, ῶ, F. ώσω, q.d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1.

B Συνάρθρωσις, εως, ἡ, Compages oſſium, Camer. συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, vt Cicero vocat. Συνάρθρωσις (inquit Gorr.) eſt compoſitio κατ' ἄρθρον oſſium quæ nec validè nec manifeſtò, ſed obſcurè & difficulter mouentur. Cuius ſpecies tres ſunt, ῥαφὴ, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo antè ſcribit σύμφυσιν & συνάρθρωσιν apud Hipp. idem eſſe.

ἈΡΤΆΩ, τῶ, F. τήσω, Appēdo, Suſpēdo. Et Ἀρτάομαι, ῶμαι, Appendor, Suſpendor. vnde ἠρτῆσθαι, Suſpenſum eſſe: vt apud Syneſ. ep. 4. οἷς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ C μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, Illis è tenui filo vitā eſſe ſuſpenſam aiūt. Gr. Naz. ἓν ἤρτηται τοῦ ἑνὸς, Vnum ex altero pendet. ‖ Ἀρτῶμαι metaph. eſt etiā Pendeo animi, & Spem meā in aliquo collocatā habeo, vt inquit Bud. afferēs ex Herodiano lib. 4, ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. At Polit. interpr. Nūc totū Romanū imperium in virtutē veſtram recūbit & fidem. ‖ Ἀρτῶμαι ἔκ τινος (addit Bud.) Adiunctus ſum alicui, Socius vel comes ſum alicui, & aſſecla. Xen. Hell. 6, καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων. In vulg. lex. ἠρτῆνται τὰς ἀρχὰς exponi- D tur originē ducunt. Et ex Philoſtr. ἤρτητο ἐκ Φοινίκων στρατὸς, Ex Phœnicibus exercitus conſtabat.

Ἄρτημα, ατος, τὸ, Quod ſuſpenſum eſt, vel appenſum, Itèm Appendix. Sed ἄρτημα peculiari ſignif. Lorum ex quo marſupium dependet. Vide & Heſ.

Ἀρτάνη, ης, ἡ, Laqueus. Item, Suſpendiū. Soph. Antig. Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον. ‖ Polluci lib. 10, Ἀρτάνη eſt ὑποστρόφιον ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν.

C. Ἀναρτάω, Suſpēdo. ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, Suſpendo me laqueo. ἀναρτῆσαι, ἀνακρεμάσαι, Heſ. Suid. ‖ At ἀναρτᾶν ἑαυ- E τὸν εἴς τινα metaph. dicitur pro Spē ſuā & præſidiū in aliquo locare, & cū eo vitæ ſubſidia ſociare. Dem. ὑπὲρ τῶν Λυκούργου παίδων dicit, εἰς τὸν δῆμον ἀναρτήσασιν ἑαυτούς. pro Qui populo ſe adiungūt & populares eſſe volūt, vt exponit idē Bud. Ego autem ſuſpicor, ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἴς τινα perinde eſſe ac ſi diceretur ἀναρτᾶν τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας εἴς τινα, i. Suſpendere ſuas ſpes ex aliquo, hoc eſt, Suſpēſas ex aliquo vel pendētes ex aliquo ſuas ſpes habere. Dicitur etiā ἀναρτᾶν τινὰ ταῖς ἐλπίσι. Procopius apud Suidā, ὁ δὲ ἐπανῆκεν ἐπὶ πολὺ ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρ- F τῶν, id eſt, Suſpendentē ſimili ſpe. vt dicitur aliquē vel alicuius animum ſuſpendere expectatione: pro Suſpēſum habere, vel tenere, ſeu detinere. Et apud Suet. Ambiguis reſponſis & calida cunctatione ſuſpendere. Et apud Plaut. Suſpendere alicuius animum, non addito ablatiuo.

Ἀναρτάομαι, ῶμαι, in voce & ſignif. paſſiua, Suſpendor. vt ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος apud Philoſtratum, Suſpenſus è curru. ‖ In metaph. quoq; ſignif. vt vox actiua. Demoſth. ἀναρτώμενοι ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Præt. autē ἀνήρτημαι exponitur Suſpēſus ſum, vel Pēdeo: vt εἰς τὸ θεῖον ἀ- G νηρτῆσθαι τὴν ἐλπίδα τὴν Νουμᾶ. Sed & vice verſa ἐλπίδες dicuntur ἀνηρτῆσθαι, vt Latinè Spes pendere. Chryſoſt. De ſacerdotio, ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδὲν, Salutis ſpes nō aliūde pēdere. Inuenitur & ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, apud Luc. pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbū verbo, E nutu meo pendentes. Interdū & alii datiui quàm ἐλπίσι huic verbo adiūguntur. vt ἀνηρτημένος ταῖς ἐπιθυμίαις, Suſpenſus è cupiditatibus, vel potius Pendens è cupiditatibus. Plutarchus autem dixit ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, in Othone, πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτη- H μένων ταῖς ὄψεσι. id eſt, interprete Budæo, Quum omnes eum oculis deſignarent, ex eo ſuſpenſi, Quum omnes in eum verſi eſſent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendentes. Quod autem Plato dixit ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέ-

ρον῀τα, vertit Cicero, Nam cui viro ex ſeipſo apta ſunt omnia quæ ad beatè viuēdū ferūt. Quo in loco præpoſitionē εἰς habet hoc verbū, ſicut & in paulo antè citatis locis. At in loco Plut. proximè præcedēte, iungitur præpoſitioni πρός. A

Ἀνηρτημένοι τῆ ψυχαῖς, Suidas exponit ἐπηρτημένοι, citans hunc locum, οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι, καταφρονήσαντες τῶν κοινῶν τῆς ἱκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων θεῶν ἀσέβειαν.

Ἀνήρτημαι cum infinit. familiare Herodoto, pro Suſpēſus ſum deliberatione aliquid agendi: vt ἀναρτῆμαι στρατεύεσθαι, & ἀναρτημένος ἔρδειν κακῶς. Item, ἀναρτημένος σοὶ χειρῶν ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν. In vulg. tamen lex. ἀνήρτημαι in huiuſmodi locis redditur Animatus ſum. B

Ἀναρτῶμαι, voce paſſ. ſignif. act. idipſū declarat quod ἀναρτῶ declarare diximus. Habet verò & aliā ſignif. de qua ſic Bud. Ἀναρτῶμαι voce paſſ. tantùm, Concilio mihi & Aſciſco, Amicitiáq; deuincio. Xen. in Pæd. exordio, ἀνηρτήσατο δὲ τοσαῦτα φῦλα ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστὶν. Idē alibi, ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, Amicos & bene cupientes reddidit ſuo congreſſu, ita vt diuelli ab eius amicitia nō poſſent. Hactenus Bud. Nō dubito autē quin ἀνήρτητο ſit eodē modo accipiendū in hoc Philoſtrati loco, ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ. Alii tamē vertunt, Oratione Troianos ſuſpendebat. Cæterùm notandum eſt Bud. addere in præcedētis loci interpr. verba hæc, ita vt diuelli ab eius amicitia non poſſent, ad exponendā metaphorā. Fortaſſe autē eam ſine periphraſi poſſimus exprimere ſi ἀναρτῶμαι reddamus Mihi obſtringo. Nā qui alicui eſt obſtrict⁹, ex eo velut i ſuſpēſus eſt. adeo vt ſit mihi Obſtrīgo vel Deuīcio, quaſi Ex me ſuſpēdo. C

Ἀνάρτησις, εως, ἡ, Suſpenſio, ἀνακρέμασις καὶ ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις, Suidas. D

Ἀνάρτησις, Metaphoricè, Obſtrictio, Deuinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

C. ἈΠαρτάω, τῶ, Suſpendo, Appendo: vt ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου, Suſpendo ſpes ex hoc, id eſt, In hoc ſpem meam colloco. Ex eo autem pendere ſpes noſtra dicitur in quo illam collocamus. Luc. in Timone, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασα μοι τοῦ βίου. Ex Euripide autē affertur ἀπαρτῆσαι δέρην pro Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι pro Suſpēdor. vt apud Dioſcor. βοτάνιον ἐκ μόσχων ἀπηρτημένον, Herbula pediculis annexa. q.d. Ex pediculis ſuſpenſa. Tale eſt ἀπηρτημένος ἐκ χοινίων. ‖ Ἀπαρτῶ (q.d. Seorſum ſuſpendo) pro Dirimo, Diſtraho, Diſſocio: Luc. De hiſt. ſcrib. οὔτε ἄγαν ἀφιστῶντα καὶ ἀπαρτῶντα. Et Ἀπαρτῶμαι, itidem pro Dirimor, Separor, Diſto. vt Philo De mundo, ἀπαρτώμενα τῆς συζυγίας, Dirimiē ſua coniugatione. ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον, Ariſtot. Magno inter ſe diſtāt interuallo. Gaza autē, ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύε̃ται, vertit Procul radicib⁹ erūpunt. Ἀπαρτῶμαι apud Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. p. 733. E F

C. ΔΙαρτάω, τῶ, Diduco, Dirimo, Interuallo quodā intercipio. Plut. Timol. καὶ διαρτῶντος ὁδὸν ἢ λεωφόρον ὀκτὼ τὴν δυνάμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et apud Philonē De mundo, διαρτηθὲν pro Diductum & non cohærens. Bud. p. 739.

C. ΓΞαρτάω, τῶ, Suſpēdo, Alligo, Annecto. Herodian. ἐξαρτήσασα ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et ἐξαρτᾶν χρυσίον, Suſpendere de collo aurū. Syneſ. epiſt. 109, metaph. τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν εἰ πρὸς δόξαν τὸ ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες (q.d. Ex tot iudicibus nos ſuſpendunt, Vel Tot iudicibus nos alligant) pro Pendere nos ex tot iudicibus volunt. Budæus doctè, Pendere nos ex tot hominum iudicio faciunt. Ex Plut. autem Themiſtocle affertur, ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. ‖ Ἐξαρτῶ, eodem metaphoræ genere quo apud Lat. Deuincio. pro Amicitiā alicuius concilio, quaſi eum ex me ſuſpendendo, i. ex meo nutu. Syneſ. epiſt. 98, ἐξήρτησο σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶ σοῖς. Idem ἐξήρτηται eadem ſignif. dixit, & quidem itidem actiua, epiſt. 20. Alibi autem paſſiua, δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι. ‖ De ἐξαρτῶ, autē pro Tollo ſurſum, vide in Ἐξαρτῶμαι. G H

Ἐξαρτάομαι, τῶμαι, itidem Dependeo. Ariſtid. in Panath. ὁ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Huius eſt appendix. Apud eundem, ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, E viri vnius gloria pendentes. Tale eſt, ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, pendent ab euentu. In vulg. lex. affertur ex Xenoph. Pæd. 5, ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος pro Pendebit è viribus & ſuſtentabitur. Rurſus ex Plut. in Galba, ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, ab vno ſuſtentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exponitur Pendeo in alia etiam ſignif. videlicet pro Magnopere deditus ſum: vt apud Athenæum 12, ὅτω δ' ἐξήρτηνται τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε. ‖ Ἐξήρτημαι, Coniunctus ſum, Adhæreo. Plutarchus in Antonio, τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planicies his collibus coniuncta eſt, vel adhæret. Vel, His collibus continuò ſubiacet, vt Bud. interpr. Itē Ἐξήρτημαι, Coniunctus & connexus ſum, Coniunctam habeo rationē, Idem Bud. ex Plat. ‖ Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sū aſſectator. Cingo & δορυφορῶ. Plut. ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, videntes plebem eum cingentem & conſectantem. ‖ Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, apud Strab. pro Aſſurgit, Attollitur. Bud. p. 739. Idem verò & Ἐξαρτῶ interpret. Eleuo, Tollo ſurſum. μετεωρίζω. ſed exemplum non addit.

C. ἘΠαρτάω, τῶ, Suſpendo deſuper, (vnde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet) ἐπικρεμάννυμι. Suidas ex Æliano, cuius locos apud eū vide. Æſchines in Tim. καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις pro Metum inieci. Et paſſ. ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herodianum Impendens periculum. Vide Bud. p. 740.

C. ΚΑΤαρτάω, τῶ, à quo καταρτῆσαι affertur in vulg. lex. ex Herodoto, ſed quod videtur eſſe malè ſcriptum pro καταρτίσαι. Sic & κατηρτημένον apud eundem pro κατηρτισμένον legi puto in Thalia.

C. ΠΑΡαρτάω, τῶ, Suſpēdo è cingulo, vel Succingo vt enſem. Luc. De Herc. καὶ τὸν χρυσοῦν παρήρτηται. ET Παράρτημα, Quicquid ita ſuſpenſum geſtatur, Quicquid ab alio dependet & annexū eſt vt appendix, Quicquid applicatur & admotum ſuſpenditur. Luc. οἷς δὲ γὰρ (ἔφην) ἐπαοιδαῖς πῶς τὰ τοιαῦτα παύεσθαι ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι;

C. ΠΡΟΣαρτάω, τῶ, Appendo. A cuius paſſ. voce eſt partic. προσηρτημένος: vt προσηρτημένον χυτρα apud Dioſc. quod exponitur Appenſum ollæ. Et προσηρτημένα Bud. ex Theophr. pro Adhærentia. ‖ Et metaph. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ [τῇ ἡδονῇ] προσηρτημένοις, Deditos huic voluptati & ex ea pēdētes. Plut. Pop. προσαρτᾶσθαι μειρακίοις, ſociare ſe iuuenibus factioſis & ab eis nō diſcedere, vt inquit Bud. Alii, Et iis adhæreſcere. ET Προσάρτησις, q.d. Appenſio, Additamentum, In vulg. lex.

C. ΣΥΝαρτάω, τῶ, Appēdo, Annecto. Pro qua ſignif. affertur in vulg. lex. συναρτῆσαι λόγους, ex Eurip. Medea. Et Συναρτῶμαι paſſ. itidē pro Appēdor, Annector, Cōnector. vt συνήρτηται τῇ φλεβί, Venæ cōnectitur, Ariſtot. De an. lib. 1. Itē συνηρτῆσθαι pro Adhærere. ‖ Συνηρτῆσθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. ex Plut. p. 734. ET Συνάρτησις, Connexio rerū & colligatio, quū vna ab altera dependet. Bud. ἀκολουθίαν exponit apud Plut. Vide p. 734.

Ἄρτιος, α, ὁ καὶ ἡ, Integer, Incolumis, Non læſus. Quòd ſi afferēda ſit interpr. quæ huius vocis originem oſtendat (ſi quidē fides illis habēda eſt qui ab ἄρω deducunt) hāc aut aliquā huiuſmodi afferri poſſe exiſtimo, vt ἄρτιος ſit Cōpagem ſuā habēs, ſeu retinēs. Quia quæ integra ſunt, veluti cōpacta & coagmētata ſunt: contrà eorū quæ nō integra ſunt, & quib⁹ aliquid deeſt, partes velut diſſolutæ eſſe videtur. Sed (vt ingenuè fatear) nec mihi ſatis hæc ſatiſfaciūt, nec aptiora tamē excogitare me poſſe arbitror, ad tuendā hāc etymol. ab ἄρω. quā tamē ſequatur & breuiū ſchol. autor, quū ἄρτια exponit ἡρμοσμένα, necnō Heſych. exponēs προσηρμοσμένα. ſed ille habet etiā ὑγιῆ. & quidē priore loco: apud hūc autē præcedūt explicationes duæ, ἀπηρτισμένα & τέλεια. Idē paulò pòſt, ἄρτιον, ὑγιές, ὁλόκληρον. Et quod ad deriuat. illā attinet ab ἄρω, ipſe quoq; Euſt. ἀρτιεπεῖν (quo pri⁹ eſt ἀρτύειν) ab ἄρω deducit: quod ἀρτιεύειν ab ἄρτιος eſſe, ſicut & ἀρτιάζειν, nemine inficiaturū exiſtimo. Quinetiā idē p. 839, ἄρτιον & ἀεχρότα copulat, ſcribens, ἀρτύνεσθαι δὲ μάχην λέγει τὸ τοῖς στρατιώταις, ὡς ἔφη, στῆναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀεχρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν. τὸ γὰρ φεύγειν, οὐ μάχην ἀρτύει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. Quæ quum ita ſint, ego quoque hoc etymum vocabuli ἄρτιος ab ἄρω ſiue ἀρῶ, ſequendum putaui, dum melius aliquod ſe offerret. Alioqui certè, ſi cum bona grammaticorum venia potuiſſem, primitiui locū ei (ὦ ἄρτιος inquam) dediſſem. Cæterùm

A mihi nunc aliud in mentē venit, quod illud etymum adiuuet: vt nimirū ἄρτια apud Hom. interpretemur Cōsentanea, & quum φρεσὶν ἄρτια ᾔδη dicit Il. ε, & alibi (vnde & cōpos. ἀρτιεπέων) & quum ἄρτια βάζειν Od. θ. Quidni verò ἄρτια βάζειν interpretemur Cōsentanea loqui, quum hæc Latina vox aliqua τοῦ ἄρω signif. includat? Illud autē φρεσὶν ἄρτια ᾔδη conferre possumus cū eo quod Latini dicunt Mentē bene cōpositam, & Incompositos animi motus, οὐκ ἄρτιος, οὐκ ἀρτιότης. Hæc sunt quæ de hac signif. nunc afferre possum. Meam verò coniecturā de ratione propter quā ἄρτιος Integrū significet, paulo

B antè protuli. Igitur ad exēpla venio. Luc. de Vulc. loquens in lib. De sacrif. καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε. χωλεύειν γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος. Paulus apost. 2. ad Tim. in fine cap. 3, ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. Vt perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfectè instructus. Sunt autem qui hāc τελειότητος signif. à numero sumptā putāt qui ἄρτιος appellatur, id est par, & impari opponitur. ‖ Ἄρτια ποιεῖν ταῦτα ex Herodoto affertur pro Huic rei faciendæ sufficietes. sed

C suspectus est locus. ET Ἀρτίως, aduerb. Integrè, Perfectè, Hesych. Item pro ἁρμοδίως, i. Cohærenter & aptè. vt in hac expos. quam ex nescio quo schol. affert Bud. ἀπαρτίζω esse τὸ ἀρτίως συμπληροῦν, τουτέστιν ἁρμοδίως καὶ νομοσμίως. SED & Ἀπαρτίως apud Hipp. legimus quod exponitur ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς. AT Ἀπάρτιον προγράφειν ex Plut. pro Auctionem bonorum facere & auctionari, vide apud Bud. C. p. 736. ET comp. Ἀπαρτιλογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deest. Bud. ex Herodoto, pag. 736. Consule & Eustathium de hac voce.

D Ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, cui opponitur περισσὸς, Impar. Plut. De def. orac. τοῦ περισσοῦ τοῦ ἀρτίου κρατήσαντος. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι. vt apud Luc. in Hermot. οὕτω μὲν γὰρ, ἂν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγῶνες, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autē qui existiment ἄρτιοι suā τελειότητος significationē hinc accepisse, quòd videlicet ἄρτιος ἀριθμὸς, i. Par numerus, à geometris τέλειος dicatur, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστὶν. & hinc ἄρτιον appellari quod omnibus suis partibus cōstat, ita vt nihil neque desit neq; supersit. HINC cōpos. Ἀρτιο-

E πέριττος, ὁ & ἡ, Parimpar. vt ἐκ τῆς ἀρτιοπερίττου φύσεως. In vulg. lex. ITEM aduerb. Ἀρτιάκις, Pariter, i. Pari numero. Plut. De def. orac. ἡ δὲ πεντὰς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον· ἐὰν δὲ περισσάκις, ἑαυτὴν πάλιν ἀποδίδωσιν, i. At quinarius si pariter sumatur, decem perfectum numerū edit: sin impariter, se rursum procreat. ET Ἀρτιάζω, Ludo par impar, Gall. Ie ioue à per ou non. Aristoph. Pluto στατῆρσι δ' οἱ πλουτοῦντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς. A quo Ἀρτιασμὸς, Lusus eorū qui ludunt par impar. vt exponit Bud. in hoc Aristotelis loco, Rhet. 3, τύχοι γὰρ ἄν

F τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς ἄρτια ἢ περισσὰ εἰπών.

C. Ἀρτιεπής, Ἀρτιμελής, Ἀρτίπους, (pro quo apud Luc. ἄρτιος τὼ πόδε) Ἀρτίφρων, &c. priorem illam ἀρτίου signif. seruantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, & sic in cæteris.

¶ Ἀρτίζω, Cōpono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτίζομαι, pass. voce, sed signif. actiua, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. Sed vsitatiora composita, Ἀπαρτίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω.

C. ἈΠαρτίζω, Perfectū & absolutum reddo, Omnibus numeris expleo. Et pass. Ἀπαρτίζομαι, vt apud Basil. in He-

G xaem. κόσμος ἀπαρτισθεὶς, Mundus omnibus suis partibus absolutus. Ἀπηρτισμένος εἰς ἀπώλειαν, Consummatæ iniquitatis effectus, Bud. ex Chrysost. p. 737. At Ἀπηρτισμένος ἀριθμὸς, vide in ἀπαρτιλογία. ‖ Ἀπαρτίζω (addit Bud.) ferè absolutè ponitur: & affert ex Aristot. Pol. 5, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, quod interpret. Vt æquare prudentia & grauitate morū possit magnitudinē dignitatis & principatus. ‖ Quare & pro Quadrare ponitur (subiungit idē) vt apud Aristot. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ pro ἐν τῇ καθηκούσῃ, vt alibi loquitur. Ex

H eodē Aristot. affert pro Adæquare, vt à Cic. dicitur, Equitum vrna adæquauit. Vide Comm. pag. 734 & 735. ‖ Ἀπαρτίζειν, Dispertire, Diuidere. vnde apud Ioseph. De antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς. ET Ἀπαρτιζόντως, aduerb. Perfectè, Expleto numero, Ita vt nihil desit, nihilq; supersit, inquit Suidas. quem adi. ET Ἀπαρτισμὸς, Perfectio (eo sensu quo dicitur aliquis Perficere opus; quum extremam ei manum imponit) vt Euang. Lucæ c. 14, v. 28, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν, An habeat quæ ad perfectionem operis requiruntur. HINC & Ἀπαρτί, quod exponitur ἀπηρτισμένως, id est Plenè, Omnino. & q. d. Expletè. Vide Suidā. Apud Hesych. ἀπαρτιλὰς mendosè (vt opinor) explicatur ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς.

C. 2. ΣΥΝαπαρτίζω idem quod ἀπαρτίζω. Bud. 735, ex Themistio, συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua esse magnitudine. Chrysost. τὸ γὰρ ἐκείνων κάλλος τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται.

C. Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absoluo, Expleo. vt Act. Apost. cap. 21. v. 5, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, id est, Expleuisse dies illos, vel Peregisse. ‖ Ἐξαρτίζω, Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfectè instruo. vnde 2 ad Tim. 3, in fine, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, instructus, vt vetus etiam interpres reddit. Rectius tamen alii, Perfectè instructus.

C. ΚΑΤαρτίζω, pro ἀπαρτίζω, Perficio, Absoluo. Bud. Καταρτίζω (inquit idem) Absolutū reddo: (vt apud Gregorium Nazianz. καταρτίζειν εἰς ἐπιστήμην, Absoluere & cōsummatos reddere) Itē, Omnib⁹ numeris partibúsq; absoluo, & absolutè compono. vt Luc. 6, κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. ‖ Interdū καταρτίζειν, Accommodare & concinnè aptare, Coagmentare. vt epistolæ ad Hebr. 10, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. Greg. καὶ εἰς τὴν προφητείαν καταρτιζόμενον, Compositum animo & veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basilius, ὁ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς κατηρτισμένος πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus & absolutus. Sic ad Cor. cap. 1, v. 10, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῒ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ, participium κατηρτισμένοι Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati & compacti, vt totum quippiam quod suis omnibus partibus aptè inter se cohærentibus componitur. Idem ad Rom. 9. v. 22, σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν vertit Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad huius autem annotat. te remitto pro aliorum etiam locorum noui Testamenti expositione in quibus hoc verbum habetur. Cæterùm vt hìc κατηρτισμένοι quidam verterūt Aptata (quorum primus fuit vetus interpres) ita & Budæus καταρτίζει vertit Aptat & accommodat, in hoc Basilii loco, ἐκ δὲ τῆς παραινέσεως τοῦτο τὴν πνευματικὴν γνῶσιν τῆς ψυχῆς καταρτίζει. Sed vertit etiā, Fingit, Format. addens & Græcam expositionem, ἀσκητὴν ποιεῖ καὶ ἁρμόζουσαν. Καταρτίζω, Ex multis vnum compono. vt Diosc. in præfat. libri 6, τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, Edulia è multis rebus concinnata & composita. ‖ Καταρτίζω hinc ducta metaphora, Ad concordiam atque vnanimitatē reduco, Perturbatos & seditionem agitantes sedo & compono, Herodot. Terpsich. μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν, Direptos consociarunt, Dissidentes conciliarūt. Hæc Bud. qui huc refert signific. illius etiā καταρτίζετε quod ad Galat. c. vlt. legitur, vt sit pro Cōponite: & addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, quum luxati artus sibi restituuntur. nam καταρτίζειν pro Reponere in artus mēbra luxata, dicit Ægineta. (sic autē & Galli metaphoricè dicunt Remettre un homme, pro Commotū & immodicè perturbatū sibi restituere, seu mentis suæ potestati, è qua exierit) sed videtur & aliā ille locus interpretationē admittere: de qua in proximè sequentibus. ‖ Καταρτίζω enim est etiam, Reconcinno, Resarcio, Instauro. vt apud Polyb. ναῦς καταρτίσαντες ἀνήγοντο. Sic Matth. 4, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eodem autem modo quidā illo in loco c. vlt. ad Gal. καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος, interpr. Instaurate huiusmodi hominē. Quæ interpret. magis mihi placet quàm altera: quæ tamen eundem ferè sensum efficit. Vetus interpres vertit, Instruite. Vide Budæi Comm. p. 737 & 738.

Κατάρτισις, εως, ἡ, Perfectio, Absolutio. Item Instauratio: vt 2. ad Cor. cap. vlt. v. 9, τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν. vbi vet. interpr. Consummationem vertit: alii Instaurationē. sicut & v. 11, καταρτίζεσθε idē interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. Ex Plutar. in Thebb. ii.

mist. affertur ἐπιμέλεια καὶ κατάρτισις pro Cura & institu- A
tio. ET Καταρτισμὸς, idem. Apud Æginetam Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimúmque. Basil. de animo dixit, ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ καταρτισμὸν τῆς ψυχῶν ἡμῶν χαρίζεσθαι οἰκονομήσαντα. vbi vertunt Instructionem. ‖Καταρτισμὸς, Reconciliatio. seruando metaphoricam signif. ipsius verbi. ‖Item, Reconcinnatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. ET Καταρτιστὴρ, Reconciliator. quo sensu Herodot. in Terpsich. καταρτιστῆρας dixit, sicut & κατηρτίσαντο pro Reconcilia- B
runt.

¶ Ἀρτύω, & Ἀρτυύω, interiecto υ, Apparo, Adorno, Instruo, Struo. Od. υ. v. 241, Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ἤρτυον. Et Od. π. v. 448, — τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον. Et ξ, λόχον ἤρτυον ἀρτυύσαντες, i. παρασκευάσαντες vel συνάξαντες, Hesych. Apud Herodot. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν, Insidias struxerunt. Iliad. ο, v. 303, Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀρίστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. quod Eusthath. exponit ἀφαρτίως ἐμάχοντο. Et Ἀρτυύομαι, pass. voce pro eodem, vt Il. β, v. 55, Τοὺς ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύετο βουλήν. ‖Ἀρτύω, Condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. A cuius passiuo ἠρτυμένος, Conditus: vt Athen. 2, ὄψον τινὶ C
ῥᾳ πολυτελῶς ἠρτυμένῳ. HINC Ἄρτυσις, Ipsa actio condiendi. AT Ἄρτυμα, Condimentum. vt in Batrachom. Κοσμοῦντες χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι. Plut. De lib. instit. ἡ ἀνάπαυσις τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι. A QVO Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, In condiendis cibis vsum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. ET Ἀρτυτὸς aliud verbale, quod exponitur Cõdimentarius ex Plinio, apud Diosc. lib. 2, ἀρτυτοῖς ἁλσὶ, Condimentario sali, vel Conditaneo sali. Ἀρτυτικὰ autem pro fructibus cinaræ, qui vulgò *artichaux*, ex Alex. Tralliano af- D
fertur. ITEM Ἀρτὺς & Ἄρτυνος. Ab Hesychio ἀρτὺς exponitur φιλία, id est amicitia: item συνταξις. (sed ἀρτὺν habêt eius exemplaria, non ἀρτὺν, & quidem expositum non solùm φιλίαν, sed etiam σύμβασιν ἢ κρίσιν: at ἄρτυς, συνταξις) Ἄρτυνος autem, ἄρχων. Sed tradunt alii, ἀρτυνὰς fuisse ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomẽ. At Ἀρτῦναι pro quibusdam Argiuorum magistratibus ex Herodoto affertur. Sic ἁρμοσταὶ à Lacedæmoniis appellatos fuisse antea docui, cuius significationis eadem est ratio. AT composita Ὀψαρτύτης & Ὀψαρτυτι- E
κὸν, vide in Ὄψον.

C. Ἀναρτύω, Adorno, Struo, Molior, in vulg. lex.

C. Ἐξαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. Thuc. 2, καὶ τἆλλα ἐξήρτυον ᾗ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον εἶναι. Polybius 5, τὰς ταύτας ἐξήρτυε ταῖς παρασκευαῖς. Sic Herodianus, ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτόν. Idem, ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Idem, ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Vtitur & alibi sæpe. Interdum autem & ἐξαρτύεσθαι signif. act. dicitur: vt lib. 1, ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς. Pass. autẽ signif. ἐξαρτύεσθαι apud eundem, vt lib. 1, & τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλὴν F
ὅσω τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt. Sic lib. 6, καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. Et ἐξηρτυμένος σιτίοις. Plut. in Per. ‖ Ἐξαρτύειν est etiam παρασκευάζειν, Hesych.

Ἐξάρτυσις, Apparatus, vt ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid.

C. Ἐπαρτύω, Apto, Adapto. Od. θ, v. 446, Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, id est συνήρμοσε, inquit Eust.

C. ΚΑΤαρτύω, Cõpono, Coagmẽto, Instruo. Pro παρασκευάζω citatur ex Plat. De leg. Et κατηρτυμένος apud Alciph. 123. b. pro Instructus, vt scribit Bud. q. addit, Greg. εἰς πεντηκοστὴν dixisse pro καταρτύειν Astruere, i. Affirmare & tueri argumẽtando, ἐπὶ δὲ ἀπεσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον. Apud Plut. autẽ in Sertorio φρενὸς κατηρτυμένης pro Mentis stabilis & cõpositæ, vt vult idem Bud. G

C. 2. Παρακαταρτύομαι, Compono, Ex multis vnum facio. In vulg. lex.

C. ΠΑΡαρτύω, Compono, Accõmodo. citatur ex Bas. epist.

C. ΣΥΝαρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. Apud Apol. Arg. 2, ἀσσον νῆα συναρτύσαντες ἔρεξαν, exponitur Instruentes. Legitur autem & συναρτύσαντες.

¶ Ἀρτέω, τῶ, F. ήσω, Et Ἀρτέομαι, οῦμαι, Apparo, Paro. vt ἀρτέεσθαι νέας, & ἀρτέετε πόλεμον, & ἀρτέοντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς. quæ excẽpla ex Herodoto afferũtur. ἀρτεῖον) Hes. exponit ἑτοιμάζον. ET Ἄρτης, εος, ὁ καὶ ἡ, Paratus, Qui est in promptu: vt Od. θ, — καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. & ξ, — καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους. Sic ἐπαρτέες νῆες, & ἐπαρτέα πάντα apud Apoll. ITEM verb. cõp. ΠΑΡαρτέομαι, οῦμαι, Præparo, Struo, apud Herodotum. Et παρηρτέετο στρατιὴν, pro Comparabat exercitum, apud eundem.

ἈΡΤΕΜΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Incolumis, Integer. Il. η, Ὥς κεν ἐλεαζῶντε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. ET Ἀρτεμέω, ῶ, Incolumis sum. Vel, Valeo, Sum integris viribus. Vel, Virib⁹ præditus sum. Hes. Ἀρτεμέα (inquit in illũ locũ Eust. p. 577) pro ὑγιῆ, quasi ἀπεμέα, vel ἄρτιον. VNDE & Ἄρτεμις secundum quosdam (Lat. Diana) ἡ παρεπισιουμένη ὑγείαν.

ἈΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autẽ à dissecandis carnibus nomẽ habent. Apud Lycophr. Interfectori vt παιδὸς ἀρταμος κληθήσεται. Vide Eusthath. qui ἄρταμον dictum tradit quasi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα. HINC Ἀρταμέω & Διαρταμέω, Concido in frusta. Item Trucido. ἀρταμοῦσιν ἄνδρας, Eurip.

ἈΡΕΣΚΩ, F. έσω, P. εκα. Apud Hom. ἀρέσαι (sicut & ἀρέσασθαι) pro Placare, seu Amicum reddere. vt Il. ι & τ, Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autẽ ἀρέσκω nõ solùm accipere fut. verbi ἀρῶ, videlicet ἀρέσω, sed ab hoc ipso fut. formari. Vide Eusthath. Vtitur autẽ Hom. eadẽ sign. voce media Ἀρέσασθαι: vt Il. τ, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. θ, Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις. At Il. δ, — ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ' εἴ τι κακὸν νῦν Εἴρηται. vbi schol. ἐξιλεωσόμεθα, item θεραπεύσομεν. Quæ posterior expositio cõuenit cum ea quæ ab Hes. datur infinitiuo ἀρέσασθαι, videlicet ἰάσασθαι. Eusthath. tamen vult in illo etiã loco esse συναρμόσασθαι φιλικῶς. sed mihi videtur debuisse distinguere inter ἀρέσασθαι iunctũ accus. personæ, & ἀρέσασθαι habẽs accus. rei. Cæterùm Xen. quoq; dixit ἱεροῖς θεοῖς ἀρέσκεσθαι pro Placare. ‖Ἀρέσκω (apud Hom. posteros) Placeo. Xen. ὦ γείτονες βούλει σοὶ ἀρέσκειν. Isocr. De pace. ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Thuc. 3, ὥστε μὴ μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ. Iũgitur & accus. & dicitur vel res vel persona ἀρέσκειν τινὰ, Placere alicui. Thuc. 1, εἰ σοι τι τούτων ἀρέσκει, Si quid horũ tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκω σε, Tibi placeo. Bud. Ἀρέσκω σε exponit ἀρεστὸς φαίνομαι, & Probo me tibi: vt apud Syn. ἀλλ' ἐπὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, Quoniam nosmet vobis nõ approbamus, Quoniã vobis his non satisfacimus. Pla. De rep. 8, ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι, Quã maximè ipse probet. Hæc & alia excẽpla Bud. p. 730. At Cic. ἀρέσκειν cũ accus. vertit simpliciter Placere, in Plat. ep. ad Dionis propinquos, ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. Hæc enim Cic. interpr. Vita illa beata quæ ferebatur, nullo mòdo mihi placuit. Iungitur & infinit. vt ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere. vel libet, Herodian. 2, καὶ πρῶτον ἀρέσκει προελθεῖν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. ET particip. τὸ ἀρέσκον, Placitũ: & τὰ ἀρέσκοντα, Placita: vt Plut. inscripsit lib. περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις. ET Ἀρεσκόντως, aduerb. Gratè. Xen. μὴ τὸ ὥραν ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, Non ita vt hora mihi placeat. Budæus C. Vbi nota, casum cum quo verbum construitur, in aduerbio retineri. Euripides, ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re (nã prorsus ad verbũ reddi nõ potest) i. Satisfit mihi, Acquiesco, Placet conditio. Luc. δεῖ γε ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Aristot. Eth. 4, καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, In hoc Simonidi non astipulatus, Simonidis sententiã non probãs. Vide Bud. p. 730. Redditur ἀρέσκομαι & aliis verbis, eodẽ tamẽ sensu: vt apud Herodot. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Inuisam habens sententiã. Et apud Thuc. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει quidã reddunt, Exosus domiciliũ: alii, Grauatus habitare. Apud eundẽ Thuc. lib. 1, λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι redditur, Tuis verbis gaudeo. quæ interpr. habetur & in vulg. lex. Sed distinguit Arist. τὸ χαίρειν (quod est gaudere) ab ἀρέσκεσθαι, quũ scribit Eth. 9, μήτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι.

H Ἀρεστὸς, ὁς, ὁ, Placitus, Gratus. ὅπως ἀεὶ ἀρεστὸς ὢ τῇ πόλει πράττων τὰ πολιτικά. Plutarch. τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἀρεστός. Et in Cæsare ἀρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Cõm. Sic τὸ δὲ αἱρετὸν, ἀρεστὸν, Cic. vertit, Quod optabile, id esse expetendũ. Ἀρεστὸν autem Budæus in Annot. in Pand. idem esse ait

quod Græci aliàs ψήφισμα & δόγμα appellant, Latini autem Decretum & Placitum. indéq; esse quæ vulgo Aresta dicuntur, quum potius per vnum r Aresta dici debeant. & sicut Placita Plin. appellarit maximè ratas opiniones medicorũ, sententiásq; constantes inter medicos de ratione medicinæ, (quales sunt Aphorismi Hippocratis) ita populi scita & senatuscõsulta, & Curiæ Gallicæ aresta, i. placita, intelligi posse. nam Placere verbo pro decernere & statuere senatusconsulto, antiquos vti solitos. Ἀρεστὸς etiam in vulg. lex. pro eodẽ ponitur, eique oppositum Δυσάρεστος: sed sine autore & exemplo. B

C. Αὐτάρεσκος, ου, ὁ, Sibiipsi placens, ὁ ἐφ' ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος, Hesych. αὐθάδης, Bud.

C. Δυσάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui placere difficulter queas, Morosus. Isocr. ὁμιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐστὶ δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον. Eurip. Oreste, δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυσάρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægrè ferentes rem domesticã, Non contenti re familiari: vt interpr. vulg. lex. apud Lucianũ. Δυσάρεστον, τὸ, substantiuè vsurpatũ Morositatẽ & offensionẽ significat: vt apud Chrys. τὸ δυσάρεστον τῶν νοσούντων. Sic apud Plut. διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idẽ in Cõuiuio sept. sap. pro animo offenso posuit, ἀλλ' ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον. C

Δυσαρέστως, aduerb. Morosè. δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo: vt Bud. in C. exponit, dicẽs idem esse quod δυσχεραίνειν.

Δυσαρεστέω, ῶ, F. ήσω, est (vt Bud. in C. tradit) Non hilariter affectus sum, Implacidè me habeo, Morosum me præbeo, vt ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt & iactantur. Synes. ἐνταῦθα δὲ ἔξεστι μὲν ἐστὶν ὑπελθεῖν δένδρων σκιὰν καὶ δυσαρεστήσαντα, ἔστιν ἀμεῖψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et si illic ex animi sententia non sis, licet ad aliã trãsire aliámque. D Aristot. de columba, in 6 De hist. an. ἐὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπό τινος ἢ περὶ τὴν νεοττείαν, ἢ πτερὸν ἐκπληθῇ, ἢ δίψῃ τι πονήσῃ, ἢ καὶ δυσαρεστήσῃ, κατέχει, καὶ οὐ τίκτει, μελλήσασα. Eãdem signif. habet in pass. voce. Gal. Ther. 8, ἐπεὶ δ' εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινά τε ὑγιαινόντων ἐστί, καὶ τῶν ἤδη δυσαρεστουμένων. hoc est (vt Bud. ibidẽ interpr.) Qui iam morbo cõflictatur, vt Celsus loquitur: & qui iam implacidi sunt à mala valetudine Aduentante & ineunte. Sic enim Gal. intellexit. Hipp. τό, τε ἐὸν καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσαρεστεῦνται πᾶσι. Addit, apud Polyb. quoq; περὶ πολιτειῶν in pass. vsurpatum non semel reperiri. At notandũ, in illo Hipp. loco construi cum datiuo, quum in cæteris exẽplis nullus ei casus sit additus. Δυσαρεστεῖν etiã (vt addit) est δυσαρέστως ἔχειν πρός τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2 Hist. μετὰ ταῦτα δυσαρεστήσαντες τοῖς τῷ προειρημένου βασιλέως παισὶν ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν. i. οὐκ εὐδοκήσαντες. Idem voce pass. 3. Hist. ἐπεὶ γὰρ ἐξ ἀρχῆς δυσηρεστοῦντο, καθάπερ οὗτός φησι, τοῖς ὑπ' Ἀννίβου πραττομένοις. ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηχθάνοντο. Basil. ταῦτα οὖν εἰδώς, παῦσαι δυσαρεστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις. F

Δυσαρέστησις, εως, ἡ, Displicẽtia sui & tædiũ, vt Seneca dixit: seu Displicina, quo vocabulo Plaut. vsus est. Pla. Axiocho, κλαυθμυριζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Polyb. τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων δυσαρέστησις. vbi interpres vertit, Talium rerum detestatio.

C. Εὐάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus, Bud. C. Basil. ἵνα καταξιωθῶμεν δουλεῦσαι, ὡς ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

Εὐαρεστέω, ῶ, F. ήσω, Libens acquiesco, & hilaritate cõprobo. vt Bud. in hoc Plut. παραμυθητικοῦ loco vertit, ὥστε καὶ δὲ ναῦ μετὰ θεῶν ὢν καὶ τούτοις συνεσόμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑπὸ διαγωγῇ, i. οὐκ ἐνασμενίσειεν ἄν. Aretha in Apocal. 21, οὐ γὰρ ἐν ταπεινοῖς καὶ χαμαιζήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖ κατοικεῖν. G In passiuo quoque idem significat: vt apud Diodorũ, πάσας δὲ πρεσβείας φιλοτιμηθεὶς κεχαρισμένας δοῦναι τὰς ἀποκρίσεις, εὐαρεστουμένας ἀπέλυσε κατὰ τὸ δυνατόν, hoc est (vt Bud. Comm. exponit) ἀσμένως διακειμένας, Bene secum actum esse & comiter existimantes, Nihil quicquam succensentes aut ægrè ferentes dimisit. Chrysost. in 7 ad Hebræos, ὁρᾷς οἵαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός, Quibus placatur, Quas libẽter admittit, ἀρέσκεται. Bud. Reperitur verò & cum accusatiuo constructum, vt apud Epicurum, τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι, τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν. quem locum Cicero (vt in H

A meo Ciceroniano lexico Græcolat. annotaui) sic vertit, Omne animal, simulatque natum sit, voluptatem appetere, eáque gaudere vt summo bono: dolorem asper nari, vt summum malum. Εὐαρεστέω significat etiam Placeo. vt apud Basil. ὁ πρῶτος εὐαρεστήσας Ἄβελ, τιμιώτατος. & ad Ambros. Mediol. ἐδοξάσαμεν τὸν Θεὸν τὸν καθ' ἑκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας.

Εὐαρέστησις, εως, ἡ, Placabilitas. Aristot. ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, quasi Placabilitas, Animus non æger, & Placidè composita mens, vt in Comm. Bud. exponit. Vulg. lex. apud Naz. interpretantur etiã Gratiæ reconciliatio.

Εὐαρεστήριος, ου, ὁ, Placatorius.

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, Libum. εἶδος πλακοῦντος τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος, ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον. παρὰ τὸ ἀρέσκω ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων. Etymol. vel διὰ τὸ ἐπὶ πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι. Eust. ex Ælio Dion.

Ἀρεστήριον, ου, τό, ἱερεῖον ἢ θῦμα. πέμμα πρὸς θυσίαν.

C. Ἀπαρέσκω, F. έσω. Displiceo, Nõ placeo, Improbor. Thucydides, καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐσόμεθα, τούτοις ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plutarch. in Cæsare, ἤρκει γὰρ (ἔφη) τὸ μὴ χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Dicitur etiã ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Displicet mihi istud. Itẽ cum infinitiuo, vt ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Displicet mihi ludere. Qui infinitiuus mutari potest in nominatiuum in interpretatione, vt si dicas, Displicet mihi lusus. Interdum articulus τὸ præfigitur infinitiuo, vt apud Laertium in Platone, καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεύδειν ἀπήρεσκεν αὐτῷ. ‖ Iungitur etiam accusatiuo personæ interdum, sicut & simplex ἀρέσκω. Plato, ἓν μέντοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. ‖ At verò iunctum accusatiuo rei significat Improbo, Repudio: sed id quidem non itidem apud classicos. sic vsi sunt Bibliorum Græci interpretes, Ecclesiastici cap. 21, ἤκουσεν ὁ σπατάλων καὶ ἀπήρεσεν τὸν λόγον, Et improbauit sermonẽ. Vel; Et sermo illi displicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægrè fero, vel implacidè: oppositum τῷ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Datiuo iungitur. Herodianus lib. 5, ἀπηρέσκοντό τι αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὡς ἀνειμένῳ μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικόν. Item Improbo: vt apud Philoponum, ἀπαρέσκεται ὁ Ἀριστοτέλης τῇ τῶν ἰδεῶν δόξῃ. In Pandectis, οὐδεὶς ἀναγκάζεται πωλεῖν ἀπαρεσκόμενος τῷ μέτρῳ ἢ τῷ πράγματι. Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ τῷ βίῳ, Eius vitam improbo, Displicet mihi eius vita. Sed & dici possit ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ οὕτω βιοῦντι. Iungitur enim hoc verbum datiuo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαί σοι, pro Tu mihi displices: sicut ἀπαρέσκω σοὶ pro Displiceo tibi. Citatur ex Nazianzeno, τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπείθετο. vbi tamen non existimandũ est esse aliã cõstructionẽ quàm cum datiuo. nam intelligendũ est ita, τῇ μητρὶ ἐπείθετο ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπηρέσκετο, id est, ἃ αὐτῷ ἀπήρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor. Aorist. medius huius verbi sic vsurpatur apud Homerum, cum accusatiuo, Il. τ, — οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, id est, εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autem paulo antè, Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω Πιείρῃ. Ait autem Eusthatius per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσασθαι. Idem annotat ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι imperfectum videri esse sermonem: at ἀπαρέσασθαι δαιτὶ vel δώροις, integrum. Cæterùm quod attinet ad illam expositionem τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσασθαι, si rationem habuisset loci quem exponebat, vt posset cum eo illa explicatio accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσαι. vt & Hesychius actiuè explicat: & accusatiuus cui iungitur, euincit ita exponendum.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingratus, Iniucundus, Talis vt placere non possit. Contrarium τῷ ἀρεστός, quod fit ab ἀρέσκω simplici.

C. ΔΥΣαρέσκομαι, Displiceo. ἀπαρέσκομαι, Hesych. & Δυσαρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, apud eundem.

C. ΕΞαρέσκομαι, Placo. Xenoph. (vt Bud. Comm. annotat) datiuo ferè semper iungit. OEcon. καὶ γὰρ ἡ θεραπευτικὴ τέχνη συνήθης τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. Demosth. accusatiuo copulauit hoc in loco, ἐὰν τις κωλύοις δώροις ἐξαρέσηται.

C. ΕΠαρέσκομαι, Placo, Reconcilio. in vulg. lex.

C. ΣΥΝαρέσκει, impersonaliter, Complacitum est, vt Terent. & Plaut. loquuntur. Dem. καὶ συνήρεσκέ ταῦτά μοι, καὶ

συνέπεσχθον αὐτῷ, id est (Bud. interpr.) Etiã mihi complacita sunt. Xen. οὐδέ γε τὸ φρουροῖς μισθῶσαι συνήρεσκέ μοι.

¶ Ἄρεσκος, ου, ὁ, Blandus, Gratiæ aucupator & captator, Qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibúsque gratiam inire: vt Budæus interpretatur, addens Aristotelem. Eth. 9, huiusmodi homines, amicos ciuiles vocare, non priuatos, οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους. Ethic. 4, ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι, οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες καὶ οὐθὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλ' οἰόμενοι δεῖν ἄλυποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quasi Obsecundatores, ac sese omnibus dantes. Budæus ibidem dicit hos vulgò Curiales vocari.

C. Δυσάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrariam præcedẽti habet significationẽ. vnde vitio vertitur adulatori in Parasito Euripidis apud Athen. lib. 6, Οὐ δεῖ παράσιτον ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

C. Εὐάρεσκος, Blandus, Placere cuilibet volens (vnde Εὐαρέσκως ἔχειν Budæus exponit ἀρέσκον εἶναι, Dare se alicui) Item, Placidus, Obtemperans: pro qua significatione Bud. hunc ex Xen. locum adducit, Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν ἡ πόλις εὐαρεστοτέρως διακεῖσθαι.

Ἀρέσκεια, ας, ἡ, Comitas assentatrix, vt Bud. interpret. in hoc Theophr. Χαρακτήρων loco, ἡ δὲ ἀρέσκειά ἐστιν, ὡς ὅρῳ περιλαβεῖν, ἔντευξις οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. Athen. 6, ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς, ἐκτρέποντες τοὔνομα, ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν. Est eidem Bud. Facetosa vrbanitas, χαριεντισμὸς, κομψότης, σεμνολογία, Lepos in sermone. Laert. in Pythag. ἀπείχετο καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων καὶ διηγημάτων. Interpretatur etiam Gratiam in hoc Diodori loco de Hephæstionis funere, τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, ἐπεσκεύαζεν εἴδωλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ καὶ τῶν ἄλλων θαυμαζομένων παρ' ἀνθρώποις, id est, Hoc maximè spectãs quomodo regis gratiam ea ratione iniret.

Ἀρεσκεύομαι, F. εύσομαι, Comiter appello, Comiter cum aliquo ago & blandior, Bud. φιλοφρονοῦμαι, Hesychius. Plutarchus περὶ παιδ. ἀγωγ. Οἱ μὲν τοῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἡδόμενοι κολακείαις. HINC Ἀρέσκευμα, ατος, τὸ, Blanda appellatio & adulatoria, vt Bud. Comm. vertit in hoc Plutarchi in Demetr. loco, ἐστὶ γὰρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν τούτων καὶ περιττῶν καινουργὸς ἀρεσκευμάτων.

C. Ἐξαρεσκεύομαι, F. εύσομαι, Placo, Diis sacrifico. in vulg. lexicis.

Quæ ab ἄρω deriuata spiritum eius tenuem in asperum mutarunt. Alioqui certè hoc vocabulum ἁρμὸς cum suis deriuatis huc non reiecissem: imò nec diuerso literarum genere scripsissem, vtpote simplicem verbalis formam habens.

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, Apta commissura, Coagmentatio, Compages. Ἁρμὸς (inquit Budæus) pro compage in hoc Xenophontis loco, loquentis de corpore leporis ad celeritatem compacto, οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομεγέθες τούτῳ ὅμοιον ἐστι πρὸς ἁρμόν. In Hippiatria (addit idem Bud.) pro luxati membri compage poni videtur. Ἁρμὸς λίθου pro lapidis commissura citatur ex schol. Aristoph. Ἁρμοὺς, (vt inquit Pollux) quidam appellant tam summi humeri quàm cubiti articulum (q. d. compages) alii κοτύνας, alii κονδύλους. Eidem Polluci ἁρμοὶ sunt interstitia dentium.

Ἁρμοῖ, aduerb. Congruenter, ἁρμοδίως. ‖ Ἀρμοῖ autẽ cum tenui, Nuper, νεωστὶ, ἀρτίως. Sic Etym. & schol. Theocr. in hunc eius locum, Idyll. 4, — ἁ γὰρ ἄκανθα Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Æschyl. Prom. vincto, Ἀρμοῖ πέπαυμαι τοῖς ἐμοῖς θρηνῶν πόνους. Nam secundum hæc quæ modò dixi, fuerit ita scribendum ἀρμοῖ cum tenui. Sed Eust. contrà ait magis receptũ esse vt ἁρμοῖ cum aspero scribatur pro νεωστί. Existimari autẽ vocẽ esse Syracusanorum. dici enim ἁρμὸς, ἁρμοῦ, ἁρμῷ, ex quo per systolen ἁρμοῖ, vt ἔξοι pro ἔξω, & ἔνδοι pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym. Hesych. vult ἁρμοῖ non solùm significare ἀρτίως & προσφάτως, sed etiam ἡσυχῆ & ἐξαίφνης. Erot. in Expos. vocum Hipp. ἁρμῷ (nam ita legitur apud eum) ait significare ἡσυχῆ, & μικρῶς.

C. Ἁρμολογέω, ῶ, Cõgruenter coagmento, Aptè cõmitto, Cõcinno, Aptè cõpingo. vt ἡρμολογημένος τάφον, in Epigr. Et ἁρμολογουμένη οἰκοδομὴ expon. Structura coagmẽtata. in Epigr. ET Συναρμολογέω, pro eodẽ. quod etiã exponitur, Congruente proportionũ ratione construo. Paulus ad Eph. 2, v. 21, de Christo loquens, ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Idem cap. 4, versu 16, itidem de Christo, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον, &c. vtrobique pro cõgruenter coagmentato.

¶ Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω. F. σω, Quadro, Congruo, Conuenio, vtpote aptè cohærens. (ἁρμόζειν autẽ actiuum cum suo pass. postea exponã) Xen. Pæd. 1, p. 7, ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα, vtrunque habere sibi congruentẽ tunicã, seu conuenientẽ: i. (vt præcedentia ostendunt) magnum magnam, paruũ paruam. Habetur autem eo ipso in loco ἁρμόττων pro eodẽ, ὁπότε μὲν καταστήσαιμι τὸ ἁρμόττοντος κριτής. Diosc. lib. 6, c. 1, ἁρμόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι, exponitur Congruentia iis qui venenũ biberunt. Malim tamen Conducẽtia: vt sit pro συμφέροντα. Ex Isocr. autem affertur præpositioni πρὸς iunctum, τάδε πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, Hoc ad vitæ consuetudinem accõmodum est. Et ex eodem in Paneg. πρὸς ὃ τοῖς οὐκ εἰσὶν ἁρμόττοντες λόγοι. Ex Theophr. De caus. pl. lib. 3, ἁρμόττει εἰς δυσχειμέρους τόπους, Frigidis locis conuenit. Sæpe verò & infinit. iungitur: vt apud Isocr. De pace, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ τινῶν ἥρμοζε τοιαῦτα προειπεῖν. Et cum infinit. pass. apud eundẽ in Euag. encomio. ἅπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου ῥηθῆναι φύσιν μᾶλλον ἂν ἁρμόσειε. Pla. epist. 8, βασιλέας ἁρμόττει γίνεσθαι κυρίους ἱερῶν, &c.

Ἁρμόζω, vel Ἁρμόττω, act. signif. Apto, Adapto, Aptè coagmento. (cui actiuæ ideo posteriorem locum dedi quòd & minus vsitata esse videatur quam altera, & passiua vox inter hanc & illam non tam incommodè intericcta fuisset) Homerus Odyss. ε, Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Dicitur & ἁρμόζεσθαι in hac act. signif. vt — ἁρμόζετο χαλκῷ Εὐρείῃ πελέκει, in eodem libro: vbi redditur Apta, vel Concinna: sed malim Aptè compinge. Sed & in prosa ἁρμόζεσθαι pro ἁρμόζειν ponitur, vt Plut. Solone, τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, Leges accõmodat ciuibus. Et Philo De mundo, τὰς κεφαλὰς ἥρμοζε τῷ αὐχένι, capita cum ceruicibus cõpegit. Qui duo loci ita exponuntur in vulg. lex. additur autem & hic ex eodem Plut. in Themist. ἁρμοττόμενος πόλιν πρὸς θάλασσαν, & redditur, Ciuitatis animos ad rem marinam disponens. Suidas ἁρμόζεσθαι cum eadẽ construct. exponit ἐπιτηδείως διατίθεσθαι in hoc loco autoris anonymi, ὁ δὲ νυκτὸς ἐπῄει τὰς εἰσόδους ἁρμοζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρᾶξιν. Rursus in vulg. lex. ἁρμόζεσθαι σύριγγας, (cuius exempla habes & apud Bud. pag. 314) Componere fistulas. Et ἁρμόσασθαι αὐλὸν ex Luciano, itidem Componere. ‖ Ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Luc. Cõstituere & temperare ciuitatem, Budæo in terpr. vnde & ἁρμοσταὶ dicti. Quod harmostarum munus exercere, videtur appellasse Xen. ἁρμόζειν in Laced. polit. vbi dicit ἁρμόζοντας ἐν τῇ πόλεσιν, & ἁρμόζοντες ἐπὶ ξένης. ‖ Ἁρμόζειν vel ἁρμόζεσθαι, autore Budæo, Iungere connubio, Nuptui dare. (addẽdum autem & Despondere, vt paulo pòst docebo) Appianus, ἥρμοσαν δ' ἐν τῷδε τῷ δείπνῳ τὴν Πομπηίου θυγατέρα Μαρκέλλῳ. Chion Matridi, ἥρμοσαι δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χρηστοῖς Ἀθήνησι. Sed & ipse vir dicitur sibi ἁρμόζεσθαι vel ἁρμόζεσθαι γυναῖκα, vt apud Herodotum Terpsich. ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα. Et ἥρμοσαι τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκήδης γυναῖκα. Paul. autẽ ad Cor. 2, c. 11, in principio, dixit ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ. vbi vet. interpres ἡρμοσάμην vertit Despondi, Erasmus Adiũxi, Beza Præparaui. Fortasse autem Despondi retineri possit, sic interpretando locum, Vos vni viro despõdi [nimirum Christo] quos sisterem illi [tanquam] castam virginem. Possumus autem dicere ἁρμόσασθαι puellam alicui, vel Aliquẽ sibi eam ἁρμόσασθαι, quæ tamen illi postea nõ sistatur & connubio detur. vt in illo Herodoti loco qui est in Terpsichore, post ἁρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα, sequitur ψευσθεὶς δὲ τοῦ γάμου. Quare hìc despondendi verbo vti possumus, in interpret. at nullo modo Iungere connubio, aut Nuptui dare, interpretari. Sciendũ est autẽ Lat. quoq; non solùm patrem puellæ vel adolescẽtis dici Despondere, sed ipsum etiã adolescentem Despõdere sibi puellam.

Ἁρμόζομαι vel Ἁρμόττομαι, pass. Aptor, &c. Chrysost. A αἱ ψυχαὶ διὰ τῶν ἁγίων προσευχῶν ἁρμόζονται καὶ συνεστήκασι. Vbi exponitur Compinguntur. Fortasse autem commodius exponetur Stat firma earum compages. A Platone autem De rep. 8, ἡρμοσμένη ψυχὴ, vocatur Animus compositus & sibi consentiens, qui vacuus est vanis cupiditatibus, vt vult Bud. p. 314, vbi vide locum. Idem ἥρμοσται exponit Aptus est, in hoc Polybii loco, πῶς γὰρ Ῥωμαῖος ὁμοίως ἥρμοσται πρὸς πάντα τόπον καὶ καιρὸν καὶ πρὸς πᾶσαν ἐπιφάνειαν.

Ἁρμοζόντως, aduerb. Congruenter, Conuenienter. vt ἁρμοζόντως ἔχει, Congruit, Conuenit. B

Ἁρμογὴ, ῆς, ἡ, Apta iunctura, Compages, Coagmentatio, Luc. in Zeuxide, καὶ ἡ μίξις δὲ καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθ' ὃ συνάπτεται καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, &c. Herodianus lib. 3, διέστησε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον αὐτοῦ τὰς ἁρμογάς. ‖ A Suida ἁρμογὴ exponitur τάξις in hoc loco μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολεμίων ἁρμογὴν τῆς πορείας. ‖ Eupolis autem ἁρμονίαν etiam (musicam videlicet) appellauit ἁρμογὴν, Polluce teste, lib. 4, cap. 8. ‖ Ἁρμογὴν vocari etiam volunt quidam colorum transitum, in pictura. C

Ἁρμοστία, ας, ἡ, Gubernatio: vt vulg. lex. exponunt. Ἁρμόσυνοι, Moderatores. Ita dicti apud Lacedæmonios magistratus qui mulieres in officio continebant. Vide Hesychium.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, Moderator, Temperator. vt quos suis vrbibus Lacedæmonii præficiebant, ἁρμοστὰς appellabant, quòd eorum munus esset omnia bene componere & quasi concinnare: quod est ἁρμόζειν seu ἁρμόττειν. quo etiã sensu ἁρμόττειν τὴν πόλιν & ἁρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. Xenophon Hell. 1, καὶ ὁ Λακεδαιμονίων ἁρμοστὴς Ἐτεόνικος. Demosth. Pro D corona de Lacedæmoniis loquens, καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς καὶ φρουραῖς. Plutarch. in Lycurgo ἁρμοστὰς & σωφρονιστὰς copulauit. Ab eodẽ De Alex. fort. lib. 1, ἁρμοστὴς & διαλλακτὴς coniunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ significationem. Sic autem & Pollux lib. 1, scribit διαλλακταὶ, (id est reconciliatores) ab Herodoto dici καταρτιστῆρας. posse autem & ἁρμοστὰς appellari. ‖ Ἁρμοστὰς Dionys. Areopagita appellauit episcopos etiam, vt tradit Bud. in Comment. pag. 315. quos adi simul & eius Annot. in Pand. ‖ Ἁρμοστὴς, Cui desponsa est E puella (vt ἁρμόζειν pro Despondere) Polluci μνηστήρ. Sed hunc nominis ἁρμοστὴς vsum probare non videtur: quũ scribat, ὁ δὲ πενθερὸς ἐγγυᾷ, ἁρμόζει. ὅθεν τινὲς τῶν πολλῶν ἁρμοστὴν τὸν μνηστῆρα ἐκάλεσαν.

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesychio idem qui & ἁρμοστής. Bud. in Comment. hæc (ex aliquo, vt opinor, grammatico sumpta) scribit, ἁρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας. Id est, ἁρμοστῆρας olim Athenienses appellabant qui statum ciuitatis ita ordinabant & componebant vt bene honestéque viueretur. ‖ Eidem ἁρμοστῆρες sunt λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς θύρας τιθέμενοι. antepa- F gmenta Vitruuio, vt quidam annotarunt.

Ἁρμοστὸς, οῦ, ὁ, Conueniens, Congruens. Philemon apud Athen. lib. 13, Καί μοι λέγειν τοῦτ' ἐστὶν ἁρμοστὸν, Σόλων.

C. Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incongruus, Inconcinnus, Inconueniens, Minimè conueniens, Non quadrans, Non habilis. Xenoph. scutũ inhabile vocat ἀνάρμοστον, vt ait Bud. Luc. De hist. scribit. ὁρῶντες τὸ ἀσύμφυλον καὶ ἀνάρμοστον καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. Plut. in Pericle, ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν ἀνάρμοστον. G Hesychius ἀγόμφωτα exponit ἀνάρμοστα.

Ἀνάρμοστος sine adiectione, Inconcinnus, Incompositus, Ineptus. Aristoph. in Nub. τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος. Sic etiam Budæo est σόλοικος, σκαιὸς, ἀπίθανος, ἀπειρόκαλος, μάταιος.

Ἀναρμόστως, aduerb. Incongruè, Inconuenienter, Inconcinnè, Ineptè.

Ἀναρμοστία, ας ἡ, Incongruentia, Incongruitas, Inconueniẽtia. A Platone in Phædro, τῇ ἁρμονίᾳ & κατακοσμήσει opponitur. Plut. περὶ ψυχογον. τοῦτο δὲ ἦν ἀναρμοστία ψυχῆς οὐκ H ἐχούσης λόγον, id est (Turn. interpr.) Animi proportione carentis non apta & incõmoda comparatio. ‖ Apud Lucianum ponitur pro ineptia. Budæo teste.

Ἀναρμοστέω, ῶ, Sum ἀνάρμοστος, id est Incongruus, Non congruo, Non conuenio, Non quadro. Plato De leg. 4. ἐν δὲ A σχήματι νόμου ἀναρμοστεῖ λεγόμενα. Apud eundem ἁρμόττειν & ἀναρμοστεῖν opposita, De rep. lib. 5, ἆρα ἂν νῦν διήλθομεν εἰς μὲν τὸ ἀγαθοῦ ἴχνος ἡμῖν ἁρμόττει, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμοστεῖ;

C. Εὐάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrans. τοῦ συμφέροντος στοχαζόμενος, vt Suid exponit, addens hoc exemplum, ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι. Sic de puero Basil. εὐμαθὴς καὶ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. Et Isocr. ἕξιν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα εὐάρμοστον dixit. Bud. interpretatur etiam Versatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὔστροφον ἔχων. Εὐάρμοστον quod harmonicè cõpo- B situm est, εὔρυθμον, vt Bud. interpr. apud Halicarnass. in vita Lysiæ. ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. HINC Εὐαρμόστως, aduerb. Aptè, Concinnè. Isocr. ὥσπερ γὰρ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους οὐκ εὐκαίρως οὐδ' εὐαρμόστως πρὸς τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας.

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Cõm. Plut. in Pomp. ἄσκησις ἐν ὅπλοις, πιθανότης λόγου, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν. Plato 3. De rep. εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ. (Bud. interpr.) Honestus igitur sermo & congruentia & con- C decentia & concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum.

C. Ἀναρμόζω, seu Ἀναρμόττω, Fut. όσω, Adapto, Copulo. Halicarn. lib. 4, πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας. quẽadmodum ἁρμόζειν de coniugali etiam copulatione dici suprà docui.

C. Ἀφαρμόζω, vel Ἀφαρμόττω. Non cõuenio. Bud. Cõm. dicit opponi τῷ ἐφαρμόζω, esséque ἀπέοικα, Dissonus sum, & ἀπρεπὴς, citans ex Basil. hom. 10, ἔκβαλε ἀπό σου διάνοιαν ἀφαρμόζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ θεοῦ. Vulg. lex. exponũt D etiam Accommodo apud Lucian.

C. Διαρμόζω, vel Διαρμόττω, F. όσω, Disiungo, Disgrego. sic enim interpretandum esse (non, cum vulg. lex. Compono, Coapto, Dispono,) patet ex hoc Eurip. in Oreste loco, Ἐκλῄσατε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· τοὺς μὲν, ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς· τοὺς δ', ἐν ἐξέδραισι. Τοὺς δ' ἐκεῖσε κεῖθεν ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπόπροθε δεσποίνας. id est (Phil. Melanchth. interpr.) Auellens procul à domina. at schol. exponit προσαρμόσας καὶ συγκλείσας.

C. Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, Fut. όσω, Concinno, Coapto. E Halicarn. de Isocr. εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam Adiũgo, Adapto, id est Cum aliis apto, vt Bud. exponit in his locis qui sequuntur. Synes. ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσαις, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα. Luc. πήχεις γὰρ τῇ χελώνῃ ἐναρμόσας καὶ ζυγώσας. Pausan. λίθια ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. Item Apto, Accommodo. Synes. Τοῦτό σοι δρᾶμα ἐκ βαρβαρικοῦ κωμικὸν, ὅ, τι δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρὸς σὲ γράμμασι. Neutraliter quoq; vsurpatur. vnde F Bud. exponit etiam præter ἐφαρμόττειν & ἐπιβάλλειν, Cõuenire, Cohærere, Quadrare, ἐμβέχειν. ex Greg. Sic apud Plutarch. περὶ Ἡροδ. κακ. Εἰς ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον ἂν ἐναρμόττῃ τίθεται.

C. Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In vulg. lex. ἐξαρμόζω exponitur Auello, Disiungo. Et subiungitur, ἐξαρμόσαι, id est τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλῦσαι, sociatam neruorum concordiã (vt loquitur Fabius) dissoluere. vt sit quod Gall. dicitur Desaccorder. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur. G

C. Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hes. Πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Phil. De vita M. lib. 2, ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesiũ exponitur Inserere vel Adiungere, epist. 4, ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσαις. ‖ Ἐφαρμόζω, neutrum pro Congruo, Conuenio, Cohæreo, Quadro & Cõsentaneus sum, cum datiuo vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accusatiuum. Vide Bud. pag. 439. ET Ἐφαρμογὴ, Conuenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. τῇ πρὸς αὐτὸν [τὸν κανόνα] ἐφαρμογῇ καὶ H παραθέσει. Vide Bud. ibidem.

C. Καθαρμόζω, Adapto, Compono. ET comp. 2, Συγκαθαρμόζω, apud Sophoclem, Πεσόντ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι. quod exponitur περιστεῖλαι.

C. Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Transmuto adaptando

A aliter. Interdum etiam vertitur simpliciter Apto, Accōmodo: & ita Budæus in hoc Basilii loco, τοῖς ῥήμασι τῆς πίστεως ὡς ἰατροὶ κεχρημένοι, κατὰ καιρὸν δηλονότι διχῶς πρὸς τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι. Interdum simpliciter Commuto, Verto, Transfero. Philo De mundo, μεθαρμοσάμενος ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν. Idem De vita Mos. lib. 2, εἰς Ἑλλάδα γλῶτταν τὴν Χαλδαϊκὴν μεθαρμόζεσθαι διενοεῖτο. Idem ibidem De vita M. lib. 2, πρὸς τοὺς τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων μεθαρμοζομένη τροπάς, subinde se commutans. ‖ Μεθαρμόζω apud Luc. pro Emēdo & castigo, id est Meliorem reddo, inquit Bud. Sic Suidas μεθάρμοσον exponit B ἐπανόρθωσον. Idē Bud. tradit μεθαρμόζομαι in malam partē poni à Greg. pro In deterius formo, vel In peius digero, vbi scribit, οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθών, ἐξαίφνης μεθαρμόζεται τε καὶ μετατίθεται.

C. ΠΕΡΙαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Aptè circūpono. Pl. Camillo, τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν.

C. ΠΡΟΣαρμόζω vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato in Timæo, καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσηρμόττεν. quæ Cicero interpr. Atque ita medio medium accommodans copulabat. Pl. in Sol. προστάγματα νόμοις προσαρμόζων. C

C. ΣΥΝαρμόζω vel Συναρμόττω, (q.d. Coapto) Coagmento, Concinno, Aptè compono. vt Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. pass. vox, Apomnem. lib. 1, τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι. Plut. in Solone, συναρμόσασθαι πρὸς ἄριστον τὴν πόλιν. Ex Euripide autem affertur, συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, pro Coniunxit oculos. ‖ Συναρμόζω, neutrum, Congruo, Conuenio, Quadro. Xenoph. οὐδ᾽ αὖ τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσαιεν εἰς φιλίαν. Συναρμόττουσι apud Plat. in Timæo. Cicero vertit Copulantur. ET Συναρμοστής, οῦ, ὁ, Coagmentator, Concinnator. Ex Naz. autem affertur pro Conciliator, ἐγὼ τούτου συναρμοστής, ἐγὼ νυμφοστόλος. At ex Luciano in Anacharside πολιτείας συναρμοστῶν, pro reipubl. moderatorē. Sed exponitur etiam Συναρμοστής, Simul præfectus, Collegā illius magistratus quem ἁρμοστὴν vocari dictum est. Sed exemplum huius significationis non additur.

¶ Ἁρμόδιος, ου, ὁ, Cōgruus, Conueniens, Aptus. & idē quod ἄρμενος apud Hesiodum, vt Tzetzes exponit. ‖ Ἁρμόδιοι Hesychio sunt etiam Domestici seu familiares, Cognati, Amici. Itē Suidæ ἀρεστοί. ‖ Ἁρμοδίου autē μέλος, prouerbium est de lugubribus ac tristibus, vt Erasmus annotat. erat autem cantilena in Harmodium & Aristogitonem qui Athenienses Pisistratidarum tyrannide liberarunt. Vide Eras. Chil. & Aristoph. schol. E

C. Ἁρμοδιότης, εος, ὁ καὶ ἡ, Concinnus, Congruus, ὁμοίως ἢ ἴσως διακείμενος, Hesych.

C. Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō idoneus. Quod è Theoph. lib. 1 Instituτ. tit. 23 citant vulg. lex. Exponūt etiā Inconueniēs, è Quintil. & Incongruens, è Plinio.

¶ Ἁρμονία, ας, ἡ, Idem quod ἁρμός, Compages, Coagmentatio, Apta cōmissura. Hom. hoc nomine plur. num. vsus F est Od. lib. ε, de asserū apta compage, Γόμφοισι δ᾽ ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρεν. &, Ὄφρ᾽ ἂν μέν κεν δούρατ᾽ ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Phocylides de homine dixit, id est de hominis corpore, Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν ἀνθρώποιο. Quidam ἁρμονίαν τοῦ σώματος compactionem membrorum corporis ex Cic. interpretantur. Aristot. De mundo, ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος. vbi exponitur, In cohærente coagmentatione. Aristoteli (inquit Bud.) de fornicato opere loquenti, ἁρμονία est coagmen G tatio & compages, siue cohærentia. ‖ Ἁρμονία autem (concentum quidam vertunt) apud musicos quæ sit, declarat Aristot. De mundo, his verbis μουσικὴ δὲ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν. i (Bud. interpr.) Musica autē acutis & grauibus sonis, longisq; & breuibus vnà permixtis in diuersis vocibus, vnum ex illis concentum absolutum reddidit. Sic & Plato De leg. lib. 2, pag. 213. τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἴη. τῇ δ᾽ αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε ὀξέος ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονίας ὄνομα προσαγορεύοιτο. Quò respexisse puto Quintilianum quū H ἁρμονίαν esse dixit dissimilium concordiam. Ciceronem autem de hoc verbo consule in meo Cic. lexico. Plut. De Alex. fort. lib. 1, ἢ δὲ Γαΐδος [λύρα] πάντως μαλακήν τινα καὶ θήλειαν ἁρμονίαν ἐρωτικοῖς ἔψαλλε μέλεσι. Existimo autem, quum ἁρμονία de musicis sonis dicitur, ἐλλειπτικῶς poni, ac subaudiri genitiuum φωνῶν, aut alium huiusmodi. Cæterùm particularius etiam loquentes musici ἁρμονίας esse quatuor dicunt. de quibus Luc. in Harm. ita, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον· τῆς Φρυγίας τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. Athenæo autem p. 266, sunt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολίς, (ἣ καὶ ὑποδώριος λέγεται) ἡ ἰασί. HINC Ἁρμονικός, κή, κόν, Ad harmoniam pertinens, Harmoniam habens. Interdum verò Ἁρμονικὸς dicitur Harmoniæ musicæ peritus, vel simpliciter Musicæ peritus, aut Musicus. Plato in Phædro, ὥσπερ ἂν μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ εἶναι, ὅτι δὴ τυγχάνει ἐπιστάμενος ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. De Aristoxeni sectatorib⁹ qui ἁρμονικοὶ vocabantur, quòd auribus plus tribuerent autoritatis quàm rationi (contrà quàm ii qui κανονικοὶ vocabantur) lege Cælium Rhod. VNDE compositum Ἐναρμονικός, οῦ, ὁ, Ad harmoniæ musicæ modulos compositus. & Ἐναρμονικὸν melodiæ musicæ quoddam genus, quod Macrob. lib. 2, cap. 4 in Somn. Scip. propter nimiam sui difficultatem ab vsu recessisse scribit: ex reliquis verò duobus (nam tria cōmemorat) chromaticū infame esse mollicie: medium autem. i. diatonum, mūdanæ musicæ doctrina Platonis adscribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plutarchus, Vitruu. lib. 5, c. 4, & Cæl. Rhod. lib. 9, cap. 3. SED ET Ἁρμονίδης, nomē proprium fabri apud Hom. ab ἁρμονία deductum esse puto, quum ille ἁρμονίας duobus locis dicat de compage nauis.

Ἁρμόνιον, ου, τό, Quod aptè cohæret. Vulg. lex.

D C. Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελής, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, & significat Cōcinnus, Aptè compositus. Philo De mundo, τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε. id est Continuam digestionem & cohærentem. Sic Plut. De def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. ET Ἐναρμονίως, aduerb. Composite ad musicæ melodiæ modulos. vt ἐναρμονίως ᾄδων, Eustathius.

E C. Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnibus harmoniæ numeris constans, Admodum concinnus. πάντοθεν ἡρμοσμένος. Suid. Παναρμόνιον autē Hesychio est εἶδος ὀργάνου ἐξ ὅλου πεπηγμένον. ἁρμονία γὰρ ἡ εὔτακτος ἀκολουθία.

C. Πολυαρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas harmonias habens. πολυαρμόνια ὄργανα, vt πολύχορδα καὶ παναρμόνια. B. ex Plat.

¶ Ἁρμαλιά, seu Ionicè Ἁρμαλιή, Cibus. παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσοποιεῖν τὰ μέλη, Hesychius. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα. Etym. Hesiod. Τῆμος δ᾽ ὤμοισιν βοεσσὶν, ἐπὶ δ᾽ ἀεὶ ἔλξ τὸ πλέον εἴη Ἁρμαλιῆς. Apud Suid. σὺν ἀπὸ πλειοτέρην σῖτον ἁρμαλιήν. Et apud Hes. ἁρμαλιὰς ὄχος, Vehiculum quod exercitui commeatum circumuehebat. ἢ ἐφέτης ὁ θρεπτικός. & ἁρμαλιὰς ὄχος, ὁ σιτοφόρος. Etymol. Vulg. lex. exponunt etiam Velum nauis. quæ expositio mihi suspecta est.

ἍΡΜΑ, ατος, τό, Currus, Quadrigæ. De equis propriè dici annotat Eustathius Odyss. ρ, ἵπποισι προσύπτεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Xenoph. Pæd. η, Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. ἅρμα ἑξάπωλον. vbi Polit. vertit, Seiuges equi. Athen. tamen ἐλεφάντων ἅρματα dixit, & Etymol. ζεῦγος βοῶν itidem exponit. Ἅρματα plur. numero ab Homero pro singulari sæpe vsurpari σεμνότερον καὶ ἡρωϊκώτερον, docet Eust. addens, in singul. numero rarò apud eum reperiri. Ἁρμάτων ὄχοις pro ἅρματα dixit Eurip. Phœniss. ἐξήλαυνεν ἁρμάτων ὄχοις Ἱππεῖς ὁπλίτας. ‖ Ἅρμα accipitur etiam (vt annot. vulg. lex.) pro pondere & onere, Hierem. cap. 24. ‖ Est etiam nomen proprium pagi Bœotici prope Mycalessum, nomen sortiti à fracto ibi Adrasti curru, aut à curru Amphiarai eò cō fugientis: item locus Atticæ in Parnethi: vt scribit Eusταth. addens prouerbium, ὁπότ᾽ ἂν ἀστράψῃ δι᾽ Ἅρματος, de rebus rarò euenientibus & longo tempore interiecto. ait enim, ἤγουν ὀψέ ποτε καὶ διὰ χρόνου ἀδήλου. Vnde gētile nomen Ἁρματεύς. Ἅρμα autem ab ἄρω deriuari docet Eustathius ex Aristarcho, dicens eum quēadmodum ἅρμα aspiratur, etiam ἥρσαντες aor. 1 ab ἄρω aspirare.

C. Ἁρματοδρομία, ας, ἡ, Curule certamen, Bud. Quum cursu currus certant. A

C. Ἁρματομαχέω, ῶ, F. ήσω, Ex curru pugno. Vtitur Eust. dicens vsitatum id certamen fuisse Achæis vtentibus ἐσφαιρωμένοις δόρασι.

C. Ἁρματοπηγὸς, ὁ, ὁ, Currus fabricans, Qui currus compingit, Carpentarius, vt Valla exponit. Il. δ, Τὴν μὲν δ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ Ἐξέταμ'. id est ἅρματα συμπηγνύων, τέκτων. scholiast. VNDE Ἁρματοπηγέω, ῶ, Currus fabricor.

C. Ἁρματοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui currus fabricatur. Camer. B

C. Ἁρματοτροφέω, ῶ, F. ήσω, Curules equos alo, ἅρματα τρέφω. Diog. Laert. in Polemone, τὸ πατέρα αὐτοῦ πρῶτόν τε εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ ἁρματοτροφῆσαι. sic enim ibi legendum pro ἁρμοτροφῆσαι. Vnde Ἁρματοτροφοῦντες, quos ex Ælio Dionysio Cælius Rhod. lib. 18, cap. 25, ab Atheniensibus ἡνιόχοις, (q. d. aurigas) vocatos fuisse tradit & ditissimos atque ἀξιολόγους habitos.

Ἁρματοτροφία, ας, ἡ, Curulium equorum nutritio. Bud. apud Xen. ἱπποτροφίαν exponit.

C. Ἁρματοτροχία, ας, ἡ, Curriculi orbita. Bud. ex Æliano. Pro eodem Homer. ἁρματροχία dixit propter versum. Il. ψ, — οὐδέ τι πολλὴ Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ. vbi notandum est accentum poni in vltima, licet alibi in penultima reperiatur. Differunt autem ἁρματροχιὰ & ἁματροχιὰ, vt Eustath. docet: quòd ἁρματροχιὰ sit τῶν τροχῶν [ἁρματείων] εἴδος ἕξις, seu ἴχνος τροχῶν ἅρματος, id est vestigium à currente curru impressum: ἁματροχιὰ autem ὁμοδρομία, ἢ μᾶλλον ἡ μοσ συμβολὴ τῶν τροχῶν, aut secundum veteres ἡ εἰς ταὐτὸ σύνοδος τῶν τροχῶν. C

C. Ἁρματηλασία, ας, ἡ, Currus agitatio, Aurigatio, Curule certamen. Xen. Pæd. 6, καὶ τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσεν. D

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, Auriga. ἡνίοχος, Hesychio. Xen. Sympos. Χὴν πῶς οἰνοχόους μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἁρματηλάτας, θᾶττον περιελαύνοντας τὰς κύλικας. ET per syncopen Ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρματηλατέω, ῶ, F. ήσω, Aurigo, Certo aurigatione in curuli certamine, vt B. exponit, adducens hunc Xen. Sympos. locum, ἁρματηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι, Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι εὐξέστου ἐπὶ δίφρου. ET Ἁρμηλατέω, idem. E

Ἁρματήλατος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Per quem currus agi potest aut actus est. vt ὁδὸς ἁρματήλατος, id est, (vt Bud. exponit) ἁμαξιτὸς, ἁμαξήλατος (vt ἱππήλατος) λεωφόρος. Via vehicularis & curulis. Plaustraria via, Militaris via. ET Ἁρμήλατος, idem.

C. Ἁρματωλία, ας, ἡ, Aurigatio. Aristoph. Pace, Καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁρματωλίας. vbi schol. annotat poetã, quum dicere debuisset ὑπὸ ἀνδρείας, ἀντὶ τοῦ ἀνδρειώσαντες, dixisse ὑφ' ἁρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἀρμάτων αὐτῶν, aut τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. F

C. Ἁρμάμαξα, ας, ἡ, Carruca, Carpẽtũ. Sũt qui putẽt differre ab ἅμαξα, quòd illa esset vilior. Herodot. l. 7, ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν, E curru in essedum. apud Xen. tribuitur plerunque mulieribus. Pædiæ 3. ἀναβαίνει ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν. Item 7, ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν ἐν ᾗ περ αὐτὴ ὠχεῖτο. Idem, ὃς ἄρχεις τῶν ἁρμαμαξῶν αἳ ἄγουσι τὰς γυναῖκας. Lib. 6, tamen σκευοφόρων ἁρμαμαξῶν meminit, & Athenæus lib. 5, Alexandri corpus ἁρμαμάξῃ portatum scribit: & ex Aristide citant vulg. lexica, οὐκ ἐφ' ἁμαξῶν περιήεσαν ἀλλ' ἐφ' ἁρμαμαξῶν νομάδες τινὲς βασιλεῖς. G

C. Ἁρμάξοικοι. Bud. ex Strab. lib. 7, de barbaris nomadibus loquente, citat, & paulo pòst ἁρμάξοικοι Σκύθαι. pro quo legẽdum videtur Ἁμάξοικοι, aut certè ἁρμαμάξοικοι. (sicut in Ἁρμάμαξα legimus nomades reges non in ἁμάξαις, sed ἁρμαμάξαις circumiisse.) qui ita dicti fuerunt q̃ in plaustris domicilia haberent, quæ quò vellent circumducere possent.

Ἁρμάτειος, ὁ, ὁ, Curulis. vt ἁρμάτειον μέλος apud Eurip. Oreste, inde dictum (vt Etymologicus ex Didymo & Alexandro docet) quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum, vel in matrem deûm curru à Phrygib. circũduci solitam, vel in nubentes virgines quas itidem curru antiqui vehebant. (vnde & πάροχοι dicebantur.) Vel ἀπὸ τοῦ συντόνου καὶ ἐσπευσμένου δρόμου τοῦ ἅρματος: Vel ab H Harmateo inuentore. At ἁρμάτειον φθόγγον apud eundẽ Eurip. dicit esse ὀξὺν καὶ λεπτόν. Plutar. De fort. Alexan. Ἀντιγενίδου ποτὲ τὸν ἁρμάτειον αὐλοῦντος νόμον. Sic apud Suidam ἁρμάτειοι ἦχοι, & Eurip. ἁρμάτειοι σπέρχες.

Ἁρμάτιος, ὁ, ὁ, idem. vt ἁρμάτιος νόμος & ἁρμάτιον μέλος apud Suidam. Com positũ (vt vulg. lex. è Valgio in Plutarc. musicam, referunt) ab Olympo Marsyæ disci pulo de Hectore bigis raptato. Xenoph. Cyri Pæd. 6, ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματίου δίφρου ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Fortasse autẽ ἁρμάτειος his in locis scribendum est.

Ἁρματῖται οἱ, Bigales, Bigarii, Vulg. leg.

Ἁρματόεις, εντος, ὁ, Curulis. Athen. lib. 1 ex Critia, Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη.

Ἁρματεύω, F. εύσω, Aurigo. Eurip. in Oreste de Pelope, Πόντιον σάλον ἠϊόσιν ἁρματεύσας, Aurigans in littore marinorum fluctuum. Eodem verò sensu paulo antè dixerat Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διεδίφρευσε. scholiastes tamen exponit ἐκ τοῦ ἅρματος βαλών.

Ἁρμάτιον, ὁ, τὸ, diminut. Curriculum, Curr. Paruus currus.

ἈΡΩΜΑ, ατος, τὸ, Aroma, Odoramentum. θυμίαμα, εὐωδίαμα μυρεψικόν, Suid. Plut. Alex. ὀδωδὴ δὲ θεσπέσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος.

¶ Ἄρωμα autẽ apud Aristoph. pro ἀρόσιμα, & apud Eupolidem pro ἄλφιτον, huius loci non sunt, sed ad Ἀρόω pertinent.

C. Ἀρωματοφόρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Aromata ferẽs. Plutar. Alex. ὅταν, ἔφη, τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσῃς.

Ἀρωματικὸς, ὁ, ὁ, Aromaticus, Odoratus. Plut. εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἴσχειν.

Ἀρωματίτης, ὁ, ὁ, Aromatites. quo etiam Plin. vtitur. nam quod Diosc. lib. 5, cap. 64, ἀρωματίτης οἶνος dicit, illi Aromatites est, id est Vinum ex aromatis confectum. lib. 14, cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio cõmemoratur lib. 37 cap. 10.

Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Aromata redolens, Odoratus. Athen. lib. 1, οὗτος ὁ ταινιωτικὸς, πρὸς τὸ ἡδὺς εἶναι, ἔχει τι καὶ ἀρωματῶδες.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, Aromata resipio. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει. Act. etiam significationem habet, significátque Aromatis seu Odoramentis imbuo. Diosc. ἀρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ χοίρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον, καὶ μυελὸν τούτων τῶν ζώων, τὸν τρόπον τοῦτον. pro quo paulo pòst εὐωδιάζειν act. signif. dixit.

C. Ὑπαρωματίζω, Subodoratus sum, Aromata [illegible] uaten redoleo. Diosc.

— ἌΣΙΣ, εως, ἡ, Limus. Eust. dicit esse ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρὸν, ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν, ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλύς. παρὰ τὸ ἄζω τὸ ξηραίνω. addẽs quibusdam synonyma esse hæc, ἰλὺς, ἄσις, χέραδος. Il. φ, — τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. Ther. — οἵλιν τε πολύσινος εἰς ἅλα Νεῖλος Πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ἄσις cum ι subscripto est ab ᾄδω, Cano.

Ἀσιος, ὁ, ὁ, Limosus, ἰλυώδης, vt Eustath. inter alias multas expositiones, hunc Il β locũ, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

¶ Ἄσιος verò λίθος (qui & σαρκοφάγος) Celso lib. 4 cap. vlt. ab Asia dictus est, Galeno autem & Plinio lib. 36 cap. 17, ab Asso Troadis, vnde & Assius scribitur.

ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ, ὁ, ἡ, Solium balneatorium, Pelluis, ἡ κατὰ λουτρῶν πύελος, λεκάνη, Eust. λουτὴρ σκάφη, schol. Od. δ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστους λούσαντο. Eustath. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν seu ἄσιν (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulũ scribi testatur) μινύθειν, à sordibus diminuẽdis, hoc est eluẽdis. Est verò & poculũ, inquit Pollux, ὡς Ὅμηρος ἐπιμηνύει, Τηλεμάχῳ διδόντος Μενέλεω δύ' ἀσαμίνθους, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείρωσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων. Alibi tradit quosdam in Cratini Heroibus pro κιβωτὸς acci pere, quosdam pro poculo.

ἈΣΒΟΛΗ, ης, ἡ, Ἄσβολος, ὁ, ἡ, Fuligo, ἡ αἰθάλη τοῦ πυρὸς, ἡ σακτὴ, Suid. Gorræo idem est quod λιγνὺς, tradenti ex Galeno, esse vaporem terrestrem ex materiis immodicè assis vstisque. Adhærescit non tantùm caminis, sed etiam fornacibus & lucernarum rostris, vt ex Plinio patet. Athen. l. 13, Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Aphr. lib. 2 Probl. ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ ὀστράκων. Eust. dictam vult quasi τὴν ἄσιν (ὅ ἐστι ῥύπον) βάλλουσαν κατὰ ὄψιν.

Ἀσβολόεις, εντος, ὁ, Fuliginosus, apud poetas.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Idem in prosa.

Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, Fuligine inficio. Athen. lib. 13, Ἄνθρωπον ἄχρι τοῦ σώματος ἠσβολωμένον. Ἀσβολάω etiam reperitur. vnde Ἀσβολᾶν apud Hesych. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ὑψηλόν.

C. Ἀπασβολόομαι, οῦμαι, F. ώσομαι, Fuligine excutio, vt Ruellius interpr. in hoc Diosc. loco, lib. 5, c. 87, de ære vsto, ἔνιοι δὲ δίχα τοῦ θείου καὶ τῶν ἁλῶν συνθέντες ἐν χύτρᾳ, καίουσιν ἐφ' ἱκανὰς ἡμέρας· οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀπασβολοῦνται μέντοι. Vbi tamen quibusdam potior videtur Marcelli versio, Nonnulli solo sulphure vtuntur, verùm fuligine hoc nigrescit. Apud eundem alibi, ἀπασβολωθῇ vertitur In fuliginem euanescat seu transeat.

ἈΣΚΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, Exerceo. Xen. Pæd. 2, ὅτι τὰ τε σώματα πειρατοῦντες ἀσκεῖτε. Sic Luc. De saltat. θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα. Rursum Xen. ἀσκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχὺν, dixit eodem illo libro. Apud Herodotum ἀσκέων πένταθλον, Exercens pentathlon, vel Exercens se pentathlo. vtroque enim modo exponitur. Interdum cum accus. personæ, itémque accusat. rei, vt Xenoph. Pæd. lib. 8, p. 136, καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. Idem in lib. De arte equestri, ἀσκεῖν τὴν ἱππικὴν, & τὴν ἱππικὴν μελετᾶν pro eodem posuit, videlicet pro παιδεύεσθαι, vt annotat Bud. Apud Isocr. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς. ‖ Ἀσκῶ interdum etiā redditur Colo. vt ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xenoph. colere virtutem. Sic Isocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnūquam vertitur Operam dare, vel Vacare, vt λόγους ἀσκεῖν, & ἀσκεῖν τὴν τέχνην. In qua signif. iungitur etiam infinitiuo, vt ἀσκῶ ποιεῖν, apud Xenoph. Sic & apud Luc. Act. Apost. cap. 24, sequendo vulgata exempl. ἀσκῶ ἔχειν (quod Bud. interpr.) Meditor habere. sed in nonnullis vetustis libris lego ἔχων, interpungendo post ἀσκῶ. Ex Luciano etiam affertur ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod esse videtur pro ἀσκῶν τὸ κιθαρίζειν. ‖ Ἀσκῶ pro Doceo (inquit Bud.) apud Plat. Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristophanes ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκῶν κρατεῖν ex Aristot. affertur pro Vincere docens. Huc pertinet Ἀσκῶ pro Instruo, apud Chrysost. De orando Deo, ῥαθυμοῦντες ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκούμεθα τὸν πονηρόν. Vt autem Ἀσκῶ pro Doceo, sic Ἀσκοῦμαι pro Doceor, Studeo, ponitur. Vnde apud Greg. εἰ λόγοις ἀσκούμενοι, καὶ καλῶς μάθοιεν. Sed & Plut. ἀσκούμενοι cum μανθάνοντες copulauit. Sic apud Athen. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικὰ, pro πεπαιδευμένος, eruditus & exercitatus in reb⁹ bellicis. (Sic autem & actiuum ἀσκεῖν pro παιδεύεσθαι modò fuit annotatum) Ita dicitur ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. Ac cū accus. ἄσκησιν in hoc loco, qui in vulg. lex. affertur, ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ. vbi exponitur, Cynicā disciplinam sequutus sub Rhodio. Ἀσκεῖσθαι apud Lucian. præpos. πρὸς iunctum, πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται.

Ἀσκέω, ῶ, Elaboro, Concinno, Elaboratè concinno, Orno. vt ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. α, v. 440. Vtitur & Philo De vita M. lib. 3, ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herod. in 4, κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο ξανθὰς, καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. Qui loci diligenter obseruandi sunt. nam simplicis hac in signif. rarus est in prosa vsus, nisi me memoria fallit. ‖ At ἀσκεῖν γένειον magis nouè pro Nutrire barbam, apud eundem Herodian. lib. 5, Polit. interprete.

Ἄσκημα, ατος, τὸ, Id in quo nos exercemus. Xenoph. γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλά. Α Τ Ἄσκησις, Ipsa actio se exercēdi, Exercitatio. Xen. Pæd. 8, πολεμικὴν ἄσκησιν & πολεμικῶν ἄσκησιν pro eodem dixit. Et ἄσκησις εἰς τὸν πόλεμον, Plut. Lycurgo. ‖ Sed apud Lucianum aliósque nonnullos ἄσκησιν peculiari signific. poni animaduerti pro studio quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impenditur. vt ἐν βίων πράσει, de Diogene philosopho, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; (vbi interpr. vertit Artem, perperam, meo iudicio) Sic in illo quem antea protuli loco, ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν. ‖ Ἄσκησις apud Basil. pro exercitatione mentis in rebus diuinis, & earum meditatione, vt scribit Bud. Vnde Ἀσκητὴς & Ἀσκητήριον & Ἀσκητικὸς βίος peculiaria ecclesiasticis scriptoribus: de quibus vocabulis paulo pòst. Sed & μοναδικὴ ἄσκησις le-

A gitur in hist. de Iuliano cæsare, τὴν κόμην ἀποκειράμενος καὶ μοναδικὴν ἄσκησιν ὑποκρινάμενος.

Ἀσκητὴς, (aliud verbale itidem à tertia personâ formatū) q. d. Exercitator. Cum genit. apud Xen. Pæd. 1, ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων. Sine adiectione autem, pro athleta, apud Plat. De rep. lib. 3, ἡ τῶν ἀσκητῶν ἕξις. ‖ Ἀσκητὴς apud eccles. scriptores, Qui se in rerum diuin meditatione exercet, vt apud Damascenum, τοῖς θεοφόροις ἀσκηταῖς. id est monachos, inquit B. Vtitur & Theodoritus, scribens, ἐν μὲν οὖν ἀσκηταῖς καὶ τῆς ἀρετῆς φρονισταῖς

B αὐτοὶ κατ' ἐκεῖνον διέλαμπον τὸν καιρόν. Et Ἀσκήτεια, Puella aut quæuis mulier quæ meditationi rerū diuinarū se dicauit. Ἀσκήτειαι (inquit Bud. Puellæ Deo dicatæ. Ἀσκήτειαι (vt in vulg. lex.) inter sacras mulieres nominantur in Pand. quū de raptu virginum agitur. Moniales quidam vocant. Ε Τ Ἀσκητικὸς, (q. d. Exercitatiuus, vel Exercitatorius) Ad exercitationem comparatus, Ad exercitationem pertinens. Exponitur etiam Exercitationi vacans: (Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus diuinis) vt ἀσκητικὴ πολιτεία apud Theodor. Et Ἀσκητικὸς βίος, & ἀσκητικαὶ παλαί-

C σραι, apud eundem Theodoritum. Ε Τ Ἀσκητήριον (q. d. Locus exercitationis seu meditationis) Secessus exercitatorius, Secessus quē incolebāt hi ἀσκηταὶ, apud Basil. Cœnobium, Monasterium. Greg. tamen vtrunque posuit, videlicet ἀσκητήρια & μοναστήρια, quum in orat. in Basil. scribit, ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος.

Ἀσκητὸς τὴ, τόν, Dicitur ἀσκητὸν quod exercitatione consequi possumus. Aristot. Eth. 1, πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. Sic Xenoph. ἐμοὶ γε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At ex Plut. Lycurgo affertur

D ἀσκητὸς ἀνὴρ pro viro exercitato & experiente. ‖ Ἀσκητὸς, Elaboratus, Arte elaboratus, Affabrefactus. vt Od. α, ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus, apud Theocr. Ἀσκητὰ πέπλῳ τε & ἄμπυκι. Apud Hesiodum autē πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr. Pileum habilem.

C. Διασκέω, ῶ, Exorno, (sequendo illam simplicis signif. quæ ex Homero posita est) A cuius pass. voce est particip. Διησκημένοι apud Athen. pag. 217, διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati.

E C. Ἐξασκέω, ῶ, Exerceo. A cuius pass. voce est ἐξήσκηντο apud Athen. οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ Bud. interpret. Sic eruditi & docti erant in luxu. Xen. τὴν τῶν ἵππων πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς. In vulg. lex. ἐξασκεῖν pro Docere affertur ex Plutar. Pericle, ἐξασκήσας ἔξιν δι' ἀντιλογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν. ‖ Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, (sicut & de διασκῶ modò dictum fuit) Item Elaboro, Affabrefacio, vide ex Athen. & Luc. apud Bud. p. 318.

C. Σωμασκέω, ῶ, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis exer-

F citationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Satyrus apud Athen. lib. 12, de Alcibiade loquens, ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος. Polit. apud Herodianum lib. 7 σωμασκούντων interpr. Exercitatissimorum. Ε Τ Σωμασκία, Corporis exercitatio. in qua signific. affertur ex Xenoph. Bud. autem σωμασκίαν interpr. Curationem corporis (eo sensu quo Curare cutem dixit Horat.) in loco quem Suidas affert.

Φωνασκῶ, vide in Φωνή.

G ἈΣΚΟ'Σ, Vtris. Iliad. γ, Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. In vtre caprino. Vtitur Luc. de Tomyri loquens, quæ caput Cyri in vtrem sanguine plenum mersit. Apud Homerum. ἀσκὸς βοὸς, Pellis bouis. ‖ Ἀσκὸς de hominis corpore etiam dicitur vel viuo vel mortuo. Vide Eust. ‖ Ἀσκὸς de homine obeso & vinigurgite (eo ferè modo quo Gallicè Vn sac à vin) Antiphanes apud Athen.

C. Ἀσκοπήρα, Marsupium, vt Suidas exponit. Ex ἀσκὸς & πήρα. Vsus est autem hac voce Ascopera & Suetonius.

C. Ἀσκοπυτίνη, Vas vinariū, Poll. Affertur & ex lib. Iudith.

C. Ἀσκοφλαυρίζειν, pro quo Eustath. ἀσκῷ φλαυρίζειν, quem vide pag. 1552.

C. Ἀσκοφόρος, Vtros ferens in sacris Bacchanalibus. Ε Τ Ἀσκοφορεῖν, Vtres ferre in illis sacris. Etymol.

Ἀσκίτης ὕδερος, Hydropis species in quo humoris aquosi siue serosi copia cum paucissimo spiritu in membrana

abdominis interiore inter peritonæũ & intestina continetur,& veluti in vtre quodam (vnde nomen habet) conclusa est.Gorr. ‖Et ἀσκῖται, cuiusdam populi nomen,de quo lege Eustathium.

A Ἄσκωμα, Pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt,vt ex Hesych.Suida & Aristoph.schol. annotatur. Sed eidem schol.alibi est lorum quo remus scalmo alligatur. Aristoph.Acharn. Ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω. Vide & alia de hac voce apud Pollucem.

¶ Ἀσκώλια, Festum Bacchi Athenis in quo super ἀσκοῖς (id est. vtres) inflatos & vnctos vnico pede saltabãt,vt delabentes risum excitarent. HINC Ἀσκωλιάζειν, Super vtrem salire.Quò pertinet quod dixit Virgil.Georg.2, Mollibus in pratis vnctos saliere per vtres. ‖Ἀσκωλιάζειν generaliore etiã significatione pro Saltare vnico innitentẽ pedi. Aristoph.in Pluto, ἀσκωλίαζ' ἐνλαῦθα περὶ τὴν αἰθρίαν. At Plato Symp.248, ὥστε ἐφ' ἑνὸς πορεύσονται σκέλους ἀσκωλιάζοντες. Gal.ad Glauc.lib.2, καὶ ἀσκωλιάζειν ἐπὶ θατέρου σκέλους ἐποίουν τὸ παιδίον, ὅπως ἐπ' ἐκεῖνο φέροιτο τὸ πλέον τῆς ῥοπῆς. Exponitur etiam Claudicare.Vide Pollucem,Hesych.& Eust. ET Ἀσκωλιασμός, Saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

¶ Ἀσκίον,ου,τὸ,(diminut.) Vtricul⁹, Paruus vter, Plut.in Artoxerxe, ἐν ἀσκίῳ φαύλῳ διεφθαρμένον ὕδωρ. ET Ἀσκίδιον,aliud diminut.apud Aristoph.

ἈΣΠΆΖΟΜΑΙ,

Amplector, seu Amplexor,Comiter accipio, Amicè excipio, Amãter cõplector.Itẽ Saluto.Iliad.κ,v.542, τοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. vbi Eustathius scribit esse περιπλέκεσθαι, & quasi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Idem poeta Od.γ,v.35, Χερσίν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον.vbi idem schol. exponit ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς: addens & talem quendam ἀσπασμοῦ morem suo tempore apud nonnullas gentes receptũ.Scribit etiam,pro Osculari solitos veteres addere datiuum φιλήματι. Xen.Pæd.6, ἠσπάσαντο ἀλλήλους ὥσπερ εἰκὸς ἐκ δυσελπίστου.Eodem libro, οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἐπὶ δύο ἀσπάσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Aristoph. Nub. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. vbi exponitur Saluere iubeo. Synes. ἀσπάσαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta illum verbis meis. Quidam tamen volunt ἀσπάζεσθαι vbi pro Salutare ponitur, non esse simpliciter pro Salutare, sed osculo & complexu.Verùm meminisse oportet eius quod modò ex Eustath.protuli,de addito datiuo φιλήματι. Pro hoc autem inuenio etiam additum μετὰ τοῦ φιλεῖν à Plut.in Pericle, ἠσπάζετο καθ' ἡμέραν αὐτὴν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed & ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι ex eodem affertur pro Osculari.Quinetiã quum scribit in Fabio, περιλαβὼν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο,hîc ἀσπάζετο quidam interpr.Osculabatur.In nonnullis verò aliorum quoque autorum locis,vbi sine adiectione ponitur hoc verbum,ita redditum à quibusdam interpretibus fuit. ‖Ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eodem modo quo Lat.Salutare imperatorẽ, Salutando appellare.Plutarch. ἀσπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν. Sic apud eundem in Fabio, οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας, πατρώνας ἠσπάζοντο. Ex eodẽ in Numa affertur ἀσπάζεσθαι ἐρωτικῶς,pro Adamare.

Ἀσπάζομαι, Amplector,id est Amo.vt ἀσπάζομαι χρήματα apud Plat.De rep.lib.1, (vbi ἀγαπῶ pro eodem ponitur) Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχίαν. Amo quietem, vel Delector quiete. Ἀσπάζομαι (inquit Bud.) Amplector:pro Cupidè apprehendo aliquid. Xen.de canibus fallacibus loquens, ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψύδη,id est Fallax vestigium amplectentes pro certo. Et ἀσπάζομαι τοῦτο (addit idem Bud.) Huius rei cupidus sum. Hermog.vbi περὶ δριμύτητος differit, dicit Sophoclem φίλανδρον appellasse Atalantam διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι.

Ἀσπασμός,οῦ,ὁ, Amplexatio,Salutatio. Paulus Apost. 1 ad Cor.c.16,& alibi, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matth.23, & Mar.12,& Luc.11, τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς. AT Ἄσπασμα, Res quam amplexamur. Plut.in Consol.ad vxorem, πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρεῖχεν ἑαυτήν. In vulg.tamen lexicis huic voci ἄσπασμα significatio τοῦ ἀσπασμοῦ duntaxat tribuitur.

Ἀσπαστός,οῦ,ὁ, Quem quis amplecti velit, Amplectendus, Optatus, Acceptus. Od.ψ, ὡς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσορόωσῃ. Et ἀσπαστὸν apud eundem Res grata, Digna quam amplectamur. Herodianus lib.3, προσποιησάμενος καὶ ἄκτικα, καὶ ἀσπαστὰ ἀκούειν. id est, Quasi hæc ei conditio summopere amplectenda videretur, Bud.interpret. At Politianus ita, Quum se optata ac lubentia simularet audire. Herodotus comparatiuo ἀσπαστότερος vsus est, itidem pro gratiore. Apud Hesiodũ ἀσπαστὸν aduerbialiter etiam. ET Ἀσπαστῶς aduerb. Libenter. Herodian.lib.2, οἷς πιστεύσας ὁ Ἀλβῖνος τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς. ET Ἀσπαστύς,ύος,ἡ, Salutatio, apud Callimach.

Ἀσπάσιος,ου,ὁ, poetis idem quod ἀσπαστὸς poetis pariter & prosæ scriptoribus. Odyss.λ, Ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμωῇσιν ἐμοῖσιν Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι. Et vt dicitur Lubens hoc facio, pro Lubenter, ita & ἀσπάσιος pro ἀσπασίως interdũ ponitur ab Homero. ET Ἀσπασίως, aduerb. Il.φ, —ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο ἐς πόλιν.

C. Ἀντασπάζομαι, Resaluto, Vicissim amplector. Budæus ex Plut.

ἈΣΠΙ'Σ,

ίδος,ἡ, Clypeus. Is autẽ rotũdus erat, (vt Virgilio autore intelligi potest, qui pergrandem Cyclopis oculum comparat clypeo Argolico) scutum verò, formæ oblongæ, maiúsque clypeo: inde quod θυρεὸς, quià similitudine foriũ denominatur, vt ostẽdit Turnebus in suis Aduers.lib.11, cap.27. Il.δ, ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. Item ἀσπὶς ταυρείη, Il.π. πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦρειν, Il.λ. Et φαεινὴ ἀσπὶς, Il.χ. Et ἀσπίδας εὐκύκλους, Il.ξ. Plura ἀσπίδος epitheta & quæ eius sint partes, Vide apud Pollucem. παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, In clypeum se locare, apud Xenoph. idem est quod Ad sinistram. ‖Ἀσπὶς ponitur etiam, pro ipso clypeatorum agmine, seu ipsis clypeatis, Herodot. ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη. Lucian. ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχειν. Apud Xenoph. verò Hellen.2, καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Birckheimer⁹ interp. Ordine lato nõ minus quàm quinquaginta hominum instructo. Suidas etiam τάξιν esse vult in hoc Aristoph. loco, Ἴσασ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας. Εἰς ἀσπίδα ἥξειν apud Euripidem Phœniss. hoc in loco, Ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Εἰς ἀσπίδα ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ, schol. exponit εἰς μάχην, εἰς συμβολὴν, In certamen. Ἀσπὶς Eustath. deriuat ab α στερητικῷ, & σπίζω, id est ἐκτείνω, ἡ μὴ πλέον τοῦ μέτρου μεμηκυσμένη ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. verò schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον [τὸ ζῶον τοῦτο] καθεύδειν. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν. ὡς Αἰσχύλος, Ἄλω δὲ πολλὴν ἀσπίδος κύκλον λέγω.

C. Ἀσπιδοπηγεῖον,ου,τὸ, Vbi clypeus figitur. Suid.

C. Ἀσπιδοποιός,οῦ,ὁ, Qui clypeos fabricatur. Poll. lib.7. Ἀσπιδοποιΐα,ας,ἡ, Clypeorum fabricatio. Itẽ Clypei descriptio quæ apud Homerum habetur: vt Eustath. vocat.

C. Ἀσπιδοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Clypeum gestãs, Clypeatus. ET Ἀσπιδηφόρος apud Euripidem pro eodem, seu vt Suidas exponit) πολεμιστής.

C. Ἀσπιδοφέρμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Qui clypeo se alit, Qui ex clypeo (& per consequens ex bello) viuit. Eurip. Phœniss. Σπαρτῶν γένναν ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον. i. vt schol. exponit, ἀσπιδοθρέμμονα. (φέρβειν γὰρ τὸ θρέψαι) τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν Σπαρτῶν λαὸν τὸν πολεμικόν. Eustath. ἀσπιδοφέρμονα θίασον exponit ἀσπιστάς.

C. Ἀσπιδαποβλής,ῆτος,ὁ, Qui clypeum abiicit, Desertor militiæ. ῥίψασπις Aristoph. Vespis, Εἶτ' ἄθλος χῶ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλής.

C. Ἀσπιδοῦχος,ου,ὁ καὶ ἡ, Clypeum tenens, Clypeatus. Eurip.

C. Ἀργύρασπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Argenteum clypeum gestans. Vide Ἄργυρος.

C. Λεύκασπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Album clypeum habens. Il.χ, Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λεύκασπιδα, μακρὸν ἀΰσας. vbi Eustath. annotat, οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκὸς, ἔχοντα λευκὸν σάκος. καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται.

C. Ὁμασπις, ιδος,ὁ καὶ ἡ, Vnà [cum alio] clypeum gestans, Commilito, Epigr.

C. Ῥίψασπις,ιδος,ὁ καὶ ἡ, Clypeum abiiciens, [& fugiens,] Ignauus, Suid. idem quod paulo antè Ἀσπιδαποβλής, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. Pollux ex Platone, Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἂν πᾶσαν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων.

C. Φερασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Clypeũ ferẽs, Clypeat⁹. Itẽ Bellico s⁹. In Epigr. Πικρῶν ἀλλήλοις Ἕκτωρ χάριν ἠδὲ φερασπις Αἴας ἐκ πολέμου μνῆμ' ἔφερον φιλίης. Item φερασπὶς Ἀθήνη. Epigr.
C. Χαλκασπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Æreum clypeum geſtans, Bellicoſus. Eurip.
C. Ὑπασπίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Clypeo tectus. Il. Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. id eſt ὑπὸ τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβιβάζων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων, vt exponit Euſtath. addẽs aliis eſſe ἐνόπλια δὲ ἐρχόμενος: quomodo & Sophocl. ſcholiaſtes in Aiace, — τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω exponit ἐνόπλιον. Eurip. ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, Sub clypeo dormit.
Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, Clypeatus. ἀσπιστής. idem quod Miles, à parte totum intelligendo, quemadmodum & αἰχμητής, ἀκονητής, θωρηκτής, κορυστής, ἱπποκορυστής, & ſimilia. Euſt.
Ἀσπιδής, έος, ὁ καὶ ἡ, In clypei modum rotundus, περιφερής δίκην ἀσπίδος πάντοτε ἴσης: vt Euſtath. exponit in hoc loco Od. λ, ἐπὶ μέγα δ' ἀσπιδέος πεδίοιο. addens, ſicut hæc expoſitio non ſatisfaciat, legendum διὰ ἀσπιδέος, vt ſit ἐκτεταμένον καὶ πλατὺ παρὰ τὸ ἀσπίζω τὸ σκεπάζω. Heſychio eſt etiam ἀσπίδας ἔχων. ſed malè apud eum ἀσπίδες legitur, & interpungendum eſt poſt πεδίον. Qui errores vulgatis lexicis falſæ expoſitionis occaſionem dederunt.
Ἀσπιδηΐα, ἀσπίδας, Heſych. Reſolutum forſan Ionico more ex Ἀσπιδία, quod ἀσπίδων πτυχὰς exponit, dicens eſſe etiã partem nauis περὶ πρύμνα.
Ἀσπιδόν, aduerbiũ, q. d. Clypeatim, Teſtudine facta, δίκην συνασπισμοῦ. Suid.
Ἀσπίδιον, ου, τό, Paruũ clypeus. Sic etiã dictũ à veteribus eſt ἄλυσσον, q fructum ferat dupliciũ ſcutorũ effigie. Gorr.
Ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, aliud dimin. Paruus clypeus. Ἀσπιδίσκοι verò Heſych. ſunt etiam τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν. ET Ἀσπιδίσκη itidem Paruus clypeus, Heſych. (apud Pollucem verò eſt etiam τὸ κυρτούμενον τοῦ ἄρματος in curru: & apud eundem Heſych περιδερὴς κόσμος ὅπλοις ἐοικώς.) vt & Ἀσπιδίσκαι apud Euſt. quod πλατάγιον exponit.
¶ Ἀσπίζω, F. ίσω, Clypeo protego & defendo.
Ἀσπιστήρ, ῆρος, Clypeatus, Φυλακτήρ, vt Suid. in hoc Soph. Aiacis loco exponit, Ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες εἰνάλιος λεώς.
Ἀσπιστής, οῦ, ὁ, Clypeatus, Miles, à parte totum intelligendo, vt αἰχμητής, θωρηκτής, κορυστής, ſicut docet Euſt. Il. δ, — ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων Λαῶν.
C. 2. Συνασπίζω F. ίσω, Simul dimico. vulg. lex.
C. ΠΑΡασπίζω, F. ίσω, A latere ſtãs clypeo munitus pugno. Παρασπίζειν (inquit Bud.) dicitur qui quaſi παραστάτης & ſocius eſt certaminis & periculi in prælio, à latere non diſcedens. Plutar. in Pelop. 92. HINC Παρασπιστής, οῦ, ὁ, Qui à latere ſtans clypeo munitus pugnat. παραστάτης ὁπλίτης, Heſych.
C. ΠΡΟασπίζω, Clypeo obiecto protego, Propugno. προασπίζω καὶ περιΐσταμαι (inquit Bud.) κυρίως λέγεται ὅτι τῶν ἔμπροσθεν ἱσταμένων ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθούντων τοῖς ὄπισθεν, Sum inter principes & antelignanos. Herodian. καὶ τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, Milites limitaneos qui imperii fines tuentur. VNDE Προασπιστής, οῦ, & Προασπιστήρ, ῆρος, Propugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init. πρόμαχος, βοηθός, Heſych.
C. ΣΥΝασπίζω, Confertis clypeis pugno, Teſtudine facta pugno, Teſtudine ſuccedens pugno, vt Bud. ex Liuio exponit. Luc. πάντες ἅμα συνασπίσαντες ἐπ' αὐτόν. VNDE Συνασπισμός, οῦ, ὁ, Quum confertis clypeis pugna initur. ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, Suid. Συνασπισμὸν B. vult eſſe apud Cæſarẽ hoc in loco, Confertiſſima acie phalange facta ſucceſſerunt. Et apud Liuium, quum ſcribit, Sublatis ſuper capita ſcutis, continuatis ita inter ſe vt non modò ad cæcos ictus, ſed nec ad inferendũ quidem ex propinquo telum, loci quicquam eſſet: teſtudine facta ſubibant. Sic apud Hom. Il. ν, Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Ἀσπὶς δ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ET Συνασπιστής, οῦ, ὁ, Qui vnà ſic pugnat, Commilito.
C. ὙΠασπίζω, F. ίσω, à Bud. ponitur, ſed ſine expoſitione & exemplo. VNDE Ὑπασπιστής, οῦ, ὁ. Clypeatus, Satelles, δορυφόρος, Suid. q etiã hæc affert, τοὺς δὲ χιλίους ὑπασπιστὰς καὶ δορυφόρους πεντακοσίους ὑπῆρχον. Eſt etiam βοηθός, Heſychio, Adiutor, Defenſor. vt apud Eurip. Phœniſſ. — ἔρημος τοῦ ὑπασπίζοντος. id eſt ἀσπιδηφόρου. vt ſchol. exponit.
C. ὙΠΕΡασπίζω, Clypeo protego, Propugno. βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω, Heſ. Polyb. ὑπερασπίζοντες & σώζοντες πολίτην. Naz. orat. ἵνα ὑπερασπίσῃ σου. Baſilius, ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ θεοῦ. VNDE Ὑπερασπισμός, οῦ, ὁ, Defenſio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστής, οῦ, ὁ, Propugnator.
C. ἘΝασπιδόω, ῶ, Clypeo armo. vnde ἐνασπιδόομαι, apud Phauor. καθοπλίζομαι, ἀσπίδι περιβάλλομαι. ET Συνασπιδόω, idem quod συνασπίζω. Xen. Hell. 7, οἱ δ' Ἀρκάδες ἀθρόοι συνασπιδοῦντες.
¶ Ἀσπίς, ίδος, ἡ, Aſpis ſerpentis genus. Paulus Ægineta lib. 5, cap. 18, Τρία τῆς ἀσπίδος εἴδη φησὶν ὁ Γαληνός· τὴν μὲν χερσαίαν καλουμένην, τὴν δὲ χελιδονίαν, τὴν δὲ πτυάδα.
C. Ἀσπιδόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aſpide morſus ſeu ictus.
C. Ἀσπιδότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui aſpidibus veſcitur. Galen.

ἈΣΤΗΡ, έρος, ὁ, Stella. Il. χ. v. 75, Οἷον δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ... vbi annotat Euſtath. (quod & ab aliis traditur) ἀστέρα vnum eſſe corpus: at ἄστρον eſſe ζώδιον multos habens ἀστέρας. quæ tamen differentia in Epigr. cõfunditur, vbi ἀστέρα pro aſtro legimus, vt in vulg. lex. ſcribitur. Vbi & affertur ex Homero Iliad. ε, Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro ſydere quod canicula dicitur, Græcè κύων, & alio nomine κύναστρον. ‖ In iiſdem ἀστέρων γένος, pro quibuſdam aquatilibus marinis, ex Ariſtot. & Plinio. ‖ Ἀστὴρ Ἀττικός, After Atticus, Herba quæ & βουβώνιον (q. d. Inguinalis) appellatur. A ſtellæ quidem ſimilitudine, ἀστήρ, quòd autem in Athenienſi agro optima & frequẽs naſceretur, ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. ‖ Ἀστὴρ pro collyrio quodam, item pro ſtomachico medicamento, item pro paſtillo, vide apud Gorræum. ‖ Ἀστήρ, Samia terra. Frequentius tamen γῆ ἀστήρ, vel Σάμιος ἀστήρ, Gorr. ex Galeno, Paulo Ægin. Aetio & Celſo. ‖ Ἀστήρ, Gemma, quæ & βελλούλι, vulgò rubi balley. vt in vulg. lex. annotatur ex Plutar. De flum. ‖ Ἀστήρ, vrbis nomen: item cuiuſdam viri Olynthii qui Philippum altero oculo priuauit. ‖ Ἀστὴρ Heſychio Pharetra etiam eſt.
C. Ἀστροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Stellæ formam habens. ἀστροειδὴς τὸ σῶμα. Eurip. ſchol. VNDE Ἀστροειδῶς, aduerb. Stellæ in modum.
C. Ἀστροσκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stellarum contemplator.
C. Ἀστερωπός, οῦ, ὁ, Stellatam faciem habens, Stellatus, κατάστικτος, Eurip. Phœn. Γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος, ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν. id eſt ἀστροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα χαλκῆν, τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχων ὁμοίως ἀστέρι. Schol.
C. Ἑξάστερον, Pleiades, à 6 ſtellis, licet 7 videatur. Euſt. ex Arat.
C. Κατάστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stellatus. Naz. Or. de cauda pauonis.
Καταστερίζω, F. ίσω, Stellis diſtinguo, vt Bud. interpr. apud Procl. De ſphæra. καταστερίζειν τὴν σφαῖραν. & κατηστερισμένα ζώδια. Apud Proclum etiam eſt καταστερίζονται εἰς δρέπανον, Cum ſtellis ſuis in falcem formantur, ſeu diſtinguũtur. Et apud ſchol. Hom. κατηστερισμένας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ταύρου ὑάδας. Exponitur etiam In ſtellarum numerũ refero, hoc in loco, Ζεὺς δὲ συμπαθήσας αὐτὸν κατηστέρισε. ‖ Ἀστερίζειν quoque reperitur. vnde ἠστερικέναι apud Plut. In ſtellam vertiſſe.
Ἀστέρειος, ου, ὁ, Stellans, Sydereus, Suid.
Ἀστέριος, ου, ὁ, Stellans. Ἀστέριος λίθος, Aſteria gemma, Plinio: quæ vnde hoc nomen inuenerit, vide apud eum lib. 37, cap. 9. ‖ Ἀστερία verò ſeu Ἀστερίη, Perſæ vxor apud Heſiod. Theog. Itẽ vna ex Alcyonidibus, de qua Suid. Et vrbs Lydiæ, quæ & Aſteris, (licet Aſteris Euſtathio ſit inſulæ nomen) cuius ciuis Ἀστεριώτης & Ἀστέριος. Et ἀστερία βατίς, piſcis quidam apud Athen. lib. 8. ‖ Ἀστέριον, phalangium apud Nicand. Ther. Plin. l. 29, cap. 4. Item vrbs Theſſaliæ, Il. β, de qua Euſt.
Ἀστερίας, ου, ὁ, Stellaris. ἀστερίας ἐρωδιός, Aſterias Plinio, l. 10, c. 60: auis ex genere ardeolarum. Vide Ariſtot. lib. 9 Anim. c. 1. ἀστερίας ἱέραξ, apud eundẽ l. 9, c. 36. ἀστερίας γαλεός, Athen. l. 11, piſcis ex muſtellorum genere.
Ἀστερίσκος, ου, ὁ, Stellula. Aſteriſcus. Erat nota (vt Euſtath. refert) literæ X ſimilis, quatuor punctis diſtincta, ſingulis in ſingulis angulis. ſolebat addi locis inſignibus, quem admodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις: aſteriſcus autem & obelus ſimul, iis quæ optimè expreſſa eſſent, ſed non

non posita suo loco. Est etiam herbæ nomen apud Theophr.l.4,c.13,quam Inguinalem vertit Gaza.

Ἀστρόεις, εντος, ὁ, Stellatus. ἀστέρας ἐμπεποικιλμένοις ἔχων. Suid.

¶ Ἄστρον, ου, τὸ, Astrū, Sidus, Signū seu ζώδιον ex multis stellis constans, vt docui in Ἀστὴρ. sed vt ἀστὴρ pro ἄστρον sic etiam (& quidē frequentius) ἄστρον pro ἀστὴρ ponitur: sicut Lat. sidus pro stella. Il.κ, Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέον νύξ. Hes. Theog. Ἄστρα τε λαμπετόωντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Aristot. De mundo, τῶν γεμιζῶν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. Luc. De salt. in propria signif. vsus est, scribēs, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα καὶ Κηφεὺς οὓς ὁ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μὲν ταῦτα πίστις. ‖ Ἄστρον peculiariter appellatur astrū Canis seu Canicula. vt Alcæus apud Athen. τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται. Sic apud Xen. τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Theophr. in 6 De causis pl. περὶ ἔαρος καὶ περὶ ἄστρον. Sic idē l.2 De hist. plant. ὑπὸ τὸ ἄστρον. Hinc ἀστρόβλητα δένδρα, de quib⁹ infrà. Ἄστρασι pro ἄστροις apud poetas, vt ὀνείρασι pro ὀνείροις, per metaplasmum. Vsi sunt tamen hoc dat. Greg. etiam & Damascenus.

C. Ἀστρίβακος, ου, ὁ, Astronomus, Suid.

C. Ἀστροβλής, ῆτος, ὁ & ἡ, Sidere [caniculæ] perculsus, Siderat⁹. Propriè dicitur de plātis nouellis quum siccata tellure humorē trahere nequeūt; aut sidere quocūq; modo afflantur. vnde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, & Latinè Siderati dicuntur. vt Bud. in Pand. docet, addens, hoc ab Aristot. & Ægineta σφακελίζειν etiam dici. Ἀστροβλὴς γίνεται, Sideratur, ὑπὸ βροντῆς καροῦται. Et ἀστροβλῆτες ἄμπελοι, Eustath.

C. Ἀστρόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē, ἀστροβολούμενος, σφακελίζων, B. Theophr. l.5 De caus. pl. c.10, scribit ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ φυτὰ & μόσχους (i. siderari plātas nouellas ac surculos) suæ causa imbecillitatis: quod accidit quū siccata tellure humorē trahere nequeunt. quapropter plurima pereunt sub sidus. Arist. De iuuēt. & sen. εἰ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα, καὶ μὴ δύνηται τὸ σῶμα αὐτῶν ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμόν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι τὰ δένδρα.

C. Ἀστροβολία, ας, ἡ, (q.d. Sideris perculsio) Sideratio. Theophrast. De caus. plant. lib.5, cap.10, ἡ μὲν οὖν ἀστροβολία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἔτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωθεν καὶ τὰς ἑλκώσεις. Vide præcedentia ἀστροβλὴς & ἀστρόβλητος, & paulo pòst ἀστροβολισμός.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, Sidere [caniculæ] percellor. Theophr. De caus. pl. lib.5, c.11, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν καλοῦσι. Hesych. tradit esse etiam morbum quendam puerorum.

Ἀστροβολησία, ας, ἡ, idē quod ἀστροβολία & ἀστροβολισμός. Theophr. l.5, c.11 De caus. pl. κοινότατα δὲ φαίνεται τῶν νοσημάτων ὑπὸ τοῦτό τε καὶ ἡ ἀστροβολησία.

Ἀστροβόλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sideratus. ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλόμενος, Hes.

Ἀστροβολισμός, οῦ, ὁ, q.d. Sideris perculsio, quā sphacelismum quidā appellant, vt inquit Theophr. l.5, c.11 De caus. pl. Sideratio Plinio dicitur, morbus nimirū arborū afflatarū sidere, quocunque modo id acciderit. Peculiare autē nomen siderationis est sub ortu canis, siccitatū vapor, quum insitæ ac nouellæ arbores emoriuntur, præcipuè ficus & vites. Bud. in Pand.

Ἀστροβόλιον, ἐν Ἰταλίᾳ ἔνιοι δὲ δεδονημένον, ἢ ἀστρόβιλον. Hes.

Ἀστροβολίως, vel (vt Hesych. habet, ἀστροβόλως) ἐντρεχῶς, Πλάτων οἱ δὲ ταχέως. Varinus.

C. Ἀστροβόας, ταχύς, συνεσπαρμένος, ἐντρεχής. Hesych.

C. Ἀστροθεσία, ας, ἡ, Plures stellæ simul positæ quæ sidus faciunt. Constellationem quidam vocant. Ath. ἀστροθεσία τῶν πλειάδων. Bud. ἀστροθεσίαν interpr. Astri posituram, vt Arcturi & Virginis, atque aliorum, ex schol. Arati.

C. Ἀστρόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad stellarum positum pertinens. ἀστροθέτας κανόνας, in Epigr.

C. Ἀστροθύτης, ου, ὁ, Qui astris sacrificat, Astrorū cultor. Planetarios & venerarios tales vocari à Tertull. tradūt vulg.

C. Ἀστρίκυνος, Canis sidereus, quem Ægyptii solechyn vocant, vt tradit Cæl. Rhod. dicens inde Cynicum annū vocatum esse.

C. Ἀστρολόγος, ου, ὁ, Qui ex astrorū supputatione futura prædicit. Qui Chaldæi olim nūcupabātur & genethliaci, Augustini tēporib⁹ mathematici & planetarii, nūc astrologi passim vocantur, quādoq; & in sacris literis diuini. Cæl. Rh. HINC Ἀστρολογία, ας, ἡ, Sciētia illa astrologorū. Hes. γενεθλιολογίαν exponit. Vide Epigr. l.2, tit. εἰς ἀστρολόγους. ET Ἀστρολογικός, ἡ, ὁ, Ad astrologiā pertinēs. Plut. De an. prud. μηδὲν ἀστρολογικῶν κανόνων δεόμενον. ET Ἀστρολογέω, ῶ, F. ήσω, Circa astrologiā versor, Astrologiā tracto. Athen. l.9, ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν.

C. Ἀστρομύων, Stella quæ Ægyptiis Isis & Sothis dicitur, vt tradit Orus Apollo: dicēs inter reliqua sidera principatum obtinere videri, vt quæ, dum oritur, nunc maior sit, nūc minor, interim splendidior, interim verò secus.

B Ἀστρονόμος, ου, ὁ, Astrorū scientiæ peritus. Plato Epinom. σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι, μὴ τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομοῦντα, καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, οἷον δυσμάς τε καὶ ἀνατολὰς ἐσκεμμένον, ἀλλὰ τὸν τῶν ὀκτὼ περιόδων τὰς ἑπτὰ περιόδους. Cōsule locū. HINC Ἀστρονομία, ας, ἡ, Astrorū sciētia, ἡ τῶν ἄστρων διανομή. Suid. Plato Symp. ὧν ἐπιστήμη, περὶ ἄστρων τε φορὰς καὶ ἐνιαυτῶν ὥρας, ἀστρονομία καλεῖται. ET Ἀστρονομικός, Ad astronomiā pertinēs, itē Qui astronomiā tractat. Philo De mundo, φύσει μὲν ἦν Χαλδαῖος, παιδείᾳ δὲ ἀστρονομικός. ET Ἀστρονομέω, ῶ, F. ήσω, Astronomiā tracto. Aristoph. Nub. Τί δαὶ οὗτος ὁ περὶ

C κρεμάθρας ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει; Respondet discipulus Socratis, Αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.

C. Ἀστροπολέω, ῶ, F. ήσω, Circa astra (seu astrorū scientiā) versor. ἀστροπολοῦνται, περὶ τὰ ἄστρα διαφέρονται τὴν διάνοιαν. Varin.

C. Ἀστροφαής, έος, ὁ καὶ ἡ, Stellis (aut stellarum in modū) resplendens. λαμπρός, λευκός, Hesych.

C. Ἀστροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stellifer, Stelliger.

C. Ἀστροχίτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Stellis velut tunica indutus, Stellis amictus. Orph. Arg. Νὺξ δὲ τότ' ἀστροχίτων μέσσην περάμειβε πορείαν.

D C. Ἄναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Astris carēs, Nō stellat⁹. Damasc. ὃν οἱ ἔξω σοφοὶ ἄναστρον σφαῖραν ἔλεγον. Exponitur etiam ἀφεγγής, Obscurus.

C. Ἔναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Astris apertus, vt exponitur in vulg. lex. Theophr. De caus. pl. l.5, c.18, κατὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν καὶ ψυχρὰν, ἢ καὶ ὅλως ἔναστρον [χώραν].

Ἀστραῖος, ου, ὁ, Crii & Eurybiæ filius, quem Aratus ἄστρων ἀρχαίων πατέρα vocat.

Ἀστρικός, ἡ, ὁ, Sideralis, Plin.

Ἀστρῷος, ου, ὁ, Sidereus, ὁ ἐκ τῶν ἄστρων, Suidas. vt ἀστρῷα σώματα,

E Alex. Aphrod. Problem. ἀστρῴην ἀνάγκην, Epigrām. Ἀστρῷος autem ἀετός, Aquila quæ ad sidera volando ascendit, Sublimipeta.

ἈΣΤΡΆΠΤΩ, Fulguro. Ἀστράπτειν (inquit Eust.) ex quō ἀστραπὴ, videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. ἀστεροειδεῖς φλόγας πέμπειν. Secus Etym. quē adi. Il.ι, Ζεὺς ἀστράπτει. Et Il.ρ, Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Arist. Rhet.2, οἷον δὲ ἢ στραφῇ καὶ ἐβρόντησε. ‖ Ἀστράπτειν, Fulgere, Coruscare, Micare. καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον, Opp. De ven. l.3. Idē ibidē, Καὶ πυρὸς ἀστράπτουσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί. Sic Xen. Cyn. ἀστράπτουσι τοῖς ὄμμασιν. Arist. De mūdo, περίβολον χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρῳ καὶ

F ἐλέφαντι ἀστράπτοντα. Passi. etiā voce vsus est Xen. Pæd.6, p. 100, ὥστε ἡστράπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Sed suspicabitur aliquis fortasse mendosè scriptum esse ἡστράπτε pro ἤστραπτε.

Ἀστραπή, ῆς, ἡ, Fulgur, Fulgetra, seu Fulgetrum. Aristoph. Nubibus, βροντὴ δὲ ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. Vnde autem oriatur ἀστραπὴ, ita docet Aristot. De mundo, κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται, id est, Fulgetra est spiritus ignitus & coruscans, dum nubes disrumpuntur. Eadem de re & Alex. Aphrod. Pro-

G blem. lib.1, ἐπὶ τῆς παραθλίψεως τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις τίκτεται ἡ λεγομένη ἀστραπή. id est, In attritu nubium, ἐκπύρωσις gignitur, cui nomen ἀστραπὴ inditū est. Plurali etiam numero dicitur ἀστραπαί. vt apud Xenoph. Hellen.7, ἐξ αἰθρίας ἀστραπαί τε καὶ βρονταὶ λέγονται αἴσιοι αὐτοῖς φανῆναι. ‖ Ἀστραπὴ metaph. Fulgor, Splendor, vt ὅπλων ἀστραπή. vnde quidam tragicus dixit, κατεῖχον ἀπαστίδιον ἀστραπῆς. HINC Ἀστραπαῖος, q.d. Fulguralis: vt ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. Symp. Aquæ fulgurales. i. quæ cadūt quū fulgurat. Ἀστραπαῖος ἄνεμος. Arist. Meteor.2, (q.d.

H Vētus fulguralis) Vētus qui fulgura ciet. At ἀστραπαῖος Ζεύς, Fulgurator Iuppiter, apud Aristot. De mūdo

C. Ἀπαστράπτω, Fulguro, Corusco. Vel Circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum actiuum fit, & accusatiuo

iungitur, sicut ἀπολάμπω. Lucianus, χρυσίον εἶδον πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον, Qualem fulgorem eiaculans. Ad verbum, Qualem splendorem effulgurans. si ita loqui fas esset. A

C. 2. Ἀνταπαστράπτω, siue Ἀντιστράπτω, Cōtrà fulguro, E contrario fulguro, vel Ex aduerso, Fulguro aduersus fulgurantem. vt Salmoneus dicitur τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀνταπαστράπτειν. & apud Lucianum idem ἀντιστράπτων τοῖς κεραυνοῖς, sicut ἀντιπαταγῶν ταῖς βρονταῖς.

C. ΔΙαστράπτω. Fulguro. Propriè sonat q.d. Diffulguro.

C. ἘΝαστράπτω, (q.d. Infulguro, Intra fulguro) Interno splē- B
dore radio. In vulg. lex.

C. ἘΞαστράπτω (q.d. Effulguro) Fulgur emitto.

C. ΚΑΤαστράπτω, Fulgore vel fulgetra illustro, inquit Bud. qui & passiuam vocem affert ex Gregorio, καπνιζόμενόν τε τὸ ὄρος βλεπέτω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidam interpr. Montem fulgure coruscantem. Idem, καὶ πᾶσαν φωτὶ καταστραπτομένην τὴν πόλιν. ‖ Κατήστραψε impersonaliter positum ex Plut. in Galba affertur pro Fulgurauit.

C. ΠΕΡΙαστράπτω. Splēdore circūdo, Illumino, Illustro, vt interpr. B. citās ex Greg. De nat. Domini: καὶ τὸ φῶς τὸ ποιμένας περιαστράψαν. Act. 9, v. 3, καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, vbi περιήστραψεν αὐτὸν verti solet Circumfulsit eum. quod tamen verbum cum hac constructione non satis Latinum esse creditur. Alii igitur reddūt, Lux eum circumfudit. quod non placet. Alii, Lux eius oculos perstrinxit. Ego malim, Fulgor oculos eius perstrinxit. non quòd φῶς fulgorem significet: sed vt interpretatio nominis huius compenset quod alioqui deesset interpret. verbi περιήστραψεν. Hoc autē ex alio eiusdem libri loco, videlicet cap. 26 (vbi Paulus ipse eadem de re D
loquēs inducitur) περιέλαμψε exponere possumus. Basil. homil. 2 in Hexaem. τῇ ὑπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα, pulchritudine supramodū magna oculos nostros perstringentia. ‖ Περιαστράπτω, alia etiam constructione, tanquam neutrum, Act. cap. 22, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

C. ΠΡΟΣαστράπτω, Affulgeo. vt προσαστράπτειν τείχῳ, Affulgere muro. Naz.

C. ΣΥΝαστράπτω, Pariter corusco. Ex eodem Naz. affertur.

¶ Ἀστεροπὴ poetis idē quod ἀστραπὴ, Fulgur. VNDE Ἀστεροπητὴς Iuppiter Hom. Fulgurator. Il. α, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. E
Στεροπὴ pro eodem, ET Στέροψ apud Sophoclem. ‖ Item Fulgor, Splendor. vt χαλκοῦ στεροπὴ Homerus. HINC Σ[illegible]ρέτης (eadem forma qua νεφεληγερέτης) Qui fulgur suscitat. Iouis epithetum Hesychio. Cæterum si ἀστεροπὴ ex στεροπὴ factū dicamus, non contrà, στεροπὴ aūt dici velimus παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, siue παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, alibi collocādū fuerit: sed quid vetet ab eadē origine à qua & ἀστραπὴ, deriuare, nō satis intelligo.

ἌΣΤΥ, Vrbs, Astu, apud Terēt. in Eun. Hom. Il. β, v. 311, F
Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et in eodē, Πέρσας ἄστεα πολλά. Thuc. l. 6, p. 212, τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδ' ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Idē l. 1, καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Aristoph. Nub. ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεος. At Il. ρ, vbi Hom. dicit Φράζεο νῦν ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, Eust. dubitat an ἄστυ Hom. vocet arcē, πόλιν autē, reliquā vrbis partē in inferiore loco sitā, aut viceuersa: an ἐκ παραλλήλου hæc duo pro vno posuerit. Addit etiā, πόλιν veteres hîc intellexisse πολιτείαν, at verò ἄστυ τὸ τεῖχος. ‖ Ἄστυ peculiare fece G
runt Athenienses vrbis suæ nomē: sicut & postea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexādria. Hinc & ἀστοὶ & ἀσταὶ ciues Athenienses. Sed & ἀστὴ ἐλαία, quæ inde erat: præsertim verò quæ ex arce. quam etiam pro sacra habebant. Eustath. 349 & 1383.

C. Ἀστυγείτων, ονος, ὁ & ἡ, Vrbi vicinus, propriè: sed generalius ponitur pro Finitimus, Cōterminus. Thuc. l. 1. κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀστυγείτων, vrbs nostræ finitima. Plut. in Romulo, ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua. Apud Arist. aūt Pol. 7, H
ἀστυγείτονες πόλεμοι. ET Ἀστυγειτονικὸς, adiect. vt ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι, Bella finitima. In vulg. lex. Videtur aūt intelligi de bellis quæ inter finitimos geruntur, vt & ἀστυγείτονες πόλεμοι apud Aristot.

C. Ἀστυνόμος, ου, ὁ, (q.d. Vrbis administrator) Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. Ἀστυνόμοι (inquit Bud.) Curatores decoris vrbium, viarū & ædificiorum commodè ædificandorum. cuiusmodi decem Athenis fuisse perhibentur. Demosth. in Timocr. εἰ μέν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ νόμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύναις ἑάλωκεν. ET Ἀστυνομία, Ædilitatis munus, aut ei simile. Vide Aristot. Polit. 6, pag. 183, & Plat. De leg. lib. 6, pag. 261. At inter ea munera quæ maximè necessaria sunt (inquit Bud. in Annot. post. in Pād.) prima est ἀστυνομία, quasi quædam lex vrbica quæ de rebus statuit. Quo sub genere multæ formæ continētur, &c. Sed miror Budæum scripsisse, ἀστυνομίαν dici quasi quādam legē vrbicā, quū ἀστυνομία ea forma dicatur quá οἰκονομία & alia multa: & vt οἰκονόμος dicitur quasi Administrator seu Dispensator domus, à νέμω, deinde οἰκονομία Administratio domus: ita & ἀστυνόμον quasi vrbis administratorem, & ab eo ἀστυνομίαν quasi vrbis administrationem appellari, minimè obscurum sit.

C. Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vrbem tuens seu protegens (verbo ἔχω eam habente signific. quam & in πολιοῦχος multisque aliis) vt in Epigr. ἀστυόχου τείχεος. Et ἀστυόχου μελέδωνης, Vrbem tuentis curæ. Id est Curæ qua quis vrbē tuetur.

C. Ἀστυπολεῖν, In vrbe versari, Per vrbem incedere. Athen. 217, Θεόπομπός φησι χιλίους ἄνδρας αὐτῶν ἁλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. Eustathius autem πόλινδε ἔρχεσθαι (quod est Odyss. α) ait esse ἀστυπολεῖν. ‖ At Hesych. ἀστυπολεῖ exponit ἀγελοφορεῖ & ἰχθυοφορεῖ.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, Ciuis. Et Ἀστὴ, fœm. Xen. in Athen. pol. ἰσηγορίαν τοῖς μετοίκοις πρὸς τοὺς ἀστούς. Plut. Alcibiade, ἑταίραις ξέναις καὶ ἀσταῖς συνόντος. ‖ Ἀστοὶ peculiariter vocati ciues Athenienses, vt modò dictum fuit in Ἄστυ.

Ἀστικὸς, (pro quo & Ἀστυκὸς scriptum inuenitur, sed rarius, nisi me fallit memoria) Vrbicus, Vrbanus, Qui in vrbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ & ἀγροδιαίτῳ. Apud Luc. in Dearum iudicio, πῶς ἂν οὖν δυνηθείην ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι, &c. Statim pòst, τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic apud Theocritum in Bucolisco, οὐ μεμάθηκα ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν. (ita enim ibi scribitur ἀστυκὰ cum υ) Synes. autē ἀστικῷ & ἀγροδιαίτῳ inter se opponit, in lib. De insomn. ‖ Ἀστικὸς, Scitus, Festiuus. Item Prudens, Circunspectus. VNDE aduerb. Ἀστικῶς, Festiuè. Et Prudēter. nā ἐλευθερίως & ἐμφρόνως Suid. exponit in quodā quē affert loco. ITEM Ἀστιαπικὸς eadem signif. ex Sozomeno affertur, ἀστικὰς παρθένους vocante ἀστιαπικάς. id est Vrbicas.

Ἀστεῖος, idem quod proximè præcedens ἀστικὸς, propria signif. Eustath. Hesych. ‖ Ἀστεῖος, Vrbanus (metaphoricè) Festiuus, Lepidus. qui & χαρίεις dicitur. Item Comis. Isocr. ad Nicoclem, ἀστεῖος εἶναι πειρῶ καὶ σεμνός. τὸ μὲν γὰρ τυραννίδι πρέπει, τὸ δὲ πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει. Idem ibidem, τοὺς δὲ βουλομένους ἀστείους εἶναι, ταπεινοὺς φαινομένους. A Xen. Pæd. 2, ἀστεῖοι & εὐχάριτες copulantur. Apud Athen. lib. 12, cum infinit. mulier quædam dicitur ἀστεία ἀποκρίνασθαι. Sed & dictum ipsum vocatur ἀστεῖον ab Aristophane. Vnde etiam ἀστεῖα apophthegmata apud Aristot. Rhet. 3. Apud Luc. autem ἀστεῖα πέπονθας, sine adiectione. Quale est, ἀστεῖα πάρεστιν ἡμῖν. ‖ Ἀστεῖος generaliore signif. Cui aliqua gratia inest, Venustus, Elegās, Honestus. Act. Apost. 7, v. 20, de Mose, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, pro Fuit venustus diuinitus. Ita enim malo cū Beza interpretari, quàm cum aliis, Gratus Deo. Imò verò nō dubitē ἀστεῖον hîc ex Philone (quū assentiatur Bibliorū textus) exponere ἀστεῖον ὀφθῆναι. Qui etiā scribit de eodem, γεννηθεὶς οὖν ὁ παῖς εὐθὺς ὄψιν ἐνέφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην. id est Indolem liberaliorem & honestiorem. Vel, generosiorem. Quinetiā Plut. De Socr. dæm. αἰσχρὰν & ἀστείαν inter se opposuit, ἐγὼ καὶ πλούτου χρείαν τε καὶ κτῆσιν εἶναι νομίζω τὴν μὲν, αἰσχρὰν, τὴν δὲ, ἀστείαν. Vbi animaduerte de re dici hoc nomē. Sic & ἐσθῆτα ἀστειοτέραν legimus apud Herodianū lib. 4, & ἀργυροῦν ποτήριον ἀστειότατον τὴν ὄψιν, apud Athen. lib. 3. Apud Synes. epist. 57, ἀστεία ἀπολογία, Honesta excusatio. ‖ Ἀστεῖος (si Bud. credēdū est) pro eo qui iustæ ac quadratæ est magnitudinis, Aristot. Ethic. 4. Vide Cōm. p. 173. In vulg. autē lex. ex

Plat.Pol.1,affertur ἀστεῖος καὶ εὐήθης pro probo & simplici. Item ex Plutarch.Themist. ἀστεῖος ἄρχων pro bono principe. ET Ἀστείως aduerb. Vrbanè,Festiuè,&c.Plut. De praecept. sanit. τὸ πταισθὲν ἀστείως ὑπὸ Φιλίππου, μετ' σπουδῆς μιμητέον. ITEM Ἀστειότης, ητος, ἡ, Vrbanitas, Festiuitas. ET Ἀστειοσύνη pro eodem, vt quidā annotarūt. SED ET Compos. Ἀστειολογία, apud Luc. ET Ἀστειορρημοσύνη idem signif. Verùm in vulg.lex. Ἀστειλογία scriptum est vno in loco, in altero Ἀστυλογία, vtrobique perperam. Et Ἀστειορρημονέω, ῶ, Facetè loquor, vel Festiuè, Festiuo sermone vtor.

B Ἀστεΐζομαι, vrbanitate sermonis vtor, Facetè loquor, Facetus sum. Plut. περὶ πταισμάτων καὶ τεχνιτῶν ἀστεϊζόμενος, Vrbanè disserens, vt interpr.B. Idē apud sch. Aristoph. ἵνα καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς θαλάττης δοκῇ ἀστεΐζεσθαι vertit Facetè & dicaciter loqui. Idē B. hūc Iosephi locū, l.2 in Apionē, ὅτω γὰρ ἀστεϊζόμενος γέγραφε interpr. Sic enim scripsit facetus videri volens. Ab. Hesych. ἀστεΐζεσθαι (apud eū tamen ἀστεΐζεσθαι) exponitur etiā πολιτεύεσθαι. ET Ἀστεϊσμός, Vrbanitas. Festiuitas. Apud Suid.autē Ἀστισμὸς scriptū est, quod exponitur πιθανολογία. ITEM Cōp. Ἐναστεΐζομαι, quod Hes. est ἐνευκαιρῶ, nō retinēs simpl. sign. AT Προσαστειζόμενος Suid. exponit ἀστεῖόν τι προσειπών. Ita enim apud eū legitur, nō προσαστειζόμενος.

C Ἀστεύομαι (idē quod ἀστεΐζομαι) B. annot. sed sine autore.

¶ Ἀστυλίς, vel Ἀστυτίς, Lactucæ genus rotundum ac minimæ radicis & latis foliis. Eā Athen. à Pythagora εὐνοῦχον appellatam scribit quòd veneri refragetur. vt Plin. etiā loquitur de ea scribens l.19,c.8. Sed habet Astylida quū apud Athen. l.2 ἀστυτίδα legamus. ‖ Ἀστυλὶς præterea Hesychio planta est ἰξὸν producens.

D ἈΤΑΛΟ'Σ, Tener. eo præsertim sensu quo puerilis ætas tenera appellatur. vnde apud Hes. παῖδες ἀταλὰ φρονέοντες, exponitur Puerū puerilia sapientē. Sic & Hom. Vide cōpos. Ἀταλόφρων, quod proximè sequitur. De etymo autem τοῦ ἀταλὸς lege Etym. & Eust.

C. Ἀταλόφρων, siue Ἀταλάφρων, Tener. Ad verbū, Tenera sapiens, seu cogitans, Nondū per tenerā ætatē de laboriosa re vlla cogitās: iuxta illud, Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. Hom. Il. ζ, v.400, Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως. Idem Il. σ, v.567, Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ

E φρονέοντες. vbi Eust. ex ἀταλὰ φρονέοντες cōpos. esse dicit ἀταλάφρονα. Hes. tamē ἀταλόφρων habet. quæ scriptura analogiā aliorū huiusmodi cōp. magis retinere mihi videtur.

C. Ἀταλόψυχος, Molli animo præditus, Qui est pusilli & angusti animi. Affertur ex Epigr.

Ἀτάλλω, (vel Ἀτάλλω) Delicatè nutrio, tanquā videlicet tenellū puerū, Magna cura educo. Soph. νεανίσκων ψυχὴν ἀτάλλων. Exponitur & Adolesco, Cresco. & ita quidā interpr. apud Hesiod. in Erg. Ἀλλ' ἐκατὸν μήτηρ ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ Ἐτρέφετ' ἀτάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ. Est etiā σκιρτᾶν

F apud Hom. Il. ν, - ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ. Vbi B. interpr. Lusitabant. Pono autē Ἀτάλλω post Ἀταλὸς (nō cōtrà) vt Ἀταταλλω post Ἀτάλαλος. Sciēdū est porro Ἀτάλλω à nōnullis ideo scribi quod producat primā. Nec verò tantùm aliā scripturā, sed & aliā etymologiā ei dederunt. quorum ego neutrū rationi consentaneū esse puto. ET Ἀτιτάλλω, idē. Od. ο, Παῖδα γὰρ ἀνδράσιν ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω. Apud eundē verò eiusdem Od. ξ, σύας σιάλους ἀτιτάλλω, nutriendo sagino. At verò apud Theocr. Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν exponitur δεξιοῦται. Hes. habet etiā præt. ἀτίτηλα, quod exponit ἀνέθρεψα.

G Ἀτάλματα, Pueriles lusus, Saltus pueriles. ἅλματα, παίγνια, Hes.

ἈΤΑ'Ω, ῶ, Fut. τήσω, Lædo, Noceo, Noxam seu damnum infero. Et passiuum Ἀτάομαι, ῶμαι, Lædor, Damno afficior. Sophocl. Aiace, - ἀτώμεσθα νῦν. Idem in Antigone, Ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας Ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους. Vtitur & aliis aliquot locis: vtuntur verò & alii. Sed vult Eustathius ἀτάω esse posterorum Homeri, ἀτέω autem ipsius Homeri. quod annotat in hunc v. 331 Il. υ, Αἰνεία τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει &c. vbi exponit pass. signif. βεβλαμμένον, addens etiā

H εἰς φρόνησιν. Verùm Hesych. ἀτέοντα vult esse ἀτιμάζοντα, de hoc ipso loco fortasse intelligens.

Ἄτω, & per pleonasmum τοῦ α, Ἀάτω, idem quod ἀτάω, Lædo. Od. λ, Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος. Et Iliad. τ, Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο τόνπερ ἄριστον &c. Ita enim legendum est, vt etiam vetustiss. meus codex habet. Et Odyss. λ, Εἰ μὴ ὑπερβίαιον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη. Sed receptior est lectio μέγ' ἀάσθη. Sicque Homerus alibi passim in hoc verbo α geminat. vt Odyss. κ, Ἄασάν μ' ἕταροί τε κακοί. quasi ab Ἀάτω. Et Il. θ, — τῇδ' ἄτῃ ἄασας. Itē Odyss. φ, Ἄασεν ἐν μεγάρῳ. Et in voce media, Il. ι, ἀασάμην, & ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. In quib⁹ locis accipitur vox media pro passiua: quæ tamen & ipsa in frequenti est apud eum vsu, vt Il. τ, — ἐπεὶ τὰ δὲ πολλὸν ἀάσθη. Et Il. π, — καὶ μέγ' ἀάσθη Νήπιος. Sic etiam Hesiodus dixit in Erg. ἐν δὲ δίκῃ βλάψας, νήκεστον ἀάσθη. Legimus verò & ἀᾶται in præsenti apud eundem Homerum, Il. τ, v.91, Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. & v.129, Αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται. Vnde & Ἀάω thema videmus quosdam constituisse. Cæterùm Eustathius vult in ἀασε & ἄασαν & similibus esse α per synæresin seu crasin, pro ἄασε & ἀάσατο; atque adeo ἄτη quoque pro ἀάτη eodem modo dictum esse. Vide pag. 1173, vbi inter cætera scribit, ἀσασθαι cum vnico α in principio, esse potius κορέσασθαι. Item, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη καὶ ἄτη γίγνεται. Ei tamen hac in re assentiri nequeo, α ex pleonasmo esse potius existimans. ‖ Ἀασάμην apud Apoll. Arg. 2, schol. exponit ἐλυπήθην.

C. Ἀασίφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi ἄασιν φέρων (id est ἄτην) Damnū afferens, Damnosus. Nam & sequendo Etymol. ex ἄασι factum fuit ἄτη, mutato σ in τ.

C. Ἀασίφρων, Læsus mente, Læsam mentem habens, id est Demens, φρενοβλαβής & φρεσὶν ἀασθείς, vt Homerus loquitur. Vide Hesych. Ab Eustathio autē ἀασίφρων quoque ita exponitur, sed malè (vt opinor) diuersas signific. & à diuersis etymis ortas confundente. Cæterùm hoc ἀασίφρων à verbo ipso factū dicere possumus, ea formatione qua βλαψίφρων: non autem ab ἄασι posito pro ἄτη, vt proximè præcedens ἀασίφορος.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Innocuus, Innoxius, & Ἀάατος, vide post Ἄτη.

¶ Ἄτη, ης, ἡ, Noxa, Dānū, Clades, Il. τ, Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Item Il β & ι, Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Quò respicientē Soph. dixisse puto ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ. Est enim eadem vsus metaphora. Hesiod. in Erg. Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. ‖ Ἄτη apud Hom. dea quædam damna & infortunia hominibus immittens, cuius descriptio est Il. ι. Sed & Il. τ, — ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. Hanc Noctis esse filiam cecinit Hesiod. Apud Eurip. autem ἄται vocantur Erinnyes in Oreste, Ἄται γὰρ αὗται πλησίον βροτοκτόνου. HINC Ἄατος, Innocuus, Innoxi⁹, ex α priuatiuo, & ἄτη, vt sit ἄτης expers, i. noxæ, seu dāni. (licet alii ab ipso verbo ἀάω deducēdū putauerint) Vel cōtrà, Valde noxius, vt α non sit priuatiuum, sed intensiuū, sicut apud Apoll. Arg. 1, ἄατος ὕβρις pro ἡ ἄγαν βλαπτική, vt ibi scribit schol. DE Ἀάατος autem hæc sunt quæ olim scripseram. Ἀάατος, Innoxius, vel contrà, Non innocuus, Noxius. Il. ξ, Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Vbi annotat Eustath. ex tribus α duo esse priuatiua. nam secundum α esse priuatiuum ἄτης, at primum tollere hanc priuationem. vnde ἀάατον appellari τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους. i. quod nō priuet noxa periuros, sed maxime causa sit noxæ illis. & eadem forma dici ἀάατος qua ἀάπτιρος, ἀάπυστος, ἀάγνωστος, de quibus suo loco dicemus. Addit, Quidam autem, eo quod ἀάτη appelletur βλάβη. i. noxa, ἀάατον quidē exponunt ἀτηρόν. i. noxium: ἀάατος autem, τὸ πολυβλαβές, i. valde noxiū. Item Od. φ habetur, — κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε, Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον. vbi idē schol. scribit, ἀάατος autem nunc quoque ὁ ἀτηρός, παρὰ τὴν ἄτην. id est, noxius, ab ἄτη, quod noxam significat. nam ab hac voce per priuationem ἄατος, innoxius, & per secundam priuationem ἀάατος, non innoxius, sed noxius. Potest verò & pro Multum noxius accipi, tanquam ab ἀάω, quod est nocere. Vnde ἄατος simpliciter Noxius, & per ἐπίτασιν. id est intensionem, ἀάατος, Valde noxius. Item Od. χ, v.5 legimus, Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται. vbi idem scribit, ἀάατος posse hîc esse Carens noxa, vel contrà, Valde noxium, per ironiam. Hæc Eustathius. Ab Apoll. Rhodio lib.2 Argon. κράτος ἀάατος videtur appellari ὁ ἀβλαβής. q.d. robore inuiolabilis. Qua voce nō malè fortassis vtamur & in illo Hom. versu quem primum citaui, vt sit ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Inuiolabilis aqua stygis. vnde Virgilius dixit, — stygiámque paludem.

Dii cuius iurare timent & fallere numen.

Ἄνατος etiam apud Hesych. Innoxius, Damnosus. exponit enim ἀβλαβής. Reperio autem hanc vocem apud Soph. in Œdipo Colon. vbi κακῶν ἄνατος τῶνδε schol. exponit ἀβλαβὴς vel ἀναίτιος. HINC Ἀνατὶ aduerb. Sine damno, Impunè. (pro quo Hesychius Ἀνατὶ cum solo ι, exponens ἀνὲυ ἄτης καὶ βλάβης) apud eundem tragicum in Antigone, Εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη. vbi schol. χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. Plato quoque De leg. l. 9, ἀνατεὶ κτεινέτω. & lib. 11, ἀνατεὶ τυπτέτω dixit, vtrobiq; pro Impunè. Suid. quoque Ἀνατὶ habet cũ nudo ι, & exponit ἀβλαβῶς, καὶ ἀνὲυ ποινῆς ἢ τιμωρίας. Citatur aũt & ex Isæo.

C. Ἐξαίτης, Indemnis (quasi ἔξω ἄτης) Qui incolumis euasit, Qui defunctus est malo. Plato in Phæd. ἐξαίτη ἐποίησε τ' αὐτὸν ἔχοντα. Et cum genit. κακοῦ, item νόσου, necnon σώματος, apud Suid. ‖ Ἐξαίτης Hippocrati, teste Gal. est ὑγιής. ‖ Etymologico est etiã Mente motus, Furens.

Ἀτηρὸς, οὗ, ὁ, Noxius, Damnosus. Ἀτηρὸν, βλαβερόν, inquit Hesych. VNDE Ἀταρτηρὸς, pleonasmo syllabæ ταρ, pro eodem: vt apud Hesiodum ἀταρτηροῖο γυνέθλης. Homerus autem ἀταρτηρὰ ἔπη appellat contumeliosa verba seu aspera. Il. α, Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδην προσέειπε. ET Ἀτάζεται, Nocet, Fatigat, Cõtristat. Hesych.

C. ΑΤΑ΄ΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (de cuius compos. lege Etymol. & Eust.) Damnorum magnorum autor, Perniciosus, Improbus, Scelestus. Item Vecors. Od. θ, Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. Et ἀτάσθαλος ὕβρις, Od. π. Et ἀτάσθαλον ἰδμός, Il. ν. Rursum Od. π, ἀτάσθαλα μηχανάασθε. quo loquendi genere vtitur & Hesiod. in Erg. ET Ἀτασθαλία, Improbitas damna inferens, seu damna inferre gaudens. Item Proteruia, Petulantia. Exponitur & Temeritas, item Vecordia. Sed apud Hom. hanc vocem in plur. numero passim inuenio, in singulari autem vbi legerim nõ satis memini. Od. φ, - ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴω Ἔχθραι ἔσαν. Od. μ, — μή που τίς ἀτασθαλίησι κακῇσι Ἢ βοῦν ἠὲ τι μῆλον ἀποκτάνῃ. Il. δ, Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. κ, Τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Et Od. α, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσι. Et eodẽ sensu Od. ψ, Τὰς δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. Hesiodus quoque dixit in Erg. — ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων. ET Ἀτασθάλλω, atque Ἀτασθαλέω. Priore vtitur Homerus pro Improbè ago, Proteruè me gero. Od. σ, Μή τις ἔπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, ἐμὲ χειρὶ παχείῃ Πλήξῃ ἀτασθάλλων. Posteriore vsus est Greg. in Carm. Καί γάρ με πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα ἐμάζων, Ἕλκει πρὸς ζωήν.

ΑΤ[illegible], Contristo, Tristitia afficio. (quod qui facit, damnum infert) Od. β, Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Itẽ sæpe pro Priuo. Atque adeo in illo etiam loco Eustath. exponit στερίσκει. quam expos. sequendo, significabit (vt opinor) Priuat animum illorum sua spe, id est Frustratur. Sic & Ἀτέμβομαι pro ὀδύρομαι & προστέρομαι, Hesych. Cuius posterioris signif. exempla sunt apud Homerum frequentia. Vult autem Eust. ἀτέμβειν esse dictum quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι quasi εἰς ἄτην ἐμβαίνειν.

ΑΥ̓, Rursum. Item Retro, seu Retrorsum, apud poetas. vnde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & coniunctim αὐερύειν scribitur. At pro Rursus in prosa etiam legitur. Interdũ verò αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dem. 145, καὶ τούτων ἕτερ' αὖθις αὖ πεπραγότων. Idem, καὶ ἀπεστείλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam pro Viceuersa: & pro Contra. vt Dem. ἔστι δ' ἐστὶν οὐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν ἐπιπαρὸν οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τε κἀκείνοις, ἡμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλά. Item pro Vicissim. Aristid. 113, ἀνθ' ὧν αὖ καὶ προσῆκε πόλεων ἢ δὲ ἐπήνεσεν ἐκεῖνον ταῖς ἐπ' ἴσων τιμαῖς. At αὖ præcedente καὶ in hoc Plat. loco videtur sumi pro Tum verò: ἔφη γὰρ δοκεῖν οἱ τότε δὴ καὶ σοφώτατον γεγονέναι Σόλωνα καὶ κατὰ ποίησιν αὖ πάντων ποιητῶν ἐλευθεριώτατον. Item δ' αὖ respondens particulæ μὲν, apud Aristidem, τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς δόντας θεοὺς γινόμενοι, οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις. Et δὲ pro δὴ sæpe (quod & Hesych. annotat) item παραπληρωματικὸν non rarò. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. Vespis.

¶ Αὖτε pro αὖ, Rursus. Apoll. Argon. 2, — πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον; Exponitur autem πάλιν id est Rursus, in his etiam locis Homeri Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν, &, Αὐταρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. sed malim interpretari Vicissim, aut ei[9] interpretationem omittere. At Iliad. γ, Δαὶρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, accipitur pro δέ. quod etiam confirmat interlinearis expositio mei vet. exemplaris, quæ est huiusmodi, αἱ ἀδελφὸς δὲ ἐμοῦ τῆς ἀναιδεστάτης ὑπῆρχεν. Sic & Il. α puto accipi, — νῦν αὖτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι. Sic autẽ & Il. χ duobus in locis vicinis positum, in posteriore pro Autem ponitur, in priore autem superuacaneũ esse videtur. Ita enim ibi legitur, Ἕκτορος ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖτε Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει. ‖ Αὖτε ab Hom. pro Posthac in hoc loco poni censeo, qui est Iliad. ι, Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι, Νῆα ἅλις, &c.

ΑΥ̓ΘΙΣ, Rursus, Iterum, αὖ. Item Αὖθι, necnon Αὖθιν (vt πέρυσι & πέρυσιν) si Eustathio credimus. Sed & Αὖτις pro αὖθις apud Homerum frequentissimum est. quod tamen αὖτις Ionicæ linguæ adscribitur. Interdum cum πάλιν ponitur αὖθις, & ἐκ παραλλήλου dicitur αὖθις, vt Il. β, Οὐ θὴν μιν πάλιν αὖτις (vel αὖθις) ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita & apud Aristoph. Sic etiã Dem. αὖθις αὖ, pag. 145. Rursum autem Hom. dixit Iliad. α, ἠ' ὕστερον αὖτις ἰόντα. Idem sæpe cum verbo simplici ponit, loco præpositionis ἀνὰ cum illo iunctæ: vt αὖτις ἵκωμαι, Odyss. ξ, pro ἐπανέλθω. Et αὖτις ἰέναι apud eundem exponitur ἀναχωρεῖν. Et αὖθις καὶ αὖθις, pro Identidem in vulg. lex. Αὖθις in posterum, Posthac, Postea. Odyss. ξ, Αὖθις δὲ κτησαίμην. Plato in Apol. ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, pro In posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, Posterũ tẽpus, Sequens tẽpus, apud Philonẽ. Itẽ οἱ αὖθις, Posteri, in vulg. lex. ex Isocrate. ‖ Αὖθις pro Retro etiam, vt tradit Eustath. In hoc autem loco Il. γ, vel Retro vel Rursus interpretari possumus, v. 36, Ὣς αὖθις (vel αὖτι) καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

C. ΕΙ᾿ΣΑΥ̓ΘΙΣ (vt αὖθις) In posterum, In futurum, Posthac. Plat. De rep. lib. 1, τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romu[illegible] τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή. Plut. ὁ πλείω μὲν αὐτοῦ χάριν ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις λύεται. Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα. At Xenoph. in Symposio dixit, τοῦτο μὲν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Vbi malim εἰς αὖθις disiunctè scribere, vt in planè simili Thucyd. loco, lib. 4, pag. 142, τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα.

C. Ἐξαῦτις, pro αὖτις siue αὖθις, Rursus, Denuo. Il. γ, ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. ἐξαῦθις ἀμείβετο. Et Apoll. 2, ἐξαῦθις ἀμείψατο. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμείβεσθαι. quidam interpretantur Vicissim respondere.

ΑΥ̓ΤΑ΄Ρ, siue Ἀτὰρ, Autem, Sed, Verùm, Item, Cæterùm. Odyss. Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες Ὤιχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Vbi pro Autẽ accipitur, sicut & alibi sæpe. Non rarò etiã eas quæ modò positæ fuerunt signif. habet, necnon & alias, in locis qui passim apud hunc poetam occurrunt, & qui alioqui citare volenti altius repetẽdi essent, vt structura orationis perspici & inde hui[9] particulæ vis cognosci posset: ideóque ad eos lectorẽ remittẽdum censui. SED ET Ἀτὰρ pro eodem dicitur. Quam particulã Eustath. vult sumi pro coniunctione δὲ (& quidẽ δὲ locum obtinẽte coniunctionis δὴ) in hoc loco Il. χ, Ἕκτορ, ἀτὰρ που ἔφης, Πατρόκλῆ' ἐξεναρίζων, Σῶς ἔσσεσθ', vt sit pro Ἕκτορ, ἔφης δή. Sed ἀτὰρ nõ in carmine duntaxat, verùm & in prosa vsurpatur: vt videbis apud Bud. pag. 916. Cæterùm quũ Eustathius αὐτὰρ ex ἀτὰρ factum putet interiecto υ, ego contrà αὐτὰρ præcedere puto, atque adeo esse αὐτὰρ quasi αὖτε ἄρ. quod quidem si verũ nõ est, at multo verisimilius esse contendo quàm infinita quæ passim apud grammaticos leguntur.

ΑΥ̓ΓΗ', ῆς, ἡ, Splendor, Lux. Il. χ, Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur: vt Od. ζ, — ἡ δ' ἧσαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, id est τόπῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ πυρός. Et Odyss. ψ, Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ, i. ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ. ‖ Αὐγὴ ἡλίου (vt apud Lat. Lux) accipitur etiam pro die. vt apud Nicãdr. Ther. — ἠνίκα

δ' αὐγὰς Ἠελίῳ μεγέων ἐπιόσσεται οἷσι κεράστης Οὐλόμενον καπνοερὸν ἐνιχλαύσῃ κινώδοντα. ‖ Αὐγαὶ plur.numero(vt apud Lat.Lumina)oculos quoque significat.Nic.Alex. Ἢ ὅθ' ὑπὸ ζοφερῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγὰς, id est ὀφθαλμοὺς,vt schol.explicat. ‖Αὔγη verò cum accentu in penult.nomen propriũm Haleæ filiæ apud schol.Soph.

C. Αὐγοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ(q.d.Splendoris formã habẽs)Splendidus.vt apud Suid.ὡς ἔχει ἡ ψυχὴ αὐγοειδὲς ὄχημα λεγόμενον,ἀστροειδές τι καὶ ἀΐδιον.PhiloDe mundo,φῶς αὐγοειδέστερον τοῦ πυρός.

C. Ἀνταυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Lucis seu splendoris reflexionẽ habens. VNDE verbũ Ἀνταυγέω,ῶ,Lucẽ reflecto,vel splẽdorẽ.à quo nomen Ἀνταύγεια,apud Plut. Lucis seu splẽdoris reflexio, Lux reflexa.q.d.Oblucentia ; vel Offulgentia. Bud.

C. Ἀπαυγὴ,ῆς,ἡ,Splendor lucis.Effulgentia,Fulgetra,inquit Bud. HINC Ἀπαυγάζω,Splendorem relido,vt corpus splendidum,vel Lucem edo:Et pass.Ἀπαυγάζομαι. vnde Συναπαυγάζομαι.Basil.ἀλλ' ὁμοῦ τε φλὸξ ἀνέλαμψε,καὶ συναπηυγάσθη τὸ φῶς.Ab hoc verbo fit verbale Ἀπαύγασμα,ατος,τὸ,Effulgentia,Relucentia. Gregorius,μεγάλου φωτὸς μικρὸν ἀπαύγασμα.vbi quidam exponunt,Ingentis luminis exiguus radius. Videtur autem Gregorius ex cap.1 Epist.ad Hebræos hoc verbum sumpsisse , vbi legitur de Christo,ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης,καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα &c.

Ἀπαύγιος,ου,ὁ καὶ ἡ,Fulgidus,Lucidus,apud Hesych. Est autẽ ex ἀπαυγὴ factum.

C. Διαυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Pellucidus,Trãslucidus,Quintil.Limpidus,λαμπρὸς,φωτεινὸς,Hes.διαφανής. vt διαυγὲς ὕδωρ,in Epigr.Philo De mundo,μικρὰ ὁμοιώματα ἐνόπτρων διαυγῆ λιθάδια.Et διαυγὲς νᾶμα,διαυγὴς πηγή. Itẽ ὄμματα διαυγέστερα τῶν ἐκπωμάτων,ὡς δύνασθαι δι' αὐτῶν καὶ τῆς ψυχῆς ἰδεῖν. HINC Διαύγεια,ας,ἡ,Perlucens splẽdor. ET Διαυγία pro eodẽ vt Διαυγίαις λίθων, quod Suidas ex Naz.citat,exponens ἐκλάμψεις.

C. Κυαναυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Cæruleum splendens. κυαναυγέσιν ὀφρύσι,Eurip.Nigris superciliis,vt quidam exponunt.

C. Λιπαυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Splẽdore seu lumine defectus, Obscurus. Orph.hymno in Plutonem,Ταρτάρεον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῆ.

C. Μελαναυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Atrũ splẽdẽns, Ater.Eurip.Hec.φοινισσομένας Αἵματι παρθένου ἐκ χρυσοφόρου Δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.id est μέλαιναν ὄψιν ἔχοντι.schol.

C. Παναυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Omni ex parte splendidus.

C. Περιαυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Circũquaq; splendens, Perlucidus. Plut.ἐν κατόπτροις ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις καὶ περιαυγέσι φασμάτων καὶ εἰδώλων ἀφ' ἑνὸς εἴδους μυρίας ἀποτυπώσεις. AT Περίαυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Vndiquaq; splendidus.Arist.De mũdo,ὅλως δέ ἐστιν ἔμφασις λαμπρότητος ἄστρου περιαυγὴς.i.(Bud. interpr.) Area est edita imago syderεæ claritatis vndique illustrata.

C. Συναύγεια,ας,ἡ, Corradiãtia, Bud.interpr.apud Plut.De plac.phil.Πλάτων κατὰ συναύγειαν[τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν οἴεται.]

C. Τηλαυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Lõgè splendorẽ suũ spargẽs, aut Eminus splẽdẽs.τηλεφανής. ‖Est & nomẽ propriũ apud Suid.

Τηλαυγὼς,Splendorẽ suum lõgè spargendo: λαμπρῶς:Hes.

Τηλαυγέω,ῶ,F.ήσω.Longè splendorẽ spargo,Eminus splendeo. VNDE Τηλαύγημα,ατος,τὸ,& Τηλαύγησις,εως,ἡ, Splendor longè dispersus aut eminus apparens.Τηλαύγημα verò Suidæ est etiã ἀρχὴ λέπρας ἐν τῷ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ:pro quo Hesych.habet ἀρχὴ λαμπρά.

C. Χρυσαυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, Auri in modũ splendens.Citatur ex Naz. & Dion. De s.orbis.χρυσαυγεῖ νηῷ,in Epigr. VNDE Χρυσαυγέω,ῶ,F.ήσω, Auri in modũ splendeo.Χρυσαυγοῦντα verò Hes.præter στίλβοντα exponit etiam ἀστράπτοντα.

C. Ὕπαυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui est sub luce.Compositum ex Homerico ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,Od.β,quod(vtEust.docet)idem est ac ὑφ' ἡλίῳ,aut ὑφ' ἥλιον.

C. Σκιαυγέω,ῶ,F. ήσω,Cæcutio more eorũ qui ex vmbra aut tenebris prodeuntes,ad lucis aspectũ caligant.ἀμβλυώττω.Gal.ἐν Γλωσσῶν Ἱππ. ἐξηγήσει.

Αὐγήεις,εντος,ὁ,Splẽdidus. Accipitur etiã pro eo qui oculorum acie valet: vt apud Nicãd. Ther.de serpente qui verno tẽpore è latibulis prodiens cæcutit, μαράθου δὲ ἑ νήχυτος ὅρπηξ Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι.id est ὀξυδερκίαν παρέχει.schol.

Αὐγὴς,Dilucidus,Perspicuus.vulg.lex.

Αὐγάζω,F.άσω,Illustro. Naz.in or.De pascha, οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων.Et in pass.Illustror,apud eundẽ in Or.αὐγασθέντες ὑπὸ λίθον σάπφειρον. ‖ Αὐγάζω voce tã act.quã pass. significat etiam Video , Aspicio,Intueor . Actiua,vt apud Soph.Phil. ναὸς ἄξενον αὐγάζων ὅρμον.i.δύσορμον τῆς λιμένα ὁρῶν.schol.Philo De vita M.3,ἵνα καὶ αὐτὸς ὅλῃ πρὸς καὶ τὸ πρότερον αὐγάζῃ τὸ ἴδιον νῦν,Inspiciat,Contẽpletur. Pass. Il. ψ,v.458,Οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι.i.θεωρῶ,schol.Epigr.l. 2,Τρητὸν γὰρ θ' ὥσπερ κοσκίνου,διὰ πυκνῶν Σχοίνων ἠελίους πλείονας ηὐγάσατο,Plures soles vidit.Hesiod.Erg.ὃς πρὸς ἀγὰς Αὐγάσσεται. Apoll.Arg.2,οὐδέ τις ἔτλη Ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο. ‖ Αὐγάζω,Neutraliter etiã reperitur pro Splendeo, Illucesco, vt apud Paul.2 Cor.4,εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ. ET Αὐγῶ,αὐγάζομαι, Hesych.

Αὔγασμα,ατος,τὸ,ET Αὐγασμὸς,οῦ,ὁ,Splendor.

ΔΙαυγάζω,F.άσω,actiuè,Illustro,Illumino. φωτίζω exponit Hes. ‖Est etiã Diffulgeo,Transpareo. Plut.de fulg.τὸ δὲ πλεῖον καὶ τοῦ χρώματος διαυγάζει, Diffulget.Bud.Alex.Aphr. πλέον διαυγάζεται, Magis resplendet.sic etiã διαυγάζεσθαι pro Splẽdere Bud.ex Theodoro profert. ‖Διαυγάζω neutraliter quoque est Diluceo,Dilucesco:B. Polyb.3,ἅμα τῷ διαυγάζειν,Quũ diluculasset,Bud.Sic 2 Petri 1, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ. AT Διαυγεῖσθαι,διορᾶσθαι,Hesych.

Διαυγασμὸς,οῦ,ὁ, Transllucens splendor. Plut.De plac.phil. de fulgure,ἡ δὲ διαστολὴ περὶ τὴν μελανίαν τοῦ νέφους τὸν διαυγασμὸν ἀποτελεῖ,Effulgentiam efficit,Bud.

ΑΥΤΟΣ,αὐτὴ,αὐτὸ(pronomen)Ipse,Ipsa,Ipsum.Refert interdum personam , interdum rem. Il.θ, Ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο κύδεϊ γαίων, Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν. Hic refert personam. est enim αὐτὸς δὲ videlicet ὁ πατήρ. At in iis quæ proximè sequuntur est αὐτοῦ referens rem. Subiungit enim,Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἕλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Ῥίμφα κατὰ κλισίας· ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο , videlicet τοῦ δείπνου. Seu hic magis necessarius fuit relatiui vsus quàm in illo priore loco. poterat enim copulatiua particula verbo καθέζετο iuncta idẽ efficere. Sed obseruaui,vt alicubi relatiuum duntaxat esse, ita etiam alicubi cum relatione emphasin quoque aliquam inclusam habere. Sic eodem libro,& quidem paulo pòst,v.69,Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. at versu 75,Αὐτὸς δ' ἐξ Ἴδης μεγάλ' ἔκτυπε. Sic Iliad.1, circa principiũ,αὐτὸς δὲ μὴ πρόπαντα ποιεῖτο.Fortasse autem de hoc etiam loco(plurimi autem alii quærentibus occurrent) dici idem possit, vbi fœmininum habetur αὐτή: Iliad.ζ,Ὣς ἔφαθ'. ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι Κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς. Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα. At simplicẽ relationem rei indicat in illo loco quẽm modò protuli,— ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο. Itidẽm verò in isto, Iliad.κ, μὴ δὲ ἐμμιοίατο θυμῷ Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν. De αὐτὸς autem quod in principio Il.habetur lege Eust. Cæterùm in prosa multo frequentior est huius pronominis vsus quàm in carmine. poetæ enim aliis particulis sæpe loco eius vtuntur.Xen.Pæd.1,pag.11,σημαίνοντων δὲ τοῦ Ἀσυάγου ὅτι πολέμιοι εἰσὶν ἐν τῇ χώρᾳ,ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὡσαύτως. Thuc. lib.4,καὶ ἀπ' αὐτοῦ δύνασθαι,pro Ex ea re, vel Ex illa re. Alia exempla passim occurrent. In vulg.lex.annot.hoc pronomen αὐτὸς in sacris libris nonnunquam abundare,figura Hebraica,vt quum dicitur ἣν ἔχει σὺν αὐτήν.quod quidem hîc ἀπροσδιόνυσον est:quum in huiusmodi opere in quo de lingua Græca agitur, Hebraismi tractandi non sint.At ego exemplum αὐτοῦ abundantis (nisi ego valde fallor) ex ipso Thucydide proferam. Is libro 4,p. 151 ita scribit,τῷ δὲ Ἱπποκράτει ὄντι περὶ τὸ Δήλιον,ὡς αὐτῷ ἠγγέλθη ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται,πέμπει τὸ στράτευμα,&c.

Αὐτὸς non semper relatiuum est,sed & quandam demõstrationis significationem habet. Luc.in Hermot. αὐτὸ ἔφησθα ὦ Λυκῖνε τὸ γιγνόμενον. Tale ferè est,ἐν αὐτοῖς ἤδη τοῖς πλησίον γιγνόμενοι. Interdum verò pronomini demon-

stratiuo additur. vt Ἀθηναῖοι αὐτοί εἰσι, Thuc. lib. 6. Idem libro 1, καὶ λεγόντων δύο μὲν οὐδὲν ὧν πρότερον εἰώθεσαν, αὐτὰ δὲ τάδε, ὅτι &c. Sed & αὐτὸ τοῦτο peculiari quodam loquendi genere dicitur. Luc. De salt. οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται. Syn. epist. 4, ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπολώλεκεν, αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ προλέσωσεν. Alio autem modo dicitur αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, sub. præpos. pro Hoc ipso nomine lætor. ‖ Iungitur αὐτὸς & cum ἐκεῖνος, & dicitur αὐτὸς ἐκεῖνος, vel ἐκεῖνος αὐτός. vt apud Plut. De Socr. dæm. ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν ἔφησε. Sed & cum ἐγὼ iungitur ab Homero, & cum σύ. (nam αὐτὸς per se etiam verbis primæ quoq; & secūdæ personæ iungitur) vt Odyss. ζ, — ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἅλμην ὤμοιϊν ἀπολούσομαι. Idem Odyss. φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας Ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν. Vbi tamen maiorem quandā emphasin habere videtur quàm in præcedente loco, præsertim quum addatur ὅδε. Et cum pronomine secundæ personæ σύ (id est Tu) vt Od. ρ, Αὐτόν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπευρέμεν, ἤ τινα τῶνδε. Interdum verò σε, sicut & με, longiore interuallo ab αὐτὸν separat. Xen. verò Pæd. 3, αὐτοὺς ἡμᾶς dixisse videtur pro Nosmetipsos. Cæterùm vt iungitur αὐτὸς cum ἐγὼ, sic & ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα apud Eurip. Quod Latini imitantur, quum dicunt, Meum ipsius negotium.
B

C

Αὐτότατος Aristoph. vt apud Plautum Ipsissimus.

Αὐτοῦ pro ἐμαυτοῦ, vel σεαυτοῦ, vel ἑαυτοῦ: itidémque in cæter. casibus: & αὐτῶν pro ἑαυτῶν &c. Vide in Ἐμαυτοῦ, in Σεαυτοῦ, in Ἑαυτοῦ, post Ἐγώ, post Σύ, post Ἕ. Sed sciendū est αὑτοῦ potius scribi quum pro ἑαυτοῦ vel σαυτοῦ ponitur. Sic & apud Soph. Aiace, τοὺς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους οὐκ εἶα θάπτειν. (vbi ponitur pro τοὺς ἐμαυτοῦ πολεμίους) sunt qui αὐτοῦ scribere malint cum spiritu aspero.
D

Αὐτὸς cū numeralibus nominibus, eo sensu quo Gallicè dicitur *Luy troisieme, Luy quatrieme.* Thucyd. lib. 8, ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτός. Sic lib. 1, πέμπτος αὐτός, & alibi sæpe. Sic autem & Homerus vsus est, si bene memini.

Αὐτὸς ἕκαστος, vide in Ἕκαστος. Αὐτός τις, vide in Τίς.

Αὐτός, Ipsemet. Il. γ, Ἄρξετε δὲ Γελάμοιο βίην, ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτός. Ita enim puto hîc accipi αὐτός, quum sequatur, ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Sic autē exponēdum puto & Euang. Iohānis cap. 4, in principio, καίτοι γε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, non baptizabat ipsemet. Sic autem positum in aliis etiam noui Testamenti locis obseruasse mihi videor.
E

Αὐτὸς de aliquo κατ' ἐξοχήν, vt quum de Pythagora dicebatur αὐτὸς ἔφα. Sic & apud Homerum. Vide Eust.

Αὐτὸς ποιῶ τοῦτο, pro Sponte mea hoc facio, Vltrò, vt Hom. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις.

Αὐτὸς pro μόνος, Solus, Aliorum ope non adiutus. vt apud Hom. — αὐτοί· περ ἐὼν πολεμάχοισιν ἐμίχθη.
F

Αὐτοῖς pro σὺν αὐτοῖς, vt αὐτοῖς ὅπλοις, & αὐτοῖς ἀνδράσι. vide Bud. p. 989. ‖ At quum dicitur αὐτοῖς ῥήμασι, vel αὐταῖς λέξεσι, (quod & per aduerb. αὐτολεξεὶ) significat His ipsis verbis, vel Illis ipsis verbis, Ad verbum. Liban. in vita Dem. ἐρωτᾷ γοῦν οὕτως αὐτοῖς ῥήμασι. Plut. ad Col. τοῦτο ὁ Κολώτης αὐταῖς λέξεσιν ἐκπεφώνηκεν.

¶ Ὁ αὐτός, Idē. qua in signif. (& αὐτὸς sine ὁ apud Eurip. & Soph.) Athen. lib. 12, τὴν αὐτὴν ἰδεῖν ὄψιν ἐν τῇ αὐτῇ νυκτί. Cum dat. vt ποιῶ ταὐτά σοι, Eadem tecum facio, Eadem quæ & tu facio. vt & Horatius datiuo iunxit Idem in hoc versu, Inuitum qui seruat, idem facit occidenti. Sed & Lucretius ante illum ita loquutus fuerat, scribēs, — eadem aliis sopitus quiete est. Thuc. τοὺς αὐτοὺς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζειν, pro Eosdem quos & Athenienses. Sic Xenoph. Hell. 5, τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic & alibi passim apud hosce historicos in describenda fœderum formula. vt Gall. dicitur *Ami des amis, ennemi des ennemis.* Isocr. Ad Philipp. cum & iunxit, hoc modo, οὐ τὴν αὐτὴν ἔχων διάνοιαν νῦν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡλικίαν. Idem verò cum τὴν αὐτὴν addidit & ταύτην ibidem, ὅτε ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Thucyd. ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ dixit, Idem sum sententia, pro Eiusdem sum sententiæ cuius & antea fui. Vel, In eadē permaneo sententia. Et εἰς τὸ αὐτό, vel ἐπὶ τὸ αὐτό,
G

H

A

pro in vnum & eundem locum. Et apud Thucyd. ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον, exponitur, Sententiæ in idem conuenire. Scribitur autem & ἐπιταυτό, vna voce. At κατὰ τὸ αὐτό, Vno & eodem tempore. Interdum tamen κατὰ τὸ αὐτὸ de loco etiam dicitur: vt κατὰ τὸ αὐτὸ ἐγένοντο.

ITEM Ταυτὸ vel Ταυτόν (sicut & τοσοῦτον neutro genere) pro τὸ αὐτό, Idem. Aristoph. κατὰ ταυτό. Plato epist. 7, ταυτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔφησε. Idem De leg. ταυτὸν δικαστήριον. Ibidem εἰς ταυτὸν συνελθεῖν. Et Isocr. in Helene, εἰς ταυτὸν συνήγαγε. Philo De mūdo ἓν καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον. Chrysost. ταυτὸ cum aduerb. ὥσπερ iunxit, sequente εἰ, scribens ταυτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγες. Cum datiuo (de qua constructione modò dictum fuit) vt οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς πολλοῖς, Non eodem modo quo vulgus. Dicitur autem & ταυτὰ pro ταῦτα. Demosth. ταυτὰ δὲ ταῦτα Ἀργεῖοι ἐψηφισμένοι εἰσί. Plato ταυτὰ οὖν ταῦτα, Eadem hæc. Sciēdum est autem ταυτὰ etiam scriptum inueniri (sed rarius) sicut & ταυτὸ seu ταυτόν.

HINC Ταυτότης, q. d. Idetitas. Aristot. Ethic. 8. Et pro ταυτολογία, vt in vulg. lex. annot. ET Ταυτίζω pro εἰς ἓν τίθημι, apud Philoponū. id est, Tanquam vnum & idem cēseo & pono. Ita Bud. qui & Ταυτίζεσθαι ex eodem affert, μετήλλαξε δὲ τοὺς ὅρους, διὰ τὸ ταυτίζεσθαι. ταυτὸν γὰρ ἐστι τὸ ἀπὸ δείπνου περιπατεῖν τῷ ὑγιαίνειν. Eustath. pag. 1512, ὅτι δέ ποτε καὶ ταυτίζοντα τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν, pro Ponuntur in eadē significatione. Suidas autem ταυτίζομαι exponit ἰδιοποιοῦμαι. AT compos. à ταυτὸ, vt Ταυτοδυναμεῖν, Ταυτοεπεῖν, Ταυτολογεῖν, vide in iis vocabulis cum quibus ταυτὸ compositum est.

C. Ἐξαυτῆς, vel Disiunctim Ἐξ αὐτῆς, Continuò, Statim, q. d. Ex hac ipsa hora (vt Gall. *sur l'heure*) Omnino enim puto subaudiri ὥρας. atque adeo huius vocis significatione illis etiam aduerbiis includi, Αὐτίκα, Παραυτίκα & Αὐτόθεν, Παραυτόθεν. Rarus tamen est huius aduerbii ἐξαυτῆς vsus, cuius exēpla duo affert Suid. Habetur etiā Marci cap. 6, & apud Paulū in epist. ad Philem. cap. 2.

C. Αὐτάγαθος, Αὐταλήθεια, Αὐτάνθρωπος, &c. item Αὐτογνώμων, Αὐτοδίδακτος, &c. (αὐτὸς in his aliud significante quàm in illis) vide in vocabulis ipsi pronomini adiunctis. Quod & de altero cōpositorum genere dictum puta, vt Φίλαυτος, Περιαυτολογία, &c.

C. Παραυτίκα (quod & παρ' αὐτὰ) vide in Αὐτίκα, & Παραυτόθεν post Αὐτόθεν.

Αὐτοῦ (aduerb. in loco) Ibi, Illic. Interdum etiam pro Hic. Odyss. ο, Μή με πάρεξ ἄγε νῆα Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ. Apud Thucyd. & Xenoph. αὐτοῦ pro Illic, & pro Ibidem, teste Budæo. Ex Plat. affertur τῇδε αὐτοῦ positum ἐκ τοῦ παρ' ἀλλήλου, sicut ex Aristoph. ἐνθάδ' αὐτοῦ, in Pluto, κἀντός μοι δοκῶ ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν.

Αὐτόσε, (aduerb. ad locum) Illuc, Huc. Item Eodem, vt exponitur in hoc Plat. loco, De rep. lib. 2, σκεπτέον μὲν αὐτόσε προσηπόμενον.

Αὐτόθι (itidem aduerb. in loco) Ibi, Illic, Vel Istic. Odyss. ξ, Τῷ κέ με πολλ' ὤνησεν ἄναξ εἰ αὐτόθ' ἐγήρα. Et ο, — λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι. Synes. epist. 20, τὸ δὲ μὴ βαρεῖαν αὐτοῦ τὴν αὐτόθι γενέσθαι διατριβήν, ὑμέτερον ἔργον, pro Istic, Apud vos. ET Αὐτόθεν (aduerb. è loco) Illinc, Inde, Vel Istinc. Thuc. lib. 2, αὐτόθεν ὁρμώμενον. Idem in 7, ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων. Apud Basil. pro Istinc, in epist. ad Leontium, χρόνια μέν σοι τὰ παρ' ἡμῶν γράμματα, οὐ μὴν χρονιώτερα τῶν αὐτόθεν. Xenoph. Νῦν μέν τοι αὐτόθεν φαίνομαι. Vbi redditur, Ex hoc ipso loco. ‖ Αὐτόθεν Apud eundem exponitur Ab hoc tempore: vbi scribit, κρεῖττόν ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι. Sic & Latinis Dehinc & Abhinc sunt temporis aduerbia. ‖ Αὐτόθεν autem, teste Budæo, est etiam Ex tempore, apud Hermogenem. Vide Comm. pag. 886. ‖ Αὐτόθεν pro Confestim, Protinus (vt idem Bud. scribit) vel Iam inde, apud Polybium 90, in fine. In vulg. etiam lex. Plato De leg. 11, αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλω, pro E vestigio pecuniam numero. Donatus certè in illa Terentii verba in Andria Actus 3 scena 2, Missa est ancilla illico, Quod (inquit) Græci dicunt αὐτόθεν ἐπέμφθη. Nam loci significatio est, etiam breuitatem temporis notans. ‖ Αὐτόθεν, Primore specie, Bud. ex Basilio, 231. ET C. Παραυτόθεν itidem pro Confestim, & quasi Iam hinc

ex hac ipsa hora. Arrianus, παραυτόθεν ὡς ἔχομεν ἐπεξιόντες. A
Αὐθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per syncopen factum. Od. ο, — παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες. Apud Apoll. est etiam aduerb. ad locum, pro Huc, lib. 2, ἡμέας αὖθι πέλασσε.

¶ Αὐτίκα, Statim, Quamprimùm, Extemplo, Illico. vt αὐτόθεν quoque Donato esse Illico, modò dictum fuit. Item, Primo quoque tempore. Il. ι, Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται. Odyss. ο, — αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς. Et Il. β, Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε. Alicubi autē iungit cum ἔπειτα: vt Il. β, Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευε. Alibi autem iungit cum νῦν, vt Od. ι, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ Αὐτίκα νῦν. Sic & Od. υ vsus est. Apud Herodotum, αὐτίκα τε εἶδον καὶ πλῆθος δακρύων ἀνέδωκα, pro Quamprimum vidi, magnam lacrymarum vim effudi. Sed alii pro Quamprimum vtuntur (vti dixi) seu Statim. Iungitur autem in prosa quoque cum illis omnibus temporibus. Quum autem futurum habet, redditur etiam Mox. Cum quo futuro sæpe adiunctum habet μάλα, vel δὴ μάλα. vt apud Aristoph. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλα. Demosth. ἀγανακτήσετ' οἶν' αὐτίκα δὴ μάλα. Idem, ὅσας ἀκούσεσθε αὐτίκα δὴ μάλα. Plato De rep. ι, εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα. Et ὡς αὐτίκα in vulg. lex. Quàcelerrimè, Quamprimum. Item Αὐτίκα cum genitiuo, vt αὐτίκα νυκτὸς, Statim nocte, Simulatque nox aduenit.

‖ Αὐτίκα, In præsens, In præsentia. Hom. Odyss. ξ, — ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Sic autem est vsus Thuc. præfixo articulo τὸ (vt solet præfigi aduerbio πρόσθεν, & aliis) libro 2, οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει. Hanc autem significationem frequentius habet in prosa, quum αὐτίκα interiicitur inter articulum & nomen ad quod ille pertinet. vt apud eundem Thucyd. lib. 3, ἐν τῷ αὐτίκα φόβῳ, in præsenti metu. Idem lib. 1, ἐπεὶ κατὰ δίκαια χεῖρον ἠθέντας φιλονεικίας ἕνεκα τῆς αὐτίκα. Idem lib. 3, ἕτοιμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιμπλάναι. Sed alicubi τὸν αὐτίκα non solùm Præsentem sed simul etiam Breuē vel Momentaneum interpretatos esse quosdam videmus. Idē Thucyd. lib. 1, μὴ φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινὸν, τῆς δὲ ἀπ' αὐτοῦ διὰ πλείονος εἰρήνης ἐπιθυμήσαντες, Præsentem belli asperitatem eamque breuem. Idem lib. 6. pag. 220, τὸ μὲν αὐτίκα & τὸ δὲ μέλλον inter se opponit. Apud eundem lib. 4. p. 156, legimus ἐν τῷ αὐτίκα. ‖ Αὐτίκα, aut Αὐτίκα δὲ vel δὴ, aut Αὐτίκα γέ τοι seu δή που, alium etiam habet vsum quem à nemine annotatum reperio. Is autem est, quū nobis ad eius quod diximus confirmationem, in promptu esse exemplum docere volumus, atque adeo id proferimus. q. d. Ne longè abeam, Ne longè exempla petam. At sic vtuntur non Xenophon duntaxat & Plato, sed & reliqui omnes (vt opinor) Græci scriptores. Vsus autem est & Callimachus in hymno Apollinis, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο. Apud Aristoph. in Pluto, Αὐτίκα ita positum, sequente γὰρ (αὐτίκα γὰρ ἄρχει δι' ἂν ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; redditum fuit à nonnullis Principio, ab aliis Iamprimum, de quibus interpretationib' alibi dicam. ET Παραυτίκα compositū, pro eodem, nisi quòd augere videtur simplicis αὐτίκα significationem: vt sit non solùm In præsens tempus, sed quasi In præsens momentum. Sæpe tamen simpliciter pro αὐτίκα ponitur. Sic Xen. Pæd. 2 & 8, αἱ παραυτίκα ἡδοναὶ, & Demosth. Philipp. 2, ἡ παραυτίκα ἡδονὴ καὶ ῥᾳστώνη, cui opponitur τὸ ποθ' ὕστερον συνοίσειν μέλλον. Et ἐς τὸ παραυτίκα, & ἐν τῷ παραυτίκα pro ἐς τὸ αὐτίκα & ἐν τῷ αὐτίκα. Apud Paulum autem 2. ad Cor. cap. 4, v. 17, τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, exponitur, Momentanea leuitas oppressionis nostræ. ET Παραυτὰ pro eodem apud Polybium, vt scribit Bud. Interdum autem genitiuo iungitur παραυτὰ pro Simulatque: vt apud Gregorium παραυτὰ τῶν συμβαινόντων, Simulatque miraculum factum fuit. Vide Bud. pag. 242. Dubium est autem sitne παραυτὰ ex παραυτίκα per syncopen factum, an eodē modo dicatur quo ἐξ αὐτῆς & αὐτόθεν ac παραυτόθεν.

C. ΑΥΤΟ'ΜΑΤΟΣ, ου, ὁ & ἡ, & interdum Αὐτομάτη in fœm. Ex seipso aliquid faciens, non alieno impulsu, Spontaneus, Vltroneus. Hom. Il. β, Αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε Βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Spontaneus venit, vel Sponte sua venit, aut Vltrò venit. Id est, Non inuitatus. Sic & apud Aristoph. αὐτόματος ἥκει. Et apud Thucyd. lib. 6, τὰ δ' αὐτόματα ἥξει. Et morbi apud Hesiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, Non accersiti. Rursum Hom. Il. ε, Αὐτόματοι δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ. pro quo Latinus quidam poeta dixit, Sponte sua patuere fores. Ita & Xen. Hellen. 6, ὡς οἵ τε νεὼ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο. Athen. 12, ἐλαίαν ἱερὰν αὐτομάτην ἀναφῦναι. Quinetiam terra quæ sponte sua & inarata, cū Horatio, vel (vt Virg. loquitur) nullo cogēte, fert fructū, dicitur ab Hesiodo φέρειν αὐτομάτη: in Erg. — καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον. Sic αὐτόματος πόνος in Epigr. Labor non coactus, sed vltro susceptus. At vero αὐτόματοι βόες apud Apoll. exponitur, Iniussi, Qui à nemine reguntur, Rectore carentes. Αὐτόματοι autē μηχαναὶ dicūtur αἱ καθ' αὑτὰς ἐνεργοῦσαι, Opera mechanicorum quæ per se moueri & aliquid efficere videtur: qualia sunt horologia. Vide Eust.

Αὐτόματος γίνεται exponitur etiam interdum Sponte naturæ oritur, vel Fortuitò oritur. Et (vt inquit Gell. in fine capitis libri 13) quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo antè Demosthenes τὴν πεπρωμένην καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον appellauit. αὐτόματος enim θάνατος quasi naturalis & fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit. At quod Demosthenes dixit Olynth. 1, νυνὶ γὰρ ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον, redditur potius Fortuitò euenit. Sic & Æschines in Ctesiphontē, ἐὰν δ' αὐτόματόν τι συμβῇ. Quibus locis addi hic possit, qui rursus est Demosthenis Olynth. 1, τὸ μὲν παρὸν ἀεὶ προϊέμενοι, τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματα οἰόμενοι σχήσειν καλῶς. Sed & ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου pro αὐτόματον γίνεσθαι, dicitur: item, ἀπ' αὐτομάτου, & ἐκ τοῦ αὐτομάτου: quæ exponuntur, Sponte naturæ, Fortuitò, Casu quodam, Temerè. (Cicero quoque ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου Fortuitò interpretatur) Plato in Apologia, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἀλλ' ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. Xenoph. ἀπ' αὐτομάτου παραγίνονται. Et ἐκ ταὐτομάτου apud Plutarchum De orac. μηδένα λόγῳ θείῳ κυβερνώμενον ἔχουσαι, ἀλλὰ πάντας ἐκ ταὐτομάτου καὶ γεγονότας καὶ συνισταμένους. vbi exponitur Fortuitò & temerè. Interdum verò αὐτόματον (siue ταὐτόματον) & τύχη copulantur. vt in eodem libro, ἀλλὰ χωρεῖν πρὸς πάντα τῷ κατὰ τύχην καὶ αὐτομάτῳ. vbi exponitur Fortuna & temeritate. Alicubi autem αὐτόματον redditur etiam Casus temerarius. Quomodo autem αὐτόματον differat ab eo quod τύχη appellatur, docet Aristot. Physic. 2, & Plutarchus in lib. De fato, pag. 649. Vide & Themistium. Item Alex. περὶ ψυχῆς, 159. 160. ‖ Dicitur autem & Ταὐτόματον pro eodem, quod etiam ταὐτόματον inuenitur scriptum, cum apostropho in prima syllaba; sed rarius) pro τὸ αὐτόματον. Sic ἐκ ταὐτομάτου in loco Plutarchi paulo antè citato. In vulg. tamen lexicis affertur ταὐτομάτου præcedente etiam τοῦ, in hoc loco, ἀπὸ τοῦ ταὐτομάτου παραγινόμενος μάρτυς, Testis fortuitò interueniens. Budæo ταὐτομάτου (ita enim scribit) est Casus temerarius, in hoc Polybii loco, ἔστι γὰρ ὅτε καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, ex autoribus ad quos modò te remisi, eam petere poteris. item ex Eustathio: cui tamen in eo assentiri nequeo quòd huic voci αὐτόματος pro vna significatione vnū dat etymum, pro altera autem alterum. Quod autem in vna earum, αὐτόματος ex αὐτὸς & μάτην componit, in hoc certè autorem habet ipsum etiam Aristotelem in illo quem modò citaui loco. ET Αὐτομάτως, aduerb. Sponte, Vltrò, Sine alieno impulsu. Item, Fortuitò, Temerè. Plut. De Pyth. orac. ἐπῆεν αὐτομάτως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ, &c. Et αὐτομάτως ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθὰ, Vltrò, Spōte sua, non autem Temerè vel Fortuitò, vt in vulg. lex. redditur. Sæpe autem αὐτομάτως & ἀπὸ τύχης seu κατὰ τύχην copulantur (q. d. Temerè & fortuitò) vt à Plut. De Pyth. orac. & in Fabio. ET Αὐτοματία, (q. d. Spontaneitas) Fortunæ temeritas, Euentus rerum fortuitus. Plut. in Polit. præc. Timoleontem αὐτοματίας templum struxisse tradit.

c. 2. Αὐτοματουργοὶ, Artifices operum quæ αὐτόματα vocari, paulo antè dictum est.

Αὐτοματίζω, Sponte facio. Xenoph. Pæd. 4, ἀλλὰ μὴν μέμφοιμί γε πῶς ἐσόμεθ' ἄξιοι οὗ, τε ποιοῦντες ἐκεῖνον, ἢ ὥς δὲ ταῦτα αὐ-

τοματίσαντες; id est (inquit Bud.) Qui ne sponte quidem fecimus quod illi conducibile est, sed eo permittente. Aristot. De gen. anim. lib. 1, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ αὐτομάτου γίνεται, τὰ δ' ἐκ τοῦ ὥσπερ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν. id est (inquit idem Bud.) Sponte naturæ. ET Αὐτοματισμὸς, Actio quæ sponte fit, aut Ille quasi habitus agendi sponte. A

C. Ἀπαυτοματίζω, Spõte subministro. Philo De vita M. lib. 1, εὔυδρον ὄντα καὶ εὔχορτον, καὶ προσβατευσίμην ἄφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥΧΗΝ, ένος, ὁ, Ceruix, τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Aristot. vel (vt idem alibi) τὸ μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος. Hom. Il. Θ, Αὐερύοντα παρ' ὦμον ὅθι κληῒς ἀποεργεῖ Αὐχένα τε στῆθός τε. Idem Il. Π, — ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε. Aristoph. Nub. εἶτα φιμώσαντε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Dicitur autem & de brutis, vt apud Homerum de bobus & anseribus, apud Xenophontem de equis. ‖ Αὐχὴν metaph. Angustia loci, Angustus locus, vt Latinis metaph. Fauces. Atque adeo Ceruix apud Melam, vt in vulg. lex. annot. Sic Herodotus τὸ δυσπέμπτον τοῦ αὐχένος dixit de faucibus Thermopylarum quà illæ maximè paterent. Sic apud eũdem αὐχένα Βοσπόρου, in Melpomene, & αὐχένα Χερσονήσου in Erat. legimus. Aristot. De mundo, loquens de mari, κατὰ στενόν τε ἐπὶ Μαιώτιδα λίμνην διήκων αὐχένα. Et Basil. ὄρους αὐχένα dixit. ‖ Αὐχὴν pars claui & gubernaculi in quam gubernator incumbit, vt ex Polluce annotatur. Quò pertinere hũc Chrysostomi locum existimo, in 2 ad Cor. 78, τοὺς ναύτας περὶ κεκλιμένους, ἐπὶ τῷ αὐχένι καθήμενος. At Eustathio Αὐχὴν & Αὐχένιον est ipsum πηδάλιον, pag. 1533. De etymo autem huius vocis dicam in verbo Αὐχῶ. B C

C. Ἀναύχην, Ceruice carens. vt Empedocles κόρσας ἀναύχενας vocat capita sine ceruicibus, apud Aristot. de anima lib. 3. D

C. Βυσαύχην, Qui humeros adducens, ceruicem contrahit, quales in iudicio naturarum Aristot. insidiosos esse ait. Aristophani sunt vtres βυσαύχενες. Camer. ex Polluce.

C. Γυλιαύχην, Qui collo est gracili & prælongo. Vide & alias expositiones apud schol. Aristoph. in hunc eius locum in Pace, γυλιαύχενας ὄρνιθας ναννοφυεῖς.

C. Δολιχαύχην, Ceruicem prælongam habens. De cygno dicitur ab Euripide, vt δουλιχόδειρος ab Homero de eodem. E

C. Ἐριαύχην, Ceruicem elatam & arduam seu proceram habens, ἐριαύχενες equi apud Homerum, ὑψαύχενες καὶ γαῦροι. Vide Eustath.

C. Κυρταύχην, Cui incurua est ceruix.

C. Μακραύχην, & Μακραύχενος (in vulg. lex.) Cui collum est prælongum. Eurip. Phœnissis μακραύχενα κλίμακα per catachresin appellauit altas scalas.

C. Μεσαύχην. In vulgatis lexicis μεσαύχενες, Media ceruice ligati. F

C. Σκληραύχην, Qui dura est ceruice. Cui indomita est ceruix, vt Horat. loquitur. Vel, Cui ceruix est rebellis, cum Claudiano. σκληροτράχηλος, ἀκαμπὴς, Suid.

C. Στεναύχην pro στεναύχην, Arctæ ceruicis seu angustæ. vt στεναύχην λάγυνος in Epigr.

C. Ὑψαύχην, (q. d. Alticeruix) Elatam ceruicem habens. vt ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος apud Naziãz. Caput erectis ceruicibus altum ferens. qui ab Homero ἐριαύχην dicitur. Est etiam Apollinis epithetum in Epigr. ‖ Ὑψαύχην metaph. Superbus. quòd superbi elata ceruice incedere soleant. Sed ὑψαύχην per catachresin aliter etiam vsurpatur: vt quum Nonnus φωνὴν ὑψαύχενα appellauit vocem altam. HINC Ὑψαυχενέω, νῶ, & Ὑψαυχενίζω, & Ὑψαυχέω, χῶ, Ceruicem effero, Ceruice erecta incedo. de equo propriè: (vt ὑψαυχενήσας ἵππος apud Pollucem) metaphoricè autem & de superbis hominibus dicitur. Plutarchus autem in libro De propria laude non odiosa, ἀνοήτοις καὶ κενοῖς esse dicit τοὺς ὑψαυχενοῦντας, scribens, ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας, ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενούς, id est (Camer. interprete) Quemadmodum eos qui inter deambulandum sese efferunt, & ceruicem extendunt, stolidos & leues esse dicimus. Ὑψαυχῶ autem dixit Phocylides, Ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος. Ὑψαυχενίζω pro eadem signif. ex Epigr. citatur. Superbit, Fastu turget. q. d. Ceruicem attollit. Plut. σεμνύνεσθαι, ὑψαυχεῖν, καὶ κομᾶν καὶ μεγαλοφρονεῖν. G H

C. Ὑψηλαύχην, Idem. VNDE Ὑψηλαυχενία de equo, Bud. ex Polluce.

¶ Αὐχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Ceruicalis) Ad ceruicem pertinẽs. vt αὐχένιοι τένοντες, apud Hom. Odyss. γ. Et αὐχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur. In vulg. lex. αὐχένιον κάρτος exponitur Iugum. Αὐχένιον autem substantiuum vide in Αὐχήν. HINC C. Διαυχένιος, & Ἐπαυχένιος, item Παραυχένιος, necnõ Περιαυχένιος, & Ὑπαυχένιος. Apud Platonem διαυχένιος μυελὸς exponitur Ceruicis medulla. q. d. Ceruicalis medulla. At ἐπαυχένιος ζυγὸς, iugum quod ceruici imponitur. quod & αὐχένιος ζυγὸς dicitur. Παραυχένιος autem, Collo impositus & aptatus. vt παραυχενίη φαρέτρη, in Epigr. Et Περιαυχένιος: vt περιαυχένιος στρεπτὸς, torques quæ ceruici circumponitur. Apud Nazianz. autem in orat. De Basil. περιαυχένιον ῥάκος στενὸν ἀδὲξ περισπαστὲν. pro sacerdotali veste, vt Volaterranus interpr. At Budæus cucullum significari suspicatur. At Ὑπαυχένιος, Ceruici subiectus, Qui est sub ceruice. Et Ὑπαυχένιον substantiuum, Luc. in Gallo, Ceruical. Quod ceruici supponitur: vt ὑπαγκώνιον, quod cubitis supponitur. At Ὑπαύχενον apud Aratum (quod nonnullis mendi suspectũ est) vide in meo Cic. lexico.

¶ Αὐχενίζω, Ceruicem incido, Ceruicem frango. Gall. vno itidem verbo Esgorger. Soph. in Aiace, Καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαζε. ‖ Αὐχενίζειν in Hippiatr. (inquit Bud.) Loro caput equorum complecti & astringere, ad hoc vt venæ intumescant, & sanguis detrahatur scalpro. ET Αὐχενιστὴρ, Lorum quo id fit.

C. Ἀπαυχενίζω idem quod αὐχενίζω. Niger tamen in Philostr. Heroicis ἀπαυχενίσαι ταῦρον interpr. Frænare taurum. ‖ Apud Phil. De mundo ἀπαυχενίζειν pro Contumaciter reluctari, Bud. interpr. Vide Suid.

C. Διαυχενίζομαι, Ceruicẽ attollo seu erigo. Vel quod Gall. dicitur Se rengorger. quod vt de equis primùm, deinde per metaphoram de superbis dicitur, sic & διαυχενίζεσθαι. Vide Poll.

C. Ἐξαυχενίζομαι, vnde Ἐξαυχενισμὸς quod exponitur Exceruicatio (ex Hieron. in cap. 3 Nahum prophetæ) & Contumacia peruicax.

C. ΠΑραυχενίζω, Ceruicem demitto, Propẽdeo collo deuexo, vt in vulg. lex. exponitur. At Hesych. habet duntaxat παραυχενίζων, παρακλίνων.

ΑΥΧΕΩ, χῶ, Glorior, Iacto me. Thucyd. lib. 2, κρατήσαντές τέ τινες ἡμῶν, πάντας αὐχοῦσιν ἀπεῶσθαι. id est, Superatis aliquibus ex nobis, gloriantur omnes pulsos esse. Philo De vita Mosis lib. 1, ὁ μὴ μόνον τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ τὸν κοσμοποιὸν αὐτὸν αὐχῶν ὁρᾶν. Luc. μόνος σοῦ αὐχήσας πεζικὰ πεπλευκέναι. Et cum accusat. Aristid. μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγένειαν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. Sic Synes. Ἱπποκράτην αὐχοῦσι. At in Batrachom. Ξεῖνε λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι. In vulg. lex. habetur & pass. Αὐχοῦμαι, sed sine autore: quem etiam reperiri non posse existimo, sicut & Budæus putauit. scribit enim, Αὐχεῖν (vt opinor) actiua voce tantùm dicitur. Cæterùm quum inter alia τοῦ αὐχὴν etyma ponatur vnum quo ab αὐχῶ deducitur, ego contrà non dubito quin αὐχῶ ab αὐχὴν deriuatum sit, vt αὐχῶ idem significet quod præcedentia verba cõposita ὑψαυχέω & ὑψαυχενέω. Quòd si aliquod quærendum sit vocabuli αὐχὴν etymum, nullum magis rationi consentaneũ esse arbitror quàm vt ab αὐχμὸς deducatur, ob siccitatem & duritiem, dicatúrque αὐχὴν quasi αὐχμήν. De quo vide Eustath. p. 1917.

Αὔχη, Gloriatio, Iactatio, Animi elatio, κόμπος, ἀλαζονεία, in vulg. lex. Apud Hesych. autẽ habetur αὔχαν, καύχησιν. ET Αὔχημα, idem: sed vsitatius. Vtitur Thucyd. lib. 2. Accipitur autem & in bonam partem à Damasceno. ITEM Αὐχηπικὸς, q. d. Iactabundus, Gloriabundus, vel Ad iactantiam comparatus. ET Αὐχήεις, Idem, in Epigr. Apud Nonnum autem pro alacri & cui ceruix est erecta, vt annot. in vulg. lex.

C.Κενεαυχής,έος,ὁ καὶ ἡ, Vanè iactabundus, Vana iactans, Iliad.π.

C.Μεγαυχής,έος,ὁ καὶ ἡ,Magna iactans,in Epigr.

C.Μεγάλαυχος,ου,ὁ καὶ ἡ,Magna iactans. Vel simpliciter, Iactator. Item Μεγάλαυχα, Res magnæ iactantiæ plenæ. Ita enim exponendum puto in hoc Luciani loco, καὶ ἄλλος ἐν τῷ Θεαιτήτῳ πολλὰ μεγάλαυχα καὶ σοβαρὰ περιτέθεικε τῷ Σωκράτει. ET Μεγαλαυχία,Iactantia. ET Μεγαλαυχέω,χῶ,vel Μεγαλαυχέομαι,οῦμαι,Magna iacto, seu grandia, Vel,Iacto me de magnis rebus. Aut simpliciter,Iacto. Vtriusque vocis exempla sunt apud Bud. pag.356, eas tamen non interpretantem.

C.Ἐξαυχέω,χῶ,Glorior,vel Valde glorior. In vulg.lex. • θαρσῶ.σεμνύνομαι.

C.ἘΠαυχέω,χῶ. vt ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις,Glorior ob ea quæ dicis.vel Efferor.nam ἐπαυχήσας ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις apud Aristophanem exponitur μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων. ‖ At ἐπαυχῶ λαμψεῖν apud Sophoclem explicatur βεβαίως οἶδα & πέποιθα, vt Gall. dicitur *Ie me uante de cela*, de re quam nobis certò pollicemur, vtpote quæ omnino in nostra sit potestate.

C.ΥΠΕΡαυχέω,χῶ,Valde glorior, vel me iacto.Phal.in epist.ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρυσότητι.

¶Καυχάομαι,χῶμαι,Glorior,Me iacto.Item Exulto.Lycurgus apud Suidam,ἐφ' οἷς καυχᾷ,ἐφ' ἄλλοι αἰσχύνονται. Apud Aristot.Pol.5, διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ exponitur Quia iactasset se eius abusum esse ætate. Paulus apostolus aliquoties hoc verbo vtitur: qui & τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι dicit 2 ad Cor. cap.9, v.2, pro Iacto, vel Iactans prædico.

Καύχημα,ατος,τὸ,Gloriatio,Iactatio. Item,Id de quo quis gloriatur.(q.d.Gloriamentum) vt apud Lesbonactem, καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς.οὔτε γὰρ ἐξελάσθητε &c.Sic & apud Paulum ad Rom. cap.4, καύχημα ἔχει, vertitur,Habet quod glorietur. HINC Καυχηματίας, Gloriosus, Iactator: vt φρονηματίας, χρυσαγματίας,in schol. Aristoph.

Καύχησις,εως,ἡ, Gloriatio, Iactatio. Vtitur sæpe Paulus apost.apud quem epist.ad Rom.cap.15,v.17. ἔχω καύχησιν (sicut & de καύχημα ἔχει modo dictum fuit) exponitur Habeo quod glorier. Exponi autem eodem sensu potest,Gloriandi occasionem habeo. ET Καύχη ex Pindaro affertur pro eodem.

C.ἘΓκαυχάομαι,ῶμαι, Iactor, Glorior, (pro quo in vulgatis lexicis habetur Ἐναυχάομαι) q.d.Insuperbio. vt ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ,Insuperbire diuitiis.

C.ἘΠΙκαυχάομαι,χῶμαι,(q.d. Glorior aduersus aliquem) Insulto[alicui.] VNDE Ἐπικαύχησις,Insultatio, apud Hermog.

C.ΚΑΤΑκαυχάομαι,ῶμαι, Idem. Paul.cap.11.ad Rom. Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων. In vulg.lex. ponitur & aliud verbum pro eadem signif.videlicet Καταυχῶμαι, & affertur ex epist.Iac.cap.2,καὶ καταυχᾶται ἔλεος κρίσεως.quæ omnia falsa sunt:quum ibi non καταυχᾶται sed κατακαυχᾶται legatur.

ΑΥ'Ω, (potius quàm Αὔω cum tenui, vt ostendit Ἀφαύω) Sicco, Arefacio. Item Accendo.vt Od.ε, in fine,—ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι.

Αὖος,ου,ὁ,Siccus,Aridus.vt ξύλα αὖα, Od.ε & σ.Sic Pausan. in Achaicis,τὰ αὐότατα τῶν ξύλων:quibus χλωρὰ opponit. Hesiod.Ergois,Αὔην καὶ διερὴν ἀρόων, siccam & humidā. Et apud Plat. De leg. lib.6, ὑγρὰ καὶ ξηρά. Item αὖον βοᾶν,Sonum acutum edere.vt Il.μ, — κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Vide Eustath. Obseruandum est autem hoc nomen cum tenui scribi,licet αὔω aspiretur à quo deriuatum esse creditur. HINC Αὐότης, Siccitas, Ariditas.

Αὖος,Fluuius,cuius accolæ dicti Παραύαιοι, vt scribit Steph.in hac voce.

Αὐαλέος,Idem. vt Hesiodus,αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ET Αὐσταλέος,Idem.Nonnunquā & pro Squalidus,Squalens. Apoll.Arg.1,αὐσταλέος κονίῃσι.Et αὐσταλέης κεφαλῆς,in Epigr.

C.ἈΝαύω,Accendo.In vulg.lex.sine autore.

C. Ἀφαύω, Idem. Et pro Exarefacio (sicut ἀφαναίνω) apud Aristoph.Vide Bud.549.

C. ἘΝαύω, Accendo: vt πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch. Et Luc. τὸν κεραυνὸν ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης. Et ἐναύσασθαι ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς, Plut.in Numa. Vide Bud.Comm. HINC Ἔναυσμα, Id quo ignis accenditur. Igniariū, item Suscitabulum quidam interpret.ex Nonio. ‖ Item metaphoricè Fomes, Fax, id est Incitamentum.Herodian.διὰ ταῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν. Vide Bud.ibidem.

C. ἘΞαύω, Accendo, Torreo. ὀπτῶ, Eusthathius ex Platone comico.

C. ΚΑΤαύω,Torreo. Item ἀφανίζω, Eustath. ex Alcmane, pag.1547. vbi & hanc scripturam notat cum τ, licet ab αὔω aspirato.

¶Αὐαίνω, Arefacio.Et Αὐαίνομαι, Aresio. ET Αὔασμος, Exiccatio.Item, Siccitas. ET Αὔανσις, Arefactio.Item Senium & tabes plantarum. Bud.

ITEM Αὐαντικὴ νόσος.

C.Ἀφαναίνω, Idem apud Theophr. Et pass. Ἀφαναίνομαι, apud Athen.lib.7,vbi dicuntur Sirenes fecisse ἀφαναίνεσθαι suos auditores, cibi obliuiscentes. Ita enim legendum non ἀφανανίνεσθαι,vt in quibusdam codicibus. ET Ἐξαναίνω,item ΚΑΘαναίνω, pro eodem. Vide Budæum 549.

ΑΥΣΤΗΡΟ'Σ, οῦ,ὁ, (ab αὔω enim fit αὐτός, deinde αὐστηρὸς) Austerus:vt αὐστηρὸς χυλὸς, Austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, Austerum vinum, apud Diosc. ‖ Αὐστηρὸς de homine dictum, Austerus, Seuerus, Rigidus: vt in hoc eleganti dicto illius qui interrogatus, cur, quum alioqui esset αὐστηρὸς, inter pocula se exhilararet (ita enim interpretor hæc verba, διὰ τί αὐστηρὸς ὢν,ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται) respondet,καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες, βρεχόμενοι γλυκαίνονται. Diog.Laert.in Zenone pag. 363, καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρὸν πρὸς παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ. Cyrillus αὐστηρὸν κριτὴν τὸν Θεὸν appellauit. Plutarch.αὐστηρὰν καὶ λιτὴν τράπεζαν τοῦ Φωκίωνος dixit mensam frugalem & tenuē, vt inquit Bud. Linacer autem αὐστηρὸν vertit Tædium afferens, in hoc Galeni loco,ἔπειτα τὸ μὲν ἔλαιον ἀπομάθειν. αὐστηρὸν γάρ.

Αὐστηρῶς,aduerb. Austerè, Seuerè.Item Tenuiter. vt apud Plut.αὐτούτως καὶ αὐστηρῶς διαιτώμενος.quod conuenit cum αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, quod ex eodem relatum modò fuit.

Αὐστηρότης, Austeritas,Item Seueritas. Quid autem αὐστηρότητα gignat,Vide apud Alexandr. Aphrod.περὶ Probl. In vulg.lex.Αὐστηρία etiā affertur ex Theophr.sed mendosam esse vocem puto.

C.Ὑπαύστηρος,Subausterus,apud Diosc.

ΑΥΧΜΟ'Σ, οῦ,ὁ,(ab αὔω pleonasmo literæ χ) Siccitas ex vehementi æstu. Siccitas aeris à Bud. vertitur, in hoc Theophr. loco, τὴν μελάγγειων ἐπαινοῦντες ὡς δυναμένην καὶ ὄμβρον καὶ αὐχμὸν φέρειν. Apud Aristoph. Nub. τῷ αὐχμῷ opponitur ἐπομβρία. Thucyd. lib.1, αὐχμοί τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι, καὶ ἀπ' αὐτῶν λιμός. Philo De vita Mos.lib.1,πῆς δ' αὐχμὸν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι [προσεῖπε.] Αὐχμὸς exponitur etiam Squalor: vt αὐχμοῦ πλέως, Squalore oblitus. Apud Synesium autem De insomniis αὐχμὸς νοῦ pro penuria mentis. ‖ Αὐχμοὺς etiam afferunt vulg. lexica ex quodam Theophrasti loco pro lucernarum luminibus:sed eum mendosum esse constat.

Αὐχμη,idem quod αὐχμὸς,in vulg.lex.

Αὐχμώδης, εος,ὁ καὶ ἡ, Æstuosus, Aridus præ æstu.Itē Squalidus.τοὺς αὐχμώδεις φυκοῦντας οἴκοι,Synes. In vulg.lexicis,αὐχμῶδες ἔτος,Squalens annus.αὐχμώδεις πυρετοὶ,& ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες σῶμα,ex Gal.ad Glauc.Item αὐχμῶδες ὄρος,Mons opacus.ex lib.1 Regum cap.23.

Αὐχμήεις,εντος,ὁ, apud poetas,Squalidus.Hom.in hymn.

Αὐχμηρὸς,Squalidus.Luc.in Somnio,τὴν δὲ ἡ μὲν,ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ,καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην.Idem De salt.βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν,καὶ μόνον τὸ σκληρὸν,ἀγαθὸν ἡγούμενος.

Αὐχμάω, μῶ, Areo præ æstu. Synes. αὐχμώσῃ τῇ φορᾷ, quod ex consequente exponitur Sterili. Est etiam Squaleo.

Αὐχμέω,μῶ.Idem.

ΑΦΑΥΡΟ'Σ, οῦ,ὁ,Imbecillis,Debilis. Hesiod. ἀφαυρότατος

δέ π ἄνδρες. Hom. Iliad. η, Ὅς σεῖο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖ-ράς τε μῆνός τε. Sequor autem Eustathium in hac deriuatione τοῦ ἀφαυρὸς ab αὔω. A

ΑΥ'Ω, Clamo, Resono, Reboo. Il. υ, circa principium, αὖε δ' Ἀθήνη. & paulo pòst, αὖε δ' Ἄρης. Apollon. Arg. 2, αὖε δὲ πόντος Σμερδαλέον. vbi exponitur Reboabat. ‖Item pro Flo. vnde Αὔη quod proximè sequitur.

‖At Αὔω Dormio vide in Ἰαύω verbo.

Αὔη, Flatus, teste Hesychio, qui exponit πνοή. Vnde & Αὔω danda fuerit τοῦ πνέω significatio.

C. Ἄϋανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vocis expers, & propriè Clamoris expers. Item Mutus. Vide Ἄνεως quod proximè sequitur. B

C. Ἄνεως idem quod ἄϋανος, ex quo deducitur. Nam ex αὔω fit ἄϋανος: ex quo, ἄϋαος: ex hoc autem, Atticè ἄνεως. Il. γ, — οἱ δ' ἔχοντο μάχης, ἀνεῷ τ' ἐγένοντο. Et Il. β, Τίπτ' ἀνεῳ ἐγένεσθε. At τοῦ ἄϋανος exempla non reperio. Sequutus autem sum in formatione deductionem quæ mihi præ cæteris placuit.

¶Ἀΰω per dialysin, Idem quod αὔω. vt Il. β, v. 334, — ἀΰσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. Sic Il. ο, v. 183, — Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας. ET cōpos. Ἀναΰω, Exclamo. vnde ἀναΰσαι, Theocr. HINC Ἀϋτέω, τῶ, Idem. vt Il. μ, v. 160, — κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν. Sic Hes. — πλήμυναι μέγ' ἀΰτευν. VNDE Ἀϋτή, Clamor, Vox. vt Od. ο, 434, — ἄγχι δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή. pro quo in proximè sequenti versu dicit βοὴ. Et Il. ο, v. 312, — ὦρτο δ' ἀϋτὴ Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν, de clamore bellico. ‖Ἀϋτὴ interdum ex consequenti pro ipso bello: vt Od. λ, v. 382, Οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν. Alioqui ἀϋτὴν à bello interdū separat, vt Il. α, v. 492, — ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πόλεμόν τε. C

ΑΥΔΗ, ῆς, ἡ, Vox. Eustath. αὐδὴν putat esse potius τὴν ἀνθρωπίνην, at φθογγὴν esse φωνὴν simpliciter, & generaliore signif. sed quod ab αὔω & δέω volunt fieri αὐδὴν, vt ita dicatur διὰ τὸ ἐναρμονίως συνδεδέσθαι, hæc verò subtilitas nimis longè petita mihi videtur. Il. α, v. 249, de Nestore, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Pro quo Hesiodus in Theog. — γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή. Rursum Hom. Il. τ, in fine, Ὣς ἄρα φωνήσαντος ἐρυννύες ἔσχεθον αὐδήν. HINC Αὐδήεις, Voce præditus, Vocalis: vt Il. τ, v. 407, Αὐδήεντα δ' ἔθηκε. Et αὐδήεσσα γυνή, Voce humana prædita, vel Celebris. Vide Eustath. ET compos. Ἄναυδος & Ἔναυδος (pro quo & Ἐναυδής) Voce carens, Mutus: & Voce præditus, Vocalis. Od. ε, ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. Epigr. lib. 5, χαλκὸς ἀναυδής. Sed ἄναυδον ἔργον apud Sophoclem Aiace, Nefandum factum. in qua interpr. ad vocis Lat. etymum respicio. Oppositum autem Ἔναυδος, quod non solùm φωνῆς ab Hes. exponitur, (id est vocalis) sed & ἔμπνους, id est Spirās: vt vicissim in loco quem modò ex Homero protuli, copulatur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. D E

¶Αὐδάω, ῶ, F. ήσω, Vocem edo, Loquor. Interdum absolutè, interdum cum accus. Il. α, — καὶ αὔδα μάντις ἀμύμων. Et Il. σ, Αὔδα δ' ὅ, π φρονέεις. Et Il. ε, Ὃς τόσον αὐδήσασχ' ὅσον &c. de Stentore. ‖Αὐδᾶν affertur & pro Alloquor ex Od. ε, — υἱὸν φίλον αὐτίον ηὔδα. F

Αὐδάομαι, ῶμαι, signif. etiam actiua, vt ποικίλως αὐδωμένου, apud Eustath. Sic & in hoc Soph. loco actiua signif. exponitur, Ηὔδατ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν. Dicebat vt verteret, pro Hortabatur vt, &c.

Αὐδᾶσθαι autem ex Herodoto citatur pro Loqui.

C. Ἀναύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non dicendus, Non commemorandus. Apud Soph. Aiace, κ' οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν, οὔτε γ' ἐξ, &c. Vbi schol. ἀναύδητον exponit ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. Ego puto significare, Nihil est quod dici non queat, vel Nihil est quod dicere non liceat [fieri posse] quū hoc quod alioqui incredibile habitum fuisset, euenisse videamus. ‖At Nicander ἀναύδητον pro ἄναυδον posuit hoc in versu Alexiph. Αὐδήεσσαν ἔθηκεν ἀναύδητον περ ἐοῦσαν. G

C. Ἀπαυδάω, ῶ, F. ήσω, Veto, Interdico, Prohibeo, ἀπαγορεύω. Sophocles in Aiace, Τὸν ἀνδρ' ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης Μὴ 'ξω παρήκειν. Sic apud Euripidem, ἀπαυδῶ Ἄδραστον μὴ παριέναι εἰς τήνδε γῆν. Itidem apud Aristophanē, ἀπαυδᾶ μὴ διδόναι. Idem in Nebulis, Τούτοισιν ἀπαυδῶ, κ' αὖθις ἀπαυδῶ, κ' αὖθις μάλ' ἀπαυδῶ Ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς. Quem locum citat Suidas postquam dixit ἀπαυδῶ H

significare ἀπαγορεύω, item ἀπολέγομαι. quum tamen neutrum significet hoc loco, sed potius Denuntio, vt Budæus tradit. A quibusdam exponitur Iubeo: & ita ἀπαυδῶ duo prorsus contraria significaret.

Ἀπαυδῶ (sicut & ἀπαγορεύω) Deficio. Theophr. De historia plant. lib. 5, σημεῖον δὲ ὅτι οὐδέποτε ῥήγνυνται, καθάπερ ἐλαία καὶ δρῦς, ἀλλὰ πρότερον σήποντα ἢ ἄλλως ἀπαυδῶσι. Apud Lucianum, ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τελῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπαυδηκώς, Triduana fame confectus. vel Qui deficit præ fame. Exponitur item Enectus fame. Suidas ἀπαυδῶ exponit etiam ἀπολέγομαι, vti modò dixi. In fabulis Æsopicis ἀπαυδῶ pro Lassesco, teste Budæo. Itidem in Anthol. epigr. ἀπαυδήσας, Fessus, Defatigatus.

Ἀπαυδῶ, Loquendi facultate deficior. ἀπαυδῆσαι enim Erotianus apud Hippocratem vult esse τὸ ἄφωνον γενέσθαι.

c. 2. Προαπαυδάω, ῶ, Prius deficio, vel defatigor.

C. Ἐξαυδάω, ῶ, Eloquor. Iliad. α, Ἐξαύδα· μὴ κεῦθε νόῳ.

C. ΜΕΤαυδάω, ῶ (q. d. Interloquor) cum dat. Od. α, ἐπ' ἀθανάτοισι μετηύδα. pro ηὔδα μετ' ἀθανάτοισι, Verba inter deos faciebat, & q. d. in medio deorum cœtu. Sic Od. γ, Φαιήκεσσι μετηύδα. ‖Μεταυδᾶν cum accus. etiam personæ pro Alloqui, Apollon. Argon. 2, Αὐτὰρ ὅ τόν γ' ἐπέεσσιν ὑποφράδεεσσι μετηύδα. Vbi quidam putat esse pro Alloquebatur pòst.

C. ΠΑΡαυδάω, ῶ, Alloquendo cōsolor. Od. ο, Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ. At Odyss. λ, cum accus. rei, Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Vbi Eust. nimium generali exposit. (meo quidem iudicio) παραυδᾶν explicat παραμυθεῖσθαι. Sed vt durum est Ne mihi consolare mortem, ita nimium audax, Ne mihi commemora mortem. (vt habet vulg. interpr. ad verbum) quo fit vt interpretandum putem, Ne me de morte cōsoleris. Aut, Ne mihi mortis solatia afferas, id est, afferre coneris.

C. ΠΡΟΣαυδάω, ῶ, Alloquor, Compello. vt Od. ξ, Ὀδυσῆα προσηύδων. Alter autem construit in hoc versu Iliad. α, (qui & alibi sæpe repetitur) Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

c. 2. Ἀπροσαύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non compellatus. Item Insalutatus. In vulg. lex. exponitur etiam Colloquii expers. & subiungitur, καὶ καταπλάσσουσιν ἀπροσαύδητοι, Commercia habent citra colloquii vsum.

C. ΣΥΝαυδάω, ῶ, (q. d. Simul loquor) Cōsentio, Assentior. eadem forma qua & σύμφημι pro Assentior ponitur. Item apud Sophoclem pro Confiteor.

ΑΦΡΟΣ, οῦ, ὁ, Spuma. Luc. in Pseud. ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα. Nonnus, ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. sic ἀφρὸς ἀφύης, ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου.

‖Ἀφρὸς etiam piscis quidam est, vt videbis in Ἀφύη.

C. Ἀφρογενής, έος, ἡ, E spuma genita. ET Ἀφρογένεια, ας, ἡ, Idē. Sūt autē epitheta Veneris. Hesiod. Theog. Τὴν δ' Ἀφροδίτην Ἀφρογενέα τε θεὰν καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες· οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ Θρέφθη.

C. Ἀφρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumantes capillos habens, aut Spumans in capillis. Musæus, ἀφροκόμοις ῥαθάμιγξιν.

C. Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, Aphronitrum, Spuma nitri. Aet. lib. 2, cap. 60, Ἀφρόνιτρον καὶ νίτρου ἀφρὸς διαφέρουσιν ἀλλήλων, ὅτι ὁ μὲν τοῦ νίτρου ἀφρὸς ξηραντικώτερον ἐστι φάρμακον, ἀλύβῳ παραπλήσιον εἰς τὸ ὀφθῆναι· ἀφρόνιτρον δὲ, οὐκ ἀλυβώδες, οὐδὲ διαλελυμένον, ἀλλὰ πεπηγός. Gorræus ἀφρόνιτρον scribit esse genus nitri fossile, ἀφρὸν verò νίτρου, nitrum factitium. quanuis Dioscorides vtrunque sub nomine ἀφροῦ τοῦ νίτρου comprehendere videatur. aphronitrum verò ab aphrolitro tantum differre quantum hoc ipsum aphronitrum à sale: esse enim aphronitrū mediū aphrolitri atq; salis. Cæterùm Phrynichus Atticos hac voce non vti scribit, sed pro ea ἀφρὸν νίτρου dicere.

C. Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. Spuma lunæ. Nomē est lapidis qui alio nomine σεληνίτης dicitur, διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μέσον ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει: vt Dioscor. lib. 5. c. 169 tradit. Plin. lib. 37. cap. 10, Seleniten & ipse vocat, dicens ex candido translucere melleo fulgore, imaginem lunæ continentem, reddereque eam in dies singulos crescentis minuentisque numero. Marcellus Lunarē Latinis nominari scribit.

A C. Ἀφροσκόροδον, ου, τὸ, est Allii prægrandis genus, sic dictū quòd eo trito in oleo & aceto, mirum in modum excrescat spuma. Sic Gorræus, addens appellari etiam ἀντισκόροδον. Colum. lib. 11 cap. 3, Vlpicum, quod quidam alliū Punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόροδον.

C. Ἀφροφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, Spumam innatam habēs. sic enim exponitur ἀφροφυῆ πέταλα in Epigr.

C. Ἀφρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spumilegus. vulg. lex. ex Epigr.

C. Ὕπαφρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Spuma tectus, Spumosus, Non manifestus. sic vulg. lex. citantia ex Euripide ὕπαφρον ὄμμα. B Varino est ὑγρασίαν ἔχων ἐμφερῆ ἀφρῷ. Item κρύφιος καὶ ὕπουλος.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, Spumosus, ἀφρώδης, ἀφρόεν χεῦμα, Epigr. ET Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Spumosus. ἀφρῶδες ἕλκος Polluci lib. 4, est ᾧ ἐπανθεῖ λευκότης τις ἢ μελανία.

Ἀφρέω, ῶ, F. ήσω, Spumo. vnde ἄφρεον apud Hesychium, ἤφριζον, ἵδρουν. Ἀφρεῦντα, ἀφρίζοντα, πομφολυγώδη vt exponit Gal. apud Hipp. ET Ἀφρίζω, F. ίσω, idem. Spumesco. Spumam excito. vulg. lex. VNDE Ἀπαφρίζω, F. ίσω, Despumo. ET Ἐπαφρίζω, idem, in vulg. lex.

¶ Ἀφρύη, seu Ἀφρίτης, seu Ἀφρὸς, (quod nomen esse Ionum C tradit Archestratus) Apua piscis, qui ita dictus est quòd è spuma nascatur: vnde & Veneri dicatus est, vtpote quæ & ipsa ortum è spuma habuisse perhibetur. Dicitur etiam & Ἀφύη, & quidem vsitatiore vocabulo. Athen. lib. 7, καὶ τὸν φαλάριον γόνον δὲ ὃν ἡμεῖς μὲν ἀφύην, ἄλλοι δὲ ἀφρύην ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ ἀφρόν. Sed eidem ἀφρίτης est species ἀφύης, alias etiam enumerantis. De hoc pisce lege præter Athenæum, etiam Plinium, lib. 31. cap. 8. Existimatur autem esse is vilis pisciculus qui Gall. *menuise* appellatur, nomine collectiuo: vt & ἀφύας Atticos plurali D nū. potius quàm sing. ἀφύην dicere, quidā tradiderūt. Ἀφύη autem dici putatur quasi μικροφυής. De quo lege Eustathium. AB Ἀφύη deducitur Ἀφυῶδες χρῶμα, quod Erotianus exponit λευκοπέλιον. ET Ἀφύω verbum, quod Gal. apud Hippocr. esse ait ἀπολευκαίνομαι. SED & Ἀφύδιον diminut. apud Athen. legitur.

¶ ἈΦΡΟΔΊΤΗ, ης, ἡ, Venus. ita dicta quòd è maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo (quem & Plato atq; alii in hoc etymo sequūtur) οὕνεκ' ἐν ἀφρῷ θρέφθη. Hinc & Ἀφρογένεια. Aristot. autem ita vocatam tradit quòd E seminis natura sit ἀφρώδης, id est spumosa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens, ἀφροδίτην dici ait quòd sit ἀφροσύνης θεά vt ann. in vulg. lex. Fingitur autē Iouis filia: vnde apud Hom. Il. ε, — Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Et Il. υ, — Διὸς κούρης Ἀφροδίτης. ‖ Ἀφροδίτη pro Venerea libidine (quam & Ἀφροδίτης ἔργα vocant poetæ) interdum ponitur. Quidam apud Plutarchum in lib. qui περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς inscribitur, τὸ φαγεῖν, τὸ πιεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυγχάνειν. Sic accipitur (ni fallor) & in versibus quos ex Mimnermo vertit Horatius. Ex Euripide cita- F tur pro vehementi ardore & cupiditate. ‖ Ἀφροδίτη (vt & Latinè Venus) Venustas, Lepos, Gratia, Decor. Luc. in Scytha, τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος εἶχε. Sic in isto Æliani loco, δῆλα δὲ τῷ λόγῳ φιλοτίμως τε καὶ σὺν ἀφροδίτῃ οὐ μάλα περιττῇ. Hanc autem signif. retinent ἐπαφρόδιτος & ἀνεπαφρόδιτος. ET Ἀφρὼ apud Nicandr. pro Ἀφροδίτη.

C. Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A venere alienus, Inuenustus. Plutarchus, περὶ γυναιξὶν ἀκολάστοις εὐδοκιμοῦσι, τὰς μονολέχεις δὲ φιλάνδρους ἀναφροδίτους καὶ ἀγροίκους ἀποκαλοῦντες. Et ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικὰ, Lucian. quod quidam exponunt G Aduersa Venere natus.

C. Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Ἐπαφρόδιτιος, ου, ὁ, Venustus, Iucundus, ἐπίχαρις, ἡδύς. Xenoph. Symp. ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν. & mox, διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. ‖ Ἐπαφρόδιτος, est etiam nomen proprium.

Ἀφροδίσιος, ου, ὁ, Venereus. Sophocl. Inacho, ξανθὴ δὲ ἀφροδισία λάταξ πᾶσιν ἐπεκτύπει δόμοις. Theophyl. ep. 66, φιλοσοφοῦντος γὰρ λογισμοῦ βέλος ἀφροδίσιον οὐχ ἅπτεται. Pla. Sympos. ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι ἐμποίνιμον. Prouerbium H id est, ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα ὀμνυόντων πολλάκις καὶ ἐπιορκούντων, vt tradit Suid. Ad quod videtur respexisse Ouidius Amor. lib. 1, quum inquit, Nec, si quem fallas, tu periurare timeto: Commodat illusis numina surda Venus. AT Ἀφροδίσια, τὰ, plur. num. Res venereæ. Luc. De sacr.

A ἐρωτικὸς δὲ ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος. Athen. οὐδὲ πρὸς ἀφροδίσια εἶχεν ὁρμήν. Idem, ἐκλύτοις πρὸς τὰ ἀφροδίσια. ‖ Ἀφροδίσια item Festū Veneris. (Veneralia quidam interpretantur) Athen. lib. 5, initio, Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δεῖπνον Ἀφροδίσια ἐπιτελοῦντος Ἀθήνησι. Idem lib. 13, ὅτι δὲ καὶ Ἀφροδίσια ἴδια ἄγουσιν αὐτόθι αἱ ἑταῖραι, Ἄλεξις ἐν Φιλούσῃ φησίν, Ἀφροδίσι' ἦγε ταῖς ἑταίραις ἡ πόλις. Plutarch. An seni administr. resp. ποτε ὃν ἀφροδίσια ναύταις ἄγουσι πάντα τὸν λοιπὸν ἢ συχνὸν χρόνον ... τὴν ναῦν ἔχουσιν. sic enim legen- B dum pro ἀφροδισιάζειν αὐτῆς. ‖ Ἀφροδίσιον autem sing. numero forma diminutiua (vt Budæus scribit) Venusculi, Statua seu signum Veneris. Athen. lib. 13, φιλάργυρος δέ τις ἑταίρας ὑποκορισάμενος αὐτὴν, εἶπεν, Ἀφροδίσιον εἶ Πραξιτέλους. Exponitur item Veneris sacrificium Bud. verò apud Athen. lib. 5, ἑξῆς δὲ τούτων ἀφροδίσιον κατεσκεύαστο τρίκλινον, interpretatur, Ab his erat Aphrodisium (i. conclaue Veneri deæ dicatum) instrumentum etiam ipsum triclinari lectisternio. Philostr. epist. 22, καὶ ὁ λινοῦς χιτὼν ὡς ὁ τῆς Ἴσιδος, καὶ τὸ καπηλεῖον ὡς ἀφροδίσιον.

C. Ἀναφροδισία, ας, ἡ, Rerum Venerearum nulla cupido. Itē Inuenustas, Inelegantia.

C C. Ἐπαφροδισία, ας, ἡ, Venustas, Lepos, Elegātia. Appian. & τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ. Athen. 6, παῖ ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος τὴν μεστόν.

Ἀφροδισιακός, οῦ, ὁ. vt Ἀφροδισιακὸς λίθος, Aphrodisiace gēma Plinio lib. 37. quæ ex candida rufa est.

Ἀφροδισιὰς ab Apuleio vocatur Acoron, quam ab Italis Veneriam appellari addit.

Ἀφροδισιάζω, F. άσω, & Ἀφροδισιάζομαι, F. άσομαι, Venerē exerceo, Vtor rebus venereis. Xenoph. οὕτω δὴ καὶ ἀφροδισιάζειν ὥστε χαίρειν. Ἀφροδισιάζεσθαι passiuè acceptū, Bud. D est Muliebria pati apud Ath. Subiūgit autē ex Aristot. hist. anim. 7, loco, αἱ γὰρ νέαι πάμπαν ἀφροδισιαζόμεναι, ἀκολαστότεραι γίνονται. VNDE Ἀφροδισιασμὸς, οῦ, ὁ, Rerum venerearum vsus. Aristoteles. ἀλλὰ τοῖς πλείστοις συμβαίνει ἐκ τῶν ἀφροδισιασμῶν ἔκλυσις καὶ ἀδυναμία. ET Ἀφροδισιαστικὸς, οῦ, ὁ, Salax, Libidinosus, Bud. Aristot. in 7 De hist. anim. γηράσκει θᾶττον τὰ σώματα τῶν ἀφροδισιαστικῶν ἀῤῥένων. Athen. ζῷον κακοήθες καὶ πανοῦργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. Idem de gallo, ἀφροδισιαστικὸν τὸ ὄρνεον. ‖ Ἀφροδισιαστικὸς apud medicos est etiam Venerem ciens, vel E Libidinem mouens, vt in vulg. lex. habetur.

ἌΧΟΣ, εος, τὸ. Dolor, Mœror, Tristitia. ἡ ἄφωνος ἀνία κατὰ τοὺς παλαιούς. παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίνειν: vt Eustath. tradit, afferens tamen alibi aliam expositionem & etymologiam, dicens videlicet esse τὴν ἄγαν σύγχυσιν, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Il. β, — ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Odyss. δ, Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Poetarum magis proprium hoc vocabulum est: reperitur tamen (vt & alia poetica non- F nulla) apud Xenoph. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Pæd. 6. & apud Plutarch. Caio, τὴν δὲ βουλὴν ἄχος ἔσχε καὶ κατήφεια δεινή.

Ἀχηεσής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dolorificus, Molestus, λυπηρός. Suid.

Ἀχέω, F. ήσω, Doleo, Ægrè fero, Tristor. δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι. Od. λ, Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει. Interdum cum accusatiuo iungitur, vt Doleo apud Latinos. Hesiod. in Clypeo. Herc. — μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων, Calamitatem suam dolens. Ἀχέομαι quoque pro eodem ponunt vulg. lex.

Ἀχεύω, idem quod ἀχέω. inde enim & deriuatur, interie- G cto υ. Odyss. φ, — τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων. Odyss. δ, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.

Ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ, ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Ἄχνυμαι. Eustath. ab ἄχω deriuat, à quo παράγωγον ἀχύω, & Doricè ἀχυύω: vnde per metathesin ἀχνύω, à quo ἀχνύομαι, deinde ἄχνυμαι. HINC, Ἀχνὺς, ύος, ἡ, Mœror, λύπη. Varin. Ἀχλύμενος etiam ab Hes. λυπούμενος exponitur: quod mutato ν in λ, ab ἄχνυμαι deductum fuerit.

¶ Ἄχω, primitiuum præcedentium verborum, secundum grammat. ideóque & idem significans. à cuius voce H passiua est ἄχεται, quod Hesychius exponit στυγεῖ, μέμφεται.

Ἀκάχω, Dolore afficio. λυπέω, Odyss. ο, — ἥ ἑ μάλιστα Ἤκαχ' ἀποφθιμένη, id est, Mœrore & tristitia affecit. ἐλύπησε. Hesiodus Theog. Ῥίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων. Et in passiua voce Iliad. ψ, Αὐτὰρ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο, id est λυποῖτο. & apud

Theocr. Idyll. ϑ, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο. Hinc etiam est Ἀκαχήμενος, vt docet Eustathius Odyss. λ, — ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. i. τὸ λυποῦν τῇ ὀξύτητι τοῦ σιδήρου. quo tamen in loco aliam etiam expositionem affert, videlicet ἔχων ἀκὴν καὶ ἀκροκὴν δι' ὀξέος σιδήρου, aut (vt alii exponunt) ἠκονημένον, ἐστομωμένον, σεσιδηρωμένον. Methodius (vt referunt quidam gramm.) Homerum Æolicè his vti tradit ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος & per syncopen ἀκαχμένος. A

Ἀκαχέω, ῶ, F. ήσω, ET Ἀκάχημι, Tristitia afficio. λυπέω. vnde passiuum ἀκάχημαι, Tristitia & mœrore afficior. λυποῦμαι. Od. ϑ, — ἐγὼ δ' ὀρέων ἀκάχημαι. Il. μ, Νηῶν ἠμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχείατο πάντες, id est (vt Eustath. exponit) ἤχθοντο, Dolore & tristitia afficiebantur. Est autem ἀκαχείατο tertia persona præteriti plusquamperfecti, ex communi ἀκάχηντο, dialysi Ionica facto ἀκαχέατο, & ι postea inserto propter versum. Iliad. τ, — οἴομαι ἤ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι. Od. υ, Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχημένος ἦτορ. B

Ἀκαχίζω, F. ίσω, Idem. vnde in passiuo Il. ζ, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ. Et Od. λ, τῷ μή τι θανὼν ἀκαχίζευ Ἀχιλλεῦ. C

Ἀκήχεμαι, Tristor. ἀδημονῶ. Il. ε, Ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. Hinc etiam sunt Ionica illa ἀκηχέατο & ἀκηχέδαται. quorum prius est præteritum plusquamperfectum, factum dialysi, vt indicaui in ἀκαχέω: alterum perfecti temporis est, interiecto ε & δ ante αται penult. Ionum more formatum: sicut ex πεφέρασται, πεφεράδαται, ex ἐλήλαται, ἐληλάδαται: vt tradit Eust. HINC Ἀκηχεδὼν, όνος, ἡ, Tristitia, Mœror, Angor.

ἈΣΧΑΛΛΩ, Mœreo, Doleo, Tristitia affectus sum. Item, Indignor, Ægrè fero. Vt ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι δίκην, Demosth. in Midiam. Sic Plutarch. Pericle, ἀσχάλλοντας ἐπὶ τῷ πολέμῳ. Interdum verò cum solo datiuo, id est præpos. non interiecta: vt apud Xenophontem De re equestri, ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι. Chrysostomus autem dixit ἀσχάλλειν πρὸς τὴν σύλληψιν. ET compos. Συνασχάλλω, Cōdoleo. Cæterùm ἀσχάλλω ab ἄχος deducunt Etymol. & Eustathius: vt sit ἄχω, ἀχάλλω, deinde interiecto σ, ἀσχάλλω. Quod mihi probatur: at non item quod addit Eustathius, (vtpote vanæ subtilitatis plenum, meo iudicio) videlicet ἀσχάλλειν esse ἄχους ἅλις ἔχειν. Scriturque ib (pag. 224) ἀσχάλειν vnico λ, nescio an de industria, vt melius cum ἅλις conueniat, an ex errore. D E

¶ Ἀσχαλάω, λῶ, Idem significat, sed magis est poeticum. præcedit autem barytonum ἀσχάλλειν hoc ἀσχαλᾶν, sicut μηνίειν prius est quàm μηνιᾶν. Hom. Il. β, Ἀσχαλάᾳ σὺν νηὶ πολυζύγῳ. Et ibidem, Ἀσχαλάαν παρὰ νηυσί. ET cōpos. Συνασχαλάω, λῶ, Condoleo. Et Atticè Ξυνασχαλῶ. Æschyl. in Prom. vincto, pag. 19, Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ Μόχθοις.

ἌΧΘΟΣ, εος, τὸ, Pondus, Onus. Aristoph. Ran. Μηδ' ὅτι τὸ τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων, Εἰ μὴ καθαιρήσει τι, ἀποπαρδήσομαι. Il. σ, Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. Ἄχθος γῆς prouerbialiter de homine inutili dicitur. Quemadmodum ἄχθεα γαίης Nicander vocat etiam serpentes & venenatas bestias: pondera videlicet noxia & detrimentosa. βλάβας schol. exponit. ‖ Metaphoricè significat etiam λύπην βαρύνουσαν, (seu vt Bud. annotat, λύπην βαροῦσαν καὶ διοχλοῦσαν τὸν νοῦν ἐπ' ἀβουλήτοις συμπτώμασιν.) vnde & ab ἄχος factum esse Eustathius docet, πλεονασμῷ videlicet τοῦ θ. Soph. ἄγαν γ' ὑπερβαλθὲν ἄχθος ἤνυσαν, Dolorem & molestiam intulerunt. F G

C. Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, Baiulus, Vectarius, Sarcinarius, vt ex Varrone & Cæsare exponitur. Pollux lib. 7. cap. 29, οἱ δ' ἐξ ἀγορᾶς ἢ λιμένος κομίζοντες, ἀχθοφόροι, ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σκευοφόροι, ὑλοφόροι, πλινθοφόροι, πηλοφόροι, ξυληγοὶ, φρυγανοφόροι, φορτακες. HINC Ἀχθοφορία, ας, ἡ, Onerum portatio. ET Ἀχθοφορέω, ῶ, F. ήσω, Baiulo. Luc. μᾶλλον ἢ μὲν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις πιεζόμενος. SEV Ἀχθηφορέω. Philo De mundo, ὡς ἀχθηφορεῖν τὸν κόσμον ἰσχύσαι. H

C. Ἀπαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Molestus. ET Ἀπαχθίζω, Grauo, vt habent vulg. lex.

C. Ἐπαχθὴς, Onerosus, Grauis. Item Molestus, Inuidiosus: vt Bud. apud Hermog. hoc loco interpr. τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ ἀνιαροῦ. Sic Æschines De falsa legat. πολιτεία ἐν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plutarch. Themist. τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epist. ἐπαχθέστερος ἐκείνοις ἐβίων. VNDE Ἐπαχθῶς, aduerb. Molestè. ET Ἐπάχθεια, ας, ἡ Molestia, Offensa. Chrysost. περὶ ἱερωσ. ET Ἐπαχθίζω F. ίσω, Onero. Philo, πρεσβ. πρὸς Γάϊον, Τί αὐτῷ μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ τὰ τοσαῦτα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἓν ἐπαχθίσασθαι; Sic apud Æsopum senex lignis cæsis in humerosque sublatis, πολλὴν ὁδὸν ἐπαχθισμένος ἐβάδιζεν.

C. 2. Ἀνεπαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non onerosus, Non molestus. VNDE aduerb. Ἀνεπαχθῶς, Non molestè, Non grauatè. vt ἀνεπαχθῶς φέρω, Non grauatè fero. Thuc. ἀνεπαχθῶς τὰ ἴδια προσομιλοῦντες. Item Non inuidiosè. vt apud Hermog. τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ ἀνιαροῦ, ἀνεπαχθῶς ποιῆσαι μέθοδοι τρεῖς.

C. Μολιβαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Plumbigrauis. Vulg. lexic. ex Epigramm.

C. Σεισάχθεια, ας, ἡ, q.d. Onus excussum. Plutarchus in Cæs. καὶ σεισάχθειαν τινὶ ἐκούσιον τοῖς ὀφειλέταις. Cui similis est χρεωκοπία. nam χρεωκοπεῖσθαι, debito fraudari significat, decocta videlicet pecunia. Ita Bud. Cōm. Antea verò dixerat χρεῶν ἀποκοπὰς, hoc est Nouas tabulas (q.d. æris alieni decisiones) idem esse quod σεισάχθειαν. Hanc in Atheniensium rempublicam Solon primus inuexit, vt Diogenes Laert. in eius vita ab initio testatur, addens, τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων. καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον. ἑπτὰ δὴ ταλάντων ὀφειλομένων αὐτῷ [Σόλωνι] πατρῴων, συνεχώρησε πρῶτος, καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμοιον προὔτρεψε πρᾶξαι· καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθεια. videlicet παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων, vt Hesych. tradit.

C. Σπειραχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cui spira [caudæ] grauis & ponderosa est. Nicander περὶ ἑρπηστῶν βασιλῆος loquens, Οὐχ ὅρα δὴ κείνου σπειραχθέα κνώδαλα γαίης Τύγχαν μίμνουσιν. Vbi scholiastes, σπειραχθέα, inquit, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν.

Ἀχθεινὸς, οῦ, ὁ, Onerosus, Grauis, Molestus. λυπηρὸς καὶ ἐπίπονος, Suid. Xenophō Apomn. 4, ἀχθεινότατον τοῦ βίου senectutem vocat. ἀχθεινὰ πάθη, Tristes affectus, Plut.

Ἀχθηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Grauis, Molestus. λυπηρὸς, Hesych. VNDE Ἀχθηρῶς, Grauatè, vel Grauatim, vt Cicero loquitur, aut (vt Liuius) Grauiter. λυπηρῶς, ἀλγεινῶς, ἀνιαρῶς, ἐπαλγῶς. Poll. lib. 3.

¶ Ἄχθομαι, F. έσομαι vel ήσομαι (tanquam ab ἀχθέομαι, οῦμαι) Grauor, Pondere premor. Ingemo sub pondere. Od. ο, Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνη νηῦς ἤχθετο ποσσὶ νέεσθαι. id est ἐβαρύνετο τῷ πλήθει, vt schol. exponit. Theophyl. αἱ ἄμπελοι ταῖς βότρυσιν ἄχθονται, αἱ ἀχράδες βρίθουσι. ‖ Item eadem metaphora qua Lat. Grauatè fero, pro Molestè fero, Ægrè fero. In qua significatione aliquādo cum genitiuo construitur. Plut. in Publ. ἄχθομαι τῆς οἰκίας (vbi tamen & ἕνεκα subintelligi potest) Aliquando (& quidem frequētius) cum datiuo, Aristophanes Nub. Ἢ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσῃ. Aliquando cum præpositione ἐπὶ datiuo iuncta. Xenoph. ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθομένους. Interdū cum accusatiuo Atticè, vt ἄχθομαι τοῦτο. vt & Il. ε, Λίην ἄχθομαι ἕλκος ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνήρ. Nonnunquam cum participio. Aristoph. οὐκ ἀχθέσῃ παθὼν ἃ νῦν πέπονθας. Xenophon Pæd. 3, ἐγὼ ἄχθομαι στερόμενος ὑμῶν. Quandoque cum ὅτι. Xenophon Pæd. 3, ἀχθόμενος ὅτι τρέφεις ἡμᾶς. Plato verò Apolog. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος dixit, id est, Vicem poetarum dolens. ‖ Item Succenseo. Plato Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ. Sic etiam Xenophon Pæd. 7, ἀχθόμενος καὶ ὀργιζόμενος pro eodem posuit. ‖ Ἄχθεταί σοι τοῦτο, pro Hoc tibi graue est, Hoc tibi molestum est. Budæus ex Gregor. carm. — ὅ σοι πλέον ἄχθεται ἄλλων.

Ἄχθομαι autem pro Inuisus sum, falsò annotatur in vulg. lex. ex hoc loco Homerico, Odyss. ξ, — ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. quū hoc ἤχθετο non ab ἄχθομαι sit sed ab ἔχθομαι.

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, Dolor. Tristitia, λύπη, ὀδύνη, βάρος, Hesych. μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, Ne graue tibi sit me audire. Bud. apud Platon. 5 De legibus ἀντὶ τοῦ λύπη poni annotat. Plato Crat. Ἀχθηδὼν δὲ καὶ παντὶ δῆλον ἀπεικασμένον τῷ

νον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Et λυπηρᾶς τῇ ὄψῃ ἀχθηδόνας dixit Thucyd.lib.2. A

C. ΕΠάχθομαι, & ΚΑΤάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. AT ΣΥΝάχθομαι est Condolesco, Vicem [alicuius] doleo. Isocrates, ἀτυχοῦσι φίλοις συνάχθονται. Idem, συνάχθομαί σοι τῆς ἀπολωλότων.

ἌΩ, vel Ἀώ, F. ἄσω, Flo, Spiro. vt apud Apoll. Argon.2, ἀκραὴς ἄεν οὖρος. At ἀήμεναι (quod tamen tanquam ab ἄημι afferri solet) μαρτυρεῖ circunflexo verbo ἀῶ, vt scribitur apud Eusthath. Vide etiam de ἄει in Ἄημι. Legitur autem & ἄηται apud Apoll. Arg.2, — ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται, sed obserua ἄηται, & confer cum iis quæ Eusthath. de accentu verbi Αω disserit. B HINC Ἄημα, ατος, τὸ, Flatus, Spiritus. Satyrus in Epigr. Ἤδη μὲν ζεφύροιο πολυπνόου ὑγρὸν ἄημα. Sic Sophocles, δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων. ET Ἄησις itidem pro flatu, Eurip. ET Ἀήτης, Flatus, Ventus. (quum alioqui debuisset ἀητὴς scribi ab ἀω ἀήσω, eadem forma qua ποιητὴς & μιμητὴς) Apud Hom. interdum ἀνέμοιο ἀήτης (vt Iliad.ο,) & Odyss. δ, ζεφύροιο λιγὺ πνείοντας ἀήτας. Interdum verò ipse ἄνεμος, id est ventus: vt Od.ι, — καὶ ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται; Hesiodus autē fœm. gen. ἀῆται dicit, tanquam ab Ἀήτη, vt in Erg. — εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας. Idem, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας. C

¶ Ἄημι idē quod Ἄω, sed multo vsitatius. A quo ἄημι est ἄη, pro Flabat, Od.μ, v.325, Μῆνα δὲ πάντ' ἄληκτος (vel ἄλληκτος) ἄη νότος. Vbi scribit Eusthath. legi etiam ἄει, idque in multis exempl. sed ἄη comprobari & duali ἄητον, quo vtitur in Θρήκηθεν ἄητον, Il.ι, in principio. Addit & Heraclidem, qui Βαθὺς cognominatus fuit, ita legendum censuisse: scribentē, vt ex φιλῶ fit φίλημι Æolicè, ita etiā ex ἀῶ fieri ἄημι. & vt ex φίλη fit φίλητον, eodem modo ἄητον ex ἄη. Hæc ille ex Heraclide. Alibi autem annotat esse ἄητον pro αἴτον, vt πίθητον. Et partic. ἀεὶς ἀέντος (vt ἀθεὶς ἀθέντος) apud eundem poetam. Ἀήμεναι autem quod ex pseudonymo Musæo affertur, Eusthatius μαρτυρεῖν dicit τῷ Ἀῶ περισπωμένῳ. Item Ἄημαι pass. voce pro eodem. vnde ἄητο Apoll. Arg.2, — μέγας σπέος ἔκ ποτ' ἄητο. Et Ἀήμενοι, Flantes, Hesych. ET ΔΙάημι, comp. Perflo, Hesiod. in Erg. cum genit. — ἀλλά νυ καὶ τῷ ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Alibi cum genit. itidem, sed cum præpos. διὰ in eodem opusc. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησι. Ibidem cum accus. πάντα οὐ διάησι. D E

Ἀέσαι etiam annotat Hes. pro ἄησαι, id est flare. Eust. ἀέσαι scribit esse κοιμηθῆναι, item ἀναπνεῦσαι. EX HOC certè (quæcunque sit eius formatio) fieri existimo Ἀεσίμαγνα, ET Ἀεσίφρων. Dicitur autem ἀεσίμαγνα θάλασσα, Vetis furens mare. ἡ τοῖς πνεύμασι τῶν ἀνέμων μαιομένη, inquit Hes. apud quem ἀεσσίμαγνα scribitur cum σσ. AT Ἀεσίφρων ponitur pro leui & incōstanti. item pro temerario, atque adeo pro stulto. Sonare autem puto ad verbum (licet Eusthath. aliud dicat) Ventosa mente præditus. Il.υ, v.182, — ὁ δὲ ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων. Et ἀεσίφρονα θυμὸν apud Hesiodum. HINC Ἀεσιφροσύνη, Leuitas, Stultitia. cuius pluralis est Odyss. ο, ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι. F

C. Δυσαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Εὐαὴς & Ζαὴς, Item Ἀκραὴς. Hom. Od.ν, ἀνέμων δυσαέων dicit pro δυσαέων, Perniciosè strepentiū vel Grauiter spirantium, id est Grauiter strepentium in spirando. Quidam Grauiter strepentium interpretantur. At δυσαὴς ζέφυρος, aut δύσπνους, aut ἐκ δύσεως πνέων. Vide Eust. HVIC Εὐαὴς opponitur, Vtiliter spirans (ad verbum Bene spirans) Salubriter spirans. Herodot. Euterpe, ἀαεῖ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, id est Vento molliter spirante. Sed in omnibus edit. typogr. ἀαεῖ hîc perperam legitur pro ἐυαεῖ. De quo errore & in ἐυαὴς admonui, vbi vulg. lex. exemplum illud afferunt. Apud Hesiodum autem χώρῳ ἐν ἐυαεῖ, In loco qui vento salubriter spiranti est expositus. AT Ζαὴς, Vehementer flans, seu impetuosè flans. Hom. Il.μ, Ἄς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας. id est βίαιος. ob particulam ζα quæ vehementiam seu vim indicat in iis quibus est præfixa vocabulis. DE Ἀκραὴς autem non consentiunt inter se grammatici. Nam Ἀκραὴς ἄνεμος Hom. Odyss.β, v.421, secūdum quosdam est ὁ ἄκρως ἀεὶς (quod exponitur Flans in superficie, Flans per summa) (secundum alios est ὁ ἄκρατος, & ὁ ἀμιγὴς καὶ καθαρὸς, seu ἀκριβής. G H

Vide Eust. qui & ἀκραὴς ibi scribi testatur. Animaduerte autem Eusthath. ἀκραὴς à participio ἀεὶς deducere. est enim eadem & cæterorum compositorum ratio.

Ἀΐω item legitur apud Hom. Odyss. γ, v.182, 183. — οὐδέ ποτ' ἔσβη Οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι. Cuius ἀῆναι thema inusitatum esse tradit Eusthath. videlicet ἀαίνω, sicut φοραίνω, & ὑδραίνω, ac talia.

¶ Ἄσθμα, ατος, τὸ, Flatus, Anhelatio. φύσημα, συνεχὲς πνεῦμα, Hesych. item τὸ ἐκ δρόμου γινόμενον φύσημα. Apoll. Argon. 2, οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἰδάμασσε. Est etiam vocabulū medicū: apud Lat. Anhelatione & Suspiriū appellat Scribonius, Plinius, Seneca: & Cels. lib.4, c.4, difficultatem spirandi vehementiorē nominat, vt spirare æger sine sono & anhelatione non possit. Gorr. ex Gal. côm. in Aphor.46, lib.6, scribit Hipp. eam solùm spirādi difficultatem ἆσθμα nominare in qua multum creber anhelitus est: quum tamen Hippocrate posteriores medici affectionem quancunque pectoris diuturnā, simpliciter ἆσθμα nūcuparint, suóq; tēpore respiratione quæ in cursu & vehementi exercitatione fit, ἆσθμα vulgò vocari solitā esse scribat Gal. Aret. εἰ ἀπὸ δρόμου καὶ γυμνασίων καὶ παντὸς ἔργου δύσπνοεῖ ἡ ἀναπνοὴ, ἆσθμα καλεῖται. καὶ ἡ νόσος δὲ ὀρθόπνοια, καὶ ἥδε κικλήσκεται ἆσθμα. HINC Ἀσθματικὸς, Ad anhelationem seu suspirium pertinens. vt ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοὶ, Anhelatores Plinio, Suspiriosi Marcello. ET Ἀσθμάζω, F. άσω, Anhelo, πνευστιῶ, Suid. ITEM Ἀσθμαίνω, pro eodē. Aret. ἐν δὲ τοῖς παροξυσμοῖσι ἀσθμαίνουσι καὶ οἵδε. VNDE Ἐπασθμαίνω, Idem.

¶ Ἀτμὸς, οῦ, ὁ, Flatus, Halitus, Vapor, Fumus. ἡ δὲ ὑγρὰ ἀναθυμίασις, Hes. Idē quod apud poetas ἀϋτμή. Plut. δακρυρροοῦσι καὶ δυσημονοῦσιν ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ καὶ ἀναθυμιάσεις πικραὶ συνιστάμεναι τῆς ψυχῆς ἀνακραθῶσι προσόδοις. Diosc. de psilelæi cōfectione, ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γίνηται διάβροχον [τὸ ἔλαιον] quod Plin. vertit. Velleribus suprà halitū eius expansis. ET Ἀτμὴ, ῆς, ἡ, VEL Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, Idē. ἀναθυμίασις, ἀπνὴρ, αἰάδοσις, Hes. A QVO Ἀτμιδοῦχος, ου, ὁ, ἀτμίδα ἔχων, apud eundem Hesych.

C. Ἀτμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Fumi seu vaporis speciem gerens.

Ἀτμώδης, εος, ὁ & ἡ, Vapores multos emittēs, Vaporiferus. vt ἀτμώδη περιπλώματα.

Ἀτμίζω, F. ίσω, Vaporo, Exhalo, ἀναθυμιάζω, Hes. VNDE Ἀτμισμὸς, οῦ, ὁ, Vaporatio.

C. ΑΠατμίζω, Exhalo vaporē. Emitto in vaporis modū, actiuè. Capitur & pass. seu neutraliter, sicut ἐξατμίζειν. nā vtrunque pro Euaporari seu expirare dixit Aristot. nō semel, teste Bud.

C. Ἐξατμίζω, Exsordeo exponitur in vulg. lex. Est tamen potius Vaporē elicio. Bud. exponit Exhalationē subduco, citās Aristot. probl.1, segm.2, ἐπισυνεχθεῖν πλέον πῦρ ἐξατμίζει τὰ προσμαλαχθέντα ὑγρὰ, καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἐξάγει μετὰ τοῦ πνεύματος. Et ἐξατμίζεσθαι, Euaporari, Exuctius reddi, Arescere, q. ἐξικμάζεσθαι, Expirare. idē quod ἀναθυμιᾶσθαι Aristoteli. B. Arist.4 Meteor. τῶν μὲν οὖν ὑγρῶν ὅσα μὲν ἐξατμίζεται, ὕδατος· ὅσα δὲ μὴ, ἢ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος, &c. Vnde Ἐξατμισθεὶς, In vaporem euanidus, vt vulg. lex. exponunt: alii Vapidè se habens è Suetonio interpretantur.

C.2. Συνεξατμίζω, Mecū exhalando aufero, vt Bud. exponit. Aristot. Meteorol. ὥσπερ ἱματίου ἐὰν ἦ κεχωσμένον ἀπὸ τὸ καθ' αὑτὸ ὑγρὸν, ὑπὸ τοῦ ἐντὸς θερμοῦ συνεξατμίζοντος τὸ ὑγρὸν ξηραίνεται.

C. ΥΠατμίζω, Vaporem subduco. ὑπατμισθεὶς, Suffitu euaporatus vt exponitur in vulg. lex. VNDE Ὑπατμισμὸς, οῦ, ὁ, Suffitus vaporē eliciendo factus. Diosc. lib.3 cap.26, καὶ ὁ ὑπατμισμὸς δι' αὐτοῦ τοῦ ἀφεψήματος. vbi Ruell. vertit Decoctum saporis suffitu.

ΑΫΤΜΗ', ῆς, ἡ, Halitus, Spiritus. Il.ι, — εἰσόκ' ἀϋτμὴ Ἐν στήθεσσι μένῃ. Vbi Eust. ἀϋτμὴ δὲ (inquit) ἁπλῶς μὲν ἡ πνοή, ἐνταῦθα δὲ τὸ ψυχικὸν πνεῦμα. ἐκ τοῦ ἀῶ. Itē Vapor, Fumus. Od. enim πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμὴ, Eust. exponit ὁ καπνὸς, ὡς ἀναθυμίασις, παρὰ τὸ ἄω καὶ αὔω τὸ πνέω. ἐπὶ πνεύματος ἡ ἀναθυμίασις γίνεται. Sic apud Hesiod. Theog. v.861, — καὶ ἐτήκετο γαῖα Ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. vbi tamen quidam ardorem significare volunt. nam & Hesychio φλὸξ est. Fit autē ἀϋτμὴ tanquā ab αὔω pro ἄω: αὔω per dialysin fit ἀΰω: deinde interiicitur μ.

Αὐτμλω, ένος, ὁ Idem quod ἀϋτμή. Ιλ. ψ. Καδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς Ῥίμφα θέων. Οδ. γ. λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεύας.

ΑΥ̓ΡΑ, ας, ἡ, Aura, Ventus leuior. ἡ ἐξ ὑγροῦ φερομένη ἔκπνοή, Expiratio ex humido prodiens, vt Aristot. in lib. De mundo definit. Theodor. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic autem Aristoph. in Ranis Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Et poeta quidã apud Athen. λεπτὴ δ' ἀκρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρα. Inuenitur tamen. & αὔρα post. breui. Xenoph. Hell. 6, εἰ μὴ αὔρα φέροι, θέοντες Idem διαπνεῖσθαι αὔραις dixit Sympos. Et αὔρας θηρεύω apud eundem. Athen. lib. 2, Κάπτοντες αὔρας, ἐλπίσι σιτούμενοι. & lib. 9, Παρὰ τοῦ δεῖπνον ὅλον αὔρας Ἀττικῆς. ❡ Αὔρα verò περίκουρος Polluci lib. 4. cap. 9, tractanti de personis comicis, θεραπαινίδιον ἐστὶ περικεκαρμένον, χιτῶνι μόνῳ ὑπεζωσμένῳ λευκῷ χρώμενον. Sed legendum puto ἅβρα.

C. Ἄγχαυρος, ου, Diluculum, Crepusculum. ὁ παχώδης ὄρθρος, παρὰ τὸ ἄγχι, ὅ ἐστι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν. vt Suidas exponit citans ad hunc locum explicandum, Homeri illud hemistichium, αὔρη δὲ ψυχὴν πνέει ἠῶθι πρό.

C. Ἄναυρος, ου, ὁ & ἡ, Auræ expers. ❡ Item substãtiuè Torrẽs, χείμαρρος. nã οἱ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται, vt Apollonii schol. ab initio libri primi exponit hoc in loco, Χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν ἀναύρου. Phil. epist. 21 de eadem re loquens, λέγει γὰρ (inquit) ὡς τὸν ἄναυρον διαβαίνοντος αὐτοῦ [τοῦ Ἰάσονος] τὸν ποταμόν, ἐνέχεθη κρηπὶς τῷ ῥεύματι. Vbi tamen proprium nomen esse videtur, vt forsitan & apud Apoll. nam & Hesiodi schol. sub finem clypei Herculis Ἄναυρον Thessaliæ flumen commemorat. Apud Nicandr. verò Alexiph. quum dicit, Κεῖνο φυτὸν Κρήτηθεν ὃ δή ῥ' ἐκόμισσαν ἄναυροι, schol. exponit αἱ ὄχθαι τῶν ποταμῶν.

C. Μαψαῦραι, αἱ, Leues auræ, Leues venti. Hesiodus Theogon. quũ de quatuor ventis loquutus esset, addit, Αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. vbi schol. exponit, κεναὶ καὶ μάταιαι πνοαί, οἷον καικίας, θρακίας, vt alibi admonui. Fortassis tamen in illo Hesiodi loco diuisim μὰψ αὖραι legi posset.

ΗΤΟΡ, τὸ, Cor, Animus. Itidem ab ἄω, vt pluribus locis tradit Eustath. Sunt qui declinent ἤτορος, ἤτορι: illi tamẽ indeclinabile esse tradit. Il. ε, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Il. β, Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη. Il. ψ, Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ. Od. α, — μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων. Sæpe autem vocat φίλον ἦτορ. vt Il. ε, — μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης. Ibidem, — μαιμήσε δέ οἱ φίλον ἦτορ. Il. κ, — καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ. Sed & hoc obseruatione dignum, sæpe dici ab eo ἦτορ ἐν φρεσὶ vel ἦτορ ἐν στήθεσι. vt Il. τ, Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. Sic Odyss. ψ. — ἦ γὰρ τῇ γε σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ. Et Od. υ, Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἧσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. At ἦτορ ἐν στήθεσι, vt Od. ρ, — μηδέ μοι ἦτορ Ἐν στήθεσσιν ὄρινε. Et Il. χ, — ἐν δέ μοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ. Sed & ἦτορ dicit ἐν κραδίῃ, Il. υ, — ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.

C. Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, Magnanimus. Il. π, Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες Ἔστιχον. At μεγαλήτωρ θυμὸς (Od. ε, — ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμόν) tautologiam habet, vt si dicas μεγαλόψυχος ψυχή.

Αὐλός, οῦ, ὁ, Tibia. Hom. Il. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Pro eo autẽ quod Hom. αὐλῶν ἐνοπὴν dicit, legimus apud Athen. αὐλῶν βόμβον, lib. 8, αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελές. Idem ἐμφυσᾶν pro ἐμπνεῖν dicit in eodem Harm. ἀνθρωπινώτερον ἐμφυσῶν ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ. Idẽ Ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Sæpe autem αὐλοῦ & κιθάρας simul fit mentio, seu λύρας. vt idem De salt. αὐλόν, εἰ δοκεῖ, καὶ κιθάραν. Plutarch. in opusc. Vtrum Atheniens. &c. ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις. Deducitur autem vel ab ἄω, id est flo (sicut & αὐλή) vel ab αὔω id est Clamo. Videtur tamen Eustathius ad priorem magis inclinare.

Αὐλός, Quicquid est angustum & in rectitudinem productum. In vulgatis lexicis annotatur ex Athenæo hoc nomine significari figuram quamlibet in rectitudinem productam, vt est stadium, & sanguinis è naribus torrens. Sed (vt cætera omittam) κρουνὸν αἵματος ab Athenæo generalius accipi existimo pro sanguine quẽ ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. Hom. Od. χ, — αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν Αἵματος ἀνδρομέοιο. Hinc & Αὐλός, Iaculum omne prolixũ, vt quidã annotarunt. Bud. autem scribit Xenophontem vocare venabuli αὐλὸν qua sunt illius velut aures. κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους. vbi eum αὐλὸν pro καυλὸν dixisse existimat, nisi sit mendũ. Et subiungit, αὐλὸν partẽ esse hastilis quæ ferro induitur. Sic verò & Eust. αὐλός, inquit, ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ἡ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. Vnde Hom. αἰγανέας δολιχαύλους appellat Od. ι. Addit autẽ Budæus, αὐλὸν in telis etiã esse apud Ægin. Αὐλὸς (vt idem inquit, Annulus fibulæ, in hoc loco Hom. Od. τ, — αὐτὰρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Vbi Eustathius scribit αὐλοὺς appellari ῥαβδοειδεῖς τινας σωλῆνας λεπτὰς εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι. quas etiã ob hanc causam paulo antè κληῖδας εὐγνάμπτους appellauerit. ❡ Item Αὐλοὶ pisces, vide in Σωλῆνες.

C. Αὐλοειδής, έος, ὁ & ἡ, Tibiæ formam habens. Bud. est Tubulatus, Cauus, apud Theod. in Eccles. hist. καὶ τῶν ἐλεφάντων προνομίας αὐλοειδεῖς πεφυκυίας ἐπλήρου.

C. Αὐλοθετέω, F. ήσω, Fistulas compingo.

C. Αὐλοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui fistulas conficit.

C. Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, Idẽ, Qui tibias perforat. Poll. ex Comicis.

C. Αὐλῳδός, οῦ, Tibicen. Differre ab αὐλητὴς annotat Bud. ex hoc Ath. loco lib. 12, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον, Διονύσιος ὁ Ἡρακλεώτης, ὁ Ἵππερβολος Κυζικηνός· παρῆλθον δὲ καὶ αὐληταί, οἳ προσηῦλησαν τὸ πυθικὸν νόμον. ❡ VNDE Αὐλῳδία, ας, ἡ, Tibiarũ cãtus. ET Αὐλῳδικός, οῦ, ὁ, Ad tibiarũ cantũ pertinẽs. vt αὐλῳδικὸς νόμος. At αὐλῳδικὸς ποιητής, Tibiarũ cãtꝰ peritꝰ.

C. Αὐλώπης, ου, ὁ, Fistulæ instar oblõgos oculos habens. Est piscis nomẽ apud Opp. ex genere τῶν αἰθίων. qui cur ita dictus sit, explicat ipse his verbis, Ἄλλους δ' ἀλωπίας τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν Οὕνεκα τοῖς καθύπερθεν ἐλισσομένη κατὰ κύκλον Ὀφρὺς γέγονεν περίδρομος ἐστεφάνωται. Αὐλωπίας apud Aristot. Hist. an. lib. 6. c. 17, idẽ esse videtur piscis. nam ἀνθίαν etiã vocari scribit. Αὐλωπίας vero Hesychio est κοιλόφθαλμος. ❡ AT Αὐλῶπις, ιδος, ἡ, epithetũ galeæ est apud Hom. quũ quasi in fistulã abit, hoc est, in angustũ & oblõgũ, vel ὅταν λήγῃ εἰς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ ἐς ὃν ὁ λόφος ἐνίεται, vt docet Eust. vel ὅταν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς ὄρθον ἀνατείνῃ, vt tradit Ath. Il. λ, — ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια Τρίπτυχος αὐλῶπις.

C. Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiarum expers. Plutarch. θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, Quæ sine tibiarũ cantu fierent. VNDE Ἀναύλως, aduerb. Sine tibiis. Idẽ Plut. κεφ. Ῥωμ. Καί τις ἤχετο διαδοχὰς μονία τῶν ἱερέων ἀναύλως θυόντων. ❡ Ἄναυλος est etiã Imperitus artis tibicinariæ Budæo in hoc Luc. loco, ἐπεὶ & αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τόπον ἀδύνατον.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειον) ου, τό, Aristophanis schol. esse dicit, quũ [in scena] tacẽtibus omnibus, intus tibicen caneret. Hesych. verò Διαύλιον esse dicit ὁπόταν ἐν τοῖς μέλεσι μεταξὺ παρεμβάλλῃ μέλος τι ὁ ποιητὴς παρασιωπήσαντος τοῦ χοροῦ: apud musicos verò hæc μεσαύλια vocari. AT Διαυλία, quum duo canunt. Hes.

C. Δύσαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Infelix ob tibias. sic δύσαυλος ἔρις in Epigr. exponunt vulg. lex.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibiis personãs, ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλόν. Hes. Metaph. etiã capitur pro eo quo veluti post tibiarũ cantũ aures adhuc personãt. vt ἔναυλοι λόγοι apud Eust. οἱ πρόσφατοι, καὶ ἔτι κατανλοῦντες τὴν ἀκοήν. quemadmodum Suid. etiã apud Pisidem, ἀεὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις ἐκ τῶν ἐναύλων ἐρεθιζομένων πόνων τίκτουσιν ὁρμὰς κρείττονας βουλευμάτων, exponit, οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένων, ἔτι ἐνηχουμένων. Sic apud Luc. ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος ἔτι. Plut. verò De aud. poem. dixit ἔναυλον ἔχειν ὅτι. scribit enim, πρὸς ταῦτα δὴ πάλιν παρασκευαζώμεθα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἔναυλον ὅτι, &c. Ἔναυλον Hes. exponit etiã νέαν ἔχοντα ἐνέργειαν οὐ πρὸ πολλοῦ. ❡ Ἔναυλος Eustathio est item χείμαρρος, κατὰ τοὺς παλαιούς, στενὴ διῶρυξ, ἢ καὶ ἄλλως ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαρρος, παρὰ τὸν αὐλόν, ὅς ἐστιν ἐπιμήκης πόρος. Et Il. π, — τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους Πλήσειαν νεκύων, sunt ἔναυλοι illi τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες, ἢ οἱ περὶ τάφρον τόποι παρὰ τὸ στενὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν.

C. Ἔξαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui tibia exempta aut effracta est. Qui tibiæ sonum amplius nõ edit. Poll. lib. 4, ὁ δὲ φαῦλος

αὐλὸς καὶ ἄγλωττος & ἄφθογγος, ἀραιὸς, διάβροχος, ἔξαυλος. A
VNDE Ἐξαυλέω, ῶ, Fut. ήσω, q.d. Extibio. Ἐξηυλημέναι γλῶτται, videlicet τῶν αὐλῶν apud Pollucem, seu γλωττίδες (vt Etymol. vocat) Lingulæ tibiarũ inueteratæ, & quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sint. Quod vocabulum Ἐξηυλημένος metaphoricè de aliis inueteratis rebus dicitur, vt docet idem Etymol. ET Παρεξαυλέω, ῶ, idem, nisi præpositio aliquid immutare simplicis significationem putanda sit. vnde παρεξηυλημένος, Extritam fistulæ lingulam habens. Eustath. inter scõmata in senes hoc etiam refert, addens, ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖος, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων (seu, vt Aristoph. schol. habet, διεῤῥηγμένων) γλωττίδων αὐλοῦ. Est autem vocabulum hoc sumptum ex Aristoph. Achar. Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς, καὶ παρεξηυλημένους. Sic etiam Suidas, νῦν παρεξηυλημένον exponit τὸν διεφθαρμένον καὶ ἀμυδρὸν ὑπὸ γήρως. B

C. Καλαμαύλης, ου, ὁ, Qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος.

C. Κάταυλον, καταυλημένον, καταπεπταμένον. Hesych.

C. Κεραύλης, ου, ὁ, Qui cornu in tibiã aptato canit. Cornicẽ. C nam ex cornu etiam tibias fieri solitas Pollux docet.

C. Μεσαύλιον. vide in Διαύλιον.

C. Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tibialem quendam cantum vnicum & simplicẽ edens, vt quidam interpr. μόναυλος κάλαμος apud Eustath. qui Osiridis inuentũ esse dicit, vocarique à Doriensibus in Italia τίτυρινον, seu σατυρικὸν. (τίτυρον enim Doriensibus esse σάτυρον, Μόναυλος etiam qui eiusmodi organo vtebatur, quem idem Eust. καλαμαύλην & φωτιγγαύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον apud Athen. lib. 4, Vnius tibiæ concentus. ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων κατάπεχε ταῖς ἀμούσων, καὶ τὸ μόναυλον συνεχῶς ὀνομάζεις. VNDE Μοναύλιον, ου, τὸ, Organum quoddã tibiale vni⁹ & simplicis cãtus. Athen. l. 4, φωτίγγια καὶ μοναύλια, κώμων οὐ πολέμων ὄργανα. ET Μοναυλέω, ῶ, F. ήσω, Tibia vnius cõcentus cano. Plutarch. Cæs. ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ἀνὴρ Λίβυς ἐπιδεικνύμενος ὄρχησιν ἅμα καὶ μοναυλῶν θαύματος ἀξίως. D

C. Ὅμαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cõsonus. Soph. OEd. tyr. παιὰν δὲ λάμπει, στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. i. σύμφωνος, ὁμόφωνος, schol.

C. Πάραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, A tibiæ sono discrepãs, Absonus. ἀπῳδὸς, vt Eustath. exponit, hoc in loco, ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίαν ἀπέμπει μέλη πάραυλα. quemadmodũ & apud Soph. Aiace Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; exponit ἡ ἐξισουμένη τῷ αὐλῷ ἢ διὰ θρηνῳδίαν ἢ διὰ τὸ φανές. Vbi tamen (vt schol. annotat) intelligi etiam potest ἡ πα ρατεταμένη ἐγγὺς, παρὰ τὴν αὐλήν: sicut Œdip. Colon. Ἥκεις ἐπ' ἀξίων οὐχὶ εἰς δόμους ἄγης, Ἀλλ' ὡς πάραυλοι οἰκίσεις. id est ἐν ἀγροῖς, vt itidem schol. ibi explicat. E

C. Πλαγίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui obliquis tibiis canit. VNDE Πλαγιαυλίζω, F. ίσω, Obliqua tibia cano. Eust.

C. Προαύλιον, ου, τὸ, Præludium in tibiarum cantu. Aristot. F Rhet. 3. τὸ μὲν οὖν προοίμιον, ἐστὶν ἀρχὴ λόγου, ὅπερ ἐν ποιήσει πρόλογος, καὶ ἐν αὐλήσει προαύλιον. Hesychio προαύλια (sic enim scribendum) sunt τὰ προαυλήματα, ὥσπερ προαμβόλαια, τὰ προκιθαρίσματα. VNDE Προαυλέω, ῶ, F. ήσω, In tibiarum cãtu præludo. Aristot. Rhet. 3. καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ ὅ, τι ἂν ἔχωσιν αὐλῆσαι, τοῦτο προαυλήσαντες συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ.

C. Πυθαύλης, ου, ὁ, Qui Pythium carmen tibia canit: id est G pæana: vt tradunt vulg. lexica. Cælius verò Πυθαύλης habet, Qui tibiis quodammodo persuadet. At Καμπταύλας apud Vopiscum quosdã intelligere ait qui flexili tibiarum cantu vtantur.

C. Ῥαπταύλης, ου, ὁ, Qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.

C. Σύναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Consonus, σύμφωνος: sic enim etiam quidam exponunt, vt ξύναυλος βοὰ, apud Aristoph. VNDE Συναυλία, vel Ξυναυλία, ας, ἡ, Consonantia, συμφωνία, Hesych. id est Tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento coniũctus. Aristoph. schol. ξυναυλίαν vocat quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia ξυμφωνεῖ. Athen. lib. 14, ξυναυλία δ' ἐστὶν ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίως, αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσᾳδομένου. Ibidem, περὶ δὲ τῆς αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας, ἐπὶ πολλάκις καὶ αὐτὴ ἡμᾶς συναυλία ἔθελξεν. Transfertur etiam ad fletum & lamẽta. vt apud Aristophanem Equit. δεῦρο νῦν πρόσελθ' ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν, οὐλύμπου νόμον. Et Synesius epist. ad fratr. νῦν περὶ ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. H

C. Φίλαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans tibiarũ cãtus. Aristoph. Ran. ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς. Aristot. Ethic. 10, οἱ γὰρ φίλαυλοι ἀδυνατοῦσι τοῖς λόγοις προσέχειν ἐὰν κατακούσωσιν αὐλοῦντος, μᾶλλον χαίροντες αὐλητικῇ. Et φίλαυλοι μοῦσαι, Soph.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, Fistularis, Tibialis. sic enim Plinius calami quoddam genus αὐλητικὸν Græcis dictum, interpretatur. Αὐλικοὶ verò Suidæ sunt κιθαρῳδοὶ, Tibicines.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, Parua tibia aut fistula. Nec tantùm de tibia musica dicitur, sed de quauis fistula & tubulo generaliter. αὐλίσκος enim in galea apud Eustathium est fistula in quam conus seu crista inseritur: in fontibus verò salientibus, id est quo aqua effunditur: canaliculus seu canalicula vt Gellius loquitur. Apud medicos etiã vsitatum vocabulum est: de quo Cæl. Aurel. Acutor. lib. 3, Clysteris αὐλίσκον, quem nos tibiam dicere poterimus. ‖ Αὐλίσκοι, οἱ, Inaures, ἐνώτια, Hesych.

¶ Αὐλέω, ῶ, Tibia cano. Athen. αὐλεῖν καὶ συρίζειν, Plutarchus Alcibiade, αὐλείτωσαν οὖν Θηβαίων παῖδες. οὐ γὰρ ἴσασι διαλέγεσθαι. Idem in Apophth. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Interdum verò additur accusatiuus: vt καστόρειον μέλος αὐλεῖν, Plutarchus in Lycurgo. Nonnunquam datiuus instrumenti, vt αὐλεῖν αὐλῷ, apud eũdem Plutarch. in Galba. Quia & alio organo quàm αὐλῷ dicitur aliquis αὐλεῖν, vt αὐλεῖν κέρατι, quod ex Luciano citatur. Et Αὐλέομαι, οῦμαι, passiuum Tibia canentem audio, Tibiæ cantum audio, Mihi canitur tibia. sic Xenophõ in Pæd. Vide Bud. Comm. pag. 1078. VNDE Αὔλημα, ατος, τὸ, Carmen ad tibiarum sonum. vt αὔλημα καρικὸν apud Pollucem. ET Αὔλησις, εως, ἡ, Ipsa tibiæ inflandæ actio. ET Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, Tibicen. A QVO Αὐλητηρία, Theca tibiarum, Hesych. ET Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, Tibicina, Quæ tibia canit.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, Auletes (vt Cicero etiam vocat) Tibicen. φιλὸς αὐλητὴς ab Atticis dici, non αὐαυλὴς lex. vulg. ex Phryn. docet. αὐληταὶ ἄνδρες, Demosth. Exponitur etiã ἀκροατὴς αὐλῶν. VNDE Αὐλητικὸς, Ad tibicinem pertinẽs, vt αὐλητικαὶ παιδίαι, & αὐλητικὰ προσχήματα. Αὐλητικὸς κάλαμος apud Theophr. à Plinio Tibialis redditur. Αὐλητικὴ τέχνη, Ars tibia canendi. αὐλητικῆς εὑρετὴς ὁ θεός, Aristot. Rhet. Αὐλητικὸς etiã Tibiarũ inflãdarũ peritus.

C. Ἐπαυλέω, ῶ, F. ήσω, Incino seu Præcino. Budæo idem est quod προσαυλέω, i. Accino. Aristophanis tamen schol. manifestè distinguit, his verbis, προσηύλων γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς, ἐπηύλουν δὲ προσηγμένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Luc. de sacr. ζῶον ἄφωνον καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν.

C. Καταυλέω, ῶ, F. ήσω, Tibiæ sono permulceo: vt Bud. C. exponit, dicẽs genit. iungi, citãsq; Plat. locũ, vbi matres pueros ἀκύπνοῦντας dicũtur ἀτεχνῶς τῶν καταυλῆσαι. Idẽ tamen in lex. annotat μεταβατικῶς dici καταυλεῖν τινα. cuiusmodi constructionẽ videbis paulo pòst ex Greg. Καταυλοῦμαι verò in pass. est Tibiæ cantũ audire, aut Tibiis personare. Luc. de tauro Phalar. ἡ βοὴ δὲ διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελεῖ, ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Strabo lib. 17, πᾶσαν γὰρ ἡμέραν καὶ πᾶσαν νύκτα πλὴν διὰ τῶν ἐν τοῖς πλοιαρίοις καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων ἀναίδην. Plut. μία νῆσος ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο. Καταυλεῖν nõnunquã metaphoricè non tãtùm de oblectatione ex tibiarũ cantu, sed etiã generaliter de quibusuis mollioribus auriũ titillationibus dictum reperitur: vt apud Greg. μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν, μὴ ὄσφρησιν ἐκθηλύνωμεν, μὴ γεῦσιν καταπορνεύσωμεν: vbi notandũ accus. casui iunctũ esse. ‖ Καταυλεῖσθαι est quoq; Exsibilari & Derideri, seu (vt Suid. explicat) χλευάζεσθαι, qui hoc exemplum affert, ἀφῃρεῖτο δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν τειχῶν, γελώμενοί τε καὶ καταυλούμενοι.

Καταύλησις, εως, ἡ, Tibiarũ inflatus seu incentio, vt Cic. & Gell. loquũtur. Theophr. de calamo tibiali (sic enim αὐλητικὸν Plin. vertit) lib. 4. c. 12, γίνεσθαι δέ φασιν ἐπιτήδειον τε χρήσιμον, καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, καὶ καταστόσματα τὰς γλώττας ἔχειν. Quæ Plinius sic reddidit, Et fieri vtiles in trimatu, apertioribus earum lingulis ad flectendos sonos. VNDE compositum Προκαταύλησις, εως, ἡ, Quum tibiæ recenter factæ vtiles redduntur ludicra &

dd. ii.

exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: vt Bud. explicat. Theophr. ibidem, τὸν γὸ οὕτω τμηθέντα συχνοῖς μὲ ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταυλήσεως δεῖσθαι πολλῆς. Et Plinius, Sic præparatæ, aliquot post annos vtiles esse incipiebant: tunc quoque multa domādæ exercitatione, & canere tibiæ ipsæ docendæ.

C. ΠΡΟΣαυλέω, ῶ, F. ήσω, Accino tibia: vt vertit Bud. citans hunc Athen. locum, ἵν' ἡ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. Vide Ἐπαυλέω paulo antè.

C. ΥΠΑΥλέω, ῶ, F. ήσω, Succino tibia. Luc. De salt. ἑνὸς γὸ τῶν ὑπαυλούντων τ̀ αὐλὸν ἁρπάσας. Ath. lib. 6, Ἱέρακα φησὶ τὸν Αντιοχέα, πρότερον λυσιῳδοῖς ὑπαυλοῦντα.

Sequuntur composita ex αὐλὸς aliud quàm tibiam significante.

C. Δίαυλος, ου, ὁ, Circūactus curriculi huiusmodi, vt quum ad metam peruenissent, flectentes, eò rursus recurrerēt vnde cursum inierant. i. Curriculū duplex. Ita Bud. in Pād. addens, Vitruuiū δίαυλον vocare duorū stadiorum ambulationis circuitionē. Suid. exponit, ὁ διπλοῦν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Ab αὐλὸς autē deriuat Eust. quod vocabulū Ath. exponit inter alia etiā πᾶν τὸ διατεταμένον εἰς εὐθύτητα σχῆμα, ὥσπερ τὸ στάδιον. Alias etymologias si desideres, reperies apud Aristoph. schol. ‖ Metaph. etiam est ἡ ἁπλῶς οὐ πνοσουῶ ἀνάκαμψις (vt Eust. tradit) aut (vt Suid.) ἡ μακρὰ περίοδος. vt διαύλοις κυμάτων φορούμενος, Reciprocis fluctuū cursib⁹. Phil. De mundo, ἕξεως ὁ πυκνὸς ἐστὶ δίαυλος. quo sensu paulo antè dixerat, ἕξις δὲ ἐστι πνεῦμα ἀνασρέφον ἐφ' ἑαυτῷ: itē, ἀνακάμπτει πάλιν ἄχρις ἂν ἐπὶ τ̀ αὐτὸν ἐφίκηται τόπον ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. ‖ Est etiam mensura duorū stadiorum, hoc est mille & ducentorum pedum. tantum enim continebat diauli cursus, eundo videlicet & redeundo.

C. 2. Διαυλοδρόμος, ου, ὁ, Qui diaulum currit, Qui cursum circensem peragit, i. διστάδιον. Bud. C. VNDE Διαυλοδρομέω, ῶ, F. ήσω, quod Bud. C. interpr. Quum ad calcem perueneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. De gen. anim. 2, ὥσπερ τῆς φύσεως διαυλοδρομούσης καὶ ἀνελιττομένης ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ὅθεν ἦλθεν.

C. 2. Καμψίδιαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. In diaulo reciprocans. ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψίδιαυλον ἀναστρωφῶν τάχος, Eust. exponit ταχὺ ἀναστρέφων ἐν τῷ πλήθει τῶν χορδῶν.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, Canaliculus in dioptris quo visus dirigitur, vulgò *la mire*: vt vulg. lex. exponunt in hoc Polyb. loco, δεήσει μὲ πρῶτον διόπτραν ἔχειν διαυλίσκους ἔχουσαν, ὥστε τοὺς μέλλοντας πυρσεύειν, τῷ μὲ τὸν δεξιὸν τόπον, τῷ δὲ τ̀ εὐώνυμον δύνασθαι θεωρεῖν.

C. Δολίχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Longas tibias seu fistulas habēs: vt δολίχαυλοι αἰγανέαι, sunt (vt scribit Eust.) μακροὺς αὐλοὺς ἔχουσαι, id est κοιλότητας ἐπιδορατίδων, αἷς ὁ τὸ ξύλον αὐλὸς ἐνίεται: aut (vt alibi exponit) αἱ μακρόξυλοι: aut (vt alibi) μακροσίδηροι. αὐλὸς γὸ (φασὶν) νῦν ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται.

ΑΥΛΑΞ, ἡ, Sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομή. vt explicat Eust. dicens, διὰ τὸ στενοεπιμήκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. — αὔλακ' ἐλαύνοι ἰθεῖαν. Philo, τὴν ἀνατεμόντες εἰς αὔλακας, ἀρδεύουσι καὶ σπείρουσι. PRO quo Doricè dicitur & Ὦλαξ, ακος, ἡ. (VNDE Ὁμῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, q. d. ὁμαύλαξ, Qui eodem sulco comprehēditur, Vicinus. Apoll. 2, Βύζηρες δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακες. id est ὅμουροι schol.) ET Ἄλοξ, οκος, ἡ. (SEV per metathesin Eustathio Ὦλξ, quo & Homerus vtitur, dicens, ἱεμένων κτ ὦλκα) quod metaphoricè etiam accipitur: vt apud Eurip. Phœniss. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. quemadmodum apud Soph. etiam ἄλοκες, αἱ σποραί, αἱ κοῖται, οἱ γάμοι. Itē γλυφὶ δέλτου, Hesych. qua metaphora etiam Latini Exarare & Perarare literas dicunt. A QVO verbū Ἀλοκίζω, F. ίσω, Sulco. ἀρότρῳ τέμνω αὔλακα, vt exponit Suid. citans Aristoph. hunc locum, ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδόμην τὸ χωρίον. item τῷ ὄνυχι γράφω ἐν πιναικῷ πινακίῳ, Vngue noto in tabellis cēreis. ET Comp. Καταλοκίζω, idē. vnde per tmesin apud Eurip. κατ' ὄνυξιν ἠλοκίσμεθα.

C. Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, Sulcos efficiens, Sulcator. αὐλακεργάτης σίδηρος. In Epigr.

Αὐλακίζω, F. ίσω, Sulco. VNDE cōp. Διαυλακίζω, q. d. Persulco, Peraro. ET ΚΑΤαυλακίζω Sulco. vulg. lex.

A Αὐλή, ῆς, ἡ, Area, Locus apertus & vacuus ante magnas ædes, quem vulgò *une court* appellamus. q. d. cortem. Quoniam autem apud Homerum oues & alia animalia ἐν αὐλῇ stabulantur, ideo αὐλὴ redditur Caula, Ouile, Hara. Il. δ, — ὥστ' ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Od. ξ, in principio, Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ Ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. vbi dicitur de loco in quo erant porci. vnde Haram quidam interpre-
B tantur: alii generaliore vocabulo Septum. At pro corte in qua sunt aues, Odyss. ο, — χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον ἐξ αὐλῆς. Synesius, ὑπερβᾶσα δὲ τὴν οἰκίαν αὐλήν, vbi quidam interpretantur Impluuium. Ath. lib. 5 non solùm tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum qui à ventis perflatur (seu qui vtrinque ventum excipiat), sed addit, Homerum αὐλὴν semper ponere ἐπὶ τῶν ὑπαίθρων τόπων. Sic Philo De vita Mosis lib. 3, τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. Sed tamen tam apud Homerū quàm alios αὐλὴ exponitur etiam Atrium, in quibus-
C dam locis. Αὐλὴ (inquit Budæus), apud Athenæum pro triclinio prægrandi, id est œco, in quo nuptiæ in regia celebrantur. Hodie salam dicimus. Apud Greg. 181, idem Bud. Atrium interpretatur, vbi scribit ille, ἕως εἰ κατηχούμενος, ἐν προθύροις εἶ τῆς εὐσεβείας· εἴσω γενέσθαι σε δεῖ, τὴν αὐλὴν διαβῆναι, τὰ ἅγια κατοπτεῦσαι. Quin & Ζηνὸς αὐλὴ apud Homerum legitur Odyss. δ, v. 74. Ζηνός που τοιήδε γ' ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. vbi Aula Iouis, vel Regia Iouis, vertitur. quem tamē locum aliter etiam scriptū fuisse tradit idem Athenæus. Sed ipse Æschylus ex illo Homeri loco mutuatus dixit in Prometheo vincto, ὅσοι τὴν
D Διὸς αὐλὴν οἰχνεῦσι. ‖ Αὐλὴ apud Homeri posteros Aula, Domus regia, vel Regia, sine adiectione, Domus principis. Legimus autem apud Athenæum αὐλὰς fuisse vocatas hasce domos, vel quòd ante illas essent ampla loca subdialia, vel quòd satellites iis solerent παραυλίζεσθαι. Hac autem in signif. Menandri etiam & Diphili autoritatem affert. Polyb. μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν ἐστί, id est in aula [Philippi.] Sic & alii nonnulli vsi sunt. At Herodianum obseruaui non αὐλὴν simpliciter sed βασίλειον αὐλὴν passim dicere. Eodem autē
E modo & Galli vna eadémque voce significant locum ὕπαιθρον qui est ante ædes, & ipsam aulam: sed accipiendo tamen potius aulam pro ipso rege, eiúsque simul comitatu habitante illam regiam domum, quàm pro ipsa domo. Quæ cum dico, non ignoro interim posse duas harum duarum significationum afferri deriuationes, vt videlicet *court* illum ὕπαιθρον locum significans (quem nonnulli aream dici volunt) sit à corte: at *court* pro aula regis, atque adeo ipso rege vnà cum suo comi-
F tatu, sit à curia. vnde & potius *cour* sine *t* scribendum sit, vt & pater meus scribere solebat. ‖ Αὐλή, Locus in quem capite damnati ducebantur, postea dictus Βάραθρον, Suid. Vide αὐλικοί. ‖ Αὐλὴ item in significatione ἰσθμοῦ ponitur, teste Polluce.

C. Ἔναυλος, ου, ὁ, Stabulum, & Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hes. Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφάων. ‖ Ἔναυλος etiam ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eustath.

Ἔναυλος autem deriuatum ab αὐλὸς, vide in illo nomine.

G C. Ἔπαυλος, ου, ὁ, Stabulum. Item Casa. Iliad. ψ, circa finem, — εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. ‖ Sophocl. autem ἔπαυλα dixit.

C. Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τό, Locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse ianuam quæ sit inter duas αὐλάς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Vide Eustathium. Apud Euripidem legitur & μέσαυλος adiectiuè, vbi dicit θύρας μεσαύλους. ‖ Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

H Μεσαύλιον in eadem significatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur κροῦμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, inquit Eustathius. ‖ Μεσαύλιος autem nomen serui apud Homerum hinc ductum.

C. Μόναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solus stabulatur aut habitat.

VNDE Μοναυλία,ας,ἡ, Vita solitaria,i.cælibatus. Plato De leg.vt Συναυλία,Coniugium. A

C.Πρόαυλον,seu Προαύλιον,ου,τὸ, Aulæ vestibulum.Poll.Suidas. ‖ Item, Προαύλια plur. num. Dies qui nuptias anteit: sicut Ἐπαύλια Dies qui eas sequitur. Vide in Ἀπαυλίζομαι.

C.Συναυλία,ας,ἡ,Cohabitatio. ἡ συνάθροισις δύο καὶ πλειόνων. συναυλίαν ἄγει τις,pro μόνος αὐλίζεται ἐν τοῖς ἑαυτοῦ. Bud.in Aristot.Polit. Contubernium coniugale exponit. Sic Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συναυλίαν.

C.Ὕπαυλος,ου,ὁ, Qui in aula est. (q.d. Qui est sub aula) Apud Sophoclem in Aiace exponitur Qui est intetorio. B

Αὔλειος,ου,ὁ καὶ ἡ,vt οὐδὸς ἐπ' αὐλείου, Hom. Od.α, vbi malè quædā exēplaria habent coniunctim ἐπαυλείου. quem tamen errorem sequuntur vulgata lexica. Et ἡ αὔλειος θύρα,Atrii ianua,vel Atriensis. Bud.αὔλειον θύραν apud Plat.in Sympos. Ianuam vestibularem & atriensem, apud Lysiam autem atrium interpretatur, pag. 1066. quam vide. Inuenitur & plur.numero,αἱ αὔλειαι θύραι apud Herodotum & Aristoph. in Vespis.Sic & epigr. lib.2,Στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας. vbi exponitur Fores atrienses. C

Αὔλειος etiam per se dicitur, vt Plutarchus in Pompeio, ἀλλὰ τοῖς ἥκουσιν ἀποκλείσας τὴν αὔλειον, ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιών. ET Προσαύλειος, Ad aulas pertinens: nisi mendosè in vulg.lex.affertur ex Eurip. τὰς προσαυλείους τύχας,Fortunas aularum.

Αὐλικός,οῦ,ὁ, Aulicus, Qui est ex alicuius principis aula. Plut.in Polit.Præcept.οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. Et apud eundem in Demetrio αὐλικὴ περιεργία. ‖Αὐλικὸς in malam partem,vt & nostrum *courtisan* aliquando.Plut. οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός. D

Αὐλαία,ας,ἡ, Aulæum. item Tentorium, vt Bud. interpr. in hoc Plutarchi loco in Alexandro, de deliciis comitum eius loquentis, Φιλώτᾳ δὲ σταδίων ἑκατὸν αὐλαίας πρὸς θύραν γεγονέναι,id est Tentoria,inquit. Apud eundem Plut. accipi ait pro velo quod currui matronali prætenditur. Αὐλαίαι quæ Lat. Aulæa. Athen. αὐλαίαις φοινικίναις περιείχετο. Idem,αὐλαῖαι ζωωταὶ καὶ διάχρυσοι καὶ διάλιθοι.Philo De vita M. lib.3, σχεδὸν δὲ καὶ αἱ αὐλαῖαι καταπέτασμα τάχ' εἰσιν. Et numero quoque singulari apud Plutarchum in Themist. ἐγγὺς χρύσεος τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον. Curtius Aulæam Latinè itidem dixit genere fœminino. ‖ Αὐλαία Hesychio est etiam ἡ ἐν αὐλῇ διατείβουσα,vt sit adiectiuum. ‖ Αὐλαία item dicitur pro αὐλὴ per παραγωγήν.Eusthath. E

¶ Αὔλιον,Stabulum.Et generaliter Domicilium, sed potius quod est ruri. Apoll. Arg.2,σταθμούς τε καὶ αὔλια. Dicitur autem ab αὐλὴ vel ὑποκοριστικῶς,vel κατὰ παραγωγήν. Vide Eustath. Αὔλιον antru dictum, quòd in eo Bacchus stationem habuerit,seu pernoctarit. Var. F

Ἐπαύλιον vide post Ἔπαυλις.

¶ Αὖλις(ad differentiā Αὐλὶς,quæ est vrbs Bœotiæ) Domicilium,Locus vbi pernoctatur. Item Tentorium, Castra. Hom.Il.ι, Ἕξῆς γὰρ νηῶν τε ἄσσεις αὖλιν ἔθεντο. Ex Herodoto etiam affertur τὴν αὖλιν ἐπὶ τῷ πλοίῳ ἐποιήσατο. vbi tamen legitur & αὐλήν. ‖ Αὐλίδα etiam Bœotiæ vrbem inde nomen habuisse volunt quòd in ea Græci castrametati sint.

Αὔλιος ἀστήρ,Qui ad αὖλιν ducit animalia, Vesper.Eustath.

Αὐλείτης,Villicus,vt sit ab αὖλις significante ἔπαυλιν.Vide Var. Hesychius autem Αὐλήτην habet cum η vtrobique,& exponit τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. G

C.Ἔπαυλις,εως,ἡ, Villa,Casa.Plut. καὶ τὰς ἐξ ἔργων τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἐξεκόπτον.Idem in Pericle,τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδιδῶσι τῇ πόλει. Philo De vita M.lib.1, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. Ἔπαυλις est etiam Stabulum, vt lex. Gr.tradunt.

Ἐπαύλιον,itidem pro Villa,vt Bud.interpr.Diminutiui tamen speciem præ se fert.Æsch.in epist. ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μέτειον,ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. Plut. De garrul. ἐπαυλίῳ τινὶ προσῆλθε. H

Ἀπαύλια autem & Ἐπαύλια, item Προαύλια vide in Ἀπαυλίζομαι.

¶ Αὐλίζομαι, Stabulor.vt Od.μ,αὐλιζομενάων οἰῶν,& συῶν αὐλιζομενάων,eiusdem Odyss.ξ.Sic apud Aristot.De hist.animalium lib.9, ἀετοὶ quoque dicuntur αὐλίζεσθαι. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, Cubare,Pernoctare.Thucyd.lib.4,pag.126,in principio,& alibi sæpe.Xenophon Pæd.4, ηὐλίζοντο ἐπὶ πυρὶ, τῇ ἑτέρᾳ αὖ αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν. Sic & Hell.1, ἔτυχον δὲ ἐσκηνηκότες, αὐτοῦ ηὐλίζοντο. Ex lib.2 Regū cap.12 affertur, ηὐλίσθη ἐπὶ γῆς pro Iacuit super terram. ‖ Αὐλίζομαι à Budæo exponitur etiam Stationem habeo,item Excubo. vide Παραυλίζομαι. ET Αὐλισμὸς,Pernoctatio,διανυκτέρευσις,Hesych.

Ἀπαυλίζομαι,Fut.σομαι, Seorsum stabulor,Seorsum stationem habeo. VNDE Ἀπαυλόσυνος in Anthologia epigrammatum,Seorsum stabulans, vel A stabulo discedens. Ἀπαυλίζομαι est etiam Seorsum pernocto, de hominibus dictum. VNDE τὰ Ἀπαύλια,Dies in quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat,ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται, inquit Pollux. At autor Etymologici habet Ἀπαύλια festum quoddam apud Athenienses.quia tum incipit puella χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, i. seorsum à patre pernoctare, seu cubare. vel, cubiculum habere. ITEM Ἀπαυλιστηρία χλανὶς apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur. Iam verò & dona quæ sponsæ dantur vocabant ἀπαύλια,teste Polluce. Cæterùm notandum est,quosdam ἀπαύλια & ἐπαύλια vnam eandémque diē facere.Nam ita Hesychius, Ἀπαύλια καὶ Ἐπαύλια, διχῶς λέγεται, ἡ ἡμέρα ἐν ᾗ ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ νύμφη. vbi ponitur etymologia non τῶν ἀπαύλια,sed τῶν ἐπαύλια.Etymologistes vtriusque vocis etymum ponit. nam postquā dixit Ἀπαύλια dici festum,ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι,subiūgit, ἢ ὅτι τότε ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή. vnde cōiicere est,illum quoque scripsisse Ἀπαύλια ἢ Ἐπαύλια,vel καὶ Ἐπαύλια, vt Hesychius:quum priore loco etymum illius,posteriore autem etymum huius vocabuli ponatur. Dicitur autem sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ,id est Pernoctare apud maritum,vel Cubare iuxta maritum. Iulius Pollux contrà etymum ponit nōn τῶν ἐπαύλια,sed τῶν ἀπαύλια, atque an hæc duo eadem faciat,an diuersa, vix certò statui potest. nam Προαύλια facit diem præcedentem nuptias. προαύλια δὲ,inquit, ἡ πρὸ τῶν γάμων ἡμέρα.deinde subiungit, ἐπαύλια δὲ, ἡ μετ' αὐτήν.καὶ ἀπαύλια δὲ, ἐν ᾗ ὁ νυμφίος εἰς τοῦ πενθεροῦ ἀπὸ τῆς νύμφης ἀπαυλίζεται.Sic certè intelligi potest locus Pollucis, quasi dixisset,ἐπαύλια, autem quæ eam sequitur: quæ & ἀπαύλια dicitur. ea est autem in qua spōsus,&c. Sed hîc scrupulus manet quomodo possit idē esse dies ἀπαύλια & ἐπαύλια,quum secundum etymologias quas attuli, contraria significent. nam contraria sunt ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς,id est χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς αὐλίζεσθαι, & ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Acron certè videtur ἀπαύλια(ea signific.qua apud Poll.) repotia nominare voluisse quippe qui dicat fuisse diem quo nupta ad parētes redire solebat. Nam certè illam domo sua relicta ad parentes redeuntem, dicemus ἀπαυλίζεσθαι τοῦ ἀνδρὸς,non contrà ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρί. Sed animaduertendum est Acronem dicere fuisse diem septimum. quòd si hac quoque in re velimus illi cum Polluce conuenire,dicendum fuerit Pollucem diuersos dies statuere ἐπαύλια & ἀπαύλια. nam scribit ἐπαύλια fuisse postridie nuptiarū: quum Acron septimo demum solitam nouam nuptam ad parentes redire dicat. Hesych.tamen rursum in ἐπαύλια,ait esse diem secundum nuptiarum, in qua propinqui munera sponso & sponsæ afferant:& fortasse dici ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην. vbi videtur deesse τῷ ἀνδρί: quod & in altero loco habetur.Suidas quoque scribit quosdam putasse ἐπαύλια dici eum diem,vt pote ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη.Sed quod dicit τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν (id est, Secundum à nuptiis diem) accipio tanquam impropriè dictum pro eo quod dicit Hesychius τὴν δευτέραν τῶν γάμων. vt videlicet non dicat δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους,quasi alia sit interiecta: nihilo magis quàm quum dicitur aliquis esse secundus à rege. Pausanias autem apud Eusthath. vult esse diem καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται. i. Diem in quo primū sposa in ædibus sposi pernoctauit.

vt sit ἐπηυλίσαι pro simplici ηὐλίσαι: non autem ita accipiatur vt in superioribus locis, quum dicitur νύμφη ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, quasi αὐλίζεσθαι ἐπὶ τῷ ἀνδρί. Addit præterea idem Pausanias, vocari ἐπαύλια munera etiam quæ postridie nuptiarum à patre sponsæ afferuntur ad sponsum & sponsam, cum quadam velut pompa. Sed an eadem sit dies τὰ ἐπαύλια & τὰ ἀπαύλια, & an Repotia vocari debeat, sequendo Budæum: quòd si eadem dies esse dicatur, quomodo fieri possit vt contrariæ sint etymologiæ, aliorum esto iudicium. Vnum addam, me in citando Hesychii & Etymologistæ loco scripsisse ἀπαύλια & ἐπαύλια, προπαροξυτόνως, non ἀπαυλία & ἐπαυλία, vt habetur in vulgatis illorum exemplaribus: quòd & apud Suidam & apud Pollucem non hoc sed illo modo scribatur, videlicet ἐπαύλια: & apud Pollucem sit etiam ἀπαυλίοις in datiuo: adeo vt quin ἀπαύλια scripserit, & voluerit plurali numero neutro genere efferri, dubiū nemini esse possit. magis autem idoneum huius rei autorem desiderare religio mihi est, & aliis debere esse videtur. Nec verò me mouet quod Eustathius ait, Pausaniam vocare ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ᾽ ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ, &c. Nam (vt taceam, Suidam qui eadem Pausaniæ verba citat, ἐπαύλια scribere, non ἐπαυλία) scimus non ἐπαυλίαν scripsisse Pausaniam in suo lexico cum ν, sed sine ν, vt esset in nominatiuo. Fieri autem potest vt in exemplari quo vsus est Eustathius, ἐπαυλία scriptum esset ὀξυτόνως, sed contrà quàm tamen scriptum ipse Pausanias reliquisset. inde & is accentus mouerit Eustathium vt ἐπαυλίαν ἡμέραν ex Pausania nobis proferret. Imo verò ne hoc quidem constat, an ἐπαυλίαν scripserit Eustathius, ac non potius ἐπαύλια, ex quo aliquis διορθωτὴς fecerit ἐπαυλίαν. Veruntamen vtut sit, Pollucem sequens, ἀπαύλια & ἐπαύλια scribo, sicut προαύλια. Oblitus eram præterea te admonere, non videri sequendum etymologisten in eo quod ἀπαύλια dicit ἑορτὴν fuisse apud Athenienses. De quo tamen ἐπέχω.

C. ΕΝαυλίζομαι, Statione habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. lib. 3. καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt. HINC Ἐναύλισμα, Domicilium, ἐνοίκισμα, Suidas. (Hesychius autem dicit νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα) ET Ἐναυλιστήριον ἄντρον, Stabulare antrum, Lustrum, in vulgatis lexicis.

C. ΕΠαυλίζομαι, vt ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, Castra ad vrbem pono, Plut. in Sylla.

C. ΚΑΤαυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor. Plutarchus Publicola.

C. ΠΑΡαυλίζομαι, Iuxtà cubo, vel excubo. Athen. lib. 5. ἢ δέον τὸ παραυλίζεσθαι καὶ παρακοιμᾶσθαι τοῖς δορυφόροις τοῖς βασιλείοις, ob id quòd excubent ad regias principum.

C. ΠΡΟΣαυλίζω, In aula sto. Vulg. lex.

C. ΣΥΝαυλίζομαι, Vnà cubo, (propriè) Vnà commoror, Cōtubernalis sum, Eodē vtor contubernio. Luc. Act. cap. 1, in principio, καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς, &c. vt quidem in nonnullis veteribus codicibus legitur, & apud Epiphanium quoque, necnon apud quosdam alios eccles. scriptores Græcos. Multo tamen frequentior est altera lectio συναλιζόμενος, de cuius duplici expositione dixi in ἁλία post ἅλις. Ego verò nihilominus συναυλιζόμενος magis probo, quòd συναλιζόμενος pro συναλίζων, id est Congregans, nimis durum sit, atque adeo vix vllis auribus tolerabile: deinde quòd hoc verbo ne in voce quidem actiua videatur vsurus fuisse Lucas, qui vulgaribus alioqui delectatur: postremò quòd non satis aptè hîc Christus congregare eos dicatur quum præcesserit ὀπτανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων, &c. imò quoddam hîc esse ὕστερον πρότερον videri possit. At si συναλιζόμενος pro συνεσθίων accipiamus, multo etiam magis dixerit aliquis in illius verbi vsu esse τὸ φιλόκαινον & minimè Lucæ stylo consentaneum. Suo tamen vtatur quisque iudicio. ‖ Συναυλίζομαι quoq; accipitur & pro Congregor, Conuenio. Propriè Cōuenio ad idem habitaculum. Luc. ἐπεὶ συνηυλίσθησαν ἅπαντες. Et apud Xenoph. Pæd. 1, pag. 3, in fine, ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναυλίζεσθαι, exponitur, Ad viros perfectos aggregari, vel Viris perfectis associari. Ab aliis autem, Virorum perfectorum contubernales esse. Vsus est autem & voce actiua Συναυλίζω, itidem pro Congrego, Hell. 1, συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

ΑΥ´Ω, significat etiam Splendeo, Fulgeo. (teste Eustathio) ideóq; ab eo fieri vult cum alia, tū Αὔριον & Αὼς pro quo Ἠώς. Exemplum tamen huius significationis τοῦ αὔω nullum (quod sciam) affert. Etymolog. quidem certè ἠὼς ab αὔω (non ab ἄω) deducit, significante itidem λάμπω. vt sit αὔως, & abiecto υ ἀώς: deinde ἠώς, verso α in η. Idē aduerbii αὔριον alias etymologias affert: ex quib⁹ vna est, vt ab αὔρα deducatur: iuxta illud, Αὔρη δ᾽ ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

ΑΥ´ΡΙΟΝ, (aduerb. temporis) Cras, Crastino die. Od. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Hesiodus in Erg. Μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον, ἔς τ᾽ ἔννηφι. Dicitur interdum ἡ αὔριον sub. nomine ἡμέρα, & sic vsus est Xenophon. Et Pæd. 4, τὴν αὔριον ἴσως πρωῒ, τῇ ἑτέρᾳ αὖ αὐλίζοιο παρ᾽ ἡμῖν. Hîc enim subiungit τῇ ἑτέρᾳ, tanquam αὔριον idem significāte quod τῇ αὔριον ἡμέρᾳ. Plut. Apophth. ἐκέλευσε τοὺς νόμους ἀπὸ τοῦ αὔριον κυρίους εἶναι. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον. Sed & εἰς αὔριον, sine τὴν, eadem signif. ponitur. Athen. lib. 4, καὶ εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν ἥκοντα μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων. id est, In diem posterum cœnā ei condixit, vt Bud. interpr. Scribitur autem & coniunctim Εἰσαύριον, vt in proximè sequentibus dicetur.

C. Ἐσαύριον, siue Εἰσαύριον, ET Ἐπαύριον, ET Μεταύριον. Est autem Εἰσαύριον (quod & disiunctim Εἰς αὔριον, vt antea ostendi) Cras, vel In posterum diem, Postridie. Ἐπαύριον quoque pro Postridie. At Μεταύριον, Perindie, vt scribit Bud. Eodem autem modo dicitur ἡ ἐπαύριον, & ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα.

Αὐριάζειν, Procrastinare, In crastinum differre. Item Algere. Etymol.

ΗΩ´Σ, όος, & per contractionem οῦς, Aurora. vt Ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, sæpe apud Homerum. Et Il. ω, — ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. Quibus in locis loquitur tanquam de dea: quā tamen mag⁹ propriè describit cum alibi, tum Il. β, Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo vtūtur & solutæ orationis scriptores, vnde ἅμα ἠοῖ, apud Herodotū, Diluculo, Simulatque illuxit. Vide Ἕως. ‖ Ἠὼς pro die toto, per synecdochen, vt Iliad. α, Ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ᾽ ἠώς. ‖ Ἠὼς, Oriens. Od. κ, — οὐ γάρ τ᾽ ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ᾽ ὅπῃ ἠώς, Οὐδ᾽ ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ᾽ ὑπὸ γαῖαν. Sic & in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur partes orientales.

Ἠῷος, vel Ἠῶος, Matutinus. Hom. Odyss. δ, Πᾶσαν δ᾽ ἠοίην μένομεν, Gallicè planè ad verbum, Toute la matinee. ἠῷος ὀλολυγμὸς, Matutinus ploratus, in Epigr. Et ἠῷος ἀστὴρ, Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Hesiod. ἠῷος χέει αὐδὴν, Matutinus fūdit vocem, pro Mane. Sic Matutinus & Vespertinus, in carm. pro Manè, & Vespere. ‖ Ἠῷος vel Ἠῶος, Orientalis: vt ἡ οἰνὴ θάλασσα, Herodot.

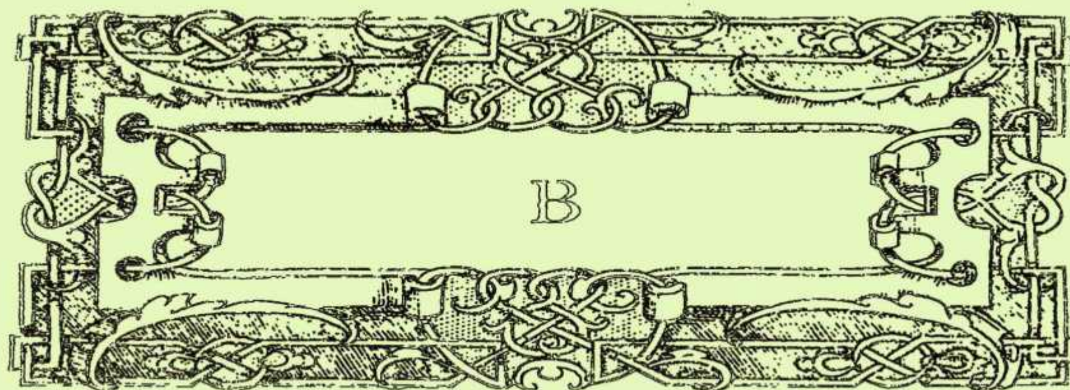
Ἠῶθι, aduerb. In aurora, Diluculo, Mane. Et ἠῶθι πρὸ apud Homerum, Ante auroram, πρὸ ἠοῦς, inquit Bud. Eustathius tamen habet ἐκ πρωΐας. AT Ἠῶθεν, q. d. Ab Aurora, pro ἕωθεν. Od. ξ, Ἠῶθεν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις.

¶ Ἕως in soluta orat. pro ἠώς. Vnde ἅμα ἕῳ, Thuc. (sicut & ἅμα ἠοῖ) Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulatq; illuxit. Dicitur verò & ἅμα ἕῳ γινομένῃ eadem signif. ab eodem. Dicitur & πρὸς ἕω ἐστὶ, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀφ᾽ ἕω & τὸ ἀφ᾽ ἑσπέρας inter se opponit. ‖ Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristot. Partes quæ orientem spectāt, Partes orientales. Aristides autem dixit βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω pro Ad orientem. Xen. Pæd. 8, πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν.

Ἑῷος, Matutinus. Et ἑῷος Apollo, Eous Apollo q in Thyniade insula colebatur, q sub diluculū in eā Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2, vocat ἑώϊον Ἀπόλλωνα. ‖ Itē ἑῷος, Orientalis. Et ἑῴα sine adiectione pro Orientali tractu. Greg. ἐπεὶ τὸ Βυζάντιον τὴν πρὸς καθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Athan. ἐπιλαμβάνεται ὃ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἐδιώκετο. Et κατὰ τὰς ἑῴας apud Aristot. De mundo, pro In partibus orientis, vt scribit Bud. Sed ἑῴα pro diluculo etiam ponitur. vt apud Synes. ἐξαναστάντες ἐκ Φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης, subaud. δείλης, inquit idem Bud.

Ἕωθεν, (q.d. Ab aurora) Diluculo, Mane. ἕωθεν ἕως, Aristophan. A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. Pæd. 7, ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Athen. 12, τοῖς μὲν θέρους ἕωθέν τε καὶ πρὸς ἑσπέραν ψόφος ὑπερβάλλων ἔχει. ET Ἑωθινὸς, Matutinus. Μέχρι δείλης, ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. A mane ad vesperam.

A (ab ἑωθινὸν substantiuè posito: nisi subaudiatur cum ἑωθινοῦ aliquod substantiuum) Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δείλην subaudire voluit. Quidam apud Athen. πότερ' ἑωθινοὺς πίνει δίψοσε νῦν.

Βῆτα B β ϐ

BΑ'ΖΩ, (verbũ omnino poeticum) F. σω, & ξω, Pr. αχα. Loquor, Dico, Verba facio. Item, Orationẽ habeo. Interdũ absolutè & sine casu, interdũ cum accus. rei, vel rei simul & personæ. Quarũ omnium constructionum ex Hom. & Hesiodo exẽpla proponã. Igitur sine casu, vt Od. λ, v. 510, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Vbi interpretari possumus, Orationem habebat. Et Odyss. γ, v. 127, Οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Et Od. σ, v. 168, Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. C Cum casu autem: & quidem cum accus. rei, vt Odyss. λ, v. 463, — κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν. Sic Od. ξ, 127, — ἀπατήλια βάζει. Et Od. θ, v. 240, — ἔπεα βάζειν. Itidem Hesiod. in Erg. — φιλέει δέ τε κέρτομα βάζειν. At cum accus. rei & accus. personæ, vt Il. π, v. 207, Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. Sed & diuersa ab his omnibus constructio apud Hesiodũ habetur, videlicet cum dat. rei, cũ quo accus. personæ subauditur: in hoc versu Ergων, Μέμφονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντες ἔπεσσι (ita enim lego, aut certè βάζοντ' ἐπέεσσι, pro βάζοντες ἐπέεσσι) id est, eos verbis asperis D alloquentes. Sciendum est autem & tertiam personã præt. pass. vocis reperiri apud Hom. Odyss. θ, v. 407, — ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται Δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. Vbi annotat Eust. ex vet. gramm. sententia, βέβακται nõ esse simpliciter εἴρηται, quod sonat Dictum est, sed esse πεφλυάρηται, id est Nugaciter dictum est, & q.d. Deblateratum est. Vel, Siquid per vaniloquentiam nobis excidit. His enim modis vim verbi πεφλυάρηται exprimi posse arbitror. ‖ Βάζω esse etiam Vaticinor, in vulg. lex. annot. sed sine autore & exemplo: ego quid de hac signif. sentiam, in nomine Βάξις (quod ab hoc verbo deriuatum est) aperiam. Cæterùm quod ad etymum huius vocis attinet, non vnum sed varia grammatici afferũt. Etymologistes tradit à βοῶ fieri βῶ, deinde ab hoc βῶ formari βάζω (vt à φῶ deduci videm⁹ φάζω, cuius fut. φάσω: deinde pleonasmo literæ κ, præsens φάσκω) sed posse etiam esse βοάζω à βοή, deinde per syncopen βάζω. Heraclides autem celeberr. gramm. scribit, Primarium thema est φῶ, significans λέγω (id est dico) à quo partic. aor. φάσας, & per syncopen φάς. A φῶ autem fit φάζω, à quo φράζω. Quibus addit, Facta deinde & alia mutatione verbi φῶ, videlicet mutato φ in β, idque ex Macedonica dialecto (vtpote cuius est Βίλιππος pro Φίλιππος, aliáque huiusmodi) fit βῶ, ex quo βάζω, ea forma qua σιγάζω ex σιγῶ, & αἰνιάζω ex αἰνῶ. Hæc ferè Heraclides apud Eustathium. At ego (quod Heraclidis aliorúmque grammaticorum pace dictum sit) verbi βάζω aliam esse originem censeo, & quum à βάζω deducant βαβάζω, G ego cõtrà βαβάζω præcedere persuasum habeo. Βαβάζω autem tam antiquum esse credo quàm est πάππα & μάμμα seu μαμμᾶν, atque adeo κακκᾶν apud Aristophanem. Vt enim hæ voces primæ sunt & naturalia balbutientis puerulorũ linguæ velut rudimenta (quæ in nostratibus quoque puerulis aliisque nonnullis manent) ita etiam βαβὰ inarticulatam quandam vocem ex balbutie sumptã esse arbitror, hoc modo syllabas geminare solita (vnde habent illi in nostro sermone suũ etiam *dada* pro equo, & *dodo* pro dormire, aliáque huiusmodi) vnde formatum sit verbum βαβάζω, pro quo postea per apocopen dictum fuerit βάζω, & quod peculiare inarticulatæ puerulorum balbutiei erat, tandem & viri articulatè loquentes cõmune cum illis habuerint. Sic autem & alia multa vocabula primum vsum valde mutasse, obseruare poterit qui diligenter grammaticos, ac præsertim Eustathiũ, leget. Cæterùm quũ hæc ita sint, non erit quod lector multas multarũ vocum etymologias (id est multis otiosorum grammaticorum nugas) silentio à me præteriri miretur. Hoc vnũ addo, minimè dubium esse quin nostrum *bauer*, & item *bauard* & *bauarde*, à βάζω vel potius à βαβάζω manarint.

Βάξις, εως, ἡ, Sermo, Oratio. Soph. Electra, p. 110, Κλύοις ἂν ἤδη Φοῖβε προστατήριε Κεκρυμμένην μου βάξιν. Et paulo pòst, Σπείρη ματαίαν βάξιν εἰς πᾶσαν πόλιν. ‖ Βάξις, Rumor, Fama. quæ signif. (quantũ meminisse possum) frequentior est. Eurip. Oreste, Κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φοβῇ σφαλείς, Ἤγγειλέ μοι τις. Soph. Aiace, Ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, Διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, id est Fama de te excitata. Ibidem, Μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν. Sed & in illo posteriore loco Electræ hanc ei significat. E dare malim. ‖ Βάξις, Vaticinium, Oraculum. vt exponitur in hoc Apollonii loco, Arg. 2, — Γλαυκοῖό τε βάξιν. Hinc autem factum esse existimo vt & verbo βάζω vaticinandi data sit significatio. Cæterùm notandum est quod Heraclides apud Eusthath. dicit, ὅτι δὲ τὸ βάζω καὶ ἡ βάξις δυσελικώτερον.

Βάβαξ & Βαβάκτης, à βάζω deducunt Etymol. & Eustath. at ego à βαβάζω, vbi & illa posui.

C. Α'βακέω, F. ήσω, P. ηκα. Ignoro, Taceo, Ob ignorantiam quod dicam non habeo. Hom. Od. δ, Τῷ ἴκελος κατέδυ Τρώων πόλιν. οἱ δ' ἀβάκησαν Πάντες. Formatur autẽ sic. βάζω significat Loquor. præteriti passiui tertiam personã F habet βέβακται, vnde nomẽ βακτὸς, à quo verbum ἀβακτῶ (vt à τέτακται τακτὸς, deinde ἀτακτῶ) & sublato τ ἀβακῶ. Itẽ ἀβάκησαν pro ἡσυχίασαν. Etymol. Suidas id est, Desipuerunt, Stulti fuerunt, vel Stultè egerunt.

Α'βακής, έος, ὁ καὶ ἡ, Taciturnus, Mutus. Item, Quietus, Placidus, Mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακὴν τὰν φρέν' ἔχω, id est, ἡσύχιον καὶ πρᾶον, inquit autor Etymologici. Suspicor autẽ G legendum τὰν φρένα pro παμφρένα. Hesychius habet ἀβάκην: sed mendosum puto esse exemplar. ἀβάκην autem exponit ἀφελῆ, ἀσυνετον, ἡσύχιον. id est, Simplicem, Inconsultum, Quietum vel placidum. Addit & ἄπειρον, ἀδύνατ-

dd.iiii.

A τον, ἄκακον. Item ἀβάκης explicat ἀβάξ, ἄφωνος, ἡσυχηρός. Eustathius quoque docet ex Rhetorico Lexico, ἄβαξ significare τὸν ἄλαλον καὶ ἀσύνετον καὶ ἄπειρον.

Ἀβακέως (Aduerbium ab ἀβακής) Quietè, Placidè. Etymol.

Ἀβακημὼν, ονος, ὁ, ἡ, Mutus. Item Stultus. Hesychius ἀσύνετος, Suidas μωρὸς exponit.

Ἀβακίζω, idem quod ἀβακέω. Habet etiam passiuum Ἀβακίζομαι, cuius participium ἀβακιζόμενος apud Anacreontem, pro Quietus & non tumultuosus. Etymolog.

¶ ΒΑβάζω, Inarticulatè loquor, Inarticulatam vocem edo, B id est τὰ μὴ διηρθρωμένα λέγω, vt scribit Hesych. Sed addit quosdam exponere Vociferor. ‖ Gaza autē quod Cic. in lib. De senect. dixit, In cunis vagire, interpretatus est, ἐν κοιτίσι βαβάζειν. Quæ certè significatio magnā cum illa priore affinitatem habet: quum vagitus quoque sit ἀδιάρθρωτος.

Βάβαξ & βαβάκτης, (Gall. Bauard) Loquax. Item Nugator. ‖ Accipitur & pro eo qui furore à Cybele, aut à Libero patre aliòve dæmone immisso percitus est. Vide Eustathium. Cæterùm quanuis à βάζω hæc deducat Etymol. (vt videlicet ex βάξω futuro verbi βάζω fit βάξ, C ex quo per reduplicationem βάβαξ: at βαβάκτης fit à βέβακται, cuius suprà memini) & Eustathius quoque dicat βαβάκτης ἐκ τοῦ βάζειν, ego tamen magis rationi & iis quæ paulo antè hoc de verbo disserui, consentaneam deductionem à βαβάζω existimaui.

ΒΑ´ΚΧΟΣ, ου, ὁ, Furore à dæmone quopiam immisso percitus. Eustathius pagina 1494. postquam dixit βάβαξ esse μαινόμενος, ἄπωτος, γάλλος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, eundem βαβάκτην dici addit, ἐκ τοῦ βάζειν, vnde (inquit) etiam βάκχος appellatur ὁ μανιώδης & ἀκρατής. Idem D verò p. 1431 (vnde meam illam τοῦ βάκχος interpretationem excerpsi) scribit, ἡ [Ῥέα] φασὶν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ καὶ θείῳ δαίμονι, καταχρηστικῶς Κύβηβος ἐλέγετο, ὁ καὶ Σάβος καὶ Σαβάζιος, καὶ Βάκχος καὶ Βαβάκτης, καὶ Βάβαξ καὶ Ἐμμανὴς καὶ Φληδών. Quod autem ad formationem huius vocis attinet à βάζω, idem pag. 493 scribit, βάζω, βέβαχα, βάχος, & pleonasmo τοῦ κ, βάκχος. qualem pleonasmum ex simili formatione in σκχὸς etiā esse tradit. Hact. ille. Existimo autem βάκχος (sicut & βάβαξ ac βαβάκτης) à βάζω deduci significante φλυαρεῖν (quemadmodum βέβακται E expositum fuit πεφλυάρηται) vt sit βάκχος qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Nisi quis ad immanē bacchātiū vlulatū seu boatū referre malit: & tū optimè conueniet verbi βάζω etymologia tanquā à βοάζω. ‖ Sed & ipsum Liberum patrem seu Dionysum βάκχον appellari notissimum est. ET Βάκχη fœm. vt Cassandra βάκχη apud Eurip. quasi furore percita. quòd vates esset, vaticinatio autem non absque furore contingere putaretur. Sed Βάκχαι peculiari nomine, quæ & Mænades, Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agi- F tabantur. ET Βακχίδες pro eodem Aristot. & Plut.

Βάκχος, Ploratus, κλαυθμὸς, inquit Hesych. Phœnicū lingua. ‖ Est & nomen piscis apud Athen. & Plinium. Vide & alia de hac voce apud eundem Hesych. ET Βάκχη, Piri genus. Item, ἄμπελος ἢ μυρρίνη, apud schol. Nicandri.

C. Βακχέβακχος, Acclamatio quæ fiebat Dionyso in sacrificiis. Aristoph. ἠδέντα τε παιῶνα δὴ βακχέβακχον ᾄσαι. Vide Eustath.

Βάκχιος, Furore Bacchico afflatus. Et, Bacchicus, Ad Bac- G chum pertinens. vt βακχία ὄρχησις, Plat. Et βάκχιος ῥυθμὸς, Plutarch. ‖ Βακχεῖος autem sine adiectione dicitur quidam pes ex breui & duabus longis constans, vt μεθήμων, eo quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis esset vsitatissimus. ‖ Βακχεῖον, templum Bacchi. Plural. autem Βακχεῖα, sacrificia Bacchica, Aristoph. ET Βακχειωδέστατος, Qui maximè Bacchum imitatur, In vulg. lex.

Βακχικός, κή, κόν, Bacchicus. ET Βακχιακός, pro eodem, in vulg. lex.

Βακχεύω, Βακχεύομαι, Bacchor, Bacchanalia ago, Furore H Bacchico agitor. Vel, Furore afficior, seu rapior, Bud. apud Plat. in Ione. Arrian. lib. 6, φιλοινίδοι γὰρ, εἴπερ δή τινες, οἱ Ἰνδοὶ καὶ φιλορχήμονες, ἀπὸ Διονύσου ἐπὶ καὶ τῶν ἅμα Διονύσῳ βακχευσάντων. ‖ Interdum generalius pro Furo bacchantium more. vt Theodor. Hist. eccl. lib. 1, οἱ κορυβαντιῶντες καὶ περὶ τὴν τῶν εἰδώλων κεραμίαν βεβακχευμένοι. Nonnunquam pro Insolesco cum quodam furore, vel Furibunda quadam insolentia feror. vt βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας. ‖ Βακχεύω interdum transitiuè pro Bacchari facio, In furorem Bacchicum impello. Vnde Βακχεύομαι, In Bacchicum furorem impellor. Idem Theodor. Hist. eccl. 3, ὑπὸ δὲ τῆς κεραπευομένην βακχευόμενοι δαίμονιν, λυττῶντες καὶ κορυβαντιῶντες τὰς ἀγυιὰς περιῄεσαν. HINC Βακχεία, Bacchatio. Plutar. Sympos. 4, εἰκὸς δὲ βακχείας τὰ ποιούμενα. Herodian. 5, βακχείαις καὶ ὀργίοις τοῖς τεθείοις ἔργοις. ET Βάκχευμα, itidem Bacchatio. & Βακχεύματα plur. num. Bacchationes. Item, Bacchanalia. Plutar. in Consol. ad vxor. οὐ γὰρ ἐν βακχεύμασι δεῖ μόνον τὴν σώφρονα μένειν ἀδιάφθορον. ITEM Βακχευτὴρ, Dionysi epithetum in Epigr. ET Βακχευτὴς ῥυθμὸς, in iisdem epigramm. Bacchicus. Sed βακχευτὴς exponitur etiam Ebrius. ET Βακχευτικός, κή, κόν, q.d. Bacchatiuus, Ad bacchationem seu ad bacchantes pertinens.

C. Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut Malè bacchans. Euripides Oreste, ἀβάκχευτον θίασον dicit pro κακοβάκχευτον, vt exponit sch. i. Baccho non conuenientē, Alienum à Baccho, vtpote tristem. Idem ἀβάκχευτον Valde bacchantem explicari posse ait: aut ἀβάκχευτον ad abstemia sacrificia esse referendum, quæ deabus illis offerebantur: videlicet Eumenidibus, quas ibi chorus alloquitur. ‖ Ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat Nonnus vino carentem, hoc in versu, Οἰνοχόοι δρηστῆρες ἀβακχεύτοιο τραπέζης. ‖ Habemus præterea apud Hesych. Ἀβάκχευτον, λινοῦν ὕφασμα περιχείδιον. Sed deprauatum suspicor esse locum.

C. Ἐκβακχεύω, pro Vehementer bacchor, Debacchor. βακχεύω. Vel transitiuè, In bacchicum furorem impello. Quæ significat. & simplici βακχεύω suprà tributa fuit. Pass. Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor.

C. Συμβακχεύω, Vnà bacchor. Vel, Vnà cum aliis bacchanalia celebro.

ΒΑΜΒΑΙ´ΝΩ, Inarticulatè loquor, Confusum quendam sonum edo. Balbutio. Bion in quodam idyllio, βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ὡς πάρος οὐκέτ' ἀείδει. Pro quo tamen βαμβαίνει mendosè legitur καμβαίνει. Primam autem pono hanc signif. quòd magis etymo à βάζω sit cōsentanea. à quo istud etiam verbum deduci arbitror, sequendo ea quæ de propria illius signif. dixi. Itali certè hodieque puerulum *bambino* vocant. ‖ Alioqui βαμβαίνω, si respiciamus eam signif. in qua ponitur ab Homero Il. κ (pro Dentes quatere præ metu, seu Crepitare dentib⁹) non repugno quin per onomatopœiam factum dicamus: & ita hîc locum non habebit. Sed & aliam exposit. huius vocis affert Eust. p. 812. ET Βαμβαλίζω, Præ frigore tremo. Vide Eustath. ibidem.

ΒΑ͂ quoque ET ΒΑ´ΒΑΙ, ITEM Βαβαιάξ, hîc ponenda censui: non quòd ex βαβάζω orta esse putem, sed quòd vt βαβάζω de inarticulatam vocem edentibus dicitur, ita & hæc vocabula esse inarticulatè loquentium, & velut ab eodem balbutiei genere ortū habere, dicere possimus. Adde quòd nullus aptior illis locus se offert. Βᾶ igitur apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Hæc eadem particula βᾶ est etiam eorum qui se mutuò inclamant. Ei autem inter aduerbia locum dare non dedignatur Eustathius, quem vide pag. 855. AT Βαβαὶ est quod Latini Papæ dicunt, alteram synonymam vocem Παπαὶ vsurpantes. Est enim βαβαὶ admirantis aduerbium. Plato, βαβαὶ, ἦν δ' ἐγὼ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένως &c. Interdum cum genit. vt βαβαὶ τῆς ἀδαημονίας. Nonnunquam etiam geminatur, quo vtitur modo quidam apud Athen. lib. 4. AT Βαβαὶ, βαβαιάξ, schol. Aristoph. ait esse σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Aristoph. loco in Pace, βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα τοῖσι μετώποισιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα. ADDO Παπαὶ (synonymum τοῦ βαβαὶ) quo & Latini vtuntur, vti dixi. Luc. cum genit. παπαὶ τῶν ἐπαίνων Ὁμήρου. quæ verba sunt admirantis laudes quibus Homerus vtitur. Ex eodem autem Luc. affertur Παπαιπαπαιάξ pro voce dolentis. Fortasse autem παπαὶ παπαιάξ scripsit Lucianus, imitans Aristophanicum illud βαβαὶ βαβαιάξ, de quo

modò dictum fuit.

ΒΆΘΟΣ, εος, τὸ, Profunditas. Xen. Pæd. 7, p. 112, πόσαι κ' πλάτος ἔχων πλέον ἢ ἐπὶ δύο σταδια. & paulo pòst, καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν. Ab eodem verò scriptore τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quod à fronte introrsus protenditur, vt inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, vt in hoc Polybii loco, de castrametatione Romanorum loquentis, ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cuiusque. Βάθος B sæpe etiam redditur Locus penitior, vel Locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. Ad Glauc. lib. 1, ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι exponitur Ex imo. Et εἰς βάθος, Penitus vel Introrsum. Interdum etiam Profunde, Altè. Sed & διὰ βάθους, vel διὰ τοῦ βάθους per aduerbium sæpe redditur. vt apud Synes. ἐνέχυ στίγματα διὰ τοῦ βάθους, valde altè inhæret. ‖ Βάθος, Scrobs. vt exponitur in hoc Theophr. loco, De caus. plant. 4, καὶ διὰ τοῦτο εἰς βάθος καταβάλλουσιν. vbi tamen Gaza reddidit simpliciter Altè demittunt. Politianus certè βάθος Aggerem interpr. apud Herodianum. In vulg. lex. exponitur etiam Gurges altus. ‖ Βάθος metaph. vt κακῶν βάθος apud Naz. εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες. Alio etiam metaphoræ genere vsurpatur βάθος à Plut. in l. De aud. σιγῇ δὲ βαρύτητι κατὰ πλάσιν καὶ σχηματισμὸν θηρώμενος δόξαν ἐν βάθους καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός. Vbi βάθος interpres Luscin... vertit Grauitatem, alii Autoritatem & maiestatem reddiderunt: at ego potius βάθος pro recondita quapiam doctrina, vel profundo iudicio, accipio. Huc pertinent quæ sermone Gall. dicimus *Vn homme qui ha du fons*. Item, *Enfoncer une matiere*. Vide Ἐμβαθυνής. D

Βαθύς, έος, ὁ, Profundus. vt βαθὺς ποταμὸς (sicut βάθος ποταμοῦ ex Xenoph. annotauimus) ἀπὸ βαθείας τῆς γνώμης ἠ- ... inquit Synes. pro E profundo pectore, Ex intimo pectore. Ad multa autem adiectiui huius significatio partim per metaph. partim per catachresin extenditur. Dicitur enim βαθεῖα καὶ κατάρρυτος πηγή à Luciano. Eodémque modo apud medicos βαθεῖα τομή, sectio altè adacta. Et εἰρήνη βαθεῖα, Alta pax, id est profunda, ab Herodiano aliquoties. Bud. esse ait pacem certam & omni belli suspicione carentem. Et ὕπνος βαθύς, apud Lucam & alios scriptores, Somnus profundus. Vnde illud E ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης. subaud. accusat. ὕπνον. Virgil. itidem altam quietem dixit. Et βαθείας ἤδη νυκτὸς, Alta iam nocte, seu profunda. Quod exponitur etiam Multa adhuc nocte, & Concubia nocte. Sic apud Lucam in Euang. initio cap. 24, ὄρθρου βαθέος, diluculo profundo. Interdum verò vox Profundus seu Altus in aliam mutãda est: vt βαθὺς πώγων, prolixa barba, seu promissa. itidéque βαθεῖα χαίτη. Et βαθὺ γῆρας, Longa senectus, apud F Synes. & Bas. Apud Greg. autem ἐν βαθεῖ γήρᾳ καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς exponitur etiam In extrema seu summa senectute. Apud Aristoph. itidem in Nub. προήκοντ' ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας. ‖ Βαθύς, Crassus, Plenus, vt inquit Bud. ex Theophr. afferens καυλὸς βαθύτατος. Idem βαθὺ interdũ sumi dicit pro vasto & amplo, subiungens ex Aristotele De mundo, τὰ δὲ ὑπὲρ ταύτην, βαθὺν ἔχει τὸν ὑπὲρ τὴν Μαιῶτιν λίμνην τόπον. Et ex eodem loco, κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου. At de ὕλη βαθεῖα & de βαθὺ λήϊον apud Hom. consule Eustathium. G

Cõpar. Βαθύτερος, Profundior. Βαθίων, superl. Βαθύτατος, & Βάθιστος, Profundissimus, quo vtitur Homerus Il. θ, — ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.

Βαθέως, aduerb. Profundè. ET Βαθύτης, Profunditas.

ET Βαθύνω, Profundum facio, In profundum fodio. Profundè excauo. Hom. Il. ψ, v. 421, — βάθυνε δὲ χῶρον ἄ- ... Anacreon, Ποτήριον δὲ κοῖλον Ὅσον δύνῃ βάθυνον. vbi ... κοῖλον. Citatur autem ex Nonno pass. partic. βαθυνθεῖσαι χεῖρες pro Cauatæ manus seu cauæ.

C. Ἐμβαθυνής, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quòd sapientes profundas habere soleãt cogitationes, & res quasi altè introspicere. Quod etiam facit pro H illa expositione quam attuli paulo antè loci Plutarchi in quo ἐν βάθους καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνοῖς, inquit Hesych. σεσοφισμένοις, σοφοῖς.

A ΒΑΙ'ΝΩ, Fut. βήσομαι. Pr. βέβηκα, à Βάω, Aor. 2, ἔβην à Βῆμι, Gradior, Incedo, Eo. vt Il. ε, initio, Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ. Et in quodã oraculo, Βαῖνε δίκης ἄσσον· μάλα πῃ κακὸν ἀνέρα πι.... In prosa quoque ita sumitur: vnde μεγάλα βαίνειν. & ἀβρὰ βαίνειν, illud de incessu superbo, hoc de incessu molli Luc. ἀλλ' ὑποσπονδειάζοντος μεγάλα βαίνει .... Αt ἁβρὰ βαίνειν exponitur à Suida .... (quam posteriorem expositionem erroris occasionem vulg. lexicis præbuisse crediderim, βαίνειν interpretantibus etiam Adulari) sed Buda ius ait posse quoq; significare, Magnificè sese & lautè inferre. Huc autem pertinet & illud B loquendi genus quod prouerbiale habetur ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, de superbo dictum apud Demetr. Phal. & apud Athen. lib. 5. Sed & aliter ἴσα βαίνειν vsurpat Dem. quum scribit, ἴτος ... ἴσα βαίνων ... ὑποπτήσσων ... Est autem propriè ἰσοβαίνειν, Passibus æquis ire. Βαίνω hanc primam significationem habet & in isto loquendi genere βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. quo ita vsus est Lucianus, ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. Et alibi, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ σύνταγμα ... τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν. Sed is post Platonē, qui De leg. lib. 2 scripserat, ὅσοι πρὸς ᾄδειν αὐτῶν καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι ἠναγκασμένοι. Bud. apud Plut. βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν interpr. Numerose incedere, vt (inquit) Lacedæmonii ad pugnam. ‖ Quamuis autẽ βαίνειν & ἰέναι pro eodem ab Homero ponantur, interdum tamen infinitiuum ἴμεν verbo βαίνω adiungit, vt βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα, Od. θ, v. 273. & βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, v. 277, & βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, v. 287. Quibus in locis (sicut & in similibus) βῆ ἴμεν seu ἴμεναι exponitur Ingressus est ire, ab aliis Cœpit ire, ab aliis Festinauit ire. At ego interpretor Perrexit ire, aut per præsens, Pergit ire, ex Liuio, cui hoc loquẽdi genus aliquando significat non continuare iter, sed ingredi iter. Possimus autem (vt opinor) interpetari etiam Ingredi iter. vt βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, Ingressus est iter ad thalamum. q. d. Profectus est ire. vt Gall. *Il partit pour aller*. Animaduertendum est autem poetas & Homerum præcipuè hoc verbo sæpe vti in compositione, disiuncto tamen à sua præpositione: ac tum ad simplicis significationem respiciendum amplius non esse. Quare in vul. lex. malè in βαίνω tales loci ponũtur. ‖ Βαίνω, Abeo, Il. β, — οἳ μὲν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Ibidem, Πῇ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; Ibidẽ, Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί, Abierũt anni nouẽ, Vel Elapsi sunt, aut Exacti sunt. ‖ Apud Homerum περικαλλέα βήσατο δίφρον, pro Conscendit currum. Et βῆσε apud eundem, pro Imposuit & quasi Conscendere fecit. vt Iliad. α, — ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεᾷ. Sed videtur vtrobique iungenda præpositio verbo: vt ibidẽ ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν pro ἐξεβίβασαν. Sic autem & Herodot. actiuè dixit ἄνδρας ἐπ' αὐτὰς ἔβησε, pro Viros illis imposuit. At βήσεν ἀφ' ἵππων Hom. pro κατέρριψεν, vel ἐξ ὀχημάτων ἀνέβαλε. Vide Eustath.

Βέβηκα, Situs & fixus sum, Fũdatus & firmatus sum, vt βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν ἀσφαλεῖ, Xenoph. Sic ἐπὶ μέσου βεβηκέναι. Plat. in Parm. Super punctum medium fixum esse. Βεβηκέναι Plut. & pro Basin habere. Et βεβηκυῖα μάχη, stataria pugna, eidem Plut. in Philop. 120. Et βεβηκὼς pro firmo & constanti, vt βεβηκυῖα διάνοια eidem Plut. & βεβηκὼς ἀνήρ, Greg. ad Basil. Quorum exẽpla vide apud Bud. p. 94 & 95. His additur ex Philostr. in Heroicis, ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, Caput ceruici innixum erat, Vel, In ceruicẽ recũbebat. Et τὸ βεβηκὸς ex Plut. pro firmitate & securitate. Cam. εὖ βεβηκὸς dici tradit firmum & illabefactatum: afferens ex Herodoto in Polym. παραδεξάμενος παρὰ πατρὸς τὴν τυραννίδα κατὰ εὖ βεβηκυῖαν, quæ interpr. Acceptum à patre regnũ bene constitutum. ‖ Βαίνω accus. iunctum apud Euripidem signif. hæc retinere videtur. nam βαίνω πόδα quod ex eo affertur, esse puto Figo pedem, Firmo gressum. Exponitur tamen minus ad verbum, Iter facio.

Βαίνειν & Βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro Inire & iniri. Aristot. De animal. lib. 5, ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄρρην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὤν.

A Βάω autem quanuis in vsu non sit, nec Βῆμι, (nulla saltem eorum vsus exempla afferant nostri grām.) ab illis tamen variè formata tempora reperiuntur apud poetas.quorum nonnulla hîc subiunxi, eorum formationem ex grammaticis petendam tibi relinquens. Pro βέβηκα dicunt βέβαα, vnde partic. βεβαώς. Quinetiā pro βεβήκαμεν reperitur βέβαμεν per syncopen factum. At βεβάμεν est infinitiuus. Præterea futurū βήσομαι in præsens transit interdum,(quod & in aliis verbis vsuuenit) vnde est βήσετο δίφρον apud Homerū. Theocritus autem Dorica vtens dialecto, βασεῦμαι etiam dicit pro βήσομαι, vt annotat schol.

B A Βῆμι autem pro ἔβη dicitur sæpe βῆ, & βὰν pro ἔβαν, quod ipsum est pro ἔβησαν. Et βάτην pro ἐβήτην. vt τὼ δ' ἀέκοντε βάτην. Et in imperat. βᾶ pro βᾶθι, vnde κατάβα pro κατάβηθι. Apud Theocritum autem legitur etiam βᾶμες pro βῶμεν, eamus. Cætera ex grammaticis pete.

Βῆμα, ατος, τὸ, Gressus. Passus. vt κατὰ βῆμα, Inter eūdum. βήματα βάλλειν, i. κατὰ βῆμα πορεύεσθαι, Eust. Xen. Pæd. 7, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγα βήματα προϊόντες, μετεβάλοντο ἐπὶ ἀσπίδα. Vnde & passus mensurā significat, vt Bud. ex Plutar. Demetr. exponit. quomodo etiā accipi posset Act. Apost. cap. 7, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ἐν αὐτῇ [τῇ γῇ] οὐδὲ βῆμα ποδός. licet alii vestigium ibi ex Hebræo idiomate interpretentur. A QVO Βηματίζω, F. ίσω, τὸ τοῖς ποσὶ μετρέω. vt Hesych. exponit, dicens, vocabulum esse Macedonicum. quod Budæo est Per passus metiri, vt quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, vt inquit Polyb. in 3. VNDE Βηματιστής, οῦ, ὁ, Qui per passus metitur. Athen. Βαίτων χρυσοῦ ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου βηματιστής, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Σταθμοὶ τῆς Ἀλεξάνδρου πορείας. ‖ Βῆμα præterea Locus dicendi in concione aut iudicio, vt Bud. in Comm. exponit. Tribunal: in castris verò suggestum vocant. Vnde apud Plutar. in Demetr. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, Concionatores, Bud. Demosth. ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβαιν, hoc est ἐδημηγόρησα, Bud. Æschin. contra Ctes. εἰ βούλει, παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, ἕως ἂν εἴπῃς. Paulus Rom. 14, πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ. Herodian. lib. 6, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀθροίσας τοὺς ἐν Ῥώμῃ στρατιώτας, συνελθεῖν τε πάντας κελεύσας ἐς τὸ σύνηθες πεδίον, ἐπὶ βήματος ἀνελθὼν ἔλεξε τάδε. VNDE Βηματιστής, οῦ, ὁ, Qui sedet pro Tribunali, Iudex: vt exponitur in vulg. lex.

¶ Βάσις, εως, ἡ, Gressus. βαδίσεις, πορεία. Soph. Aiace, Τί δῆτα ποιμναις τὴν δ' ἐπεμπήλει βάσιν; apud eundem Philoctetes pedes veneno putrefactos habens, οὐκ ἔχων βάσιν. Herod. τραχέα γὰρ ὅσα ἡ χώρα, τοῖς μὲν πεζοῖς καὶ τὴν βάσιν ἀπαγῆ καὶ τὴν πορείαν ἀμήχανον παρεῖχεν. Sic etiam κατὰ ποδὸς βάσιν pro Pedetentim dixit Bud. ‖ Item Pes, vt Pollux apud Platonem interpretatur hoc in loco, θεοὺς βάσεις ὑποτιθέντας πλείους. ‖ Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo cōstāt, pedem quoque significat, seu (vt Bud. vocat) Clausulā rhythmi, & rhythmum ipsum, & partem rhythmi, τὸ τιθέναι τὸν πόδα ἐν ῥυθμῷ, vt Pollux explicat. Plato lib. 3 De rep. ἑπόμενον δ' ἂν εἴη ταῖς ἁρμονίαις τὸ περὶ ῥυθμούς, μὴ ποικίλους αὐτοὺς διώκειν, μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις. Aristot. 2 Polit. ὥσπερ κἂν εἴτις τὴν συμφωνίαν ποιήσειεν μονοφωνίαν, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν, Vnum pedem, vnā semper & eandem clausulam, hoc est ἀνάπαυσιν. Hermogenes de clausulis grauis orationis loquens, δεῖ γὰρ ἰσασθαι τὸν λόγον ἐπί τινος τῶν οἰκείων ποδῶν τῇ σεμνότητι, χωρὶς μὲν καταλήξεως, ἵνα μὴ εἰς τροχαῖον ἐμπέσῃ ἡ βάσις, μηδ' ἀρπασθῇ ὁ ῥυθμός, ἀλλὰ βεβηκὼς ᾖ. Id est, Ne clausula rhythmi catalectica in trochæum incidat, quem rhythmum oportet insistere & claudi, seu clausula stabiliri. Ita Bud. Comm. βάσιν paulo pòst exponens rhythmi positionem. Βάσις ἡ βεβηκυῖα in vulg. lex. apud Hermog. exponitur Clausula hærens & firma quæ à Trapezuntio constans & impedita dicatur. Βάσιν item eadem vulg. lex. annotāt ab Hermogene dici partem exordii quæ colligat eius propositionem cum redditione. id est comprobatione: quum βάσις sit ἡ τῶν κώλων κατάληξις, id est Clausula: & βάσιν forsan esse quæ ab Aldo Depositio dicitur: cōmodè verò exitum exponi posse. Βάσιν ἰαμβικὴν eadem vulg. lex. ex Aristoph. scholiaste interpretantur versum monometrum iambicum, vt, τί πείσομαι: βάσιν ἀναπαιστικὴν, versum anapæsticum monometrum, vt, κέντρων μικρός: βάσιν δακτυλικὴν, versum dactylis duobus constantem, vt ἄξια σῇ φρενί. ‖ Est etiam vocabulum mathematicorum, vt βάσις κέντρου, Basis centri, Punctum medium. ‖ Item apud architectos nota vox est, qua & Latini vtuntur: fulcimentum videlicet & quidam veluti pes columnarum, statuarum seu fabricarum quæ à fundamento consurgunt & superpositæ fabricæ sustinent pondus. quò spectat phrasis illa ἐκ βάσεως ἀποτμηθῆναι, Penitus & ex ipsis fundamentis excisum esse. Apud Vitruuium in catapultæ descriptione, Βάσις sedes est in qua statuitur columella quæ machinam sustinet. Βάσεις etiam vasorum, dicuntur ea quæ eorū collocandorum causa parata sunt: vt sunt orbiculi. HVIC oppositum Ἀντίβασις, εως, ἡ, Vitruu. in catapultæ descriptione, Est & posterior columna quæ Ἀντίβασις dicitur, sustinetque etiam catapultam.

Βάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peruius. Galen. καὶ τούτῳ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. Id est Commeabilia, Transmissu facilia. Bud. ‖ Item, Stabilis, Fixus, Constans. ἑδραῖος, βέβαιος, στάσιμος, Hesych. vt βάσιμος πῆξις apud Naz.

C Βατήρ, ῆρος, ὁ, Qui graditur seu incedit. ὁ βαίνων, βαδιστικός, Hesych. ‖ Item Limen, ἐφ' οὗ καὶ βαίνομεν, apud Pollucē, qui hunc Amipsiæ locum citat, Ἐπ' αὐτὸν ἥκεις τὸν βατῆρα τῆς θύρας. ‖ Item in πεντάθλῳ ἀγωνιστικὸς est vnde cursores desiliebant. τὸ ἄκρον (seu ἡ ἀρχή, vt Eustath. habet) τοῦ σκάμματος τῶν πεντάθλων ἀφ' οὗ ἄρχονται τὸ πρῶτον: vt Hesych. explicat. vnde illud, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου. id est πρῶτον καὶ ἐπικαιρότερον, vt Eustath. explicat. ‖ Item Meta apud eundem Pollucem lib. 3, cap. 30. in titulo enim περὶ δρόμου γυμνικοῦ scribit, ἵνα δὲ παύονται, τέλος καὶ τέρμα καὶ βατήρ. ‖ Apud Nicandrum verò Theriacis hoc loco, — ὀρειτύποιο βατῆρα κέδρου ῥάδικα πλευσιφερῆς κοτίνοιο, scholiastes exponit βακτηρίαν, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ κ. mox addit, aliis esse τὴν πιμβρικὴν ῥάβδον μεθ' ἧς βόσκουσι: Demetrium verò Chlorum tradere βατῆρα dici ἐπισιδητὰ βοῶν ἐλαύνει: Antigonum autē περὶ τὸ τὴν βάσιν τηρεῖν.

Βατήριος, ου, ὁ, Scansorius. Phocyl. Μηδ' ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἥξειν.

E Βάτης, ου, ὁ, ἀναβάτης πίθηκος, Hesych.

Βατὸς, οῦ, ὁ, Peruius. βάσιμος, πρόσιμος. vt βατὴ τεῖχος, ὁδὸς βατὴ πολλοῖς. & βατὴ γῆ, apud Nazanz. Sic Arrian. πάντα δὲ Ἀλεξάνδρῳ βατά τε καὶ ἐξαιρετώτερα ᾧ ἐδόκει.

Ἄβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaccessus, pro Inaccessibilis, Inuius, Imperuius, Auius. Iulianus in quadam epistola, ἡ δὲ, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ πετρώδης ἄκρα, ἀνέσχεν, ἄβατος, ὀλίγου δέω φάναι, καὶ αὐτοῖς ὄρνισι. alludens, vt opinor, ad πέτραν quæ ἄορνος appellata quondam fuit. ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, Suidas, id est, Via per quam iter facere non possumus, Via inuia:

F vt dictum fuit, Inuia virtuti nulla est via. Huic opponitur βατὴ, item βάσιμος. à βατὸς tamen fit hoc ἄβατος, præfixo α priuatiuo: ab illo non itidem ἀβάσιμος, quod sciā.

Ἄβατος ἑλλὰς, Isocr. ad Nicoclem. i. Inaccessa Græcia: non propter viæ difficultatem, sed propter bellum, Liberum & tutum accessum seu aditum non habens.

Ἄβατος, Accessu vel aditu difficilis, Accessum siue aditum difficilem habens. pro δύσβατος. Ait enim Hesiodi scholiastes quidam ἄβατον ὁδὸν dici aliquando τὴν δύσβατον, eodem modo quo ἀπείρατος θάλασσα vocatur ἡ δυσπείρατος. Sic Æschylus initio Promethei videtur dixisse ἄβατον ἐρημίαν, pro δύσβατον. Sic Herodianus in Commodo, διὰ συντόμων καὶ ἀβάτων ὁδοιπορίας κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰταλίαν παρεδύοντο. Id est, per compendiaria & auia itinera: vt loquitur Salustius in Iugurtha, Ipse cum delectis militibus Metellum sequitur nocturnis & auiis itineribus. Quanquam hîc fortasse auiis intelligetur rectius pro deuiis. At Tacitus apertè in illa significatione auia vsurpat, quum dicit, Per auia & derupta præibat eum. Item, Dimisso equo per derupta & auia, sequentes frustratus est. id est, διὰ τῶν ἀποκρημνῶν, καὶ ἀβάτων. Herodotus, ἀποκρήμνοισι οὔρεσι, ἔνθα πρόσβασιν ἀνθρώπῳ οὐδεμίαν εἶναι. quod Eustathius explicans duobus verbis, dicit ἀβάτοις κρημνοῖς.

Ἄβατος, Sacer, Nō adeundus. Suid. ἄβατον, ἱερόν, ἀπρόσιτον. id est, ἄβατον, Sacrum, Non adeundum, vel inacces-

ſum. Quidam tamen aliter intellexerunt hæc Suidæ verba. nam quum ἱερὸν ἀπρόσιτον legerent non interpoſita diſtinctionis nota, putarunt ſubſtãtiuum eſſe cum adiectiuo, ἱερὸν interpretantes ſacrificium. vnde ita ſcripſerunt in quibuſdam Lexicis, ἄβατον, autore Suida, ſacrificii genus ad quod non cuiuis aditus patet. At Suidas intelligit (vti dixi) ἄβατον ſignificare ſacrum. quòd videlicet ad ſacra loca cuiuis aditus non pateat. vnde Iſocr. in Hel. encomio, ὅσοι δ' ἂν τὴν αὐτῶν ὥραν διαφυλάξωσιν, ἄβατον τοῖς πονηροῖς, ὥσπερ ἱερόν, φυλάξαντες. Plutar. in lib. περὶ πολυπραγμ. circa finem, ἱερῶν ἃ μὴ θέμις ὁρᾶν γίνονται θεαταὶ, τόποις ἀβάτοις πατοῦσι. Sic & Dei templum ἄβατον ſibi eſſe dicit Theodoſius apud Theodoritum, quod ipſis etiam ſeruis atque adeo mendicis eſſet ἀνετον. vbi notandum eſt opponi ἀνετον & ἄβατον. Interpretatus ſum autem ſuprà in hac ſignificatione, Sacer, Non adeundus: reſpiciens ad hunc verſum, Sacra bonæ maribus non adeũda deæ. id eſt, ἱερὰ τοῖς ἄρρεσιν ἄβατα. ‖Hinc & ἄβατον ſubſtantiuè poſitum reperitur apud Plutarch. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. & apud Diodorum Siculum, lib. 3, pag. 102 meæ editionis, παρῆλθε μετὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ ἄβατον. Præterea ἄβατα loca etiam quædã fuerunt cognominata, vel quaſi proprio nomine appellata, quòd ad ea impoſſibile aut certè difficillimum eſſet accedere. De quibus vide in Theſauro propriorum nominum.

Ἄβατος, Deſertus, Deſolatus. Sui . quam ἄβατον expoſuit ἱερὸν & ἀπρόσιτον, addit ἔρημον. Vt utem ex eo quòd ſacra loca ſint ἄβατα, id eſt, ad ea nõ cuiuis pateat aditus, ſiue ad ea quẽlibet accedere fas nõ ſit, ἄβατον pro ſacro poſitum fuit: ita etiam quòd loca ἔρημα, id eſt deſerta, plerũque ſint ἄβατα, hoc eſt, aut imperuia omnino, aut vix peruia, (vnde Æſchylus, ἄβατον εἰς ἐρημίαν) pro deſerto ἄβατον vſurpatum fuit.

Ἄβατος ἔλαφος, Non inita cerua. Lucianus, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου. Idem mulierem ἄβατον dixit hoc ſenſu in Lexiphane. At ἵπποις ἀβάτοις vocat quibus nondum quis inſedit, quæ nondum conſcenduntur. id eſt μήπω ἀναβαινομένας. Cæterùm quãuis ceruam, item mulierẽ ἄβατον dixerit pro τὴν μὴ βαινομένην. vix tamen mulier dicatur βαίνεσθαι (opinor) niſi καταχρηστικῶς, ſicut nec Latinè Iniri. Poſſit autem dici ἵππος ἄβατος (itidem vt ἔλαφος ἄβατος) etiam ἡ μήπω βαινομένη.

C. Δύσβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficulter adiri aut ſcandi poteſt, Imperuius. Herodian. lib. 4, μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μέσῳ καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσωρευμένων, Vix peruio aggere. Idem lib. 2, ἐρήμῳ τε γῇ καὶ δυσβάτῳ φράξας τὴν ἀρχὴν ὠχυρώσατο. ET Δύσβατον, τὸ, neutro genere ſubſtantiuè vſurpatum, Adeundi aut tranſeundi difficultas. vt apud eundem Herod. lib. 2, πρόβλημα ὀχυρὸν νομίζων τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδῶν τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους, vbi de Tauro monte loquitur. HINC Δυσβατοποιοῦμαι, F. ήσομαι, Difficilem aditum vt tranſitum aut receptum facio. Xen. μεμνῆσθαι δὲ κἀκεῖνο χρὴ, μήποτε ἐπὶ τοὺς κρείττους ἐλαύνειν ὄπισθεν ἵπποις δυσβατοποιούμενον. hoc eſt, Equis receptum difficilem facientem. Bud. Comm.

C. Εὔβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè adiri aut tranſiri poteſt, Peruius. Xen. Hell. 4, εὐβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις.

C. Ἠλίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tam altus aut profundus vt ab eius acceſſu aberres. παρὰ τὸ ἀλιτεῖν ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν βάσεως, Euſt. Vel Ἠλίβατος, Tam altus vt ſoli vni peruius ſit. Hom. Il. ο, — ἥ τε πέτρη Ἠλίβατος μεγάλη. Sic ἠλίβατον ὄρος apud Apoll. lib. 2. Et apud Eurip. Hippol. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν. AT Ἠλιβάτας, ου, ὁ, paronymum eſt τοῦ Ἠλίβατος, vt Euſt. docet, citans ex Antiphanis Cyclope, βοῦς ἀγελαῖος, ταῦρος ἠλιβάτας, αἲξ οὐρανία, κριὸς τομίας.

C. Λειόβατος, ου, ὁ, q. d. Læuigradus. Apud Athen. lib. 7, piſcis nomen eſt, quem alio nomine ῥίνην vocari ſcribit, eſſe verò λευκόσαρκον. Vulg. lex. Læuiraiam interpretãtur.

C. Ὑψίβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altigradus, Altus. vt ὑψίβατος τείχεσι Soph. Aiace, i. ὑψηλὴν βάσιν ἔχων χωρὶς τοῖς. ſchol.

C. Κεραβάτης, ου, ὁ, Qui cornuum adminiculo ſcandit. Heſ.

C. Ταχυβάτης, ου, ὁ, Celerigradus, Pernix. Eurip.

C. Τεθριπποβάτης, ου, ὁ, Qui quadrigis conſcenſis iter facit, Qui quadrigis vehitur.

A C. Χαλκοβατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui æri ſeu æreis fundamentis inſiſtit. ἰσχυρῶς βεβηκὼς, στερεός. vt χαλκοβατὲς δῶ, Il. α.

Βατέω, ῶ, F. ήσω, Vado. ‖Βατεῦνται verò, quod pro βατοῦσι Doricum eſt, ἐπὶ ζώων μίξεως, de coitu animantium à Theocrito dici, Euſtath. autor eſt. ‖Βατέω eſt Itẽ Calco, pro πατέω, lingua Delphorum. Plutarch. in Hell. τὸ πατεῖν βατεῖν, καὶ τὸ πικρὸν βικρὸν ἐπιεικῶς καλοῦσι. AT Βατεύω, F. εύσω, Ineo, ὀχεύω. Theocr. Idyl. α, Ὡ' πόλος οἷκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται. vbi volũt βατεῦνται pro βατεύονται poſitum eſſe: reguraliter tamen Doricè pro βα-
B τοῦνται poni, dicendum eſſet.

C. Ἀκροβατέω, vide in Ἄκρος.

C. Ὀρθοβατέω, ῶ, F. ήσω, Rectus ſeu erectus incedo.

C. Σκηνοβατέω, ῶ, Fut. ήσω, act. In theatrum produco. Bud. C. exponit, Peruulgo, Traduco, Omnium oculis expono: dicens, tractum eſſe ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia priuata ſic traducebat, hoc eſt ἐθεάτριζεν, παρεδειγμάτιζεν. Heraclit. ad Hermodor. ἵν' ἔχοντες δι' ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσωνται, καὶ περιουσιάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, id eſt, Et ſuam ipſi flagitioſam vitã infament & inſigniant. Qui enim in ſcenam prodeũt,
C omnibus noti ſunt. VNDE Ἐνσκηνοβατέω, ῶ, Et paſſ. Ἐνσκηνοβατέομαι, οῦμαι, In proſcenium prodeo. Vide Bud. 868.

C. Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duobus pedibus incedit, Bipes. Eurip.

C. Ταχυβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Celerigradus, idem quod ταχυβάτης. vnde ταχυβάμονες ὄρκοι, de quibus vide Suidam.

C. Τετραβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Quadrupes. Eurip. Phœniſſ. ἅρ-
D μασι τετραβάμοσι. Quadrigis, Curribus quatuor rotarũ. alii Quadriiugis curribus.

¶Βάδην, Gradatim, Pedetentim, Lẽto gradu. B. Il. ν, Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος. Xenoph. βάδην πορεύεται. Athen. 9, πότε δὴ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. Xen. οὔτ' ἀσχολίαν προυφασίζετο, οὔτε βάδην ὑπήκουεν. Idem, ὁ Κῦρος ἐπιλαθόμενος τοῦ βάδην, δρόμῳ ἡγεῖτο. Et βάδην ὑποχωρεῖν, καὶ κατὰ σκέλος, καὶ κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενον, Pedatim diſcedere. Bud. Xen. Hell. 5, ἰδόντες αὐτοὺς, θᾶσσον ἢ βάδην ἀπῆλθον. Plutar. Caio, καταβὰς θᾶττον ἢ βάδην. Gall. *Plus uite que le pas.* Nã
E βάδην πορεύεσθαι eſt ad verbum, *Aller le pas.* Latini dicunt Accelerare gradum.

Βάδω, F. άσω, Vado. à quo Euſtath. teſte, deriuantur βάδος & βαδίζω, quod vide infrà.

Βάδος, ου, ὁ, Iter, βάδισις, ὁδός. Ariſtoph. Auibus, Διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

¶Βασμὸς, ου, ὁ, ſeu Βαθμὸς, Gradus. Heſych. Phrynichus Atticè βασμὸς dici, Ionicè βαθμὸς, autor eſt. Quod quanuis à Phrynicho tradatur, paſſim tamen vſitatius eſſe βαθμὸς, notiſſimum eſt. ‖Βαθμὸς metaphoricè accipitur
F etiam pro gradu dignitatis ſeu gradu honoris. Greg. de Athanaſio, καὶ γὰρ ἦν ἀρετῆς οὐχ ἧττον ἢ βαθμῶν ἡ προτίμησις. Exponitur etiam οὐδὸς, id eſt Limen. Nomẽ quoque militare eſt, ἡ ἐφ' ἕνα τῆς φάλαγγος στάσις. vt Etym. docet. ‖Βαθμοὶ præterea Heſychio ſunt ἴχνη, πόδες, καὶ δίφροι παρὰ βακχικοῖς. AT Ἀναβασμὸς ſeu Ἀναβαθμὸς vide poſt Ἀναβαίνω & Καταβαθμὸς poſt Καταβαίνω, &c.

C. Ἔμβαθμος δικαστὴς in Pand. Ordinarius iudex, vt inquit Bud. qui ex Authent. etiam affert.

Βαθμὶς, ίδος, ἡ, Grad⁹ [vt in ſcala] Tricl. explicãs βάθρα apud
G Soph. Œdip. Tyr. ὁ τόπος ἔνθα ἡ ἐκκλησία ἐγίνετο, βαθμίσιν ἦν κύκλῳ διειλημμένος, ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις· ἔνθα οἱ συνελθόντες πάντες καθήμενοι, ἀνεμποδίστως ἠκροῶντο τοῦ ἱσταμένου ἐν μέσῳ. Βαθμίδες Heſychio ſunt etiam ἀρχαὶ λόγων, forſan metaphora à curſorum certamine ſumpta. nam νύσσα Suidas exponit inter alia βαθμὶς, καμπτήρ. περὶ ὃ κάμπτουσιν οἱ σταδιοδρόμοι. Sed ſi Heſychii explicatio vera eſt, βαθμὶς in σταδιοδρομίᾳ idem foret quod βατὴρ & βαλβίς. ‖Βαθμίδες ſunt etiam baſes quædam ac ſinus in brachii ſiue humeri oſſe, vtrinque ſingulæ, in quas quum ex-
H tenditur flectitúrque tota manus, vlnæ ipſius coronæ ſiue proceſſus ingrediuntur: vt docet Gorr. addens paulo pòſt, nihil aliud eſſe quàm ſummæ extenſionis inflexioniſque terminos: propriè autem in brachio ſiue humero: licet Hippocr. non hos modò, ſed cæteros omnes ſinus in quibus recipiuntur oſſium tubera ſiue proceſſus, eo nomine appellarit. Polluci eſt συμβολὴ τοῦ

πήχεως πρὸς βραχίονα.

Βαθμηδὸν, Gradatim, Bud.

¶ Βάθρον, ου, τὸ, Gradus, Scala. Herodian. ἑκατέρωθεν δὲ βάθρα τινὰ σύγκειται ἐν κλίμακος σχήματι, Gradus scalari similitudine. Bud. ‖ Item, Sedes, Scamnum, Subsellium. ἐφ᾽ οὗ καθίστανται ἐν τοῖς συλλόγοις, Suid. Sic Dem. περὶ στεφ. Τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Lucian. οὐ μὴν διατίθησι τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. Plutar. βάθρων ἀναστάντες. Soph. Œdip. tyr. παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων ἵστασθε. Ad quam significationem referendum est βάθρον Hippocratis, vt recentiores medici appellarunt (hoc verò Hippocrates ipse aliàs ξύλον, aliàs ἑδρίαν vocat) quo, affixis ei cruribus, & pro organo & pro scãno vsi sunt. de quo vide Gorr. & Oribas. in lib. De machin. ‖ Item Fundamentum, Basis. Plato Phædro, ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν, In sancta basi nixam vel fundamento. Budæus. Plutar. ἱδρυμένος ἐν βάθροις ἁγίοις, ἥ φησι Πλάτων. Sic apud Soph. Aiace, Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἁλιάλου, id est θεμέλιον, ἕδρασμα· δι᾽ ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμὶς, schol. Pausan. τοῦ δὲ ἀγάλματος τὸ βάθρον, παρέχεται βωμοῦ σχῆμα. id est βῆμα, βάσις, ὑποπόδιον, vt Bud. ex Hesychio exponit. ‖ Βάθρα Hesychio & Suidæ sunt quoque ἀγάλματα. ‖ Βάθρον quibusdam est etiam πέδον, Solum. quò referunt illud Soph. Aiace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Et apud Eurip. στενόπορ᾽ Αὐλίδος βάθρα. AT Ἀνάβαθρον vide post Ἀναβαίνω, & Ὑπόβαθρον post Ὑποβαίνω.

C. Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, Qui in primis subselliis sedet, aut Qui in subselliis iudicialibus primus sedet. vnde Pollux περὶ δικαστῶν loquens, πρῶτον δὲ ξύλον, ἡ προεδρία, μάλιστα μὲν δικαστῶν· ἐφ᾽ ὧν καὶ τὸν πρῶτον καθίζοντα, πρωτόβαθρον Ἐπικράτης φησὶν ὁ κωμῳδιδάσκαλος. Quò respexit Aristoph. in Vespis, dicens, Ἐρᾷ τε τούτου τοῦ δικάζειν, καὶ στένει Ἢν μὴ ᾽πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου. VNDE Πρωτοβαθρέω, ῶ, F. ήσω, In primis subselliis, aut in subsellis primum colloco. in lib. Esther de Amano, ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, Posuit eius solium super omnes amicos quos habebat, vt vulgò exponitur.

C. ἈΜΦΙβαίνω hîc omissum, vide pag. seq.

C. ἈΝΑβαίνω, F. ἀναβήσομαι, Præt. ἀναβέβηκα. aor. 2, ἀνέβην, iuxta formam simplicis βαίνω. Ascendo, Conscendo. Il. α, ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Dem. Pro cor. ἀφ᾽ ἧς αὐτὸς ἐπὶ τὸ βῆμα ἀνέβην. Xenophon Hellen. 6, ἀναβάντες ἐπὶ τὸν νεὼν, καὶ τὴν ὀροφὴν διελόντες. Item ἀναβαίνειν ἅρμα apud eundem Pæd. 6. & apud Homerum antè, Od. ο, — ἀνά θ᾽ ἅρματα ποικίλα βαῖνον. Sic Aristot. De mundo, ὁ δὲ συνωρίδα ἀναβαίνει. Dicitur & ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, Conscendere equum. Xenoph. Pæd. 7, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸν ἵππον. Iungitur & genitiuo apud Homerũ ἀναβαίνειν pro Conscendere. vt Od. β, Ἂν δ᾽ ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν᾽. vbi Eustath. ait aut deesse præpositionem ἐπὶ, aut esse ἀνέβαινε τῆς νηὸς dictum pro ἄνω τῆς νηὸς ἔβαινε. Apud eundem poetam iũgitur & datiuo, Il. χ, — νεκροῖς ἀμβαίνοντες. vbi itidem accipi vult Eustathius pro βαίνοντες ἐπάνω τῶν νεκρῶν. Apud eundem poetam ἀναβαίνειν dicitur absolutè pro Conscendere nauẽ. vt Il. α, Οἱ μὲν ἔπειτ᾽ ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. vbi ἀναβάντες in paruis scholiis exponitur ἀνελθόντες, ἐπιβάντες. Eustathius autem in hũc locum annotat ἀναβῆναι esse ἀναπλεῦσαι. Idem alibi annotat ἀναβαίνειν & ἀνάγεσθαι esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν (id est è portu soluere) quibus opponi καταπλέειν & κατάγεσθαι, tanquam videlicet supra terram stet aqua, & ita conscendatur in nauigãdo. In Imperatiuo dicitur ἀνάβα pro ἀνάβαθι, Ascende. vt, κατάβα pro κατάβαθι.

Ἀναβαίνειν, Inire. vt τὴν ἵππον ἀναβαίνει. Equã init. vnde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, Admissarii equi.

Ἀναβαίνειν, Peruadere, Perambulare, Incedere per. vt Od. ζ, Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή. pro ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, Incedit per homines rumor. id est Peruadit hominum aures.

Ἀναβαίνειν Thucydidis schol. exponit ἀναχωρεῖν. id est Retrocedere.

Ἀναβαίνειν, D. Matth. cap. 13 exponitur Emergere, Succrescere: ἀνέβησαν ἄκανθαι, Emerserũt spinæ, vel Succreuerunt. alii, Increuerunt.

Ἀναβήσασθαι apud Homerum in significatione actiua cum accusatiuo pro Imponere in nauem: quasi Ascendere facere in nauem, ἀναβιβάσαι εἰς τὴν ναῦν. Hesych.

Ἀναβαίνομαι, Ascendor, Conscendor. v. ἵππος ἀναβαινόμενος, Equus qui conscenditur, apud Xenophontem. Apud eundem ἀναβεβαμένος ἵππος, Equus conscensus: οἱ γὰρ λακτίζοντες ἀναβεβαμένοι ἵπποι, ἐκποδὼν ποιητέοι.

Ἀμβαίνω etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω. vt Νεκροῖς ἀμβαίνοντες, Il. χ. Vnde & ἀμβάσῃ apud Eurip. pro ἀναβάσῃ. & ἀναβάσῃ pro ἀναβήσῃ, ascendes. ab ἀναβήσομαι.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, Ascensus, Ascensio. Xenoph. Hell. 6, καὶ τῆς μετὰ Κύρου ἀναβάσεως. Scripsit & libros septem quos Κύρου ἀνάβασιν inscripsit, eadem ratione qua παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι Hell. 1 dixit. Inuenitur & ἄμβασις pro ἀνάβασις, præsertim apud poetas.

Ἀναβατὸς, οῦ, ὁ, Ascensibilis, Qui conscendi potest, Scãsilis. ‖ ET Ἀμβατὸς per syncopen. vt Il. ζ, — ἔνθα μάλιστα Ἀμβατός ἐστι πόλις. Hesiodus. — τότε δ᾽ ἀμβατός ἐστι θάλασσα. HINC ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος ὁ μὴ ἀμβατὸς, Equus q cõscendi non potest, vt à quibusdã annotatur. Sed (vt doctè Bud. scribit) ἀνάμβατος ἵππος Xenophonti est Qui sessorem non habet, qui caret equite.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, Ascensor, Cõscẽsor. Peculiariter Cõscensor equi, Qui conscẽdit equum. Xen. De ar. equestri, ὑψηλὴ ἀκρωμία τῷ τε ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν καὶ τοῖς ὤμοις καὶ τῷ σώματι ἰσχυροτέραν τὴν πρόσφυσιν παρέχεται. id est Sessori, vel equiti. Ibidem, πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται τὸν ἀναβάτην. ‖ Dicitur & Ἀμβάτης per syncopen apud eundem, & eius exemplo apud Arrianum.

Ἀναβάτης etiam, ὀχευτής, inquit Hesych. Latinis Admissarius equus. Antea quoq; dictum est τοὺς ἀναβαίνοντας τὰς θηλείας ἵππους appellari equos admissarios.

Ἀναβαδὸν, aduerb. Scansim. Aristot. De hist. an. 6, αἱ δὲ ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται, ὥσπερ εἴρηται, οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κεκλιμέναι ἐπὶ τῆς γῆς. vbi ἀναβαδὸν Budæus ait significare Supergrediendo & scansim. dicens ita formari vt ἀναβλήδην & ἐπαναβληδόν.

Ἀναβάδην cum accentu in penult. Pedibus in altum exporrectis siue extensis. ἀναβάδην καθήμενος, inquit Pollux, pro ἄνω τοὺς πόδας ἔχων. id est, Sublimes habens pedes Aristoph. Pluto, Νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι. vbi scholiastæ explicatio conuenit cum illa Pollucis. Idem poeta in Acharn. — αὐτὸς δ᾽ ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ Τρυγῳδίαν. vbi idem enarrator ἀναβάδην exponit In alto loco sedens. Est & apud Suidã ἀναβάδην καθῆσθαι, μετέωρον καθίζεσθαι. id est Sublimem sedere. Sequitur apud eundem Aristophanem non multo pòst, — ἀναβάδην ποιεῖς, Ἐξὸν καταβάδην. ‖ Quidam ἀναβάδην existimarunt etiam contentionem & impetum significare: & illud Aristophanis modò citatũ ἀναβάδην ποιεῖ τρυγῳδίαν, interpretati sunt, Totus est in cõponenda tragœdia. Sed viderint.

Ἀναβασμὸς, οῦ, ὁ, Idẽ quod ἀναβαθμὸς, inquit Hes. accipiẽs, (vt opinor) eã τοῦ ἀναβαθμοῦ significationẽ qua pro scalæ gradu ponitur. ita enim Pausanias ἀναβασμὸν vsurpat. scribẽs in Phocicis, ἀναβασμοὶ δὲ ἀπὸ τῶν κιόνων ἀνήκουσιν ἐς ἑκάτερον τεῖχον, καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβασμῶν τούτων οἱ συνιόντες τῶν Φωκέων καθέζονται. Ibidem, ἀλλ᾽ εἰσὶν αἱ πλάγιαι τοῦ σιδήρου ζῶναι ὥσπερ ἐν κλίμακι οἱ ἀναβασμοὶ, id est, Sicut in scala gradus.

¶ Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, Ascensus. ἀναβαθμοὶ, ἀναβάσεις, Suidas. Itẽ Gradus scalæ. ‖ Interdum & sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Pollux, τοὺς δ᾽ ἀναβαθμοὺς, καὶ βάθρα, καὶ ἕδρας, καὶ ἑδώλια.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, Diminutiui formam habens, significat gradum scalæ, sicut & ἀναβαθμός. Ex. 20, ἀναβαθμίσιν οὐκ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, Gradib⁹ nõ ascendes ad altare.

Ἀναβαθμικὸς, οῦ, ὁ, Gradualis, ad verbum, Gradatim factus, id est per gradus, quales sunt in scala.

Ἀναβάθρα, ας, ἡ, Scala nauis, & Ἀποβάθρα pro eodem: inquit Budæus, citans hunc Luciani locum, ὥστε λύε τὰ ἀπόγεα. τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, Pulpitum, Scala, Gradus superior scansilis. Item Subsellium. Quæ significationes huic nomini dantur in vulg. lex. Græc.

C. 2. Ἐπαναβαίνω, Superascẽdo. Item Supergredior. Aristoph. ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον. Herodian. lib. 7, ἐπαναβαίνοντές τε οἰκήσεσιν, Ascendẽtes supra domos. Ἐπαναβεβηκὼς, Superior: vt ὑποβεβηκὼς, Inferior, B. ex Areop.

Et

Et ἐπαναβεβηκυῖα & καθολικὴ αἰτία Diosc.l.7, Suprema & vniuersalis causa. ‖Ἐπαναβαίνω, de coitu animalium, pro Post alium ineo, ἐποχεύω, inquit Bud. afferens ex Aristot. De animal. 6, ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. HINC Ἐπαναβάσεις, quo Synes. vtitur, simpliciter pro ἀναβάσεις, epist.11, & 96, & quidem eadem de re loquens.

C. ΑΜΦΙβαίνω, Præt. ἀμφιβέβηκα, Circumambulo, Circũeo, Obeo, Circumgradior, Circumincedo: Euripides, ἀμφιβαίνει μοι θράσος, Fiducia me circumit, vel potius circuit. Latinè, Incessit me fiducia. Il.ζ, — πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam inuasit, vel occupauit. Item nubes dicitur montem ἀμφιβαίνειν, id est περισκέπειν (inquit Eustath.) circumtegere.

Ἀμφιβαίνω, Metaphoricè, Protego, Tueor, Defendo. in compositione quidem, cum accusatiuo, vt Il.α, — ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quum fit dialysis, cum datiuo vt Il.ε, — ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε. Sumpta est autem metaphora (inquit Eustathius) a brutis animantibus quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnãtia. ET Περιβαίνω pro eodem. vt Il.θ, Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος, Ἀλλὰ θέων περίβη. Sic Il.ρ, Πατρόκλῳ περίβαις, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε. Ibidem Ἱπποθόῳ περιβάντε. At Il.ξ, Οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, Eustath. περιβῆναι esse dicit τὸ ἐπάνω τοῦ νεκροῦ σταθέντα ὑπερμαχῆσαι.

Ἀμφίβασις, εως, ἡ, Circumuentio. Il.ε, Δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων, Timuit [illegible]ianorum circumuentionem. id est, Timuit ne circumueniretur à Troianis. Est etiam ἀμφίβασις (iuxta significationem quã verbo vnde formatur dedimus) Protectio, Defensio. atque ita Eustathius in illo Homeri loco intelligit ἀμφίβασιν. Hesychius ait, ἀμφίβασις est ὑπὲρ νεκροῦ μάχη. quæ expositio peculiaris esse videtur eidem Homeri loco. quod aũt scribitur in vulg. lex. Græc. Varinũ annotasse, Propriè ἀμφίβασιν esse τὴν περὶ τοῦ νεκροῦ μάχην, apertè falsum est. neque enim apud eum est κυρίως. sed ita legitur, Ἀμφίβασις, κύκλωσις, ὁρμὴ ἡ περὶ νεκροῦ μάχη. ἀμφιβάντες γὰρ, &c. sunt autem ex Hes. ab eo descripta hæc verba, ἡ περὶ νεκροῦ μάχη, &c. licet apud illum sit ὑπὲρ, non περὶ.

Ἀμφίβασις exponitur etiam Disceptatio, Contentio, Altercatio, ἀμφισβήτησις, apud Herodotum. Dicitur verò & Ἀμφιβασία pro ἀμφίβασις. vnde apud eundem, ἐς ἀμφιβασίας λέγουσι ἀπικνέεσθαι.

ΑΝΤΙβαίνω, Cotrà eo, In cõtrariã partem gradior, Cõtrà tendo. Capitur pro Aduersor, Refragor, Renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα ὧν ποιοῦσι. Et cum πρὸς habente accus. Plut. in Lyc. ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiã ἀντιβαίνειν (teste Bud.) Resistere, quũ videlicet homo impulsus, tamen renititur. Luc. καὶ ἐπὶ βραχὺ μὲν ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Sed & res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, Obstare, vel Malè cedere, vt idē scribit, hunc citans Paus. locũ in Arcad. ὡς δέ οἱ πειρῶντι τὴν παρθένον ἀντέβαινεν ἀεὶ τὰ παρ' αὐτῆς, τέλος καταφυγούσαν ἐς τὸ ἱερὸν, παρὰ τῇ Ἀρτέμιδι ἤλαυνεν.

Ἀντίβασις, ET Ἀντιβάτης ET Ἀντιβατικὸς fiũt ab ἀντιβαίνω. Est autē Ἀντίβασις, q.d. Contrà itio, vel Ex aduerso itio. vnde etiam Occursus exponitur. Capitur & pro Refragatione. Ἀντιβάτης ad verbũ sonat Cotrà gradiens. sed capitur pro repagulo ianuæ, quod veluti renititur & obsistit. Ἀντιβατικὸς autem vulgò exponitur Obuius. cuius signif. exemplum desidero.

C. ΑΠΟβαίνω F. ἀποβήσομαι. P. ἀποβέβηκα. Aor.2, ἀπέβην. videlicet ἀνωμάλως, vt simplex βαίνω. Descēdo. Il.γ Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. & δ, Ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα μῦθον ἄκουον. & Il.ω, Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονὶ, φώνησέν τε. Eust. ἐξ ἵππων ἀποβῆναι ait esse τὸ τοῦ ἅρματος καταβῆναι. Alicubi aũt Hom. supprimit hæc verba ἐξ ἵππων. vt Il.λ, Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. pro ἐπὶ ζεύγους, inquit idē Eust. Legitur & ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, sine præpos. apud Luc. pro Descendere ex equo. Dicitur etiam de descensu ex naui, & quidem frequentius, præsertim in prosa, vnde ἀποβάθρα, scala nauis. Plut. Alcib. κατασχεθεὶς οὐ πρότερον ἀπέβη τῆς τριήρους, πρὶν ἰδεῖν ἐπὶ τοῦ, &c. Sic & ἀποβαίνειν νεὼς, & interdum ἀπὸ τῆς νεὼς. vt & ἀποβαίνειν ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herodot. Dicitur & ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, à Thucyd. Descendere in terrã. i. è naui in terram. Xen. Hell.1, Ἀλκιβιάδης δὲ τὰς εἴκοσι τῶν νεῶν περιπλεύσας ἀπέβη ἐς τὴν γῆν. ἰδὼν δὲ ὁ Μίνδαρος, καὶ αὐτὸς ἀποβὰς, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. Sic dicitur ἀποβαίνειν εἰς νῆσον, aut in aliquam vrbem. Thuc.l.2, καὶ ἐς Μεθώνην τῆς Λακωνικῆς ἀποβάντες τῷ τείχει προσέβαλον, Et quũ Methonã descendisset Id est, copias ad Methonã exposuisset. Pro quo & ἀπόβασιν ποιήσασθαι dicit statim pòst. Bud. alicubi apud Isocr. ait significare Appello: sicut & ἀπόβασιν appulsum. Nõnunquã ἀποβαίνειν ponitur sine adiũctione, pro Descendo in terrã ex equo, vel è naui. Sic in loco Xen. modò citato, καὶ αὐτὸς ἀποβὰς, pro ἀποβὰς ἐς τὴν γῆν. sed ibi facilè subaudiri possunt ea verba ex præcedente versu.

Ἀποβαίνω, Discedo, Abeo, apud Hom. positum sine adiectione. vt Il.ζ, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἕκτωρ. & Il.β, voce media, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο. ‖ Et vt ἀπέρχομαι & ἀποιχομαι (quæ propriè significant Abeo) capiuntur pro Morior, sic & ἀποβαίνω interdum. nam ἀπέβη, exponit Suidas ἀπέθανε.

Ἀποβαίνω, Euenio, Contingo, Accido. Isocr. De pace, ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Eorum enim quæ sperabamus nihil euenit. Idem alibi, καὶ ταῦτα εἰκότως ἀποβέβηκε. Xen. Pæd.7, τὸ ἀποβεβηκέναι τὸ ἐκ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ. Philo De mundo, παρ' οἷς τὸ εὖ καὶ τὸ χεῖρον φασὶν ἀποβαίνειν. quæ sic reddit interpr. Quorũ vi quod rectè, quódque secus contingat, euenire cēsent. Et ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, ad verbum, Ex euenientibus. i. prout res feret, inquit Budæus. ἀπέβα τι κατὰ γνώμαν, apud Theocritũ, Ex animi sententia euenit. vel vno verbo Successit. Interdũ etiam ἀποβαίνειν sine adiunctione est succedere: vt apud Phalarin. ἀπέβη τὸ δόξαν. Contrà de eo quod non successit, & cuius euentus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. Notat & Budæus ex Polluce, τὸ ἀποβεβηκὸς & τὸ ἐκβὰν dici τὸ τέλεσις, &c.

Ἀποβαίνω, Euado. Lucianus. ἀπέβης ὅμοιος τῷ τράγῳ. Idem, ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Isocrat. in Areopagitico, τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἤθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν. Iungitur etiam cum præpositione εἰς. Theocritus in Hyla, — ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. Plato, καί τι δ' αὐτῶν δὴ, οἶμαι, φαῖμεν ἂν εἰς ἕν τι τέλεον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ τοὐναντίον. Plutarchus, in Probl. Græcis, ἀπέβη δὲ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς. Vbi planè videtur vsurpari vt verbum euadet in hoc loco Ter. in Andr. Profectò euadet in aliquod magnũ malũ.

Ἀποβαίνειν, Erumpere, vel Effundi. Theophr. de Nilo loquens, ὅταν ὁ ποταμὸς ἀποβῇ.

Ἀποβαίνειν, Certare certamen quod ἀποβάτης appellatur. Vide Ἀποβάτης.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, Descensus. Interdum sine vlla adiunctione est Descensus è nauibus, vt apud Thucydidem lib. 8, ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς Πάνορμον τῆς Μιλησίας. Id est, (inquit scholiastes) ἀποβάντες τῆς νεώς. Idem scriptor l.2, κατάραντες δ' ἐν τῷ παράπλῳ ἐς Κεφαλληνίαν, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενοι ἐς τὴν Κρανίων γῆν, ἀπατηθέντες &c. Ibidē, καὶ ἀπόβασιν ποιησάμενος, τῆς παραθαλασσίου ἐστὶν ἃ ἐδῄωσε. ad verbũ, Quũ descensus seu descensiones fecisset. Quũ è nauib. vnà cũ suis descendisset. Elegantius & breuius, Quũ suas copias exposuisset. Hoc autem nomen in hac significatione Thucydides frequenter vsurpauit. ‖Apud Isocratem est Appulsus, teste Budæo.

Ἀπόβασις, Euentus, Exitus. Plut. in Sol. καλὸν μὲν εἶναι τὴν τυραννίδα χωρίον, οὐκ ἔχειν δὲ ἀπόβασιν. Quanquam pro descensu etiam accipi hoc loco posse tradit Bud.

Ἀποβάτης, ου, ὁ, ad verbum, Descensor. Sed ita vocatum fuit quoddam certaminis equestris genus (teste Suida) quod qui certabat, dicebatur ἀποβῆναι, ii eidem credimus. ET ἀποβατικοὶ τροχοὶ hîc dicebatur, vt idē scribit: vt si quis ab apobate certamine dicat rotas apobaticas. Plut. in Pho. Φώκῳ δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις ἀποβάτην, ἐφῆκεν. Lego autē Φώκῳ (vet. codices sequens) nõ Φωκίων. ‖Apud Athen. ἀποβάτης vna ex Alexidis comœdiis inscribitur.

Ἀποβατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbũ, Descensorius. Est & Iouis cognomentum. vnde & sacra quædã ἀποβατήρια. Hesych. ἀποβάθραν exponit ἀποβατήριον, vt mox videbimus.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, Scala naualis, qua videlicet è naui descenditur. ἀποβάθρα (inquit B.) Scalæ quibus in nauem ascē-

ec.i.

ditur & è naui descenditur. Luc. σὺ δὲ Ἑρμῆ, παράθες τὴν ἀποβάθραν ἕως διαγινώσκει αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Propriè tamen ἀποβάθρα est scala qua descenditur, sicut ἀναβάθρα scala qua ascenditur: sed quoniam vna vtrunque officium præstat, ideo significatione vtranq; accepit. Thuc. l. 4, ὁ μὲν τοῖς τε ἄλλοις τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ἐχώρει ἐπὶ τὴν ἀποβάθραν. vbi schol. tradit ἀποβάθραν appellari ἐξόδον à nauibus in terrã. Iul. Pollux. ἀποβάθρα (inquit) & διαβάθρα, quã scalã vocant. Hesych. item ἀποβάθρας esse ait ἀποβατηρίαν, vel κλίμακα νεώς.

Ἀποβάθρα, Olla pedes habens. ἀποβάθρας (inquit Suidas) καὶ τὰ λάσανα, ἃ λέγονται οἱ χυτρόποδες. Vide Χυτρόποις.

C. ΔΙΑβαίνω, Transeo, Traiicio. Hesi. Theog. διαβαὶς πόρον ὠκεανοῖο. Herodian. 6, διαβῆναι τοὺς ποταμούς. Et διαβῆναι sine huiusmodi adiectione. Thuc. l. 1, καὶ ἐς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους. Et 2, ὅπως μὴ διαβαίνῃς ὡς βασιλέα. ‖ Διαβαίνειν διὰ τοῦ ἡλίου ex Alex. Aphr. affertur pro Per solē ingredi & iter facere. Et ex Luc. Anach. ὑμῖν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοῖς, vobis tã magnis gradib⁹ eũtibus in eos. Ex Aristoph. itẽ in Vesp. ὧδὶ διαβάς, pro Sic incedẽs. Vide proximè sequẽtẽ sign. ‖ Διαβαίνω (inquit B.) Diuarico, Artem. Onirocr. 27, Sto cruribus diuaricatis. Plut. Ad præf. indoctũ, οἱ νομίζουσι μεγάλους καὶ ἁδροὺς φαίνεσθαι τοὺς κολοσσοὺς ἂν διαβεβηκότας σφόδρα καὶ διατεταμένους καὶ κεχηνότας πλάσωσι. Xen. De ar. eq. ὅταν γὰρ τι ἀπὸ γῆς ἀράσθαι βούλων), διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμμεμυκότες αἴρου). Arist. De animal. l. 5, de elephãtibus loquens, ὀχεύει) μὲν ἡ θήλεια συγκαθεῖσα καὶ διαβαίνουσα, ὁ δὲ ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει. (quod Theodorus nõ intellexit). Idẽ in Phys. de leone, βαδίζων δὲ βραδέως τοῦτο τὸ ζῷον, καὶ μεγάλα διαβαῖνον, διασαλεῦον ἐν τοῖς ὤμοις ὅταν πορεύη). Quæ ego tot exẽpla protuli, vt in iis diligẽter cõsiderata hac signif. iudicari possit annõ & alicui ex proximè præcedentibus locis ea cõuenire possit. Cam. διαβαίνειν esse dicit etiã Prodire & consistere, afferens ex Tyrtæo, ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ. Ego δὲ διαβὰς in alio eiusdem versu de illa diuaricatione crurum intelligi scio: an autem & in isto, aliorum esto iudicium.

Διάβασις, εως, ἡ, Transitus seu Transitio, Traiectus seu Traiectio. διαπεραίωσις, vt Thuc. schol. explicat. Xen. Hell. 2, ἐπὶ τῇ διαβάσει τοῦ Κηφισοῦ. Ipsos etiã pontes διαβάσεις vocari Cam. docet.

Διαβάτης, ου, ὁ, Traiector. διαβάται Pollux è Demosth. citat, sed non explicat.

Διαβατὸς, ὁ, ὁ, Qui trãsiri & traiici potest. διαβατὸν fluuium Cam. interpr. Vadosum. Apud Greg. verò, αὐτοῖς δὲ ἀπορρητότερον εἶ) καὶ βαθύτερον τὸν ἐναποκείμενον τούτοις νοῦν, καὶ διαβατὸν ὀλίγοις τῶν σοφωτέρων, Bud. Intellectũ & perceptũ interpr. CVI contrariũ Ἀδιάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trãsiri & traiici nequit. AT Διαβατικὸς, οῦ, Transitiuus, Qui transeundi item & penetrandi vim habet. φιλοσοφώτατος νοῦς καὶ διαβατικώτατος, Ad summa semper tẽdens, vt Bud. apud Greg. exponit. Et διαβατικὸν ῥῆμα, apud grammat. Transitiuum verbum. vide Μεταβατικός.

Διαβατήριος, ου, vnde plur. num. neut. gen. διαβατήρια, Sacrificia pro trãnsitu, seu (vt Cam. declarat) Sacra ante expeditionem, propriè Lacedæmoniorum. sic dicta vt νικητήρια, χαριστήρια. Thuc. τὰ διαβατήρια θυόμενοι, Pro transitu sacrificantes. Plut. Lucullo, ἔθυσε τῷ Εὐφράτῃ διαβατήρια. Thucyd. ὡς οὐδ' ἐνταῦθα τὰ διαβατήρια αὐτοῖς ἐγένετο. id est (Camer. interpr.) Quum ne ibi quidem sacra addicerent vt expeditio susciperetur. Xenoph. ἐπεὶ ἐγένετο αὐτῷ τὰ διαβατήρια.

Διαβάθρα, ας, ἡ, Scala nautica, Pons. Idem etiam Ἀποβάθρα significare, Camerar. ex Luciano Toxaride docet. Item Scala quã scanditur in muros, vt Budæus ex Strabone refert. AT Διάβαθρον, ου, τό, ὑπόδημα, Calceamenti quoddã genus. Athenæus libro 13, ex Alexide Comico, μακρά τις; διάβαθρον λεπτὸν φορεῖ. paulo antè verò dixerat idem Comicus, τυγχάνει μικρά τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν ἐγκεκάττυται. Pollux Calceamentum hoc & viris mulieribus commune fuisse tradit. Festus verò Diabathra esse scribit genus solearũ Græcanicarum: à quo Diabathrarius apud Plautũ, qui huiusmodi soleas conficit.

A Διάβημα, ατος, τὸ, Transitus, seu Transitio. Item Gressus. τὰ κατὰ θεὸν διαβήματα. Nazianz.

Διαβησείω, q. d. Transiturio. Trãsire cupio. Suid. ex Agathia, ὁ δὲ πύργους ἐποίησεν ἀπερύκειν τοὺς Ῥωμαίους διαβησείοντας.

Διαβήτης, ου, ὁ, (vt citat Bud.) σφονδύλη, ὅθεν ἐστὶν ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολίβδου πτέμνον. Plutar. in polit. præcept. pro perpendiculo ponere videtur, 582, de oratione Demosth. ἐνθυμήμασι πικροῖς καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμένοις. Bud. ‖ Est item Circinus, à diuaricatis cruribus. Aristoph. interpres instrumentum esse dicit ad literæ Λ similitudinem, cuius (vt

B Cam. habet) duo brachia ita disponũtur vt vnum figatur in superficie quacunque, alterum ad certum interuallum extendatur, & ita circumactum describat περιφέρειαν. i. lineam quæ in planicie ambiat circulum. Aristoph. Nub. Κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, Κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν, &c. ‖ Est præterea Sipho, vt Colum. lib. 3, cap. 10 scribit, Naturali enim spiritu omne alimentum virentis, quasi quædã anima per medullam trunci veluti per siphonem, quem dia-

C beten vocant mechanici, trahitur in summum. Ad cuius similitudinem dictus etiam morbus ille quem subitam potus omnis per vrinas cum magna siti perfusionem Gorræus definit: eo nomine appellatum quòd humor corporis nullo in loco consistit, sed subinde de loco in locũ διαβαίνει, hoc est pertransit, nõ aliter quàm per siphonem a [illegible] iis nominibus vocatur ὕδερος εἰς ἀμίδα, & διάρ[illegible]ια εἰς οὖρα, & διψακός. Latini nullũ illi peculiare nomẽ dederunt. Aretæus σαρκῶν καὶ μελέων ἐς οὖρον ξυντῆξιν definit. Etymologiam verò idem affert, τοῦδέ

D μοι δοκέει καλέεσθαι διαβήτης ἐπίκλησιν, ὁκοῖόν τι διαβητηιέων, οὕνεκεν ἐν τῷ σκηνέϊ τὸ ὑγρὸν οὐ μίμνει, ἀλλ' ὅκως διαβάθρῃ τῷ ἀνθρώπῳ εἰς ἔξοδον χρέεται. Vide Galen. de loc. affect. lib. 6. Paul. Æg. lib. 3 cap. 45.

C. 2. Ἐπιδιαβαίνω, Post aliũ qui transiit, etiam ipse trãseo. Eum qui transiit sequor. Xen. Hell. 5, καὶ διέβησαν πάλιν τὸν ποταμόν. οἱ δ' ἠκολούθουν μάλα θρασέως, ὡς φεύγουσι, διώξαντες, ἐπιδιέβαινον.

C. Προδιαβαίνω, Prior vel Prius transeo. Xenoph. De re e-

E questri, προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, Prius ipsum equitẽ trãsire fossam, & ita adducere equũ nondum assuefactum ad saltus. Camer.

C. ΕΙ'σβαίνω, vel Ἐσβαίνω, Ingredior. ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, Herodot. Apud poetas autem Εἰσβῆναι actiua etiam signif. pro Impono, & q. d. Ingredi facio. vt Il. α, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, Imposuit naui (vt contrà eodẽ libro, de eadẽ hecatombe, Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro Exposuerunt è naui in terram, Eduxerunt è naui.) Sic

F Apoll. Arg. Ἀντίδα τ' εἰσβήσαντες ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθ. HINC Εἴσβασις, Ingressus. ET Εἰσβατὸς τόπος, Locus quem ingredi possumus.

C. 2. Ἐπεισβαίνω, Etiã ipse ingredior. Sæpe etiã pro Εἰσβαίνω. Xen. Hell. 3, ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν μέχρι δυνατὸν ἦν, de Pharnabazo suis in prælio nauali succurrente.

C. 2. Συνεισβαίνω, Simul ingredior, Vnà cum aliis ingredior. συνεισέβησαν σκάφος, Eurip.

C. ἘΚβαίνω, Egredior, Exeo. Hom. Od. ε, Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. Idẽ disiuncta præpositione, Il. α, Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖ-

G νον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Et vno versu interiecto, Ἐκ δὲ Χρυσηῒς νηὸς βῆ ποντοπόροιο. Thucyd. addit ἐκ, scribens, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Hom. Il. γ, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί. vbi exponitur Descenderunt [de curribus] vel Desiluerunt. In vulg. lex. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura discedo. Et ex Plat. Pol. 2, τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. Et ἐκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας ex eodem, A ferendis legibus me vindico, Leuor, Defungor. At ἐκβαίνω τῶν ὅρκων ex eiusdem Symposio Bud. interpr. Non sto iureiurando, Fidẽ promissam non præsto. Ἐκβαίνω, Digredior. Dionys. Halic. l. 6, ἐπάνειμι δὲ

H ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, redeo vnde digressus fui. Sic autem ante illum loquutus fuerat Xenoph. Hell. 7, ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. ‖ Ἐκβαίνω cum aduerbio ad locum, aut præpos. εἰς, Eurip. Iphig. Taurica, ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε, Aliò digressus eram, vel abieram. Plutarchus De oraculorum defectu, καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄλλοι πολλαπλασιαζόμενοι πρὸς ἄλλοις, εἰς ἕτερον αὐτῶν ἀριθμὸν ἐκβαίνουσιν. ‖ Ἐκ-

ϐαίνω cum accus. vt ex Platone Polit. 1. profertur, τὸν τοῦτο ἐκϐαίνοντα κολάζουσι, In eum qui hoc transgreditur, animaduertunt. ‖ Ἐκϐαίνω, Exitum habeo, Euenio. Itē Euado. Dem. Olynth. γνώσῃ γὰρ τὸ πλοῦτον ἐκϐὰν, ἕκαστον τῶν προϋπαρχόντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται. A

Ἐκβῆσαι Hom. act. sign. pro ἐκϐιϐάσαι, Educere. q. d. Egredi facere. Od. ω, v. 299. 300. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔϐησαν; Qui autem te eduxerunt è naui, vel, Qui è naui in terram te exposuerunt. Vide aliud exemplum suprà in Εἰσϐαίνω.

Ἔκϐασις, εως, ἡ, Egressus. vt Od. ε, v. 410, Ἔκϐασις δ' οὔπῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. Itē Exitus, Euentus, apud Areop. Et Euasio, Apoll. 2. οὐκ ἔλπομαι ἰοῦς Τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκϐασιν, Ad euadendū. ‖ Ἔκϐασις ex Seru. affertur pro figura quæ à Lat. Excursus dicitur. At Quintil. ἐκϐάσεις aliter accipit, quē vide l. 5. ET Ἐκϐάσιος Apollo (q. d. Egressiuus) cōsecratus ab Argonautis ad Cyzicū, apud Apoll. l. 1. sicut vicissim Ἐμϐάσιος in littore consecratus, quū nauē cōscensuri essent. ET Ἀνέκϐατος, Ex quo nō est egressus. B

c. 2. Ἐπεκϐαίνω, Egredior. idem ferè quod Ἐκϐαίνω.

c. 2. Μετεκϐαίνω, Trāscēdo, Migro. vt exponitur in isto Herodoti loco, μετεκϐαίνετε ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν. Bud. μετεκϐαίνω exponit E naui in nauē transeo, in hoc Arriph. loco, ὅπου τὸ πλοῖον ὥρμει τοῦτο, εἰς ὅ φασι μετεκϐάντα αὐτὸν ἀποθανεῖν. C

c. 2. Παρεκϐαίνω, Digredior, Abscedo. Hesiod. καὶ μή τι παρεκϐαίνωσι δικαίου. Vbi exponitur etiā Deflectūt. Apud Polyb. pro Digredior [à proposito] l. 4, ἀπὸ τῶν παρεξεληλυθότων. ‖ Itē Παρεκϐαίνω, Excedo. vt Cam. interpr. in hoc Plut. loco, Symp. 4, ἐν τῇ ἁπλαῖς καὶ μονοειδέσιν ἡδοναῖς οὐ παρεκϐαίνει τὴν φύσιν ἡ θέλξις. Sic autē exponitur & apud Arist. Eth. 4, ὁ δὲ μικρὸν παρεκϐαίνων οὐ ψέγεται. Et cū eod. acc. in eadē sign. παρεκϐαίνειν τὸ μέτριον, apud eūdē. Cū eodē casu pro Trāsgredi, παρεκϐαίνειν τὰ νενομισμένα, Pl. in Numa. Arist. Pol. 5, αἱ μὲν τῶν τυραννίδων κατέστη ἐκ τῶν βασιλειῶν παρεκϐαινόντων τὰ πάτρια. ‖ Παρεκϐαίνω, Degenero, Aristot. Vide B. 475. HINC Παρέκϐασις, Digressio. Itē, Trāsgressio, Excessus. Theophr. ὅταν παρέκϐασις γένηται, ποταμοῦ παρεκϐάντος τὸ ῥεῖθρον. Arist. Ethic. 8, παρέκϐασις δὲ βασιλείας μὲν, τυραννίς. Et Hermogeni ac cæteris rhet. παρέκϐασις Digressio à proposito, & quasi euagatio. A QVA Παρεκϐατικὸς λόγος, Quæ dicūtur per digressionem. Ad verbū Digressiua oratio. Naz. μικρὸν παρεκϐατικώτερος ἡμῖν ὁ λόγος, Paulo logius per digressionem euagatur nostra oratio. ET Παρεκϐατικῶς, Per digressionem. q. d. Digressiuè. D

C. Ἐμϐαίνω, (vsitatius, si bene memini, quàm εἰσϐαίνω seu ἐσϐαίνω) Ingredior. vnde part. ἐμϐεϐαώς apud Hom. Il. ε, ἵπποισιν μὲν ὀχεῦσι καὶ ἅρμασιν ἐμϐεϐαῶτα, vbi annotat Eust. ἐμϐεϐαῶτα hic cum dat. ἵπποις dici vt qui sint pars ἁρμάτος. Alioqui non dici ἐμϐαίνειν ἵπποις, sed potius ἀναϐαίνειν ἐπὶ ἵπποις, vel ἵππων ἐπιϐαίνειν. Apud Plut. ἐμϐαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et ἐμϐαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον, Xen. Pæd. 2, Ingredi idē periculū. i. Subire. Quod & Adire dicitur. ‖ Ἐμϐαίνω pro Ingredior. i. Gradior, vel Gradum facio, apud Luc. (inquit B.) vbi dicit πρὸς ῥυθμὸν ἐμϐαίνειν. Apud Dem. autē Pro cor. legitur, ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοϐεροῖς ἐμϐεϐηκώς. Plato autē cū dat. in Phæd. 278, ἐὰν μὴ πρότερον ἐμϐεϐῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Vbi etiam obserua ἐμϐεϐῶσι quod est in subiūct. ‖ Ἐμϐαίνειν ἐς τὸν πόλεμον pro ἀρχὴν λαμϐάνειν, vide Suid. ‖ Ἐμϐαίνειν τινὶ, Insultare alicui (accipiēdo Insultare in propria sign.) Od. κ, v. 164, Τῷ δ' ἐγὼ ἐμϐαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἰρυσάμην. Legimus aūt apud eūdē λὰξ ἐν στήθεσι βαίνειν pro ἐμϐαίνειν λὰξ στήθεσι, vt Teret. dicit Calcibus insultare. Sed & Il. π, Μή τις ἀπ' οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων Ἐμϐήῃ, Eust. esse vult ἐνάλεται: sicut & in proximè præcedēte loco. At Suid. exponit κατέλθῃ. Hes. aūt ἐμποδὼν γένῃ & ἐναντιωθῇ. At pro Insultare, metaphorica significat. in hoc iābico, Μὴ ἔμϐαινε δυστυχοῦσι. κοινὴ ἡ τύχη. E F G

Ἐμϐῆσαι, Intrudere, Inicere seu Conijcere. vt apud Herodot. l. 4, circa finem, ἐνέϐησε εἰς φροντίδα, In solicitudinē coniecit, Cura affecit.

Ἔμϐασις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus. A QVO Ἐμϐασικοίτας poculi cuiusdā nomē inde dicti quòd potares faceret ἐμϐαίνειν ἐς τὰς κοίτας. ‖ Itē, Soliū, in quo nos lauamus. ex Diosc. l. 6, τὸ σῶμα λύειν καθιέντας εἰς ἔμϐασιν. Citatur & ex Alex. Aphr. ET Ἐμϐάσιος Apollo, de quo suprà in Ἔκϐασις. H

ET Ἐμϐατὴ itidē pro solio exponitur. n. πύελος. AT Ἐμϐάτης ex Eur. affertur pro sessore, ἐμϐάτης ἁρμάτων. (sic ἅρμασιν ἐμϐεϐαῶτα modò ex Hom. habuimus) Ἐμϐάται aūt (pro quo annot. & ἐμϐάτα neutr. gen.) dicuntur calcei quidā, vel cothurni (secūdū quosdā: quia legitur etiā οἱ τραγικοὶ ἐμϐάται) vel cothurnis similes. Apud Poll. tamē ἐμϐάται sunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα (vt κόθορνοι sunt τὰ τραγικά) & ita ἐμϐάται fuerint potius socci. B. ἐμϐάτας calceos prealtos fuisse scribit: hunc (vt opinor) Luc. locū sequēs De salt. p. 189, ἐμϐάτας ὑψηλοῖς ἐποχούμενος. aut certè huc, καὶ τὸ προσωπεῖον ὑποκείμενος, καὶ καταϐὰς ἀπὸ τῶν ἐμϐατῶν. Apud eundē Luc. alibi, ἐμϐάται χρυσοῖ. Xen. aūt ἐμϐάτας equitibus quoque tribuit. Sed ἐμϐάτης pro modulo ex Vitr. affertur l. 4. ET Ἐμϐατὴρ, pro balistæ foramine (quod & περίτρητον) ex eodē Vitr. citatur. Vnde & apud Hes. vbi habemus ἐμϐατὴρ, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος, pro τόπος quidā reponūt ὀπή. AT Ἐμϐατὸς, adiect. Qui ascēdi potest. HINC & Ἐμϐατήριος, q. d. Ingressiuus. vt ἐμϐατήριος ῥυθμὸς & ἐμϐατήριος παιάν, Plut. in Lycurgo (vnde apud Lucianum πρὸς ῥυθμὸν ἐμϐαίνειν) ad quos prælium cōmittebatur. Quò pertinet quod suprà annotaui ex Suida ἐμϐαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. Apud Pollucem autem ἐμϐατήριον ᾆσμα legitur. Ἐμϐατήρια autem seu ᾄσματα seu αὐλήματα dicebantur (teste Cam.) ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, cōmittere prælium solebant, vt ostendit Thuc. l. 5. Et ἐμϐατήρια μέλη apud Athen. l. 14, quæ & ἐνόπλια vocari solita scribit, vsitata apud Lacones. A B C

Ἐμϐαδὸν aduerbiū, Pedestri itinere, vt Bud. interpr. in hoc versu 505. Iliad. ο, Ἐμϐαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. Vide Eustath. Idem Budæus affert & ex Pausania, pag. 266, οἱ δὲ αὐτῶν μύκησοι διελθεῖν ἐμϐαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν, id est Pedibus gradiendo. D

Ἐμϐαδὸν autem, apud Hom. posteros nomen est, & significat τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. Boetio (inquit B.) τὸ ἐμϐαδὸν est area. Et Gal. i. quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, vt area trigoni.

Ἐμϐὰς, άδος, ὁ, vel potius pl. Ἐμϐάδες, iidem qui & Cothurni, Poll. Cui subscribit hic Luc. locus in Gallo, de tragicis histrionibus loquentis, καὶ τὴν ἐμϐάδα τῶν ὑποδεῖν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. Quare malè vir quidā doctus ἐμϐάτας & ἐμϐάδας eiusdē sign. esse scripsit. Sed Poll. sciendū est, licet vno in loco dicat calceamenta tragica vocari cothurnos & ἐμϐάδας, in alio κοθόρνοις ταπεινοῖς similes dicere. Ἐμϐάδας αἰτεῖν ἢ κεκραγέναι, Aristoph. 208, vt Calceos poscere & Soleas poscere Latinè. quod faciebāt è mēsa surgentes. B. ET Ἐμϐάδιον (diminutiui forma) Calceus vel Solea, Aristoph. 33. B. E

Ἐμϐὰς (addit Hes.) μέρος τι τῆς χελώνης. In vulg. autē lex. ἐμϐὰς ex Polybio affertur pro spatio quadrato circa signum quod ponebant vbi castrametaturi erant.

Ἐμϐάθρα, τὰ, calceamenta quædam, ab ingrediendō dicta, vt ἐνδρομίδες à cursu. Camer. F

c. 2. Ἐπεμϐαίνω, Ingredior. vt νηὸς ἐπεμϐαίνειν apud Nonnū. & apud Dem. ἐπεμϐαίνειν dicūtur nautæ & remiges. Ἐπεμϐαίνω, Insulto, Premo. Soph. Electra, ἐχθροῖσιν αὐτὴ ζῶσ' ἐπεμϐαίνω ποδί. Exponitur etiā ἐφίσταμαι, quod & significat interdum Insulto in metaph. signif. VNDE Ἐπέμϐασις, ἡ, Incursus. ET Ἐπεμϐαδὸν, Ascendendo, in Epigramm.

c. 2. Προσεμϐαίνω, Insuper insulto. Soph. Electra, Οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμϐαίνεις ἔτι; ‖ Ex Diosc. autem affertur προσεμϐαίνω εἰς ὕδωρ pro Descendo in aquam. G

¶ Κενεμϐατέω, ῶ, F. ήσω, (compos.) Per inane gradior. Plut. Flamin. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ φέρηται, διασπωμένου ὑπ' αὐτῆς ὁ ἀὴρ οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίσθημα ποιεῖ ὥσπερ κενεμϐατοῦσι, id est Euntibus per inane: de auibus quæ in theatrum cecidere præ clamore. Bud.

¶ Ἐμϐατεύω, F. εύσω, Pedem infero, Pedem pono. Cōstruiturque aliquando cum accusatiuo, aliquando cum dat. aliquando cum εἰς. Greg. εἰς Καισάριον, Σὺ δέ μοι τοῖς οὐρανοῖς ἐμϐατεύοις ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Idem, καὶ μέχρι τούτου τοῖς λογισμοῖς ὑγιαίνοντες, τοῖς τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμϐατεύοντες. Idem, Σολομῶν ὁ σοφιστάμενος πέλαγος ὅσῳ πλέον ἐμϐατεύει τοῖς βάθεσι, τοσούτῳ πλέον ἰλιγγιᾷ. Idē quoq; τοὺς ἁπάντων ἐμϐατεύων χρήματος, dixit. Iūctum verò cum præp. εἰς, plerunq; possessionis alicuius aditionem aut inuasionē declarat, H

apud oratores frequens vocabulum. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν vel εἰς τὴν οὐσίαν, Cernere & adire hæreditatē, vel Immiscere se hæreditati & bonis. cui⁹ signif. exēpla vide apud B. p. 98. Itē, Ire in possessionē bonorū: vt ἐνεβάτευον εἰς τὴν ναῦν, In possessionē nauis ibant. Ἐνεβάτευσεν εἰς τὸ χωρίον, Possidere vt suū cœpit. Bud. Apud Paulū Apost. etiā in eadē sign. vsitatū vocabulū, epist. ad Col. 2, ἃ μὴ ἑώρακεν ἐμβατεύων, Bud. interpr. In eorum quæ nō vidit possessionē pedē ponēs, vel In eorū quæ nō vidit possessionē ingrediēs. Sic Œcum. in Act. Ap. ὁ κύριος ὁ τῶν καρδίας ἐμβατεύων. Sic ἐμβατεύειν εἰς τὴν ψυχὰς apud Chry sost. & Gregor. A B

Ἐπιβαίνω, Cōscendo. Itē Ingredior. vt ἐπιβαίνειν ἀνῆς aliquoties apud Hom. Conscēdere cubile. Sic ἵππων ἐπιβήσομαι, Il. ε. Et δίφρυ ἐπιβησόμενοί σιν, Il. ψ. Et νηῶν ἐπιβαινέμεν, Od. ι. Quo etiā modo Plut. in Them. ἐπιβαίνει τῶν αὐτῶν βιβλίοις. Et Luc. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Itē Herodian. l. 4, ἅρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων. Sed & aliā constr. habet in hac sign. Thuc. 1, ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. At ex Herodoto affertur cū ἐπὶ habēte genit. ἐπιβὰς ἐπὶ νεώς. Itē cum accus. sine præpos. & interdū pro Cōscendere, interdum pro Ingredi. vt Κολχίδα νηΐ ἐπιβαίνης, Apoll. 2. pro Ingredi. vt Πειρίω ἐπιβὰς, apud Hom. Ingressus. Sic λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. Aiace. Sed & cū dat. vt Il. β, v. 355, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον. Et ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, ex Pl. Apoph. Et ex Thuc. τῶν ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο, Alii in aliorum naues trāsgredi conabantur. Legitur & Act. Apost. c. 25, in principio, ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ pro Ingressus prouinciā. Quod tamen quidā interpr. Suscipiens prouinciam. Ἐπιβαίνω pro Ingredior, etiam cum εἰς habente suum accusat. ex Platone citatur, ἐπιβαίνειν εἰς λόγον. C D

Ἐπιβαίνειν cū genit. interdū alio verbo redditur q̄ Ingredi, eodē tamē sensu: vt apud Herodian. l. 7, ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι, Polit. reddit Simulatq; Carthaginē attigit. Sic quū de ætate dicitur apud eūdē, l. 5, τοῦ δωδεκάτου [ἔτους] ἐπιβαίνοντα. q. 12 annū attigisset. Sic aūt & Plato De leg. dixit ἐπιβαίνειν ἐτῶν πεντήκοντα. Potest tamē verti etiā Ingressus esset. sicut & alibi, vbi dicit ἄρτι τῆς μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. Sed ἐπιβαίνειν γαίης alicubi exponitur etiā Ingredi hostiliter, Inuadere, Incursare. vt Od. ξ, οἵτ' ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσι, pro ἐπιβῶσι. Bud. aūt apud Dem. ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exponi posse Inuadere Atticā. Sed & cū dat. ex Xen. ἐπιβῆναι, affert pro Inuadere, Pæd. 5, ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ. Et ex Arr. l. 6, ὡς δὲ ἐπέβη τῇ Νύσῃ Ἀλέξανδρος. Cū acc. quoq; in hac sign. apud Soph. Aiace, σὺ δ' ὅταν πληγὴ ἐπιβῇ. At ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον Matth. 21 redditur Insidēs asinæ, & à vet. interpr. Sedēs super asinam. Sic & Plut. οἱ ἐπιβιβηκότες pro Insidentes, Vecti. E

Ἐπιβαίνω cū gen. exponitur & Peruenio, in hoc Xen. loco, ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, Ad telorū iactū peruenerūt. Aliq̄d tale sign. & in hoc Phil. loco videtur in l. De mūdo, ὁπότε γὰρ οἱ ἐκ φθαρτῆς παγέντες ὕλης ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἐπέβησαν, ὡς ἀπὸ τῆς γῆς χωρεῖν πρὸς τὸν μακρὰν ὄντως ἀφεστῶτα ἀνάβεχειν οὐρανόν. Bud. tamē vertit, Oculi eo vsque sursum tollantur vt ad cælum excursent. F

Ἐπιβαίνω, Ingredior. i. Gradior, Incedo. Hesiod. in Erg. ὅσσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη ἴχνος ἐποίησεν. Pl. Lyc. ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, quod Luc. ἐμβαίνειν dicit.

Ἐπιβῆναι ἀφροσύνης Hom. Supremū gaudii gradū attingere, & ἐπιβῆναι ἀναιδείης, Supremū impudētiæ gradū attingere, vel Ad supremū gradum imp. peruenire, vel poti⁹, peruenisse. Aut simplici⁹, Ad gaudiū perueni re, & Ad impudētiā peruenire. vel apti⁹, Ad impudētiā prorūpere. Nūc. n. nullæ aptiores interpr. horū loquēdi generū in mētē mihi veniūt q̄ istæ, quæ tamē alioq; pa rū satisfaciūt. Ab ἐπιβῆσαι act. voce, vt ἐπιβῆσαι εὐκλείης, Il. θ, Facere vt quis ad gloriam perueniat, seu gloriā con sequatur, Gloriæ compotem quempiam reddere. G

Ἐπιβήματα, τὰ, εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως, Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, Qui inscēdit, Inscēsor, vt Lapr. loq. tur. Od. σ, v. 262, ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας. Ἐπιβήτωρ πάτρης ex Nōno vulg. l. interpr. Qui patriā adiit. Pro ἐπιβάτης etiā, seu ἀναβάτης: item pro mobili & agili vsurpari, eadem lex. tradunt. Accipitur verò & pro ὀχευτής, vt Od. ψ, — συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. H

Ἐπίβασις, εως, ἡ, Scāsio, ἀνάβασις, βάσις, Hesych. ἐπιβάθρα, Suidas. Greg. πρᾶξιν, θεωρίας ἐπίβασιν. Philo, De mūdo, vbi creatione animaliū describit, ὥσπερ ἐπίβασιν τοῖς ἐμπροσθίοις πόδας δεῖς. Quod Bud. vertit, Vt pedes anterio res scāsionis viceobtineant. Exponitur etiā Basis, Fundamentū, Id cui res aliqua insistit, seu innititur. A T Ἐπίβασιν Hyperidem appellasse actionē[in iudicio,] esseque occupationem alienæ domus seu familiæ, ex Polluce tradit Camer.

Ἐπιβατήριος, ου, ὁ κ) ἡ, Scansorius. vt ἐπιβατήριοι μηχαναί, Machinæ scandendis muris accommodæ: citant vulg. lex. ex Iosepho: exponūntque Pontes vel tollenones obsidionales. Ἐπιβατήρια absolutè etiam ponitur, pro ἐπιβατήρια μηχανήματα. vt apud Suid. ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγε, πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια. Quo vocabulo Synes. 27 metaphoricè vsus est pro honoribus & iis rebus quibus ad maius fastigiū ascēditur, vt Bud. explicat: οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, de electione sua in episcopum loquens, post quā omnia sibi incommoda obtigerunt.

Ἐπιβάτης, ου, ὁ, Inscensor seu Vector, Eques equo insidens, Bud. ὁ ἐπὶ νῶτον βαίνων, Hesych. Greg. καθάπερ ἵπποι θερμοὶ καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν ἀπορρίψαντες. Ἐπιβάτην à recētioribus dictū esse etiam eū quē Hom. ἔμπορον vocat, τὸν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενον, Bud. tradit. i. eū qui naue aut sua aut conducta vteretur, Cam. VNDE Ἐπιβατικὰ τὰ, Hesych. παρενθήκας exponit, ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶς πλεόντων. Plerunq; verò pro classiario milite capitur, & qui nō emigandi causa sed tantùm pugnādi, naui cōscēdit. Attici (vt inquit Eustath.) τοὺς ἐν μέρει κωπηλάτας, vocant ἐπικώπους: ἐπιβάτας autem, μαχητάς. pro quo aliquando & ἐπιβάται νεῶν dicūtur. Polyb. l. 16, καὶ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν. vbi Propugnatores Bayfi⁹ vertit. Thuc. l. 8, εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς. Ἐπιβάτην Hes. exponit etiā τὸν πλέοντα πεζὸν πεδός. VNDE Ἐπιβατικός, ή, ὁ, Ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικὸν Milites classiarii, vt Bud. interp. apud Aristot. τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν ἐλεύθερον. A T Ἐπιβατικὰ ῥήματα apud grām. Theod. Gaza vocat τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικά. vt ζῶ ζωὴν, μάχομαι μάχην διαβατικὰ δὲ, διδάσκω σε τὰ γράμματα. Bud.

Ἐπίβατος, ὁ, ὁ, Qui cōscendi potest. vt ἐπίβατον τεῖχος, Murus ascensu facilis, vt Bud. apud Plutar. interpr. Idem ἐπιβατὸς (alio accētu) interpr. Subditus, Obnoxi⁹, in hoc Arethæ in Apocal. loco, ἐπίβατος ταῖς ὑπὸ γαστρὶ ὀρέξεσιν.

Ἐπίβαθρον, ου, τὸ, Naulū, Merces pro conscēsa naui, μισθὸς ἐπιβάσεως νηός, Eust. Od. ο, Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. Apoll. Arg. 1, Νῦν δ' ἴθι, καὶ τινὰ δ' ἡμὶν ἐπίβαθρον ἀνώϊστον ... A T Ἐπιβάθρα, ας, ἡ, Pons qui machinis admouetur ad muros vrbiū scādēdos, vt Bud. apud Arrian. ex Vitruu. interpr. Quē Camer. pontem oppugnatoriū, γεφύραν πολιορκητικὴν vocat. sicut suprà ἐπιβατήριοι μηχαναὶ & ἐπιβατήρια. Quod vocabulū metaphoricè etiā capitur pro gradu & via ad rē aliquā. ἐπίβασιν Suid. exponit Ioseph. ἠρξαντο δὲ τοῦ τύπου γάμον ἐπιβάθραν τοῖς παραγομένοις βουλησομένοις, Patefactū aditū ad peccandū, Rudimenta ad peccādū, vt ex Cic. quidā interpr. Sic apud Suidam προσφέρειν δ' ἤδη ἀπεῖδον σοι ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν.

Ἐπιβατεύω, F. εύσω, Sum epibates vel vector. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεώς, inquit schol. Aristoph. Item Ascendo, vt apud Lucian. ἐπεὶ δ' οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ζῶσιν ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός. Sic ἐπιβαίνειν τείχους & ἐπιβατεύειν Camer. pro eodem ponit. Itē Vehor, Supergredior, Innitor, Insisto, Incumbo. Greg. de Basilii libris loquens, ὅταν δὲ ἐντύχω τοῖς θεωρητικοῖς λόγοις, θεὸν ὃν ἔχω, καὶ παρρησιάζομαι τῇ ἀληθείᾳ, ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας. Damasc. 7, De trinitate, ἀρχαίως ταῖς ὅλαις οὐσίαις ἐπιβατεύουσι. Hæc Bud. Itē Inuado, & Occupo, Mihi vsurpo, vt apud Plutar. Anton. Συρίας ἐπιβατεύσειν ἔμελλεν, i. Hostiliter ingredi, Bud. interpr. Sic ἐπιβατεῦσαι χωρίων apud Suid. Herod. Thal. ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος, Smerdis nomē sibi vendicās. Ἐπιβατεύειν pro Inire, de animalibus dictū, vide schol. Arist. in Ran. in illa verba, ἐπεβάτευον Κλεισθένει. Xen. verò in Sym. ὅτε ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐμβατεύετε, Cam. interpr. Siquādo in vno eodemq; li-

bro percurritis aliqu id, Vel lectioni insistitis.

C. ΚΑΤΑβαίνω, Descedo. oppositum τῷ ἀναβαίνω. Il. ω, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο. Et alibi, ἐς πεδίον καταβῆναι. Apud Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, sicut & ἀναβαίνειν ἵππον dicitur. Dem. καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος. Apud Aristoph. κατάβα pro κατάβηθι. ‖ Καταβαίνειν, Descedere. i. Demittere se. Basil. Lib. ἔπειτα δυνηθέντα τῆς παιδείας περὶ ἡμᾶς καταβῆναι, Ad nostram mediocritatem descedere, Bud. ‖ Καταβαίνω pro Incurro, Cōpeto, Cōgruo (inquit idē) apud Aristot. Pol. 7, δεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς συζεύξεως κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν τούτους. ‖ Καταβαίνον γ' ἐπ' αὐτοῖς Camer. interpr. Aggrediendi sunt, apud Aristoph. in Vespis.

Καταβαίνομαι passiuetiam dicitur. Καταβαίνεται ὁ ἵππος (inquit Bud.) quum ἀναβάτης descendit ex equo, vt ἀναβαίνεται quum ascendit. Xen. ταχύ τε καταβαίνηται καὶ ἀποχαλινῶται.

Καταβαθμός, οῦ, ὁ, Descensus, In vulg. lex.

Καταβάδην, aduerb. q. d. Descensim. Id est, Tanquam descendendo. Apud Aristoph. autem καταβάδην καθήμενος exponitur κάτω τοὺς πόδας ἔχων.

Κατάβασις, Descensus. vt ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις, Descensus ad inferos. ET Καταβάτης, q. d. Descensor. Ab Hesychio exponitur ἀπὸ τοῦ ἅρματος ἀποβάτης. ET Καταβατὸς vide paulo pòst in Καταιβατός.

Καταιβάτης etiam dicitur, sed à poetis metri causa. Itidem Καταιβάτης: quod peculiariter Ioui etiam tribuitur, itē fulmini. dicitur enim καταιβάτης Ζεύς, itē καταιβάτης κεραυνός. de quib⁹ lege Eust. At καταιβάτις fœm. gen. Apollon. apud quem καταιβάτις κέλευθος exponitur Decliuis via. Sic καταιβάτις οἶμος apud Nonn. Dicitur & Καταιβατὸς pro καταβατός. vnde fœm. καταιβαταί. vt καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, per quas descendere possunt homines. δι' ὧν κατάβασίς ἐστιν ἀνθρώποις.

C. 2. Ἀποκαταβαίνω, ET Ἐπικαταβαίνω, ET Προκαταβαίνω, ET Προσκαταβαίνω. ITEM Συγκαταβαίνω, ET Ὑποκαταβαίνω. Ἀποκαταβαίνω exponitur Descedo, Conteno: sed sine testimonio. Ἐπικαταβαίνω itē & Προκαταβαίνω exponitur simpliciter Descedo, & quidē sine autore: quūm Ἐπικαταβαίνω præpos. ἐπὶ videatur esse pro ἐν aut εἰς, at Προκαταβαίνω, Antè descedo. Προσκαταβαίνω autē pro Descedo ex hoc Cebetis loco affertur, αὗται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσι. Sed προσκαταβαίνω ad verbū sonat Insuper descēdo. Συγκαταβαίνω autē illis duobus multo vsitatius est, quod propriè sonat Vnà descēdere vel Simul descēdere. A Polyb. ponitur pro Descēdere in locū hosti æquū, vt, εἰ ἀνάγκη τοῖς ἀντιπάλοις εἴη εἰς τοὺς τῆς φάλαγγος καιροὺς καὶ τόπους συγκαταβαίνειν. ‖ Itē Συγκαταβαίνειν (inquit idē B.) apud Aristot. Coire, Conuenire, Incurrere. i. Cōpetere, Pol. 7, de cōiugib⁹ loquens, ἵνα συγκαταβαίνωσι τῇ ἡλικίᾳ ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρόν, καὶ μὴ διαφωνῶσιν αἱ δυνάμεις: Et paulo pòst, ὅν τε τούτῳ γὰρ ἀκμάζουσί τε τοῖς σώμασιν ἡ σύζευξις ἔσται, καὶ πρὸς τὴν παῦλαν τῆς τεκνοποιΐας συγκαταβήσεται τοῖς χρόνοις εὐκαίρως. ‖ Συγκαταβαίνειν respōdens ad verbū Gall. condescendre. Diod. Sic. in hist. Alex. συνεβούλευον οὖν μὴ συγκαταβαίνειν εἰς τὸ διὰ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον, ἑτέραν δὲ ἀγωγὴν ζητεῖν διὰ λόγων ἀσφαλεστέραν. Addit B. συγκαταβαίνειν à Polybio l. 5. & alibi poni pro Demittere se, Dedere se, Flectere animū suū. Sic autē συγκαταβαίνειν de Deo dictū in cuiusdā demissionis signif. ex Chrys. citat in ep. ad Tim. 99. ET Συγκατάβασις quoq; de re eadē dictū scribit. itē plur. num. συγκαταβάσεις τοῦ θεοῦ. Syn. autē 29 συγκατάβασιν appellauit demissionē animi ad res seculares. Addit & ex Greg. 295, τὴν πρὸς τὸ ὑπερέχον ἀντιτυπίαν καὶ πρὸς τὸ ταπεινὸν συγκατάβασιν. i. (inquit) Descēdere in humiliū familiaritatē. ET Συγκαταβατικῶς aduerb. vt συγκαταβατικῶς εἰρημένον apud Areth. in Apoc. i. Cū demissione sui (vt exponit idē B.) p. 903, τοῦτο δὲ ὡς ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης προσλήψεως τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ συγκαταβατικώτερον πρέπει. AT Ὑποκαταβαίνειν ad verbū quidē est Subdescēdere, vel Clā descēdere: exponitur autē in vulg. lex. Aliūde subingredi. Citatur ibidem ex Thuc. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκαταβῆναι, pro E muris descēderūt. At Cam. ista Hippocr. in Aph. ὁκόσον ὑποκαταβαίνειν ὁκότον ἂν ἡ νόσος μαλθακωτέρη τῶν ἐσχάτων ἦ, interpr. Tātum à tenui victu paulatim recedere, quantū remiserit morbus, vt ab extremo periculo absit.

A C. ΜΕΤΑβαίνω, Digredior, Trāsgredior, Trāseo, Arist. Pol. 7, ἐπεὶ δ' ὅθεν ἀρξάμενοι δεῦρο μετέβημεν. Gal. ad Glauc. 1, νυνὶ δὲ μεταβῶμεν ἐπὶ τὸν περὶ τῶν ἐπὶ λοιπῶν ἐχλύσεων λόγον. Quod autem apud Hom. legitur Od. θ, v. 490, Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι, καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου, Eust. à quoda per parodiā mutatū ait in Ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἄλλον κόσμον ἄεισον, quod prouerbialiter dicatur ἐπὶ τῶν εὖ ἐξῃγουμένων τὰ διηγήματα. Idē Od. μ, μεταβαίνειν ἄστρα esse dicit τὸ μεσουρανῆσαι, id occasum videlicet. HINC Μετάβασις, εως, ἡ, Transitio. Peculiariter autem vocatur μετάβασις

B schema quoddam apud rhetores, quod vulgò Transitio. Dehoc vide Fab. & Rutilium Lupum. ET Μεταβατικός, q. d. Transitiuus. Et ita Bud. interpr. apud Phil. μεταβατικὴν κίνησιν, vbi dicit, τὰ μεταβατικὴ κινήσει χρώμενα φυτά, φαμὲν ἡμεῖς ζῷα εἶναι. Apud grammat. autem μεταβατικὰ ῥήματα quorum significatio in aliā personā transit quàm ei⁹ qui loquitur. AT verò Ἀμετάβατα ῥήματα illis opponuntur, q. d. Intransitiua: quorum videlicet significatio in aliam personam non transit: & casum nō regunt. Quidam Lat. gramm. neutra vocarunt. vt πλουτῶ, Sum diues, est ἀμετάβατον: quòd si dicere liceret πλουτῶ σε, pro Dito te. i. Diuitem facio: tum esset μεταβατι-

C κόν. sed pro eo dicitur πλουτίζω σε. Sic ὑγιαίνω est ἀμετάβατον, at ὑγιάζω est μεταβατικόν. In vulg. tamen lex. ζηλῶ vocatur μεταβατικόν, quòd in eo fiat μετάβασις (id est transitus) ab accusatiuo ad genitiuum, vt ζηλῶ σε τῆς ἀβουλίας. ET aduerb. Μεταβατικῶς. vt μεταβατικῶς κινεῖσθαι apud Philonem, quæ transitu moueri & quasi locali motu vti queunt. Addit Budæus μεταβατικῶς esse perinde ac siquis dicat Trāsibundè vel transeunter, aut Præteribundè, seu Promouenter.

D C. ΠΑΡΑβαίνω, Transgredior, Transcendo. Qua in signif. metaphoricè vsurpari solet. vt παραβαίνειν τοὺς νόμους, & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους. Lat. Violare leges, Violare iusiurādum. id est Peierare. In Anthol. epigr. Τὸν παραβάντα νόμοις Δαμάτερος ἔκταγε μάντιν: Sic Dem. in Mid. καὶ εἰ μὴ παραβὰς τοὺς νόμους ἔλαβέ τι πεντήκοντα δραχμάς. Quæ Bud. interpr. Quòd si ille contra legum interdicta quinquaginta drachmas accipere in animū induxisset, &c. Antipho, τινὰς ὅρκους οὐκ ἂν τολμήσαι παραβαίνειν; Sic Thuc. l. 5, παραβεβηκέναι τε ἔφασαν αὐτοὺς τοὺς ὅρκους. Apud Dem. Pro cor. p.

E 167, παραβαίνειν τοὺς ἅλας καὶ τὰς σπονδάς, Bud. interpr. Aliquid cōtra sodalitatem & fœderum communionē admittere. Habet & pass. Παραβαίνομαι hāc signif. Thuc. 3, παραβαινομένων δὲ τῷ χρόνῳ. Idem, ἅς γε [σπονδὰς] ὁ θεὸς, κελεύων πολεμεῖν, νομίζει παραβεβάσθαι. Sic παραβαθεὶς νόμος in argumento orationis κατ' Ἀνδροτίωνος. Hunc autem Syn. locū, ἀλλ' ἀνάγκη γὰρ ἐν καιροῖς ἀπαρρησιάστοις τὴν ἀκρίβειαν παραβαίνεσθαι. B. interpr. Sed necesse est remitti multū de exacta iustitia. ‖ Παραβαίνειν exponitur etiam

F Præterire: vt Aristot. Œcon. 2, παρέβη τρεῖς ἡμέρας. Apud Aristoph. autē in Vesp. παράβαινε Cam. exponit Procede. nā πρόβα, παράβαινε κύκλῳ reddit, Verte & circūquaq; procede. Alii reddūt Versa te (seu Volue) & prodin orbē.

Παράβασις, Transgressio. vt παράβασις τοῦ νόμου. Interdum autem παράβασις sine adiectione pro παράβασις τοῦ νόμου seu τῶν νόμων, ponitur, quæ & παρανομία. Atque ita illo nomine vtitur Paulus, qui & παραβάσεις plur. num. dicit epist. ad Gal. c. 3. Autor autem epist. ad Hebr. cap. 2, παράβασιν & παρακοὴν copulauit. ‖ Παραβάσει χρῆσθαι in

G vulg. lex. exponitur Prodeo in medium, ex Aristoph. Quum tamen in iisdem ex illius schol. annotetur παράβασιν in comœdiis appellatam, quum chorus ad populum conuersus, aliquid extra fabulæ argumentum loquitur. Quod quia anapæstis versibus fieri solebat, ἀνάπαιστον nominatam fuisse. Esse autem παράβασιν τελείαν quæ quasdam versuum cæsuras haberet. at eius partem nomen habuisse κομμάτιον. Bud. annotat duntaxat παράβασιν esse comœdiæ partem, remittens ad hūc sch. HINC Παραβατικὰ μελύδρια, pro versiculis quib⁹ hæc parabasis cōstat, citatur ex schol. Aristoph. in Vesp.

H Παραιβασία poetis idem quod παράβασις, vnde παραιβασίαι apud Hesiodum pro delictis (ad verbum, transgressionibus) in Theogonia, de Parcis, Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσι.

Παραβάτης, Transgressor, Violator legis. Hoc autem

ee. iii.

nomen ecclesiastici scriptores peculiariter dederunt Iuliano Imperatori, παραβάτην eodem sensu quo & ἀποστάτην vocantes. ‖ Παραιβάτης (pro quo apud Homerum παραιβάτης) Qui è curru pugnat, Dominus currus, vt inquit Bud. citans ex Xenoph. Pæd. 7. τὰ μὲν [ἅρματα] καὶ ἀναλαβόντα τοὺς παραβάτας, τὰ δὲ καὶ ἀπολιπόντα. Apud Poll. legitur παραιβάτης, quem à Platone ἀναβάτην μικρὰ ἀσπίδα nominari tradit. A

Ἀπαράβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetū, Lex quam nemo transgreditur, vel Lex quam nemo transgredi potest. ‖ At verò ἀπαράβατον ἱερωσύνην in epist. ad Hebr. cap. 7 exponitur Sacerdotium quod præterire non potest: & ex sequenti Sacerdotium perpetuum. ‖ Ἀπαράβατος δύναμις pro ἀδιάπτωτος apud Gal. κατὰ τόπους, & apud Paulum Ægin. Compositio cuius facultas non fallit. In vulg. lex. B

C. ΠΕΡΙβαίνω, Circumeo. Et apud Homerum Circumeo protegendo, Vel Circumeundo protego. Vide quæ dixi in Ἀμφιβαίνω. AT Περιβάδην ex Polluce exponitur Pedibus alternatim motis.

C. ΠΡΟβαίνω, Prægredior, Antegredior, Præcedo. Aristot. οὐ προβαίνει τὸ ἀριστερὸν τὸ δεξιὸν, ἀλλ᾽ ἐπακολουθεῖ. Nisi fortè pro τὸ ἀριστερὸν legendum est τὸ ἀριστερόν. Et Προβαίνω metaph. Antegredior, Anteeo, id est Antecello, Supero. vt Il. ζ, v. 125, — ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει. Et Il. ψ, in fine, — ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ἠδ᾽ ὅσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος. vbi Eustathius exponit προέχεις. Ab Hesiodo autem accipitur & pro Præsum, Imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε. C

Προβαίνω, Progredior, Prouehor. metaph. etiam Polyb. καί περ εἰς τοῦτο προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε &c. id est προεληλυθότων. Et προβεβηκὼς, Qui progressus est aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur. vnde προβαίνοντος χρόνου, Progressu temporis. Ad verbum, Progrediente tempore. Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ vel τῷ χρόνῳ, Qui est ætatis prouectæ. Vsitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adiectione. Luc. ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα προβεβηκότων. Plut. in Camillo, καὶ τοὺς οὐκ ἐν ὥρᾳ τῶν πολιτῶν, ἀλλ᾽ ἤδη προβεβηκότας. Plato epist. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν. At nouè dictum à Luca Euang. cap. 1, προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν. ‖ Item Progredior, id est Prodeo. vt προβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chrysost. De sacerd. ‖ Ex Aristoph. autem affertur προβαίνειν & cum accus. πόδα, pro Prodire. D E

Πρόβασις, Prægressio, vel Progressio, sequendo signif. verbi. sed exponitur & βοσκημάτων κτῆσις ab Hesychio. de qua signif. vide in Πρόβατον. ET Προβάδην aduerb. apud Hesiodum pro Inter progrediendum, Inter eundum: Μήτ᾽ ἐν ὁδῷ, μήτ᾽ ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. vbi (vt tradit Cam.) vetat meiere procedentem. quia hoc fieri vult à subsidentibus, aut applicantibus se ad parietem. AT Πρόβημα, exponitur Progressus. à Suida autem πήδημα (id est saltus) in isto Iambico Aristoph. in Pluto, ἐκ τοῦ ποδὸς δὲ ἔμβας γερόντων εὐρύθμοις προβήμασι. F

C. ΠΡΟΣβαίνω, Ascēdo, Cōscendo. Hom. Il. β, Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον. Cū dat. autē in soluta or. vt Plut. προσέβη τῷ καπιτωλίῳ. & προσβὰς ἔσχηκεν μεγάλῳ. ‖ Est etiā Accedo. vnde πρόσβασις pro accessu apud Polyb. sæpe, vt tradit B. ‖ At Il. ε, λὰξ προσβὰς est pro λὰξ ἐμβὰς, Calcibus insultans. HINC Πρόσβασις, Ascensus. Itē Accessus, vt modò dictū fuit. ET Προσβατὸς, vt χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ ex Xen. Locus quē mors cōscendere nequeat, vel Ad quē accedere. AT Ἀπρόσβατος cōtrà Inaccessus. vt Luc. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι. G

C. ΣΥΜβαίνω, Congredior, Pedem confero. Soph. Aiace, p. 70, Ὅς οὐδαμοῦ γῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί. vbi schol. exponit συνελθεῖν.

Συμβαίνω, Cōuenio, Transigo, Paciscor, Fœdus ineo. Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα. Cum illis pepigerunt, vel Fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς iungit, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et συνέβησαν εἰς τοῦτο ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. κοινῇ ξυνέβημεν, pro Inter nos cōuenit. Idem in Ranis, Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, Non cōueniebat Atheniensibus cum Æschylo, Vel, Non conueniebat inter Athenienses & Æschylum. Cam. Rursum Thucyd. συνέβησαν καθ᾽ ὁμολογίαν, pro Deditionem fecerunt. Vel, Tandem composuerunt, & in fidem recepti sunt. Vsurpatur & pass. hoc verbū in signif. paciscendi vt apud eundem Thuc. lib. 4, ἕως ἂν τι περὶ τοῦ πλέονος ξυμβαθῇ. Συμβαίνω, Cōnsentio. vt apud Synes. epist. 58, ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, Lingua cum mente cōsentiebat. Sic in hoc adespoto loco qui à Suida affertur, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν, εἰ συμβαίνει τοῖς λόγοις τὰ πράγματα. Et Συμβαίνει, Conuenit, Cōsentaneū est, Aristot. sæpe. Itidem συμβαῖνον, Consentaneum, Conueniens, Aristot. Polit. 106. H

Συμβαίνω, Contingo, Euenio, (cui signif. immeritò primus dari solet locus) vnde τὸ συμβαῖνον quod contingit, τὸ συμβὰν seu συμβεβηκὸς quod contigit. Interdum verò τὸ συμβαῖνον seu τὸ συμβὰν redditur Euentus. Demosthenes, συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν. Thucyd. lib. 2, καὶ ἄλλο πάσχοντας ὅ, τι ἂν ξυμβαίνῃ. Idem ibidem lib. 2, ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, Hoc Atheniensibus vsuuenerat. Demosth. οὐ γὰρ ἔφη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία. Synes. εἰ συμβαίη, pro Siquid secus acciderit, Bud. Sæpe autem cum infinit. Thuc. 1, ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ. Plut. in Fab. τότε κακῶς ἀκούειν καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν Φάβιον, contigit vt malè audiret & contemptui esset Fabius. Demosth. Phil. 1, συμβαίνει νυνὶ σκοπεῖν. Idem Olynth. 2, βραχέος λόγου συμβαίνει δεῖσθαι, Contingit vt [illegible] opus sit. In quibus Demosthenis locis paulò aliter accipitur συμβαίνειν quàm in illo Plut. possumúsq; & per Fit in illis interpretari. Interdum verò additur infinitiuus qui abūdat: vt apud Thucyd. 3, αὐτὸ δὲ σφισιν οὐκ ἄν μοι δοκεῖ τὸ τοιοῦτο ξυμβῆναι γενέσθαι. Hîc enim sine γενέσθαι eadem manet sententia. At Plato iunxit aliquoties hoc verbum cum participio, vt epist. 7, ξυνέβη γενόμενος. Ibidem τὸ σμικρὸν τοῦτο μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γιγνόμενον. ‖ Συμβαίνει & συμβέβηκε cum infinitiuo Bud. accipi ait non solùm pro Contingit & Euenit, sed & pro Conuenit: affertque ex Philone, διὸ καὶ ταῖς φύσεσιν αὐτῶν αἰσθηταῖς ὅτι μὴ χρόνῳ πολλῷ μόλις εἶναι συμβέβηκε. Sic & alibi itidem. Vel (inquit) Conuenit, id est constat, vt alibi De mundo 232. Sic Aristides 110. ‖ Συμβαίνειν pro Succedere apud Thucyd. me legere memini.

Συμβὰν particip. impersonalis verbi significationē retinet aliquando. vt apud Syn. epist. 66, συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, Quòd si videre contigerit. Συμβὰν alicubi exponitur etiā Quum accidisset.

Συμβεβηκὸς, τὸ, Quod accidit, Euentus. Philo De vita Mosis lib. 1, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὅλην τὴν βασιλείαν ὠνόμασαν ἀνάθημα, Ex euentu. Et τὸ κατὰ συμβεβηκὸς, Quæ temere & casu eueniunt, in vulg. lex. Item τὰ συμβεβηκότα, Rerum attributa, in iisdem. Et κατὰ συμβεβηκὸς apud Aristot. cæterósque philosophos quod vulgo dicitur Per accidens. ET Συμβεβηκότως pro eodem, affertur ex Nicomacho Arithm. lib. 1.

Σύμβαμα, ατος, τὸ, Euentus, Casus fortuitus. vt quum dicit Eustath. προπέτειαν esse τὸ τυχὸν σύμβαμα. ET Παρασύμβαμα: sicut dicitur σύμπτωμα & παράπτωμα. Luc. in Vit. auct. ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δή που σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

Σύμβαμα (inquit Suidas) Propositio ex nomine & verbo perfectam sententiam reddēs. Stoici (inquit Priscian.) ἀξιώματα & συμβάματα, id est dignitates vel cōgruitates, vocabant has constructiones quæ per nominatiuum absoluuntur: vt, Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illas verò quibus trāsitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominatiuo etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβάματα dicebāt, hoc est, minus quàm cōgruitates. vt, Cicero patriam seruat. Vide Ammonium, vbi σύμβαμα & κατηγόρημα, itidémque παρασύμβαμα & παρακατηγόρημα copulat.

Σύμβασις, εως, ἡ, Compositio, Pacificatio. Thuc. lib. 1, πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν. Idem ibidem, καὶ ἐς ξύμβασιν μᾶλλον ἢ φιλίαν τὴν πόλιν ἀγαγεῖν. Et ξύμβασιν ποιησάμενοι lib. 1. Et lib. 3, ἤν τις ἀποστᾶσα πόλις ἔλθοι ἐς ξύμβασιν. Eurip. Phœnissis, καὶ ξύμβασίν τιν᾽ Οἰδίπου τέκνοις δότε. Σύμβασις Iose-

pho sæpe Fœdus, Pactum, Conuentum, inquit Budæus. Plurali etiamnum συμβάσεις dicitur. vt apud Synes. τῶν ἀδελφῶν τὰς συμβάσεις, καὶ τὴν ὁμόνοιαν, vbi exponitur Reconciliationes. HINC Συμβασείω, Compositionis desiderio teneor, apud Thucyd. ET Συμβατικὸς λόγος, apud Thucydidem & Plutarch. itidem Sermo de pace componenda, Sermo ad compositionem seu pacificationem pertinens, aut de ea tractans. ET Συμβατικῶς, q. d. Pacificatoriè. Plutarchus in Cicerone, ὁ δὲ Κλώδιος προσεποιεῖτο συμβατικῶς ἔχειν, q. d. Se pacificatorio animo esse. Bud. vertit, In amicitiam cum Cicerone redire velle. Apud Gregorium autem in epistola ad Basilium, πρὸς ἡμᾶς ἔχει συμβατικῶς τε καὶ φιλικῶς, Concorditer. ITEM Συμβατήριος pro συμβατικὸς, vt συμβατήριοι λόγοι apud Thucydidem. AT Ἀσύμβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui compositionem non admittit, Qui à pacificatione est alienus. Theophyl. epist. ἀσύμβατος γὰρ ὁ ἔρως ἐπιπέμπων βέλος. Plut. De primo frig. ἡ μὲν γὰρ κατὰ ἔρισιν καὶ ἔξιν ἀντίθεσις, πολεμικὴ καὶ ἀσύμβατός ἐστι, id est (Turnebo interprete) Priuationis enim & habitus repugnantia hostiliter infesta est & implacabiliter dissentit. Thucyd. lib. 3. διὰ τὸ ἀξύμβατον, Quòd res ad compositionem nō perueniat, vel peruenire nequeat. τὰ ἀσύμβατα, Greg. Quæ dissident. ET Ἀσυμβάτως, Alienoà compositione animo. Plutarchus, Ἀντωνίου μὲν ἀσυμβάτως ἔχοντος, Quum Antonius pacisci recusaret. ‖ Ἀσύμβατος pro Non conueniens, Non congruens, Incohærens. Pro quo alii ἀσύμβαντος scripserunt. vnde & Ἀσυμβάντως ἔχειν citat ex Gazæ gramm. lib. 4. Sed eadem paulo pòst non ἀσυμβάντως sed ἀσυμβάτως scriptum habent.

.2. Ἐπισυμβαίνω, q. d. Superaccido, vel Insuper accido. Ἐπισυμβαίνω (inquit Bud.) Postea accido, Accedo, vt qualitas substantiæ. Basil. in Hexaem. 45. Vide Themistiū. Apud Hermog. τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῷ πράγματι exponitur τὰ ἐπιγινόμενα.

.ΥΠΕΡβαίνω, Trāsgredior, Prætergredior, Trāscēdo. Herodot. ὑπερέβησαν τοῦ πύργου, Turrim trāscenderūt. Iūgitur tamē potius acc. vt Chrys. τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι. Apud Arr. autē l. 6 cū κατὰ habetur, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὸ τεῖχος (inquit Cam.) Muros trāscendisse, & ita peruenisse in vrbē. Et peculiariter pro Ascendere suggestū. ex Aristoph. Cōc. ‖ Est etiā Excedo, Supero. vt ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν. Pl. in Numa, Omnē absurditatē excessit. Sed genit. etiā habet pro Supero, Antecello, Præsto, vt τινὶ τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος, Aristot. De mun. ‖ Ὑπερβαίνοντες dies intercalares. Bud. ex Macr. Idē B. ὑπερβαίνω exponit etiam Prætereo, ex Æschine. Cum qua signif. conuenit & ὑπερβαίνομεν quod Cicero reddit Omittimus apud Epicurum. Pro his enim Epicuri verbis ἀλλ' ὅτε πολλὰς ἡδονὰς ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται, Cic. dixit, Voluptates omittimus maiorum dolorum effugiendorum gratia. Sed & ὑπερβαίνω pro Trāsmitto, id est Non dico, ab Isocrate poni idem Bud. scribit. Vide Ὑπερβατῶς.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία apud poetas, Trāsgressio, & metaph. Delictum. Hesiod. ὑπερβασίας ἀλιτεῖνων. ET Ὑπερβατὸς, Qui transcendi seu transiri potest. Sed ὑπερβατὸν à rhetor. dicitur traiectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. ὑπερβατὸν (inquit Camer.) vocant grammatici longiorem sententiæ transitum interruptúmque contextum illius. Fabius transgressionem verbi interpretatur: quē vide & cæteros rhetores. ET Ὑπερβατῶς, aduerb. quod ex Fabio redditur In trāsitu, ex Plinio In transcursu. vt sit idem quod ἐν παρόδῳ: id est, Defunctoriè, seu Perfunctoriè. Hippocr. De arte, ὁμοίως οὐ τῷ ταχὺ μᾶλλον ἢ τῷ ὡς δεῖ δημιουργεῖται, οὐδὲ ὑπερβατῶς. Respondet autem hoc aduerbium Gallicis verbis, En passant pardessus. Tale ferè est & Saltuatim apud Sisennam. Conuenit autem cum huius aduerbii significatione ea quam postremam ipsi verbo dedi.

Ὑπερβάθμιος, Supergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. ‖ Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπειν, Non iusto passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Idem Bud. ex Ammonio in Aristot. Categ.

A C. ΥΠΟβαίνω, (q. d. Subgredior.) Descēdo. vnde ὑποβαίνειν pro Subesse & Inferiorem esse, ponitur, inquit Bud. Idem ὑποβέβηκε affert ex Hermog. 107, 108, & 179, pro Subest, Secundarium est. Id est, Minus præcipuum est: Vel, Tāquam species est sub genere. Vel, Est tanquam fundamentum. Et ex Platone, ὑποβεβηκέναι, pro Descēdere, id est Decrescere, Inferius esse. Et ex Suida, Inferiore conditione esse. Item ex Dione Areopagita, ὑποβεβηκὼς cum gen. Inferior. cui opponit ἐπαναβεβηκώς.

B ‖ Ὑποβαίνειν pro Retrogradi ex hoc Gal. loco affertur, τοῖς γὰρ προϊοῦσιν ἔπερα μόρια, νῦν ἔρα καὶ μύες, τοῖς δὲ ὑποβαίνουσιν ἕτερα διαπονεῖται πλέον. HINC Ὑπόβασις quod Bud. affert (sed non exponens) ex hoc Greg. loco in Epitaphio in patrem suum, 127, βαθμοῖς μετρούμενον καὶ ὑποβάσεσι. Sed addit, ὑπόβασιν in schol. in Areopag. tanquam pro basi poni. Hesychius autem ὑπόβαθρα exponit per ὑποβάσεις. cuius vocis & aliam apud eum signif. vide. ET Ὑποβάσιμον apud eundem, ὑπόβαθρον, de quo in proximè sequenti.

C Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, Fulcrum, vel potius Solum, vt inquit Cam. subiungens ex Xen. Apomnem. 2, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις, id est (eodem interpr.) Mollia stragula, & lectuli molles, & ea quæ lectulis supponūtur, vt mollia sint curas. ET Ὑποβάθρα, Idem. Cyrill. ταύτην ὑποβάθραν προκαταβαλλόμενος, Hoc fulcrum & quasi sustentaculum. Ita vulg. lex. vbi ὑποβάθρα exponitur etiam Fundamentum, & Scabellum. Quidam verò & Subsellium interpretati sunt. Vide Hesych.

D ¶ Βάσκω apud poetas pro βαίνω, vt Il. α, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε. quæ posita sunt ἐκ τοῦ παραλλήλου, q. d. Proficiscere, vade. HINC Διαβάσκω pro διαβαίνω. A Suida autem exponitur περιέρχομαι (id est Circumeo) & περιέπω. ET Ἐπιβάσκω quod actiua signif. sumitur Il. β, — κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Inducere in exitium. q. d. Imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis. ET Παραβάσκω apud eundem poetam, pro παραβάτης εἰμί. nam παρεβάσκε Bud. exponit παραβάτης ἦν, id est (inquit) Dominus currus: cui subseruit ἡνίοχος.

E ¶ Βιβάω, ῶ, ET Βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poetica. vnde Iliad. γ, μακρὰ βιβῶντα: at Il. η, v. 213, Αἴαξ ἤϊε μακρὰ βιβὰς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος, id est magnis passibus gradiens, διϊστῶν εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη. cui opponitur, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. quod & ἐπὶ σκέλος χωρεῖν dicitur. Eustath. Citatur & ex Luciano βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσὶ, sed hæc tamen (vt opinor) tanquam ex Homero sumpta vsurpante, quæ alioqui soluta oratio non admittat.

C. ΠΡΟβιβάω, ῶ, Progredior. Idem quod προβαίνω. Od. ο, Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον.

F C. ΠΡΟΣβιβάω, βῶ, Accedo. Plato Phædro, οἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ. vbi Cornarius vertit, Quibus si quis fidem nō habeat. Apud Aristophanē verò Auibus, καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, Scholiastes exponit συνεφαρμόζει.

C. ΣΥΜβιβάω, ῶ, Vnà eo, Comitor. συμπορεύομαι. Hesych. ‖ Item Συμβιβῶ σε pro συνάπτω σε, διδάσκω σε apud eundē. Suidas verò συμβιβῶ in futuro exponit διδάξω, ἐπιστήσω, νοῆσαι ποιήσω.

¶ Βιβάσθω idem quod βιβάω, vt μακρὰ βιβάσθων, Il. ν.

G ¶ Βιβάζω, F. άσω, Admitto, Admissario admoueo. vt Bud. exponit. Admitto animalia ad coitum, Camer. Aristot. histor. anim. 6, de sue, θύουσι δὲ οὐ δεῖ αὖθις βιβάζειν· εἰ δὲ μὴ, πάλιν ἀναθύει. αἱ δὲ ὀργῶσαι βιβάσει μιᾷ ὀχεία ἀρκεῖ. Plinius lib. 8, cap. 51, Ne prima subatione neque ante flaccidas aures coitus fiat. Plutarch. Lyc. καὶ κύνας μὲν καὶ ἵππους ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων βιβάζουσι. Et Βιβάζομαι Admissario admoueor, Ineor. Aristot. de asina, τίκτουσα δὲ βιβάζεται ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ, καὶ μάλιστα δέχεται τὸ πλῆσμα ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βιβασθεῖσα. Plut. Hell. Διὰ τί πρὸς τὸ τῆς Ἀγήνορος τέμενος τὰς ὄϊς προσελαύνοντες οἱ Ἀργεῖοι βιβάζουσι.

H ‖ Βιβάζω Budæo est etiam Ineo: & Varino πορεύομαι, περιπατῶ.

Βίβασις, εως, ἡ, erat (vt ex Polluce Camerarius refert) Laconicæ saltationis genus, quasi admissionem dicas: & in hac victoribus præmia proposita, nō modò pueris sed

virginibus etiam. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, & numerabantur saltus. Et refertur de vna huius generis saltatione inscriptio, χίλια πόκα βιβάντες τάσδε πινακίδας ὠρχοῦντο. vbi Pollux addit, οὐκ οἶδα εἴτ' ἐπὶ πινάκιον, εἴτε πίνακες φέροντες. ‖ Hesychio est etiam κοίτη, στιβάς.

C. ἈΝΑβιβάζω, ab ἀναβιβάω: vt à βιβάω fit βιβάζω. Ipsum autem βιβάω à βάω, pro quo dicitur βαίνω. Est autem ἀναβιβάζω, Ascendere facio, Impono, vt Ἀναβαίνω ἐφ' ἅρμα, Ascendo currum: Ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα, Aliquem ascendere facio in currum, Impono currui, Tollo in currum, vt Cicero loquitur. Sic ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν πύργον: & ἀναβιβάζω ἐπὶ τὸν ὄνον. Apud Herodotum, ἀναβιβάζω ἐπὶ τὴν πυρήν, Super struem impono. ‖ Apud Xenophontem ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, Instruere equo, Dare equum. quod vulgò dicitur Monter. inquit Budæus. Apud eundē in Pæd. 6, σκοποὺς ἀναβιβάζων exponit Exploratores præmittens & præcurrere iubens. ‖ Metaphoricè vsurpauit Plutarchus ἀναβιβάζειν, dicens ἀναβιβάζειν εἰς τιμὴν pro Ornare honoribus. quasi Ascendere facere ad honores, Excitare & erigere ad honores, Vel Promouere, seu prouehere ad honores.

Ἀναβιβάζειν τὸν τόνον Gaza vsurpat pro Reiicere accentum in præcedentem vocem, & quasi retroiacere.

Ἀναβιβάζω, & frequentius in voce media Ἀναβιβάζομαι, Ascensurum produco, Prodire facio, Produco. Budæus quum παραστήσασθαι interpretatus esset In mediū producere & excitare, atq; exēpla huius significationis attulisset, subiunxit, Hoc etiam ἀναβιβάσασθαι dicitur. id est excitare. Andocides, τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Citat alibi ex Demosthene τὰ παιδία ἀναβιβᾶται (pro ἀναβιβάσεται) & exponit In iudicium & in locum editum scandere faciet, vt sint conspicui coronæ populari, hoc est παραστήσεται. Exponit idem ἀναβιβάσασθαι, In iudicium proferre vel in concionem. Possumus tamen aliquem ἀναβιβάσασθαι dici quem aliò producamus quàm in iudicium & concionem, vt opinor. Lucianus in Anacharside, ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν. vbi malè interpretati sunt quidam ἀναβιβάζονται Conducunt. quasi verò ἀναβιβάζονται idē esset quod μισθοῦσι.

Ἀναβιβάζομαι, pass. Imponor, Attollor. ‖ Item In equum tollor, idem quod ἀναβάλλομαι, apud Xenophontem. ‖ Item Producor in medium.

C. 2. Ἐπαναβιβάζω, simpliciter pro ἀναβιβάζω. Sonat autem Superascendere facio. Thuc. 3, καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus.

C. ἈΠΟβιβάζω, Descēdere in terram facio. ἀποβαίνειν ποιῶ, vt exponit Thucydidis scholiastes, hoc in loco libri 7, ἐς τὴν Τάναγραν ἀπεβίβασεν αὐτούς. Latinè dicitur, Expono in terram. Xenophon, Ἀλκιβιάδης δὲ ἀπεβίβασε τὸ στράτευμα τῆς Ἀνδρίας χώρας ἐς Γαύρειον. Idem, τοὺς μὲν ὁπλίτας ἐς τὸν Κορησσὸν ἀποβιβάσας. Aliquādo vnico accusatiuo, vt apud Plutarchum, καὶ ἀποβιβάσας τούτους, πάλιν ἀνήχθη. Synes. autem dixit, τήν τε ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι, καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῆς κιόνος ἀπεβίβασε. Sunt qui exponāt etiam, Traiicio, Transmitto.

C. ΔΙΑβιβάζω, F. άσω, Traiicio, διαβαίνειν facio, Transmitto, Budæus. Xenophon, καὶ ἐκ τῆς Χίου τὸ στράτευμα διεβίβασε. Herodot. διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, Per pōtes traducere exercitum.

C. ΕἸΣβιβάζω, Inscendere facio. Isocr. De pace, καὶ τότε μὲν εἰ τριήρεις πληροῖεν, τοὺς δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον.

C. ἘΚβιβάζω, E naui educo & emitto, Exire facio. sic dicitur vt ἀποβιβάζω. vtroque enim pro eodem vtitur Xenophon in 1 Hellen. Budæus. Plato in Gorgia de gubernatore, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἷοι ἐνέβησαν. Sic Diodor. ἐκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, προῆγε ἐπὶ τοὺς ἴβους, Naui educens. ‖ Ἐκβιβάζειν verò τὸ πρόσταγμα, idem Budæus in Pand. exponit Exequi. paulo antè verò annotarat ex iisdem Pand. ὁ μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρεχόμενος ἐπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα. quod eodem modo exponi posse videtur. VNDE Ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei iudicatæ, Exequutor sententiæ, Apparitor, Viator qui in ius vocat.

C. ἘΜβιβάζω, Impello, Induco, Introduco: cui opponitur εἴργω. Bud. Pla. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Dem. ἐμβιβάζετε αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους. Sic apud Xenophontem dicit quidam, πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Galenus ad Glauconem lib. 1, ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Dioscorides. lib. 2. capite. 189, ἐμβιβαζέσθω ἐν βαλανείῳ.

C. ἘΠΙβιβάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. Plato ep. 7, σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας, ἐξέβαλεν ἀτίμως, In nauiculam impositum eiecit cum ignominia. Lucæ 10, de Samaritano, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impositum suo iumento. Act. Apost. 23, κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Vt impositum Paulum saluum perducerent.

C. ΚΑΤΑβιβάζω, Descendere cogo, Bud. Deduco. Plutarchus De virt. muliebri, καὶ τοὺς πολίτας καταβιβάζων ἅπαντας ὁμαλῶς, ὀρύττειν ἢ φορεῖν ἢ καθαίρειν ἠνάγκαζε τὸ χωρίον. Idem Themist. καταβιβάζει τὴν πόλιν περὶ Θάλατταν. Idē Camillo, καταβιβάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὰ τείχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους, A præceptore pueros circa mœnia causa deambulandi atque sese exercendi, produci. Synes. cum accus. & genit. dixit, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτοῦ καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Diosc. verò καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, Redactum ad tertiam partem decoquendo, Ad tertias decoctum.

C. ΜΕΤΑβιβάζω, Trāsfero, Auerto, Aliò abduco, Budæus. Plato lib. 7 De rep. μετὰ γὰρ τοῦτο μεταβιβαστέοι ἔσονταί σοι εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο. Idem Gorg. μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν, πείθοντες καὶ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο ὅθεν ἔμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι. Aristoph. Pace, νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. quod Referre in melius Virgilius dicit. Est etiam Ab opinione deduco, μεταπείθω, vt Bud. ex Alex. Aphrod. in Top. interpr.

C. ΠΡΟβιβάζω, Produco. Act. Apost. 19, ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων, Ex turba produxerunt Alexandrum, propellentibus eum Iudæis. In quo significatu metaphoricè etiam capitur. pro Propono, Ob oculos pono: vt Deut. 6, προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου. ‖ Item Produco, id est Impello & porro ire facio, Promoueo, hoc est augeo & ad ampliora proueho. vt Bud. interpr. in hoc loco Gregor. δέον κατὰ μικρὸν προάγειν αὐτοὺς εἰς τὸ ἔμπροσθεν, καὶ προβιβάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις. Item Proficere facio & progredi. Xen. Apomnemon. 1, εἰ δὲ δὴ ἡ ἐγκράτεια καλόν τε κἀγαθὸν ἀνδρὶ κτῆμά ἐστιν, ἐπισκεψώμεθα εἴ τι προὐβίβαζε λέγων εἰς ταύτην τοιάδε. id est, Si temperantiores reddebat discipulos Socrates. Sic Æsch. τῷ λόγῳ προβιβάζων ὑμᾶς. vbi προσβιβάζων legitur. Hactenus Bud. Quo sensu Produco etiam apud Lat nos vsurpari quidā tradunt. vt Ad Herenn. lib. 4, Vt productus studio & viribus vltrà facilè procurras. Et Plinius lib. 9. cap. 35, Penè histrioni comparatus, & quidem nulla sponsione ad hoc producto. Cliens itidem & litigator (vt tradunt vulg. lexica) patroni causam acturi os faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Eodem sensu Herodias Matth. 14 dici potest προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. ‖ Προβιβάζειν etiam (vt eadem lex. docent) dicuntur perorigæ qui equas submittunt equis, aliáque id genus iumenta. Apud Aristotelem verò neutraliter pro Prius inire capitur in 5 De hist. anim. de apro, ὀχεύειν δὲ εἴωθε χορτασθεὶς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλην.

C. ΠΡΟΣβιβάζω, Admoueo, Adiungo, Accedere facio, Promoueo, Sisto, Statuo, Loco, Bud. Plut. Pōpeio, ὡς οἱ κατὰ πάντα παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι. id est, Proximum facientes, vt Bud. exponit. Item Incito, Impello, Adduco, verbis videlicet. Lucianus Anachars. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων. Sicut etiam apud Aristophanem Bud. interpretatur Adduco, πείθω, qui in Equitibus dicit Εὖ προσβιβάζεις μ'. vbi tamen schol. habet præter πείθεις, παραινεῖς, etiam στοχάζῃ.

C. ΣΥΜβιβάζω, Concilio, Coire in amicitiam facio, Ad amicitiam fœdúsque adduco. Bud. εἰς φιλίαν ἄγω, Hesychius. Thuc. συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. hoc est συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξε: vt Budæus ex Gregorii quodam loco exponit. Damasc.

de elementorum concordia, εἰ μή τις παντοδύναμος δύναμις ταῦτα συνεβίβασε. Apud eundem Thucyd. συνεβιβάσθησαν, Pacti sunt, Conuenerunt. Item συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοις, De his conuenisse atque transactum esse. In qua significatione neutraliter etiam reperitur apud Platonem De rep. lib. 6, μνημονεύεις ὅτι τετρὰ εἴδη ψυχῆς διαστησάμενοι, συνεβιβάζομεν δικαιοσύνης τε πέρι καὶ σωφροσύνης. id est, Inter nos conuenit, vt Bud. interpr. ‖Item Compingo, Coagmento. Bud. Fabri enim lignarii seu tignarii ligna συμβιβάζουσι quum illa inter se committendo aptandóque coire faciunt. Sic apud Paulum epistola ad Coloss. cap. 2, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ. vt & ad Ephes. 4, ἐξ οὗ [Χριστοῦ] πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον. ‖Item Accõmodo & ad cohærentiam adduco, Conuenire facio, Confero, Bud. ex Gregor. contra Iul. ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ πνεύματος. hoc est, συμβαίνειν ἀποφαίνων, Ex variis prophetarum oraculis canticũ vnum cõponens & coagmẽtans. At Act. Apost. 9, συνέχυνε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, eidem Budæo significare videtur Ex collatione sacrorum vaticiniorum docens & probans: quemadmodum apud Platonẽ Hipp. min. διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, Mente recolo quæ dicta sunt, eáque inuicem confero, vt, si consentanea sint, intelligam. ‖Item Conicio. sic enim capi Act. Apost. cap. 16. Bud existimat, ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι, Ex insomnio Pauli atque iis quæ nobis acciderant, conicientes. συμβάλλοντες. ‖Item Doceo, Instruo, vt Bud. apud Esaiam 40 exponit: & Suid. itidem διδάσκω, διαλέγομαι. 1 Cor. 2, τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν;

Συμβιβασμός, οῦ, ὁ, Pactum, Transactio, Concordia. Διάλυσίς ἐστιν ἀμφιβαλλομένου χρέους συμβιβασμός. Ita Budæus ex Pand. ET Συμβίβασις, εως, ἡ, πεῖσις, διδαχή, πίστις. vt Hesych. explicat. In hoc verò apud Suidam loco εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν περί τινος, idem videtur significare quod συμβιβασμός. ET Συμβιβαστικός, οῦ, ὁ, Pacificatorius, Bud. Plutarchus in Alcibiade, καὶ πρὸς πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἥκειν λέγοντες, Ad quamuis pacificationem, seu (vt vulg. lexica exponũt) Ad quodcunque fœdus.

C. ΥΠΕΡβιβάζω, Traduco, Traiicio, Transfero, Transcendere facio, vt vulgata lexica exponunt. VNDE Ὑπερβιβασμός, οῦ, ὁ, Figuræ nomen apud grammaticos: vt quum vel accentus vel litera ex vna syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγώ, in κραδία pro καρδία. Sic & Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat quum κάρπιστος ponitur pro κράπιστος.

C. ΥΠΟβιβάζω opponitur τῷ ἀναβιβάζω, vt Bud. scribit. Pol. διδακτέον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι. ἔστι δὲ τὸ διϊστάντα τὰ σκέλη, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, ὥστε ἀπονῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα. Ita ὑποβιβάζεσθαι equus dicetur quum se submittit sessori. ‖Est etiam Subduco. Diosc. lib. 3 cap. 35 de tragorigani speciebus, ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. VNDE Ὑποβιβαστικός, οῦ, ὁ, Subducendi vim habens. ‖Ὑποβιβάζω Hesychio est quoque ἐλαττόω, ὑποκαταβαίνω.

ΠΡΌΒΑΤΟΝ, ου, τό, Pecus. Πρόβατα (inquit Camer.) placet grãmaticis appellatas esse omnes pecudes, eo quòd priores βάσεις, id est gradus, alii sequantur. Sed propriè oues πρόβατα dicuntur. Hæc ille. Quàm autẽ latè pateat hoc vocabulum, & vnde hanc significationem acceperit, vide apud Etymologisten & Eustathium. Cæterùm Hipp. quoque in lib. De artic. πρόβατα nominasse πάντα τὰ βοσκήματα autor est Galenus. AB eadem autem origine est πρόβασις apud Homerum pro prouentu seu reditu quem ex pecoribus aliquis habet. Odyss. β, v. 75, Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. vbi Eustathius κειμήλια esse ait τὰ κείμενα, addens, τὰ παρ' ἡμῖν ἀκίνητα: at πρόβασιν, inquit, τὰ παρ' ἡμῖν αὐτοκίνητα, videlicet τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. vnde peculiariter per excellentiam vocata sint πρόβατα. Hæc ille. Galli certè hodieq; *biens meubles & immeubles* itidem nuncupant, paulo tamen aliam huius appellationis rationem sequentes.

Πρόβατον, Ouis. Theophylactus epist. 2, ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Et apud Lucianũ passim, itémque apud alios. ET Προβάτιον diminutiuum, Ouicula. Aristoph. Pluto prouerbialiter προβατίου βίον λέγεις, pro μωροῦ, id est stulti. De qua metaph. lege Erasmũ. Hippocr. generali itidem signific. in libro De sacro morbo, οὐ γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἶγες καὶ βόες. Nisi fortè πρόβατον ibi reponendum est.

Προβατοκάπηλος, ου, ὁ, ET Προβατοπώλης pro eodem apud Hesychium, Ouium venditor, vel Pecudum venditor. Vtitur autem sæpe Chrysostomus nomine προβατοπώλης.

Προβατικός, ή, όν, Ad oues seu pecudes pertinens. q. d. Ouiarius, seu Pecuarius. Eupolis impropriè προβατικὸν χορὸν appellauit τὸν ἐξ αἰγῶν. Προβατικὴ κολυμβήθρα (vt legũt Ioh. 5, Cyrillus, Chrysostomus & Theophylactus) pecuaria piscina, id est, Ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Vide plura in Bezæ annot.

Προβάτειος, Ouillus. vt Aristot. De animal. 3. προβάτειον γάλα, Ouillum lac. Sic προβάτειον ἦθος, Ouilli mores, prouerbialiter pro simplicibus seu fatuis.

Προβατώδης, Oues imitans: vnde προβατώδης exponitur εὐήθης, item μωρός, inquit Bud.

Προβατεύς (SEV Προβατευτής, apud Poll.) Ouium pastor, Opilio. ET Προβατεία, Pecuaria, vel res pecuaria, inquit Bud. subiungens ex Plut. in Solone, τοὺς ἐπὶ ταῖς νομαῖς τε καὶ προβατείαις διατρίβοντας, quos ἀπὸ τῶν γεωργῶν distinguit. Aristot. νομαδικὸν πλῆθος appellat. Idẽ, προβατεία, inquit, & κτηνοτροφία, Plutarcho in Publicola, Res pecuaria, vel potius Fœtura ouilli pecoris. ET Προβατευτικός, ή, όν, vnde προβατευτικὴ τέχνη, Pecuaria ars, Xen. Œcon. ET Προβατεύσιμος, vt apud Philonem προβατεύσιμος πόα vel προβατευσίμη (nam vtroque vtitur) Ouibus aptum gramen, seu vtile. q. d. pecuariũ gramen.

Προβάτημα, ατος, τό, idem quod πρόβατον. Hesychius plur. προβατήματα exponit πρόβατα.

ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, tanquam ἀμφισβατέω, quod & Suidas habet. (ἀμφιβατεῖν autem sine σ apud Hesych. legitur, cui τὸ ἀμφισβητεῖν significationem tribuit) Ἀμφισβητεῖν inquit Suid. μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωρὶς βαίνειν, καὶ ἀμφιβάλλειν. Meminit & Etymolog. huius etymi, licet alia ponat: quæ non refero, quod planè iudicem futilia. Ἀμφισβητεῖν, Controuersari, Cicerone interprete. nam hunc Platonis in Protagora locum, ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν ἀλλήλοις, καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή: ita vertit (vt Priscianus refert) Nunc à vobis Protagora & Socrates postulo, concedatis alter alteri: & inter vos de huiuscemodi rebus controuersemini, non cõcertetis. Dedit autẽ fortassis hic Plat. locus occasionẽ grãmaticis huius distinctionis, ἀμφισβητεῖν, ἐστὶ φίλων: ἐρίζειν, ἐστὶ ἐχθρῶν. Ἀμφισβητῶ σοι vel πρὸς σε, Tecũ cõtendo. & ἀμφισβητῶ σοι τοῦτο, vel τούτου, vel περὶ τούτου. sed vsitatiores hæ duæ posteriores cõstructiones. Aristot. Pol. 3, ἀμφισβητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα, De rei æqualitate inter se contendunt. Alibi autem dicit ἀμφισβητοῦσι τῆς ἰσότητος τῆς πολιτείας. Isocrates, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, De imperio tecum contendo. Idem, ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου. Idem, περὶ ὧν αὖ πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι. Budæus autẽ, ἀμφισβητῶ σοι τούτου, καὶ δικάζομαι, ait significare, Contendo, Ambigo, vt Cicero loquitur. hoc est, ἐγκαλῶ, Certo, Litigo. Et addit, Ἀμφισβητῶ περὶ τούτου, & πρὸς τοῦτο, Non admitto, Non concedo. Hæc Budæus. Sed videndum est quomodo & significationes & cõstructiones huius verbi (quod frequentissimè apud Græcos scriptores occurrit) sint distinguendæ. quam rem tractauit nemo, quod sciam. Dico igitur ἀμφισβητεῖν aliquando significare Contendere de re aliqua, id est disceptare, aliter videlicet de ea sentientem quàm alii: id est, vno verbo, Controuersari: eóque sensu ἀμφισβητεῖν vsurpari in loco Platonis primùm hîc citato: & hic apud Aristotelem, vbi ei opponit ὁμολογεῖν, Rhet. 1, ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολο-

γοιῶντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Habet verò in hac significatione alias cõstructiones præter iam à nobis positas. Nam & datiuo rei iungitur. vt Aristot. Ethic. 6, ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, Controuersatur de iis quæ euidentia sunt. vel, Adducit in controuersiam ea quæ, &c. aut, Vocat in cõtrouersiam. vel Contendit de iis, &c. Idem verò significat ἀμφισβητεῖν πρός τι apud Platonem, in hoc quem Budæus citat loco ex eius Philebo, ὅρα οὖν, ὦ Πρώταρχε, πρὸς τίνα λόγον τῶν παρ' ἡμῖν μέλλεις ἀμφισβητεῖν. licet hîc Budæus velit ἀμφισβητεῖν πρὸς τὸν λόγον, significare, Non admittere, Non concedere. Sed qui de re aliqua controuersatur, eam non admittit nec concedit, eique refragatur, & reclamat. vnde ἀμφισβητεῖν quidam etiam verterunt Refragari, Reclamare. Iungitur verò ἀμφισβητεῖν & cum infinitiuo, ac tum per verbum Contendo aptissimè interpretari possumus. vt apud Demosthenẽ in Paragr. ad Apat. ὅτι ἠμφισβήτησεν οὗτος μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτοῦ. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, Contendo te non vera dicere: si modò rectè legitur hic locus in vulgatis lex. Græcol. vbi & hic Chrysostomi De sacerdotio locus citatur, in quo ἀμφισβητῶ cum infinitiuo itidem iungitur, sed loco genitiui posito, præcedente articulo τοῦ. ita enim legitur, ἀμφισβητήσεις ἡμῖν τοῦ μὴ καλῶς ἠπατῆσθαι.

Ἀμφισβητῶ, Contendo in iudicio, Litigo, Ambigo. Isocr. ad Nicoclem, τὰς κρίσεις ποιοῦ περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν, Noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre. vel de quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol. 4, οὐ γάρ πω κρίσις γέγονεν ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος.

Ἀμφισβητῶ τοῦτο, vel τούτου, aut περὶ τούτου, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, Hoc mihi vendico. vt apud Themistium, εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, pro Si rem vendicarem mihi, vt Budæus in lexico interpr. apud Demosthenem in epist. Phil. ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Isocrates, ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου. Idem, τῶν δὲ καταλειφθέντων ἦλθεν ἀμφισβητήσουσα. Idem in Euagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Aristot. Pol. 3, ἀμφισβητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα. qui tamen locus & aliam admittit interpretationem. Additur interdum datiuus personæ, vt apud Isocratem, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, Certo tecum de imperio, vel Contendo tecum. Exponitur etiam, Dubito de tuo principatu. sed hæc expositio mihi planè videtur reiicienda. Notãdum est autem affinem esse hanc significationẽ proximè præcedenti, qua ἀμφισβητῶ ponitur pro Contendo in iudicio, Litigo. nam ferè fit vt de iis litigemus, & apud iudicem contendamus, quas nobis vendicamus, & de quibus tanquam ad nos pertinentibus contendimus. Interpretor autem ἀμφισβητῶ τοῦτο, Contendo de hoc tanquam ad me pertinente, non quòd verba hæc, Tanquam ad me pertinente, sit necesse adiungere, quum ipsos autores interpretamur: sed vt distinguam hanc verbi Contendo significationem à præcedentibus. Occurrunt verò multi autorum loci in quibus hoc facilè subauditur. verbi gratia, in hoc quem Suidas ex autore non nominato profert, ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχηκότας τὴν κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμφισβητῶν ταύτης, id est, Ptolemæus autem sciens suos maiores cauam Syriam tenuisse, magnos apparatus faciebat, de hac contendens. Hîc nihil opus est dicere, de hac contendens tanquam ad se pertinente: quum id facilè subaudiatur ex eo quod præcessit, Sciens suos maiores eam tenuisse. Iam verò & ex eo Demosthenis loco quem paulo antè citaui, ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, videtur posse colligi, ἀμφισβητεῖν nos solere (certè debere) τῶν ἡμῖν προσηκόντων. Perinde acsi dictum fuisset, ἀμφισβητεῖν καὶ τῶν οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων, ὡς προσηκόντων. Sæpe autem in hac significatione genitiuum habet. Ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου, vide apud Suidam in ἀμφισβητεῖν, & apud Budæum in Comm. in παρακαταβολὴν.

Ἀμφισβητῶ, Dubito, Ambigo. Aristot. Rhet. 1, καὶ ἀμφισβητοῦντες προσεληλύθασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. Possit ἀμφισβητοῦσιν accipi pro dubitant & in illo eiusdem loco, modò citato ex Rhet. 1, ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν.

Ἀμφισβητεῖσθαι, Ambigi, In controuersiam venire, In cõtrouersiã adduci, aut vocari. vt τοῦτο ἀμφισβητεῖται, Hoc controuersum est, De hoc est controuersia, De hoc cõtenditur. Demosth. contra Timocratem, ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν, Siquid autem in cõtrouersiam veniret, disceptationem in iudicio constitueres. Vt autem ὁμολογεῖν & ἀμφισβητεῖν ostendi apud Aristotelem opponi, sic ὁμολογούμενον & ἀμφισβητούμενον apud Isocratem tanquam contraria ponuntur in Archidamo non semel. ἠμφισβητημένα, Res quæ in controuersiam fuerũt adductæ, Res controuersæ, vel De quibus disceptatum fuit. Ἀμφισβητούμενα κατὰ σπονδὰς apud Thucydidẽ exponitur, Res quæ ex fœdere repetuntur. Sed vt diximus ἀμφισβητεῖν τινος verti aliquando Vendicare sibi quidpiam, ita hîc ἀμφισβητούμενα posset reddi, Quæ vendicantur à quibusdam, Quæ sibi quidam vendicant ex conditionibus fœderis.

Ἀμφισβητοῦμαι, Controuersiam patior: vt inquit Budæus, citans hunc Demosthenis locum in paragr. ad Apaturium, ὁ δὲ οὐ μόνον ἀμφισβητηθεὶς, ἀλλὰ καὶ ἀποστερηθεὶν αὐτοῦ, οὐδὲν ἧττον τὴν ἀπόφασιν ἐποιήσατο. Vbi veteres codices non ἀποστερηθὲν habent (vt legit Budæus, sequẽs vulgatas editiones) sed ἀπορρηθέν: quæ lectio in alterius locum reponẽda est. Cæterùm malim ἀμφισβητοῦμαι interpretari Controuersia mihi mouetur, quàm Controuersiam patior.

Ἀμφισβήτημα, ατος, τό, Controuersia, hoc est Res de qua disceptatur iudicio, inquit Budæus: restringens controuersiæ nomen, & id accommodãs ad locos eos in quibus ἀμφισβήτημα de re ea dicitur de qua in iudicio disceptatur. quum alioqui ἀμφισβήτημα tam latè pateat quàm Latinè controuersia.

Ἀμφισβήτημα, Quæstio inter disputantes agitata.

VNDE Ἀναμφισβήτητος, Non controuersum, Quod constat & conuenit.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, Controuersatio, Disceptatio, Contentio. Item Dubitatio. Isocr. in Archidamo, περὶ μὲν ἄλλων τινῶν ἀμφισβήτησις ἐγένετο. Idem in Panath. λόγους ἐπαμφοτερίζειν δυναμένους, καὶ πολλὰς ἀμφι[...]σεις ἔχοντας. Idem Ad Nicoclem ἀμφισβητήσεις & διαλύ[...]ς inter se opponit.

Ἀμφισβήτησις, Actionis quoddam genus, apud Poll.

Ἀμφισβητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Controuersus, In controuersia positus, De quo controuersia est, De quo disceptatur. vel Dubius, De quo dubitatur: ἀμφισβητούμενος. A Budæo exponitur Cõtentiosus, Cõtrouersiosus: sed malim Cõtrouersus cum Cicerone dicere. τῆς ἀμφισβητησίμου χώρας, Xenoph. Hell. 3. Apud Demosthenẽ Pro corona, ἐν ἀμφισβητησίμῳ τὰ πράγματα ἦν, In controuerso erãt, pro In controuersia positæ erant. vt si dicas In ambiguo esse, vel in dubio, pro Ambiguum esse, vel Dubium esse.

Ἀμφισβητητικός, οῦ, ὁ, Cõtentiosus, id est Cõtentionibus deditus. Ἀμφισβητητικὸς (inquit Budæus) dicitur ὁ ἐριστικός, ὁ ἀντιλογικός, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικός, Acer & Argutus in disceptationibus.

ἈΜΦΙΣΒΑΙΝΑ, ης, ἡ, Serpens quædam ita dicta, quasi vtrinquegrada. dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere: geminum habẽs caput. Hesychius tradit illã cauda etiam iter facere: adeo vt quibusdam dubium sit num duo habeat capita. Verùm Nicander ἀμφικάρηνον vocat, id est bicipitem: scribens in Theriacis, Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν Δήεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήναισιν ἀμυδρήν. Eustathius, ἀμφίσβαινα, ὄφις ἑκατέρωθεν βαίνων, ex aduerbio ἀμφίς. Hesychius tamen ait scribi etiam ἀμφίσμαινα, cuius scripturæ Nicandri scholiastes nõ meminit. Apud Etymologicum legitur & ἀμφίσθμαινα.

ΒΑΔΙΖΩ, Vado, Eo. Demosth. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Idẽ, βαδίζειν ἐφ' ἡμᾶς. quod exponitur, Aduersus nos tendere. Plutarchus Publ. βαδίζεσθαι ἐπὶ τὸ στράτευμα. Et cum πρὸς, item εἰς, apud eundem, vt in Lycurgo, βαδίζει πρὸς οἰκίαν. Idem in Fabio, βαδίζει εἰς τὸ πολίτευμα, Ad rempub. se confert. βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ in vulg. lex. Gressus ad numeros glomerare: cui opponitur apud Athenæum, βαδίζειν ἀρρύθμως. In iisdem βαδίζειν πρὸς φῶς, præuio lu-

mine iter facere. ὁδὸν βαδίζειν, Iter facere, ex Xenoph. A
Et ὁδῷ βαδίζειν ex Luciano: quod tamen aliter sumitur. Sed & βάδιζε δεῦρο pro Huc ades, ex Aristophane. Et πόθεν βαδίζεις, sed sine autore. Dicitur autem & de brutis βαδίζειν. Xenophon de lepore, ὅταν ἀτρέμα πορεύηται, τηνδ᾽ ἂ βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακεν. Vt autem βαδίζω, licet neutrum, in βαδιοῦμαι exit, ita & aliis verbis idem vsu-uenire docet Budæus pag. 895. Cæterùm perperam Suidas βάδος à βαδίζειν deducit, quum contrà βάδος, sicut & βάδην præcedere, & hæc à βαίνω deduci, ab his autem βαδίζω, manifestissimum sit. nam sicut à τείνω B
fit τάδην, sic à βαίνω fieri βάδην, Etymol. quoq; fatetur. At Eustathius à βάδος vult factum esse βάδω, ex quo deriuatum sit βαδίζω. Suspicatur autem βάδος vocabulū esse ab Aristophane iocosè fictum, vbi dicit τόνδε τὸν βάδον βαδιζόμεθα. Quod perinde esse puto ac siquis Latinè dicat, Hanc viam viamus vel (minus licenter) Hos gradus gradimur, pro Hoc iter conficimus.

Βαδιστέον, Vadendum est, Eundum est. Plutarchus Galba, εἶπε γὰρ αὐτοῖς πρός; Καισάρεια βαδιστέον. Et βαδιστέα Atticè C
pro eodem, Aristoph. Acharn.

Βάδισμα, ET Βαδισμός, ET Βάδισις, Incessus, Gressus. Luc. τὸ σχῆμα ἀσελγής, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα. Addit Bud. accipi βάδισμα à Demosthene pro modo ingrediendi. Pro Βαδισμὸς autem in vulg. lex. affertur ex Nazianzeno, βαδισμὸς, ἡ ἀπ᾽ ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις. At pro Βάδισις, ex Aristoph. in Pluto, βάδισιν ποιεῖται, id est Graditur. Ex eodem citat Bud. δῆλος γάρ ἐστι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. vbi βάδισιν ingressum seu gradum esse tradit.

Βαδιστής, Cursor, δρομεύς. ex Euripide.

Βαδιστός, ET Βαδιστικός. Exponitur βαδιστὸς in vulg. lexicis D
Per quem incedi potest, sed sine exemplo. Βαδιστικὸς autem apud Aristophanem habetur in Ranis pro eo qui ferendo ambulationis labori est idoneus. Gallicè, *grand chemineur*.

C. Ἀποβαδίζω, Abeo. Discedo. vt εἶμι, Eo: ἄπειμι, Abeo. Exponitur tamen Eo, tanquam significationem simplicis habens.

C. Διαβαδίζω. Pertranseo. Bud.

ΒΑΙΟΣ, οῦ, ὁ, Paruus, (Etymologistes à βαιὸς deducit, de quo etymo ille aliique cum eo viderint) Βαιὸς ἰδεῖν, E
Paruus aspectu. βαιὸς πέτρος, paruum saxum, id est corrosum, vt exponunt vulgata lexica, & κατὰ βαιὸν id est κατὰ μικρὸν apud Dionys. De situ orbis. Oppian. in cōparat. dixit βαιοτέροισι τ᾽ ἐφωπλίσαντο λαγωοῖς, In minores lepores armantur. Βαιὸς pro Modicus, Paucus, seu (quod propriè βαιὸς significare Suidas dicit) Vnus, accipitur in hoc Sophoclis loco, πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων λοχίτας ἄνδρας; Idem Aiace, Ὅ δ᾽ εἶπε πρὸς με βαί᾽, ἀεὶ δ᾽ ὑμνούμενα. Et aduerbialiter apud eūdem, Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid tam parum curas? F

Ἠβαιὸς, idem quod & βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν esse tradūt vulgata lexica ex grammaticis, τὸ δὲ σμικρότατα βάσιν μὴ ἔχον. q. ἀβαιὸν τὸ ὄν: vel per πρόσθεσιν τοῦ η à βαιὸς factum. Alias etymologias vide apud Hesychium & Etym. Il. β, ἔσσεται οὐδ᾽ ἠβαιὸν, Ne tantillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον.

ΒΑΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, Glans. Propriè quercus fructum esse volunt: deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. (imò Marcellus tradit fructus lōgiores hoc nomine contineri: quemadmodum glandis appellatione apud iurisconsultos Latinos omnes ferè fructus, vt quidam tradūt) vnde βάλανοι δρυΐναι, πρίνιναι: & Σαρδιαναὶ quæ castaneæ (vt Plinius docet) dicuntur, & Εὐβοϊκαὶ, pro iisdem: itē βάλανοι φηγοῦ, & φοινίκων (quæ compos. voce φοινικοβάλανοι appellantur & δάκτυλοι, quásque balanos etiam populari nomine vocari autor est Plin.) & Διὸς βάλανοι, quas Diosc. castaneas vocat, Hermonax autē & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψική, quam Plin. & Aet. μυροβάλανον voce composita dicunt: Glans vnguentaria: fructus arboris myricæ similis, magnitudine auellanæ nucis: quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia & Petra oppido iuxta Iudæam nascatur, Αἰθιοπικὴ, Θηβαϊκὴ, Ἀραβικὴ, Πετραία, Συριακὴ, & Αἰγυπτία dicta est (vt G H

Gorr. testatur) addens falsò quosdam opinari esse eam quæ hodie nux muscata nominatur. Βαλάνου πίεσμα huius glandis succus, vel eiusdem expressæ retrimentum, vt idem autor docet. VNDE Βαλάνινος, Qui è glāde hac fit. vt βαλάνινον ἔλαιον, Oleum è glande vnguentaria seu myrobalano factum. Βάλανος est etiam Glans, id est, arbor ipsa glandifera: & specialiter arbor quædā apud Theophr. lib. 4, cap. 2, quam à fructu nomen obtinuisse scribit. De qua apud ipsum plura reperies.

Βάλανος est etiā ex aquatilium animantiū genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος, vt Athen. indicat: quem consule lib. 3, & Aristot. lib. 4 anim. Plinius quoque balani meminit. Est præterea medicamentū quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad deiiciendam aluum. quo significatu collyrii voce abusum esse Columellam lib. 6. cap. 6, Cæliumque Aurelianum medicum βάλανον transtulisse collyrium, id est glandem quæ podici subiicitur, tradunt vulg. lex.

Est item extremi penis carnosa substantia in glādis similitudinem facta, vtrunque penis meatum, quem natura vrinæ & seminis communem effecit, complectens & ambiens. Gorr. VNDE Βαλανοβόρον, Glandiuorum, Diogenes cinædum quendam appellasse fertur: quo sensu Martialis quoque Pastas glande nates dixit. ET Βαλανίζω, F. ίσω, Glandem sedi subiicio, vt medici loquuntur. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐκ στέατος καὶ λίτρου πεφυμένοις πλάσμασι, ὧν ἀντὶ κλυστῆρος χρῶνται, βαλανίσαι Ἱπποκράτης ἔφη. Poll.

Βάλανος, Obex, Pessulus, μοχλός. propriè verò Aristophanes & Thucyd. schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήρεον. quod & μάγγανον vocetur. Ferrū quod init μοχλὸν, & à claue ducitur ac reducitur. vulg. lex. Thucyd. τὰς πύλας ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν. A QVO Βαλανάγρα, ας, ἡ, Clauis dicitur παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xenophon Hell. 5, παραδοὺς αὐτοῖς τὴν βαλανάγραν τῶν πυλῶν. ET Βαλανόω, ῶ, F. ώσω, Obice traiecto obsero. βάλανοι γὰρ τὰ μάγγανα τῆς κλειδώσεως. vt Aristoph. schol. annotat in hunc Auium locum, Καὶ νῦν ἅπαντ᾽ ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις Καὶ βεβαλάνωται.

Βάλανοι sunt etiam Hesychio τὰ ἐξηρτημένα τῶν ἑρμαιων περὶ τὸν βάχηλον. ψέλια Suid. exponit.

C. Βαλανηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiuorus, Qui glandibus vescitur. Plutarchus Caio, μάλιστα τιμῆσαι δι᾽ Ἀρκάδας τὴν δρυῶ, βαλανηφάγους ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμῷ προσαγορευθέντας.

C. Βαλανηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glandiferus. βαλανηφόροι φοίνικες apud Athenæum.

Βαλανηρά, τὰ, Quæ in glandario genere comprehenduntur, vt σιτηρά, σιτώδη, καρυηρά, βοτρυηρά, σαχυηρά, Theophr. & ὀσπρακηρά, Aristot. Ita Bud.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Glandibus plenus: aut Qui glandis figura est, vt ex Gaza exponunt vulg. lex. Et τὰ βαλανώδη itidem Glandes.

Βαλανίζω, Glandes excutio. Erasmus in Prouerbio, Aliam quercum excutere. Epigramm. lib. 1, Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε Μενέφθον. Vide βαλανίζω suprà, alia signif.

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, ου, τὸ, Balineū, Balneū. dictū volūt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν. Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earúmque putamina succendisse. Plut. οὔτε γὰρ βαλανείου (φησὶν ὁ Ἀρίστων) οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. Athen. lib. 8, ἀκηκοὼς ὡς παλαιικοὶ εἴωθεν ἡ πόλις ποιεῖν ἐν τῷ βαλανείῳ.

C. Βαλανειόμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ. Athen. lib. 11, epithetū hoc esse dicit φιαλῶν apud Cratinum, inde dictarum quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰσθμῷ similis esset: vel διότι τὰ πλεῖστα τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις: vel διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ τοῖς σκεύεσιν ὄντα, τοὺς ἐξαγωγεῖς εἶχε κατὰ μέσον, ἐφ᾽ οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἐπῆν. Has easdem ab Ione μεσομφάλους dictas fuisse idem Athen. docet.

Βαλανεύς, έως, ὁ, Balneator. Plato Pol. 1. Est etiam πολυπράγμων, περίεργος, Hes.

Βαλανεύω, F. εύσω, propriè Aquam in balneo ministro: deinde de quouis ministerio dicitur. Aristoph. Pace, Ἀλλ᾽ εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω, Ipse mihi ministrabo. διακονήσω καὶ ὑπουργήσω. ἀπὸ τῶν ἑαυτοῖς ἐπιχεόντων ὕδωρ

τοῖς βαλανείοις κρυπτόντων.vt ibidem schol.explicat. A He sychio est etiam λαμπροφωνέομαι, παρ᾽ ὅσον οἱ βαλανεῖς, ὅταν περιχέωσιν τὸ ὕδωρ, κραυγάζουσι.

Βαλανείτης,ου,ὁ,Balneator.quem παραχύτην vulgò dictum fuisse Suidas indicat. Item πολυπράγμων,περίεργος,vt tradit Hesychius. ET Βαλανεώτης, pro eodem, Suidas.

Βαλανὶς,ίδος, ET Βαλανίσσα,ης,ἡ,Balneatrix.

ΒΑΛΛΩ, Iacio, Iaculor. Quod posterius existimo primæ & primariæ verbi βάλλω significationi respondere.vt enim dicitur Iaculari saxa,Iaculari B ferrum,Iaculari fulmen,& Iaculari aliquem saxis, ferro,fulmine,eodem modo βάλλειν λίθον & βάλλειν τινὰ λίθῳ dicunt Græci.Sed posterior hæc constructio verbi βάλλω nihilo est infrequentior altera, imò verò & frequentior:quod contrà in verbo Iaculor vsuuenit. Adde quòd Iaculor poeticum est potius quàm oratoriũ, quum βάλλω contrà vtrisque scriptoribus peræque sit in vsu.Sic autem & verbum ἀκοντίζω (cui ad verbum respondet Iaculor)vtroque modo construi , docui suo loco.Sed exemplum huius constructionis βάλλειν λίθον C aut τὸ ξον,pro Iacere lapidem , simpliciter , vix puto apud Homerum reperiri posse,præsertim quum scribat Eustathius pag.451 quosdam negasse Homerum ponere βάλλειν pro ἀφιέναι simpliciter: quibus & ipse subscribere videtur.atque adeo in hoc loco Il.ε, Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλών,exponit βαλών non simpliciter ἀφεὶς sed ἐπιτυχὼς ἀφείς. ita enim eius verba intelligo,pag.551. Sunt tamen qui Iliad.γ,— πρόσθε δολιχόσκιον ἔγχος καὶ βάλεν Ἀτρείδαο κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην, (qui versus repetitur statim pòst, mutato duntaxat Ἀτρείδαο in Πριαμίδαο) interpretentur , Et iecit seu coniecit [hastam] in D clypeum.Sunt & qui reddiderint,eodem sensu,Et iecit tragulam per clypeum. (notandum est autem eos repetere accusatiuum ἔγχος) Sed Eustathius videtur censuisse exponendum ἐπέτυχε τῆς ἀσπίδος,id est,Ipse attigit clypeum,vel(vt quidam)Contigit. Quod Latinum verbum non probo, quum ἐπιτυγχάνειν opponatur simpliciter verbo Aberrare. Videtur autem illa cõstructio cum κατὰ,similis esse nostrati , quum dicimus , *Il a frapé contre le bouclier*. Cæterùm exempla certissima huius E significationis verbi βάλλειν,videlicet pro ἐπιτυγχάνειν, proferam paulo pòst , vbi de eo loquar solum personæ accusatiuum habẽte. Vt verò dicitur βάλλειν λίθον, aut aliud quod iaculari possumus,sic & metaphoricè βάλλειν λόγον.vt apud Gregorium in Basil.epit.οὐδὲ ἔξω τοῦ σκοποῦ βάλλειν τὸν λόγον.Inuenitur & βάλλειν τὸν σκοπὸν,de quo postea. Alterius autem constructionis non desunt apud hunc quoque poetam exempla.nam vt Xenoph. dixit βάλλειν βώλῳ, & Euripides βάλλειν πέτροις, Iaculari F aliquem saxis,id est Iaculari saxa in aliquem(pro quibus frequentius est Petere lapidibus seu Impetere, aut Incessere)sic & ille,Iliad.γ,Τοξάζοντό τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ᾽ ἔβαλλον.Sic apud eundem Il.σ,legimus , Βάλλον δ᾽ ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.Et Il.χ, — ὀξεῖ χαλκῷ Τύψας ἠὲ βαλών. Sed & βέλεσιν βάλλωσι legitur Odyss.π.Tale apud Theocritum,Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον.Et βάλλω σε στεφάνοις, in Epigr. Dicitur etiam metaphoricè λόγοις βάλλειν, & κακοῖς λόγοις βάλλειν,vt apud Latinos Maledictis incessere.Soph.autem dixit κακοῖς,subaudito nomine λόγοις,in G Aiace,κακοῖς βαλεῖτέ που ἡμᾶς, Maledictis nos incessetis, Probra in nos iactabitis . Eustathius τὸ βαλεῖν per se etiam posito, videtur calumniandi significationem dare: vt docebo in Ἐνδιαβαλεῖν. ‖ Sciendum est autem interdum βάλλω per se poni vt Iaculor, Demosth.Philipp.3,κἂν μήπω βάλλῃ,μηδὲ τοξεύῃ.Xenoph.Hell.2, ἠκόντιζον,ἔβαλλον.Sic & apud Thucydidem lib.3,τοῖς ἐπιβοηθοῦντας καὶ κάτωθεν καὶ ἄνωθεν εἴργον βάλλοντες, Iaculantes, vel Missilibus petentes . Itidem in prouerb . quod à Suida refertur,βαλὼν φεύξεσθαι οἴει,per se ponitur βαλὼν,quod alii interpretantur Emisso iaculo,alii Infixo aculeo. De H quo prouerbio consule Erasmum. ‖ Βάλλω σε , pro Attingo,item Ferio,Ico,Saucio.Il.ε,— οὐδ᾽ ἔβαλ᾽ αὐτόν. vbi Eustath . scribit βάλλειν apertè pro ἐπιτυγχάνειν accipi.Sic & in ænigmate quodam Clearchi quod ab eodẽ grammatico pòst Athenæum refertur, pag. 713,λίθῳ τε

καὶ λίθῳ βάλλει τε καὶ βάλλει.vbi docet,βάλλει priore loco esse pro ἀφίησι,πέμπει,ῥίπτει:at posteriore pro οὐκ ἀστοχήσει siue οὐκ ἀποτυχεῖ. Hoc autem sensu dicitur & βάλλειν σκοπὸν videlicet pro Attingere scopum.Greg. νυνὶ οὖν σκοπὸν ἄλλον,ὃν οὐκ οἶδ᾽ εἴ τις βέβληκεν,ἤδη τῷ λόγῳ προστησόμεθα . Dicitur autem & βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν ἀπὸ Xenophõte. Ex Thucydide autem citatur & βάλλειν cum ἐπὶ habente accusatiuum personæ, βάλλειν ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας ὁρμήσαντας.Vbi βάλλειν fuerit Petere,sicut & in locis antè prolatis. At βάλλω pro Ferio, Vulnero, Il. β , Βεβλήκει κεφαλῆς κατ᾽ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Volunt autem grammatici βάλλειν esse vulnerare è lõginquo,at οὐτάζειν è propinquo. vnde esse illud in fine libri δ Iliad. Ὅστις ἔτ᾽ ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ.

Βάλλω,Iacio,Proiicio,ῥίπτω.vt Odyss.ι, Οὔτ᾽ ἄνα βαλέειν,i.ἀναβαλεῖν κατὰ βυθοῦ ῥίψαι, Eust. Sic Il.β,— ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,sceptrũ in terrà proiecit. id est ἔρριψε seu κατέρριψε. Et Il.η,Τὸν μὲν πὰρ ποσσ᾽ ἐὸν χαμάδις βάλε. Et Od.ζ,Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem iaciebat. Apud eundem ἐν κονίαις βαλεῖν,in puluerem proiicere: quod periphrasticè dicitur pro Interficere. Il.θ,Τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας. Apud Apoll. Arg.2,ῥόον εἰς ἅλα βάλλεν,Iacit,Deuoluit.Vide & βάλλειν ὄμματα. Βάλλω autem pro Abiicio,vt βάλλειν τοὺς ὀδόντας,vide in Γαπέδοιος. ‖ Βάλλω, Emitto,vt Hom. Βαλέειν τ᾽ ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.Sic Eurip.Hippolyto,— ἀπ᾽ ὄσσων δ᾽ οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.Latini quoque non solùm Emittere lacrymas & Profundere,sed & Proiicere lacrymas , interdũ dicunt,sed frequẽtius,Profundere. ‖ Βάλλω, Pono,Immitto.Il.ρ,Παῖδ᾽ ὡς ἐν χείρεσσι βάλω καὶ φροντίδι δῶν. Et Il. η, κυνέῃ βάλε(omissa præpos.)pro ἐν κυνέῃ ἔθετο.Et Il.δ,— φιλότητα μετ᾽ ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Et εἰς οἶνον βαλέειν, Od. δ, Αὐτίκ᾽ ἄρ᾽ εἰς οἶνον βάλε φάρμακον ἔνθεν ἔπινον.quod Eustathius exponit ἐνέβαλεν,ἐνέθετο. Apud eundem poetam aliquoties legimus χεῖρα βάλλειν ἀμφί τινι . vt Odyss.φ, Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλῳ βάλεν ἔγχεϊ.q. d. Posuit manum circa ensem.Pro quo potius diceretur Apposuit manum ensi , vel Circumiecit . Quod nihil aliud est quàm Cepit . pro ἕλεν , vt inquit Eustathius . Qui tamen in loco simili vult βάλλειν significare ῥίπτειν vel θεῖναι: in hoc videlicet versu, qui est 137 Od.η, Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. Ego autem in his locis præpositionem verbo iungendam existimo , vt docebo in Ἀμφιβάλλω . (vbi & de βάλλεσθαι πήραν ἀμφ᾽ ὤμοις pro ἀμφιβάλλεσθαι)Sic porro idem scholiastes Iliad.ε,Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν , vult esse vel θεὶς,vel ἀφεὶς,vel ἐπιρρίψας,ὁ quidem ἐπιτυχώς. Ego χαλκὸν βαλεῖν ἐν στήθεσσι puto esse Immittere, vel potius Intrudere. Nec verò dubito quin hic itidem iungi debeat verbo præpositio, vt sit pro ἐμβαλὼν στήθεσι . Itidem apud Euripidem Oreste, ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω,quod exponitur, Apponam aures foribus,videtur accipiendum pro ἐμβάλω ἀκοὰν πύλαισι. In vulgatis lexicis citatur ex Herodoto, ἔμβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ pro Collum laqueo circundedit. ‖ Vsurpatur βάλλειν pro Ponere in metaphoricis etiam loquendi generibus:vt apud eundem poetam βάλλειν ἐν θυμῷ, ad verbum Ponere in mente, pro Versare in mẽte, seu In animo cogitare: vt Odyss.α, v.201,202, — ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι,καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω.id est ἐνθυμοῦνται,vno verbo,vt scribit Eustathius:addens etiam,βάλλειν significare vel νοεῖν ἐπιτυχῶς,καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιβόλως,vel τιθέναι. Quam posteriorem expositionem admitto, priorẽ vt nimium subtilem atque adeo commentitiam reiicio.neque enim βάλλειν per se declarare potest νοεῖν, sed iunctum cum ἐν θυμῷ. aut ἐν φρεσὶ,aut alio huiusmodi. vt si dicas ἐν νῷ seu ἐν νοῒ βάλλειν, nõ dubium fuerit quin βάλλειν sit simpliciter θεῖναι , quũ habeamus inde factã vocem compositam νουθετεῖν . Qua forma dicuntur à Virgilio, Mente alta repostum, & Sensibus imis reponas. Cæterùm frequentius voce passiua βάλλεσθαι vtitur Homerus (si bene memini)quàm actiua,in hoc loquendi genere.Sic Il.ο,v.566.Ἐν θυμῷ δ᾽ ἐβάλοντο ἔπος.vel δ᾽ ἐβάλοντο.Et Odyss.μ,v.217,Σοὶ δὲ κυβερνῆθ᾽ ὧδ᾽ ἐπιτέλλομαι(ἀλλ᾽ ἐνὶ θυμῷ βάλλευ)ἐπεὶ νηὸς,&c.Itidem Iliad.ξ,v.50, Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον,atque alibi. Aliquando autem ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι pro eodem dicitur.vnde illud non semel

semel apud hunc poetam & apud Hesiodum quoque, — σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et apud Homerum rursus, νόσον μετὰ φρεσὶ βάλλεο. Possumus verò (& commodius fortasse) in his omnibus locis præpositionem verbo iũgere, vt sit ἐμβάλλειν vel ἐμβάλλεσθαι θυμῷ aut φρεσί. Vtuntur autem hoc verbo & quidem in pass. voce, prosæ etiam scriptores, in simili vel potius eodem loquendi genere, mutantes duntaxat præpositionem: dicunt enim βάλλεσθαι εἰς νοῦν, quod Homerus βάλλεσθαι ἐν θυμῷ, & βάλλεσθαι ἐν φρεσί. (Herodotus autem etiam ἐς θυμὸν βάλλεσθαι dixit) quod exponitur Animaduerto, Intelligo. Item, Animum appello: vt apud Plut. in Theseo, βάλλεσθαι εἰς νοῦν τὸ ἔργον, Animum ad opus appellere. Synes. Euoptio, ἡμεῖς δὲ τὴν μὲν οὔπω αἰτίαν οὐκ ἀληθὲς εἰς νοῦν ἐβαλόμεθα, i. (Bud. interpr.) Non statim causam intelleximus. Potest βάλλομαι εἰς νοῦν commodè etiam exponi, alicubi Animo capesso, vel Mente capesso, vt apud Plutarchũ, μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλλόμενος. Apud Chrysost. βεβλημένος εἰς νοῦν (vbi obserua βεβλημένος signific. act.) Bud. interpr. Qui in animum induxit, & vt faceret consilium cepit. Sciendum est autem Eurip. inuersa ista constructione dixisse, βάλλεσθαι νοῦν εἰς φροντίδας, pro βάλλεσθαι φροντίδας εἰς νοῦν, in Theseo, Εἰς φροντίδας νοῦν συμφορὰς τ' ἐβαλλόμην, quod Cic. interpr. Mecũ futuras commentabar miserias. Quem locum vide p. 110 & 111 mei lex. Cic. Iam verò & βάλλεσθαι per se positum, eandem signif. habet apud Herodot. qui βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ nõ semel dicit pro Apud se cogitare, In animo suo versare. Et apud eundem βαλλόμενος ἐπ' ἐμαυτοῦ ἐπρηξα, Re apud me perpensa, seu considerata, vel Meo ipse vsus cõsilio. Qui loci nobis Homericum istum exponunt, Od. α, v. 235, Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, nec de eius lectione dubitare sinunt: ac dicere cũ Eustathio, meliorem esse hanc lectionẽ ἐβάλοντο quàm alteram ἐβόλοντο: quasi verò hæc ferri vllo modo possit. Sed nec probo eius expositionem, vt sit ἐβάλοντο positũ pro ἔρριψαν, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν κύβων. Planè enim esse puto ἐβάλοντο pro ἐν θυμῷ ἐβάλοντο, vt dicat, Aliud apud se statuerũt, Vel (cũ Ouid.) Diis aliter visum. Cæterũ in vulg. lex. falsò citatur ex eodẽ Herod. βαλλόμενοι ἐφ' ἑαυτῶν pro Cõtracti, item βαλλόμενοι ἐπὶ σφέων αὐτέων pro Inter se colloquuti: quum ad proximè præcedentẽ signif. cõmodius referri possint. Videtur autem βάλλω poni pro τίθημι in oratoriis etiã quibusdã dicendi formulis: vt in βάλλειν τινὰ ἐν αἰτίᾳ, quod ex Platone citatur pro Culpam in aliquem reiicere. ‖ Βάλλω affinem verbo ἵημι significationem habet in hoc Eurip. loco, in Ione, Οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χερί, id est Propones, vel Trades, Imperties. Apud Matth. autem cap. 25, v. 27, ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις, Tradere mensariis, vel Committere. aut Ponere apud mensarios. nam verbo Ponere vtitur Horatius hac in re. In illa autem tradendi significatione optimè conuenit Gall. *bailler* cum Græco βάλλειν.

· Βάλλω cum πρὸς, vt Iliad. π, v. 768, Αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον ταναήκεας ὄζους, pro cõposito συμβάλλω.

Βάλλω, Verto, seu Flecto interpretor apud Homerũ, vbi dicit βάλλειν κάρη ἑτέρωσε, Il. θ, v. 306, Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλεν, Aliò caput vertit, seu flexit. Nam quod Eustathius βάλλειν hìc quoque ad significationẽ τοῦ τίθημι vel τοῦ ῥίπτειν reducere vult, nimis coactum atq; adeo violentum mihi videtur. Tolerabilior autem fuerit posterior hæc expositio, videlicet per verbũ ῥίπτειν, in altero illo genere loquendi huic simili, Odyss. π, v. 179, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα μὴ θεὸς εἴη. Nam hìc possimus interpretari, Aliò vertit oculos, (pro quo breuius Auertit oculos) vel Aliò coniecit oculos, eodẽ sensu.

Βάλλ' ἐς κόρακας, pro ἔρρ' ἐς κόρακας. q. d. Facesse, vel Abi ad coruos. Sed Latini pro eo dicunt, Abi in malam rem. De quibus loquendi generibus lege Erasmum. Quanuis autem hoc βάλλε verbo neutro reddatur, (sicut & quum dicitur βάλλ' ἐς μακαρίαν) quidam tamẽ pronomen σεαυτὸν subaudiri tradiderunt, perinde ac si diceretur βάλλε σεαυτὸν εἰς κόρακας.

Βλῆμα, ατος, τὸ, Iactus vel potius Ictus, apud autorem parA uorum schol. Homeri, vt videbis in βολή. Ego tamen apud classicos scriptores inueniri non arbitror. ‖ Seleucus autem apud Athen. lib. 3, βλῆμα dici ait τὸν ἐπιθρυμμένον ἄρτον ἐς ζωμόν. ΗVC Βλωμὸς pertinere videtur (quod & ipsum à βάλλω deducit Eustath.) Buccella, Offella. Vel, Fragmentum, vt exponitur ab aliis ex Hesychio. VNDE ὀκτάβλωμος ἄρτος apud Hesiodum, Panis octo buccellarum, seu, Octo turũdarum, vt alii. ET Βλωμιαῖοι ἄρτοι, Panes qui incisuras habent à Romanis dicti quadrati. Philemon quidam apud Athen. lib. 3.

B Ἄβλης, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Nondum iactus, Nondum coniectus. A βέβληται, tertia persona præteriti verbi βάλλομαι præfixo α priuatiuo. Hom. Od. δ. — ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν Ἀβλῆτα, id est, Extraxit sagittam nondum coniectam in quenquam. Ex hoc autem intelligimus nouã. ἰὸς ἀβλὴς, inquit Eustath. ὁ μήπω βληθεὶς, ὅθεν ἀφεθεὶς καινός τινος. Vel (vt alibi exponit) ὁ μήπω βαλὼν ἤτοι ἐπιτυχών τινος. Autor Etymologici ἀβλῆτα exponit τὸν κακόβλητον, id est Malè iactum: aut Nouum & nondum iactum, sed nuper fabricatum, & integrum adhuc venenum in se habentem. Hoc enim puto significari his verbis, ἀκέραιον τὸν ἰὸν ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Quidam tamen ἰὸν hìc interpretati sunt cuspidem: quo exemplo, viderint.

C Κεραυνοβλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Fulmine ictus. Theophr. Hist. pl. lib. 3. cap. 9, λέγουσιν ὡς καὶ κεραυνοβλῆτες αὗται μόναι γίγνονται, καίτοι ὕψος οὐκ ἔχουσαι.

Βλητὸς, οῦ, ὁ, Ictus. Item Attonitus, Apoplecticus. ὁ ὑπὸ τῶν ὀξέων νοσημάτων ἀληθῶς θανών, Var. Citatur ex Hippocrate De morb. lib. 1. Apud Hesych. verò βλῆτος legitur. ET Βλητοὶ apud eundem Hesych. οἱ τῆς ἁμάξης ὀχοὶ, σφῆνες, ἐμβλήματα. item γόμφοι καὶ συμβολαὶ ἀξόνων.

D Ἄβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, itidem à βέβληται, & idem quod ἀβλής. vt ἄβλητα βέλη, nondum missa tela, nondum iacta ad vulnerandum, quæ nondum vulnerarunt. τὰ μὴ πεμφθέντα εἰς τρῶσιν, inquit Suidas. Et Hesychius ἄβλητα exponit καινά, ἄτρωτα, οὔπω ἄλλοτε βεβλημένα. sed non addit substãtiuum βέλη. ad quod si referatur ἄτρωτα (vt Varinus existimauit) significationem actiuam habebit, pro, Quæ non vulnerarunt.

Ἄβλητος, Non ictus. vel, Non ictus sagitta, Quem sagitta seu telum non feriit. Hesychius explicat ἄτρωτος ἐκ
E βέλους, id est Nonvulneratus sagitta, seu telo. non, vt vulgus exponit, Non vulnerabilis, seu Inuulnerabilis. Ab omni telorum incursu tutus & inuiolabilis. Nam accommodat hic lexicographus expositionem suam loco huic Homerico, Il. δ, in fine, Ὅς τις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ. vbi ἄβλητος eum significat qui ictus nõ sit, aut non vulneratus, non qui ici non possit, seu vulnerari. Sicut & ἀνούτατος non capitur pro ὁ οὐ δυνάμενος οὐτάζεσθαι, sed simpliciter pro ὁ μὴ οὐτασμένος. Obseruandũ
F est autem hanc constitui à grammaticis differentiam inter hæc duo nomina ἄβλητος & οὐτασμένος, vt illud dicatur de eo qui nullũ eminus, hoc de eo qui nullũ cõminus vulnus acceperit. Sunt qui in illo Homeri loco exponant ἄβλητος Illæsus: sed nimiũ generali vocabulo.

C Διόβλητος, ου, ὁ, A Ioue ictus, id est Fulmine tactus. διοβλέσι βλαβεὶς, Eust.

Βλητικὸς, ή, όν, Ictibus seu (vt est in vulgatis lexicis) vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τὸ, Clauus ferreus. Suidas exponit σύμβλημα: Eu
G stathius verò alicubi συμβολήν: Il. autem ο, in illum versum, Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, exponit κύκλον σιδηροῦν δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. Fit autem à βάλλω βλῆτρον vt à πλήσσω πλῆκτρον. HINC Βλητρῶσαι deriuari possit quod Hesychio est ἐμβαλών.

Βλήδην, aduerb. Iaciendo. q. d. Iactim, κατὰ τὸ βάλλειν. Hesychius.

Βολή, Iactus, Coniectus, Coniectio. vt ὡς ἀκοντίου βολῆς, Xen.
H Hell. 4, & ὑπὸ δὲ βολῆς ἐντὸς, Plut. (vt Lat. teli iactũ dicũt. Sed & cõiectionẽ telorũ Cic. dixit) Sic βολὰς βελέων apud Opp. De venat. lib. 1. Itẽ λίθων βολή, Herod. lapidũ iactus, vel cõiectus, ex Lucr. & Cic. Et in plur. λίθων βολαῖς apud eundẽ. At verò ἀνθέων βολὰς apud Herod. lib. 1 & 4 Pol. vertit florũ sparsiones: quia videlicet iaciẽdo sparguntur. Idẽ apud eũdẽ ὀφθαλμῶν βολὰς πυρώδεις lib. 1 interpr.

oculorum faces. Sed βολαὶ ὀφθαλμῶν sine adiectione, possumus reddere ad verbum, Coniectus oculorum, ex Cic. Bud. autem apud Homerum Od. δ, ὀφθαλμῶν βολὰς interpr. Oculorum fulgorem & vegetam aciem. ¶Βολὴ, Ictus, Plaga. vt Od. ω, v. 160, Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν. id est πληγαῖς, inquit Eust. At scholiastes exp. βλήμασι. Sicut & Od. ρ, v. 283, Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων οὐδὲ βολάων, itidē βλημάτων exponit. AT verò ἡλίου βολὰς apud Apoll. & Sophocl. aliósque poetas, aptè (vt opinor) ex Lucretio, Verbera radiorum interpretari possumus, (sub. solis) imò non dubito quin hisce Latinis Græca illa exprimere voluerit. ¶Βολὴ pro ἀποβολὴ, Abiectio, Amissio, ex Theophr. De caus. plant. αὐθῶν ποιεῖ βολήν. Vide Ἄβολος & Φυλλοβολὰς, &c.

Βολαὶ olim dicebantur etiam dolores qui sentiuntur in partu, vt tradit vulg. lex.

Βόλος, ου, ὁ, Iactus, vt Valer. Max. vocat. Bud. & exponit Retis iactum, Rete piscatoriū, i. fundam. Suid. τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων. Exēpla vide apud Bud. C. p. 432. Quòd verò Plut. βόλον ὠνεῖσθαι dicit, id Valerio (vt B. in Pand. annotat) est Iactum emere. Reperitur tamen & βόλος δικτύου apud Aristoph. ¶Item βόλος πέσσινος, & παιστικός, & κυβευτικός dicitur pro aleæ iactu, vt ibidem B. tradit. quo vocabulo Plautus quoque vsus est, apud quem in Rud. quidam dicit, Profectò nimis lepidè iecisti bolon. Est etiam βόλος τῶν ὀδόντων (vt ibidē addit B.) in veterinis, quum dentes pullinos amittunt. Aristot. 6. De hist. an. ἀκμάζει δὲ ὁ ἵππος & ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ¶Et βόλοι δρόσου, Stillæ roris, vt vulgata lex. exponunt apud Naz.

Composita quorum alia ad βάλλω, alia ad βολὴ, quædam & ad βόλος commodius referri possunt.

C. Βολοκτυπία, Sonitus ex iactu tesserarum, dum mouetur, Sonitus in ludo fritilli: de quo Mart. lib. 4, Dum blanda vagus alea decēber Incertis sonat hinc & hinc fritillis.

C. Ἄβολος, ου, ὁ, Qui nondū amisit dentes ætatis indices, i. γνώμονας. sic enim appellātur à Xen. Ita Budæus in suis Cōm. citato Aristot. hoc loco, in quo de equis & mulis loquitur, ἀκμάζει δὲ ἵππος & ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους· ὅταν δὲ πάντας ὦσι βεβληκότες, οὐ ῥάδιον γνῶναι τὴν ἡλικίαν. διὸ καὶ λέγουσι γνώμονα ἔχειν ὅταν ἄβολος ᾖ, ὅταν δὲ βεβληκότες, οὐκ ἔχειν. Citat & Aristot. hæc ex Anim. l. 6 verba, ἀκμάζει δὲ καὶ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους. ¶Ait autem Suid. ita etiā dici pullū qui nōdum habeat dentē γνώμονα. ¶Est porro dens dictus γνώμων, quoniā ex eo pullorū equinorū, item vitulorū, ætas γνωρίζεται, i. cognoscitur, vt inquit autor Etymol. Pollux quoq; ait γνώμονα dici dentē ætatis indiciū præbentem, qui decidere solet. Apud quos obserua γνώμονα sing. numero, non γνώμονας plurali. At verò apud Suid. legitur, ὀδόντας ἐξ ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία. quæ lectio stare nō potest: sed aut ὀδόντα ἐξ οὗ, aut ὀδόντας ἐξ ὧν legendū, vt quiuis perspicere potest. Fit autē ἄβολος à nomine βόλος (quæ vox dētis indicis, seu dentium indicum aut pullinorum amissionem inter cætera significat) præfixo α priuatiuo.

Ἀβολήτωρ & Ἀβολις, idem quod ἄβολος. Suid.

C. Δεξιοβόλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui dextra manu iacit [telum.]

C. Δευτεροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui secundùm [dentes indices] iacit. Pollux δευτεροβόλους equos inter pullos & equos τελείους, medios statuit.

C. Δίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ: vt δίβολος ἄκων apud Eurip. quod alii exponunt Telum anceps, Lascaris autem Bina tela. At δίβολοι χλαῖναι, quas Hesych. ab aliis διμίτους exponi scribit, ab aliis διπλᾶς: sicut & Poll. Atticè ἀπληγίδας & διπληγίδας ac διβόλους nominari tradit, quæ ab Homero ἁπλοΐδες & διπλαῖ vocentur. VNDE Διβολία apud Plut. Erotico. quod idem ac διπλῆ seu δίβολος χλαῖνα esse videtur. οἱ δὲ φίλοι καλὸν καλῶς ἐν τῇ χλαμύδι & τῇ διβολίᾳ συναρπάσαντες. de quodam peregrè abituro.

C. Διόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Ioue missus, vt vulg. lex. ex Eurip. exponunt. Possit tamē esse etiā idem quod διόβλητος, A Ioue ictus, id est fulmine tactus.

Ἐπίβολος, ου, ὁ, Verba [probrosa in aliquem] iaciens, Verbis [probrosis] impetēs, Cōuitiator, Blatero, vt Gell. vocat. ἔπεσιν, ὡς βάλλει, βάλλων, & βλάσφημος, vt Eust. explanat. Homer. Il. β, de Thersite, Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. VNDE Ἐπεσβολία, ας, ἡ, Conuitiū, Nugæ. Od. δ, Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ Σὴν ἥδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν Ἄντα σέθεν. Vbi Eust. dicit esse vel τὰς τῶν ἐπῶν ἐισβολὰς & ἀρχὰς, vel τὰς κατὰ τῶν βιαίων μνηστήρων ὕβρεις, vel τὰς παρ' ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν φλυαρίας, vel potius λοιδορίας & βλασφημίας.

ET Ἐπεσβολέω, ῶ, Verbis probrosis impeto. à quo Ἐπεσβολέων apud Gr. in Carm. quod Budæo idē est ac ἐπεσβόλος.

C. Εὐθύβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Appositus. Metaphora sumpta ab arte iaculādi, Rectè ad scopū ad quē iactus dirigitur, tendens, ἐξ εὐθείας βάλλων, Suid. Philo De mūdo, Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι. vbi Bud. vertit, Moses apposito nomine vsus. Idē, καὶ τοῖς εὐθυβόλοις στοχασμοῖς ἀμαυρωθεῖσι [τέχνην,] Cōiecturis sagacibus orbatam. VNDE Εὐθυβόλως aduerb. Rectè & destinato iactu, Rectè. Idem Philo, οἱ δὲ στόχοις & εὐθυβόλως, οὐκ ἐπιβλέποντες μακρηγορεῖν. Et Bas. ὀρθῶς καὶ εὐθυβόλως ἐξενεγκεῖν. ET Εὐθυβολία, ας, ἡ, Rectus iactus, Recta coniectura. ET Εὐθυβολέω, ῶ, F. ήσω, Directè cōiicio. Idē Philo, ὁ γὰρ νοῦς οὐκ αὖ οὕτως εὐσκόπως εὐθυβολήσειεν, id est, Ictu certo & destinato collimasset.

C. Κορωνοβόλον ὄργανον, Ad cornices petēdas instrumētum, vt est funda. Vulg. lex. ex Epigr.

C. Κεραυνοβόλος, ου, Fulminis iaculator. vulg. lex. ex Lucian. VNDE Κεραυνοβολία, ας, ἡ, Fulminis iaculatio. ET Κεραυνοβολέω, ῶ, F. ήσω, Fulmen iaculor, Fulmine peto.

C. Παλίμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Veteratorius. τετριμμένος καὶ πολλάκις ἐμπεπρακημένος, ἴσως ἐκεῖθεν γεγονὼς ὅθεν καὶ ὁ μεταβολεὺς, i. Mercator, ἵνα ᾖ δοῦλος ὃν πολλάκις οἱ μεταβολεῖς ἤλλαξαν, q. in nūdinis sæpe permutatus & addictus, diuēditatus, emptitatus, dinūdinationibus cōtritus veterator, Veteratorius. Plut. Themist. δολερὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ, Veterator. Pla. lib. 4, De leg. ἐμπορίας γε καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα ἑαυτὴν, ἤθη παλίμβολα & ἄπιστα τῇ ψυχῇ ἐντίκτουσα. Hæc B. Exponitur etiā Inconstans, Mutabilis, Qui facile in diuersum resoluitur. Eras. in Chil. putat sumptū ab instrumētis sic arte confectis vt facile recurrāt in diuersum, atque hinc detortū in hominē lubricæ fidei. sic παλίμβολος & παλίστροφος γνώμη. Et apud Suid. τὸ γὰρ Σκυθικὸν ἔθνος παλίμβολον. Idē Suidas ait posse exponi etiā ἐναντιόβολος, ἐναντιογνώμων. VNDE Παλιμβολία, ας, ἡ, Dolus, Incōstantia, Fluctuatio animi. εὐμετάβλητος γνώμη, vt Suid. explicat in hoc Agathiæ loco, πολλαὶ δὲ φρουραὶ καὶ ἀγρυπνίαι, καὶ ἀνὰ τὰ πλῆθη πρευνοτῆσες, ἐλπὶς καὶ δέος καὶ παλιμβολία.

C. Πετροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lapides eiaculans. vt πετροβόλοι apud Xen. πολεμεῖν. Lapidum iaculatores. Polyb. lib. 5, τῶν δὲ πρὸς τὴν πολιορκίαν διὰ τοὺς βέλη καὶ τοὺς πετροβόλους. Et apud Ioseph. Antiq. lib. 9, πετροβόλα τε καὶ δορυβόλα, s. ὄργανα, machinæ quæ lapides eiaculātur, seu (vt ex Paulo Diacono citant vulg. lex.) Petrariæ machinæ: vt sunt balistæ, catapultæ, scorpiones: quibus lapides saxa & silices emitti testantur historici. App. Libyc. καταπέλτας ὀξυβελεῖς καὶ λιθοβόλους. VNDE Πετροβολικὸς, ἡ, ὁ, Idē, vt πετροβολικὸν ὄργανον apud Polyb.

C. Πλειστοβόλος, ου, ὁ, Qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut facit. Vulg. lex. ET Πλειστοβολι παιδιὰ, de qua Pollux lib. 9. ET Πλειστοβολίνδα apud eundem eodem lib. pro eodem. οὐ μόνον ἡ διὰ τῶν κύβων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀστράγαλων ἐστὶ τὸ πλεῖστον ἀριθμὸν βαλεῖν. ET Πλειστοβολεῖν apud Suidam quod quidem non explicat, videtur tamen huius esse signif. AT apud Hesychium legitur & Πλειστοβάλειν, vno λ, forsan pro πλειστοβολεῖν. exponit autem παίζειν ἀστραγάλοις, Ludere taxillis.

C. Πρωτοβόλος, ου, ὁ, Qui primus iaculatur. Epigr. At ἵππος πρωτοβόλος (ita enim apud Eustathium quoque scribitur cum accentu in penult.) exponitur à Budæo ex Hippiatria, Qui primos dentes emittit. Vult autem Eust. βάλλω in hoc cōposito significare ἐκβάλλειν & ῥίπτειν: sicut & quum homo dicitur βάλλειν τοὺς ὀδόντας. Affert autem & ex quodam comico, γνῶμα γραῦ βέβληκεν, ὡς οὐδ' ἐπέης. vbi γνῶμα pro γνώμονα poni docet. ET Πρωτοβολέω, ῶ, Primus iaculor. Plut. Apophth. πρῶτος δὲ πρωτοβολεῖν ἐκέλευσε τῶν κυνηγετούντων τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους. At Ezech. cap. 47, πρωτοβολήσει ξύλον βρώσιμον, in vulg. lex. exponitur, Lignum frugiferum afferet primitiua.

C. Ῥιζοβόλος, ου, ὁ & ἡ, Qui radices emittit & quasi eiacula-

tur. VNDE Ῥιζοϐολέω, ῶ, Radices mitto, Radices ago. vt ῥιζοϐολεῖ τὰ κάτω, in Epigr.

C. Ῥινοϐόλος, ὁ καὶ ἡ. vt ῥινοϐόλῳ πατάγῳ, Sono naribus edito & impulso, vt vulg. lex. ex Epigr. interpr.

C. Σιδηροϐόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ferrum iaculans. vt σιδηροϐόλος μηχανή, Bud.

C. Σκέρϐολος, ου, Conuitiatorius, Impostorius. Item Conuitiator, Impostor. Callim. σκέρϐολα μὴ πίσαντο. ET Σκερϐόλλω, Conuitior, Cor impeto verbis mordacibus. est enim apocope ex ἐς κέαρ βάλλειν, vt tradit Eustath. Item Ποικίλλω, vt Aristophan. schol. exponit. in eius Equit. παῦ' αὐτοῖσι, καὶ μὴ σκέρϐολλε πονηρά. ET Σκερϐολέω, ῶ, Idem. Hesych.

C. Τηλεϐόλος, ὁ καὶ ἡ, Longè seu procul iaculans, Eminus feriens. Strabo lib. 4, ἔστι δὲ γαστρῷ ἐοικὸς ξύλον, ἐκ χειρὸς οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον, τηλεϐολώτερον βέλους. Et τηλεϐόλος ἰὸς lib. 6 Epigr. Quo etiā modo Lascaris bombardā τηλεϐόλον dixit, κατθανε τηλεϐόλῳ.

C. Τρίϐολος, ὁ, Tribulus. Herba hæc inter eas quæ secundum spinam folia habent, à Plinio numeratur. Eius duæ species commemorantur, altera terrestris, altera in aquis nascens. Terrestris, inimica frugibus est, & à Plinio inter terræ pestes numeratur. Vnde & Apostolus ad Hebr. 6, de terra infrugifera, ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριϐόλους. Vide Theophr. hist. plant. lib. 4, cap. 11. Dioscor. lib. 4, cap. 15. Plin. lib. 21. cap. 15, lib. 22. cap. 10.

‖ Τρίϐολοι sunt etiam (vt B. in Pand. annotat) machinulæ ferreæ, dolosæ, trigona aut tetragona forma, quæ in quamcunque partem incubuerint, vnum aut plures aculeos infestos protendunt. Latinè Murices dicuntur. Plut. Apophth. de Scipione, Πολυϐίου συμϐουλεύοντος αὐτῷ καταστεῖραι τριϐόλους σιδηροῖς, ὅπως μὴ διαϐαίνοντες οἱ πολέμιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασι. Pro quo Valer. Max. Suadentibus quibusdam vt circa mœnia vrbis quam obsideret, ferreos murices spargeret, ne subita eruptione hostes impetum in præsidia nostra facere possent. Tribulos Vegetius etiam vocat, à seminis tribuli figura triquetra: quem consule lib. 3. Budæus lingua vernacula, vt & herbam ipsam, calcitrappas nominari scribit.

‖ Τρίϐολος vulg. lexicis est etiam Tribula seu Tribulum (de quo Varro lib. 1 cap. 52, E spicis in aream excuti grana: quod fit apud alios iumentis iunctis ac tribulo. id fit è tabula lapidibus aut ferro asperata: quo imposito auriga aut pondere grandi, trahitur iumentis iūctis, vt discutiat è spicā grana: aut ex assib. dentatis cum orbiculis. Idémque Plostellum Pœnicum etiam vocari scribit) & huc referunt illud 2 Reg. cap. 12, de Dauide qui Ammonitas iussit serris secari & tribulis ferreis protexi, cultrisq; subiici, ἔθηκεν αὐτοὺς ἐν πρίονι καὶ ἐν τοῖς τριϐόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ ὑποτομεῦσι σιδηροῖς. ‖ Τρίϐολοι item in frænis sunt quæ lupatis adduntur vt sua asperitate equos oris durioris coerceat. Poll. lib. 1, τὸ δὲ περὶ αὐτὸν [τὸν χαλινὸν] δακτύλιοι, ἐχῖνοι, τρίϐολοι, ὑφ' ὧν μασᾶται ὁ ἵππος.

C. Φυλλοϐόλος, ὁ καὶ ἡ, Qui folia amittit. (ab ea verbi βάλλω signif. de qua in πρωτοϐόλος dictum fuit.) VNDE Φυλλοϐολία, ας, ἡ, Foliorum amissio. Theophr. lib. 1. cap. 15, οὐκ ἀνάλογον δὲ αἱ φυλλοϐολίαι ταῖς βλαστήσεσιν. ET Φυλλοϐολέω, ῶ, F. ήσω, Folia amitto, vt Varro loquitur. Theophrast. ibidem, φυλλοϐολεῖ δὲ πάντα τὰ μετοπώρου καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον. Est etiam Folia spargo. Herod. ἀνάγουσιν ἐς τὸ καπετώλιον ὑπὸ τοῦ δήμου δορυφορούμενον καὶ φυλλοϐολούμενον, i. (vt Bud. interpr.) Frondibus cōspersum præ lætitia τῆς συγκλήτου καίσαρα ἀποδεξάσης. Idem, εὐφήμουν τε καὶ ἐφυλλοϐόλουν τὸν Μάξιμον.

C. Ὠκυϐόλος, ὁ καὶ ἡ, Celeriter feriens, Bud. Pernix, Gazæ apud Aristot. de aquila quæ λαγωφόνος dicitur. ἔστι δὲ ὠκυϐόλος καὶ εὐθήμων, καὶ ἄφθονος. Sic ὠκυϐόλοις χεῖρας & ὠκυϐόλων ἰῶν in Epigr. Quæ subito ictu impetunt.

Βολαῖος, ὁ, Impetuosus. vt βολαῖος θύννος apud Eust. qui à βολὴ deducit: eodem modo quo apud Athen. ὁρμητικὸς esse dicitur. Vulg. lex. exponunt etiam Irretitus.

Βολὶς, ίδος, ἡ, Iaculum, Suidæ. Quò pertinere etiam potest βολίδες ἀστραπῶν, Sapient. 5, Quo vocabulo & Plin. lib. 2 cap. 26 vtitur, dicens ita differre à lampadibus, id est facibus, quòd faces vestigia longa faciant, priore ardente parte: bolis verò perpetua ardens longiorem

A trahat limitem. ‖ Item, Funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris. Nauticum perpendiculum dici potest. καταπειρατηρία alio modo dicitur. Bud. VNDE Βολίζω, F. ίσω, Bolidem demitto, Bud. Bolide fundum maris exploro. Eustathius exponit βάθος θαλάσσης μετρεῖν μολιϐδίνῃ καθέτῳ ἢ πιωδεῖ τινι. Alibi verò σημειοῦσθαι διὰ καθέσεως βολὶς εἰ βαθὺ τὸ ὕδωρ. Act. Apost. 27, καὶ βολίσαντες εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· καὶ βραχὺ διαστήσαντες, καὶ πάλιν βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

B Βολέω, ῶ, F. ήσω, Iacio. Idem propè quod βάλλω. vnde apud Homerū, πέτρῃσι βεϐολήατο, Eustathius exponit βέϐληντο, addens, κατὰ συγκοπὴν: innuens videlicet βεϐλήατο ex βεϐόληντο (pro quo Ionicè βεϐολήατο) factum esse. Sic Il. ι, ἄχεϊ βεϐολημένος ἦτορ. ‖ Alibi verò scribit τὸ δὲ ἐπὶ νηυσὶ βολεῖν, siue βολίζειν, ἐ βάθεις θαλάσσης δηλοῖ μέτρημα διὰ καθέτου βόλου τινός, respectu simplicis βολεῖν esse ἑτεροῖον.

C. ἈΜΦΙβάλλω, Circumiicio, Circūpono, Circūndo. Od. ξ, Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophē pro ἀμφέϐαλον ἐμοί, Mihi circumposuerunt, Mihi circundederunt. sic & Od. ψ, Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν ἄλλην βάλε. Sic & Odyss. η, Ἀμφὶ δ' ἄρ Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς. ‖ Ἀμφιϐάλλω, Comprehendo, Amplector, Complector. Od. ρ, Καὶ κρέας, ὡς οἱ χεῖρες ἐχανδάνον ἀμφιϐαλόντι. vbi ἀμφιϐαλεῖν exponit Eustathius περιλαϐεῖν, ἤτοι περισχεῖν. Idem explicās hūc eiusdē poetæ locū, τῶν δ' ἐγὼ ἀμφιϐαλὼν θάλαμον δέμον, ait ἀμφιϐαλεῖν esse περιλαϐεῖν ἢ περικλεῖσαι.

Ἀμφιϐάλλω, Induo. vt ἀμφιϐαλοῦσα κάρα συγχρὰν δουλοσύναν, apud Euripidem, Induens capiti tristem seruitutē. quam significationem habet & in voce passiua, vt paulo pòst dicetur. Existimo autem & in hoc versu Homeri, Il. ρ, in fine, Οἱ δ' ὥσθ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιϐαλόντες, nihil aliud esse ἀμφιϐαλόντες quàm ἐνδεδυκότες, id est, qui induerint, vel postquam induerint. eodem videlicet modo quo ἐπιειμένος ἀλκὴν dicit. Scio tamen aliter illud ἀμφιϐαλόντες in scholiis Græcis exponi.

Ἀμφιϐάλλω, Dubito, Ambigo. Greg. De homine, ὅτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστιν, οὐκ ἂν οἶμαι τινὰ τῶν ἐμφρόνων ἀμφιϐάλλειν. Eustath. ait in hac significatione ab Homero nusquam vsurpatum fuisse.

Ἀμφιϐάλλομαι, pass. Circūiicior, Circūponor, Circūdor.

Ἀμφιϐάλλομαι, Accingor, Induor, vel Accingo me, Induo me. cùm accus. significante (vtplurimū) aliquod armorum genus. vnde Hes. ἀμφιϐάλλομαι exponit etiam ὁπλίζομαι. Od. χ, Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν Αὐτὸς τ' ἀμφιϐαλοῦμαι ἰών. Phocylides, Τὸ ξίφος ἀμφιϐαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν. id est Præcingere ense, vt Io quitur Ouidius.

Ἀμφίϐλημα, ατος, τὸ, Indumentū, Vestimentum. ἀναϐόλαιον, Hes. Apud Eurip. in Phœn. πάνοπλα ἀμφιϐλήματα, Indumenta armorum omnis generis, vel Indumenta cūcta quibus quis armatur: in hoc versu, Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιϐλήματα. i. (inquit schol.) Indumenta omnia hominem armantia: vt thoracem, galeam, ocreas.

Ἀμφίϐληστρον, ου, τὸ, Circūdatoriū, ad verbū, Omne instrumētum ad circundandū. fit enim ab ἀμφιϐάλλειν significante Circundare. ‖ Peculiariter autē ἀμφίϐληστρον appellatur rete. nā exponitur δίκτυον à Suida & Hes. est autē generale nomē δίκτυον. at quidam volunt certum retis genus ita vocatū. Verriculū à nōnullis exponitur, ab aliis Retiaculum. Funda etiā ab aliquib⁹. Hoc certè constat esse rete piscatorium. Hesiod. — εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίϐληστρον. & quidā apud Athen. lib. 10, ἰχθύσιν ἀμφίϐληστρον ἀνὴρ πολλοῖς ἐπιϐάλλων. Habetur & Matth. 4, item Marci 1. Dicitur autem ex eo quòd vndique complectatur, vel circundet.

Ἀμφίϐληστρον, metaph. appellatur a Soph. tunica (quasi videlicet inuoluens & irretiens more retis quod ἀμφίϐληστρον dicitur) in Trachiniis, Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίϐληστρον, i. (Accio interpr.) Hac me irretiuit veste furiali inscium.

Ἀμφιϐληστροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Formam habens retis quod ἀμφίϐληστρον appellatur. vt ἀμφιϐληστροειδὴς ὀφθαλμοῦ χιτὼν, apud Pollucem.

Ἀμφιϐληστρευτικὴ, ῆς, ἡ, Ars piscatorū qui vtuntur reti quod appellatur ἀμφίϐληστρον. Sic dicitur vt ἀγκιστρευτικὴ, subaudiendo τέχνη, apud Iul. Pollucem.

Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, Piscator. ἀμφιβολεῖς Hesychius exponit ἁλιεῖς. Apud Esaiam quoque cap. 19. ἀμφιβολεῖς inter piscatores numerantur. Videtur autẽ propriè de iis dici qui vtuntur retis genere quod appellatur ἀμφίβληστρον. A

Ἀμφίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vndique feritur. Thucydides lib. 4, οὗτοί τε ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, οὐκέτι ἀντεῖχον, Hique quum vndique ferirentur, non iam hosti resistere poterant. Vel, Quum ab vtraque parte ferirentur. Arrianus apud Suidam, οἱ δὲ Μάρδοι ἑκατέρωθεν ἤδη ἀμφίβολοι γινόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν ἀναβαινόντων παιόμενοι, καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ νώτου ἐπιτεθειμένων ὠθούμενοι, ἀπέθνησκον. Plutarchus in Camillo, ἀμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων. vbi quidam exponunt Circundati ab hostibus. Videtur autem in loco Arriani modò citato abundare aduerbium ἑκατέρωθεν, quum ἀμφίβολοι per se significet ἑκατέρωθεν βαλλόμενοι. B

Ἀμφίβολος, metaph. Ambiguus, Anceps, Dubius: vt λόγοι ἀμφίβολοι, Isocrat. in Panath. ἀμφίβολος φήμη, Plutarchus in Othone, Ambiguus rumor. ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, Qui est ancipiti facie. Itidem ἀμφίβολοι κάμακες, in Anthologia epigr. Ancipites. ‖ Ponitur ἀμφίβολον substantiuè etiam. vt ἐν ἀμφιβόλῳ εἶναι apud Thucydidem, In ancipiti esse. vsurpando ancipiti substantiuè: vt præcipiti, quum dicitur Esse in præcipiti, vel Stare in præcipiti. Idem Thucydides, ἐς ἀμφίβολον τίθημι τὰ ἀγαθά. ‖ Interdum ἀμφίβολος dicitur ipsa persona. vnde ἀμφίβολός ἐστι, pro Ambigit, In dubio est. Suidas ἀμφίβολοι exponit Qui vndique feriuntur. aut Consilii inopes, Quos variæ incessunt cogitationes, incertos quid potissimũ eligere debeant. Deinde subiungit locum Arriani à me modò citatum, rursum illi hunc attexens, ὁ δὲ Γαμψρέπτος τούτοις ἀμφίβολος ὀφθεὶς, βραχὺ παρεωρᾶτο. Vtrique tamen loco prior tantùm expositio conuenire videtur. C D

Ἀμφιβόλως, aduerbium, Ambiguè. Athenæus 12, ἀμφιβόλως δ' αὐτὸ εἴρηκεν ὁ Ἰσόμαχος. Et lib. 9, ἀμφιβόλως δ' εἴρηται τὸ ἀπὸ, &c.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ, Ambiguitas in sermone, Ambigua dicti alicuius sententia. vnde & vni ex vitiis orationis nomen hoc tribuitur. Dicitur etiam ἀμφιβολία, Vox anceps, vt apparet ex Suida.

Ἀμφιβολία, Incertitudo consilii de re quapiã, Hæsitatio hominis ambigentis quid sit agendum, vel vtrum ex duobus sit agendum. vt ἐν μεγάλῃ καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, Valde ambigebam, Valde consilii ambiguus eram, vt Tacitus loquitur. Ad verbum, In magna ambiguitate consilii constitutus eram. si modò ambiguitas consilii dici posset ἀμφιβολία: vt Ambiguus consilii dicitur à Tacito ὁ ἀμφίβολος, vel ὁ ἐν ἀμφιβολίᾳ καθεστηκὼς, aut ἀμφιβολίαν ἐχόμενος. nam inuenitur & hoc loquendi genus. E

C. ἈΝΑΒάλλω, quasi ἄνω βάλλω, Sursum tollo, Attollo, Erigo. ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, apud Xenophontem, idẽ quod ἀναβιβάζειν, Tollere in equum. Apud Aristotelem in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα & καταβάλλειν τὰ ὄμματα opponũtur pro Attollere oculos & Demittere oculos. Eustathius ait eum qui fodit, dici ἀναβάλλειν χοῦν, id est sursum iacere: cui contrarium sit καταβάλλειν. Alibi ait formicas quoque dici ἀναβάλλειν κάτωθεν χοῦν. Est & apud Xenophontem Pæd. 7, ἀναβάλλειν γῆν, Egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν pro Erumpere aquam quasi sub silietem. Bud. ex quibusdam scholiis annotat & hoc, ἀναβάλλει τὸ χαλκεῖον, id est, Bullat, Efferuescit, Redũdat. F

Ἀναβάλλω, Sterno & excutio, vt equus sessorem, inquit Budæus. Xenophon, ἦλθον γὰρ ἂν καὶ ὑποδύοιτο ὁ ἵππος καὶ ἀναβάλοι τὸν ἀναβάτην. G

Ἀναβάλλω (inquit Budæus) Remoror, Protraho, Prolatationibus implico. Demosthenes, τοὺς λόγους οἷς ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, i. Quibus nos remorãtur & differre cogunt.

Ἀναβάλλω, Differo. vt in prouerbio, ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει. exponitur enim, Echinus partum differt. Sic ab Homero vsurpatur Od. τ, Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον. Vsitatior est tamen hæc significatio in voce passiua ἀναβάλλομαι. H

Ἀναβάλλομαι, Sursum tollor, Attollor, Tollor. ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον, Tollor in equum: vt ἀναβάλλειν εἰς ἵππον diximus à Xenophonte poni pro Tollere in equum. Idem ἀναβάλλεσθαι absolutè pro eodem vsurpat, in Hipparchico, τοὺς γὰρ μὴν πρεσβυτέρους τὸν Περσικὸν τρόπον ἀναβάλλεσθαι προστεθῆναι, καὶ τούτοις προσεθίσαις ἄν.

Ἀναβάλλομαι, Induor, Amicior. Aristoph. Vespis, οὐκ ἀναβαλεῖ; Non amicieris? ἀναβάλλομαι, inquit Budæus, Amicior, ἐνδύομαι. vnde ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, significat Induere in modum amiculi, Amictim circumiacere. In Psal. 103, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Chrysost. De sacerdotio, ἀναβεβλημένη στολίδας. Suidas ait Atticos dicere ἀναβάλλεσθαι ἱμάτιον non autem περιβάλλεσθαι.

Ἀναβάλλομαι, Resupinor, θρύπτομαι. Dionys. Halicar. de quadam Isocratis oratione loquens, τὸ μὲν ὕπτιον καὶ δὴ ἀναβεβλημένον τῆς ἀπαγγελίας. id est, Supinũ & deliciis affluens. ‖ Videtur autem huic significationi quam annotat Budæus, esse affinis ista quæ ab Eustathio ponitur, vt sit idem quod Pigror aliquid facere, Tardus sum ad aliquid faciendum, Detrecto facere. Sed notandũ est, hac in significatione nõ pass. accipi ἀναβάλλομαι, sed actiuè.

Ἀναβάλλομαι, actiuè positum (vt & in proximè annotata significatione) capitur & pro Differo, Prorogo, Procrastino. Ἀναβάλλομαι (inquit Budæus) vt & ἀνατίθεμαι, Reiicio, Cunctor, Prolato, Procrastino. quod & ἐπαναβάλλομαι dicitur, Dilationes quæro, Diem de die duco. Basilius, μὴ δίνου ἀναβάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας. Sic Plutarchus in Cæsare, τὴν σύγκλητον ἀναβαλέσθαι, Senatum diem distulisse. Hæc ille. Xenophon Hell. 6, τότε μὲν ἀνεβάλοντο τὴν ἀπόκρισιν. Idem Pæd. 8, ἐπεὶ δὲ ἀκούσειεν αὐτῶν, πολὺν χρόνον ἀνεβάλλετο τὴν διαδικασίαν, Auditis autem illis in lõgum tempus differebat iudicationem. Æschines in Ctesiphontẽ, ἀλλ' εἰς τινὰ καιρὸν ἀνεβάλλου καλλίω; Sic Plut. in Themistocle, πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Cum infinitiuo, Xenophon Hellen. 1, ἀεὶ ἀνεβάλλετο μὴ διαλεχθῆναι. Ammonius vult ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι ita differre vt ἀναβάλλεσθαι sit præterire tempus idoneum agendæ rei cuipiam: ὑπερτίθεσθαι autem illud idoneum tempus expectare. ‖ Vsurpatur & passiuè in hac significatione pro Differor. Isocrates, οὐδὲ εἰς τὰς ταχείας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας.

Ἀναβάλλομαι, Ad iudicium alterius reiicio, Arbitrio alterius permitto. Luc. ἀλλ' ἐπί σε τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα, καὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. Bud.

Ἀναβάλλομαι idem quod προοιμιάζομαι, siue ἀνακρούομαι, aut προανακρούομαι: vt exponũt Gr. lexicogr. Ἀναβάλλομαι, inquit Bud. τὸ προοιμιάζομαι, id est Præfationem dico, vel Præludium cãtus facio. quod etiam ἀνακρούομαι dicitur. Isocr. in Panath. ἃ μὲν οὖν ἐβουλήθην καὶ περὶ ἐμαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὥσπερ χορὸς, προαναβαλέσθαι, ταῦτ' ἐστιν. id est, Quæ præfari statueram eo modo quo chorus quædam præcinere solet. Hæc ille. Notandum autem iungi accusatiuo hîc ab Isocrate: vt & iunxit is qui dixit ἀοιδὴν ἀναβάλλεσθαι, pro Cantus præludium facere: & Aphthonius, μουσικὴν ἀναβάλλεσθαι σύντονον. at cum infinitiuo apud Homerum, Od. α, Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. vbi sciendum & aliam proponi verbi ἀνεβάλλετο explicationem ab Eustath. vt videlicet significet idem quod alibi ἀνενείκατο. id est spiritum reduxit, & quasi sursum attraxit, vt faciunt videlicet qui ad cãtum suam vocem præparant. Apud Suidam autem est annotatio ineptissima, videlicet ἀναβαλλόμενος, cum λλ esse ὑπερτιθέμενος: ἀναβαλόμενος autẽ per λ, προοιμιασάμενος. quasi verò in vtraque significatione non vsurpetur & Præsens & Aoristus posterior huius verbi.

Ἀναβάλλομαι, Suscipio. vt apud Herodotum, ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, Aduersus Messenios prælia suscipere. Ita quidẽ in vulg. lex. Græcol. sed ego sic interpretari nolim.

Ἀνάβλησις, εως, ἡ, Dilatio, Prorogatio, Procrastinatio. Iliad. β, οὐκ ἔτ' ἔπειτα Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιόν. Ibidem, Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.

Ἀναβληδὸν, aduerb. In modum amiculi, Amictim. vt ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, In modum amiculi induere, Amictim circumiacere. Herodotus, ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι, hoc est quasi circuniectim & obuolutim, Bud.

Ἀναβολὴ, ῆς, ἡ, Egestio. vt ἀναβάλλειν γῆν interpretati sumus Egerere terram. Capitur & pro ipsa terra egesta. nam Eustathius ἀναβολὰς τάφρων esse vult τὸν ἐκ τῶν τάφρων ἀναβαλλόμενον χῶμα.

Ἀναϐολὴ, in prosa frequentissime, idem quod ἀνάϐλησις in carmine. Isocrat. De pace, μηδ᾽ ἀναϐολὴν ἀλλ᾽ ἀπαλλαγὴν εὑρήσομεν τινα τῶν κακῶν τῶν παρόντων, Nec dilationem sed liberationem inueniemus præsentium malorum. vel, Nec intermissionem inueniemus, &c. ἀναϐολὴν ποιεῖσθαι pro ἀναϐάλλεσθαι, Differre, Procrastinare. Plut. in Camillo, ἔγνω μὴ ποιεῖσθαι τῆς τιμωρίας ἀναϐολὴν, Statuit vltionē non differre. apud Thucydidem, ἀναϐολὴν τοῦ κακοῦ ποιεῖσθαι. Vsurpatur interdū & pluralis numerus pro singulari, vt apud Plutarchum, ἀναϐολὰς τῶν γάμων ποιεῖσθαι, pro ἀναϐολὴν ποιεῖσθαι, Nuptias differre, vel procrastinare, vel Moram afferre nuptiis. Dicitur verò & alia forma, ποιεῖσθαί τι εἰς ἀναϐολὰς, pro ποιεῖσθαι ἀναϐολάς τινος. vt apud Thucydidem, ἐς ἀναϐολὰς ποιεῖσθαι τὴν ἀναχώρησιν. Idem dixit, ἐς ἀναϐολὰς προσῆγεν. Plato autem dixit ποιεῖσθαι ὠνὴν ὑπ᾽ ἀναϐολῇ, pro Dilatione data. quod vulgò dicūt Ad terminū. De leg. lib. 11, μηδ᾽ ἐπὶ ἀναϐολῇ πρᾶσιν μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενός. Ἀναϐολὰς ποιεῖσθαι, Differre, Causari, προφασίζεσθαι apud Demosthenem, inquit Budæus. Dicitur etiam ἐν ἀναϐολαῖς εἶναι. quo genere loquendi sæpe vtitur Philostratus. Ἀναϐολαὶ ἔνορκοι, Dilationes propter sonticum morbum aut aliam legitimam causam impetratæ. Bud. A B C

Ἀναϐολὴ, vt vult Eustathius, capitur & pro ἀνάπαυσις, id est (inquit Bud.) ὄκνησις, Cunctatio.

Ἀναϐολὴ, Amictus. vt τὴν ἀναϐολὴν ἠμφιεσμένος. Synesius, σοί τε δέρεστρα πρέποντα καὶ ἀναϐολὰς εἰς τὴν ὥραν τῆς ἐτης.

Ἀναϐολὴ, Procemium carminis, siue initium. Aristophanes in Pace, ξυνελέγοντ᾽ ἀναϐολὰς πεπύσμεθα. vbi scholiastes exponit τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων, id est Initia canticorum, subiungitque versum Homericum paulo antè à nobis citatum, Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεϐ. &c. D

Ἀναϐολεὺς, έως, ὁ, Id in quod imposito pede conscēdimus equum. Item ἀναϐολεὺς, Homo cuius ministerio vtimur ad hoc ipsum. Sic Eustathius. Budæus autem quū ἀναϐάλλειν εἰς ἵππον docuisset significare Tollere in equum, subiungit, Inde ἀναϐολεὺς qui huiuscemodi munere fungitur. Plutarch. in Crasso, ἅμα δ᾽ ἵππος τοῦ Κράσσου παρέστη χρυσοχάλινος, καὶ οἱ ἀναϐολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιέϐασαν, καὶ παρείποντο πληγῇ τὸν ἵππον ἐπιταχύνοντες. de stratoribus Parthorum regis loquēs. siquidem stratores à sternendis equis dicti sunt. Addit aliquanto pòst, Ἀναϐολεῖς etiam sunt subices ephippiarii è cremasteribus pendentes, quibus velut adminiculis in equos scandimus. Plutarchus in Graccho, ἄλλοις δὲ λίθοις ἔλαττον ἀπέχοντας ἀλλήλων ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ διέθηκεν, ὡς εἴη ῥᾳδίως τοῖς ἵπποις ἔχουσιν ἐπιϐαίνειν ἐπ᾽ αὐτοῖς, ἀναϐολέως μὴ δεομένοις. E

Ἀναϐόλαιον, ου, τὸ, Amictus, Pallium. Hieronymus in cap. 4 Esaiæ, Mutatoria & pallia (quæ significantius Symmachus transtulit ἀναϐόλαια) ornamenta sunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur. F

Ἀναϐολάδιον, ου, τὸ, Dimin. Amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores eleuetur. vt scribitur in vulgatis lexicis Græcol.

C. ΑΝΤΙϐάλλω, Contra iacio, Ex aduerso iacio. ‖Item, In alterius locum iacio, Vnum pro alio iacio, vel inicio. vnde dicuntur ἀντιϐαλλόμενα, quæ in aliorum locum iniciuntur in medicamenta: vtpote æqualia, id est æquales vires habentia. quæ recentiores medici vocant Quid pro quo, vt ait Marcellus Virgilius in Dioscoridem. Quidam ἀντιϐάλλειν putarunt hoc sensu exponendum Permutare: & ἀντιϐαλλόμενα Quæ permutantur. G

Ἀντιϐάλλω, Vicissim iacio. vt ἀντιϐάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους dicuntur Lucæ Euang. cap. 24, Qui vicissim iaciunt sermones inter se. id est, conferunt sermones inter se, vt vulgò interpretantur. Etiam Conferre exemplaria dicitur ἀντιϐάλλειν. Strabo lib. 17, ἐγὼ γοῦν ἀπορούμενος ἀντιγράφων εἰς τὴν ἀντιϐολὴν, ἐκ θατέρου θάτερον ἀντέϐαλον. H

Ἀντιϐολὴ, ῆς, ἡ, Collatio. vt ἀντιϐολὴ λόγων, Collatio sermonum inter duos. quasi vicissim iaciantur sermones.

‖Ἀντιϐολὴ ἀντιγράφων, Collatio exemplarium. Strabo in loco modò citato. Citatur ἀντιϐολὴ etiam pro ἀντιπαραϐολή, ex Plat. Vide ἀντιπαραϐολή.

ΑΠΟϐάλλω, Abiicio, Reiicio, Repudio, Respuo, apud Platonem. Hinc & nomen ἀπόϐλητος, Abiiciendus vel Reiiciendus, aut Repudiādus. Aut, Dignus qui reiciatur, seu respuatur. ἀποϐάλλειν (inquit Eustathius) τὸ ἀπορρίπτειν. vnde ἀπόϐλητος. Pro hac tamen significatione tradunt grammatici quidam vsurpari verbum istud in passiua potius significatione quam actiua. Lucianus, εὑρίσκον γὰρ τοὺς ἀποϐαλλομένους τὴν δόξαν, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ποιοῦντας. Id est, Comperiebam enim eos qui gloriam respuerent nihil non eius causa facere. Aut, Qui gloriam reiicerent, seu aspernarentur. Hoc est, Qui gloriam se respuere seu abiicere dicerent. Vel, respuendam esse dicerent.

Ἀποϐάλλω, Amitto. Plutarch. in Fabio, εἰ μὴ γὰρ σύ τὴν πόλιν ἀπέϐαλες, οὐκ ἂν ἐγὼ παρέλαϐον. Polyb. lib. 1, πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀπέϐαλον. Plutarchus in Romulo, ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέϐαλον. Sic & imperator apud Latinos amittere milites dicitur. Thucyd. lib. 2, ἄνδρας τε ἀποϐάλλουσι. Opponitur autem ἀποϐάλλω in hac significatione verbo σώζω, propriè. interdum tamen & verbo ἔχειν, item κτᾶσθαι. Apud Xenophontem enim, vt victores τὰ ἑαυτῶν σώζουσι, victi itidē τὰ ἑαυτῶν πάντα ἀποϐάλλουσι. Idem in 8 scribit non ita iucundum esse pecunias ἔχειν, vt est acerbum eas ἀποϐάλλειν. Isocrates autem in Archidamo, ἀποϐάλλω videtur opponere verbo κτῶμαι ita scribens, ἣν ἐκεῖνοι μετὰ πολλῶν πόνων καὶ κινδύνων ἐκτήσαντο, ταύτην ἡμεῖς ὑπὸ λόγων πεισθέντες ἀποϐαλλοίμεθα. Sed & ἀποϐάλλειν τὴν κεφαλὴν dicitur aliquis, pro Amittere caput. Id est, Capite plecti. Eodem planè modo dicunt nostrates *Perdre la teste*. hæc enim duo verba sonant ad verbum Amittere caput. Notanda est autem verbi ἀποϐάλλειν constructio similis verbo ἀποθνήσκειν, & ἀπολέσθαι. nam vt dicitur ἀποθνήσκειν ὑπό τινος, vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος: sic ille dixit ἀπέϐαλον ὑπὸ Κίμϐρων, ad verbum Amiserunt à Cimbris, id est, Iacturam illius passi sunt à Cimbris. Interpres tamen in alia videtur fuisse opinione, vt qui verterit à Cimbris victi. quasi legeretur ὑπὸ Κίμϐρων νικηθέντες, vel ἡττηθέντες. Volunt præterea ex grammaticis nonnulli ἀποϐαλὼν esse ὁ ἄκων ἀπολέσας, at ἀποϐαλόμενος esse ὁ ἑκὼν ῥίψας.

Ἀποϐάλλομαι, voce & significatione passiua, Abiicior, Reiicior, Respuor. à qua voce formatur ἀπόϐλητος, Reiiciendus, Respuendus. Capitur etiam pro Amittor.

Ἀπόϐλημα, ατος, τὸ, Quod abiicitur, seu reiicitur. Quasi quis dicat Reiectamentum. Et ἀποϐλήματα plur. num. exponitur Reliquiæ quæ abiiciuntur.

Ἀπόϐλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ biiciendus, Reiiciendus, Repudiandus, Respuendus, Spernendus. Fortasse potest etiam verti Reiectaneus. Il. β, Οὔτι ἀπόϐλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπω. Il. γ, Οὔτι ἀπόϐλητ᾽ ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Quem versum accommodans suo proposito Lucianus dixit, ὅτι ἀπόϐλητα εἰσὶ τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. AB hoc adiectiuo fit aliud, videlicet Ἀποϐλητικὸς, quod exponitur Qui amittit, sed videtur exponendum potius Qui amittere potest. vel, Qui est eiusmodi vt amittat, Qui est obnoxius huic infortunio vt amittat. Cum genitiuo, sicut contrarium eius κτητικὸς & alia huius formæ.

Ἀποϐολὴ, ῆς, ἡ, Abiectio, Reiectio, Repudiatio. Pro abiectione apud Platonem, De leg. lib. 12, καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποϐολῆς. ‖Item Amissio, Iactura, vt χρημάτων ἀποϐολή.

Ἀποϐολεὺς, έως, ὁ, Abiector, Reiector. vt ἀποϐολεὺς ὅπλων apud Platonem lib. 12. quem differre ἀπὸ τοῦ ῥιψάσπιδος ostendit.

Ἀποϐολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποϐολεὺς, apud Aristophanem De pace, — Ἡδέως Ἀποϐολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίνετο. Est autem factum hoc ad exemplar τοῦ ὑποϐολιμαῖος, data opera. nam (vt scholiastes docet) ἀποϐολιμαῖος dictus est quidam à poeta ἅμα μὲν καὶ διὰ τὸ ἀποϐαλεῖν τὰ ὅπλα, καὶ παρὰ τὸ ὑποϐολιμαῖος εἶναι. Vt autem ὑποϐολιμαῖος propriè sonat Subiectitius, ita ἀποϐολιμαῖος (si quis formæ rationem habeat) sonat Abiectitius.

C. ΔΙΑϐάλλω, Traiicio, Trāsmitto, Transfreto. Herodot. ὡς διαϐάλοι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. καὶ ἐκ Φαρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν

αὐτὴ πέρας ἤπειρον διαβαλλόντων. Plutarchus cum accusatiuo, διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. Ex Herodoto autem citatur & διαβάλλειν τὰς νέας. Interdū διαβάλλω alteram traiiciendi significationem habet pro Transfigere: (vt Linguam traiecit arundine, apud Nasonem) sic enim Dioscorides lib.4, cap. 76 dixit, καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίνῳ. Alibi διαπείρειν λίνῳ dicit. Vt igitur in hoc postremo exemplo διαβάλλω pro διαπείρω, sic in præcedentibus pro διαπερᾶν sumitur.

B Διαβάλλω, Calumnior, Obtrecto. Sed propriè significat (vt opinor) Calumnior, traiiciēdo culpam in alium, vt ab vna traiiciēdi significatione ad alteram quæ metaphorica est, trāseat hoc verbum διαβάλλω. Extat Luciani libellus inscriptus περὶ διαβολῆς, id est De calumnia, in quo sæpe repetuntur διαβάλλειν & διαβάλλεσθαι. In eo scribuntur & hæc, τελῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος καὶ τοῦ διαβαλλομένου καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται. Sed διαβάλλω sæpe etiam sonat generaliter Criminor, Inculpo, Insimulo. vnde & ψευδῶς additur ab Isocr. Ad Nicocl. Dicitur autem διαβάλλω vel

C cum accus. personæ (& quidem frequētius) vel cum accus. rei. Cum accus. personæ, dicitur διαβάλλω σε ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἶ, vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur & διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, nonnunquam verò & πρὸς τοῦτο, necnon περὶ τούτου. Quarū constructionum exēpla (cæteras lectori obseruandas relinquens) eodē ordine proferā: sed quædā in actiua, quædam in voce pass. Luc. De cal. δεῖ, τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον. Plato in Epist. Δίωνα ᾔσθοντο διαβεβλημένον ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. Thucyd. 5, ὅπως ἐν τῷ δήμῳ διαβαλὼν αὐτοὺς ὡς οὐδὲν ἀληθὲς ἐν νῷ ἔχουσι. Plutarch. in Sympos. sept. sap.

D pag.1, ἀλλ' ὅπερ ἔφην, διεβλήθης μισοδέσποτος εἶναι. Herodot. lib.2, ὧν γὰρ τῷ βίῳ μὴ σώφρονι διαβεβλημένων. Idem lib. 1, ἐφ' ᾧ καὶ λανθανούσῃ συνουσίᾳ διεβάλλετο. Luc. in Macr. τὸ εἶδος πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεῖσι. Cum εἰς autem idem scriptor alibi, si bene memini. Denique cū περὶ, vt διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, in v.l. At cum accusat. rei, vt διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετριότητα, Plut. in Othone.

E Διαβάλλω exponitur etiam Inuidiam conflo, In inuidiam adduco, Odiosum reddo. vnde & τῷ συνιστᾶν opponunt Basil. & Chrysost. apud Bud. p.500. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum qui propter illam malè audit. Herod. lib.6, καὶ διέβαλεν ἑωυτὸν ἐπὶ τοῦτο τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, pro Infamiæ notā attulit, vt vertit Polit. Sic apud Plat. in Epist. exponitur διεβλήθην, vbi scribit, ἄλλην γὰρ ἀπὸ Φιλιστίδου πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ Συρακουσίων πλῆθος διεβλήθην, Satis inuidiæ mihi conflatū est apud, &c. Ibidem, ἀπήγγελλον ὅτι διαβεβλημένος εἴης ἐν τοῖς πελτασταῖς. Hinc & Διαβεβλημένος, Qui inuidia laborat, vel infamia, Infamis, Ignominiosus. Quod participium de re etiam

F dicitur. vt ὁ διαβεβλημένος βίος, Herod.7. Sic ἡ μωρία μάλιστα διαβεβλημένη, Plut. Symp.4. Sed & generalius interdum διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama sparsa est. vnde apud Herod. lib.7, τεθρύλητο γὰρ ταῦτα πᾶσι καὶ διεβέβλητο, redditur, Tritū iam vulgatúmq; apud omnes erat. ‖Διαβάλλω (inquit Bud.) pro συγκρούω, Inimicos reddo. Plato De rep. lib.6, p.83, μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Et in Symp. circa finē, 265. opponitur enim τῷ συμβάλλω. Itē pass. Διαβάλλεσθαί τινι, vel potius

G in præt. διαβεβλῆσθαί τινι, pro Inimicum esse alicui, Offensum esse alicui. Plat. in Phæd.35, de philosophis loquēs, εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῆ τῷ σώματι. Ita Bud. Sed διαβεβλῆσθαί τινι & pro Inuisum esse alicui poni existimo.

Διαβάλλω, Decipio, Fallo. Herodot. Terpsich. καὶ διαβάλλων αὐτὸν εὗ. Et pass. voce, Aristoph. Auibus, διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος.

C. Ἀδιάβλητος, ὁ καὶ ἡ, Quem calumniari nō possumus, In quem calumnia non cadit. ΑΤ Εὐδιάβλητος, Quem facilè calumniari possumus, Qui calumniæ patet.

H Διαβολή, ῆς, ἡ, Calūnia, Criminatio, Obtrectatio. Herodot. in Polym. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. Apud Plat. in Apol. Socrat. ἡ ἐμὴ διαβολὴ pro Calumnia qua premor. Quod exponitur etiam, Id ex quo mihi conflata est inuidia. Sic autem ex eodem in Epist. ἐν διαβολαῖς εἶναι pro Calūniis premi: & ex Isocr. διαβολὰς ἔχειν eadē signif. Et singul. διαβολὴν ἔχειν, ex Plut. Ex quo etiā εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν, & διαβολῇ περιπίπτειν pro In calumniam incidere, seu incurrere. At ex Thucyd. διαβολὴν φέρειν τινὶ πρὸς τὴν πόλιν. Apud quem legitur & διαβολὴν διαλύειν, lib.1, καὶ πιστεύων χρήμασι διαλύσειν τὴν διαβολήν. Item διαβολὰς πρὸς ἐκείνους ἀπολύω apud Plat. ‖Sed quum dicit Isocr. διαλύσει τὰς διαβολάς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, vertēdum existimo Accusationes, quòd addatur ψευδεῖς. Neque enim calumnia quædā vera est, quædā falsa. Quod & de διαβολὴ in propria signif. sumpto dicere possumus. Vide Thuc. p.291.

Διάβολος, (ET Διαβολεὺς apud Eustath.) Calumniator, Criminator, Obtrectator. vt apud Athen. plerique ex Platonis discipulis dicūtur fuisse τυραννικοὶ & διάβολοι. Et superlat. διαβολώτατος Aristoph. in Equit. ET Διαβόλως aduerb. Calūniatoriè, Criminatoriè. Thuc. pag.202, καὶ ὅτι αὐτοῦ διαβόλως ἐμνήσθη.

Διάβολος, Diabolus, in sacris literis: qui Satā ab Hebr. dicitur. Vocatur autem διάβολος ille plusquam capitalis humani generis hostis quòd Deū apud homines calumnietur, vel potius (sequendo alteram huius verbi signif.) quòd hominibus Deum infensum reddat. Sic Arethas satanam vocari διάβολον scribit, ὡς διαβάλλοντα Θεὸν τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῷ Ἀδάμ. Vocatur tamen ὁ κατήγορος ἡμῶν Apocal.12. vbi etiam habetur, ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ σατανᾶς. Hebraïs certè Satan aduersarium sonat: vnde ita per antonomasiam appellari constat. HINC Διαβολικός adiect. Ad diabolum pertinens, Vel, Diabolo conueniens, Vel A diabolo prodiens. Chrysost. homilia quadam in Genesin, ἀλλὰ ἁπλῶς αὔξει τις μικρὰ διαβολικὴ ἐπινοίᾳ.

Διαβολία, ας, ἡ, Pilum. vt interpr. Polit. in isto Herod. loco, lib.2, τάς τε διαβολίας καὶ τὰ δέρματα ἐπισείειν.

c.2. Ἐνδιαβάλλω videtur calumniādi signif. habere, sed aucta. nā ἐνδιαβαλεῖν (sicut & simplex βαλεῖν) Eust. exponit τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. ET Προδιαβάλλω, Ante calūnior, Anteuerto in calūniādo. ET Προσδιαβάλλω, Insuper calūnior, Calūniā augeo. Vnde Προσδιαβάλλομαι, Plut. Pericle, ὡς προσδιαβληθεὶν μᾶλλον εἰς τὸν λακωνισμόν.

C. Ἐσβάλλω, Iniicio, Immitto, oppositum videlicet τῷ ἐκβάλλω. Sic Herodot. ἐσβάλλειν τὸ ῥέεθρον dicit, vt Hom. citra compos. εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum est illud ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. Eurip. quoque ἐσβάλλειν accusat. iunxit, sed qui regatur à præpos. quum dixit, βοῦς πόντιον ἐσεβάλλομεν, Boues ad mare ducebamus, vel agebamus.

Εἰσβάλλω vsitatius in neutra signif. pro Ingredior, Introeo. cum præpos. εἰς. Theophr. εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τόπον ἀδὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει. Sic fluuii ipsi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, id est influere. vt Polyb.4, τοῦ γὰρ Ἴστρου πολλοῖς στόμασιν εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iisdem dicitur & ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæc duo contrariæ signif. verba dici de re eadem possint, docebo in ἐκβάλλω. ‖Εἰσβάλλω, Ingredior hostiliter, Inuado, Aggredior, vt εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν, Thuc. (quod & ἐμβάλλειν, & quidem frequentius) Et πυρετὸς εἰσβάλλει, non addita præpos. apud Galen. Febris inuadit, seu adoritur.

Εἰσβολή, Ingressus, Introitus. Sed frequentissimè de hostili ingressu: vnde & Incursus, & Irruptio, item Expeditio redditur. Polyb. μετὰ δὲ εἰσβολὴν, κατεστρατοπέδευσε, &c. Herod.7, τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἴχετο. Est etiam Aggressio: vnde & εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. Et Locus ad aggrediendum seu inuadendum opportunus. Polit. apud Herodianum lib. 3, φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς vertit, Qui aditus Italiæ obsideret. ‖Εἰσβολή, Ingressus fluminis & ostium. Pausanias, ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἀλμυρὸς ἤδη γίνεται. Sed & εἰσβολή, & plur. numero εἰσβολαὶ sine adiectione sæpe dicuntur. ‖Εἰσβολή (inquit Bud.) Ingressus & principium, Procemium, vt εἰσβολὴ τοῦ λόγου, & εἰσβολαὶ τῶν λόγων. D. Halic. in Lysia, φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον. Sic apud Quint. Ingressus operis. Sic autem à Dionys. Longino accipi puto εἰσβολήν, vbi dicit, ὁ δ' ἀληθὴς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα πέπονθε. ET Εὐείσβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ingressu facilis, Ingressum facilem habens. vt εὐείσβολος χώρα, quæ & εὐέμβολος, vsitatius.

c.2. Παρεισβάλλω, Latēter inuado, Clam aggredior. Talem autem significationem præpositioni παρὰ dat Bud. &

in παρεμβάλλω.

c.2. Συνεισβάλλω (ea significatione qua εἰσβάλλει πυρετὸς, vt modò dictum est) Simul aggredior, seu inuado. Gal. ad Glauc. εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισέβαλεν.

Ἐκβάλλω, Eiicio, Expello. Plut. in Polit. præc. ἢ τῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Demosth. Olynth. 1, τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Isocr. Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. Pro quo & ἐκβάλλειν interdum per se ponitur: vt apud eundem Demosth. in or. πρὸς Nausim. Οὐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστι. id est, Finibus pa- B triæ expellere eum non possit, Bud. At ἐκβαλεῖν τέκνον apud Eurip. Ione, non Expellere, sed Exponere Camer. interpr. Item ἐκβάλλειν, Excutere. vt ἐκβαλὼν τὴν θύραν Demosth. Excusso ostio. ‖ Ἐκβάλλειν δάκρυ, Eurip. Ione, Lacrymas profundere. ‖ Ἐκβάλλειν peculiari signif. dicuntur & mulieres quæ abortum faciunt, pro Partum eiicere, seu Fœtũ abigere aut expellere. (Quod Vlpianus quoque dixit Eiicere, subaudito itidem accusatiuo) Theophr. ἡ δὲ θηλυπτερὶς, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὴ ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν. Interdum additur accus. vt Plut. C πᾶσαι γὰρ αἱ τότε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀνάπηρα. ‖ Ἐκβάλλω, Reiicio, Repudio. Plato De rep. lib. 2, ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. ‖ At ἐκβάλλειν in Euang. Luc. redditur Proferre, cap. 10, ✝. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλλάντιον.

Ἐκβάλλω, Exeo, Erumpo. vnde ἐκβολαὶ ποταμῶν, Ostia fluuiorum. q. d. Exitus. Plato Phædone, τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. Pro eodem ἐκπίπτειν dicit. Sic apud Polyb. ἐκβάλλειν & ἐκβολή. Dicitur autem pro eodem εἰσβάλλειν ποταμὸς & ἐκβάλλειν, ingredi & egredi, seu exi- D re, i. Influere & effluere: sed diuerso respectu: ἐκβάλλειν videlicet quatenus ex vno loco exit antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem quatenus ex vno egressus, alium ingreditur: quorum vtrunque in στόματος etiam & ostiorum significatione consideramus. Sed ἐκβάλλειν Homer. dixit, at posteri eius εἰσβάλλειν potius & εἰσβολάς.

Ἔκβλητος, Eiiciendus, vel Reiiciendus, Reiectaneus, Reiiculus, Dignus qui reiiciatur, ἀπόβλητος: vt apud Heraclitum, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον apud Euripidem, Maris eiectamentum, vt loquitur Cornel. E Tac. ‖ At βρέφος ἔκβλητον, infans expositus, ἔκθετον, Eustath.

Ἐκβολή, Eiectio, Expulsio. Item ἐκβολή, Eiectio mercium in tempestate, Iactura. Bud. ex Demosth. 434. Aristot. autem ἐκβολὰς dixit plur. Ethic. 3. Ἐκβολή, Eruptio. vt ἐκβολὴ σίτου, Thucyd. Eruptio frumenti è terra. Erumpentia seu enascentia frumenta Camer. vertit. Apud Diosc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exponitur Eruptio caulis. Sed & ἐκβολαὶ ad artem naualem pertinens ab eodẽ Camer. redditur Eruptiones, apud Thuc. lib. 7. Ἐκ- F βολὴ ποταμοῦ, Exitus fluminis, Ostium. Sæpius autem plural. ἐκβολαί. Thuc. 2, τοῦ Ἀχελώου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι. Politian. apud Herodianum interpr. Fauces. Nec tantùm exitum fluminis significat ἐκβολή, verumetiã quemcunque exitum. Plut. in Demetr. ἅμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετείχιζεν ἐκβολάς. Sed ducta ἀπὸ τῶν ποταμοῦ ἐκβολῶν metaphora vocari ἐκβολὴν ἔπους finem versus, tradit Eustath. pag. 900. ‖ Et ἐκβολὴ τοῦ λόγου, Digressio ab instituto sermone. Thuc. lib. 1, καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. ‖ Ἐκβολή, Luxatio artuum. in Hipp. quæ G alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud.

Ἔκβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἔκβολον οἴκων βρέφος. Eurip. Phœniss. pro ἐκβόλιμος, Expositus infans. Item ἔκβολος apud Eurip. ὀξὺ ἀκρωτήριον, vt tradit Eustathius.

Ἐκβολάς, άδος, ἡ, vide Ἐκβόλιμος.

Ἐκβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eiectitius. Cui opponitur ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. p. 434, qui & affert ex Aristot. ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρύων. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exponunt etiam Abortiuum: & addunt ex Plinio, Ægyptus ecbolimam habet [vuam] abortus facientem. Qui- H dã tamen libri ἐκβολάδα habent: quam etiã lectionem admittit Bud. In vulg. autem lex. annotatur & ἐκβολὰς pro purgamento argenti ex Strabone.

Ἐκβόλιμος ET Ἐκβολιμαῖος, Expositus. ea signif. qua dicitur Expositus infans. Cam.

A Ἐκβόλιον, ου, τὸ, q. d. Eiectorium. id est Eiectrix medicina. Nã hoc nomine vocatur à Dioscoride & aliis medicamentum eiiciens seu abigens ex vtero fœtus enectos. vt lib. 2, ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθνηκότων. Alibi autem sine adiectione, vt in 4, ἐκβολίοις χρώμεθα. Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum quo partus eiicitur.

c.2. Διεκβάλλω, Traiicio, Per medium emitto & traiicio. Bud. pag. 537 ex Galeno. In vulg. lex. citatur ex Iosue cap. 15, διεκβάλλει τὸ ὅριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, pro Transit terminus per verticem montis. ET Διεκβολή, Traie- B ctio. Item, Eruptio & exitus per locum angustum & interceptum. Idem Bud. 434, ex Diodoro

C. Ἐμβάλλω, Iaculor in [aliquem] Iniicio, Immitto. Hom. Odyss. ξ, ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Apud Thucydidem ἐμβάλλειν πῦρ, Ignem iniicere, vel Ignem immittere. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Iniicere frænum equo: vnde passiuè apud Xenophontem De arte equestri, ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός. Et ἐμβάλλειν πληγάς, Iniicere plagas (vt & Cic. loquitur) quod vide infrà in Ἐμβάλλω significante Impono. Exponitur Immitto in hoc loco Xen. Œ- C conomico, τὰς δὲ δὴ σκαλέας τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; & in metaphoricis loquendi generibus, pro Iniicio [animo.] Immitto [in animum,] Inspiro. vt ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. Sic ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν τοῦ στρατεύεσθαι, apud eũdẽ. Et ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώταις, dixit idem, Alacritatem militibus iniicere. i. eorũ animis indere. Et Plutar. voce passiua ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eodẽ modo Demosth. Philipp. 1, τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. Reperitur & εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι τοῦτο, apud Demosth. & Plutarch. pro In animum inducere, A- D nimo concipere. Sed & ἐμβαλέσθαι Homericum quod vide infrá. Sic & in aliis loquutionibus: vt apud Isocr. οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοσοῦτον ἀξιοπιστίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, Indidit vel Iniecit. Ἐμβάλλειν λόγον περί τινος, Iniicere seu inferre sermonem aliqua de re, vel Iniicere mẽtionem. Plutar. in Camillo, ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. Sic apud Plat. De rep. 1, ἐμβάλλειν λόγον, vbi exponitur etiam In medium afferre. Ex Xenoph. autem citatur, ἐμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον, & ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον pro Rem ad populum referre, Rem consulta- E neam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου, pro In suffragia mittere. Bud. 437. Ex eodem scriptore affertur & ἐμβάλλειν sine adiectione, ἐμβάλλετε περὶ τούτου pro Referto de hoc, id est Pone in consultationem, Disquirendum propone. sub. accus. λόγον, vel potius ψῆφον. ‖ Ἐμβάλλω, Cõiicio, Impello, Intrudo. vt ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xenoph. ἐμβάλλει τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Aristoph. Itidem ἐμβάλλω σε εἰς ἀτυχίαν, apud Æsch. Sic Dinarch. in Philocl. τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. Dicitur & ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίαν, Coniicere in suspi- F cionem. Pro quo diciturpotius Adducere aliquem in suspicionem. vel inuersa constructione, Iniicere alicui suspicionem.

Ἐμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Luc. Hist. veræ l. 2, καὶ τὴν ναῦν ἐπεσκευαζόμεθα, ὕδωρ τε ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. Et lib. 1, ὕδωρ ἐντίθεσθαι pro eodem dicit: & ibidem, σιτία ἐμβάλλεσθαι. Hinc etiam ἐμβάλλομαι seu ἐπεμβάλλομαι pro Deuoro, cibum videlicet auidè ingerens in ventrem, apud Basilium. Vide Ἐπεμβάλλω. Huc videtur referendum & illud Demosth. G loquendi genus, ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, vt hoc videlicet verbum ex Pono cõpositum interpretemur, Interponere testimonium, vel Interiicere. Nam Proferre testimonium Latini quidem, sed minus ad verbum. ‖ Ἐμβάλλω pro Impono, eo etiam sensu quo dicitur à Cicerone Plagam imponere: pro quo frequentius Plagam incutere, seu infligere, aut vulnus infligere, dici solet. Plut. in Cæsare, Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Iniicere plagam (redeundo ad primam illam significationem) interpretari etiam possis, & quidem H ex Cicerone.

Ἐμβάλλω, Insero, Intersero. Item Intercalo. Demosth. ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν. Aristoph. ἐμβάλλει τὴν χεῖρ' ἀπαλὴν τῶν δημοσίων κεκλοφυιαν. Inserit dextram [dextræ.] Nam alteram Bud. interpretationem, Porrigit dextram, non probo, si vis verbi exprimenda sit. Ab interserendi au

tem seu intercalandi significatione dicitur ἐμβόλιμοι ἡμέραι, & ἐμβλημα, de quibus infrá. ‖ Ἐμβάλλω, Insero [arbores] ἐγκεντρίζω. Demosth. ὅσα ἐνίων φυτὰ ἐμβεβλημένα.

Ἐμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cũ impetu, Irrũpo. (neutraliter quidem, ita tamen fortasse vt subaudiri etiam possit accus. πόδα, vt Lat. dicitur Inferre pedẽ in aliquem locum, & Efferre pedem pro Ex eo egredi) Plutar. in Antonio, ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτοῦ διέστη, Postquam cedente turba in forum irrupit. At in hoc Themistii loco in Sophista, ἐμβάλλειν accipi potest simpliciter pro Ingredior. καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συχνὸς ὄχλος. Sic & flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, id est Influere in mare. Ἐμβάλλω exponitur etiam Ingredior hostiliter, Infesto exercitu irrumpo, Populabundè percurro. hoc est ἐπιστρατεύω. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν & εἰς τὰς Ἀθήνας, Antiph. & Xenoph. Bud. 435. Ἐμβάλλειν (ibidem) Impetum facere, Incurrere, Offendere, vt ἵπποι ἐμβάλλοντες τῷ ἀπαντῶντι, Plato De rep. l. 8.

Ἐμβάλλω κώπαις, Incumbo remis, apud Homerum exponitur: Ἐμβαλέειν κώπῃσ', ἵν' ὑπὸ ἐκ κακότητα φύγωμεν. Et additur, ἐμβάλλειν esse τὸ κροῦσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facilè crediderim ἐμβάλλειν κώπαις dici subaudito accusat. χεῖρα: sicut in proximè præcedentibus exemplis πόδα cum ἐμβάλλειν mihi videri subaudiendum dixi.

Ἐμβάλλομαι signif. actiua in aliquot exemplis paulo antè citatis. vt in ἐμβαλέσθαι εἰσφορὰν ex Demosth. Quò pertinet illud Homericum, Τέλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et illud Hesiodi, C δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. Item ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, id est Impono, vide suprá. Sed & ἐμβεβληκυῖος pro ἐμβεβληκώς apud Dinarch. in Demosth. τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον τὴν πόλιν. ‖ In vulg. lex. affertur & ἐμβάλλεσθε λαγῴων ex Aristoph. pro Aggredimini lepores. Quæ constructio mihi suspecta est.

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, Emblema, Quod operi cuipiam iniicitur & inseritur [ornatus gratia.] Magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα fuerunt appellata vasorum aureorum argenteorúmque ornamenta, quæ his ita inserebantur, vt quoties libitum esset reuelli possent. Hoc nomine comprehendi existimãtur, & quæ in parietibus vermiculata, in pauimentis tessellata, in lignis segmentata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. & Cælium. Emblemata (inquit Cam.) dixere etiã Latini Græca voce opera tessellata, & ad varietatem transtulerunt. ‖ Ἔμβλημα, Insitio mitioris surculi in syluestrem, v. l.

Ἐμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio, & q. d. Insertio: pro qua signif. affertur ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. ‖ Irruptio, Impressio, Impetus irruentis aciei: Ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, (inquit Bud.) Inuasio hostilis, Conflictus aciei instructæ, Impressio in hostes facta. Sic Θηβαίων ἐμβολή, Aristot. Pol. 2. ἐμβολῆς ἔχοντο, ex Plut. in Cam. pro Aggressi sunt. Dicitur autem & de aliis rebus, vt ἐμβολὴ χαλάζης ex Aristide. Synesius quoque τὰς ἐμβολὰς τοῦ πνεύματος dixit. Et ἐμβολὴ τῶν νηῶν, Conflictus classis. Thucyd. 2. οἵ τε γὰρ αὖ ἐπιπλεύσεσθαί σφισιν ὡς χρὴ ἐς ἐμβολήν. ‖ Sed & ἐμβολὴν quidam interpr. Rostrum nauis. vt Xen. Hell. 4, ἐμβολὰς ἐχούσῃ τριήρει. Sic & Bayf. apud Polyb. Bud. autẽ ἐμβολὴν esse ait caput arietis machinarii hoc in loco Thucyd. lib. 2, ἡ δὲ δοκὸς ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. ‖ Ἐμβολή, Ostium fluminis, vt ἐκβολή, Bud. ET Δυσέμβολος AC Εὐέμβολος, ab ἐμβολὴ significante irruptionem. Nam δυσέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Post. 7, In quam non facilè irrumpere hostes possunt: contrà εὐέμβολος, in quam facilè.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ, vt ἐμβολάδες ἄπιοι Aristoph. Pira insititia, vel (vt Horat.) insitiua.

Ἐμβολεύς, q. d. Iniector. vt quidam ἐμβολέα κράμβης appellauit πάσσαλον in epigrãm. Palum seu stipitem acutum brassicæ depactorem. id est quo fit scrobis in quam brassica iniicitur & depangitur. Vide Ἔμβολον. Item Aggressor, Inuasor. v. l.

Ἐμβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Iniectitius) Intercalaris, Bud. interpr. Insertus, Intercalatus. vnde Plut. menses & quidã dies ἐμβόλιμοι. Macrobii autem quædam exempl. ἐμβολισμοὺς habent perperam pro ἐμβολίμους. Et ἐμβόλιμα, intercalaria carmina, Aristot. De poetica. Vide B. p. 436. ET Ἐμβόλια (mendosè fortasse pro ἐμβόλιμα) dicta parua quædam retia Poll. testatur ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ τῶν προτέρων στάσει. ET Ἐμβολίσματα, Panni diuersi hinc inde consuti. q. d. Iniectamenta seu insertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila & Theodotione Hieronymus, quem vide in Ezech. cap. 16. ‖ ET Ἐμβολισμός, Intercalatio. v. l.

Ἔμβολον, (q. d. Iniectorium) Instrumẽtum rusticum ad iniiciendum in terram & depangendum. Exponitur Pastinum, vel Paxillus quo semina depanguntur, in hoc Theophr. loco De hist. pl. l. 2, φακοὺς ὥστε ἀθρόους γίνεσθαι, φυτεύουσιν ἐμβόλῳ. ‖ Vectis, Repagulũ. vt χαλκόδετα ἔμβολα, Eurip. Phœn. sunt (inquit Cam.) vectes reuincti ære, vel trabes quædam æratæ, quæ solebant de muro ante portas demitti.

Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Rostrum nauis. Polyb. de Romano foro loquens, πρὸς τοῖς καλουμένοις ἐμβόλοις ἐν τῇ ἀγορᾷ. At verò apud Pindarum (vt scribit Cam.) anchora ἐμβόλου ὕπερθε reponitur, quam interpretantur Trabem eminentem in rostris quæ anchoram sustineret. ‖ Ἔμβολος Æliano Acies cuneata. Quam significationem habere puto in hoc Plut. loco in Fabio, ἐμβόλῳ τούτῳ προέχοντι πολὺ τῆς ὅλης φάλαγγος χρησάμενος. vbi tamen vulg. lex. Rostrum interpr. Bud. postquam ἔμβολον esse dixit aciem cuneatam, subiungit, ET Ἐμβολοειδὴς προσβολὴ est impressio agminis in cuneum aut rostrum conformati & compositi. Quod autem subiungit, Et pars machinæ qua machina ingruit, aliam esse ἐμβόλου non ἐμβολοειδοῦς προσβολῆς (vt malè in vulg. lex.) expositionẽ necesse est. Vide p. 436. Quid autem sit ἔμβολος in Ctesibicis machinis aliisque id genus, lege apud Vitruuiũ. ‖ Ἔμβολος prætereà, siue ἐπίβολος vel παραξόνιος, in curru dicitur (vt in vulg. lex. ex Polluce annot.) illud quod axi insertũ rotam continet ne excidat. ET Ἐμβολοδέτης eius vinculum vocatur.

C. Κυανέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cæruleum rostrum habens. Aristoph. Equit. καὶ κυανέμβολοι θοαὶ μισθοφόροι τριήρεις. Et Ranis, πρῴραις κυανεμβόλοις. vbi schol. exponi ait vel αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, vt μιλτοπάρειοι, αἱ μεμιλτωμέναι. vel αἱ τέμνουσαι τὴν θάλασσαν, cuius aqua est κυανή.

C. Προέμβολος, ου, ὁ, Hesychio, ET Προέμβολον, ου, τὸ, Suidæ, ET Προεμβολίς, ίδος, ἡ, Lignũm quoddam (vt vulg. lex. habent) eminens ad proram nauis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Προέμβολα Suidas exponit τὰ πρὸς τῇ πρῴρᾳ τῆς νηὸς ὥσπερ ἀκρόστομα. Et Polluci Προεμβολίς est τὶ καταλῆγον ἐπὶ τὴν πρῷραν.

C. Χαλκέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æreum seu æratum rostrum habens. Χαλκέμβολοι νῆες, Rostratæ naues, B. Appian. Mithridat. νῆες ἑάλωσαν χαλκέμβολοι ὀκτακόσιαι. ET Χαλκεμβολάς, άδος, ἡ, Idem in fœm. gen. vt χαλκεμβολάδων νηῶν apud Eurip.

C. Κοιλέμβολον, ου, τὸ, vocabulum militare est, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

C. Συριγγοέμβολος, ου, ὁ, vel Συριγγέμβολος (vtroque enim modo apud Eust. scribitur) Canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur, δι' οὗ ὡς ἐπὶ πολὺ ὕδωρ πορίζονται οἱ πολιορκούμενοι, vt Eustath. tradit, quem (vt addit) ἡ παρ' ἡμῖν κοινὴ ὁμιλία τζιρέμβολον παραλαλεῖ. Compos. ex σύριγξ & ἔμβολος idem significantibus. ET Συρέμβολος, ου, ὁ, per syncopen τοῖς κοινολεκτοῦσιν idem est, vt Eust. alibi docet.

C. 2. Ἀντεμβάλλω, Vicissim iniicio, vel In locũ alterius iniicio seu repono. A Budæo exponitur Refundo, Rependo, Vicissim repono: ex Theophrasto in 9, vbi de herbis legendis loquens, scribit, τὸ πάνακες τὸ ἀσκλήπιον τέμνοντα, ἀντεμβάλλειν κελεύουσι τῇ γῇ παγκαρπίαν καὶ μελίπηκτα. ‖ Apud Galenum & Æginetam (vt idem tradit) ἀντεμβαλλόμενα sunt succidaneæ medicinæ.

Ἀντεμβάλλω, Cõtrà irruo, Contrà facio impetũ. ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς apud Synes. (vt inquit Bud.) Impetũ ex aduerso moliri.

Ἀντεμβολή, ῆς, ἡ, Iniectio seu repositio vnius in locum alterius. ‖ Item ἀντεμβολαί, (inquit Budæus) Summæ cardinis partes quæ in cauum induuntur. vel, Eæ partes ossium quæ in vertebras prominent. ‖ Itẽ Ἀντεμβολή, Incursus seu incursio quæ fit vicissim, Impetus qui fit ex aduerso. eo sensu quo verbum ἀντεμβάλλω à Synesio accipi dictum est.

Ἐπεμβάλλω. q.d. Superiniicio. A Bud. exponitur, Alium super aliũ immitto, Intercalo, Intersero, Plat. Crat. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιόνδε δεῖ ἐννοῆσαι περὶ ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. Luc. πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Multa intexim⁹ numerorũ & vocalitatis causa, Camer. Plato Tim. οὔτ' ἐπὶ μήκει λόγου πάρεργον ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον, Nec rursus hîc locus est vt disputationi per se longæ obiter aliam æquè longam attexamus. Huc quoque pertinet παρεμβάλλειν rhetorum vocabulũ, quod est In modum parentheis aliquid in medio periodi inserere & intexere, sicut ἐπισυνάπτειν, in periodi fine aliquid attexere. ‖ Item ἐμφυτεύω, vt ἐμβάλλω, hoc est ἐγκεντρίζω, ἐμφυλλίζω, Idẽ B. VNDE Ἐπεμβολάδες ἄπιοι apud Athen. l. 14, id est αἱ ἐγκεκεντρισμέναι, vt B. explicat. ‖ Et Superadiicio, seu (vt Bud. exponit) Auctarium addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. καὶ τὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας. ‖ Ἐπεμβάλλω, Vrgeo, Impello, Bud. exponit in hoc loco Xenoph. de venatore venabulo aprum conficiente, κατορθοῖ γὰρ ἡ μὲν ἀριστερὰ αὐτοῦ τὸ προβόλιον, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει. ‖ Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, ἐπεμβαίνω: vt fluuius in alium fluuium incidens. Bud. p. 437.

Ἐπεμβάλλομαι, Deuoro. Bud. ex Basil. hom 9, πρόβατον χειμῶνος προσιόντος λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπισιτιζόμενον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἔνδειαν.

Ἐπεμβολή, ῆς, ἡ, Figura oratoria non admodum absimilis parenthesi. De qua Hermog. & Bud. C. p. 437.

c. 2. Παρεμβάλλω, Interiicio latenter, Intersero, Clàm immisceo, vt interpr. Bud. subiungens ex Gal. παρεμβάλλοντες τοῖς ὀρρωδλάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον. Et ex Theophr. πρὸς ἐνίας δὲ καὶ παρεμβάλλουσί τι. Item Παρεμβάλλω, Intercalo, vnde παρεμβεβλημένον Cic. in Epist. intercalarem transtulit. Et pro Inculco extra rem. vt Demosth. in Tim. αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλει. Vide Bud. 589. ‖ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Päd. Intercedere, Fideiubere. Bud. ‖ Præterea παρεμβάλλειν dicitur imperator quũ in acie instruenda milites ordine certo locat. vt Polyb. hist. 2, παρενέβαλλον τοῖς πεζοῖς, &c. Bud. 588. At in vulg. lex. παρεμβάλλειν hîc exponitur Diuersi generis milites certo ordine interserere & collocare. & additur, id esse quod Cæs. De bello Gall. l. 7, dixerit Interiicere: scribens, Galli inter equites, raros sagittarios expeditósque leuis armaturæ interiecerant. Vbi tamen simplicius accipi existimo. ‖ Παρεμβάλλειν, Tentoria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Ita Bud. ex Polyb. pag. 589. HINC & Παρεμβάλλειν generalius pro Castra locare. quo sæpe L X X interpr. vsi sunt.

Παρεμβολή, Interiectus, Interiectio (vt Fab. vtitur) Item, Intercalatio. A Bud. exponitur etiam Intersitio subdola, & Interiectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosth. in Ctesiph. ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων. Vide Bud. p. 589. Idem παρεμβάλλειν interpr. Attexere, in hoc Chrysost. loco, οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφησεν, δεῖ δὲ αὐτὸν μαρτυρίαν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἔξωθεν παρενέβαλε. ‖ Παρεμβολή, Tentoriorum positus & metatio ordinatione castrensi constãs. Et Παρεμβολή, Intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. à qua quomodo παρένταξις & ἔνταξις differant, lege Bud. eadem pag. & Ælianum. ‖ Παρεμβολή, Castra, στρατόπεδον. Plut. in Galba, εἰς τὴν παρεμβολὴν παράγοντας. HINC Παρεμβολικός, Castrensis. vt idem Plut. Sympos. ἐκ τῶν στρατιωτικῶν καὶ παρεμβολικῶν δείπνων. ‖ Et Παρεμβολικὸς geometricum vocabulũ affertur ex Capella lib. 6.

Παρεμβόλια, τὰ, Intercalatio reticulorum. verbum venaticum. Bud. ex Poll. 185.

c. 2. Προεμβάλλω, Prius inuado: vt exponunt vulg. lex. ET Προεμβάλλω εἰς τὴν γῆν iisdem est Offenso in terram. id est impingo.

c. 2. Προσεμβάλλω, Insuper adiicio. Impello. v. lex.

c. 1. Ὑπερεμβάλλω, Intermitto. v. l.

C. ἘΠΙΒΆΛΛΩ, Iniicio, vel potius Superiniicio (hác enim omnium primam significationem esse puto) Thucydides lib. 2, ὥστε ἐπιβάλλοντας, ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος. Herodianus autem ἄνωθεν addidit, lib. 8, φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. vbi vacat illud aduerbium, vel ipsa præpositio. Pro Iniicio autem, vt ἐπιβαλεῖν τινι τὴν χεῖρα, siue τὰς χεῖρας, pro Iniicere manum alicui, apud Lucianum. (quod loquendi genus ex illis Homericis verbis manasse existimatur, Odyss. 1, — ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε. hoc enim δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ἐπὶ βίας τὸ, χεῖρας ἐπέβαλε, vt inquit Eustath.) Interdum etiam pro Iniicere manus, vt fit vendicando sibi rem aliquam & asserendo. Aristoph. Nub. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; Manum iniicis, [tuum asserens?] Polyb. ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν κοίλην Συρίαν πράγμασι. Hîc enim Bud. interpretatur Iniicere manus, id est ἀντιποιεῖσθαι. verùm haud scio an & pro Manus admouere rebus, id est Res capessere, accipi possit. Vt autẽ dicitur ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας, sic & ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Iniicere oculos, vel potius Adiicere oculos. Synes. epist. 67, ἐδέησεν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ. Sic Herodianus, ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι τὰς ὄψεις ἐπιβάλλοντος. ‖ Ἐπιβάλλειν πορφύραν, Iniicere purpuram. Herodianus lib. 6, πορφύραν ἐπιβάλλοντες βασιλικὴν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν. vbi Polit. interpr. Purpuram circundant. Ego libenter reddo Iniicere purpuram, tu[m] quòd ordine persequi velim omnia loquendi gene[ra] in quibus ἐπιβάλλειν aliquam iniiciendi signif[icationem] habet, tum quòd ita ipse Cicero dixerit Iniicere pallium, De nat. deorum lib. 3, Eique laneum pallium iniecit: quum paulo antè dixisset, Aureum ei detraxit amiculum. Vide Ἐπιβάλλομαι. Hinc pertinet illud ἐπιβάλλειν quod Iniicere siue Supersternere exponitur. vt apud Aristoph. τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλλοι ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητίδα; ‖ Ἐπιβάλλω πληγὰς (sicut & ἐμβάλλω) Iniicio plagas. In qua interpretatione, quæ planè est ad verbum, Ciceronem rursum sequor. Scimus autem alioqui frequens esse Plagas infligere, item inferre. Xen. πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ. Dicitur autem & Imponere plagas ab eodem Cicerone. Quam imponendi significationem habet ἐπιβάλλω cum aliis no[mi]nibus. vt Gal. ad Glauc. lib. 2, ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, viscerib⁹ ipsis medicamenta imp[on]ere. Aphrod. in Probl. τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λι[χν]ιαίᾳ φλογὶ, σβέννυσιν αὐτὴν, oleum impositum. (quod magis propriè Infusum) ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, apud Aristotelem Polit. 1, Imponere notam (vel poti⁹ Apponere notam, cum Cicerone) itidémq; ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, apud Herodotum. Licet Bud. postquam ἐπιβάλλω dixit significare Addo seu Adiicio, illum etiam ex Aristotelis Polit. locum in exemplum afferat. Dicitur & τέλος seu φόρον ἐπιβάλλειν (nõ enim pono ἐπιβάλλειν per se, vt ponitur à Budæo) .i. Vectigal imponere & statuere. Aristot. OEcon. 2, τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλε. Idem, οὔτ' ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Plut. in Antonio, τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον. Vbi & Indicere tributum exponitur. Hinc [ἐπι]βάλλειν ἀργύριον. quod exponitur Mulctare pecunia (cuũ sit propriè Imponere pecuniã, id est Imponere mul[cta]m pecuniariã) Et ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν: de quo vide in ἐ[πι]βολή. At signif. propè contraria ἐπιβάλλειν δαπανήματα citatur ex Maccab. pro Suppeditare sumptus. ‖ Ἐ[πιβ]άλλω, Insero, vel Impono, (vt ἐμβάλλω supra.) Xenop[h]. in Cyneg. ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δίκρα. id est (Bud. interpr.) inserẽtem amenta vel ansulas plagarum in stipites syluæ bicipites. ‖ Ἐπιβάλλω ἐμαυτὸν, Obiicio me. vt Camer. vertit in hoc Luc. loco De domo, εἴ τις οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἑκὼν φέρων ἐπέβαλε. ‖ Ἐπιβάλλω, Adiicio, Addo. Plut. in Apophth. ὡς ἐπιβαλὼν τῇ βοιωταρχίᾳ παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, Quòd quatuor mẽses tẽpori præfixo addidisset. Aristot. de Thalete loquẽs, Polit. lib. 1, ἀρραβῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῳ πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅτ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addente ad pretiũ

quod ille statuerat. Id est (vno verbo) Licente. Ἐπιβάλλω sunt qui itidem exponant addo, Matth. cap. 9, ἐπιβάλλει ἐπίβλημα, id est Addit, vel assuit, Budæus. Alii tamen vertunt Immittit, cum vet. interpr. ‖ Vt autem ἐπιβάλλω hic reddunt Immitto, ita Bud. apud Theophrast. ἐπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. Vide pag. 441. A

Ἐπιβάλλω, Tēdo aliquò vel Aliquò peruenio felici recto; cursu, & quasi collimādo. Quā ego expos. ex multis Eust. in vnam redactis colligo. Hom. Od. ο, v. 295, Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, (nauis videlicet) id est ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλευσεν siue ἔτεεν. Idem Eustath. alibi, ἐπιβάλλει γνώμῃ τις νοήματι ἢ ἔργῳ (inquit) ἤγουν ἠκριβωμένως ἐγχειρεῖ καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ. vnde ego ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ esse dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad scopum collimans. Cui meæ interpretationi addo & hanc, quæ est Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitaui assequor & percipio. Plut. πῶς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; Idem Bud. hæc Dionysii Areop. οὐ κατ' ἰδέαν ἑκάστοις ἐπιβάλλων [ὁ θεῖος νοῦς] interpretatur, Non per formam singulis rebus incumbens, ac sese applicans & admouens. Quod etiam προσβάλλειν dici posse tradit. (Hic autem reponendum existimo κατ' ἰδίαν pro κατ' ἰδέαν, licet hanc lectionem ipse Bud. sequatur) Affert ex Basilio cum accus. τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν ἐπιβάλλειν μαθήμασιν, id est (inquit) quasi Sese addicere & animum appellere. Et ex eodem, sine casu, δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, pro Assequi & contingere. ‖ Ἐπιβάλλω capitur & pro Incumbo in propria signific. sumpta, siue Ingruo. Plato in Phædro, παπύσαι καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλλουσαι. Plut. in Aristide, ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, in quā partem incubituri erant. Plura exempla à Bud. ponuntur p. 439 & 440, inter quæ vnum Dionysii Hal. quod minime conuenire existimo. Ἐπιβάλλω in ingruendi itidem signific. seu potius irruendi, Marci 4, v. 37, καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, id est, Et irruebant fluctus in nauigium. At Vetus interpr. malè, Et fluctus mittebat in nauim, faciens videlicet ἐπέβαλλεν actiuum, & dans ei nominat. λαῖλαψ. Sciendum est autem in vulg. lex. ἐπιβάλλειν citari ex Apoll. Rhodio cum eodem nomine, sed alia construct. & pro alia signif. videlicet ἐπιβάλλειν κύμασι pro Fluctib⁹ infestare & inuadere. Idem Budæus, interiectis aliquot aliis signif. Ἐπιβάλλειν etiam (inquit) sol dicitur in ortu quum irradiat & incumbit suis radiis & ingruit. Exemplis autem quæ affert, addi hoc potest ex Synesii epist. 148, προσφάτης δ' ἀκτῖνος ἐπιβαλλούσης. quod quidam interpr. Primo autem radio appulso. ‖ Idem Bud. alibi, postquam ἐπιβάλλω dixit significare etiam E vestigio sequor, & Vestigiis hæreo, exemplum hoc affert ex Plutarchi Æmylio, ὄντως ἐπέβαλε τὸ ἅρμα τοῦ βασιλέως, vbi tamen ἐπέβαλε addit esse quasi Incumbebat. Denique verbo ἐπιβάλλω significatio impetus subest & in hoc Marci loco, cap. 14, in fine, καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Bezæ enim assentior interpretanti Et quum erupisset, id est foras se proripuisset. Magis tamen ad verbum (id est respiciendo primā verbi βάλλω significationem) nec minus cōmodè reddi posse existimo, Quum se foras proiecisset. Quo loquendi genere ipse etiam Cicero vtitur. ‖ Exponitur & Incido. vt apud Aristot. τὰ ἐπιβάλλη σκέψις περὶ τῆς πολιτείας. & apud Plut. τὰ ἐπιβάλλοντα Quæ incidunt. ‖ Ἐπιβάλλω, Aggredior, Capesso, Incœpto. vt τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, Plut. pro τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι Ptol. Geogr. l. 1, καὶ μὴ πάσῃ σπουδῇ ἐπιβαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam suscepisse. Fortasse autem in his loquendi generibus subaudiri possit accus. χεῖρας.

B

C

D

E

F

G

Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα. Hæc res ad me pertinet. Herodot. τὸ ἐπιβάλλον τῶν κτημάτων ἀπολαβόντες, Portionem quæ ad ipsos pertinebat, Portionem quæ ipsos contingebat, vt alii interpr. In quibus Herodoti verbis nomen μέρος subaudiendum esse, docent cum alii loci, tum hic Euang. Lucæ cap. 15, vbi itidem fit portionis bonorum mentio. πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, id est (inquit B.) Da mihi attinentem ad me partem bonorūvel H

facultatum. Aut (vt vet. interpr.) Quæ me contingit. Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος Demosth. τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Ratam quādam partem ad nósq ue pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortaliū fortunæ. Idem, εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστά σοι. Aristot. Pol. 3, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, veruntamē cōmunis vtilitas ciuitates cogit pro ea parte vtilitatis quæ ad vnūquenque attinet ad cōmodius viuendum. Bud. Dicitur autem & τὸ ἐπιβάλλον σοι, sub. μέρος, pro Quantum in te est vel fuit. Et ab Aristotele τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib. 9, ὥστ' ἂν τύχῃ ἐπὶ ποσοῦν τῇ ἐπιβάλλειν, pro Pertinere, vel Pertingere. Cæterùm quod ad contingendi signif. attinet, illis exemplis addo ex Synesio istud, epist. 19, μέλλειν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν αἱ ἡμεῖς ἐπιβάλλωμεν, vb: ἐπιβάλλειν cōtingendi quidem signif. itidem habet, sed paulum diuersam. significat enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate & necessitudine contingunt. Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν, pro, Officio meo conuenit hoc facere, & Res ipsa poscit vt vt hoc faciam. Cui formulæ simile exemplum affert B. ex Basil. Sic Aristot. τῶν δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, id est, Quatenus functioni eius congruit & conuenit. (sic grammatici ἀπαρεμφάτον dicunt εἰς πάντα ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλειν, Conuenire, Cohærere, Quadrare.) Affert tamen ille & proximè præcedentem signif. verbi Attinere: vt sit Pro eo quantum est quod ad functionem eius attinet.

Ἐπιβάλλω signif. passiua pro Claudor, Operior, B. affert ex hoc Aristot. loco, lib. 3 De part. anim. πέφυκε δὲ οὕτοι συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅνπερ δὴ τὸν ἐκείνοις ἐπιβάλλεται καὶ ἀναπνοῦσι, τῇ δὲ εἰσόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπνευσμένος, Quemadmodum illis quæ arteria habent & pulmonem, clauditur & aperitur pulmo aspirādo & respirando. Inde ἐπιβλής, Pessulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Budæus. Mihi verò ἐπιβάλλειν in passiua illa signif. durum videtur. nec verò ἐπιβλὴς secundum illam dicitur, sed secundum actiuam, videlicet ὃν ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν (non autem ὃς ἐπιβάλλει pro ὃς ἐπιβάλλεται) i. simpliciter, Quem nos inicimus, vel obiicimus, aut obdimus ostio, verbis Terentianis.

Ἐπιβάλλομαι, Superiicior, Inicior. vnde ἐπιβληθεὶς Iniectus. Herodian. lib. 8, φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. Interdum etiam actiuè pro Inicio. vt Hesiod. in Op. & D. de aratris loquens, εἴχ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερον γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. Et pro Induor, vel Induo, sicut ἐπιβάλλω ante protuli eo sensu quo Cic. dicit Inicere pallium. Galen. μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα. pro quo apud Marc. περιβεβλημένος σινδόνα) Indutus sindone. Quod & Indutus sindonem dici posset. Aristot. πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. vbi potest etiam exponi Induentes, vel [Sibi] induentes. Ad verbū, Inicientes [sibi.] ‖ Ex Homero ἐπιβάλλεσθαι citatur & pro simplici Iacere, Od. ξ, — καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, Et sortes iecerunt, seu miserunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam mittendi vel potius emittendi sign. habet (eo sensu quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel emittere) vt apud Theophr. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. quos βλαστοὺς nos Gall. iettons à iaciendo itidem appellamus. Budæus tamen nullam significationis iaciendi mentionem faciens, exponit Denuo orditur & instaurat.

Ἐπιβάλλομαι, Capesso, Aggredior. Item Incipio. Et quidem interdum pro Manum admoueo, in propria signif. vt — βοῶν ἐπιβάλλου ἐχέτλη. Sed metaph. frequentius. Polyb. μηδεία ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει. Idem lib. 5, οὐκ ἀνάνδρως δ' ἐπεβάλετο τόλμῃ καὶ πράξει. Et vt Aggredior interdum casui, interdum infinitiuo iungitur, sic ἐπιβάλλομαι. Apud Demosth. Pro corona, in quodam psephis. καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ εἰρήνην. Ibidem ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (vbi ἐπιβάλλεται verti etiam potest Conatur.) Iungitur etiam accus. et eadē signif. Plato Timæo, ὡς ὀρθῶς ἐγχειροίμ' ἂν ποσοῦν ἐπιβαλλόμενος ἔργον. vbi obserua ἐγχειρεῖν & ἐπιβάλλεσθαι pro eodem poni. Idem De leg. l. 10, καὶ δόξομεν μείζονα ἐπιβαλλόμενοι, καὶ τῶν σμικρῶν ἀποτυχεῖν. Plut. Theseo, ἐπιβάλετο

τὴν ναυπηγίαν. Quod vulg.lex interpr. Animum ædificandis nauibus adiecit. In iisdem affertur ex Thucyd. ἐπιβαλεῖται δουλείαν αὐθαίρετον, pro Sua sponte seruitutẽ suscipiet. ‖Interdum etiam ἐπιβάλλομαι genitiuo iungitur pro Cupio: vt Il.ζ, Μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε μιμνέτω: id est ἐφιέμενος καὶ ἐπιθυμῶν. Vel (eodem sensu) ὁ θέλων ἐπιτυχεῖν. vt ἐπίβολος pro ἐπιτυχής, inquit Eustath. qui etiam admonet, cum alios, tum Aristotelem verbo ἐπιβάλλεσθαι vti itidem pro ἐφίεσθαι. Budæus autem & exemplum ex illo (Aristotele dico) hoc affert, Polit.1, ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται. B

Ἐπίβλημα, ατος, τὸ, Quod adiicitur seu additur. A Bud. Additamentum & auctarium exponitur, Matth.9, οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Vbi vide & Bezam. ‖Ἐπίβλημα, Vestimentum exterius, Amiculum, Stragulum torale, (sicut & ἐπιβάλλεσθαι pro Induere poni dictum est) vt idem apud Galenũ interpr. Vide pag.444. ‖At ἐπιβλήματα τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν pro ornamentis domus, vt sunt tapeta, ex Esaiæ cap.3 affertur in vulg.lex.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, Pessulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo quòd foribus iniiciatur, vel superiiciatur, seu obdatur. Il. vlt.— θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος. ET Ἐπιβλήτης apud Hesych. Idem. Itẽ Trabs, seu Tignum. C

Ἐπιβλητικῶς, ab ἐπιβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἡμᾶς ἐπιβλητικῶς τῇ αὐτῆς φύσει πλησιάσαι. vbi ἐπιβλητικῶς Bud. vertit, Ita vt in eam incumbat intellectus.

Ἐπιβλήδην. q.d. Iniectim, vel Superiectim. Apoll. Argon. 2, ἐπιβλήδην ἐλάοντες. vbi exponitur, Adigentes & iniiciendo committentes. D

Ἐπιβολή, ῆς, ἡ, Iniectio. vt χειρὸς vel χειρῶν ἐπιβολή, Iniectio manus, in Pand. Plut. Sympos. lib.4, αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται. vbi itidem iniectiones manus seu manuum exponitur, alio tamen sensu. Sic apud Thuc. λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων ἐπιβολάς interpr. iniectiones. Sed videtur Thucydides de induendis illis loqui (vt suprà ἐπιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone, vel Qui induit sindonem: vnde & ἐπιβόλαιον & ἐπίβλημα, indumentum) cui etiam significationi conuenire verbum Iniicere, antea docui. Apud eundem Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, Impositiones laterum seu laterculorũ, vt quidam interpr. (pro quo mallem, inuersa orationis forma, Lateres aliis alios impositos, vel superpositos) alii structuras: alii, coagmẽtationes. Sic autem Budæus ἐπιβολὰς apud Galenum (vbi dicit τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπτοειδὲς ἔχον ἐπιβολάς) ait posse exponi Coagmenta, vel Commissuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliisque super alias sedentibus rebus & imbricatis (vt Vitruuius loquitur) habere locum ἐπιβολή, id est ἐπιπτυχὴ καὶ ἐπίπτυγμα καὶ ἐπίπτυξις: quæ apparet in laterũ positura in tectis, squamarum situ, in piscibus, in lorica conserta, & id genus. Budæus rursum ἐπιβολὰς (in loco Galeni citato) appellat applicamenta squamatim incũbentia, seu in modum squamarum insidentia. nã quod Celsus dixit, Inferiora ossa superioribus leniter incidunt, id Græcè esse ἐπιβάλλουσι. Et Thuc. ἐπιβολὰς πλίνθων appellat (vt idem scribit) structurã lateritiam, quia laterculis constat aliis super alios incumbentibus. Hactenus ille. ‖Ἐπιβολή pro impositione ponitur alia etiam signif. nam vt diximus ἐπιβάλλειν τέλος seu φόρον esse Imponere tributum, ita ἐπιβολὴ τέλους seu φόρου, Impositio tributi. Sed & per se positum reperitur ἐπιβολή, id est sine adiectione, in eodem significatu. quo modo & Gall. *imposition* vsurpatur. Interdum verò & generalius accipitur. Ex Esdræ lib.1, citatur pro indictione, μηδεμία φορολογία μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γένηται. Et ἐπιβολή, Mulcta, quasi quis impositionẽ dicat. sicut ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, perinde acsi dicamus, Imponere impositionem: ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, Imponere mulctam (vt loquitur Liuius) q.d. Imponere impositionem. Lysias, ἐπιβολὴν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιοῦντες. E F G H

Ἐπιβολή, Incubitus. (eo sensu quo mens dicitur incũbere in rem quampiam) Themistius De anima l.3, ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶς κατ' ἐπιβολήν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος κατὰ στέρησιν, &c. vbi ἐπιβολὴν vocat (Bud. teste) applicationem intellectus & incubitum in rem intelligibilem, vel ipsius rei intelligibilis in intellectum incursum: quem etiã ἐπέρεισιν appellat ex Platone, quasi inpressionem. Hinc ἐπιβολή & pro notione ac conceptu mentis, qui & ἔννοια dicitur. Et πρώτη ἐπιβολή, Gal. Prima notio Cic. vt docet Bud. Et sicut ἐπιβάλλειν ponitur ac pro Incumbere in propria significatione sumpto, & Ingruere, sic ἐπιβολή hanc etiam incubitus significationẽ habet. Est item Infestus & hostilis accessus, Impetus & incursus aciei. Plut. in Cæsare, ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἱππέων γενομένης, id est προσβολῆς, & ἐπιδρομῆς. Bud. Sic & Polyb. τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπέστησαν τῆς ἐπιβολῆς, Ab inuasione temperarunt. Sic Galeno ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους est inuasio frigoris in febre: vel accessio. vt Bud. interpretatur.

Ἐπιβολή, Aggressio, Inceptatio, (vt ἐπιβάλλειν dixi esse etiam Aggredi, Capessere, Inceptare) Ptol. Geogr. ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. Exponitur & Inceptũ, Propositum, Institutum. Diodorus, μεγάλης ἐπιβολῆς ἀποτυχών. Polybius, ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et in plurali ἐπιβολαί, Incepta, seu conatus. Diodorus, ἔτι μὲν γὰρ ὅτι καὶ ταὐτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. in Alexandro dixit, ἥττω γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπείκουσα, appellans ἐπιβολὰς inceptas & susceptas res agendas. Vide Bud. Comm. p.440 & 444. Cicero quoque ἐπιβολὴν interpr. conatum, vbi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, esse dixit conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis specie: vt habes pag.60, mei Cic. lexici.

Ἐπιβολή in vulg. lex. exponitur etiam Defensio, Propugnaculum, apud Theophr. De caus. lib.3 cap.22, vt ille dicat προσβολὴν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι, deinde ὥστ' ἐπιβολὴν ἔχοντες, eadẽ de re. ‖Ἐπιβολὴ in iisdẽ illis exponitur & Transitus, in his Polybii verbis, διὰ τὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀδύνατον. ‖Apud eundem verò redditur & Dignitas, Amplitudo. vbi dicit μεγάλην δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς. Et ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam peruenit amplitudinem. Quæ expositio ei repugnat quam Budæum eidem loco dare modò dictum fuit, & quæ illi optimè (meo quidem iudicio) conuenit. Quum verò in hoc loco ἐπιβολὴν falsò interpretatos esse Amplitudinem compertiam, similis & in altero interpretatio mihi suspecta est. Itidem vero & proximè præcedens, qua pro transitu accipi volunt.

Ἐπίβολος, Cõpos, vide in Ἐπήβολος. ET Ἐπιβόλως in Ἐπηβόλως. ‖Sed ἐπίβολος ex Poll. affertur & pro Fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat: ab ea verbi ἐπιβάλλω signif. quam & in ἐπιβλής habet.

Ἐπιβόλαιον, idem quod ἐπίβλημα, in vulg. lex. ibi enim exponitur vestimentum, item Additamẽtum: & citatur ex Ezech. cap.13.

¶ Ἐπήβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab ἐπιβάλλω, pro ἐπίβολος. Propriè autẽ ἐπήβολος dicitur qui compos factus est rei alicuius, & ad eam veluti collimauit. sed generaliter apud Homerũ pro eo qui hoc vel illud adeptus est, atque adeo possidet. Hom. Odyss.β, — οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Vbi ineptè redditur Nauis compos, pro possessore nauis. Posset etiam reddi fortasse nõ malè, Nauem enim non obtineo. Qui enim nauem obtinet, eam adeptus sit necesse est. Quæ dico ad illas Eustathii expositiones respiciens, ἐπιτυχής, ἐγκρατής. Sed quod ad formationẽ attinet, illis nequaquam assentior ex quorum sententia scribit, à βάλλειν significante τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος, ἡ βολος, deinde ἐπήβολος: nec rursum iis qui ἐπήβολος dici putant quasi ἐπιήβολος, sed ἐπίβολος licentia poetica atque adeo sua dixisse Hom. existimo pro ἐπίβολος: qui autẽ postea hanc vocis huius signif. retinuerunt, (nisi quod de aliis rebus eam vsurparunt) scripturam quoque sibi retinẽdã putauisse atque adeo retinuisse. Soph. Antigone οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. vbi commodè vti possumus voce Compos, reddentes Compotem mentis. Aristot. Ethic. τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν κἀγαθῶν ἐπήβολοι, Compotes & adepti. Et Plat. Euthydemo, τίαν

τῆς τινὸς ἐπιστήμης ἐπιβόλους, Compotes & peritiam ade- A
ptos. Ita enim & hîc interp. Bud. quem vide p. 1449.
Item Eustath. 1448, aliquot significationis nominis hu
ius exempla proferentem. Apoll. Arg. 2, Νῦν γὰρ δὴ πάσα
ποσὶν ἐπήβολος ἐς ἀλεωρὴ Εἴ κεν ἐπιβρέψητε, &c. vbi schol.
exponit ἐπιτυχής, (afferens tamen & alias exposit.) Idē
in fine eiusdem libri, Εἴ τε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρ-
μή. vbi schol ἀσφαλής. Reperitur & superlat. ἐπιβολώ-
τατος apud Synes. ET Ἐπιβόλως aduerb. quod Eusta-
thio est ἐπιτυχῶς. Fortasse autem & συνετῶς explicari
possit, id est prudenter: & quidem aptius quàm ipsum B
nomen ἐπήβολος ab eo exponatur συνετός, p. 1406. vix e-
nim ἐπήβολος ita sumi crediderim sine adiectione, &
non addito genitiuo φρενῶν, vel alio hujusmodi. ET
Εὐεπήβολος idem quod ἐπήβολος, Suidæ. AT Εὐεπιβό-
λως eidem est Manifestè, Rectè, σαφῶς & ὀρθῶς.
c. 2. Προεπιβάλλω, (q. d. Præiniicio) Polyb. 16, μὴ γὰρ ἐκείνου
τολμήσαντος προεπιβαλεῖν τῷ Φιλίππῳ τὰς χεῖρας. i. (Bay-
fio interprete) Nisi enim ille anteuertisset impetum
facere in Philippum. Ad verbū, Prius iniicere manus
in Philippum.
c. 2. Συνεπιβάλλω, Competo, Incurro eodem. Pol. 2, ὅσα δὲ C
συνεπιβάλλει τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιροῖς, Quæ incurrūt
in ea tempora de quibus ego scribo. Bud. At Συνεπι-
βάλλομαι, Vnà aggredior. cum genit. rei & dat. personæ.
Luc. συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, Vnà mecū opus aggredi.
C. ΚΑΤΑβάλλω, Deiicio, Deturbo, Prosterno, Euerto.
Thuc. lib. 3, κατέβαλε κεραμίδα. Plut. Pericle, ὅταν, εἶπεν, ἐ-
γὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ.
Vbi obserua dici πεπτωκέναι de illo quem quis καταβάλ-
λει. Dicitur & metaphoricè pro Euertere, vt καταβάλλειν D
τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια, [illegible] iesium. Et cū ἀπό:
vt dicitur Deiicere ex aliquo loco. Xen. Hell. 5, καταβάλ-
λουσιν ἀπὸ τοῦ ἵππου (At καταβάλλειν cum solo genit. vide in
Καταβάλλομαι.) Itē cum εἰς, vt Deiicere in aliquem lo-
cum, seu Proiicere. Hesiod. in Theog. Κάββαλ' ἐνὶ πόντῳ.
vbi κάββαλ' est per syncopen pro κατέβαλ'. & ἐνὶ πόντῳ,
pro εἰς πόντον. In quibusdā aūt metaph. loquutionib⁹ κα-
ταβάλλειν, sequente itidē præpos. εἰς, cōmodè verti posse
existimo per Cōiicio, vt καταβάλλειν εἰς φόβον, quod vno
verbo redditur Terrere: sed & totidē possis verbis, expres- E
sa vi verbi καταβάλλειν, interpr. Cōiicere in terrorē, vel
Cōiicere in metū: vt loquuti sunt cū alii, tū Liui⁹. Eodē
dixit modo idem Plato, καταβάλλειν εἰς φθόνον. quod ex-
ponitur Subiicere inuidiæ. At ego malim Coniicere in
inuidiam. Sed & Euripid. dixit καταβάλλειν εἰς συμφοράν,
quod itidem verti potest Coniicerē in calamitatem. At
καταβάλλειν εἰς μηδὲν rectius redditur Redigere in nihi-
lum, quàm Coniicere in nihilum. Interdum κατα-
βάλλειν cum dat. solo, pro καταβάλλειν cum illa præposi-
tione εἰς habente accusatiuum: vt quum dicitur κατα- F
βάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, & εἰς τὴν γῆν: quod est Iacere in
terram semina, potius quàm Coniicere. & vsitatius etiā
per verbum Mandare, eadem constructione, Mandare
terræ semina. Sæpe autem & καταβάλλειν τὰ σπέρματα si-
ne adiectione dicitur. Basil. ἀλλ' οὐ δυνήσεται ὁ γεωργὸς μή-
τε σπέρματα καταβαλών. Alicubi etiam καταβάλλω reddi
debet Abiicio aut Proiicio (vt modò interpret.) potius
quàm Deiicio. vt apud Xenoph. Pæd. 2. p. 27, καταβάλλει
ὃ ἔλαβεν. At in metaph. loquutionibus, potest & Abiice-
re & Deiicere reddi. vt Plut. καταβάλλων ἑαυτὸν εἰς τινα τῶν G
παρημελημένων, Se abiiciens, vt vnum quempiam ex cō-
temptis hominibus. Vel, Se deiiciens. Vel, Se demittēs.
(Cicero certè Abiicere se & Prosternere hoc sensu di-
xit in Parad. Sic te ipse abiicies atque prosternes vt ni-
hil inter te atque inter quadrupedem aliquam putes in-
teresse?) Sed & pro Demittere, extra metaphorā: vt a-
pud Homerum Argus canis οὔατα κάββαλεν ἄμφω.
‖Καταβάλλω, Telis peto & obruo, Sterno, inquit Bud.
subiungens hæc exempla. Polyb. in 5, καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν
οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Idē, ἑπτακοσίους μὲν κατέβαλον τῶν Μυσῶν. H
Plut. in Cimone, καὶ συστάδην ἐγχειρίδιον παρασκευασάμενον,
πατάξαι τὸν παρθένον καὶ καταβαλεῖν. Xen. ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἠκόν-
τιζον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Ita quidem Bud. verùm
ego existimo καταβάλλειν non esse simpliciter Telis pe-
tere & obruere, sed Telis petitum atque adeo obrutum

A prosternere. (nisi quis his verbis Obruere telis, proster
nendi etiam signific. includat.) vt καταβάλλειν breui-
tatis gratia sit quod alibi dicitur ἀκοντίζειν καὶ καταβάλ-
λειν, vel ἀκοντίζοντα καταβάλλειν. vt Pæd. 1, καὶ τοξεύων καὶ ἀ-
κοντίζων καταβαλεῖς. ‖ Apud Isocr. & Athenæum
ἱερεῖα καταβάλλειν sunt qui non simpliciter Prosternere,
sed Conficere, seu Interficere interpret. Sic autem apud
Xen. Pæd. 4, καταβάλλει τὴν ἄρκτον. Cam. vult significare
vel Sternit vel conficit.
Καταβάλλω, Soluo, Persoluo, Pendo. vt καταβάλλειν τὰ
B πορθμεῖα, Luc. Naulum soluere. εἴκοσι τάλαντα καταβαλεῖν,
Plut. Themistocle. Idem in Camillo, χιλίας λίτρας κατα-
βαλεῖν χρυσοῦ. Sic Demosth. τὰς ἐκ τῶν νόμων προσούσας ζημί-
ας καταβάλλειν, Legibus irrogatas mulctas persoluere. Idē
καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Menstruas pē-
siones vectigalium soluere, Vel Pendere mēstruas sum
mas. Bud. interpr. Dicitur autē καταβάλλω ἀργύριον ὑπὲρ
τούτου, pecuniam soluo pro hoc: vel τούτου, subaudita præ
pos. ὑπὲρ. Luc. in Vit. vend. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; respō
detur, μνᾶς δώδεκα. Alterius autem constructionis quā
C dixi, exemplum est apud Philostr. in Heroicis, καταβάλ-
λω σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων. Sed non omnino suspicione
mendi apud me caret hic locus, & siqui sunt similes:
omissamque in illis esse præpositionem mihi fit verisi
mile. Cæterùm καταβάλλειν de aliis etiam rebus dicitur
quæ exhibentur, quàm de pecunia, vt apud Herodotū,
καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιῇ. quod vulgò exponitur
Commeatum exercitui comportare: ego autem inter-
pr. existimo Commeatum subministrare: aut Pecuniā
ad commeatum pendere.
D Καταβάλλω habet & aliam significationem (& quidem
neutraliter positum) quam Budæus itidemque lexicor-
thaptæ prætermiserunt. Herodianus l. 1, ἐπεὶ δὲ κατέβα-
λον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο. pro Post-
quam autem spectaculi dies adfuit. Eadem prorsum me
taphora dicitur à Latinis dies appetere, sed pro Adfutu
rus propediem esse, & Propinquus esse, non autē pro
Adesse. Quæ tamen diuersarum linguarum loquendi
genera inter se conferenda sunt.
Καταβάλλομαι, Deiicior, Prosternor. vnde καταβεβλη-
E μένος, Deiectus, Prostratus. Et metaphoricè etiam pro
Abiectus, Despectui habitus, Neglectus. Sed & καταβε-
βλημένον φρόνημα dicitur pro Spiritus abiecti & demissi,
de eo qui καταβάλλει ἑαυτὸν, i. abiicit seipsum, vt Ciceronē
loqui, ostendi paulo antè. Alicubi verò καταβάλλε-
σθαι cum præpos. ἀπὸ, habente suum genitiuum: interdū
& cū solo genit. vt καταβέβληται τῆς ἄνω δόξης apud Greg.
Naz. pro De superna gloria deiectus est. Qui locus su-
spectū mihi reddit hunc eiusdem scriptoris, καταβαλεῖ
τῆς αἰσχύνης τοὺς προφήτας, pro Prophetas ignominia nota-
F bo, vt quidem in v. lex. exponitur. Καταβάλλεσθαι &
pro Coniici seu Retrudi, citatur ex Theophr. De caus.
pl. l. 3, καταβάλλεται πυρὸς ἐν τοῖς ψυχροῖς, Coniicitur in loca
frigida, seu reconditur. Aut, Locis frigidis committi-
tur. vt καταβάλλειν τὰ σπέρματα τῇ γῇ, Latinè dicitur etiam
Committere terræ semina. ‖Καταβάλλομαι frequē-
ter actiua etiam signif. vt καταβάλλεσθαι τὰ σπέρματα, pro
καταβάλλειν τὰ σπέρματα antea posito. (id est Iacere semi-
na) habes apud Bud. p. 447. Dicitur & καταβάλλεσθαι θε-
μέλιον itidem pro Iacere fundamentum. Et καταβάλλε-
G σθαί τι pro Ordiri aliquid, Præmoliri auspicarique, &
(vt alii) Ab integro texere, quasique ab elementis or-
diri: denique pro Præstruere aliquid & quasi fundamē-
ta eius iacere. vt quum Greg. εἰς Ἀθανάσιον dicit, ἡ μεγά-
λη Θεοῦ βουλὴ καὶ πρόγνωσις πόρρωθεν καταβάλλεται τῶν πρα-
γμάτων τὰς ὑποθέσεις. Vide alia exempla apud Bud. pag.
447, & 448. Alicubi autem dictum reperitur πρὶν ἢ
τὸν κόσμον καταβληθῆναι passiuè pro πρὶν ἢ καταβληθῆναι
τοῦ κόσμου τὰ θεμέλια, accipiendo in propria signific. vt
Them. in Ph. 6, ἐγὼ ὅτε τὰ θεμέλια κατεβάλλετο ἐγίνετο οἰκία.
H Κατάβλημα, ατος, τό, Quicquid exterius parti superiicitur,
siue fimbria, siue aliud quid simile: vt Gorr. apud Hip-
pocr. exponit. (pro eo verò Galen. habet, περίβλημα ἐξ
ἐπιμελήσεως ἕνεκα τοῦ συνέχειν τὰ ὑποκείμενα.) Athen. lib. 12,
μίτρα δὲ χρυσόπαστος, ἣ καυσίαν ἁλουργῆ οὖσαν ἔσφιγγεν, ἐπὶ τὸ νῶ-
τον φέρουσα τὰ τελευταῖα καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων. At
in

in theatro seu scena καταβλήματα dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent. ὑφάσματα (inquit Pollux l.4.c.19.) ἢ πίνακας ἔχοντες γραφὰς τῇ χρείᾳ τῶν δραμάτων προσφόρους. A

Καταβλητικὸς, ἡ, ὸ, Deiiciendi & prosternendi vim habens. Xen. De re equ. ἀγαθὸν δὲ καὶ αὖ συμπίπτωσιν, ἑλκύσαντας ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον ἐξαίφνης ἀπῶσαι. τοῦτο γὰρ καταβλητικόν. vbi interpr. Hæc enim est ratio prosternendi.

Καταβολὴ, Iactus qui fit ex alto deorsum. vt Chrysost. verba illa epist. ad Ephes. cap. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου, enarrans, scribit, ὡς ἀπό τινος ὕψους καταβεβλημένον μεγάλου αὐτὸν δεικνύς. Exponit autem Budæus πρὸ καταβολῆς κόσμου, Ante iacta mundi fundamenta. Vide p.447 & 448. Item vt καταβάλλω σπέρμα vel καταβάλλομαι, dicitur Iacio semen, sic καταβολὴ σπέρματος, & interdum καταβολὴ sine adiectione, Iactus seminis, Sementis. Et in epistola ad Hebr. de muliere dicitur, πίστει καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, Vim ad iaciendum seu emittendum semen accepit. Nam καταβολὴν interpretari cōceptionem, violentum esse videtur. ‖ Καταβολὴ, Pēsio. vt καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. Pendere pensiones. Et καταβολὴ apud Plat. & Aristot. vocabulum est per metaphoram ductum ab eorum similitudine quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, vt sunt αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνητῶν. Bud. ibidem. ‖ Καταβολὴ πυρετοῦ, Accessio febris, Demosth. & post eum Gal. Bud. ibidem. ‖ Ἐκ καταβολῆς, pro Denuo, vel De integro. Camer. ex Polyb. 1. τὰ μὲν ἐπισκευάζον σκάφη, τὰ δὲ ἐκ καταβολῆς ἐναυπήγουν. ‖ Καταβολὴ pro calumnia in v.l. citatur ex hoc Cleobuli iambico, ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται. B C D

Καταβολὰς, άδος, ἡ, Ramus, Hesych.

Κατάβολον, ου, τὸ, (inquit Thucydidis scholiastes) vocat nūc vulgus quoduis emporium & maritimū oppidū: quod olim dicebatur ἐπίνειον.

c.2. Ἐπικαταβάλλω, Demitto. Bud. Comm. in hoc Xenophōtis loco de canibus, ἐμμενέτωσαν μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα, scribit idem esse quod καταβάλλω. Habere verò etiam significationem oppositam ὑπὲρ προκαταβάλλω. E

c.2. Παρακαταβάλλω, Depono aut abiicio aliquid propesuū locum. κατατίθημι ἢ καταρρίπτω (inquit Eust.) ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου. vt Il. ψ, Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. In illo autem eiusdē libri loco, Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, exponit περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. ‖ Est etiā vocabulum forense. Παρακαταβάλλειν enim dicebantur ii qui de bonorum aliquorum possessione disceptarent, quum certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is qui iudicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret: quæ erat decima pars rei controuersæ in causis priuatis, in publicis autem quinta, vt tradit Pollux. vt παρακαταβάλλω σοι τοῦ κλήρου, quod B. ex Isæo interpr. Sacramento vel sponsione tecum de hæreditate cōtendo. Scribunt v.l. Latinè id dicendum potius Sacramento q̃ Sponsione agere. In sponsione enim satis fuisse interposita tantum stipulatione & satisdato de pecunia mulctatitia cauisse: in sacramento verò ipsam vtrinque deponere necesse fuisse: vt ex Varr. lib.2 De ling. Lat. ostēdunt: sicque Ciceronem dixisse Sacramento contendere, & Iusto sacramento contendere. Exempla verò huius significationis habes apud Bud. Comm. pag. 17. 18. HINC Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, Actio hæc, qua (inquit Bud. C.p.17) qui experiri volebant, hoc est tam actor quàm reus, apud acta decimam partem æstimationis litis deponebant, mulctam scilicet futuram temerè litigantis. Ita dicta (vt alibi docet) propter pignoris intercessionē, quemadmodum sponsio apud Latinos, quòd solenni verborum conceptione & satisdato fieret. Huic enim apud Athenienses παρακαταβολὴν similem fuisse sponsionem apud Romanos, idem B. in Pand. annotat: quāquā sponsio fieret interposita tantùm stipulatione certæ pecuniæ quam perderet is qui spōsione vinceretur, παρακαταβολὴ verò parata pecuniæ depositione. Aristoph. schol. συνωνύμως πρυτανεῖα etiam vocari scribit. & Latinè quidā Sportulā vocant (accipiuntq; παρακαταβολὴν F G H

pro ipsa deposititia & mulctatitia pecunia) vt quæ in translatione atque prouocatione ad aliud iudicium, ab appellatore ratum deponeretur. Dem. cōtra Pant. καὶ μετὰ ταῦτα προκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ ταύτην ἀνεῖλε τὰς παρακαταβολάς, Post hæc prouocat & lacessit me iudicio rursus, simulatq; deposita pignora in spōsione sustulit. A

c.2. Προκαταβάλλω, q.d. Præiacio. Chrys. προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ ἀξιώματα. ‖ Itē Repræsento, Ante diē soluo. Bud. C. VNDE Προκατάβλημα, ατος, τὸ, Quod sic soluitur. sic verò appellabatur Athenis Repræsentatio pēsionis vectigalū. (AT Προσκατάβλημα, vt ibidē B. addit, est πρόστιμημα, & quod ob morā mulctæ nomine dependebat οἱ ὀφλόντες τῷ δημοσίῳ ὑπερήμεροι γενόμενοι, publicani scilicet & alii qui altero tāto mulctabatur. Exēplū habes p.447. Pro eodem Suid. habet προσκαταβολή.) Significat etiā, vt v.l. tradūt, Accessio, Corollariū, Quod sesim accessit, Accessio sortis: apud Dem. κατ' Ἀριστοκρ.) ET Προσκαταβολὴ, idē quod προσκατάβλημα. Τῶν πωλουμένων πιπρασκομένων (inquit Suid.) προσθήκας ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἔγραφον εἰσπεπρᾶχθαι τὸ ἀργύριον. ὅταν δὲ τὸ μέρος πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου εἰσφέρωσιν εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προσκαταβολὴ καλεῖται. (quod quidā ex Sen. exponūt In antecessū soluere) τὸ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον, προσκατάβλημα. B

Προκαταβάλλομαι, Præstruo, προπαρασκευάζομαι, B. Greg. In Iul.1, τὴν μὲν ἔχθραν διὰ τὴν ἀδελφοῦ σφαγῆς προκαταβαλλόμενος. i. (B. interpr.) Odiū quidē interfecto fratre quasi fundamentū ponens, primordialémque causam atque occasionē, Vel, Occasionē præmoliēs. Sic Chr. 1 ad Cor. 15, μεγάλην καὶ κρηπῖδα καὶ θεμέλιον προκαταβαλλόμενος τὸν περὶ τῆς ἀναστάσεως λόγον. Et προκαταβεβλημένον, Antegressum & fundatū, & Praex[illegible]ξαν. Cuius signif. exēpla habes apud B. C. p.449. vbi præter alia dicit Alex. Aphr. προηγούμενα & προκαταβεβλημένα αἴτια pro eodē ponere, hoc est pro causis antegressis & iā existētibus: & προκαταβεβλημένον non multum abesse à signific. τοῦ προηγουμένου καὶ προϋφεστηκότος καὶ προϋποκειμένου. C

C. ΜΕΤΑΒάλλω, Inuerto, vel Obuerto. Il. θ, v.94, Πῇ φεύγεις μετὰ νῶτα βαλὼν κακὸς ὣς ἐν ὁμίλῳ, i. μεταβαλὼν νῶτα. Qui autē fugiunt, inuertunt, seu potius obuertunt terga. Latini tamen simplici vtentes, Vertere terga dicunt. Greg. Homerū imitatus, μεταβάλλειν τὰ νῶτα dixit. X. autem Œcon. μεταβάλλειν τὴν γῆν, pro Vertere solum arando. Bud. Affertur autē & ex Theophr. l.3, c.25, μεταβάλλειν τὴν γῆν, pro Inuertere terrā, ce[illegible]ites refringendo: sicut ex alio eiusdem loco γῆν [illegible]τρέπειν eadem signif. D E

Μεταβάλλω vel M[illegible]βάλλομαι, Muto. Aristot. in Probl. ὁ οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγωγῆς. Xen. οἱ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ἢ ὄχους ἢ ἄλλοις ἕνεκα μεταβάλλοντες. Isocr. De pace, ἐὰν δὲ μεταβαλώμεθα τὸν τρόπον. Sic Aristoph. Vesp. μετεβάλοντο τοὺς τρόπους. Aristot. rursus cum ἀντὶ vsus est, De part. anim. l.5, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μίαν ἔχουσι βοήθειαν, καὶ μεταβάλλειν αὐτὴ ταύτης ἑτέραν [illegible] ἔστι. ‖ ET Μεταβάλλειν, sicut & Μεταβάλλεσθαι, pro Mutari. Aristot. Politic.5, ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς δυναστείαν, Mutata est. Thuc.2, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, Vos autē mutamini. Sic Animi mutauerant, pro Animi mutati erant, ex Liuio B. affert. Μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, Plut. Sertorio, pro In omnes facies se vertere. Sic idem Bud. qui & μεταβάλλεσθαι pro Conuerti ex Arriano affert. Rursum verò sign. actiua pro Transferre, ex Xen. καὶ τὸ δόρυ εἰς τοὔπισθεν μεταβάλλεσθαι. F G

Μεταβάλλω τὴν τροφὴν, pro Concoquo cibum, affertur ex Gazæ interpr. apud Alex. Aphr. in præf. 1 libri. Sed & hic tamen mutationis signif. retinetur: nā cibus in concoctione mutatur. ‖ Μεταβάλλω de cōmutatione merciū vide in Μεταβολεύς: & Μεταβάλλειν pro παραφέρειν, vide in Μεταβολή.

Μεταβάλλω, Muto sedē, Migro, In aliā regionē cōmeo. de auibus apud Aristot. De hist. an.8, μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου. Hinc & μεταβολὴ pro migratione. Vide B. p.469. Vbi & μεταβαλλόμεναι anguillæ εἰς τὰς ἐγχέλυας, interpr. Translatæ vel Cōmeantes. Μεταβάλλομαι, Trāseo. i. Sū transfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Et μεταβάλλομαι Gal. pro Trāseo & Degenero de vna specie in aliā. ‖ Itē μεταβάλλομαι, Me pœnitet, Muto mentē seu sententiā, vel H

mutatur mihi mes. μετανοῶ & μεταβουλεύομαι, quæ signi- A
(vt notat B.) pd illā accedit quē de trāsfuga dicitur. ἦν δέ τι αὐτικόπη εὐθὺς μεταβάλλεσθαι. Sic Thuc. l. 8, p. 285 & 291.

Μεταβάλλομαι pro Vendo & permuto, apud Aristot. in Œcon. inquit Bud. qui etiam μεταβαλέσθαι, πωλεῖν affert ex Poll. 127. In v. l. citatur ex Plat. De leg. μεταβαλλόμενος οἴνου πέρι τιν pro In vino vendendo cauponariam exercens. Et μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ à Xen. de mercatoribus dictum, pro In foro permutantes.

Μεταβλητικός, κή, κόν, Mutabilis, vt B. in hoc loco Theophr. lib. 6 De causis pl. exponit, δεῖ γὰρ ἐξ οὗ τι μέλλει γίγνεσθαι, μεταβλητικὸν εἶναι· τὸ δὲ ἁλμυρὸν, ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλητον. Et μεταβλητικὰ ζῶα, Gaza apud Aristotelem vertit Animalia sede mutabili & vaga degentia. Μεταβλητικὸν B. est etiam Quod mutationem facit, apud Aristot. Metaphys. 4, αἴτιον δὲ καὶ ὁ πατὴρ τέκνου, καὶ ὅλως τὸ ποιοῦν τοῦ ποιουμένου, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τοῦ μεταβάλλοντος. Sic μεταβλητικὴ eidem B. est Permutatoria, (vt κτητικὴ & χρηματιστικὴ) δι' ἧς καταλλάττονται, Aristot. 1 Pol. 101. Idem 103, τῆς δὲ μεταβλητικῆς μέγιστον μὲν ἐμπορεία. B

c. 2. Ἀμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immutabilis, Incommutabilis. vt φωνὴ ἀμετάβλητος, Vox immutabilis, pro μονότροπος, Semper eadem. Et ἀὴρ ἀμετάβλητος apud Alex. Aphrod. Aer non alteratus, Aer purus. C

Ἀμεταβλησία, ας, ἡ, Immutabilitas, Incōmutabilitas. Theophr. De caus. pl. l. 6, c. 28, τὸ ἔλαιον ταῖς ὀσμαῖς ἐπαινεῖται δύνασθαι διὰ τὴν ἀμεταβλησίαν.

c. 2. Δυσμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis mutatu. Pl. De primo frig. τὸ δ' ἐναντίον δυσμετάβλητον. Turn. At contrarium vix commutabile est.

c. 2. Εὐμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facile mutabilis. Et τὸ εὐμετάβλητον, Mutationis facilitas. D

Μεταβολή, ῆς, ἡ, Mutatio. vt in prouerb. Eurip. μεταβολὴ πάντων γλυκύ. Apud Thuc. μεταβολὴ ἐμπεσοῦσα. Et ἡ κατὰ τόπον μεταβολὴ ex Cic. exponitur, Loci mutatio & Loci commutatio. item μεταβολὴν seu μεταβολὰς ποιεῖσθαι Aristot. Budæus μεταβολὴν migrationem interpr. vide pag. 469. ‖ Μεταβολή, Paraphrasis. vt Dionysius Thrax μεταβολὰς Odysseæ appellauit quam scripsit eius paraphrasin. Eustath. Sic & Nonni μεταβολὴ Euangelii Iohannis. ‖ Μεταβολή, Figura quædam per quam res diuersæ coniunguntur: vt vult Quintilianus lib. 9, cap. 3. vbi & exemplum vide. E

c. 2. Ἀντιμεταβολή, ῆς, ἡ, Ex aduerso mutatio. figura qua verba declinata repetuntur. v. l.

c. 2. Ἀμετάβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immutabilis, Incommutabilis. Idē quod ἀμετάβλητος.

c. 2. Εὐμετάβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Facile mutabilis. ῥευστός, ὀξύρροπος, εὐμετάβολος, Fluxus, Bud.

Μεταβολεύς, έως, ὁ, Qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Quidā tamen minus esse generale putarunt. Propolam, ex Cic. Bud. interpr. Μεταβολεὺς Aristoph. schol. propriè est, ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν, ὥσπερ (inquit) οἱ νῦν λεγόμενοι κάπηλοι. παρὰ τὸ συνεχὲς μεταβάλλειν. Quomodo autem ab αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος & παλιγκάπηλος differat, apud eundem reperies. Eust. verò simplicius exponit, dicens μεταβολεῖς ὀβολῶν καὶ ἀλφίτων καὶ τῶν τοιούτων, οἱ αὐτὰ καταλλάσσοντες. F

Μετάβολος, ου, ὁ, Negotiator, B. Propola. πραγματευτής, Hes. μεταπράτης, Suidæ. Idem quod μεταβολεύς, quanquam μεταβολεὺς multo vsitatius esse constat. Aristophanis verò scholiastes, μεταβόλους suo tempore vocatos fuisse scribit eos quos Aristoph. προπώλας nominat. hoc est, τοὺς προλαμβάνοντας καὶ προαγοράζοντας τὰ ὀψάρια εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μεταπιπράσκοντας πλείονος. G

Μεταβολικός, οῦ, ὁ, Mutabilis, Cōmutabilis, vt quidā exponūt.

c. 2. Συμμεταβάλλω, Vnà mutor, vt v. l. interpr. At Συμμεταβάλλομαι eadem v. l. ex Arist. sch. exponunt ἀφίσταμαι.

C. ΠΑΡΑβάλλω, Obiicio. (eo sensu quo dicitur Obiicere edendum brutis) Od. 4, Παρ δ' ἔβαλον ζειάς, ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν. Plato Phædro, παρέβαλε [τοῖς ἵπποις] τὴν ἀμβροσίαν. Et παραβληθεὶς ζώοις apud Athenæum, vt Lat. Obiectus bestiis. Itē Παραβάλλομαι, Obiicio & ostento, quasi προβάλλομαι, vt apud Dionem, πόρρωθεν ἀρχὴν ἑλεῦ θείας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις. B. 450 & 451. ‖ Παραβάλλω, Proiicio, vel Coniicio: vt exponitur in his Thucydidis locis, lib. 2, φοροῦντες δὲ ὕλης φακέλλους παρέβαλλον ἀπὸ τοῦ χώματος ἐς τὸ μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ τείχους καὶ τῆς προσχώσεως. Et lib. 6, οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφοροῦντες παρέβαλλον ἐπὶ τὸν Τρωγίλον καλούμενον. Cæterùm quod verbi Iaci o compositum aptius horum locorū interpretationi esse quàm illa duo possit, nō perspicio: sed nec ea tamē mihi satisfaciunt: cui visus est alioqui hic verbi παραβάλλω vsus inter maximè proprios collocandus, licet à Budæo prætermissus. Sciendū est autē & pass. παραβεβλημένους λίθους apud eundem Thucyd. legi, quod exponitur παρερριμμένοι. ‖ Παραβάλλω, Flecto, Detorqueo. vt Παραβάλλω seu Παραβάλλομαι τὼ ὀφθαλμώ, Oculos intorqueo, Vel, Limis oculis toruisque aspicio. Ita Bud. ex Luciano & Aristoph. Sed addo, παραβάλλειν videri hîc dici quasi Per transuersum iacere. Qui autem per transuersum oculos iacit, transuersim aspicit. Quæ significatio apertior est in his eiusdem Aristoph. verbis in Equitibus, ἐπὶ νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα. Quinetiam illam meam expositionem adiuuat hic Xenoph. locus, παραβάλλειν τὸ ἕτερον οὖς πλάγιον pro In latus conuertere. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν de eo qui auscultandi gratia conuertit caput & admouet. Budæus tamē simpliciter interpr. Admouere, quem vide p. 451. Ad illum autem Plat. locū pertinet hic qui ex Prouerb. Solom. cap. 5, citatur, ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς. Pro Admouere legitur item in hoc quem ex Suida affert loco, ὁ δὲ παραβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ ἵππον τῷ Παρθενοπαίου ἵππῳ. Eodem certè modo Plut. dixit τὰ φορεῖα παραβάλλοντες. Et Theophr. ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν dixit Radicibus fimum admouere. Bud. 449. Sed & in hoc loco quem idem Suidas habet, τὸ ἑαυτὸν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, pro Admouere accipi posse ait: tradens tamen & aliā expositionem, videlicet Homini ignoto sese permittere, vel indulgere. Ego verò quid hoc de loco sentiam, mox dicam. ‖ Παραβάλλω, Committo. vt Aristid. παραβάλλοντες μέσην τοῖς τοῦ πολέμου κινδύνοις πόλιν. (de quo loco vide & in Παραβάλλομαι pro Audacia præcipiti periculum adeo) Sic & in hoc quem v. l. afferunt loco, παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. Sed cum παραβάλλοντες quod in illo Aristidis loco legimus, non malè conuenire videtur παραβαλεῖν quod modò ex Suida protulimus, videlicet ἑαυτὸν παραβαλεῖν ἀνδρὶ ἀγνῶτι, vt sit Viro ignoto seipsam committere. At παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας fortasse exponi etiam possit Liberos deposuit apud eos. vt apud Herodotum ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, redditur, Deponente vtroque liberos suos. Sic & apud Plut. in Cat. 114, Deponere, id est Depositum dare, παρακαταβάλλειν. Ponitur & pro Apud sequestrem deponere. ‖ Παραβάλλω, Accedo & appropinquo, Ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεωνύμου τοῦ Σπαρτιάτου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονάς, Aristot. Applicare se ad voluptates. Bud. p. 450. Sed & παράβαλε pro Accede, pag. seq. ex Aristoph. affert. ‖ Παραβάλλω, Trāsmitto, Traiicio. Thuc. ναῦς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, Traiecturas esse, Vel potius, Appulsum iri. Aristot. De animal. 8, ὅταν μὲν οὖν ἐκεῖσε παραβάλλωσιν, Quum illinc huc appelluntur. Hæc Bud. Et ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον παραβαλεῖν. in epist. Phil. apud Demosth. Sic in v. l. ex Herodoto affertur, παρέβαλε νηυσὶ δέκα ἰθὺ Σκιάθου. At ex alio Thuc. loco, ναῦς παραβάλλειν εἰς Ἰωνίαν pro Appellere naues. Et παράβαλε quoque in illo Aristoph. loco non solùm pro Accede, verumetiā pro Appelle nauem, sequendo schol. accipi posse tradit Bud. ‖ Παραβάλλω, Confero, Comparo. (quæ signif. non malè præcedenti subiungi videtur, quod aliquid cum alio collaturi id illi admouere plerunq; soleamus) Dicitur autē παραβάλλω τοῦτο & πρὸς τοῦτο. Luc. ὡς οὖν ἕν, φασίν, ἐνὶ παραβαλεῖν. Isocr. Euag. εἰ πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς Εὐαγόρου πράξεις παραβάλλοιμι. Et pass. voce Παραβάλλομαι, Conferor. X. πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός. ‖ Παραβαλλόμενοι ἀρτίως ἐπὶ κάλαμόν τινα ex Platone De rep. 2, affertur pro Collocantes: ex Herodoto autē οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι pro Nihil ad sapientiam pertinens protulisse. ‖ Παραβάλλομαι signif. Audacia H

proiecta periculum adeo,& ῥιψοκινδύνως,(vbi meminisse oportet eius quod ex Aristide attuli, παραβάλλοντες κινδύνοις)ex Homero manauit, apud quem legimus Il. ι, Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, pro Discrimini intrepidè obiiciens, vt Bud. interpr. Sic autem & Thuc. dixit lib. 2 οἱ αὐτοὶ μὴ καὶ περὶ δέους ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβεβλημένοι κινδυνεύσωσιν. Idem παραβαλλέσθαι τὸν κίνδυνον lib. 3 dixit. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι περὶ τούτου, vt Plut. De virt. mul. παραβάλλοντο πρὸς ῥεῦμα πολύ. Sic dixit Synes. καὶ πρὸς κῦμα παραβεβλημένος. Quod non malè redderetur, Cum fluctu dimicans: quum verbum Dimicare inclusam habeat periculi significationem. Sæpe etiam sine adiectione ponitur, vt Plut. Pericle, στρατηγοὺς τοῖς τὰ παραβαλλέσθαι χρησαμένους τύχῃ λαμπρᾷ. Vnde autem manasse hanc verbi παραβάλλομαι signific. existimē, dicam in Παράβολος. ‖ Παραβάλλομαι, Decipio. Suid. ex Thuc. cuius tamen locum non profert, sed hic esse creditur. ὡς οὐδὲν πώποτε αὐτὸν ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις παραβάλοιτο. Sed ego hîc Suidæ nequaquā assentior, & pro Conicere in discrimen, accipere malo. quum & exempla eiusdē cum eadem construct. significationis apud illum scriptorem habeamus. & optimè huic eius loco conueniat. SED ET Παραβαλλίτμιρος à παραβάλλω factū esse significante Decipere, apud Eust. legimus p. 1406, pro eo qui sodales suos decipit.

Παραβάλλω pro Laxo, Suid. ex Aristophane. ‖ Idem παραβάλοιτο ex Æschine in Ctesiph. citat.

Παράβλημα, ατος, τό, Quod [animantibus comedendū] obiicitur. τοῖς ζώοις εἰς τροφὴν παραβληθέν, (vt Eust. explicat) Pabulum. At X... Hell. ... παντὶ δὲ παρασκευασάμενος ὡς εἰς ναυμαχίαν καὶ τὰ παραβλήματα παραβαλών, Plut. ... biectis. D

Παραβλήτης, ου, ὁ, ET Παραβλητικός, ὁ, Adiectitius, Comparabilis.

C. Ἀπαράβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comparari cum alio non potest, Dissimilis. Apud Theophr. l. 1, c. 4 De hist. pl. Gaza vertit Insociatilis.

Παραβλήδην, aduerb. Per comparationem. ἐκ παραβολῆς & συγκριτικῶς, vt Eust. exponit. Nonnus, Νῦν σκολιοῖς ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύω. Apud Apollonium verò Rhod. Argon. lib. 2, Ὥς πού γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον. Et 3, Ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν, scholiastes exponit παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις, ἀποκρίσεως. Palamedem verò scribit exponere ἐξ ἀντιβολῆς ἢ παραλογιστικῶς. ‖ Item Simulatè, Dolosè, Obliquè, vt vulg. lex. interpr. ἀπατητικῶς, ἢ παραλογιστικῶς, Eust. Quo modo accipiunt illud Il. δ, Κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. Quanquam Eust. ibi in prima signific. vocabulū hoc capit, dicens ... τῆς παραβολῆς, ἤγουν συγκρίσεως. ibi esse, ὅτι δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη. Schol. verò aliter etiam explicat, παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου πρὶν ἕτερον ἀποσιωπῆσαι. E F

Παραβολή, Comparatio, Collatio. Fabius lib. 5, cap. 11, Parabola (quam Cicero collationem vocat) longius res quæ comparantur repetere solet. vt &c. Volunt autem grammatici quatuor eius esse genera: fieri enim collationem vel in similitudine πάθους, vel διαθέσεως, vel φύσεως, vel πράξεως. Plura apud eos de hac figura, & exempla passim apud autores vide. Sed hoc sciendum est (quod Beza non prætermisit) παραβολῆς nomine in Euangelio passim non tam comparationem aut collationem quàm allegoriam & ænigma intelligi. ‖ Παραβολή, Concursio. Plato Tim. χορείας δὲ τούτων αὐτῶν καὶ παραβολὰς ἀλλήλων, id est Lusiones autem deorum, & inter eos ipsos concursiones. Vbi Lusiones scribens, non dubito lectionem à me olim ex coniectura repositam sequi, quòd eam à viris doctis comprobatam esse videam. Quanuis autem hæc vocis παραβολή significatio ad vnam earum quæ verbo παραβάλλω dantur, accedere videri possit, vereor tamen ne aliter legerit Cicero. G ‖ Παραβολή est etiam sectionis conicæ appellatio. Item παραβολή apud arithmeticos & geometras, qui & μερισμὸς dicitur, Partitio seu Diuisio, contraria ratio multiplicationi. C. ‖ ET Παραβολικός, Coparatiuus. vt παραβολικὰ ἐπιρρήματα apud gramm. aduerbia coparatiua. i. quibus in comparatione vtimur: & apud Eust. παραβολικαὶ καὶ ἐπιτακτικαὶ ἔννοιαι.

Παραβολάδην, ET per syncopen metri causa Παρβολάδην, Homeri scholiastæ idem est quod παραβλήδην. Apud Apollonium verò lib. vltimo, de delphinibus circum nauem gregatim cursitantibus, Ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὀρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ἄλλοτε παρβολάδην, schol. exponit παραβεβλημένως οἱονεὶ παρατείνοντες. Quod autē Aratus dixit, τὰ δέ οἱ περὶ πίσυρα κεῖται Γλωσσα, παρβολάδην δύο, παρ' δύο πεπηγότα, Cicero vertit, Præter quadruplices stellas in fronte locatas, Quas interuallum binas distermi nat vnum. Et pro illo Arati, Τοὺς μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς παραβάλλεται ἄξων, Cicero, Hosce æquo spatio deuinctos sustinet axis. vbi schol. ἀντὶ τοῦ παραβλητικῶς καὶ παραλλήλως, seu ἐν παραλλήλῳ.

Παράβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audax, Confidens, Temerarius periclitator. Ita Bud. qui tamen exempla affert in quibus hoc nomen rei non personæ tribuitur. Plut. in Cæs. τὸ τολμηρὸν καὶ τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἔτι δεῖν, ἀλλὰ μὴ βουλεύσασθαι. Cui loco subiungit, Et παράβολον ἔργον dicitur audax facinus in bonam quoque partem. Polyb. τῶν γὰρ παραβόλων καὶ καλῶν ἔργων ἐφίενται μὲν πολλοί, τολμῶσι δ' ὀλίγοι φαίνειν. Synesius pro hoc τόλμαν ῥιψοκίνδυνον dixit. Et paucis interiectis, Pro hoc Cicero proiectum dicere solet: vt pro Cluentio, Quorum eminet audacia atque proiecta est. Hactenus Budæus. At ego illas interpret. Confidens & Temerarius periclitator, exemplo quod subiungit minimè conuenire dico: sed iis locis in quibus παράβολος personæ tribuitur. vt apud Aristoph. Vespis, πονηρὸς εἶ, πόρρω τέχνης καὶ παράβολος. Cui loco & similibus vtcunque accommodari posse illam Bud. interpretationem non [illegible] go, sed hanc multo aptiorem ex Cicerone affero, Ad [illegible] dendum proiectus, vel Ad audaciam proiectus. Se[illegible] o frequentius de re dicitur, vt in prioribu[illegible] s exemplis. Malim autem παράβολον ἔργον, proiectæ audaciæ facinus interpretari quàm simpliciter Audax facinus, cum Budæo. nam παράβολον esse multo plus quàm θρασύ, ostendit παράβολος θρασύτης apud Plut. in Numa. id est (vt Cic. loquitur) Eminens & proiecta audacia. Sed παράβολον sæpe etiam redditur Periculosum: vt παραβολώτερον ἀγώνισμα. Polyb. Et παράβολον φάρμακον, Plut. in Publ. Sed παράβολον plus esse quàm Periculosum, ostendit hic Plinii locus in epist. Sunt enim mirabilia quæ maximè inspectata, maximè periculosa, vt quæ Græci magis exponunt παράβολα. ET aduerb. Παραβόλως. Dicitur autē παραβόλως fieri quod cum proiecta quadam [au]dacia fit. Plut. in Galba, παραβολώτερον ἀγωνίζεσθαι. [I]n vulg. tamen lexicis παραβόλως exponitur Te[mer]è & periculosè, item Insperatò, in his Pol. verbis, ὡς ἂν ἀγαθὸς βραβευτὴς ἡ τύχη μεταβιβάσασα παραβόλως. [E]T Φιλοπαράβολος, Qui proiectæ audaciæ facinora amat. Plut. in Phil. ἐποίει αὐτὸν φιλοπαράβολον καὶ φερόμενον ἐπὶ τοὺς κινδύνους. Cæterùm παράβολος à verbo παραβάλλομαι deduci constat (quod malui interpretari Audacia proiecta periculum adeo, quàm cum Bud. Audacia præcipiti) παραβάλλομαι autem inde hanc signif. accepisse credo, quòd qui eminente & proiecta quadam audacia facinus aliquod aggreditur, is perinde facere videatur ac siquis vltra metas omnes iaculetur. (Quod autem Latini dicunt Aleam iacere, aliam originem habet) Fortasse tamen malit quispiam παραβάλλομαι dici quasi παραβάλλω ἐμαυτὸν κινδύνῳ.

C. 2. Ἀντιπαραβάλλω, Confero inter se, seu comparo. Plato Apol. ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, Casus meo cum illorum casibus conferenti, id est ἀντιπαρατιθέντι. vt idem alibi loquitur. Habet autem & dat. ἀντιπαραβάλλειν, pro accusatiuo cum præpositione πρὸς, sicut ἀντιπαρατιθέναι. Plut. in Themistocle, ἀντιπαραβάλλει ταῖς ἑαυτοῦ τὰς ἐκείνου πράξεις. Ἀντιπαραβάλλομαι pass. Comparor, Conferor. ET Ἀντιπαραβολή, ῆς, ἡ, Comparatio, Collatio, ἀντιπαράθεσις.

C. 2. Ἐμπαραβάλλομαι pro Inicio, Indo. B. ex hoc loco affert Phalar. ep. μηδὲ ἐμπαραβάλλῃ τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον.

H C. 2. Προπαραβάλλομαι. vt apud Thuc. προσπαραβάλλοντο σφίσι λίθους, Aggerunt in suum vsum lapides.

ΠΕΡΙΒάλλω, Circunicio, Cingo, Circundo. vt περιβάλλειν τὰ δόματα τοῖς σκέλεσι. Galenus ad Glauconem. Et ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτοῖς τοῖς τραχήλοις, Plutarch. Publ. Et

περιβάλλειν χεῖρα πέπλοις, Circumiicere manum peplis, vel Circumponere. (quod exponitur etiam Amplecti peplos manu) Sed & περιβάλλειν πτέρυγας, Plut. in Themistocle, videtur exponi itidem posse Circumiicere vel Circumponere. Quinetiam ξίφος περιβαλέσθαι ὤμοις, Od. ξ. in fine, ita interpretari possumus (pro quo alibi ἀμφιβαλέσθαι) Sic Od. χ. Ὡς περιβαλλομένοις ἰδὲ τεύχεα. i. περιτιθεμένοις, seu περιπτύσσονται. Et actiua voce, Iliad. σ. περιβάλλειν αἰγίδα [ἀσπίδα]. i. περιθεῖναι. At περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει, Aristot. Circundare moenia vrbi. Vel, mutata construct. Vrbem moenibus cingere. Dicitur & περιβάλλεσθαι pro περιβάλλειν, vt περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει & περιβάλλεσθαι ἐρύματα, apud Xen. Alia autem construct. ex Herodoto, περιβάλλεσθαι τεῖχος τὴν πόλιν. ‖ Metaph. item vtuntur hoc verbo: sed inuersa construct. vt Isocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινὰ (nō συμφορὰς περιβάλλειν τινὶ) q. d. Cingere aliquē calamitatibus vel Circundare. Sed exponitur potius Irretire, vel Implicare, vel Inuoluere. Tale est περιβάλλειν κακοῖς apud Xen. & Æschin. & ὀνείδεσι περιβάλλειν, Demosthen. & πένθει περιβάλλειν, Plat. epist. 7. Eodem autē modo Diosc. περιβάλλειν κινδύνῳ τὸν θεραπευόμενον dixit. Sic & Plutar. in Fabio ἐνέδρᾳ περιβαλὼν ἔκτεινε. quod aptè redditur Insidiis circumuentum occidit. Sic autem Bud. περιβληθέντες vertit Circumuenti vel Oppressi, in hoc Basilii loco, ῥᾳδιουργίας καὶ ψεύδους καὶ ἀπάτης ὀνείδει περιβληθέντες. Idem illud Cic. in Verrem, In quot laqueos se induit, vertit ὁπόσοις ἑαυτὸν βρόχοις περιέβαλε. Vide pag. 466. ‖ Περιβάλλομαι etiā vertit Induo vel Assumo, Capello, in hoc Plut. loco, ἐκ τούτων περιεβάλετο … σεμνότητα καὶ ὄγκον. Et subiungit exēplū ex Liuio … quens longè alius q̄ cuius simulationē induerat. H… autē pertinet & hi loci quos addit (sed interiectis a… … de Bacchο, δύναμιν οὐ μικρὰν περιθέμενος. Isocr. δύναμιν περιεβάλετο καὶ πεζικὴν καὶ ναυτικήν. Vtrobiq; autē περιβάλλομαι δύναμιν (nam malè ibi περιβάλλομαι solùm habetur) esse ait Cingo me & circundo sepióque potentia & copiis. Et ex Liuio affert, Succinctus armis legionibúsque. Iungitur autē περιβάλλομαι & cū aliis nomin. vt περιβαλέσθαι σχῆμα πομπικὸν λέγε) pro Habitū sumpsisse, ex Pl. in Numa: & περιβέβλημαι τὸ σχῆμα pro Personam indui, ex Xen. Affertur verò & ex Luciano, περιβεβλημένος νεφέλην, pro Cinctus nube. Legitur itē & περιβαλέσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, vt Act. Apost. cap. 12. Sic Greg. περιβαλοῦ τὸ κόκκινον. ‖ Vt autem περιβάλλεσθαι ἱμάτιον dicitur qui induit vestem, id est, qui amicitur veste: sic & περιβάλλειν ἱμάτιον vel ἱμ… τινὶ Induere alium veste, id est, amicire. Herodianus, χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. Sed & περιβάλλειν sine adiectione: vt Greg. λῦ ἴδῃς γυμνόν, περίβαλε. Hinc περιβολὴ & περιβόλαιον pro amictu.

Περιβάλλω, Amplector, Amplexor. Plut. in Sympos. sept. sap. περιβάλλειν τὸν Βίαντα καὶ φιλῆσαι. Syn. epist. 4. περιβάλλομεν ὥσπερ ἔμψυχον οὖσαν μητέρα. Xen. autem de lepore dixit metaph. περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοῖς τόποις ἐν οἷς ἐτράφη. Et περιβάλλειν ψυχῇ dixit Gaza, quod Cic. Complecti animo. ‖ Περιβάλλομαι, Amplector, id est Colligo, Comparo, Quæro. vt δόξαν περιβάλλεσθαι, Xenoph. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb. Vide alia exempla apud Budæum p. 466.

Περιβάλλειν τὸ τέρμα apud Homerū. q. d. Amplecti metam, pro Ad metam peruenire. Nam Eustath. apud eū Il. ψ. v. 461. Ἤτοι γὰρ τὰς πρόσθεν ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας expo nit τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. Hesychius, περιέλασαν τὸ καμπτῆρα: autor breuium scholiorum, περιελθοῦσαι, τὸν καμπτῆρα. ‖ Περιβάλλειν apud eundem poetam pro ὑπερβάλλειν, Superare. Il. ψ. Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. Sic & Od. ο. … περιβάλλει ἅπαντας … μνηστῆρας δώροισι. Sic περιβολὴ apud Basil. pro ὑπερβολή, vide paulo pòst. Περιβάλλειν autem pro περισσὰ βάλλειν. vide in Περιβολή.

Περίβλημα, ατος, τὸ, Quod [corpori] circumiicitur, Indumentum, Amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anacharf. epist. ἐμοὶ μὲν περίβλημα, χλαῖνα Σκυθική, Mihi amictui est Scythicum tegmen, vt Cic. 5 Tusc. interpr.

Περιβλητικὸς, οὖ, ὁ, Vox rhetoribus visitata. vt περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. Exēpla habes apud Bud. C. p. 467. CVI opponitur Ἀπερίβλητος λόγος, Oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Hermog. εἰ μὴ κομματικόν τις ὑπολαβὼν λέγοι ὡς ἀπερίβλητόν τι καὶ καθαρὸν ἐστί.

Περιβολὴ, Amictus, Vestitus. Item Cultus, Gestamen, vt à Bud. exponitur apud Basil. plur. num. περιβολαί: & apud Herodianum, οὔτε ταῖς πλούτου περιβολαῖς λαμπρούς, vt signif. Opulento amictu, vel Gestaminibus sumptuosis. Sed in Comm. pro copia etiam sumi posse tradit, sicut & περιβολὴ alibi sumitur. (vide pag. 467.) Quam posteriorem interpretationem malim. Idem περιβολὴν Luciano ἀναβολὴν, id est habitum, significare in suo lex. scribit. ‖ Περιβολὴ, Amplexus, Fotus. Idem eadem p. 467. ex Xen. Sic Plut. in Rom. ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφροσύναις, In amplexibus & gratulatione. ‖ Περιβολὴ, Comprehensio & summa rei: Isocr. ad Phil. ἡ μὲν οὖν περιβολὴ τοῦ λόγου παντός. Item, Ambitus orationis & periodus, Isocr. Et περιβολὴ Hermog. schema quoddam orationis & sententiæ. In v. l. λόγου περιβολὴ exponitur Variegatus & inflexus sermo. B. ex Hermog. docet περιβολὴν oppo ni τῇ καθαρότητι, id est (vt ipse interp.) puro sermoni nu dóq;. HINC & Ἐμπερίβολος λόγος, cui itidem opponitur ἀπερίβλητος καὶ καθαρός. Dicuntur autem hæc ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare & locupletare orationem, Fusam & amplam orationem facere, & omnia adiuncta complectentem. vnde etiam περιβάλλον τὰ λόγον & περιβεβλημένον eundem vocat quem & ἐμπερίβολον. Eustath. autem vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod significet περιττὰ τιθέναι, ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. ET Περιβόλαιον, Amictus, Amiculū, Indumentum. In Herc. furente sunt περιβόλαια σαρκὸς ἡβῶντα, i. περιβλήματα, Incrementa iuuenilis carnis seu corporis. Camer.

D Περίβολος, (non Περίβολον) Ambitus, Septum. Thucyd. 1. de ambitu moenium loquens, τοῦ τε γὰρ περιβόλου βραχεῖα εἰσὶ κεῖ. Et lib. 2. ἑξήκοντα σταδίων ὁ ἅπας περίβολος. Et lib. 3. εἰς τὸν δύο τοῖς περιβόλοις. Synesius epist. 72. ἐὰν ἄρα δυνάμεθα μένειν εἴσω τῶν περιβόλων τῶν ἱερῶν, Manere intra claustra & septa sacra.

c. 2. Προσπεριβάλλω, Insuper circundo, idem propè quod Περιβάλλω, Circundo, Circumplector, Circumuallo. Thucyd. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, Vrbi murum circundo, vt Valla reddidit. In qua significatione passiua etiā vox visitata est, actiuè tamē sumpta. queadmodū apud Isocr. Euagora reperitur, τείχη προσπεριβάλλετο. & apud Plutarchum Themist. προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσί.

Προσπεριβάλλομαι, Vltra modū āplector, B. Demosth. Phil. 1. οὐχ οἷός ἐστιν ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι προσπεριβάλλεται. Pausan. Atticis, παρ' ἐπισάμενος ὃν Δημητρίῳ προσπεριβάλλεσθαι τι ἐθέλειν, Vltra iustos fines prorogare imperium, vel vltra modum à maioribus acceptum. Basil. de auaritia & cupiditate immodica loquēs, ἀλλ' ὅσῳ γὰρ ἂν πλείω προσπεριβάλλωνται, τοῦ ἴσου δέονται καὶ πλείονος.

C. ΠΡΟβάλλω, Proiicio. Aristoph. Pluto, ψαιστά τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. Et Diosc. phlegma ex ore proiicere, προβάλλειν vocat l. 7. Est & Proiicio eo sensu quo dixit Cicero, Diogenes proiicie iussit inhumatum. ita enim Plut in Pericle, προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα. Hom. voce etiam media οὐλοχύτας προβάλοντο dicit Il. α: & alibi pro προέθεντο, προέρριψαν, vt scribit Eustath. At Odyss. ε. v. 331. Ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, puto esse Protrudebat, licetaliter exponatur. Vult autē Eust. προβάλλω esse etiam προαφίημι, id est Antè iacio. Et προβαλέσθαι θεμέλια pro προκαταβάλλειν, ex eodem Eustath. annotatur. ‖ Προβάλλω autem, vel potius Προβάλλομαι, pro Obiicio (eo sensu quo dicitur Obiicere telum) vide paulo pòst cum Προβάλλομαι mediæ vocis. ‖ Προβάλλω, Emitto, Profero, Produco. vt ἄνθος προβάλλει, Dioscor. lib. 1. Idem lib. 4, cap. 50, προβάλλει τράγου ὀσμήν, Emittit odorem hirci, vel Fundit odorem. Id est, hircum olet. Quo etiam modo Alex. Aphrodisæo αἱ δυνάμεις dicūtur τὰς ἐνεργείας προβάλλειν. Cui signif. emittendi & producēdi affinis est ea qua pro Promere ponitur seu Depromere, quod & Proferre. vt Matth. 12. ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας προβάλλει τὰ ἀγαθά. Aristoph. autem προβαλέσθαι est Proferre, alio sensu: vbi dicit οὐκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀχλιεῖς, Proferes man⁹ &

extendes. Et apud eundem τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι, femur proferre & protendere. ‖ Προβάλλω, Propono. Aristoph. Nub. ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν. Sic ἐρώτημα προὔβαλε, Plut. Lyc. Quæstionem proposuit. Idem ἀπορίας προβάλλειν dixit in Symp. sept. sap. Bud. προβάλλειν τι apud Plut. exponit Quæstionem proponere. Itẽ προβάλλειν apud eundem esse ait Differentem interrogare. At Alex. Aphr. dixit προβάλλειν εἰς ζήτησιν, scribens, χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσην ἔχοντα χώραν. Hinc τὰ προβαλλόμενα, Quæ proponuntur & in quæstionem adducuntur: quæ & προβλήματα. Et προβεβλημένα διανοήματα ex Naz. citatur pro cogitationibus dubiis. Ex Luc. autẽ affertur προβάλλω ἐς μέσον pro Sisto, Repræsento. Et ex Sophocle, προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀράς, pro Obiicio me imprecationibus & facio obnoxium. Itidem verò προβεβλημένα κτίσματα apud Naz. exponitur Creaturæ nostris oculis obiectæ & propositæ. Sed & quũ dicitur προβάλλω σοι πλοίαν, obiiciendi signif. retinet hoc verbũ. Possumus tamen reddere etiam, Terrorem tibi incutio. Apud Homerum autem Od. ε, v. 331, ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι Eust. προβάλλειν exponit.

C

Προβάλλομαι quoque (vt de προβάλλειν modo dictũ est) Profero, item Sisto, vel Præsentem sisto. Nam προβάλλεσθαι μάρτυρας est proferre testes; apud Isocr. & Demosth. Vel Producere testes, vt Bud. interpr. quem vide p. 453 & 455. Et τοὺς νόμους προβάλλεσθαι apud Naz. Proferre leges, vel potius Citare, Allegare. Item προβάλλομαι, Designo, Creo: (quod aliquam proferendi seu proponendi signif. inclusam habet.) Et προβάλλεσθαι itidem passi signif. pro Designari, Creari. Vide Bud. p. 453. Idem p. 463 interpr. προβάλλεσθαι Eligendos proponere & nominare, ex Plat. De leg. 6. ‖ Προβάλλομαι, vt Profero, ita etiam Præfero, vel Præ me fero, interdum sonat. vt Demosth. Pro corona, ἐγχειρεῖν μὲν ἀεὶ ἅπασι τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένοις ἐλπίδα. Quo dixit modo Basilius, οἱ τὴν ὁρὰν τοῦ προβάτου προβεβλημένοι, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἥμερον προβαλλόμενοι. Et Greg. itidẽ, καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένῳ, Leoninam speciem præ se ferenti.

D

E

Προβάλλομαι, Obiicio, Obtẽdo. Et Protendo, seu Prætẽdo. has enim signif. quas Bud. distinxit, ego cõiũ vt affines coniungendas arbitror. Προβαλόμενος τὴν σάρισαν, Obiiciẽs sarissam & porrigens: eo sensu quo dicitur Infestum telum obiicere. Sic autẽ & pugiles pugnos plagásque intendentes aut pugnos infestos prætendẽtes, προβάλλεσθαι à Naz. dicuntur. Æsch. προβάλλονται γέ τι πρὸ τῆς αἰσχύνης, Prætendunt saltẽ aliquid turpitudini. Dem. Pro cor. ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, Hæc ego obtendi Atticæ vel prætendi (vt Virg. dicit segeti prætendere sepẽ). i. Hæc propugnacula opposui, His propugnaculis Atticum agrũ circumuniui. Chrys. De prec. sine præp. τοῦτο μόνον τὸ ὅπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος. Sic & προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας apud Naz. Defẽsor seu propugnator Ecclesiæ, Qui videlicet tanquã propugnaculũ obtẽditur seu prætenditur, vel potius obtentus & prætetus est Ecclesiæ. Xen. autem addit & ipse præpos. πρό, dicens προβάλλεσθαι πρὸ τούτων ὥσπερ ὤμην πλήγησεσθαι. vbi tamẽ malim Opponere. (nã q aliquid obtendit seu prætẽdit, id ei opponit à quo tueri vult illũ cui obtẽdit. i. pro quo obtendit.) Bud. tamen apud Naz. vbi προβάλλεσθαι κεφαλὰς dicitur hydra, nõ adiecto gen. vertit Protẽdere & prætendere. Eũ vide p. 454 & 455. Vt autẽ in illo Xen. loco προβάλλεσθαι interpr. Opponere, sic & in hoc Naziazeni, προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα. Simile verò est προβάλλου τῆς πίστεως. Sed & cũ dat. apud Naz. προβάλλεσθαι τὰς νηστείας τοῖς πειρασμοῖς, Opponit ieiunia tentationibus. Cæterũ ideo alicubi verbo Opponere vti malo, q quũ dico in illo Dem. loco Obtendi Atticæ, significat Pro Attica & in illius defensionem: at si vertã Obtendere in illo Xen. loco, & similib⁹, erit Obtẽdere illi pro Aduersus illud. Dicitur etiã προβέβλημαί τοῦτο, Hoc mihi obtentũ est vel prætetũ. προβέβλημαι (inquit B.) Præ me habeo, Lateo post tutamen. Xen. Pæd. 6, προβεβλημένοι δὲ τοὺς θωρακοφόρους μηδὲ γε. Interdũ Προβάλλεσθαι exponitur etiã Obducere. vnde προβεβλημένος pass. voce. & signif. apud Naz. καὶ παχὺ τοῦτο δερμάτιον προβεβλημένοις, Crassa hac obdu-

F

G

H

ctis caruncula. ‖ Προβάλλομαι eadem item metaph. quã Lat. Obtendo & Prætendo, pro Prætexo, προφασίζομαι, apud Basil. Vide Bud. 455. & Eustath. p. 1405.

Προβάλλομαι, Insimulo, Postulo, Reũ defero, Dicã dico. Dem. εἰ μὴ προὐβαλόμην αὐτ. Itẽ Προβάλλομαι, Despuo, Abominor, Auersor, Execror, Plut. Vide Bud. 454 & 455. Exẽplis autẽ ab eo prolatis addi potest aliud ex Phil.

Προβάλλομαι habet apud Hom. & aliã sign. à B. & cæteris prætermissã, videlicet pro ὑπερβάλλομαι. Od. σ, v. 218, ἐχθὲς δ' ἔτ' οἰονοειδεὶ κεν προβαλοίμην Πολλόν .i. Te superanero.

B

Πρόβλημα, τό, Obiectaculũ (de qua voce dicã in Προβολή) Quod obiicimus pro munimento seu tutamine. vt Obiectæ vallo munitiones, Liuio. Oppositum & obiectum hostib. propugnaculũ, Cic. Exponitur igitur πρόβλημα, Munimen seu Munimentũ, Tutamẽ, Propugnaculum, Tegmen. Plato p. 174, προβλήματα esse dicit ὅπλα, τείχη, προβλήματα ξύλινα & λίθινα, & omnia ἃ προβολῆς ἕνεκα ἠργασμένα. Xen. P. 6, ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. Plut. προβλήματα ποιοῦσι τὰς θύρας. Idem militarem testudinem προβλημάτων στεγανώτατον esse ait. Sæpe aũt genit. iungitur, vt πρόβλημα κακῶν, Aristoph. Vesp. Propugnaculũ aduersus mala. Sic πρόβλημα χειμῶνος, Platoni Tim. Propugnaculũ aduersus hyemẽ. i. hyemis iniurias. Et ap. Soph. Aiace, μηδὲν φόβου πρόβλημα ἔχειν, Nil quod metũ propulset. Nec tamẽ inficior genit. aliquãdo aliter accipi, eo videlicet modo quo dicit Cic. Classis pulcherrima Siciliæ propugnaculũ. Ita etiam Herodianus, πρόβλημα ὄντα τῆς ἀρχῆς [illegible]. Est πρόβλημα τοῦ σώματος. Sed & genit. personæ dubitari non potest: vt, si dicam πρόβλημα μου, constat enim esse prò τι ἐμοῦ. Et πρόβλημα dicitur (vt ab Hom. ἕρκος) Propugnator & defensor: vt apud Luc. τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, Columẽ Atheniensiũ, Salus & tutela Græciæ. ‖ Πρόβλημα Cam. Prætextũ interpr. in hoc Soph. versu in Phil. λαβὼν πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδε. dicit enim (inquit) Vlyssem sibi quasi prætendisse illum puerum. Πρόβλημα, Quod explicandum proponitur, Quæstio, Propositũ etiã reddit ex Cic. in Part. Idẽ Bud. Cõtrouersiam etiã apud Hermog. interpr. Aristot. Polit. 2, ἐμπίπτει εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν. Idẽ De poet. περὶ δὲ προβλημάτων καὶ λύσεων. Differentiã aũt quã geometræ inter πρόβλημα & θεώρημα constituunt, vide apud Bud. 460. 461. Eãdem tamen sign. his duobus à Plut. dari, in Marc. vbi de Archimede loquitur, 97 & 98, idem testatur. HINC Προβληματώδης (inquit idẽ) In quæstionem disceptatione positus, Addubitatus. Plutar. τοῦτο τὸ μέρος προβληματῶδες ἐστὶ καὶ ἄπορον.

Προβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, Proiectus, (vt apud Ouid. Proiectus in æquor) Prominens. vt Il. β, προβλῆτι σκοπέλῳ. Apud eundẽ Od. κ, ἀκταὶ προβλῆτες, Eminẽtes. pes in littore maris, Cam. interpr. Et Il. μ, στήλας προβλῆτας, Eminentes seu extantes pali, eodem interpr. Vide Eustath.

Πρόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proiect⁹ (vt dicitur Foras proiici.) Soph. ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος.

Προβλητικός, Producendi vi præditus. Bud. ex Gregorio, τὴν γεννητικὴν καὶ προβλητικὴν τοῦ ἐν αὐτῇ κρυφίου ἀγαθοῦ.

Προβολή, Obiectus: vt in exemplo quod modò ex Platone protuli in Πρόβλημα. Accipio autem vocem Obiectus eo modo quo Tacitus, quũ dicit, Obiectu montis quo sæua ventorum arcentur. Qui montis dici poterit πρόβλημα, id est, Obiectaculum. nam προβολὴν intelligo ipsam veluti actionem obiiciendi & opponendi aliquid, seu prætendendi: at πρόβλημα id quod obiicitur. quam aut cui assimilem. signif. Obiectaculum apud Varr. habere videtur. Sed προβολή pro πρόβλημα sæpe accipitur, vt quum Sophocles δείματος προβολὰν vocat quod alibi φόβου πρόβλημα, modò à me prolatum. Euripides Oreste, ὁ δὲ λιπόλιθος θανάτου προβολάν, Petens vt mortem effugere liceret. Ad verbum, Aliquid morti obiicere. A Budæo προβολὴ exponitur Munimentum tutelare, Tutela, Integumentum, Lorica. quarum significationum exempla vide pag. 462. At pagina 456 tradit προβολὴν dici etiam Propugnaculum & castellum, ambitúmque mœnium hostilem impetum arcentem. vt Xenoph. τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς προκείμενα appellat προβολὴν τῆς χώρας.

gg. iii.

¶Προβολὴ, Proiectura & protectum, (vt idem tradit) Pro- A
minentia, Pars prominens vel tecti vel suggrundæ, vel
rei cuiuscúque: vt palpebrarũ pili προβολαὶ sunt τῶν ὀ-
φθαλμῶν. Vide pag. 456 & 462. ¶Προβολὴ metaph. pro
eo quod prætenditur & prætexitur (vt Lat. dicunt præ-
textum) Tertull. aduersus Praxean, Siquis putauerit me
προβολὴν aliquam quærere.

Προβολὴ, Status pugilis in procinctu stantis, occasio-
nique inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in
carceribus equos currúmque sustinentis, id est τοῖς ἵπ-
ποις καὶ τῷ ἅρματι ἐπέχοντος ἄχρις ἂν ἐκ τῆς βαλβῖδος ἐξίωσιν. B
Ita Bud. p. 457, qui & ὁπλίτας ἑστῶτας ἐν προβολῇ apud Plut.
interpr. In procinctu atque in vestigio stantes. Aliã hu-
ius vocis expos. vide ibidem.

Προβολὴ, Intentio & obiectio iudicii dictati, quasi pe-
titio digladiantis. Ita ex Hermog. Budæus p. 456. Ibi-
dem προβολὴν ab eo vocari ait intentionem accusato-
ris: & ab Isocrate actionem quæ intenditur κατὰ τῶν συκο-
φαντησάντων. Ex Vlpiano in orat. Demosth. contra
Mid. annotatur, προβολὴν fuisse etiam actionem Athe- C
nis aduersus eos qui aliquam iniuriam die festo & so-
lenni intulissent.

Προβολὴ, Nominatio & proditio. Bud. ex Greg. Vide
pag. 454.

Προβολὰς ἀναύρων Eustath. apud Dionys. Alex. expo-
nit ἐκχύσεις, sed admonens legi etiam προμολάς.

Προβολὴ perperam apud Plutar. pro προσβολὴ, vide in
Προσβολή.

Προβόλαιον, Tutamen, vt habetur in vulg. lex. ΑΤ Προβό-
λαιος (inquit Camer.) dicitur in oraculo de hasta (vt vide- D
tur) directa quasi ad pugnam: Εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων
πεφυλαγμένος ἧπο. Est autẽ oraculum hoc apud Herodo-
tum Polymn.

Πρόβολος, ου, ὁ, idem quod προβλὴς λίθος apud Homerum, vt
Eustath. scribit, hoc est (Bud. interprete) Scopulus emi-
nens qui æstum maris frangit. exempla apud eum ha-
bes Comm. pag. 462. ¶Tropicè verò (vt Eustath. an-
notat) apud Homeri posteros accipitur. i. (inquit Bud.)
pro tutore, propugnatore, defensore, securitatis con-
ciliatore & præsidio. cuius significationis exempla ibi-
dem apud eum reperies. Apud Aristidẽ verò de vrbe E
Athenarum loquentem, quum dicit, καὶ θορύβου τοσούτου
διὰ γῆς ἁπάσης διαῤῥαγέντος, αὐτὴ ἦν ὥσπερ ἔρυμά τε καὶ πρόβολος,
interpretatur Propugnaculum. Alibi verò & Scutum
exponit. Hesychio verò præter πρόμολος & πρόμαχος,
est etiam προνοητὴς, κυβερνήτης, ἱερός. ¶Πρόβολοι v.
lex. sunt etiã in pontis constructione trabes pro fultu-
ris, atque pali lignei fistuca adacti: quas Sublicas à Cæsa-
re, à Liuio Sublicia vocari scribunt. Plut. Cæs. ἀλλὰ ταῦτα
προβόλοις ξύλων μεγάλων διὰ τοῦ πόρου πεπηγότων. ¶Πρό- F
βολος est quoque τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον, Suidæ & He-
sychio.

Προβόλιον, ου, τὸ, Venabulum. δόρυ ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται, Bud.
σιβύνη Hesych. Xen. προβόλιον προβάλλεσθαι χρὴ, Ve-
nabulum prætendere. Bud. Idem Cyneg. τὰ δὲ προβόλια
ἔστω τοῦτον μὲ λόγχας ἔχοντα.

Προβολεὺς, έως, ὁ, Productor, vt Budæus Comm. exponit. vt
apud Dionys. Ar. τοῦ μὲ γὰρ αἴτιος καὶ ὥσπερ προβολεὺς καὶ
ἀπογεννήτωρ, vbi causam productricem & προβολέα pro
eodem dixit. Sic Gregor. Patrem cælestem γεννήτορα καὶ
προβολέα vocat: vt Damascenus eundem Patrem nomi- G
nat λόγου γεννήτορα, καὶ διὰ λόγου προβολέα ἐκφαντορικοῦ
πνεύματος. Vbi notandũ est eum facere discrimen inter
γεννήτορα & προβολέα. Vide Bud. p. 462 & 453.

c. 2. Ἀντιπροβάλλομαι, Contrà propono & nomino designã-
dum. Plat. De l. 6, ἐὰν δέ τις ἄρα δοκῇ τινι τῶν μὴ προβεβλη-
μένων ἀμείνων εἶναι τῶν προβληθέντων τινὸς, ἐπονομάσας ἀνθ' ὅτου
ὄντινα προβάλλεται, τοῦτ' αὐτὸ ὀμνύς ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον.
VNDE Ἀντιπροβολὴ, ῆς, ἡ, Comparatio in nominando,
quæ & ἀντιβολὴ dicitur. vulg. lex.

c. 2. Ἐπιπροβάλλω, Superiniicio. Sic v. l. ex Plut. Romulo. H

ΠΡΟΣΒάλλω, Adiicio, (eo sensu quo dicitur Adiicere
oculos, vel Adiicere mentẽ. Vnde & Adiectæ voces ex
Cic. aliquãto pòst) προσβάλλειν τὴν ὄψιν, Adiicere ocu-
los, Obtutũ figere. Naz. ἡλιακῷ φωτὶ σαθροτέραν ἔτι προσ-
βαλόντες τὴν ὄψιν. Plutarchus Sympos. sept. sapient. ὁ μὲν

οὖν Νειλόξενος, ἀλεξίκακε, εἰπὼν, ἀποστραφεὶς τὴν ὄψιν· ὁ δὲ
Θαλῆς προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον. id est, oculum
obtutumque fixit, vt vertit Bud. Sed non malè etiam
reddiderit quis, Attétius curiosiúsque intuitus est, vel
spectauit. Obseruandũ est autem accus. ὄψιν ex præce-
dent. repeti: quẽ tamen aliquando prorsus omitti existi-
mo. Προσβάλλω pro Adiicio etiam significante Addo
sunt qui accipi velint: afferentes hunc Diosc. locũ lib.
1 cap. 54, προσβαλε ῥόδα. Vbi tamen à Ruellio exponitur
Immittito. ¶Προσβάλλω, Admoueo. Gal. σικύαν μεγίστην
ὑπὸ τοῖς τιτθοῖς προσβαλεῖν. Cic. Accõmodo ex Plat. Ti-
mæo vertit. At προσβάλλειν ἀτιμίαν τινὶ verti non potest
Admouere infamiam alicui, sed reddi debet Irrogare
infamiam seu ignominiã, vel Inurere infamiam. Bu-
dæus interpr. etiam Infligere infamiã. Dicitur & προσ-
βάλλειν τινὰ ἑτέρῳ pro Incitare in eum & irritare, Stimula-
re & impellere. Bud. ex Demosth. exemplum affert. p.
453. ¶Προσβάλλω, Allido, Collido, Impingo, Confli-
go. Plut. de Bruto loquens, καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν
τὸ στέρνον ἀπέθανεν. Ita Bud. qui rursus προσβάλλειν interpr.
Impingere, item Intorquere, Illidere: & affert ex Æsch.
in epist. ad Philocr. ἐκ τούτου οὖν προσβάλλειν αὐτοῖς τὸν θεὸν
τὴν νόσον ταύτην ὑπελάμβανον. Vbi tamen reddere ma-
lim Infligere. Προσβάλλω neutraliter positum, Irruo,
Adorior, Inuado, Impetum facio, Irruptionem vel Im-
pressionem facio. In qua signif. apud nullum scriptorẽ
frequentius quàm apud Thucyd. esse puto. Dicitur au-
tem & προσβάλλειν πολεμίοις, & προσβάλλειν πόλει, vel τεί-
χει, seu ἐρύματι, &c. vt ex sequentibus exemplis patebit.
Igitur lib. 1, ἐπεὶ γὰρ προσβάλλοιεν ἀλλήλοις, οὐ ῥᾳδίως ἀπελύον-
το. Et lib. 3, προσέβαλον τοῖς Ἀθηναίοις. At lib. 2, προσβαλόν-
τες τῇ Οἰνόῃ. Et 3, καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες. Rursum lib.
3, item 2, προσβάλλειν τῷ τείχει dicit. Sed & cum præpos.
πρὸς, lib. 2, καὶ πρὸς τὴν πόλιν προσβαλόντες. Huius autem
exemplo vsurpãt & cæteri, sed potius cum dat. ¶Προσ-
βάλλω dicitur & de accessu minimè violento & infesto.
vt Luc. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῶν ταῖς ἀκοαῖς; Quæ vox au-
res nostras incessit? Quæ vox auribus nostris incidit?
Sed vsitatiore loquendi genere, (præsertim ita mẽ apud
poetas) Quæ vox pepulit aures nostras? Cic. Adiectæ
voces vsurpat. lib. 2, De nat. d. tanquam προσβαλλούσας.
Dicitur & ὀδμὴ προσβάλλειν, seu ὀσμὴ, à Theophr. i. Inci-
dere, Incurrere, Appelli, vt Bud. interpr. Quem miror,
postquam scripsit προσβολὴν de incursu & accessu vio-
lentiore dici, exemplum illud subiungere.

Προσβάλλομαι, Adiicior. vt προσβαλλομένη ὄψις, Oculiqui
adiiciuntur, Obtutus qui figitur. Et προσβάλλεσθαι, In-
iici, Imponi. vt Diosc. lib. 8, προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. I-
tem προσβαλλόμενον dicitur Id in quod quippiam incur-
rit, vel incidit vel incumbit & appellitur: & Id quod
oppugnatur. Bud. 452.

Προσβολὴ, Adiectus seu Adiectio (si vti liceat hoc verbali in
in ea signif. qua dixi paulò antè Adiicere oculos) Conie-
ctus. vt προσβολὴ τῶν ὀμμάτων Plat. Theæteto. Sic προσβο-
λὴ τῆς ὄψεως, apud Phil. De vita M. l. 3, σμαραγδῷ γὰρ ἔοικεν
ἡ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ φαντασία κατὰ τὴν τῆς ὄψεως προσβολήν. Di-
citur autẽ & Cõiectus oculorũ à Cic. ¶Προσβολὴ, Ad-
motio (sequor autem in his quem in ipso verbo tenui
significationum ordinem) vt σικύας προσβολὴ, Diosc. lib.
7. Dicitur autem ab Euripide in Medea & de admotio-
ne oris quæ fit osculando. ex quo affertur etiam προσβο-
λαὶ προσώπων φιλίαι. Apud Plut. autem Sympos. 4, expo-
nitur Contago, ἐν τῇ προσβολῇ τὰ τοιαῦτα καταβιβρώσκεσθαι πά-
θη τοῖς ἀνθρώποις οἴονται. ¶Προσβολὴ, Commissura, Cic. in-
terprete. Vide Bud. p. 453, & meũ Cic. lex. p. 23. ¶Προσ-
βολὴ τῆς ἀτιμίας. q. d. Inflictio ignominiæ. vt προσβάλλειν
ἀτιμίαν, Infligere ignominiam, pro Irrogare. ¶Προσ-
βολὴ, Appulsus eo sensu quo Cic. appulsum solis, item
appulsum caloris & frigoris dixit. Προσβολὴ, Appul-
sus nauis. Item, Impressio ruentis aciei impetúsq; mi-
litum cuneatim incurrentium. Plut. φάλαγγι χαλκοῦς
προσβολὴν οὐκ ἐχούσῃ, id est Quæ perrumpi impressione
non poterat. Apud eundẽ verò alibi pro τὴν προσβολὴν
κρατυνάμενοι reponit Bud. προσβολὴν, vt sit, Impressione
valida irrumpentes. Itidem verò Valla apud Thucy-
didem non ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, sed ἐν προσβολῇ τῆς

Σικελίας legit: quippe qui verterit In prominētibus Siciliæ locis. A Vt autem προσβολὴ est hostium, ita & athletarum, quum inter se aggrediuntur. & Petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Ad hostilem autem προσβολὴν pertinet hoc loquendi genus, ἐκ προσβολῆς, quod exponitur, Primo statim impetu, apud Philostratum. Et ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγὼν, pro pugna quæ in vrbis aggressione circa muros committitur, ex eodem Plutarcho affertur. Rursum ex eodem in Publicola, προσβολῆς ὀξείας τῷ τείχει γινομένης, pro In murum impetu acerrimo B ab hostibus facto. Ita vulg. lex. Sciēdum est autē Thucydidem ante Plut. hoc genere loquendi aliquoties vsum fuisse, & in eo προσβολὴν (vel potius προσβολὰς, nā plurali vti solet) Oppugnationem verti. vt lib. 2, προσβολὰς παρεσκευάζοντο τῷ τείχει ποιησόμενοι μηχαναῖς τε καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Ibidem, τάς τε οὖν προσβολὰς ηὐτρεπίζοντο. Idem lib. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν, καὶ προσβολὰς ἐποιοῦντο. Sic & Bud. hæc Polybii verba, de quadam vrbe loquentis, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, interpr. Quum statim adueniens oppugnare adortus C esset. Apud eundem Thuc. alicubi προσβολαὶ exponitur (& rectè quidem, meo iudicio) Pugnæ tumultuariæ. vt lib. 3, καὶ προσβολαὶ, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἐγίγνοντο τῶν Ἀθηναίων ἱππέων, ὅπῃ παρείκοι. Idem lib. 7, προσβολὰς & ξυσταδὸν ..χας inter se opponit, pag. 262. A scholiaste autem προσβολὴ alicubi ἐπίθεσις, atque adeo μάχη (item προσβολαὶ, συμπλοκαὶ) alicubi verò & προσόρμισις ac καταγωγὴ exponitur. In vulgatis autem lexicis illud eiusdem Thucydidis antea citatum, ἐν προσβολῇ τῆς Σικελίας, exponitur Dum in Siciliam transmittunt. Affertur ibidem ex Polybio, οὔσης οὐ μόνον στενῆς καὶ τραχείας τῆς προσβολῆς D pro itinere nō solùm angusto sed etiam aspero. quum tamen προσβολὴ iter simpliciter significare nullo modo possit. Rectius igitur Bud. (meo iudicio) προσβολὰς in simili Plutarchi loco interpr. Aditus ad aggrediendum: in Cæsare, ὑλώδεις τόπους καὶ προσβολὰς ἀφανεῖς ἔχοντας ἀμηχάνῳ τάχει διελθὼν ὁ Καῖσαρ, τοὺς μὲν ἐκυκλοῦτο, &c.

Προσβολὴ de aliis etiam dicitur. A Bud. προσβολὴ exponitur Violentia & impressio præpotentis, aut tyranni: & affert ex Gregorio in Iul. καὶ πολλαῖς πληγεῖσα καὶ χαλεπαῖς τοῦ καιροῦ προσβολαῖς. E Apud Theodor. legitur προσβολὴ φθόνου, quòd inuidia velut irruptionem faciat in animum eius quem incessit. Aggressionem quidā verterunt: Bud. appulsum. Et πυρετοῦ προσβολὴ Galen. ad Glauc. pro accessione febris, sed ita vt impetus significatio includatur. Bud. pro εἰσβολὴ poni scribit. ‖Προσβολὴ, ..oxa, Offensio, vt idem vertit in hoc Synesii loco, ἔδει .. ἄρα χαλεπωτέραν μοι γενέσθαι τοῦ πάθους τὴν προσβολήν. Vbi tamen alii προσβολὴν cum πάθους iungentes interpr. Aggressionem, Insultum. Itidem tamen προσβολὴ exponitur Noxa [ob læsum numen] apud Aristo F phanem, Χώπου ποτ᾽ ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή. verùm & hîc de irruentis impetu commodè intelligi posse videtur. Sic enim & Synes. εἰ δαιμόνων εἰσὶ προσβολαὶ τὰ γινόμενα δι᾽ Ἀνδρονίκου.

Ποτιβάλλομαι pro Προσβάλλομαι apud Homerum (præfixa præpositione Dorica προτὶ, aut certè facta ex Dorica ποτὶ, pro πρὸς) Adorior, Aggredior. Itē Coerceo, Castigo: vel simpliciter Increpo. Hom. Il. ε, v. 874, Ταύτην δ᾽ οὔτ᾽ ἔπεϊ προτιβάλλεαι, οὔτέ τι ἔργῳ. id est ἐπιπλήττεις, Eust.

C. ΣΥΜβάλλω, Coniicio. vt apud Theophr. De causis pl. 3, G exponitur, συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας. Sed frequentius est pro Coniicio metaph. vnde Coniectura. Plato Crat. εἰ οὖν τι ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Itidem ex Dioscoride citatur, συμβάλλειν τὰς φύσεις pro Cōiicere, id est coniectura consequi. Sic pass. συμβάλλομαι. Paus. in Mess. οἱ μάντεις ἀπείρως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. At Budæus apud Herodotum in Polymnia vbi dicit συμβαλλεόμενος εὑρίσκω, vno in loco vertit Coniectura assequens, in altero autem Subducta ratione. de qua significatione postea dicam. Vt autem H συμβάλλω pro Coniicio, & cōiectura assequor, ponitur, ita etiam pro Intellectu assequor. (quam significationem, vt affinem proximè præcedenti, subiungendam ei putaui) vt apud Cebetem, δι᾽ ἑρμηνέως συμβαλλόμενοι τὰ λεγόμενα. Sic apud Plut. in Amat. narr. συνεβάλετο τὴν πρᾶξιν ἐκείνων, Polit. vertit Intellexit. Fortasse autem & συμβαλεῖν in loco Platonis modò prolato aliquis ita accipiendum putauerit. At συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῶν φιλοσόφων, Plut. in Fabio, quidam interpr. putant Animo voluens. His addendum cēseo συμβάλλομαι pro Computo, vel Rationem subduco. vt apud Herodotum in Polymnia à Budæo verti dixi, aliam tamen similis loquendi generis quod ibidem habetur, interpretationem afferentis. Atenim in Erat. vbi scribit idem Herodotus συμβάλλεσθαι ἐπὶ δακτύλων τοὺς μῆνας, pro Supputare accipi, omnes fatentur.

Συμβάλλω, Coniungo. vt συμβάλλειν τὰς δεξιὰς apud Euripidem eo modo quo Virgilius, Dextræ coniungere dextram. Sic & apud Xenoph. Pæd. 2, συμβαλεῖν φασὶ Γαδάταν. Sed & pro Connecto, Contexo, ex Philostr. Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item Commisceo. vt quum ab Arriano fluuii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Quo & Homerus modo olim dixerat ῥοὰς συμβάλλειν, Il. ε. Sed & sine accus. ponitur συμβάλλειν hac signific. vt apud eundem historicū, αὖθις δ᾽ ὁ Ἀκεσίνης ἔστιν ᾗ ξυμβάλλει τῷ Ὑδραώτῃ. Hinc & συμβάλλοντες ποταμοὶ, Confluentes. Dicitur verò & de aliis rebus neutra signif. pro Coeo (vt quæ inter se coniunguntur & commiscentur) & ita exponitur apud Aristotelem Problem. sect. 3, συμβάλλει εἰς ταυτὸ τῇ ἑτέρᾳ ὄψει. Itē in hoc eiusdem loco, de venis loquentis, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Hinc etiam pro cōgredior, & Occurro. vt apud Appianum, ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει Κλεοπάτρα. Et apud Arrianum, ξυμβαλεῖν αὐτῷ pro Cum eo coniungi & ei occurrere. Hinc apud Ho..erum σύμβλητο pro Occurrebant & participium συμ..λήμενος apud eūdem Od. ο, pro συμβεβλημένος. Ab a.. .. significatione est σύμβολος pro obuio. ‖Συμβάλλω, Committo (vt committimus aliquos ad certamen) Iliad. γ, Αὐτὰρ ἐμ᾽ ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον Μενέλαον Συμβάλετ᾽. Sic συμβάλλειν τὰς δυνάμεις apud Plutarchum. ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν apud Xenoph. & Æschinem: & κάπρους συμβάλλειν apud Paus. Sed hic addit μαχουμένους. Interdum verò & pro Committo aliquos, id est sibi inuicem inimicos reddo. vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xenoph. Pæd. 6. Iungitur autem συμβάλλειν & cum accus. vt Lat. Committere (veluti quū dicimus Committere pugnam vel prælium) & quidem addito interdum personæ datiuo. vt συμβάλλω εἰς μάχην, vel συμβάλλω σοὶ εἰς μάχην. Sic συμβάλλω σοὶ ἀγῶνα apud Euripidem. At συμβάλλ.. ἔριν apud eundem exponitur Contentionem inte.. .e exercere. Soph. autem (hinc vt opinor, ducto loo.. ..endi genere) dixit συμβαλεῖν ἔπη κακὰ pro Maledict.. regerere, veluti quandam verborum pugnam comm..ttendo. Sed & συμβάλλειν sæpe per se pro Committo pugnam, Pugno, Prælior. vt συνέβαλον τοῖς πολεμίοις, apud Polybium. Cum πρὸς autem iunxit Isocr. ἀλλὰ πρὸς μόνους τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Confero. & quidem tribus diuersis significationibus, (quam etiam ob causam ea quæ sequuntur, huc reseruāda existimaui) Primùm vt Cōfero dicitur pro Cōtribuo, sic & συμβάλλω, vel potiùs συμβάλλομαι. Xē. πότερος ἄρα ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν. Vtque sumpta hinc metaphora Confero dicunt Latini pro Prosum, Adiuuo, sic & Græci suū συμβάλλομαι. Dicunt autem συμβάλλ..μαί σοι, & συμβάλλομαι τούτῳ, vel πρὸς τοῦτο, siue εἰς τοῦτο. ..uorum exempla sunt apud Herodotum, Xenophonte.., Plat. qui & De rep. 1, nomen μέρος addit, scribens, μέ.. .μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται. Deinde, q..emadmodum Confero sermonem vel sermones cum aliquo, sic συμβάλλειν τινὶ λόγους apud Eurip. legitur. (pro ..adem autem significatione affertur & συμβάλλειν τινὶ εἰς λόγους) Tertiò, vt Confero pro Comparo interdum sumitur, sic & συμβάλλω apud Herodot. cum dat. apud Aristotelem cum πρὸς, Ethic. 2, πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες.

Συμβάλλω, Vtendum do, Commodo. Item, Fœneror. Suidas enim μεταδιδόναι & κιχρᾶν exponit in hoc loco (qui est ex Aristoph. Concion. licet ille taceat) Ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη τἀμάτια, &c. Et συμβαλόντα in quodam Arriani loco pro δανεισάμενον accipi ait.

Poterit autem fortaſſe & in hac ſignif. ad verbũ Confero reduci.

Συμβάλλω τινὶ, Paciſcor, Contractus conuentáque ineo. Bud.pag.619, ex Iſocr. & Demoſth. Et συμβάλλω ταῦτα, Hæc ſtipulor, ex eodem Iſocr.

Σύμβλημα, ET Σύμβλησις, Commiſſura. In vulg. lexicis σύμβλησις pro Compago, ex 26 Exodi affertur: & σύμβλημα pro peſſulo, item ſolidatione, ex Eſaiæ cap.41. ITEM Συμβλητὸς, οῦ, ὁ, Conferendus, Qui conferri & comparari poteſt. Theocr. Ἀλλ' οὐ συμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα. Πρὸς ῥόδα. Alia exempla vide apud Bud.p.620. inter quæ vnum ex Ariſtotele in quo συμβλητὰ vult eſſe comparabilia & commutabilia. Quam duplicem ſignificationem ibi non admitto. AT Ἀσύμβλητος, Non conferendus, Non comparandus, Non æquus, Impar. Idem Bud. ibidem ex Ariſtot.

Συμβολὴ, Ipſe actus coniiciendi. Item, (ſequendo metaph. verbi coniicio ſignif.) Coniectura. Qua in ſignificatione Plutarchum vti teſtatur Bud. ‖ Συμβολὴ, Coniunctio, Iunctura, Commiſſura. vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, oſſium iuncturæ, Plat. Tim. Et ex Ariſtot.2. De part.an. affertur, συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων pro Nonnullæ literæ labris comprimuntur. Et συμβολὴ, Locus vbi confluũt fluuii, velut aquas cõiungentes, Cõcurſus confluentiũ, Bud. Sic Arr. ξυμβολὴν τοῦ τε Ὑδάσπου καὶ τοῦ Ἀκεσίνου dixit, & alibi ſæpe plur. ξυμβολάς. ‖ Συμβολὴ, Commiſſio (vt dicuntur aliqui ad certamen committi) ſeu Parium comparatio ad pugnam. Quam interpr. addit Bud. ſubiungens ex Herodiano, δι' ὀρτύγων μάχας καὶ ἀλεκτρυόνων συμβολάς. Item Commiſſio prælii (ſi ita dicere liceat; vt dicitur Committere prælium) Cõflictus, Congreſſus, apud Herodo[illegible] Xenoph. ‖ Συμβολὴ, Collatio quæ fit à ſingulis in commune. vt quum Athenæus dicit lib.7, τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. Et ex Canone 54 Concilii Laod. affertur, ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ἐπιτελεῖν. Et plural. συμβολαὶ, vt apud Plaut. ac Terent. Symbolæ, Quæ quiſque conferebat, Collectæ (vt quidam ex Cicerone interpr.) Sic quidam comicus apud Athen. Ὅστις δ' ἐπὶ δεῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον Καλέσας, ἔπειτα συμβολὰς ἐπράξατο. Et συμβολαὶ, Auxilia ſeu adiumẽta ad bellum quæ à quopiam conferuntur. Sic apud Plutarchum in Antonio dicitur iniquum eſſe à bello mulierem reiicere συμβολὰς τηλικαύτας διδοῦσαν. ‖ (Item συμβολὴ pro pacto, vide in Σύμβολον.) HINC Ἀσύμβολος, Qui ſymbolam non confert. Gellius lib.6, cap.13, Ne omnino immunes & ἀσύμβολοι veniremus, con[illegible]ectabamus ad cœnulã non cupedias ciborum, ſed argu[illegible]as quæſtionum. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo conuiu[illegible] ſymbolas non conferunt. Item Ἀσύμβολος metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit. Bud.pag.620 ex Plut. Coriol. ET Ἀσυμβόλως aduerb. Sine ſymbola. vt Cteſibius interrogatus quid illi ex philoſophia ſupereſſet, reſpondit, ἀσυμβόλως δειπνεῖν. ET Βραχυσύμβολος, in Epigr. Qui paruum ſymbolum ad conuiuium confert.

Σύμβολον, ου, τὸ, Nota. Cic. interpr. vt verbum nota eſt & ſignum rei animo conceptæ. Ariſtot. De ſenſu, τῶν δ' ὀνομάτων ἕκαστον, αἴτιόν ἐστι. Etymologiam (inquit Cicero) notationem appellamus, quia ſunt verba rerum notæ. Itaque hoc idem Ariſtot. σύμβολον appellãt, quod Latinè eſt Nota. Hæc Cicero. Accipi autem σύμβολον pro ſigno ab ea verbi συμβάλλειν ſignif. quã pro Coniicio accipitur, Budæo aſſentior. Vt autem Nota ſeu Signũ latè patet, deque variis rebus, deinde & de quibuſdam peculiariter dicitur, ſic & σύμβολον: vt ſeq[illegible]ẽtibus exemplis docebo. Ariſtid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ περιέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, Magnum eſt ſignum præſtãtiæ huius ciuitatis. Id eſt indicium. Plutarchus Romulo, ἦν τοῦ καιροῦ τῆς ἐπιχρήσεως σύμβολον. Herodian.3, καλλώπισμα τοῦτο καὶ πλούτου σύμβολον νομίζοντες. Demoſthenes, σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς σωτηρίας, pro indicio & argumento ſalutis habere. ‖ Σύμβολον peculiariter pro ſigno militari (ſicut & σημεῖον à generali ſignificatione ad hanc particularem tranſit) Herodian.4, τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Hanc tamen ſignificationem raram eſſe puto. Σύμβολον autem de re militari alio etiam ſenſu dicitur, pro eo videlicet quod potius Inſigne appellatur, vt apud eundem Herod.2, τάς τε ζώνας καὶ ἐσθῆτας καὶ εἴ τι σύμβολον ἔφερον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες, i. (Politiano interprete) cæteris militiæ ſignis. At βασιλείας σύμβολα ſeu βασιλικὰ σύμβολα aliquot apud eundẽ locis Inſignia imperii, Inſignia imperatoria, Inſignia principatus idẽ interpr. Sed annulũ peculiariter vocatum fuiſſe σύμβολον ex Plinio diſcimus, lib.33 cap.1, videlicet, vt certæ cuiuſdam dignitatis ſignũ ſeu inſigne. Denique σύμβολον in re militari dicebatur quod alio nomine σύνθημα, id eſt Teſſera, ſignum bello, vt dixit Virgil. — vt bello teſſera ſignũ. (vbi lege Seruium) Et Silius eũ imitatus, — tacitũ dat teſſera ſignũ. Ab huius autem ſignif. ſimilitudine Symbolum apoſtolicum appellatum fuiſſe exiſtimatur, vt videlicet velut teſſera ad internoſcendos veros Chriſti milites eſſe poſſet: ſed aliam & quidem certiorem huius appellationis rationem vide paulo pòſt. Recentiores autem theologi ſymbola vocarunt in ſacramentis viſibilia ſigna; vt aquam in baptiſmo, panem & vinum in cœna Domini: quæ ſymbola ad rem ſignificatam referũtur, vt in cœna ad corpus & ſanguinem Domini. Quidam tamen ſymbolorum appellationem generaliter ad ipſa etiam ſacramenta extenderunt.

Σύμβολον dicebatur etiam ſignum quoddam, vel (magis propriè) teſſera quam publicè dabant ciuitates quibuſdam hominibus ſibi amicis, vt hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis, vt ſcribit Bud. afferens ex Lyſia, λέγων ὅτι ἔλαβε σύμβολον παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ μεγάλου. Et paulo pòſt, πολλῶν γε ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων ἀπορήσειν διὰ τὸ σύμβολον ἐν πάσῃ τῇ ἠπείρῳ. Sic hodie (inquit) vocari poſſunt teſſeræ collybiſticæ, quas literas collybicas vocãt, quaſi ad permutandã pecuniã externam inſtitutas. Hodie *lettres de change*, vel *lettres de banque*. Sed & priuatus vſus hoſpitaliũ teſſerarum fuit, vt ex Plauto in Pœnulo & Ciſtellaria liquet. Hinc autẽ Tertull. lib. De præſcrip. Conteſſerationem hoſpitalitatis dixit. Fuit autem antiqui moris (inquit Bud.) teſſeram dari hoſpitibus dimidiatam, quam quicunque attuliſſet ad hoſpitem, continuò agnoſci poſſet, & hoſpitio accipi, tanquam amicus & vetus hoſpes. ‖ Σύμβολον præterea apud Pollucem lib.9 accipi putatur pro ea teſſera quam nummariam Suetonius appellat, quæ Gall. *un mereau* vel *un buletin*. Meminit autem hic & teſſeræ frumentariæ, cuius & Plinius, ac Iuuenalis: Vlpianus item & Paulus. De his lege Bud. annot. prior. in Pandect. ‖ Σύμβολον, Teſſera theatralis, quæ (vt in vulg. lex. ſcribitur) in congiariis iaciebatur à principe, largitioniſque ſpeciem numerúmque notis oſtendebat. quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata teſſera, cui fortuitò obtigerat. Dion, σύμβολα δέ τινα εἰς τὸ θέατρον κατὰ κορυφὴν ἔρριψε, τοῖς μὲν ἀργύριον, τοῖς δὲ ἐσθῆτα.

‖ Σύμβολον autem pro omine (quòd videlicet rei futuræ ſignum ſit) vide in Σύμβολος. Exponitur autem & Præſagium, item Augurium, vt ibidem dicetur. ‖ At σύμβολα Pythagorica apud Plutarchum & alios, non ſimpliciter ſigna ſunt ſed occultæ cuiuſpiam rei ſigna. vnde & Ænigmata quidam interpretati ſunt. ‖ Σύμβολον (inquit Budæus) ſignificat etiam ſimilitudinem & quandam naturæ communitatem. Ariſtot. De gen. & interitu, lib.2, τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐξ ὕδατος γῆ καὶ ἐκ γῆς πῦρ ἔσται· ἔχει γὰρ ἄμφω πρὸς ἄμφω σύμβολα. Volũt autẽ quãdã conuenientiã naturæ & communitatem ſic appellari, ducta ab hoſpitalibus ſymbolis metaphora, vt ſit velut ſocietas quædam & neceſſitudo ex hoſpitio contracta. Ab hac autem συμβόλου ſignif. eſt Gall. verbum *ſymbolizer*: quod tamen nec antiquum, nec ab omnibus eſt receptum. ET Συμβολικὸς (ab hac συμβόλου ſignificatione) Ænigmaticus, Allegoricus. & συμβολικὴ θεολογία. de quibus vide Bud.p.621 & 622. Eidẽ verò alibi Συμβολικὸς eſt Significatiuus. & ſubiũgit, συμβολικὸν κίνημα τῆς κεφαλῆς, id eſt ἐπινεύειν. ET Συμβολικῶς aduerb. Ænigmaticè, Allegoricè. At in v.l. Coniecturaliter id eſt, Per comparationem præteritorum & futurorum. Heſych. σεσημειωμένως.

Σύμβολον, Commissura, à συμβάλλω signif. Committo. Plato Symp. ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἐστιν ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος ὥσπερ αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο. ζητεῖ δὴ ἀεὶ τὸ αὑτοῦ ἕκαστος σύμβολον. Alibi ἡμιμάχιον dixit. Σύμβολον commissurā vocare videtur: inquit Bud. qui tamen antequam locum proferret, dixerat σύμβολον esse αὐτὸ τὸ τμῆμα, quasi tesseram & frustum abscissum. Hæc ille, respiciēs (vt opinor) ad id quod paulo antè ex eo retuli, tesseram videlicet solitam dari hospitibus dimidiatam (quæ Gall. *taille*) vt huc alludens Plato, dicat homines olim διφυεῖς fuisse, ob idque nunc virum & mulierē tanquā tesseras dimidiatas rursum inter se committi velle. A B

Σύμβολον, Quod confertur, à συμβάλλω significante Confero. Collecta, sicut & συμβολή, quidam interpret. Ego tamē nullum ex classicis scriptoribus exemplum citatum inuenio nominis σύμβολον hac in signif. positi. at genitiui plur. numeri συμβόλων suppetunt mihi nonnulla: sed quæ non immeritò alicui suspecta fuerint, quum facilis accentus lapsus esse potuerit, ex συμβολῶν à συμβολή, in συμβόλων à σύμβολον. Legimus tamē apud Gell. lib. 6, cap. 13, in fine, Talia symbola. Et apud Plaut. ac Terentium, non solùm symbolam, sed & symbolū. Verùm hoc ne ibi quidē apud quosdā suspicione caret. Vt ut sit, σύμβολον Apostolicū potius ab hac τοῦ συμβάλλω significatione quàm ab altera (ad quam id nonnullos referre dixi) appellatum fuisse, Augustini etiam testimonio confirmari potest. is enim Serm. de temp. 115 collationem interpretatur, quia (inquit) collatā in vnum totius catholicæ legis fides symboli breuitate colligitur. Hæc ille. σύμβολον tamen est potius quod confertur, aut collatum est quàm collatio, si quidem hæc pro ipsa conferendi actione accipiatur. C D

Σύμβολον, Pactum, Conuentum, à συμβάλλω significante Paciscor. Pro qua significatione ex Aristotele affertur, Polit. 3, εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων, σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν, καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Ex eodem autem Rhet. 1, συμβολαὶ (non σύμβολα) cum συνθῆκαι copulatum: vbi scribit, καὶ τίνων ἐξαγωγῆς δέονται & τίνων εἰσαγωγῆς, ἵνα πρὸς τούτους καὶ συνθῆκαι καὶ συμβολαὶ γίγνωνται. In quibus locis paulo aliud σύμβολα & συμβολὰς quàm συνθήκας esse videmus. Harpocr. tamen συνθήκας interpretatur, sed peculiari significatione. ait enim σύμβολα esse συνθήκας ἃς ἂν αἱ πρὸς ἀλλήλας αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια. E

HINC Εὐξύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum quo facilè paciscimur, Facilis in commercio, Xen. (Item Εὐξύμβολον σημεῖον Bud. Signum fausti ominis, Signum faustum.)

CONTR. Δυσξύμβολος, apud eundem, πολλῶν χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel Σύμβολον, ου, τὸ, Omen. (quòd signum sit rei futuræ) Synes. ἵνα μὴ τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος γένηται. Greg. ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exponitur & Augurium, Auspiciū. & affertur ex Plutarcho in Pericle, τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες. Apud Xenophōtem autem dat. συμβόλοις ab vtroque nominatiuo esse pōtest, Apomn. 1, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις. F

‖ Σύμβολος Hesych. est non solùm οἰωνὸς, sed etiam quod datur forum iudiciale ingredientibus. ‖ Σύμβολος exponitur etiam Obuius. VNDE Συμβολεῖν & Συμβολῆσαι apud Hesychium pro Obuium fieri, Occurrere.

c. z. Συμβολοκοπέω, ῶ, Symbolas do in conuiuia; vt Bud. interpretatur in hoc Ecclesiastici loco, cap. 18, in fine, μὴ γίνου πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ. Ex alio autem eiusdem libri loco affert, μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς ἐν οἴνῳ, pro Ne des symbolum vel annulum. G

c. z. Ἀποσυμβολάω, λῶ, Occurro, si mendosè non legitur apud Hesychium, ἀποσυμβολᾶν, συναντᾶν.

Συμβολατεύω, Paciscor, Contraho. Hesych.

¶ Συμβόλαιον (multo frequētius quàm σύμβολον) Pactum, Conuentum, & quidem generali signif. Demosthenes, καὶ συμβόλαια ποιοῦσι συμβάλλοντες. Plato, συμβολαίων πέρι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι. Isocr. in Panegyrico, ἴδια συμβόλαια, Priuati contractus, Bud. interpr. Qui etiam addit συμβόλαια & δικαιώματα in Pand. pro eodem accipi, videlicet pro instrumētis & indiciis, ac probatoriis syngraphis, vel scriptis quibuscunque, vt testamento. H

Συμβόλαιον exponitur etiam Commercium, item Negotium. Synesius, μανθάνουσι δὴ παρὰ τῶν ἀνδρῶν οἷς ποτε συμβόλαιον γέγονε πρὸς ἄνθρωπον ὑπέρεον. Basil. ad Candidianum, συμβόλαιόν τι πρὸς αὐτὸν εἰπὼν ἐγκεκλῆκέναι. Et συμβόλαιον κοινωνικὸν apud Plutarchum in Romulo, est Communis societas & commercium, in vulgaris lexicis.

HINC Συμβολαῖος δίκη, Controuersia vel iudicium de pacto & contractu. Bud. ex Thucyd. apud quem tamen ipsemet legit συμβολαίαις δίκαις, nō συμβολαίοις. ET Συμβολαιογράφος, Tabularius, Qui cōtractus scribit. Bud. ex Pandectis.

¶ Συνιβολία, Occursus, pro συμβολία. Item casus, vel Successus, vt exponit Camer. in hoc Apoll. versu, — ὄρνισιν δὲ συνιβολίῃ κεχάροντο. Est autem ι pleonasticum.

C. Ὑπερβάλλω hic omissum, vide post Ὑποβάλλω.

C. ὙΠΟβάλλω, Subiicio, oppositum τῷ ἐπιβάλλω. vt in hoc Athenæi loco (qui mihi propterea ad indicandam primam huius verbi significationem visus est aptissimus) κάτω μὲν ὑποβαλεῖτε τῶν Μιλησίων ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλεῖτε ξυστίδα. Sic pass. ὑποβάλλεσθαι τῷ τείχῳ, ex schol. Aristoph. pro Supponi vel Subiacere. At signif. act. ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, Luc. Subiicere toralia, vel potius Substernere, vt Bud. interpr. Ex eodem Luc. ὑποβάλλεσθαι βιβλία, pro Substernere libros, vel Substratos habere. Et metaph. ὑποβάλλουσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς apud Isocr. Seipsos calamitatibus subiiciūt. Vel, ad verbū, Seipsos sub calamitates subiiciunt. Atq; ita malim, quum apud Cic. inuenia[m], Virtus sub varios incertosque casus subiecta. Huc p[er]tinet apud Æsch. in Ctesiph. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων Θ[ηβα]ίοις. q. d. Subiecit se Thebanorum imperio. [Ὑποβάλλ]ω, Suggero, videlicet commonefaciens. Xen. καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ὥν τι ἐπιλανθάνηται. Vbi & verbum Subiicere retineri possit. vt Terent. Phorm. Si meministi quod olim dictum est, subiice. Et ὑποβάλλοντός τινος, Herodian. Cuiusdam admonitu, id est ὑπομιμνήσκοντός τινος. Vide Bud. 464. ‖ Idem ὑποβάλλειν esse scribit Interfari, Sermonem interpellare, & præproperè excipere. vt Æsch. in Ctesiph. αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. Sic autem Hom. ὑββάλλειν Il. τ, dixit. Vtrunque locum affert p. 463. Sed addo, hîc quoque verbo ὑποβάλλειν aliquā verbi Subiicio signif. includi. Sic enim apud Varr. Subiicit Scrofa, De formæ cultura hoc dico, &c.

Ὑποβάλλω, Suppon[o, q]uod & ipsum verbo Subiicio interdum significat[ur] vel potius Ὑποβάλλομαι. vt mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, Basil. apud Budæum 464. Item Ὑποβάλλομαι, Falsò quippiam mihi ascribo, Mihi quasi subdititium assumo. Strabo, ἐπιπόνεια ὑποβαλλόμενος. Consule eundem B. p. 463. Ex Soph. autem Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, pro ὑποσπείροντες, Verba clàm serentes fallunt. Additur autē, ὑποβάλλεσθαι signif. etiam Per interpretem loqui.

Ὑποβάλλομαι pro προσβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Budæum pag. 463.

Ὑπόβλημα, ατος, τὸ, Substramen. Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, ου, ὁ, Suppositius, Camer. Subdititius, Bud. νόθος, Suid. ὑποβολιμαῖος. vt ὑπόβλητα βρέφη. & apud Suidā, ὑποβλήτους αὐτὸν εἰπεῖν αὐτοὺς καὶ νόθους αὐτίκα. Metaphoricè etiam capitur pro οὐκ ἀληθὴς ἀλλὰ πεπλασμένος. Sophocles, Οὐδ' ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον Αἴας ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός, id est γνήσια τῆς σῆς διανοίας, οὐχ ὑπόβλητα ἀλλ' οἰκεῖα σ. ντα. Sic idem Soph. Œdip. Colon. dixit, Τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. Vbi quidam exponunt Suborn[a]tum & ab alio instructum. Et apud Platonem, ὑπόβλ[ητ]ον ἄνθρωπον, Homo subdititius. Bud.

Ὑποβλήδην, aduerb. Subiiciendo. (eo sensu quo Virgilius dixit, — vix pauca furenti Subiicio, & raris turbatus vocibus hisco) vel Interpellato sermone, Excipiendo verba dicentis nondum finita, vt v. l. exponunt. Obstreperè, Camer. Interfando, Bud. Il. α, Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεὺς, id est ὑποβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν παρακοπῇ διεξοδικοῦ λόγου. Eust.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ, Subiectio, & (si dici posset) Substratio. Plato apud Athenæum 2, νῦν δὲ τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν οὐ περιβολῇ χρείζουσι καὶ ὑποβολῇ. ‖ Item Subiectio rei

falsæ pro vera, Fraus. Basil. epist. ὑποβολὴ τῆς προσώπου χενσάμενος, Accersita persona vsus, vt vulg. lex. interpr. In quibus huc refertur iste etiam Polybii locus, αὐτόπτης ἦν ἡ τῆς ἐνεδρευόντων ὑποβολή. Apud Plutarchum verò Romulo, ὑποβολὴ τῶν κλειδῶν Bud. vertit Adulteratio. ‖ Admonitio. Xenoph. Pæd. 3. ἀλλ' ἀγαπητὸν εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι, Præclarè cùm eis agitur si moniti etiam proficiant, vt Camer. interpr. Eo sensu Liuius verbo Subiicio vsus est, Quæ ipsis sua sponte non succurrebant, ea duces admonendo atque hortando subiiciunt. ‖ Item Subiectio eo modo quo interfando & interpellando alicuius sermonem aut respondendo, subiicere dicimur. vnde ἐξ ὑποβολῆς. Diogenes Laertius, Σόλων δὲ τά Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε ῥαψωδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Solon statuit vt Homeri versus alternis accinerentur, ita vt vbi vnus desiisset canere, alter inde auspicaretur. A B

Ὑποβολιμαῖος, ου, ὁ, Suppositítius, Subdititius. Cui apud Demosth. γνήσιος opponitur, Luc. ἐγὼ δ' αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Metaphoricè etiam capitur. Plutarchus, τὴν εὔνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ παρέγγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μισθοῦ φιλοῦσαι. Sic ὑποβολιμαῖος λόγος. C

Ὑποβολεύς, έως, ὁ, Monitor, Qui admonendo atque hortando subiicit & suggerit. Plut. Pol. præc. μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτάς, πάθος μὲν ἴδιον καὶ ἀξίωμα τῷ ἀγῶνι προστιθέντας, τοῦ δ' ὑποβολέως ἀκούοντας καὶ μὴ παρεκβαίνοντας τοὺς ῥυθμούς. Et Philo, ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος, Velut monitore cuique clanculum subiiciente. ‖ Item Interpres, διερμηνευτής. Eust.

Ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pigneratio. ‖ obnoxius, & Obiectus pro pignore: quam hypothecam verbo Græco iurisconsulti sæpè vocant. Est enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον καὶ τόκον, siue domus, siue prædium, siue res mobilis sit. Hæc Bud. Vnde apud Pollucem ὑπέχεγγον χωρίον & ὑπόβολον pro eodem ponuntur. Eust. ex Pherecyde citat, οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβολον; Ὑπόβολον etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεά: vt Bud. tradit. D

Ὑπόβολον etiam apud Suidam reperitur pro ὑπόβολον, in priore signif. id est ὑποκείμενον πρὸς δάνειον. E

c. 2. Καθυποβάλλω, Subiicio. Magentinus, ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ ὁμώνυμα τῷ ὁρισμῷ καθυποβάλλονται. Et καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, In vincula coniectus. Bud.

c. 2. Προϋποβάλλω, q. d. Præsubiicio. Budæo Comm. est ferè idem quod Præstruo, Præmolior, & Fundamenti loco vel inchoamenti pono. Themist. L. de anima 2, οἷς γὰρ τῶν θνητῶν ἡ φύσις ἔδωκε λογισμόν, τούτοις καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι δυνάμεις εἰς δορυφορίαν τοῦ λόγου προϋποβάλλεται. Idem inferius, εἰ δὲ ἡ φύσις προϋποβάλλεται τὰς δυνάμεις, καὶ προτέρας ἐκείνας ἐνδίδωσι τῶν ἐνεργειῶν, οὐδὲν θαυμαστόν. Id est (Bud. interprete) Quòd si natura cõparatũ est vt prius insint potentiæ in homine quàm actus, Ingenerentur & insint quasi inchoamenta animæ. F

ΥΠΕΡβάλλω, (q. d. Superiicio: vt Quint. ὑπερβολὴν superiectionẽ reddidit) Exupero, Excello. Item Supero. Cum accusatiuo personæ, & datiuo rei, ὑπερβάλλω σε τούτῳ: & tam in bonam quàm in malam partem. vt ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ apud Xenophontem. Sic ὑπερβαλέσθαι πάντας ἀνθρώπους ἀνδραγαθίᾳ, Aristid. At ὑπερβάλλειν πάντας ἀνθρώπους τόλμῃ τε καὶ μιαρίᾳ, rursus apud Xenophontem Hellen. 7. Sic Demosth. Pro corona, Αἰσχίνης [illegible] τοσοῦτον ὑπερβέβληκεν ἅπαντας ἀνθρώπους ὠμότητι. Sæpe autem accus. personæ omittitur. Aristoph. Plut. ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Xen. Pæd. 2. ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει. Isocr. in Euag. ὑπερβάλλοντας & καταδεεστέρους ὄντας opponit. Sic etiam dicitur ὑπερβάλλουσα ἀνδραγαθία, & contrà ὑπερβάλλουσα μοχθηρία, & ὑπερβάλλον αἶσχος, ac similia. Sic ὑπερβάλλουσα τρυφὴ apud Athenæum 12. Sæpe autem in exuperationis signif. vtitur Xenophon τῷ ὑπερβαλέσθαι (sicut & alii nonnunquam) Sed & participio ὑπερβαλλόμενοι actiuè vsus est Pæd. 5, τοὺς δ' ἀρετῇ πάντας ἀγαθοὺς ὑπερβαλλόμενοι. vbi accipitur pro Superantes, Vincentes. ‖ Ὑπερβάλλειν autem dicitur etiã peculiari superãdi significatione, qui in auctione superat, id est pluris licetur. Bud. pag. 464. ex Andocide. Sed G H

& alteram superandi signif. obseruaui in verbo ὑπερβάλλειν, & quidem propriam. Thucyd. lib. 8. pag. 296. ὑπερέβαλλε ἤδη τὴν ἄκραν. Bud. quoque ex Aristotele affert καὶ ὑπερβάλλονται τοὺς ἰσοὺς de delphinis, pro Saltu superant. emẽdatius tamen legi existimans ὑπεράλλονται, ex alio eiusdem scriptoris loco. Qua in re libenter illi assentior: hoc tamen addo, Plinium verbo Superiecto, quod planè respondet τῷ ὑπερβάλλειν seu ὑπερβάλλεσθαι, ita vsum esse.

Ὑπερβάλλω, Excedo. Cui opponitur ἐλλείπω, & ἀπολείπω. Hesiod. Erg. Μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὄπλον, μήτ' ἀπολείπων. Aristot. autẽ in Ethic. ὑπερβάλλειν, (vel ὑπερβάλλειν τοῦ δέοντος) & ἐλλείπειν inter se opponit. Sed & vocẽ pass. ὑπερβεβλημένην opposuit Plato ἐλλειπούσῃ. Hinc ὑπερβολὴ & ἔλλειψις itidem opponuntur.

Ὑπερβάλλομαι apud Lucianum In aliud tempus reiicio, Differo: vnde ὑπερβολὴ κακοῦ apud Herodot.

Ὑπερβεβλημένως, Supra modum.

Ὑπέρβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Excellens. Demosth. ὑπέρβλητον παντὶ λόγῳ τὴν αὐτῶν ἀρετὴν καταλελοίπασι. Bud. At ego aliter legendum & exponendum puto.

C. Ἀνυπέρβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui superari non potest, Quem nihil antecellit. Itẽ Nimius. Dem. Olynth. τὴν φιλοτιμίαν τἀνδρὸς ἀνυπέρβλητον εἶναι. Isocr. Paneg. τῶν συμμάχων ἐπὶ ὑπερβαλλομένων ἔχειν τὴν ἀρετήν. Athen. 3. ἄνθρωπος ἀνυπέρβλητος εἰς πονηρίαν. VNDE Ἀνυπερβλήτως adverb. Vltra modum. Aristot. Rhetor. οἱ δ' ὀργιζόμενοι λυποῦνται ἀνυπερβλήτως, μὴ τιμωρούμενοι.

Ὑπερβλήδην, Exuperanter.

Ὑπερβολή, Exuperatio, Exuperantia. Potius autem verbo ẽtendũ est in reddendis loquendi formulis nomẽ istud habentibus: quæ & elegantes & valde vsitatæ sunt. Isocrates in Busir. enc. εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἥκουσιν. Quæ ad verbum sonant, Ad tantam autem exuperantiam felicitatis perueniunt. Sed reddi potius debent verbo quàm verbali: hoc aut simili modo, Adeo autem exuperat eorum felicitas. Vel, Adeo autem modum omnem felicitas eorum supergreditur. Vel, Adeo autem quosuis alios felicitate superant. Sic & quum dicunt τοῖς οὐδεμίαν ὑπερβολὴν λείπει, vel ἀπολείπει, vel καταλείπει: (quod loquendi genus frequentissimum est) vt apud eundem Isocratẽ in Euag. λείποντα οὐδεμίαν ὑπερβολὴν τῶν τοιούτων. Luc. σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολελοίπαμεν, Considerate an aliquem aliis ad maiorem nequitiam locum reliquerit. Vel, An quicquam sibi ad nequitiam reliqui fecerit. Polyb. ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, quod Budæus interpr. Vt maius esse non possit. Cic. in epist. Epicuri πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους interpr. morbos ad quorum magnitudinem nihil possit accedere. Vide meum Cic. lexicũ. Et res aliqua dicitur οὐκ ἔχειν ὑπερβολὴν. vt Demosthenes in Midiam, τοῦτο γὰρ τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας, id est (Budæo interprete) Hoc flagitium nullo scelere superari potest. Vel, Sũmũ est hoc scelus. Ego autem existimo huiusmodi phrasibus Latinè exprimendis accommodatum esse & illud loquendi genus, Nihil magis sceleratum dici aut fingi potest. At de illo Paulino loquendi genere 2 ad Corinth. 4, καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν lege Bezam. ‖ Et ὑπερβολὴ peculiari appellatione figura quædam apud rhetores, à Fabio dicta Ementiens superiectio. Exponitur etiam Exuperatio, Item Superlatio & Verba superlata. & definitur, Oratio superans veritatem, alicuius augendi minuendiue causa. Vide Cic. & Fab.

Ὑπερβολή, Excessus, sæpe apud Aristotelem: cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Pla. Protag. ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Isocr. Nic. αἱ γὰρ μετριότητες μᾶλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς ἐνεισιν. Interdum ὑπερβολὴ redditur Quod est nimium: à nõnullis & Nimietas, ex Colum. Et quod Cicero dixit in Orat. Magis offendit nimium quam parum, quidam esse putant ὑπερβολὴν & ἔλλειψιν.

Ὑπερβολή, Transmissio (vt Transmittere ardua loca dicimus) apud Polybiũ exponitur, ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν apud eundẽ, Cacumina montium, Iuga, vt quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Sed & ὑπερβολαὶ sine adiectione dicitur, vt Plut.

Fab. τῶν ὑπερβολῶν ἐγκρατεῖς ὄντες. Ibidem, βοῦς ἐλαύνειν ἐπὶ τὰς ὑπερβολάς. ‖Ὑπερβολὴ, Dilatio. Herodotus, ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι, Caryſtiis clades dilata fuit. ‖Ὑπερβολὴ, ſicut & παραβολὴ, ſectionis conicæ appellatio. Camer. Citatur ex Archimede. A

Ὑπερβόλαιος, Superlatus. Plutarchus De defectu orac. καὶ συνημμένων καὶ διεζευγμένων καὶ ὑπερβολαίων. id eſt (Turn. interpr.) Coniunctarum, diſiunctarum, ſuperlatarum.

Ὑπερβολικὸς, οῦ, ὁ, Excedens, Nimius. VNDE Ὑπερβολικῶς, Supra fidem, Plutarch. Sympoſ. οὐχ ὑπερβολικῶς ἀλλ' ἀληθῶς πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν τῆς πόλεως δημηγορῶν εἶπεν. B

Ὑπερβολάδην, Supra modum. in carm. Theogn.

Ὑπερβολία, Exceſſus, Iniuria. ὕβρις, κόρος, Heſ.

Ὑπερβολιμαῖος, ου, ὁ, i. ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος. Camer.

Ὑπέρβολος, (ſc. λίθος) Saxum quod inіici ſolebat iis qui in mare demergebantur. Ad quod Ariſtoph. alluſit, Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον. Fuit enim hoc nomine Athenis quidam inſigniter improbus, interfectus in ... vt ſcripſit Thuc. Hæc Camer. C

C. Ὑποβάλλω, quod hîc eſſe debuit, vide ante Ὑπερβάλλω.

ἈΚΡΟΒΟΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Iaculator, Propriè qui è ſummitate loci alicuius iaculatur, vel ſummitatē verſus. Ex ἄκρον & βάλλω, ſic formatum vt ἰοβόλος, ἐλαφηβόλος, & alia multa. Ex hoc autē ἀκροβόλος fit proximè ſequēs verbū ἀκροβολίζομαι. ET Ἀκροβολὰς pro ἀκροβόλος, vnde in Anthol. epigr. ἀκροβολεῖς ἀκίδες. quod tamen explicāt Mucrone ferientes. hoc autem comp. ἀκροβόλος, vnà cum verbo quod ab eo deducitur, ſiquis inter præcedentia eiuſdem formæ compoſita reponere malit, non magnopere repugnabo. D

Ἀκροβολίζω, & frequentius Ἀκροβολίζομαι, Iaculor. Propriè è ſummitate alicuius loci iaculor, vel Ex edito quopiā loco iacula emitto: quaſi ἐξ ἄκρου βάλλω. Aut Summitatē aut Cacumen aliquod verſus iaculor, & iaculationem dirigo. videlicet quaſi τὸ ἄκρον βάλλω. Interdum verò & latius patet, nec ſignificat tantùm Iaculor iaculis vtendo: ſed dicitur etiam λίθοις ἀκροβολίζεσθαι. Item generaliter, pro Miſſilibus pugno, Velitor, Velitarem pugnā ineo. Exponitur etiam, Certaminis præludia facio, Ferentariorum dimicatione vtor. Sunt & qui explicent, Pugnam laceſſo. Lucianus in Timone, πότερον οὖν ἐπὶ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτούς, τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος; Xenophon Pæd. 8, νῦν δὲ ὅτε ἀκροβολίζονται. ὅτε εἰς χεῖρας συνιόντες μάχονται. Thucyd. lib. 3. χρόνον μὲν οὖν τινα ἐπεῖχεν οὕτω πρὸς ἀλλήλους ἠκροβολίσαντο. vbi ſcholiaſtes, οἱονεὶ πόρρωθεν ἔβαλλον αὐτούς. ‖Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι, itidem vt Velitor apud Latinos. ἀκροβολίζεσθαι (inquit Budæus) Velitari verbis & certamen laceſſere, apud Chryſoſt. in epiſt. ad Corinth. I. Legitur verò & apud Herodianum, lib. 8, ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι. E F

Ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, Iaculatio. Plato De Leg. lib. 7, γυμνάσιά τε καὶ ἀψυχωρεία τοξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων ἀκροβολισμῶν ἕνεκα διακεκοσμημένα. Item, Velitatio, Velitaris pugna, Præludium pugnæ. Luc. in Timone, ἡ στρατιὰ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο. Xenoph. Hell. I, περὶ τὸ τεῖχος ἀκροβολισμοῖς καὶ προσβολαῖς ἐποιοῦντο. Politianus apud Herodianum ἀκροβολισμοὺς interpretatur leues pugnas & velitares. ‖Sumitur item metaphoricè pro velitatione quæ fit verbis: vt ἀκροβολίζεσθαι pro Velitari verbis. Exponitur ἀκροβολισμὸς etiam ἐρεθισμὸς à Suida. G

Ἀκροβολιστὴς, οῦ, ὁ, Iaculator, Veles, Ferentarius, apud Ælianum. ET Ἀκροβολιστικὰ, apud eundem Velitum tela.

ἈΝΤΙΒΟΛΕΩ, λῶ, Occurro, cum datiuo. Il. ω, ὅς μοι ἐπὶ νῆα ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι. Et Il. π, Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντιβολήσαν. Et alibi ſæpe. Sed iungitur etiam genitiuo, pro μετασχεῖν & ἐπιτυχεῖν. vt Il. δ, — ἢ δὲ μάχης καὶ δηιοτῆτος ἀντιβολῆσαι. vbi Euſtath. τυχεῖν exponit, at breuium ſchol. autor, μετασχεῖν. Et Od. φ, — οὐ δ' ἄρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις. vbi Euſtathius ſcribit hîc ἀντιβολῆσαι eſſe ἐπιτυχεῖν, alibi autem συναντᾶν. apud poſteros autem Homeri ἱκετεῦσαι ſignificare. Idem in illum priorem locum annotat ἀντιβολεῖν eſſe quaſi ἀντίον βάλλειν & ἐπιτυγχάνειν, Aliā H

tamen deriuationem quidam attulerunt.

Ἀντιβολῶ, Supplico, Oro, Obſecro, apud Homeri & Heſiodi poſteros. in qua ſignif. videlicet pro παρακαλεῖν, vel (vt alibi) ἱκετεῦσαι, ait Euſtath. ἀντιβολεῖν dici παρὰ τὸ ἀντίον ποδῶν βάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, id eſt ῥίπτεσθαι. Iungitur autem accuſatiuo. Ariſtophanes Nub. ἀντιβολῶ σε. Idem, ὁ δὲ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με. Demoſthenes in Midiam pro Obteſtari & obſecrare, ἀντιβολοῦντος τούτου καὶ λιπαροῦντος οὐκ ἀνέση. Luc. καί σε ἀντιβολοῦμεν πρὸς αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης. Plutarchus cum infinitiuo, de ſupplicibus loquens, συγγνώμην ἔχειν ἀντιβολοῦντες. In præt. imperfect. ἠντιβόλουν apud Athen. lib. 12, κἠντιβόλουν προσκείμενοι. Item paſſiuū Ἀντιβολοῦμαι, Obſecror, Ariſtoph. ET Ἀντιβόλησις, Supplicatio, Deprecatio. Pla. Apol. ὑπὲρ τῆς οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως. ET Ἀντιβολία, quod Euſtath. apud Eupolidem δέησιν exponit. ITEM Προσαντιβολῶ, Vltra ſupplico, vel obſecro.

ΒΈΛΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Melior, Præſtantior. βελτίων, κρείσσων, ἀμείνων, καλλίων. Heſych. Hom. Il. φ, Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. Sic Heſiodus Erg. v. 367, Οἴκοι βέλτερον εἶναι, Domi eſſe melius eſt. Phocylides, Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ. Ariſtoph. tamen ſcholiaſtes in poſitiuo gradu exponit φρόνιμος. Vide Ἀβέλτερος quod proximè ſequitur.

¶Ἀβέλτερος, ου, ὁ, Stolidus, Amens, Stultus, Vecors, Veſanus. Ex α priuatiuo & co[m]paratiuo βέλτιον factum eſſe Suidas & Heſychius vide[ntu]r indicare velle, quum exponunt, ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώ[σκ]ων, id eſt, Qui quod melius eſt non cognoſcit. At S[imp]l[ic]ius in Epictetum, ex α priuatiuo & βελτίων c[om]par. maſcul. gen. vult fieri: ſed alia ratione. ait enim ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτι οὐκ ἔχει τινὶ συγκρινόμενος, βελτίων φανῆναι, id eſt, Quum nō habet cui collatus, melior videri poſſit. Suidas tamen aliam quoque affert etymologiam: dicens βέλτερον ſignificare prudentem, & à βάλλω fieri, vt à φέρω φέρτερος. Ariſtophanis ſcholiaſtes itidem βέλτερος ſignificare dicit φρόνιμος. De qua ſignificatione ſi conſtet, ego hanc etymologiam vt magis propinquam recipio: vt videlicet ἀβέλτερος ex α priuatiuo & nomine βέλτερος fiat. Alteram autem ſequens, dicerē potius ὁ τὸ βέλτερον μὴ γινώσκων, id eſt τὸ βέλτιον. Ἀβέλτερος & ἔμφρων opponuntur apud Athen. lib. 13, — τ' ἀβέλτερος, Οὔτ' αὖθις ἔμφρων. Ἀβέλτερος νοῦς, Suid. Vid[e] χαῦνος.

Ἀβελτέρως, Aduerb. Stol[id]ē, Stultē. Plut.

Ἀβελτέρειος, pro ἀβέλ[τ]ερος, vt ἡμετέρειος pro ἡμέτερος. Euſt. ex Herodiano qu[e]m appellat τὸν τεχνικόν.

Ἀβελτηρία, ας, ἡ, vel potius Ἀβελτερία, Stoliditas, Stultitia, Amētia, Veſania. Heſ. Suid. apud quē Menāder, εἰς τοῦτο ἀβελτερίας ἤλασεν αὐτοὺς ὁ νοῦς ὥστε, &c. Apud eūdem paulo antè habetur, ἀβέλτερος νοῦς. Plutarch. πῶς ἄν τις διακρ. &c. Ἔνιοι δὲ δεισιδαιμονίας ἀθεότητα, καὶ πανουργίαν ἀβελτερίας ἀπολήγημα ποιοῦσι). Idem in Fabio, ἀβελτερίας ἰνδὸς καὶ νωθρότητος ὑπόνοιαν εἶχε παρὰ τοῖς ἐκτὸς. Sequens autem Ariſtotelem (vt opinor) ἀβελτερίαν & νωθρότητα copulat. ſic enim ille lib. Rhet. 2, τὰ δὲ σχήματα εἰς ἀβελτερίαν καὶ νωθρότητα. οἷ οἱ ἀπὸ Κίμωνος καὶ Περικλέους καὶ Σωκράτους.

Ἀβελτερία Demoſtheni ſæpe. pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur. B. in Lex.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, Idem quod ἀβέλτερος. Suidas. Idē exponit & κ[ε]νός, id eſt, Vanus, vel Ventoſus, præſertim quum de [h]omine dicitur.

ΒΕΛΤΙΩΝ, ...ος, ὁ καὶ ἡ, Melior, Præſtantior. Dem. περὶ παραπρ. Οἱ νέ[οι] γὰρ ἡμῖν δι' ἐκείνου ἔσονται τὸν ἀγρὸν βελτίους, Ad frugem m[eli]orum meliorem redigentur. Thuc. lib. 8. ἐφρόνουν οὐδὲν βέλτιον ἀλλὰ καὶ χεῖρον ὁ Ταμὼς, ὡς προσετάχθη, παρεῖχεν.

Βελτιόνως, Melius.

Βελτιόω, F. ώσω, Meliorem ſeu Melius reddo. Philo De vita Moſ. lib. 3, τὴν ὥσπερ ἀγαθὴν φρουρὰν φιλοσοφία παραλαβοῦσα, δογμάτων θεωρία παγκάλως ἐβελτίωσε, In melius prouexit. Idem, τὴν μὲν διάνοιαν τὸ πρῶτον, ἔπειτα καὶ τὸ σῶμα διὰ τῆς ψυχῆς ἐβελτίου, Animus primùm, deinde per animā corpus proficiebat. Plut. νέῳ δ' ἀνδρὶ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος. Qui melior fit. VNDE Βελτίωσις, εως, ἡ, In meli[us] prouectio.

Philo De vita Mosis lib.2, ὥστε μεγαλουργίαν καὶ ἅμα βελτίστων ἠθῶν, Tum ad vitæ morúmque disciplinam. A

Βέλτιστος, η, ὁ, Optimus. οἱ βέλτιστοι τῶν πολιτῶν, Optimates. Plutarch. βελτίστους γίνεσθαι ἑαυτῶν ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοῖς θεοῖς βαδίζωσι, Tum denique longè optimos fieri homines. Thuc. lib.4, Ἀλλ' ὡς τὰ βέλτιστα ξυμβαλόντες ἰσχυρίζοντο.

ΒΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, Telum, Iaculum, Sagitta, Hasta missilis. πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, vt Eust. explicat. licet alibi scribat βέλος propriè esse τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σίδηρον: indéque ipsum totum βέλος nominari, vt & αἰχμὴ quum pars δόρατος sit propriè, per synecdochen pro δόρυ accipitur. Odyss. υ, Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός. Et Il. ρ, — μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Πολλὸν ἀφεστάοτες. Et Iliad. δ, — ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν. Vbi Eustathius annotat βέλος pro δόρυ accipi, vtpote μηκόθεν ἀφεθέν. Antè enim de eodem dixerat, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Athen. ἐφ' ᾧ λιθοβόλος ἐπεισήκει τριτάλαντον λίθον ἀπ' αὐτοῦ ἀφεὶς καὶ δωδεκάπηχυ βέλος. id est, Saxa tritalentaria teláque missilia duodeuiginti pedum facilè eiaculãs, Bud. De asse. Ἐντὸς βελῶν εἶναι dicitur qui intra teli iactum est, vt idem Budæus Comm. exponit. Contrà verò apud Luc. De hist. scr. καὶ ὅπως ἀσφαλὰς μεθέξω τοῦ πολέμου αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστώς. ‖ Quum verò peculiariter deo tribuitur, Fulmen est: vt apud Herodot. βέλος ἐνέσκηψε θεὸς, Deus fulmen iaculatus est. At Soph. Trach. addidit & κεραυνοῦ, dicens Ἔνσεισόν μ' ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος Πάτερ κεραυνοῦ. ‖ Eundem verò Sophoclê gladium quo interiit Aiax, ἔχω τὴν ἔχθιστον βελῶν audacter dixisse, autor est Eustath. Ar[ist]oph. tamen schol. in hoc Acharn. loco, Ἀλλὰ μὴ μεις ... φασιν ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος pro ξίφος etiam poni scribit. ‖ Βέλος Eustathio est etiã ipse ictus & dolor ex ictu [...], vt Il. ξ, καὶ δέοι ὅσσε Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. Id ipsum etiam tradit schol. Eurip. βέλος dici scribens καὶ τὸ πεμπόμενον, καὶ τὸ τραῦμα ἀπὸ τῆς βολῆς τοῦ βέλους. ‖ Βέλος ὀξὺ Homerus metaphoricè dixit etiam extremum dolorem parturientis. vt Il. λ, Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα Δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι. Βελῶν verò differentiam qui scire desiderat, consulat Paul. Æg. lib.6 cap.88. B C D

C. Βελόακον, quasi Telorũ remediũ, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Diosc. quòd tradat vulneratis capris mederi, à pastu eius statim decidentibus telis. Gorr. E

C. Βελοθήκη, Theca ad reponenda iacula, Pharetra. Hes.

C. Βελομαντία, ας, ἡ, seu ῥαβδομαντία, genus est vaticinationis, quum mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur inscriptæ siue signatæ nominibus singulorũ, vt videatur cuius sagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat oppugnari. Vulg. lex. ex Hieron. in Ezech. cap.21.

C. Βελοποιὸς, οῦ, ὁ, Telorum fabricator. Camer. F

C. Βελόστασις, εως, ἡ, dicitur vt ἱππόστασις, Budæo autore. Legitur Ezech. 4 in principio, & 1 Maccab. 9, βελοστάσεις καὶ μηχανὰς καὶ πυροβόλα. vbi exponitur Balista.

C. Βελοσφενδόνη, ης, ἡ, Phalarica, vt habent vulg. lex. Apud Plut. verò in Sylla βελοσφενδόνη καὶ λίθοι, interpres vertit Sagittæ & glandes.

C. Βελότοκον à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, vt habetur apud Dioscoridem, quòd & sagittarum & partuum remedium sit. Gorr.

C. Βελουλκὸς, οῦ, ὁ, Tela missilia extrahens. Βελουλκὸς Bud. interpr. Ferramentum chirurgi ex Celsi lib.6 cap.26. Paulus Ægin. lib.6. cap.88, ἐκπεπλωκότος δὲ δι' ὀξυντάγκας ἢ ῥιζάγρας ἢ βελουλκοῦ, ἢ ἑτέρου τινὸς ὀργάνου. ‖ INDE Βελουλκία, ας, ἡ, Teli infixi extractio: cuius tres ex Homero species tradit Eustath. Il. δ: ἐκπιεσμῷ, quum telum educitur discissa latius carne, vt in Eurypylo: διωσμὸν, quum protruditur ac propellitur, seu encitur, vt Celsus loquitur: vt in Diomede: ὁλκὴν, quum extrahitur, vt in Menelao. ET Βελουλκικὸς, ή, όν, Ad telorum extractionẽ pertinens. vt apud Ægin. lib.6 cap.88, ὅτι τὸ βελουλκικὸν τῆς χειρουργίας μέρος τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐστί. ET Βελουλκέω, ῶ, Tela extraho. Ægin. ibidem, αἰσχρὸν γὰρ βελουλκοῦνται ἡμᾶς τὰ βέλους χεῖρον ἐργάσασθαι κακόν. G H

C. Βελεσιχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Iaculis gaudens, Iaculator. Apollinis epithetum in Epigr.

C. Ὀξυβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acutam habẽs cuspidem. Id enim propriè significare vult Eustathius, dicens βέλος esse τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σίδηρον. Il. δ, ἀλλὰ δ' ὀϊστὸς Ὀξυβελὴς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Ὀξυβελὴς Suidæ est etiam ὀξὺ βέλος ἔχων. quo propemodum sensu echinus ab Empedocle (vt Plutarchus περὶ τύχης refert) ὀξυβελὴς dictus est, quippe qui aculeis armatus sit admodum acutis. Etymologico autem ὀξυβελὴς est Qui celeriter iaculum mittit, aut Qui celeriter iaculo ictus est. Ad priorem significationem pertinet hoc Diodori lib. 20, ἐνέθηκε δ' [εἰς τοὺς λέμβους] τῶν τρισπιθάμων ὀξυβελῶν τοὺς προωτάτω βάλλοντας, καὶ τοὺς χρησομένους κατὰ τρόπον ... Id est (Baysio interprete) Imposuit machinas quæ tela quamlongissimè emittere valerent, eósque homines qui illis machinationibus exactè vti possent. Ὀξυβόλω autem, quod Suidas exponit ταχέως ἀκοντίω, hîc locum non habet.

C. Τελεβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Tres cuspides habens. τελεβελὲς δόρυ vulg. lex. citant ex Epigr. pro τρίαινα.

C. Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, Eminus iaculans, ὁ ἕκαθεν βάλλων. Sic enim exponendum esse docet Eustathius, dicens Simonidem parum σεμνῶς de Apolline scripsisse quòd ἵνα τ[ὸν] βέλεσιν ἀνελεῖν τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. nisi quis ἑκατὸν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Iliad. α, Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. PRO eodem ab ἑκὰς & βολὴ (mutato α in η metri causa) dicitur Ἑκηβόλος. Il. α, Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. A QVO Ἑκηβολία, ας, ἡ, Iaculatio e longinquo. Il. ε, Ἀλλ' οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι, ᾗσιν τὸ πρίν γ' ἐκέκαστο.

¶ Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Hesych. Suidas. Il. ο, Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα.

¶ Βελεμνίτης, ου, ὁ, Lapis qui sagittæ effigie repræsetat, ex ampla radice desinens in tenuissimã aciem: in cuius intimo corpore aurea quædam armatura interdum est, in aliis autem terra aut arena, aut alius etiam lapis. quæ omnia in acutum æquè ac βελεμνίτης ipse, turbinata sunt. De quo Gorr.

¶ Βελόνη, ης, ἡ, Acus. Eupolis apud Pollucem, Ἐγὼ δὲ σίξω σε βελόναισι περί. ‖ Est etiam nomen piscis qui ab Aristotele, Speusippo, & Dorione (vt refert Athen. lib.7) alio nomine ῥαφὶς dicitur, ab aliis ἀβελεννής: à Plinio autem Acus, Aculeati, (plurali numero) & Belone etiam Græco nomine seruato. Gaza verò & ipse Acum vocat, necnon Aciculam, vt habent vulg. lex.

C. Βελονοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acus formam habens. Sic dicitur processus vnius ossis λιθοειδοῦς, ab interiori eius parte exoriens, solidus, oblongus & subtilis instar styli, graphii vel acus, quem proinde veteres appellarunt στυλοειδῆ, γραφοειδῆ & βελονοειδῆ: & quidam à gallinacei calcaris similitudine πλῆκτρον, vt tradit Gorræus.

C. Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, Qui acu vestes variegat & ζωγραφεῖ, vt Hesych. exponit. Qui acu [vestes] pingit, vt Latini etiam loquuntur. Phrygionem verò vno verbo iidem nominant.

C. Βελονοπώλης, ου, ὁ, Qui acus vendit. Est etiã nomen proprium apud Aristoph. Pluto.

Βελονὶς, ίδος ἡ, Acicula.

¶ Ὀβελὸς, οῦ, ὁ, Veru, vt Od. ξ, — καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε. Sunt & qui subulas interpr. Sic autem vocari putatur quòd simile sit βέλει. Apud Herodot. legimus ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Apud Aristoph. autem in Ach. ὀδελὸν Bœoticè pro ὀβελόν. HINC Πεμπώβολον, Veru quinque cuspides habens, Veru quinquesidum. Il. α, — νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσί, tenebant manibus quinquesidum quisque veru. Eustathius autem fuisse instrumentum coquinariũ πενταδάκτυλον, & cæteros τρισὶν ὀβελοῖς, at solos Cumæos, gentem Æolicam, πεμπωβόλοις vsos fuisse tradit. Ab illis autem & hanc vocem profectam esse: vt Æoles πέμπε pro πέντε dicunt. Quod siquis πεντώβολον dicat (inquit) quinque obolos significabit. Ibidẽ tamen τρεῖς ὀβελοὺς posse τριώβολα nominari scribit. AT Ὀβελίας ἄρτος, Panis veru assatus: Vel, Qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν. ET Ὀβελιαφόροι, qui panes illos in Bacchi pompa impositos humeris ferebant. Vtranque autem expositionem ὀβελίου ἄρτου affert Athen. sed Pollux (quem vide) ἀπὸ τῶν ὀβελισκῶν deducit.

σκῶν deducit. HINC & Ἀκρωβελία, Extremitas panis qui ὀβελίας dicitur, id est ὁ ἐν ὀβελοῖς ὠπτημένος, Verubus tostus. Quanquam apud Eustath. legitur ἀκρωβελίας cum σ in fine. Sed quum velit esse substantiuum (vt & proximè sequēs apud eum ἐπωβελία) apparet eum scripsisse ἀκρωβελία. Alioqui enim ἐπιθετικῶς dicendum esset ἀκρωβελίας ἄρτος. Apud Hesychium autem legitur Ἀκροβελία (per ο & tanquam a nominatiuo singul. ἀκροβέλιον) expositum, τὰ ἄκρα τοῦ ὀβελίσκου καὶ τοῦ ὀβελιαφόρου. quā vltimam vocē corruptā esse suspicor, & legendū, ὀβελίου ἄρτου, aut ὀβελιαίου ἄρτου, pro quo apud Eust. ὀβελιαίου.

Ὀβελός, Nota quędā, veluti virgula recta certis scriptorum locis apponi solita. Dicitur obelus (inquit Hieron.) quòd obelo, id est veru, sit similis: vel quia tanquā veru superflua iugulat & confodit. Hæc ille. Vide Ἀστερίσκος, & Eust. HINC Ὀβελίζειν, pro quo Lat. dicūt Expungere. Cic. Epist. ad fam. lib. 9, Alter Aristarchus hos ὀβελίζει. Vide Erasmum. Hermog. tomo 2. περὶ ἰδεῶν quædam ὠβελισμένα apud Demosth. profert. Basil. in Hexaem. 31, ὀβελὸν esse dicit ἀθετήσεως σημεῖον, & ὠβελισμένα exemplaria dicit quæ obelum notatum habent. ET Ὀβελισμός, Obeli appositio, Notatio quæ fit apposito obelo.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, Veruculum, qua voce vtitur Plinius. Apud Xen. βουπόρῳ ὀβελίσκῳ Suidas exponit σύβλα, id est subula. ‖ Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: qui & apud Latinos nomen seruarunt. Imò & multo vsitatius apud illos nomen hoc fuisse constat. ‖ Ὀβελίσκος pro lamina ensis (quæ vulgò etiam lame) ex Pol. affertur, κέντημα διαφέρον καὶ τὸν ὀβελίσκον ἔχει ἰσχυρὸν καὶ μόνιμον. HINC Ὀβελισκολύχνιον (q.d. Veruilucerniū) Lucerna (inquit Bud.) vel Laterna obelisco præfixa, qualis est qua prælucere solent viatoribus nocturnis. apud Aristot. Polit. 4, & περὶ τὴν ὀλιγανθρωπίαν ἀναγκαῖον τὰ ἀρχεῖα ὥσπερ τὰ ὀβελισκολύχνια ποιεῖν. Vbi quidā Luminaria obeliscis imposita, alii Lychnia candelabris imposita interpr. ET Ὀβελισκολύχνιος apud Athen. 293, quem similem vult esse ξυλολυχνούχῳ. Bud.

¶ Ὀβολός, Obolus. Nummus minutus, vtpote sexta pars drachmæ (quæ ὀβολῶν ἑξάς dicitur Eust.) Sed oboli temporis progressu multū imminuti fuerūt, & mutati in eos qui φόλλεις dicti fuerunt. Chrysost. λεπτὰ δύο apud Marcū c. 12, exponit ὀβολοὺς δύο. Vide Eras. in prouerb. Obolo dignus, & Obolis quatuor non emam. Cæterùm vt ὀβελὸς à βέλος, sic istud ὀβολὸς ab ὀβελὸς deriuatū putatur, quòd ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen vt non prorsus in acutū desineret. De huius autē nominis deriuat. lege & Plut. in Lysandro. HINC Διώβολον, ET Τριώβολον. Significat autem διώβολον duos obolos, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Ab hoc nomine est Diobolaris Lat. de contempto & parui pretii. Vide Erasmum. Solebāt & ori defunctorum duos obolos imponere, quò allusisse putāt Aristoph. (inquit Budæus) in hoc Ranarum loco, vbi de nauta loquens, dicit, δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών. ET Τριώβολον, Tres oboli. Thucyd. Hanc autem fuisse iudicialem mercedem scribit schol. Aristoph. Et διώβολα ab ὀβελὸς vide in Πεμπώβολον paulo antè. AT Ὑπώβολος adiectiuè dicitur res quæ in vsuras sextantes oppignerata est. vt Bud. ex Eustath. tradit. ὑπόβολος autem cum ο in secunda, est simpliciter quæ oppignerata est. ET Ὀβολιμαῖος, q. d. Obolaris. vt ὀβολιμαῖον κέρδος in epistola Theanûs, εἶτα ὀβολιμαῖον κέρδος περιποιούμεναι, μεγάλοις ζημιοῦνται. Et ὀβολιμαῖος τόκος apud Eustath.

C. Ὀβολοστάτης, Fœnerator. vt Bud. apud Aristoph. in Nubibus interpr. κλάετ' ὦ 'βολοστάται, αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων. Item Ὀβολοστάτις fœm. gen. Poll. 124. ET Ὀβολοστατική, Aristot. Pol. 1, Fœneratoria [ars.] ITEM Ὀβολοστατέω, τῶ, Fœneror. Sed de turpi & sordido lucro dicitur. Vide Poll. 1:5. Luc. in Menippo, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσι.

ΒΑΛΒΙ´Σ, ῖδος, ἡ, Est locus vnde ii qui cursu certant, emittuntur. vt docet Pollux: (licet idem cursus etiā terminum à quibusdam βαλβίδα nominari scribat.) Carceres Latini vocant. Græcis verò aliis nominibus dicitur ὕσπληγξ, ἀφετηρία, γραμμή. Aristophanis scholiastes dicit esse τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, quod paratis ad cursum cursoribus ablatum fuerit, indeque & ἀφετηρία vocatum: vel τὴν ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένην γραμμήν. Dictum verò hoc vocabulum esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην: (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἅλλομαι quasi ἅλβις, & facto ὑπερβιβασμῷ, βαλβίς. Eustathius etiam à βάλλομαι deducit, quanuis nominis rationem non addat. Apoll. Arg. 3, Τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος αἰπεινὸς ἔνθεν ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα γίγνεται, ὁππότε, &c. Aristoph. Equit. Ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. ‖ Metaphoricè accipitur pro Initio. vt apud eundem Aristophanem Vespis, Καὶ μὴν ἀθρεῖς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας, id est ἀπ' ἀρχῆς, vt schol. explicat. ‖ Apud Sophoclem vero Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, schol. exponit κρηπίδων τοῦ τείχους, metaphora sumpta a cursoribus. ‖ Βαλβῖδες Eustathio sunt etiam αἱ ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαὶ δι' ὧν καταβαίνουσιν εἰς αὐτά. ‖ Apud Hippocratem verò βαλβὶς est κοιλότης παραμήκης, id est, Cōcauitas oblonga, autore Galeno: & τὸ ἔχον ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, vt Hesychius scribit. ‖ Est etiam βαθμὸς, ἔρεισμα, eidem Hesychio.

ΒΑΛΑ´ΝΤΙΟΝ, seu βαλλάντιον, Crumena, Marsupium. Plato De republica 1, τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν. (quod & vna voce βαλαντιοτομεῖν) Herodian. 5, βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ, δέλεαρ προδοσίας. Hæc vox (vt ego arbitror) si vnico λ scribatur, ab aoristo βαλεῖν deducēda fuerit: si duplici, à præsenti βάλλειν. [illegible] tem scriptum habet Florentina editio lib. 7, epigr. in hoc Simonidis hemistichio, — τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. Atque adeo apud Lucam quoque ita scriptum in aliquot vetustissimis exemplaribus legere me memini. Alioqui in illo Simonidis loco metri causa geminata videri possit consonans. Vt ut sit, quin ab illo quod dixi verbo deducatur, minimè dubitandum puto. Plutarchus certè velut ad eius etymum alludens in lib. περὶ φιλοπλ. scripsit, ἀλλὰ συστέλλειν καὶ ἀπορράπτειν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγῃ καὶ φυλάττειν τὸ εἰσβληθὲν δύνηται. Quibus subiungitur, καίτοι τὸ μὲν βαλάντιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ δυσῶδες. Fortasse tamen & ad alteram significationem τοῦ βάλλειν ἀργύριον hanc vocem respicere, non immeritò quis dixerit: videlicet pro Soluere pecuniam, seu pendere. Quo dixit modo Libanius βάλλειν δύο ὀβολούς. Nam βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις Matth. cap. 25, est simpliciter quod Gallica vocē hinc ducta dicitur *bailler*. Adiuuat tamen & ille locus nostram nominis βαλαντίου etymologiam. Adiuuat autem & quod Lucæ cap. 10 legitur, v. 35, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ. vbi ἐκβάλλειν est ἐκ τοῦ βαλαντίου ἐκφέρειν. Sed pro eo quod Libanius dixit βάλλειν δύο ὀβολούς, multo vsitatius est καταβάλλειν. quod compositum pro illa etymologia & ipsum facit. Cæterùm ad ea quæ de orthographia huius nominis dixi, addo, in illo Plutarchi loco βαλλάντιον primo scribi cum λλ, deinde βαλάντιον cum λ. HINC Βαλαντιοτόμος, Crumenarum incisor, vno itidem verbo Gallico *Coupebourse*. Exponitur & Saccularius, ex Vlpiano & Asconio. Apud Aristophanem legitur & βαλαντιητόμος. ET Βαλαντιοτομεῖν, Crumenas incidere. ITEM Βαλαντίδιον, Crumenula. Eupol. apud Poll.

ΒΟΛΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Fimetum, Sterquilinium. κοπρὼν seu κοπροβολεῖον, οὗ κόπρος δηλαδὴ ζώων βάλλεται ἤγουν ῥίπτεται, vt Eustath. declarat, dicens Atticū esse & à βολὴ deriuari, eique κόλυθον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου νοούμενον.

ΒΟ´ΛΙΤΟΝ, ου, τὸ, (secundum Eust.) seu Βόλιτος, ου, ὁ, (secundum schol. Aristoph.) Stercus bubulum, vt Pollux ostendit: licet Aristoph. schol. ὄνων ἀποπάτημα propriè esse tradat: quum tamen alioqui tribus in locis apud Aristophanem vbi hoc vocabulum explicat, βοῶν etiā mētio fiat, & ipse alibi βοῶν ἀφόδευμα esse dicat. Theophr. lib. 5, cap. 7, ἂν ἐν βολίτῳ φυτεύηται σπέρμα, Si semen stercore bubulo inuolutū seratur. At apud Aristoph. Equit. Κἄγωγ' ὅτι δὴ γνῶν τοῖς βολίτοις ἠπίαλος, Διηκοσίοισι βοιδίοις

ὑπερηκόντισα, sch. exponit τὰς τῆς βοὸς ἐπαγγελίας. A QVO Βολίτινος, ου, ὁ, Stercoreus, propriè Qui est ex vaccino stercore. Apud Aristoph. Ran. Ιο θάτερον σκέλος βολίτινον habere dicitur. vbi schol. exponit ὄνειον, dicens ideo à quibusdam ὀνόσκελον nominari. A

Βόλβιτον, ου, τὸ, seu Βόλβιτος, ου, ὁ, idem quod Βόλιτον. nisi quòd βόλιτον Atticum esse tradit Aristoph. schol. Diosc. lib. 2, cap. 98, ἰδίως δὲ ἄῤῥενος βοὸς βόλβιτον ὑστέραν προπεπτωκυῖαν ὑποθυμιώμενον ἀποκαθίστησι. Ex hoc βόλβιτον, significate Fimũ, Festus Imbulbicare apud Latinos dictum esse scribit, quod Puerili stercore inquinare exponit.

ΒΟΛΒΟΣ, οῦ, ὁ, Bulbus. ἄγριον τι κρόμμυον, vt Eust. explicat, addẽs ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βιαχθὲν ἀναβαλλόμενος. Aristoph. verò schol. exponit ὗς νον. i. Tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρον. Βολβὸς ἐδώδιμος, Bulbus esculentus: βολβὸς ἐμετικὸς, Bulbus vomitorius: βολβὸς ἄγριος, Bulbus syluestris, quem ἐφήμερον quidam vocãt & Colchicum: venenata autem herba est. Bulborum plura genera vide apud Theophr. Hist. pl. lib. 7, c. 13, Plin. lib. 19, c. 5, circa finem. ‖Omnes etiã radices rotundæ & tunicatæ, vt lilii, croci, squillæ, arundinum & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Diosc. verò lib. 1. c. 124, βολβοὺς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerint eam partẽ vnde soboles quotannis nascitur. ‖Βολβὸν etiã ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit lib. 6, cap. 17, de pterygio, βλάπτει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τῇ συνολκῇ τῷ βολβοῦ τὴν κί[illegible] B C

C. Βολβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bulbi fo[illegible]ram habens, Bulbosus.

Βολβίνη, ης, ἡ, Bulbine, Bulbi qua[illegible]am species, vt Theophr. lib. 7. c. 13 docet, & Plin. lib. [illegible] circa finem, quam lib. 20, cap. 9. idẽ Plinius dicit herbam esse porraceis foliis, rubicundo bulbo. Athen. lib. 2, αἱ δὲ βολβῖναι καλλίμεναι γλυκύτεραι εἰσὶ τῶν βολβῶν. D

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Bulbosus. Theophr. βολβώδη δὲ ταῦτα ὅτι στρογγύλα ταῖς ῥίζαις.

Βολβάριον, ου, τὸ, Bulbulus. Epict. ET Βολβίον, ου, τὸ, Idẽ, vt habent v. l. Hippocrati verò lib. 2 γυναικείων aliud est. scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα, δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ. Vide Galen. ἐν τῇ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει.

Ἀμβλὺς, έος, ὁ, Obtusus, Hebes. propriè de ferro cuius acies est obtusa. Plut. in Artoxerxe, ὡ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀναιρῶν [illegible] ἄνθρωπον ἀνῄρηκεν. id est, Quo tanquam obtuso pugione i[illegible]terfecit. ‖Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum, vnde ἀμβλὺ ὁρᾶν, ad verbũ Obtusum cernere. id est visu hebeti. ponitur autem hîc ἀμβλὺ aduerbialiter. ‖Per metaphorã ἀμβλὺς, Languidus, Remissus. vt ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eur. Ad cursum remissus, Non acer. Plut. in Alcib τοῦτο τὸ κήρυγμα τοὺς μὲν ἀμβλυτέρους ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην, Fecit vt animo essent minus alacri & prompto ad pugnam, Fecit vt remissiore essent animo. Potest etiã (meo quidẽ iudicio) exponi Tardiores ad pugnã. id est ὀκνηροτέρους. nam Hesych. ἀμβλύτερον exponit ὀκνηρότερον. Idem ibidẽ φοβεῖσθαι μὴ περὶ τὸ κρίσιμον ἤδη μέρος ἀμβλύτερος αὐτοῦ γένηται. Cicero hunc Eurip. versum, Νῦν δ' ἀμβλὺς εἰμὶ καὶ κατηπτυκὼς κακῶν, transfert, Sed iam subiectus miseriis obtorpui. ‖Ἀμβλὺς, Debilis. Thucyd. schol. in quodam eius loco ἀμβλύτερος explicat ἀσθενέστερος. Quomodo autẽ ἀμβλὺς ad βάλλω vel potius ad eius compositum ἀναβάλλω pertineat, docet Eustath. E F G

Ἀμβλύτατα, aduerb. superlat. gradus, Obtusiss[illegible]mè. Pla. De legib. διὰ ταῦτα ἀμβλύτατα αὐτὸς αὐτοῦ ὁρᾷ. Ἀμβλὺ ὁρᾶν, Obtusum cernere, paulo antè exposui, a[illegible]monens ἀμβλὺ aduerbialiter accipi.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, Obtusitas, Hebetudo. ‖Item Tarditas, Remissio animi, per metaphoram, quam & adiectiuo ἀμβλὺς dedimus.

¶Ἀμβλύνω, Obtundo, Retundo, Hebeto, Obtusum reddo & hebes. ‖Ἀμβλύνειν, præter nota significata (inquit Bud.) Tardare & impetum frangere & retundere significat. Plut. in Cæs. de Bruto, τοῦτον μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ὁρμήσαντα πρὸς κατάλυσιν τῆς μοναρχίας ἤμβλυνεν αἱ παρὰ Καίσαρος τιμαὶ καὶ χάριτες. Et alibi sæpe itidẽ vsus est. Hactenus Bud. Idẽ Plutarchus in Pericle, καὶ τὴν δύναμιν ἀμβλύνοντα. H

Ἀμβλύνομαι, Pass. Obtundor, Hebetor. ‖Item metaphoricè, sicut & actiuum. Thuc. lib. 2, τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ ἀποβάντι ἀμβλύνεσθε. id est (vt exponit schol.) ὑποπίπτειν τῇ ἀποβάσει συμφορᾷ. quanquam in vulg. exempl. legitur ibi ἀποπίπτειν, sed repono ὑποπίπτειν, quum ὑποπίπτειν nullo modo conueniat: & sequatur apud eundem scholiasten, γνώμην μὴ ὑποπεπτωκέναι τοῖς δεινοῖς.

Ἀμβλυντικὸς, οῦ, ὁ, Hebetatiuus, Hebetandi vim habens, vel vim hebetatiuam. Athen. lib. 2, ἔτι δὲ σμηκτικοὶ καὶ ἀμβλυντικοὶ ὄψεως. Diosc. lib. 7, cap. 1, ἀμβλυντικὰ τῶν δριμυτήτων, Hebetatiua acrimoniarũ, Hebetantia acrimonias. Idem lib. 5, cap. 165, ἀμβλυντικὴν τοῖς αἰσθητηρίοις δύναμιν ἔχει.

Ἀμβλυώττω, Cæcutio, Caligo, Allucinor, Sum lusciosus, Non cerno acutum, Hebetem habeo aciem oculorum. Plato Pol. 6, ὀφθαλμοὶ ἀμβλυώττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν. id est Caligant, interprete Budæo. Lucianus, οὕτω κἀγὼ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Cæcutio, καὶ βαρύνομαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, inquit Budæus. Idem Lucianus in Timone, λημᾷς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, Cæcutis & lippus es ad ea quæ fiunt, In iis quæ fiunt non es perspicax, vel ad ea quæ fiunt. Aliquando τὸ ἀμβλυώττειν ponitur tanquam nomen substantiuum pro caligatione & cæcutientia. Ἀμβλυώττω autem non esse compositum (vt putauit autor Etymologici, & cum eo viri nostræ ætatis doctissimi) alibi probare conabor. C

Ἀμβλώσσω etiam dicitur pro ἀμβλυωπῶ, inquit Hesychius. Est autem ἀμβλυωπῶ idem quod ἀμβλυώττω, Cæcutio. factum ergo existimo ἀμβλώσσω ex ἀμβλυώσσω, ablato per syncopen υ. Nam quin ἀμβλυώσσω dici possit sicut & ἀμβλυώττω, minimè cuiquam dubium esse debet. Vtitur autem hoc verbo ἀμβλώσσω Nicãder in Theriacis Ὄμμασιν ἀμβλώσσει. ‖Est etiã ἀμβλώσσω siue ἀμβλώττω, Abortor, Abortiuum pario, ἀμβλόω, de quo postea. D

Ἀμβλυωπὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀμβλυώπης, εος, ὁ καὶ ἡ, Obtusam habẽs aciem oculorum & hebetem, Qui est oculis hebetibus. vnde ἀμβλυωποὶ κριταὶ apud Lucianum, Iudices non acutùm cernentes. Theophr. lib. 3 De causis plant. καὶ ἀμβλυωπεῖς ἐπιγίνονται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Ibidem, ἀμβλυωπεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμπέλου. id est Excæcati oculi, vt Budæus interpretatur. Dicitur autem ἀμβλυωπὸς ex ἀμβλὺς & ὢψ ὠπὸς, eodem modo quo dicitur ὀξυωπὸς (quod illi opponitur) ex ὀξὺς & ὢψ ὠπός. E

Ἀμβλυωπὸς, in actiua significatione, Obtusam reddẽs aciem oculorum & hebetem, Oculorum aciem hebetans. vt apud Dioscoridem lib. 2, cap. 174, ἀμβλυωπὸς ὤκιμον. Apud eundem, ἀμβλυωπὸς φακὸς, eadem signif.

Ἀμβλυωπότερος, Comparat. Qui est hebetioribus oculis, apud Athenæum. In vulg. lexicis ἀμβλυώπερος legitur, itidem verò in Luciani loco modò citato scribitur ἀμβλυωποὶ non ἀμβλυωποί. quam scripturam vtrobique esse mendosam perspicuum est. F

Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, Visus obtusus, Hebes oculorum acies. Budæus visum obtusum apud Gregor. interpretatur. Vtitur & Plutarchus Sympos. 4.

Ἀμβλωπεῖς etiam reperitur & ἀμβλωπεῖς apud Theophrastum, lib. 3, cap. 20. vbi si mẽdum non est, ἀμβλωπεῖς & ἀμβλωπεῖς per syncopen perdidisse υ dicemus, vt ἀμβλώσσω pro ἀμβλυώσσω. ‖Citatur verò & ἀμβλῶπες αὐγαὶ ex Euripide, id est hebetes oculi, vel cæcutientes. quæ scriptura si mendosa non est, ab ἀμβλὼψ esse dicemus pluralem ἀμβλῶπες. siquidem à singulari ἀμβλωπὴς pro ἀμβλυωπὴς, pluralis esset ἀμβλωπεῖς, de quo modò dictum est. ‖Iam verò & Hesychius habet ἀμβλώπη, quod exponit τυφλὴ, id est cæca. apud quem nemo dubitare potest quin ἀμβλώπη mendosè scriptum sit παροξυτόνως pro ἀμβλωπὴ ὀξυτόνως, vt sit ἀμβλωπὸς, ἀμβλωπὴ, ἀμβλωπὸν, pro ἀμβλυωπὸς, ἀμβλυωπὴ, ἀμβλυωπόν. G

¶Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, Abortior, Abortiuũ pario, vel Abortum pario. Ἀμβλῶσαι (inquit Eustathius) τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ, id est, Interimere infantem in vtero. Vsurpantur frequentius COMP. Ἐξαμβλόω & Ἀπαμβλόω, quorum hoc apud Plutarchum extat, illud apud Aristoph. & Platonem. sed pro ἀπαμβλῶσαι apud Plutarchum legitur etiam Ἐπαμβλῶσαι. Dicitur autem, secũdum eundem Eustathium mulier ἀμβλῶσαι, quasi ἀναβάλλειν H

A

ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον. Ego autem pono post ἀμβλίς, eos sequens qui inde deducunt.

Ἀμβλόω, ῶ, F. ώσω, Idem quod ἀμβλυώω. nam Obtundo & Hebeto vertitur à Gaza.

Ἀμβλόομαι, οῦμαι, pass. Hebetor, Hebesco. Theophr. in 4 De plant. ἔνια δὲ καὶ ῥιζώσαντα νοσεῖ, καθάπερ ἡ ἄμπελος. ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσπτωμου. id est Hebetantur. Alibi autem vocat ἀμβλωπὲς κλῆμα cuius ὀφθαλμοὶ ἀμβλοῦνται.

Ἄμβλωμα, ατος, τὸ, vel Ἄμβλωσις, εως, ἡ, Abortio, Part⁹ abortiuus, Partus abortiui infantis, vel potius simpliciter abortiui. ἀμβλώσεως κινδύνοις, apud Greg. Abortionis pericula: In v.l. vertitur Partus pericula, non sine manifesto errore. ‖Dicitur autē ἄμβλωμα nō solū pro ἄμβλωσις, sed etiā ἀμβλωθρίδιον, i. Abortiu⁹ fœtus. vt docet Eust.

B

Ἄμβλωμα & Ἄμβλωσις, Obtusio & Hebetatio. vt ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Hebetatio oculorum. Apud Theophrastum autem, vbi de vitibus loquitur, ἄμβλωσις ὀφθαλμῶν est excæcatio oculorū. Alii hebetationē vertūt.

C

Ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, Idem quod ἄμβλωμα, Fœtus abortiu⁹. ...busdā vertitur Partus abortiuus. sed partus abortiuus est ipsa ἄμβλωσις, nisi quis partum intelligat pro ipso fœtu, non pro ipsa pariendi actione. Videtur præcessisse ἀμβλώθριον, deinde addita syllaba δι, dictum fuisse ἀμβλωθρίδιον diminutiui forma. Quidam cum ἔκβρωμα confundunt: alii distinguūt, ex quibus est Eust.

Ἀμβλωθρίδιον, Medicamentum quod abortum prouo..., vel, ad prouocandum abortum, Medicamentum ad partum abigendum, siue elidēdum, vt loquitur Celsus. Ἀμβλωθρίδιον, inquit Suidas, αὐτό τε τὸ φθόριον φάρμακον, καὶ δὴ καὶ τὸ διαφθαρέν.

D

Ἀβλωθρίδια etiam legitur apud Hes. idem significans quod ἀμβλωθρίδια. Quamuis autem scriptura illa sine μ planè videatur ab omni etymologia verbi, à quo deducitur hoc nomen, aliena: tamen apud eum suo loco, sequendo seriem alphabeticam, posita est.

Ἀμβλώσκω, Idem quod ἀμβλόω. Suidas.

Ἀμβλίσκω, Idem. Dicitur autem ἀμβλόω & ἀμβλίσκω eodē modo quo ἀναλόω & ἀναλίσκω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι. Iulius Pollux, ἀμβλίσκουσι δὲ (inquit) τὸ ἀμβλίσκειν ποιοῦσι, φησὶν ὁ Πλάτων. Id est, Plato autē

E

ἀμβλίσκουσι dicit pro Faciunt ἀμβλίσκειν. hoc est, Faciunt abortiuum parere, Faciunt abortiri.

Ἀμβλύσκω etiam legitur apud Hes. in eadē signific. itémq; de vite dictum, fortasse in excæcationis significatione ...iam mendo carere non videtur hic eius locus, Ἀμβλύσκει, ἐξαπλοῖ κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου.

Ἀμβλυσκώω, Idem apud Pollucem.

ΒΑΠΤΩ, Mergo, Immergo. vt apud Arat. τὰ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα βάπτων ὠκεανοῖο. Pro quo Cicero, Hic caput & superas potis est demergere

F

partes. Item Tingo (quod fit immergendo). Hom. Od. ι, Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. In Epigr. — ἐς ὕδατα κροσσὸν ἔβαψε, Immersit. Diosc. lib. 1, βάπτειν τρίχας. Sic apud Lucill. Epigr. 2, τὰς τρίχας βάπτειν & τὴν κεφαλὴν βάπτειν. Apud Soph. βάπτειν ἔγχος, Inficere, Imbuere. Apud Luc. autē noua construct. Euang. c. 16, v. 24, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, pro Vt intingat extremū digitum suū in aquam. ‖ Βάπτω, Lauo, πλυνώ. Suid. ex Aristoph.

G

Βάπτειν etiam neutraliter nauis dicitur apud Eurip. pro ἔφαλος γίνεσθαι. Is enim in Oreste sic habet, Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ Ἔβαψεν. ‖Βάπτω schol. Nicandri exponit etiā ἀρύομαι & γεμίζω, i. Haurio, Impleo [hauriendo sub.] in hoc loco Alexiph. Ἠὲ σὺ γυρώσαιο καθαλμέα βώλακα γαίης Ναιομένην, θαλερὴν δὲ πίσιν μυρσινέα τεύξαις· Ἠ' αὐτὴν ἅλα βάπτε. Sed melius conuenire videtur posterior expositio loco Eurip. in Hecuba. Βάψασ' ἔνεγκε, &c. Pass. Βάπτομαι. vnde βεβαμμένος, & βάμμα.

Βάμμα, ατος, τὸ, Tinctura, seu idipsum quod tinctum est. χρῶμα, inquit Hesych. Plato 12 Leg. βάμματα δὲ μὴ

H

προσφέρειν, ἀλλ' ἢ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Pro quo Cicero De legib⁹ 2, Tincta verò absint, nisi à bellicis insignibus. Βάμμα Σαρδιανόν, i. τὸ φοινικοῦν, à Sardo insula in qua purpuræ celebres fiebant. prouerbialiter accipitur pro plaga, de quo apud Suidam. Est etiā idem

A

quod ἔμβαμμα, hoc est Intinctus, quo Plinius vtitur. i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Salsamētum vertunt vulg. lex. Diosc. lib. 3, cap. 94 de radice laserpitii, εὔστομος δὲ ἐστι μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ εἰς ἅλας. vbi Barbarus vertit, Commendatur ad intinctus iusculentáque. Nicand. Alexiph. — πηγανιόν τε πίοις ἐνὶ βάμμασι σίμβλων. vbi schol. annotat βάμμα vocari omne ὑγρόν: &, si solū sine adiectione ponatur, significare acetū.

Βάψις, εως, ἡ, q.d. Tinctio, Ipse tingendi aut mergendi a-

B

ctus. βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, Temperatura æris & ferri. Citat Pollux ex Antiphonte.

Βαπτὸς, οῦ, ὁ, Tinctus, Infectus, s. colore aliquo. Aristoph. Pluto, Οὐδ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλομόρφων. Sic ex Platone citatur βαπτὰ χρώματα, Colores. Et ex Eurip. βαπτὰν κάλπισιν πηγὰν, Fontem hauriendum situlis. nam & βάπτω in ea signif. suprà habuimus. ‖Βαπτὸς est etiam nomen proprium apud Plut. ‖Βαπτὸς etiam lapis est seu gemma bituminosa, molli odore prædita. sic dicta ex tinctura, quamuis Plinius non ex-

C

plicet quo colore fuerit tincta. sunt qui existiment anchusæ radice intinctam fuisse. Gorr. ET Βάπτρια, ας, ἡ, Tinctrix. Pollux ex Eupolide. AT Βάπται, οἱ, in v.l. Fucati. Item, sacerdotes quidam apud Aristoph. Suid. & Politian. Misc. Item nomen Comœdiæ Eupolidis Polit. cap. 10 Miscell.

Ἄβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt ἄβαπτος σίδηρος, Non temperatū ferrū, ab α priuatiuo, & βάπτω, id est Intingo. Nam ferrum intingendo in aquam, t..mperatur. ἄβαπτος, ἀστόμωτος, inquit Suidas. i. (vt opinor) οὐκ ἔχων στόμωμα. quod de fer-

D

ro dici solet. Apud Hesychium legitur, ἄβαπτος, ἀστομώτατος. malè, meo quid... iudicio: ac legendum credo ἄβαπτος, ἀστόμωτος: ἀβαπτότατος, ἀστομώτατος: vt & apud Suidā. Varinus hæc habet præterea, nescio vnde descripta, λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀργογλώσσων.

Βαπτικὸς, οῦ, ὁ, Tinctilis, in v.l.

¶ Βαφὴ, ῆς, ἡ, Immersio. Sophocl. Aiace, Κἀγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, Βαφῇ σίδηρος ὥς. Item Tinctura, Color. Philostratus Epist. ἵνα ἀγνοῶσι τὸ αἷμα τῇ κοινωνίᾳ τῆς βαφῆς. Theophr. De caus. plant. lib. 1, cap. 24, βαφὴν ἀποβεβληκότα.

E

At Plut. τὴν βαφὴν οὐκ ἀφιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν, metaphoricè dixit pro macula. Item color fucatus. Philostr. epist. 39, ζωγραφίαι παρειῶν καὶ γλαιῶν βαφαί. Sic Herodian. ... τὸ δὲ πρόσωπον ὡραΐου ὑβρίζων βαφαῖς ἀσχήμοσι. Simili ferè modò Plutarchus Pericle dixit, βαφὴ ῥητορ...

C. Ἄβαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non tinctus.

C. Δίβαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bis tinctus. vt δίβαφος πορφύρα. qua voce & Plinius vtitur lib. 9, cap. 39, Dibapha tunc dicebatur quæ bis tincta esset, veluti magnifico impendio, qualiter nunc omnes penè commodiores purpuræ tin-

F

guntur. Cicero quoque ad Cælium scribens, eleganti ioco, Curtius (inquit) noster δίβαφον cogitat: sed eum infector moratur.

C. Ὀξύβαφος, seu Ὀξύβαφον, & Ὀξυβάφιον, Acetabulum. ἀγγεῖον δεχόμενον ὄξος, vt Athen. exponit lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos: Pollux verò ἐμβάφια, κελέβεια, λεκάνια, τρυβλία & ὀξύβαφα inter ἀγγεῖα quoque ἡδυσμάτων ἢ βρωμάτων commemorat: addens mox, ὀξύβαφα olim vocata etiā τὰ ...δεχόμενα τὰς λάπας, seu (vt quidam emen-

G

dant) τὰς ...άγας: & alibi scribens ὀξύβαφα non solùm dici ἐπὶ τῶν ...πλαστικῶν, verùm etiam ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἐδωδίμην χρείαν, sicut in Aristoph. Auibus, Ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβὼν ἢ τρυβλίον. & in Phrynichi Musis, Κἂν ὀξυβάφων τρεῖς χοίνικας ἢ δύ' ἀλφίτων. Hinc ad mensuræ nomen translatum est quæ quartam heminæ partem contineret, τέταρτον κοτύλης, vt Græci loquuntur: hoc est (vt Budæus de asse scribit) 24 drachmas, id est quadrantale. Ὀξύβαφον vulg. lex. scribunt vocari etiam, similiter vt κοτύλην & κοτυληδόνα, ab anatomicis sinus pro-

H

fundiores ossiū capita excipientes: obseruari autē eiusmodi cauitates atq; acetabula in coxēdicis osse maximè, & in eo qui cymbā refert figura: vnde ei & nomē.

C. Κοκκοβαφὴς, ET Κοκκινοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cocco tinctus, Coccineo colore infectus. erat autem coccum rubens Galatiæ granum, Plinio teste. Citatur ex Athenæo.

C. Μελαμβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Niger ex tinctura, vt in v.l. exponitur. seu Nigro colore imbutus.

Βαφικὸς, ῦ, ὁ, Tinctorius. Vnde Βαφικὴ, ῆς, ἡ, ſ. τέχνη, Tinctoria ars.

Βαφεὺς, έως, ὁ, Tinctor.

C. ΑΠΟβάπτω, Intingo, Immergo leuiter. Dioſcor. lib. 5, ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, Intingens vel immergens in aquam. Ἀποβάπτομαι, Paſſ. vnde ἀπεβάφθη apud Athen. lib. 7, ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τευχίδων ἀπεβάφθη.

C. ΕΜβάπτω, Immergo, Intingo. Ariſtoph. Nub. ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. Xen. Pæd. 2, ἔψον ὅ ἐπ αὐτῷ λοιπὸν ἦν τῆ ἐμβάπτεσθαι. Athen. lib. 9 ex Ariſtoph. καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥῆμα, εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας. vbi actiuè in paſſ. voce ſumitur. VNDE Ἔμβαμμα, ατος, τὸ, Intinctus. Embāma etiā Colum. & Vlp. vocant. Xen. Pæd. 1, παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. ET Ἐμβάφιος, Bibulus, vt v.l. exponunt. AT Ἐμβάφιον, ου, τὸ, Vas in quod intīgitur. Galeno apud Hipp. idē eſt quod ὀξύβαφον. ſicut Nic. quoq; ſchol. κύμβον ſcribit appellari & κυμβίον & ἐμβάφιον & ὀξύβαφον. Pollux verò inter ἀγγεῖα ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, vnà cum κυλαρίοις, λεκανίοις, βυτλίοις & ὀξυβάφοις connumerat. AT Ἐμβαφίαι, αἱ λοπάδες βαθεῖαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει. Heſych.

C. ΕΠΙβάπτω, Immergo, Intingo.

C. ΚΑΤΑβάπτω, Demergo, Obruo.

¶ Βαπτίζω, Mergo, ſeu Immergo (vt quæ tingēdi aut abluēdi gratia aquæ immergimus) Plut. De ſuperſt. τὴν περιμάκτριαν κάλει γραῦν, καὶ βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν, καὶ καθίσας ἐν τῇ γῇ διημέρευσον. Sic apud Alex. Aphrod. βεβαπτισμένος pro Immerſus. Bud. βεβαπτισμένος exponit etiam Intinctus. ‖ Βαπτίζω, Mergo, i[...]mergo, Obruo aqua. Et βαπτίζομαι, Mergor, Submergor. Strabo lib. 6, de lacu Agrigenti loquens, οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολυμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι. Baſil. 256, τοῖς ἐν τῇ θαλάττῃ βαπτιζομένοις συμπάσχοντες. Naz. orat. De ſancto bapt. ἵνα μὴ αὐτανδρῷ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν. ‖ Vt autē Latini aliquē aquis obrutū dicunt, ſignificantes ſubmerſum, itidémque vino obrutū pro Bene appotū & ad ebrietatē vſque, necnon Obrutū aliquem negotiis, præterea Obrutum ære alieno: ſic & Græcos ſuo βαπτίζεσθαι metaph. vſos eſſe cōperio. Plato in Sympoſ. καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων. Idē in Euthyd. καὶ ἐγὼ γνοὺς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, βουλόμενος ἀναπαῦσαι αὐτὸ μὴ ἀποδειλιάσῃ. i. Argumentis ſophiſticis obrutū. Plut. in Galba de Othone loquens, πεντακισχιλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος.

Βαπτίζω, Abluo, Lauo. Marc. 7, v. 4, καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι. Sic Luc. 11, v. 38, ὁ δὲ φαρισαῖος ἰδὼν ἐθαύμασεν ὅτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου. ‖ Apud Chriſtianos autem βαπτίζειν de ſolenni illo myſterio initiationis dictū qua Chriſto initiamur, nomen ſuum retinet. nā Baptizare dicim⁹. & qui Lauare ſeu Abluere, pro Baptizare, itidémque Ablutionē ſeu Lotionē pro Baptiſmo ſeu Baptiſmate, dicere auſi ſunt, exploſi iure optimo fuerunt. Cyprian. tamē cum alibi, tū in quadā ad Cæc. epiſt. (certo, vt opinor, cōſilio) pro βαπτίζοντες dixit Tingentes. nā hæc Matth. in fine cap. vlt. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, interp. ita, Docete omnes gētes, tingētes eos in nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti. Sequitur autem in hac interpr. Tertullianum magiſtrū ſuum, qui non ſolùm Tingere ſed & Intingere interpr. Quibuſdam tamen verbum Græcū hac de re dictū Latino Mergere interpretari magis placuit. Atque adeo idē Tertullianus De corona militis, magis propriè interpretatus eſt Mergitare, ſeruata propter trinā in baptiſmo immerſionē, forma quam frequentatiuā grāmatici vocant: ſicut à βάπτω deductum βαπτίζω eam habere videtur.

Βαπτισμὸς, ET Βάπτισμα, Merſio, Lotio, Ablutio, id eſt, ipſe mergendi item lauandi ſeu abluendi actus. Marci 7, v. 4, βαπτισμοὺς ποτηρίων καὶ ξεστῶν καὶ χαλκίων καὶ κλινῶν. Item Baptiſma ſeruato nomine apud Chriſt. ſcriptores. ET Βάπτισις ex Luciano affertur pro lauacro. ET Βαπτιστήριον, Lauacrū. Plin. Iunior, Cella frigidaria in qua baptiſteriū amplū & opacum. Habetur apud eūdem in epiſt. ad Gallum. Vide & Vitruuium.

Βαπτιστὴς, Qui immergit, Qui abluit. Phariſæi à Iuſt. Martyre βαπτισταὶ dicti ſunt peculiari epitheto ab illa conſuetudine de qua Mar. 7 agitur. Et Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς in Euang. q.d. Baptizator. ET Ἀναβαπτιστὴς, q.d. Rebaptizator. Eſt autē hodieq; diabolica anabaptiſtarum ſecta paſſim nota. ET Καταβαπτιστὴς, de quo in Καταβαπτίζω.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immerſabilis, Qui vel quæ mergi nequit. nam βαπτίζω eſt mergo, præteriti paſſiui tertiam perſonam habens βεβάπτισται: vnde ἀβάπτιστος, præfixo α priuatiuo. Pindarus hoc epithetum ſuberi tribuit. Plutarchus, σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἐλαφροῦ.

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, Subſtantiuè Terebella, chirurgorū inſtrumentum, ſic dictum quaſi quod non mergatur. Nam ita confectum fuiſſe aiunt vt altius defigi non poſſet, ne cerebri membranam læderet.

C. ΕΜβαπτίζω, Immergo. Apud Syneſ. metaphoricè, epiſt. 57, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων. Idē in lib. De inſomn. καὶ ὁ νοῦς ἂν ἐμβαπτισθείη τῷ ἡ δεῖσθαι.

C. ΚΑΤΑβαπτίζω, Submergo. Itē Obruo. vt exponit Bud. apud Alex. Aphrod. Probl. 4. AT Καταβαπτιστὴς à Gregorio βαπτιστῇ opponitur.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Barbarus, Pronūtiatione vitioſa & inſuauivtens literáſq; malè exprimens, blæſorū balborúmque more. Hāc enim primā vocabuli huius ſignif. fuiſſe Strabo l. 14 ſcribit, per onomatopœiam factum eſſe addens. Quum autē Græci (inquit) hoc vitiū in peregrinis linguis animaduerterent, eos per conuitium βαρβάρους appellare cœperunt, quaſi craſſilingues ſeu durilingues: tādem verò omnes qui diuerſo ab illis ſermone vterentur, hoc nomine appellarūt. De Caribus autem dictis βαρβαροφώνοις vide paulo póſt. At quidā ſcripſerunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam diſcentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem βαρβαρ ſubinde incidere ſolitos. Sed mihi magis rationi conſentaneū videtur vt vox hæc ab iis qui irridere illos volebāt, ficta fuerit, tāquā eorū βραδυστομίαν imitās. Cæterùm βάρβαροι opponūtur Græcis (ſequendo quæ modò ex Strabone protuli) vt apud Plut. in Conſol. γυναῖκες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραί εἰσι, καὶ οἱ βάρβαροι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ χείρους τῶν ἀμεινόνων. Sic Philoſtr. epiſt. οἱ μὲν βάρβαροι ὅπλοις, οἱ δὲ Ἕλληνες κράνεσι. Dicitur autē βάρβαρος & pro Barbaricus. vt βάρβαρος γλῶσσα, Soph. βάρβαρος πόλεμος, Thucyd. Bellū barbaricū, i. a barbaris illatū. βάρβαρον στράτευμα, X. Pæd. 3. βάρβαρος πόλις, Dem. βάρβαρος ἐπιστολὴ, Æſch. βάρβαρος γυνὴ, Luc. Sed & βάρβαροι ἔμπλαστοι pro barbaricis emplaſtris. Interdū autē ἡ βάρβαρος, ſub. ſubſt. γῆ vel χώρα, pro barbarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris. Apud Thuc. legitur & ſuperl. gradu, lib. 8, λαβὼν κατὰ τάχος τοξότας τινὰς τῶν βαρβαρωτάτων.

Βάρβαρος apud Paulum cuius eſt peregrinum & ignotū idioma: ad Cor. 1 cap. 14. v. 11, ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος. vel potius (vt habebat vnum ex noſtris vet. exēplar) ἐμοὶ βάρβαρος, ſine ἐν. Tale eſt omnino quod dicit Ouidius, Barbarus hîc ego ſum, quia nō intelligor vlli.

Βάρβαρος, Qui barbarè loquitur, Qui barbariſmum cōmittit (de quo vide in Βαρβαρισμός.) Luc. in Solœc.

Βάρβαρος, Agreſtis, Qui agreſtibus moribus eſt præditus. Item, Inhumanus, Ferus. Sæpe autem & de re dicitur: vt Theophylact. epiſt. τὸ μανιῶδες τοῦ κλύδωνος καὶ βάρβαρον. Sic autem & Plut. μανικὰ & βάρβαρα coniunxit, ſed βάρβαρα tamen potius ſimpliciter pro barbaricis accipiens: De Alex. fort. μανικὰ καὶ βάρβαρα κολαστήρια θαλάσσης.

C. Βαρβαροστομία, ας, ἡ, Barbara loquēdi prauitas. Strabo 14.

C. Βαρβαρόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Barbariloquus) Barbarā vocem habens. Il. β, Cares βαρβαρόφωνοι appellantur quòd ſermone Græco minimè puro vterentur, ſed corrupto. ET Βαρβαροφωνέω, νῶ, Barbarè loquor. Item, Barbaro ſermone vtor, vt qui Græco ſermone vtens, eum corrumpit. κακῶς ἑλληνίζω, Strabo.

C. Φιλοβάρβαρος, Barbaros amans. Item, Barbariem amans, & ex conſequenti Oſor elegantiæ.

Βαρβαρόω, ρῶ, Barbarum reddo, id eſt agreſtem & ferum, vel ferocē. Vel, Effero, Efferatū reddo. Exponitur etiā Barbarorū poteſtati ſubiicio. Paſſ. Βαρβαροῦμαι, Eur. Or. βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic & in Maccab

ET Ἐκβαρβαρόω, ῶ, Idem. sed vsitatius. Isocr. in Euag. τὴν δὲ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, ibidem, Effectus barbarus, Qui barbaros mores induit.

A Βαρβαρίζω, Barbaris faueo, A barbarorum partibus sto. Xenoph. Hell. 5, pag. 326. Primam autem hanc signific. pono quòd conueniat cum vsitatissima signif. multorum verborum huiusmodi, vt μηδίζειν, λακωνίζειν, &c.

‖Aliòqui βαρβαρίζω est etiam Barbaros imitor, vnde βαρβαρίζειν à Theodorito in Eccles. historica Budæus positum suspicatur & pro Minari barbarico more. Sæpius autem est Barbarorum mores imitor, vel cultum.

B Sed βαρβαρίζειν peculiariter dicitur (& quidē frequentissime) de iis qui barbaros in suo sermone imitātur, eum videlicet corrūpentes. Hoc autē Barbarè loqui appellatur: sed ego & hic ad imitationem respici puto. Strabo βαρβαρίζειν (sicut & βαρβαροφωνεῖν) exponit κακῶς ἑλληνίζειν. Distinguūtur autem βαρβαρίζειν & σολοικίζειν à Plut. περὶ δυσωπίας. sic & à Lucillio lib. 2 Epigr. HINC

Βαρβαρισμός, Barbarismus. quem quidam à solœcismo distinxerunt, quidā autem confuderunt. vt docet Eust. sed ex iis quæ in βαρβαρίζω attuli, distinguendum esse

C constat. ὁ μὲν βαρβαρισμὸς, inquit Eustathius, ἁμαρτία ἐστὶ περὶ φορὰς περὶ λέξεις ἢ τόνους γινομένη· ὁ δὲ σολοικισμὸς, περὶ σύνταξιν ἐννοίας τὸν λόγον αἰκίζουσα. ET Βαρβαριστὶ, Barbaros imitādo, Barbaricè, Barbarico more. Plu. De Al. for.

Βαρβαρικός, ή, όν, Barbaricus. vt dicitur Ἑλληνικός. Xen. Hellen. 5, λέγων τὰ Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικά. Apud Aristot. βαρβαρικὰ ἔθνη, pro quo & βάρβαρα. Item vt τὸ βάρβαρον pro barbaris dicitur, sic & τὸ βαρβαρικόν. Interdum βαρβαρικός, Ad barbarorum mores accedens, Aliquid barbaricum habens. vt βαρβαρικὰ πένθη, Plut. in Consol. ad A-

D poll. ET Βαρβαρικῶς, Barbarico more, Barbarè.

ΒΑΡΟΣ, εος, τὸ, Pondus, Onus. Xenoph. Pæd. 3, καὶ διὰ τὸ βάρος τῆς στολῆς. Idem Pæd. 7, ἤδη δὲ πεζοὶ μὲν οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους αὐτῶν κυρτούμεναι. Apud Sophoclem, βάρος πλούτου, Pondus diuitiarum, pro abundātia. ‖Βάρος Xen. metaph. Molestia: vbi scribit, χρὴ τῶν βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Hanc autem metaphoram pulchrè declarat hic Aristot. locus Ethic. 9, cap. 11, κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. διὸ κἂν ἀπορήσειεν ἄν τις πότερον ὥσπερ βάρους μεταλαμβάνουσιν, &c. Sūt au-

E tē correlatiua hæc βάρους μεταδιδόναι & βάρους μεταλαμβάνειν. ‖Βάρος alia etiā metaph. vt Pōdus apud Lat. Plut. Pericle, οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τὴν αὐτοῦ τὴν ἔγγυον ἡγεμονίαν ἔφησε. Item βάρος, Grauitas, metaph. Plut. Demetrio 283, τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν καὶ βάρος καὶ ὥραν εἶχε. Paulo pòst σεμνότητα βασιλικὴν eadē de re dicit.

C. Ἀβαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Nō onerosus, Minimè grauis, Leuis. Aristoteles in 1 De cælo, τὸ μὲν γὰρ ἀβαρὲς σῶμα, τὸ δ' ἔχον βάρος. Sic apud Lucianum, οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι. Crediderit autem aliquis ab α priuatiuo & nomine βαρύς

F deduci, mutato υ in υ. sed Eustathius repugnat, qui in hac terminatione ad βάθος dicit respici, vt in ἀηδής, ad ἦδος: in ἀγλευκής, ad γλεῦκος. sic in ἐμβελής, ad βέλος.

Ἀβαρής, per metaphoram. Non molestus, Non grauans. D. Paulus 2 ad Cor. cap. 11, ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα, Omni in re me vobis minimè onerosum seruaui. Sic & Latinè dicitur aliquis esse oneri alii.

Ἀβαρής, Stultus, per aliam metaphoram. ἀσωύετος, Hes.

Βαρέω, ῶ, Grauo, Degrauo, Deprimo pondere. Luc. βαρήσει γὰρ ταῦτα τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. Et βαρέομαι, οῦμαι, Grauor. vnde ὑπνῳ βεβαρημένος, In Epigr. Et Plat. Symp. βεβαρημένος οὐδέν, quod ex aliquo versu sumptum est. A-

G pud Homerum autem βεβαρηότες οἴνῳ. Od. γ, pro βεβαρημένοι. Sic Od. τ, — βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Apud Greg. βαρηθεὶς ταῖς πέδαις. Apud Herodianū βαρεῖσθαι pro βαρύνεσθαι significante Grauari (id est grauiter ferre) seu indignari cum accus. ἐβαρουντό τε αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν. Quæ quanuis ita sint, Lucianus tamen quendam Socratem τὸν ἀπὸ Μόσου cuipiam vtenti verbo βαρεῖν, dixisse ait, οὐκ ἔστι τὸ βαρεῖν ἢ νενόμικας. Thucyd. itidem scholiastes βαρύνομαι dicendum esse tradit, non βαροῦμαι. Ex ipso tamen Luciano βαρήσει modò protuli.

Βαρύλλιον, Ponduscŭlum, B. ex Synes. 14.

Βαρύς, έος, ὁ, Ponderosus, Grauis. Cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoe. Et vt Gallicè dicitur *un homme pesant*, cui opponitur agilis, sic & βαρὺς sumi videtur à Plutarcho in Cor. ὑπό τε καμάτου βαρὺν ὄντα καὶ τραυμάτων. Apud Lucianum autem legitur in Tim. βαρὺς ἐν τοῖν σκελοῖν. At βαρὺς ἀνὴρ apud Nicandr. exponitur Robustus in Alexiph. — ἐν δ' μονήρει Γνίδίως ἀκτῆνι βαρύων καπνεαίρεται ἄνδρα. Cuius significationis hanc esse puto rationem quòd robusti soleant magis esse πάχιοι & οὐ βεβηκότες. quam ad rem pondus requiritur. Huc autem referendam puto & βαρεῖαν χεῖρα apud Homerum: vt videlicet ita vocet robustam seu validam, aut τὴν βαρέος ἀνδρὸς χεῖρα. Quidam tamen dextram manum intellexerunt. At βαρεῖαι χεῖρες alio sensu, vt paulo pòst dicetur. ‖Βαρὺς de sono etiam dicitur. Xenophon Cyneg. τὰς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, ὀξεῖα & βαρεῖα συλλαβὴ opponuntur: sicut & à Latinis acutus & grauis sonus. Sed & in βαρὺ στενάχων eadem vox Latina retinetur, sed mutata in aduerb. exponitur enim Grauiter suspirans, Od. θ, — βαρὺ δ' στενάχοντος ἄκουσεν. Scribitur autē & coniunctim βαρυστενάχω. Huc porro referenda sunt βαρυηχὴς & βαρύβρομος & βαρύδουπος, & βαρύκτυπος, ac similia. ‖Βαρεῖαι χεῖρες apud eundem Homerum sunt etiam manus violentæ, Il. α. ‖Sed βαρεῖαν ἄτην possumus eadem metaphora seruata reddere Graue incommodum, vel Grauem noxam. ‖Βαρὺς etiam dicitur Grauis, id est Molestus, Odiosus. vt Herodian. 7, εἰ μὴ τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς ὑπηκόοις βαρύτερος ἐγένετο & φοβερώτερος. Dicitur & de re: vt idem lib. 2, οὐδὲν τι μέγα ἢ βαρὺ πρεσβύτη. HINC

Βαρέως, Grauiter. Sæpe pro Molestè, vt Latinè Grauiter. Xenophon Pæd. 2, οὕτω βαρέως ἤνεγκε τὸ πάθος. Idem alibi, ἔοικας βαρέως φέρειν τι, grauiter ferre & iniquo animo. Et βαρέως ἔχω cum πρὸς, vt ex Aristot. affertur Pol. 5, c. 10, βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν.

Βαρύτης, Grauitas. Βαρύτης σαρκώδης, Plutarchus De prud. animalium. Apud Hippocratem βαρύτητες & κόποι copulantur, qui ab iis νοῦσον φράζεσθαι scribit. ‖Βαρύτης exponitur etiam Morositas. Quò pertinere videtur hic Isocratis locus in Panathenaico, τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας ἀκόλως καὶ ῥαδίως φέροντας. Demosthenes autem Thebanis ἀναλγησίαν & βαρύτητα tribuit in orat. Pro cor. ‖Βαρύτης est etiam schema orationis apud Hermogenem, vt annotat Budæus. Quidam onerosum sermonem interpr.

Βαρύνω, Grauo, Premo. Hom. Od. Εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε τὰ οἱ πόρε Δῖα Καλυψώ. Et Il. τ, γυῖα βαρύνεται. Apud Athenæum 2, βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, Capitis grauedinem afferre. Sic βαρύνεσθαι τὴν κεφαλὴν. At βαρύνεσθαι τὴν γαστέρα dicitur quæ est grauida. Redditur & Ingrauescere: vt in βαρύνεσθαι ὑπὸ χυμῶν, apud Galenum ad Glauconem. vbi tamē Grauari malim. At βαρύνεσθαι καμάτοις, Non malè Ingrauescere, vt Cicero dixit corpus exercitationum defatigatione ingrauescere, in lib. De senectute. Sed & quod Polybius dicit βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, sic dicitur vt Latini ingrauescentem ætatem appellant senectutem. ‖Βαρύνω, metaph. Molestia afficio. vt βαρύνειν τοὺς δικαστὰς, Xenophon. Βαρύνομαι autem Molestia afficior, seu dolore, vel potius Graui dolore afficior. Sic vtitur Thucydides initio lib. 8. Idem lib. 2, ἐβαρύνοντο & χαλεπῶς ἔφερον copulat. Apud Xenophontem, τοῖς προσθομένοις βαρυνόμενοι. Sic Plutarchus Numa βαρυνόμενοι τῷ βασιλεύεσθαι. Sæpe autem & cum accusatiuo pro Grauiter fero, sicut apud Latinos Grauor. Plutarchus, ὄχλον ἐν πόλει βαρυνόμενος συνοικον. Sic in Camillo, βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν. Et in Thes. βαρύνεσθαι τὴν Θησέα. Poterit autem (vt opinor) & verbo Indignor reddi, accusatiuo itidēm alicubi iuncto, in soluta etiā orat. vt Indignari imperia apud Quintil.

Βαρύθω, pro βαρύνομαι, Grauor, Premor. Hesiodus Erg. — βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. Arg. 2, καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.

H ΒΑΣΑΝΟΣ, ὁ, ἡ, Lapis quo probatur aurū, Lapis index, Lapis Heraclius, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius, libri 33, capite 8. Athenæus Dipnos. 13 ex Pindaro affert, ἐδιδάξαιμι χρυσὸν κιθάρα βασάνῳ. Quæ tamen verba mendo carere non videntur. ‖Βάσανος, Probatio, hh. iii.

Exploratio, Inquisitio, Examen. Synes. epist. 44, τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετιόντα καὶ θηρώμενον τὴν ἀλήθειαν. Philo De vita Mos. lib. 3, τὸ δ' ἦν ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, Index certissimus. Iungitur autem & verbis correlatiuis διδόναι & λαμβάνειν. Xenoph. Pæd. 7, τοῦ δὲ πιστοὶ εἶναι, ἐν τῇ φθορᾷ τῶν δεσποτῶν μάλα βάσανον ἐδίδοσαν, q.d. fidem certissimam fecerunt, probare volentibus, vel periculum facere: vt & βάσανον λαμβάνω τούτων apud Plutarch. Periculum facio. ‖ Βάσανος peculiariter Inquisitio quæ per tormenta fit, Quæstio. Item Tormenta. Isocr. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν. Bud. αἰτεῖσθαι τοὺς οἰκέτας εἰς βάσανον interpr. Postulare seruos ad quæstionem. Pro tormētis autē sæpius plur. numero ponitur βάσανοι. vt quum Demosthenes dicit (iisdem verbis secus vtens quàm Isocrat. in loco quem modò citaui) οὐ εἰδότες ἤδη ὅτι διὰ βασάνων ὁ ἔλεγχος ἔσοιτο. Herodot. 4, ἔνεστιν ἡμῖν καὶ διὰ βασάνων χωρήσασι μαθεῖν. Sed βάσανοι generaliter de quibusuis etiam cruciatibus dicitur. vnde βάσανοι Matth. 4, etiam morbi appellantur, sed ii demum qui ægrotos acerrimis doloribus excruciant. Βασανίζεσθαι tamen de ægroto dictum quidam reprehendere apud Lucianum videtur, vt paulo pòst docebo.

Βασανίζω, Exploro, Probo, Examino, Periculum facio. Aristoph. Ranis, κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγῳδίας. Plato, βασανίζειν ταῖς ἐμπειρίαις ἕκαστα, Experientia probare, Bud. interpr. Apud eundem Platonem βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Quasi quodam examine ad iustitiam probatus, Ficino interpr. Tale ferè est apud Chrysost. De sacerdotio, ἀκριβὴς καὶ βεβασανισμένη ἔρευνα. ‖ Βασανίζω, Torqueo ad eruēdam veritatem, Quæstionem habeo de aliquo. Plut. De garrul. βασάνιζε καὶ στρέβλου τὸν ἀλάστορα. Thucyd. lib. 8, ληφθεὶς καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων, οὐδενὸς ὄνομα κελευσάντος εἶπεν. Sed generalius etiam accipitur pro Torqueri, Afflictari, (idem autem & de actiuo intelligendum) & quocunque modo vexari, apud Matth. & Marcum. Quinetiam à Matth. nauigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων. Minus autē nouè ab eodem dicitur παραλυτικὸς δεινῶς βασανιζόμενος. Minus nouè, inquam, quia de ægrotis dici solitum, apertè ostendit (meo iudicio) quod apud Lucianum legitur in Solœc. videlicet alicui dicenti puerum suum ægrotantem βασανίζεσθαι, Socratem quendam τὸν ἀπὸ Μόψου respōdisse, ἐπὶ τῷ; ἢ ... βουλομένου τοῦ βασανίζοντος; Cuius ioci hunc esse sensum existimo, iste ad veram huius verbi significationem respiciens interroget; Quánam de re quæstio habetur? Is qui de eo quæstionem habet, cuius rei veritatem ab eo elicere conatur? Quasi videlicet βασανίζεσθαι hoc significet, non item illud quod alter eo significare voluerat.

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, Exploratio, Quæstio seu Tormenta. ET Βασανιστὴς, Explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam Tortor, Qui tormentis veritatem elicit. Bud. autē apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα, interpr. Quæstionis habendæ moderatorē & arbitrum. Itē Βασανίστρια fœm. eadē signif. ET Βασανιστήριον, q.d. Exploratoriū, Instrumentū ad explorādū, vt βασανιστήριον χρυσοῦ est lapis Lydius. Themist. in orat. quæ βασανιστὴς inscribitur, καὶ διὰ τοῦτο ἐξεύρηται ἡμῖν πολλὰ μὲν χρυσοῦ, πολλὰ δὲ πορφύρας, πολλὰ δὲ ὑακίνθων βασανιστήρια. καὶ βασανισταί τινες ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι. Itē Βασανιστήριον, Locus in quo habetur quæstio. Item generalius, Locus cruciatus. Citatur ex Synesio.

Ἀβασάνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. Non examinatus, vel Nō exercitus, & non probatus. Erasmus pro adagio ponit ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, Inexploratus homo, quem autorem sequens nescio. Ἀλλ' ἀβασάνιστος αὐτοῖς ἡ τῆς ἀληθείας κρίσις ἔρριπται. Heracl. Pont. in Alleg.

Ἀβασάνιστον πρᾶγμα, Res tormētis nō examinata, De qua quæstio nō est habita, Cuius veritas tormētis non est inquisita. Antiphon, ὥστε σιωπώμενον καὶ ἀβασάνιστον αὐτὸ ἐᾶσαι ἐξελήλυθε. à βάσανος enim, quod quæstionē & tormenta significat, fit verbum βασανίζειν, Lat. Torquere, id est Tormētis admotis aliquem examinare, Torquere hominem ad extorquendam ab eo veritatem. Eius passiuum est βασανίζεσθαι. Idem orator paulo antè, ἐκ μὲν γὰρ τῆς τῶν ἀνδραπόδων βασάνου ᾔδει ὅτι οὐχ οἷόν τ' ἦν αὐτῷ ἀποσθῆναι· ἐν δὲ τῷ μὴ βασανισθῆναι ἐγίγνετο τὴν ἀπολογίαν εἶναι.

Ἀβασάνιστος, Expers doloris, apud Ælian. in lib. De prouidētia, inquit Suid. à dolore videlicet qui sētitur ἐν τῇ βασάνῳ, i. in quæstione, in tormētis. Vlpian. Quæstionē intelligere debemus & tormēta & corporis dolorē ad eruendā veritatē. ‖ Apud Hes. exponitur etiā μὴ κολαζόμενος, i. Qui non punitur: Itē ἄτρωτος, hoc est inuulnerabilis. Cuius significationis exemplum desidero.

Ἀβασανίστως, Inexploratè, Re non examinata, vel non discussa. Sine certa probatione, Absq; examine, aut examinatione. Thuc. lib. 1, οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. Vbi schol. quoq; annotat à lapide dicto βάσανος ductam esse metaph. Plut. πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημ. Τῶν δὲ μειζόνων ἀβασανίστως παραδέχονται τὴν πίστιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, έως, ὁ, Rex. Hom. Il. α, Δημοβόρος βασιλεὺς, ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις. Et Il. β, pulcherrimo epitheto insignit (sicut & alibi) dicēs διοτρεφέος βασιλῆος. Sed alicubi ἀνὴρ addit: vt Il. ς, — βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν: & Od. ω, — βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας: vtrobiq; simpliciter pro βασιλῆϊ. Apud eū tamen βασιλεῖς & ἄνακτες dicuntur non solùm reges, sed quilibet ἔνδοξοι καὶ βασιλικοὶ, vt inquit Eust. Qui & à Soph. in Iocaste quotquot ex Thebanis nobili genere nati erāt, χώρας ἄνακτας vocari scribit: ab Hesiodo autē βασιλέας iudices etiam appellari. Apud eundē Eust. de huius vocis signif. plura vide. ‖ Sciendū est autē βασιλέα μέγαν à Græcis scriptoribus regem Persarū intelligi: (sicut hodieq; Turcarū imperator appellatur *le grand seigneur.* quod & Itali imitantur) item βασιλέα interdum simpliciter à Dem. & aliis eundē nūcupari. Cæterùm βασιλεὺς quidā à βάσις & λεὼς deduxerunt, vt qui sit βάσις τοῦ λεὼ. quòd in eo velut fundata sit populi salus. Alii βασιλεὺς quasi ἀσυλεὺς dici putarunt, vt qui sit inuiolabilis. Alias deductiones apud Etym. vide. ‖ Βασιλεὺς, Aristot. Regulus, auis.

C. Ἀντιβασιλεὺς, έως, ὁ (Prorex) Qui regis locum obtinet.

C. Παμβασιλεὺς, Omniū rex, Sūmus rex. Aristot. 1 Polit. 5.

C. Φιλοβασιλεὺς, Regis amans. Plut. Apophth. Κρατερὸς μὲν γὰρ φιλοβασιλεύς· Ἡφαιστίων δὲ, φιλαλέξανδρος.

Βασιλεύτερος, Qui regiā maiestatē magis præ se fert quàm cæteri, Augustior. Item pro βασιλικώτερος, i. Regno dignior, vel aptior, vt Bud. interpr. Il. ι, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστι. Iliad. ι, βασιλεύτερός εἰμι. Od. ο, Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ET Βασιλεύτατος, Regno dignissimus. Il. ι, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.

Βασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Regius, Regalis. Herod. lib. 3, ἀνελθὼν εἰς τὸν βασίλειον θρόνον. Plut. καθίσας βασιλείους δικαστάς. Herod. lib. 4, τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν. Et lib. 1, μή τις ἐκεῖσε περικαταλάβοι τὴν βασίλειον ἐστίαν. Et apud Athen. lib. 3, σῦκα βασίλεια, quæ comp. voce συκοβασίλεια quoq; dicuntur. ET Βασιλήϊος, Ionica dialysi, idē. vt apud Apoll. δόμος βασιλήϊος: apud Nonn. βασιλήϊος ἀνήρ. & in Epigr. βασιλήϊος αὐλή. VNDE Βασιληῒς, ίδος, ἡ, fœmin. gen. Regia, adiect. Iliad. γ, Δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. Et Hesiod. Theog. ἔχει βασιληΐδα τιμήν. Et βασιληῒς ἀρχὴ apud Eurip.

Βασίλειον, ου, τὸ, Regia s. domus: vt in Græco quoque δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7, τίνας τῶν ἄλλων ἂν πιστοτάτους περὶ τὸ βασίλειον φύλακας λάβοι. Et in plurali apud eundem, ἔνθα τά τε βασίλεια καὶ τὰ ἄλλα ἀρχεῖα πεποίηται. & apud Platonem Axiocho, ἐν ᾗ βασίλεια Πλούτωνος, οὐχ ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς. Athen. 5, νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλάς. ET Βασιλήϊον, Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ας, ἡ, Regina, seu (vt apud antiquos Eust. vsurpatum fuisse tradit) Domina. Od. η, Ἀργαλέον βασίλεια διηνεκέως ἀγορεῦσαι Κήδε'. VNDE Comp. Παμβασίλεια, Omnium regina, Summa regina. Aristoph. Nub.

Βασιλείδης, ου, ὁ, Regis filius. Suid.

Βασίνη pro βασίλεια Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικὸς, Regalis, Basilicus Plauto. Isocrat. Panath. τινὲς τῶν οἴκων τῶν τυραννικῶν καὶ βασιλικῶν. Idem, βασιλικὸν βίον στρατιωτικῶς ζῆν. Athenæus, βασιλικὴ ἐσθὴς, & βασιλικὸν συμπόσιον. Plutarchus Alex. τοῦ νικᾶν τοὺς πολεμίους τὸ κρατεῖν ἑαυτοῦ βασιλικώτερον ἡγούμενος. Idem, δουλικώτατον μέν ἐστι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ ποιεῖν. Sic etiam metaphoricè βασιλικὸς ἀστὴρ, Regia stella, βασιλικὸν κάρυον, Regia seu basilica nux. quod genus Plinius etiam

Basilicon & Persicon vocat. βασιλικὴ ἄμπελος, ex qua vua basilica apud eundem Plin. Necnon herbæ aliquæ huius nominis sunt. βασιλικὸν enim à recentioribus appellatur ocymum: item genus satyrii quod palmam Christi vocant: & ἄμμι apud Hippocratem, vt multi volunt. βασιλικὸν autē ἄζειον dicitur à quibusdam ἄκινος, vt habetur apud Diosc. Gorr. Est verò & emplastri nomen apud medicos quod aliàs τετραφάρμακον appellatur. ET Βασιλική, ῆς, ἡ, Regia domus. Et Basilica peculiari sign. Domus ampla & spatiosa causarum cognitioni destinata, quòd principes eò ad ius dicendum venirent. Vnde Subbasilicanos Plautus dixit qui ibi deambularent. Plut. Publ. εἰ μίαν εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανοῦ στοάν, ἢ βασιλικήν, ἢ βαλανεῖον. Idem in Galba, Παύλου βασιλική. Itē τὸ βασιλικόν, Regia domus, vt citant ex Plat. v.l. Et Regia potestas, vt in iisdem annotatur. ET Βασιλικῶς, Regiè, Regaliter. Isocr. ad Phil. αὖ βασιλικῶς ἀλλὰ μὴ τυραννικῶς αὐτῶν ἐπιστατῆς.

Βασιλίνδα, Polluci lib. 9, cap. De conuiualibus ludis, ludi genus est in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat: cui verò seruum esse sorte obuenit, imperata facit.

Βασίλιννα, ας, ἡ, Regina, apud Menandrum.

Βασιλίς, ίδος, ἡ, substantiuè sumptum, itidem reginā significat, vt apud Athen. ἀποσφάξαι βασιλίδα: adiectiuè verò dicuntur βασιλίδες ἰσχάδες apud Eustath. αἱ ἐκ τῆς βασιλείαν σύκων. Et βασιλίδες calceamenti genus quod Poll. à regibus Atheniensium gestari solitum testatur.

Βασίλισσα, ας, ἡ, Regina. Plutarch. Apophth. ἡ τῆς Καρῶν βασίλισσα.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, Regulus. βασιλίσκους ἀντὶ βασιλέων τῆς Σπαρτιάτης γυναῖκα προσαγορεύεται. Citat Tur. ex Athen. ‖ Βασιλίσκος item dicitur stella in corde leonis: & auicula quædam, & serpens de quo Plin. l. 8, c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, Regno, Dominor, Impero. Interdū absolute ponitur, vt apud Plut. Ἀντιγόνου βασιλεύοντος. Apud Xen. βασιλεύω ἐν Πέρσαις. & apud Platonem ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσι. pro quo Cicero, Si docti & sapientes homines resp. regere cœpissent. Apud Homerum verò cum dat. cōstruitur Il. β, v. 206, — ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ. Sed apud prosæ scriptores plerunque cum genitiuo. Plutar. Alex. ἀνέκηεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν. Apud eundē βασιλεῦσαι τῆς Ῥώμης. Et apud Athen. Καὶ γὰρ ἐγὼ ποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας. Peculiari verò & raro vsu in sacris literis significat Regem creo. vt i Regū 8, βασίλευσεν αὐτοῖς βασιλέα. In pass. βασιλεύομαι est Regor, Regio dominio gubernor, Sub regio imperio sū. Plut. Alex. πάντες ἄνθρωποι βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ. Syn. χρόνον συχνὸν ὑπὸ τῆς ἱερέων ἐβασιλεύθησαν. VNDE Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, Qui ferre regnum apti sunt natura: vt vt Bud. interpr. apud Aristot. 3 Polit.

C. Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Regem non habens, Sub rege nō viuens. vt apud Thuc. Χάονες καὶ Θεσπρωτοὶ ἀβασίλευτοι, Qui non solent reges habere, sed duntaxat præfectos & magistratus. Sic Θρᾷκες ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen. Formatur autem ἀβασίλευτος à βεβασίλευται tertia persona sing. præteriti verbi βασιλεύομαι. adeo vt Θρᾷκες ἀβασίλευτοι perinde sit ac Θρᾷκες οἱ μὴ βασιλευόμενοι, id est Qui non regnantur: (si ita loqui liceat eo modo quo dicitur terra regnata.) propriè tamen sonare deberet, μὴ βεβασιλευμένοι, Non regnati. Herodianus, ἔμειναν δὲ δύο ἡμέρας ἀβασίλευτοι, Manserunt duos dies sine rege. vel, In interregno.

Ἀβασιλεύτως, Aduerb. Sine rege, Sine regio imperio.

C. Ἐμβασιλεύω, Regno in, Regno inter. Od. ο, Τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Hesiod. Erg. Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

C. ΣΥΜβασιλεύω, Vnà regno, Simul regno.

Βασιλεία, ας, ἡ, Regnum, Regia potestas. Xen. Pæd. 8, οὐ τόδε τὸ χρυσοῦν σκῆπτρον τὸ τὴν βασιλείαν διασῶζόν ἐστιν. Idem, κάλλιστη καὶ μεγίστη τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἡ τοῦ Κύρου βασιλεία ἐγένετο. Plato Epist. τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι. ET Βασιλήιη resolutione Ionica pro eodem. Herodot. οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλήιη ἐς Ἀλέξανδρον περιῆκε. Βασιλήιη pro aula regia etiam poni, scribunt v.l.

A C. Παμβασιλεία, ας, ἡ, Regia potestas plenissima aut summa, Merum seu summum imperium. αὐτοκρατεία, κράτος ἀνυπεύθυνον. Citatur ex Aristot. l. 3 Pol. c. 11. 12.

C. Φιλοβασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Regiæ potestatis amans. φιλοβασίλειοι Μακεδόνες, apud Plut.

Βασιλειάω, F. άσω, q.d. Regnaturio, Regnum affecto, βασιλείας ἀντιποιεῖσθαι, Eustath.

¶ Βασιλίζομαι, Regis more ago, Regiam speciem præfero. Appian. Mithr. αὐτόν τε τὸν Μιθριδάτην πάντων ἀπογινώσκοντα, βουλεύσαι τι δρῶντα καὶ βασιλιζόμενον, ἢ δι' ἀργίας ἀποθανεῖν, (vbi locus corruptus esse videtur) Existimātes eum in extrema desperatione quippiam experiri velle dignū rege potiusquàm ignauè mori. Idem 3 Ciuil. bell. φασὶν ἀνελεῖν αὐτὸν βασιλιζόμενον οὐχ ἡγούμενον ἔτι, Non iā ducis munera sed regis obeuntem, Non iam ducis aut imperatoris speciem sed regiam præ se ferentem. Hæc Budæus.

C. ΔΙΑβασιλίζομαι, Idem, nisi præpositio aliquid significationi addere videatur. Eustathio certè βασιλειᾶν & διαβασιλίζεσθαι idem sunt.

ΒΑΣΤΑ´ΖΩ, Porto, vt baiuli onera portantes. Aristot. De mundo, βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, qui baiuli Cic. Geruli, Gellio. Scribit tamen Suidas βαστάζειν Atticis non esse αἴρειν, sed rem aliquam manu contrectando eius pondus explorare. Miror autem ab eo in huius significationis exemplum non afferri istum Homeri locum, Odyss. φ, v. 405, Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη. Hic enim (vt opinor) significat eum manibus versasse arcum, aut eius pondus videlicet aut aliud explorantē. At Eustath. ἐβάστασε dictum esse tradit κοινότερον, aliud non addens. Suidas βαστάζω exponit etiā δοκιμάζω, (nō solùm in βαστάζω, sed & in ἐβάστασε) quam signif. ab illo quem dixi explorationis modo ad alios translata existimo. Vide Διαβαστάζω. ‖ Βαστάζειν pro Sepelire ex Sophocle affertur: sicut & συγκομίζειν hac in signif. ab eo poni scribit schol. HINC Βάσταγμα, ατος, τό, Onus quod portatur. Gall. La portee.

C. Ἀβάστακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q.d. Importabilis) Portatu impossibilis. vt ἀβάστακτον φορτίον. Et aduerb. Ἀβαστάκτως, Ita vt portari non possit. Hesych. δυσβαστάκτως. AT Δυσβάστακτος, Portatu difficilis. vt Matth. 23, φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα. ET Δυσβαστάκτως (quo Hesych. exponit ἀβαστάκτως) Cum difficili portatione, Ita vt vix portari possis. CONTR. huic Εὐβάστακτος.

C. ἈΝΑβαστάζω idem quod βαστάζω, vel Porto sublatum in altum, seu Tollo in altum ad portandum. Luc. In Anarch. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον.

C. Διαβαστάζω eandem habet significationem quam modò τοῦ βαστάζω ex Suida dedi, & ex Homero comprobaui. Affertur autem in v.l. hoc exemplum, διαβαστάσαντες τοῦ ἐκπώματος βάρος.

ΒΑΥ´ΝΟΣ, Fornax, Caminus, Eustath. & Aristophanis schol. At Hesych. βαύνους exponit etiam χυτρόποδας. Hinc autem βάναυσος & κρίβανος (pro quo & κλίβανος) deduci, idem Eustathius aliique nonnulli scripserunt. Sed & hoc ipsum nomen βαῦνος aliūde deduci putat Etymol. videl. ab αὔω, significante καίω, vt antea dictum est. Quidam autem Peloponnensium vocabulum esse putarunt istud βαῦνος.

Βαύνη itidem Caminus apud Hesych. Item χωνευτήριον.

G ¶ Βάναυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quasi βαύναυσος) q.d. Qui caminū accēdit, [ad conficienda sua opera] Qui igne ad conficienda sua opera vtitur. Vel, Qui ad fornacem seu fornaci assidens opus facit. Sed generaliter ita vocatur Artifex mechanicus, id est eorum operum quæ mechanica dicuntur, Qui quampiam artem mechanicam tractat, Siue Qui manibus sibi victum quærit. Exponitur & Artifex illiberalis, vel sordidus. Itē, Sedentarius artifex, ex Plauto: seu Sellularius, ex Liuio. Luc. De sacrif. ἀλλὰ βάναυσον καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην. Alibi autem coniungit βάναυσος & χειρώναξ, & ἀποχειροβιώτως. Legitur & βάναυσος τεχνίτης. Dicitur autem & de re: vt βάναυσος τέχνη Aristot. Ars mechanica, Ars sedētaria, vel Ars illiberalis & sordida. Et βάναυσον ἔργον apud eundem, Pol. 8. Apud Luc. βίος βάναυσος. Et superlat. βαναυσότατος. vt apud

hh.iiii.

eundem Aristot. Pol. 1, βαναυσότατοι δ' ἐν αἷς τὰ σώματα λωβῶνται μάλιστα. ‖ Βάναυσος φιλότης ex Plat. Trivialis amicitia. ‖ Βάναυσος pro inepte magnifico, apud Aristot. Ethic. 4, inquit Bud. ET Βαναύσως adverb. ut βαναύσως βαφέντες citat Bud. ex Chrys. in epist. ad Col. 54. Quod esse ait q. d. παχυμερῶς.

C. Βαναυσουργία, Opus quod ad caminum cōficitur, Opus mechanicum, seu eius qui quampiam artem mechanicam profitetur. Idem Polluci quod βαναυσία.

Βαναυσία, Ars quæ ad caminū exercetur. Vel, Opus quod ad caminum conficitur, vel (generalius) ad ignem. Exponitur & Ars illiberalis, &c. sequēdo analogiā sign. positarū in βάναυσος. B. interpr. sordidam & turpem professionem apud Plat. ‖ Βαναυσία, Inepta magnificentia, & aliquid prodigalitatis habens. Aristot. Eth. 4, τῆς μεγαλοπρεπείας ἡ μὲν ἔλλειψις, μικροπρέπεια καλεῖται· ἡ δὲ ὑπερβολὴ, βαναυσία καὶ ἀπειροκαλία. Hippocr. autem ἀκολασίαν & βαναυσίαν copulauit.

Βαναυσικὸς, Ad eos pertinens qui βάναυσοι appellātur, vel ad eorum artem. Sed βαναυσικαὶ τέχναι X. Œc. eædem sunt quæ & βάναυσοι. Aristot. autem Pol. 6, βαναυσικὸν μέρος, pars ea ciuium quæ artes illas exercet.

¶ Κρίβανος, seu Κλίβανος, Clibanus, propriè in quo ordeum coquitur. dicitur enim quasi κριθῆς βαῦνος. Quidam ut ἰπνὸν, furnum, (quo & Athen. modo exponit, lib. 3) ita κρίβανον seu κλίβανον esse volunt qui Testus Catoni, Testum Plinio dicitur. Furnum certè non esse (quamuis Linacer apud Gal. ita reddiderit) ostendit vel hic eiusdē Gal. locus in lib. De antidotis, περὶ πάντων ἄζυμός τε καὶ κακῶς ὀπτηθεὶς ὁ ἄρτος ἔσται, κριβανίτης, οὐκ ἰπνίτης. Sic autē & apud Athen. panis ἰπνίτης & καμινίτης ab eo distinguitur qui κλιβανίτης nomen habet. Sed & Plin. ac Colum. clibanum à furno distinguunt. Sunt qui μαγειρικὸν instrumentum esse putent eiusmodi quale est quod Gall. *tartrier* dicimus: cuius & in Italia ad conficiendas quas *tortas* appellant magnus est vsus. Dioscorides aliquid de eius forma scribit, ut in Κριβανοειδὴς videbis. Cæterùm quamuis longè vsitatius sit Κλίβανος, priorem tamen τῷ Κρίβανος locum dedi, propter illam quam attuli etymologiam, ex Eustathio petitam. cui & Etymol. assentiri videtur. Interim autem non sum nescius alios κρίβανον velle habere ρ ex linguæ Atticæ proprietate, pro λ quam habet ex linguæ communis vsu. Sed his repugnans Etymol. κλίβανον Dorĭcum esse dicit.

Κριβανίτης, seu Κλιβανίτης, ET Κριβανωτὸς, Testuaceus, In testu coctus. ut κριβανίτης ἄρτος apud Athen. Aristoph. autem κριβανωτὸς pro eodem dixit.

Κριβανοειδὴς, seu Κλιβανοειδὴς, Clibani seu testu formam habens. Diosc. 1, πωμάσας τὸν λύχνον καινῷ ἀγγείῳ κεραμέῳ κλιβανοειδεῖ, ἄνωθεν μὲν περιφερεῖ καὶ στενῷ, κάτωθεν δὲ τρῆμα ἔχοντι καθάπερ οἱ κλίβανοι.

ΒΔΑ'ΛΛΩ, Fut. άλῶ, Mulgeo, Sugo. Plato, Ἀδαμενίζων βουκόλον πολὺ βδάλλοντα. Nic. in Alex. Ἠὲ σύ γε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πέλλης. vbi obserua vocem mediam. Aristot. autem pass. Βδάλλομαι, ut βόες βδάλλονται γάλα. Idem, βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα. q. d. Mulgetur amphoram, pro Amphoram lacte implet. Ab Aristotele βδάλλειν de muliere etiam dici testatur Bud. HINC Βδάλσις apud Gal. De Sympt. 4, Mulctus. item Suctus, quo vtitur Plin. ET Νεόβδαλτον γάλα, Lac recenter mulctum. DE Βδέλλω autem vide in Βδέλλα.

¶ Βδέλλα, Hirudo, Sanguisuga. Theocr. Idyll. 2, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας; Habetur hæc vox & in Salom. parab. Cæterùm Etymol. à βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. At schol. Theocr. βδέλλω esse dicit, significans ἀμέλγω & ἐκπιέζω: vnde βδέλλα dicta sit ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα: Atticè autē βδάλλω pro βδέλλω dici. Idē tamen schol. alibi τοῦ βδάλλω duntaxat mentionem facit.

Βδέλλα est etiam Bdellium, Hesychio teste. Sic & apud Arrianum, Diosc. Galenū. De bdellio autem consule & Plinium.

ΒΔΕ'Ω, Flatū ventris emitto. In v. l. exponitur etiā Pedo. quam signif. habere mihi non videtur in locis quos ex Aristoph. subiungam. Quin & Suid. in Βδέννυσθαι, pro me facere videtur. Aristoph. μὴ βδεῖν, μηδὲ χέζειν. Idem in Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibidem cum accus. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. ‖ Cūm qui βδέειν accipi etiam pro Fœtere putent, ex consequēti atque ita apud Gal. κατὰ τόπους lib. 2, & Aetium l. 8, c. 33, σίλφης βδεούσης interpretentur, tanquam videlicet de tertio blattarum genere, quod & Plin. odoris tædio inuisum esse testatur, l. 29, c. vlt. circa finem.

Βδόλος, Flatus ventris. Exponitur & Crepitus. Item Fœtor extinctæ lucernæ. Etymol. postquam exposuit πορδὴ, subiungit hunc locum adespotum, τὸν βδόλον οὐκ ἐᾶς ὅπως ῥὶς ὑποσπᾶσθαι δυνάται. De deriuatione autem huius vocis illi non assentior.

¶ Βδέννυσθαι, apud Suid. Hesych. Βδέννυσθαι, Flatum ventris emittere, ut βδεῖν. Illi tamen exponunt ἐκκενοῦσθαι seu κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν. Ab hoc autem verbo fuerit fortasse Gall. *bedaine*.

¶ Βδύλλω, idem quod βδέω. Hanc enim signif. quam Suid. omittit, Hesychius autem vltimo loco ponit, primam esse existimo. Quod autē & pro Timeo atq; adeo Tremo, accipitur, in eo respici ad illos puto qui præ timore flatus ventris emittunt. quod exprimit & Luc. verbo composito vtens, ὑποβδύλλει ὑπὸ τοῦ δέους τὸ προβάτειος ὤν. At βδύλλειν cum accus. pro Timere apud Aristoph. Eq. legitur, καὶ γὰρ οἱ τε πλούσιοι δεδίασιν αὐτὸν, ὅ, τε πένης βδύλλει λεώς. Suidas exponit etiam ἀπειλεῖν, item μισεῖν. ET Ὑποβδύλλω, vide in loco Luciani modò citato. AT Hesych. Βδέλλων etiam habet, quod exponit, τρέμων, ἢ βδέων.

D **ΒΔΕΛΥ'ΣΣΟΜΑΙ** & Βδελύττομαι, Execror, Abominor, Detestor. Aristoph. l. luto, cum accus. Ἥπου σε δεῖ τοῦτ' αὐτοῦ ἐβδελύχθαι. Exponitur etiam Formido. in qua signif. (vel potius pro Exhorreo) videtur accepisse idem comicus in hoc loco qui est in Nubibus, Ἐξ ἧς ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι. Sed dici de summa formidine ostendunt præcedentia: ideóque Exhorreo malim interpretari. Potest tamen (opinor) & pro Execror accipi. Greg. infinitiuo iunxit, περὶ φιλοσ. scribens, ψαύειν αὐτῆς βδελυσσόμεθα. In Apoc. cap. 21 ἐβδελυγμένοις pro Execrabilibus. Affertur & vox actiua Βδελύσσω ex Can. 9 Conc. Antiocheni. De propria autē huius verbi signif. quid sentiam, dicam in Βδελυρός.

HINC Βδελυγμὸς ET Βδέλυγμα, Execratio, Abominatio. Item, Res execranda seu abominanda, Quod est execrabile seu abominandum. Luc. Euang. 16, v. 15, ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστι. Sed Etym. βδέλυγμα est etiā fœtor. quā signif. τῷ βδελυγμὸς quoq; datur. ET Βδελυγμία, itidem Execratio, Abominatio. A Chrysostomo accipi puto pro execranda quadā fœditate seu turpitudine, vbi scribit, δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν. ‖ Xenoph. pro nausea posuit. nam & Pollux eum βδελυγμίαν appellasse scribit τὸ ὑπὸ τοῦ κόρου δυσχεραίνειν, de hoc (ut opinor) loco intelligens, κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει. Hesych. Fœtorem quoque exponit. ET Βδελυγμίας apud Etymol. quod in v. l. exponitur Fœtidus. ET Βδελυκτὸς, Execrabilis, Abominabilis. Paul. ad Tit. 1, βδελυκτοὶ ὄντες. Greg. de Ægyptiis loquens, βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, βδελυκτότεροι τῆς ἀτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, id est (Bud. interpr.) Abominabiles ob errorem cultus deorū, abominabiliores propter vilitatē eorū quæ ab ipsis coluntur & adorātur. CONTR. Ἀβδέλυκτος apud Æschyl.

¶ Βδελυρὸς, Qui est frontis prostitutæ, Proteruus, Flagitiosus, Impurus. Aristoph. in Ranis, Ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σύ. Et Nub. βδελυρὸς, ψευδῶν συκοφάντης. Dem. in Mid. τοῦτον ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ βδελυρόν. Hoc nomen de eo propriè dici qui perdita quadam impudentia præditus sit, ex nullo loco apertius ostendi posse existimo quàm ex hoc Theophr. in Charact. vbi dicit esse eiusmodi qui non dubitet retecta veste vel ingenuis mulieribus verenda sua ostendere. Plutar. De lib. instit. Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν νεανίσκου θρασέος μάλα καὶ βδελυροῦ. ET Βδελυρῶς, Flagitiose, Impure. βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. ET Βδελυρία, Summa & perdita impudentia, Ingens proteruia. Plut. in Demetr. 285, de Stratocle adulatore perditissimo loquens, καὶ τῇ τοῦ παλαιοῦ Κλέ

ωτος ἀπομιμεῖσθαι δοκῶν βωμολοχία καὶ βδελυρία τὴν πρὸς τὸν δῆμον ἀχάριαν. Itē Flagitiosa & impura vita: Æschin. de eo vsus est qui stuprum in se admiserat, in Timarchum, ἐπεὶ δ' οὐκ ἐθέλων τὴν ἑαυτοῦ βδελυρίαν κατέχειν. Ibidē, οὕτω κακῶς καὶ αἰσχρῶς διακείμενος τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης καὶ βδελυρίας ὥστε τοὺς εὖ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι αἰσχυνθέντας. Ibidem, τίνι δ' ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία; i. Flagitiosa vita. Budæus βδελυρὸν, itémque βδελυρίαν dici etiam putauit de summè atque adeo perditè auaro ac sordido: sequutus (vt opinor) Etymologisten, qui à βδέλλα nomen hoc deducens, exponit; ὁ ἀναιδὴς, καὶ πανταχόθεν βδέλλειν καὶ ἁρπάζειν βουλόμενος. (repono enim apud eum βδέλλειν pro ἔλλειν) verùm ego contrà à βδέω deducō, multo simpliciorē & significationi τοῦ βδελυρὸς accōmodatiorem hanc deductionē iudicans. Quinetiā quod idem Etymol. βδελύσσω à βδελύω, hoc autem à βδέλλα deducit, in eo quoque ab illo dissentio, ac βδελύσσω vel potius βδελύσσομαι à βδέω deriuo, ideóque propriè esse puto Auersor ob fœtorem. Hesychius certè βδελύσσεσθαι exponit etiam κενοῦσθαι τὴν κοιλίαν.

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ου, ὁ, καὶ ἡ, Stabilis, Firmus. vt βεβαία εἰρήνη. Isocr. & Xen. Firma pax. Ex Plut. Fabio, βέβαιος ἀτυχία. Ex Thuc. βέβαιος χάρις. Rursum apud Plut. δόξα βέβαιος, certa & firma persuasio. Sic Thuc. εἰ βέβαιον ἡμῖν μηδὲν καθεστήξει ὧν ἂν δόξη πέρι. Et apud eundem, l. 2, μέγα τι τῆς διανοίας τὸ βέβαιον ἔχοντες, Magnam quandam & certam animi fiduciam habentes. Sic βέβαιος φίλος Aristoph. qui Ennio Amicus certus. Id est, certæ vel firmæ fidei: vt rursus apud Thuc. l. 5, οὐ βεβαίους φάσκων εἶναι Λακεδαιμονίους, interpr. Nō firmæ fidei. At βεβαίους τὰς πύλας apud eūdē 143 exponūt Tutas portas. ‖ Βέβαιον, Securitas. vt Plato in ep. ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρεχέτω, Securitatē præstet, Fidē suā firmet. Aut Fiduciam afferat. ‖ Βέβαιον pass. signif. Certum & cōpertum, & de quo fiduciam habemus. Sed & βέβαιος de persona dictum, Is de quo fiducia concipitur, Is de quo nobis aliquid certò persuademus. vnde βέβαιος εἰμὶ περὶ τὸ ποιήσειν, Certa fides habetur mihi hoc facturū me esse. Thuc. 3, καὶ εἰ μὲν αὐτόνομοι ἔτι ἦμεν ἅπαντες, βεβαιότεροι ἂν ἦμεν μηδὲν νεωτεριεῖν. quasi quis dicat, Nobis essent certiores nihil rerum nouarum molituri esse. id est Certiorē spē de iis conciperemus, fore vt &c. Alii, Maiore securitate consideremus. Ego autem illas expositiones attuli ad facilius declarandū passiuū huius vocis vsum, quē certè non minus durum existimo quàm esset Latinè vsus vocabuli certus de persona dictū, pro eo videlicet cui certó creditur. Sic Gall. *asseuré* vtroque modo accipitur. Cæterùm à βέβαα pro βέβηκα formari puto βέβαιος, licet aliam formationem afferat Etymol. Sed inter deriuata à βαίνω prætermissum, hîc ponendum censui, præfixa tamen nostra lineola.

Βεβαιότερος, compar. Stabilior, Firmior. βεβαιότατος superl. Firmissimus. ET aduerb. Βεβαίως, Firmé. vnde βεβαίως ἔχειν dicitur à Plat. De leg. quod firmum est. Et compar. Βεβαιοτέρως, Firmius, Stabilius. Sed βεβαίως exponitur etiam Certò, Exploratò.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, Stabilitas, Firmitas. Aristot. Ethic. 1, c. 10, περὶ οὐδὲν γὰρ οὕτως ὑπάρχει τῶν ἀνθρωπίνων βεβαιότης ὡς περὶ τὰς ἐνεργείας τὰς κατ' ἀρετήν. Apud Thucyd. videtur poni pro ἀσφάλεια, pag. 143. In v. l. βεβαιότητα ποιοῦμαι, Do fidem. Ibidē βεβαιότης exponitur etiam Constantia.

Βεβαιόω, ῶ, F. ώσω, Stabilio, Firmo, Firmū reddo, Tutū reddo. Itē Cōfirmo. Thuc. l. 6, τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι. At Herodian. τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. Aristid. Pan. οἵ τε πολῖται βεβαιοῦσι τὴν ἐπωνυμίαν, id est Ratam faciūt. Bud. Et vt βεβαία εἰρήνη, sic & βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην dicitur. Herod. 4, καὶ τὴν εἰρήνην ὅρκοις καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι, id est Sancire, Polit. interpr. Sic autem & νόμους βεβαιῶσαι, Bud. apud Demosth. in Aristog. 13, Sancire leges interpr. Idem apud Polyb. in 3, βεβαιοῦν τὰς ἐπαγγελίας, Promissa præstare. ‖ Βεβαιῶσαι pro eo quod iurisconsl. dicunt Præstare vt habere liceat ei cui stipulatione & sponsione euictionis cautum est. Vide B. 745. Idem p. 746, βεβαιοῦμαι, pro Fidē facio, Pro comperto habeo, Affirmo, Confirmo, ex Platone & Paus. affert.

Βεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Apud Thucyd. exponitur Firmamentum lib. 1, τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν, καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, Omne vestræ autoritatis firmamentum. In iure autem βεβαιώσεως δίκη actio ob euictionem, vt scribit Bud. 746. Vide & Pollucem de hac lib. 8. item Hesychium & Suidam: sed apud hunc pro ὁρισάμενοι reponunt quidam ὠνησάμενοι, sicut & apud illum ὠνησαμένων pro ὁρισαμένων.

Βεβαιωτής, Confirmator, Sancitor. Plut. Camillo refert à Numa institutos fœciales, φύλακας μὲν εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν ἀπὸ σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπισυνάπτουσι. ET Βεβαιωτικὸς, Cōfirmatiuus. vt βεβαιωτικὰ ἐπιρρήματα, qualia sunt δήπου, δήπουθεν, δηλαδή, &c. Eustath.

C. Ἀβέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Instabilis, Inconstans, ὁ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητος, Suidas. Id est Instabilis & facilè mutabilis. Plut. De superst. ἢ λέγειν ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος. Exponitur etiam ὁ μὴ πάγιος, id est, minimè firmus, aut, Non hærens firmiter. Ex α priuatiuo & βέβαιος.

Ἀβέβαιος de re vsurpatur vtplurimum. Plutarchus, χάριν ἔδειξεν οὐ μόνον ἐφήμερον καὶ ἄψικορον καὶ ἀβέβαιον οὖσαν ἀλλὰ καὶ μεταβάλλουσαν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν. Aliquando & de persona. sic apud Athenæum vtitur Aristoteles, ex oculorum differentiis morum ostendens differentias, εἶναι δέ τινας καὶ σκαρδαμυκτικούς· καὶ τοὺς μὲν, ἀναιδεῖς εἶναι, ἀβεβαίους δ' εἶναι τοὺς ἀτενεῖς.

Ἀβεβαίως, Aduerb. Inconstanter.

C. ΔΙ Αβεβαιόομαι, οῦμαι, Affirmo, Bud. ex Phal. Ex Plut. autem in Fab. affertur διαβεβαιούμενος περὶ τῶν πραγμάτων.

C. ἘΜβεβαιόω, ῶ, Constabilio, Confirmo. vt ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, Plut. Lyc. ET Ἐκβεβαιόω pro eodem in v. l. si mendo caret,

C. ἘΠΙβεβαιόω, ῶ, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Cōfirmationem addo. q. d. Pòst confirmo.

C. ΚΑΤΑβεβαιόομαι, οῦμαι, Affirmo. Bud. ex Plut.

–**ΒΗΛΟ'Σ**, Limē domus. Il. α, ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, A diuino seu cælesti limine, i. limine domus cælestis. Imperitè autē interpr. hîc βηλὸν exposuerūt Cælū: qui error & in v. l. seruatus fuit. HINC Βέβηλος τόπος, Quē (q. d. cuius limē) ingredi cuilibet fas est, ὁ βατὸς καὶ τοῖς τυχοῦσι. AT Ἀβέβηλος cōtrà ὁ ἄβατος καὶ ἱερὸς, Eust. Sed dicuntur ambo nō solùm de re sed & de persona. Et ex consequenti redditur Βέβηλος Profanus, at Ἀβέβηλος, Non profanus. Musæus apud Iustinum Martyrem, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. (ita enim rectius quàm βέβηλοι) eodē sensu quo Virg. — procul ô procul este profani. Et apud Callim. ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός. At Ἀβέβηλος Non profanus, vti dixi: & interdum etiam sacrosanctus. vt ἀβέβηλα χωρία. Plut. de superst. ἔστι δ' εὐλόφῳ φύξιμος βωμὸς, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἀβέβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Item ἀβέβηλοι λόγοι, Nō vulganda dicta. Suid. ET Βεβηλόω, λῶ, Profano, Cōtamino. μιαίνω, Hesych. & Suid. Quòd autem à βαίνω deriuatum putetur βηλὸς; nostrā illi lineolam præfixi.

ΒΗ'Ξ, χὸς, ἡ, Tussis. In prouerb. βὴξ ἀντὶ πορδῆς. Fœm. gen. frequenter ponitur, vt & Dioscor. βῆχα χρονίαν dicit lib. 1. Thucyd. autem mascul. etiam gen. lib. 2, καὶ ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. Ex Gal. affertur plur. διὰ βηχῶν. HINC Βηχικὸς, Ad tussim pertinēs, Tussicularis. vt βηχικὰ φάρμακα Cælius Aurelianus Medicamēta tussicularia vocat. Dicitur autem & βηχικὰ sine adiect. à Diosc. Inuenitur & βηχικαὶ δυνάμεις. Sed & βηχικαὶ apud Dioscor. vbi de ladano loquitur, subaudito nomine antidoti, vt putat Budæus. ET Βήχιον, herba Tussilago dicta, & Tussicularis eidem Cælio Aureliano. Item Hesychio est νόσος ἐν φάρυγγι.

Βήσσω, Tussio. Xenoph. Pæd. 2, ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, προσεποιούμην βήττειν. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἠδυνάμην κατέχειν τὸν γέλωτα. ET Ἀναβήσσω, Extussio, Tussiēdo expuo seu excreo: vel simpliciter, Expuo, Excreo. vt apud Galenum ἀναβήσσων αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος. Itē Ἀναβήσσομαι, pass. apud eundē, ἀπεφήνατο αἷμα μηδέποτε ἐκ θώρακος διὰ τῆς φάρυγγος ἀναβήττεσθαι, id est (ait Budæus) Reiici, Expui, Excreari, Extussiri, Retussiri, hoc est, Per os sumptū, per pulmonē reiici. ET Ἐκβήσσω, quod B. apud Gal. interpr. Extussio,

BI'A, Vis, Virtus, Robur. Hom. Il. η & λ, item Od. ξ, Εἴθ' A
ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη. Idem alibi, βίην &
κάρτος copulat. Sed & βίη Ἡρακλῆος periphrasticè pro Ἡ-
ρακλῆς, itidémque Πριάμοιο βίη & Πατρόκλοιο βίη apud
hunc poetam, ſicut & apud alios alia huiuſmodi habe-
mus. Rara eſt autem hæc ſignificatio in proſa: imò
verò non temerè eius exemplum reperiri poſſe exiſti-
mo. Videtur tamen Xen. hoc vocabulo in bonam par-
tem vſus eſſe Hellen. 6, p. 350. ſed hunc ſcriptorem ποιη-
τικώτερα quædam vſurpare, aliàs admonui. Sciendum
eſt autem ab Æſchylo in Prom. vinctῳ κράτος & βίαν no B
minari Iouis ſatellites. Meminit & Callimach. hymno
in Iouem, Σή τε βίη, τό τε κάρτος ὃ καὶ πέλας εἴσαο δίφρου. V-
triuſque autem & ab Heſiodo (ſi bene recordor) ſit mē-
tio. At in illo Soph. Aiace, Μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικη-
σάτω Τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν, ſchol. exponit ἐξ-
ουσία, vt ſenſus ſit, μὴ ὑπὸ τοῦ ἐνδείξασθαι οὕτω τὴν ἐξουσίαν,
παραβῇς τὸ δίκαιον.

Βία, Vis, id eſt violentia. Item, Violentus impetus.
Heſ. Ergois, Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Hom. Il. α, — τὴν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Et Od. ο, Τῶν ὕ- C
βρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. Et Il. ο, Ἠέ τι μιν μέμαμεν
καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ. q. d. ἢ πείθοντες, ἢ βια-
ζόμενοι. ita enim (vt opinor) loquutus fuiſſet ſolutæ ora-
tionis ſcriptor. Sciendum eſt autem βίαν hoc poſte-
rius ſignificatum frequenter in illa quoque habere.
Demoſth. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι. Quæ Bud.
interpr. Magnopere in violentiam crudelitatémque e-
uadit. Sic autem & Herodianus βίαν & ὠμότητα copula-
uit. Polybius autem βίαν & θυμὸν, ſcribens, ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυ-
μῷ συμπεπαιδευμένος, In violentia & iracundiæ furore e- D
ducatus, eodem Bud. interpr. Dicitur autem & βίᾳ &
πρὸς βίαν, pro Per vim. Thuc. 3, οἱ γὰρ πλείους ὑπὸ Ἀμπρα-
κιωτῶν βίᾳ κατείχοντο. At πρὸς βίαν vide paulo poſt. Tribui
tur porro βία & rebus inanimatis: vt quum βίαν τοῦ πνεύ-
ματος dicit Syneſius. Sic Ariſtides, ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ
ῥεῦμα φέρων ὑπηνέχθη βίᾳ. ‖ Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc.
1, Nobis inuitis. Sic βίᾳ Θηβαίων. Iſocr. in Helene, Ἀδράστῳ
δὲ τοῖς ὑπὸ τὴν Καδμείαν τελευτήσαντας βίᾳ Θηβαίων θάψαι
παρέδωκε. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, pro Inuita multitudine, apud
Demoſth. βίᾳ θεῶν, Diis inuitis, Eurip. Et πρὸς βίαν ἐπίνο- E
μεν, pro Inuitè bibebamus, vel Coacti bibebamus, ſeu
Cogebamur bibere, (q. d. per vim) ex Ariſtoph. affertur.
Et tamen πρὸς βίαν χωροῦσι apud eundem in Veſpis eſt
Prehendunt per vim, & impreſſionem in eū facientes.

Βίαι, Iniuriæ, Contumeliæ, Quæ per violentiam fi-
unt. Od. Ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσεται ἐλθών. Et Odyſſ. π,
— βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

C. Βιήμαχος, Vi & robore [non arte] pugnans. Epigr.

C. Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde robuſtus, Ex α augente, & βία. i.
Robur, pro πολύβιος. i. πολυδύναμος. & ita nonnulli in lo- F
co Homeri qui infrà citabitur, exponebant ἀβίων, vt Eu
ſtath. docet. Quòd ſi α ſit priuatiuum, ἄβιος ſignificabit
Inualidum, Minimè robuſtum, Imbellem, ἀπόλεμον.
‖ Aut ἄβιος, Non violentus, Violentia non vtens: vt βία
ſignificet violentiam, ſitque ἄβιος, οὐ βίαιος. vnde colli-
gatur & hæc expoſitio, οὐκ ἄδικος. vtranque habent He-
ſychius & autor Etymologici. Quòd ſiquis cum Euſta-
thio explicet οἳ βίαν οὐκ οἴδασι, Qui violentiam aut vim
non norunt, tunc paſſiuè accipiat βία, de vi quæ infer-
tur: vt ſit, Quibus vis non infertur. vel, Qui per vim &
coacti nihil agunt. nam alioqui non conueniret quod G
ſubiungit, ἐλεύθεροι γάρ. id eſt, Liberi enim. Apud autorē
Etymologici in voce γαλακτοφάγος, inter alias declara-
tiones eſt hæc, vt ἀβίων capiatur pro μὴ βιαζομένων.
quod itidem paſſ. intelligendum puto, vt perinde ſit ac
τῶν βίαν οὐκ εἰδότων: potius quàm actiuè, pro οὐ βιαίων.

C. Ἀντίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄντιος quod fuit antè ex-
poſitum. Aduerſus, Contrarius, Aduerſarius. Il. α & β, ἀν-
τιβίοις ἐπέεσσι μάχεσθαι, Pugnare verbis inter ſe aduerſanti-
bus. Il. γ, — ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι. Eſt au
tem ἀντίβιος quaſi ἐναντίαν βίαν ἔχων. ſecundum Etymol. H
autem, ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ. id eſt δυνάμει. itidem verò Eu
ſtath. ἀντιβία ἔπη exponit ἐναντιοδυνάμα.

Ἀντίβιον & Ἀντιβίην, & Ἀντιβίᾳ aduerbia, Cōtrà, E contrariò,
Ex oppoſito. Item Ex aduerſo, E regiōne, Coràm, In cō-

A ſpectu. quia qui aduerſatur alii, ſtat ex aduerſo eius in al
tera parte. Habetur apud Homerum hic verſus, Il. γ. itē
Il. η, bis, Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Apud eundem
Il. φ, — καὶ Ἕκτορι πειρηθῆναι Ἀντιβίην.

C. Ὑπερβασίη, ης, ἡ, Modum excedens vis, Iniuria. ἀδικία, Suid.

C. Ὑπέρβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnem vim excedens, Omni vi ſu-
perior, Violentus. vt Il. σ, θυμὸς ὑπέρβιος. Od. α, Μητρὸς ἐ-
μῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. Heſ. Erg. β, — ὑπέρβιον ἄ-
χθος ἀείρας. Idem Theog. — Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας.
ET Ὑπέρβιον aduerb. ſumptū pro ὑπὲρ δύναμιν, Vltra vi-
B res, Per vim. ὑπερβίως, Suid. Il. ρ, — οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετά-
ασθαι. Od. π, Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἔπι φειδώ.

C. Αἰνοβίας, ου, ὁ, Immani robore & vi præditus. πολεμικὸς,
Suidæ, qui ex Simonid. epigr. citat τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα.

Βίαιος, ου, ὁ, (& interdum etiam ἡ) Violentus, Iniurius. vt ἔρ-
γα βίαια, quod ex Hom. Od. affertur. Apud Plat. De leg.
τὰ βίαια quæ vi aguntur. Apud Thucyd. aliquoties βί-
αιόν τι πάσχειν dicuntur quibus vis aliqua & iniuria infer-
tur, ſiue, Qui aliqua afficiuntur iniuria. Plurali etiā nu-
mero dicitur βίαια πάσχειν, vt Plut. Pericle, Αἰγινῆται δὲ κα-
C κοῦσθαι δοκοῦντες, καὶ βίαια πάσχειν. Illi autem βίαιόν [illegible]
reſpondet atq; adeo præcedit βίαιόν τι ποιεῖν, (vnde apud
Luc. βίαιον μηδὲν ποιεῖν) pro quo Xenoph. βιαιότερόν τι di-
xit Hell. 2, ὅτι μὲν γὰρ ἐπεποιήκεσαν τι βιαιότερον, καὶ ἐφοβοῦντο,
niſi βιαιότερον extenuantis eſſe quis velit. Hinc autem
& βιαίων δίκη, Actio de vi illata. Luc in Herm. καὶ ὀλίγου
δίκην ἔφυγον βιαίων. Dicitur autem βίαιος de variis reb⁹.
vt βίαιος πολιτεία, Plut. De leg. βιαία δίκη, Syneſ. Violentū
ſupplicium. Et βιαία χεὶρ apud eundem. Et βίαια πνεύμα-
τα dixit Philo. In illis autem ſicut & in ſeq. exemplis
D obſerua & βίαιος & βιαία fœm. gen. Apud rhetores au
tem βίαιος ὅρος, & βίαιον ſchema quoddam rhetorum, vi
de Hermog. apud Bud. p. 223. Sciendum eſt porro βί-
αιον de perſona etiam dici: vt Thuc. 1, καὶ [ὅτι] οἵδε βίαιοι
καὶ πλεονέκται εἰσί. Et in eodē, ἤδη δὲ καὶ βίαιοι ὄντες αὐτοῦ. Et lib.
3, ὢν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος. Vbi redditur etiam Vehe-
mentiſſimus, Acerrimus: à ſchol. autem exponitur ἰσχυ-
ρός. quem tamen ἰσχυρότατος ſcripſiſſe credibilius eſt.
‖ Βίαιος, Coactus. vt βίαιοι φωναὶ apud Gregor. exponitur
Coactæ voces. Sed & βίαιος φυγὴ pro Effuſa fuga ex
E Thucyd. affertur.

¶ Βιάω, βιῶ, Fut. ήσω. Et Βιάομαι, ῶμαι, Vim affero, Vrgeo,
vel Violenter urgeo, Opprimo. Il. κ, v. 172, Ἀλλὰ μάλα με-
γάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιούς. Idem eodem lib. v. 145, itidém
que Il. π, v. 22, Μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. vbi
βεβίηκεν exponitur Impulit. item Inuaſit: at ego malim
Oppreſſit. nam opprimendo vim afferimus. Illi autem
priori loco verbum Vrgere magis conuenire arbitror.
Admonet autem Euſtathius thema τοῦ βεβίηκε eſſe βιῶ.
cuius deriuatiuum ſit βιάζω. Voce autem paſſ. vtitur
F Od. λ, Οἳ κεῖνον βιόωνται: & Od. ψ, — βιόωντό τε παῖδα. At de
illa conſtruct. Il. φ, — τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, lege Eu
ſtathium. Ex Heſiodo autem affertur βιάομαι, pro Vim
infero, Vitio. Heſiodus, οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβιήσατο οὐδέ τ'
ἀπηύρα, quod exponitur, Nihil ab ea per vim ademit.
Bud. ex Herodoto etiam citat βιάομαι.

Βιάζω, idem quod βιάω, & ab eo deriuatum. Od. μ, v. 297,
Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα. Et paſſ. voce ac
ſignif. Il. ο & π, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι. id
eſt Opprimebatur. Sic Il. λ — πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι.
Vtuntur autem hoc paſſiuo & ſolutæ orat. ſcriptores, li
G cet βιάζω (vt opinor) non vſurpantes. Dicitur autem il-
lis βιάζεσθαι ſignif. paſſ. Cui vis affertur, vel Qui cogi-
tur [aliquid facere.] Thuc. 1, ἀδικούμενοι δὲ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄν-
θρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. Ibidē, βιαζόμενοι ὑπὸ
ξυνῶν ἀεὶ πλειόνων. Et Plutar. Othone, βεβιάσθαι πολλὰ ὑπ'
αὐτοῦ. Pro cogi autem cum infinit. Dem. ὅπως μὴ βια-
σθῆτε ἀμύνειν.

Βιάζομαι tamen act. ſignif. frequentius eſt apud pro-
ſæ ſcriptores quàm in paſſiua. quod non illis tantùm
modis redditur, ſed interdum etiam Violo. Item Elu-
H ctor. Item Exprimo (vt Cic. dixit Expreſſit hoc neceſſi-
tas) aliiſque nonnullis, qui cum exemplis declarabun-
tur. Thuc. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέον-
ται, Quibus poteſtas eſt vim afferendi [vel, Vim facien-
di] non eſt quòd iudicia morentur. Plato De rep. 1, βιά-

σαθαι τοῦ λόγου. Apud eundem, βιαζόμενος ἢ κλέπτων exponitur Vi aut Clàm agens. Cum accus. autem iungitur, interdum personæ, interdum rei, sed diuersa signif. Nā βιάζομαί σε est Vim affero, Vi adigo, Cogo, &c. qua in signif. oppositum ei πείθω passim legitur. (sicut apud Lat. Vi & Precario opponuntur) Xen. Pæd. 6, βιάζεσθαι μὲν μὴ ταύτην γυναῖκα, πρὶν ἄν ἐπεὶ δύναιτο, οὐκ ἔφη κωλύειν. Plutar. Amat. narrat. ἐπειδὴ πεῖσαι ἀδύνατος ἦν ἐπεχείρει βιάσασθαι. Demosth. autem dicit δυνάμενοι καὶ πλοῦτον, μόνα τῶν ὄντων καὶ πείθειν καὶ βιάζεσθαι πεφυκέναι. At βιάζομαι τοῦτο est Vi efficio, Peruinco, vel Vi efficere conor. Demosth. μηδὲν οὖν φιλονείκει Αἰσχίνη, μηδὲ βιάζου τοῖς ἄλλοις μηδέν. Thuc. βιαζόμενοι τὴν ἀπόβασιν, Vi in terram descendentes, B. Tale est apud eundem Thucyd. βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν. Et βιαζόμενοι λαῖτμα apud Apoll. Rhod. Fluctum eluctati. Ita enim malo quàm vt in v.l. Fluctui vim inferentes. Alioqui fateor & cum accus. rei eodem sensu iungi sæpe quo & cum accus. personæ. (considerandum est enim interdū eandem esse vtriusque rationem) Thuc. lib. 1, ἡ μὲν δὴ ἀγορὰν ἦν βιάσασθαι τὴν τούτων μετεώτητα. Idem 8, τοὺς νόμους βιαζόμενος. vbi βιάζομαι exponere possumus Vim infero, vel Violo. Habet autē βιάζομαι & aliam construct. vt βιάζομαι εἴσω, quod exponitur Vi perrumpo intro. (Sic autem & apud Thuc. cum accus. lib. 7, pro Perrumpo, βιασάμεναι τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς, Quum perrupissent [obstantes] Atheniensium naues. Schol. autem exponit νικήσασαι. At βιάσασθαι τὴν φυλακὴν à Bud. exponitur non Perrumpere, sed Sūmouere) Reperitur & cū πρὸς, vt apud Luc. De luctu, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον (quem locum Erasm. perperam interpr.) id est, corpus ad graueolētiam prorumpens, vel magna vi contendens. (Sic βιάζομαι δρόμῳ pro Contendo cursu ex Thucyd. affertur. quæ etiā constructio obseruāda est) At βιάζεσθαι πρὸς τὸν λόγον, in v.l. falsò citatum, de quo vide paulo pòst. Item cum præpos. εἰς, in Euang. Luc. c. 16, v. 16, ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται, itidem pro Irrumpit. Neque enim ablat. Vi adiungere huic verbo necesse est. Sed & cum διὰ, apud Thuc. rursus l. 7, οὗτοι δὲ διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι, Quum vi pertransissent. (at de βιάσασθαι τὴν φυλακὴν modo dictum fuit) Quibus locis addo, non propter constructionis sed propter significationis similitudinem, hūc eiusdem scriptoris, lib. 3, καὶ ὑπερβῆναι τὰ τείχη, ἢν δύνωνται βιάσασθαι, pro Exitū per vim moliri. || Βιάζομαι, Cogo. (vt autem βιάζομαι, à βία fit & hanc & alteram habente signif. ita fit à Gallico nomine *force* (quod est βία) verbum *forcer*, vtrāque & ipsum signif. habens: hanc quidem in communi vsu, illam autem in certis quibusdam loquendi generibus) cum infinit. Luc. pag. 37, ὑμεῖς δὲ ἦν ἀποκρίματα θέντες καταστρᾶν βιάζησθέ με, μάτην πονήσετε. Idem alibi, βιάζομαι φιλῆσαι. Plut. Pericle, εἰ δὲ βιασθείη πρὸς ἐλθεῖν. Interdum omittitur infinit. vt Luc. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοιντο; Sic & βιάζεσθαι pass. vel potius βιασθῆναι, pro Cogi, supra. || Βιάζομαι, Conor, Nitor, Summa vi contendo. Itidem cum infinit. vt Thuc. 7, καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν τὸν ἀποτετειχισμένον. (at in v.l. perperam omisso infinit. βιάζου πρὸς τὸν λόφον, ex Vallæ interpr. Vi peruadunt ad tumulum) Sic βιάζομαι ἄρχειν, Plutar. in Numa. Demosth. καὶ τοὺς μηδὲν προσήκοντας βιάζεται Ἀθηναίους εἶναι παρὰ πάντας τοὺς νόμους, id est (inquit Bud.) Externos ciuitate donare contendit & nititur. || Βιάζομαι, Stupro, Stuprū infero. (pro quo & Latini peculiari signif. dicunt vim inferre: sicut & Galli suum illud *forcer*) Plut. Amat. narr. οἱ δὲ, καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται. || Βιάζομαι, pro διὰ τῆς βίας contēdo (quod est schema rhetoricum) vide apud Bud. p. 223.

Βιάζομαι quanuis τῷ πείθειν opponatur, (vt paulo antè docui) dixit tamen Lucianus, nouè quidem, sed eleganter tamen, πειθοῖ βιάσασθαι, in Herc. καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. Quod certè perinde esse crediderim ac siquis dicat Violenta quadam suadela pleraque effecisse. Budæus tamen ita vertit, Suada pleraque eluctari peruincerēque solitum. Erasmus verò sic, Persuadēdo pleraque sibi subegisse. At mihi mea interpretatio Græcæ formulæ energiam pariter & elegantiam multo melius reddere videtur.

Βιασμός, οῦ, ὁ, Violatio, Vis adhibita seu illata. Citatur ex Dioscor. lib. 3. cap. 108, οἱ λεγόμενοι βιασμοί, vbi Ruell. Affectus quæ violētiæ dicūtur. Barbarus, Lymphationes.

Βιαστής, οῦ, ὁ, Violator, Qui vim infert. Naz. βιαστὴς τῆς βασιλείας, Violentus regni raptor. v.l. VNDE Βιαστικός, οῦ, ὁ, Qui vim afferre potest. βιαστικὸς νόμος, Lex quæ cogit, ex Plat.

C. Ἀβίαστος, ου, ὁ & ἡ, Non factus violentè, seu per violentiā, Non violētus, Absque violentia. Itē, Non coactus. Damascenus, διὰ τὸ αὐτεξούσιον καὶ ἀβίαστον εἶναι τὸ καλόν. Sic ἀβίαστος κίνησις, Motus non coactus, sed spontaneus, ex α priuatiuo, & βιαστός, quod à βεβίασται formatur tertia præteriti persona verbi βιάζομαι.

Ἀβίαστος, Inexpugnabilis, Ineluctabilis, Robustus. Bud. in Lex.

Ἀβιάστως, Aduerb. Sine violētia, Non violentè, Nō coactè.

C. ΑΝΤΙβιάζομαι, Reluctor vim adhibens, Obsisto vi. Philo de mundo, διὸ κἂν ἀναπτομένης δᾳδὸς πρὸς γῆν καταφερῆς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιβιάζεται, Nihilo secius flamma reluctans sursum illico resilit. Non fit autē ἀντιβιάζομαι ex ἀντίβιος, sed ex βιάζομαι præfixa præpositione ἀντί.

C. ΑΠΟβιάζομαι, Vim affero, Vi cogo. Plutarch. in Coriol. ὅπου δ' ἡμᾶς ἡ ἱστορία πολλοῖς ἀποβιάζεται καὶ πιθανοῖς μάρτυσι. Citatur autem ex Xenophonte, ἀποβιάζομαι ταῖς ἐπιμελείαις. Passiuè verò etiam capitur apud Plutarch. De primo frig. ὥστε συμπιέζειν τὰ πλοῖα τὸ ὕδωρ ἀποβιαζόμενον εἰς ἑαυτὸν καὶ συνθλιβόμενον. Vbi Turneb. Vt aqua contracta in se atque compressa naues elidat.

Ἀποβιάζομαι (inquit Bud.) Enitor vt mulier in partu. Aristot. De hist. anim. 7, δυστοκοῦσι δὲ μᾶλλον, καὶ ἐὰν μεταξὺ ἀποπνεύσωσιν, ἀποβιαζόμεναι τῷ πνεύματι.

C. ΔΙΑβιάζω, F. άσω, Per vim cogo. Vi adigo. Vnde διαβιασάμενος apud Varin. id est παραβιασθείς.

C. ΕΙΣβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio, Demosth. κατὰ τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, Qui violenter se cogunt adoptari. Hæc B. Item, Vi ingredior, B. q.d. Per vim irrumpo. Vi in aliquem locum contendo. Basil. εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plutarch. Numa, εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους.

C. ΕΚβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex vno loco seu statu in alium. Plutarch. Symp. 4, αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν ὁδοῦ ἡμᾶς ἐκβιάζουσι, Exturbant nos & deiiciunt à recta [via] ad sanitatem. Idem, ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Passiua voce in actiua tamen significatione capitur pro Vi adigo, Per vim compello. Herodian. libr. 3, ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυρικοί, Imminentibus à tergo Illyricianis, vt Polit. vertit. Idem 2, ἵν' οὖν αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῦσαι, Itaque velut ad obsequium impulsuri. Sic Plutarch. De Socr. dæm. εἰ γὰρ δίψαν ἐκβιάζεται καὶ πεῖναν ἢ πρὸς ἔδεσμα & ποτὸν αἰτίασις τοῦ λογισμοῦ. Budæo est etiam Exprimo, Extorqueo,

C. 2. Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ & ἡ, Qui vi compelli nequit, Cui vis fieri nulla potest, Inuiolabilis. Plutarch. Ἔσται δυνατὰ πολλὰ τῶν μὴ καθ' εἱμαρμένην ἀνίκητον καὶ ἀνεκβίαστον καὶ περιγενητικὴν ἁπάντων ἡ εἱμαρμένη δύναμιν ἀπόλλυσιν. Id est (Turneb. interpr.) Multa profectò numerabūtur in iis quæ fieri possunt, quæ non insuperabili, non omniū victori domitorique fato obnoxia erunt, vel fati ius omne subuertit. VNDE Ἀνεκβιάστως abuerb. Inuiolabiliter.

C. 2. Δυσεκβίαστος, ου, ὁ & ἡ, Cui non facilè vis afferri potest, Quem non facilè eluctari possis. Plut. de Coriolani corpore, ὥστε καὶ ἦν ἐλαφρὸν εἶναι καὶ βάρος ἔχειν ἐν λαβαῖς καὶ διαπάλαις πολέμου, δυσεκβίαστον. Bud. pro pertinace ab eodē poni tradit.

C. ΚΑΤΑβιάζω, Vi compello, Opprimo, Vrgeo. Plutar. Theseo, καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου, Ab illo opprimitur, v.l. Καταβιάζομαι etiam actiuè idem significat. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Τίς οὗτος ὁ λόγος ὁ ἐφεστὼς καὶ καταβιαζόμενος.

C. ΠΑΡΑβιάζομαι, Vi detorqueo. Plut. μύθων οἷς ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες ἔνιοι. Idem Lyc. ὕστερον μέντοι τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει καὶ προσθέσει τὰς γνώμας διαφερόντων καὶ παραβιαζομένων. Est etiam Vrgeo, Cogo. Plutarch. περὶ ψόφου. Πάντα μηχανῶνται καὶ παραβιάζονται καὶ στρέφουσιν. id est (Tur-

nebo interp.) Omnia moliuntur, vrgent, torquet. Act. Apost. 16, παρεβιάσαντο ἡμᾶς.

C. ΠΡΟβιάζομαι, Antè vim infero. Citatur ex Æsch. Itē cum infinitiuo ex Plutarchi Camillo.

C. ΠΡΟΣβιάζω, Adurgeo, Instando cogo. Thuc. καὶ τὸ αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασάντων, Eorúmq; pars haud exigua coacta. Προσβιάζομαι verò etiam actiuè in eadem significatione capitur. Plutar. Symp. 4. αἱ δὲ διὰ τῶν ὀπτῶν βοηθεῖν, μόγις καὶ κατὰ μικρὸν αὔξουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, Vim afferentes naturæ. Lucian. De vocal. ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται.

C. ΣΥΜβιάζω seu Συμβιάζομαι, Simul vim infero. Vnde συμβεβιασμένα apud Demosth. quod exponitur Simul occupata.

C. ΥΠΕΡβιάζομαι, Vi supero, Vim inferendo præpolleo. Thucydides libr. 2. ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται. Nam exuperante malo quum non haberent quid agerēt.

C. ΥΠΟβιάζω, Violenter depello. vul. lex.

ΒΙ'ΟΣ, Vita. (apud poetas frequentius βίοτος) cui opponitur θάνατος, mors. Dem. Epitaph. θάνατον καλὸν εἵλοντο μᾶλλον ἢ βίον αἰσχρόν. Sunt qui βίον esse hominum, at ζωὴν brutorum potius existimēt: sed hæc differentia non obseruatur. Quinetiam ζωῆς βίος ex Plut. affertur, ὡς ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, & exponitur Vitæ cursum. Frequentiora sunt βιοῦν seu βιῶναι βίον & ζῆν βίον. Dem. Pro cor. λαμπρὸν βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Et διαπλεῖν τὸν βίον, Trāsigere vitā seu degere, vel simpliciter Degere, Viuere. Isocr. Busir. εὐδαιμόνως ἂν τὸν βίον διαπλεοίμεν. Idem Archid. τυραννίδων δὲ τὸν βίον διετέλεσε. Et βίον διέρχεσθαι, q. d. vitam pertransire, Plato Polit. 2. Et διατελεῖν τὸν βίον, apud eundem. At διεξάγειν τὸν βίον, Polit. l. 1, est Vitam tolerare, Victitare. sed ibi legimus plur. num. βίους. qui obseruandus est: οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ᾽ ἰδίαν βίους ἀεὶ διεξαγαγόντες, &c. Quum autem Per totam vitam signif. volunt, dicunt διὰ βίου. de quo vide in Διά. Vitam finire, est τελευτᾶν τὸν βίον (vel καταστρέφειν τὸν βίον, vel καταλύειν τὸν βίον, vel μεταλλάττειν τὸν βίον, vel ἐκλιπεῖν τὸν βίον, vel ἀποψύχειν τὸν βίον, Isocr. Paneg. ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτελεύτησε. Sed & sine accus. βίον hoc verbo vtuntur eadem signif. sic & cæteris præterquam illo ἐκλιπεῖν. Cic. apud Eurip. βίου ἐκπερᾶν Ad supremū vitæ diem peruenire interpr. Vide p. 147 mei Cic. lexici. Dicitur verò iti... τέρας τοῦ βίου, item τελευτὴ τοῦ βίου, Xen. Pæd. 8. (aliòquì frequentius τελευτὴ solum) pro fine vitæ. Hegesander autē apud Athen. audaci metaphora δυσμὰς βίου appellauit (q. d. occasum vitæ) vergentem ad obitum vitam. Tribuitur autem & Empedocli illud loquendi genus. Contrà ἀκμὴν τοῦ βίου. Xen. Pæd. 8. Apud quem Apomn. 2, Cicero ὁδὸν τρέπεσθαι ἐπὶ τὸν βίον vertit Viuendi viam ingredi. vt videbis p. 43 eiusdem Cic. lexici. Sic autem Isocr. ὁδὸν βίου dixit, Ad Demon. ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν. Apud eundem βίου τάξιν legimus in Panath. ἐν μὲν γὰρ τοῖς παρελθοῦσι χρόνοις ἐθαύμαζόν σου τήν τε φύσιν καὶ τὴν τοῦ βίου τάξιν. Rursus ad Demon. ἀλλ᾽ οὐς γὰρ τοῦ βίου ταύτην πεποίηνται τὴν ὑπόθεσιν. Idem βίον διοικεῖν pro Vitam instituere dixit. In qua significatione afferunt v. l. & βίον οἰκονομεῖν. Item ex Æschine, βίον ποιεῖσθαι πρὸς παράδειγμα, pro Vitam fingere & formare ad exemplar. (at βίον ποιεῖσθαι alio sensu vide infrà in Βίος pro victu) Præterea ex Plut. Pericle, ὁ καθ᾽ ἡμέραν βίος pro Vitæ quotidiana consuetudo. Et ὁ μετὰ ταῦτα βίος, Acta deinceps vita: & βίος ἴδιος, Vita priuata, ex Demosth. Apud Hom. Od. σ & τ, βίον ἀμφιπολεύειν eodem ferè modo quo apud Lucr. Vitam gubernare. ‖ Βίος (inquit Bud.) Vita, id est Mortales & humanum genus, quem mundū literæ sacræ vocant: qua voce & Lucanus vsus est, Nec sic horret iners scelerum contagia mundus. Aristot. De mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς θεῷ. id est Assentiuntur mortales omnes. Idem Bud. à Philone τὰ περὶ τὸν βίον ἀμφισβητήματα vocari tradit controuersias ciuiles & forenses.

Βίος, Victus, Annona. Item, Bona, Facultates. Et generaliter, Res ad vitam necessariæ. Hes. Erg. ᾧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται ὡραῖος. Idem ibidem, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Ibidem, — ἵνα τοι βίος ἄρμενος εἴη. Ibidem, πᾶσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον. Ibidem, Μηδ᾽ ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι. vbi exposueris cōmodius Facultates quàm Victum. At Homerus βίοτον potius dicere solet. Frequentissimus est autem & in soluta orat. hic nominis βίος vsus. Aristoph. βίον ἔχοντες ὀλίγον. Isocr. Paneg. οἱ παραλαβόντες τοὺς μάλιστα βίου δεομένους. Xen. Hell. 7, ὁ γὰρ βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης. Luc. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Cui opponitur ἄφθονος βίος apud Xenoph. & Isocr. Dicitur autem βίον πορίζεσθαι & συλλέγειν & κτᾶσθαι & ποιεῖσθαι, pro Victū quærere seu comparare. Æschines in Ctesiph. τὸν βίον οὐκ ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πορίζεται, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων. Dem. in Neæram, συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων. Herodotus, βίον κτησάμενος ἀπ᾽ ἔργων ἀνοσιωτάτων. Xen. Œc. ἀπὸ γεωργίας βίον ποιεῖσθαι. quæ phrasis cæteris rarior est: citatur autē & ex Thucydide. Budæus κατὰ τὸν βίον interpr. Annonā, in hoc Demosth. loco, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον εὐωνοτέροις διῆγεν ἡμᾶς. Et Facultates, in hoc Aristot. loco, qui est Eth. 9, καὶ οὐχ ἱκανὸς ὁ βίος αὐτοῖς τοῦτο ποιεῖν. Inuenio autem plur. num. βίους in hac quoque signif. nam Posidonius apud Athen. τοὺς σφόδρα ἀκαιρουμένους τοῖς βίοις appellat rebus ad vitam necessariis instructissimos. Vsus est & Synes. ep. Tzetzes apud Hesiodum βίον sex habere significationes tradit. Pro arte, vt βίον ἐμπορικὸν ἢ φιλόσοφον ἔχει: Pro moribus, vt βίον χρηστοῦ ἔχει: Pro hoc mundo, Pro tempore vitæ cuiusque, Pro fortunis, vt πολὺς ἦν αὐτοῦ ὁ βίος: Pro alimentis quibus vita sustentatur.

Composita partim à βίος, vitam, partim à βίος victum significante.

C. Βιοδώρος, Victum largiens, Almus. vt Plat. 2 De rep. βιοδώροι παῖδες Ἰνάχου τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ. Sic etiam terra βιοδώρα dicitur.

C. Βιοδώτης, ου, ὁ, ET Βιοδώτωρ pro eodem, in Epigrām. & Nonno. Apud Plat. verò & Βιοδότης reperitur.

C. Βιοθάλμιος ἀνήρ, Diuturnæ vitæ vir. Hom. Hymn.

C. Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Vitā alens & sustentans. Almus. Aristoph. Nub. αἰθέρα σεμνότατον βιοθρέμμονα πάντων. Gaza verò apud Aristot. vertisse dicitur Pollens ingenio ac industria in vitæ muneribus.

C. Βιομήχανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ad vitā sustentandā & victum parandum nihil non machinatur. Aristot. 9 Hist. anim. χλωρεὺς δὲ μαθεῖν μὲν ἀγαθὸς καὶ βιομήχανος, (quo sensu εὐμήχανος πρὸς τὸν βίον etiam reperitur. & apud eundem Aristot. de vlula βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος, pro quo Budæus εὔβιοτος etiam dici testatur) Docilis & ad vitæ munera ingeniosus, vt vertit Gaza, qui alibi interpr. Ingenio valens in vitæ officiis. VNDE Βιομηχανία, ας, ἡ, Industria in vita sustentanda & victu comparando. Citat Pollux ex Antiphonte.

C. Βιοπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui victus quærendi causa vagatur huc illuc. id est Mendicus. At βιοπλανὲς ἦθος apud Nonn. interpr. Mores lubrici & inconstantes.

C. Βιοπορισικός, οῦ, ὁ, Victū parans & suppeditans. ex Euseb.

C. Βιοσσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ seruator. vt Ἰησοῦς βιοσσόος. & βιοσσόος ὥρη, Hora salutifera. Nonn.

C. Βιοφθόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam corrumpens, Mortiferus.

C. Βιόχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitæ & victui vtilis.

C. Βιαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ad vitā sufficiēs, Vitā & victū suppeditans. Nōn. νέα τέκνα βιαρκέος ἐστὶ τοκῆος. Almi Dei Patris.

C. Βίαρχος, ου, ὁ, Victui seu commeatui præfectus.

C. Βιώνης, ου, ὁ, Qui victum, seu ad victum necessaria, emit. ὁ τὰ δημόσια ἀγοράζων. Suid.

C. Βιωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Vitæ vtilis, seu Vitæ humanæ vsibus idoneus. Gell. l. 1, c. 22 ex Varr. quadā satyra refert, in conuiuio legi nō omnia debere, & ea potissimūm quæ simul sunt βιωφελῆ & delectent potius.

C. Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inops, Cui non suppetunt ad victum necessaria, ex α priuatiuo, & βίος. i. βίοτος, victus. Luc. in Dialogo Achillis & Antilochi, οἱ οὐκ ἄν, οἶμαι, δέξαιτο αὐτοῖς, ὅτι ἐπαύοντο ἀναπίμψαι θητεύοντας ἀβίοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσιν. Vbi respicit ad versum Homericum, Ἀνδρὶ παρ᾽ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη. Ἄβιος, ἀκτήμων, inquit Bud. citans hunc Greg. locum, de martyribus loquentis, ὁρᾷς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας. Sonat autem ἀκτήμων, Nihil possidens, Nullas possessiones habens. Basilius tamē hæc duo distinguit, scribens, Ἄβιον, ἀκτήμονα

ἀκτήμονα, ἀσχήμονα, ἀσυνάλλακτον εἶναι. Apud Homerū item ἀβίους sunt qui pro ὀλιγοβίους accipiant in hoc versu Il.ν, circa principium, Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων: & ita α non esset priuatiuum, sed duntaxat μειωτικόν, id est diminutionis significationem habens: de qua diximus antea. Sed intellige per ὀλιγοβίους qui parco aut tenui ac vili vtuntur victu. Eandem autē aut huic affinem habebit significationem α, si cum Strabone ἀβίους explicemus, Mulieribus carentes, quasi videlicet degentes ἡμιτελῆ βίον. Sed tunc βίος non victum, sed vitam declarabit.

Ἄβιος, Diues, apud Antiphontē, Suid. Hes. ab α augē di vim habente, & βίος: accipiendo itidem hîc βίον pro victu, vt sit ὁ πολλὺν βίον κεκτημένος, inquit Suidas. At qui in loco Homeri modò citato ἀβίων intelligebant μακροβίων, id est longæuorum, α quidem accipiebant itidem ἐπιτατικῶς, verùm per βίον non victum, sed vitam significari volebant. Illi item qui ἅμα βίῳ πορευομένων intelligebant, vtpote ἁμαξοβίων, id est In plaustris viuentium. Item qui exponebant Domo carentium. At qui explicabant βίοις μὴ χρωμένων (quæ explicatio est apud autorē Etymol.) βίους, id est vitas, pro legibus vitam hominum gubernantibus accipi posse credebant.

C. Ἀμφίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ἀμφὶ & βίος, quasi Vtrinq; vitā habens, Ancipitem vitā habens, id est Modò in aqua, modò in terra viuens. Columella lib. 8, cap. 13, Venio nunc ad eas aues quas Græci ἀμφιβίους vocant, quia non tantū terrestria sed aquatilia quoque desiderant pabula: nec magis humo quàm stagno consueuerunt: eiúsque generis anser præcipuè rusticis gratus est. Varro l. 4 De lingua Latina, Græci ea quæ in aqua & in terra possunt viuere, vocant ἀμφίβια. Sic autem omnino explicatur hæc vox ab Hesychio & Suida, vt hîc à Varrone. habetur enim apud illum, ἀμφίβιον, ἐν γῇ καὶ ὕδατι ζῆν δυνάμενον. apud hunc autem, ἀμφίβιον, ἐν ἀμφοτέραις δυνάμενον βιοῦν, καὶ θαλάσσῃ καὶ γῇ. Exponit tamen ἀμφίβια ζῷα & ita, (redit autem ferè eòdem vtraque expositio) τὰ ἔνυδρα καὶ χερσαῖα: id est Aquatilia & terrestria. Plutar. Sympos. 2. διὰ καὶ τῶν ἀμφιβίων ἐνίοις ... μυελὰ καὶ χερσαῖα σαῦρας, καὶ ἀμφίβια κροκοδείλους. Basil. Hom. 7 in Hexaemeron, κἂν ὑπόποδα δὲ καὶ ποικιλικὰ ὑπάρχῃ τινὰ τῶν ἐνύδρων, μάλιστα μὲν ἀμφίβιά τε πολλὰ τούτων ἐστίν, ὡς φῶκαι καὶ κροκόδειλοι καὶ οἱ ποτάμιοι ἵπποι. Interpretatus sum autē ἀμφίβιος Ancipitem vitam habens, vt sic interpretando ostenderem hoc nomine contineri etiam nomen βίος. non ignorans Ciceronem ἀμφίβια ζῷα vocare bestias ancipites. quanquam nouitatem aliquā in hac appellatione videtur animaduertisse, quòd particulam Quasi præfigat. ita enim scribit De nat. deorum lib. 1, Bestiarum autem terrenæ sūt aliæ, partim aquatiles, aliæ quasi ancipites, in vtraque sede viuentes. ‖Batrachomyom. autor, Ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὸν βατράχοισι Κρονίων. vbi ἀμφίβιον non ancipitis vitæ, sed ancipitem duntaxat interpretari oportet, vt posito nomine composito pro simplici. nam pastum ancipitem, vel pascua ancipitia dicere possumus, at pastum ancipitis vitæ, nequaquam: nisi pastum ancipitis vitæ intelligamus pastum eorum animalium quæ ancipitem vitam habent.

Ἀμφίβιος, Luciano iocosè appellatur Tiresias, qui vtrunque sexum habebat, quasi Ancipitem vitam habens: quòd anceps esset eius sexus. vel, Cuius sexus anceps vitam quoque redderet ancipitem.

C. Βραχύβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui breuis est vitæ, Cui breue viuendi tempus concessum est. Athen. 7, βραχύβια φησὶν εἶναι τὸ πῦθον καὶ τὴν θίσσαν. Vnde Βραχυβιώτερος, comparatiuum Qui vitæ est breuioris. ET Βραχυβιότης, ητος, ἡ, Vitæ breuitas.

C. Ἔμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui vita seu vitalis aliqua vis inest, Qui vitam insitam habet, Viuidus, Viuax. vt Theophr. ἔμβιον φυτόν Synes. De insomn. τῶν δὲ ὄντων, ἅτε ἐσώτων ἔτι, μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀριδηλότερα, Magis viuacia. Idem epist. 146, ἡ μέση κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι, Viuū quendam animi affectum mihi infudit.

C. Εὔβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene & commodè viuens. Aristot. Anim. hist. lib. 9, οἱ δὲ φρυνολόγοι εὐβιώτατοι καὶ χαμαιλοπῆται, Ab-

A vndè viuunt, vt Gaza vertit.

C. Κακόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malè, i. duriter viuens. Apud Plut. de Britannis qui ægrè viuūt & in egestate, inquit B. qui & exponit Ignobiliter viuēs. X. Pæd. 7, εἰδὼς οὖν Πέρσας τοὺς οἴκοι κακοβιωτέους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας, διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα καὶ διὰ τὸ αὐτουργοὺς εἶναι. Plut. Artoxer. ἄνθρωποι κακόβιοι καὶ ἄποροι. Opponitur proximè præcedenti, item τῷ ἀβίοις & βιομήχανος & βιωτικός.

C. Κοινόβιον, ου, τό, q. d. Vitæ communicata societas. Gell. lib. 1, cap. 9, Qui à Pythagora in cohortem illam disciplina-
B rum recepti erant, quod quisque pecuniæ familiæque habebant, in medium dabant. & coibatur societas inseparabilis: tanquam illud fuerit antiquum consortium quod in re atque verbo Romano appellabatur κοινόβιον.

C. Μακρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longam vitam degit, Longæuus. Lucianus in Macrob. ὅτι κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν καὶ κατὰ πάντα ἀέρα μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγείαν χρώμενοι. Vnde Μακροβιώτερος apud Aristot. & apud Luc. ἔθνη μακροβιώτατα. ET Μακροβιότης, ητος, ἡ, Vitæ longitudo.

C C. Μελάμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nigram (id est obscuram) vitā degit. v. l.

C. Μικρόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui exiguæ vitæ est.

C. Νυκτίβιος, ET Νυκτοβίος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noctu viuens. id est Noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitās: vt noctuæ & vespertiliones. Vel (vt Νυκτίβιος ab Hesychio exponitur) ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἡμέρᾳ διάγων.

C. Οἰόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui solitariam vitam degit, Qui in solitudine versatur. Suidæ est αὐθαίρετος, μονότροπος, μεμονωμένος τοῦ λογισμοῦ, ἐκτὸς φρενῶν.

D C. Ὀλιγόβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pauco (id est breui) tempore viuens.

C. Παλίμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rediuiuus.

C. Πυρίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, In igni viuens.

C. Σύμβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alicui conuiuit, Contubernalis. Aristot. 9 Ethic.

C. Ὑγρόβιος, Qui in locis humidis viuit, Qui in aquis degit. Apud Nonnum est epithetum piscatoris.

¶ Βιόω, ῶ, F. ώσω, (& sæpe f. pass. vocis βιώσομαι) Viuo. Dem. Pro cor. ἀπ' αὐτῆς δ' ὧν αὐτὸς βεβίωκεν, ἄρξομαι. Luc. Macrob. τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. Plato Axiocho, ὥστε ἡ κάτω ἢ ἄνω δαιμονεῖν σε, Ἀξίοχε, βεβιωκότα ὁσίως, Quum sanctè & castè vixeris. In passiua etiam voce verbum hoc vsurpatum reperitur, idque in
E significatione tā actiua quàm passiua. Actiua, vt apud Plutarchum ad Col. ...ιον βίον βιωσόμε... Herodian. lib. 5, ὑμεῖς δ' ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε. Aristot. Ethic. 10, cap. 9, ταῦτα δὲ γίγνοιτ' ἂν βιουμένοις κατά τινα νοῦν καὶ τάξιν ὀρθήν. (‖ Apud Homerum verò Odyss. θ, — σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη, transitiuè positum est pro Viuificasti.) In passiua autē significatione vsus est Demosthenes contra Midiam, τούτων εἶναι καὶ τοσούτων ὄντων
F ἃ τῷ βδελυρῷ τούτῳ καὶ ἀναιδεῖ μάλα βεβίωται. Sic Cicero ad Atticum, Quare stomachor omnia, sed mihi βεβίωται. viderint iuuenes. Hoc est (vt Budæus exponit) Mihi vita acta est. Athen. 6, ἐμοὶ μὲν οὖν χρόνος ἱκανὸς βεβίωται, σὺ δὲ νέος εἶ. Et βεβιωμένος in particip. vt apud Demosthenem Pro corona, ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τὰ σοὶ καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα, id est Vitæ tuæ & meæ instituta.

Βιώσκομαι, Viuesco, seu Viuisco. Aristoteles Meteorolog. 1, ἕτεροι δὲ τόποι πάλιν βιώσκονται καὶ ἔνυδροι γίνονται κατὰ μέρος, quibus verbis aliquanto antè opposuerat γηράσκειν καὶ
G ξηραίνεσθαι.

Βιῶναι etiam reperitur, & Βιοὺς & Ἐβίων (frequentius tamen apud poetas & Herodotum) quorum thema in vsu nō est. Odyss. ξ, — ἔτι γάρ τοί μοι ἀάσα βιαίως. Æschin. contra Ctesiphontē, ... πέφυκε δεινὸς λέγειν, κακῶς βιῶναι: VNDE in passiua voce βιῶτο apud Homerum Iliad. θ, τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω. quanquam Eustath. Doricū esse vult pro βιούτω.

Βίωσις, εως, ἡ, Vita, id est Ipsa viuendi actio. Act. Apost. cap. 26, τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος. Id est, Itaque vi-
H tam quidem meam actam à iuuentute. Exponitur etiam Vitalitas in v. l. ex Plin. VNDE Βιώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis, Plin. & Celso: i. Qui viuere potest, aut superuiuendi spem habet, vt Suid. exponit hoc in loco, ὁ δὲ ii. i.

ἀνέλεψίπως, καὶ ἔφη ὅτι βιώσιμος εἴη. Βιώσιμος (inquit B. C.) ὁ ἀσθενὴς dicitur qui victurus videtur & euasurus. Et βιώσιμον βρέφος, Vitalis infans. & βιώσιμος βίος. Sic Herodot. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, Viuere nō possent homines, vel nollent. At in illo Synesii loco qui est Epist. 47, νομίσαι οὐκ ἔστι βιώσιμον ὅπου τινὲς ἰδιῶται χεῖρας ἔχουσι μείζους τῶν νόμων, exponitur, Ratus viuendum non esse. A QVO Βιωσίμως, aduerb. Vitaliter. vt Βιωσίμως ἔχω, Vitalis sum, apud Naz. A

Βιωτέον, Viuendum est, Plato De leg.

Βιωτὸς, οῦ, ὁ, Viuendus, seu Vitalis. (eo videlicet sensu quo Cicero in Lælio, Cui potest esse vita vitalis, vt inquit Ennius, qui non amici mutua beneuolentia conquiescat?) Plato Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, Nō est vitalis homini. vel, Talis homini putanda est acsi nō vixisset. Aristoph. Pluto. Τετταράκοντα βούλεται, ἤ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον. Sic Naz. οὐδὲ βιωτὸς ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος, Vita illis vita non est. Aliquando etiam neutro genere βιωτὸν solum vsurpatur eodem sensu quo βιωτὸς βίος, pro Viuendum. Plato Sympos. εἴπερ που ἄλλοθι βιωτὸν ἀνθρώπῳ. Idem alibi, οὐδαμῶς βιωτὸν ἡμῖν ἐστι μετὰ διεφθαρμένου σώματος. Demosth. contra Mid. οὐ γὰρ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι. id est, (B. interpr.) Neque enim mihi, si hoc in me admitterem, causa superesset cur vitam propagarē. q.d. (vt in Lexico scribit) Dignus essem supplicio capitali. Athen. 8, ὡς οὐ βιωτὸν ἐστιν, οὐδ' ἀλλ' ἀγαπητόν. Luc. οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, Viuendum sibi non putauit. B C

C. Ἀβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō viuens, Suid. Non vitalis, ab α priuatiuo, & βεβίωται, tertia persona singulari præt. ab inusitato themate βιόομαι. ἀβίωτος βίος, Vita non vitalis, vt loquitur Ennius. Dem. ἀβίωτον εἶναι τὸν βίον ᾤετο αὐτῷ. Synes. ἧς χωρὶς ἀβίωτος ἡμῖν ὁ βίος. Aristoph. Pluto, ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον. Sic ἀβίωτος αἰὼν, apud Xenoph. 3 Cyri Pædiæ, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακεῖσεται. Quod Cicero libri primi epistol. ad famil. epist. prima Vitam acerbam dicit, ἀβίωτον βίον aptissimè interpretari possumus, vt opinor. Hesych. ἀβίωτον exponit κακὸν, ἀηδῆ, ὀδυνηρόν. subaudiens fortasse βίον, vt sit Malam, vel potius Miseram, Iniucundam, Luctuosam vitam. Sic in loco Xen. modò citato ἀλγεινὸς & ἀβίωτος coniunguntur. Idem autem valent ἀλγεινὸς & ὀδυνηρός. Apud Suid. tamen non ἀηδῆ legitur, sed ἀηδές. quæ scriptura si mēdosa non est, cum alio substantiuo iūgere voluit ἀβίωτ[illegible] exponere voluit ἀβίωτον absolutè positum, vt in locis sequentibus. D E

Ἀβίωτον substantiuū absolutè positū, pro ἀβίωτος βίος. Æsch. in Ctes. ἀβίωτον ἡγησάμενος εἶναι εἴ τινος ἀπολειφθήσεται δωροδοκίας. Plato l. 11 De leg. dixit ἀβίωτον ζῆν, pro ἀβίωτος ζωή. signif. aū: ζωὴ idē quod βίος. eius verba sunt, καὶ δεινὰς ἀλγὰς σωμάτων ἢ ψυχῶν ξυμφορὰς, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ. Huic autem loco & aliis huiusmodi accōmodare possis illa Suidæ adiect. in neut. gen. posita pro explicatione, κακὸν, ἀηδὲς, ὀδυνηρόν. Pro eodē dictum οὐ βιωτόν. vide suprà. Luc. ἀβίωτα pro ἀβίωτον dixit Atticè, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος. Id est, Viuere nolebam. Bud. in Lex. F

Ἀβιώτως, Aduerbiū, Cum tædio vitæ, Ita vt tædeat aut tæderet vitæ. Plutar. in Solone, ἔνιοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτῳ καὶ ἵππων ἀγαθῶς καὶ ἀβιώτως ὑπὸ λύπης διετέθησαν. Sic ἀβιώτως ἔχειν hoc in loco quem Suidas affert, ὁ δὲ ἀβιώτως ἔχειν εἰ μὴ κρατήσῃ τῆς πόλεως. Id est, vt loquitur Terētius, Ille autem nullam sibi vitam expetendam existimabat, nisi, &c. Vel, Vitam sibi minimè vitalem fore putabat, nisi, &c. Nam ἀβιώτως εἶχεν εἰ μὴ, &c. id esse puto quod dicit Demosthenes, ἀβίωτον ᾤετο ἔσεσθαι τὸν βίον αὐτῷ εἰ μὴ, &c. In vulgatis autem lexicis ἀβιώτως ἔχειν exponitur, Periclitari de vita, Esse in discrimine vitæ: sed testimonium desidero. G

Ἀβιωτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Acerbam vitam reddēs, apud schol. Eurip. nam explicans hunc ex Hippolyto Coronato versum, Κατακονᾷ με σοῦ ἀβίωτος βίος, ait, καταφορὰ ζωῆς ἀβιωτοποιὸς κατέλαβέ με. H

Βιωτικὸς, οῦ, ὁ, Ad vitam sustentandam & victum cōparādū industrius aut intētus. Itē, Ad vita sustētādā & victū conquirendum pertinens. Aristot. hist. anim. l. 9, de æ-

golio aue, τὴν δὲ διάνοιαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος. vbi Gaza, Pollet ingenio ac industria in vitæ muneribus. Alibi (vt Bud. docet) βιομήχανον & πρὸς τὸν βίον εὐμήχανον dixit: alibi τὴν διάνοιαν εὔβιοτος. At Luc. 21, μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, Curis huius vitæ. Et 1. Cor. 6, βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, id est, Itaque si iudicia habeatis de iis quæ ad huius vitæ vsum pertinent. Accipitur peculiariter apud Theologos pro Secularis, itē, vt Bud. ex Basil. annotat, pro eo qui laicus est, id est profanus, non monachus. seu pro eo qui huius vitæ secularis curis & negotiis addictus est, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ vsum tatummodo spectat. Chrys. De sacerd. ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος. Id est, Vbi tandem emersi à fluctibus seculi, Bud. Idem, Chr. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι.

Βιωτικῶς, Vt fit in cōmuni vita. Item, Populariter, Bud.

C. ἈΝΑβιόω, ῶ, F. ώσω, Reuiuisco, ἀναζῶ. Vnde est ἀναβιῴην Reuiuiscerem: & apud Suidā, ἤδη δέ τινές φασιν ὡς ἐσσοῦτον ἄρα τὸν Αἴσωπον θεοφιλῆ γενέσθαι, ὡς καὶ ἀναβιῶναι αὐτόν. & apud Athen. l. 9, de Hercule à Typhone occiso, Ἰολάου δὲ αὐτῷ προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαγόντος, ὀσφρανθέντα ἀναβιῶναι. ET Ἀναβεβιωκὼς, Qui reuixit, Rediuiuus, vt Bud. interpr. AT Ἀναβιώσκομαι & ipsum Reuiuisco significat: vt apud Plat. Phædone, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα, καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο. quemadmodum alio in loco dicit τοῦ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τὴν γένεσιν esse τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Inter ū tamen est Reuiuiscere facio, Vitæ restituo, exsuscito, vt apud eundem in Critone, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν εἰ οἷοί τ' ἦσαν. Et alibi ἀναβιώσασθαι τὸν τελευτῶντα, id est Exsuscitare. Vide Bud. C. p. 579. VNDE Ἀναβίωσις, εως, ἡ, q. d. Reuiuiscentia, Reditus ad vitam, Resurrectio à morte, ἀνάστασις.

ἈΠΟβιόω, ῶ, F. ώσω, Morior, Viuēdi finem facio. nam βιόω est viuo. Videtur autem mihi talem quandam signif. habere præpositio ἀπὸ in hoc verbo, qualē habet præpositio Ex in verbo Expiro. Ἀπεβίω, Mortuus est, apud Artemidorum. Hinc Ἀποβίωσις nomen verbale, Interitus, Obitus.

C. ΔΙΑβιόω, ῶ, F. ώσω, Vitam produco, Vitā dego, vt διαζῶ & διαγίνομαι Bud. Ego tamē malim Vitā transigo seu traduco (vide Καταβιόω) X. τῶν χαλεπῶν ἀπείρως διαβιώσῃ. Isocr. in Euag. διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον. Luc. τοὺς δ' αὐτοὺς ἀθλίους ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. Et Synes. in fine cuiusdam epistolæ, ἐρρωμένος & εὐδαίμων διαβιώης θεοῦ κεχαρισμένε. In pass. voce etiam siue à διαβιόω siue à διαβιώσκομαι apud Plutar. Public. reperitur, ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, Quibus exilium sustentare poterunt.

C. ἘΜβιόω, ῶ, F. ώσω, q.d. Inuiuisco. Theophr. de plātis quæ comprehenderunt terram & radices agunt, ἐν λέγεται γὰρ ὅταν ἐμβιώσῃ, πόρρω καθιέναι τὰς ῥίζας. Idem, τὴν δὲ κοκκυμηλέαν πολύρριζον ἐμβιῶναι ἐστιν. Idem in 1 De causis plant. τὸ ἐμβιῶσαι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod (vt Bud. explicat) non est exuctum & enecatum. Et in pass. voce ἐμβιῶσομαι τῇ γῇ. VNDE Ἐμβίωσις, εως, ἡ, q.d. Inuiuiscentia.

C. ἘΠΙβιόω, ῶ, Superuiuo, Vltrà viuo, Superstes sum, ἐπιζῶ. Plato Epist. αἷς αὖ ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσῃ.

C. ΚΑΤΑβιόω, ῶ, Vitam transigo, vt Bud. interpr. in his locis: Athen. καὶ εἵλοντο αὐτὸν οἱ ἔνδοξοι ἔξω τῆς πόλεως καταβιοῦν. Herodian. προσέταξεν εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθοῦσαν ἐν τοῖς οἰκείοις καταβιῶναι. Plut. καὶ περὶ Ῥόδον καὶ Γωνίαν σοφιστῶν κατεβίωσε. At ego τῷ διαβιῶναι potius Græcos vti existimo pro Vitam traducere, at τῷ καταβιῶναι pro Vitam ad exitum perducere, vt Cic. loquitur.

C. 2. Συγκαταβιόω, ῶ, Vnà vitam transigo, vel extremam vitam transigo, sequendo ea quæ modò in καταβιόω dixi.

C. ΠΕΡΙβιόω, ῶ, Incolumis viuo, vel Superuiuo, Superstes sum, vt ἐπιβιόω. Ita Bud. subiungens hæc ex Plut. in Antonio, ἀπελαυνομένου δὲ τούτου, μὴ περιβιώσεσθαι.

C. ΣΥΜβιόω, ῶ, Conuiuo. Luc. in Vitarum vend. συμ-

A βιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός. vbi obſeruandam puto horum duorum verborum copulationem, ex quorum posteriore ſuum συμπόσιον deducunt Græci, quum Latini vocem ei reſpondentem Conuiuium ex Cõuiuere deducãt, quod priori illi videlicet τῷ συμβιῶναι omnino reſpondet. Iungitur autem συμβιόω dat. vi præpoſitionis nimirum. vt Demoſth. 129, ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem Pro cor. ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς. Quibus in locis eleganter iungitur hoc verbum dat. rei, ſed tanquam datiuo perſonæ. nec verò hic Latinè neceſſe eſt verbo Viuendi B ſignificationem habente reddere, ſed poſſumus & hoc loquendi genere, cum Budæo, (aut ſimili quopiam) vti: Egregiam fortunam adeptus. Nego autẽ eſſe neceſſe, alioqui poſſe & ita reddi non negans. nam & ipſe Bud. hoc etiam modo vertit, Bona fortuna vitam hactenus egiſti. Illa autem eiuſdem Demoſth. τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ, vertit, Hanc ego ſortem adhuc habui. Nec minus eleganter dicit Clearchus apud Athenæũ de Gorgia, illum συμβιῶναι τῷ φρονεῖν. ibi enim ita ſcribitur, περὶ οὗ φησὶν ὁ Κλέαρχος ὅτι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν, σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε. i. Conſtanti mente & nunquam delirante C vixit. Sic autem & verbo συζῆν Græcos vti obſeruaui: vt quum (verbi gratia) dicunt συζῆν τῇ πενίᾳ.

Βίοτος, ου, ὁ, Vita. Il. η. Ἔνθα κέ τοι Μενέλαε φάνη βιότοιο τελευτή. Od. α, Εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. Sic apud Eur. Or. Electra ait, ἐπεὶ δ' ἄτεκνος ἄτε βίοτον ἁ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον. ‖ Itẽ Victus, Id vnde viuitur, Res ad vitã ſu ... neceſſariæ, Bona, Fortunæ. Od. δ, Οἳ θ' ἅμ' ἀγρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλὸν, Κτῆσιν Τηλεμάχοιο. Od. α, ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν ἄποινοι. Il. γ, Ἀφνειὸς βιότοιο. Heſ. D Erg. — βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, Vita. vt in his verſ. ὑγεία πρέσβιστα μακάρων, μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. X. Pæd. 7, τίς δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν. Et βιοτὴ ἀσκητικὴ, Vita monaſtica.

C. Εὐβίοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Commodè viuens, Liberaliter & prolixè viuens, Qui ſtrenui & induſtrii victus eſt, Qui in vitæ officiis ingenioſus eſt. idem qui βιωτικὸς & βιομήχανος, cui opponitur κακόβιος. Bud. Ariſtot. Anim. hiſt. 9, ἡ δ' ἐλέα, ὥσπερ ἄλλη τις τῶν ὀρνίθων, εὐβίοτος. Idem, τὴν δὲ διάνοιαν εὐβίοτος.

C. Ὁμοιοβίοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſimili victu vtitur. E

Βιότης, ητος, ἡ, Vita. Theodor. in 1 Eccl. hiſt. τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἄδηλον ἐπιστάμενος, τοῦ θείου βαπτίσματος τὸ δῶρον ἐδέξατο.

Βιοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitalis. vt βιοτήσιον ὕδωρ. & δαὶς βιοτήσιος apud Nonn. Et apud Apollon. Argon. 2, Ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα ταμνόμεντες, ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, de Chalybum gente quæ ferrum rebus ad vitam neceſſariis permutat.

Βιότιον, Victus exiguus & modicus. eſt enim dimin. à βίοτος. Ariſtoph. Pluto, Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον. F

Βιοτεύω, Viuo, Vitam dego, Victum quæro. Xen. Pæd. 4, πρόσθεν φαιδρῶς βιοτεύων, νυνὶ διάκειμαι ἔρημος. Idem Pæd. 4, εἰ οὖν ἡδέως βουλοίμεθα καὶ δειπνῆσαι καὶ νυκτερεῦσαι καὶ βιοτεύειν ἀπὸ τοῦδε. Idem Pæd. 3, εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Plutar. de Amazonibus, εἶτα καθ' αὑτὰς ἀπαλλαγεῖσαι βιοτεύουσι. VNDE Βιοτεία, ας, ἡ, Vitæ inſtitutũ, Vita, vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco de agricultura, διὰ ταῦτα καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία, ὅτι καὶ πολίτας ἀρίστους παρέχεσθαι δοκεῖ.

G ΒΛΑ'Ξ, ακὸς, ὁ, Qui ſummiſſus eſt aut abiectus præ luxu vel præ fatuitate. Quibus verbis reddere conor hæc Euſtathii, pag. 1405, ὁ καταβεβλημένος διὰ τρυφὴν ἢ καὶ εὐήθειαν. ſed addit etiam καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι. Vult autem à βλαδ per ſyncopen facto ex βαδίζω eſſe βλάζω, vnde fiat βλὰξ βλακός. Alterum autem etymũ à μαλακὸς, ex Etymol. pete. ego certè de huius nominis deriuatione ἐπέχω: (præſertim quum Erotianus aliam & ipſe huius ſignificationis rationem afferat, quam tradam in Βλὰξ ſignificante quendam piſcem) ſed quantũ ex diuerſorum locorum collatione coniicere poſſum, in quibus eos ſos claſſicos ſcriptores comperio, puto dici βλὰξ de eo qui ſit imbecillo remiſſóque animo præditus, miniméque induſtrius, ſed iners: ideóque nullo Latino vocabulo aptius reddi poſſe arbitror quàm Su-

A pinus. præſertim quum eadem & ipſum metaphora dicatur qua βλὰξ id eſt eadem qua vult Euſtathius dici βλὰξ (nam Supinus dicitur quaſi Supinus iacens) & Supinas etiam delicias dicant Latini, vt ille dicit καταβεβλημένος διὰ τρυφήν. At in v.l. βλὰξ exponitur Mollis, item Delicatus. Et Laſciuus. Itẽ, Qui ſe inaniter iactat. Item, Stolidus, Hebes, Stupidus. Adduntur etiam, Socors, Fatuus. Ex quibus omnibus vocabulis potiſſimùm placent hæc duo, Socors & Hebes: ſic tamen vt alterum illud Supinus, quod attuli, illis anteferendum B cenſeam. Xen. Pæd. 1. pag. 10, ἣν δὲ ποσοῦτον ἐπιδιδῶ, δέδοικα ἔφη, μὴ παντάπασι βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Vbi cur timeat Cyrus ne tandem βλὰξ euadat, præcedentia oſtẽdunt. Democritus apud Plutarchum, in lib. De aud. ὅσῳ οἱ μὲν καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς ἧττον ὠφελοῦνται ὑπὸ τῶν λεγόντων, οἱ δὲ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι μᾶλλον βλάπτονται, καὶ τὸν Ἡράκλειτον οὐκ ἐλέγχουσιν, εἰπόντα, βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ ἐπτοῆσθαι φιλεῖ. Sed in vulg. Plutarchi edit. perperam hîc legitur παιδεύεσθαι pro ἐπτοῆσθαι. Pro quo apud eundem Plutar. hunc ipſum locum afferentem (ſed tacito autoris nomine) mendoſè itidem legitur πεποιῆσθαι: vi- C delicet in lib. De aud. poemat. ἀλλ' ὀρθῶς ἔχειν νομίζων τὸ βλὰξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῆσθαι. quum vulgatæ editiones habeant πεποιῆσθαι. Dicitur autem & βλὰξ ἵππος à Xenoph. & opponitur τῷ θυμοειδεῖ. Budæus Socordẽ & ignauũ interpretatur. Apud Xenoph. legitur & ſuperlat. βλακίστατος, in Apomnem. ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστι. Cæterùm Feſto βλὰξ eſt qui Latinè Stupidus. Quinetiam idem ſcribit, Blaterare, eſt ſtultè & præcupidè loqui: quod à Græco βλὰξ originem D ducit.

Βλὰξ, Piſcis quidam omnino inutilis, & qui nulli animanti eſt eſui. Etymol. autem dicit ne canibus quidem edulem eſſe. Heſychius eum fœtidum eſſe tradit. Cæterùm an poſterius ſit piſcis nomen, an contrà prius, grammatici certent. ET Βλακος idem piſcis apud Erotianum, (qui & βλένναν dici ait) ab eo autem deriuatũ βλακεύειν ſignificare ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν quia ille ἐν τῷ συνουσιάζειν διαπολύτως ἔχει. ET Βλακεῖας Heſ. ſed eum ſcripſiſſe puto βλακίας.

Βλακικὸς, Socors, Ignauus, Iners, Piger. Apud Xenoph. (in- E quit Bud.) Iners: apud Luc. Stolidus. Ex Platone affertur τὸ βλακικὸν ἡμῶν, pro Ignauia noſtra. Erotianus apud Platonem Polit. lib. 1, βλακικὸν δὲ ἡμῖν πλῆθος exponit νωθρὸν & ὀλίγωρον. ET Βλακικῶς, Ignauè, Ignauorum & inertium more. Ariſtoph. Auibus. ὡς βλακικῶς διακονεῖς. vbi ſchol βραδέως. Affertur & βλακικώτερον pro Ignauius, Stolidius. ET Βλακωδῶς ac Βλακωδέστερον ex Polluce idem ſignificat quod βλακικῶς & βλακικώτερον.

Βλακεύω, Socordiæ me dedo & inertiæ, Socorditer me ge- F ro, Pigritia vtor. Xenoph. in Lacedæm. Polit. ἵνα καὶ ὅπη τάχους δέῃ ὁ βλακεύων, ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει. Damaſcius apud Suidam, καὶ παροξυνῶν τῷ λόγῳ τοὺς ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. οὐδεμίαν γοῦν ἐτίθετο κακίας ἐλάττω τὴν ῥᾳθυμίαν. Erotianus ait βλακεύειν eſſe ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, (eam huius ſignificationis rationem afferens quam ſcripſi in Βλὰξ cuiuſdam piſcis nomine) itẽ ὀλιγωρεῖν & μετὰ νωθρείας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. Quum autem Hippocr. verba explicet, illam tamen ſignific. non G addit quæ in v.l. huic verbo datur apud Hippocr. videlicet pro Contemnere. ‖ Βλακεύειν (inquit Bud.) Per delicias conſumere bona, τρυφᾶν, Per nequitiã viuere: cui contrariũ σπουδάσαι. ex hoc Luc. loco in Gallo, μήτι οἰκονόμος βλακεύσας ἢ ὑφελόμενος λάθῃ. Dicitur & Βλακεύομαι. Euſtath. βλακεύεσθαι ait eſſe μωραίνειν, apud Xenoph. autem νωθρεύεσθαι. HINC Βλακεία, Socordia, Inertia, Ignauia. Xen. Pæd. 7, circa finem, καὶ τί προσήκει αὐτὸν ὄντα πονηρὸν πονηρίας ἕνεκα ἢ βλακείας ἄλλους κολάζειν; ET Βλάκευμα, Quod per ſocordiam fit. βλακεύματα (inquit Euſtath.) αἱ εὐήθειαι.

H C. ΚΑΤΑβλακεύομαι, idem quod βλακεύομαι, ſeu βλακεύω. niſi quòd præpoſitio ſignif. auget. Hinc καταβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Gregor. in oratione De theol. Socordiæ dediti. A quibuſdam exponitur In molliciem inertiámque effuſi. à Budæo, Otio dediti, item Lu

jj.ii.

xui addicti, item In deliciis vitam ag(e)ntes. ET A Κατεβλακευμένως, Socorditer, Per ſoc(o)rdiam, Remiſſo animo. Ex Ariſtoph. autem affertur pro βραδέως & περιφερῶς, & συντεταγμένως illi opponitur.

ΒΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, (quod à βλάβω factum putatur, ex quo apud Hom. βλάβεται, vt paulo pòſt docebo) Lædo, Damno afficio. Cic. apud Plat. in Apol. οἰόμενοι βλάπτειν τι interpr. Quòd mihi nocere ſe crediderunt. Quem locum vide in meo Cic. lexico. Apud eundem Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Xε. Pæd. 5, ὅτι δοκεῖ μέγα βεβλάφθαι. Apud Thuc. βλάπτεσθαι B ſchol. exponit ἀδικεῖσθαι. i. iniuria affici. Redditur etiã Damno affici, vel Detrimẽtum aut cladem accipere. In v. l. βλάπτεσθαι βλάβην ἐλαφρὰν, Leui dãno affici. Obſeruaui autem de diis cladem ſeu noxam aliquam immittentibus dici βλάπτειν ab eodem, cum alibi, tum hoc Sympoſii loco, ἣν μὴ θεὸς βλάπτῃ. Sed & apud alios hunc peculiarem iſtius verbi vſum me obſeruare memini. Soph. certè aut Eurip. (non enim ſatis recordor vter) dicit ὀργὴν δαιμόνων βλάπτειν τινὰ, in hoc verſu, Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινά. Quin autem hanc ſignif. ex Homero C ſumpſerint, minimè mihi dubium eſt. apud eum enim variis illam in locis annotaui. ex quibus ſunt hi: Iliad. ψ, Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Et Od. ψ, Οἵ σε πὰρ ἔβλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα. Eſt autem θεοὶ nominat. τοῦ ἔβλαψαν, ex præcedente repetendus: Hic autẽ quanuis ἔβλαψαν ſine adiectione ponatur, poſſit tamen ex ſeq. intelligi φρένας: atque adeo ex iſto eiuſdem poetæ verſu, Od. ξ, Τὸν δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. Et Il. ο, Ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ἔβλαπτεν φρένας εὐρύοπα Ζεὺς Ἡμετέρας (vnde colligo βλαψίφρων, ſicut & θεοβλαβὴς, D dici de eo cuius ſanæ menti damnũ diuinitus infertur) At Il. ψ rurſũ, paulo poſt illa verba, — βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, habetur eadem de re dictum, & tanquam epexegeticè, Ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας. Sed & βλάπτειν cum genit. vt βλάπτειν κελεύθου, Od. α, pro Ab itinere quempiam impedire, ſeu Itineri alicuius impedimentum afferre. Et βλάπτειν γόνατα quaſi συμποδίζειν, item βλάπτεσθαι pro προσκόπτειν & ἐμποδίζεσθαι, vide apud Euſtath.

A βλάβω apud Homerum legitur Il. τ, βλάβεται δὲ γούνατ' ἰόντι. quod & alibi repetitur. Et rurſum Il. τ, — βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Cæterùm prius eſſe βλάβω qui E dam putarunt, (vti dixi) alii tamen vtrum p[r]ius ſit, in dubio reliquerunt.

Βλάμμα, ατος, τό. Cic. 3 De fin. Emolumenta & detrimẽta, quæ ὠφελήματα & βλάμματα appellant.

Βλάψις, εως, ἡ, Damni illatio, Noxa. Plato De leg. 11, τῶν δ' ἄλλων περὶ βλάψεων εἴτε τις ἄρα πόμασιν ἢ καὶ βρώμασιν ἢ ἀλείμμασιν ἑκὼν ἐκ προνοίας πημαίνει.

Βλαπτικὸς, οῦ, ὁ, Nociuus, Lædendi & damnũ inferẽdi vim habens. F

C. Ἄβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Noxæ expers, Cui non nocetur. Apud Nicand. Non nocens, Innoxius. Formatur à βέβλαπται, tertia præter. perſona verbi paſſiui βλάπτομαι. vnde & paſſiua magis ei conuenit ſignificatio.

C. Εὔβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui lædi ſeu cui noceri facilè poteſt.

Βλάβη, ης, ἡ, Noxa, Damnum, Detrimentum. Plato 8 De legibus, βλάβαι πολλαὶ καὶ σμικραὶ γειτόνων γιγνόμεναι, Damna in vicinia facta. Idem De leg. 11, ἢ κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης. Ibidem, ἢ τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς. Thucyd. lib. 5, καὶ οἷς ἦν ἐν βλάβῃ τειχισθέν. Ariſtoph. G Veſpis, προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς ἀγορανόμους, βλάβης τῶν φορτίων. Id eſt (B. interp.) Heus tu, quiſquis es, in ius te voco damni iniuria dati in iis quæ importabam in forum. Βλάβης δίκη (inquit B. C.) Actio damni dati. Actio verò ob pauperiem à quadrupede factam, dicitur βλάβης δίκη τῶν τετραπόδων: quam legem Solon tulit, autore Plut. in eius vita. ET Βλάβος, εος, τὸ, Idem Plat. De leg. 8, τὸ βλάβος ἀποτινέτω, Damnum reſtituat, Pauperiem factam reſtituat. Ariſtoph. Ran. σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ H βλάβος.

C. Ἀβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in actiua ſignificatione, Innocuus, Innoxius, Nõ nocens. vt ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plato 2 De rep. Voluptates innoxiæ, non damnoſæ. Cic. Stoicum hoc dogma, ἀβλαβεῖς εἶναι τοὺς σοφοὺς, interpr. Alienũ eſſe à ſapiente nocere. Poterimus verò, vt opinor, eundem ſe- A quentes, ἀβλαβὴς interpr. Innocens, vt ἀβλάβεια vertit Innocentia.

Ἀβλαβὴς in paſſ. ſignif. Incolumis, Illæſus, Inoffenſus, Damnũ ſeu detrimentũ nõ accipiens. Noxæ expers. Xen. 5 Cyri Pædiæ, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται. id eſt, Illæſos præſtat. Sic apud Platonẽ ἀβλαβὴς & ἀκέραιος copulantur.

Ἀβλαβῶς, Aduerb. Innocuè, Innoxiè, in actiua ſignificatione. In paſſiua autem, Inoffenſè, Illæſè.

C. Ἐπιβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Noxius, Damnoſus, Detrimẽtoſus.

B C. Θεοβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Cui à Deo damna & pœnæ infliguntur. Sed peculiariter, Cui Deus abſtulit intelligentiã. Bud. exponit Aduerſo numine agens. Item ex Aretha, à Deo reprobatus. Herodot. Clione, ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἀστυάγης, Μήδους τε ὥπλισε πάντας, καὶ στρατηγὸν αὐτῶν, ὥστε θεοβλαβὴς ἐὼν, ἀπέδεξε Ἅρπαγον, inimicum videlicet ſuum. HINC Θεοβλάβεια, ας, ἡ, quod ab eodem Bud. exponitur Dira ſtoliditas in hoc Æſch. loco, τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀφροσύνην. Vide ſuprà βλάπτειν φρένας deo tributum.

C Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, Noxius, Damnoſus, Detrimentoſus. ~~Plato~~ Cratylo, ἀσύμφορον καὶ αὖ ὠφελὲς καὶ ἀλυσιτελὲς καὶ ἀκερδές· ἀλλὰ καὶ βλαβερόν γε καὶ ζημιῶδες. Idem De leg. 11, βλαβερὸς γὰρ γονεὺς ἐκγόνοις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἑτέροις, δικαιότατα. X. Pæd. 8, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χρῷντο, τῶν δὲ βλαβερῶν ἀπέχοιντο.

C. ἈΠΟβλάπτω, Lædo, tanquam ſimplex βλάπτω. Aut enim planè pro ſimplici capitur, aut (meo quidem iudicio) tale quid ſonat ἀπὸ in ἀποβλάπτω, quale ob in Oblædo, quo vtitur Plautus.

Ἀποβλάπτομαι, Paſſ. Lædor, Damnum accipio. A So- D phocle vſurpatur cum genitiuo pro Priuor, Iacturam facio. In Aiace, Τοῦ δ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, id eſt Priuatam tali amico, vel orbatam, aut Priuatam cum ſuo damno.

C. ἘΠΙβλάπτω, Inſuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 3, καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλό τι ἐπιβλάπτωσι.

C. ΚΑΤΑβλάπτω, Lædo, Detrimẽtis afficio. Naz. in Orat.

C. ΠΑΡΑβλάπτω, Oblædo. Chryſoſt. τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτει γένος; Quid hominum generi nocet?

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, Valgus. Bud. Cui diſtorta ſunt & praua E crura, & cui genua ac tibiæ conuerſæ ſunt, inquit Cam. qui & affert ex Gal. De cauſis morborum, καλοῦσι δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Cui loco ſubiungit, Detorta & interta fortaſſe dicere poſſumus. Et Xenophõti ſunt equi βλαισοί. quod vitium eſt tale vt interius atterantur pedes quando grandiuntur ac procurrunt. Hactenus Cam. Autor etymologici affert ex quodam quem etymologum appellat, ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, & addit, Qui literæ λ ſimilis eſt (referens videlicet ad tibiarum diſtortionem) vnde F & Cypſeli mater, Corinthii tyrãni, λάμβδα vocabatur. Et ſubiungit βλαισὸν dictum eſſe τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Bud. in prior. annot. in Pand. Vari ſunt pedibus incuruis & in ſe cõtractis, &c. Iis contrarii ſunt valgi, qui altrinſecus prominentes ſuras habent, & in diuerſum actas: quales cancri habent & lacertæ, autore Ariſtot. qui Ægyptios huiuſmodi eſſe tradit in Probl. eadem ratione qua capillum criſpum habent, & à calore intortum. Hi à Græcis βλαισοὶ dicuntur, vt illi ῥαιβοί. Ariſtot. διὰ τί οἱ Αἰγύπτιοι καὶ Αἰθίοπες βλαισοί εἰσιν; Cur G Æthiopes & Ægyptii blæſi ſunt cruribus? Sic enim tranſtulit interpres, qui blæſos Græcè protulit quos Feſtus valgos Latinè appellatos eſſe dixit. Blæſitas autem non modò vitium eſt linguæ ſed eorum etiam vitiũ qui oblæſum greſſum habent: quæ ratio eſt vocabuli apud Græcos, παρὰ τὸ βλάπτω. Hactenus Budæus. Idem alibi affert, Θρᾷκες κυρτοὶ τῇ ῥάχει, βλαισοὶ, κακοπρόσωποι. Et ex Hippiatria, σκέλη ἐχέτω ὀστώδη, ἄσαρκα καὶ νευρώδη μᾶλλον, μὴ βλαισά. Vide Alex. Aphrod. Probl. 24, l. 2, H vbi quærit cur eunuchi ſint βλαισοί. In v. l. βλαισὸς eſt etiã qui literã aliquam exprimere nõ poteſt: vt Dem. qui literã λ proferre nõ poterat: ſed hoc ſine exemplo. Latinis certè blæſum dici ſcimus qui impeditæ eſt linguæ. HINC Βλαισόπους, Qui diſtortos habet pedes. ET Βλαιτόνους apud Etymologicũ eadem ſignificatione. (ſi mendo carent eius exẽpl.) ITEM Βλαισότης

Distortio, de qua dictū est. Aristot. Probl. ἡ δὲ βλαισότης ἐστὶν ὥσπερ ἑλκότης τῶν τειχῶν. ET VERB. Βλαισόω, ῶ, vide Βλαισοῦμαι, Aristot. De hist. animal. ὁ δ᾽ ἄνθρωπος τοὺς βραχίονας εἰς τοὔπισθεν κάμπτει, πλὴν μικρὸν ἐβλαίσωται ἐπὶ τὰ πλάγια τὰ ἐκτός. id est (inquit Bud.) Brachia flectit extrorsum. VNDE Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, Fut. βλαστήσω, à βλαστέω. aorist. 2, ἔβλαστον, Germino, Fruticor vel Frutico, de plantis. Sed & generaliter pro Nascor, Originem duco. vnde apud Soph. ἐξ ἀρίστοιν δυοῖν βλαστών. Idem, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών. Æschylus, Ἀφ᾽ ὧν τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα. Philo De mundo, αὐξάνειν & βλαστάνειν copulauit. ‖ Βλαστάνειν actiuè, Produco. Alex. Aphr. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει.

Βλάστημα, ατος, τὸ, Germen, Idipsum quod germinando prodiit. Greg. in encom. Macc. μητρὸς ἀγαθῆς ἀγαθὴ βλαστήματα, Matris generosæ nobiles stirpes.

Βλάστησις, εως, ἡ, Germinatio. Theophr. φανερὸν δὲ γίνεται τόδε ἅμα περὶ τὴν βλάστησιν. Pro quo Plin. Quod quum euenerit, detegitur statim in germinatione. Theophr. φασὶ δὲ κοπεῖσαν ἐλάτην φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν, ἄσαπτον διαμένειν ἐν τῷ ὕδατι. Pro quo itidem Plin. Tradunt & abietem circa germinationem decorticatam, aquis non corrumpi. Scribunt quidam βλάστησιν esse non solùm germinum frondiúmque productionem, sed etiam fructuum inchoationem.

Βλαστικὸς, οῦ, ὁ, Germinādi vim habens. Theophr. De caus. p[illegible] τὸ καταλειπόμενον, ἀεὶ βλαστητικόν.

C. Ἀβλάστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Germinare nō valens. Theophr. ibidem, ἀβλάστητα γὰρ τὰ τούτων διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν.

Βλάστη, ης, ἡ, Germen, Propago. Theophr. ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας καὶ τὰς βλάστας. Nicand. Ther. de echio, ὀλίγῳ δὲ πέριξ πορφύρεται ἄνθει· βλάστη δ᾽ ὡς ἔχιος σφεδανὸν δ᾽ ἐφύπερθε κάρηνον. vbi schol. exponit στέλεχος. Βλάστην autem ζώων metaph. Plato incrementum vocat, Bud. teste. Et Plut. de Niobe, βλάσταις τέκνων βεβριθυῖα. Apud Soph. verò Trach. Ἰόλη καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν, schol. dicit esse γονεῖς ἀφ᾽ ὧν ἐβλάστησεν. ET Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem. Nic. Alex. circa finem, Κύπρου τε βλαστεῖα νεανθέα. vbi schol. tradit κύπρον quibusdā esse εἶδος φυτοῦ. i. plantæ speciem: quibusdā verò Κύπρου βλαστεῖα esse τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα.

Βλαστὸς, οῦ, ὁ, Germen. Theophr. βλαστὸν ἵνα ἀφίησι μικρὸν, ἄφυλλον ὥσπερ ῥιζίον. Pro quo Plin. de ficu Cypria, Hæc germina emittit sine vllis foliis, radici similia. Idem hist. pl. l. 3, c. 6, ἐπισπάσεται πάλιν διττοὺς βλαστούς. Et paulo pòst, ὅτι γόνυ ποιησάμεναι τὴν τοῦ πρώτου βλαστοῦ κορυφήν.

C. Βλαστοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Germina aufero & quasi amputo. Theophr. ὅταν ὑπὸ πνευμάτων βλαστοκοπηθῇ. Pro quo Plin. Vi tempestatum germinibus ablatis.

C. Βλαστολογέω, q. d. Germina carpendo lego: Theophr. De caus. pl. 3, ἐπεὶ δὲ ὅμοιον τῷ τοιούτῳ καὶ ὥσπερ δεύτερον ἡ βλαστολογία, δεῖ καὶ ταύτην εὐθὺς ποιεῖσθαι, καὶ βλαστολογεῖν ὅταν εὐθὺς διαφαίνωσι τὸν καρπόν. Idem, ἔπειτα πάλιν βλαστολογεῖν περὶ τὸ ἀνθεῖν. Vbi Budæus, Columella Pampinare dicit, & locum penè ad verbum vertit. Alicubi Cacumina defringere dixit. Sunt tamē qui scribant Cacumina defringere & Decacuminare propriè esse ἀκρωτηριάζειν. VNDE Βλαστολογία, ας, ἡ, Pampinatio, à legendis pāpinis vt herbis: quemadmodum B. ex Colum. refert. Theophr. Ibidem, δεύτερον δὲ καὶ τρόπον τινὰ τούτῳ παραπλήσιον ἡ βλαστολογία. καὶ γὰρ ἐνταῦθα εἰδέναι δεῖ ποῖα συμφέρει καταλιπεῖν καὶ τὰ ποῖα ἀφαιρεῖν. vbi decacuminationem Gaza vertit.

C. Ἀβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non germinans, Sine germine, Nō pullulans, Infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστητικός. Plut. ἄκαρπος ὅλος & ἀβλαστὴς διαμένει περὶ ἀρετήν. ET Ἄβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Theophr. ἀβλάστων ὄντων καὶ ἀκαθάρτων.

C. Ἀειβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Semper germinans. HINC verbū ἀειβλαστέω, ῶ, Semper germino. VNDE nomen verbale ἀειβλάστησις, Semper germinatio, Perpetua germinatio.

C. Ἀνάβλαστος. vt ἀνάβλαστον ἀφίησι, Germen emittit. vulg. l. ex Theophrasto.

C. Ἀρτιβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Recèns germinans. Theophr. ἐὰν μὴ ἀρτιβλαστῇ ἢ καὶ ἐν αὐτοῖς λαμβάνῃ.

C. Δυσβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Difficulter germinans. VNDE Δυσβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Difficulter germino.

C. Εὐβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene germinans. Theophr. εἰ γὰρ εὐβλαστῆ καὶ εὔκαρπα μέλλει γίνεσθαι. VNDE Εὐβλάστεια, ας, ἡ, Copiosa germinatio, vt Gaza vertit hoc in loco, ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοὺς καρπούς. ET Εὔβλαστος, idem quod εὐβλαστής. Theophr. εὐβλαστότερα γίνεται καὶ αὐξάνει μᾶλλον. VNDE Εὐβλαστία, ας, ἡ, Copiosa germinatio. Theophr. ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐνταῦθ᾽ ἡ εὐβλαστία καὶ ἀκαρπία γίνεται. ET Εὐβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Bene germino. Idē, συμβαίνει δὲ, ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον.

C. Κακοβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Malè germinans: Theophr. δεῖ γὰρ μήθ᾽ ὑπερβλαστὲς μήτε κακοβλαστὲς εἶναι τὸ καρποτοκῆσον. ET Κακόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. VNDE Κακοβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Malè germino. Theophr. l. 4 De caus. pl. c. 8.

C. Λεπτόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenuia germina edens.

C. Νεόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nouissimè germinauit.

C. Ὁμοβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Simul germinans.

B. Ὀψιβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ὀψίβλαστος, ου, Serò germinans. Theophr. διὰ τί δὲ τὰ μὲν πρωϊβλαστῆ, τὰ δὲ ὀψιβλαστῆ, ταύτας αὖ τις ἀποδοίη τὰς αἰτίας. Idē, τὰ ἀείφυλλα τῶν δένδρων καὶ ὀψιβλαστότερα καὶ ὀψικαρπότερα. VNDE Ὀψιβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Serò germino.

C. Παλιμβλαστὴς, έος, ET Παλίμβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iterū germinans. Theophr. De caus. pl. l. 1. 10, στάχυες καὶ μικροὶ καὶ ἀτελεῖς, ἅτε παλιμβλαστεῖς ὄντες. Vbi Gaza, Vtpote quæ secunda emerserit. Quod verò quidam Restibilis putant esse παλιμβλαστής, non omnibus probatur, quum Restibilis ager dicatur qui tulit segetē, ac rursus seritur.

C. Πολυβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Multum germinans. VNDE Πολυβλαστία, ας, ἡ, Vberrima germinatio.

C. Πρόβλαστος, q. d. Prægerminans. Bacchum ita vocatū annotat Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret diuina res, vel quū easdē forēt putaturi.

C. Πρωϊβλαστὴς, έος, ET Πρωΐβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Maturè germinās. Theophr. l. 1 De c. pl. c. 10, ὡς οὔτε μεγέθει καὶ σμικρότητι τὸ πρωϊβλαστὲς καὶ ὀψιβλαστὲς ἀφοριστέον. Idē De hist. pl. l. 3, c. 6, πρωϊβλαστα δὲ καὶ κάρυα καὶ δρῦς. VNDE Πρωϊβλαστία, ας, ἡ, Matura germinatio, seu Præcox germinatio, vt Plinius vocat. apud eundem Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 25. ET Πρωϊβλαστέω, ῶ, F. ήσω, Maturè germino.

C. Πυκνόβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Densè germinans.

C. Συμβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Congermi[illegible]s. Item Germinationem iuuans. sic enim exponitur [illegible]. Theophr. loco lib. De c. pl. 2, c. 4, τούτοις γὰρ ὁ εὔκρατος ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος.

C. Ταχυβλαστία, ας, ἡ, Celeris germinatio, seu Germinandi celeritas. Theophrast. τὴν δὲ ταχυβλαστίαν τοῖς χεδροποῖς ἀποδοίη τις.

Βλαστικὸς, οῦ, ὁ, Ad germinandum propensus. Theophr. l. 1 De caus. pl. cap. 15, βλαστικώτατα δ᾽ οὖν, ὡς εἰπεῖν τὰ μάλιστα αὐξάνει τῇ φύσει.

C. ἈΝΑβλαστάνω, Fut. ἀναβλαστήσω, tanquam ab ἀναβλαστέω, Repullulo, Regermino, Renascor. Interdum capitur pro simplici βλαστάνω. Plato De leg. lib. 8, ξύμφορα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. HINC Ἀναβλάστημα, ατος, τὸ. quod vide in Παραβλάστημα.

C. 2. Συναναβλαστάνω F. ήσω, Vnà germina protrudo. Theophr. hist. plant. lib. 3, c. 6, αὐτῶν δὲ τῶν καθέκαστα δένδρων τὰ μὲν συναναβλαστάνει τοῖς ἡμέροις, οἷον ἀνδράχνη. Vbi Gaza, Ipsarum autem singularum arborum aliæ cum vrbanis germinare incipiunt.

C. ἈΠΟβλαστάνω, ῶ, Germino, vel potius Egermino, ad exprimendā vim præpos. ἀπό. Vtitur autem Colum. verbo Egermino. AB HOC Ἀποβλαστάνω vel potius ἀποβλαστέω fiūt ἀποβλάστησις & ἀποβλάστημα. i. Germinatio, Germē. nā ἀποβλάστημα potius est Germē, ἀποβλάστησις, Germinatio. Apud Diosc. quidā verterunt Capillamentum, quod de radicibus à Latinis metaph. dicitur. Capitur autē ἀποβλάστημα per translationē generaliter pro prole. Plato in Symp. μὴ οὖν θαύμαζε εἰ τὸ αὑτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶν τιμᾷ. vt si dicas Latinè Suū germen, pro Suam prolem.

C. ΔΙΑβλαστάνω, Germino, Pullulo. Theophr. l. 4 De c. pl. c. 9, σπείρονται περὶ τὸ ἔαρ, καὶ διαβλαστάνουσι θᾶττον, Ad ver obseruntur & celerius enascuntur. Gaza. VNDE Διαβλάστησις, εως, ἡ, Germinatio.

C. ΕΚβλαςάνω, Egermino. Theophr. De caus. pl. cap. 3, l. 1, τὰ μὲ οὖν πλεῖςα παρ' αὐτὸ τὸ ςέλεχος ἐκβλαςάνει. Et in v. l. citatur ἐκβεβλάςηκε τῆς σαρκός. VNDE Ἐκβλάςημα, α-τος, τὸ, Germen, Id quod egerminauit. ET Ἐκβλάςη-σις, εως, ἡ, Egerminatio. vt apud Dioscor. lib. 1, ἐκβλάςησις πρώτη, Prima germinum eruptio. & ibidem ἐκβλάςησις τῶν φύλλων.

C. ΕΠΙβλαςάνω, Supergermino. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 7, διὸ καὶ εὐλόγως οὐκ ἐπιβλαςάνει καὶ αὐξάνεται, μὴ ἔχοντα ἀρχήν. Vbi Gaza, Qua de causa ratione optima nullum germen superuenit. VNDE Ἐπιβλάςησις, εως, ἡ, Supergerminatio. Theophr. ibidem, καὶ τοῦτο ἀεὶ πιεῖ μετὰ πάσας τὰς ἐπιβλαςήσεις, Post quenque germinationis superuentum. Gaza. ET Ἐπιβλαςικὸς, οῦ, ὁ, Supergerminandi vim habens. Idem De caus. pl. l. 1, c. 15, καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ἐπιβλαςικώτερα. Vbi Gaza, Et omnino quæ iuuenescunt, quàm vetera, fertiliori prouentu sua germina duplicant.

c. 2. Προσεπιβλαςάνω, Incrementum germinum accipio.

C. ΠΑΡΑβλαςάνω, Circumpullulo & renascor, seu (vt alii exponunt) Adnata emitto. Theophr. hist. pl. lib. 3, cap. 8, ἀποκοπέντος δὲ τοῦ ςελέχους τὰ μὲν ὀλίγα παιδ', ὡς εἰπεῖν, παραβλαςάνει, πλὴν ἐὰν αἱ ῥίζαι πρότερον τύχωσι πεπονηκυῖαι. Vbi Gaza, Caudice præciso, reliquæ quidem omnes penè recrescunt. VNDE Παραβλάςημα, ατος, τὸ, Quod ita circumpullulat & renascitur. Pollux l. 7, ὁμοίως δὲ τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων τῶν δένδρων, αἱ παραφύσεις (ἃς εἴποις ἂν παραβλαςήματα, ἢ κατὰ τὸν Πλάτωνα ἀναβλαςήματα) αὐτομολίαι καλοῦνται. Quidam τὰ παραβλαςήματα ἀπὸ τῶν ῥιζῶν ex Plinio lib. 17, c. 10 interpr. Radicib⁹ pullulantem sobolem: & ex Colum. lib. 4, cap. 24, Sobolem repullulascentem: & ex Catone cap. 51, Pullos qui ab arbore ex terra nascuntur. ET Παραβλάςησις, εως, ἡ, Circumpullulatio illa. Theophr. αὐξάνεται δὲ πρῶτον εἰς μῆκος, καὶ ὄζος οὐδεὶς οὔτε παραβλάςησις, οὐδὲ πάχος γίνεται.

ET Παραβλάςη, ης, ἡ, Ramulus nepos, vt Gaza vertit. Quibusdam verò παραβλάςαι sunt Adnata, Aliis adnascentia, siue appendices, atque ramuli qui iusto germini adnascuntur & succrescunt, quasique proles noua atque ascititia, è caule sponte pullulant. quos, si ab radice pullulent, Stolones potius Latinè dici iidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 4, αὐταὶ δὲ τὰ μὲν ὀλίγα εἰσὶ μονοειδεῖς τῇ ἰνὶ, μείζους δὲ καὶ παχύτεραι, καὶ παραβλάςας ἐχούσαι καὶ ὑγρότητας. Vbi Gaza, Et ramulos humorémque habentes. Quo in loco quidam pro ἀπαραβλαςεῖν paulo antè præcedēte, reponūt ἀπαράβλαςον, licet apud Athen. quoque legi illud confiteantur. ET Παραβλαςικὸς, οῦ, ὁ, Qui sic adnascitur & circumpullulat. Παραβλαςικὰ Bud. exponit Quorum germine caulis brachiatur, &, Quæ recisa ab radicibus circumpullulant & renascuntur. Theophr. hist. pl. l. 1, c. 5, ὅσα παραβλαςικὰ ἀπὸ τῶν ῥιζῶν, Quæcunque ab radice pullulāt, Vel Sobolescūnt ab radice & fruticantur, vt quidam ex Virgil. & Cic. interpr. CVI CONTR. Ἀπαράβλαςος. Theophr. ibidem c. 9, εἰσὶ δὲ καὶ αἱ μὲν παραβλαςικαὶ εἰς τὸ ἄνω, καθάπερ ἄμπελος, ῥόα· αἱ δ' ἀπαράβλαςοι, καθάπερ ἐλάτης, κυπαρίττου, πεύκης. Vbi Gaza, Quædam prolis sursumuersus procreandæ vim habent, vt vitis, vt punicæ: quædam nullam penitus proferre sobolem possunt. Idem l. 7, c. 4, de Laconica lactuca, ὀρθὴ δὲ καὶ λαυξὴς, καὶ ἀπαράβλαςος ἐκ τοῦ καυλοῦ.

C. ΠΡΟβλαςάνω, Prægermino, Prius germino. Theophr. De caus. pl. l. 1, c. 16, καὶ προανθεῖ καὶ προβλαςάνει πρότερον τῶν λοιπῶν. VNDE Προβλάςημα, ατος, τὸ, Quod prægerminauit, Præcedens germen.

C. ΥΠΕΡβλαςάνω, Germinationis modū excedo. Theophr. De caus. pl. lib. 1, cap. 25, ὅσα τὴν φύσιν ἀσθενῆ, τούτοις ἥκιςα ὑπερβλαςάνει, διὰ τὸ μὴ μέσως αὐτῶν ἐκβλαςία γίνεται πρὸς τὴν καρπογονίαν. Vbi Gaza, In arbores debiles germinum lasciuia minimè cadit. VNDE Ὑπερβλαςὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Germinationis modum excedens. Cui oppositum est Κακοβλαςὴς: at medium inter vtrunque εὐβλαςὴς. Theophr. ibidem, δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαςεῖς μήτε κακοβλαςεῖς εἶναι τὸ καρποφορῆσον. Quod enim satis fructuum præstiturum sit, id neque excedere neque deficere in germinando oportet. Gaza.

C. ΥΠΟβλαςάνω, Suppullulo.

ΒΛΕΠΩ, Fut. ψω, Aspicio, Intueor. Cū præpos. εἰς & πρὸς, vt Dem. & Æsch. βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Sic Plut. De def. orac. εἰ μή τι σὺ λέγεις, ἔφη, πρὸς ἐμὲ βλέψας. Et Xen. addito aduerbio, βλέπω φιλοφρόνως πρὸς σε. Dicitur & εἴς τινα βλέπειν, & quidē interdū alia signif. vt paulo pòst docebo. Βλέπεσθαι pass. vt Luc. De luctu, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Βλέπω interdū etiā cū aduerb. vt ἄνω βλέπειν, & κάτω βλέπειν i. Sursum vel deorsum intueri. Pro quibus tamen potius dicitur Attollere oculos (Ouid. addidit etiā ablat. humo) & Demittere oculos vel Deiicere oculos in terram. Dionys. Long. ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες. Quod idem Ouidius, de iisdem animantibus loquens, dixit ea prona spectare terras. Iungitur autem alius etiam generis aduerbiis: vt ὀξὺ βλέπειν; Aristoph. pro quo Horat. dixit Cernere acutùm. (Plato autem ad mentem illud loquendi genus transtulit) Item cum nominibus interdum, quorum quædam per aduerbia exponuntur, vt apud Aristoph. (qui præ aliis his loquendi generibus vtitur) βλέπειν κάρδαμα, item βλέπειν ὑπότειμμα, necnon βλέπειν ὀπὸν, explicā - βλέπειν δριμὺ vel δριμύτατα. Apud eundem autem βλέπειν πυρρίχην & βλέπειν σκύτη habetur, quod Erasmus inter prouerbia retulit. Sed & κλέπτον βλέπειν in Vespis dixit pro κλεπτικὸν, id est Furaci aspectu esse. At ἀςραπὰς βλέπειν ex eodē affertur, pro Ex oculis quādam velut coruscationē emittere, seu Coruscante aspectu esse. ¶ Interdum autem βλέπειν dicitur pro Facultate [illegible] prædītum esse, & opponuntur βλέποντες τυφλοῖς. Aristoph. Pluto circa princ. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Plut. Sympos. τὸν λέοντα τῷ ἡλίῳ συνοικειοῦσιν, ὅτι τῶν γαμψωνύχων τετραπόδων βλέποντα τίκτει μόνος. ¶ Βλέπω denique sine adiectione interdū pro Viuo, apud Soph. & Eurip. apud hunc in Aiace, — ἴσως τοι κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, Θανόντ' ἂν οἰμώξειαν: apud illum in Hecuba, βλέποντι φίλῳ, cui itidem opponitur mortuus. Hoc autē loquēdi genus ab Homero mutuatos esse illos existimo, apud quem legitur Il. α, Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. Sic autem Didonem Virgilianam tædet cæli conuexa tueri, id est viuere.

Βλέπω πρὸς τοῦτο, pro Rationem huius rei habeo. B. ex Aristot. Dicitur autem & βλέπειν πρός τινα vel εἴς τινα, pro Aliquid ab eo expectare, Aliquid sibi de eo polliceri. Quo sensu dicūtur Lat. oculi in quempiā cōuersi. Horatium autem puto Græcam phrasin imitari voluisse, quum dixit, De te pendentis, te respicientis amici. Apud Xenoph. certè memini me legere βλέπειν εἴς τινα pro Spem in eo suam collocare. Vide in Ἀποβλέπω.

Βλέπειν κάτω dicitur res etiam inanima pro Deorsum vergere, Aristot. De animal. lib. 2. Sic Lat. Spectare, & Gall. Regarder.

Βλέπω pro Caueo, apud Euang. vt βλέπειν ἀπὸ τῆς ζύμης & βλέπειν ἀπὸ τῶν γραμματέων. Sic Gall. Regarder, sed cum alia constructione. Spectare etiam ita dixit Plautus, Spectandum, ne cuiquam annulum det.

Βλέπω τοῦ ἰδεῖν pro Oculos aduerto vt videam, Ecclesiastæ 2.

Βλέμμα, ατος, τὸ, Aspectus, Intuitus, Vultus. Demosth. contra Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Id est (vt Bud. interpr.) Obtutu truculēto, Vocis atrocitate. Aristoph. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, Ἀλλ' ἔςιν ἐπιδηλόν τι πεπανουργηκότι, Aspectus indicat eū aliquid secus admisisse, Bud. Herodian. lib. 4, βλέμματι δριμεῖ ἀφορῶν εἰς τοὺς ἐκείνου φίλους, τρέμοντάς τε καὶ ὠχριῶντας τοὺς πλείςους. Lucian. τὸ βλέμμα ἵμερος. Idē in Zeux. τὸ βλέμμα, καί τι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι καὶ ἀνήμερον. Theoph. epist. 15, τὸ δὲ βλέμμα οὔτε θυμοῦ φοινισσόμενον, οὔτε μαλακώτερον τῇ ὑγρότητι, ἀλλ' ἀνδρεῖον καὶ πρᾶον ὁμοῦ. Varia autem huius vocabuli epitheta habes apud Cam. AB HOC est Βλεμεαίνω (Trucibus oculis circumspicio) vt tradit Eust. àddēs leonum proprium esse hoc vocabulum, significaréque Terrere vel solo aspectu, aut Huc & illuc conuersis oculis circumspicere, aut (vt alibi scribit) δηνοῦσθαι καὶ αγερωχεῦσθαι, κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ὄψεως βλοσυρότητι. aut ἀποβλέπεσθαι καὶ περιβλέπτον εἶναι, seu γαυριᾶν περιβλεπόμενον. Quosdam tamen esse qui à βρέμω deriuent, eique

πεσυπεῖναι τὸ βρεμεαίνω: vnde βλεμεαίνω factum sit, sicut à κρίβανος κλίβανος. Nonnullos à φλέψ deducere q. φλεβιαίνων, pro ἀναφρώννυσθαι καὶ πεσθυμεῖσθαι. Il. μ, Ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων. Il. ρ, Ἕκτωρ δ' ἐν πεώτοισι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Greg. verò, Εἰ δὲ σὺ κάλλεϊ πᾶσιν ἐπιπλάσῳ βλεμεαίνεις, Bud. exponit, Si fucata facie tantùm efferris. A

HINC Ἀβλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quod eidem Eustath. est ἀόργητος, ἄνορμος, οὐ πεποιθὼς, ἄτολμος, ἀσθενής: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Alibi autem vbi βλεμεαίνω à φλέψ deducit, exponit νωθρὸς, quasi ἀφλεβὴς τις ὤν. quemadmodum Hesychio quoque est πασιώδης: item & ἀτερπὴς & κακός. Nicander, Ξηρὰ δ' ἐπιπλίζων ὀλοῇ χελλύσσεται ἄτῃ Ἀβλεμές. vbi schol. explicat ἀσθενές. VNDE aduerb. Ἀβλεμέως, Ignauè, Remissè. Iulius Pollux velut eodem pertinentia ponit, μαλακῶς, ἀβλεμέως, βεβαδέως. Suidas explicat ἀφροντίστως, id est negligenter. A ...ω fit ἀμελέως, vnde per metathesin literarum, ἀλεμέως, & addito β ἀβλεμέως. Sic autor Etymologici, & Suidas, ex Orione. B

Βλέψις, εως, ἡ, Intuitus, Ipsa intuendi actio. VNDE Ἀβλεψία, ας, ἡ, Cæcitas. Theophylact. epist. 10, Τοῦτον πέπονθας τῇ γλαυκῇ. ἀβλεψίας δ' αἴτιον ἐκείνη δοκεῖ ταῖς πεφανέσι ἡλίου ἐκλάμψεσι. Item, Inconsiderantia. AT Βλεψίας, ου, ὁ, piscis nomen est apud Athenæum lib. 7, quem alio nomine κεφαλῖνον vocari scribit. Item nomen proprium viri. C

C. Ἀβλέπτω, Non video, Non intueor, Oculos auerto. ab α priuatiuo, & βέβλεπται, tertia persona singulari præteriti verbi βλέπομαι. Apud Suidam, οἱ δὲ ἀβλεπτοῦντες καὶ αἰδούμενοι αντοφθαλμεῖν πεὸς τὸν Φίλιππον, ἐβόηθουν. D

Ἀβλεπτέω, Cæcutio. Euseb. Ἀπολ. 8, ἀβλεπτοῦντες ὅ τὴν διάνοιαν ἐσκοτωμένοι.

Ἀβλεπτέω, Pecco, Delinquo. vnde ἀβλέπτημα, Peccatum.

Ἀβλέπτημα, ατος, τὸ, Delictum, Peccatum. Apud Suidā, ὁ δὲ φέρων ἐκαρτέρει τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἀβλεπτήματα τὰ δὲ τῶν λογικωτέρων αὐτὸν ἠνία.

C. Ἀβλεπής, idem quod ἀβλεπτῶν. Hes.

Βλέπος, εος, τὸ, Idem quod βλέμμα (vt tradit Suidas) qui in hoc Aristophanis Nubiū loco, Ἐπὶ τοῦ πεοσώπου τ' ἐπὶν Ἀττικὸν βλέπος, exponit κακοῦργον βλέμμα καὶ θρασικὸν, quòd Attici ob impudentiam infames essent. E

C. Ἀβλεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Despectus, Vilis, Nihili, Malus. Indignus qui videatur. Ita invulg. lex. Græcol. Ab Hesych. autem ἀβλεπὲς exponitur φαῦλον. quæ vox tam pro vili, quàm pro malo sumitur. Sed pro malo dixisset potius κακὸν, ad vitandam ambiguitatem.

C. Βλεπεδαίμων, ονος, ὁ, Retortis oculis, horrificóq; aspectu intuens, vt vulg. lex. exponunt: vt verò Cam. Strabus, quasi attonitus. Eustathius in explicatione τοῦ στραβὸς, dicit esse διεστραμμένον τὰς ὄψεις καὶ ὑπὸ δαίμονος πεπληγότα: Pausaniámque tradere in Socraticos hoc vocabulum dictum fuisse. Pollux tamen in titulo πεὶ ἀσεβοῦς aliter accepisse videtur. nam quū dixisset, ὁ δὲ ἱερόσυλος, δεισιδαίμων ἢ ἐξίτηλος, addit, κωμικὸν γὰρ ὁ βλεπεδαίμων. sic enim ibi scribitur. F

Βλεπετύζω, Nicto. Conniueo. σκαρδαμύττω, Hes.

Βλέπησις, εως, ἡ, Aspectus. Βλέψις, vt Etymologicus explicat. Eustath. à fut. 2 τοῦ βλέπω deducit, vt à τυχῶ τύχησις. G

C. ἈΝΑβλέπω, Suspicio, Sursum aspicio, Oculos sursum attollo. quasi ἄνω βλέπω: vt dixi antea ἀναβάλλω in prima significatione sumi pro ἄνω βάλλω. Xen. Pæd. 6, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπεύξατο. Idem Pæd. 1, οὐδ' ἀναβλέπειν πεὸς τὸν πάππον ἐκ τοῦ ἴσου δύναμαι. quod dici etiam potuisset ἀντιβλέπειν πεὸς τὸν πάππον.

Ἀναβλέπω, Rursum cerno, vel video, Visum recupero. Plato de Stesichoro, ποιήσας δὲ τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψε. Chremylus apud Aristophanē cæco Pluto dicit, ἐὰν γὰρ ἀναβλέψῃς κἂν μικρὸν χρόνον. Matth. 20, ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Budæus ἀναβλέπω exponit Post cæcitatem oculis restituor. H

Ἀνάβλεμμα, ατος, τὸ, Aspectus vel intuitus in sublime. Xenophon in Cynegetico loquens de canibus, καὶ ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγώ. Quod Philelphus rectè vertere videtur (inquit Budæus) Acie tam reflexa quàm directa in leporis cubilia.

C. ἈΝΤΙβλέπω, Obtueor, Cōtrà aspicio, Ex aduerso intueor. Quidam exponunt Aduersis oculis intueor. Apud Lucianum in Piscatore, ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, Contra lumen aspicere. Sic dicitur ἀντιβλέπειν τῷ ἡλίῳ, Contra solem aspicere, Aduersus solem oculos attollere. Xen. Hellen. 5, Ἐγὼ μὲν τῷ ἐμῷ πατρὶ οὐδ' ἀντιβλέπειν δύναμαι. Reperitur etiam iunctum accusatiuo, vt apud Synesium, πῶν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται, id est, vt exponit Budæus, Nos rectà aspiciet? Vel, Aspectum nostrum sustinebit?

Ἀντίβλεψις, εως, ἡ, Obtutus.

C. 2. Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quem defigendi non sunt oculi, Contra quem oculi non sunt attollendi, vel Contra quem non ausit quisquam oculos attollere. præfixo α priuatiuo.

C. ἈΠΟβλέπω, Respicio, Intueor, Oculos conuerto ad. X. πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. Aristoph. Nebulis, — δεῦρό νυν γ' ἀπόβλεπε. Ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον. Sic cum πεὶ aduerbio ad locum iungitur hîc, ἀποβλέποντα ποι τὸν Δία εἰ θεάσαιτο. Æschines dixit ταῖς διανοίαις ἀποβλέπειν, vt Latini dicunt Oculis animi contemplari. or. contra Ctesiphontē, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῖς σώμασιν οὐ παρεγένεσθε, ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατε αὐτῶν εἰς τὰς ξυμφορὰς, καὶ νομίσατε ὁρᾶν, &c.

Ἀποβλέπω, Suspicio, id est admiror & colo (teste Bud.) Demosthenes, ἀπέβλεπεν, ἐζήλουν, ἐτίμων. Alicubi θαυμάζειν τινὰ & πεὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν copulātur: vt in hoc Luciani loco, De Peregrini morte, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν καὶ πεὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει. Budæus postquam dixit ἀποβλέπω esse Suspicio, hoc est admiror & colo: subiungit, Construitur & cum πεὸς præpositione, & significat Oculis designo, In eo spem meam colloco. quale est illud Virgilianum, Turnus vt infractos aduerso Marte Latinos Defecisse videt, sua nunc promissa reposci, Se signari oculis. Citat deinde ex Xenophontis lib. Ἀπομν. 4, ὥστε πεὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαίου ἀνδρὸς δέηται. Deinde ex Hellen. 6, locum in quo nō præpositioni πεὸς, sed εἰς iungitur, καὶ χρήμασί γε δή που εἰκὸς ἡμᾶς ἀφθονωτέροις χρῆσθαι, μὴ ἐς νησύδρια ἀποβλέποντας, ἀλλ' ἠπειρωτικὰ ἔθνη καρπουμένους. Hactenus ...us. Idem Xenophon eodem libro, ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, Patria tua te respicit. Id est, A te vel de te pendet, In te spem suam collocat, Te freta est. Citatur & ex Platone locus vbi ἀποβλέπειν priore loco vsurpat cum εἰς in propria signif. posteriore autem cū πεὸς, in ea de qua nunc agitur: in quadam epistola, εἰς ἕνα τόπον ἀποβλέπειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα πεὸς σέ. Citatur & ex Plutarcho in Theseo, ἀποβλέπειν πεὸς ἕνα δεσπότην, pro De vno domino pendere, vel Vnum dominum colere. Sophocles vsurpat simplex verbum βλέπω, in Electra, εἰς σὲ δὴ βλέπω. Cæterùm quum ἀποβλέπειν πεὸς τινα vel εἰς τινα in locis proximè citatis verto, Pendere de aliquo, vel Respicere aliquem, Horatium sequor. quem voluisse Græci verbi metaphoram imitari persuasissimum habeo, in hoc loco, qui est in fine libri 1 Epist. 1, — & prauè sectū stomacheris ob vnguem De te pendentis, te respicientis amici. Dicitur quidem certè & in oratione soluta aliquis Oculos omnium in se cōuertere pro eo quod Lucianus dicit (vt initio huius annotationis vides) ποιεῖν πάντας πεὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν, videlicet præ admiratione. Sed & (secundum proximè explicatam verbi ἀποβλέπω significationem) dicuntur conuerti in aliquem oculi ab iis qui aliquid ab illo sperant & expectant. Cicero in Catilinam, Video P.C. in me omnium vestrum ora atque oculos esse conuersos. Manat autem vna significatio ab altera. nam ferè fit vt in eos spem nostram collocemus quem admirationi habemus. Sic & apud Latinos cum iubemus nos spectare, quem volumus nobis fretum esse. Vnde est illud, Nihil pericli est: me specta.

Ἀποβλέπω, Rationem habeo. Quod Lat. dicitur eadem metaphora, Respectum habeo: eadē Gallicè quoque I'ay regard, vel I'ay esgard. Isocrates ad Philippum,

ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ἧς δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, Rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint B. Vel Respectũ habere ætatis meæ. Vel, In me ætas spectanda est. quo potius modo (vt opinor) Cicero loqueretur. Demosthenes aduersus Midiam, οὐδ' ἀποβλέψαν εἰς τὰς οὐσίας τὰς τούτων. Rursum Isocrates ad Philippũ, οὐ πρὸς τὰς τούτων κλήσεις ἀποβλέψας ποιοῦμαι τοὺς λόγους. A

Ἀποβλέπω, Specto, eo sensu quo Cicero dixit, Quid in iudicando spectare oportet. Item, Ad suam gloriam magis quàm ad cuiuspiam salutem spectare. Æschines in Ctesiphontem, ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσεσθε τὴν γραφήν. Id est, Quò spectantes, vel Qua ratione moti. vel Quid vobis ante oculos pro ponentes. Gal. ad Glauc. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις. B

Ἀποβλέπω, Specto, ea significatione qua dicitur domus ad Orientem vel ad Meridiem spectare. id est prospectum habere: citatur ex Plutarcho, ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν, Ad mare spectat. Vt Cicero dixit, In ea parte quæ ad fretum spectaret. Horatius Prospicere sic vsurpat, in isto versu, Laudatúrque domus lõgos quæ prospicit agros. C

Ἀποβλέπω, Specto, id est pertineo. Galenus, τὰ εἰς ὑγίειαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα, id est Spectantia, inquit Budæus. Citatur & ex Luciano, πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει, pro Ad te pertinet. Sed fortassis aliter exponendum est.

Ἀποβλέπομαι, voce passiua, significatione actiua. Lucianus, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται, Te omnes respicient, Omnes ad te cõuertentur, inquit B. Suidas ex Æschine citat ἀποβλεπόμενοι pro θαυμάζοντες.

Ἀπόβλεμμα, ατος, τὸ, Respectus, Plautus, Et me respectu terruit. Citat Pollux hoc nomen ἀπόβλεμμα ex Phrynicho comico. D

Ἀπόβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod περίβλεπτος, Conspicuus, Celeber. Omnium oculos in se couertẽs. præ admiratione videlicet. Scriptor nescio quis apud Suidam, ἄνδρα τῇ Περσικῇ πολιτείᾳ διὰ τὴν ἀξίαν ἀπόβλεπτον.

C. ἘΜβλέπω, Intueor, Oculos figo. Plato Epist. 7, ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. Athen. lib. 8, εἶτα γραΐδιον ἐνέβλεπεν αὐτῷ. HINC Ἔμβλεμμα Xen. Intuitus, Rectus aspectus, apud Xen. ad differentiam τοῦ ἀνάβλεμμα. Bud. E

C. ἘΠΙβλέπω, itidem pro Intueor, sed alia construct. videlicet cum accus. vt ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Luc. ἐπιβλέπειν τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. Item ad animi oculos translatum vt ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, sicut quidã Lat. poeta dixit, — similes aliorum respice casus.

C. ΠΑΡΑβλέπω, Limis aspicio, straborum more. Vel, Obliquis oculis aspicio. Quidam & Obliquare oculos ex Ouidio exponunt. & Transuersa tueri, ex illo Virgilii, — transuersa tuentibus hirquis. Aristot. παραβλέπειν opponit τῷ ἀτενίζειν, (quod est Fixis oculis & irretortis ac immotis aspicere, seu Acrioribus oculis intueri, vt Fabius loquitur) Meteor. 1, de cometa, ἀτενίζουσι μὲν γὰρ εἰς αὐτὸν, ἀμυδρὸν ἐγίνετο τὸ φέγγος, παραβλέπουσι δ' ἠρέμα τὴν ὄψιν, πλεῖον, id est (inquit Bud.) Intuitu leuiter limo aspicientibus. Idẽ παραβλέπω exponit etiam Malè video, Negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω Toruè aspicio, ex Aristoph. Vide pag. 647 & 648. HINC Παράβλεψις ET Παράβλεμμα pro aspectu qualis est straborum. vnde στραβισμὸς etiam exponitur. ET Παραβλώψ, ῶπος, ὁ, Strabus vel Straba, Limis aspiciens. Il. 1, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ, Strabæ oculi. (abundat autẽ ὀφθαλμώ) Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, Strabi oculi, Luc. de Thersite. F G

C. ΠΕΡΙβλέπω, Circũspicio. Luc. πάντη περιβλέπουσι. Περιβλέπω, metaph. pro Affecto, in hoc App. loco, Bell. ciuil. 3, ἐπὶ δυναστείας ὢν ὁ Ἀντώνιος ἤδη μοναρχικῆς, ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτῷ περιέβλεπε, id est (inquit Bud.) Affectabat, Circunspiciebat vnde pararet. Apud eundem verò eodem libro, χρήματα ἀγείρειν ἀζαρίας καὶ στρατὸν περιέβλεπε, interpr. Lustrare, Recognoscere: vel, Vndique comparare. Περιβλέπω est etiam Admiror. Bud. autem à Synesio & pro Complector poni scribit. HINC Περίβλεπτος (q. d. Qui circunspicitur) Conspicuus, Spectabilis, Spectatissimus. Item, Illustris, Celeber. Item, Qui est admirationi. Xen. Sympos. καὶ διὰ ταῦτα περίβλεπτός τε καὶ ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις. Idem Pæd. 6, ὁρῶ γάρ σε ὑπὸ πάντων θαυμοῦντα ἐν Πέρσαις περίβλεπτον περιελθεῖν. Apud Plut. autem cum ὑπὸ, in Lycurgo, ὡς περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Sic autem & apud Isocratem, qui etiã in malã partem eo vtitur, in Archid. αἰτί μὲν τοῦ πλαδᾶν καταφρονηθησόμεθα, αἰτὶ δὲ τοῦ περιβλέπτους ὑπὸ πάντων δι' ἀρετὴν εἶναι, περιβλέπτους ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ κακίᾳ γενησόμεθα. Xenophon de equo etiam vsurpauit, comparatiuo vtens, De arte equestri, ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Dicitur prætereà aliquis esse περίβλεπτος ἔν τινι. vt περιβλέπτους ἐν ἀρετῇ γενομένους, Isocr. De pace. H

C. ΠΡΟβλέπω, Prospicio, Præuideo. Et προβλέψασθαι voce media, epist. ad Hebr. 11, in fine, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου. Quidam gramm. tradunt dici (diuersa significatione) προβλέπω σοι & σε, & πρός σε, sicut Lat. Prospicio illi, & illum, & in illum: sed exempla nõ afferunt.

C. ΠΡΟΣβλέπω, Obtueor, Intueor, Aspicio, cum accusat. vi præpos. πρός. est enim προσβλέπω σε pro βλέπω πρός σε. Aristoph. Pluto, προσέβλεψέ με τις. Plut. in Publicola, προσέβλεψεν αὐτὸν ἵλεῳ προσώπῳ. Theocr. autem in Hodœporis, ὀρθοῖς ὄμμασι ποτιβλέπειν (Doricè pro προσβλέπειν) Rectis oculis intueri, seu obtueri, aut Aspicere contra aliquem. vt Plautus loquitur. quod cõfidentiæ esse putatur, & in manifesto facinore impudentiæ, inquit Cam. At Lucianus non dixit προσβλέπειν φιλίοις καὶ εἰρηνικοῖς ὄμμασι, seu ὀφθαλμοῖς, nec φιλίῳ καὶ εἰρηνικῷ προσώπῳ, sed φίλιόν τι καὶ εἰρηνικόν, tanquam aduerbialiter his nominibus vtens pro φιλίως καὶ εἰρηνικῶς: in lib. De luctu, τοῖς μὲν ἀφικνουμένοις φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων. Sophocles accus. rei iunxit, προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι τὰ τῶδε πράγη. Greg. autẽ datiuũ personæ pro accusatiuo huic verbo dedit, quum dicit, ἡλίῳ προσβλέψαντα.

C. ὙΠΟβλέπω, (q. d. Subaspicio) Deiectis oculis aspicio. A Budæo autẽ pag. 648 vertitur Limis oculis aspicio, sicut & παραβλέπω, non solùm apud Aristot. vbi de strabis dicitur, sed in hoc quoque Luciani loco, ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει. Sed alibi vult ὑποβλέπειν hic esse Clam obseruare. Apud eundem interpretatur (eadem pag.) Improbè vel toruè aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos quos suspectos habemus, & auersamur, ideo & his etiam modis exponitur. Plato Critone, ὑποβλέψονταί σε, διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. id est Suspectabunt te, inquit Bud. At Camer. interpr. Auersabuntur te. sicut & in hoc Lucianici Conuiuii loco, καὶ εἰσελθόντα γε αὐτὸν εὐθὺς ὑπέβλεπον οἱ Στωϊκοὶ, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ παράλογον καὶ ἀνάγκην μυσαττόμενοι. Quam interpr. & Bud. affert istius loci. Sed & quendam apud Arethani 1005 ὑποβλέπειν accepisse dicit pro Auersari & Fugitare. Idẽ Bud. ὑποβλέπειν interpr. Oculo minaci vel inimico aspicere. Vel, Per simultatem & minaciter aspicere, hoc in loco Platonis, οἱ δὲ στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν, ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Cui & hunc Luciani adiungit, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει. Verùm in cõment. ὑποβλέπειν illud interpr. simpliciter Limis oculis aspicere: hoc autem Improbè vel toruè aspicere, vti dixi. Vt autem quod sentio dicam, hîc quidem ὑποβλέπειν neutram harum interpretationum per se admittere mihi videtur, quum ei adiiciatur ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες: at illic (videlicet in illo Platonico ὑπέβλεπον, quod nihil sibi adiunctum habet) non improbem eam interpretationẽ quæ Lucianico ὑποβλέπειν tribuitur, videlicet Toruè aspicere. Sed nec Minaci oculo intueri, displicet. Limorum certè oculorum significatio paulo latius extenditur, quum etiam Subridere oculis limis dicat Ouidius. Sũt qui & illa Virgiliana, — auersa tuetur, &, Illa solo fixos oculos auersa tenebat, ad ὑποβλέπειν pertinere velint: sed hoc posterius exemplum parum illi conuenire puto. HINC Ὑπόβλεψις ET Ὑπόβλεμμα, Aspectus qualis est limis oculis vel toruè intuentium. ET Ὑποβλεπτικῶς, Limis oculis aspiciendo, vel toruis. pro quo dicit Homerus ὑπόδρα, & pro eodẽ apud Aristoph. legitur etiã ταυρηδόν. Bud. ab Œcumenio in Acta, pag. 38, ὑποβλεπτικῶς accipi scribit pro Oculis inuidis & maleuolis.

ΒΛΕ΄ΦΑΡΟΝ,ου,τὸ, Palpebra, i.(vt ex Poll.tradit Cam.) Pellis oculis obducta & hos tegens, quæ & κάλυμμα vocatur. Marcellus autem in Dioscor.lib.1 cap.82, βλέφαρα exponit Cilia vtrinque oculum in somno & in occursu noxæ alicuius claudentia. At Gorr.ex Plinio genas etiam interpretatur, dicens partes esse membranosas, pilis ornatas, supra infraque oculos ambientes & claudentes. Etymolog. dictum vult hoc vocabulum quasi τὸ βλέποντος φάρος. vnde à poeta quodam Græco non illepidè ὀμματόφυλλον appellatur, perinde ac si oculi folium diceres: & à Cicerone tegumentum oculorum, vt Camer. declarat. Od. ψ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα ἧκε. Od.υ, καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν. Philostr.epist. 50, ὁ ἔρως τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ἀκρόπολιν οὐ ξύλοις οὐδὲ πλίνθοις, ἀλλὰ μόνοις βλεφάροις τειχίσας. At βλέφαρα συμβαλεῖν & ἐπιβαλεῖν, καταβαλεῖν, προσβαλεῖν: itémque κλεῖσαι, ἐπικλεῖσαι, συγκλεῖσαι, Palpebras adducere & claudere. Cam. Apud phocl. verò Antig. Ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ λύει κελαινὰ βλέφαρα, schol. exponit ἀπόλλυται.

C. Βλεφαρόξυστον,ου,τὸ, Instrumentum chirurgicum radendis, vellendis, concinnandísque palpebris aptum. Gorr.

C. Ἀγκυλοβλέφαρον,ου,τὸ, à Celso lib. 7 cap. 7 dicitur quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescũt. Id verò Aetius lib.7 cap.66, distinctè πρόσφυσιν βλεφάρων nominat, & ἀγκύλωσιν. πρόσφυσιν, quum palpebræ vel cum albo vel cum nigro oculi, vel ipsæ inter se coale[illegible] ἀγκύλωσιν verò peculiariter ὅταν πρὸς τὸ λευκὸν ἡ πρόσφυσις τῶν βλεφάρων γίγνηται, κατὰ δὲ τὴν κίνησιν ἐμποδίζηται ὁ ὀφθαλμός.

C. Καλλιβλέφαρον,ου,τὸ,(s.φάρμακον) Calliblepharũ. sic enim & Plin. vocat, id est medicamentum ad ornatum & venustatem palpebrarum faciens. Καλλιβλέφαρα (inquit Marcellus Diosc.interpres) vna appellatione & malorũ remedia & formæ lenocinium in palpebris Græci appellant. ideóque Plinius quale erat malum in quo remedio opus esset, sic eam vocem variè vertit, modò glutinandis, modò replicandis, modò honestandis, modò circuliniendis palpebris dicens. Hermolaus verò & Ruellius Circumlitiones dicunt quibus palpebras ornant colorémque mentiuntur.

C. Σοβαροβλέφαρος, Superciliosus, Superbus. à magnis superciliis & adductis. In v.l.

C. Χαριτοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Laertius Demetrium fuisse appellatum, quod venustatem oculorum notat. Cam. ¶ Est etiam eiusdem nominis frutex apud Plin.lib.13,c. vlt. efficax in amatoriis.

Βλεφαρίς,ίδος,ἡ, seu βλεφαρίδες in plurali frequentius, Cilia, vt Gorræus exponit, scribens Celsum non aliter quàm pilos palpebrarum dicere, Plinium verò Palpebras etiam vocare. (quod ex hoc loco patet. Eadem, inquit Plinius de capno herba, reuulsas palpebras renasci prohibet: pro quo Dioscorides dixerat, τὰς ἐκ τῶν βλεφάρων τρίχας μὴ ἐκφύεσθαι) esse autem pilos ad extremũ vtriusque palpebræ ambitum sitos. Hos Cicero vallum vocat, vt & Galen. χάρακα. ¶ Βλεφαρὶς (inquit Camer.) Aristoteli est & Palpebra, vt De partib.animal.4, οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῷα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα. Nisi & hoc loco pilus significatur. nam in 11 περὶ μορίων planè dicitur, βλεφαρίδας δὲ ἐπὶ τῶν βλεφάρων ἔχει ὅσα τρίχας ἔχει. in primo tamen ἱστορίας ζῴων dicit non coire scissam βλεφαρίδα, id est omnino palpebram. De βλεφαρίδων autem vsu, & quæ animalia βλεφαρίδας habeant aut non habeant, si scire cupias, apud eundem Camerarium reperies, ex Polluce & aliis scriptoribus multa de ea re afferentem.

Βλεφαρίζω, F.ίσω, idem quod σκαρδαμύσσω, Nicto, id est Crebrò cõniueo. quod timiditatis indicium putatur. Cam.

ΒΛΟΣΥΡΟΣ, ού, ὁ, Terribilis, aspectu, Truculentus. ὁ τὸ βλέμμα ὑπόσυρον, vt Eustathius qui & ait habere quandam similitudinem cum περιβλώψ. nam vt ille περιβάλλει τοὺς ὦπας, ita hunc τὸ βλέμμα περισύρειν. non tamẽ vt περιβλὼψ, ἐφ' ὕβρει dici. Accipitur tam in bonã quàm in malam partem. Il.η, de Aiace, Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. vbi Eustathius σεμνότητα προσώπου significare dicit. (fortassis intelligẽs terribilẽ aspectũ cũ quadã grauitate. Plato l.7, De repub. Τοὺς τε γὰρ βεβαιοτάτους καὶ ἀνδρειοτάτους προαιρετέον, καὶ κατὰ δύναμιν τοὺς εὐειδεστάτους. πρὸς τε τούτοις ζητητέον μὴ μόνον γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς, ἀλλά καί, &c. vbi pro ἀξιωματικὸς & σεμνὸς ponitur, id est (vt Budæus exponit) Censorius. Huc pertinet etiam illud quod ex Nicostrato affert Eustath. ἐπὶ τὴν Ἀφροδίτην ὥξειν βλοσυρὰν τὴν ψυχὴν ἔχεις. In malam partem capi potest apud Hesiodũ in Clypeo Herc. — ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ Ἔρις πεπότητο. Item, Κεῖατο πεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι. Item, Κῆρες κυάνεαι λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας Δεινωποὶ, βλοσυροί τε. (vbi obiter annota cum nomine fœminino hanc vocem mascul. copulari) Sic βλοσυρὸν ὄμμα, Aspectus seu vultus trux siue truculentus. & apud Nicand. βλοσυρὸν δάκος, id est καταπληκτικὸν θηρίον. Metaphoricè etiam ad alia transfertur. Theophr. in 9, καλλίστη δὲ πίττα γίνεται καὶ καθαρωτάτη ἐκ τῶν προσηλίων καὶ προσβορρῶν· ἐκ δὲ τῶν παλισκίων βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, Ferior, Tetrior, vt Bud. exponit. Plinius verò lib. 16, c. 11 ita interpretatus est, Pix optima vbique ex apricis aquilonis situ: ex opacis horridior virúsque præferẽs. Sic lib. 6 De caus. plant. cap. 21, ἴσα δὲ ἐν ἐφυῇ πλείονι βλοσυρωτέρα, καθάπερ τὰ λιμναῖα, ταῦτα καὶ τὰς ὀσμὰς ἔχει παραπλησίας, βαρείας τινὰς καὶ θολεράς. Idem c. 18, εἰσὶ δ' ἐκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σωματωδεστέρας οἱ βλάσοι. Apoll. Argon. 2, Σιγῇ δ' οὔ ποτε τήνδε κατὰ βλοσυρὴν ἔχε ἀκτήν. vbi schol. annotat significare fortassis λαμπρὰν. Horridam verò ex Plinio non ineptè exposueris. Sic βλοσυρὰ νύματα dicũtur in Epigr. Et apud Nicandr. βλοσυρῶπες κυνάρες, id est, συβηκοί, vt schol. exponit. Itẽ βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέαζε, id est μέλαν, κακόν.

ΒΛΗΧΑ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, Balo. vnde βληχῆ οἰῶν apud Homerũ, Balatus ouium. Theocritus de capris etiam dixit pro μηκᾶσθαι, sed composita voce vtens, vt mox docebo. Quin & Aristoph. commune vtriusque facit in Pluto, quum dicit βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Et schol. Theocriti scribit itidem esse βληχὴν tam caprarũ quàm ouium. Sed falli eum existimo: & quod Theocritus καταβληχῶντο de ouibus dixit, in eo esse catachresin. Apud Aristophanem autem syllepsin esse censeo: sicut vicissim μηκᾶσθαι Homerus non solùm capris sed & ouibus tribuens, illa figura vtitur. Aristophanes ad puerulorum vagitũ transtulit in Vespis, [illegible] δαῖα συγκύψαντ' ἅμα βληχᾶται. Metaphoricè autem & in altero illo loco vsus est. Cæterùm Eustathius vult à βῆ deriuatum esse βληχὴ, includens ei & nomen ἦχος, vt βληχὴ sit ὁ τοῦ βῆ ἦχος. Affert autem istud exemplum huius βῆ ex Cratino, ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Ex quibus videri possit Eustathius existimasse βληχὴ prius esse quàm βληχάομαι.

Βλήχημα, ατος, τὸ, ET Βληχὴ, Balatus. Od. μ, οἰῶν τε βληχήν. Æschyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscrib. βλαχαὶ (Doricè pro βληχαὶ) vagitus infantium appellauit.

Βληχώδης, εος, ὁ & ἡ, (q.d. Balatiuus vel Balatorius) Mente similis ouibus. προβάτου νοῦν ὅμοιος, inquit Suidas, subiungens hunc adespotum locum, μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης πέμπειν ἔμελλεν. ET Βληχημὸς itidem Stultus, in vulg. lex. Apud Hesych. autem βλήχημα magis etiam suspectè legitur pro μωρός.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχῶμαι.

¶ Βληχρὸς, οῦ, ὁ, Debilis, Imbecillus. Alcæus, βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, βληχροῖο μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροΐ νύγμα. Et apud Gal. βληχροὶ πυρετοί. quo & Alex. Aphr. vtitur. ET Ἄβληχρος, aut (vt alii) Ἀβληχρὸς, itidem pro Imbecillus, Inualidus, Infirmus. Hom. Il. θ, Νήπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα. Vbi Eustathius ἀβληχρὰ exponit ἀσθενῆ, addens, hanc vocem multis in locis positam esse, ac potissimùm ἐπὶ σαρκῶν, id est, de carnibus. (vsurpando carnes etiam de viuis) Idem in hoc loco Il. ε, Ἄκρην οὔτασε χεῖρα μεταλμένος ὀξέϊ χαλκῷ, Ἀβληχρὴν, alii alios ἀβληχρὴν sinistram, alios infirmam seu debilẽ exponere. Cæterùm in hac voce quidam α priuatiuum, quidam superuacaneum esse putauerunt, sicut in ἄσταχυς pro στάχυς. Qui autem α priuatiuum esse censuerunt, βληχρὸν pro valido & robusto

acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, cui & ἀβλήχρον scribere placuit, non ἀβληχρόν.

Ἀβληχρὸς θάνατος, pro ἀβληχροποιὸς, Inualidos reddēs mortuos, autore Eustathio: vt ἀβληχροποιὸς idem sonet quod ἀσθενοποιός: quâ voce vtitur Scholiastes Apollonii Rhodii, exponens hæc eius verba, — ἀβληχρῇ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. Dicit enim ἀβληχρῷ intelligendum ἀσθενοποιῷ, vel ἀσθενεῖ. Idem exponit ἀσθενῆ & ἠρεμαῖον, διὰ τὸ ἄνοσον. vt videlicet intelligatur de morte qua quis perimitur, morbo non conflictatus. tunc enim lenis & non vehemens, tranquillaque & quieta mors videtur esse. Atque ita propemodum putarim intellexisse Ælianum, cuius hæc sunt apud Suidam verba, κατέστρεψεν οὖν τὸν βίον πράως καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ, ὅντινα οὖν ἐπαινεῖν καὶ Ὅμηρος δοκεῖ. Hesychius ἁπαλὸν exponit, id est mollem: eodem, vt opinor, sensu.

Ἀβληχρὰ νόσος, Morbus non vehemens, Morbus lentus, Morbus remissus & quasi languidus. Plutarchus in Pericle circa finem, ἀλλ' ἀβληχρᾷ τινι νόσῳ καὶ μῆκος ἐν ποικίλαις ἐχούσῃ μεταβολαῖς διαχρωμένῃ τὸ σῶμα σχολαίως. vbi quidam exposuerunt ἀβληχρὰν νόσον remissum & longū morbum; quum tamen hac voce longitudo temporis non significetur, & ideo Plutarchus addiderit καὶ μῆκος ἐχούσῃ. Hesychius ἀβληχρὸν explicat etiam ἀμβλὺ & ἀμαυρόν.

Ἀβληχρὸς in cōtraria significatione pro Robustus, ex Pindaro affertur ab Etymol. vt videlicet sit tanquam à βέβληκα, quum in altera signif. sit potius tanquam à βεβληχρός. Quòd siquis plura de etymo huius nominis scire velit (videlicet τοῦ βληχρός) ipsum Etymol. itémq; Eustath. adeat. Subiunxi autem hoc nomen verbo βληχῶμαι & nomini βληχή, illam etymologiam sequens quæ παρὰ τὴν βληχὴν esse vult, de illa tamen alioqui ἐπέχων.

Ἀβληχρής, έος, ὁ καὶ ἡ, Idem apud Nicandrum.

Ἀβληχροποιὸς, οῦ, ὁ, vt θάνατος ἀβληχροποιὸς apud Eustathium, ἀβληχροὺς ποιῶν τοὺς θνήσκοντας. id est Imbecillos reddens morientes.

¶ Βλῆχρον, ου, τὸ, Filix herba, schol. Theocr. Apud Hesych. Βλῆχρα. At Nic. habet βλῆχρον, pro filice: & eius schol. addit etiā βλάχνον. In v. l. βλῆχρος herba affertur ex Theophrasto De c. pl. l. 1, cap. 8, Βλῆχρος (inquit Gorr.) à quibusdam dicitur ὁ γλήχων, vt habetur apud Dioscoridē.

Βληχρὸν seu Βλῆχον, Leguminis quoddā genus apud Hippocratem. vt Galeno ponitur. Sunt qui & βληχρὸν scribant.

ΒΛΥ'ΖΩ, F. ύσω, ET Βλύω (quod prius esse videtur, est tamen rarius) Scaturio, Mano. Epigr. lib. 2, Ἀλλ' ἵνα μοι προχέουσα κύλιξ βλύσσειε λυαίῳ, Scateat & manet multo vino. Nonnus actiuum facit adiuncto ei accusatiuo, ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. sicut Plinius dicit Arborum manantium picem resinámque. Apud Euripidem metaphoricè, λέγουσα μύθους ὧν βλύων ἀφικόμην. Βλύζω autem sæpe accusatiuo iungitur, pro Mano, Effundo. Gregorius loquens de Deo populum in deserto sustentante, ὥστε καὶ ἄρτον ὀμβρῆσαι καὶ βλύσαι ὄρνιθας. vbi Bud. exponit, Emisisse abundanter, quasi aquam è fonte vel herbā è solo, hoc est ἀποβλύσαι. Idē in isto iambo, ῥεῖθρα γλυκασμοῦ γλῶσσα βλύζει σωμύλη. Epigr. ἡδὺ μέθυ βλύζων. ‖ Βλύζειν de latratu canum etiam dixisse quosdam refert Pollux lib. 5, in cap. περὶ φωνῶν ζώων. ET Βλύσσω, Profundo, Scatere facio. vulg. lex. ex Nonno.

Βλυστηΐς, ΐδος, ἡ, q. d. Scaturitrix. vnde in Epigr. Βλυστηΐδι χειρί, Manu scaturiente & fluente. Abundante.

C. ἈΕΙβλύω, Perpetuò scaturio. ἐπιρρέω, Hesych.

C. ἈΝΑβλύζω, Sursum erumpo scaturiendo, Scaturio sursum, vel simpliciter pro Scaturio. Propriè dicitur περὶ πηγῆς, id est de fonte. Athenæus, ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου. Aristoteles tamē dixit φλόγας ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, Flāmæ quæ è terra erumperant. Ἀναβλύει apud Hesychium legitur, (à themate Ἀναβλύω) expositum non solùm ἀναβρύει, sed & ἀναζεῖ, id est Efferuescit, Ebullit. Fit autē à themate ἀναβλύω sine ζ participium ἀναβλυθεῖσα, apud Strabonem. nam is de Ætna loquens, ita scribit, τακείσης γὰρ ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβλυθείσης.

A Ἀνάβλυσις, εως, ἡ, Scaturigo. Aristoteles De mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, Fontes. Hes.

Ἀναβλυστάνω, Idem quod ἀναβλύζω. Hesychius, ἀναβλυστάνειν καὶ ἀναβλύσαι. sed eum aliter scripsisse suspicor. Theodor. Eccles. hist. 3, de Tigri fluuio loquens, ἔστι δὲ ἐκ τῶν Ἀρμενίων ἀναβλυστάνων ὀρῶν. ET Ἀναβλυσθαίνειν ex Rhet. lexico ponit Eustathius itidem pro ἀναβλύζειν. Suidas autem Ἀναβλυστάνησαι habet, idque nō solùm exponit ἀναβλῦσαι sed & ἀναβλαστῆσαι, id est, Repullulare, Regerminare.

B C. ἈΠΟβλύζω, Scaturio, Emitto aquas. vt fōs dicitur ἀποβλύζειν, sicut & simpliciter βλύζειν.

Ἀποβλύζω, Euomo, Per vomitum effundo. Homerus Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, Οἴνου ἀποβλύζων. Suidas ἀναβάλλων exponit, item ἀπεμῶν. In v. l. Gracol. nulla ponitur alia explicatio verbi ἀποβλύζω, quā hæc, Singultio comedendo, vt pueri faciunt.

C. ἘΚβλύζω, Excaturio (B. ex Plut.) Emano.

C C. ΠΑΡΑβλύζω, Scaturiginis instar refundo & reiicio, Euomo. vt apud Suidam, εἴ ποτε νήπιος οἴνου καὶ παραβλύσαι τὸ περιττὸν, εἶτα ὕπνου μετέχοις ἡδέως, id est (vt ipse exponit) παραβάλλειν, ἀποπλῦσαι.

C. ΠΕΡΙβλύζω, Scatebris affluo, Vbique & passim scateo, vt B. exponit in hoc Aristot. De mundo loco, ὅ τε πηγὰς φυτοῖς κελεύσασα παντοδαπαῖς, νάμασί τε περιβλύζουσα καὶ περιοχοῦσα ζῴοις.

C. ὙΠΕΡβλύζω, Supra modum scateo, seu (vt Bud. exponit) Exundo, Redundo, Exubero, Circunfluo. Areopag. φῶς ἀγαθὸν ὡς ἀκτὶς πηγαία καὶ ὑπερβλύζουσα φωτοχυσία. Chrysost. De sacerd. ὑπερβλύζουσιν οἴνῳ αἱ λῆναι. Greg.

D εἰ δέ πού τι ἀκρατὲς τῆς ὀργῆς ὑπερβλύσῃ. HINC Ὑπέρβλυσις, εως, ἡ, Exuberantia. B.

ΒΟΆΩ, ῶ, F. ήσω, & sæpe ήσομαι, Boo, Clamo, Vociferor. Il. 1, Κηρύσσειν εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, Μηδὲ βοᾶν. & Il. β, μακρὰ βοῶν. & Il. ο, σμερδνὸν βοόων. Thuc. lib. 7, οἱ νῦν βοῶσιν ὡς ἐν δεινοῖς ὄντες, ἐκεῖσε ἀφικόμενοι τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Plato Apolog. ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε. Plut. An sen. admin. καὶ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. pro quo Homerus vtitur illo μακρὰ βοᾶν. ‖ Interdum βοῶ

E pro Clamando seu clamans dico, Vel, Cum clamore dico. Thucyd. 8, ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Et cum μή, vt Lucili. lib. 2 Epigr. — οἱ δ' ἐβόησαν Τοῦτον μὴ στεφανοῦν. Aliquando autem pro infinitiuo ponitur ὡς cum præsenti. Demosth. Pro corona, βοᾷ ὁ βάσκανος ἐστὶ καὶ κεκραγὼς ὡς ἐν δημοκρατίᾳ δεινὰ ποιῶ. vt accipiamus ὡς cum vtroque verbo. ‖ Sæpe & cum accusatiuo rei, eadem significatione: cuius constructionis exemplum est in Thucydidis loco quem modò protuli, τὰ ἐναντία βοήσεσθαι. Sic Naz. βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν

F δύναμιν. Soph. autem βοᾶν μέλος, Clamore sublato cantare. ‖ At cum accusatiuo rei, Βοῶ, Inclamo, Clamādo voco. vt Luc. βοήσομαι τὸν πατέρα. Idem in Macrob. τί με βοᾷς; Apud eundem cum præpos. πρός, scribentem, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. vbi exponitur Seipsum inclamare, ab aliis Apud seipsum clamore vti.

Βοῶ, Celebro, Herodot. vnde βεβοημένος, Celebratus, Celeber redditus. vt quū dicitur βεβοημένος Φάλαρις ἐπὶ τυραννίδι, καὶ Ἀριστείδης ἐπὶ δικαιοσύνῃ. Pro eodem ἐκβεβοημένος apud eundem Herodot. vt infrà dicetur.

G Βοῶ ad inanima etiam transfertur. vt κῦμα βοᾷ, Il. ξ, & ἠϊόνες βοόωσιν, Il. ρ. Sic Latini verbo Reboo hinc sumpto vtuntur.

Βοητὺς, ύος, ἡ, Clamor, Vociferatio. ea forma qua dicitur ἐδητύς. Od. α, — μηδὲ βοητὺς Ἔστω.

C. Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tacitus, Silens, Mutus. Ad verbum, Clamore carens.

Ἀβοητί, Aduerb. Tacitè, Sine clamore. At Hesychio, Facilè. nisi forte legendum est apud eum ἀβοηθητί, id est Citra auxilium. Nam ad ea quæ facilè fieri possunt, auxilio minus est opus.

H C. Ἀμφιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. epigr.

Ἀμφιβοάτης etiam reperitur pro eodem. Citat Hesychius ex Ione in Teucro.

¶ Βοὴ, ῆς, ἡ, Clamor, Vociferatio, vt Il. π, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Od.κ, Αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διαπρύσιος. At Il.σ, Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Thuc.4, οἱ δὲ βάρβαροι ἰδόντες, πολλῇ βοῇ καὶ θορύβῳ προσέκειντο. Luc. καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. Rursum apud Thucyd.8 legitur, ἐσσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Vbi scholiastes exponit ἀπὸ βοῆς, καὶ μὴ ἀμαθῶς. Idem verò loquendi genus (alioqui rarissimum) apud Xenophontem reperio Hell.2, ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη ἀμαθὴς αὐτοῖς ὤν. vbi exponitur Clamore tenus. ‖ Βοὴ, Pugna, ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat. Hinc βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, & Ἕκτωρ, &c. Bello strenuus. Quidam tamen exposuerunt hìc quoque κραυγήν. vide Eustathium. ‖ Βοὴ pro auxilio, affertur ex Æschyli schol. in illū locum Supplicum, Ὅμως ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμεν βοῇ, Ἀλκῆς λαθέσθαι.

Βοὴς, ὁ, Clamosus, Vociferator. Gallicè *criard*. Luc. in Symp. ἐδεδοίκει γὰρ τὸν Ἀλκιδάμαντα βόλω ἀτεχνῶς ὄντα καὶ κρατικώτατον κυνικῶν ἁπάντων. Pro quo βόλω in v. l. perperā βολὼ legitur.

C. Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, Loquax, Blatero, q.d. Qui intempestiuè clamat. Sed exponitur simpliciter λάλος. C

C. Καλαμοβόας, ου, ὁ, q.d. Calamostrepus.

C. Αὐτοβοεὶ, q. d. Cum ipso clamore. Vrbem capi dicunt αὐτοβοεὶ quæ statim capitur & quasi primo impetu seu incursu. Thuc.3 αὐτοβοεὶ ἂν εἷλον [Λαμπρακίαν.] Ibidem, δείσαντες οἱ ὀλίγοι μὴ αὐτοβοεὶ ὁ δῆμος τῶ νεωρίου κρατήσαν ἐπελθών. Pausan. ὀλίγου μὲν ἦλθεν ἑλεῖν αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν. Redditur autem, Primo statim clamore.

C. ἈΝΑβοάω, ῶ, Exclamo, Vociferor, Magna voce clamo est enim epitaticum ἀνὰ hac in voce. ‖ Interdum accusatiuo iungitur, & significat Clamando profero, Magna voce dico, vel elata voce, Declamo. vt ἀνεβόησε ταῦτα. & apud Platonem Epist.7, παιῶνα ἀναβοᾶν. Item Clamando voco, vel clamore, Inclamo. vt capitur apud Aristophanem ἀναβόησον: licet exponatur simpliciter κάλεσον. D

Ἀνάβόησις, Exclamatio, Vociferatio. vel Inclamatio.

C.2 Ἐπαναβοάω, Acclamo. vulg. lex. ex Aristoph. Pluto.

C. ἈΝΤΙβοάω, ῶ, Contrà clamorem edo, Clamando respōdeo, vel Vicissim clamo. Item Reclamo.

C. Αὐτοβοάω, Ipse me mea voce prædico, Ipse mei præconem ago: vt Erasm. Chil. interpr. dicens αὐτοβοᾶν simile esse alii prouerbio, αὐτὸς αὐτὸν αὐλεῖ, & οἴκοθεν ὁ μάρτυς. Αὐτοβοᾶς (inquit Suidas) ὅμοιος ὢν τῷδε, id est αὐτὸς ἑαυτοῦ μαρτυρεῖς κεκραγὼς ὅμοιος εἶ τῷδε. VNDE Αὐτοβόητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui ipse sua voce de se testatur. At αὐτοβόητος δάκτυλος apud Nonn. exponitur Digitus vocalis. E

C. ΔΙΑβοάω, Diuulgo, Rumorem dissemino. Et q.d. Per clamorem huc illuc spargo. Thuc. 8, στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβόων ὡς ὑπὸ Ἀστυόχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα. vbi scholiastes exponit διάπορον ἐβόων. Herodianus lib.2, διαπέμπουσι δή τινας τῶν πιστῶν τοὺς διαβοήσοντας ὅτι Κόμμοδος τέθνηκε, qui passim rumorem disseminēt. In pass. vsus eius creberrimus est tam in bonam quàm in malam partē, pro Celebror, Fama percrebresco. Plato epist. ταῦτα διαβεβόηται, Hæc sunt fama & hominū sermone celebrata. Ioseph. lib.7, πόλει διαβοηθείσῃ. Vrbi famosissimæ. Plutarchus Pericle, διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώποις. Synes. epist. διαβεβοημένος Σπάταλος. Sic διαβεβοημένοι συνέσει. VNDE Διαβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuulgatus, Rumoribus crebris disseminatus. Herodian. lib.4, ἤδη δὲ καὶ τῶ φόνου διαβοήτου γενομένου ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν, Vulgata passim per eos cæde. Sic lib.5, διαβόητον ἐποίησαν φήμην. Item Celebratus, Nobilitatus, Diffamatus, tam in malam quàm bonam partem. Lucian. Pseud. αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη. F G

C. ἘΚβοάω, Exclamo. Basilius, οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo. vnde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber, Budæus ex Herodoto. ‖ Apud Thucydidē verò lib. 1, ἐκβοάω est Cum clamore erumpo, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων, τούς τε τὸ τρόπαιον ἱστάντας διαφθείρουσι, id est (vt scholiastes exponit) μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. VNDE Ἐκβόησις, εως, ἡ, Exclamatio. Synes. epist.67, καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι. H

C. ἘΜβοάω, Inclamo, Clamorem tollo. Thucyd. lib.4, p. 133, καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Basil. οἱ πάντες ἀφωρμηθῆσαν ἐμβοῶντες οὐκ εἰσηκούοντο. Luc. μεῖζον ἐμβοᾶν τῷ Στέντορος.

C. ἘΠΙβοάω, Inclamo, vt Camer. interpretatur Thucyd. lib.5, τοῦ Ἄγιδι ἐπεβόησε. In passiua voce significatione actiua capitur pro Inuoco, Imploro auxilium, Deūm fidem hominùmque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. Thuc. lib.3, ἡμεῖς δεησόμεθα ὑμῶν, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes. Camer. Et lib.8, pag.291, καὶ ἐπιβοωμένου μὴ ἐφορῶντων ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν πατρίδα. Citat idem Budæus & ex Basil.67. ‖ Ponitur & pro Celebro, In ore habeo, id est ὑμνῶ, vt idem Bud. tradit, apud Alex. περὶ εἱμαρμ.261. Ad quod in malam partem acceptum, referri potest illud Thucyd. lib.5, καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος. quod Camer. interpr. Quum propria hæc mea in hominum sermones incurrant. nam laudem hoc loco nequaquam significari putat. HINC Ἐπιβόημα, ατος, τὸ, Acclamatio, vt Camer. in hoc Thuc. loco lib.5 interpr. ὁ δέ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, ἢ καὶ αὐτοῦ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν, ἐξαίφνης τὸ στράτευμα ἀπῆγε. Quod vocabulum durum esse testatur Pollux. ET Ἐπιβόητος, ου, ὁ & ἡ, Celeber, Diffamatus, & in bonam & in malam partem. quanuis Pollux in deteriorem partem capiens, cum ἐπίρρητος & ἐπίψογος copulet. Thuc. lib.6, καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι. ἂν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα. verùm ibi & περιβόητος legi indicatur. Et apud Anacr. Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις.

C. Καρηβοάω, Præ sonitu & clamore vertigine capitis laboro, ὑπὸ ἤχου καὶ βοῆς τὴν κεφαλὴν ἀλγῶ καὶ ἰλιγγιῶ. Hesych.

C. ΚΑΤΑβοάω, Reclamo, Clamore obruo, Clamore vinco, Bud. Clamoribus insector, Camer. Thucyd. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ περὶ τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, Inuehebantur in ipsum. Philo lib. 3 De vita Mosis, συνιστάμενοι καὶ ἀθροιζόμενοι κατεβόων τῶ προφήτου, Magno clamore prophetam increpabant. Greg. καὶ τῆς ἐκδημίας ὡς τυραννίδος καταβοῶντες. Aristoph. Acharn. κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους, Superasset clamando ministros publicos ter mille, Camer. In eadem significatione media vox etiam vsurpatur apud eundem Aristoph. Equit. At in passiua καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in inuidiam vocatur. Appian. in 5 Ciuil. καὶ καταβοώμενος ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων, ἔφερε τὴν ὕβριν, de Augusto loquens cōtra quem oppidani Italicarum vrbium clamitabant ob agros ereptos & militibus datos. ‖ Καταβοάω exponitur etiam Imploro, in hoc Plutarchi loco Amat. Narrat. κατεβόα τῶν Βακχιαδῶν. HINC Καταβόησις, εως, ἡ, Conuitium, Incusatio, vt militum in imperatorē: Bud. ex Plut. ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβοήσεσιν ὡς ὁ καίσαρα καταστρατηγῶν, ἀλλὰ τὴν βουλήν. Idem De defectu oracul. ἀλλ' ὅμως πολλὴ γέγονε κἀκείνῳ καταβόησις ὑπὸ τῶν ἄλλων φιλοσόφων, Magnis etiam aliorum philosophorum clamoribus exagitatus & vexatus est. Volunt autem esse Atticū hoc vocabulū, pro καταβοὴ, vt ἀγάπησις pro ἀγάπη. EST autem Καταβοὴ, ῆς, ἡ, idē quod καταβόησις, seu (vt Bud. exponit) Reclamatio, Inuectio, Querela. Thucyd. lib. 8, περιορώμενοις ἐπὶ καταβοῇ τῇ αὐτοῦ μάλιστα. Et, καταβοῆς ἕνεκα τῆς εἰς Λακεδαίμονα. Idem lib.1, αἰσθόμενοι δὲ καταβοὴν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν, παρήλθομεν. Quum autem intellexissemus conuitium nobis non exiguum fieri.

C. ΠΑΡΑβοάω, Acclamo. v. l.

C. ΠΕΡΙβοάω, Celebro, Diuulgo, Decanto. Greg. κατὰ Ἰουλ.2, τὰ μὲν οὖν περὶ τὰ τῆς ἐξαρχήσεως αὐτοῦ καὶ λίαν νεανικὰ καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβοώμενα, ταῦτα. id est Famigerata, vt διαβοώμενα. Bud. HINC Περιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Celebratus, Decantatus, Nobilitatus, tam in malam quàm in bonā partem. Philo lib.1, De vita Mosis, διάσημον καὶ περιβλέπτον ἀπέφηνε τὴν εὐσέβειαν τῶ προφήτου, Illustrem & celebrem yaris pietatem ostendit. Lysias, ἐπεθύμησα περιβοήτου γενέσθαι. Plutarchus in Themist. περιβόητος νίκη. At in malam partem apud Demosthenem pro Ctesiphonte, αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου στάσεως,

Turpis famosissimæque seditionis. Et apud Lysiam in Apolog. aduersus Sim. καὶ τότε μὲν ἄρα ἂν εἰ μὴ περιβόητος εἴην, ἡσυχίαν ἦγον. A ET Περιβοήτως, Clarè, Manifestè. v.l. ex Demosthene.

C. ΠΡΟβοάω, q.d. Præclamo. Cohortor. v.l.

¶ Βώσας quoque reperitur & Βώσομαι ac Βώσεσθαι apud poetas & Ionicos scriptores, pro Βοήσας, Βοήσομαι & Βοήσεσθαι per contractionem facta. Il. μ, — ἀλλ' οὔ πως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν· Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. Et Βωσόμεθα, quod Suid. exp. καλέσομεν, & μαρτυρούμεθα. Apud Herodot. in Thalia βεβωμένα, Fama celebrata, Celebria. B (AT Βῶσον apud Cratinum est βοήθησον, vt idem Suidas docet.) HINC Ἀναβῶσαι apud Herodotum pro ἀναβοῆσαι, id est Exclamare. is enim in Clione, ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε. Et in Thalia, οἱ δὲ, ἀμβώσαντες μέγα ἀφημεῖν μιν ἐκέλευον. ET Ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι apud Homerum Od. α, ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας. Il. κ, — σὲ γὰρ περὶ τὴν ἐν Ὀλύμπῳ Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ' ἀλλὰ καὶ αὖθις.

¶ Βωτῶ quoque idem quod βοῶ, facto videlicet βοητῶ à βοήσω, deinde per contractionem βωτῶ. VNDE Ἐπιβωτᾷ apud Herodotum. Hæc Eust. C ITEM Βωστρῶ, eiusdē est significationis, quod ab illo βωτῶ deriuat idem Eustath. quemadmodum ex Ἐλατῶ (quod fit ab ἐλάω seu ἐλαύνω) Ἐλαστρῶ. Exponit autem βωστρῶ, ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι, addens apud Theocritum poni pro ψηλαφητικῶς ἐν ἀγυιαῖς ἀναβοῶμαί τινα. Od. μ, Ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν τε Κράταιϊν Μητέρα τῆς σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσι. Theocr. Idyll. ε, τὸν δρύτομον βωστρήσομες.

ΒΟΗΔΡΟ΄ΜΟΣ, ET Βοαδρόμος, Doricè, ου, ὁ καὶ ἡ, Auxiliator, Opitulator, Βοηθός. Eurip. Phœn. ὦ τέκν', ὑστέρα D βοηδρόμος Πάρειμι. Et in Oreste, ποδὶ βοηδρόμῳ. VNDE Βοηδρομέω, μῶ, Auxilior, Βοηθῶ. Eurip. Oreste, βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς, id est, ὡς ἐπὶ βοήθειαν δραμεῖν, inquit schol. Vtuntur autem hoc verbo non solùm poetæ, sed & prosæ scriptores interdum. Plut. ἐπεὶ δὲ ἤσθετο Σύλλαν ἰδὼν κατὰ σῶμα, Πομπήϊον δὲ κατ' οὐρὰν βοηδρομοῦντας ἐπ' αὐτὸν, id est Suppetias contra se venientes, vt B. interpr. Idem affert ex Luc. ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, id est (inquit) Tumultuosè accurrentes. De etymo autē harum vocum vide E in Βοηθός.

Βοηδρόμιος, ου, ὁ, Auxiliaris. Callimachus in Apoll. Ὤπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι. ET Βοηδρόμια, ων, τὰ, Festum quoddam Athenis celebrari solitum, ob prælium à Theseo aduersus Amazones feliciter gestum, QVIA Βοηδρομιὼν nomen est mensis eius quo illud gessit. Ita quidam ex Plutarcho, cuius tamen hæc sunt verba, in Theseo, ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς, ἐφ' ἧ τὰ βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Apud eundem verò in lib. De frat. char. legimus, τὴν γὰρ δευτέραν ἐξαιροῦσιν ἀεὶ τοῦ F Βοηδρομιῶνος, ὡς ἐν ἐκείνῃ τῷ Ποσειδῶνι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν γενομένης τῆς διαφορᾶς. Est autem Græcorum tertius mēsis, quem Augustum quidā, alii Iunium, Septembrē nonnulli esse volunt.

ΒΟΗΘΟ΄ΟΣ, ET Βοηθὸς, (sed prius illud apud solos poetas est in vsu) Auxiliator, Opitulator. Ex βοὴ & θέω, id est Curro: sicut βοηδρόμος ex βοὴ & δρομέω (à δρόμος) quod in compos. τρέχω significat: ita vt propriè de eo dicatur qui ad clamorem alicuius accurrit, periclitantis videlicet. Quidam tamen à βοὴ significante μάχην G deducere maluerunt. quo fit vt Eustathius βοηθόον exponat μάχιμον: vnde esse dicit βοηθόον ἅρμα in Iliade. Xen. Pæd. 5, μὴ χείρους βοηθοὶ παραστῆναί σοι. Et βοηθὸς ὁρμῶμαί σοι, ex eodem. Apud Plutarchum Themist. τριήρεις ἡμῖν παρεστᾶσι βοηθοὶ (vbi obserua iungi cum eodem verbo cū quo & Xen. iungit) exponitur, Triremes nobis præsidio adsunt. Et Thucyd. βοηθοὺς πέμπω, Subsidia mitto. ‖ Item Βοηθόος nomen proprium apud Homerum. Sic & Βόηθος (retracto accentu in primam) nomen propriū cuiusdam philosophi apud Plutarchum De plac. phil. VNDE Ἀβοήθος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui succurri non potest. vt H ἀβοήθητον φάρμακον, Immedicabile venenum, apud Theophrastum lib. 5. Hist. pl. Et apud Polyb. lib. 16, ἀβοηθοὺς ἐσκύλαζον πληγάς. id est (vt Bayf. interpretatur) Vulnera inflixerunt quibus arte nulla mederi quis posset.

A ET Δυσβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui succurri difficulter potest, Vix medicabilis. ET Συμβοηθὸς, οῦ, ὁ, Qui ad suppetias ferendas vnà cum aliis conuenit, Auxiliaris.

Βοήθεια, ας, ἡ, Auxilium, Subsidium. τῆς ἀπορείας βοήθειαν εὑρεῖν, ex Xenophōte. (vt ταῖς ἰδίαις ἀπορείαις βοηθεῖν, Isocr.) Et βοήθεια χρημάτων ex Demosthene. Sæpe autem de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Xen. Hellen. 7, ἀφικνεῖται καὶ ἡ παρὰ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια. Demosthenes, βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεσθαι Isocrat. in Archid. B Item βοήθειαι plurali numero apud eundem & cæteros. Et βοηθείας ποιεῖσθαι ex Æschine pro Auxilia suppeditare.

C. Ἐκβοήθεια, ας, ἡ, Eruptio, vt apud Thucydidem exponitur lib. 3, καὶ ἐκβοηθείας ἑνὸς γενομένης, πληγέντες ὑπό τε τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἐπικούρων. quæ expositio simile quid habet cum illa verbi ἐκβοάω pro μετὰ βοῆς ἐξέρχομαι.

C. Ἐπιβοήθεια, ας, ἡ, Auxilium.

C. Παραβοήθεια, ας, ἡ, Suppetiæ, Auxilia, Bud. Polyb. 5, πράττειν οὐδὲν δυνάμενος διά τε τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου καὶ τὰς C περὶ τὸν Νικόλαον παραβοηθείας.

C. Συμβοήθεια, ας, ἡ, Ad auxilium ferendum concursus, Suppetiæ.

¶ Βοηθέω, θῶ, (q.d. ἐπὶ βοὴν θέω, Ad clamorem accurro) Suppetias eo, Auxilio venio, seu ad auxiliandum. Budæus βοηθῶ interpretatur Suppetias eo, item Occurro hostibus: & subiungit ex Isocrate in Paneg. καὶ βοηθήσαντας ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς χώρας, μάχῃ νικήσαντας, τρόπαιον στῆσαι. Idem Bud. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα apud Xenophontem interpr. Suppetias eunt, vel mittunt. (Sic autem in v. lex. ἐκεῖσε βοηθεῖν redditur Illuc mittere auxilium) Tale est βοηθεῖν D ἐπὶ τὰ Μέγαρα Thucyd. lib. 4, & βοηθεῖν ἐπὶ τὴν θάλατταν, Xen. Hellen. 1. Demosthen. autem ἐβοήθησεν ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν. Interdum cum ἐς, vt idem Xenoph. ibidē εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Sic βοηθεῖν εἰς Φωκέας ex Demosthene. Sed interdū & sine his præpositionibus motum indicat, habens solum datiuum: vt Thucyd. 3, οὔπω δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Ibidem, ὡς ἤδη βοηθῆσαι αὐτοῖς. Sic autem & alibi vtitur: vbi βοηθεῖν est Auxilio venire, vel Subsidio venire. Sed & simpliciter pro Occurro hostibus (vt Budæus interpretatur) vel Propugnatum ac- E curro, apud hunc scriptorem legitur. In vulg. lexicis ex Herodot. affertur βοηθέουσιν ἐπ' αὐτὸν pro Ad se defendendos ei obuiam tendunt.

Βοηθῶ, sine motu, Auxilior, Opem fero: vt βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, Isocr. Idem Panath. ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορείαις βοηθεῖν ζητούντων. At Xenophon addit accusat. rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύναται. Ex Demosthene autem βοηθεῖν τινι πρὸς τοὺς πολεμίους. Dicitur & βοηθῶ σοι τούτῳ, cum datiuo instrumenti, Hac re te adiuuo & tibi opitulor. q.d. Per hanc rem. Sic Xenoph. Hellen. 6, καὶ F ὅσους εἶχεν ὁπλίτας, ἅπασιν ἐβοήθει. Tale est βοηθεῖν χρήμασι. Interdum verò vterque datiuus ponitur, vt Æschines in Ctesiphontē, βοηθῶ κατὰ τὸν ὅρκον καὶ τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ τῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πᾶσιν οἷς δύναμαι. ‖ Βοηθῶ, Patrocinor, Bud. ex Æsch. in Tim. μὴ βοηθῆσαι τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν καὶ ἐμαυτῷ. Sic Isocr. ἄξιον δ' ἐστὶ καὶ τῷ νόμῳ βοηθεῖν καθ' ὃν, &c.

Βοηθοῦμαι, pass. Auxilio iuuor, Mihi feruntur suppetiæ. vnde βεβοηθημένον. Pla. epist. 7, ταύτῃ μοι ἡ βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφίᾳ τε φίλοις, Hac ratione latum à me erat G auxilium. Ex Hermog. βοηθούμενοι τὴν ἀπορείαν. Interdū βοηθεῖσθαι dicitur qui re aliqua vt remedio iuuatur. Ath. 2, βοηθοῦνται δὲ ἀπὸ ὑδρομέλιτος πόσεως. Diosc. autem dixit lib. 4, cap. 83, περὶ μυκήτων loquens, id est de fungis, βοηθοῦνται δὲ πάντες ποτιζόμενοι νίτρῳ ἢ κονίᾳ, &c.

Βοήθημα, ατος, τὸ, Auxilium. Item, Remedium. Plut. Exponitur & Medicamentum apud Galenū ad Glauconem. HINC Βοηθηματικὸς, Auxiliatorius, Auxiliādi vim habēs.

Βοηθητικὸς, Auxiliaris, Qui auxiliari potest, Vel, Qui lubenter auxiliatur. Aut, Aptus ad auxiliandum. Gall. secourable, à nomine secours, quod βοήθειαν significat. Aristoteles H Rhet. 1, βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις. Plut. Solone, βοηθητικὸς ὢν τοῖς πένησι.

C. Ἀβοήθητος, Auxilio carens, Auxiliatorem non habens, Ope omni destitutus. Formatur à βεβοήθηται, tertia persona præteriti verbi βοηθοῦμαι, præfixo α priuatiuo. Epictetus,

ἐτus, ἀλλά σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται. A

Ἀβοήθητος, Remedio carens, Immedicabilis, ἀνίατος, ἀθεράπευτος. Polyb. lib. 1, καὶ τινα τῶν ἐν αὐτοῖς γιγνομένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει, καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Sic ἀβοήθητον δῆξιν immedicabilem morsum Dioscor. appellat lib. 9.

Ἀβοηθητί, aduerb. Citra auxilium.

C. Δυσβοήθητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Cui vix succurri potest, Cui ægrè auxiliũ ferri potest. Vix medicabilis. CVI CONTR. est Εὐβοήθητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Cui facile est opitulari. Facilè medicabilis. B

Βοηθητέον, Auxilium ferendum est, Opitulandum est. Vel, Remedium adhibendum est.

C. ΑΝΤΙβοηθέω, Vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7, ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς οὐδείς.

C. ΕΚβοηθέω, Ad opitulandũ procurro, Auxiliũ fero, Plut. Amat. narr. 8, καὶ νεανίσκων πολλῶν ἐκβοηθούντων.

C. Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. lib. 8, ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ ξεναγῶν τοῖς Χίοις. id est (vt scholiastes exponit) ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῷ συμβάντι. C

C. ΕΜβοηθέω, Auxilium fero.

C. ΕΠΙβοηθέω, Ad auxilium ferendum superuenio. Thuc. lib. 3, ἐπειδὴ τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλὴ χεὶρ ἐπεβοήθουν πάντες. Idem eodẽ libro, ἐπιβοηθεῖν δὲ τῶν Ἀμφιλόχων. Et lib. 1, ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Auxiliũ ferre alii aliis aduersus ingentẽ classem. Herodian. lib. 1, ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ, Populo suppetias raptim tulerunt.

C. ΠΑΡΑβοηθέω, Suppetias fero. Thuc. lib. 1, εἶχε γὰρ τοῖς Κορινθίοις ἐν τῇ ἠπείρῳ πολλοὶ τῶν βαρβάρων παραβεβοηθηκότες, Habebant multos barbaros auxiliares. Polyb. lib. 5, πάντα βουλόμενος ἐποπτεύειν, καὶ παντὶ τῷ δεομένῳ παραβοηθεῖν. Et lib. 16, παραβοηθοῦντες τοῖς κινδυνεύουσι. D

C. ΠΡΟΣβοηθέω, Ad opitulandum accurro. Thuc. l. 8, Λέων γὰρ ὕστερον δέκα ναυσὶ προσεβοήθησεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Et lib. 1, οἱ αὐτοῖς ὁ κατὰ γῆν στρατὸς τῶν βαρβάρων προσεβεβοηθήκει. Quò eis copiæ terrestres barbarorum ad opem ferendam venerant.

C. ΣΥΜβοηθέω, Ad auxilium ferendum conuenio. Thuc. 3, οὐ χαλεπὸν ἀπέφαινον πρὶν ξυμβοηθῆσαι, καταστρέψασθαι. In eodẽ lib. ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων καὶ φρουρῶν τινων ὀλίγων. Et lib. 7, ἀξιώσοντας συμβοηθεῖν ἐπ' αὐτοὺς καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖς. i. βοήθειαν πέμπειν, vt schol. exponit. E

ΒΟΑΞ, ακος, ὁ, Piscis qui à Plin. Box vocatur. Aristoph. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα Μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε. Ath. lib. 7, παρὰ τὴν βοὴν dictum esse hũc piscem scribit. Vnde Pherecrates, quum scripsisset, ἄλλοι φωνὴν οὐκ ἔχει ἰχθὺς φασὶ τὸ παράπαν, subiungit, νὴ τὼ θεὼ οὐκ ἔστιν ἄλλος ἰχθὺς οὐδεὶς ἢ βόαξ. ET Βῶξ pro eodem. Numen. in Halieut. Ἠ λευκὴν σινόδοντα, βόωκας τε, τρίγλας τε. ET F

Βῶξ quoq; per contractionem pro eodem, vt docet ibidem Athen. citans ex Aristot & Epicharmo. HIC idem piscis Βοῶψ ab Aristoph. Byzantio (contendente nõ rectè βῶκα appellari, vt eodẽ in loco testatur Ath.) dictus fuit, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλας ὦπας ἔχει, q. d. βοὸς ὀφθαλμοὺς ἔχων.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, Rana, dicta quasi βοάτραχος (quemadmodum & βότραχος pro βάτραχος apud Hipp. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοᾶν τραχεῖαν ἔχειν, vt Etymol. docet. Autor Batrachom. Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας ὕδατι λευκῷ. ‖Est etiam piscis nomen quem Plinius modò Batrachum modò Ranam vocat, Aristot. autem inter σελάχη recenset. ‖Βάτραχος etiam dicitur διόγκωσις τῶν ὑπὸ τὴν γλῶσσαν μερῶν, μάλιστα δὲ τῶν φλεβῶν, vt Aet. tradit. Tumor (inquit Gorr.) phlegmonodes partiũ quæ sub lingua sunt, sed maximè venarum, pueros præsertim infestans. Quem morbum interpr. modò Ranam modò Ranunculum vocant. ‖Hesychio est etiam ἐσχάρας εἶδος. G

C. Βατραχομυομαχία, ας, ἡ, Ranarum & murium pugna. cuius nominis poemation Hom. adscribitur. Plutar. De Herod. ὥσπερ βατραχομυομαχίας γινομένης. sed in vulg. exempl. legitur βατραχομαχίας, quod significat simpliciter ranarum pugnam. H

Βατράχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Ranalis. vt βατράχειος μοῖρα apud Suidam. At βατράχειον, ου, τὸ (s. χρῶμα) Coloris species qua facies illinebatur inter quæ personæ repertæ fuissent: vt tradit Aristoph. schol. VNDE Βατραχὶς (vt idẽ Aristoph. schol. docet) ἰδος, ἡ, Vestis eo colore tincta. εἶδος (inquit) ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅ ὡσιον τῷ ὀνόματι ἔχουσι τὸ χρῶμα, Vestis florida ad ranarum colorẽ accedens. Hesychio verò est ἱματίου χρῶμα ὃ βάπτ(εται) ὑπὸ βατράχου ποιάς. Dion lib. 58, ἰσχυρῶς γὰρ τῷ τῆς βατραχίδα ἐνδεδυκότι, καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ χρώματος τῷ προσφερεῖ καλουμένῳ, προσετίκετο. AT Βατράχιον, ου, τὸ, herba est quæ Latinis Ranunculus dicitur: de qua Diosc. lib. 2 cap. 26, Plin. lib. 26 cap. vlt. Alio nomine σέλινον ἄγριον dicta & πολυάνθεμον apud eosdem autores.

Βατραχίσκος, ου, ὁ, Pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, Batrachites lapis. Plin. l. 37 cap. 10, Coptos & batrachitas mittit: vnam, ranæ similem colore: alteram ebori, tertiam rubentis è nigro.

Βατραχίζω, In morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro In modum natantis ranæ extendi, quum de luxatione membrorum agitur. ὅταν ἕλκωσι ὀλισθῆσαι καὶ πεσὼν διαστροφῇ, καὶ ὃ λέγουσι βατραχίσῃ. v. l.

ΒΟ'ΜΒΟΣ, (per onomatopœiam, seu ex imitatione soni literæ β, vt ῥοῖζος à ρ, & σιγμὸς à σ) Bombus, Sonus quẽ edunt apes. Vnde βομβεῦσα μέλισσα in Epigr. & βομβηδὸν κλονέονται, itidem de apibus dictum ab Apoll. Latini quoque bombum apibus tribuerunt. Reperitur autẽ & Bombitatio seu Bombizatio, de quibus vide in verbo proximè sequente. Transfertur βόμβος & ad alios sonos, vt ad sonum tonitrus.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, Bombum edo, vel Bombum facio, vt loquitur Varro de apibus (Fortasse autem & Bombitare seu Bombizare dicere possumus, prout apud Festum lẽgendum censuerimus, nimirum vel Bombitatio, vel Bombizatio. sed prius illud magis mihi arridet) Apud Aristoph. Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν αἰτίασι. Transfertur autem & ad alios longè diuersos sonos. nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκος, necnon remi, quũ pulsant æquor, aut verrũt, seu sulcãt, vt loquũtur poetæ. Odyss. μ, Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπταθ' ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apud Senecam autem resonant non ipsi remi, sed freta pulsata remis. Apoll. Arg. 2, Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας βηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, id est ἤχουν. ‖Quod autem Sappho dixit βομβεῦσι δ' ἀκοαί μοι, Catulli interpr. — sonitu suopte Tinniunt aures: vt videbis inter Græc. poetarum Lyricorum fragmenta à me superioribus annis excusa.

Βομβήεις, εντος, ὁ, Bombum edens, vt in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam Stridulus.

Βομβητής, idem quod βομβήεις, in iisdem Epigr.

Βομβηδὸν, aduerb. Edendo bombum, Cum bombo. Apoll. Arg. 2, de apibus, Αἱ δή τοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ Βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβὰξ, aliud aduerb. iocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem aduerbii βαβαί, inquit Eust. ET Βομβαλοβομβὰξ apud eundem Aristoph.

C. ΔΙΑβομβέω. vt διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dionys. Areop. pro Stridentes, vel Stridulæ, Tinnulæ, Sonoræ, Bud.

C. ΕΠΙβομβέω, Bombo seu bombis assono. In v. l. Bõbos edo & strepitum facio.

C. ΠΕΡΙβομβέω, Bombo circunsono. Et generalius pro Circunstrepo. Simocates apud Suidam, ὡς δὲ τὸ Περσικὸν περιεβόμβει βαρύτερον. Et passiuum Περιβομβοῦμαι, pro Persono apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσαν ἀγοράν.

¶Βομβαίνω videtur esse Sonum bõbo similem edo, apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

¶Βομβύλη, ης, ἡ, Apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, vt quidam tradunt. ‖Item Poculum quoddam angusti oris. Vide schol. Apoll. ET Βομβύλιος, aut etiam Βομβυλιός, idem quod βομβύλη. Sunt autem qui culicem interpræt. Apud Isocrat. vbi scribit quosdam βομβυλίων laudationẽ scripsisse. Vide Athen & Suidam. Polluci βομβύλιος est illud etiam poculum angusti oris, βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, vt ille ait. Et βομβύ-

λιζ. i.

λιὸς ἄνθρωπος prouerbialiter de inutili, Suidas. HINC Βομβυλιάζω, quod apud Arist. t. redditur Ventris murmur edo, in hoc Probl. loco, ὁ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δι' ᾶς σέσιτες.

Βόμβυξ, Bombyx, Vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumque fœminarum, quæ bõbycina appellãtur, inquit Plin. quem vide lib. 11 cap. 22. itẽ Aristot. Poll. & Athenæum. ET Βομβύκιον, diminut. Idẽ, ex Aristot. De animal. 5. ‖ Item Βομβύκια, quæ & Plinio Bombycina, in loco proximè præcedente.

ΒΟΡΑ', Pabulum, Esca, Cibus, [sed propriè brutorũ] Aristot. Ethic. 3, ὁ δὲ λέων ... ἢ ἰδὼν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. ... τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς βουλομένοις ἐκβάλλειν, εἴα δὲ τοῖς κυσὶ τε καὶ ὄρνισι βορὰν. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. Hinc Lat. Voro.

Βορὸς (vel βόρος, vt alii) Edax. Vnde superl. βορώτατος, Luc. ... πάντων ἀπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. quibus nominibus parasitum quendam insignit Timon.

C. Ὠμοβόρος, Crudiuorus. ... ὠμοβόροι, Apoll. At Αἱμοβόρος, & Δημοβόρος, & Σαρκοβόρος, aliáque multa, vide in substant. cum quibus componitur βορός.

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, Cœnum, Limus. Plut. De Socr. dæm. ... Sic & in prouerb. βόρβορος datur suibus, ... ἐν βορβόρῳ κυλισθεὶς, apud Naz. Et 2 Petri c. 2, ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. Lexiph. ... βόρβορον συνεράνισας κατηντλησάς μου. Propriè autem ἡ ἐκ τῆς ... quam expositionem sequens subiunxi nomini βορά.

C. Βορβοροκοίτης, In cœno cubans.

C. Βορβορῶπις, In meretricem iactatũ ab Hipponacte, quasi videlicet βορβορώδη τὴν ὄπα ἔχουσα. AT Βορβορωπὸν Hesychio est Quod cœni speciem refert, vnde & pro fœdo ponitur.

C. Βορβοροταράξις, Aristoph. Equit. (q. d. Qui aliquid turbidũ reddit tanquã cœnum) pro eo qui fœdum & turbulentum ciuitatis statum reddit, ὦ βορβοροτάραξι καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ... Dicitur autem βορβοροτάραξις quasi βορβοροταράκτης, inquit B.

C. Ὑποβόρβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnosus, q. d. Cui subest cœnum.

Βορβορώδης, Cœnosus, Cœno plenus, vel Cœnum referẽs. Pla. πηλοῦ βορβορωδεστέρου.

Βορβορῖται dicti quidã hæretici quasi cœnosi, quòd turpissimas libidines sacris suis immiscerent. In v. l.

Βορβορόω, ῶ, Cœno obduco, In cœnum conuerto. Item Cœno contamino. Βορβοροῦμαι, pass. Aristot. ... ἐγένετο λιγνύς... Apud Chrysost. autem pro Cõtaminor cœno. in epist. ad Coloss. 83, ταῦτα τὰ ... ἱμάτια ... φανεῖται ῥακίων βεβορβορωμένων.

Βορβορίζω, Cœnum refero. vt apud Diosc. lib. 5, βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, Cœnum referens in sapore, id est, Cœni saporẽ referens. Est etiam Cœno inquino. Ab Hesych. tamẽ exponitur simpliciter μιαίνω (id est Inquino) Cypriorũ linguæ tribuẽte. Sed dicit etiã esse γογγύζω, id est Murmuro. ET Ἀναβορβορίζω ex Aristoph. pro Exclamo, in v. l. ITEM Διαβορβορίζω pro Strepitum edo, vt ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα apud Hipp. Bud. Vide Βορβορυγμὸς quod proximè sequitur.

¶ Βορβορύζω, Strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. VNDE Βορβορυγμὸς: vt apud Diosc. lib. 6, βορβορυγμοὺς τε καὶ ... ἐπιφέρει. quod vulgò interpr. Intestinorũ tumultus & strepitus. ET Βορβορυγὴ, Strepitus ille. ITEM Ἀναβορβορύζω, ex Aristoph. pro Exclamo. quod alii cum ι scribunt Ἀναβορβορίζω. Crediderim autẽ βορβορύζειν hãc signif. accepisse ex strepitu quem edũt qui per βόρβορον incedũt. ITEM Κορκορυγὴ idem quod Βορβορυγὴ apud Hes. scribit enim βορβορυγὴν esse certũ quendã sonũ qui & κορκορυγὴ appelletur. Sed vox hæc κορκορυγὴ ex Æschylo annotatur generalius pro strepitu. ET Κορκορυγεῖν de ventre dictum apud Aristoph. pro Strepere, Latrare. A QVO Κορκορυγμὸς, Strepitus ille. ET Διακορκορυγεῖν compos. apud eundem Aristoph. pro Strepitum edere cogo. ex Aristoph. Nub. εἶτ' ἐπέλεξης τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησε.

A ΒΟΡΕ'ΑΣ, Boreas, Aquilo. Od. ε, Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Od. ξ, Ἡ δ' ἔθεεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ. Hanc vocem à βορά deductam fuisse, apud Etym. legimus, & quidem duabus rationibus: vel quòd nos βορᾶς auidiores ac edaciores reddat, vel quòd frugibus incrementum præbens, βορὰν, id est alimentum, nobis ministret. Affert autem & alia etyma: sed quum nunc illud sequar quod βορέας à βορά deducit (quippe qui nomini βορά id subiũgam) ex duabus huius etymi rationibus priorẽ illam rationi magis consentaneam mihi

B videri dico. Cæterùm βορέας dicitur etiam pars à qua flat βορέας, Pars aquilonaris, i. septentrionalis. vt apud Thuc. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur Ad septentrionalem vrbis partem.

Βορῆθεν apud poetas A parte septentrionali. Ad verbum, A borea.

Βορεήτιδες ἀκταὶ, Aquilonaria littora. ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Borealis, Aquilonaris. vt βόρεια πνεύματα, Theophr. βόρειος θάλασσα, Ad boreã spectans. βόρειον κλίμα, Aristot. Et τὸ βόρειον (sub. illud κλίμα aut μέρος) Aquilonaris pars seu septentrionalis, Septentrio. Et pro eo-

C dem τὰ βόρεια plur. quod exponitur Septẽtrionales partes. ‖ Item βόρειον herba seu frutex, alio nomine ἐλελίσφακον, in v. l. ET Βορεαῖος idem, vt βορεαίης νιφάδος, in Epigr.

C. Προσβόρειος, vide Πρόσβορρος.

Βορήϊος, apud poetas pro βόρειος. Apoll. Arg. 1, βορήϊοι υἷες.

Βορεάδαι, filii Boreæ, Zethus & Calais, Apoll. schol.

C. Ὑπερβόρεος, q. d. Superborealis, Superaquilonaris. Dicti sunt autem Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia

D supra eos (id est vltrà) flat boreas, vt Seruius etiam testatur. Sed & pro iis qui ex remotissima quapiã regione adueniunt, apud Luc.

¶ Βορρᾶς, idem quod βορέας. VNDE Βόρραθεν, A Borea, Ab Aquilone. Quo aduerbio vtitur & Theodor. Hist. Eccles. 4. ET Κατάβορρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boreæ expositus, Boreæ obuersus, Bud. vt κατάβορρος οἰκία, Aristot. OEcon. 1. AT Παράβορρος, Qui transuersò Borea perflatur, Qui à latere aut in orbẽ perflatur à Borea, Bud. apud Theophr. ET Πρόσβορρος siue Προσβόρειος, Qui à

E Borea perflatur, Ad Boream vergens, ex eodem Theophrasto.

ΒΟ'ΤΡΥΣ, υος, ὁ, Botrus seu Botryo, Vua. Marcell. Diosc. interpr. docet, βότρυν esse non acinum, sed in racemum confertas coaceruatásque plures vuas. Theophr. De caus. plant. lib. 3 cap. 22, τὴν δ' ἀποκόπτειν ... ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ... Aristophan. Ranis, βότρυος ἕλικα ... ‖ Est & herbæ no-

F men, quam Botryn Plin. etiam vocat, quæ alio nomine Artemisia, à Cappadocibus Ambrosia dicitur. cuius descriptionem vide apud Diosc. lib. 3, cap. 130, & apud Plin. lib. 27 cap. 8. Nominis verò rationem affert Plin. eodem lib. cap. 4, de Ambrosia loquens, Circa imum caulem in ramulis semen est vuis dependentibus, odore vinoso: qua de causa botrys à quibusdam vocatur. Marcellus verò ita dictam esse vult non quòd vuarum acinis aliquid simile habeat, sed quòd plura eius semina totis caulibus sic cõferta pendeãt vt racemi in vua imaginem faciant. ‖ Βότρυν etiam dictas fuisse Pleia-

G des, testatur Eustath. ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται.

C. Βοτρυοδώρος, ου, ὁ & ἡ, Botrorum largitor. Aristoph. Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis id epitheton, à rusticis ei impositum, quòd ea vigente vineæ colantur.

C. Βοτρυοσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, E botris distillans. Athen. lib. 1, Οἶδα δὲ καὶ ἄλλων πόλεων βοτρυοσταγῆ ἔριν.

C. Βοτρυοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sertis ex botryonibus confectis redimitus.

C. Βοτρυοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Racemifer. Eust. à βοτρυφόρος factũ scribit ... εἰς ν.

H C. Βοτρυοχαίτης, ου, ὁ, Botros crinibus implicatos habẽs. Bacchi epithetum est lib. 1 Epigr.

Βοτρυηρὸς, ᾶ, ὁ, Qui è botrifero genere est, Qui botrifero genere comprehenditur. vt σαλαμινὸς, σαλγηρὸς, καρυηρὸς, σπακηρὸς. Et τὰ βοτρυηρὰ pro ipsis botris.

Βοτρυΐτης, ου, ὁ, & Βοτρυῖτις, ιδος, ἡ, Botrytes & Botrytis,

A sicut etiam Plin. vocat. vt βοτρυΐτης λίθος, Botrytes gemma cuius (vt docet idē) alia nigra est, alia pāpinea, incipienti vuæ similis. Βοτρυΐτης καδμεία, Botrytis Cadmia, Cypria alio nomine dicta: de qua Diosc. lib. 5 cap. 84. Interior (inqt Plin. l. 34, c. 10 de Cadmia) optima, cameris depēdēs, & ab eo argumēto botrytis cognominata.

Βοτρυόεις, όεντος, ὁ, Racematus, Racemosus, Racemi in modū collectus & intortus. Ath. lib. 10, Ἐξ ὧ βοτρυόεσσ' εἶναι ὑποχθόνιον Πυρὸν ἀναφωμένη. Et βοτρυόεις κισσὸς in Epigr. Metaph. autē apud Apoll. Rh. Arg. 2 πλοκαμοὶ βοτρυόεντες.

B Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Racemosus. Ath. lib. 14. de pistacio, ὁ δὴ καὶ βοτρυώδη τὸν καρπὸν φέρει, λευκόχλωρον ὄντα καὶ μακρὸν, παρεμφερῆ τοῖς δακρύοις, ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. Diosc. de Cadmia, ἔχουσα τὴν ἐπιφάνειαν βοτρυώδη.

Βότρυων, ωνος, ὁ, Botryo, Martial. Βότρυόνες, Vuæ, Condititii racemi. v. l.

Βοτρυμὸς, Vindemia. Βοτρυισμός, Hes.

Βότρυχος, Botri acinorum pediculus, seu Radix è palmite prodiens, vnde acini ipsi dependent: vt tradunt v. l. citantq; Gal. 2, De alimentis.

C Βοτρύδιον, ου, τὸ, Acinus. Diosc. de hippophae, ἔχει αὐτὴ κορύμβοις ἐοικότα κισσοῦ, ὡς βοτρύδια προσκείμενα ἀλλήλοις, μετὰ τὸ λευκοῦ φοινίσσοντα ἐκ μέσου. Pro quo Plin. Hederæ modo racemosa est, candidis & ex parte rubentibus acinis.

Βοτρυδὸν, In modum racemi, Instar acinorum. Il. β, de apibus, Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Vbi Eust. εἰ τοῖς γὰρ ἂν (inquit) ἰδὼν τὸ ἔθνος τῶν μελισσῶν, ὅταν ἐπικαθεσθῇ ἄνθεσι, βότρυϊ ἐοικέναι, ὡς ἀπὸ ῥαγῶν συγκειμένων ξανθῶν. Ἐχόμεναι γὰρ ἀλλήλων ὡς ῥᾶγες.

Βοτρυόομαι, οῦμαι, Racemor, vt Gaza vertit. Theophr. lib. 1 De caus. pl. cap. 22, ἕτερον δὲ τὸ τῶν ἀμπέλων τῶν μαινομένων καλουμένων, αἳ οὐ μόνον βλαστάνουσι, ἀλλὰ καὶ πέπουσι καὶ ἀνθοῦσι καὶ βοτρυοῦνται, καὶ οὐ δύνανται τελειοῦν. Quò videtur respexisse Plinius, quum scribit, Vites quidem & trifere sunt, quas ob id insanas vocant: quoniam in iis alia maturescunt, alia turgescunt, alia florent.

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ,

in 2 pers. βούλει cum ει. F. ήσομαι. P. ημαι (tanquam à Βουλέομαι, οῦμαι) Volo. vt βούλομαι πιεῖν ἀπελθεῖν, item βούλομαι πιεῖν, item βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. Sic Pla. De rep. βούλομαι θεάσασθαι. Et cum præterito ex Luc. in Somn. βούλομαι κεκτῆσθαι. Sic & part. cum infin. vt βουλομένων δυνατῶν ἐξεῖναι, Xen. Interdum sine infinit. cum ει, vel articulo postpositiuo. Syn. De insomn. καὶ παραιτεῖται τράπεζαν, εἰ μὴ βούλοιτο, Σικελικὴν, εἰ δὲ βούλοιτο, Μηδικήν. Cum articulo au-

E tem (vt Lat. Quiuis, cuiuslibet, &c.) Luc. ὁ δὲ τρέβων ἔστιν ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Sic Plut. in Gryllo, ἧς βούλει κορώνης τὸ σωφρονεῖν ἔστιν εἰπεῖν. Sic dicitur ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ. Et cum ὡς, vt ὡς βούλονται, Vt volunt, Pro suo arbitrio. Aristot. Œcon. 2, εἶτα ἐξαγαγεῖν ἔδωκαν τῷ βουλομένῳ,

F ἐξάγειν ἧς τιμῆς, Deinde exportationem permiserunt, primo cuique volenti, pretio constituto, Bud. interpr. In his autem & huiusmodi locis potest etiam subaudiri infinit. Cæterùm iungitur βούλομαι & cum coniunctiuo, sicut Lat. Volo. Luc. βούλει σκοπῶμεν; Idem, βούλει ἐπομόσωμαι; Et per periphrasin, ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ τοῦτο vel ταῦτα. q. d. Mihi volenti est, pro Volo. Et οὐκ ἔστιν ἐμοὶ βουλομένῳ. Thuc. 2, ὧ γὰρ πλῆθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. Idem, βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν. Idē ἂν βουλομένοις ἦ τούτοις. Greg. ὅ, τι θέλεις, ἀπείλει, ποίει ὅ, τι ἂν ἦ βου-

G λομένῳ σοι, Quidlibet, Quodcūque libuerit. Aliquātum ab his diuersum est illud Eurip. τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται. Ex eodem affertur τὸ βουλόμενον ἐκείνου pro Voluntas eius vel Sententia. At ex Plat. De leg. βουλόμενος ἔμελλες λέγειν pro Dicturus eras. Pro nolle autē dicunt βούλεσθαι præfixa particula οὐ vel μή. vt Dem. μὴ βούλεσθε δοκεῖν, Nolite videri. Et οὐ βουλόμενος interdū Inuitus exponitur.

Βούλομαι, eo modo quo dicitur Nescio quid hoc sibi velit: Luc. 4, καὶ εἰ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ ἀσόφως ἀποτετόξευται, Quòd si huiuscemodi esse vis Prometheum. Quòd si ita intelligis Prometheum. Ita Bud.

H qui & addit ex Greg. ἐβούλετο δὲ ὁ λόγος αὐτῷ καὶ βασιλέως αὐτὸν ἐμπροσθεν ἄγειν τὸν νοῦν ὑπομενούμενον. i. His verbis significabat Athanasium regi etiam præponendum. Talia sunt in v. l. (sed absque infinit.) τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; & τί βούλοιντο αὐτῷ αἱ κύλικες; At in hoc eiusdem Greg. lo-

co, τί σοι, φησὶν, ὦ ἄριστε, βούλεται τὸ κατὰ τοῦτο κράτος ἀπειλεῖν, Bud. interpr. Quid tibi vis? & minātis verba esse tradit.

Βούλομαι cum accusat. rei, redditur & verbo Cupio, aliisque item modis. Greg. βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, i. (Bud. interpr.) Omnia tua causa cupio. Fortasse autem non incōmodè verterimus, Opto, seu Exopto. Ex Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακοσίων pro Studiosum esse Syracusanorum. Et in simili eiusdem loco, βουλόμενοι ταῦτα, Qui huius sunt factionis. Cæterùm vt βούλομαι dico cōmodè verti posse in illo Gregor. loco, sic & in isto Homerico quidam vertunt, vbi tamen βούλομαι non cum accus. sed cum infinit. iungitur: Il. α, — ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. Βούλομαι apud eundem pro Malo, Præopto: cum alibi, tum Il. α, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Sic ex Plut. affertur De fort. mul. εἶπεν ὡς ἐβούλετο ἂν γῆν φέρειν ἢ γυναῖκας μετέχειν Ἀλεξάνδρῳ, pro Mallet. Sic Chrys. in epist. ad Ephes. 165, & alibi non semel.

Βούλομαι, Censeo, vt Lat. Volo. Themist. Phys. 4, βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδὲν ἐστι σῶμα. Huc pertinet illud paulo antè citatū, καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, exponendo Si ita intelligis.

Βούλομαι (sicut & θέλω) pro Possum, vt Aristot. Pol. 2, καὶ βούλεταί γ' ἤδη οὕτ' εἶναι πόλις ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι. In hoc autem eiusdem loco & eodem libro, vbi de Plat. politia loquitur, ἡ δὲ σύνταξις ὅλη βούλεται μὲν εἶναι μήτε δημοκρατία, μήτε ὀλιγαρχία, μέση δὲ τούτων, ἣν καλοῦσι πολιτείαν, Bud. ait βούλεται esse itidem pro Potest, vel pro Tendit eō. Idem βούλεται interpr. Debet in hoc eiusdē Aristot. loco, Pol. 5, βούλεται δ' ὁ βασιλεὺς εἶναι φύλαξ, ὅπως οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας μηδὲν ἄδικον πάσχωσιν.

D Βούλημα, ατος, τὸ, Voluntas. Synes. τοῦτο γάρ σοι τὸ ἐπισταλὲν τὸ βούλημα. ET Βούλησις, idem. Xenoph. Pæd. 5, δαίμονος ἂν φαίην τὴν βούλησιν εἶναι. Thucyd. 3, καὶ ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, Minora tamen voluntate, vel minora voto. Apud eundem βούλησις exponitur Sētētia, lib. 1, τῆς μέντοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ὡς ᾔσθοντο, Quòd eos sententia fefellisset.

Βουλητὸς, Sub voluntatem cadens. Apud Aristot. Ethic. quidam βουλητὸν reddunt Voluntati optabile, pro eo quod alii minus Latinè dixerunt Affectabile voluntate, nonnulli verò prorsus barbarè Voluntabile, pro eo quod quis velle potest aut debet. Aristot. Ethic. 3, ὄντος δὴ βουλητοῦ μὲν τοῦ τέλους, βουλευτῶν δὲ καὶ προαιρετῶν τῶν πρὸς τὸ τέλος. Plura ibidē hac de voce. Plat. De leg. 5, τὸ βουλητὸν τε ἑκούσιον, ἀβούλητον τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα.

C. Ἀβουλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, Nolo, aut Non consulto, vt inquit Suidas, Platonem citans, sed non ipsum eius locū. Vtitur autem Plato pro Nolle, variis locis, vt De rep. 4, τί δὲ τὸ ἀβουλεῖν, καὶ μὴ ἐθέλειν, μηδ' ἐπιθυμεῖν. Et epist. 7, ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν. Sic vtitur & Demosth. epist. 3. Fit autem à verbo βούλομαι, præfixo α priuatiuo.

Ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui non vult, vt ait Suidas. Potius tamen passiuam significationem habet, sonans, Non volēdus, si Latinè dici posset. ἀβούλητον, Quod nolumus, Præter voluntatem accidens, A voluntate non manās, seu proficiscens, Inuoluntarium. Ἀβούλητον κακὸν Suidas exponit ἀθέλητον. Latinè fortasse Malum inuolūtarium appellari possit: vt casum inuolūtarium dixerit aliquis eadem ratione qua Cicero dixit casum voluntarium, De finibus 2. quod Græcus vocāret συμφορὰν βουλητὴν, vel ἑκούσιον. Nam Plato De leg. 5, βουλητὸν & ἀβούλητον opponit, vt ἑκούσιον & ἀκούσιον. Fortasse tamē apud Suidam putet aliquis κακὸν non iungendum cum ἀβούλητον, sed interponedā esse distinct. vt κακὸν ἀθέλητον sit pro exp. vocis ἀβούλητον. Vide paulo post ἀβούλητα πράγματα.

Ἀβούλητος πρᾶξις, Factum non volūtarium, Quod fit præter voluntatē, vel fortuitó. Sunt qui exponant etiā, Res incōsideratè siue imprudēter gestæ, ἀβούλητος cum ἄβουλος incōsideratè & imprudēter cōfundentes.

Ἀβούλητα πράγματα, Aduersæ res, Res contra votum cedentes, Quæ ex animi sententia non cedunt, Quæ accidunt præter voluntatem, vel, contrà quàm vellemus. Dion. Hal. ἀρχ. 11, ἃ οὐ γίνεται ἐν χαλεποῖς καὶ ἀβουλήτοις πράγμασι.

Ἀβούλητος βίος, Vita non placens, non optabilis, quæ inuito accidit. Bud. ex Alexandro Aphr. περὶ ψυχῆς.

Izlz. ii.

Ἀβουλήτως, aduerb. Inuolūtariè, Non ex animo, Præter voluntatem. Basil. in epist. ad Eust. medicū, Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν γνώμην τοῖς πράγμασι συγκατατίθεσθαι οὐ καταδέχομαι, τὸ δὲ ἀβουλήτως εἶναι ποιεῖν τι τῶν ἀναγκαίων, οὐκ ἀποδοκιμάζω. Huic opponitur ἐκ βουλήσεως apud Demosth. A

C. ΠΡΟβουλέω, ῶ, inusit. à quo tamen præt. medium προβέβουλα in vsu est apud Hom. pro Malui, vel potius Malo (habet enim signif. præs.) Il. α, — καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κουριδίης ἀλόχου, eam malo quàm Clytæmnestram (q. d. βέβουλα πρὸ Κλυταιμνήστρης, Volo præ Clytæmnestra) pro Antepono Clytæmnestræ. Vt autē B μέλω (inquit Eustath.) μελήσω μεμέληκα, deinde μέμηλα, & vt ex τεθάληκα fit τέθηλα, & δέδουπα ex δεδούπηκα, sic βέβουλα ex βεβούληκα.

¶ Βουλή, ῆς, ἡ, Consilium. Hes. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Huic opponitur ἐσθλὴ βουλὴ apud Homerū, qui & νηκερδέα βουλὴν dicit, quæ videlicet ἐσθλὴ non est. Sed & βουλὰς ἀγαθὰς eadem signif. dicit Il. β, & ἀρίστη βουλὴ multis locis. Apud eundem Διὸς βουλὴν legimus, itémq; plur. Διὸς βουλάς, sicut & θεῶν βουλάς. Exponitur autē βουλή, γνώμη (id est sententia) initio Il. — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Sunt & qui voluntatem interpr. Ego malim Consultum seu Decretum. Quo interpretor modo & hic, Il. β, — ὅτοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, & alibi. Cæterùm aliis scriptoribus commune est cum poetis hoc vocabulum, & quidem in frequenti vsu. Demosth. βουλὴν ἀγαθὴν cum Homero appellat (qui ἐσθλὴν βουλὴν pro eodem dicit) Bonum consilium, Salutare consilium: Philipp. 3, φημὶ ἔγωγε καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ βουλῆς ἀγαθῆς τὰ παρόντα πράγματα προσδεῖσθαι. Et διδόναι βουλὴν περί τινος, Dare consilium de re aliqua: Xenoph. Pæd. 7, βουλήν D μοι δὸς περὶ τούτου ὦ Κροῖσε. ‖ Alicubi autem βουλὴ exponitur Consultatio, vel Deliberatio. vt apud Plut. in Galba, προὔθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις. Quæ interpr. conuenire huic etiā Dem. loco videtur, βουλὴν περὶ τούτου προτίθητι. Sed & apud Xen. βουλὴν verto consultationem: vbi βουλὴν ἐμβαλεῖν dicit quod Dem. & Plut. βουλὴν προθεῖναι. Ita enim ille Pæd. 2, p. 29, ἐμβαλεῖν περὶ τούτου βουλὴν εἰς τὸ στράτευμα, ὅπῃ ἄρα δοκεῖ, ἤν τι, &c. Quod Phil. interpr. Sententiam hac de re iniicere in exercitum: at ego, Consultationem [vel deliberationem] hac de re exer- E citui proponere. Vel, Hac de re ad exercitum referre. Pro eodem dicit paulo pòst, ἐμβαλεῖν λόγον & ἐμβαλεῖν ψῆφον. Quod autem ad vocis huius deriuat. attinet, scio Eustath. velle dici βουλὴ quasi βολή, sed non video quid obstet quin à [illegible] iquo βούλομαι potius deducamus.

Βουλή, Concilium seu consessus eorum qui cōsilium dant, Senatus. Item Locus in quem cōueniunt, Curia. Il. β, Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. (vbi obserua vocabulū γερόντων, quod cum senatus appellatione conuenit, eiq; originē dedit) Ibidē, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ. Sic autē & apud Homeri posteros F βουλὴ has signif. habet. Dem. Pro cor. οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Idem in Mid. ἀγνοεῖτ', ἔφη, τὸ πρᾶγμα ὦ βουλή. vbi non mirū est dari pluralē huic nomini, quum sit collectiuum, & perinde sit acsi dictū esset ἀγνοεῖτε ὦ βουλευταί. Sic autē & alibi plurali iungit. Apud eundē oratorē, Atheniēsium τῆς βουλῆς & τοῦ δήμου sæpe fit mentio. A Plut. βουλῆς μετέχων appellatur senator. Sed recētiores σύγκλητον βουλήν, interdū etiā σύγκλητον per se, eadem signif. videlicet pro senatu, dixerunt: G sumpta (vt ait Eust.) ex isto Hom. versu occasione, Il. β, Τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν. præcedit enim Βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων, (vide Σύγκλητος in Συγκαλέω.) Sed & τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς apud Herod. legimus, lib. 2, pro τὴν βουλὴν simpliciter, & quidē potius in signif. loci quàm ipsorum βουλευτῶν. scribit enim, ἡμέρας οὖν καταλαβούσης κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, i. In curiam se contulit, vt vertit Polit. Dici autē & de loco βουλὴν modò docui. cuius signif. manifestū exemplum esse hoc puto ex Xen. Hell. 7, οἱ μέντοι ἄρχοντες τοὺς H ποιήσαντας εἰσήγαγον εἰς τὴν βουλήν.

C. Βουλαρχέω, ῶ, Consilii vel curiæ sum princeps. Bud. ex hoc Aristot. loco, Polit. 4, ἐν δ' ἐνιαχοῦ οὗτοι φυλαρχοῦσι καὶ βουλαρχοῦσι.

C. Βουληφόρος, (q. d. Consilium ferens) Cuius consilio resp. gubernatur, Il. β, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.

C. Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cōsilio carens, Consilii expers, Inconsultus, Incōsideratus, Nō circūspectus, Imprudēs. Item Stultus, Amens. ‖ Significat & κακόβουλον, i. malo cōsilio vtentē, vel malo cōsilio præditum. Soph. Trach. Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; i. δύσβουλον καὶ κακόβουλον, vt ait schol. non vtilia suis liberis agitantem cōsilia, vel capientem. Sic apud Thucydidem ἀβουλοτέρων pro κακοβουλοτέρων ponitur, vt vult eius schol.

Ἀβουλότατα Hesych. exponit ἀπροαίρετα, i. Non spōtanea, Inuoluntaria. Est autē ἀβουλότατα superlat. gradus, ideóque addenda foret particula Valde aut Maximè, & dicendum Valde inuoluntaria, vel Maximè inuoluntaria: sed vereor ne mendosè scriptū sit apud Hes. ἀβουλότατα pro ἀβούλητα: de qua voce modò dictū fuit. de ἀβουλότατα autē aduerbio superlatiui gradus mox dicetur.

Ἀβούλως, aduerb. Sine cōsilio, Inconsultò, Incōsideratè, Nō circunspectè, Stultè. Hes. exponit ἀφρόνως, ἀμαθῶς, i. Imprudēter, Imperitè. Item Basil. in epist. ad Simplic[illegible]m, ἀβούλως οἱ ἄνθρωποι καὶ μισοῦσι τοὺς κρείττονας καὶ φιλοῦσι τοὺς χείρονας. Hinc ἀβουλότερον cōparatiui gradus, pro Inconsultius, Imprudentius: ἀβουλότατα superlatiui, Inconsultissimè. Suidas in ἀβουλεὶ citat hoc exemplum, ex quo, non dicēs, ὁ δὲ οὐ σφόδρα στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο.

Ἀβουλεί, idem quod ἀβούλως, Suid.

Ἀβουλία, ας, ἡ, Consilii inopia, Incogitantia, Temeritas, Imprudētia. Item Amentia, Stultitia. Isocr. τὸ βουλεύεσθαι & ἀβουλίαν inter se opponit, ita scribens in Par. ad D[illegible]onicum, οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλεύεσθαι παροξυνθείης, εἰ τὰς ξυμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψαις. Suidas ἀβουλία exponit ἄνοια καὶ μωρία, i. Amētia & Stultitia: exponit & ἀπαιδευσία, i. Inscitia seu Imperitia, aut Ignorantia.

Ἀβουλία pro δυσβουλία seu κακοβουλία, id est Malum cōsilium. Soph. Electra, Καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν. Vbi schol. διὰ κακοβουλίαν. Sic ἄβουλος pro κακόβουλος apud eundem, vide paulo antè in Ἄβουλος.

C. Ἀριστόβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius optimum est consilium. ‖ Et nomen proprium.

C. Δίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duplicis est cōsilii. Hes. in διάβουλος.

C. Δύσβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malū vel infelix est cōsilium. ET Δυσβουλία, Malum consilium, Infelicitas consilii. Aristoph. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι.

CONTR. Εὔβουλος, Cuius bonum est consilium, seu felix. Item Consultus, Prudens. ET Εὐβούλως, Prudenter. ITEM Εὐβουλία, Bonum consilium seu prudēs, Consilii felicitas. Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ' οὐκ εὐβουλία, iambicus est, cuius vetus interpretatio apud Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia.

C. Εἰκαιοβουλία, Vanum consilium, Temeritas in capiēdo consilio. Hesych. ματαιότης, Suida ματαιοφροσύνη.

C. Κακόβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cuius malum est consilium. Apud Aristoph. exponitur Stultus ET Κακοβουλία, Malum consilium, Consilii peruersitas.

C. Κοινοβοῦλαι, Senatores. σύνεδροι, Hesych.

C. Μετάβουλος, vide post βουλεύω.

C. Πολύβουλος, ου, ὁ & ἡ, Cui multum est consilii, Qui consilio abundat, Valde prudens. vt πολύβουλος Ἀθήνη, Iliad. ε, & Odyss. π.

C. Ταχύβουλος vide infrà in Μετάβουλος.

Βουλαῖος Ζεύς, Consiliarius Iupiter, vel Iupiter consilii præses. Itidem, βουλαία Θέμις. vtrunque Plut. Apud Harpocrat. autem βουλαία Ἑστία est ἡ ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένη. Sed & Ioui βουλαίῳ εἰσιτήρια fiebant Athenis ἐπὶ τῆς βουλῆς. Vide Demosth. in Mid. Antiphon autem 231 faciēs & Mineruæ βουλαίας mentionem, scribit, καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς βουλαίας ἱερόν ἐστι.

Βουλεία, Functio eorum quæ ad senatoria munia pertinēt & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

¶ Βουλῆς, Senator, Thuc. 3, ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν. Declinari autem βουλῆς βουλῆτος autor est Suidas. SED & ναὸν βουλῆς Ἀρτέμιδος apud Plut. legimus in lib. περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. si mendo carent exempl. Videtur autem esse pro βουλαίας. Vide Βουλαῖος paulo antè.

¶ Βουλεύω, Cōsilium seu consilia agito, Cōsulto, Delibero. Il. β, — ἤ κεν Ἀχαιῶν Νόσφιν βουλεύωσ'. Ibidem, Εἰ δέ ποτ' ἐς

γε μέλεα βουλεύσαιμι. Et Il. α, Τώ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν. A
Re ita deliberata discesserunt. ‖ Βουλεύω cum accus. Delibero, Meditor, Cogito, Animo agito, Molior. Item Statuo, Delibero. Od. ξ, ψεύδεα βουλεύσας. & Od. ψ, κακὰ κέρδεα βουλεύουσι. Od. χ, αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσεμεν. Et Sophocl. βουλεῦσαι τινὶ φόνον. Pro quo apud eundem Hom. βουλεῦσαι τινὶ περὶ φόνου, Od. π, Ὄφρα κε δὴ μνέεσι φόνον ἠὲ φυγὴν βουλεύσωμεν. Et cum infinitiuo, Od. ι, βούλευσα ἐπάμεναι. In soluta quoque oratione βουλεύειν sæpe accus. iungitur: vt βουλεύειν δρησμὸν apud Herodot. sicut βουλεύειν δρασμὸν & τὴν ἀπόδρασιν apud Luc. Sic & Xen. Pæd. 2, λεληθέναι ἡμᾶς ταῦτα βουλεύοντας. Idem Pæd. 8, μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μήτε ἀνόσιον μήτε ποιῆτε, μήτε βουλεύητε. Dem. B
145, ἀλλὰ παρὰ Θηβαίων τῶν βουλευσάντων τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ, id est (Bud. interpr.) Qui autores fuerant & consuluerant. Sic ἐβούλευσα ταύτην τὴν βουλὴν, Huius consilii autor fui, Hoc consilium dedi (vide Bud. Comm. 743.) Hesiod. Erg. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, id est (etiam Salustio interpr.) Malum consilium consultori pessimum. βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Optimè tibi consulo, Optimè tibi consultum esse volo. Thuc. 4, βουλεύσειν δὲ C
τῇ πόλει τὰ ἄριστα. Non rarò & cum περί. Thuc. 8, καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέτω βασιλεὺς ὅπως βούλεται. Idem ἐξεῖναι περὶ Μιτυληναίων βουλεῦσαι ὅποῖον ἄν τι βούλωνται. Sic Lat. dicunt Statuere de aliquo. ‖ Βουλεύομαι pass. signif. Demosth. βουλευθῆναι καλῶς ἐσκευῶσθαι. Plut. Apophth. πεπεῖσθαι μὲν οὖν, ἔφη, ταῦτα, βεβουλεῦσθαι δ' ἐκεῖνα. Et in partic. τὰ σιγῇ βουλευόμενα. Itē τὰ βεβουλευμένα, Demosth. τὰ ἐσπευσμένα, Consulta, Decreta. Bud.

Βουλεύω, Sū senator, βουλῆς μετέχω, vt Plut. loquitur Lys. 162. οὔτε βουλεύσαντα, οὔτε ἀρχὴν οὐδεμίαν ἄρξαντα. Sic D
Dem. περὶ παραπρ. dicit γράφω ψήφισμα βουλεύων.

Βουλεύομαι idem quod βουλεύω, Consilium agito, Delibero, &c. sed in prosa βουλεύομαι nō solū sine casu, sed & sine eo ponitur potius quàm βουλεύω. Thuc. 1, ἑκαστος δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Isocr. βουλεύου βραδέως, Delibera cunctanter, vel Consilium cape. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι, Plat. Rectū ineo consilium, Rem bene perpendo. Cui opponitur βουλεύομαι κακῶς. Et Thuc. 3, χεῖρον βουλεύσασθαι, Deterius consulere. Ex Demosth. autem βουλεύομαι ἐνδοξότατα, E
Gloriosissimum ineo consilium. Xen. βουλεύομαι πῶς ἀποδρῶ. Idem cum εἰ, βουλεύεσθε εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλοι εἶναι. Thuc. βουλεύονται εἰ κατακαύσωσι. Cum περὶ etiam non rarò. vt Aristot. Pol. 4, ἀρχὰς definit ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περὶ τινῶν, καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι. Lys. in Alcib. καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βουλευσάμενοι, Qui malè de suis reb. cōsuluerūt, Bud. At Gr. In Iul. nomine vsus est loco adverb. ὡς τὰ κάκιστα περὶ ἑαυτῶν βουλευσάμενοις, Qui pessimè de se consuluerant & statuerāt. Et περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι τρόπον ἀπανθρωπότερον, ex Plat. epist. Sic Synes. ἐμέμψω τὴν τύχην ὡς οὐδὲν περὶ σοῦ βεβουλευμένην φιλανθρωπότερον. Et βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, Cogitare de commeatu, Cogitare de [comparando] commeatu. Cum accusatiuo autē (vt iam in loco illo Gregor. τὰ κάκιστα βουλευσαμένοις) Hom. Il. β, Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Dolum improbum cogitauit, seu Cōmentus est. Thucyd. βουλεύεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὰ ἄριστα. Idē lib. 6, καὶ εἰδὼς πολλὰ μὲν ἡμᾶς δέον εὖ βουλεύσασθαι. Apud Herod. βουλεύεσθαι ἀπόστασιν. Idem, βουλεύομαι στρατηίας τρεῖς, Animo agito tres expeditiones, Tria bella mouere cogito. Cum infinit. autē, vt βουλεύομαι μετοικῆσαι, Delibero migrare, vel In animo habeo. F G

Βούλευμα, Consultatio, Deliberatio, Vel potius, Consilium quod consultando seu deliberando capitur. Aut simpliciter Consilium. Sic in isto iambico, Σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ. Thuc. βούλευμα χρηστόν. ET Βουλευμάτιον, dimin. ex Soph. & Aristoph. q. d. Cōsiliolum.

Βούλευσις, (nomen rarum) Consultatio, Deliberatio. Et βουλεύσεως δίκη, de qua lege Harpocr.

Βουλευτός, οῦ, ὁ, (q. d. Consultabilis) In consultationem seu deliberationem cadens. Aristot. Ethic. H

Βουλευτής, οῦ, ὁ, Senator. vt βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ a Luciano.

Βουλευτικός, Consultus, vt à Bud. exponitur in hoc Aristotelis loco, Ethic. 6, ὥστε καὶ ὅλως ἂν εἴη φρόνιμος ὁ βουλευτικός.

Βουλευτικός, Senatorius, Ad senatum seu ad curiam A
pertinens. βουλευτικοὶ νόμοι, Dem. βουλευτικὸς ὅρκος, Xen. βουλευτικὴ ἡλικία, Ætas decurionatus, Bud. interpr.

‖ Βουλευτικόν, τό, Senatorum concilium. Synes. ὅτι τὸ βουλευτικόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἑώρων εἶναι θηπικόν. ‖ Βουλευτικόν, Senatoribus assignatus theatri locus, Aristoph. Vide eius schol. & Poll.

Βουλευτήριον, ου, τό, Curia: Cic. Verr. 4, Vt in curia Syracusis, quem locum illi βουλευτήριον vocant.

C. ΔΙΑΒουλος, Vide post διαβούλιον. B

Διαβούλιον, Cōsilium apud Polyb. sæpe, inquit Bud. In hoc tamen Polybii loco, lib. 5, συνεδρίαζε τοῖς φίλοις διαβούλιον πῶς χρηστέον ἐπὶ ταῖς εἰς τὴν κοίλην Συρίαν εἰσβολαῖς, puto διαβούλιον esse potius consultationem, seu deliberationem. Sic ibidem, μετὰ δὲ ταῦτα συνῆγε τοὺς φίλους καὶ διαβούλιον ἐνεδίδου. Et Διαβούλιον, pro temerario consilio, seu temeraria cogitatione ex LXX interpr. affertur: item simpliciter pro consilio, seu cogitatione. Vide Suidam.

ET Διαβουλία ex iisdem citatur pro eadem significatione. Apud Hesychium autē Διαβουλία est ἀμφιβολία. ITEM Διάβουλος apud eundem Hesychium δίβουλος, C
Qui est duplicis consilii.

C. ΜΕΤΑΒουλος, Qui citò mutat consiliū. Exponitur enim apud Aristophanem ταχύβουλος, quod signif. eum qui celeris est consilii, id est qui citò & repentè consilium capit: aut qui citò ex vno consilio ad aliud transit.

ET Μεταβουλεύομαι, Muto consilium, Me pœnitet. Lucian. Ad dic. Prometh. &c. ἐπεὶ τό γε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Fortasse autem illud μετάβουλος ponitur simpliciter pro μεταβουλευόμενος. D

C. ΕΠΙΒουλή, (q. d. Consilium aduersus quempiam initum) Insidiæ. Luc. De cal. τὸ διαβάλλειν δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. Herodian. 3, αὔθρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλήν. Ex Iustino Mart. ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλὴ passiuè, Ioui structæ insidiæ. Ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Thucyd. 8, πληγεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. Ex Plat. De rep. 1, ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, quasi struendo insidias, Insidiatoriè. Ex eodem in v. l. μετ' ἐπιβουλῆς & τῇ ἐπιβουλῇ Consultò.

Ἐπίβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insidiosus. Xen. Pæd. 1, ἐπίβουλον εἶναι, E
καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν. Herod. 4, ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι Ἀντιπῖνον ἠνάγκασεν. ET Ἐπιβούλως, Insidiosè, Dolosè. Cuius superl. ἐπιβουλότατα apud Synes.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. Consilium aduersus quempiam ineo) Insidior, Insidias struo. Item, Insidiosè molior. Cum accusat. Herodot. ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionē moliri, in v. l. Ego malim insidiosè moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Et ἐπιβουλεύειν τὴν κατάλυσιν τυραννίδος, Idem. Et ἐπιβουλεύειν τὸν ἔκπλουν, apud eundem: quod exponitur Furtiuam abitionem moliri. Demosth. 229, εἰ γὰρ ἐν ᾧ ἐπεβούλευε κατώρθωσεν, ἁπάντων ἂν ἀπεστερήμην ἐγώ. Vbi Bud. F
ἐπιβουλεύειν esse ait Molior, Struo, Insidiosè apparo. Itē cum accus. & dat. ἐπιβουλεύειν θάνατον τινί. Herodot. ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ἐπιβουλεύει θάνατον. Et Andocides 29, καὶ τῷ κηδεστῇ θάνατον ἐπιβούλευσε. Et cum infinit. τοῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Aristoph. Pluto. Sic ἐπιβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. in Agoratum. Et ἐπεβούλευσε λαβεῖν, Demosth. Et ἐπεβούλευσε διαφθεῖραι, Idem. Et ἐπιβουλεύων τὸν Πορσίναν ἀνελεῖν, Plut. Publ. Sic ἐπιβουλεύω γενέσθαι τύραννος, Plato in epist. Non malè autem (vt opinor) Imminere occasioni verterimus in nonnullis eorum locorū G
in quibus infinitiuo iungitur. Cum datiuo item iunctum, non solùm Insidior significat, & Insidias struo, sed etiam Molior, Capesso, Immineo: vt à Bud. exponitur apud Lysiam 169, οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, Mori enim debebat qui talia moliretur, interpr. eodem Bud. qui & exponit ἐπιχειροῦντα. Sic Herodot. ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοις, vbi tamen exponitur Mente agito. ἐπιβουλεύειν πλούτῳ Bud. apud Synes. Inhiare diuitiis. At ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato epist. 7, H
Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. Quum autem dicitur ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politianus apud Plutarchum in Amat. narr. πρότερον ἐπεβούλευσε

Κορινθίοις interpr. Dolum primò Corinthiis intendit. A Sed & accusatiuo iungitur hoc verbum pro Insidiari. vt Dem. ἀλλ' ἀδίκως ἐπεβούλευσέ με. ‖ Ἐπιβουλεύω alicubi exponitur etiam simpliciter Cōsilium ineo, seu capio, Delibero, vt apud Thuc. 3, ἐπιβουλεύουσιν ἐλθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, Insidiis petor, seu appetor, Mihi struūtur insidiæ. Dem. De falsa leg. παρ' ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπό σου τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, insidiis huiuscemodi à te petitus, B. interpr. μυρίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chrysost. Alicubi autē per nomē redditur: vt apud Herod. 7, ἐπιβουλευθεὶς ἀνῃρέθη, Ex insidiis occisus est, vel Per insidias. Philo De vita M. lib. 1, B καὶ μὴ ἀμνημονας ὧν ἐπεβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarū sibi insidiarū non immemores.

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ, Insidiatio, Insidiæ. Plato De leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γιγνόμενος φόνος. pro ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Alii autem interpr. Consultò, Certo consilio.

Ἐπιβουλευτής, οῦ, ὁ, Insidiator. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, Qui exercitui insidiatur.

Ἐπιβουλευτός, Insidiatorius, Insidiosus. vnde superlatiuus ἐπιβουλευτότατον φάρμακον καὶ περιχωδέστατον, vt loquentem Cyclopem inducit Lucianus.

C c. 2. Ἀνεπιβούλευτος, Cui insidiari nemo potest, Insidiis non obnoxius, Ab insidiis tutus. Vnde τὸ ἀνεπιβούλευτον substantiuè, q. d. Immunitas ab insidiis. AT Εὐεπιβούλευτος, Cui facilè strui possunt insidiæ.

c. 2. Ἀντεπιβουλεύω, Vicissim insidior, Insidiāti insidior, Cōtrà tendo insidias.

c. 2. Προεπιβουλεύω, Insidiis præuenio, seu præuerto, Insidias anticipo. Thuc. Et προεπιβουλεύομαι, insidiis præuenior, Prior incido in insidias. Thuc. μὴ φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι.

D C. ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, (q. d. Præcōsultator aut Prædeliberator, vel Qui pro alio consultat & in eius commodum) Primarius in consilio, Bud. interpr. apud Herodotum. Quidā πρόβουλον, primorem cōsilii eodem sensu interpr. item Senatus principem. Alii, Primarium in vrbe consulem, & prouisorem, ex Horatio. Plutarch. in Rom. vult Consules sonare προβούλους. Apud Aristotelem πρόβουλοι sunt qui consiliis suis populo prospiciūt, ne quid perperā ab eo decernatur, aut aliàs incōmodo afficiatur. Aristot. οἷς καλεῖσθαι προβούλους ἢ νομοφύλακας. Vide B. p. 283.

E Προβουλεύω, Consilio prospicio, vel prouideo, Vel simpliciter, Prospicio, Prouideo. Thuc. 3, προβουλεύσας δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσοι, id est προνοησάμενος. Luc. in Caucaso, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. cum genit. Polit. 4. ὧ ἐπιμελὲς ἔστω τὸ δήμου προβουλεύειν ὅπως ἄσχολων ἔσται. Vbi Bud. annotat προβουλεύειν ea forma dici qua προπολεμεῖν. Apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τοῦ δήμου, exponitur Consilio seu deliberatione populū præuenire, Consultare de re quapiā priusquā populo consultatio proponatur. Bud. autem hæc Demosth. verba De fal. leg. ὑμῖν δὲ περὶ τὸν μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι F καὶ προβουλεῦσαι δεῖ, interpr. ita, Apud vos autem rem ipsam curiæ innotescere moris est, déque ea re senatusconsultū fieri. Idem scribit προβουλεύειν dici solitam curiā Athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo cēsendóq; in curia agitabatur qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον, q. d. Prædeliberatum. Polybius De pol. Romanorum, τὴν μὴ συνεπιχωρήσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Apud Aristot. autem Ethic. lib. 5, cap. 8, generaliore sign. προβουλεύ-G σας seu προβουλευσάμενος aliquid facit, qui certo consilio id facit, & præcedēte deliberatione. Xen. hoc verbū cum προνοεῖν cōiunxit, ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον τι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύειν. HINC Προβούλευμα, Decretū quod ex consultatione consequitur, & q. d. præcōsultatione. Dionysio Halic. Senatusconsultū. Sic etiā Athenis προβουλεύματα (inquit B.) curiæ decreta quæ in concione populi promulgabātur, vt eius suffragio cōfirmarētur. Dem. In Timocr. προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἔγραψε H μετὰ ταῦτα γιγνομένης ἐκκλησίας προχειροτονήσει ὁ δῆμος. ITEM Ἀπροβούλευτος, vt ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non cōsultatum est in curia antequā ad pôpulū referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα Harpocr. ex Dem. in Androt. At sequendo generaliorē illam verbi προβουλεύω signif. quā ex Aristot. attuli, Ἀπροβούλευτον est apud eundem in Ethic. quod fit nō præmeditatè, & nō præcedēte cōsultatione, seu deliberatione, vt quod fit quodā iræ impetu. Sed & ἀπροβούλευτος act. dicitur vt Lat. Inconsultus, Qui res inconsultè agit. Vnde & ex Cebete affertur pro temerario. ET Ἀπροβουλεύτως, Nō præmeditatè, (si vti hoc aduerb. liceat) Absq; præmeditatione, vt apud Pla. De leg. l. 9, φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος. Ex eodē affertur, ἀπροβουλεύτως τὸ ἀποκτεῖναι, Absque deliberatione interficiendi.

C. ΣΥΜΒΟΥΛΗ, ῆς, ἡ, (ET Συμβουλία ex Xen.) Consilium quod alicui datur. A Bud. exponitur Consilium, Cōsultatio, Admonitio. Pla. in Protag. καὶ εἰς συμβουλήν τινα φίλους ἂν παρακαλεῖς καὶ οἰκείους. Apud Aristot. Ethic. lib. 4, συμβουλῆς μεταδιδόναι πᾶσι, Facere omnibus censendi potestatem, eodem Bud. interpr. ET Σύμβουλος, Qui consilium dat, Consiliarius, Consultor. Dem. ἀλλ' οὐδεὶς περὶ τῶν παρεληλυθότων οὐδαμοῦ προστίθησι βουλήν· τὸ δὲ μέλλον ἢ τὸ παρὸν τῆς τοῦ συμβούλου τάξιν ἀπαιτεῖ. 1. (inquit B.) Officium & partes consiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere: quia in præteritū non valet consiliū. Apud eundem Dem. Pro corona σύμβουλον ποιήσασθαι, In consilium adhibere. Dicitur & σύμβουλός εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. ET Συμβούλιον, Consilium quod aliqui simul ineunt, Simul initum consiliū. Sic Matth. 12, συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ, & Mar. 3, συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ.

Συμβουλεύω, Consilium do, Consilio, Horat. Suadeo, Hortor, Autor sum vt hoc vel illud facias. συμβουλεύω σοι ποιεῖν, & συμβουλεύω μὴ ποιεῖν Dem. Itē συμβουλεύω σοι περὶ τούτου, Pla. Xen. Consilium tibi do hac de re. Apud Isocr. autē cum dat. pers. & accus. rei, ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας. Et συμβουλὴν συμβουλεύειν in Dionis epist. ad Perdiccā, inter Plat. epist. Vnde συμβουλευθεὶς, Cui cōsilium datum est, Bud. ex Œcum. in Acta, 43. Συμβουλεύομαι autem Consilium peto, In consilium adhibeo, Consulo. Xenoph. ἀνάβ. 2, συμβουλεύομαι σοι τί χρὴ ποιεῖν. Sic Herodotus, συμβουλεύεται μοι. Isocr. ὅταν ὑπὲρ τῶν σαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι. Et cum μετὰ ex Aristoph. συμβουλεύομαι μετὰ σοῦ. Bud. συμβουλεύομαί σοι. interpr. etiā Tecum commentor de re agenda. quæ interpretatio verbo συμβουλεύομαι, quum iungitur illi præpositioni, magis cōuenire videtur. Ex Plat. autem affertur passiuum συμβουλεύεσθαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων pro Consilium haberi de quopiam eorum quæ cōuēniunt.

Συμβουλεύω pro ἐπιβουλεύω, id est Insidior, affertur in v. lex. ex hoc Lysiæ loco in peroratione De public. bonorum Niciæ fratris, καὶ παρακαλούμενος δὲ μετέχειν τῆς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν συμβουλευόντων τῷ πλήθει.

Συμβούλευσις, Idem quod συμβουλή sed parum vsitatum.

ET Συμβούλευμα, Consilium quod datum est, Consiliatio (à Consilio quo vtitur Horat.) & q. d. Consiliamentum. Xen. κάλλιστον δὲ συμβούλευμα τὸ ἄγαν ξυμφοροτέρους ἵππον μὴ κτᾶσθαι εἰς πολέμους.

Συμβουλευτής, vide in βουλευτής.

Συμβουλευτικός, κή, κόν: vt συμβουλευτικὸς λόγος, Oratio quæ cōsilium dat. Vel, Oratio ad consilium dandum apta. Vel Oratio suasoria, seu hortatiua. Apud Aristot. Rhetor. 1, τρία γένη τῶν ῥητορικῶν λόγων, videlicet, συμβουλευτικὸν, δικανικὸν, ἐπιδεικτικόν. Et apud Hermog. συμβουλευτικὴ ἰδέα. Lat. Genus deliberatiuū dicunt, voce vicinam signif. habente. ET Συμβουλευτικῶς, Poll. ἐνδεικτικῶς, Dando consilium, Hortatiuè.

c. 2. Ἀποσυμβουλεύω, Dehortor, Dissuadeo. Contrariū τῷ συμβουλεύω, vt ἀποσπουδάω contrariū simplici σπουδάω, & alteri composito ἐπισπουδάω. Citatur ex Phalaride in Epist.

ΒΟΥΣ, οός, ὁ & ἡ, ET ΒΩΣ, Doricè, Bos, Vacca. Il. ψ, Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. Od. κ, βοῦς ἀγελαίας. Od. σ, ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. ‖ Synecdochicè partem pro toto capiendo in fœm. gen. capi pro pelle bouina, Eust. tradit, id est δέρμα, βύρσα, τὰ ὠμοβόεια, βοέη: vt ἐλέφας pro osse elephātino hoc est ebore: indéq; apud Hom. βοῦς τυκτὰς & βοῦς αὔας dici clypeos ex bubulo corio, ἀσπίδας ἐκ βοείας βύρσης πεπηγμένας. Il. μ, Οἱ δ' ἐπὶ ἀλλήλους βόας αὔας ὑψόσ' ἀείραντες. Il. ν, Οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην. Vnde & Hesychio est μάστιξ, Flagellū, sub. ex bubulo corio factū. quo sensu & Boues à Plauto vsurpatū tradūt nōnulli. ‖ Me-

taph. dicitur de homine stupido & ἀναισθήτῳ, vt Eust. docet, dicens inde esse βοίδης apud Menandrum pro παχὺς, ἀήθης, simile comico vocabulo ἀμνοκός. vnde & βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται, prouerbium ἐπὶ ἀχρηστίας. ‖Est & piscis nomen quem bouem Plin. etiam appellat, refe rēs eum inter pisces planos seu cartilagineos, id est inter σελάχη, quemadmodum Aristot. quoque lib. 5 De hi stor. animal. & lib. 6, cap. 12. ‖Item πέμματος species apud Eustath. vnde ἕβδομος βοῦς, qui post sex σελήνας, id est placentulas latas rotundásque, septimus conficiebatur, cornua habens in modum nouæ lunæ. Aliter verò expositum βοῦς ἕβδομος habes apud Suidam & Camer. ‖ Olim erat etiam numisma Atticum, bouis nota percussum, didrachmum alio nomine dictū: vnde ἑκατόμβοια arma apud Homerum: & βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, prouerbiū in eos qui pecunia corrupti, aut metu mul ctæ dicenda reticent. de quibus Bud. in libro De asse, & Pollux lib. 9. ‖Et χυτρόποις apud eundem Pollu cem βοῦς dicitur. ‖Item in vestibus futurarum cōmissuras, seu τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι τῶν ῥαφῶν συμβολὰς, βοῦς vocatas fuisse, idem autor testatur.

C. Βουαγόρ, οος, ὁ, Armenti ductor, ἀγελάρχης. ET Βουαγέτον, ου, τὸ, ὑπὸ βοῶν ἑλκυσμένον ξύλον. vt tradit Hesych. dicens Laconica hæc duo vocabula esse.

C. Βουβόσιον, ου, τὸ, Locus vbi boues pascuntur. vt Callim. sch. exponit. Callim. hymno in Apoll. Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον. Strabo, χώραν ἀρίστην βουβοσίοις, Solum pascēdis armentis peraccommodatum.

C. Βούβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bouibus pascendis aptus. Od. ν, de Ithaca, Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

C. Βουγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, E boue genitus seu ortus. Apibus hoc epitheton tribuitur, vt refert Hesych. quòd ex bouinis ossibus nascantur. Bacchum etiam βουγενῆ & ταῦρον vocari tradit Plut. in Hell. quærens cur Eleæ mulieres eum βοέῳ ποδὶ ad se venire precentur.

C. Βούγλωσσος, Boum linguæ similis herba, vt Plinius docet. Diosc. neutro genere βούγλωσσον vocat, ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ. Linguam bubulam quidam appellant, Marcellus Borraginem. ‖Item piscis nomen quem Latinè Soleam ex Plinio, & Lingulacam ex Plauto & Varr. quidam vocant, Hermol. à βου particula epitatica dictum scribit.

C. Βούδακον, ος, ἡ, Buprestis, Hesych.

C. Βουδέρσιον, ου, τὸ, Bouinum corium.

C. Βουδόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boues excorians. βούδορος autem pass. significationē habet, vt tradit Eust. βούδορα ἤματα apud Hesiodum exponens Dies in quibus boues & (ex parte totum intelligendo) quæuis animalia excorientur. Hesiod. in Op. & Dieb. de brumalibus diebus, κάκ' ἤματα, βούδορα πάντα. id est ἀναιρετικὰ τῶν ζώων, vt schol. explanat. Hesych. verò βουδόρα exponit μοχλῶν ᾧ βόες δέρονται, vel, secundum alios, ἀσκοί. At βουδόρῳ νόμῳ apud Suidam de iis qui vt in modum boum excorientur digni sunt. ‖Βούδορος seu Βουδόρας est & fluuii nomen prope Cerinthum Euboicam ciuitatem. at βούδορον promontorium apud Thucyd. Salamini oppositum.

C. Βούζυγον, ου, τὸ, Boum iugum. ‖AT Βουζυγία (vt scribunt v. l.) appellabatur Athenis familia quædam sacerdotio prædita, sic dicta à Buzyge quodam heroe qui omniū primus iunctis bobus arasse terram creditur. de quo apud Hesych. AT Βουζύγιον, locus qui & Peltis vocatus, vbi Athenienses esse dicebant tertiam sacram arationem: vt eadem vulg. l. tradunt ex Plut. Nuptial.

C. Βουθρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui à bobus depascitur. ὑπὸ βοῶν θρεψόμενος τοῖς βόεσι, hoc est βοῦς τρέφων, seu à particula βου epitatica, πολυφόρος καὶ πολυθρεπής, hoc est πολλάκις θρεψόμενος, vt Sophocl. scholiast. in hoc Trach. loco explicat, Ἐνβουθρεπεῖ λειμῶνι. quod Hesych. exponit, ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται.

C. Βουθοίνης, seu Βουθοίνας, ου, ὁ, Boum vorator, Herculis epitherum. Βουθοίνου Ἡρακλέα, in Epigr. Greg. ὁ βουθοίνας τὸ γεωργοῦ τυραννήσας καὶ τὸ ἀρότην βοῶν λαφύξας, καὶ τὴν κλῆσιν λαβὼν ἐκ τῆς πράξεως.

C. Βουθύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad boum mactationem pertinens. βουθύσιον νύκτα, Noctem in qua boues mactati sunt.

VNDE Βουθυσία, ας, ἡ, Boum immolatio seu mactatio. Buthysia, vt Sueton. etiam vocat. hoc est sacrificium magnum & solenne. Athen. lib. 4, ὅταν δὲ τοῖς ἥρωσι θύωσι, βουθυσία μεγάλη γίνεται, καὶ ἑστιῶνται πάντες μετὰ τῶν δούλων.

Βουθύτης, ου, ὁ, Qui boues mactat. Athen. lib. 14, περὶ μαγείρων καὶ τῶν Ἀθήνησι κηρύκων loquens, οὐδὲ γὰρ μαγείρων καὶ βουθυτῶν ἐπεῖχον τάξιν. Enim ibi Budæus legit pro βουτύπων. AT Βούθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem esse dicitur quod βουθύσιος. vt βουθύτοισι πρὸς βωμοῖς apud Eurip. & βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις. HINC Βουθυτέω, F. ήσω, Boues macto & immolo, Æsch. contra Ctesiph. πρὶν πενθῆσαι καὶ τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι, στεφανωσάμενος, καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. De quo Cicero Tusc. 4, Æschines in Demosthenem inuehitur quòd is septimo die post filiæ mortem hostias immolasset. Athen. loco paulo antè citato, ἔδρων δ' οἱ κήρυκες ἄχρι πολλοῦ βουθυτοῦντες καὶ σκευάζοντες. ‖ Abusiuè pro Sacrificare capitur, vt apud Aristoph. Pluto, ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος. At βουθυτῶ ἐπινίκια quod ex Phalaride affertur, simile est illi Dem. τὰ ἐπινίκια θύειν, Victimas post seu ob partā victoriam immolare: nisi quis ad Lucianicū illud, ἐπινίκια εἱστιᾶν, referre velit.

C. Βουϊερεύω, F. εύσω, idem quod βουθυτέω, Boues sacrifico. Βουϊέρευσεν, βοῦν ἔθυεν, Hesych.

C. Βουκάπαι, αἱ, Boum præsepia: τῶν βοῶν αἱ φάτναι. Hesych.

C. Βουκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, βουκάρδιος λίθος, Bucardia gemma, bubulo cordi similis, vt tradit Plin.

C. Βουκέντης, ου, ὁ, Qui boues stimulo impellit. idem quod βοηλάτης. vt Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ γε γῆς ἀροτῆρες. AT Βούκεντρον, ου, τὸ, Stimulus quo boues punguntur & impelluntur.

C. Βούκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, Bubulis præditus cornibus. vt βούκερων ἄγαλμα apud Herodot. ‖ Βούκερως, ET Βούκερας, ET Βουκέρας dicitur etiā Fœnūgræcū. Plin. l. 24 cap. vlt. Nec fœnograco minor autoritas, quod τῆλιν vocant, alii κάρφος, alii βούκερας, alii αἰγόκερας, quoniam corniculis semen est simile: nos siliciam. Columella siliquam vocat quia, vt siliqua arbor, siliquatur. Nicand. Alexiph. Ἄλλοτε, βουκέραος στηρόγου ὄρρα κεραίας Εὐκαμπῆς πτάλοισιν ὑπαλωεμένοισιν ἀέξει. Ex hoc autem βουκέραος per contractionem βούκερως factum est.

C. Βουκέφαλος, ου, ὁ, dictus Alexandri equus siue ab aspectu toruo, siue ab insigni taurini capitis armo impressi: vt tradit Plin. Qui Βουκεφάλας etiam Doricè vocatur, autore Camer. Vnde Bucephala dicta vrbs, Asenorum caput, (apud Steph. Βουκεφάλεια) à Bucephalo ibi sepulto, vt idem Plin. docet. cuius incolæ Βουκεφαλῖται.

C. Βουκινέω, F. ήσω, τοὺς βοῦς ἐξελαύνω. Var.

C. Βουκλέψ, Qui boues furatur.

C. Βουκόλος ET Βωκόλος, Doricè, ου, ὁ, Bubulcus, Armentarius, à βοῦς & κόλον, id est τροφὴ apud veteres, vt tradit Eustathius ex Athen. lib. 6. Philostr. epist. 38, Ἀπόλλων ποιμένων ἦρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος. Dicitur etiam nonnunquam ἐκ περιουσίας (vt Eustathius annotat) βουκόλος βοῶν. VNDE Βουκόλιον, ου, τὸ, Armentum boum. Philo, βουκόλια γὰρ καὶ αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα διεφθείροντο. Philost. epist. 77, ἐρυθρὰ δ' ῥάχει τὰ βουκόλια διετάραξε. (PRO QVO Βουκολία etiam in fœm. genere citatur ex Apoll. Rhod. βουκολίας βοῶν.) At apud Hesiodum Theog. v. 346, Βουκολίας τ' ἀγέλας καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, dubitatur an sit adiectiuum quasi à βουκόλιος. ET Βουκολικός, οῦ, ὁ, Pastoralis, Pastoritius, Cic. Pastorius, Varr. (PRO QVO Βωκολικός, Doricè. Theocr. Idyll. 1, Ἄρχετε βωκολικᾶς μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. & alibi, Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε) ET Βουκολίς, ίδος, ἡ, quod idē esse videtur cū βουκολική, adiect. In v. l. exponitur Bobus pascēdis apta. ET Βουκολέω, ῶ, F. ήσω, Boues pasco. quod Bubulcitarier Plautus dicit. Il. φ, Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. quod Ionicum est pro ἐβουκόλεις: additúmque habet βοῦς κατὰ ταυτολογίαν, vt & οἶνον οἰνοχοεῖν dicitur. Ἀκυρολόγως autē accipitur simpliciter pro Pasco, Alo. Sic Philostr. Heroic. dixit βουκολεῖσθαι ἵππον αὐτοῖς, Equitatū ab eis pasci. Cui simile citat Varinus ex quodā poeta, πελοχίλιαι ἵπποι ἐβουκολέοντο. Vnde comp. voce Ἱπποβουκόλοι apud Eurip. Aristoph. Vesp. Τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς σφάζιον. vbi schol. exponit τρέφεις ‖ Vnde metaphoricè capitur etiam in ea significatione qua apud Latinos Pasco &

Lacto. Quò pertinet id quod Hesych. annotat, βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσιν, Pasci bona spe: vt Ouid. dixit, — spes est quæ pascat amantes. & Virg. — vana spe lactat amantem. ¶ Item pro Demulceo, Delinio: item & Decipio. Lucian. ἀλλὰ ξένι κεχαρισμένα τὸ τῆς ζώης ἀπάτης βουκολοῦσιν, Mitigant & leniunt. Aristoph. Pace, Μὴ δῆθ', ἡ μεσῶν τελῶν, ὡς εἰ μετέωρος ὢν τις ὄσφρήσεται, Κάτωθεν αἱ ρίζας με βουκολήσεται. id est (vt schol. exponit) ἀπατήσεται. Philostr. Epist. 62, οἴμοι βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος. A

VNDE Βουκόλημα, ατος, τὸ, Lenimen, Lenimentum, Solatium. id est θέλγητρον, vt Suid. hoc in loco exponit, ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης, ἀνέθηκεν εἰς τοῖχον πινάκας γραφὰς ζῴων. ET Βουκόλησις, εως, ἡ, Delinitio, Deceptio. Plut. Polit. præc. αἱ δὲ ἰδιῶται πλάσσουσιν τοῦ ὄχλου, οὐδὲν ἀλόγων ζῴων ἀγέλας καὶ βουκολήσεως διαφέρουσι. ET Βουκολητής, οῦ, ὁ, Deceptor. ἀπατεὼν v. Hesych. B

C. ΑΠΟβουκολέω, ῶ, Abgrego, A grege abduco, Aberrare & euagari facio. (propriè Aberrare facio à grege. Sed capitur etiam generaliter pro Aberrare facio. Volunt autem quidam ἀποβουκολεῖν propriè dici bubulcū scabiosos boues à grege seu armento abducentem) ἀποπλανῶ, ἀφίστημι. Vnde & Ἀποβουκολοῦμαι, pass. Abgregor, Abducor à grege, Aberro à grege. Lucianus, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν ὁ Εἰμαρμένης, καὶ δέος οὐδὲν μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ. id est, Ne aberret à grege, Ne abgregetur, inquit Budæus. Idem ait ἀποβουκολῶ significare Ex alieno grege elicitum abduco: citans hunc Luciani locum in δὶς κατηγορουμένῳ, vbi dicit Mercurius, ἡ σοὶ κατὰ τῆς ἡδονῆς ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. Capitur autem hic grex metaphoricé. Apud eundem Lucianū ἀποβουκολεῖν cum accusatiuo & genit. simpliciter exponit Abduco, in hoc loco qui est in Amoribus, ἐπειδάν γε καὶ μικρὰ τοῦ πατρὸς ἑαυτοὺς ἀποβουκολῆσαι θελήσῃ. C

Ἀποβουκολῶ, In errorem induco, Decipio. nam exponitur etiam ἀπατήσαι. vt apud Varin. ex incerto autore, ἐξάνει τις ταῖς ἐλπίσιν ἡμᾶς ἀποβουκολῶν. vnde ἀποβουκόλημα Impostura, Deceptio. vt paulo pòst docebitur. In v. lex. annotatur ἀποβουκολεῖν sumptum etiam pro Mitigare seu Lenire, vt in hoc loco, διηγήσεις κοσμοῖς τὸ τῆς φύσεως ἀπορίας ἀποβουκολεῖ. & Fallere itidem Latinè aliquando id significare: vt in hoc versu Horatiano, Iam vino quærens, iam somno fallere curas. Vide Βουκολῶ.

Ἀποβουκόλημα, ατος, τὸ, Impostura, Deceptio, propriè tanquam abducendo ex alieno grege: sed capitur pro quolibet imposturæ genere. Damascenus de virgine Maria loquens, ἡ δὲ μισθώσασα [illegible] τῆς παρθενίας [illegible] καὶ τοῦ ταῖς πάσαις ἐπιπλοῦσι ἀποβουκολήματι. i. Per id velamentum in errorem abductus est diabolus. Ita Bud.

C. ΔΙΑβουκολέω, Permulceo, Delinio, Decipio. Lucian. διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, Lactat ipsos & vana spe pascit. F

¶ Βουκολίζω, F. ίσω, idem quod Βουκολέω, vt tradit Eustath.

VNDE Βουκολισμός, οῦ, ὁ, Pastoralis cantilena, Pastoriū carmen. ἡ τῶν βοσκῶν ᾠδή.

C. ΑΠΟβουκολίζω, Idem quod Ἀποβουκολέω. Suidas ἀποβουκολίσαι exponit ἐξαπατῆσαι, item σφάλλειν, item ἀποδιώξας, item ἀποπλανήσας subiūgitque exemplum hoc, οἱ δὲ τοὺς ἁλόντας ἀποβουκολίζειν, ἀποσκεδάζονταί τε πανταχόσε.

Βουκολιάζω, & Βουκολιάζω, Doricè, Fut. άσω vel άξω, Pastoritium carmen modulor. βουκολικὴν ᾠδὴν λέγω. Theocr. Idyll. 6, Ἀλλ' ἄγε δὴ ἔτ' ἄρ' ἔειπε, καὶ ὑστέρα βουκολιάξεις. In passiua etiam voce eādem significationem retinet: vt apud eundem Idyll. 9, Βουκολιάσδεο Δάφνι, τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος. VNDE Βουκολιασμός, οῦ, ὁ, Pastoritii carminis modulatio. Genus (vt scribunt v. l.) modulandi pastoritium, quod perficiebatur tibiæ cantu & tripudio. ET Βουκολιαστής, οῦ, ὁ, Qui eiusmodi carmen modulatur. Theocr. Idyll. 6, — ἄμμες γὰρ ἐείδομες οἵης ἀοιδῶν βουκολιασταί ὄπι. G

C. Βούκρανον, ου, τὸ, Caput bubulū, apud Proclum De sphæra. Item Galea facta ex capite bouis. v. l. AT Βουκράνιον (inquit Gorr.) dicitur à quibusdam ἡ ἄμπελος μέλαινα, autore Dioscoride. scribit autem Gal. τὸ ἀπρίνιον sic etiā appellari. H

C. Βουλυτός, οῦ, ὁ, Tempus pomeridianum seu vespertinum quo boues soluuntur, & à iaborum onere liberantur, vt tradit Eust. seu, vt Hesych. ἡ δειλινὴ ὥρα. Il. π, Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσετο βουλυτόνδε. Arrian. γίνεται μάχη καρτερὰ ἔστε ἐπὶ βουλυτὸν ἀγχώμαλος. Luc. ἀμφὶ βουλυτὸν ὄψε.

C. Βούμασθος, ου, Bumastus, vt Cato, Colum. & Plin. vocant. & Virg. in Georg. — tumidis bumaste racemis. Genus est vuæ crassioris instar mammæ cuiuspiam, quam Cam. vuam bumammam interpr.

C. Βουμέλιος, ου, & Βουμελία, ας, ἡ, Bubula fraxinus, vt Gaza interpr. Fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Theophr. De pl. hist. lib. 3, cap. 11, μείζων δὲ καὶ μακροτέρα ἡ βουμελία. Et l. 4, cap. 9, πλείστη δὲ μελία καὶ βουμέλιος [ἐν τῷ Νείλῳ πέφυκεν.] Plinius lib. 4, cap. 9 de fraxino, Bumeliam vocant in Macedonia amplissimam lentissimámque.

C. Βουμολγός, οῦ, ὁ, Bumulgus, Qui vaccas mulget. Epigr.

C. Βουμυκοι, οι, q. d. Bomugi. Voces quædā mugitū taurorū imitantes (vnde & illæ pro tauris deo sacris habentur) quæ ad paludes fluuiis vicinas audiuntur. Aristot. Probl. sect. 25. ET Βουμυκαὶ, αἱ, φωναὶ μυκηθμοῦ, Hesych.

C. Βούνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bobus depastus: vt Aristoph. schol. in hoc Ran. loco exponit, ἀπὸ χειμοπόταμε βούνομα τ' ἐπισφαλῆ. addens, ex Æschyli Philoctete desumptum hoc esse. Sed Βουνόμος cum accentu in penult. est βοῶν θρεπτικός, Bobus pascendis accommodus. vt Soph. schol. declarat in hoc Electræ loco, ὁ ταῖν Κερσαι βουνόμον ἔχων ἀκταῖν. At ἀγέλαις βουνόμοις, quod vulg. lex. ex eodem Soph. afferūt, significabit tantūm (si bene locus citatur) Boum gregibus, vel Boum more pascentibus gregibus.

C. Βούπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, Bouis filius, Boue natus. idē quod βουγενής supra. Aiet οἱ βουπαῖδες [illegible] μάλιστα τὸ ἄγος γηπτείων λειβόμενος μέλιτι, quoniā è tauris apes, ex equis vespæ nascuntur. D

C. Βουπάμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Boum possessor, Diues pecoris.

C. Βουπελάτης, ου, (q. d. Qui accedit prope boues) Bubulcus. βουκόλος, παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουσί. καὶ κολλᾶσθαι αὐταῖς. vt exponit schol. Nicand. Alexiph. βουπελάται τε καὶ αἰγονομῆες. Apollon. Argon. vlt. de rugitu leonis, Δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι βουπελάται τε βοάν. vbi βοᾶν [illegible] est.

C. Βουπλάστης, ου, ὁ, Qui boues fingit. Epigr.

C. Βούπλευρον, ου, τὸ, Bupleurum, quod Plin. lib. 22, c. 22, inter sponte nascentia olera à Græcis numerari scribit: cuius ibi descriptionē habes. Nic. Ther. σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ ἰσάτιος κυπαρίσσου. E

C. Βουπλήξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, Boues feriens aut pungens. id est ipse stimulus quo boues punguntur. βούκεντρον, ἢ πέλεκυς βοῶν ἀναιρετικός, ἢ μάστιξ ἡ ποιοῦσα ἀπὸ τῶν τμημάτων βάρους. vt Eust. explicat. Il. ζ, de Bacchi nutricibus, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου Θεινόμεναι βουπλῆγι. At Βούπληξ accentu in antepen. A bobus percussi. v. l. ET Βουπλήκτης, ου, τὸ, idē quod βουπλήξ. citatur ex Epigr.

C. Βουποιμήν, ένος, ὁ, Boum pastor. In Epigr.

C. Βουπόνος, ου, ὁ, Qui circa boues versatur, Bubulcus.

C. Βουπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad boues trāsfigendos aptus. Herod. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους, E ferro verua ad boues torrendos. Eurip. βουπόροι παγείς.

C. Βούπρηστις, εως, ἡ, Buprestis, animal (vt scribit Plin. lib. 30, cap. 4) simillimum scarabeo longipedi: quod fallit inter herbas bouem maximè, (vnde & nomē inuenit) deuoratumque, tacto felle ita inflammat vt rumpat. Etymologiam autem huius vocabuli Nicander tradit in Alex. Ἢ καὶ που (inquit) δαμάλης ἐλάφεσις, ἠδ' ὁπότε μόσχους, Πίμπρησι, τὸ ποτὲ θρασὺς μαλάξιμος δατεῖται. Τοὔνεκα τὴν βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες. De symptomatis quæ eius haustū cōsequuntur & item remediis, idem Nicand. tradit. Dioscor. & cæteri medici tum Græci tū Latini. ¶ Est & oleris syluestris species, vt Galen. in Hippocr. gloss. tradit, cuius & Theophr. meminit Hist. pl. lib. 3, cap. 8. Quod non intelligēs Plin. scribit lib. 22, cap. 22, Buprestin magna inconstantia Græci in laudibus ciborum etiam habuere, iidémque remedia tanquā contra venenū prodiderunt. Et ipsum nomen indicio est boum certè venenum esse, quos dissilire degustata fatentur. G

C. Βούπρωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bouem in prora habet. βουπρώρους, Hesych. Βουπρώρος ἤπια (vt docet Eust.) apud antiquos τρίττυα quoque dicebatur, quòd ex tribus constaret, duabus ouibus & boue, secundum Epicharmū: aut

boue, capra & oue: aut apro, ariete & tauro. βούπρῳρος au tem dicta quòd taurus eis, vt in naui prora, præiret. Hesych. tradit sacrificium esse centum ouium & bouis vnius, qui tanquam prora illarum esset. Quò pertinere videtur ἑκατόμβη βούπρῳρος apud Plut. Symp. 4. A

C. Βούσταθμον, ου, τὸ, Boum stabulum, Bubile. οὗ οἱ βόες ἵστανται. Pollux. Idem quod βοαύλιον. ET Βούστασις, εως, ἡ, ET Βουστάσιον, ET (apud Suidam) Βουστάδιον, ου, τὸ, pro eodem.

C. Βουστροφηδὸν, Vertendo & flectendo se more boum arantium. ἐπειδὴ ὁμοίως τοῖς ἀροτριῶσι βουσὶ τὰς ἀντιστροφὰς ποιεῖ τις. Hesychius. B

C. Βουτελεῖν, Bouem immolare. θύειν, Hesych. βουθυτεῖν.

C. Βούτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bouis pretium æquans. βοώνητος, Hes.

C. Βούτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boues penetrans & transfigens. seu Bobus penetrandis & transfigendis aptus. idem quod βουπόρος. Suidas citat hunc locum adespotum, Μαυρούσιοι ἔχουσι δόρατα βουτόροις ὀβελοῖς ἴσα.

C. Βουτρόφος, ου, ὁ, Qui boues alit & pascit, Bubulcus.

C. Βουτύπος, ου, ὁ, Bouem cædens, Qui boues mactat. Athenæus lib. 14, μαγείρων καὶ βουτύπων ἐπεῖχεν τάξιν. ‖ Hesychio est etiam εἶδος ζώου καλουμένου ἐμπίς. C

C. Βούτυρον, ου, τὸ Butyrũ. Spuma lactis, (vt scribit Plin.) cõcretiusque quàm serum. inde dictum quòd è bubulo lacte plurimùm fiat. VNDE Βουτύρινος, ου, ὁ, E butyro factus. vt βουτύρινον μύρον, Butyrinum vnguentum, Diosc. lib. 1, c. 66.

C. Βούφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, A bobus aratus.

C. Βούφθαλμον, ου, τὸ, Buphthalmos herba, similis boum oculis, vt tradit Plin. alibi scribens aeizoon maius buphthalmon & zoophthalmon aliis nominibus vocari, à Latinis sedum magnum & oculum. D

C. Βουφόνος, ου, ὁ, Qui boues cædit, Qui boues mactat & immolat. ita dicebantur quidam sacerdotes. Pauf. Att. τότε πρῶτον βοῦν ἔκτεινεν ὁ βουφόνος ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ πολιέως Διός. Athen. autem lib. 10 Διονύσου βουφόνον θεράποντα exponit πέλεκυν. HINC Βουφόνια, ων, τὰ, Boum cædes seu mactationes: festum apud Athenienses antiquum & celebre. De quo Aristoph. Nub. Quo in loco plura de hoc schol. annotat, & Suidas in suo lexico. ET Βουφονέω, Boues macto. idem quod Βουθυτέω. Il. η, βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας καὶ δόρπον ἕλοντο. E

Βουφορβός, οῦ, ὁ, Qui boues pascit, Bubulcus. Plato Polit. ... loquens, ἀλλ' αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβός, ... VNDE Βουφόρβια, Ar ... Eurip. ET Βουφορβέω, Boues pasco. Euripid. Alc. ... ᾤων δὲ σὴν γαῖαν τλὰς βουφορβεῖν ξένῳ.

C. Βοόπις, ιδος, ἡ καὶ ἡ, Bu... s pupillas habens. i. pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus, ὄμμα βοοπιδὸς ... προσώπου.

C. Βοοζύγιον, ου, τὸ Boum iugum. F

C. Βοοθύτης, ου, ὁ, Qui boues immolat. βουθύτης.

C. Βοοκτασία, ας, ἡ, Boum cædes seu mactatio. Epigr.

C. Βοοσφαγία, ας, ἡ, Boum mactatio. Epigr.

C. Βοοτρόφος, ου, ὁ, Qui boues nutrit seu pascit. βουτρόφος.

C. Βοάγριον, ου, τὸ, Clypeus è boum agrestium pellibus, vt docet Eust. Od. π, δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι. Etymolog. exponit τὰ ἐκ βοὸς [ὅ ἐστι μάχης] ἀγρευόμενα λάφυρα. i. Manubiæ, Spolia. AT Βοάγριος, Stultus, Stupidus. ‖ Itẽ fluuiᵘ Locrorũ. Il. β.

C. Βοάνθεμον, ου, τὸ, Galenus apud Hippocr. exponit βούφθαλμον, dicens χρυσάνθεμον quoque appellari. G

C. Βοαρμία, ας, ἡ, epitheton Mineruæ, παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας.

C. Βοαύλιον, ου, τὸ, Boum stabulũ, Bubile. idem quod βούσταθμον & βούστασις, vt tradit Pollux.

C. Βοηγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Boue prognatus. idem quod βουγενής. Epigr. βοηγενέεσσι μελίσσαις.

C. Βοηλασία, ας, ἡ, Boũ abactio. Il. λ, — Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη Ἀμφὶ βοηλασίῃ. ET Βοηλάτης, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui boues abigit: vt in Epigr. libr. 2, titulo εἰς κλέπτας, βοηλάτης Mercurius dicitur pro Boum abactor. signif. etiam Qui boues agitat. Cuius fœmin. est βοηλάτις, ιδος, Boum abactrix vel agitatrix. βοηλάτιν ῥάβδον. Epigr. i. βουπλῆγα. VNDE Βοηλατική, ῆς, ἡ, Ars agitandi boues, seu bucolica. vt à Ficino exponi scribunt v. l. ET Βοηλατέω, ῶ, H

Fut. ἥσω, Boues agito seu impello. quod Poll. citat ex Aristoph.

C. Βοώνης, ου, ὁ, Boum emptor. Hoc nomine appellatus fuit magistratus quidam Athenis, fortasse qui hostias emebat, vt scribit Bud. Demosth. contra Mid. μετὰ ταῦτα ἐπιθυμεῖν καὶ ἱεροποιὸς ποτε, καὶ βοώνην, καὶ τὰ τοιαῦτα δή. AT Βοώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Boue seu bouis pretio emptus. βοώνητα Hesych. exponit ἐπὶ ὠνῇ βοῶν δοθέντα.

C. Βοώπης, ου, ὁ, Bubulos oculos habens, id est μεγαλόφθαλμος, vt tradit Eustath. Alii exponunt ὀφθαλμοὺς καλή, quòd boum oculi pulchri videantur. alii μελανόφθαλμος. Fœmin. est βοῶπις. Iliad. α, βοῶπις πότνια Ἥρη. Frequenter apud Hom. deabus hoc epitheton tribuitur, cui Eustath. simile esse dicit ἐρῶπις. AT Βοώψ Vide in Βοάξ.

C. Βοώτης, ου, ὁ, idem quod Βοηλάτης, Boum agitator, Bubulcus. (nam bubulcus à Paulo iurisc. dicitur etiam qui bobus arat.) ‖ Est item eius nominis signum cæleste quod Arctophylax etiam dicitur & à quibusdam Auriga: Ὅν ῥ' ἐπικλείουσι (vt scribit Aratus) ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται ἄρκτου. Latini quoque Booten vocant.

C. Βοόκλεψ, idem quod βούκλεψ, Boum fur. Athen. lib. 9, à Sophocle Mercurium sic appellari scribit: quo sensu in Epigr. βοηλάτην dictum paulo antè docui.

C. Βόσπορος, ου, ὁ, Bosporus. (q. d. Bouis traiectᵘ) Duo huius nominis freta sunt, quorum alterum Bosporus Thracius, alterum Cimmericus dicitur: hac causa Bospori vocati (vt scribit Ammian. Marcell. l. 22,) quòd per eos quondam Inachi filia mutata (vt poetæ loquuntur) in bouem, ad mare Ionium permeauit. Quod & Aeschylᵘˢ in Prometh. indicat. Apollon. Arg. 2, Πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ βόσπορον ἰθύνοντο. VNDE Βοσπόρειος, ου, ὁ, Bosporius. Sophocl. Βοσπορείων ποταμῶν ἶδρις.

C. Ἀβούτης, ου, ὁ, Bobus carens. Hesiod. Dieb. — κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω, de gruum clangore arationis signũ dante & hyemis aduentum nuntiante. ‖ Etymol. verò exponit ἀκτήμων ἄπορος, deducitque à βοτόν: ac si esset ἀβότης, Egenus, Non habens vnde pascatur, seu Non habens pecora. βοτὰ enim pecora sunt. CVI CONTR. Πολυβούτης, ου, ὁ, Multas boues seu multa pecora habens. Il. ι, Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται. id est πολυθρέμμονες. AT Πολύβος Od. θ, ab eodem Homero sutor quidam eo nomine dictus est quòd multas βοῦς (id est βύρσας seu pelles bouinas) haberet, vt scribit Eust.

C. Δεκάβοιος, ου, ὁ, Decem boum (id est eius nominis nummũm) pretio æstimabilis. Plut. Theseo, ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνωος στρατηγὸν, ἢ πρὸς γεωργίαν τοὺς πολίτας καλῶν. ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον. Quò referendum est & quod ex Draconis legibus citat Pollux, ἀποτίνειν δεκάβοιον. SIMILE huic est Δωδεκάβοιος Duodecim boum, seu eius nominis nummũm, pretio æstimabilis. ET Εἰκοσάβοιος, SIVE Ἐεικοσάβοιος, per pleonasmum τοῦ ε, & τροπῇ τοῦ ι εἰς α, Viginti boum, seu eius nominis nummũm pretio æstimabilis. Odyss. α, de Laerte qui Eurycleam emerat, — ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν. vbi Eustath. exponit, σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς δι' οὗ εἰκοσι βόας ἦν ὠνήσασθαι. ET Ἑκατόμβοιος, ου, ὁ, Centũ boum (seu eius nominis nummũm) pretio æstimabilis. Bud. in lib. De asse vbi de βοῒ monetam quandam significante tractat, Quare ἑκατόμβοιον (inquit) dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset, id est ducẽtis drachmis. Inde Hecatombœa arma apud Homerum Il. ζ, (vt quidam volunt) vbi Homerus permutationem armorum Diomedis & Glauci scripsit. Vide præcedẽs δεκάβοιος, ἐννεάβοιος sequens. Il. & β, — ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, id est, ἑκατὸν βοῶν. i. ζώων ἄξιος, Eusth. Et Iliad. ψ, — ἑκατόμβοιον δέ ἑ ἠΐσκον. vbi exponit idem Eustath. σταθμοῦ τι εἶδος, quam expositionem pleniorem habes in Ἐεικοσάβοιος proximè præcedente. ET Ἐννεάβοιος, Nouem boum, seu eius nominis nummũm pretio æstimabilis. Il. ζ, de Glauco, Ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων id est (vt in Pandectis archetypis legitur) Aurea æreis, centenaria nouenariis. ET Τεσσαράβοιος, Quatuor boũ seu eius nominis nummũm pretio æstimabilis. Cu-

Βρωτὸς, οῦ, ὁ, Qui comedi poteſt, Veſcus, Edulis, Eſculentus. A
Poeta quidam apud Athen. lib. 7. de ſalpa, βρωτὴ δ᾽ οὐ μάλιστα ἐσὶ θεριζομένη σίτου. Βρωτὸν verò frequentiſſimè genere neutro pro edulibus ſeu eſculentis accipitur. Xen. ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. Pythag. Aur. carm. Ἀλλ᾽ εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν. VNDE Βρωτικὸς, οῦ, ὁ, Edax, Cibi auidus. ET Βρωτὺς, ύος, ἡ, Cibus, Eſca. Od. σ.— καὶ οὐκ ἔτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα. Il. τ. Ὑμεῖς δ᾽ ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. AT Βρωτίμη quod Athen. l. 3. pro pane furfuraceo, i. ἀντὶ πιτυρίου ἄρτου à Philemone poni ſcribit, quem εὔκονον ſeu πύκονον Amerias & Timachidas vocent, huius loci non eſt. B

C. Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non exeſus, vel Qui exedi nō poteſt, aut non ſolet, Cariem & teredinem non ſentiens. Dioſc. Vt autem ἀβρὼς fit à ſecunda perſona βέβρωσαι, ita hoc à tertia βέβρωται.

Ἄβρωτος, Non eſculentus, Non aptus eſui, In cibos nō admittendus. Plut. Symp. 8. πολλὰ γὰρ τῶν ἀγρίων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν. ‖ Ἄβρωτος, pro ὁ νῆστις ex Soph. citat Pollux lib. 6.

Ἄβρυσος, aut Ἄβροσος, ἡ ὁ βιβρωσκόμενος. Sic apud Heſychium non ſine manifeſto mēdo. Crediderim legendum, ὁ μὴ βιβρωσκόμενος. i. Qui nō comeditur. Et niſi præcederet ἄβρυσος, putarem ἄβρωσος ſcribendum. C

C. Εὔβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui comedi facilè poteſt, Veſcus, Edulis. Athen. l. 3 εὔβρωτος πρὸς ξηροφαγίαν.

C. Ἡμίβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semieſus, Semiadeſus. vt ἡμίβρωτι χῶες apud Xen. Anab. 2.

C. Ὠμόβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crudus comeditur. Nic. Alex. ἄλλοτε δ᾽ αὖ τῆς Νείμαις ὠμόβρωτον ἄλλην, ἀνὰ φύλλα τ᾽ ἀμέλξας.

C. Ἀβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Non exeſus, Non adeſus, in Anth. epigr. Fit à βέβρωσαι ſecunda perſona præter. paſſ. τοῦ βρώω, eodem modo (vt opinor) quo ἀτρὼς à τρώω, præfixo illic, vt hic, α priuatiuo. D

C. Ἡμιβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Semieſus, Semiadeſus. Epigr.

C. Νεοβρὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, Modò paſtus, Qui non ita dudum cibum ſumpſit. V. l. ex Hippocr.

ἈΝΑβρώσκω, (pro quo & Ἀναβιβρώσκω dicitur) Corrodo, Exedo. Futurum habet ἀναβρώσω tanquam ab ἀναβρώω. vt & βρώσω dicitur tanquam à βρώω, non βρώσκω. Heſych. ἀναβρώσκων explicat κατεσθίων. E

Ἀναβρώσκομαι, vel Ἀναβιβρώσκομαι, Exedor, Corrodor. ἐσθίομαι. vnde & ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicūtur à Galeno qui & κατεσθιόμενοι.

Ἀνάβρωσις, εως, ἡ, Corroſio, vel Exeſio, vt Gaza interpr. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται. Fit ab ἀναβέβρωσαι ſecunda perſona præteriti ab ἀναβρώομαι inuſitato pro ἀναβρώσκομαι.

Ἀναβρωτικὸς, οῦ, ὁ, Corroſiuus, Exeſiuus, Corrodendi ſeu exedendi vim habens. vt apud Alexand. Aphrod. ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, Corroſiuus cancer, vt Gaza interpr. F

C. ἈΠΟβρώσκω, Comedēdo abſumo, Adedo. Vnde ἀποβρωθεὶς, Exeſus, Eroſus. Epigr.

C. ΔΙΑβρώσκω, ſeu Διαβιβρώσκω, Peredo, vt Cic. & Virgil. loquūntur. Vnde in paſſ. διαβεβρῶσθαι, Pereſū eſſe. A QVO Διάβρωσις, εως, ἡ, Pereſio, Eroſio. id eſt (vt Gorr. definit) Exulceratio à re acri & mordaci facta. Fit tum intrinſecus à vitioſo ſucco, tum extrinſecus medicamentis valentibus aut igni. Aetius, ἡ δὲ διάβρωσις ἐκ δακνώδους γίνεται ποιότητος. ET Διαβρωτικὸς, οῦ, ὁ, Peredendi ſeu erodendi vim habens. vt διαβρωτικὰ φάρμακα, Eroſiua medicamenta, media inter ἐκφρακτικὰ & καυστικά. G

C. ἘΠΙβρώσκω, Inſuper comedo, Præterea comedo. Callimach. hymno in Ioue, — ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. poteſt enim ibi eſſe tmeſis, vel ἐπὶ ſeorſum accipi.

C. ΚΑΤΑβρώσκω, ſeu Καταβιβρώσκω, Deuoro, Deglutio. Hyperid. τὰ ὄντα καταβέβρωκε. Apud Athen. Οἱ καταβεβρωκὰς ἕνεκ᾽ ἐμοῦ τὰς οὐσίας. Simile eſt quod Bud. ponit, καταβεβρωκὼς τὰ πατρῷα, Qui patrimonium vorauerat, Helluo tus erat. VNDE Κατάβρωμα, ατος, τὸ, Eſca, Cibus.

C. ΠΕΡΙβρώσκω, Circūcirca adedo, Circumrodo, Horat. Vnde paſſ. περιβεβρωμένος, Exeſus, Eroſus. A QVO Περίβρωσις, εως, ἡ, Eroſio in ambitu, Circumroſio. H

C. ὙΠΟβρώσκω, q. d. Subedo. Aliquantulum adedo. Vnde paſſ. ὑποβέβρωται, Subroſus eſt.

¶ Βρωμάομαι, ῶμαι, Eſcam appeto, Eſca indigeo. Vel potius, Eſcam appetens & famem ſentiens rudo. Aut breuius, Præ fame rudo. de aſinis enim propriè dicitur. Vide Pauſaniam apud Euſtathium, vide & Etymol. Suid. Schol. Ariſtoph. At in v. l. legitur Βρωμῶμαι eſſe Fœteo, Rudo: & propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus dici.

Βρώμησις, Ruditus, Poll. ET Βρωμήεις, εντος, ὁ. ITEM Βρωμηστὴς, οῦ, ὁ, q. d. Ruditor. Nic. δεινὸν βρωμήεντος ἐναλδήσαντα κορύνην. q. d. Ruditoris. id eſt aſini. Alibi de fœmina dicit βρωμήεντος γάλα. AT Βρωμηστὴς apud Etym. habetur. PRO eodem & Βρωμητὴς dicitur ab eodem Nicandro. B

¶ Βρῶμος, ου, ὁ, Graueolentia, Fœtor, apud Dioſc. Idē ſignific. & in hoc Cyrilli loco, οἱ δίκαιοι ἅλας θεῖον, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος καὶ δυσωδία. ET Βρωμέω, ῶ, Fœteo. Idem Cyrill. πῶς βρωμοῦσι τῆς ἀκαθάρτων τὰ σώματα ἐκ τῆς λαγνείας ἀντὶ τοῦ θεοῦ. ET Βρωμώδης (interdum verò & Βρομώδης cum o in prima ſyll.) Graueolens, Virus redolens, Fœtidus, apud Dioſc. ſæpe. item apud Athen. cum alibi, tum lib. 3, ſed cum ω. In v. l. Βρωματώδης etiā affertur pro eadem ſignif. ex Dioſc. SED ET Ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. 136. qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item θάλασσαν Dioſc. ἄβρωμον γίνεσθαι dicit pro Virus deponere & ſalſuginē, vt Bud. interpr. hoc in loco, ἀποπέσσει δὲ ἡ ἀκέραιος θάλασσα καὶ ἀμιγὴς ποτίμου ὕδατος, ἄβρωμος γίνεται. Cæterùm in v. l. ex Phrynichus βρῶμον pro fœtore dici negat. Quod autem in iiſdē annotatur, βρωμᾶσθαι propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus dici, huc pertineret, ſi adeſpoton non eſſet: manente tamen alioqui dubitatione de huius ſignificationis origine. Adeſpoton verò eſt & quod ibidem legitur, βρῶμον dici ſonitum inteſtinorum præ fame crepitantiū. ET Βρῶμος pro quadam auenæ ſpecie: ſed rectius βρόμος.

ΒΡΑΒΕΥΣ, έως, ὁ, Qui dat præmium certaminis, Iudex certaminis, vel arbiter & moderator. βραβεὺς (inquit Bud.) pro iudice certaminum. Plat. De leg. l. 12, γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. Ὅσον γε εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμον. Transfertur autem ad eum qui aliarum rerum ſit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum det præmia. Eurip. Oreſte, δίκης βραβῆς, q. d. Cauſæ rectores, id eſt iudices. Idem ibidem, Πυλάδη σὺ δ᾽ ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς, Καὶ κατθανόντων εὖ περιστελεῖν δέμας. Volunt autem gramm. à ῥάβδος deriuari hoc vocabulum. fit certè à Plut. in Antonio γυμνασιαρχικῶν ῥάβδων mentiō. Quinetiam βραβευτὴν & ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. ſcribit Bud. Ab hac autem voce ſunt Gall. braue & brauer. E

Βραβῆς, idem quod βραβεύς. vt in epigr. antiquo apud Demoſthenem, — οὐκ ἐσάωσαν ψυχὰς, ἀλλ᾽ ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ.

Βραβεύω, Præmium do certaminis. Itē, Certaminis ſum arbiter & moderator, ἐπιστατῶ, Poll. Cū accuſ. ἅμιλλαν iunxit Plut. in lib. De prud. anim. παρέχομεν οὐκ ἄμουσον ἅμιλλαν, ἣν σήμερον, ὡς ἔοικε, βραβεύσομεν. Bud. Βραβεύειν pro Præmium diſtribuere citat ex Œcum. in Acta. Et ex Greg. περὶ φιλοπτωχίας cum dat. βραβεύων δικαίως γάμω καὶ ἀγαμίᾳ. id eſt (inquit) Vtriſque ſuum ius tribuens. Apud Paul. ad Col. 3, v. 15, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, quod Eraſm. ad præmium retert: alii autē interpr. Regat & moderetur. Nam βραβεύω generaliter ponitur pro Moderor, Diſpenſo, (ſub more eorū qui brabeutæ dicuntur) vel Moderator ſum & diſpēſator, Sum arbiter, Sum præſes. Syneſ. de amoribus loquens, οἷς δὲ ὁ ἔρως βραβεύει θεὸς, id eſt (Bud. interpr.) quorum Deus arbiter eſt & moderator diſpenſatórque. Iſocr. Areopag. ἐν γε τῇ κληρώσει τὴν τύχην βραβεύειν id eſt (inquit Bud. Statuere pro ſuo arbitrio, Arbitrari. At in v. l. redditur Diſtribuere præmia. Cum accuſat. Demoſth. ἐξὸν ἡμῖν καὶ τὰ οἰκεῖα ἀσφαλῶς ἔχειν, καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et apud Athen. εἰ μὴ ἄρα ἡ φύσις, οἱονεί τι δαιμόνιον, δικαίως βραβεύουσα τῶν πραγμάτων, id eſt Diſpenſans, Regens, Bud. Et βραβεύειν τὴν δίκην, idem ex Plut. in Pompeio, & in Cic. pro Iudicio præſidere ſeu præeſſe, Cauſæ iudicem eſſe. Ex eodem Plut. in Rom. affertur βραβεύουσι τὴν ἔριν ὄρνισι pro Diiudicare litem auibus. Item, πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε. Bud.

Bud. βραβεύειν ibidem poni testatur pro Dispensatorem esse. Et pass. Βραβεύεσθαι, Dispensari, Regi tanquam à brabeute. Polyb. οὐδὲ μὴν τὰς ὀλιγαρχίας, ἀριστοκρατίας νομιστέον, ἀλλ' ὅσαι κατ' ἐκλογὴν ὑπὸ τῶν δικαιοτάτων καὶ φρονιμωτάτων ἀνδρῶν βραβεύονται. Plut. Cam. τῶν δ' ἀρχαιρεσιῶν βραβευθεισῶν ὑπὸ Καμίλλου.

Βραβευτὴς, Idē quod βραβεὺς. Et metaph. vt Aristot. Rhet. 1, καὶ ὅτι δικαστὴς ἐστὶ βραβευτὴς ὁ δικαστής. q. d. iuris moderator. Vult autem Etymol. vocari βραβευτὰς τοὺς ταῖς βασιλικαῖς ῥάβδοις κατέχοντας.

Βραβεία, Actio ipsa moderandi certamen & de eo statuendi. Exponitur & Diiudicatio seu Disceptatio, ex hoc Eurip. Phœnissis loco in Phœnissis, ὅπως κλύω μὴ τοὺς κοινὰς βραβείας. quod redditur in vulg. lex. Tuas de communi iure decisiones.

Βραβεῖον, ου, τὸ, Victoriæ præmium. Paulus 1 ad Cor. 9, πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον. Item, Sceptrum regium, si Etymol. autori credere dignum est.

C. ΚΑΤΑβραβεύω, q. d. Sententiam aduersus quempiam fero qua brabio indignum pronuntio, quum tamen alioqui dignus sit. Nulla enim aptior ad exprimendam vim præpos. κατὰ, in mentem mihi venit interpretatio. alioqui breuius reddi potest, Debito brabio priuo. Vel, Debitō brabio fraudo. Paul. ad Col. 2, v. 18, μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω. vbi huius verbi alias interpr. varias vide in annot. Eras. & Theodori Bezæ. Sic autem pass. Καταβραβεύομαι pro Debito brabio fraudor. &c. sequendo analogiā interpretationis vocis actiuæ. Sed generalius interdum vtraque vox vsurpatur: vnde καταβραβευθέντα Bud. simpliciter vertit Damnatum (vt & Hesych. καταβραβεύεται exponit κατακρίνεται) in hoc Demosth. loco in Midiam, vbi testium verba referuntur, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐπιστάμεθα Στράτωνα ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα καὶ παρὰ πάντα τὰ δίκαια ἀτιμωθέντα. Sed male in vulg. edit. omissa hic est præpos. παρὰ. ET Παραβραβεύω idem esse Hesychio scribit Erasmus, quum tamen ille ἐκκρίνειν exponat. Ego certè eundem esse huius verbi sensum crediderim, sed sonare perinde acsi quis dicat, In brabio conferendo aliquem præterire.

-ΒΡΑΔΥΣ, έος, ὁ, Tardus (quod opponitur celeri) Odyss. θ, — κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Et alibi, βραδέες δέ τοι ἵπποι. Plato Apol. βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. Apud Xen. πεζῶν τάχιστοι καὶ βραδύτατοι contr. Item, Βραδὺς, Tardus, id est segnis; cui opponitur ὀξύς. Thuc. 8, διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὀξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Et τὸ βραδὺ pro segnitie apud eundem lib. 1, καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον, ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν. Segnitiem & cunctationem. Item, Tardus ingenio. Suid. ex Aristoph. Βαρὺς quidā deduxerunt, vt docebo infrà in Βάρδιστος.

Βραδύτερος, comparatiuū. Βραδύτατος, superlat. vide in Βραδέως.

Βραδέως, Tardè, Serò. Item segniter, Cunctanter, μελλητικῶς, Hesych. βουλεύεσθαι βραδέως Bud. interp. Lente & remissè, Ethic. 6, καὶ φασι πράττειν μὲν δεῖν ταχὺ, βουλεύεσθαι δὲ βραδέως. Thuc. βουλεύεσθαι οὐ βραδέως, ὡς ἐν περὶ βραχέων. quod Gall. dicitur *penser à loisir*. Com. βραδύτερον, Superlat. βραδύτατα (sicut à nomine sunt βραδύτερος & βραδύτατος) vt βραδύτερον ἥκειν apud Plat. sed additur βράδιον (licet τὸ βραδίων non itidem exemplum afferatur) ex Hesiodo, — βράδιον δὲ φαείνει. Et ex Alex. Aphrod. βράδιον πολιοῦνται. Plut. in Fab. πάχιον μὲν ἐγὼ παρεσπεδόκων, βράδιον δ' ἢ αὐτὸς ἐπανορθώσαι. Quidam tamen apud Luc. reprehendēs eum qui hoc βράδιον vsus erat, dixit, ὡς ἔστιν ὅμοιον τῷ τάχιον. ET Βράσσων οιος apud Hom. Il. κ. pro βραδίων, vel secundum alios, βραχίων, & ex alterutro factum. Habes tamen & aliam expos. apud Hesych. & Eustath. huius βράσσων.

Βραδυτὴς, ῆτος, ἡ, Tarditas. Item, Segnities. Il. τ, ἡμετέρη βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε. Herodian. 3, μελλήσεως καὶ βραδυτῆτος δεῖς ἕκας.

Βράδιον pro eodem, vt dicitur τάχος. Xen. De arte eq. μήτε πεζῇ ἂν τάχιστα, μήτε τῷ ἄγαν βραδεῖ.

Βραδύνω, Tardo, Cunctor. Philostrat. in epist. ὅν οὐ μέλλουσι μέλλων καὶ βραδύνων ἐπ' αὐτῷ δεῖ. Herodian. cum ἐπὶ, & cū παρὰ sed diuersa ratione: lib. 2, ἐθαύμαζον ἐπ' ἐμοὶ Κόμμοδον βραδύνοντα. lib. 3, ὁ δὲ πατὴρ ἐπὶ πολὺ νοσῶν καὶ παρὰ τὸν θάνατον βραδύνων.

C. ἘΜβραδύνω, Immoror. vt ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo.

C. ἘΠΙβραδύνω, Immoror, Vltrà moror. Luc. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, ἤδη σου ἅπτομαι προσκεκληκὼς μὲν. Id est, Te internimam nisi hinc citò abieris. Bud. interpr.

¶ Βάρδιστος pro βράδιστος (& hoc ipsū pro βραδύτατος) Tardissimus. vt Il. ψ, — ἵπποι βάρδιστοι θείειν. Est autem metathesis in hoc βάρδιστος: ad quam tamen recurrendum non fuerit si cum Etymol. βραδὺς à βαρὺς deriuari dicamus.

ΒΡΑ'ΖΩ, item Βράσσω, Ferueo, Bullio. Hesychius enim βράσσω exponit ζέω. Sed ἔβρασεν in quodam loco quem Suidas affert, de mari dictum, significat Æstuando expulit, aut, Vi æstus & agitationis eiecit. Sic & ἔβρασας Epigramm. 3, — ἐστία δ' αὐτὴ βέβρασται ψυχῇ τῇδε παρ' ἠιόνι. Scholiast. Nicand. ἔβρασεν apud eū interpret. ἐξέβρασεν. Apud Apollon. autem Argon. 2 ὕδωρ βρασσόμενον redditur Efferuescens. Budæus βράσσεσθαι interpretatur Agitari, Iactari, Concuti, in hoc Basilii loco, 333, θάλασσαν ἀεὶ ζέουσαν καὶ βρασσομένην τῷ κλύδωνι: & in isto versu Gregorii, Ἔνθα καὶ ἔνθα κακοῖς βρασσόμενον μεγάλοις. vbi cum de vita quasi de pelago loqui admonet. Idem, βρασσόμενος τῇ πενίᾳ καὶ ἀργαλέαις μελεδῶσι. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, Risu concuti, vel quati. vt βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἤλγει τὴν γαστέρα. quod Bud. ex Luc. affert. Vide Βρασματώδης γέλως. Sciendum est autem pro Ferueo dici potius βράζω.

Βράσμα & Βρασμὸς, Ebullitio, Feruor. Itē Agitatio, velut aquæ bullientis, vt inquit Budæus, subiungens ex Gregorio, ὥσπερ ὁ ἐν ὕδασι βρασμὸς ἢ καὶ ζέσις αἵματος. Et ex eodem, οὐδὲ γέλωτος ἀκρατεῖς, οὐδὲ κενὰ βράσματα δημώδη. HINC Βρασματώδης, vt Greg. de Iul. γέλωτα ἀκρατῆ τε καὶ βρασματώδεις. Risus immodici quibus ita concutimur vt venter doleat, sicut modò dictum fuit in Βράσσω.

C. ἈΝΑβράζω, actiuè, Feruefacio, Bullire facio. Dioscor. lib. 1, καὶ ἀναβράσσειν ὑποκαίων, Et bullire facito, igne succenso. Passiuum est ἀναβράζομαι, vnde participium ἀναβραχθεῖσα apud Apollonium Argon. libro 2, — ὥστε δὲ πολλὴ ἅλμη ἀναβραχθεῖσα. vbi ἀναβραχθεῖσα exponitur Æstu & feruore maris elata.

C. ἘΚβράζω, (potius quàm Ἐκβράσσω) Bullire facio, seu feruere facio. Vnde Ἐκβράζομαι, Ebullio, Efferuesco. Chrysostomus, εἰς τὰ ἔξω τὰ πρὶν ἐξεβράσθησαν. ET Ἐκβρασμὸς, Ebullitio, ἔκζεσις, Suidæ. ITEM Ἔκβρασμα, quod erumpit quasi bulliendo. Vnde ἐκβράσματα pro papulis ardentibus, ex Galeno & Ægineta.

Ἀναβράσσω, & Atticè Ἀναβράττω, Feruefacio. B. ex Aristoph. in Ranis, κρέα ἀνέβραττεν ὀρνίθια.

Ἀνάβραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Feruefactus. vt ἀνάβραστον ὕδωρ apud Dioscoridem. Apud Aristophanem in Ranis, ἀνάβραστα κρέα, Carnes elixæ, Carnes coctæ bulliendo.

ἈΠΟβράσσω, vel Ἀποβράττω (& secundum quosdam etiam Ἀποβράζω, vt ἐκβράζω) Feruendo seu æstuando expuo, siue eructo, Per æstum expuo. Budæus interpret. etiam Exæstuo ex Iustino. Ἀποβράσσομαι passiuum, Per æstum expuor, seu euomor: aut simplicius, eiicior. Philo De mundo, ὅσα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι. id est, inquit Budæus, Ab æstu eiici in littora. q. d. Exspumari, vno verbo: sicut & ἀπόβρασμα Spuma exponitur. Greg. de igne Ætnæo loquens, εἰ δέ που πλεονάσαν τύχοι καὶ δυσκάθεκτον, τὸν κόλπον ἀποβράσειν.

Ἀποβράζω, pro Deferuesco etiam capitur, Budæo teste.

Ἀποβράσσω, secundum Hesychium est etiam διίημι πυροὺς ἢ ἄλευρα ὀθόνῃ. vbi διίημι quidam exponunt Discerno vel Secerno. Callimachus, — οὐδὲ ἀπέβρασε σαῦλον ἀλετείς. HINC Ἀπόβρασμα, ατος, τὸ, Furfur tritici. Ἀποβράσματα, inquit Hesychius, τὰ σκύβαλα τῶν πυρῶν. Suidas ponit simpliciter τὰ πίτυρα. Item Spuma.

¶ Ἐκβράσσω, Æstus impetu eiicio, seu expuo. Vnde Ἐκβράσσομαι. Chrysostomus, νεκροὺς ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους. Dioscorides, τῇ ποτὲ μὲν ἐκβράσσεται εἰς τὰς ἠϊόνας. Athenæus, ἐξεβράσθη τοῖς Ἐρυθραῖς κῆτος πλῆθος.

C. Ἐκβρασμὸς, Ipsa eiiciendi actio, quæ fit ab æstu.

Ἐκβράσματα θαλάσσης ex Tacito redditur Eiectamenta maris. Apud Dioscoridem autem lib.5, αὐτομάτως γίνεται οἱονεὶ ἔκβρασμα ἐν Ἰνδικῶν καλάμων, redditur, Spumæ modo erumpens. A

ΒΡΑΧΥΣ, έος, ὁ, Breuis, Paruus, Exiguus. Propriè autem Breuis: vnde βραχύτης apud Platonem opponitur μήκει. Sic βραχέα ξίφη dicuntur Lacones habuisse, id est breues enses. Et apud Athenæum 14, Agesilaus perhibetur fuisse βραχὺς τὸ σῶμα. Tucydides autem βραχεῖαν & μεγάλην προφασιν opponit, lib.1: idem lib.4, πλέονος & βραχυτέρας γῆς. Apud eundem ἐκ βραχέος, subaud. διαστήματος, lib.3, ὥστε ἐκ βραχέος τὴν διάβασιν γίγνεσθαι. quod exponitur Vt breuis traiectus esset. Sic ab eodem dicitur διὰ βραχέος. Item, βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης. Item, ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, lib.1. Vtuntur enim hoc vocabulo sæpe in breuitate temporis significanda. vt quum Hippocr. scribit, ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρά. Dicunt item ἐν βραχεῖ & περὶ βραχέος, subaud. χρόνῳ & χρόνου. Chrysostom. περὶ βραχέος ἀποστὰς τῶν βιωτικῶν φροντίδων, Qui ante breue [tempus] curis secularibus valedixit, id est Paulo antè, Non ita pridem. ἐν βραχεῖ autem apud Luc. exponitur Breui tempore, item Paulo momento, Subitò, Repentè. Sed ἐν βραχεῖ sæpius ponitur pro eo quod Latini dicunt Paucis, sub. verbis: vt apud eundem Anacharsis. τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ. In quo loquendi genere subaudiri posse existimo λόγῳ: at in hoc Euripidis loco (& similibus) ἐν βραχεῖ συνάπτω λόγον, datiuum βραχεῖ substantiue accipio, nisi quis aliud substantiuum quod commodè subaudiri possit, ostendat. Dicitur itidem plural. ἐν βραχέσι (sed rarius) pro Paucis. Et ἐν βραχυτάτοις, Synes. ὡς γὰρ κατ' αὐτὴν ὡς ἐν βραχυτάτοις οὕτως ἔχει, Vt breuissime complectar. At διὰ βραχέων non minus frequens est quàm ἐν βραχεῖ. Demosthenes, διὰ βραχέων δεῖξαι. Lucian. ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων ὡς οἷόν τε. In quibus locis subaudio ῥημάτων: quum ἐκ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι alicubi dicat Demosthenes. Alioqui & aliud quodpiã substantiuum huic synonymum subaudiri possit. At βραχὺ præfixa præpos. κατὰ, redditur aduerb. Paulatim, Sensim, (sicut & κατὰ μικρὸν) vt κατὰ βραχὺ μαλάττεσθαι. Galenus ad Glaucon. lib.1. Thucydides tamen in vulg. lex. πλὴν κατὰ βραχύ τι τεῖχος ἀπετετέλεστο, pro Præter aliquantulum spatii. Redditur autem illa voce Latina & cum comparat. vt βραχεῖ γέ τινι πλείω, Plato De republica, Aliquanto vel aliquantulo plura. Et βραχὺ, item βραχύ τι, Aliquantum, Paulum. Thucydides 1, βραχὺ μέν τι προελθόντες ὡς βοηθήσοντες. Gregor. βραχύ τι τὸν λόγον ἀναγαγών. Et de tempore: vt βραχὺ περὶ τῆς δείλης, Plutarch. in Galba, pro Paulo ante crepusculum. Interdum & Paulisper, vt Act. Apostol. cap.5. Nonnunquam verò βραχὺ aduerbialiter positum per Parum redditur, vt βραχὺ φροντίζειν, Aristophani & Demostheni, Parum curare, pro Non curare. Dicitur denique βραχὺ quod est paruum, id est parui momenti, seu parui pretii. vnde βραχέος ἄξιος apud Platonem De legib. pro contemnendo. Thucydid. autem dixit βραχύ τι εἶ καὶ οὐδενὸς ἄξιον. Apud eũdem verò βραχὺ, Paruum, id est Parui laboris. lib.3, βραχὺ γὰρ τὸ τὰ ἡμέτερα σώματα διαφθεῖραι, ἐπίπονον δὲ τὴν δύσκλειαν αὐτοῦ ἀφανίσαι.

Βραχέα, τὰ, Breuia. vt Virgil. In breuia & syrtes. ET Βράχεα tanquam à βραχὸς, vt apud Plutarch. De anim. prud. οὕτως οὐκ ἐνσχεθήσεται βράχεσιν, οὐδὲ εἰς τέναγος. Et Polyb. ἡ τοῖς βραχέσι περιπίπτον. ita enim scribit Budæus, non βραχέσι, licet ex alio eiusdem loco afferens βραχέα. Idem Bud. scribit βραχὺ à Polluce nominari inter nauigandi offendicula, & subiungit ex Herodoto, ἐπικέλλαι ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὴν ὑπὸ βραχέων.

C. Ἀμφίβραχυς, Vtrinque breuis, Vtraque ex parte breuis. Pes est in carmine sic appellatus à Græcis quòd primã & vltimã habeat breuẽ, lõgã autẽ mediã. Huic opponitur ἀμφίμακρος. nã βραχὺς est breuis, vt μακρὸς, Longus. H AT Τρίβραχυς, pes in carmine tribus breuibus syllabis constans.

Βραχέως, aduerbium, Breuiter, Paucis. Exponitur & Modicè, Leniter: vt in his Gal. ad. Glauc.2, βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι.

Βραχύτης, ητος, ἡ, Breuitas. Schol. Thuc. est etiam ἀσθένεια.

Βραχύνω, Breue reddo, Corripio. Apud grammat. syllabam βραχύνεσθαι & ἐκτείνεσθαι contraria sunt, vt apud Latinos Corripi & Produci.

¶ Βραχίων, ονος, ὁ, Brachium, Lacertus. Eurip. Hecuba, — οὐ γὰρ φέρειν ὅπλα Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι. Etymol. vult dici quasi βραχυκίων, vel quòd sit βραχίων (.i. βραχύτερος) τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docent Gorr. & Cam. ex vet. HINC Λευκοβραχίων, ονος, ὁ & ἡ, Cãdida brachia habẽs, pro Quæ est pulchra, signif. à parte totũ, eodẽ modo quo dicitur λευκώλενος. ITEM Βραχιονιστὴρ, ET Βραχιόνιον AC Περιβραχιόνιον, Xen. Pæd.6, Ornamentum brachii, Armilla.

ΒΡΕΜΩ, Fremo, Murmuro. Il.θ, — κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον, μεγάλα βρέμει. Et Il.β, βρέμεται pro eodem. Sic autem Lat. Fremere, & frequentius etiam fremitum de mari resonante dicunt, sicut & Murmurare. Transitiuè apud Nonnum πολύστονον ἔβρεμον ἠχὼ, q.d. Vocem cum fremitu edebant. Quin & propter πολύστονον non dubitem reddere Multifremam vocem edebant. ‖ Βρέμω, Fremo, id est fremebundè minor: vt Bud. interpr. in his Greg. οὕτω βρέμοντι κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λεόντιον βρυχωμένῳ, ὁ χρυσάδας εἰσάγεται. Itẽ in his eiusdem in Epitaph. patris, παρῆν γὰρ ὁ βασιλεὺς βρέμων χειμάνοις.

C. Ἐριβρεμέτης, q.d. Grandifremus, Grandistrepus. vt Iupiter ἐριβρεμέτης apud Hesiod. Magno cum strepitu seu fragore tonans. ET Ὑψιβρεμέτης, idem Iupiter ab eodẽ Hesiodo & Homero dicitur, q.d. Altifremus, Altistrepus. Redditur & Altitonans. est enim ὑψιβρεμέτης, Qui ab alto seu in alto strepit tonãdo. Significãtius tamen est ὑψιβρεμέτης, quàm Altitonans.

C. Ἐμβρέμω, & pass. voce Ἐμβρέμομαι, Infremo.

C. Ἐπιβρέμω, q.d. Adfremo. Sed in isto Homeri versu qui est 739, Il.ρ, Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ τὸ, τ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, actiuè sumitur ἐπιβρέμειν de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Βρόμος, Fremitus, Ingens sonitus, Fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. Οὐκέτι κοιμήσαις αἰγιαλοῦ βρόμον, οὐχὶ χαλάζης. Aristot. De mundo, εἰληθὲν δὲ πνεῦμα ἐν νέφει παχεῖ τε καὶ ἐκπρωτοβρόμον καὶ πάταγον ἀπεργάσεται μέγαν. Idem de terræ motu βρόμον & μυκηματώδη (vt est mugitum) pro eodem dixit, vt tradit Bud. Sic autem mugientem fremitum dixit Catullus. De ignis etiam crepitu dicitur, (atque adeo hanc propriã esse signif. vult Suidas: quod si verum esset, de βρέμω quoque, vnde illud deducitur, dicendum idem foret) atque ita vtitur Strabo (vt inquit Budæus) de fremitu ignis ἐκ τῶν ἀναφυσημάτων τῆς Αἴτνης, & similium, cum alibi, tum pagina 121.

C. Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitũ vel strepitum magnum edens, Valde perstrepens. Itẽ Valde vociferans, Multũ clamans, Clamosus, Tumultuosus: vt sit à βρόμος, præfixo intensiuo α. Hom. Il.ν, de Troianis, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, Ἄβρομοι, αὐΐαχοι, id est, πολύβρομοι καὶ πολυηχεῖς, vt habetur in paruis scholiis. At Eustathius exponit ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. Sic & Porphyrius in Quæst. in Homerum. Hesychius quoque in Ἀβρομοαύταχοι (quæ vox deprauatè conflata est ex his Homeri verbis, ἄβρομοι, αὐΐαχοι, aut ego fallor) vult esse pro ὁμόβρομοι, vt ἄκοιτις pro ὁμόκοιτις: aut pro πολύβρομοι. q. d. multifremi: vt α sit intensiuum, sicut initio dixi.

Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fremitum seu strepitum nullum edens, Non vociferans, Non tumultuosus. Sic Hesych. apud quẽ habetur & ἄβρομον, Origanũ. VNDE Ἀβρομία, ας, ἡ, Tenebræ. Hesych. Pono autẽ post ἄβρομος quòd suspicer tenebras ita vocatas quia nox strepitu carere solet, & omnia in ea cõticescunt.

C. Βαρύβρομος, ου, ὁ & ἡ, Grauifremus, Grauistrepus, sed Latinis, Horrisonus. Aristoph. πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ apud Luc. poetico epitheto iocosè vtentem in Timone.

C. Ἐρίβρομος, idem quod præcedens ἐριβρεμέτης, q.d. Granditremus.

Βρομέω, ῶ, idem quod βρέμω, Fremo. Apollon. Arg. 2, — αἱ δ᾽ ἑκάτερθε Στροφάδες βρόμεον. ET Περιβρομέω, idē quod περιβρέμω, Circumtremo, apud eundem.

¶ Βρόμιος, Bacchus, Dionysus. à βρόμος enim deducit Etymol. at Suidas à βρέχω. vide vtrunque. Et βρομία χάρις ad iectiuè ex Aristoph. affertur pro οἱ διονυσιακοὶ ἀγῶνες. id est (ad verbum) Dionysia certamina. ET Βρομιάζομαι ex Epigr. pro Bacchor.

ΒΡΟΝΤΗ, Tonitrus, vel Tonitru. Iliad. φ, Δεινήν τε βροντήν. Aristoph. Nub. — βροντὴ δ᾽ ἐρράγη δι᾽ ἀστραπῶν. Et βρονταὶ plur. numero apud eundem, item apud Xenoph. & cæteros.

Βρονταῖος Ζεὺς, q.d. Tonitrualis Iuppiter, Tonitruū autor.

C. Βροντησικέραυνοι νεφέλαι. Aristoph. q.d. Tonitrufulminantes nubes.

C. Βροντοποιὸς, Qui tonitrum facit.

C. Ἐλασίβροντος, A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus. vt ἐλασίβροντα ἔπη apud Aristoph. exponitur ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Βροντεῖον, ου, τὸ (q.d. Tonitruarium) Tonitrus officina, Machina in scena tonitrum edens, id est fragor tonitrum imitans. coniiciebantur enim in ænea vasa lapides, vt in v. lex. (in quibus tamen βροντεῖον dicitur fuisse locus in scena in quo strepitus ille edebatur) annotatum habes ex Poll. & schol. Aristoph. quos vide: item Eust.

Βροντία, Lapis quidam à tonitru nomē habens. Vide Plin.

Βροντάω, τῶ, Fut. ήσω, Tono. Od. ξ, Ζεὺς δ᾽ ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Et βροντᾷ imperson. Tonat, in v. lex. Item Βεβροντῆσθαι pro Attonitum esse. qua tamē signif. dicitur potius ἐμβεβροντῆσθαι.

C. ἈΝΤΙβροντάω, ῶ, Contra tono, Obtono, Aduersus tonātem tono, vt Salmoneus apud Lucianum dicitur ἀντιβροντᾷν ipsi Ioui. Datiuum habet, sicut ἀντιβοᾷν, & cætera huius generis.

C. Ἐμβροντάω, ῶ, Attonitum reddo. (intelligo Attonitum in propria signific.) Vnde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur qui redditus est attonitus.) Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitū esse, id est stupidum, quasi fulmine stupefactum. Bud. Apud Luc. item, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. HINC Ἐμβροντησία, Stupor quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est attonitorum. Vnde pro vesania ponitur. Hesychio est μανία & φρενοβλαβία. ET Ἐμβρόντητος, Attonitus. Item, Vesanus. Dem. Pro cor. ἐμβρόντητε εἶτα νῦν λέγεις;

C. ἘΠΙβροντάω, ῶ, vnde ἐπιβρόντητος, Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam Væcors, Væsanus.

C. ΚΑΤΑβροντάω, ῶ, Aduersus aliquem tono, vel Tonitru obstupefacio, seu attonitum reddo.

ΒΡΈΧΩ, Madefacio, Intingo, Macero. Item Irrigo. vt Antiphan. arbores quæ sunt παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις dicit die noctéq; βρέχεσθαι, id est irrigari. ‖ Item βρέχειν pro Bibere, Athen. ex Antiph. δεῖ γὰρ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν. Et vt Lat. Madidus dicitur qui est appotus, siue qui plusculum se inuitauit, sic & βεβρεγμένος vsurpatur, id est ad verbum Madefactus. Nonnulli autē βεβρεγμένος Ebrius interpret. perperam, quum Hesych. quoque non exponat μεθύων, sed ὑπομεθύων, q.d. subebrius. ‖ Βρέχω, Pluo, apud Matth. Luc. Iac. constructione diuersa. Et Apoc. ἔβρεξεν ὑετός.

C. Ἄβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄβροχος. vt ἄβρεκτος παλάμη, Nonno, Manus non madefacta. à βέβρεκται tertia persona præteriti verbi βρέχομαι, præfixo itidem α priuatiuo.

C. Ἀρτιβρεχὴς, Nuper madefactus, Nuper irrigatus, in Epigramm.

Βροχὴ, Madefactio. Item Pluuia.

C. Ἄβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non madidus, Nō madefactus, Siccus. Athen. 2, λυπεῖ δὲ ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν, καὶ τὰ βεβρεγμένα τῶν ἀβρόχων. Sic ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος. Luc. Ap. i. anchora adhuc sicca, nondū madefacta. Huic opponitur διάβροχος. ‖ Significat etiam interdum ἄνομβρον, id est imbre siue pluuia carentem: quòd βρέχειν pro pluere ponatur aliquando. ET Ἀβροχία, ας, ἡ, Siccitas, Humoris penuria, aut imbrium.

C. Ἀμφίβροχος, ου, ὁ, Vndique madefactus, Omni ex parte madidus. ‖ Dicitur etiā ἀμφίβροχος, Vndique madidus, id est vino madens. vt Lat. quoque madidi dicūtur qui sūt ebrii. In Anth. Ep. Ἡδὺ μέθυ βλύζων, βεβρεγμένος εἵματα Βάκχῳ. Suid. ET Ἡμίβροχος, Semimadefactus. ET Πολύβροχος, Multum madefactus. ET Ποντόβροχος, Mari madefactus, In mare immersus. Item, In mari submersus, ex Macc. 3.

C. Δίβροχος, Bis madefactus, Bis intinctus, seu immersus.

C. ἈΝΑβρέχω, Madefacio, in v. l.

C. ἈΠΟβρέχω, Perfundo, Madefacio, Intingo, Imbuo, Macero, vt ἐὰν μὴ τὴν σπάθην εἰς νοῦν ἀποβρέξας διαλέγῃ. Passiuum Ἀποβρέχομαι, Perfundor, Madefio, Aqua diluor, vel maceror. Vnde participia ἀποβεβρεγμένος & ἀποβραχεὶς, Madefactus, Dilutus. Dioscorides lib. 1, cap. 152, ἀποβραχεὶς δὲ ἐν ὀμβρίῳ ὕδατι αἱμοπτοϊκοὺς ὠφελεῖ πινόμενος.

Ἀπόβρεγμα, ατος, τὸ, Dilutum. Budæus ex Plinio. Est (inquit) aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutum; vel in qua madefactum fuerit, aut innatarit. vt in Hippiatria, ἡ τροφὴ δὲ αὐτοῦ χλωρὸς ἔστω χόρτος, ἢ ἐρέβινθοι· ἢ καὶ ἀποβρέγματι ἐρεβίνθων παρεχέσθω. Frequens est vocabulum hoc apud Dioscoridem, & variis modis redditur. vt ἀπόβρεγμα σμύρνης, Myrrhæ dilutum, Maceratæ vel madefactæ myrrhæ liquor, Aqua in qua myrrha madefacta vel macerata fuit. sic ἀπόβρεγμα θέρμων apud eundem. item ἀπόβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχὴ, ῆς, ἡ, Perfusio. Madefactio. Citatur ex Gal. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς pro perfusione capitis.

C. 2. Ἐναποβρέχω, vt ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Rosas in oleo macero.

C. ΔΙΑβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. σῖτος διαβραχεὶς quod Columella vocat maceratum far. ET Διαβροχὴ idem quod ἀποβροχή. ET Διάβροχος, (oppositum præcedenti ἄβροχος) Madidus, Vuidus, Madefactus.

C. ἘΜΒρέχω, (q.d. Immadefacio) Immergo. Budæus. ἐμβρεχόμενα μύρα, apud Dioscoridem interpret. Inspersa vnguenta.

C. ἘΠΙβρέχω, Perfundo. vt ἐπιβρέχειν τὸν θώρακα μηλίνῳ ἢ ῥοδίνῳ. Sic Dioscorides ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι᾽ ἀψινθίου. ‖ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, Pluere super peccatores, apud Nazianzenum, πῦρ Σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει. ET Ἐπιβροχὴ, Perfusio, Gal.

C. ΚΑΤΑβρέχω, itidem vt ἐπιβρέχω, Perfundo. Item, Mergo. Theophrast. δρῦς δὲ κατορυττομένη καὶ ἐν ὕδατι καταβρεχομένη, ἄσαπής. VNDE Προκαταβρέχω, Antè perfundo.

C. Προβρέχω, Præmadefacio, Prius macero. Vnde Προβραχεὶς, Præmadefactus, Antè maceratus.

B. ὙΠΟβρέχω, q.d. Submadefacio, Aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. vnde ὑποβεβρεγμένος dicitur Imbutus leniter vino, Aliquantulum appotus. Bud. ex Luc. Sympos.

¶ Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, Et Βρέχμα, itē, Βρέγμα, Sinciput. Homerus Iliad. ε, Κύμβαχος ἐκ κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ᾽ εἱστήκει. Vbi Eustathius scribit hanc partem ita vocari quòd in infantibus sit non solùm tenera, sed & valde humida, vt videri quodammodo possit βεβρέχθαι, id est madefacta esse. Alex. Aphrodiseus Problem. lib. 2, ἐπὶ τῶν φαλακρῶν τὸ μὲν βρέγμα ψιλοῦται, οἱ δὲ κρόταφοι δασύνονται.

¶ Βρύχιος, Submersus, Suidas. Apud Apollonium autem βρυχίης ἁλὸς exponitur βρυχώδους, q.d. submersorii maris. ET Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed vsitatius. Apoll. Arg. 2, Κεῖται ὑποβρυχίης Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης. Ex Herodoto ὑποβρύχιον φέρειν, pro Submergere. ET Ὑποβρυχὶς pro eodem. AT Ὑπόβρυχα sunt qui aduerbialiter positum putent apud Homerum Odyss. ε, Τὴν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. Vide Eustathium, qui & per onomatopœiam factum esse hoc vocabulum scribit, probans ex illis eiusdem poetæ verbis, ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε. Sed ego hic Etymol. sequi malui à βρέχω deducentem: alioqui certè βρύχιον dici putarem quasi βύθιον à βυθός.

ΒΡΟ΄ΧΩ, Sorbeo, Deglutio, Voro. Insusitatum thema, sicut & composita ἀναβρόχω & καταβρόχω, quum tamen ἀναβρόξειε & καταβρόξειε reperiantur apud Hom. vt mox docebo. A

C. Ἀναβρόχω, Fut. ξω, Idem, vel potius Resorbeo. Odyss. μ, Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Ibidem ἀναβρόξασα χάρυβδις, id est καταπιοῦσα, inquit Eustathius. & Odyss. λ, Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων, Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν. id est, ἀναποθὲν, ἀναρροφηθὲν, vt exponitur in breuibus scholiis. Apud Hesych. habetur simplex ῥοφηθέν: sed malim ἀναρροφηθέν. vt ἀναβροχὲν ὕδωρ sit aqua resorpta. Eustath. ait in ἀναβροχὲν aut abundare præpositionem ἀνά, aut significare eandem actionem sæpius repetitam. Sed quomodo ἀνερεύγεσθαι & ἀναβρόξαι Charybdin apud Homerum sint vertenda, docet Ouidius, quum scribit, Quæque vomit totidem fluctus toti demque resorbet. nam quin ad Homeri locum respexerit, hæc scribens, mihi non est dubium. Est autem thema inusitatū ἀναβρόχω, vt ait Eustathius: à quo formatum etiā ἀναβέβροχεν exponit καταπίνεται. B

C. ΚΑΤΑβρόχω, Idem. Od. δ, Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη. C

¶ Βρόχθος, ου, ὁ, Guttur. Theocritus, Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. Et βρόχθος pro Lagena, ex lib. 2 Epigrām. ΥΝDE Βροχθίζω, Sorbeo, Glutio, Voro, Helluor, vt inquit Bud. subiungens ex Aristot. βροχθίσαι pro Sorbere, in Problematis, σημεῖον δὲ τὸ μὴ πίνειν πολὺ, ἀλλὰ καὶ βροχθίσαι. Quas autem addit significationes, sequenti cōposito magis conueniunt. NAM dicitur & Καταβροχθίζειν pro Deglutire, seu Vorare: Gallicè *engueuler* (pro quo tamen pronuntiatur potius *engouler*) q. d. ingutturare. Lucianus, ὀπλωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καταβρόχθισε. Sic apud Athenæum θερμὸν ποτὲ καταβροχθίσας ἰχθύν. AT Βροχθώδης λίμνη Nicand. scholiastæ est caua, vel sicca, aut parum aquæ habens. vnde (inquit) βρόχθος significat etiam ὀλίγον πόμα. Quasi verò (vt dem illi, sicut & Etymol. autori, βρόχθος hoc quoq; significare) βροχθώδης prius esse possit quàm βρόχθος. D

¶ Βρόγχος, ου, ὁ, Guttur. Galenus tradit Hippocrati βρόγχον esse vel totam asperam arteriam, vel guttur duntaxat. Etymologistes ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit. sed quum Eustathius ponat thema βρόχω, & ab eo deducat βρόχθος, malui & hoc quod eiusdem est significationis, & o itidem retinet, ab eodem deriuare. Geoponic. autor βρόγχον appellat in hirco quod Varro gurgulionem. Scribit enim Varro, Hircus sit ceruice & collo breui, gurgulione longiore. Pro quibus legitur in Geoponic. τῶν τράγων ἐκκρίνουσιν αὐχένα καὶ τράχηλον βραχὺν ἔχοντας, βρόγχον δὲ μακρότερον. HINC Βρογχοκήλη, Tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. (quo qui laborat, Gutturosus Vlpiano) Celsus lib. 7, cap. 13, At in ceruice inter cutē & asperam arteriam tumor increscit. βρογχοκήλην Græci vocant. ET Βρόγχια (diminutionis forma) Asperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuisæ. Gorr. In v. lex. Βρόγχια, Pulmonis concauitates, ex Alex. Aphrod. ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐνεχθεὶς τοῦ πνεύμονος, καὶ πληρώσας τὴν τοῦ μορίου οὐσίαν, ἐργάζεται τὸ πάθος. Inuenitur & Βράγχια pro βρόγχια. E F

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, Vestimenti apertura qua collum inseritur inter induendum. Sic v. lex. ex Iosepho De antiq. Iudæorum, in descriptione sacerdotalis amictus, λαγαρὸν δὲ παρέχων τὸν βρογχωτῆρα περὶ αὐχένος. vbi reponitur βρογχωτῆρα. G

¶ Βράγχος, ου, ὁ, vel εος, τὸ, Raucedo, Raucitas, (quòd faucibus accidat) Aristot. Problem. βράγχοις ἁλίσκονται. At Alex. Aphrod. Problem. lib. 1, Τοῖς ἡβάσκουσι παισὶ γίνεται ἡ τῆς φωνῆς τραχύτης, ὁ παρωνομάζεται βράγχος τραγίζειν. HINC Βραγχώδης, Raucus. Et φωνὴ βραγχώδης, Aphrod. ITEM Βραγχάω ET Βραγχιάω, ῶ, Raucesco. Aristot. Probl. διὸ καὶ οἱ βραγχῶντες διαφθείρονται τὰς φωνάς. Apud Poll. autem βραγχᾶν. AT Βραγχιάζεσθαι Hesychio est πνίγεσθαι. H

Βράγχια, Branchiæ quibus pisces spirant (inquit Budæus) quæ & illis sunt loco pulmonis datæ, vt scribit Aristoteles De respir. 378. Apud Theocr. Cyclops cōquerēs φ non esset natus piscis, dicit, Ὤμοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα. ‖ Βράγχια apud Aristot. & pro faucibus porci, inquit idem Bud. Qui & βραγχίων πνεύμονος σηραγγώδων, apud Plut. interpr. Intestinis pulmonis fistulis coarctatis. ET Βραγχιοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, Branchiis similis.

¶ Βρόχος, Laqueus. Thucyd. 2, βρόχους τε περιβάλλοντες. Sed propriè esse volunt laqueum signif. restim ad suspendium, quia circūponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Et Od. λ, Ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου. Herodian. 7, ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον, ἐν βρόχῳ τὸ βίου ἀνεπαύσατο. Bud. exponit etiā Transenna, Tendicula. Idem βρόχον ex Polluce interpr. maculam retis quatuor modis constantem: & apud Xenoph. βρόχους maculas. HINC Βρόχιος μόρος, q. d. Laquearis mors, apud Nonum; θανεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον. ET Βροχὶς, ίδος, ἡ, in Epigr. idē quod βρόχος.

ΒΡΙ΄ΘΩ, Fut. σω, & Βρίθομαι, Sum grauis, Ingrauesco, Onustus sum. Item Deorsum vergo præ pondere, Propendeo. Hesiod. Erg. Ἔκπλεά βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, id est βαρύνεσθαι, inquit Tzetzes. Hom. Il. π, Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. vt scribit Eustath. πολλὴν ἐπομβρίαν significari, ὥστε βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς. B. autē vertit, Quum terra grandine procellosa obtecta est & obruta. In prosa quoque locum aliquādo habet hoc verbū. Philo De vita M. lib. 3, ἅπασα δ' εὐθὺς βλαστοῖς ἐξέφυσε, καὶ ὑπ' ἀφθονίας καρπῶν ἔβριθεν, Ingrauescebat. Synes. De insomniis, ὥστε καὶ βρίθον ὑπὸ κακίας συγκαταπεσεῖν ἐφεῖσαι αὐτῷ βαρυνθῆναι ψυχήν. Et pro Deorsum vergo, Inclinor. Aristot. Probl. sect. 15, ὅταν δὲ βρίσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Philo De mundo, τὸ μὴ δὴ πυρῶδες συναίτιον ἦν, ὑπὸ τῆς περὶ αὐτὴν νωθροῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, Deorsum vergere, vel Pessum ire. Sed adiungitur sæpe κάτω huic verbo quum Vergo significat. Lucill. Ep. lib. 2, οὐχὶ κάτω βρίσειεν βαρεῖ. Philo De V. M. l. 1, ὁπότε δὲ κάτω βρίσειαν [...] ἰσχυρὸν οἱ ἀντίπαλοι. Greg. ὅσον τὰ ὑπερέχοντα ἡμῶν ὑπαίρει τὸ συνδέτου καὶ ταπεινοῦ καὶ κάτω βρίθοντος κράματος. ‖ Interdum autem βρίθω non simpliciter est Inclino, sed cū impetu, ideóque redditur Incumbo, Ingruo, Impressionem facio. atque ita Bud. in hoc Plut. loco in Cæsare, οἱ δ' ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβρισαν. Videtur autem ab Homero profecta esse hæc signif. Il. μ, — οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν Δὴρ' ἀναχάζομενοι. Vbi crediderim βρίθειν tale quid esse quale apud Virg. magna se mole ferre. Qui dixit alibi — densiq; ad muros mole feruntur. ‖ Βρίθω interdum exponitur etiam Onustus sum, Plenus sum, Abundo. vt Il. σ, Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. Od. τ, — βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ. Sic Dionys. Alex. βεβριθότα ἀμάλλαις. Et βέβριθεν ὁλκὰς in Epig. Ibidem, νηῦς βρίθοντι. Ibidem, βεβριθὼς ὠρέη metaph. quod fortasse dictum est eadem forma qua à Virg. Pietate grauem ac meritis. Admittit autem alicubi βρίθω vtranque expositionem, videlicet & pro γέμειν & pro βάρος ἔχειν, quemadmodum & his in locis vbi genitiuo iungitur: Od. ι, Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. nam Eustath. vult βρίθον esse vel γέμον, vel βάρος εἶχον, vt sit βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν. Sic Od. ο, ξύστοισι δὲ τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι. De hoc enim (vt opinor) loco intelligēs Hesychius βεβρίθασι exponit duobus modis, vel βεβαρημέναι εἰσὶ vel πεπληρωμέναι. Vtuntur autem & voce pass. in iisdem signif. & cū vtraque construct. Hom. Il. θ, Καρπῷ βριθομένη ὀπωρινῇ τε εἰαρινῇ τε. Et νηδὺς βριθομένη δάμαλις in Epigr. Grauida. Hesiod. Aspide — πέτηλα βριθόμενα σταχύων, ὥστε Δημήτερος ἀκτήν. Chrysost. quoque βρίθεσθαι dixit pro Ingrauescere & propendere: cuius locum & alios vide apud Budæum pag. 360. Idem Chrysostomus, ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην. Cæterùm βρίθω à βαρὺς deductum esse arbitror, vt ex βαρύθω factum sit βρύθω per syncopen, deinde βρίθω, mutata vocali υ in ι. Quoniam autem primitiuum non esse puto, lineolam illi præfixi. quòd si ab omnibus receptum iri putassem illud etymū, post βαρὺς hoc verbū posuissem.

Βρίθω metaph. Polleo, (vt apud Latinos Pondus habere tali metaphora dicitur) Soph. Aiace, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς

μηδὲν, εἴ τινος πλέον ἢ χειρὶ βριθὺς, ἢ μακρῷ πλήσιν βάθει.

Βρῖθος, εος, τὸ, Pondus, Grauitas. Aristot. ET Βριθοσύνη, idem, apud Hom. Il. ε & μ.

Βριθὺς, έος, ὁ, Ponderosus, Grauis. Vt Il. ε, ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. ET Βριθύνοος, Apollo, Grauem mentem (id est prudentem) faciens: In v. l. ex Epigr. ET Βριθυσινωπίτης, in eodem Epigrãm. volumine, lib. 2, Βριθυσινωπίτου Διογένεος ῥόπαλον, Diogenis Sinopensis seueri [philosophi] seu seueram quandam grauitatem præ se ferentis.

C. Ἀβριθὴς autem (sicut Ἐμβριθὴς, & Ὑπερβριθὴς) cum η, non υ. Est autem Ἀβριθὴς, Pondere seu grauitate carens, Leuis, apud Eurip. Ἐμβριθὴς, Ponderosus, Grauis. vt Plut.

B De orac. def. τὸ ἐμβριθὲς καὶ πολυμερές. Idem in Romulo, ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης ἀναθυμίασις. De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Grauis. vt Plato epist. 7, ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, Mores natura graues. Et Plut. Pericle, φρόνημα ἐμβριθέστερον. Idem, An sen. administr. resp. οὕτως οὐδὲν ἐστι δόγμα γεροντικὸν οὐδὲ βούλευμα πεπεισμένον, ἀλλ' ἐμβριθῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In v. l. legitur & ἐμβριθὴς ἡλικία. Sed & personæ tribuitur, sicut in hoc eiusdem Plut. loco, vbi à B. redditur Grauis, item Constans: in Demetrio, καὶ πάθος οὐ μειρακίου παθὼν, ἀλλ' ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, κεχρημένου πραγμάτων μεταβολαῖς. Idem Plutarch. alibi, ὅθεν ἐμβριθέστερος ταύτῃ καὶ μεγαλοπρεπέστερος ὁ Δημοσθένης τοῦ Κικέρωνος.

C At Politian. apud Herodianum lib. 3, εὐβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν interpretatur ferocem & audacem iuuenẽ. Apud Philonem autem, ἐμβριθεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησε, redditur, Asperius insurgendum fuit. ET Ἐμβριθῶς, Ponderosè, Cum pondere. Item metaphoricè, Cum grauitate, Grauiter, Constanter. Item, Asperè. Herod. 4, ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε. quod interpr. Polit. Antoninus cuncta asperius ferociúsque gerebat. ET Ἐμβρίθεια, Grauitas, Ponderositas. Item metaph. Grauitas, Constantia.

C. Ὑπερβριθὴς, Præponderosus, Grauissimus. Ex Soph. ὑπερβριθὲς ἄχθος, Grauissima molestia.

[Ἐπιβρίθω], Ingruo magno cum pondere. vt Iliad. ε, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Et Apollon. Argon. 2, πόντῳ ἐπιβρίσασαι ἄελλαι. Rursum apud Hom. de bello, Il. η, Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in hoc App. loco, De bello ciuili l. 4, ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἰς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem vnà impressionem facientibus oppressus. ‖ Ἐπιβρίθω actiuè, Degrauo, Prægrauo. Chrysost. νικώσης αὐτὴν ἐπιβριθῶν φαντασίας.

C. ΚΑΤΑΒΡΙΘΩ, Ingrauesco. Item, Onustus sum. vnde καταβεβρίθασι. Hesiod. ὕες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. Sed βρίθω exponitur etiam actiuè, Onero, Degrauo.

C. Βριθάρματος, Currum grauans, apud Hesiodum exponitur in Aspide, Τέως ὁ μὲν ἰαχῇ βριθάρματος οὔλιος Ἄρης Κεκληγὼς ἐπόρουσε.

ΒΡΙ pro βριθὺ & βιαρὸν ab Hesiodo dici (sicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit, Sophocles ῥᾶ pro ῥᾴδιον) autor est Strabo. Eustathius autem vult ex hac particula βρι (quã ἐπιτατικὴν appellat, vulgò intẽsiuam interpret.) esse nõ solùm βιαρὸν, sed & ὄβριμον: item βριμοῦσθαι siue βριμάσθαι, atque alia. Ego, quanuis non minus verisimilẽ existimem nominis βιαρὸν deductionem à βία (vt dicatur βιαρὸν quasi βιαρὸν) & cæterorum quoque aliam afferri deriuationem sciam, illum tamen hìc sequi statui, vt ad vnum eundémque locum diuersa illa vocabula referre possim.

¶ Βριάω, Robustum reddo, Robur indo: item Robustus sum, Robore polleo. Vel, Potentem reddo, item, Potẽs sum. Vtranque autem signif. habet in hoc Hesiodi versu initio Ergων, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. In Theog. autem βριάειν dixit pro Auctiu reddere, (sicut Lat. Vim magnam de magno numero dicunt, quũ propriè vis robur significet) in hoc versu, Ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν, vbi redditur, Ex paucis multiplicat.

Βριαρὸς, οῦ, ὁ, Robustus, Validus. A βία fieri βιαρὸς tradit Etymologistes, ex quo fit βριαρός: sed debuit potius ex βία deducere βριάω, ex quo deinde fiat βριαρὸς, vt ex ἰσχύω fit ἰσχυρός. HINC Βριαρόχειρ, Robustus seu vali-

A dus manibus, Cuius manibus robur inest.

¶ Βρίμη, ης, ἡ, Robur, Potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης ποτὲ βρίμη φαρμάκου. Hesychio autem βρίμη est ἀπειλή, item ἡ γυναικεία ἀρρητοποιΐα. ET Βριμὰ eidem Hesychio sunt ἰσχυρά, Valida. Item βριμὸς est μέγας & χαλεπός.

¶ Ὄβριμος, (vel Ὀμβριμος) Robustus, Validus, Præualidus. Item, Impetuosus. Il. γ, — ὄβριμον ἔγχος, vt & Lat. Valida hasta. Iliad. δ, — ὄβριμον ὕδωρ, Impetuosa aqua, vel rapida. Sed in malam partem sæpe ponitur pro violento,

B seu eo cuius violenti sunt & furẽtes impetus. ita enim ex Cic. aptè reddi posse existimo. Hesiod. Theogonia, Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Vbi legitur & ὄμβριμοι. Sic autem passim tam apud eum quàm alios poetas (ac præsertim apud Homerum) quædã exemplaria ὄβριμον, quædam ὄμβριμον habent: quæ varietas itidem in composit. inuenitur. Eustathius certè à βρι deducens, ὄβριμος dicit per pleonasmum & πρόσθεσιν fieri, alterius scripturæ nullam mentionem addens. At ego memini me alicubi legere deductionẽ τοῦ ὄμβριμος

C ab ὄμβρος, quam sequendo non dubium est quin potius scribendum sit ὄμβριμος cum μ. Verùm ego in antiquioribus & fide dignioribus diuersorum poetarum exẽplaribus scriptis ὄβριμος potius quàm ὄμβριμος obseruasse mihi videor.

C. Ὀβριμοεργὸς, οῦ, ὁ, Qui aliquid per violentiam facit, Effrænata violentia vtens, vel Cuius est effrænata violentia. (Vtor autem & hìc Cicer. verbis, quum effrænatam violẽtiam dico) Il. ε. Obserua autem, in hoc compositο posteriorem signif. τοῦ ὄβριμος retineri.

D C. Ὀβριμόθυμος, Animo violento præditus, Magnanimus, apud Hesiod.

C. Ὀβριμοπάτρη, Minerua apud Homerum, Præualidum patrem habens, seu præpotentem. Odyss. γ, Μηδ' ὥς ἐς ὀλοὺς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης. Apud Hesych. est etiam Ὀβριμοπάτωρ & Ὀβριμόπατρις. At in v. l. Ὀβριμόπατος ponitur à quo sit illud ὀβριμοπάτρη.

Ὀβρίκαλα, (quasi ὄβριμα καὶ καλὰ) Leonum catuli, Æschylo. Secundum quosdam autem & luporũ catuli, vt addit Eustathius. ET Βρίκελα, vel Βρίκελοι, Laruæ. Vide

E eundem Eust.

¶ Βριμόομαι, οῦμαι, Fremo ira, Excandesco. Xenoph. Pæd. 4, ἐνταῦθα δὴ ἐβριμοῦτο τοῦ τε Κύρου καὶ τοῖς Μήδοις, τοῦ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι. id est (inquit Budæus) Excandescebat, Fremebat ira in Cyrum. & quod postea dicitur ὠργίζετο. Hæc Budæus. Sed quanuis de eadem re sequatur ὠργίζετο, multo tamen significantius esse constat βριμοῦσθαι. Pausanias autem dicit βριμοῦσθαι esse μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν, & Ælius Dionysius exponit ἀπειλεῖν. Quum autem τὸ βρέμειν signif. hoc verbum retineat,

F fortasse & deductum ab eo videri possit. Ego tamen (vti dixi) Eustathium sequi volui.

Βριμάσθαι etiam dici, ex quorundam sententia refert Eustathius. VNDE Βριμηδὸν ET Βρίμημα deducere malo quàm ab altero. Signif. autem Βριμηδὸν Cum fremitu, & q. d. Fremebundè, in hoc Nonni versu, Ἀχνυμένης βριμηδὸν ἀπὸ φρενὸς οἶκτον ἀνέλκων. At Βρίμημα ab Hesychio exponitur ἐπίπληξις.

C. Ἐμβριμᾶσθαί τινι (q. d. Fremere in aliquem) apud Matthæum & Marcum illam comminationis significatio-

G nem inclusam habet quam à Pausania & Ælio Dionysio dari τοῦ βριμοῦσθαι modò dictum fuit. Vet. interpres Comminari vertit, Beza Grauiter interminari. At Ioh. cap. 11, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit. Ego hìc aliquam horroris significationem eo includi existimo.

Βριμὼ, Proserpinã, ἀπὸ τοῦ ἐμβριμᾶσθαι ita dicta, vt tradit Etymologus. Eusthathio autem βριμὼ est πεπλασμένον δαιμόνιόν τι φοβερόν.

Βριμαίνω, & apud Hes. Βριμαίνομαι, Excãdesco, βριμοῦμαι.

H Βριμάζω, Leonis voce vtor. Item, ὀργῶ εἰς συνουσίαν, Cypriorum lingua, Idem Hesych.

ΒΡΥΧΩ, Frendo, Strideo dentibus. vt βρύχειν τοὺς ὀδόντας, Et stridere dentibus. Act. Ap. 7, ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτόν. At Epigr. lib. 4, cum singul. ll. iii.

num. θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα. Apud Apoll. autẽ Arg. 2, βεβρυχὼς absolutè pro Frendens. HINC Βρυχμὸς Suidæ, Stridor dentium. ET Καταβρύχω pro βρύχω de leone dictum in Epigr. ET Περιβρύχομαι in v.l. Circumfrendo. A

Βρύχειν (aut cum Etym. βρύθειν) Athenienses dicebant eos qui febricitabant. ET hinc Βρυχετὸς, Febris. Apud Hesych. est βρυχετὼ, πυρετόν. Fortasse autem occasionem huic signific. præbuit dentium crepitus, quem rigore febris correpti edunt.

¶ Βρυχάομαι, χῶμαι, Rugio, propriè de leonibus. sed dicitur & de nonnullis aliis feris. HINC Βρύχημα & Βρυχηθμὸς, Rugitus. ET Βρυχὴ, idem apud Apoll. ET Βρυχηδὸν, Cum rugitu. Item Cum fremitu, in Epigr. ET Βρυχαλέος, Rugiens. B

Βρυχανάομαι, ῶμαι, apud Nic. vbi schol. exponit Eiulare.

ΒΡΥ'Ω, Scateo, Scaturio, Pullulo. Item, Abundo, Circumfluo, Diffluo. Aristot. De mundo, ἑξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς. id est Scatens, inquit Budæus. Vt autem hic dicitur terra βρύειν πηγαῖς, ita etiam dicuntur φυτὰ βρύειν & πηγαί. vt Βρύουσιν αἱ πηγαὶ apud Basil. C Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασι. Cum quo casu significat & Circumfluo, Diffluo, Plenus sum. vt exponitur in his Aristoph. βρύων μελίτταις καὶ περιστεραῖς. Sic πόλει ταῖς ἡδοναῖς βρυούσῃ, Liban. ad Basil. Et Chrysost. τοῖς πολυτιμήτοις καρποῖς τῆς εὐσεβείας βρύειν. Sed & in vet. prouerbio, (quod à Plut. & Galeno aliisque multis refertur) ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Sic autem & Latini verbo Scatere vtuntur. Sed & accus. iunctum reperitur βρύω. vt apud Greg. εἰ λέπραν ἔβρυες τέως τὴν ἄμορφον πονηρίαν, ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς ὕλης. Sic in Iac. epist. D c. 3, πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ (sicut & Lat. Mano accus. interdum habet: ποιητικώτερον tamẽ.) Absolutè etiam ponitur βρύειν, id est sine casu: vt quum βρύειν terra dicitur, germina emittẽs, ex interpr. B. in hoc X. loco, ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Et βρύουσα ἄμπελος apud Dioscor. Pubescens vitis: itẽ φυτὸν βρύον, Planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundã sententia tradit Eust. Vult aũt & Poll. βρύειν dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν.

Βρύσις, q.d. Scaturitio, apud Eust.

C. Πηγόβρυτος, ου, ὁ, & ἡ, E fonte scaturiens. in v.l. E

C. ΕΠΙβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus sum. Alciphr. ἠμελήθη κάμινον, μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν.

¶ Βρυάζω pro βρύω, sed formã habens quã (vt opinor) frequẽtatiuam dicere possumus. Vtitur quidam apud Eustathium p. 1631.

¶ ΒΡΥ'ΟΝ, Muscus. Plin. lib. 12, cap. 23, Sphagnos in Cyrenaica prouincia maximè probatur. alii βρύον vocant. Et paulo pòst, Sunt enim hoc nomine cani arborum villi quales in quercu maximè videmus, &c. Vocari aiunt & σπλάγχνον à Galeno & Dioscor. ‖ Βρύον θαλάσσιον, Muscus marinus, Alga. F ‖ Βρύον, Herba lupus salictarius dicta, officinis autem Lupulus. ‖ Βρύον, Herba quæ & λειχὴν, quæ super saxa nascitur & roruletis petris adhærescit. ‖ Βρύον, Vua, id est Fructus populi albæ, ex quo populneum vnguentum conficitur. ‖ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καύκαλις, teste Diosc. Vide Gorr.

C. Βρυοφόρος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. Muscifer) Musci fertilis, Theophr. De caus. pl. lib. 2, cap. 9.

Βρυώδης, Muscosus. Item, Mollis, Friatilis, Fluxus. Galen. ad Glauc. lib. 1, βρυώδη καὶ διαρρέουσαν σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamẽtis vel sanguinis missione. Hæc Bud. Affert autem & Gorr. ex ipso Gal. l. 3 Meth. Med. βρυώδες dici quod molle nimium est, & more algæ (quæ βρύον dicitur) fragile, vel potius in morẽ algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q.d. Musco oppleo. A cuius pass. est participium βρυωθεὶς, id est Musco oppletus, Musco oblitus. Aristot. De color. 386.

ἜΜΒΡΥΟΝ, ου, τὸ, (q.d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) Infans vtero conclusus, Infans qui gestatur in vtero. Item generalius, Fœtus qui est in vtero. Dicitur enim & de brutis. H Lucianus, οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Diosc. vt quum dicit ἔμβρυα κτείνειν, & ἔμβρυα ἄγειν vel κατασπᾶν, item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plinius autem Partus etiam interpretatur. vt quum pro his Diosc. de anthemide dictis, πινομένη δὲ καταμήνια ἄγει καὶ ἔμβρυα καὶ λίθους καὶ οὖρα, scribit, Pellit mortuos partus, item menstrua, in potu, & vrinam calculósque. De brutis autem vtitur Aristot. vt quum ἐλεφάντων ἔμβρυα dicit. Cæterùm Gal. De sympt. causis lib. 1, tradit fœtũ duobus primis mensibus nondum ἔμβρυον vocari, sed κύημα. ‖ Apud Homerum autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu videlicet qui à paucis diebus ex vtero prodierit: Od. ι, de brutis, ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Sed & Aristot. de auibus etiam exclusis ἔμβρυον dicit, vt habent v.l. At Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit, vt videbis in Βρέφος.

Ἔμβρυος adiectiuè (vt σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatric. σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον καταζέσον μετὰ πτισσάνης.) Itẽ Genitalis, vel Prolificus, vt B. vertit in hoc Theophr loco, De caus. pl. lib. 1 cap. 1, pag. 120, ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταύτην δύνασθαι τηρεῖν. id est (inquit Bud.) Humorem prolificum, vel σύμφυτον. Ab eodẽ Theoph. eiusdẽ libri cap. 4, κιττὸς esse dicitur ὅλος ἔμβρυος. (vel ὅλως, vt alii legunt) vbi à quibusdam ἔμβρυος vertitur Genitalis seu Fœcũda, (nõ autẽ viuax, cũ Gaza) quòd Plinio etiam teste, hedera, vt rubus, ex sese nascatur iterum, seipsamque sua fœcunditate propaget.

C. Ἐμβρυοθλάστης, Vncus seu spiculum ad educendos fœtus, mortuos præsertim, in v.l. Sciendum est tamẽ, hoc instrumentum (quod æneum spiculum Tertullianus vocat in lib. De anima) non ab educendo fœtu, sed potius à cõfringendo seu cõtũdendo, ἐμβρυοθλάστην appellari eóque respexisse puto Tertullianum quum de infanticidii officio sic nominatum scribit, & addit, Vtique viuẽtis infantis peremptoriũ. Quæ etiã refragatur iis qui ἐμβρυοθλάστου ad educendos præsertim mortuos fœtus vsum fuisse volunt. Sed apud eum ἐμβρυοσφάκτην habent vulg. edit. pro ἐμβρυοθλάστην, vt multi admonuerunt. Putatur autem idẽ esse instrumentum quod iis nominibus ὄνυξ & πίεστρον, item ἑλκυστὴρ, θλάσις, necnon ἐμβρυουλκὸς vocitẽtur.

Ἐμβρυοτομία, ας, ἡ, Vmbilici sectio in fœtu recens in lucẽ edito. Vide Poll.

ΒΥ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, Papyrus, S. Eust. Ex hoc est prou. βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ στάχυν μέγαν, de quo lege Suidam. Ex hoc funes fiebant, vnde βύβλινον σχοινίον dicebatur: quod tamen alii volunt esse cannabinũ, alii ex philyra. Vide Eustath. qui & calceamenta βύβλινα in vsu fuisse testatur. Quoniam autem & chartæ ex byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro libro accipitur: sed scribitur & βίβλος. Theophr. καὶ ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνὰς, καὶ σχοινία, καὶ ἕτερα πλείω, καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία. Herodotus dicit διφθέρας Iones vocasse τὰς βίβλους, quòd penuria βίβλων vterẽtur διφθέραις (id est pellibus) caprinis & ouinis. ‖ Βύβλος Phœnices vrbs antiquissima. Steph.

Βύβλινος, Papyraceus. Exponitur & Cannabeus, item Scirpeus, vt βύβλινα ὅπλα apud Herodotum. AT Βύβλινος οἶνος apud Hesiodum, Vinum ex regione Thraciæ quæ Byblia dicitur. Alii autem ab vrbe dicta Byblia, alii à Byblo fluuio Naxi insulæ, alii aliunde deriuari putant. Scribitur autem & Βίβλινος.

Βυβλίον, Papyracea charta in qua nihil scriptum est: at Βιβλίον in qua scripsimus, vt vult Etymol. sed Hesych. βυβλία exponit βιβλία, eandem vtriusque scripturæ significationem esse ostendens. ‖ Item Βυβλίον, Funiculus nauticus, non tamen ex byblo (id est papyro Ægyptia) confectus, sed ex herba ei simili. Sic in v.l. at Eustath. habet βύβλινον σχοινίον.

Βυβλάριον, diminut. Chartula ex papyro. In Epigr. βυβλαρίων σητοκόπων, vbi Lascaris ait intelligi papyrũ pertusam instar trabecæ quæ tundit glebas segetis & frumẽtorũ. Sic v.l. de quorũ suspecta fide dicetur in Σητόκοπος.

¶ Βίβλος, ου, ἡ, Liber. Demosth. Pro cor. τὰς βίβλους ἀνεγίνωσκες. Luc. in Herodoto, de libris eius loquens, ἄχρι τοῦ καὶ μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ.

C. Βιβλοφόρος vide paulopòst in Βιβλιοφόρος.

Βιβλάδειον,ου,τό, ET Βιβλαρίδιον,Libellulus,in Apocal. A

¶ Βιβλίον,Libell⁹ dim inut.forma.Sæpe autē pro βίβλος, Liber. (vide locum Theophrasti paulo antè citatum.Luc.) De hist. scrib. τὴν μὲν δὴ ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν. Et λευκόγραφα βιβλία, apud eundem.Quidam comicus apud Athenæum,Ἀντέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία.Itē βιβλίον idē quod γραμματεῖον.Exponitur & Tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplice.

C.Βιβλιογράφος,Librorum scriptor,Librarius. ET Βιβλιογραφία, Librorū scriptio(ab ea significatione à qua dicitur scriba)Dioscor.lib.1,ἄλλος δὲ συνηγίας πολυύδρκος,πυκνογόνατος,εἰς βιβλιογραφίαν ἐπιτήδειος. B

C.Βιβλιοθήκη,Bibliotheca,Libraria, Gell.

C.Βιβλιοκάπηλος , vide in Κάπηλος.

C.Βιβλιοπώλης,Bibliopola,Librorum venditor.

C.Βιβλιοφόρος , Librum ferens , Tabellas ferens, Tabellarius. ET pro eodem Βιβλοφόρος ex Polyb.citatur.

C.Βιβλιοφυλάκιον,Locus vbi seruantur libri. ea forma qua dicitur γαζοφυλάκιον.

Βιβλιακός,Librorum volutator,In librorum lectione versatus.Plut.in Romulo de Varrone, ἄνδρα Ῥωμαίων ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατον (vbi Ald. editio βυβλιακώτατον habet cum υ)id est, Qui summam historiæ cognitionem ex plurimis libris petitam habebat. Ita enim vertendum puto,non simpliciter (vt alii reddunt) In historia versatissimum. C

Βιβλίδιον, Libellus. Demosth. ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ ποιεῖν τὰ δίκαια. ET Βιβλίδριον apud Eust.

ΒΥΘΟ'Σ, οῦ,ὁ,Fundum, vel Profundum(substant. accip.)Imus gurges. Soph.εἰς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐκ βυθοῦ,Funditus. Plut.in Fab. metaph.ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης. D

C. Βυθοτρεφής,In profūdo nutrit⁹.At v.l.ex Maccab.βυθοτρεφὲς κ...ος,In profundo vtero nutriens.

Ἄβυθος,ου,ὁ καὶ ἡ,Profundiss.mus.Propriè Fundo carēs. à βυθὸς quod fundum significat,præfixo priuatiuo α. Plato in Parmenide , δείσας μή ποτε εἰς τινα ἄβυθον φλυαρίαν ἐμπεσὼν διαφθαρῶ.Ita enim legitur in vetustissimis & fide dignissimis exemplaribus:(non ἄμυθον,vt in vulgatis editionibus)& eleganter dicitur,Ne in carētem fundo garrulitatem incidens,peream: tāquam in puteum aliquem,aut flumen aliquod fundo carens. E

Βύθιος, Qui est in profundo, Profundus. Luc.de Alpheo vrinatores imitante,οὐκ οἶδ᾽ ὅπως βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι:Et apud eundem pro Summerso,& non emergente,vt inquit Bud. Et βυθίη ναυμαχίη in Epigr. Quæ fit sub fluctibus . Ibidem τὰ βύθια, Aquatilia, vt habent vulg.lex. HINC Βυθίως, Sub fluctibus,ibidem. ET Ἐμβύθιος idem quod βύθιος, vt ἐμβύθιος πέτρα in Epigramm.quæ & ὕφαλος. Et ἐμβύθιοι κόγχαι apud Athen. In alto mersæ, Bud. interpr. qui & addit τῷ ἐμβυθίῳ opponi τὸ ἐπιπολάζον καὶ αἰωρεφές. F

Βυθίζω,In profundum iacio,Demergo.Polyb.2,μίαν δὲ πεντήρη σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν ἐβύθισαν. ET Καταβυθίζω, Idem,& quidem magis in vsu.

¶Βυσσός, idem quod βυθός. vt ἐς βυσσὸν χωρεῖν pro Pessum ire.q.d.In imum gurgitem delabi. Βυσσὸς apud Herodotum pro βυθὸς,inquit Suidas . Vide in Ἄβυσσος quod proximè sequitur. HINC Βυσσόθεν,Ex profundo, Ex imo. G

Ἄβυσσος,ου,ὁ καὶ ἡ,Idem quod ἄβυθος, Fundo carens. Nam Iones βυσσὸν dicunt pro βυθὸν (vt inquit Suidas,subiungens tamen aliam etymologiam , quæ & apud autorē Etymologici habetur.à δύω quod significat Subeo,Ingredior,per mutationem fit βύω: hinc βύσω,βέβυκα,βέβυσμαι,βέβυσαι,vnde βυσσὸς & ἄβυσσος,Quò nemo ingreditur ob profunditatem. At Etymolog.in voce ἀκροβυστία,dicit,A βύω,quod significat Tego,Operio,βύσω,βέβυκα , βέβυσμαι , βύσης καὶ ἀκροβυστος . hinc etiam ἄβυσσος (nam ex ἄβυσος fit ἄβυσσος,mutando τ in σ)dando ipsi α vim intendendi,Locus qui à multitudine aquarum operitur. At ego malim priorem illam etymologiam,vt longè simpliciorem,sequi quam modò ex Suida protuli: qui etiam exponit ἄβυσσος, Quam ne βυθὸς quidem H (id est fundus) capere possit. Sequendo autem hanc simpliciorem(vti dixi)etymologiam,simplicior mihi videtur hæc explicatio,ἄβυσσος,Fundo carens,ex α priuatiuo,& βυσσὸς Fundum. Eustathius autem ait, βυσσὸς, quod epitasi (id est intentione) aut per pleonasmum, fit ἄβυσσος. At si in ἄβυσσος pleonasticum(id est superuacaneum,esset α, nihil aliud significaret quàm βυσσὸς,id est Fundum)cuius significationis exemplum desidero. Sed vtrouis modo formetur hoc nomen, cōstat vt adiectiuū passim vsurpari, sic λίμνη ἄβυσσος, Aristoph.Ranis,Lacus seu palus fundo carens,in immensum patēs, immensæ altitudinis aut profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος,Fundo carens profunditas, id est immensa. Strabo lib.17,περὶ τὰς νήσους τὰς πρὸς τῇ Συήνῃ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου εἶναι,καὶ βάθος ἄβυσσον ἔχειν τὸν πόρον κατὰ τοῦτον τὸν τόπον.Notat autem hic locum Herodoti,qui est in Euterpe , vbi ait,τὰς ὧν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου ἐούσας ἀβύσσους. Ibidem βυσσὸν habes pro βυθὸν,more Ionico,vt modò dictum est . Sic ἄβυσσα χάσματα dicit Euripid. Phœnissis, sic ἄβυσσον πέλαγος Æschylus:sic idem ἄβυσσον πλοῦτον metaphoricè,diuitias fundo carentes,in trag.ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.Sic ἀργύρεον ἄβυσσον,apud Aristoph.

Ἄβυσσος substant . positum Suidas profert ex Dauide (vt videlicet Græci eum interpretati sunt)ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται. Aliquoties extat in Nouo testamento, præsertim in Apocalypsi, vbi Arethas tradit ἄβυσσον vocari magnam profunditatem primi elementi , aut per priuationem τοῦ βεβύσθαι (quasi dicas, quæ non βέβυσται, non operta,nec obtūrata est , sed magno hiatu semper patet)aut ex eo quòd magnam profunditatem habeat, vt α accipiatur ἐπιτατικῶς . Latinè Vorago aquarū hoc sensu dici possit. Videtur tamen aliquam emphasin habere Abyssus in Sacris literis, ideóque retineri solet etiam à Latinis interpr.hoc vocabulum.

Ἄβυσσον, Proserpinæ templum. Vide Suidam. Est itē nomen lacus apud Argos,inquit Hesych.

C.Βυσσοβαφής,έος,ὁ & ἡ, In profundum delabens præ pondere.Vide Hesych.

C.Βυσσοδομεύω, Profundè cogito, vel in animo verso. Ad verbum,Profundè struo & molior. nam δομεῖν (vnde δομεύειν in compos.)est ædificare. vnde & à fundamentis ædificiorum quæ profundè iaciūtur, sumpta putatur metaphora. Gallicè quoque dicimus , *Bastir quelque chose en son esprit*. Od.ρ,Ἔνθ᾽ ἀγορεύοντες,κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων. Vtitur eo & Luc.sed tanquam poetico,in lib.De calumnia, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ,ὡς ὁ ποιητής φησι,βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν.

C.Βυσσόφρων,ονος,ὁ & ἡ,In profundo[pectore]cogitans.Vide Hesych.

Βύσσωμα, ατος, τό, Profunditas (tanquam à βυσσόω,ῶ) v.l.ex Epigramm.

ΒΥΡΣΑ, ης,ἡ,(vnde Bursa)Corium, Pellis. vt βόειοι βύρσαι Diosc.Bubula coria.Plut. Alex.βύρσαν ἄνω ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν . Idem , τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεπόντισαν , id est, In culeum, Budæo interpr.

C.Βυρσοδέψης,ου,ὁ,Coriarius, Qui coria concinnat,Aristophan. ET Βυρσοδεψικός , Quo vtuntur coriarii, vel Ad coriorum concinnationem pertinens. vt βυρσοδεψική ῥοῦς,à Plinio Coriarius frutex , à Colum. Rhus sutorius, vt in vulgatis lexicis. At Theophr. βυρσοδεψική κόπρος,Spurcitiæ pellium dum concinnantur. ET Βυρσοδεψέω,ῶ, Aristoph.Coria concinno.

C. Βυρσοπαγής,έος,ὁ καὶ ἡ,vt βυρσοπαγὴς ναῦς,Nauis corio cōtecta.q.d.Corio compacta.

C.Βυρσοποιός,Coriarius, Poll.Q.d.Qui coria facit.

C.Βυρσοπώλης, Coriarius,id est, Qui coria vendit.schol.Aristophanis.

Βύρσινος,Coriaceus. Apud Aristoph. autē βυρσίνην ἔχω exponitur ῥυτῆρα,ἱμάντα,Flagellum.

Βυρσεύς,Coriarius,Act.10. VNDE Βυρσεύω,Corium concinno,seu apparo. EX QVO Ἀβύρσευτος δορὴ Nonconcinnata pellis.

Βυρσόω,Corio contego. HINC Καταβυρσόω,ῶ,eadem signif. apud Thucyd. 7, τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω

ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν. A

ΒΥ'Ω, Obturo, Obstruo. Pro qua signif. Bud. affert ex Athenæo, ἔβυσα διὰ τοῦ στόματος. Diosc. ῥῆμα λίνῳ βεβύσθω, Foramen lino obstruatur. Bud. exponit etiam Infarcio, Constipo, & ex Luc. affert (non addens an ad hanc, an ad obturandi signif. referat) ῥαφανῖδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος. ‖Item Impleo: vnde νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, Hom. pro πεπληρωμένον. ‖Est etiam Tego, vt ostendit ἀκρόβυστος. ‖Ex Herodoto autem ἐβέβυστο τὸ σῶμα pro Os turgidum erat.

B Βύσμα, q. d. Obturamentum. Ex Poll. tamen annotatur pro genere quodam marsupii seu peræ. ET Βύστρα pro eodem.

C. Ἀκρόβυστος, ου, ὁ, (q. d. In extremitate tectus, id est, Extremam colis partem tectam habens) Præputiatus, Præputium habens. Cui opponitur περιτετμημένος, Circuncisus. ἀκρόβυστος & ὁ μὴ ἐμπερίτομος Bud. ex Chrysost. 21 affert. Et ex Iosue cap. 5 (in vulg. lex.) ἀκρόβυστοι ἦσαν.
ET Ἀκροβυστία, Præputium, cui opponitur περιτομή, Paulus ad Rom. 2.

C Βυστικός pro βεβυσμένος, Oppletus, Refertus, ex Aristoph. νῦ βυστικός.

C. ἘΜΒύω, Idem. VNDE Παρεμβύω, q. d. Interobturo. Item, Interfarcio & per media spatia inculco, vt Bud. interpr. in hoc Luc. loco, εἶτα μεταξὺ οὕτως ἀτελῆ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πλωχικὰ παρενεβέβυσο.

C. ἘΠΙβύω, Obturo, Obstruo. Aristoph. τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.

ΒΩ'ΛΟΣ, ου, ἡ, Gleba. Geop. ὅταν αἱ βῶλοι διαλύωνται ὥστε ἐπεγείρειν τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella; Quum omnis gleba refringitur & resoluitur

D in puluerem. Theophr. lib. 5 cap. 19, διαχεῖν τὰς βώλους, Diffundere glebas. Xen. Pæd. 8, ὡς βῶλόν γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀνελών. ‖Et βῶλος Ἀρμενία, apud medicos Gleba Armenia, seu Bolus Armenia, lapis colore pallidus, friabilis velut calx & aster Samius, non tamen similiter asteri Samio leuis. De qua Aet. lib. 2 cap. 12. Vide & Βωλίτης. ‖Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epistola 38, τὴν πατρῴαν βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. ‖Metaphoricè Massam significat. vt βῶλος σιδήρου, Eccles. cap. 22. Quò pertinet & βῶλος χρυσέα quod

E Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro sole. ‖Πρῶτος autem βῶλος & δεύτερος, & sic deinceps, in naui quid sit, tradit Pollux lib. 1.

C. Βωλοειδής, έος, ὁ & ἡ, Glebæ formā habēs, Glebæ similis, Glebosus.

C. Βωλοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Glebas scindo vel frango, Occo. Sic enim Gaza apud Ciceronē vertit. Citat Pollux ex Aristophane. ET Βωλοκοπία, ας, ἡ, Glebarum fractio, Occatio.

F C. Βωλοστροφία, ας, ἡ, Glebarum inuersio, Repastinatio. Gaza De senect.

C. Βωλοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebas secans. βωλοτόμοι μύρμηκες in Epigr. Vbi quidam vertunt Glebicidæ, Glebisecæ.

C. Ἀδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui crassis seu grandibus glebis est. Vel, Plenis glebis, vt Bud. exp. Diosc. lib. 1 cap. 81 de bdellii quadam specie, ῥυπαρὸν καὶ μέλαν, ἀδρόβωλον.

C. Βραχύβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Paruas seu paucas glebas habens. Epigr.

C. Ἐρίβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glebosus, Admodum glebosus. Il. φ, Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης.

G C. Μικρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui paruis est glebis. Budæus opponit τῷ ἀδρόβωλος. CVI CONTR. Μακρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ.

Βωλώδης, εος, ὁ, Glebosus.

Βῶλαξ, ακος, Gleba. idem quod βῶλος. VNDE compos. Ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐρίβωλος, vt Eustathius tradit, ab illo hoc deriuari scribens. Il. α, ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, id est εὐγείῳ, λιπαρᾷ. ET Dimin. Βωλάκιον, ου, τὸ, Glebula. seu vt Hesych. exp. χωρίον βώλους ἔχον.

Βωλάριον, ου, τὸ, Glebula. Bud. ex Strab.

H Βώλιον, ου, τὸ, Idem. Aristot. De aud. mirab. φασὶ δὲ καὶ ἐν Βάκτροις τὸν Ὦξον ποταμὸν καταφέρειν βώλια χρυσᾶ πολλά.

Βωληδόν, Glebæ modo, seu (vt Vulg. lex. ex Plin. exponunt) Assulatim.

Βωλίτης, ου, ὁ, Boletus. Fungi genus sic dictum quòd conuolutum sit & quasi globosum: (voluam enim, vt scribit Plinius, terra prius gignit, ipsum pòstea in volua, ceu in ouo est luteum) vel à colore τοῦ βώλου, hoc est rubricæ illius qua pictores aurum operibus suis inducunt. Gorr.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, Basis, seu (vt Eustathius explicat, à βαίνω deducens) κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα ἐφ' οὗ ἐπὶ βῆναί τι καὶ τεθῆναι. Iliad. θ, Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας, id est ἐτίθει ἀνὰ βωμοῖς. Odyss. η, Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι. Ad quem locum respexisse videtur Lucret. quum canit, — aurea sunt iuuenum simulacra per ædes, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt suppeditentur. ‖Item Ara, propriè (vt ex Neathe tradit Eustath.) dæmonum, vt ἐσχάρα heroum: quæ tamen differentia non obseruatur à Sophocle & Euripide, vt ibidem Eustath. annotat. Il. β, ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς Ἕρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. vbi Eustath. ἱεροὺς discriminis causa additum scribit. Eurip. Hecuba. Ἀλλ' ἢ ναοὺς, ἢ πρὸς βωμοὺς ἢ Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων. Plut. De superst. ἐστι δούλῳ φύξιμος βωμός, ἔστι καὶ λῃσταῖς ἄβεβηλα πολλὰ τῶν ἱερῶν. Herodot. βωμοὺς ποιέεσθαι, Aras erigere. ‖Synecdochicè capitur pro ipso templo, vt Eustath. docet, & Sophocl. schol. in hoc Œdipi tyran. loco, Ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.

C. Βωμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Aræ formam habens, Aræ similis.

C. Βωμολόχος, ου, ὁ, Sacrilegus, ὁ λοχῶν καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενος περὶ τοὺς βωμοὺς ἐπὶ τὸ ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. ‖Item Improbus, Sceleftus. κακοῦργος, ἀσεβής. Aristoph. Equit. σοῦ δ' ἔτι μὲ νῦν βωμολόχον ἔξευρέ τι. ‖Item Scurra, Assentator. Aristot. Ethic. 4, οἱ μὲν οὖν τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες, βωμολόχοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ φορτικοί. Ibidem, ὁ δὲ βωμολόχος ἥττων ἐστὶ γελοίου. Poll. l. 6, ὁ δὲ κόλαξ καὶ βωμολόχος ἂν λέγοιτο. In qua significatione adiectiuè etiam ponitur. Aristoph. Ran. βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Plutarch. De discr. am. ab adul. οὔτε γὰρ ὠφελεῖ τοῦτον τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, οὔτε πρέπει τὸ βωμολόχον καὶ παιδιῶδες. ‖Est & huius nominis monedularum species apud Aristot. Anim. libro 9 cap. 24. VNDE Βωμολόχως, aduerb. Scurriliter.
ET Βωμολοχία, ας, ἡ, Scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας apud Aristot. 2 Ethic. Plutarch. ἔνιοι δοκοῦσιν αἰσχροτητα μὲν ἀναισχυντία φεύγειν, ἀγροικίαν δὲ βωμολοχία. Idem Lycurgo, παίζειν εἰθισμένον καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας. Damascius apud Suidam, ἐπίχαρις ἦν, εὐτραπελίας μὲν καὶ βωμολοχίας ὅτι πορρωτάτω. ET Βωμολοχικός, οῦ, ὁ, Scurrilis, B. interpr. Luc. ἔστι μὲν βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. ET Βωμολοχεύομαι, F. εύσομαι, Scurram ago. Athen. lib. 13, σεμνυνώμεθα γὰρ ἐμελέτων, οὐ βωμολοχεύεσθαι. Sic Synes. pass. voce. A QVO Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, Scurrile factum aut dictum. Aristoph. Pace, Τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ, καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύματ' ἀγεννῆ, Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν. id est (vt schol. exponit) βωμολόχα σκώμματα. ET Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι. Plutarch. πλείστης μέντοι ποιητικὴν ἐνέπλησεν ἀδοξίας τὸ ἀγυρτικὸν καὶ ἀγοραῖον καὶ περὶ τὰ μητρῷα καὶ σεράπια βωμολοχοῦν καὶ πλανώμενον γένος.

C. Βωμονείκης, ου, ὁ, Qui ad aram contendit. Βωμονεῖκαι dicebantur adolescentes Lacones qui verberibus ad aram Dianæ contendebant qui plura verbera sustinerent.

C. Ἀπόβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ab aris alienus seu remotus, Profanus. ἀσεβής, Hesych. AT Ἀποβώμια ἱερὰ, Eust. sunt τὰ μὴ ἐπὶ βωμοῦ ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους καθαγιζόμενα. Pro quo ἀπόβωμοι θυσίαι apud Hesych. ab ἀπόβωμος.

C. Ἐπιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, Ignem super ara accendens, Idem in Theophan. καὶ Λακωνικῶν ἐφήβων ἐπιβώμιον αἷμα ξαινομένων ταῖς μάστιξι. Et ἐπιβώμια ξαίνεσθαι quod citat Bud. ex eodem Greg. 118, & Pausan. Lacon. ἐπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras: quod Polluci idem est cum προσόδιον.

C. Ὁμοβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui ara [cum alio] communis est. idem quod συμβώμιος. Thucyd. lib. 3, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, id est (Camer. interpr.) Communis cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes.

C. Παραβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui apud aram est, Qui ab latere aræ est. Soph. OEd. tyran. πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες ἀκτὰν παραβώμιον ἄλλοθεν ἄλλαι λυγρῶν πόνων ἱκτῆρες ἐπιστενάχουσι. id est, ἐπὶ τὴν παρὰ τοῖς βωμοῖς ἐσχάραν, vt schol. exponit. Luc παραβώμιοι ἱερεῖς.

C. Περιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum aram est.

C. Σύμβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in eadem cum alio ara collocatus est, Eiusdem aræ particeps. vt σύμβωμοι τῆς Ἀφροδίτης αἱ Χάριτες, quod Budæus adespoton in suo lexico ascripsit.

Βώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ. Euripides, Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι πέλας Παρέστι κοὐκ ἔρημα δώματα. q.d. Foci altarei. Apud eundem βώμιοι ἐπιστάται, Aræ præfecti. Et βωμίαν ἔλαφον προσέθηκεν in Iphig. Aul. Aræ destinatam ceruam. Sophocl. Antig. Ἡ δ' ὀξύθηκτος βωμία πέριξ Λύει κελαινὰ βλέφαρα. id est περὶ τὸν βωμόν. Euripides, γεραιὰ βωμία ἐφημένη, Anus ad aram sedens.

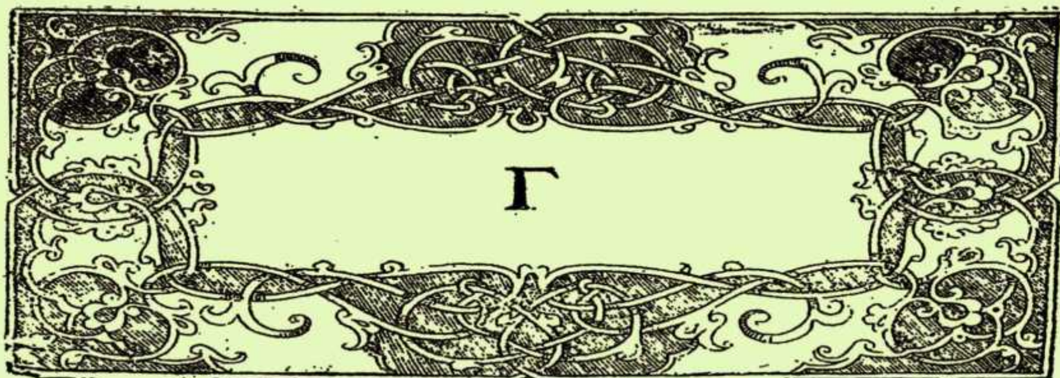
A Βωμὶς, ίδος, ἡ, dim. Arula, si ita dici posset. Herodot.

Βωμιστρία, ας, ἡ, Quæ ad aras sacra peragit, Sacerdos seu Sacerdotissa, Gell. Nicand. Alexiph. — ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης. vbi schol. expon. ἱέρεια. (PRO eodem ponitur & Βωμεστεῖαι in v.l. Famulæ ab aris) quasi à βωμίζω. NAM Ἐπιβωμίζω etiam reperitur pro Ad aras sacrifico. vnde Ἐπιβωμίζοντι ab Hesychio exponitur, θύοντι.

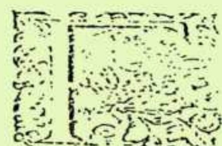
Βώμευσις, εως, ἡ, Aræ extructio. βωμοῦ ἵδρυμα. Hesych.

Βώμαξ, ακος, ὁ, Idem quod βωμολόχος, id est ὁ τὰ ἀπὸ τῶν βωμῶν πρὶν καρπωθῆναι αἴρων, vt Etymol. exp. addens dici B etiam de μαλακιζομένοις. VNDE Βωμάκευμα, ατος, τὸ, quod Hesychio est βωμολόχευμα, παραλογισμὸς, πανούργημα κολακευτικόν. ‖Βώμαξ forma dimin. capitur etiam pro parua ara. ‖ Eo nomine quoque dictum fuisse Eurotam tradit Etymolog. παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν παραπλήσιον ἔχειν.

Γάμμα

Γ γ ϛ Γ

ΑΙ̃Α, ας, ἡ, siue Γαίη, (poet. vtrunque) Terra, Tellus. Vt autem prius esse γαῖα quàm αἶα existimem (quum & C alioqui hoc αἶα ex poetarũ licẽtia profectum esse, metri causa literam primã abscindentiũ, credibile sit) faciunt cum aliæ synonymæ voces literam γ itidem habentes, tum varia ex vnaquaque earum composita, quum ex αἶα vix vllum me legere meminerim. At γαῖα (sicut & γαίη) prius esse quàm γῆ, probare videtur, primùm quidẽ frequentissimus illarum vocum apud poetas vsus, huius contrà rarissimus: deinde verò formatio huius γῆ ex γέα D cum solo ε, quam affert Eustathius. Cæterùm quanuis Etymolog. vocis huius γῆ etymum afferat, ex γῶ significante Capio, id est Capax sum; ego tamen γῆ ex γέα (vti dixi) at γέα ex γαῖα formatũ dico. γαῖα autẽ (si vllam aliã in tota Græca lingua) primitiuã esse vocẽ persuasum habeo: ideóque hic, sicut & aliis propè innumeris locis, ridiculum esse etymologici autorem non dissimulo. Est autem vel in eo reprehendendus quòd non solùm etymologiam, sed etiam illud ipsum verbum vnde eam petere vult, fingat, ex γῶ videlicet γῶ E faciens. Ideóque in huius grammatici lectione (sicut & aliorum, plerisque in locis) magnam adhibendam esse cautionem moneo. Nihilo autem magis mouere nos debet quod scribit Eustathius ex suorum παλαιῶν sententia, ex γῶ significãte χωρῶ & τίκτω fieri γέα, vnde sit γῆ per crasin: fieri itẽ γαῖα, vt μαῖα à μῶ.

Γαῖα seu γαίη (sicut & γῆ) nõ solùm terrã generali appellatione signif. (vt quum dicit Hesiodus in Erg. Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα: & Homer. Od. ε & ι, γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, & rursum Od. ε, — ἡ μὲν ἐφ' ὑγρὴν Ἤδ' ἐπ' ἀ- F πείρονα γαῖαν, itidémque γαῖαν ἀπειρεσίην appellat, Il. υ, simili epitheto vtens) sed & regionem, χώραν. vt Odyss. θ, v. 553, Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Sed & insula Creta ab eodem γαῖα nominatur. sicut & Odyss. μ, — οὐδέ τις ἄλλη Φαίνετο γαιάων ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, quidam γαιάων exposuerunt νήσων (obseruandus est autem pluralis numeri vsus) quam expositionem affert & Eustathius, sed ego latius accipere malim. Theocr. C certè hunc locum imitans, non γαίας sed pro eo ἀκτὴν & ὄρος dixit, in Europa, Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτή τις ἁλίρροος, οὔτ' ὄρος αἰπὺ, Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ πόντος ἀπείρων. Sed Virgil. ad verbum γαίας interpr. terras Æn. 3, Postquam altum tenuere rates, nec iam amplius vllæ Apparent terræ: cælum vndique & vndique pontus. Ouid. autem dixit, Quocunque aspicio, nihil est nisi pontus & aer. Cæterùm possumus fortasse in illo Homeri loco γαῖαν τεὴν exponere etiam Patriam tuam: quam significationem habet cum alibi, tum in hoc versu 28 Od. ι, D — οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe verò & πατρίδα γαῖαν vel αἶαν pro eodẽ dicit, vt videbis in Πατρίς. ‖Alio etiam modo significationẽ nominis γαῖα restringit Homerus, & eo quidem cæteris etiã linguis vsitatissimo, vt quum In terram cadere dicimus, & Terræ procumbere, & Premere terram posito genu (quo sensu frequens est aduerb. Humi, vt Iacens humi, Fusus humi, Procumbit humi, Prosternit humi) quanuis enim qui in elemento degit quod terra nomi- E natur, in aliud quàm in terram cadere nõ possit (etiam si in terram immediatè non cadat, id est in aliquid terreum, sed in aliquid ligneum, lapideum aut ferreum, aliúsve materiæ) additur tamen In terram. Tum igitur ipsum terræ solum & illam quasi terræ superficiem quæ à nobis calcatur, intelligimus, quacunque re sit strata. Talia fuit autem apud Homerum, Iliad. φ, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς: & Il. χ, — καὶ νήπια τέκνα Βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ: & Il. α, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. Huc pertinet & illud, Od. ο, — πρίν καί τινα γαῖα καθέξει. Et Il. π, F — πάρος τινὰ γαῖα καθέξει. quod dicitur de illis qui in bello morientes procumbunt terræ. Iidẽ & γαῖαν ὀδὰξ λάζεσθαι non rarò ab Homero dicuntur (quẽ imitatus Virg. canit, Æneid. 11, Procubuit moriens, & humum semel ore momordit) itẽ ἡ αἵματι γαῖαν ἐρεύθειν, necnon δεύειν: interdum verò & subaudito datiuo αἵματι. Consideratus porro hic nominis istius γαῖα vsus, mirũ cuiquam

videri non finet(vt opinor)hūc eiuſdem poetæ locum vbi γαῖαν à montibus diſtinguens, canit, Il.υ, Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. Quid autem hîc Virgilius? ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα interpretatur (mihi certè interpretari videtur) Ardua terrarũ, at γαῖα Campi. ita enim Æneid.5, — tonitrúque tremiſcunt Ardua terrarum & campi. Puto autem & alibi apud Virgil. aliquid huc pertinens legi, ſed id mihi in præſentia memoria non ſuggerit.

At de γαῖα χυτὴ dicendum erit in Χυτὸς poſt Χέω: itidem de γαῖα κωφή, in Κωφός.

Compoſita à Γαῖα.

C. Γαιήοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terram continens, ὁ συνεκτικὸς τῆς γῆς. Od.α, Ποσειδάων γαιήοχος, Qui terram ſuo ambitu complectitur. Vbi tamen Euſtath. alias quoque etymologias addit, videlicet ὁ ἐπὶ γαίης ὀχούμενος, Qui ſuper terram vehiculo inuehitur. (tertia verò etymologia huius vocabuli quam ibidem adducit, παρὰ τὸ γαίειν ὄχοις, locum hîc nõ habet) Nonn. γαιήοχος αἴγλη. Doricè pro eodẽ Pind. Olymp. ode 1, dixit γαιάοχος Ποσειδῶν. Sic apud Sophoclem, γαιάοχος Ἄρτεμις. PRO eodem contractè Γαιοῦχος. ſeu (vt Suidas exponit) ὁ τὴν γῆν ὀχῶν.

C. Γαιηφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terriuorus, Qui terra veſcitur. Poeta quidam apud Athen.7, — ἴουλοι Κέκλωνται μύζανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης.

C. Γαιογράφος, ου, ὁ, Qui terreſtria ſeu terræ ſitum deſcribit. τὰ ἐν τῇ γῇ γράφων, Heſych.

C. Γαιοδότης, ου, ὁ, Terræ dator. ὁ ἀπεμπολῶν γῆν. Suid.

C. Γαιωμορία, ας, ἡ, Agricolatio. v.l. ex Epigr.

C. Ἀνάγαιον vide in Ἀνώγεων paulo póſt.

C. Ἔγγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in terra eſt. Plut. De primo frig. καὶ τὸ ἔρεβος τοῦτο ἦν ἄρα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Vbi Turnebus vertit, Ac profectò erebus ille terrenarum eſt tenebrarum obſcuritas.

C. Ἐπίγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ſuper terram eſt. ἐπιχθόνιος.

C. Ἰσόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terræ æqualis.

C. Μεσόγαιος, ET Μεσήγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Pauſ. νέμονται δὲ οὗτοι τὸ ἄλλο Ἀρκαδικὸν τὸ μεσόγαιον τῆς Πελοποννήσου. Et in fœm. gen. Μεσόγαια, Mediterranea regio. Thuc. lib.6. τῶν τὴν μεσόγαιαν ἐχόντων.

C. Ὑπόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Herodian. lib.1, λεόντων δέ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναρριφθέντων. Vbi Polit. Leones centum cauea eductos. ET Ὑπογαίδιον Heſych. exponit ὑπόγειον τύμβον.

C. Ἀπογαιόω, ῶ, F. ώσω, In terram verto. Vnde ἀπογαιοῦσθαι citat B. ex Artemid.

Γαιήϊος, ου, Terreſtris, Terrenus. γαιήϊος ἀνήρ, Nonn.

Γαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terrenus.

Γαίηθεν, E terra.

Γαῖος, ὁ ἀπόγαιος ἄνεμος, & γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικὸς, Euſtathius. AT Γάϊος, idem Euſtath. Tarentinis ſcribit ſignificare μίσθιος. nonnunquã eſſe & παχὺς καὶ ἀναίσθητος. ET ſic Βουγάϊος quoque exponi poſſe apud Homerum Il.ν, Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, particula βου ſignificationem vocabuli intendente & augente.

Compoſita à Γέα, quod extra compoſitionem inuſitatum eſt.

C. Γεωγράφος, ου, ὁ, Qui terram ſeu terræ ſitum deſcribit. VNDE Γεωγραφία, ας, ἡ, Terræ deſcriptio. ET Γεωγραφικός, οῦ, ὁ, Ad terræ deſcriptionem pertinens, Terræ deſcriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Ciceronem in Epiſt. ad Atticum, De terrarum deſcriptione commentarii. ET Γεωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Terram deſcribo. Ariſtot. De mundo, ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

C. Γεωδαισία, ας, ἡ, Terrarum diuiſio ſeu partitio. Ariſtot. Metaph.2, ἅμα δὲ οὐδὲ τοῦτο ἀληθὲς, ὡς ἡ γεωδαισία τῶν αἰσθητῶν ἐστὶ μεγεθῶν καὶ φθαρτῶν.

C. Γεώλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, E terra inſtar collis ſeu tumuli eleuatus, E terra eminens. Philo De mũdo, οἳ πολλάκις παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, ψαμμίους γεωλόφους ἀνιμῶσι. Vbi Bud. Qui circa littora interdum ludibundi arenam cumulant altiuſculé. Dioſcor. lib.3 cap.17, de poterio, φύεται ἐν ἑλώδεσι καὶ γεωλόφοις χωρίοις. Pro quo Plin. lib.27 cap. 12, Inuenitur in aquoſis collibus. Et cap.53, φύεται ἐν γεωλόφοις καὶ ἀγρίοις χωρίοις. Huc pertinet γεώλοφος ἅμαξα eadem ſignificatione capitur, videlicet pro colle ſeu tu apud Nazianzenum in Epiſt. Subſtantiuè etiam in mulo. Philo in eodem libro, χθαμαλὰ ἤδη τὰ ὄρη πάντα ἐγεγένητο, καὶ οἱ γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι, Colléſque ad æquilibrium redacti cum planitie camporum. ‖ Metaphoricè verò apud veteres dicebatur de homine craſſo & ἀναισθήτῳ, vt ex Ælio Dionyſ. Euſtath. tradit, οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ τὰ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοῖς μεγαλοσώματοις. VNDE Γεωλοφία, ας, ἡ, itidem Collis ſeu Tumulus. Strabo de Campania loquens, περίκεινται δὲ τῷ πεδίῳ γεωλοφίαι τε εὔκαρποι καὶ ὄρη τῶν Σαυνιτῶν.

C. Γεωμέτρης, ου, ὁ, Qui terrã ſeu terræ ſpatia & fines metitur, Geometra, vt Latini etiã vocãt Græcã vocẽ retinẽtes: At decẽpedator, Agrimẽſor, & Finitor (quibus vocabulis Latinè quidã hoc Græcũ reddunt) ſpecialiora ſunt & agrorũ propria. Plutarc. Erot. γεωμέτραι παισὶν οὔπω δυναμένοις ἐφ' ἑαυτῶν τὰ νοητὰ μυηθῆναι τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀπαθοῦς οὐσίας, εἴδη πλάττοντες ἁπτὰ καὶ ὁρατὰ, μιμήματα σφαιρῶν καὶ κύβων καὶ δωδεκαέδρων, προτείνουσι. HINC Γεωμετρία, ας, ἡ, Geometria, Terram dimetiendi ſcientia. Luc. in Nigr. πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων. ET Γεωμετρικὸς, οῦ, ὁ, Ad geometram ſeu geometriam pertinens: Ariſtot. Ethic.5, ἀναλογία γεωμετρική. Et γεωμετρικὴ, ſub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Geometrica ars. Athen. 7, γεωμετρικὴ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμά τι; ‖ Γεωμετρικὸς eſt etiã Geometriæ peritus. Plut. De Socr. dæm. δεόμενοι Πλάτωνος, ὡς γεωμετρικοῦ, λῦσαι χρησμὸν αὐτοῖς. VNDE Γεωμετρικῶς, aduerb. Pro portione, vt ἀριθμητικῶς, Æquali numero, Bud. ex Plut. Sympoſ. ἀριθμητικῶς οὐ γεωμετρικῶς ὁρίζων τὸ μέτριον καὶ δίκαιον. ET Γεωμετρέω, ῶ, F. ήσω, Terram dimetior. Item Geometricè metior. Xenoph. Sympoſ. ἀλλ' εἰπέ μοι πόσους ψύλλα πόδας ἐμοῦ ἀπέχει. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Et paſſ. voce, vt γεωμετρουμένη πρὸς αὐτῶν. Item Geometriæ præcepta diſco, ſeu calleo. Quò pertinet adeſpoton illud, ἤρετο αὐτὸν εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοε. VNDE Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad geometriam non attinens. vt ἀγεωμέτρητον πρόβλημα apud Ariſtotelem. Item Geometriæ ignarus, Geometriæ non initiatus. Quale eſt Pythagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

C. Γεωμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Terræ mixtus. Terrenus.

C. Γεωμόρος, ου, ὁ, Colonus. Γεωμόροι (inquit Bud.) Coloni inter quos ager diuiditur. Plato De leg.8, μηδεὶς γῆς ἑκὼν κινείτω γῆς ὅρια γειτόνων· ὃς δ' ἂν κινήσῃ, μηνυέτω μὲν ὁ βουλόμενος τοῖς γεωμόροις. Callimachus in Iouem, — ἐκ δ' ἕλεο πολιάρχους Αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, id eſt ὁ γεωργὸς, vt ſcholiaſtes exponit. ET Γεωμορία, ας, ἡ, Agricultura. vulg. lex. ET Γεωμόριον, ου, τὸ, Terræ portio, τὸ τῆς γῆς μόριον. Heſych.

C. Γεωνόμος, ου, ὁ, Qui terrã diſtribuit. ὁ ἐν τῇ ἀγροικίᾳ διαιτώμενος κληροῦχος καὶ νέμων τὴν γῆν. Heſych.

C. Γεωπείνης, ου, ὁ, Terram eſuriens, id eſt ὀλίγην γῆν ἔχων, (cui amplus ager non eſt) vt Etymolog. & Suidas apud Herodot. exp. ‖ Præterea idẽ quod γεωπόνος, ὁ γῆν πονῶν καὶ ἐργαζόμενος, vt idem Suid. declarat. & Euſtath. ὁ περὶ γῆν πονούμενος.

C. Γεωπόνος, ου, ὁ, Qui in terra colenda laborat, Agricola. VNDE Γεωπονία, ας, ἡ, Agricultura: Phocyl. Εἰ δὲ γεωπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι. ET Γεωπονικὸς, οῦ, ὁ, Ad agriculturam ſpectans. γεωπονικὰ, idem quod γεωργικὰ, Commentarii rei ruſticæ. ET Γεωπονέω, ῶ, Fut. ήσω, Terram colo.

C. Γεώποδες, οἱ, Agricolæ, vt Valla exponit apud Herodot. Polymn. αὐτῷ δέ μοι ἀπ' ἀνδραπόδων καὶ γεωπόδων ἐστὶ βίος. Vbi Bud. ſuſpicatur legendum γεωπόνων. In antiquis verò libris pro eo γεωπεδίων ſcribitur.

C. Γεωτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui terram ſcindit. In Epigr. accipitur pro Agricola, Qui terram findit [aratro.]

C. Γεωφάνιον, ου, τὸ, Locus in quo metallum, vt Suid. exponit. Heſychio autem eſt μέταλλον τῆς κεραμίτιδος ἢ ἄλλης ἐργασίας. ‖ At Nicãdri ſchol. herbam quæ Nicãdro phyllis dicatur & aliis μελίφυλλον, in Samothracia appellari γεωφάνιον annotat.

C. Γεωργὸς, οῦ, ὁ, Agricola. VNDE bicomp. Ξυγγεωργός, οῦ, ὁ, Agricolationis ſocius. Ariſtoph. Pluto. ET Φιλογέωργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Agricolarum ſeu agriculturæ ſtu

diosus & amans. Vnde apud Xenophontem OEcon. φιλογεωργότατος. (A QVO Φιλογεωργέω, Agriculturæ studiosus sum, Agricolas seu agriculturam amo.) ET deriu. Γεωργικός, οῦ, ὁ, Qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, Rusticus. Theophr. lib. 4 De caus. Plant. cap. 8, γεωργικὰ ταῦτα. Vbi Gaza, Hæc opera agriculturæ deleganda. Sic apud Aristoph. γεωργικὰ σκεύη, Rustica instrumenta. Apud Platonem, γεωργικοὶ νόμοι, Leges de agricultura, seu agricolarum. apud eundem γεωργικοὶ πόνοι, & γεωργικὸς βίος. Et γεωργικὴ sub. τέχνη, Rei rusticæ scientia. Et γεωργικὰ subaudiendo συγγράμματα, aut tale quid, Commentarii de re rustica. vt οἱ τὰ γεωργικὰ συγγράψαντες ἀδελφοί, apud Athen. 14. ‖ Γεωργικός est etiam Rei rusticæ peritus. vnde γεωργικώτατος, Rei rusticæ scientissimus. Apud Plutarchum verò γεωργικός dicitur Ianus, pro Rusticis fauens, seu Qui rure delectatur, Ruris studiosus, quum in κεφ. Ρωμ. scribit, πολιτικὸν καὶ γεωργικὸν μᾶλλον ἢ πολεμικόν. ET Γεωργία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. Plato Sympos. ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Isocr. Areopag. ἐπήμαινον ταῖς ἐνδείαις, τοῖς μὲν γεωργίας ἐπὶ μετρίαις μισθώσεσι παραδιδόντες. Luc. τὴν πόλεσι καὶ γεωργίαις καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, Et cultura agrorum. Interdum generaliter pro cultura qualibet ponitur. vt apud Plat. in Epinom. ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Thuc. lib. 1, πρὸς γεωργίαν Χερρονήσου τραπόμενοι, ad colendam Cherronesum. Quò pertinet quod metaphoricè Gregorius dixit, ταῦτα πάντα τῆς πονηρᾶς τοῦ νοῦ γεωργίας ἐστίν, Praui cultus animi. ‖ Exponitur etiam simpliciter Ager. vt apud Platonem De legibus 5, ἐν γεωργίαις, In agris. Et apud Demosth. γεωργίαι παμπληθεῖς. ET Γεώργιον, ου, τὸ, Veruactum, Aruum, Seges. Budæus ex parab. Solom. Sic Greg. De natali Dom. πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, Malorum seminum malæ segetes. Exponit etiam fructus, in Vita Lucæ 1010, πλὴν ἀλλὰ τῆς θείας ὁμιλίας ταύτης τί τὸ γεώργιον; ET Γεωργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Ad agricolas pertinens. Plut. Pol. præc. κατὰ δὲ τὸ γεωργῶδες, Mores agricolarum.

Γεωργέω, ῶ, f. ήσω, Agrum colo, Agricolor in qua significatione casum non habet. Demosth. Pro cor. γεωργοῦσι δὲ βοσκήματα νέμουσι. Plutarch. Alex. γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίοις. Herodian. lib. 2, ἔδωκε τοῖς γεωργοῦσιν ἀτέλειαν, Libertatem agricolis concessit. ‖ Cũ casu autem generali significatione pro Colo. Demosth. Pro corona, κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ γεωργῶν τὰ ἐκείνων. Herodian. lib. 7, πολλοὺς εἶχε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Idem 6, κώμας τε οἰκεῖν καὶ χώρας γεωργεῖν. Sic γεωργεῖν γεωργίας. Et metaph. apud Theoph. epist. 32, ἀντὶ τῶν ἀμπέλων τοὺς ἰχθύας γεωργοῦμεν. Et in pass. γεωργουμένη γῆ, terra quæ colitur. ‖ Transfertur hinc ad alia, significátque Excolo, φιλοπονῶ, θερίζω, καρποῦμαι. Messem facio, Fructum capio. Huc referri potest illud apud Theodor. in 4 Eccl. hist. ὁ δὲ Πρωτογένης γεωργεῖν προσετάχθη τὰς Κάρρας, Excolere, In Christi fide instituere, Bud. interpr. Basil. τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, Qui studiose coluerũt & amplificarunt. Greg. οὐδὲ τὴν ἀπομύουσαν δὲ φρονίμοις ὀργὴν γεωργήσας, Qui exercuit. Basil. ἡσυχία, ἣν πολλὴν καὶ ἄφθονον γεωργοῦμεν, Quam colimus & qua fruimur in secessu. Idem, σταχυῶδεμον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, Metite & eo fruimini. Hipp ad Demag. de hominis miseria, τοὺς ἰδίους χρόνους ἰδίῃ ἀλογιστίῃ γεωργήσας, Temporibus vitæ per stultitiam & incuriam fruens, non alium inde fructum legens. τὴν ζωὴν καρπούμενος ἀλογίστως. Sic Greg. negotiatores annonæ pretium intendentes éque fame & penuria lucrum captantes, dicit καταπραγματεύεσθαι τὰς ἐνδείας καὶ γεωργεῖν τὰς συμφοράς, ex calamitatibus publicis messem facere. Vide Bud. pag. 309, & 749. Res etiam aliqua γεωργεῖν τι dicitur. Greg. in Basil. ποτὸν νηφάλιον καὶ ἄφθονον, ὃ γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, id est (vt Bud. exponit) ἐκφύεσθαι ποιοῦσι, Enasci faciunt & quasi producunt. Idẽ de apibus, ἡ δὲ μέλι ταῖς ἀποθήκαις ἐναποτίθεται, καὶ γεωργεῖ τῷ ξενίζοντι καρπὸν γλυκὺν καὶ ἀνήροτον. id est (vt idem Bud. exponit) φιλοπονεῖ, θερίζει. VNDE Γεώργημα, ατος, τὸ, Terræ seu agri cultura. Plato De leg. 2, in fine, ταῦτα δὲ τά τ' ἄλλα αὖ εἴη γεωργήματα, καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα. ET Γεωργήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui coli potest. ET c. a. Ἀγεωργησία, ας, ἡ, Culturæ neglectus, Agricolationis intermissio. Theophr. De caus. plant. lib. 2. cap. 20. ET Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Minimè cultus, Incultus. Plutarchus Cor. ἄσπορος γὰρ ἡ πλείστη καὶ ἀγεώργητος ἀπελείφθη τῆς χώρας.

C. Γεωπός, ὁ, γεωργός, Suid.

C. Γέωρες, οἱ, Terræ seu agrorum custodes. γεωφύλακες, μέτοικοι, πάροικοι, vt Hesych. exponit. Apud Suid. Γεῶρες scribitur cum ω, at in v. l. γειῶραι. Vide Γειῶραι.

C. Γεώρυχος, ου, ὁ, Qui terram fodit, Suffossor. VNDE Γεωρυχέω, ῶ, Suffodio, Cuniculos fodio. Sic enim γεωρυχῶν apud Herodot. Bud. exponit.

C. Γεηπόνος, ου, ὁ, Qui terram seu agrum colit, Agricola. VNDE Γεηπονία, ας, ἡ, Terræ seu agri cultura. idem quod γεωπονία.

C. Γεοκόμος, ου, ὁ, Agricola. γεωργός, Hesych. At γεοκόμον Suidæ est κτίσμα.

C. Γεομόροι, οἱ, Coloni, propriè qui agrum inter se diuidũt: idem quod γεωμόροι paulo antè. At γεομόροι μύρμηκες apud Apoll. Arg. lib. vlt. (sic enim ibi scholiastes legit, quanuis vulg. editiones habeant γειοτόμοι) exponitur, οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

C. Γεηπόνος, ου, ὁ, Agricola. γεωπόνος.

C. Γειοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terram secans. Apollon. Rhodius Argon. lib. vltimo, Γειοτόμοι μύρμηκες. vbi schol. legit γεομόροι, vti modò dixi. AT Γειοτόμον, ου, τὸ, Suidæ est ἄροτρον, Aratrum.

C. Γειαρότης, ου, ὁ, Qui terram arat, Agricola, in Epigr.

C. Γειῶραι, οἱ, Qui terram custodiunt. Suid. Idem quod γέωρες præcedẽs. Γείωρας Hesych. exponit γείτονας ἐξ ἄλλου γένους qui Israeli vocentur προσήλυτοι. item τοὺς περὶ τὴν γῆν διαπονουμένους. Exodi 12, ἔν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς Aduenis & indigenis terræ.

C. Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terram est. ὁ ἄνω τῆς γῆς. vt ἀνώγεων οἴκημα apud Suidam. CVI CONTR. Κατώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ. AT Ἀνάγεον, ου, τὸ, vel Ἀνώγεων, cum ω vtrobique, Cœnaculum, ὑπερῷον. Mar. 14, & Luc. 22, ἀνώγεον μέγα ἐστρωμένον, quidam triclinium vertunt, sed Budæo placet reddi Cœnaculum. Appellatum autem volunt ἀνώγεον, tanquam partem demus non infimam, sed supra solum eminentem. quòd veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam verò scribũt sic vocatum quòd subductius sit à solo: eodem quidẽ sensu, sed aliter expressa vi aduerbii ἄνω quod in hoc nomine inclusum est vnà cum nomine γαῖα vt etiam docet Etymologistes, scribens, ἀνώγεον, ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ γαῖα. τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν. ἀνάγαιον δέ. Notandum est autem quod addit ἀνάγαιον δέ. significat enim esse & aliam scripturam quæ idem valeat, posita ἀνά pro ἄνω, & αι pro ε. Ac reuera in illo Lucæ loco, cap. 22, κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνώγεον μέγα, memini quum exemplaria vetera (quibus pater meus in editione Noui testamenti vtebatur) inter se conferrem, reperisse triplicem scripturam, ἀνώγεον cum o in fine, & ἀνώγεων cum ω in fine, item ἀνάγαιον. Sic & Hieronymus apud Danielem ἀνάγαια vertit cœnacula. Scimus autem ἀνά pro ἄνω etiam in aliis quibusdã compositis reperiri. ‖ Ἀνάγεων Callisthenes posuit etiam pro δεσμωτήριον, vt tradit Suidas.

C. Βαθύγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum profundum est. βαθύγεος Theophr.

C. Εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum bonum est. Fertilis. εὔγεος.

C. Λεπτόγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum tenue est & non pingue. Hesych.

C. Μελάγγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum nigrum est. μελάγγειος. Theophr.

C. Ὑπόγεων, ω, τὸ, Locus subterraneus. Suid.

Hæc autem sunt tanquam à γαῖα.

C. Ἀμφίγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicinus, Finitimus. quasi Circumterraneus. πλησιόχωρος. Sic apud Dionysium De situ orbis ἀμφίγαιοι exponitur πλησιόχωροι.

C. Ἀπόγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, A terra remotus. Plutarchus De primo frigido, χειμῶνος μὲν ἀπωτάτω φεύγουσα τῆς γῆς εἰς μετέωρα καὶ ἀπόγαια. Id est (Turnebo interpr.) Quum hyeme procul à terra in sublimes cœnationes fugiam. Lucianus. Lex. ἐγὼ δὲ ἀπογαίους πίνων. Aristot. De mundo ventos etiam ἀπογαίους vocat. οἱ μὲν (inquit) ἐκ νενοτισμένης γῆς πνέοντες, ἀπόγαιοι λέγονται. Vbi Bud. Venti qui è terra vli-

A ginosa & humida prodeunt, ἀπόγαιοι, quasi terra oriundi. De quibus Plin. lib. 2 cap. 43, Et alios quos vocant Altanos, è terra consurgere. qui quidem quum è mari redeunt, tropæi vocantur: si pergunt, apogæi. Idem Aristot. de iisdem ventis in Probl. sect. 26 quæst. 4, ὅταν αὐτὰ πέσῃ καὶ μὴ δύνηται τὰ ἀπόγεια προσάγειν διὰ τὸ μὴ ἰσχυρὰν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως καὶ φορᾶς. Vide Ἀπογεία paulo post.

Ἀπόγεια vel Ἀπόγαια, plur. num. Retinacula nauium, Funes quibus nauis alligatur in littore, πρυμνήσια. vnde ἀπόγεια λύειν, quod Latini dicunt Oram soluere. Lucianus, οὐ γὰρ ἀναστρέψαι ἐπ ῥᾴδιον, ἣν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος. B Idem, ὥστε λῦε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπάσθω, πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. Homerus dicit πρυμνήσια λῦσαι.

Ἀπογεία, ας, ἡ, Venti nomen cui contrarius est qui dicitur ἐπαγεία. Aristot. in Probl. ἢ ὅτι ἐναντίον ἐστὶ τῇ ἀπογείᾳ ἡ ἐπαγεία. καὶ ἔστιν ἡ ἐπαγεία οἷον ἀναστροφὴ ἀπογείας· ἡ δὲ ἀπογεία τὸ ἐκ τῆς γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον· ἡ δὲ ἐπαγεία, ἡ τούτου παλίρροια. Gaza ἀπογείαν vertit ventum abterraneum, id est à terra spirantem. C

Ἀπόγειον vocabulum mathematicum vide in Ἐπίγειον.

C. Βαθύγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum profundum est. Philo De vita Mosis, lib. 1, χώραν, εἰ βαθύγειός ἐστι καὶ πίων, Num ager sit soli feracis & pinguis. Et lib. 2, πεδιὰς βαθύγειος. Idem De mundo, ὥσπερ βαθύγειον χωρίον σῶμα τὸ ἡμέτερον λαβόν. Vbi Budæus, Tanquam in agro quodam soli fœcundi.

C. Ἔγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ipso solo est. vt ἐγγείους πηγὰς ἔχων, In ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, est possessio D quæ in terra est, ἡ ἐν τῇ γῇ, ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, vt Suidas explicat, non ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω, vt quosdam intellexisse annotat. Sic accipit & illud Demosth. contra Apatur. οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. Et apud Lysiam, τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτος δὲ ναυτικοῖς ἡμᾶς ἀποφαίνει. Sic apud Pisidem ἔγγειον δρόμον exponit χερσαῖον, ξηρὸν, Qui terra fit. Ἔγγειον eidem Suidæ est etiam ἀσφαλές.

HINC Ἐγγειότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in ipsa terra nascitur, E Athen. lib. 2, ex Theophr. ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γένεσις ἅμα καὶ φύσις, οἷον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην, ὃ καλοῦσι μίσυν. ET Ἐγγειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Humi habens serpentia folia. Gaza exponit Humilifolium, apud Theophr. Hist. plant. lib. 6 c. 6.

C. Ἐπίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terræ superficiē est, Humi repens. vt ἐπίγειοι μύκητες, Athen. & ἐπίγειον φυτὸν apud Philonem. Et generalius, Qui est supra terram. & γήϊνος, Suid. Ἐπίγειον, ου, τὸ, apud Ptolemæum (vt tradunt vulg. lex.) dicitur apsis ima planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris ci- F tima, in cuius curuatura atq; margine quum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, vt remotissimus cum euagatione in ἀπογείῳ in summáque apside constiterit. vulgò augem vocant. Ἐπίγεια iisdem vulg. lex. Rudentes etiam dicuntur, & πρυμνήσια, Funes quibus nauis littori alligatur. In qua tamē signif. paulo antè habes ἀπόγεια. HINC Ἐπιγειόκαυλος, Cuius caulis humilis est, nec à terra eleuatus. Humicaulis (vt Gaza vertit) seu, vt Bud. Qui caulem rectum non habet sed humi stratum, nisi aliud apprehen- G derit, qui ob id παραλλόκαυλος. cui contrariū ὀρθόκαυλος. quasi dicas Sessilis. vt ἐπιγειόκαυλος θάμνος apud Theophrastum Hist. plant. lib. 9. ET Ἐπιγειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius folia humilia sunt nec à terra eleuata. Humilis & sessilis, vt Bud. exponit, addens ab ἐπικαυλόφυλλος differre.

C. Εὔγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum bonum est. Diosc. lib. 3 cap. 53, de ruta, φύεται δὲ ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις, In collibus & læto solo prouenit, vt Ruell. exponit.

C. Λεπτόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum tenue & minimè pin- H gue est, Athen. εἶναί τε λεπτόγειον τὸ πεδίον, Tenue & macilentum seu macrum, vt Plin. loquitur.

C. Μελάγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius solum nigrum est. Theophr. ἀλλὰ δεῖ μελάγγειόν τινα καὶ πίειραν εἶναι.

C. Μεσόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mediterraneus. Philo De mundo, A ὅσαι μὲν ἠπείροις οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεπόθησαν, Non oræ tātùm maritimæ sed etiam mediterraneæ. ET Μεσόγεια, ας, ἡ, Mediterranea regio. Thuc. lib. 1, τοὺς δὲ μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατῳκημένους, Qui mediterranea non autem ad mare incolunt.

C. Περίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui circum terram est, Qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphrod. lib. 2 Probl. διοικεῖ ὁ θεὸς τὸν περίγειον κόσμον ἐπτὰ ἄστροις. ‖ Item, Qui circum terram est nec in altum eleuatus, Terræ proximus, Circū B terram hærēs. Theoph. in ep. ἣν σοι πάλαι μετάρσιον τὸ χαμαίζηλον, νῦν δὲ καὶ χθαμαλὸν καὶ περίγειον. Philo De vita Mos. lib. 2, ὁ [γένος] τὴν ἡγεμονίαν τῶν περιγείων ἅπαξ ἁπάντων ἔλαχεν, Quod in orbe terrarum imperium & principatum obtinet.

C. Πρόσγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Terræ propinquus & contiguus, Humilis. Aristot. De mundo, loquens de sideribus errantibus, ὥστε αὐτῶν τὸ μὲν προσγειότερον, τὸ δὲ ἀνώτερον, Vt eorū aliud propius terram accedat, aliud sit altius. Philo De vita Mos. lib. 1, τὰς πτήσεις προσγειοτάτας ποιούμενον εἰς τὸ εὔ- C θηρον, Humili volatu capturam adiuuat. Theoph. φύεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν λίθων, οὐχ ὥσπερ θάτερον πρὸς τῇ γῇ. πρόσγεια δὲ ἄμφω.

C. Ὑπέργειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra terram est. ὑπέργεια animalia vocāt v. l. quæ per summa telluris degunt, οἷς ἐναντιοῦται τὰ τρωγλοδυτικά.

C. Ὑπόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Subterraneus. Theoph. apud Athen. l. 2, ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτά εἰσι καὶ ἐπίγεια.

Γεηρὸς, οῦ, ὁ, Terrenus. γήϊνος, Suidas.

Γεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terreus, Terrenus. Plutar. De garrul. οἱ D Κελτίβηρες ἐκ τοῦ σιδήρου τὸ στόμωμα ποιοῦσιν, ὅταν κατορύξαντες εἰς τὴν γῆν τὸ πολὺ καὶ τὸ γεῶδες ἀποκαθάρωσιν. Plato in Axiocho, τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα γεῶδες ὂν καὶ ἄλογον, οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος, Reliquum corpus terrenum & rationis expers, non est homo. γεώδη χωρία eæ agrorū partes dicuntur quæ nullos terræ mixtos habent lapides. ἐν γεώδεσι καὶ ἐργασίμοις τόποις, In locis terrenis & cultis. Et γεώδης λίθος, Geodes lapis, quem ideo dictum volunt quòd terram in se complectatur.

Γεῖσος, ου, ὁ, Agricola. γεωργὸς, Suid.

E Composita à γῆ.

C. Γηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, E terra natus seu ortus. Cui genus è terra est. Athen. lib. 2, φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι. Eo modo γηγενεῖς Suidas vocat Adam & Euam è terra factos. Γηγενεῖς peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii. Callimachus in hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος, — φέροισα τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων. Aristoph. Neb. ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ, εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς. Et γηγενεῖ φυσήματι Suidas exponit μεγάλῳ ὥστε σεισμὸν ποιεῖν, quòd anti- F qua opinio esset, ὑπὸ πνευμάτων κατεχομένην σείεσθαι τὴν γῆν. ‖ Γηγενὴς eidē Suidæ est & ὁ ὠχρὸς καὶ νεκρώδης. Itē ὁ τὰ γήϊνα φρονῶν, seu (vt Hesych.) ὁ γήϊνα ἐργαζόμενος καὶ ἁμαρτάνων. ET Γηγενέτης, ου, ὁ, idem quod γηγενής. Plut. Apophth. σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

C. Γήκινος, SEV Γάκινος, Doricè, ου, ὁ, Qui terrā quatit seu cōcutit. ET Γάκινος (inquit Etym.) ὁ σεισμὸς κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, ὁ τὴν γῆν κινῶν. ITEM Γακίνας, ου, ὁ, Terræ motus, σεισμὸς apud Eustath.

Γακινία, ας, ἡ, Terræ motus. γῆς σεισμὸς, Hesych.

G C. Γηλεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Cui humi lectus est, Humi cubans. idem quod χαμαιεύνης apud Hom. vt Callim. schol. docet in hoc hymni in Delum versu, Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος, de Dodonæis. id est χαμαικοῖται, Hesych.

C. Γήλοφος, ου, ὁ, Tumulus è terra exurgens. Colliculus. idē quod γεώλοφος paulo antè.

C. Γηοῦχος, ου, ὁ, Qui terram continet. idem quod γαιήοχος supra.

C. Γήπεδον, ου, τὸ, Ager, Fundus, Solum, vt Bud. apud Aristo- H telem Polit. 2, p. 108, exponit: seu, vt Eustath. τὸ ἐν πόλει περικείμενον οἰκίας, οἷον κηπίδιον, Quod soli adiacet prædiis vrbanis, vt sunt hortuli: οἰκόπεδον verò destructarum ædium area. Plato De leg. 5, τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων ἢ γηπέδων.

C. Γηπόνος, ου, ὁ, Agricola. γεωργὸς, γεωμόρος, Hesych. idem

quod γεωπόνος,& γηπόνος supra. ET Γηπονία,ας,ἡ, A
Agricultura.γεωπονία.
C.Γητόμος,ου,ὁ, Qui terram scindit seu findit. VNDE Γητομέω,ῶ,F.ήσω,Terram scindo seu findo. Apoll. Arg.2 de Chalybum gente ferrum eruente,σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες.vbi perissologia est.
C.Γηφάγος,ου,ὁ, Qui terra vescitur, πένης,ἄπορος,ὡς τοὺς ἐκ τῆς γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι ὑφῆς ἀμοιροῦντα. Hesych.ex Callim.
C.Γήχυτον,ου,τὸ, Gorr. apud Hipp. ex Gal.interpr.Exterior pars terræ quæ mollis est & minimè lapidosa.τὸ ἁπαλὸν τῆς γῆς.Hesych.
C.Γνῶραι, idem quod γῶραι supra. ἀλλότελοι,ἐπίμικτοι,τηρηταὶ τῶν τόπων.Suid. B
Γήϊνος,ου,ὁ καὶ ἡ, ET Γήϊος,Terrenus.
Γήτης,ου,ὁ, Agricola,Rusticus. ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος,γεωργός, Hes. ET Γήτης,cōtract.pro eodē.Soph. Trach.-ὡς κεῖνος ποτε Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν,Σπείρων μόνον προσεῖδε.
Γήδιον,ου,τὸ, Agellus, Fundus exiguus. Xen. Pæd.8, αὐτὸς σκάπτων καὶ σπείρων μάλα μικρὸν γήδιον, οὐ μὴν τι πονηρόν γε ἀλλὰ πάντων δικαιότατον.Luc.σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον.
Γῆθεν,E terra. C
¶Δημήτηρ,τερος,& contract.τρος,ἡ, ET Δημήτρα,ας,ἡ,Ceres: dicta quasi γῆ μήτηρ,(apud Latinos autē Ceres quasi Geres, vt scribit Cic.4.De nat.d.)Dea frugum, filia Rheæ & Saturni,si Hesiodo credendum est. Hom. hymn.Δήμητρ' ἠΰκομον σεμνὴν θεὸν ἄρχομ' ἀείδειν.Orph.hymn.Σεμνὴ Δήμητερ,κουροτρόφε, ὀλβιοδῶτι.Eurip.Δήμητρος ἀκτῆς ἁγνός, Pane carens. Herodot. Δήμητρος καρπός. ‖Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, vt apud Oppian.πυρὸν ὁμοῦ Δήμητρι μεμιγμένον,i. ἄρτῳ, pani,vt Eust. exponit. Sic apud Latinos Sine cerere & baccho friget Venus. HINC comp. Δημητρίουλοι,οἱ,i.Δήμητρος ἴουλοι,nomen hymni in Cererem, vt tradit Eust. ET deriuat.Δημήτριος,ου,ὁ, Cerealis. vt δημήτριος καρπὸς, & δημήτριος ἄρτος. (‖ Est & nomen proprium. Vnde Δημήτρεια,τὰ,Festū in Demetrii poliorcetæ honorē.Eust.) A QVO Δημητριακός, idem quod ipsum Δημήτριος,Cerealis.vt Δημητριακὸς καρπὸς,apud Alex. Aphrod.Cereales fruges. AT Δημήτριον,ου,τὸ,Cereris lucus,Δήμητρος τέμενος,Eust.autore,qui vrbis etiam nomen esse tradit. D
ΓΕΙΣΟΝ,ου,τὸ,Vel Γεῖσσον,Suggrunda seu Suggrūdium, i.pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcētur: seu τὸ περίεχον τὸ ὑπερθύρου vt Poll.exp.seu(vt Etym.) τὸ περὶ τῶν θυρῶν στέγασμα, vel τὸ ἄκρον τῆς ὀροφῆς,τὸ καλούμενον ναοῦ περίπτερον. Deducit autem à γῆ idem Etymol.autor. Eur.Or.Ἡ τῶσδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, Ῥήξας παλαιὰ γεῖσα,τεκτόνων πόνον. Vbi Schol.dicit γεῖσα idē esse quod θριγκοὺς,i.λίθους τοὺς ἐξοχὰς τῶν δωμάτων ἐπικειμένους. ‖Metaph.capitur pro eo omni quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς περιειλημμένον.Et γεῖσα ὀφρύων, i. (vt Cam.ex Polluce exp.) ille quasi proiectus frontis cui oculi subsunt,αἱ προβολαί: quem Plinius ambitū dixit genæ superioris. (Quò pertinētia habes in Γείσσωμα. Γεῖσα etiā in fœmin.gen.apud Hesych.reperitur. ET Γεῖσος apud Suidā,pro eodem.i.τὸ στεφάνωμα οἴκου,quā expositionē cum aliis vide apud Hesychiū. Γεῖσαι verò idem à quibusdam tradit exponi,etiam τοὺς ὤας τῶν ἐνδυμάτων.
C.Γεισίπους,οδος,ὁ, Suggrundiorum fulcrum, cui illa quasi pedi innituntur.Camer.vide γεισιπόδισμα paulo pòst. VNDE Γεισιποδίζω, F. ίσω, Suggrundia fulcio, τὰ γεῖσα suis fulcris munio quibus insistant. A QVO Γεισιπόδισμα,ατος,τὸ, Quod suggrundiis fulcri loco suppositum est, τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστιν, vt Suid.tradit.Pollux,αἱ δὲ προβολαὶ τῶν ὑπερῴων οἰκημάτων,αἱ ὑπὲρ τοὺς κάτω τοίχους προύχουσαι,γεισιποδίσματα· καὶ τὰ φέροντα αὐτὰς ξύλα,γεισίποδας. ET Γεισιπόδισις, εως, ἡ, Suggrundatio, Camer.
C.Ὑπόγεισος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui sub suggrundiis est. Vnde ἀείζωον maius, seu sedum magnum, præter alia nomina Plin. ὑπόγεισον etiam vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur.
Γείσιον,ου,τὸ,Suidæ idem est quod γεῖσον. Γεισίον autem v.l. exponunt Septum,Lorica.
Γεισσόομαι, οῦμαι, In suggrūdæ modū cōformor,Bud.Grūdis imbricor,Gaza. VNDE Γείσωμα,ατος,τὸ,Suggrundatio.ad verbum Suggrundamētum dici potest, quod tamē verbum Gaza ex Aristot. transtulit,B. Aristot. Grundam & Imbricamentum transtulit,B. Aristot.De part.anim.2, αἱ δ' ὀφρύες καὶ βλεφαρίδες ἀμφότεραι βοηθείας χάριν· αἱ μὲν ὀφρύες,τῶν καταβαινόντων ὑγρῶν,ὅπως ἀποστέγωσιν,οἷον γείσωμα τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν. Idem quod γεισιπόδισμα paulo antè. ET Γείσσωσις,εως,ἡ,Imbricatio,Suggrundatio, γεισιπόδισις.
C.ΑΠΟγεισσόω,ῶ,F.ώσω,Imbrico,Imbricatim vel suggrundiorū modo facio vel tego. Aristot.De gen.anim.5,ὦτα μακρὰ καὶ ἀπογεγεισσωμένα πόρρωθεν, οἷα ἔχει ἔνια τῶν τετραπόδων, Aures longæ imbricatæque amplis suggrundis. X.de superciliis etiā verbo ἀπογεισσῶσαι vsus est lib.1, Memorab dict.Socr. ὀφρύσι τε ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων,ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ,Et quasi suggrūdia superciliorum supra oculos proiecisse, ne illos sudor de capite posset lædere.Camer.
ΓΕΙΤΩΝ,ονος,ὁ καὶ ἡ,Vicinus. Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plutarch.οὐκ ἐᾷ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίου τοὺς γείτονας. Demosthenes τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε πίθεσθαι, Hoc vicinum mihi prædium. Lucianus ἀσωχίτω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος,ἐκποδὼν τῶν ἄλλων. Idem,ἄξιον δὲ ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν,καὶ εἰς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. ‖Accipitur etiam pro Vicinus,i.Affinis,Similis.Lucian.πότερ' εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, Specta num inter se affinia sint & consentiant. Volūt autē deductū à γῆ quasi γείτων, vel à γῆ quasi γηίτων.
C.Ἀγείτων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Vicino carens, Cui vicinus non est.
C.Ἁλιγείτων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Mari vicinus.
C.Ποταμογείτων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Fluuiis vicinus. ‖Huius nominis herba est de qua Diosc.lib.4 cap.101, ποταμογείτων φύλλον ἐστὶν ὅμοιον σεύτλῳ,δασὺ καὶ ὀλίγον, ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος. Pro quibus Plin.lib.26 c.8,Similis betæ,foliis minoribus tantum hirsutioribusque,paulatim supereminēs extra aquam.
Γείταινα,ας,ἡ,Vicina.vt τέκτων τέκταινα.
Γειτνία,ας,ἡ,Vicinitas.Apud Plat. lib.8,Legū,de Vicinia duorum hominum ὁμοπετρμοῖν.
E Γειτονέω,ῶ,Fut.ήσω, Vicinus sum. Plat. Phocyl.ἀγρὸς γειτονέοντος ἀπέχεο. (PRO eodem & Γειτονεύω dicitur,Fut. εύσω,quo vtitur Alex.Aphrod.lib.2 Probl.) VNDE Γειτόνημα,ατος,τὸ,Vicinitas,Plato lib.4 De leg. μάλα γεμῶν οὗτος ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα, de mari vrbi vicino.Bud. ET Γειτόνησις, εως, ἡ, pro eodem,γειτνίασις,πλησιασμός.
Γειτόσυνος,ου,ὁ,Vicinus. Epigr.γειτοσύνης ἐκ καλύβης, E vicino tugurio.
F Γειτνία,ας,ἡ,idem quod γειτονία.Vicinia. VNDE Γειτνιάω. ET Γειτνιάζω, Vicinus sum. Herod. lib.6, πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, Aduersus vicinos & eiusdem corporis barbaros. Polit. interpr.Ibidē,ἔθνη ὁμοροῦντα καὶ γειτνιῶντα Ἰταλίᾳ,Conterminæ vicinæque Italiæ.Et γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. ‖Est metaph.Vicinus,affinis seu cognatus sum, quo ad similitudinē.Luc.De hist. scr. ἀλλ' ἔοικε τὸ πρῶτον δευτέρῳ μὴ γειτνιᾶν μόνον ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν. A QVO Γειτνίασις,εως,ἡ,Vicinitas,Plut.Pericle,βαρβαρικοῖς ἀναμεμιγμένη γειτνιάσεσι.
G ΓΑΙΩ, Glorior, Superbio, Efferor, quod à γῆ Eustathius deriuat. Iliad. α, v. 405, Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων. Sic & Il.λ,v.81, Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. Hesychius γαίοντα exponit, χαίροντα. Γαιάται apud eundem Hesych. κερδαίνει, καταμωκᾶται.
C.Βουγάϊος,ου,ὁ, Qui valde se iactat, Magnus iactator. Il. ν, v.824,Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες;Vtitur & Od.σ. Vide varias huius nominis expositiones apud Eustathium pag.962,in principio.A Plutarcho in Quæst.Gr. exponitur μεγάλαυχος.
H ΓΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, Superbus, Arrogans, Ferox.Item Qui elatus est & exultat aliqua re.γαῦρος λέων apud Dionys.Areop. Ferox leo. Plut.in Antonio, τῷ γαύρῳ καὶ ὑψηλῷ opponit ταπεινότερος & ἀσθενέστερος. Euripides, γαῦρος ὄλβῳ. Lucianus, γαῦρος γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρος εἰμι. Plutarchus Apophth. ἱλαροὶ καὶ γαῦροι. Dicitur aliquis

mm. i.

γαῦρος τὸ φρόνημα, vt apud Aristoph. Itidémq; ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον per se pro animi elatione, apud Plut. in Ant. Cæterū γαῦρος à γαίω deduco, vt videlicet à γαίω fiat γαύω (sicut ἀγαίω fit ab ἀγαίω) deinde γαῦος, & interiecto ρ, γαῦρος. Alii ab ἀγαυὸς deriuant ἀγαυρὸς, vnde fit γαῦρος, abscisso α. A

C. Γαυροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Superbus. Suid.

Γαυρόω, ῶ, & Γαυρόομαι, οῦμαι, Superbio, Glorior, Efferor. Phocyl. Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ. Plut. in Cor. γαυρούμενον ἀνδρείᾳ καὶ αὐθαδείᾳ.

Γαύρης ET Γαύρηξ, Hesych. idem quod γαῦρος. B

¶ Γαυριάω, ῶ, Superbio, Glorior, Efferor, Me iacto. Dem. Pro corona, οὐδὲ τὴν ἥτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾗ στένειν σε ὦ κατάρατε προσῆκεν. At Plut. Lyc. cum ἐπὶ iunxit, γαυριῶντες ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν τὸν παιδαγωγόν. Et γαυριάσαι de equo exultante apud Xen. De arte eq. HINC Γαυρίαμα, Gloriatio, Exultatio. ET Γαυριακὸς, Elatus, Superbus, in v.l.

ἈΓΑΥΡΟΣ, οῦ, ὁ, Superbus, Insolens. Apud Hesych. αὐθάδης, κομψοϊκακος. vbi legendū puto, κομψὸς, κακός. nam & Suidas has duas signif. huic nomini tribuit: addēs, ab Ionibus inopē, ab Atticis deditū deliciis sic appellari. Etym. autē nō ζυφερὸν ab Atticis ita dici, sed κοῦφον, ait. i. leuē. Nic. Ther. Τὸν δ' ἕτερον δήεις αἰεὶ πλάζοισιν ἀγαυρόν. Fit autē ἀγαυρὸς potius (meo quidē iudicio) à γαῦρος, præfixo α intensiuo, quàm ab ἀγαυὸς, interiecto ρ, vt antea dixi. vtriusq; etymologiæ meminit Eust. Alias affert autor Etymol. remotissimas. C

Ἀγαυριάω, ῶ, Valde insolesco, Valde me effero, μεγάλως γαυριῶ καὶ ἐπαίρομαι. Etymol. ex Methodio.

Ἀγαυρίαμα, ατος, τὸ, Insolentia, Elatio animi. Hes. D

Ἀγαύρισμα, Genus luctæ esse tradit Eustath. & se an ab ἀγαυρὸς deducatur, aut aliquid cum ea voce commune habeat, dubitare dicit.

ΓΑΛΑ, κτος, τὸ, (tanquam à γάλαξ) Lac generali signif. Hom. Il. δ, de ouibus, — ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Athen. 13, ὅτ' οὖν ἡ ἔφος ἐμπλήσειεν αὐτὸ τοῦ γάλακτος. Prouerb. ὀρνίθων γάλα, vide apud Suid. & Erasm.

C. Γαλακτοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus, Lactis speciem præ se ferens.

C. Γαλακτοκόμος, Pastor, vt exponit Hes. ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα. E

C. Γαλακτοπότης, ου, ὁ, (q.d. Lactibibus) Gal. de Scythis, lib. 2, ad Glauc. VNDE Γαλακτοποτέω, ῶ, Lac bibo. καὶ πολλὰ δὲ ἔθνη γαλακτοποτοῦντα, Athen. 2.

C. Γαλακτοτροφέω, ῶ, Lacte alo.

Γαλακτουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacticiniorum confector, vel (vt alii) dulciariorum. Bud. interpr. γαλακτουργοὺς, Lactarios. item Dulciarios, apud Athen. 13.

C. Γαλακτοῦχος, Lac habēs, & ex cōsequēte Lactās. VNDE Γαλακτουχέω, ῶ, Lacto. Idem quod ἐκτρέφω, Poll. DICITVR & Γαλουχέω, ῶ, per syncopen, itidē pro Lacto, Educo. Vnde metaph. in Eccles. hist. τὰ τῆς ἀσεβείας γαλουχηθέντες δόγματα, Quasi cum lacte illis imbuti. ET Γαλουχία, Lactatio. Item ipsa lactendi actio. (à Lacteo) Alciphr. ἄλλος μὲν γάρ ἐστιν ὑποτμάζιος, ἄλλος τῆς γαλουχίας ἐπαύσατο. Sed ibicum ει scribitur γαλουχείας. F

C. Γαλακτοφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactiuorus, Lacte victitās. apud Hom. autem γλακτοφάγοι per syncopen, Il. ν. gentis cuiusdam epithetum.

C. Γαλακτόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lactis colorem habens.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex α priuatiuo, & γάλα, i. lac, Carens lacte. vt γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. περὶ φύσιος παιδίου, Ὡς δὲ καὶ ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξυμβαίνει καὶ ἀγαλάκτους εἶναι ταύτας τὰς γυναῖκας τὰς ὀλίγα τὰ καταμήνια μεθείσας. Apud Nōn. ἀγάλακτος, Qui nōdum gustauit lac. Sic enim de illo cæco à natiuitate in Euangelio Ioannis loquitur, Τυφλὸς ἔην ἀγάλακτος. i. Cæcus antequam lac gustasset. G

Ἀγάλακτοι νομαὶ, Autore Galeno, Pascua quæ lacti inepta sunt, Pascua quæ lac malum producunt iis animalibus quæ illis pascuntur. Bud.

Ἀγάλακτες pro πολυγάλακτος, i. Lacte abūdās: vt sit α epitaticū. vide Erot. in Hipp. Lexicū à me excusum, p. 17. H

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, ex α sūpto pro ὁμοῦ, & γάλα, Fratres, quasi qui sint collactanei: aut qui idē lac suxerint. Hæc Etymol. ex Orione. Hesych. autē exponit, σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι, hoc est, Fratres, vel cōsanguinei, Æquales [i. ætate pares] Collactanei. apud quē & nominat. sing. habetur ἀγάλαξ, & explicatur ὁμότιμος. Apud eundem legitur, Ἀγάλακτος, ὁ ὁμόθηλος. Hoc vocabulum, eiusdem vberis, illud, eiusdē nutricis participem significat, si mendosum non est. Suidas addit & τοῖς ἱερείων κοινωνοῖς, i. victimarum participes. HINC & Ἀγαλακτοσύνη pro συγγένεια, inquit Hesych. i. Consanguinitas.

Ἀγαλακτία, ας, ἡ, Lactis penuria. accipiēdo α priuatiuū vt in γυνὴ ἀγάλακτος, apud Hipp. at si ἐπιτατικῶς sumatur (vt in ἀδάλακτος pro πολυγάλακτος) Lactis abūdātiā significabit.

C. Ἔγγαλον προβάτον, Lac habens ouis, Hes. apud quē tamē interpunctio habetur inter Ἔγγαλον & προβάτον. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea forma qua γαλουχεῖν pro γαλακτουχεῖν.

C. Εὐγάλακτες, Bene lactati.

C. Ὁμογάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Collactaneus. ET Ὁμογάλακτες apud Aristot. lib. 1 Pol. cap. 1. Hesych. ὁμογάλακτας exponit τοῖς ἐκ τοῦ γένους, vel ἀδελφούς.

C. Πολυγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, & apud poetas Πουλυγάλακτες, Lacte abundans.

C. Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος.

Γαλακτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacteus. Item Albidus, in v.l. In quibus additur τὸ γαλακτῶδες, apud Dioscor. Lac, Ruellio, at Marcello Serum lactis.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, Lactesco, In lac vertor, Ad lactis naturā aut colorē transeo, seu Degenero in naturā; &c. Theophr. ET Γαλάκτωσις, Degeneratio illa. ET Ἐξγαλακτοῦμαι, Theophr. pro eodem.

Γαλακτίζω, Candorem lactis imitor, Candore lac refero.

C. ἈΠΟγαλακτίζω, Ablacto, A lacte depello. Virg. A matre depello, Varr. ET Ἀπογαλακτισμὸς, Ablactatio.

Γαλακτιάω, ῶ, Lacte plenus sum, vel plena. Hesych.

Γαλακτικὸς, Lac referēs, Lacteus. vt γαλακτικὸν ἄνθος. Diosc. lib. 1 cap. vlt. Lacteus flos, Marc. & Ruell.

Γαλάκτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde τὰ γαλάκτινα, Lacticinia. v.l.

Γαλακτίτης, Lapis ita dictus quòd lacteum quēdam succū emittat, Diosc. lib. 5 cap. ρϛϙ.

Γαλαξίας κύκλος, Lacteus circulus in cælo. A Cic. Lacteus orbis. ¶ Γαλαξίας, Lapis qui & μόροχθος dicitur, item λευκογραφὶς Diosc. lib. 5 cap. 152.

Γαλαθηνὸς, οῦ, ὁ, Lactens. vt νεβροὶ γαλαθηνοὶ, Od. δ. Sic χοῖροι γαλαθηνοὶ, Athen. Porci necdum delici, Porci subrumi, ex Varr. Dicitur & de lactentibus puerulis.

¶ Γλάγος etiā dicunt poetæ pro γάλα, vt Il. β, γλάγος ἄγγεα δεύει. VNDE Γλαγόεις ET Γλαγερὸς, Lacteus. ITEM Γλαγόων in Epigr. de semine. pro Lactescens, & nondum satis adultum. In v.l.

ΓΑΥΛΟΣ, οῦ, ὁ, Mulctra, quæ & Mulctrum, & Mulctrale. Od. ι, ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τοῖς ἐνάμελγεν. Legitur & apud Plautum Gaulus pro quodam vase.

Γαῦλος autem priore circunfl. Nauigii genus. Aristophan. Auib. γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ. In quem locum schol. affert ex Callimacho Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος (sed lego Κυπρόθε ob versū) vbi scribit etiam esse Φοινικικὸν σκάφος. ‖ Eust. sentinam quoque γαῦλον vocari tradit. ET Γαυλικὰ χρήματα Hesych. τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. Eundem & de γαῦλος consule.

ΓΑΛΩΣ, ἡ, declin. Γάλως, γάλω, vel γάλως, γάλως: ET Γαλόως, Γαλόω, Glos, Soror mariti, vel Vxor fratris. Deriuat autē à γάλα vel à καλεῖν Eusthath. quē vide, item Poll. Vtitur autem Hom. ET Γαλαώνη Suid. pro eodem.

ΓΑΛΕΗ, ῆς, (sed in prosa γαλῆ) Feles, Catus. In Batrach. Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et γαλέαι apud Theocr. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν. Aristoph. Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Luc. ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plut. De curios. καθάπερ ὄψον γαλῆς παραδραμούσης αἴρουσιν ἐκ μέσου καὶ ἀποκρύπτουσιν. In quibus locis de fele intelligi manifestum est. At γαλῆ κατοικίδιος v.l. apud Diosc. Mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία, Syluestris mustela. Sed in multis autorū locis γαλῆ redditum fuit Mustela in quibus alii Feles interpr. Γαλῆ ἀγρία qua cuniculos venabantur Hispani, Bud. ex Strab. 61 & 462. ‖ Γαλέα vide Γαλεός.

C. Γαλεάγρα, Bud. scribit Athenæum videri pro decipula accipere, vel potius pro cauea ferrea & quodam carceris genere: p. 262, ὁ δὲ Λυσίμαχος ἐμβληθῆναι αὐτὸν ἐκέλευ-

σιν εἰς γαλεάγραν, καὶ δίκην θηρίου περιφερόμενον καὶ βεβρωμένον, οὕτως ἐποίησεν ἀποθανεῖν. Laertiº in Diog. itidem θηρίῳ tribuit γαλεάγραν, 284, ἰδὼν γυναῖκα ἐν φορείῳ, οὐ κατὰ τὸ θηρίον, ἔφη, ἡ γαλεάγρα. id est ἡ ζωγρος. Idem pag. 216, σιδηρᾶς γαλεάγρας meminit, ἐν σιδηρᾷ περιήγετο γαλεάγρᾳ φθείρων καὶ ἀκόμιστος. At Pollux lib. 10, γαλεάγραν inter σκεύη, & vnà cũ εαμυάγραν numerat. Quòd si γαλεάγρα in propria significatione idem quod μυάγρα significaret, huius significationem hanc esse crederem quod μυάγρα id est muscipula, officium felis ad mures capiendos præstet.

Γαλεὸς, Mustellus, piscis, de quo dictum suprà in Ἀλωπεκίας. In v.l. γαλεοὶ νέβεροι (malè pro νέβελοι seu νεβελίαι) ab hinnulo dicti pisces, qui & σκύλια, id est caniculæ, ex Aristot. Animal. 6. Et γαλεὸς ἀκανθίας, Mustellus spinax, ad differentiam. Et γαλεὸς λεῖος, Mustellus læuis. Et γαλεὸς ἀστερίας, Athen. 8. ET Γαλέα Suidæ idem piscis qui & γαλεός. AB ILLO γαλεὸς fit Γαλεώδης ET Γαλεοειδής. Vocat autem Aristot. De animal. 2, τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων inter pisces mustellinum genus, videlicet cartilagineũ: vt ann. v.l. In iisdem Γαλεοειδεῖς pisces qui sunt è mustellino genere. Mustellinum genus pisciũ, in v.l. ET Γαλεώνυμος Galeno, piscis qui pastinacam, qua nihil est vsquam in mari venenatius, persequitur, antipathia quadam. Galeos Plinio, lib. 32 cap. 2. In v.l.

Γαλεώτης, ου, ὁ, Stellio, vt interpr. Donat. in Ter. Aristoph. Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. ‖ Γαλεώτης pro fele apud Philostr. In v.l. ‖ Γαλεώτης Athen. piscis qui ξιφίας item & κύων dicitur in iisdem.

ΓΑΜΈΩ, μῶ, F. ήσω, Vxorẽ duco, vel Duco in vxorem. γήμας, qui vxorẽ duxit: ἄγαμος, qui non duxit. Il. ι, Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο. Hes. Erg. Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐγγύθι ναίει. Aristophan. Ἔγημε τὴν θεὸν. Thuc. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγένους, Filiã Theagenis duxerat in vxorẽ, vel Sibi iũxerat matrimonio. παρ' ἐλευθέρων γαμεῖν, Plut. Dúcere vxorẽ ingenuis parẽtibus ortã. Et οἷον τὸν γάμον γαμεῖν, Quale cõtrahere matrimoniũ, Æschy. At Eur. cũ genit. γήμας τῆς Ἑλένης γάμον Πάρις. Idẽ, γήμαι με λέκτρα βασιλέως, quod expon. Filiã regis in vxorẽ ducere. In vsu est & γαμεῖν γυναῖκα. pro γαμεῖν simpliciter. quo dicit modo Eubulus comicus apud Athen. lib. 13, Κακῶς ἀπόλοιθ' ὅστις γυναῖκα δεύτερον Ἔγημε. τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐρῶ κακῶς. ‖ Γαμεῖσθαι autem dicitur quæ nubit. Od. α, Μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, Ἂψ ἴτω, &c. Plut. De Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι καὶ ἀγαθὰ τίκτειν. Idẽ Lycurgo, ἑτέρῳ γεγαμημένην. Idẽ in Thes. γαμηθεῖσα τῷ Αἰγεῖ. Pollux tamen lib. 3 γήμασθαι dici vult (quo & Dem. vtitur) nõ γαμηθῆναι. Cæterùm obseruaui γαμουμένη in sign. futuri (sicut & γαμῶ ex Luc. affertur) in hoc Athen. loco, lib. 12, δεῖπνον κατεσκεύασεν ὁ Κότυς ὡς γαμουμένης αὐτῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Γαμέσω est vxorem dare, vt γαμέσσαι vxorẽ accipere, inquit Eust. probãs ex hoc versu 394 Il. ι, Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

C. Ἀγάμητος, ου, ὁ & ἡ, Qui vxorem non duxit, vel Quæ non nupsit. Poll. recẽtiorum comicorũ vocabulũ esse dicit pro ἄγαμος.

Γαμησείω, Nupturio, Nubere cupio, quũ de muliere dicitur. At quum de viro, Vxorem ducere cupio. Alciphr. γαμησείω νῦν, καὶ ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι.

Γαμήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptialis, Coniugalis, aut Cõiugalis, Cõnubialis. vt γαμήλιον λέχος, Nuptialis lectus, qui ab Horatio Genialis lectus. Et γαμήλιος ᾠδή, item γαμήλιον αὔλημα, Poll. Et γαμήλιος, Nuptialis placẽta, Hes. Scribit enim, ὁ εἰς τοὺς γάμους πεμπόμενος πλακοῦς. Cũ qua expos. bellè cõuenit hic Philæteri comici versus, (atq; adeo suptà ex eo videri possit) Οὐδ' ὡς νεκροῖσι πέμπεται γαμήλιος, apud Ath. lib. 7. At verò Eust. est γαμηλιών. ‖ Γαμηλία, Sportulæ nuptiales, vt Bud. interpr. apud Dem. πρὸς Εὐβουλ. 214 & 217, subiũgens, καὶ γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς νόμους ὁ πατὴρ ἔγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτερσιν εἰσήνεγκε. Remittit & ad Isæũ p. 64, & ad Hesych. qui inter alia φράτερσιν etiã esse dicit. ‖ Γαμήλια τὰ, Festa nuptialia, seu conuiuia, aut sing. Festũ nuptiale, Celebritas nuptialis, vel Epulũ nuptiale. Greg. καὶ γὰρ ἔπρεπε χρήματ' ἐπιθέσθαι τῆς ἑορτῆς ἡμετέρας, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ γαμήλια καὶ γενέθλια. ET Γαμηλιών, ῶνος, A

celebratione nuptiarũ dictus mẽsis, October, vel Ianuarius, vt vult Gaza.

Γαμέτης, ου, ὁ, Maritus. (à fut. in έσω) Est autem ποιητικώτερον hoc vocabulũ, sed quo tamen vsus est Xen. Pæd. 4. (cũ autẽ potissimũ &, alias quasdã voces à poetis mutuari, in mea librorũ eius editione docui) AT Γαμετή, Vxor. quod & in soluta oratione frequens est. Sæpe autẽ additur γυνή. sic apud Athen. ἑταίρα & γαμετὴ & statim pòst γαμετὴ γυνὴ opponũtur. Apud Lysiã 88 γαμετὴ γυνὴ (inquit B.) ad differentiã τῆς παλλακῆς. Et apud Isæum idẽ quod ἐγγυητή, vt idẽ scribit. Hesiod. in Erg. dicit γυναῖκα Κτητήν, οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο. ITEM Γαμέτης pro γαμετή, in Epigr.

B C. Ἐπιγαμέω, ῶ, q.d. Superduco vxorẽ, vel Insuper duco vxorem. Andoc. ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα. Et pass. apud Plut. ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος, Ex secunda vxore natus: in v.l. In iisdẽ ἐπιγαμεῖν μητρυιὰν ex Soph. At Bud. ex Plut. citat ἐπιγαμεῖν per se pro Superducere nouercã filiis. Idem ἐπιγαμεῖν πόσει πόσιν ex Eurip. affert, pro Superinducere marito maritum.

C C. Κερδογαμέω, ῶ, Lucri gratia vxorem duco, Habeo lucri rationem in ducenda vxore.

¶ Γάμος, ου, ὁ, vel Γάμοι, οἱ, Nuptiæ. Odyss. ζ, Ἀνδράσι μίσγηται πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. Et Odyss. ο, ἐς γάμου ὥρην. Sic Plut. ἄρτι δὴ φύσασα καὶ γάμων ὥραν ἔχουσα. Athen. φιλοστοργότατα δὲ ἐν ὥρᾳ προσήκουσι τοῖς γάμοις. vnde & ὡραία γάμου puella apud Xen. Pæd. 4, & alios. Huic autem opponitur ἄωρος πρὸς γάμον, Plut. in Lyc. Et γάμου κοινωνία Athen. Apud Xen. Lac. pol. ἐν ἀκμαῖς σωμάτων γάμους ποιεῖσθαι, Vxorem ducere. At in v.l. γάμον ποιεῖσθαι ex Plat. De leg. nõ solùm pro Nuptias celebrare, sed & pro Consuescere cum vxore. Item ex Plut. in Numa, γάμοι Τατίας ἔλαβε, pro Tatiam accepit vxorem: & ex eodẽ in Romulo, πρὸς γάμον δίδοται, Nuptui datur. ‖ Γάμος pro celebritate nuptiali, & epulo. Od. α, v. 226, Εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος. Ego festas nuptiarum dapes lubenter verterim.

D C. Γαμοκλόπος, ου, ὁ, Nuptiarum fur, Adulter, in Epigr. ET Γαμοκλοπέω, ῶ, Nuptias furor, Phocyl.

C. Γαμοστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuptias apparat & instruit. In poem. quod Musæo adscribitur, γαμοστόλος νύξ, Nox pronuba, i. pronubæ officio fungens. ET Γαμοστολῶ, Nuptias apparo.

E C. Γαμοτελέω, ῶ, Hesych. Nuptias celebro, Nuptiarum solennia celebro, Tacit.

C. Ἄγαμος, Qui vxorem non duxit, Cælebs. Vel, Fœmina innupta. Il. γ, v. 40, Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Xen. Sympos. οἱ μὲν ἄγαμοι, γαμεῖν ἐπόμνυσαν· οἱ δὲ γεγαμηκότες, &c. Et ἄγαμος γάμος, Soph. OEdip. tyr. vt Lat. Innuptæ nuptiæ. HINC Ἀγαμία, ET Ἀγάμιον Hesych. Cœlibatus.

F C. Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iũctus vel iũcta infelici matrimonio.

C. Ἀρτίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nuper vxorem duxit, vel Noua nupta.

C. Ἐπίγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nuptui proximus vel proxima, Nubilis. Herod. Clione, ἐοῦσι μὲν ἔσκον ἀδαίμονες Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι. Dem. ad Bœotũ, καὶ διὰ τοῦτ' ἐπί μοι εἶναι θυγατέρα ἐπίγαμον. ET Ἐπιγαμία, Affinitas, vt ἐπιγαμίας ἀλλήλοις ποιεῖσθαι. Xen. Et Ius cõtrahendi affinitatem, apud eundem Pæd. 3.

C. Θεογάμια, Festa Proserpinæ, in v.l.

G C. Θεογαμία, Nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

C. Κακογάμιον, ου, τὸ, Nuptiæ malæ, i. in quibus cõtrahendis nõ habita fuit quarũ haberi debuit rerũ ratio. atq; ita nõ verear reddere Nuptiæ malo cõsilio contractæ. Hãc autẽ meã expos. cõfirmare videtur quod apud Poll. legitur, fuisse videlicet apud Laced. κακογαμίου sicut & ὀψιγαμίου δίκας. nã in exemplũ δίκης κακογαμίου existimo afferri posse quod Plut. in principio lib. περὶ παίδων ἀγωγῆς scribit, Archidamũ à Laced. pecunia mulctatum fuisse H quòd paruã vxorẽ duxisset, perinde ac si regulos nõ reges illis procreare vellet. (legendũ est enim οὐ βασιλέας ἀλλὰ βασιλίσκους ex vet. cod. & ex Ath.) Huic autẽ κακογαμίῳ opponi puto quod Ouid. dicit Aptè nubere. ET Ὀψιγάμιον, Seræ nuptiæ. vt illius de quo dictũ fuit, ὀψὲ γήμας ἔσχεν δυοῖν, νῦν ἄρχεται ἡδυνέσθαι, quod apud Athen. mele-

mm. ii.

gere memini. Fuisse autem & ὀψιγαμίου δίκας apud Laced. ex Polluce modò retuli. A

C.Λυσίγαμος,ου,ὁ & ἡ,Soluens,vel qui soluit,nuptias.λυσιγάμοις ἀμβολίας,ex Epigr.

C.Μελλόγαμος,ου,ὁ & ἡ,Qui vel quæ breui nuptias cõtrahet.

C.Μονόγαμος,ου,ὁ, Qui vnicas nuptias contraxit, Vnicam habens vxorem. ET Οἰόγαμος pro eodem, ex Epigr. Sed hoc exponitur & de fœmina vnũ habente virum.

C.Νεόγαμος idem quod ἀρτίγαμος.

C.Ὀψιγάμιον vide in Κακογάμιον.

C.Πικρόγαμος,Cui acerbæ nuptiæ cõtigerunt. Od.α,v.266, Πάντες τ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε. B

C.Πολύγαμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cui multæ sunt nuptiæ. id est,Qui multas vxores duxit, vel Quæ multis viris nupsit.nam & de muliere dici tradit Pollux. ET Πολυγαμία, q.d. Nuptiarum multitudo, id est, Matrimonia cum multis cõtracta.Vel, Ipse actus multas nuptias cõtrahendi.

C.Προγάμεια, Dona quæ ante nuptias dabantur.Item Sacrificium quod ante nuptias celebrabatur,dictũ & προτέλεια,teste Polluce. C

C.Σύγγαμος,ου,ἡ, Vxor.q.d.Nuptiarum socia. Item σύγγαμοι,Inter quos est affinitas : & σύγγαμος pro riuali apud Eurip.vt ann.v.l.

C.Τελεσίγαμος,ου,ὁ καὶ ἡ,Nuptias perficiens,Nonn.

Γαμικός,κή,κόν,Nuptialis,Ad nuptias pertinens.κλίνη γαμικὴ apud Pollucem, cui addit & aliam dictam παράβυστον. Apud Plat. γαμικοὶ νόμοι. Et Plut. liber inscriptus γαμικὰ παραγγέλματα. Et τὰ γαμικὰ Thuc.lib.2,Nuptiæ.

Γάμιος poet.pro γαμικός,vt γαμίη ζώνη,Opp.De venat.3.

Γαμίζω,Nuptui colloco,Iungo matrimonio. Greg.οὐδεὶς νέας γαμίζεις χήρας διὰ τὸ τῆς ἡλικίας ἁλώσιμον ; Παῦλος δὲ τοῦτο ἐτόλμησε. Pass.Γαμίζομαι,Nuptui collocor,seu dor, Nubo. ET Ἐκγαμίζω,idem:vnde ἐκγαμίζεσθαι, Matth. 22. ITEM Ἐγγαμίζω eadem signif.in Pand. τότε ἀναγκάζονται οἱ γονεῖς ἐγγαμίζειν τοῖς ἰδίοις παισὶν. DICITVR & Γαμίσκω pro γαμίζω:vnde γαμίσκεσθαι,Mar.12,quo vsus est Aristot.in Polit.p.22. ET Ἐκγαμίσκω idem quod ἐκγαμίζω: vnde ἐκγαμίσκεσθαι apud Lucam pro eo quod γαμίσκεσθαι Marcus, ἐκγαμίζεσθαι Matth.habet. D

ΓΑΜΒΡΟΣ,οῦ,ὁ,Gener. Et nõnunquam Socer,πενθερός. Item Frater vxoris: necnon Maritus sororis,secundum quosdam , vt inquit Bud. Sed & generalius pro affini. Eust.enim in hunc versum 469 Od. ε, Οἷος σοῖς γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε ἦσθα, scribit hic quidem esse eos qui κοινοὺς ita nominantur , at verò in his tragici verbis κηδεύσας καλοῖς γαμβροῖς appellari γαμβροὺς eos qui alio nomine πενθεροὶ dicãtur.Quin & Sophocleum Œdipum Iocastæ fratrem Creontem vocare γαμβρὸν,tãquam ἐξ ἐπιγαμβρείας συγγενῆ . Apud Herodotum quoque pro affini poni testatur Bud. Vide & Poll. de signif. harum vocum γαμβροὶ & πενθεροί. Cæterùm volunt quidam gramm. à γαμῆσαι fieri γαμβρὸς, vt sit γαμηρὸς deinde per syncopẽ & per epenthesin literæ β, γαμβρός. E F

C.Μελλόγαμβρος,ου,ὁ,Qui breui futurus est gener,id est,ducturus est vxorem.μελλονυμφίος,Hesych.

Γαμβρεῖον,ου,τὸ,vnde γαμβρεῖα,Dona aut cõuiuia generi.Ita exponitur ex Hesych. qui tamen simpliciter δεῖπνα dicit non συμπόσια.

Γαμβρεύω,Cõnubio iũgo.Item Cõnubia iungo vel socio, vt exponunt v.l.in hoc loco Deut.c.7, οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς. Addũt & ex Iof. De antiq. ἐγεγαμβρευτο ἤδη καθ' ὁμολογίαν τοῦ Γρκανοῦ γενέσθαι, pro Iam gener per sponsionẽ ascitus erat, κηδεστὴς ἐτύγχανεν ἤδη γεγαμβρευμένος,vt alibi dicit. ET Ἐπιγαμβρεύειν ex LXX interpr. affertur pro generũ esse, (qua in sign.& ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur ex Reg. lib.1)itẽ Generũ facere, dãdo filiã. Et ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῆς γαίας ex Esdra, pro Cum pop.terræ iũgere matrimonia.Et ἐπιγάμβρευσαι αὐτῷ ex Gen.pro Duc eã vxorẽ.Rectius tamen Beza Matth. cap.22, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, vertit nõ simpliciter Ducet vxorẽ, sed Ducet affinitatis iure. ET Ἐπιγαμβρεία,Cõnubiorũ iũctio. At Eust.ἐπιγαμβρείαν cum solo ι,in loco modò citato appellare videtur affinitatẽ quæ est ex iuncto matrimonio. G H

ΓΑΝΟΣ, εος,τὸ, Lætitia, Gaudiũ,Oblectamentũ.Itẽ Splẽdor, Fulgor. Vide Hes. HINC Γανόω,Lætitia afficio,Voluptatẽ affero. Et pass.ἐγανώθην ex Aristoph.pro ἐχάρην,Lætitia affectus sum.Itẽ Splẽdeo, vt γανῶσαι ἀσπίδες in Epigr. Splẽdẽtes clypei Eust.tamẽ γανόωντες θώρηκες in hoc versu Il. ν, Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, exponit γάνος ἐμποιοῦντες τοῖς βλέπουσι. quod nõ probo,ac potius Hes.sequor,qui γανόωντες(inde, vt opinor,sumptũ) significare ait λαμπρυνόμενοι,λάμποντες. ET Γάνωμα, AC Γάνωσις, Lætitia.Itẽ Splẽdor, Nitor. ET Γανώδης καὶ Γλίσχρα γῆ redditur apud Theophr. Plenũ & lætum solũ. SED & Γανάω est Splẽdere Hesychio. Cæterùm γάνος Eust.à γάλα alicubi deriuat,alicubi cõtrà γάλα ab hoc γάνος.At Etym.scribit παρὰ τὸ γλυκὺ,παρὰ γανὸς, τὸ θάλλουσι τοῖς φυτοῖς. ego primitiui locum dandum ei censui.

Γάνυμαι Gaudeo, Lætor.(licet inueniatur & γάννυμαι cum νν)Estaurẽ propriẽ γάνυμαι, Læto quodã vultu aduenientẽ prosequor.vt Od.μ,—τῷ δ' οὔ τι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται,οὐδὲ γάνυνται. Sic Il.ξ, Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.Hinc Gannire de canibus gestiẽtibus,ductũ esse credibile est. Vidẽ & de Ganeo paulo póst. ITEM cõp.Ἐπιγάννυμαι, Insulto. Hes. tamẽ simpliciter χαίρω. Apud Apoll.cũ dat.vt Lat. Gaudere aliqua re,pro Frui, Arg.2,—οὐδὲ γάνυσθ' εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασι. ET Γανύομαι pro eodem, vnde γανύσσομαι apud Hom.Il.ξ. A QVO fit Γανύσκομαι,vnde γανύσκονται apud Eust.

Γανυρός, Hilaris,itẽ Iucũdus, Hes. ET Γανύρματα eidem sunt ἀρτύματα. ET Γανυταὶ eidem(vide num malè pro γανυταὶ) sunt δάπανοι & ἄσωτοι . id est prodigi. vnde Ganeones dictos crediderim.

ἈΓΑΝΟΣ, οῦ,ὁ, acc.in vlt. Comis, Mitis, Lenis, Placidus, Mansuetus. Hom.Od.α, Μή τις ἔτι πρόφρων,ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Apud eundem Od.γ,ἀγανὰ βέλεα Eust.exponit ἡδέα,προσηνῆ,i.Iucũda tela,lenia. quanquã hic per ἡδέα,i.iucũda, nõ videtur cõmodè exponi. Ab eodẽ ἀγανὰ ἔπεα blãda verba dicũtur. Il.β,Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. i. Lenibus verbis : quæ alibi vocat μειλίχια,alicubi etiã μαλακά. In hunc autẽ locũ annotat Eust. ἀγανοῖς δὲ [illegible], præfixo α epitatico.q.d.verbis quibus quis γάνυται,i.gaudet:vnde & γάνος, Gaudiũ. Addit, in Rhet. lex.hæc scribi, ἀγανὸν, Pulchrũ, & Iucundũ,& Lene.nonnunquã autẽ per antiphrasin, Sæuũ. At verò autor Etym.scribit, Ab ἀγάζω(quod est miror)fit ἀγανός, quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνεῖσθαι.vnde & ἀγανὴ,ἡ ἀγαθή,i.Bona. Item ἀγανὰς ἀρχὰς significare dicit bonas & σεβαστικάς,i. veneratiuas, ad verbum . Notandum est autem ab eo hic confundi duas etymologias in vnam, quum dicit,ab ἀγάζω fit ἀγανός: quod ab ἄγαν fit & verbo αἰνεῖσθαι.

Ἀγανής έος,ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

C.Ἀγανόφρων,ονος,ὁ καὶ ἡ, Animo leni præditus, Animũ mitẽ vel mansuetũ habẽs. Ex ἀγανὸς & verbo φρονῶ.q.d.Lenia seu mitia cogitãs. Hes.exponit ἀγαθὸς,i.Bonus:itẽ ἀγαθὰ φρονῶν,i.Bona cogitãs. Itẽ,προσηνὴς τὰς φρένας,i.Mãsuetus animo,seu mẽte. Sciendum est tamẽ à verbo φρονῶ potius deduci(vt κακόφρων,σκολιόφρων : & à substantiuis incipientia, ἀλκίφρων, δαΐφρων) quàm à φρὴν φρενός . Sic Hom.Il.υ,Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν,οὐδ' ἀγανόφρων. Exponitur præterea Ἀγανόφρων, λίαν φρόνιμος, ab eodẽ Hes.i. nimis prudens, aut valde prudens. Quæ expos.Hesychii omnino falsa est, vtpote falsam etymologiam sequẽs: quasi videlicet ex ἄγαν & φρονῶ vel φρὴν φρενὸς esset cõpositum. Quorsum enim ν interijceretur ? certè dicẽdum esset ἀγάφρων,eliso etiam ν ob κακοφωνίαν.

Ἀγανοφροσύνη,ης,ἡ, Lenitas, Mansuetudo, Comitas. Hom.Il. ω, Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι . ab Hesychio exponitur etiam Bonitas.

C. Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Blãda supercilia habẽs ,Hoc epitheto dea Pitho ornatur à poeta quodã apud Athẽ.l.13. A parte totũ, Blãdos oculos habẽs. Ex ἀγανὸς & βλέφαρον.

C.Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, Blando aspectu intuẽs. ἀγανώπιδος παρειᾶς. Hes.exponit ὀφθαλμοὺς,ὡραίας,καλῶς βλεπούσης. Vbi παρειὰ tribuitur poeticẽ quod est oculi, quũ dicitur καλῶς βλέπουσα, i. pulchrẽ intuens. Suidas habet , ὡραῖα βλεπούσης,id est ad verbum, Mitia seu blanda intuentis. vel Blandùm intuentis, aduerbialiter.

ΓΑΡ, (Gall.car)Enim. Eodẽmque modo semper subiũgitur.Il.σ, - μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται,οὐ γὰρ ἐάσω. Luc.in dial. Amoris &

Iouis, ἀλλ' εἰ καί τι ἠλίθιον ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον γάρ εἰμι καὶ ἔτ' ἄφρων. Iungitur & cum aliis particulis, quæ vel præcedunt vel sequuntur: vt μὲν γὰρ, & καὶ γὰρ, & γὰρ δὴ, item γὰρ δή που, & γάρ πυ, & γάρ τοι. Xenoph. Pæd. 7, καὶ μὴν, ἔφασαν οἱ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, οὐδὲν ἂν εἴη θαυμαστόν. καὶ γὰρ ἀκλεῖσοι αἱ πύλαι αἱ τῶ βασιλείου. ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γε ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί. Vbi obserua non tantùm vsum particularum καὶ γὰρ initio orationis, (Latini autem suo Etenim his respondente vtuntur vtroque modo) sed etiam γὰρ in sequente commate longiusculè traiectum. Et καὶ γὰρ δὴ apud eundem Xen. καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι πεζοὶ ταῖς, &c. Sed multo frequentius est γὰρ δὴ sine καὶ. vt idem, ἀλλὰ γὰρ δὴ τούτων οὐκ ἂν εἴη πέρας. Plato in Apol. ἐγὼ γὰρ δὴ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Et γάρ δή που, ibidē, τί ποτε οὖν ὁ θεὸς λέγει; φάσκων ἐμὲ σοφώτατον εἶναι; οὐ γὰρ δήπου ψεύδεται. οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. (vbi obserua obiter vnũ γὰρ alteri proximũ, sicut & in illo Hom. loco. cuius ἐπαλληλίας extant & apud Homerũ exempla, p. 940 & 941. Alicubi autem & tertium inuenire me memini) Et γάρ που sine δὴ, apud eundem, οἶδα γάρ που τῶν γυναικῶν κυνῶν ὅτι, &c. Alibi, παντὶ γάρ που εἴχωρεῖ μᾶλλον ἢ φύλακι, &c. At γάρ τοι frequenter præfixam habet copulatiuam partic. καί. vt Demosth. καὶ γάρ τοι μόνῳ τῶν πάντων αὐτοῦ τοῦτ' ἐν τῇ στήλῃ γέγραπται. Idem, καὶ γάρ τοι τότε μὲν τέως τὸν ξένον τοῦτον ἐνομίζετο. Et γάρ τ' ἂν pro γάρ τοι ἂν, (vt μὲν τ' ἂν pro μὲν τοι ἂν) Xen. δεινὸν γάρ τ' ἂν εἴη ὦ Κῦρε. Apud poetas autem, γάρ τε, & γάρ νυ, item γὰρ νύ τοι, pro γὰρ δὴ aut γάρ τοι, seu γάρ που. Hesiod. μάλα γάρ νύ τοι ἀρθμὸς ἔστω. vbi tamen τοι pro σοὶ accipi etiam potest. At γὰρ αὖ vix puto reperiri positũ simpliciter pro γὰρ, ideóque minimè (cum Budæo) illis addendũ censeo. Sed nec in γὰρ οὖν retinet γὰρ suã significationem, quum γὰρ οὖν potius accipiatur pro Igitur. At ἀλλὰ γὰρ & οὐ γὰρ ἀλλὰ, item οὐ γὰρ, potius ad ἀλλὰ & οὐ pertinent. De ἢ γὰρ ἂν autem & γάρ κεν pro Alioqui enim, & οὐ γὰρ ἂν, pro Alioqui enim non, (vel potius pro Alioqui, sine part. Enim) vide apud Bud. pag. 992. Item ἢ γὰρ ἂν pro Nam si. pag. 932

Γαρ interrogationibus etiam adhibetur, significationem suam amittens. Exempla autem habes apud Budæum 931, & 932: quibus addi cum alia multa possunt, tum ista ex Homero. Iliad. ρ, Αἰγιαλεῖ δον, τίς γάρ σοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; &c. Odyss. ξ, Ω τίς ἔτ' τίς γάρ σε τριάτο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν; Sic autem apud Latinos, non solùm Enim sed & Nam interrogationi seruit. vt Virgilius, Nam quis te iuuenum confidentissime nostras Iussit adire domos? Sophocles, δίκαια γὰρ τὸν δ' εὐτυχεῖν κτείναντά με; Sic autem & Matth. 23, particulam γὰρ interrogationi duntaxat seruire existimo, τίς γὰρ μείζων ἐστὶν, ὁ χρυσὸς, ἢ &c. ideóque vertere malim Vtrũ maius est, sine enim. De οὐ γὰρ autē & ἢ γὰρ pro Nonne, vide in οὐ & ἤ. Item de γὰρ vacante consule Bud. pag. 932. At quæ præterea de γὰρ obseruaui, alibi à me tractantur.

ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, ῶνος, ὁ, Gurgulio.

Esse autem à sono fictum hoc vocabulũ tradunt Alex. Aphr. & Etymol. & Eustath. qui & γάργαρον Idæ promontorium itidem à sono nomen accepisse tradit. Scribit autē Gorr. gurgulionem esse carnem fungosam, oblongam, à palato iuxta narium meatus in os propendẽtem, superiori quidem parte latiorem, inferiori verò, in modum pyramidis acutam, eámque ad vocis modulationem facere: vnde & πλῆκτρον à quibusdam nominatam fuisse.

Γαργαρίζω, Gargarizo, Plin. vnde γαργαριζόμενον σύφῳ Dioscor. lib. 1, Dum gargarizatur. HINC Γαργαρισμός, Ipsa gargarizadi actio, Gargarizat⁹ Plin. DICITVR & Ἀναγαργαρίζω, eadē significatione, quod ἀνακογχυλιάζω dicebant veteres, vt didicimus ex Iulio Polluce. Vt autē inuenitur ἀνακογχυλιάσαι ὕδωρ vel ὕδατι, sic & ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ vel ὕδατι. Est autē ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, Colluere os aqua: ἀναγαργαρίζει ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, Aquã in ore gargarizare, i. ea cũm aurium colluendo eafauces.

Ἀναγαργαρίζομαι, pass. vt στόμα ἀναγαργαριζόμενον θερμῷ, apud Athenæum lib. 1, Os quod aqua calida colluitur. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι id quo fauces colluuntur. Diosc. lib. 2, c. 67, διαχρίσμον ἢ ἀναγαργαριζόμενον σὺν μελικράτῳ.

A Ἀναγαργάρισμα, ατος, τὸ, vel Ἀναγαργαρισμός, ὁ, ὁ, Gargarizatio, Collutio faucium.

¶ Γαργαλίζω, F. ίσω, Titillo. vnde Γαργαλίζομαι, Titillor. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι μασχάλας, Qui in alis titillantur. ‖Γαργαλίζειν metaph. pro Titillare id est Lætitia afficere. Bud. ex Cebete, τῆς δὲ εὐθυμίας μέχρι μὲν τινος ἡδεῖα δοκεῖ εἶναι ἡ διατριβή, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον· εἶτ' οὐκ ἔστιν. Idem Bud. γαργαλίζειν ex Plat. citat in Philebo, p. 227, pro Leuiter λυπεῖν: & ex eodē in Phædro γαργαλίζεται pro Prurire, ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά. Suprà κνῆσις dixerat de pueris dētientibus. ET Γαργαλισμός, Titillatio, Plato. Cic. voluptatū etiā titillationem dixit. ET Γάργαλος pro γαργαλισμῷ apud Luc.

B 169, οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρεῖχετό μοι τὰ ῥεύματα. Cæterùm quomodo γαργαλίζω à γαργαρεὼν deduci possit, si significatio spectetur, aliis considerandum relinquo.

ΓΑΣΤΗΡ, έρος, ἡ, Venter, Ventriculus.

Od. σ & μ, ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός. Et Odyss. σ, γαστὴρ κακοεργός. Apud eundem Odyss. ζ, de leone, — κέλεται δέ ἑ γαστὴρ Μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. Hesiodus de fucis, Ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.

C Dicitur autem mulier grauida ἐν γαστρὶ ἔχειν, vt apud Herodotum & Pausaniam: (vnde iocus cuiusdam negantis ἐν γαστρὶ ἔχειν illam quæ triduo nihil edisset) vel ἐν γαστρὶ φέρειν, vt Pla. De leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. Possumus verò γαστέρα gulā etiā interpretari (in ea signif. qua dicitur aliquis gulæ deditus esse) in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Xen. γαστρὶ χαρίζεσθαι: cui oppositū ab eodē arbitror γαστρὸς κρείττω

D εἶναι. Possumus autem hic & ventris appellationē retinere, & γαστρὶ χαρίζεσθαι ex Horatio reddere, Duci ventre. Sed & γαστριμαργίαν videtur idem Xen. γαστρὸς nomine significare, quum dicit Hell. 5, τούτων γὰρ ἐγκράτεια γαστρὸς διαφέρει. At quum dicit Pæd. 1, ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ, γαστρὸς redditur cibi. ‖Γαστὴρ, id est Ventriculus, os geminum habet, vnum supernum, quod στόμα τῆς γαστρὸς propriè dicitur & στόμαχος, alterum inferum, angustius, quod πυλωρὸς appellatur. Hæc Gorr. qui & addit esse qui γαστέρος nomine designari dicāt totam eam regionem quæ septo transuerso, hypochondriis & pube

E circūscribitur: sed eam ὑπογάστριον potius vocandā sibi videri: γαστέρα autem peculiari nomine Galenum appellare ventriculū in quem cibi ingeruntur & cōcoquuntur. ‖Γαστέρες à Laced. dictæ sunt etiam γογγυλίδες, à Bœotis autem κράμβαι, vt Eustath. ex Athenæo refert. At Γαστρὶς apud Hesych. ambas hasce signif. habet: exponitur enim ab eo γογγυλὶς ἢ κράμβη. Et Γαστρ᾽αει- dem est γογγυλίδος nomen apud Lacones.

F C. Γαστροβόρος, q.d. Ventriuorus. A Polluce ponitur cum γαστριμάργοις: ideóque puto significare Qui voracē ventrem habet. (nam Qui vētre vorat, nō satis significanter de helluone diceretur) ad verbum tamen sonat omnino illud Ventriuorus à me hic positum.

C. Γαστεροπλήξ vide paulo pòst in Γαστρίμαργος.

C. Γαστερόχειρ, vide in Γαστρόχειρ.

C. Γαστροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Formam ventris habens. Exponitur & Ventrosus ac Ventriosus. VIDE Γαστροειδὴς apud Eustat. Mum.

G C. Γαστροκνημία. ET Γαστροκνήμιον, Cruris pars posterior (vt prior ἀντικνήμιον) quæ est pulpa quasi ventricosa cruris, Latinis Sura, Cam. ex Polluce.

C. Γαστρολόγος, Qui de rebus ventri gratis disserit, & eas exponit. ET Γαστρολογία, Liber quo hæc exponuntur, vt quidā ab Archestrato script⁹, cui cognomē ὀψοδαίδαλος.

C. Γαστρομαντεύομαι Alciph. q.d. Ventre diuino: vide Ἐγγαστρίμυθος.

C. Γαστρονομία, Leges de ventre alendo. Ita enim puto reddi debere γαστρονομίαν pro libro illius Archestrati memorato ab Athenæo, γαστρολογίαν etiam nomine inscripto.

H C. Γαστρόφιλος, Vētris amans, Vētri deditus, Gulæ deditus.

C. Γαστρορραφία, Ventris vulnerati connexio, vt Cam. hæc verba interpr. ῥαφὴ γαστρὸς τρώσεως.

C. Γαστρόχειρ, Ex manibus viuens, id est manuum labore. Apud Etymologist. Γαστερόχειρες. Vide Ἐγχειρογάστωρ paulo pòst.

A C.Γαστρίμαργος, ου, ὁ, Gulosus, Lurco, Helluo, Ventri supramodum deditus. Sed sonat q. d. Insanè ventri deditus, vel Ad insaniam vsque ventri deditus. Sic enim puto reddi debere hoc nomen, vt vis eius exprimatur: quod minimè faciunt qui simpliciter Ventri deditus interpr. (γαστρίμαργοι, inquit Hes. τῇ κοιλίᾳ μαινόμενοι.) q. d. Gall. *Enragé apres son uentre*. Puto verò ex Homericis γαστέρι μάργῃ ortum esse. Eadem verò forma dicitur γαστρίμαργος qua λαίμαργος. vnde apparet nugari strenuè Etymologisten in iis quæ de hoc nomine scribit, sicut & in aliis plurimis. Aristot. Ethic. 3, B ἀναπληρωτὴς γὰρ τῆς ἐνδείας ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία. διὸ λέγονται οὗτοι γαστρίμαργοι ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτήν. ET Γαστριμαργία, Ingluuies, Immensa gula, (vt Cicer. in Salust. si modò Ciceronis illa oratio est) Helluatio. ET Γαστριμαργέω, ῶ, Helluor, Immensæ gulæ indulgeo, Chrysost. Cæterùm Eustathio γαστερόπληξ est idem qui & γαστρίμαργος siue γάστρις: non afferenti tamen huius significationis rationem. at ego crediderim hoc quoque τοῦ μαίνεσθαι significationem habere, vt videlicet dicatur γαστερόπληξ C (ita enim collocatus est apud eum accentus) ea forma qua φρενοπλήξ.

C.Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, ET Ὁμογάστωρ, ET Ὁμογάστριος, Frater qui ex eodem ventre prodiit, Vterinus. Iliad. φ, v. 95, — ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι. Alibi autem addidit κασίγνητος, Il. ω, v. 47, Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν. Ἀγάστωρ autem pro ὁμογάστωρ seu ὁμογάστριος ita dicitur vt ἄλοχος quasi ὁμόλοχος, atque adeo ipsum ἀδελφὸς (quod itidem fratrem significat) quasi ὁμόδελφος. Hesych. ἀγάστορες interpr. ἀδελφοί, δίδυμοι. sed malè interpungi inter D hæc duo nomina existimo.

C.Ἐγχειρογάστωρ, ET Χειρογάστωρ (sicut & Γαστρόχειρ paulo antè) q. d. Maniuenter, id est, Cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, Qui manuum labore viuit. ἐγχειρογάστορες (inquit Hesych.) οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Eosdem & γαστρόχειρας appellari tradit.

C.Ἐριγάστωρ, Ingentem habens ventrem. nam ἐρι epitatica est particula. Exponitur vno verbo Ventrosus, Ventriosus.

E C.Μεσογάστωρ, Medio ventre incinctus, Hesych. ET Ζωνογάστωρ apud eundem, quo illud μεσογάστωρ exponit, ab aliis tamen secus expositum esse tradens.

C.Πλατυγάστωρ, ET Πλατυγάστηρ, Qui est lato ventre. Varro, Fur, qui vocatur ab aliis fucus, ater est, lato ventre. Pro quibus Aristot. ὁ δὲ φὼρ καλούμενος, μέγας ἐστὶ καὶ πλατυγάστωρ.

C.Προγάστωρ, Cui venter prominet, Cui pinguis aqualiculus propenso sesquipede extat, vt loquitur Pers. Ventriosus. AT Προγαστρίδιον, Ventrale, Tegumentum, ventris, affertur ex Luc.

F C.Ἐπιγάστριον, ου, τὸ, (q.d. Superuentrale) Quod est à pectore ad pubem vsque, Cam. Vel (inquit) ἐπιγάστριον, pars supra vmbilicum: vt ὑπογάστριον, pars infra vmbilicū. Pollux ἐπιγάστριον circum vmbilicum nominat, impositum hepati & lieni: & quicquid infra vmbilicum sit vsque ad pubē, ὑπογάστριον vocat. ἐπιγάστριον (ait Gorr.) tota ea caro quæ ab imis costis ad pubem vsque protenditur quasi ἐπὶ τῇ γαστρὶ κειμένη, quòd ventri incumbat. Idem ἐπιγάστριον interpr. Abdomen, addens, ex Celso, esse partem humani corporis quæ à coxis & pubè G sursum versus ad præcordia peruenit. Reprehenditque eos qui ἐπιγάστριον esse putarunt eam tantùm partem quæ supra vmbilicū est quæq; iecinori & lieni incumbit. AT Ὑπογάστριον (de quo & modò dictū fuit & in γαστὴρ quoque, q.d. Subuentrale) Imus venter. A quibusdam redditur Pubes. Dicitur (vt ait Pollux) Pars ea ventris quæ ab vmbilico ad pilosas vsque genitalium partes pertingit. Alio nomine ἦτρον vocari idem autor est. A Latinis Imus venter rectius fortasse dicetur quàm H pubes, quo nomine peculiariter ἥβην appellant. Hæc Gorræus.

C.Ἐγγαστρίμαντις, ET Ἐγγαστρίτης vide in Ἐγγαστρίμυθος quod proximè sequitur.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Vētriloquus quæ interpr. ex Augustino & ex Gratiani decretis affertur. Sic autē vocatur qui vel quæ in vētre dæmonem habet responsa interrogantibus dantē. Act. Apost. c. 16, v. 16, legitur, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, id est, Ancillulam quandam quæ habebat spiritum Pythonis: vbi annotat Beza Græcos interpretes aliquoties in Bibliis pro hoc spiritu dixisse ἐγγαστρίμυθον, quòd ex obsessarum mulierculárum ventre oracula soleret edère, & Hebræos videri non prorsus dissimili ratione אוב & אובות vocasse, quòd earum ventres vtris instar intumescerent. In vulg. lex. annot. ex iisdem interpr. ἐγγαστρίμυθοι & γνῶσται pro magis & ariolis, & iis qui Pythones in ventre habebant. Sic & ἐγγαστρίμυθος γυνή. Itē μάντευσαί μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ pro Diuina mihi in Pythone. Item ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοί, Magi & arioli. Ἐγγαστρίμαντις & ἐγγαστρίμυθος (inquit Camer.) vaticinatrix quæ πύθων postea dicta fuit, vt illa euocatrix animæ Samuelis. Galenus tamē in expos. vocab. Hippocr. vult apud eum ἐγγαστριμύθους appellari qui clauso ore loquuntur, quòd ventre loqui videantur. At Suidas non reddens huius appellationis rationem, dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον esse qui & ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem (inquit) nunc quidam Pythonem vocant: Sophocles autem nominauit στερνόμαντιν: Plato philosophus Euryclem, ab Eurycle tali vate (sed Εὐρυκλείτην seu Εὐρυκλείτας pro Εὐρυκλέα reponendum apud illum arbitror.) Quibus subiungit locum Aristoph. in Vespis, Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. vbi vide & schol. Fuerunt denique (vt in vulgatis lexicis habetur) qui ἐγγαστριμύθους dictos putarint ἀπὸ τῆς γάστρης, id est vase quodam è quo vaticinia caperentur. ET Ἐγγαστρίτης affertur pro eodem.

C.Ἐγγαστριμάχαιραν appellauit Hipponax ἐν παρῳδίᾳ Hippomedontē quendam vorantem οὐ κατὰ κόσμον. Camer. At Hesychius ἐγγαστριμάχαιραν exponit τὴν ἐν γαστρὶ κατατέμνουσαν.

Γάστρις, Gulosus, Lurco, Ventri deditus, Venter. (vt apud Lucillium, — viuite ventres.) Vtitur Aristophanes Auibus. Et Γαστρίστερος compar. Poll. ex Plat. comico.

HINC Γαστρίζω, Ventrem expleo, Vētrem saburro. Itē, Opiparè & lautè accipio. Luc. ἐχρῆν ὦ Δρόσῃ γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. Vnde Γαστρίζεσθαι, Ventrem suum saburrare, Helluari. Athen. 4, δεῖ τὸν πρέποντα εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν ἐρχόμενον ἐπὶ δεῖπνον, μὴ γαστρισόμενον εὐθὺς ἐπὶ τὸ συμπόσιον χωρεῖν. Sic Basil. ἀλλ' οἴεσθε τὸν γαστριζόμενον καὶ καθευδούμενον καὶ ἐπὶ μαλακῆς κοίτης ῥέγκοντα, τοῦτον ἀξίως χάριτας διαζῆν. In Hippiatria dicitur & de equis γαστρίζειν (inquit Bud.) pro Farragine distendere, id est χορτάζειν. ‖ Γαστρίζω, In ventrē cædo, Aristoph. Vespis: & γαστρίζομαι, In vētrem cædor. Idem Aristoph. Equit. — ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι. contra Phrynichum qui negat ab Atticis hac in signif. dici. ET Ὑπογαστρίζομαι, vnde ὑπεγαστρίζετο quod Poll. exponit ὑπεχορτάζετο.

Γαστρίδες, Quos infestant vermes dicti ἕλμινθες, Hesych. Apud Suid. autē legitur nomin. singul. γάστρις hac significatione.

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστρις, Gulosus, Lurco, &c.

Γαστρώδης, εος, ὁ, Ventrosus, Ventriosus.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, dimin. Paruus venter.

Γάστριον, Edulii quoddam genus ex sesamo, Hes. Etym.

Γαστραῖα dicta γογγυλὶς à Laced. teste Hesych. id est Rapa.

Γαστρεῖς, Rapa, vel Crambe, Hesych.

Γάστρη, ET Γάστρα, Fundum vasis. Eustath. γάστρην τρίποδος apud Homerum exponit τὸν πυθμένα, alibi autem τὴν κοιλότητα. Athenæus de cratere prægrandi loquēs, pag. 60, εἶχεν δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλῳ. Dicitur & de naui γάστρα teste Polluce, significátque eius fundum, id est carinam. vel (vt alii vocare ex Salustio malunt) alueum. ‖ Γαστὴρ ET Γάστριον esse genus vasis quidam post Hermol. scripserunt.

ΓΕ, Quidem, Certè, Vtique. Xenoph. Pæd. 1, ἐνόμιζεν, εἰ τοὺς Μήδους ἀσθενεῖς ποιήσειε, πάντων γε ἂν τῶν περιξ ῥᾳδίως ἄρξειν. Sæpe autem vacat, præsertim aliis vocibus adiūctum, articulo autem ὅς frequentissimè. Luc. De sacr. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν. & paulo pòst, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν &c. Sic Lat. Qui quidem nonnunquam pro Qui solo. Hom. Od. υ, — οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, pro

ἤδὲ solo. Sic οὐδέ γε pro οὐδὲ apud Xen. & πάνυ γε pro πάνυ, A
item ἔγωγε pro ἐγώ. At εἴ γε vt Lat. Si quidem.

Γέ, pro Saltem (ficut & Lat. Certè & Quidem certè hanc fignif. interdum accipiunt) Demosth. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, Si non fummam, faltem partem. Et γε δὴ eadē fignific. item γέτοι, & γέ τοι που, necnon γε οὖν & γοῦν: quorū ex Demosth. & Xen. ac Plat. exempla vide apud Budæū 904. & 905. (vbi & de γοῦν pofito pro γάρ.) Verùm fciendum eft à nonnullis alicubi reddi Tamen vbi alii vertant Saltem. vt apud Plut. Pericle, εἰ καὶ τὰ πρῶτα μετὰ παιδιᾶς γέγραπται, τοσοῦτόν γ' ἰσχύος ἔνεστιν. Idem, εἰ διὰ μηδὲν B
ἄλλο προσηκτέον ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροί. quod ex Erafmi interpretatione ita redditur, Etiamfi nihil effet aliud, tamen vel ob idipfum cauendum effet fibi, ne tantum audeant inimici. Itē γέ τοι (vel γέτοι con iunctim) pro Verò, vel Atqui, Bud. 905. At de γε μὴν vide in μὴν, & de γέ μὲν in μέν. Sciendum eft autem γε fine accentu potius fcribi.

ΓΕΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, & άσομαι. Rideo. Odyff. σ, — οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες. Et ἡδὺ γελάσσαι, Il. β. Sic Il. λ, — ὁ δ' μάλα ἡδὺ γελάσσας. Huic autē C
τῷ ἡδὺ γελᾶν opponi puto γελᾶν χείλεσι apud eundem Il. ο, quod eft eorum qui Sardonium rifum imitantur. At δακρυόεν γελᾶν vide in Δακρυόεις. Dicit autem Homerus & γελᾶν ἐπί τινι cum datiuo perfonæ, vt Il. β, & Iliad. ψ, pro Ridere de aliquo, id eft de alicuius facto vel dicto. Soph. autē in Aiace, dicit εἰς ἐχθροὺς γελᾶν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, De inimicis, id eft de infortuniis inimicorum. Quod alii interpret. Ridere inimicos, id eft irridere. Apud eūdē, κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς γελᾶν vertitur Ridere ob mala [aliena,] Infultare malis. Vtuntur autem verbo γελᾶν & D
profæ fcriptores variis modis. Xen. Pæd. 1, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. Luc. τί γελᾷς; Quid rides? Apud eundem cum illo ἡδὺ, De hift. fcribēda, μάλα ἡδὺ καὶ ἐς κόρον γελάσονται. Apud eundem ἐγέλασα fine adiectione, certa quadam loquendi forma dicitur pro Rifum mihi cies. vel Ridiculum eft quod dicis: vt ἐγέλασα. ἐρασταὶ σὺ τηλικοῦτος ὤν; Ita Bud. Cum ἐπὶ autē iuncto datiuo interdum perf. interdum rei: vt γελᾷ ἐπὶ σοί, Xē. Œcon. Sic Luc. τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. Cum E
dat. rei, Ariftoph. Pluto, ἐπὶ τούτοις ἀναγκάζειν γελᾶν. Lat. potius dicunt Rideo de hac re, quàm Rideo de te. licet dixerit Cicero, Qui rifus hominum de te erat? At Gall. *Ie me ri de cela, & Ie me ri de ceftuy-la.* ‖ Γελᾷ cum acc. Rideo, Irrideo. Naz. γελᾶσθαι καὶ ταῖς παραριθμήσεσι. Et paff. cum genit. fed fubaud. ἕνεκα pro Irrideri, γελᾶσθαι τῆς συναριθμήσεως. ‖ Ex Eurip. affertur γελᾶν ἀχαῖς pro Arridere. Apud Ariftoph. autē Nub. ὅστις τούτοισι γελᾷ non tam eft Qui his arridet quàm Cui hæc arridet. eft enim τούτοισι γελᾷ pro His oblectatur, His gaudet. ‖ Γελᾶν de inanimatis etiam dicunt poetæ pro Splendere, Nitere, Renidere, Floridum effe. Vide Hefych. & Euft. F
Horatius itidem dixit domum ridere argento, ficut & aureum lacunar renidere.

Γέλασμα, ατος, τὸ, Rifus. Apud Æfchylum metaphoricè in Prometheo, ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. vbi vide fchol. Simili metaph. Plut. De primo frig. καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν. id eft, Turn. interpr. Renident. Hanc metaph. imitatus eft & quidam Latinus poeta.

Γελάσιμος, ου, ὁ & ἡ, Ridiculus, Rifu dignus. Luc. γελάσιμα ὦ πάντα καὶ μειρακιώδη. Phrynichus tamen in v. l. fcribit Atticos γελοῖον non γελάσιμον dicere. G

Γελασῖνος, ου, ὁ, Rifor, & q. d. Rifitator, Qui velut quandam ridendi artem factitat. Sic autem interpretorin ea fign. in quo de Democrito dicitur. ‖ Γελασῖνοι dicti funt & dentes qui in rifu nudantur, quafi renidentes, ὅτι γυμνοῦνται γελώντων, inquit Pollux. Γελασῖνοι rugæ & velut fulculi qui à ridentibus in ore fiunt. Vnde Mart. Nec grata eft facies cui gelafinus abeft.

Γελαστὸς, οῦ, ὁ, Idem, Rifu dignus. vt — ἔργα γελαστά, Odyff. θ, v. 307. CONTR. Ἀγέλαστος, Rifus minimè dignus, fed indignatione, inquit Suidas. ‖ Actiua fignific. H
fæpe fumitur pro Rifus expers. vt ἀγέλαστον διαμείναντα & γελάσαντα apud Athen. 14 opponuntur. Sic appellati fuerunt ἀγέλαστοι, vt qui nunquam rififfent, Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Ariftoxenus. Vtitur Lucilius hac voce apud Cic. De fin. 5. Et ἀγέλαστος petra cui infedit lacrymans Ceres dum filiam quæreret. de qua lege Hefychium & Suidam, ac fchol. Ariftoph. HINC Ἀγελαστί, aduerb. Sine rifu, Citra rifum. Plato in Euthyd. ET Ἀγελαστία, Rifus abftinentia. Vel, q. d. Carētia rifus. ITEM Ἀγελαστέω, ῶ, Nō rideo, Rifus expers dego, Rifu abftineo. Heracl. in Epift. Sciendum eft autē Euftath. γελαστὸς & ἀγέλαστος ab inufitato themate γελάζω deducere, quæ deductio & in cæteris eiufdem formæ deriuatis valet.

Γελαστὴς, οῦ, ὁ, Rifor, vel Irrifor, ὁ ἐπιγελῶν, Suidæ. B

Γελαστὺς, ύος, ἡ, Rifus. Callim. in fine hymni in Delum, Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν. vbi inuerfam puto particulam καὶ, vt fit παίγνια καὶ γελαστὺν Ἀπόλλωνι κουρίζοντι.

Γελαστικὸς, κή, κὸν, Ridendi facultate præditus. q. d. Rififibilis, actiua fignif. Sic homo dicitur effe ζῶον γελαστικὸν apud Sextum phil. & Porphyrium.

¶ Γέλως, ωτος, ὁ, Rifus. (& γέλως, ω, vnde accuf. γέλων, apud Hom. fed & dat. γέλῳ ἔκθανον, Od. σ, Præ rifu mortui fūt: vt hyperbole Gall. *Mourir de rire*. Alii autem volunt γέλω per apocopen effe à γέλωτι). Od. θ, Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι. Alibi autem ὦρτο γέλως (pro quo in profa dicitur γέλως ἐγένετο) Et Od. σ, τεύχειν γέλωτα, Rifum alicui mouere, Rifum præbere. Dicit & γέλωτα παρέχειν καὶ εὐφροσύνην (vnde haufit Xen. γέλωτι εὐφραίνεσθαι.) Sophocl. autē γέλωτα ἄγειν pro Ridere. Eft porro in foluta orat. vfitatiffimum illud γέλωτα παρέχειν, pro Rifum mouere, Rifum præbere. Xen. Pæd. 8, ὅτι δύνασαι καὶ ψυχρὸς ὢν γέλωτα παρέχειν. Sic Luc. Dicitur etiam (fed rarius) γέλωτα κινῶ, quod ad verbum refpondet Latino Rifum D
moueo. Item γέλωτα παρασκευάζω, Plat. Necnon γέλωτα ποιῶ eidē in Char. καὶ ἐποίησε γέλωτα πολύν. Xen. autem Pæd. 2, paulo aliter dixit, γέλωτα πειρᾶ ποιεῖν ἐμοῦ. Sed & eum de quo rident, feu quem irrident, & derifui ac ludibrio habent, dicunt γέλωτα ποιεῖσθαι, fed frequentius τίθεσθαι. Herodot. γέλωτά με ἔθευ. Sic γέλωτα τίθημι τὴν σωφροσύνην. Dicitur & ἐν γέλωτι τίθεσθαι, interdū verò ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ. Et εἰς γέλωτα τρέπω, ad verbum In rifum verto: Thucyd. lib. 6, ἐς γέλωτα ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. Pro eodē E
autem in v. l. legitur εἰς γέλωτα φέρω. Apud Xen. γέλωτα μηχανᾶσθαι Pæd. 2, eft arte aliqua rifum elicere. q. d. Rifum moliri. At κατέχειν γέλωτα Xen. quod eft ad verbū Rifum continere. Ariftoph. autem γέλωτα ἀποσοβῆσαι pro Rifum compefcere, dixit: ad verbum Rifum abigere. γέλωτα καταντλεῖσθαι τινος vide in Καταντλέω. Demofthenes autem minus vfitata loquendi formula dixit Philipp. 4, ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι. vt fi Gallicè dicamus, *C'eft pour rire* (vel, *C'eft une moquerie*) *comme nous manions les affaires*. ‖ Γέλως Σαρδόνιος, F
Rifus Sardonius, vide apud Eraf. in Prouerb. At γέλως πλατὺς Synefio eft Rifus effufus. ‖ Γέλως transfertur etiam ad maris ferenitatem: de qua metaphora lege Euftathium.

C. Γελωτοποιὸς, οῦ, ὁ, (q. d. Rifus artifex.) Qui rifum ciet, Qui facit aut dicit quibus rifum eliciat. vt Philippus γελωτοποιὸς in Sympof. X. & apud Athen. γελωτοποιὸς Μανδρογένης qui à Bud. exponitur Scurra. Idem γελωτοποιὸς reddit Feftiuū acroama, ex Cic. ET Γελωτοποιῶ, Rifum cieo, feu excito, Dictis aut factis rifum capto. Vtitur Xen. ibidem. Et Plato De rep. 10, ὁ γὰρ τῷ λόγῳ κατεῖχες ἐν σαυτῷ βουλόμενος γελωτοποιεῖν, φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας, τότε αὖ ἀνίης. Bud. Γελωτοποιεῖν interpr. etiā Agere Scurram, vel Scurriliter agere. quam fignif. habere puto in G
hoc Plut. loco in Pol. præceptis, vbi de iocis loquitur, μάλιστα γὰρ δοκιμάζει τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμείψεις καὶ ἀπαντήσεις. τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Et Γελωτοποιία, Artificium excitandi rifus, apud eundē Xen. in Symp.

C. Πρηϋγέλως, ωτος, ὁ, Placidum ridens, Placido vultu ridēs.

C. Φιλόγελως, ωτος, ὁ, Zephyri epith. etiā in Epigr. Rifus amans, Qui libenter ridet. Ariftot. Rhet. 1, ἐναντίον γὰρ τῷ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι. H

¶ Γελοῖος, ου, ὁ, Ridiculus, Rifu dignus. Athen. 6, ὑμῖν (φησὶ) πιστεύω ὅτι τὸ ῥηθὲν γελοῖόν ἐστιν. Plat. Sympof. καὶ ἢ ἔφη αὐτὸ ἧι γελοῖον παθεῖν. Et vt Lat. additur interdum Dictu cum

Ridiculum, quum dicimus Ridiculum dictu: sic & εἰπεῖν cum γελοιότερον addidit Plato in Apol. Dicitur autē γελοῖος & de persona: estque γελοῖος (id est ridiculus) qui aliquid risu dignum facit aut dicit. ‖ Γελοῖα vertitur aliquando Ludicra, Iocosa. vnde & γελοῖα opponuntur σπουδαίοις, vt apud Xen. Pæd. 2. Sic Isocr. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων. ‖ Interdum & γελοῖον substantiuè dicitur pro ioco, vt apud Plut. in Polit. præc. & alibi. Quinetiam vt γελοῖον dicitur aliquando iocus, ita γελοῖος Qui est iocosus, Facetus. Dion. Long. ἔνθα μέν τοι γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται. Suid. tamē γελοιος proparoxytonē vult scribi pro γελωτοποιός. ‖ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est: atque ita videtur & Homerus suo γελοίιον vsus esse Il. β, Ἀλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν ἔμμεναι. Bud. apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου interpr. Risus excitandi gratia. Sic & in vulg. lex. πρὸς τὸ γελοιότερον redditur Ad risum magis concitandum. ET Γελοίως, Ridiculè, Luc. ITEM comp. Σπουδογέλοιος q. d. Cuius studium est ridiculum. ex Strab. ET Φιλογέλοιος, Qui iocos & facetias amat, Qui libenter iocis vtitur. Arist. Rhet. 2.

Γέλοιος proparox. vide in proximè præced. Γελοῖος: ET Γελοίιος, ibidem.

Γελοιάζω, Ridicula seu iocosa dico, Iocor. Pl. Apophth. Lac. συνηγόρου δέ τινος γελοῖα λέγοντος, οὐ φυλάξῃ ἔφη ὦ ξένε συνεχῶς γελοιάζων, ὅπως μὴ γελοῖος γένῃ, ὥσπερ καὶ οἱ συνεχῶς παλαίοντες, παλαιστοί; VNDE Γελοιασμός, Iocatio, apud eundem Plut. ET Γελοιαστής, Iocator. Item, Facetus. Basil. ἀτράπελοι καὶ γελοιασταὶ ἄνθρωποι. Greg. αὐτὴ γελοιαστοῦ σινύνοις, αὐτὴ καλλωπιστοῦ δειμων. Vide & Athen. p. 83. ET Φιλογελοιαστής apud Poll. Qui iocatores amat, Qui facetis hominibus delectatur. Vel, Qui iocationem amat, Qui lubenter iocatur.

¶ Γελῶος, pro scurra in v. l. affertur ex Epigr. sed cum ω non habente ι subscriptum, ex Gazæ sententia.

C. ἈΝ Αγελάω, ῶ, Rideo, in v. l. Videtur tamen ἀνὰ intendē di vim habere.

C. ΔΙΑ γελάω, ῶ, Derideo, Irrideo, cum accus. Lucian. Et Διαγελώμενος, Qui deridetur. ‖ Διαγελᾷ metaph. de serenitate & tranquillitate. Plut. in Cæs. 232, ὥσπερ θαλάττης τὰ διαγελῶντα, καὶ τὸ ἐν τῷ ἱλαρῷ κεκρυμμένον δριμύτητα τοῦ ἤθους καταμαθὼν Κικέρων, &c. Theophr. De hist. pl. 8, p. 94, διαγελώσης δὲ τῆς ὥρας: itidem ad tranquillitatem referēs: i. Vere iā adulto & tēpore mitescente. inquit Bud. Idē De c. pl. lib. 2, διαγελῶσαι ἡ μέραν dixit. Idem alibi, διαγελῶντος ἤδη τοῦ ἀέρος. vbi Gaza, Cælo iam indulgente. Vide & in Γέλασμα.

C. ἘΓγελάω, ῶ, Irrideo, Illudo. cum dat. ἐγγελᾶν τινι, Illudere alicui. Eurip. Medea, ὦ σὺ μὴ ἐγγελᾷς. SED Ἐπεγγελῶ, vsitatius & significantius est pro Illudo, Insulto. Soph. Aiace, φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν. Sic Plut. ἐπεγγελῶν ὡς αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Itē cum præpos. κατὰ habēte suum genit. apud eundem Soph. ibidem.

C. ἘΚγελάω, Risum effundo seu emitto, In risum erumpo. Hesiod. ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Et Odyss. σ, de Antinoo, Ἡδὺ ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστῆρσιν.

ἘΠΙ γελάω, ῶ, Arrideo. Xen. Apol. Socr. τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. ‖ Itē pro Illudo, Insulto. vt apud Luc. De Vulcano qui Martē & Venerem in adulterio deprehenderat, ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. Apud eundem ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. ‖ At ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα apud Aristot. Problem. redditur ex Gazæ interpr. Fluctus superfringitur.

C. ΚΑΤ Αγελάω, ῶ, Irrideo, Derideo cum genit. vi præpos. κατά. Xen. τῶν πιουσῶν γοῦν καταγελᾷν. Herodot. tamen cum datiuo. Et Καταγελῶμαι, Irrideor, Ridiculus sum. Plato in Dial. περὶ ὁσίου, Ἀλλὰ τὸ μὲν καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα. Idem De rep. lib. 1, καταγελώμενοι μῦθοι, Ridiculæ fabulæ. ET Καταγέλως, Irrisio, Derisio. Xē. Et Aristoph. 13 ὦ, τε καταγέλων ἀπάντων τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρέχω. Synes. οὐ μόνον ἔστι καταγέλωτι εἰπεῖν Nō animo irridenti.

C. ΠΡΟΣγελάω, ῶ, Arrideo. cum accus. vi præpos. Euripid. Medea, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, Arridens imagini in speculo.

A ΓΑΛΗΝΗ, ης, ἡ, Serenitas, Tranquillitas. Odyss. ε, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et Od. κ, — λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη. Et κύματος γαλήνη, Plutarch. Γαλήνην Eustath. apud Hom. accipit etiam aduerbialiter pro γαληνῶς, Od. η, — οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην. Cæterùm nō probo illius deriuationem à γάλα: maloque à γελάω, vt dicatur γαλήνη quasi γελαλήνη. Sic Ouid. risum vultui sereno tribuit, — ridet vultu fortuna sereno. Sciendum est autem γαλήνην metaphoricè etiam dici de serenitate vultus & hilaritate: quo vtitur modo Plut. ‖ Γα-
B λήνη, Plumbago. Vide Hesych.

Γαλήνιος, Serenus, Tranquillus. vt γαλήνιον πέλαγος apud Luc. vbi tamen veretur Bud. ne legendum sit γαλήνιαν. ‖ Γαλήνιος, metaph. Eccl. hist. l. 2, γαληνίῳ βλέμματι, vultu sereno. ET Γαληνιαῖος itidem Serenus. Bud.

Γαληνιάω, ῶ, Serenus sum, Tranquillus sum. vt θάλασσα γαληνιῶσα in qua est γαλήνη. Gregor. metaph. γαληνιῶντι νόῳ.

C Γαληνίζω, (q. d. Serenesco) Serenus fio, Tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης λευκόν. ET Διαγαληνίζω actiuè, & metaph. signif. Sereno, Tranquillo. Aristoph. ὥσπερ δ' ἀλέκτως πρόσωπα διεγαλήνισεν.

Γαληναίη poet. pro γαλήνη, vt σεληναίη pro σελήνη, Eust.

Γαληνός, οῦ, ὁ, idem quod γαλήνιος, (& frequentius) Serenus, Tranquillus. Luc. γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. Et metaphor. Plato Axiocho, γαληνός δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος. Sic Plut. εἰς γαληνότερον σχῆμα βίου μεταλθών .i. Ad hilariorem vitam transiens, vt Bud. interpr. HINC Γαληνότης, Serenitas, ex Luc. ET Γαληνόω, ῶ, Sereno, Trā
D quillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνώσας τὸ περιεστηκὸς ῥεῦμα.

Γαλήνης item pro γαληνός; ea forma qua σαφήνης, Budæus citat ex Arist. (incertum autem an ex Aristophane an ex Aristotele.)

Γαληρός idem quod γαληνός, Etymol. Hesychio, item Eustath. ex Pausaniæ lexico. ET Γαληρωπός, Etym. Serenum & hilarem vultum habens. ITEM Γαληρίς in signif. τοῦ γαλερός. Hesych.

ΓΕΙΝΩ, Gigno, Procreo. Sed quum hoc γείνω
E inusitatū sit, ab eius media voce Γείνομαι deductum ἐγεινάμην in frequenti vsu est, idque apud vtrosque scriptores. nec tantùm de viro dicitur, sed & de muliere: vnde sunt qui & Pario interpretentur. Exempla ex multis pauca sunt hæc. Il. ε, Ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Odyss. ο, Γείνατο δ' Ἀντιφάτην. De matre autem dictum, vt Il. ε, Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Iliad. α, — τὰ δ' ἐσ σε γείνατο μήτηρ, (vbi abundat μήτηρ) Hesiodus, — Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Xenophon autem de vtroque parente simul dixit in Apologia Socratis, ἢ σοὶ πέπεικάς σοι πείθεσθαι
F μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Alibi autem, nimirum in Apomnem. τὰς γειναμένας appellauit matres, scribens, εμφύσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. At verò in γείνεσθαι & γεινόμενος (quæ significant Gigni, Nasci, & Qui gignitur, Qui nascitur.) solis poetis vsitata esse arbitror. Od. θ, — τῷ μὴ γείνεσθαι ὄφελον. Il. υ, — ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. Γεινόμεθ' οὔτε φρένας ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα. Idem, Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι. sed hic γεινόμενοι pro γενόμενοι, id est Nati, vt illic γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα accipi aiunt.

G Γέγαα, Natus sum: interdum & simpliciter pro Sū. vnde γεγαώς particip. vtraque solis poetis in vsu. Apoll. Argon. 2, κασίγνητοι γεγάασι. Od. δ, — νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ. Et in infin. Dorico γεγάμεν. ITEM Ἐκγέγαα, vnde ἐκγεγάτην apud Apoll. & ἐκγεγαώς. Apoll. 2, — μακάρων ἐξ ἐκγεγαῶτας. Et Hesiod. Διὸς ἐκγεγαῦα, pro γεγαυῖα ἐκ Διός. sic & in cæteris exemplis. Variè autem hoc γέγαα formarunt grammatici. Aliqui enim ita: γείνω, γένω, præter. γέγακα, medium autem γέγονα: deinde per syncopen & pleonasmum literæ α, γέγαα. Alii sic: γείνω, γένω, γέγακα & per syncopen γέγαα. Sunt & qui
H altius repetentes huius γέγαα originem, volunt à γάω prorsus inusitato (ex quo esse aiunt ipsum γείνω) fieri γέγηκα, vnde sit γέγαα Ionicè, eodem modo quo βέβαα à βέβηκα.

¶ Γίγνομαι, & Γίνομαι, (sed esse γίγνομαι rationi magis consentaneum, Heraclides apud Eustath. docet, scribens, vt

ex μένω fit μέμνω per duplicationem, deinde μίμνω secū dum Iones, per metathesin vocalis ε in ι: sic ex γένω esse A γέγνω, ex quo fieri γίγνω, vnde γίγνομαι) Fut. γενήσομαι, Præt. γεγένημαι. Aor. 1, ἐγενήθην, tanquam à γενάομαι, ῶμαι, quod inusitatum est. Aor. 2 medius, ἐγενόμην. Præt. med. γέγονα, tanquam à γένω. Significat autem Nascor, Orior. Item, Fio, Sum, Contingo, & alia quæ ordine persequar.

Γίγνομαι, Nascor, Orior. (cui signif. primum do locū ob Γείνομαι præcedens, quod hanc eandem habet) Od. ξ, Οἴκοι, ὅθι πρότερόν γε γενόμην καὶ μ' ἔτρεφον αὐτοί. Et θ. — ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. Hesiod. Erg. — ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα B γενέσθαι. Hac quoque in sign. prosa aor. 2 medium & præt. medium frequentius quàm alia temporavsurpat. Isocr. ad Phil. μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας. Plato Epist. 9, ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνῳ γέγονεν, pro quibus Cicero dixit, Non nobis solùm nati sumus. Apud eundem idem Cic. γίγνεσθαι vertit nō solùm Nasci, sed etiam Oriri, Gigni: vt videbis in meo Ciceroniano lex. Plut. Consol. ad Apoll. ἀλλ' οἴει διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι; alioqui τῷ γίγνεσθαι opponitur potius ἀπόλλυσθαι vel φθείρεσθαι. Plato in C Timæo, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, id est (Cic. interprete) Quòd gignitur & interit. Aristot. Ethic. 2, καὶ ὅτι ἐξ ὧν γίγνεται, ὑπὸ τούτων ἢ αὔξεται καὶ φθείρεται. Plato etiam cōposito vsus est: in Epitaph. γιγνομένων χρημάτων καὶ παίδων καὶ διαφθειρομένων. id est (Cic. interpr.) Et nascentibus & cadentibus cum reliquis commodis, tum maximè liberis. γίγνεσθαι τυράννου πατρός, Natum esse tyranno patre in v. l. Sæpe & cum annorum numero, vt γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, Xen. Natus annos viginti. Isocr. γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν. Apud eundem cum genit. (si D mendo caret locus) in Panath. ἡσθόμην γὰρ οὐχ ἁρμόττειν οὔτε τοῖς ἔτεσι τοῖς ἐννενήκοντα καὶ τέσσαρσιν ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγονώς. Et cum numero ordinatiuo, γεγονὼς τεσσαρακοστὸν ἔτος, Naz. Sæpe verò & cum aduerb. vt γίγνεσθαι καλῶς, pro Honesto loco nasci, vel Claris parentibus nasci, seu Claros natales habere. Demosth. Epitaphio, ἐπειδὴ δὲ γενῆσθαι καλῶς καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς &c. Sic γεγονέναι βέλτιον ἄλλων Isocrati, pro Nobiliori genere natum esse quàm cæteri. Iungitur autem aduerbio & in alia signif. vt E paulo pòst docebo.

Γίνομαι, Sum, Fio. vnde γέγονα, Fui, vel Factus sum. Aristoph. γέγονας ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; Itáne factus es diues? Sæpe autem pro Sum. In sequent. autem exemplis pro loco reddi vel hac vel illa voce potest. Dem. Olynth. 2, ὅτε δ' ὧν ἐκ χρηστῶν φαῦλα τὰ πράγματα γέγονε τῆς πόλεως, διὰ τῶν αὐτῶν τούτων ἐλπίζετε πράξεων ἐκ φαύλων αὐτὰ χρηστὰ γενήσεσθαι. Idem in fine Ol. 1, ἵνα φοβεροὶ φύλακες τῆς οἰκείας ἀκεραίου γένωνται. Thucyd. ἰσόπαλος ἡ μάχη γίγνεται. F (Ex eodem, γίγνεσθαι παρ' ἀμφοτέροις πράγμασι, pro Interesse) Xen. initio Pæd. ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο, periphrasticè pro ἐνενοήσαμεν. Obseruanda est autem & constructio. vt ἐπὶ τρέπω τῷ πολεμίῳ δικαστῇ γενέσθαι, Plut. Publ. Idem in Numa, ἐκεῖνο μέν τοι τῷ Νομᾷ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει τὸ ξένῳ μεταπέμπτῳ γενέσθαι. Interdum verò & cū præpos. vt ex Dem. οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι, Qui sunt in imperio. Ex eodem, οἱ ἐπὶ κοινῶν ἐπὶ γεγενημένοι. Ex eodem, γίνομαι ἐπὶ ταύτης τῆς γνώμης, Sum in hac opinione. γενόμενοι ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς γνώμαις, Thucyd. γίνονται μεθ' ἡμῶν, G Demosth. γίνομαι σοι δ' ἐχθρὰς, Aristoph. Sum tibi inimicus. Cum eadem præpos. ἐγεγόνει τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς, Plutar. in Fabio. Ex eodem in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνεσθαι. (quod exponitur etiam verbo motus, In spem adduci) Apud Æschinem autem in Ctes. γίνεσθαι τὴν διάνοιαν ἐν τῷ πάτρῳ. Sciendū est autem pro loco variè verti hoc verbum, habita ratione præpositionis cui adiungitur, vt apud Theophr. De caus. pl. 3, γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, Ignis igni adiicitur. Et γίνεσθαι ἀνδρὶ ἑτέρῳ, Ad Rom. 7, quidam interpr. Iūgi alii viro. At γίνεσθαι ἀπό τινος (vt infrà dicetur) H Ab aliquo disiungi. γίνεσθαι ἐν ἑτέροις, Thucyd. Aliis inniti, In aliis spem collocare. Et γενόμενος cum ἐν interdum vertitur Constitutus. Sed & sine præpos. aliā atque aliam interpret. admittit, pro loco, vt γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, Nomen vrbi inditum est, vel datum est. Xenoph. Pæd. 7, πιστὰ δ' ἠξίου γενέσθαι, fidem sibi dari. Frequenter autem redditur γίνεσθαι & verbo Accidere, seu euenire, aut Contingere, aliisque huiusmodi. vt τί γέγονε; Quid accidit? Xen. Hell. 5, περὶ τὰ νῦν πεπραγμένα γενέσθαι. Apud Isocr. neque (mihi quidem certe) cum ὥσπερ sicut Latinè Accidit vt, vel Contigit vt, in Archidamo, εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν ὥστε καὶ τοῖς μείζω δύναμιν ἔχοντας, ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι, τί θαυμαστόν, &c. Cum infinit. apud eūdem, γίγνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν. Aristot. autem De mundo, πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι, Commodè cedere, Feliciter euenire. Redditur & aliis verbis: vt ἐγένετο φόβος, Obortus est timor. γενομένης φήμης, Quum ortus esset rumor. Vel Quum rumor increbruisset.

Γίνομαι πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, Versor in hac re, Incūbo in hāc rem, Occupatus sum hac in re. Demosth. γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν. Plut. Artox. σφόδρα γεγονὼς πρὸς τῷ πράγματι, & γενομένη περὶ τὴν παιδείαν. Ex Isocr. γενόμενοι ἐν ποιήσει, In poesi versati. Hermog. γίνομαι ἐν τούτοις. Isocr. γίνεσθαι περὶ τὸ συμβουλεύειν. Plat. γίνεσθαι περὶ παιδείαν. Affertur autem & cum ἐπὶ ex Demosth. γίνεσθαι ἐπὶ πράγμασι. Contrariam autem signif. habet cum præpos. ἀπὸ, vt γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων, Plut. in Themist. Quū in illis negotiis occupatus esse desiisset. Idē De aud. ὅταν γενόμενοι καθ' αὑτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. At cum genit. personæ, ἀπό τινος γενόμενος, Ab aliquo disiunctus.

Γίνομαι sæpe & verbis motum signif. redditur, Venio, Peruenio, Accedo, &c. vt Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γύνδῃ ποταμῷ, Vbi venit vel peruenit. Idem, ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ (. Sic autem & Gallicè dicitur, Quand il fut là, pro Quand il fut venu là.) Thucyd. ἐγένοντο πρὸς τῇ Ἰθώμῃ. Luc. γενόμενος ἐν Λαμψάκῳ. Idem in Cauc. ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνῖσα γένηται ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Cebes Theb. πρὸς ἴασιν γίνεσθαι, pro παραγίνεσθαι. Iohan. euang. cap. 6, v. 21, καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον, Peruenit ad regionem. Redditur autem & aliis verbis in aliis loquendi gen. vt γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ρωμαίοις, Plut. Fabio, Veniunt in potestatem, vel Rediguntur in pot. Sic Chrysost. ἀπείχετο· πόλις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο, Plut. in Rom. γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρὸς σε, In crimen adducti. Ex eodem in Sol. ἐπ' ἐλπίδος γίνομαι, pro In spem adducor. Ex Thucyd. γίνεται ὠφέλεια, Mittitur subsidium. Redditur γίνομαι verbo motus & in hoc loquendi genere, γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, videlicet Ad se reuersus. Sed & Homerus verbo γίνομαι motus signif. dedit: vt Il. δ, v. 383, Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. id est, προωδεύσαν, inquit Eustath. Et Il. σ, v. 525, Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. De quo in προγίνομαι.

Γίνομαι cum aduerb. vt γίνεταί σοι καλῶς, Bene tecum agitur: contrà, γίνεταί σοι κακῶς, Dem. Malè tecum agitur. Et pro his quæ apud Cicer. dicit Timotheus Platonem alloquens, Vestræ quidem cœnæ nō solùm in præsentia, sed etiam postero die iucundæ, legitur apud Athen. ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίνονται. apud Plut. autem, ὡς οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ εἰς αὔριον ἡδέως γίνονται.

Τί γέγονεν sequente ὅτι mira quadam phrasi dicitur. Ioh. 14, v. 22, Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτόν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; pro Quid est cur, vel Quid causæ est cur &c. Sic autem Lat. Quid factum est quòd, dixerunt Petronius Arbiter, & Martialis.

Γίνεσθαι cum genit. personæ Seruum esse exponitur à Bud. in hoc Demosth. loco, ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ.

Τὰ γιγνόμενα, Quæ proueniūt, Prouent⁹, Fructus. Thuc. τῶν γιγνομένων εἰκοστὴν πρασσόμενοι. Plut. Solone, ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες. Interdū dicitur τὸ γιγνόμενον cum ἐκ, vt τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου.

Γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, & τὸ γιγνόμενον τίμημα, item οἱ γιγνόμενοι τόκοι, Legitimæ vsuræ & ciuiles: denique γιγνόμενον pro προσῆκον & ἁρμόζον (vnde & οὐ γιγνόμεναι ἐλπίδες pro absurdis expectationibus) vide apud Bud. pag. 54 & 203. Et γιγνομένη τιμή, p. 137.

C. Ἀειγενής, έος, ὁ & ἡ, Qui semper fuit & erit, Sempiternus. Plato Sympos. ὅτι ἀειγενές ἐστι καὶ ἀθάνατον.

C. Ἁλιγενής, έος, ὁ & ἡ, E mari ortus. Vide in Ἅλς.

C. Ἀρτιγενής, έος, ὁ & ἡ, Recens genitus, Modò ortus. idem quod ἀρτιγένητος & ἀρτίγονος.

C. Αὐθιγενής, έος, ὁ & ἡ, Indigena. αὐτόχθων, Hesych. vt apud Luc. in Hermot. ὡς ξύμπαντες μὲν ἔπηλυδές καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δ' οὐδείς. Plut. De prud. anim. ἴδιος δὲ καὶ αὐθιγενής. ‖ Item, Perennis, vt αὐθιγενὴς ποταμός, Perennis fluuius: quod perennes fluuii eo ipso in loco nati sint vbi conspiciuntur, non autem torrentium more sint aduentitii. Philo De vita Mosis libro primo, καὶ ποταμὸς οὐδείς, οὐκ αὐθιγενής. Eodem libro ἐν ᾗ καθ' ἃ ἄλλοις φασὶ μειοῦσθαι χειμάρρους τε καὶ αὐθιγενεῖς, ἐπιβαίνων τε καὶ ἀναχεόμενος, πλημμυρεῖ καὶ λιμνάζει τὰς ἀρούρας. Vbi Turn. Quo tempore fluuios alios aiunt decrescere, torrentes & perennes, auctis aquis exundans superfunditur aruis stagnanti gurgite. Idem De mundo, αὐθιγενῶν ποταμῶν καὶ χειμάρρων, οὐ πλημμυρούντων μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ καθεστὸς περιττοῦ ὑπερβαλλόντων τῆς ἐπιδόσεως. Vbi Bud. Quum interim amnes atque torrentes expatientur. Hesychio est etiã ἐγγενής, γνήσιος.

C. Αὐτογενής, έος, ὁ & ἡ, Sponte sua natus, αὐτοφυής, Qui ipse ex se est, non ex alio. οὐκ ἔκ τινος γενόμενος, Hesych. Epitheton hoc Deo ab Orpheo tributur.

C. Ἀφρογενής, έος, ὁ & ἡ, E spuma ortus. Vide in Ἀφρός.

C. Βουγενής, έος, ὁ & ἡ, E boue ortus seu genitus. vide in Βοῦς.

C. Γηγενής, έος, ὁ & ἡ, E terra ortus. γηγενὴς στρατὸς γιγάντων, Terra edita moles gigantum, vt Actius interpret. apud Sophocl.

C. Διογενής, έος, ὁ & ἡ, E Ioue ortus, Ioue editus. vt διογενὲς τέκνον apud Soph. de Pall. διογενὲς φάος, apud Eurip. Et διογενὲς Πατρόκλεες. Il. α.

C. Ἠεριγενής, έος, ὁ & ἡ, Manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γενόμενος. Vel, Aere genitus, Aere natus. Sunt qui exponant etiam ὁ τὸν ὄρθρον γεννῶν, actiuam ei significationẽ tribuẽtes, à quibus merito Eust. dissentit. Apoll. Arg. 2 de aurora, ἐφαάνθη ἠριγενής. ET Ἠριγένεια, ας, ἡ, pro eodem, Il. α, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς.

C. Θεογενής, έος, ὁ & ἡ, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

C. Θηλυγενής, έος, ὁ & ἡ, E fœmina ortus. Muliebris. Plato De leg. contrarium τῷ ἀρρενωπῷ.

C. Ἰθαγενής, έος, ὁ & ἡ, Rectè id est legitimè natus. Γνήσιος, ὁ ἐκ τῆς κατ' ἰθὺ, οὕτε ἐστὶ κατ' εὐθύτητα νόμου γεννήσεως, καὶ μὴ παρὰ νόμον πως τῷ γένει ἐπεισαγόμενος, vt Eust. exponit Od. ξ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Υἷες ἐνὶ μεγάρῳ ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς· ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα. Et ἰθαγενὴς πολίτης, Indigena ciuis, αὐτόχθων, vt idem Eust. tradit. Ἰθαιγενὴς verò etiam scribi, annotat idem Eust.

C. Κυπρογενής, έος, ὁ & ἡ, In Cypro natus. ET Κυπρογένεια, ας, ἡ, fœmin. generis pro eodem. Epitheta sunt Veneris, quòd ibidem & nata esse credatur, & religiosè colatur. Hesiod. Theogonia, Κυπρογενέα δὲ [τὴν Ἀφροδίτην κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἀνέρες] ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

C. Μεσογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui mediæ est ætatis: ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hesych.

C. Μονογενής, έος, ὁ & ἡ, Vnigena. pro quo vulgò Vnigenitus. Plato Timæo, ἵνα οὖν τόδε κατὰ τὴν μόνωσιν ὅμοιον ᾖ τῷ παντελεῖ ζώῳ, διὰ ταῦτα οὔτε δύο οὔτ' ἀπείρους ἐποίησεν ὁ ποιῶν κόσμους, ἀλλ' εἷς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονὼς ἔστι τε καὶ ἔσται. Quæ Cicero interpr. Vt hic mundus esset animanti absoluto simillimus, hoc ipso quòd solus atque vnus esset, idcirco singularem Deus hunc mundum atque vnigenã procreauit. ET Μουνογενὴς poeticè υ metri causa inserto, pro eodẽ, Μουνογενὴς δὲ πάϊς, apud Hesiodum.

C. Νεογενής, έος, ὁ & ἡ, Nuper natus, Recens natus. Plato Theæt. νεογενοῦς παιδίου. Idem quod Ἀρτιγενής, ἀρτίγονος, νεογιλής, νεογνός. ET Νηογενής, έος, ὁ & ἡ, pro eodem apud poetas.

C. Ὀφιογενής, έος, ὁ & ἡ, Serpentigena. Ὀφιογενεῖς Straboni gens Propontidis, quæ familiaritate quadam cum serpentibus, mortiferis eorum ictibus præsentem opẽ ferrebat. v. l.

C. Παλιγγενής, έος, ὁ & ἡ, Renatus. Nonn.

C. Πλαγγενεῖς, ῶν, οἱ, E diuersis [parentibus] nati. οἱ μὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὄντες πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφοί.

C. Πρεσβυγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Priscus. (q. d. Antiquus natu) ET

A Πρεσβυγένεια, Antiquitas, Plut. Sympos. 2.

C. Πυλοιγενής, έος, ὁ & ἡ, In Pylo natus, Cui e Pylo genus est. Il. β, Πυλοιγενέος βασιλῆος. Il. ψ, Πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι. nam sic etiam scribi testatur Eust.

C. Πρωτογενής, έος, ὁ & ἡ, Primigenius, Primigenus, Primitiuus: vt Cic. Lucret. & Columella loquuntur. idẽ quod πρωτότοκος. Cuius comp. est πρωτογενέστερος, Antiquior, Senior. Contr. ὑστερογενής.

C. Πυριγενής, έος, ὁ & ἡ, Ex igne genitus. Item, Ex frumento ortus. vtrunque enim reperitur. prius ex Ausonio

B de Baccho citatur: alterum ex Epigr.

C. Συριγενής, έος, ὁ & ἡ, Syrus origine seu genere, In Syria natus, Syrus. Συριηγενὲς ἄρωμα, in quodã carm. apud Herod.

C. Τριτογενής, έος, ET Τριτογένεια, ας, ἡ, Mineruæ epithetõ: ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluuium seu paludem nata sit (cuius accolas ei sacrificare tradit Herodotus.) Vel quòd è Tritone id est Neptuno orta sit, vt Libyæ incolæ opinantur. Vel quòd è capite videlicet Iouis prognata existimetur. τριτὼ enim caput est, Cretensium lingua. Vel quòd tertia mensis die, id est τῇ τρίτῃ, nata esse credatur. Vel (actiuè hoc vocabulum accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, τὸ εὖ βουλεύεσθαι, λέγειν καλῶς, καὶ πράττειν ἃ δεῖ: seu (vt Empedocles vult) τὸ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς, τὸ νοῆσαι, ὀρθῶς πράττειν αὐτό. vel quòd τὸ τρεῖν ἐγγεννᾷ τοῖς ἐχθροῖς. quas etymologias affert Eust. Hesiod. Theog. Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν. Tritoniã Virg. appellat. ‖ Τριτογένεια apud Aristoph. Neb. (vt schol. tradit) est etiam ἐνόπλιος ὄρχησις, i. genus saltationis in armis, in Mineruæ honorem institutum.

C. Ὑστερογενής, έος, ὁ & ἡ, Posterior natu seu ortu. Synes. ep.

D 105. ἀμέλει τὴν ψυχὴν οὐκ ἀξιοῦσα ποτε σώματος ὑστερογενῆ νομίζειν, Corpore posteriorem esse ortu. Contrarium est τῷ πρωτογενής, & simile τῷ μεταγενής.

¶ Γένεσις, εως, ἡ, Origo, Ortus. Il. ξ, Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν. Plato Timæo, ταύτην δὴ γενέσεως κόσμου μάλιστ' ἄν τις ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος. Pro quo Cicero De vniuers. Hæc nimirum gignendi mundi causa iustissima. Plato ibidem, γενέσεως ἔχων ἀρχὴν οὐδεμίαν. pro quo itidem Cic. Nullo generatus ortu. Plato ibidem, τί τὸ ὂν μὲν ἀεί, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον; Pro quo iti-

E dem Cicero, Quid est quod semper sit neque vllum habet ortum? Ibidem, περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, idem Cic. interpr. De deorum natura ortúque mundi. Metaphoricè etiam de inanimatis rebus dicitur in eadem signif. vt apud Plat. 2 De rep. καὶ δὴ ταύτην γένεσίν τε καὶ οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης, Hanc esse originem iustitiæ. Philo De mundo, ἔσται ἡ γένεσις τῆς φθορᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Sic γένεσις πολέμων, & πολιτειῶν γένεσις apud eundem Platonem in libris De rep. ‖ Γένεσις est etiã idipsum quod ortum est. sic enim apud Plat. Tim. ὅ, τι

F γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cicero reddidit, Quantum n. ad id quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. ‖ Item, Genitura, Natiuitas. Epigr. lib. 2, Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ Τὴν γένεσιν σκέψας Αὖλος ὁ ἀστρολόγος, Quum ordinasset & digessisset genituram seu ortum suũ. Genituram enim eo sensu Suetonius dixit, Gell. & Iul. Firm.

C. Γενεσιάρχης, ου, ὁ, Ortus seu originis autor ac princeps. Sapient. 13, ὁ γὰρ τοῦ κάλλους γενεσιάρχης ἔκτισεν αὐτά, i. Deus. Areth. ὁ πάντων γενεσιάρχης θεός.

G C. Γενεσιουργός, οῦ, ὁ, Ortus seu originis autor ac causa. Areopag.

C. Θεογενεσία, ας, ἡ, Vocabulum theologicum, idem significans quod Regeneratio, Baptismus, apud Dionys. Areop. (τελεσθεὶς τὴν ἱερωτάτην θεογενεσίας τελετήν.) quasi diuinæ & pristinæ originis nostræ instauratio. Et θεογένητος pro baptisato apud eundem. B.

C. Παλιγγενεσία, ας, ἡ, q. d. Renascentia, Secundus ortus, Instauratio. Philo De mundo, μὴ μόνον φθορὰν τοῦ κόσμου καταρρεῖν, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίαν ἀναιρεῖν, sed etiam natalem

H eius instaurationem tollere. Ibidem, ἀμήχανον, παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, Denuò mundus nasci non potest. Idem De vita Mos. lib. 2, ἀλλὰ καὶ παλιγγενεσίας ἐγένοντο ἡγεμόνες καὶ δευτέρας ἀρχηγέται περιόδου, Sed & reficiendi recreandique generis duces & principes extitere. Plut. περὶ σαρκοφ. ὅτι χρῶνται κοινοῖς αἱ ψυχαὶ σώμασιν ἐν ταῖς παλιγ-

γενεσίας. Sic etiam (vt Bud. annotat) Cic. ad Attic. appellat fortunæ suæ instaurationem post exilium. ‖ Est quoq; (eodem B. teste) apud Dionys. Areop. θεογενεσία, id est Baptismus: & interdum ἀνάστασις τῶν ἁπάντων, Vniuersalis resurrectio. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Gregorium Naz. Lauacrum quo antiqua nostra origo instauratur. A

Γενέσια, τά, γενέθλια, Dies fest. natalitij, vt B. interp. Matth. 14. γενεσίοις δὲ ἀγομένοις τοῦ Ἡρώδου. Item apud Herodot. VNDE Γενεσιακός, οῦ, ὁ, idem quod γενεθλιακός. vt γενεθλιακὸς λόγος. Bud. B

¶ Γενετήρ, ῆρος, ὁ, Genitor. Aristot. τοῦ πάντων γενετῆρος κόσμου. Opp. De ven. l. 3, — ὁμοῦ δὲ φέρουσι διπλόου μεμορυγμένον αὐτῶν, Μητέρα μὲ ῥίνοισι, πατρὸς στόμασι δ' αὖ γενέτηρα. ET FOEM. Γενέτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γενέτης, ου, ὁ, Genitor, πατήρ, Hesych. vt apud Plut. De Socr. dæm. θεῶν γενετάων. nisi eo in loco ad versum explendū melius legatur αἰειγενετάων, quod aliud significat. VNDE Παγγενέτης, ου, ὁ, Omnium genitor, Omnium pater. Nonn. ‖ Γενέτης est item ἔκγονος, vt Hesych. exponit. vnde apud Soph. ὁ Διὸς γενέτας. C

C. Ἀειγενέτης, ου, ὁ, Qui semper extitit vel est, Sempiternus. ET Αἰειγενέτης, ου, ὁ, pro eodem, versus gratia inserto: Il. β, Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων.

C. Ἐκγενέτης, ου, ὁ, idem quod ἔκγονος, Oriundus, Ortus ex: Vt ἐκγενέται Λακεδαίμονος apud Eurip.

C. Εὐγενέτης, ου, ὁ, Præstanti genere ortus, Generosus. εὐγενέτης. Epigr.

Γενετή, ῆς, ἡ, Ortus, Natiuitas. vnde frequens illa phrasis ἐκ γενετῆς, id est Ab ortu, Bud. interprete. Odyss. σ, Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ Ἐκ γενετῆς. Aristot. Ethic. 6, ταῦτα δὲ ἔχειν ἐκ γενετῆς. i. φύσει, vt ibidem, & in Probl. identidē. Luc. περὶ τὰ νήπια παντελῶς βρέφη τὰ πεμφθέντα ἐκ γενετῆς. D

Γενετυλλίς, ίδος, ἡ, Ortus & generationis antistes dea. ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος, vt apud Aristoph. Nub. schol. exponit, seu (vt Suidas) δαίμων περὶ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος, ἀπὸ τῆς γενέσεως τῶν παίδων. vel ἡ περὶ τὴν Ἄρτεμιν τῶν τοκετῶν ἔφορος. Aristoph. ἤδη τὸ μέλος ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, Genitor. Aristot. De mundo, σωτὴρ ὄντως ἁπάντων ἐστὶ καὶ γενέτωρ. E

¶ Γεννητός, οῦ, ὁ, Qui ortum habet, Qui gignitur aut genitus est. Plato Tim. πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα, αἰσθητά· τὰ δὲ αἰσθητὰ δόξῃ περιληπτὰ μετ' αἰσθήσεως, γιγνόμενα καὶ γεννητὰ ἐφάνη. Quod Cic. De vniuers. ita vertit, Omnia autem talia sensum mouent: sensus autem mouentia quæ sunt, eadem in opinatione consident, quæ ortum habere gignique diximus. Et paulo ante, εἰς τὸ γεγονὸς γεννητοῦ προσδέχματι προσχρώμενος.

C. Ἀγέννητος, ου, ὁ & ἡ, Ortum non habens, Cuius origo nulla est. Plato in Phæd. ἀρχὴ δὲ, ἀγέννητον. Quod Cic. Tusc. qu. lib. 1 ita interpr. Principii autem nulla est origo. Plato ibid. ἐπειδὴ δὲ ἀγέννητόν ἐστι, καὶ ἀδιάφθορον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. Cic. Quòd si nunquam oritur, ne occidit quidem vnquam. ‖ Ἀγέννητος est etiam Non factus, Infectus. Plato Gorg. τὰ μὴ ἀγέννητα, πῶς ἂν εἴη δυνατὰ μάρτυρηθῆναι; Agathon, Μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται, Ἀγέννητα ποιεῖν ὅσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα. Bud. Ἀγέννητος (inquit idem Bud.) differt ab ἀγένητος apud Damasc. 102, ἀγέννητος μὲν γὰρ ὁ ἄκτιστος καὶ μὴ γενόμενος: vt Dei Filius ἀγέννητος est, & tamen γεννηθείς. F

C. Θεογέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Deo ortum habens, A Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud Theologos & Dionys. Areop. est Baptizatus, sicut θεογενεσία est Baptismus. G

C. Διογέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, A Ioue ortum habēs, A Ioue genitus. idem quod διογενής paulo antè. Hesiod. διογέννητος Ἰόλαος. Est autem per syncopen metri gratia factum ex διογέννητος.

C. Νεογιλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Recēns natus, Recēns ortus, νεογέννητος. vt νεογιλὲς βρέφος, Infans modò natus. Citat Pollux ex Isæo, non tamen probās, sed ei νεόγονον, licet Ionicū, præferēs. ET Νεογιλός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, pro eodē, ὁ νεωστὶ γινόμενος. Eustath. enim dictum vult quasi νεογινός, vnde ν in λ mutato (vt in multis) factum sit νεογιλός. Od. μ, de Scylla, φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς. HINC deriu. Νεογιλαῖος, ου, ὁ, pro eodem. Pollux tamē hoc νεογιλαῖος (sicut & νεογιλής) ab Isæo vsurpatum, reiicit. H

C. Νεογνός, οῦ, ὁ, Recēns natus, Recēns ortus, q. d. νεογινός. inde enim per syncopen factum esse tradit Eustath. Plutar. Symp. sept. sap. τῇ δὲ φωνῇ καθάπερ τὰ νεογνὰ παιδάρια κλαυθμυριζόμενον, Voce autem quemadmodum pusiones nuper geniti vagientem. Idem in Hellen. ἡ γὰρ ἑβδόμη σφαλερὰ τοῖς νεογνοῖς. Xen. Cyneg. νεογνοὺς τῶν νεβρῶν πρὸς θήραν· ταύτην γὰρ τὴν ὥραν γίγνονται.

C. ἈΠΟγίγνομαι, Absum, vt ἀπογενόμενος τῆς μάχης, ex Herodoto, Qui abest à prælio. Thuc. 1, τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, Qui à maleficiis absuistis. ‖ Apud eundē ἀπογίνομαι, Decedo (qua signif. Terent. De summa nihil decedet,) cui opponitur προσγίνομαι, Accedo: lib. 2, πρεσβευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τῷ στρατῷ, εἰ μὴ πείσω· προσεγίγνετο δέ. Apud Aristot. autem Physiognom. 295, ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν. Et apud Greg. ἐπιγίνεσθαι & ἀπογίνεσθαι pro Accedere seu aduenire, & abscedere. ‖ Item pro Desum. Bud. ex Andocide p. 20. ‖ Ἀπογίνομαι, Morior, Thucyd. sæpe. Sic lib. 2, τὰ μὲν ὅσα περιτίθενται τῶν ἀπογινομένων. Vide suprà in Γίνομαι.

C. ΔΙαγίνομαι, Intersum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse) Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapsis. Bud. ‖ Διαγίνομαι, Duro, Permaneo, Pereno. Plat. Apol. τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι. Plut. Fab. ἀσφαλῶς διεγένετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro Tolero vitam, apud Plut.. Et pro Euado apud Syn. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος: Vide Bud. 1055.

C. ΕΓγίγνομαι, Insum, vel Innascor. Plat. De rep. 1, ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγινομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. Apud Xen. sine ἐν, vbi scribit ὅρος τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. Apud eundem ἐγγίγνεται pro Innascitur, vel Natura comparatum est, vt Bud. interpr. hîc, οἶδα γὰρ ὅτι ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίνεται, ὅσῳ ἂν ἐκπλέω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι. At ἐγγίνεται ἔχθος redditur Excitatur odium: sed malim Innascitur (vel ingeneratur) odium. Et ex Thucyd. affertur δυνάμεις μείζους ἐγγινόμεναι, vbi videtur accipi pro προσγινόμεναι. ‖ Item pro Intersum, Interiicior, de tempore dictum: vt διαγίνομαι. Thucyd. 1, χρόνου ἐγγινομένου. Idem l. 8, διατριβῆς ἐγγιγνομένης. Et χρόνων ἐγγεγενημένων apud Demosth. idem interpr. Elapsis interim multis annis. Sic Æschines p. 80, de lōgo tempore. Rursus apud Demosth. ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται πράγμασιν.

Ἐγγίνεται cum infinit. Licet, Facultas est. Æsch. ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συνεῖναι. Et Ἐγγενόμενον eo modo quo dicitur ἐνὸν & ἐξόν, apud Isæum p. 48, ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀπαιτῆσαι. (Sic Isocr. περὶ ζεύγους.) Interpr. autem Bud. ἐγγενόμενον, Quum in potestate esset, Quum occasionem nacti essemus.

C. ἘΚγίγνομαι, Enascor, Oriūdus sum. vt in hoc hemistichio, οἳ γῆς ἐξεγένοντο, Qui è terra nati sunt. Plut. in l. De virtut. mul. οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, In vteros matrū vnde editi estis. Sic Artemid. Onirocr. 1, τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. ‖ Ἐκγίνεται cum infinit. pro Licet, &c. vt modò dixi de ἐγγίνεται. Æsch. in Ctes. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο αὐτὸ ποιῆσαι. Et apud Herodotum, ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίοις τίσασθαι, Facultas detur, Contingat mihi Athen. vlcisci.

C. ἘΠΙγίγνομαι, Supernascor, seu Postnascor. vnde οἱ ἐπιγινόμενοι dicūtur posteri, Isocr. in Helene, τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδὲ παρὰ τῶν ἐπιγινομένων ἀξιωθῆναι. Sic apud Thuc. non semel. ‖ Est itē Adnascor: vt Theophr. De caus. 6, ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται ἡ ἐπιγίνεται καὶ πόθεν ἡ ἁλμυρίς. ‖ Ἐπιγίνομαι, Succedo, Subsequor, Sequor, apud Thucydidē sæpe. vt τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους, & χειμῶνος, item, τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Idem, καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ναυσὶν ἐκείνοις ἐπιγενέσθαι, id est Ipsum subsequi, vt interp. Bud. qui & pro Interim venire sumi ait. Pro Superuenio certè cum alibi apud eundem Thucyd. accipitur, tum hîc, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου. Philo De mundo, ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή,

Idem De vita M. l. 1, περαιῶσαι δὲ μελλόντων, σημεῖον ἐπιγίνεται περατωδέστατον, Superuenit. Magis tamē propriē, Accidit. Ἐπιγίνομαι Budæus reddit etiam Exorior, Existo: vt in hoc Xen. loco, ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναχώρησιν. Sed potest & hîc reddi Superuenio. ‖ Ἐπιγίνομαι oppositum τῷ ἀπογίνομαι, vide suprà. A

C. ΚΑΤαγίνομαι, Versor & sum occupatus. Cuius signif. exemplum hoc affert Bud. γεωμετρίᾳ ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγιγνομένη, συνεχὲς, ἀκίνητον. Idem Bud. postquam καταγίνομαι dixit esse Occupor, Immoror, Versor, Intentionem fixam habeo, Hoc tracto & commentor, subiūgit ex Gregor. in Epitaph. in patrem suum, θαυμάζειν ὅτι περὶ μὲν τούτων οὕτω καταγεγόνασιν ὡς μόνα πρὸς εὐφημίαν ἔχοντες. ‖ Apud Demosth. autē in Midiā 218, in testiū quorundā verbis, καταγίγνομαι pro Moror, id est habito. B

C. ΜΕΤαγίνομαι, ET Μεταγενής, vide in Προγίνομαι.

C. ΠΑΡαγίνομαι, Adsum, Intersum. vt ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Æschin. Et cum dat. personæ, Pl. De rep. Σοφοκλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Adsui Sophocli quum interrogaretur, pro Adfui quum Soph. interrogaretur. Vel, Interfui interrogationi propositæ Sophocli. Vel, Me præsente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ interpr. non Interesse iudicio, sed Sisti iudicio. Addidit ἐν Isocr. τοῖς ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις παραγενομένοις. ‖ Dicuntur autem παραγίνεσθαι & qui adsunt alicui in iudicio, vt aduocati. Plato De rep. 2, παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ. A Budæo exponitur & Præsidio esse, apud eundem Pl. De rep. 10, pag. 132. ‖ Παραγίνομαι, Superuenio, Xen. παρεγένετο [ὁ Ἱππίας] τῷ Σωκράτει λέγοντί πρός τινας. ‖ Sed magis nouē apud Synes. pro Euenio, in lib. De insomn. τό, τε ἠθῶσαι πρὸ τῶν πραγμάτων, καὶ τοῖς παραγενομένοις ἐπισταμένως χρήσασθαι. ‖ Παραγίνομαι, Aduenio, Venio, Accedo, Eo. vt in hoc Xenophontis loco, Pædiæ 8, in principio, ταχὺ μὲν ὅποι ἔδει παρεγιγνόμεθα. Et παραγίνεσθαι πρὸς τὰ ἄγραα, Æsch. Rursus Xen. l. 4, [ἡ ἀτυχία] ἡμῖν ἡμῖν παραγίγνεται. A Thucydide autem ferrum etiam dicitur παραγίνεσθαι, vt Gall. *Il leur vint du fer*, pro *On leur apporta du fer*. ‖ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur sata quæ è terra erumpunt & germinant, id est, τὰ ἐκφυόμενα & ἐκβλαστάνοντα, vt inquit Bud. afferens ex Theophr. De caus. lib. 4, διὸ ταχύ τε παραγίνεται καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem eum vti scribit. Galli certè eandē metaphoram suo *venir* tribuunt, quo Venire significatur. C D E

C. I. Συμπαραγίνομαι, Simul adsum, Simul aduenio. Affertur ex Chrysost. in epist. ad Philipp.

C. ΠΕΡΙγίνομαι, Supersum. vt apud Aristoph. Pluto, περιγίγνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur, sicut Lat. Superesse & Deesse. Sic autem & apud Plat. De leg. lib. 5, p. 250, περιγίγνεσθαι & ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro Superesse, id est Reliquum esse, Restare. Demosth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, Et quæ inde superfuissent. Bud. interpr. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον in v. l. ex Isocr. ‖ Itē περιγίνομαι pro Supersum, id est Euado, Saluus euado, Incolumis sum, Seruor à morte. Demosth. ὅπ οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1, ἐκ τῶν κινδύνων κἂν περιγενέσθαι. Plut. in Romulo, περιγενόμενος αὖ ἐκ τούτων. ‖ Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam Superesse, Promptum esse, Integrum esse, πλέον ἔχειν. vt, Aristippus interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, id est (inquit) τί πλέον ἐγένετο, & τί ἐπλεονέκτησε τῶν ἄλλων. Latinam autem interpretationem non addit, quæ videtur esse posse, Quid emolumenti percepisset. Quod autem subiungens hæc Thucydidis, περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, &c. interpretatur, Ita sunt res nostræ constitutæ vt nobis nequaquam laborandum sit ante &c. in eo minimè illi assentior, quòd hæc interpretatio nouam planè verbo περιγίγνεσθαι det signif. quum alioqui vsitatissima illa cuius proximè mentionem feci, optimè loco illi conueniat: vt videlicet sit hic sensus, Illud bonum consequimur, vel Hoc commodi percipimus, quòd expectatione rerum asperarum non antè debilitemur. Existimo autem aptissimè reddi posse verbum περιγίγνεσθαι (in illo præsertim loco de Aristippo & in similibus) verbo Redire (sicut & alia quædā τοῦ γίνομαι composita conuenientem cum nonnullis verbi F G H

Eo cōpositis signif. habent) & quidem vtendo sermone Ciceroniano: nimirū si τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας vertatur, Quid ad ipsū ex philosophia rediisset. Sed & verbis Obuenire & Cōtingere commodè alicubi verti posse existimo, vt apud Thuc. 4, ὥστε ἅμα χρηστὰ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8, ἐπεὶ καὶ ἡ νίκη πᾶσι ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγίγνεται. Sed vtitur & in malam partē (quod obseruandum est) eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιεγένοντο πρὸς μὲν τῶν οἰκείων μῖσός τε καὶ ὀργή. ‖ Περιγίγνομαι item, εἰς ἐναντίον συμβαίνω. Bud. ‖ Περιγίγνομαι, Sum superior, Vinco. Odyss. θ, v. 102, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων Πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc. lib. 8, p. 286, περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων. & alibi sæpe, non addito genitiuo. Frequens verò est & apud cæteros scriptores, ac interdum additur & datiuus rei: vt Xenoph. περιγίγνομαί σου τάχει. Sed & cum accus. ex Plutarcho affertur περιγίγνεσθαι τὰ ὀλύμπια. VNDE Περιγενητικός, Vincēdi vim habens. v. εἱμαρμένη περιγενητικὴ ἁπάντων. Plut.

C. ΠΡΟγίνομαι, Sum antè, Antecedo, Præcedo (vnde οἱ προγεγονότες vel οἱ προγεγενημένοι dicuntur maiores, sicut οἱ ἐπιγινόμενοι, posteri) Thuc. initio lib. 1, καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, Et omnium superiorū maximè memorabile. Aristot. προγίγνεσθαι & παρακολουθεῖν opponit Ethic. 3, cap. 2. ‖ Προγίγνομαι in v. l. vertitur Simul venio, in hoc loco Hesiodi, τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντο. sed cum manifesto errore (quomodo enim πρὸ significare possit Simul?) veram autem interpr. esse puto, προκόπτειν ἐν τῇ ὁδῷ, id est Procedere: sicut & apud Hom. Il. σ, v. 525, Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. pro quo alibi, πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο. Eo autem lubentius verbo Procedo vtor, quòd & antea quædam verbi γίγνομαι composita quibusdam verbi Cedo compositis reddiderim. HINC Προγενέστερος, Qui antè natus est, Qui ætate antecedit, Maior natu. in qua signific. Hom. addit datiuum γενεᾷ. Il. 1, Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro Antiquior, vt προγενεστέρα ὁμόνοια, Synes. De insomn. Apud Plut. autem in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι redditur Prisci. Et superl. προγενέστατος, Antiquissimus. A Budæo redditur etiam Autor gentis in hoc Polybii loco, loquentis de iis qui orationem funebrē habent in pompa imaginum, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν παρόντων. CONTR. Μεταγενέστερος, Qui pòst nat⁹ est, Minor natu, Qui tēpore est posterior alio. Fiūt autem hæc tāquam à Προγενής & Μεταγενής, (& Μεταγενής vt à Μεταγίνομαι signif. Sum pòst) quæ habet Hesych.

C. ΠΡΟΣγίνομαι, Adnascor, item Accedo, Bud ex Basil. Intelligit aūt Accedo in ea sign. à qua dicitur Accessio. vt quū opponitur verbo ἀπογίγνομαι in loco Thuc. ibi citato. Apud eūdē προσγεγενημένου ναυτικοῦ redditur Accessione classis. Sic προσγενέσθαι in Plat. Tim. Accedere, p. 34 Cic. lex. Idem Plato De rep. 1, προσγενέσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ προσγίγνεται τοῖς δημιουργοῖς. Bud. προσγίνεσθαι vertit etiam Accessionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τοῦ βασιλεῖ ex Plutar. Themist. redditur in v. lex. Regis societatem sequuti.

C. ΣΥΓγίνομαι, Simul sum, Conuersor. Synes. θεωρία δὲ καὶ πρᾶξις οὐκ ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. Herodian. 7, τὴν τε θεραπείαν πᾶσαν ἣ συνεγεγόνει τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe autem dicitur pro Conuersor, eo sensu quo dicitur & Congredior, vel Cōsuetudo mihi est cum aliquo, & Venio in colloquium. vnde apud Plat. De rep. 1, χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσίν, redditur Difficiles est eorum consuetudo. Xen. Pæd. 7, πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur verò & συγγίνεσθαι λόγῳ ex Aristot. Rhet. Necnon συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινὶ ex Aristoph. Nubib. q. d. Venire in colloquium cum aliquo. sicut & alia quædam à γίνομαι composita motum significare dictum fuit. Sed & cum dat. rei, vt συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ pro Versari in studio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. Versari in penuria. vt siquis dicat Versari in paupertate, pro Paupertate premi, Pauperem esse. Affertur & συγγίνεσθαι ὑδροποσίᾳ ex eodem Platone De leg. ‖ Συγγίγνομαι, Concumbo, Coeo. (ad quam signif. transferūtur & illa, Congredior, Consuesco, Consuetudine habeo) Plato De rep. 1, οἷός τ' εἶ γυναικὶ συγγίγνεσθαι; ‖ Συγγίγνομαι, Simul sum, id est adsum, Auxilior. Soph. ὦ θεοὶ συγγένεσθε. In qua signif. & apud Thuc. legisse mihi videor.

Γένος

Γένος, εος, τὸ, Genus, Progenies. Il. ζ, Καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοί. Od. ω, Μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος. Od. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται. Il. ξ, Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Il. ε, Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Thucyd. lib. 1, ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκεῖνοί τε ἐκαλοῦντο καὶ τὸ γένος ἀπ' ἐκείνων, illi scelerati & piaculares deæ vocati sunt, atque adeo ipsorũ stirps. Aristot. Rhet. γένος ἐν τῇ πόλει πρῶτον, Prima inter ciues familia. At γένει ὕστερος, Minor natu, Bud. ex Il. γ. Xen. Hellen. 4, Ἀρισόδημον τῷ γένει ὄντα, Aristodemum agnatum. Polybius, τῶν ἄλλων εἴ τις ἀπὸ γένους ὑπάρχει, Si propinquus aliquis adsit, vt Turneb. interpret. Herodian. lib. 1, ἡμεῖς δέ, τὸ σὸν γένος, nos autem, sanguis tuus. Isæus, αἰσθόμενος δὲ καὶ ὅτι ὅτι περὶ τοῦ γένους ἐλεγχθήσοιτο. quum persentisceret ea quæ de gentilitate probanda susceperat. οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, seu οἱ ἐγγύτατα γένει ὄντες, Qui proximo gradu aliquem contingunt. Demosth. γένει οὖσα ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ Ἐξοίκ, cui proximi gradus gentilitas cum Hagnia Exocæ filio intercedebat. Hi etiam dicuntur οἱ ἄγχιστα τῷ γένους ὄντες. Cui contr. οἱ ἀπωτέρω γένει ὄντες. Demosthenes, Λεώστρατος δὲ οὐ παρὰ γένει τι ἀπωτέρω ἐστί. Sic apud eũdẽ ἢ κατὰ γένος, ἢ κατὰ διαθήκην, Aut propinquitate aut ex testamento, Aut vnde agnati, aut secundũ tabulas. B. ‖ Γένος exponitur etiã Natio. Synes. epist. 61, Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. Herodian. lib. 1, ἄνδρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, Italicum hominem. Plutar. Amat. narr. τὸ γένος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως, Orei ciuis. ‖ Metaphoricè etiam capitur. vt apud Plat. epist. 3, τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Pro quo Cicero alibi Philosophorum familiam dicit, alibi gentem, alibi nationẽ. Plato Tim. ἀμφότερα τὰ τῶν αἰτίων γένη: pro quo Cicero De Vniuers. Vtrunque causarum genus. Huc referri etiam potest apud eundem Plat. ibid. τὸ θνητὸν γένος, Mortaliũ genus, vt Cic. interpr. ‖ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος. Quò pertinet γένει διαφέρειν, Genere differre. Et apud Aristid. ὡς διελεῖν γένει, vt generatim distinguam. Et apud Plut. De primo frig. πᾶσα γῆ τῷ γένει σύφειν καὶ ψύχειν πέφυκε, Omnis terræ genus. Et κατὰ γένος, Generatim, Per generis complexum. ‖ Γένος, Sexus. Plato Symp. 248, τρίτον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον vocat. Bud. ‖ Γέιν, Liberi. Bud ex Hermog. ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη τὰ φίλτατα. At quid in Atheniensium rep. γένος esset, vide paulo pòst in Γεννῆται.

C. Γενάρχης, ου, ὁ, Generis princeps, Gentis & familiæ autor. A quo gens (i. familia aliqua) originẽ & initiũ sumpsit, Generis alicuius proautor, vt Sueton. in Claud. vocat. γενάρχαι τῶν αὐτῆς οἴκων, Nobilium posteritati familiarũ proautores. B. Γενάρχαι, ἀρχηγοὶ γένους, πρόγονοι, οἱ ἄνω πατέρες, ῥίζαι τοῦ γένους, πηγαὶ τοῦ γένους, προπάτορες, Polluci synonyma sunt. ET Γέναρχος, ου, ὁ, Idem, in v. l.

C. Ἀγενής, έος, ὁ & ἡ, Cui γένη. i. liberi, nõ sunt. ἄπαις. Suid. ex Isæo. ‖ Itẽ ὁ μηδὲν ὢν τῷ γένει, ἄνανδρος. (Poll. & hoc inter ἀνανδρίας ὀνόματα recenset titulo περὶ ἀπολέμων) Minimè generosus, Degener. simile τῷ δυσγενής, & contr. τῷ εὐγενής. Herod. l. 4, ἄνανδρον αὐτὸ καὶ ἀγενὴ καλῶν, Timidum ac degenerẽ. Idẽ l. 7, εὐπολμον καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀγενῆ, Audacissimũ corpore, vt Pol. vertit. Plut. Symp ἐᾶσθω δὲ τὸ τῷ βίῳ πλοῦτον, καὶ μὴ μεῖον κατὰ τὸ τῶν κύκνων ἀγενέστερος, neque in ea re esse oloribᵘˢ deterior. Gal. ad Gl. πυρὸς μὲν γὰρ πυροὶ πλεῖστον ἂν αὐτοῖς ἔχουσι τὸ πίτυρον, οὓς δὴ καὶ ἀσθενεῖς ὀνομάζουσιν. VNDE Ἀγένεια, ας, ἡ, δυσγένεια, Suid. ET Ἀγενίους Hesych. exponit τοὺς μὴ γεγυμνικίας.

C. Ἀλλογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui vel quæ est alius gentis, Aliunde genus habens. Cui contrarium αὐθιγενής.

C. Αὐθιγενής, έος, ὁ & ἡ, Indigena, vide paulo antè post Γίνομαι.

C. Δυσγενής, έος, ὁ & ἡ, ὁ ἐν κακοῖς γένους, Qui claro genere ortus non est. μηδὲν ὢν τῷ γονᾶσι, vt Soph. loquitur. ‖ Itẽ, Degener, Minimè generosus. VNDE Δυσγένεια, ας, ἡ, Ignobilitas. εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν τινι vel τινά, Ob ignobilitatẽ irridere vel mordere. B. ex Pl. Idẽ De poem. aud. ἢ δυστυχίας ἢ δυσγενείας ὀνειδίζοντες. ‖ Item, Animus degener, Ig[nauia]. Philo De mundo, ἀπελέγξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενος, Coarguere & demõstrare potest degeneris animi ignauiã. Pl. De lib. ed. ἀνεξάλειπτα περὶ κακὰ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον.

C. Ἐγγενής, έος, ὁ & ἡ, Indigena, B. Inquilinᵘˢ, Cõsanguineᵘˢ in v. l. Æschin. οὐκ ἂν ἐπιχώριος οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν. Soph. πρὸς θεῶν τῶν ἐγγενῶν. i. ἐγχωρίων, seu (vt v. l. interpr.) Per deos penates, Per deos gentilitios. ‖ Itẽ, Innatus, Ingenitus, vt B. apud Soph. El. interpr. Hic νοῦς ἔνεστιν οὐδεὶς ὑμῖν ἐγγενής. vbi schol. ἐγγεγεννημένος ἢ ἄξιος γένους. VNDE Ἐγγενῶς, i. γνησίως apud eundem Soph.

C. Ἑτερογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui alterius est generis. cui contr. ὁμοιογενής. Ammon. ex Aristotele, τῶν ἑτερογενῶν καὶ μὴ ὑπάλληλα τεταγμένων πάντως ἕτεραι καὶ διαφοραί.

C. Εὐγενής, έος, ὁ & ἡ, Claro & nobili genere ortus, Generosus. Aristot. l. 1 Anim. εὐγενεῖς ἂν ἦν πατρὸς ἀδελφιδῆς καὶ τὸ γένος. Idem Rhet. ἔστι δὲ εὐγενὴς μὲν κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀρετήν, γενναῖον δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φύσεως. Herodian. l. 7, μηδένα αὐτοῦ παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς κρείττονα, ex conscientia nobilitatis potiorem. Sic dicuntur εὔβλαστα καὶ εὐγενῆ δένδρα, Generosæ stirpes à Phil. & εὐγενεῖς πυροὶ à Gal. ad Glauc. Et neutro gen. τὸ εὐγενές, Nobilitas. Herodian. l. 5, ἐκ πατέρων βασιλέων τὸ εὐγενές, patritia principũ nobilitas. ‖ Itẽ, Generosus. i. Strenuus. Aristot. loco paulo antè citato, καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος. Soph. Phil. Ἀλλ' εὐγενής μὲν ὁ κτανὼν τε χὠ θανών. i. ἀνδρεῖος. Philo 3 De vita M. ὑπόπλεως φρονήματος εὐγενοῦς, strenua & prõpta animi præsentia præditus. ‖ Itẽ, Ingenuus. Aristot. loco antè dicto, καὶ εὐγενὲς ἦθος τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον καὶ εὐγενὴς ψυχὴ καὶ εὐγενὴς λόγος. Philo De vita M. 1, εὐγενῆ καὶ ἀστεῖον ὀφθῆναι, Honesta specie & generosa decorum. HINC Εὐγενῶς, Generosè. Plut. μὴ γὰρ εὐγενῶς ἀτυχεῖν ἀνδρός, Generosè & honestè. ET Εὐγένεια, ας, ἡ, Nobilitas. Aristid. Pan. καθαρὰν εὐγένειαν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι, Gloriari nobilitate nataliũ. Herod. lib. 2, εὐγενείας χάριν πολὺ τῶν ἐκ πατέρων ἀπελείπετο, Generis claritate impar habebatur. ‖ Item, Ingenuitas. Syn. epist. 1, δεινοὶ γὰρ εἰσιν εὐγενείας προστάται, Ingenuitatis patroni.

Εὐηγενής, έος, ὁ & ἡ, Idem quod εὐγενής, pleonasmo τοῦ η. Eustath.

C. Εὐρυγένειος, ου, ὁ, Latas generationes habens. vt εὐρυγένειος αἰὼν apud Nonn. v. l.

C. Ἰδιογενής, έος, ὁ & ἡ, Proprium & priuatũ genus habens, Sui generis. B. ex Diosc. ἔστι δὲ χερσαῖος κροκόδειλος ἰδιογενής.

C. Ὁμογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui eiusdẽ generis est, Propinquus genere, Cognatus. cõpositum ex Homerico illo, ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, vt Eust. tradit. Eurip. Phœn. ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐῳ πεμφθεῖσα Ἐνθάδε πύργους. i. συγγενεῖς. (SED ET Ὁμογένιος in accus. plur. quasi ab ὁμόγενος, apud Poll. reperitur in eadem signif. Sic enim apud eum lib. 3 scribitur, ὁμογάλακτας δὲ τούτους καὶ ὁμογασρίους καὶ ὁμογάστριας ῥητέον, καὶ ὁμογένιους. nisi fortè ὁμογενεῖς aliquis legendum censeat. ET Ὁμόγνιος quod per syncopen ex præcedẽti factum videtur pro Ὁμογένιος, eiusdem est signific. vt modò ex Polluce declaraui. Epigr. lib. 5, Φοίβου δ' ἐγὼ σύφετος ὁμόγνιος ἔστ' ὁ κούρη Ἄρτεμις, id est soror. Et Ὁμόγνιοι θεοί, Penates dii apud Plat. De leg. At ὁμόγνιος Ζεύς, est ὁ τὰ τοῦ γένους ἐφορῶν δίκαια, Gentilitius Iupiter, vt ex Synesio Bud. interpr. Plut. Symp. οἱ κατὰ γένος προσήκοντες καὶ Διὸς ὁμογνίου κοινωνοῦντες.) VNDE Ὁμογένεια, ας, ἡ, Cognatio.

Ὁμογενής, apud philosophos & logicos est Qui eodem genere comprehenditur. Aristot. Rhet. 1, δεῖ δὲ τὴν μεταφορὰν τὴν ἐκ τοῦ ἀνάλογον, ἀνταποδιδόναι καὶ ἐπὶ θάτερα καὶ ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν. Ὁμογενῆ Gaza apud Theophr. De caus. plant. lib. 2, cap. 9, vertit Congenera. At ὁμογενὴς febris à Galeno dicitur ἡ σύνεχής, vt tradunt v. lex. Ὁμογενῆ (inquit Bud.) à quibusdam ὁμοιομερῆ vocantur, vt autor libri Sphæræ (in cap. quòd aqua sit rotunda) aquam corpus ὁμογενὲς esse dicit. Sic ὁμογενῆ μέρη apud Galen. dicuntur partes corporis similares. VNDE Ὁμογενῶς, aduerb. Eiusdem generis complexu, Eiusdẽ generis ratione.

C. Ὁμοιογενής, έος, ὁ & ἡ, Qui similis & propriè eiusdem est generis. VNDE Ὁμοιογένεια, ας, ἡ, Generis similitudo.

C. Παγγενής, έος, ὁ & ἡ, Qui omniũ generũ est. VNDE aduerbiũ παγγενῆ, Per omnia genera, Generaliter.

C. Συγγενής, έος, ὁ & ἡ, Generis propinquitate cõiunctus, Cognat.

gnatus. παῖς ὁ προσήκων ἡμῖν ἐξ οἰκειότητος, vt Pollux scribit. Plato De leg. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι. Plutar. Fab. συγγενὴς τοῦ Φαβίου. Thuc. lib. 1, ἠξίουν αὐτοὺς ἡγεμόνας σφῶν γενέσθαι κατὰ τὸ συγγενές, ab eis postulabāt sui duces vt essent pro cognatione. ¶Metaphoricè etiam capitur. Thuc. lib. 5, τῇ δὲ γνώμῃ τῇ ξυγγενεῖ πρότεροι ἑτέρων ἐσόμεθα. Philo De vita Mos. lib. 2, νομοθετικῇ δ' ἀδελφὰ καὶ συγγενῆ τέτταρα ταῦτι, germana & affinia. Plut. Sympos. τὰ οἰκεῖα τοῖς συγγενέσιν ἕπεται. Idem De primo frig. ἐκεῖναι δ' συγγενέστεραι δυνάμεις ψυχρότητος εἰσιν, illæ magis affines sunt frigoris potestates. Et συγγενὴς τοῦ πράγματος, Cognatione quadam cum re coniunctus, apud Plat. Epist. 7. VNDE Συγγένεια, ας, ἡ, Cognatio, Affinitas. Plato Char. τοῦτο τὸ κάλλος ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, ab ipsa iam Solonis cognatione emanauit. Aristot. παρὰ τὰς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲν ὦπται συνδυαζόμενον, piscium diuersa genera coire visum non est. Et metaph. apud Plat. Epist. συγγένεια ψυχῶν. Lucian. εἰδὼς τὴν τῶν ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν, qui linguæ auriúmque cognationem noris. Philo De mūdo, συγγένειαν ἀνθρώπῳ πρὸς αἰθέρα συνῆψαν, Cognationem hominicū æthere copularunt. ET Συγγενικός, ἡ, ὁ. Philo De vita M. l. 1, τὴν συγγενικὴν & προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, gentilē maiorūmq; suorū disciplinā æmulat⁹ est. Plut. Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, Propinquorum crimina. Idē. Per. συγγενικὸν νόσημα, gētilis & hæreditarius morbus. Idem Symp. ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικάς. At συγγενικαὶ τρίχες apud Aristot. Pili congeniti, qui & συγγενεῖς, vt ὀφρῦς, & βλεφαρίς. alii enim sunt ὕστεροι γενῆς, vt ὑπήνη & ἥβη. ET Συγγενίς, ίδος, ἡ, Cognata. Syn. epist. 155. συγγενίδα τε οὖσαν ἐμὴν καὶ τιθεμένην ὑπὸ μητρὸς κοσμίᾳ, quū propinqua sit mea. Pollux tamen hoc vocabulum ἐσχάτως barbarum esse scribit. D

C. Τελεγενής, έος, ὁ & ἡ, Tertia perfectus generatione, vt vermes insectorū. Bud ex Gaza. AT Τελγένεια, ας, ἡ, Tertius generis gradus. Strabo l. 12, εἰς τριγένειαν δὲ προελθόντος τοῦ γένους, ad tertiam vsque progeniem.

Γεννῆται, οἱ, Qui eiusdem generis & familiæ sunt, Gentiles, Bud. οἱ ἐκ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες, seu οἱ ἐξ αἵματος συγγενεῖς, vt Suid. ex Isæo docet. ¶Γεννῆται etiam in Atheniensiū rep. dicebātur qui eiusdem γένους essent. τέσσαρες (inquit Poll. lib. 7) ἦσαν αἱ φυλαί. εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο. καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία. ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα, ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες. καὶ οἱ μετέχοντες τοῦ γένους, γεννῆται. Hos postea ὁμογάλακτας etiā nominatos fuisse, ex Philochoro tradit Suidas. apud quem notandum est vocabulum hoc scribi cum νν. E

Γενικός, οῦ, ὁ, Generalis. vt γενικαὶ ἀρεταὶ τέσσαρες apud Suid. ¶Item Genitiuus, vt γενικὴ πτῶσις, Genitiuus casus apud grammaticos. Pro γενικὸς autem quod exponitur Generosus, scribendum potius γεννικὸς à γέννα, de quo paulo pòst. At Γενικαὶ Hesychius exponit γενεαί. ET Γενικῶς, Generaliter. Apud Suid. verò pro γενικῶς exposito γενναίως, ἰσχυρῶς, emendandum γεννικῶς. F

C. Γενικοφανής, έος, ὁ & ἡ, Genitiuo similis. v. l.

Γενιαῖς, ἔκγονος, Hesych. si mendo carent exempl.

Γενούσης, ου, ὁ, idem quod γεννήτης, συγγενής, ἔκγονος, vt Suidas exponit. Plato Philebo. νοῦς ἐστι γενούσης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος. Ibidem verò dicit etiam, μεμνήμεθα δὲ ὅτι νοῦς μὲν αἰτίας ἦν συγγενής. Notādum autem apud Suidā scribi νν.

¶Γενεά, ᾶς, ἡ, Genus, Progenies. Il. υ, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. ο, γενεὴν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν. Xen. τίς γενεάν; quo ortus genere? Philo De vita M. κατα λείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον, genus suum. Plut. Timol. χρήματα καὶ γενεὰς ἀποδιδόντες, Familiam & liberos, Bud. interpr. ¶Γενεά, Generatio, Genitura. Il. ζ, Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Huc pertinent ὁπλότερος γενεῇ, Od. τ, natu minor: & γενεῇ φινεώτατος, Il. ξ, eodem modo quo γένει νεώτερος paulo antè ex eodem habuimus. Et γενεῇ πρεσβύτερος. i. γένει. Et ἀπὸ γενεᾶς, ab ortu. ¶Exponitur etiam Ætas, Sæculum. quod temporis spatium Eustathius triginta annis includit. (sequutus forsan Herodotum in Euterpe dicentem, τρεῖς γενεαὶ ἀνδρῶν, ἑκατὸν ἔτεά εἰσι: & Plutarchum De defectu orac. qui γενεὰν & ipse triginta annorum facit, quòd iam pater esse possit qui triginta annos natus sit, vt docet Cam.) Il. α, de Nestore, Τῷ δ' ἤδη δύο H

μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων Ἐφθίατ'. Demosth. ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, Nostro sæculo, Nostra memoria, Bud. interp. Thucyd. l. 2, ὑπὸ ξυμφορῶν πολλαῖς γενεαῖς πιεζόμενοι. Multis ætatibus. Philo, ὀκτὼ ταῖς ὕστερον γενεαῖς. Plut. μετὰ τρεῖς γενεάς. Et apud Luc. ἐς γενεὰς ἄλλας. Fuerunt etiam qui facerent τὴν γενεὰν annorum septenūm, quasi ἡλικιῶται: & ante secūdam γενεάν, id est ante annos quatuordecim, dicerent med. cos sanguinem mittere, prohib ere. Cam.

C. Γενεαλόγος, ου, ὁ, Qui originem & genus alicuius narrat, Genealogiæ scriptor, vt B. apud Laert. interpr. VNDE Γενεαλογία, Genealogia, Recensio generis, Series generis, Cam. ET Γενεαλογικός, ή, ὁ, Ad generis recensionē pertinēs. vt γενεαλογικοὶ ὕμνοι, qui canūt alicuius genealogiam. Philo De vita M. l. 2, ἔστιν οὖν τῆς ἱστορικῆς τὸ μὲν περὶ τῆς κόσμου γενέσεως, τὸ δὲ, γενεαλογικόν, partim in generis per seriem deductione. ET Γενεαλογέω, ῶ, Generis seriem deduco, Seriē generis memoro, Cam. Herodot. γενεηλογέουσι αὐτῶν τὴν γένεσιν. Et γενεηλογήσας ἑαυτὸν apud eundem, Sui generis originem recensens. Sic γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς apud Iustin. & γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον apud Plutar. Cum gen. etiā construitur, vt γενεαλογῶ Θαύμαντος, a Thaumāte genus duco. Et apud Athen. Ἀνθηδόνος καὶ Ἀλκυόνος αὐτὸν γενεαλογεῖ, ex Anthedone & Alcyone genitum tradit. vt B. interpr. Sic ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, à quo se maternum genus ducere prædicabat. Metaphoricè capitur pro Oratione rem aliquam veluti per generis seriē deducere: vt Luc. dixit γενεαλογεῖν περὶ ὀρχήσεως, & ὄρχησιν γενεαλογεῖν. VNDE Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui natalia non habet, Cuius generis origo reddi vel inueniri nequit, Bud. Cui⁹ progenies non enarratur, Cam. Ad verbum sonat, Cuius origo generis tradita non est, aut memoriæ prodita. vt in epist. ad Hebr. Melchisedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος. Sic Greg. Christum appellat (vt è cælo delapsum, non vt hominem) ἀπάτορα τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ ἀγενεαλόγητον τὸ ἄνω. B. ET Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, Contrario modo genealogiam deduco, Contrariam generis seriem recenseo. Herodot. Euterpe, Ἑκαταίῳ δὲ γενεαλογήσαντι ἑωυτὸν καὶ ἀναδήσαντι ἐς ἑκκαιδέκατον θεὸν, ἀντεγενεαλόγησαν ἐπὶ τῇ ἀριθμήσει, Quum Hecatæus memoraret seriem generis sui, & illud ad decimum & sextum deum deuinciret, contraria enumeratione & ipsi sui generis seriem exposuerunt. Cam. ET Συγγενεαλογῶ, apud eundem ibidem, paulo antè, συγγενεηλογήσαντι ἐμεωυτὸν, Quum & ipse simul referrem generis mei seriem, Cam.

¶Γενέθλη, ης, ἡ, Genus. Od. ν, τοι ἐμῆς ἐξ ἐστὶ γενέθλης. Il. β, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, Argēti ortus, Origo. Apoll. Arg. 2, τοὶ γὰρ Λυκάονός εἰσι γενέθλης. Soph. El. ὦ φίλτα(τα) γενέθλα, i. γενεά. ET Γενέθλιον, Progenies, Γέννημα. Opp. De ven. 3, ὅμιλον Σαρκοβόρων θηρῶν καὶ χαυλιόδοντα γενέθλα. Soph. Elect. ὦ γενέθλα γυναικῶν πατέρων.

C. Ἀγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui γενέθλη aut γένεθλον non est. Abortiuus in v. l.

C. Ἀεισογένεθλος, ου, ὁ & ἡ. ἀεισογένεθλος χῶρος in Epigr. Loc⁹ in quo nascuntur optimi, Qui optimos generat.

C. Ἀρτιγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Recens genitus. ἀρτιγενής, ἀρτίγονος.

C. Αὐτογένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Cui ipsi ex seipso genus est. αὐτόγονος Nonn. Καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἀείδομεν.

C. Προγένεθλος, ου, ὁ & ἡ, Origine aut natiuitate antecedens. Antè genitus. Nonn.

Γενέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Natalis, Natalitius. γενέθλιος ἡμέρα, Natalis dies, Cic. in Epicuri testam. γενέθλιος βίβλος, in Epigr. γενέθλιος ἀρχή, Nonn. Item γενέθλιοι θεοὶ apud Plat. 8 De leg. Apud Eurip. verò Oreste, ἐξ οὗ τὸ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν, exponitur μητρῷον, Sanguinem quo natus est. Γενέθλιος, ἡ, fœm. gen. Natalis. sub. ἡμέρα, vt apud Lat. sub aud. dies. Philo De vita M. lib. 1, ζητοῦντες γὰρ ἐκ πολλοῦ τίς ἀρχὴ τὸ κόσμου γενέθλιος, quis esset mundi natalis. Et Γενέθλια, τά, pl. num. gen. n. Natalitia, vt Cic. vocat. id est conuiuia solennia in honorem natalis. Lucian. γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, quum filiæ natalitia daret. Idem Macr. τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν. Sic dicitur etiam ἡ Χριστοῦ γέννησις, quæ & θεοφάνια. v. l. ex Naz. VNDE comp. Γενεθλιαλόγος seu Γενεθλιολόγος, Qui notationes & prædictiones facit ex natali die. B. ex Cic. (A quo

Γενεθλιαλογία, ας, ἡ, Prædictio ex natali die, Natalitia prædicta, Notationes ex fideribus natalitiis, Cic. ET Deriuat. Γενεθλιακός, Ad natalem diem pertinens. vt γενεθλιακὸς λόγος. Itē idem quod γενεθλιολόγος. Genethliacos Gell. etiam vocat: alii Planetarios & Venerarios. ET Γενεθλιάς, άδος, fœm. gen. idem quod γενέθλιος. Nonn. ὄμμα γενεθλιὰς εἶχεν ὁμίχλη, Natalitia. ET Γενεθλίδιος, ου, ὁ, Natalis, Natalitius. Ex epigr. A

Γέννα, ας, ἡ, Progenies. Genus. Cam. ex Xen.

C. Γενάρχης, ου, ὁ, A quo progenies initium sumpsit. Sic γενάρχαι dicuntur Adam & Eua ab Œcum. & Aretha, vt annotat Bud. B

C. Ἀγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ignobilis, Ignobili loco natus. vt ἀγενὴς ἢ ἀπατρίδης. Luc. ‖ Ἀγενής, Degener, Ignauus, Minimè generosus. vt degeneres animos dixit Virg. X. Pæd. 2, τὸ σῶμα οὐκ ἀφυὴς, ἡ δὲ ψυχὴ οὐκ ἀγενεῖ ἀνδρὶ ἔοικώς. Luc. μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. Sic ἀγενὴς & γενναῖος opponuntur apud Plat. Accipitur etiam pro Abiectus, Vilis, Humilis. i. ταπεινός. & nonnunquam copulantur ἀγενὴς καὶ ταπεινόν. Arrian. in Epict. οἴομαι ὅτι οὐδὲν ἀγενὲς οὐδὲ ταπεινὸν ἐνθυμηθήσῃ περὶ ἑαυτοῦ. Aristot. Pol. 7, βάναυσον βίον & ἀγοραῖον appellat ἀγενῆ, vitam illiberalem & minimè ingenuam, vel ingenuis hominibus indignam. Aristotelis verba sunt hæc, ἀγενὴς γὰρ ὁ τοιοῦτος βίος, καὶ πρὸς ἀρετὴν ὑπεναντίος. Quæ confer cū his eiusdem l. 1, ἀγενέστατοι δὲ τῶν ἐργασιῶν ὅπου ἐλάχιστον προσδεῖ ἀρετῆς. Dixerat autem proximè præcedentibus verbis, δουλικώταται δὲ ὅπου τοῦ σώματος πλεῖσται χρήσεις. i. maximè seruiles. Quare malè exponitur à quibusdam ἀγενὴς, seruilis, quum hic ab Aristotele ista duo nomina distinguantur. Citat Suid. hunc ex quopiam historico locū, ἐγένοντο οὖν οἱ Ῥωμαῖοι σπονδὰς ἀγενεῖς διὰ δέος πρὸς Οὔννους. Vbi ἀγενεῖς σπονδὰς itidē videtur appellasse, ingenuis hominibus minimè dignas, vel pudendas ingenuis hominibus. ‖ Habet idem Suidas ἀγενὲς etiam de imbecilli & infirmo dici. Idē tradit & Hesychius. C D

Ἀγενὲς, τὸ, Substantiuè aliquando pro ἡ ἀγένεια: de quo mox.

Ἀγενῶς, aduerbium, Ignauè, Parū viriliter, Remissè, Remisso vel abiecto animo. Dem. ad Phil. epistolam, χρὴ μήτε ὀρρωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγενῶς ἀντιλαβέσθαι πρὸς αὐτόν. ‖ Item ἀγενῶς, ἀσθενῶς, id est Imbecilliter, Infirmè. Hes. E

Ἀγένεια, ας, ἡ, Ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6, ἔτι ἐπειδὴ ὀλιγαρχία γένει καὶ πλούτῳ καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, τὰ δημοτικὰ δοκεῖ τἀναντία τούτων εἶναι, ἀγέννεια, πενία, βαναυσία. Itē, Ignauia, Mollities animi. Exponitur & Timiditas à Suida, δειλία. Copulauit autem hæc duo Polyb. lib. 5, διὰ δὲ τὴν τῶν ἄλλων ἀγέννειαν καὶ δειλίαν. Sed apud Suidam ἀγενία malè legitur pro ἀγέννεια.

C. Ἀειγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Sempiternus, Cuius γέννα sempiterna est. Plato 6 De leg. ἀειγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι, τῷ παῖδας παίδων καταλείποντα &c. F

Γεννάδας, ου, ὁ, Generosus. γενναῖος, εὐγενής. Aristot. Ethic. 4, c. 10, γεννάδας ὢν καὶ μεγαλόψυχος. Luc. De cal. γεννάδας ὅσοι καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος. Naz. περὶ τοῦ τὰ τολμηρὸς καὶ γεννάδας. ‖ Item, Ingenuus. Aristoph. Ranis, χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας. Quæ verba sunt heri seruum collaudantis ob egregium obsequium, acsi diceret, Frugis bonæ es, & probus vir. Bud.

Γενναῖος, ου, ὁ, id est προγονικός, seu (secundum antiquos) συγγενὴς καὶ ἔμφυτος. Sic enim Eust. exponit in Homer. hoc versu Il. ε, Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. ‖ Itē Ingenuus. Plato 2 De rep. ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα, Simplicem & ingenuum. ‖ Item, Nobili & generosa stirpe ortus. Thucyd. lib. 2, τοῖς προσδιωκομένοις τε καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν. Sic γενναῖον ἄνδρα apud Lycios vocari scribit Eust. non τὸν ἰσχυρὸν, sed τὸν ἀπὸ γένους, καὶ μὴ τυχόντα καὶ ἀζανῆ. Quò referenda sunt, γενναῖος σκύλαξ apud Plat. γενναῖος ἰχθὺς apud Plutar. γενναῖος ἵππος apud Herodian. γενναία σταφυλὴ & γενναῖα σῦκα apud Plat. De leg. 8. ‖ Item, Generosus, id est Strenuus, Herodian. lib. 2, γενναῖος καὶ θυμοειδής. Et lib. 4, γενναιοτάτους τε μεγίστους ἥρωας ἐμιμεῖτο. Et lib. 1, νεανίαν γενναῖον καὶ ἀκμαστήν. Quò pertinet quod Thucyd. dicit lib. 1, γενναῖον δὲ εἶναι τοὺς ὁμοίους ἀπὸ τοῦ ἴσου τιμωρεῖσθαι, esse animi magni & for- G H

tis. Et γενναῖον neutro gen. substantiuè positū. vt τὸ τῶν πόνων γενναῖον, Laborū tolerātia, vt quidē Polit. apud Herod. vertit. ‖ Item, Validus, Vehemens. ἰσχυρός. vt γενναία δύη, apud Soph. Aiace. πληγῇ μεγίστῃ καὶ γενναίᾳ apud Herodian. l. 3. Et σπουδῇ πολλῇ καὶ γενναίοις πόνοις, apud eundem. Sic γενναῖος λόγος apud Hermog.

Γενναίως, Generosè, Fortiter. Herodianus lib. 3, τοῖς παρατεταγμένοις γενναίως αὐτῆς. Athen. l. 12, γενναίως ἐπλεόνασε.

Γενναιότης, ητος, ἡ, Generositas. Eurip. Phœnissis, Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις. Polyb. διὰ τὸ πλῆθος καὶ γενναιότητα τῶν οἰκητόρων. Pro quo Plinius, Virtute & multitudine oppidanorum.

Γεννικός, οῦ, ὁ, Generosus. γενναῖος. Plato in Phædro, ἦθος γεννικώτερον κεκρᾶσθαι. Pro quo Cicero, Ad virtutem maior indoles. Vide p. 6 mei lexici Cic. VNDE Γεννικῶς, Generosè, Strenuè, Fortiter. ‖ Item, Ingenuè.

Γέννας, ου, ὁ, Auunculus, Frater matris, Hesych. AT Γεννῆται, vide paulo antè in Γεννῆται post Γένος.

Γεννάω, ῶ, Genero, Gigno. Plat. Symp. ὅταν μὲν καλῷ προσπελάζῃ τὸ κυοῦν, ἵλεών τε γίγνεται, καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖται, καὶ τίκτει τε καὶ γεννᾷ. Theophr. τὸ δὲ πῦρ γεννᾶν πέφυκε. Pro quo Cic. In igne inest procreādi vis & causa gignendi. Plut. τὸν γεννήσαντα μέμφεσθαι καὶ τὸν τεκόντα. Xen. εἰδότα τοὺς γεννήσαντάς σε, Tuos parentes. De mulierib' etiā dictū reperitur. vt Lucæ 1, Ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι. Sic γεννήσασα dicitur genitrix. ‖ Metaph. quoq; capitur vt Pario apud Lat. Isoc. Panath. πόλεις τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας. Pl. Epist. ἡδονὴ καὶ λύπην γεννᾷ. Γεννάομαι in pass. Nascor. ἅμα τῷ γεννηθῆναι, Simulatq; natū sit, vt Cic. ex Plat. vertit. p. 57 lex. Cic. Sic ἐγεννήθη Τελαμῶνος, Isocr. Athen. l. 7, τίκτει δὲ ὁ χαλκεὺς τὰ πλεῖστα βίᾳ, καὶ εἰσδέχεται τὰ γεννηθέντα εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀφίησι. Mediæ etiam vocis hoc verbū est: vt apud Plat. Tim. εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο. Pro quo Cic. Hunc perfectè beatum Deum procreauit.

Γέννημα, ατος, τὸ, Quod natum seu procreatum est, Progenies. Quod editur & enatum est. vt B. apud Gennad. interpr. ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστι γέννημα τῆς φύσεως αὐτοῦ, ὥσπερ τὸ γέννημα τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου καλοῦμεν υἱὸν αὐτοῦ. ‖ Γεννήματα, plur. num. dicuntur Liberi apud Plat. De leg. 250, & alibi. B. ‖ Γέννημα γυναικῶν, Natio mulierum. i. genus. B. ex Eccles. ‖ Γεννήματα Bud. interpr. etiam fructus & fœtus terræ ac enascentia germina, sicque appellari ait fruges & vina à Chione in epist. 24. Polyb. in 3, στρατοπεδεύσας ἐν χώρᾳ πρὸς πάντα τὰ γεννήματα διαφερούσῃ. VNDE Comp. Πρωτογέννημα, quod primum enatum & editū est. πρωτογεννήματα θερισμοῦ, Exodi 23, Messis primitiuæ fruges. Et πρωτογεννημάτων ἀπαρχαὶ, Eccles. 45. ET Deriu. Γεννηματικός, οῦ, ὁ, Generatiuus. v. l.

Γέννησις, εως, ἡ, Generatio, Procreatio. Plato Sympos. ἥμιοις δὲ παρ' ὑμῖν καὶ Σόλων διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. VNDE Compos. Ἀγεννησία, ας, ἡ, q. d. Ingeneratio. Naz. in orat. De Filio, εἰ μὴ τὴν ἀγεννησίαν αὐτοῦ καὶ τὴν γέννησιν οὐ ταὐτόν. Vbi Ingeniti rationem quidam vertunt.

Γεννητής, οῦ, ὁ, Generator. B. ex Cic. γεννηταὶ, Parentes, idē B. ex Plat. ET Γεννήτωρ, ορος, ὁ, Genitor, Parens. Plato De leg. 10, γεννήτορας αὐτοῖς καὶ ἐπισχὼν. Idem 9, τῶν γεννητόρων κτείσας τινα. ET Γεννήτειρα, ας, ἡ, Genitrix.

Γεννητός, οῦ, ὁ, Generatus, Genitus. Plato De leg. 1, cui opponitur ποιητός, Adoptiuus. ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, Inter natos è mulieribus. Naz. de Ioanne Bapt. ‖ Accipitur etiam in ea sign. qua Mortalis apud Lat. Luc. Icar. καὶ πῶς ἐγὼ γεννητὸς αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρί; At τὸ γεννητὸν, idem quod γένεσις, apud Phil. De mūdo. v. l. HINC Γεννητῶς, aduerb. q. d. Genitè, In modum geniti seu generati. Naz. τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον προϊὸν μὲν ἐκ πατρὸς, οὐχ υἱϊκῶς δέ (οὐ γὰρ γεννητῶς) ἀλλ' ἐκπορευτῶς.

C. Ἀγέννητος, ου, ὁ & ἡ, Non genitus, Non generatus. Naz. in orat. de Filio, οὐκ ἂν μὴ συγχωρήσαιεν εἶναι μόνου Θεοῦ τὸ ἀγέννητον οἱ καὶ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἰδέαν συνεισάγοντες ὡς ἀγέννητα. ‖ Ἀγέννητον inactiua significatione, Non generans. Theophrast. De caus. plant. lib. 6, ἀγέννητον τὸ ἁλμυρόν. ‖ Ἀγέννητος, Ignobilis, Ignobili loco natus. Hesych. ἀγεννήτων exponit δυσγενῶν, accipiens (vt opinor) hunc genitiuum ex isto Sophoclis loco, in Trachiniis, — κἀξ ἀγεννήτων ἄφερ Μῦθοι καλῶς πίπτουσιν. In hac autem significatione α non declarabit priuationem, vt in duabus præcedentibus.

tibus, sed κακὸν, meo quidē iudicio: vt sit ἀγέννητος quasi κακογέννητος, malè generatus. A

C.2. Φιλαγέννητος, ου, ὁ, Cui τὸ ἀγέννητον placet. φιλαγέννητος Nazianzeno dicitur qui ἀγέννητον solum Dei proprium esse dicit. v.l.

C. Ἀρτιγέννητος, ου, ὁ & ἡ, Modò natus. idē quod νεογνός. Luc. βρέφος ἀρτιγέννητον.

C. ἈΝ Αγεννάω, ῶ, F. ήσω, Regenero, Regigno. 1 Pet. 1, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς. Vnde in pass. ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ibidem. HINC Ἀναγέννησις, εως, ἡ, Regeneratio, id est Baptismus. Gregor. περὶ δὲ τοῦ πνεύματος νῦν ἡ ἀναγέννησις· περὶ δὲ τῆς ἀναγεννήσεως ἡ ἀνάπλασις. Bud. Apud Philon. idem B. ἀναγέννησιν vertit Instauratitium natalem. B

C. ἈΠ Ογεννάω, ῶ, Genero, Produco, v.l.

C. ἘΠ Ιγεννάω, Adgenero, Insuper genero. VNDE Ἐπιγεννηματικὸς, οῦ, ὁ, Agnatus, id est ἐπιγεγονώς, Postea natus. Bud. ex Gregorio de homine. AT quod Cicero 3 De finibus scribit, Sed in cæteris artibus quum dicitur artificiosè, posterum quodammodo & consequens putandum est: quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant: ab ἐπιγέννημα (id verò ab ἐπιγίνομαι) deductum est. NAM Ἐπιγέννημα, ατος, τὸ, est Quod ad aliquā rem quasi superaccedit. vt ἐπιγέννημα in morbo dicitur affectus ille qui ex primario affectu consequitur. Suidas verò id particularius exposuit, τὸ ἐξ ὑστέρου τοῖς πράγμασιν ἀναφυόμενον, apud Polyb. δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀρρωστίαις, μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγεννημάτων ποιεῖσθαι λόγον ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν. C

C. ΠΡ Ογεννάω, ῶ, Ante genero. VNDE Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, Progenitor. (eo sensu quo Ouid. vsus est) Euripid. Hippol. coron. παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν. id est προγόνων, Maiorum.

C. ΣΥ Γγεννάω, Congenero. VNDE Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, q.d. Congenitor. vt συγγεννήτωρ τέκνων, Qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato De leg.

¶ Γονὴ, Genitura, Fœtus seu Fœtura, Proles. Il. ω, — ἄλλοι δ' ἄπαιδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων. Vbi exponitur γέννησις, id est generatio. Vt autem hìc periphrasticè γονὴ παίδων pro παῖδες, sic apud Eurip. γονὴ τέκνων pro τέκνα, vbi γονὴν τέκνων δίδυμον vocat geminos filios. ‖ Γονὴ (inquit Bud.) Genitura, Fœtus. i. infans editus. τὸ ἔκγονον. & subiungit ex Luc. de Latona loquente, πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν δύναιτο ὑποδέξασθαι τὰς αὐτῆς γονάς. Sic certè & Eurip. Antig. γονὰς κατηκόους morigeros natos vocat. ‖ Dicitur & de brutorum fœtura. vt apud Æsch. in Ctes. μηδὲ βοσκήματα κατὰ φύσιν γονὰς ποιεῖσθαι. Item γονὴ τῶν ᾠῶν in fabulis Æsopi, Fœtura, Budæo interprete. ‖ Extenditur & ad fructus. vt in Platon. Axiocho pseudepigrapho, ἀφθόνως μὲν ὥραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι (quæ puto ex aliquo poeta sumpta esse) id est Abundant fructuum omnis generis fœtu. ‖ Γονὴ exponitur & Genus: vt in quodam epigramm. apud Athen. 8, Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος. Et apud Sophocl. ὃς μηδὲν ὢν γονοῖσιν, infimo genere prognatus. ‖ Γονὴ à Camer. redditur Partus in hoc Phœnissarum Euripidis loco, — πρὶν εἰς φάος ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. ‖ Item γονὴ, Natiuitas, vulg. lex. in Ἀπόλλωνος γονή. ‖ Γονὴ, Semen prolificum, Genitura. Hesiodus, Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Hippocrates autem (vt Gorr. ex Galeno annotat) γονὴν appellat non ipsum modò semen recens emissum, vel in suis vasis contentum, sed quandiu à concepto etiā fœtu species seminis adhuc apparet, siue per abortum, siue per dissectionem. ‖ Γονὰς ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inseruiunt, tradit Galen. cōm. 3 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ‖ Γονὴ præterea nomen est pessi ad conceptum peruulis, qui ab Ægin. describitur lib. 6, cap. 24. G

Γόνος (itidem vt γονὴ) exponitur γέννησις apud Hom. i. generatio, Od. λ, — ἵνα ἔκασι ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. Et Od. τ, Οὐκέτ' ὑπαλύξεις τὸν ἐμοὶ γόνον ἐξείποι... Sed vtrobiq; nō solùm γέννησιν, verùm & γένος posse exponi scribit Eust. Atque adeo in hoc posteriore loco scribit γόνον esse quod Penelope vocauerat γένος (quū diceret, Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος ὁππόθεν ἐσσί) i. inquit γενεὰν vel γέννησιν. Videtur certè Eustath. γόνον pro ipsa procreatione accepisse in hoc versu Iliados υ, Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο, id est, H inquit, παίδων τῶν τῆς Πελασγικοῦ γόνου. (nisi quis pro semine accipere malit.) at vulgò minimū natu interpr. Γόνος, Qui Generatur, Fœtus, Proles, sæpe apud Homerū. Sic dicitur Achilles Διὸς γόνος, Il. α, Talia sunt Ζηνὸς γόνος & Διὸς γόνος, alibi. Plin. quoque apud Aristot. γόνον interpr. Fœtū, de vespis. Quòd si autem breuiū schol. in Hom. credimus, γόνος contrà significat τὸν γεννήτορα in hoc versu Odyss. α, — οὔτω γάρ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. Sed Eustathii mollior mihi videtur esse expositio, ἐγὼ πόθεν γέγονεν. Idem verò in loco paulo antè citato, ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, dicens γόνον esse τὴν γέννησιν vel τὸ γένος, addit hunc vsum vocis γόνος pro loco illo facere de quo nūc agitur, ἐπεὶ γάρ τις ἑὸν γόνον &c. ‖ Γόνος, (sicut & γονὴ) Semen, quod Genitura etiam dicitur. Vsus est autē Aristot. & de apibus, τὸν δὲ γόνον ὅταν ἀφῇ, ὥσπερ ὄρνις ἐπῳάζει. Ab hac autem signif. petitum existimat Bud. illud loquendi genus, ὁ γόνῳ γεγονὼς παῖς (apud Demosth. & alios) qui opponitur τῷ ποιητῷ & εἰσποιητῷ.

Γονὸς autem oxytonum (pro quo γουνὸς Ionica epenthesi apud poetas) γόνιμος, Fœcundus. Sed substantiuum est apud Homerū, quū dicit γουνὸν ἀλωῆς, id est Fœcundū seu fertilē locū (vel solū) aut fertilissimū, vt alii interpr. Sic & γουνὸν Ἀθηνάων idem dicit. Et Hesiod. Theog. γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα. Si autem γονὸς adiectiuū faciamus pro fœcūdo, idem mihi videtur fore huius vocis vsus qui & Latinæ Fœtus. nam vt γόνος fœtum seu fœturam significat, sic & γονὸς oxytonum significabit idem quod Fœtus, quū est adiectiuū: vt —loca fœta furentibus Austris, Virgil.

Γονοειδὴς, Genituræ similis. Γονοειδὲς ἐναιώρημα, Hippocr. D

C. Γονοποιΐα, ας, ἡ, Fœtificatio. Aphrod. lib. 2, probl. 68.

C. Γονόρροιος, ET Γονορρυής, οῦ, ὁ, Qui genituræ effluctia seu profluuio laborat, Qui seminis fluxum patitur. ET Γονορροία VEL Γονορρύα, ας, ἡ, Genituræ effluentia seu profluuium, Plin. Nimia profusio seminis, Celso. ET Γονορρυέω, ῶ, F. ήσω, Genituræ effluentia seu profluuio laboro. Vnde γονορρυὴς Leuit. 15.

C. Ἄγονος, ου, ὁ & ἡ, Nō natus, Cui γονὴ vel γόνος nō est, Infœcūdus, Sterilis. Il. γ, Αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι. Vbi Eust. exp. μὴ γεννηθεὶς, vel μὴ γεννῶν. Eurip. Phœn. de OEdipo, Ὃν πατὴρ εἰς φῶς μαθὼν τὸν γονῆς μητρὸς ἄγονον. Aristot. ἅμα καὶ ἄγονοι ὅσοιπερ ἂν καὶ ἥβης στερηθῶσι. Pro quo Plin. Pubescit homo solus: quod nisi contingat, sterilis in gignēdo est. Luc. ἄγονος καὶ στεῖρα. Est enim ἄγονος hìc oppositū τῷ γόνιμος. quo modo & semē quod in γονορροίᾳ effluit, ἄγονον ab Aretæo dicitur. Interdum additur ei & genit. vt apud Theophr. ἄγονον ὕδωρ τῶν φυτῶν. Et apud Aristot. ἄγονος ὕδατος ὀμίχλη, Quæ aquam generare nequit. Sic apud Philon. ἔρημον καὶ καρπῶν ἀγονωτάτην. Et apud Plat. Axiocho metaphoricè βίος ἄγονος κακῶν. Apud Soph. verò OEd. tyr. τόκοισί τε ἀγόνοις γυναικῶν schol. exp. κακογόνοις. Ἄγονοι χοαὶ dicūtur quæ vita functis prohibantur, vt quorū esse sterilitas agnoscatur propria. Cœl. lib. 10 cap. 3. VNDE Ἀγονία, ας, ἡ, Sterilitas, Infœcūditas. vt γῆς ἀγονία. i. ἀγεννησία, στείρωσις, ἀτεκνία. ET Ἀγονέω, ῶ, F. ήσω, Sterilis & infœcūdus sum.

C.2. Ἀγονομάχος exponitur ab Hesych. Mulus seu Mula, forsan à sterilitate, cui hoc animal obnoxium est.

C. Ἀμφίγονος υἱὸς, Priuignus. ὁ ἐκ προτέρας γυναικὸς, inquit Hesych. Qui ex priore est vxore. Idē & Etymol. scribit.

C. Ἀμφίγονοι, ων, οἱ, Duabus matribus geniti. Sonat ad verbū, Quorū diuersa est genitura, vel Diuerso semine geniti. Hesych. exponit ἑτερόγονοι. Apud Varinū explicatur ἑτερομήτορες.

C. Ἀπόγονος, ου, ὁ, Ortus, Oriūdus, seu Nepos, Posterus, Bud. Herodot. πέμπτος ἀπόγονος αὐτοῦ, vbi Valla Atnepos. Isocr. Euag. πρὸς τοὺς ἀπογόνους; quibus ortus maioribus. Paus. Mess. Θεοπόμπου δ' Ἀρίστων ἀπόγονος ἕβδομος. Idem, ἀπόγονος τέταρτος, Abnepos, vt πρόγονος τέταρτος, Abauus, B. Et τρίτος ἀπόγονος, Pronepos. Idem B. ex Paus. Adiectiuè etiā capitur, & ad res inanimatas trāsfertur. vt ἀπόγονα ταῦτα τῶν δήμων, hæc è cōuiuiis oriūtur. Sic apud Luc. οὐ ταῦτ' ἀπόγονόν ἐστι. Apud Hipp. verò Ἀπόγονα (vt Gal. annot.) sunt qui exponāt γόνιμα, nōnulli ἄγονα. AT Ἀπογονία, ἡ, Posteritas. B. ex Pand. Græc.

C. Ἀεισόγονος, ου, ὁ, Optimæ prolis parens. v.l. ex Nōno. secūdū quā signif. tamē scribēdū potius videtur ἀρισόγονος.

C.Ἀῤῥενογόνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Masculos procreans, Mares generans. Dioscor.lib.3, c.140 de phyllo, λέγεται δὲ τὸ ἀῤῥενογόνον πρὸς ἀῤῥενοποιεῖν.quod Plin.lib.26,cap.vlt. Arsenogonō vocat,& addit, Huius potu mares generari perhibentur. VNDE Ἀῤῥενογονία,ας,ἡ,Masculorum generatio seu procreatio. A

C.Ἀρτίγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,Modò genitus,Modò natus. Oppian. De venat.lib.3,de Ioue ἀρτίγονόν μιν ἐόντα Ἀγαμέμνη γηγενέτηρος ἀμειλίκτοιο.

C.Ἀρχαιόγονος,Antiquus.πρεσβυτέραν καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν,B. Com.ex Aristot.interpr.Principē causam & primordialem. VNDE Ἀρχαιογονία,ας,ἡ, Antiquitas. Bas. Sæpe.Bud. DICITVR ET Ἀρχέγονος pro eodem,vt videtur,vt ἀρχέγονος ὠκεανὸς πάντων dictus est quasi ex eo omnia orta sint.Sic Gregor.in 1 περὶ Υἱοῦ dixit ἀρχέγονον ὕλην,primordialem,primariam,ex qua omnia genita sunt.B.C.p.134. B

C.Αὐτόγονος,ου,ὁ καὶ ἡ, Ipse per se genitus, Ipse à se ortum habens. Idem quod αὐτοφυὴς & αὐτοφυέθλος.Nonn.de Dei filio,quatenus homo. Idem αὐτόγονον πνεῦμα Spiritum sanctum vocat. quem Greg.quoque οὐ γεννητῶς à Patre procedere dicit.

C.Δεκαγονία,ας,ἡ,Generatio ad decimū vsq; gradū. Luc. C

C.Δίγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,Geminus. seu Bis genitus. Bacchi epitheton in Epigr. At δίγονος μάστιξ metaphoricè à Soph.dicitur pro διπλοῦς,vel δυοῖ χρώμασι κεχρωσμένος,vt Hesych.exponit. secundum quam expositionem posteriorē δίχρωμος legisse videtur. ET Διγονία,ας,ἡ, Partus geminus,seū Partus geminatio vel iteratio.

C.Διγονέω,ῶ,F.ήσω, Bina pario. seu Bis pario.

C.Ἔγγονος,ου,ὁ,Nepos.υἱωνὸς,υἱὸς υἱοῦ,Hesych. Vt Orpheus & Musæus à Plat.De rep.2 dicuntur σελήνης τε καὶ μουσῶν ἔγγονοι.Herod.lib.5,σὺν τῇσι θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνοις,Cū liberis nepotibúsque suis,vt Polit.vertit. ET Ἐγγόνη,ης,ἡ,Neptis. VNDE Δισέγγονος,ου,ὁ, Atnepos. ET Δισεγγόνη,ης,ἡ, Atneptis. ITEM Τετράγονος,ου,ὁ,Trinepos. ET Τετρεγγόνη,ης,ἡ,Trineptis. D

Ἔγγονον,ου,τὸ,Fœtus,Fœtura,B.ex Synes.ἀποτέκοιμι φωνήεντας ἐγγόνους.

C.Ἔκγονος,ου,ὁ,Idē quod ἀπόγονος.apud Antiphōt.μέμνησθε ὅτι ὦ ἄνδρες τῆς πολιτείας ταύτης,καὶ οἵων ἀνδρῶν ἔκγονοί ἐστε. alibi ἀπόγονοι dixit.B. Et Plato Tim.τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὅσ' ἄνωθεν γονέας τε καὶ γονέων προγόνους, τοὺς δὲ εἰς τὸ κάτωθεν ἐκγόνους τε καὶ παῖδας ἐκγόνων.i.Liberos.B.Idem Pl.Ep.7,οὐκ ἄμεινον αὐτοῖς καὶ παισὶ,παίδων τε ἐκγόνοις. Apud eūdem in Tim.ἐκγόνοις θεῶν,Cic.vertit Progeniem deorum.Ibid. pro verbis illis,καὶ πάντες ὅσους ἴσμεν ἀδελφοὺς λεγομένους αὐτῶν,ἔτι δὲ τοὺς τούτων ἄλλους ἐκγόνους, idē Cic.vertit,Reliquos quos fratres inter se agnatósque vsurpare atque appellare solemus,& eorum(vt vtamur veteri verbo)prosapiam.Isocr.Euag.Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. Adiectiuè etiā capitur: vt apud Plat.De rep.ἔκγονοι χώρας τραχείας, Oriundi regione aspera.Apud eundem,ἔκγονος σοφίας ἀρχαίας.vt & ἔκγονον ἀδικίας ὕβριν idem dixit. Et ἔγκρκος παιδειῶν pro Disciplinis imbutus, & literarum quasi alumnus,apud eundem. E F

C.Ἐπίγονος,ου,ὁ,Pōst natus.B.ex Plat.De leg.5.Post.εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων τινὲς μητέρων εἶεν,ἐπίγονος ἂν ὁ δεύτερος τῇ προτέρᾳ ὀνομάζοιτο,Ex secundis nuptiis natus. AT Ἐπιγονὴ, ῆς,ἡ,Instauratio generis,Subsidium generis. Luc.de diluuio &arca,Ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττειν εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.i. παλιγγενεσίαν,secundā generationem,B. Plut.ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμόν. G

C.Εὔγονος,ου,ὁ καὶ ἡ, Fœcundus, Ad generandum & procreandū habilis. VNDE Εὐγονία,ας,ἡ,Fœcunditas.Xen.pol. Lac.τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νομίζων. ET Εὐγονέω,ῶ,F.ήσω. Theophr.De c.pl.l.1,πρῶτα γὰρ ἀποκυήσαντα καὶ εὐγονοῦντα,πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, Quum partus primi bene successerint & facultas adhuc fœtificandi supersit.Gaza.

C.Θεογονία,ας,ἡ,Deorum generatio,Deorum ortus.

C. Θηλυγόνος,ου,ὁ καὶ ἡ, Fœminam procreans, vt θηλυγόνα ζῶα & θηλυτόκος γυνή, apud Aristot. θηλυγόνον à Diosc. dicitur phylli species quædam, quod faciat θηλυτοκεῖν. De quo Plinius,Thelygoni potu fœminam concipi narrant. ET Θηλυγονία,ας,ἡ,Fœminarū procreatio. Itē Cognatio,id est propinquitas, à matre. H

Herodian.2,Ἀδριανὸς ἔκγονος κατὰ θηλυγονίαν.Bud.

C.Ὀλιγόγονος,ου,ὁ καὶ ἡ, Paucos generās aut procreans,Infœcundus. Aristot.τὰ δὲ γαμψώνυχα πάντα ὀλιγόγονα ἐστί. Proquo Plin. Pennatorum infœcunda sunt quæ aduncos habēt vngues. Videtur potius scribendū ὀλιγοτόκος.

C.Ὁμόγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,Germanus. Plato 8 De leg.ἐὰν ὁμόγονος τὸν ὁμόγονον φονεύσῃ.Bud.Idem valet ὁμόγνιος. At ὁμογονία,ἡ,Quæ eiusdem sunt generis,ὁμογενῆ.

C.Ὀψίγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,Serò genitus. Philo De mundo,διὰ καὶ ὀψίγονον ἐφάνη [τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος] τοῖς βουλομένοις ἐρευνᾶν τὰς γενέσεις.Vbi Bud.Serò genitos homines apparebit. || Ὀψίγονοι dicuntur etiam Posteri,Qui serò,i. longo pōst tempore nascuntur.οἱ ὀψὲ εἰς τὸ μέλλον ἐσόμενοι, seu ἐπίγονοι,vt Eust.exponit Od.α,Ἀλκιμος ἐσσ' ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. Vnde & Ὀψίγονον,ου,τὸ,prō posteritate capitur.

C.Πολύγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,(forsan malè pro πολυγόνος)Fœcūdus. Oppian. lib.3 De venat.Ἔξοχα γὰρ τόδε φῦλον,ἐσ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα,Πουλύγονον τελέθει. Herod. lib. 8, πρὸς εἶναι τι μάλιστα πολύγονον χοῖρον γαστρὶ φέρουσαν. || Πολύγονον etiā herba est de qua Diosc.l.4,c.4.& Plinius l.27,c.12.quā Latini Sanguinariam vocant seu Sanguinalem, Marcell.empiricus Tiniariam etiam&Verbenam.Sic dicta (vt Plin.loco citato scribit) à quibusdam ob multitudinem seminis:vt autem Scribonius Largus vult,quia multa est & vbique nascitur. ET Πολυγονοειδὲς,Polygonoeides, quo nomine clematidem Ægyptiam vocari scribūt Plin.& Diosc. HINC Πολυγονία,ας,ἡ, Fœcunditas.Bud.ex Areop.

C.Πρόγονος,ου,ὁ,Progenitor.idem quod προπάτωρ,vt Bud. ex Plat.10 De leg.p.346,adfert. πρόγονος τέταρτος,Abauus,eidem Bud πρόγονος πατρὸς,id est Auus,Plat. Itē Autor gentis alicuius πρόγονος dicitur. vt apud Isoc. τοῦ δὲ γένους τῶν Τευκριδῶν πρόγονος ὁ Αἰακὸς ὁ τοῦ Διὸς ἔκγονος. Πρόγονοι in plurali dicuntur οἱ ἀνώτεροι, Maiores, Prædecessores,vt vulgò vocant.Thucyd.lib.2,μεγίστης δόξαν οἰόμενοι τοῖς τε προγόνοις καὶ ἡμῖν αὐτοῖς, Et maioribus & nobis ipsis.Herodian.lib.2, ἀπὸ προγόνων ἄνωθεν. Synes. ἐκ προγόνων λαμπροτάτων ὤν. Metaphoricè verò πρόγονοι dicitur pro ἀρχαῖοι.vt apud Soph.Aiace,ἰὼ πόνοι πρόγονοι πόνων. Et apud Aristid.πρόγονοι κοινῇ βίῳ πᾶσιν ἀνθρώποις. || Πρόγονος adiectiuè etiā capitur.vt πρόγονον γένος, Auitum genus. VNDE Προγονικός,οῦ,ὁ,Auitus.Philo De vita M.lib.1,συγγενικὴν καὶ προγονικὴν ἐζήλωσε παιδείαν, gentilē maiorumq; suorū disciplinā. Herod.lib. 7,πατρῴων τε καὶ προγονικῶν οὐσιῶν,Patrimonio atq; auitis bonis. Plut. Alex. ἔχων τέχνην προγονικὴν ἀπ' Αἰακιδῶν.

Πρόγονος,ου,ὁ,Priuignus,ὁ πρὸ τοῦ γάμου τῆς μητρυιᾶς ἐκ προτέρου γεννηθείς.Cuius loci adespoton exemplum Bud affert,ὁ πρόγονός τε εἰς πάντα Ἰσοκράτει γέγραπται. VNDE Προγόνη,ης,ἡ,Priuigna.Theoph.in Instit.ciuil.

C.Πρωτόγονος,ου,ὁ,Primigenius,Primigenus, Primitiuus: vt Cicero,Lucr.& Colum.loquuntur.Il.δ,Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.Metaphoricè verò Naz. dixit πρωτόγονος ἐντολή.

C.Σύγγονος,ου,ὁ,Cognatus.idem quod συγγενής.Item,Germanus,Hesychio. Eurip.Hipp.cor.ὦ παῖδες ἐμοὶ δύστηνος ἀρά,χαῖρέ σοι τε σύγγονοι.

C.Τελειογόνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Perfectū pariēs. VNDE Τελειογονία,ας,ἡ,Perfecta generatio. AT Τελεόγονος,ου,ὁ καὶ ἡ,Perfectè generatus,Vitalis.Et Τελεόγονα,Perfecti fœtus.

C. Τελεσιγόνος,ου,ὁ καὶ ἡ,Fœtum perficiens,Prolificus.

C.Τεκνογονία,ας,ἡ, Tertium genus,vt nepos. B.ex Dem.κατὰ Θεοκρ.Strabo l.4,τούτων γὰρ οὐδὲ εἰς πρόσοψις γίνεται μὴ διὰ τεκνογονίας ἐκ πολιτῶν γεγονώς, nisi pronepos hominis ciuis, B. Herodian.l.1, καὶ ἄνωθεν ἐκ τεκνογονίας βασιλέα τε καὶ ὑπατείδην ὄντα Ῥωμαίων, tertióque iam gradu imperiū nobilitatémque complectentem.

Τεκνογονέω,ῶ,F.ήσω,Tertiò genero vel pario,B. Theophr. De caus.plan.lib.1,cap.9,τότε γὰρ δοκοῦσι πρὸς τὸ ἐκτελειοῦσιν,ὥσπερ καὶ τὰ ζῶα.ταῦτα γὰρ τεκνογονήσαντα συναφομοιοῦνται. Vbi Gaza, Post tertium partum similitudinem perfectè repræsentare incipiunt. Alii contrà,Hæc enim in tertia sobole sunt dissimilia.volunt enim in ἐξομοιοῦσθαι esse ὁμοιώσεως ἔκστασιν.Pro cuius interpr.confirmatione, Virgilianum illud citat Georg.1, Semina vidi equidē.

to Latine vertendum Ferox, in prosa: potius quàm Superbus. Nazianzenus, νῦν δὲ ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος. Et Agathias apud Suidam, ἵππου ἐπὶ βέας ἀλυωτάπου τε καὶ ἀγερώχου. Itidem apud Philostr. ἀγερωχία, Ferocia, apud Polyb. ἀγερώχως Ferociter potius vertendum. Sed non temere vocem hanc apud veteres oratores aut historicos reperias, (si me non fallit memoria) apud recentiores contrà sæpe tibi occurret.

Ἀγερώχως, aduerb. Superbè, Ferociter. Polyb. 2, ἀγερώχως & λίαν ὑπερηφάνως αὐτῶν δήκουε.

B Ἀγερωχία, ας, ἡ, Superbia. Ferocia. Philostratus in Χρήσου vita, οἴνου δὲ ἡττώμενος, παροινίας ἐκράτει καὶ ἀγερείας, καὶ ἀγερωχίας, ἣν ὁ οἶνος ἐπὶ τὰς γνώμας τῶν ἀνθρώπων ἄγει. Budæus ἀγερωχίαν apud eundem pro strenuitate poni ait, locum non proferens.

ΓΗΡΑΣ, ατος, τό, Senectus. Il. 1, Γῆρας ἀποξύσας, θήσει νέον ἡβώοντα. Et ἐπὶ γήραος οὐδῷ apud eundem aliquoties. Xenoph. Laced. pol. διέπραξεν ἐντιμότερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita vt similis sit seni iam debili & arido.

C ‖ Et γῆρας ὄφεις ἐκδύουσι apud Herodotum, Serpentes exuunt senectutem. Redditur & Spolium ex Plinio. Sic autem & Aristoteles nomine γῆρας vtitur. Quamuis autem à γέρας deduci constet, sicut & γέρων, Aristot. tamen De animal. gen. 5, hoc nomine indicari γεηρόν τι tradit, nimi rum inde deducens.

C. Ἀγήρατος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Senectutis expers. Aristot. De mundo. Sic τὸν ἀγήρατον χρόνον dixit Hyperides, teste Polluce. ET Ἀγήραος, pro eodem apud poetas, vt Hesiod. ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος. Sic & Xen. τὴν ἀγήραον δόξαν dixisse refert Poll. Vide Ἀγήρως.

D C. Ἀγήρως, ρω, ὁ καὶ ἡ (à nomine γῆρας, in genitiuo γήραος γήρως, præfixo α priuatiuo) Non senescens, Senectutis expers. Vno verbo, Insenescibilis, si Latinè dici posset. Hom. Il. ρ, — ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Itidem Hesiodus in Theogonia, — ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω, id est, Immortales & senectutis nescii. ἀγήρως ἔπαινος, Thucyd. 2, Immortalis laus. Scribit Suidas Ἀγήρω, quæ non senescunt: & cum ν ἀγήρων: alii absque ν, fœmininum volunt esse: alii cum ν accusatiuum esse dicunt, at sine ν, genitiuum & datiuum. Ei autem quod hîc à Suida dicitur, ἀγήρω absque ν fœmininum esse, (intelligit, opinor, in singulari accusatiuo) consentanea sunt exempla hæc: Hesiodus in Theogonia, Τὴν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων. Aristot. De mundo, τὴν ἀγήρω φύσιν τηρεῖ. Sic ἀγήρω ψυχὴν, apud Plut. in Pericle. In accusatiuo autem masculino variant exemplaria, vt apud Thuc. 2, quædam ἀγήρων ἔπαινον, quædam ἀγήρω habent. Apud Platonem in Timæo ἀγήρων mascul. cum ν, ἕνα (sic apud Proclum, non ἓν) ὅλον ἐξ ἁπάντων τέλεον καὶ ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο. id est (Cicerone interprete) Quod omni morbo senióve careret. At apud Plutarchum, ἀγήρω βίον. Denique vtriusque scripturæ exempla reperiuntur, prout diuersa sunt exeplaria. In genere neutro dicitur ἀγήρων: vt apud Platonem paulo ante locũ proximè citatum, ἔτι δὲ ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ᾖ, quæ verba Cicero his Latinis reddit, Postremò nequi morbus eum possit aut senectus affligere. Thuc. 2, τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον. Vidi etiam veteres codices in quibus ἄγηρων accentu in prima notatum esset: quæ scriptura exeplis defendi potest. In quibusdã Græcol. lexicis notatum est, ἀγήρων, ἀγήρωνος, quasi idem significans quod ἀγήρως: sed hoc omnino falsum est, vndecunque sumptum fuerit. Quod autem attinet ad ἀγήρως quod aduerbialiter accipi eadem tradunt, penes vetera & fide digna Hesychii exemplaria sit fides. nam in vulgaribus eius editionibus ἀγήρως, ἀπαλαίωτος legitur: at Varinus ex ἀπαλαίωτος, fecit ἀπαλαιώτως, nescio an imprudens, an consultò, quòd veterem aliquem codicem sequi vellet.

C. Βαθύγηρως, ω, ὁ, Profundam senectutem agens, Decrepitus.

C. Ἐσχατόγηρως, Extremam senectutem agens, Decrepitus, Plut. in Pompeio.

C. Ὑπέργηρως, (q. d. Supramodum senex, vel Plusquam senex) Decrepitus. Luc. in Dial. Terpsionis & Ditis.

Γηραιὸς, Senex. Hesiod. γηραιὸς δὲ θάνοις: Pla. Pol. 2, γηραιοὶ τελευτῶντες. Vtitur & Xen. & Theophr.

Γηραλέος, idem apud poetas. quod tamen & ex Philone affert Bud. ET Γεραλέος Hesych.

Γηράσκω, Senesco. ET Γηράω, ῶ, άσω, idem. vtitur autem Homerus vtroque. Sic & Xenoph. γηράσκειν Cyr. & γηρᾶν Pæd. 4. γηρῶντος ἀνδρὸς Plut. Timol. Senis. Et γεγηρακότα pro exoletis seu obsoletis, in vulg. lex. ET Γήρασμα, q. d. Senescentia. ET Γήρειον pro eodem apud Aratum. nam scholiastes γήρειον (vbi poeta pappum vocat κάκτοιο γήρειον ἀκάνθης) exponit γήρασμα. Sic autem Nic. Alex. γήρεια πάππου. COMP. Ἀπογηράσκω idem. ET Ἐγγηράσκω, seu Ἐγγηράω, ῶ, q. d. Insenesco. VNDE Ἐγγήρασμα, Id cui insenescimus. Plut. Catone, ἀλλ' ὥσπερ Διονύσιον τις ἔπεισε κάλλιστον ἐντάφιον εἶναι τὴν τυραννίδα, κάλλιστον αὐτὸς ἐγγήρασμα τὴν πολιτείαν ποιησάμενος. ET Καταγηράσκω, Senesco, Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. ET Παραγηράω, ῶ, Deliro præ senectute, item Senectute conficior, in vulg. lex. nõ addito harum signif. exemplo. At Bud. istum locum affert (sed signif. non adiungens) ὁ δὲ δῆμος, ὥσπερ παραγεγηρακὼς, ἢ παρανοίας ἑαλωκώς. HINC Παραγήρασμα, Deliramentum, in vulg. lex. ET Συγγηράσκω, Consenesco.

Γηράναι pro γηρᾶσαι, Hesych. Vnde & γηράντεσι quidam formant apud Hesiod. Sed Eustathius tradit posse & γηρᾶς esse pro γηράσας per syncopen. Vide eum & Hesych.

Γῆρος quoque multa deriuata habet, tum quibus videlicet componitur: quum tamen alioqui illius per se positi nullum exemplum afferatur. AB hoc est Γηροβοσκός, Qui [aliquem] in senectute alit. vt liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xen. in Œcon. Item τῇ μητρὶ ἀποδοῦναι γηροβοσκοὺς χάριτας Dionys. Hal. dixit, q. d. gratiam altricem senectutis referre. VNDE Γηροβοσκία, Actio illa nutriendi, Plut. ET Γηροβοσκέω, ῶ, In senectute alo. Bud. 822. Et pass. Γηροβοσκοῦμαι Plut. An seni administr. resp. Sed scribitur & γηρωβοσκοῦμαι cum ω in secunda, de qua scriptura dicam paulo pòst. ET Γηροκόμος, Qui curam alicuius in eius senectute gerit, Aliquem in senectute alens, & ei necessaria subministrans. licet Hesych. simpliciter exponat γηροτρόφος. VNDE Γηροκομία, Actio illa alendi, &c. ET Γηροκομικὸς, Ad illam pertinens. Peculiariter autem γηροκομικὸν μέρος medicinæ Galeno, Pars ea quæ de tuenda senum valetudine tractat. ET Γηροκομεῖον, locus in quo senes aluntur, &c. ET Γηροκομέω, ῶ, Alicuius curam in senectute gero, &c. Greg. ἀλλὰ τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον; Idem pass. ὡς ὑπερβαλλόντως γεγηροκόμημαι. DICITVR & Γηροτρόφος, Senectutis altor. idem apud Plutarchum quod γηροβοσκός. ET Γηροτροφία apud eundem Actio illa alendi, &c. ET Γηροτροφεῖον, Locus in quo illud fit. ET Γηροτροφέω, ῶ, Isocr. idem quod γηροβοσκῶ. Item, καὶ ὅτι γηροτροφῶν αὐτὸ τὴν πρεσβυτικὴν ἀσθένειαν apud Galenum, pro Tãquam senem iámque exanguẽ alens. Vide Bud. 822. ET compos. Ἀντιγηροτροφῶ, Vicissim alo in senectute, Ibidem ex Lesbonacte. Cæterùm omnia hæc composita inueniri & cum ω scripta in secunda syllaba sciendum est: sed apud Sophoclem γηροβοσκὸς scriptum est cum ο, & quidem ita poscente versu: vbi tamen schol. altero etiam modo scribi admonet, esse enim γηροβοσκὸς à γῆρος, at γηρωβοσκὸς à genitiuo γήρως, cuius nominatiuus γῆρας.

¶ Γραῖα, ας, ἡ, ET Γραῦς, αός, ITEM Γρηῦς, γρηός, γρηΐ, apud Hom. ET Γρηΰς per diæresin, Anus, Vetula. Odyss. τ, Εἰ μή τις γρηῦς ἐστι παλαιὴ κέδν' εἰδυῖα. Od. α, γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ. Od. σ, γρηῒ καμινοῖ ἶσος. Apud eundem illud γρηῦς per dialysin Od. β, Ὣς ἄρ' ἔφη. γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. In prosa autem γραῦς γραὸς duntaxat, vel γραῖα: quibus tamen & poetæ vtuntur. Archilochus apud Plut. in Pericle, Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο. Athen. 11, γραῦς φίλοινος. Machon apud eundem Athenæum lib. 6, παρθένον ὑπὸ γραὸς τρεφόμενον πλουσίας. Et statim pòst γραίας dicit pro eo quod γραὸς dixerat, παρθένον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον. Item γραῖαι deæ quædã finguntur ab Hesiodo Φόρκυος & Κήτους filiæ, ἐκ γενετῆς πολιαί, id est canæ. in quo figmento respici quidam putarunt ad maris spu-

mam, quæ caua est. est enim Phorcys è deorum marinorū numero. Cæterùm non ignoro harum vocum γραῖα & γραῦς varias etymologias afferri, videlicet à γράω γρῶ significante ἐσθίω & φθείρω, item à ῥαίω, & à γράφω: sed quid tam longè petitis deriuationibus nobis opus est, quum vnam & vicinam & facilem & rationi maximè consentaneam habeamus: ea autem est ex γεραιά facien do γραῖα per syncopen. Vult autem Eust. γραῖα communis esse linguæ, at γραῦς Atticæ.

Γραῦς, Crustula rugosa quæ concreuit & innatat polentæ, vt inquit Budæus, afferens ex Aristotele De gen. anim. lib. 2, pag. 313, καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. Pluto, ἄλλαις γὰρ χύτραις ἡ γραῦς ἐπεστιν ἀνωτάτω, id est, Crusta pultis, siue spuma quæ supernatat in olla. Dicitur & de lacte, vt apud Athen. 24, τὴν γὰρ ἐφεστηκυῖαν γραῦν αὐτοῦ. Item de melle, vt scribit Eust. Eodē nomine dici aiunt & τὴν τῶν μαγάλων δυσωδίαν. Sed & alias signif. apud Hesych. vide. Γραῖα autem vocatur & cutis circa vmbilicum, quòd in ea rugæ senectutem indicent, vt Pollux scribit. Aristot. in loco paulo antè citato, τὸ δὲ δέρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς.

Γραΐς, ΐδος, ἡ, Anus. vt γρηΐ apud Homerum Il. γ, schol. exponit γραΐδι. ET Γραΐδιον, Anicula, Aristoph. Pluto. Et γραϊδίων anicularum, Demosth. Pro cor.

ΓΕΥΌΜΑΙ, F. σομαι, Gusto, Degusto. (putarūt autem quidam etymologi γεῦσαι verbale hinc factum, dici quasi δεῦσαι) Thuc. 2, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται, ἢ οὐ προσῄει, ἢ γευσάμενα διεφθείρετο. Cum genitiuo sæpe iungitur. Ex Sophocle, γεύεσθαι πανδήμου στρατοῦ, pro Deglutire vniuersum exercitum. Ex Plat. γεύεσθαι τῆς διαίτης. ‖ Metaphoricè item pro Experior, Bud. ex Platone De Leg. 204 & 245, 246. Sic γεύσασθαι ἀρχῆς, Herodot. Et γεύεσθαι πένθους, Eurip. Sic Luc. γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις καλῶν. Frequens est autem & apud Homerum, vt γεύεσθαι ἀκωκῆς δουρός, Il. φ. & γεύεσθαι ὀϊστοῦ, Od. φ. Et γεύεσθαι χειρῶν, Il. υ. Apud Pindarum autem Pyth. 4, γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. Sed & cum genitiuo personæ Iliad. υ, Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν, Experiamur alter alterum, id est alter alterius robur & vires.

At Γεύω est γεύεσθαι ποιῶ, Gustare facio, Gustum præbeo. Plato Pol. 7, γευστέον αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cū accusat. in Cycl. Eurip. Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. autē signif. Plut. in Numa, δούλοις γεύσαι τιμῆς ἐλευθέρας. ‖ Sed & pro γεύομαι intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα.

Γεῦμα, Gustus. & q. d. Gustamentum. Eurip. Cyclope, ἢ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, gustus emptionē prouocat, vt Camerarius interpretatur, qui & addit γεῦμα esse propriè specimen potus venalis. Apud Hippocratem autem γεύματα videntur dici quæ gustantur, Epidem. 1, ἀπὸ πάντων γευμάτων διετέλεον. VNDE Γευματίζω, Gusto: ET comp. Προγευματίζω, Antè gusto: Aristot. De anima lib. 2, ὥσπερ ὅταν προγευματίσας τις ἰσχυροῦ χυμοῦ, γεύηται ἑτέρου. id est (Camerario interprete) Siquis quum prius gustarit aliquid saporis acrioris, postea degustet aliud quippiam.

Γεῦσις, εως, ἡ, (ET Γευθμὸς apud Nicandr.) Gustus, Gustatus. Aristot. Ethic. 3, τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν.

Γευστός, q. d. Gustabilis, vel Gustu perceptibilis. id est, Qui percipi seu sentiri gustu potest. Item Quem gustare & quo vti pro cibo possumus. SICVT Ἄγευστος contr. Qui gustari non potest, vel Qui gustatus non fuit: vt Plut. Sympos. 8, πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον, ἥδιστα νῦν γέγονεν. Sed Ἄγευστος actiua significatione sæpiùs ponitur, pro eo qui non gustauit, vt ἄγευστος θοίνης apud Suidam, pro quo dicit Homerus ἄπαστος. Et metaph. pro expers, ἄπειρος, vt exponit Suidas: idque non malè (meo quidem iudicio) quum X. hæc duo pro eodem ponat, vbi scribit, τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Luc. autem dixit ἄγευστος, deinde ἀπείρατος, in Nigrino, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας. Sic autem & Gustare à Latinis metaph. dicitur. Sed & voce Lat. Ieiunus reddi posse crediderim ἄγευστον in illis exemplis, vt Cic. dixit ieiunitatem bonarum artium. Inuenitur etiam κακῶν ἄγευστος αἰών apud Soph. Antig.

Γευστικός, Gustatorius: vt γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod. Gustatoria facultas. Et γευστικὸν νεῦρον, ex eodem, Problem. lib. 2. ET Γευστήριον q. d. Gustatorium, Gustandi instrumentum. vel (vt alii interpretantur) Indicium gustus. Dicitur & de poculo quo vinum degustatur. κόγχην ἐκφέρειν γευστηρίοις, Pherecr. apud Athen. lib. 11. Vsus est & Aristoph. Vide Poll.

C. Πρωτογεύστης, vide in Προγεύστης post Προγεύομαι.

C. ἈΝΑγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. Nub. metaph. ἀναγεύσω ὑμᾶς pro Specimen vobis præbere.

C. ἈΠΟγεύομαι, Degusto. Plato De rep. 1, οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται.

C. ΠΑΡΑγεύω, Gustum aliquē præbeo, q. d. Obiter gustare facio, vt quidam exponunt, afferentes ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε τοῦ φρονήματος. Ego interpr. malim Leuiter degustare facio.

C. ΠΡΟγεύομαι, Prægusto. Anaxilas apud Athen. 4, προγεύσεταί σοι πρόσθεν ἡ γραῦς τοῦ πόδός. HINC Προγεύστης, Prægustator, apud eundem Ath. ibidem. At Πρωτογεύστης in vulg. lex. pro eadem signif. Ibidem scribitur esse nomen animalis cuiusdam Indici in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua est, ex Alex. Aphrod. Probl. lib. 2.

ΓΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, Gaudeo, Lætor. Od. ο, — οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν. Sic alibi sæpe ἰδὼν γήθησεν. Et Il. α, γηθῆσαι & κεχαρῆσθαι pro eodem. Interdum autem datiuus additur, vt Hesiod. μύθῳ γηθῆσαι. Sed & accusat. iunxit Homerus Il. ι, τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Interdum autē cum accusatiuo qui regitur à præpositione κατὰ subaudita, vt Il. θ, — γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. Hanc autem præpositionem alicubi addit cum accusatiuo θυμόν, vt Il. ν, γηθήσειν κατὰ θυμόν. Est autē aliquis vsus & in prosa præteriti γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) vnde γεγηθὼς apud Demosth. Pro corona, οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. HINC Γεγηθότως aduerb. Cum gaudio, Læto animo. Bud.

Γήθω etiam dicitur barytonè, vnde est γηθόμενος, vt tradit Eustath.

Γῆθος, εος, τό, Gaudium. γῆθος, χαρά, Hesych. ET Γηθοσύνη pro eodē. Il. φ, — ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ. Et plur. γηθοσύνῃσι apud Apoll. ITEM Γηθόσυνος, adiect. Lætus, Lætabundus. vt γηθόσυνοι θεράποντες, Il. η. Alicubi addit κῆρ, alicubi datiuum χάρμῃ. ET Γηθοσύνως, aduerb. Lætè, Lætabundè. (per syncopen ex ἀμφιγεγήθηκα)

C. ἈΜΦΙγηθέω, vnde ἀμφιγέγηθα, Valde gauisus sum. Ad verbum, Circunquaque gauisus sum.

C. ἘΠΙγηθέω, vt ἐπιγηθήσας τοῖσδε, Lætatus super his, vel de his.

C. Περιγηθής, έος, ὁ καὶ ἡ, Valde lætus, περιχαρής, Hesych.

C. Πολυγηθής, Multum lætitiæ afferens. vt Hesiod. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος.

ΓΛΑ'ΦΩ, vel Γλάπτω, Cauo, Excauo, Fodio. Item Sculpo. Hesiod. in Aspide, de leone loquens, — πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιόων, ποσὶ γλάφει. vbi exponitur Fodit. Hesych. certè vult γλάφει esse γλύφει, item ὀρύσσει & κοιλαίνει. ET compos. Διαγλάφω seu Διαγλάπτω, vnde διαγλάψασα exponitur κοιλάνασα, in hoc versu Homeri, Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασ' ἀλίῃσι.

Γλάφυ, Antrum, Spelunca, Cauerna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πετρῆεν, & cauernam petrosam. Itidem enim Cauerna à cauando dicta videri possit, id est ἀπὸ τοῦ γλάφειν.

¶ Γλαφυρός, Cauus, Profundus. vt γλαφυραὶ νῆες, & γλαφυρὴ πέτρη, Hom. ‖ Γλαφυρός, Scitus, Elegans, Venustus. (q. d. Scitè & eleganter sculptus, Vel, Cui elegans quædam sculptura inest, & perpolita) Apud Plutarchum (inquit Bud.) Γλαφυρὸς est Scitus & elegans, item Concinnus & varietate oblectans. Et Lautus apud eundem, vt ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. Sed & γλαφυρὸν puerum vocat scitè & eleganter formatum. Cum hac autem signif. cōuenire videtur quod alibi idem ex Aristotele affert, De anim. lib. 9, εἰσὶ δὲ τῶν ἀραχνῶν οἱ γλαφυρώτατοι, καὶ λαμυρώτατοι καὶ τεχνικώτεροι περὶ τὸν βίον, interpretans, Araneorum autem iis qui elegantissima facie sunt & cor-

pore strigosissimo, etiam maximè artifices. Apud eundem γλαφυρώτατον interpretatur lautissimum, vbi scribit, ἄλλο δ᾽ ἐστὶ τρίτον ἰχθύος καὶ σοφώτατον καὶ γλαφυρώτατον. Luc. autem cum μειδιᾶν iunxit, scribens, καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασε. Idem, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρόν. Greg. ad orationis elegantiam transtulit, in Epitaphio ad Gorg. τὸ περὶ τὴν λέξιν γλαφυρὸν καὶ κομψὸν διαπτύσαντες. Vbi politum sermonem reddo, & aptissimè ita reddi existimo, quòd ita seruetur Græca metaphora. Sed & politam elegantiam dicunt Latini, quod loquendi genus ad eandem metaphoram facit. ‖ Cæterùm Aristoteles γλαφυρὸν vocat etiam Aptum & appositum (Bud. interpr.) scribens lib. 3 De part. an. auibus quibusdam ῥύγχος esse γλαφυρὸν πρὸς τὰς συλλογὰς τῶν καρπῶν καὶ τὰς συλλήψεις τῶν ζωδαρίων. ET Γλαφυρῶς, Scitè, Eleganter, Venustè. vnde γλαφυρωτέρως. Aristot. De anima lib. 1, Δημόκριτος δὲ καὶ γλαφυρωτέρως εἴρηκεν. ET Γλαφυρία, Elegantia, Venustas, Concinnitas.

C. Ἀγλάφυρος, Inelegans, Inuenustus. VNDE Ἀγλαφύρως, Ineleganter, Inuenustè, Athen. lib. 10.

ΓΛΥΦΩ, Scalpo, Sculpo. Aristoph. Ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ᾽ ἔγλυφεν. Et Γλύφομαι pass. vt γλύφεσθαι ἀδύνατος, qui præ duritie scalpi nequit, qui scalprum respuit.

Γλύμμα, Sculptura, Cælatura. Vel, Quod sculptũ est. Poll. ET Γλύπτης, ου, ὁ, SIVE Γλυπτήρ, ῆρος, ὁ, in Epigr. Sculptor. AT Γλυπτὸς, Qui sculpi potest. Sed pro sculpto apud LXX interpr. quum de idolis dicitur. COMP. Εὔγλυπτος, Bene sculptus, in Epigr.

Γλυφὴ, Sculptura. Itẽ, Quod insculpitur. Plut. De prud. anim. in fine, ὅθεν ἐποιήσατο [δελφῖνα] γλυφὴν τῇ σφραγῖδι, καὶ τῆς ἀσπίδος κόσμον. COMP. Εὐγλυφὴς, Bene sculptus, Bonam sculpturam habens. ET Γλυφεὺς, Sculptor. ET Γλυφεῖον, Scalprum. Luc. De vita sua, καὶ γλυφεῖα καὶ κοπέας καὶ κολαπτῆρας. ET Γλύφανος, Sculptorius, vt quidam interpretantur in Epigr. γλυφάνου καλάμου. At in v. l. γλύφανος, Sculptura.

Γλυφὶς, autem apud Hom. & Herodot. Crena, Sagittæ incisura in quam neruus inseritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigramm. Cultelli calamorum incisorii & velut sculptorii.

C. Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, ET Ἑρμογλύφος, (ad verbum Mercurii sculptor, id est, qui Mercurii statuas sculpit) Statuarius, Qui lapideas statuas conficit. Luc. De vita sua, λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα. Et paulo antè, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. ET Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, Statuaria ars, seu statuariorum. ET Ἑρμογλυφεῖον, Statuarii officina. Plato Sympos. φημὶ γὰρ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σιληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις.

C. Τρίγλυφος (q. d. Trisculptus) Tres sculpturas habens. Sũt qui in columnis sculpturam canaliculatam & striatam triplici sulco, τρίγλυφον dictam putẽt. Vide Vitruuium. Dicitur & τὸ τρίγλυφον. Bud. apud Athen. 64, οἱ τοῖς οἴκοις ὑπειλήφεσαν τοῖς ἀνωτάτω καὶ τὸ τρίγλυφον, interpr. Contignationes & pluteos superiores sculptura insignes. Apud Euripidem in Oreste Δωρικάς τε τριγλύφας à nominatiuo τριγλύφη, sed schol. legit τριγλύφους, quem vide.

C. ἈΝΑγλύφω, Sculpo. VNDE Ἀνάγλυφον ποτήριον, Sculptum poculum, Asperum sculptura, vel Asperum signis poculum, vt dixit Virg. ET ΔΙΑγλύφω, Vndique sculpo, Vel q. d. Persculpo. ET ΕΓγλύφω, Insculpo. ET ΠΕΡΙγλύφω, Circunsculpo.

ΓΛΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, Mustum. Theophyl. epist. 44, ἰσχάδες πολλαὶ, καὶ γλεῦκος, καὶ μελιττοῦττα, καὶ πόπανα. AT Γλεύξις, Mustum decoctum, Defrutum. Apud Hesychium exponitur οἶνος & ἕψημα, sed repono οἶνος ἕψημα ἔχων, vel πολὺ ἕψημα ἔχων, ex Pausania.

C. Ἀγλευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Minimè dulcis. Propriè, Musteam dulcedinem non habens. Luc. Lexiph. οἶνος ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Metaphoricè pro insuaui & iniucundo, apud Hermogenem de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλευκής ἐστι σχεδὸν διόλου. Suidas ἀγλευκὲς ex Xenoph. OEcon. affert pro ἀηδὲς, item ἀγλευκέστερον ex eiusdem Hierone, vbi tamen ἀγλυκέστερον habemus. ET Ἄγλευκος, Idem: vnde ἀγλεύκην θάλασσαν apud Nicandrum in Alexiph. legimus. Hesychius quoque ἄγλαυκον habet (mendosè pro ἄγλευκον, vt opinor) quod exponit ἀλυκόν.

C. Πολύγλευκος, ὁ καὶ ἡ, Musto abundans.

Γλευκινον μύρον, q. d. Musteum vnguentum, de quo Diosc. Item γλεύκινον ἔλαιον, q. d. Musteum oleum, id est expressum antequam oliuæ calcentur. in v. l.

ΓΛΥΚΥΣ, έος, ὁ, Dulcis. vt μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μυττωτὸν, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et γλυκὺς οἶνος, de quo dicam paulo pòst in Γλυκὺ significante passum. Huic voci γλυκὺς opponitur πικρός. Plut. ad Col. εἰ δ᾽ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem, De discern. adul. τοῖς πικροῖς χυμοῖς καὶ αὐστηροῖς ἡδύσμασι χρῶνται, τῶν γλυκέων ἀφαιροῦντες τὸ πλήσμιον. ‖ Transfertur ad multa, pro suaui seu iucundo. vt γλυκὺς ἵμερος apud Hom. & αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Il. 2, πόλεμος γλυκίων. Dicitur autem & γλυκύτερος in comp. itidémque γλυκύτατος in superlat.

Γλυκὺ, Vini dulcis genus. Lat. Passum, & apud Plin. interdum etiam Dulce. Dioscor. ἐπιδιδόναι οἶνον ἢ γλυκύ. Idem, σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι. At γλυκὺς οἶνος apud eundem & Athen. (id est vinum dulce) generaliorẽ signif. habet, omnis videlicet vini cui dulcedo aliqua inest, siue natiuum sit siue factitium. ‖ Γλυκὺ, Fel, per antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chron. lib. 3, cap. 1.

C. Γλυκύπικρος, (q. d. Dulciamarus) Dulciter amarus, seu acerbus, Dulcedinẽ amarori permixtam habens. vt γλυκύπικρος ἔρως.

C. Ἔγγλυκος, Cui aliqua dulcedo inest. vt οἶνος ἔγγλυκος quod affertur ex Diosc.

C. Ὀξύγλυκος, Dulciter acris. vt ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ apud Aristophanem Dulciter acre punicum Erasmus interpretatur. Apud medicos autem ὀξύγλυκυ est potus qui paratur dulcissimis fauis maceratis & decoctis. ET Ὀξυγλυκὲς apud Gal. comm. 3 εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν, vbi scribit nõ aliud esse quàm ἀπόμελι, fierique ab aliis ex melle & aceto, ab aliis autem ex fauis & aceto. Gorr.

C. Ὑπόγλυκυς, Subdulcis, Aliquantum dulcis.

C. Φιλόγλυκυς, Qui dulcia amat. Apud Aristot. Problem. Qui dulci vino gaudet.

Γλυκύτης, Dulcedo. vt γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item γλυκύτης, schema orationis.

Γλυκερὸς, οῦ, ὁ, poetis idem quod γλυκὺς, Dulcis. vt μέθυ γλυκερὸν, Od. ξ. & σίτου γλυκεροῖο, Il. λ. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Od. ρ. Et compar. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκόεις, εντος, ὁ, Dulciusculus, Subdulcis, Vel, Dulcis. vt γλυκόεντι ποτῷ, Nic. Alex. quod quidam pro passo accipiũt.

Γλυκαίνω, Dulce reddo. Quidam Edulco ex Nonio, & Dulco ex Sidonio interpr. Xen. OEcon. ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς. ITEM Ἀναγλυκαίνω ET Ἀπογλυκαίνω idem. (nisi quis ἀναγλυκαίνω interpr. Iterum reddo dulce) Pass. Ἀναγλυκαίνομαι & Ἀπογλυκαίνομαι. vnde ἀναγλυκανθῶσι in v. l. Dulcedinem ceperint: ἀπεγλυκάνθη, Dulcis euasit. DICITVR & Καταγλυκαίνω, itidem pro Dulce seu suaue reddo. Apud Greg. & pro Mulceo, vt Bud. in hoc eius loco interpr. ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοήν.

Γλύκανσις, q. d. Dulcificatio. ET Γλύκασμα SIVE Γλυκασμὸς, Dulcedo, Dulcitudo, in vulgatis lex. Metaph. de Christo quidam dixit, ὄξος ποτίζεται καὶ χολὴν βρωματίζεται ὁ γλυκασμός. SED & Γλυκισμὸς apud Athenæum legitur, ἔφερον κεράμια πρὸς τὴν τοῦ γλυκισμοῦ χρείαν, id est (inquit Bud.) Vt reliqua vina dulcescerent. Sic enim videtur intelligendum ex sequentibus pag. 60.

Γλυκάζω, Dulcesco, Vel, Subdulcis sum. vt γλυκάζων οἶνος, Diosc. & Athen.

ΓΛΩΣΣΑ, & Atticè Γλῶττα, Lingua. quæ pulchro epitheto ab Eurip. in Supplic. dicitur λόγων ἄγγελος, id est sermonum nuntia. Hom. Il. α, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Isocr. ad Demon. πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας. Apud Herodot. ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, eodem (vt opinor) modo quo Gall. *Dire de bouche*, pleonasmo quodam emphatico. Sic & Thucyd. pag. 236, ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον, videlicet ad differentiam eorum quæ iis quas ferebãt literis perscripta erant. At γλώσσας τέμνειν pro παύειν τοὺς λόγους, ex schol. Apoll. annotatur. ‖ Aristoph. Vespis, πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, Excute omnẽ linguã, i. omnẽ

dicendi facultatem. ‖Γλῶσσα, Sermo vnicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma, γλώσσης χαρακτήρ, Herodot. Latinè itidem Lingua. Gall. autem vel Langue vel Langage. Il. β, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνωστοτάτην τὴν γλῶσσαν Thucyd. 3, Maximè ignoto sermone vtentes. Plut. De defectu oracul. γλώσσαις πολλαῖς δὲ ἤκηκο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδωρίζεν. Sic autē & Latini linguā & plur. quoq; linguas dicunt. ‖Γλῶσσα, Peregrinum vocabulum, vel Vocabulum obsoletum, vt vult Gal. cui tamen in hac expositione nō assentior, vt nimis restringente huius vocabuli signif. Sed & à Polluce dissentio vt eam latius extendente, quum poetica vocabula nominari γλώττας tradit. alioqui enim bona pars Græcæ linguæ γλωττῶν appellatione comprehendi posset. Nec verò ex Aristoph. loco quem profert, illa expositio probari videtur. Sed & Aristoteles γλῶτταν esse dicit vocabulum ξενικὸν (id est peregrinum, vt interpretatus sum) De poet. 42, ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφοράν. Sic & De Rhet. 172, & 185. Eidē verò in illo lib. De poet. 39, γλῶττα est vocabulum alicuius gentis seu populi proprium, quod alii vsurpando ad se transferunt. Affert enim hoc exemplum, Nomen istud σίγυνον, Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλῶττα. Cæterùm multi (vt ex Athenæo discimus) libros περὶ γλωσσῶν scripserunt, ex quibus fuit Nicander Colophonius. Citatur ab eo & Diodorus quidā ἐν Ἰταλικαῖς γλώσσαις, & quidam Hermon ἐν Κρητικαῖς γλώτταις: sed & Philemon περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. At Galenus magis peculiariter Hippocratem suas habere γλώσσας dixit, earum expositionem libello hunc titulū præferente complexus. Cæterùm Quintil. γλώσσας linguam secretiorem interpret. qui & glossemata eadem signif. dicit, interpretans Voces minus vsitatas. Quo posteriore vocabulo vsus est & Varro De lingua Latina lib. 6, Qui glossemata (inquit) interpretati sunt.

HINC Γλωσσογράφος, Qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. vt apud Athen. lib. 3. ET Γλωσσηματικὸν vocabulum, Peregrinum vocabulum, &c. γλῶσσα, vt dictū modò fuit. Vtuntur autē hoc vocabulo non solùm Suidas & Aristophanis schol. verumetiam Dionys. Halic. in vita Lysiæ, item vbi de Thucydide agit. Pro quo apud Eustathiū legitur γλωσσηματικὸν cum ν, sicut & apud Moschop. Quanuis autem γλωσσηματικὸν tanquam à γλώσσημα formatum sit, & apud Latinos Glossema reperiatur, ex nullo tamen Græco scriptore γλώσσημα affertur.

Γλῶσσα αὐλοῦ, Lingua seu lingula, tibiæ. Theophr. & Diosc. alio nomine γλωσσὶς siue γλωττίς. ‖Γλῶσσαι præterea ab Isæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, vt scribit Pollux: γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi Calceamentorum vincula putat Camer.

C. Γλωσσογάστωρ seu Γλωττογάστωρ, ορος, ὁ, Qui lingua victum quærit, Qui linguæ ministerio ventrem alit. VNDE comp. Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, pro eodem: ea forma factum qua ἐγχειρογάστωρ. Aristoph. Auibus, Ἔστι δ' ἐν φαναῖσι πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος, οἳ θερίζου-σί τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε.

C. Γλωττοποιέω, ῶ, F. ήσω, Fello, Lingua morigeror: eo sensu quo Suetonius dicit ore morigerari. γλωττοποιέω, λεσβιάζω.

C. Γλωσσοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lingulæ similis. Aristot. ἔχουσι δὲ προβοσκίδας ὥσπερ καὶ αἱ μυῖαι· τοῦτο δ' ἐστὶ γλωττοειδές. Bud.

C. Γλωσσοκάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam continens. γλωσσοκάτοχον ὄργανον medici vocarunt comparatum ad linguam continendam. Camer.

C. Γλωσσοκηλόκομπης, ου, ὁ, Qui lingua & verbis iactuosis demulcet. ὁ γλώσσῃ κηλῶν καὶ κόμποις. Eustathius ex antiquis comicis.

C. Γλωσσόκομον, seu γλωττόκομον, ου, τὸ, propriè idem signif. quod γλωττοκομεῖον, id est arcula seu theca tibiarum lingulis reponēdis idonea. Gorræus ex Galeno de glossocomo instrumento tradens, scribit significare arculam in qua homines recondunt res pretiosas, & quam multiter facientes portant: esse autem oblongam & angustam. Huc referri potest illud Ioannis 12 de Iuda, κλέπτης ἦν καὶ γλωσσόκομον εἶχε. vbi marsupium seu nidulum Camerarius interpret. alii loculum. Videtur significare etiam Loculamentum seu cauerm aut tale quid apud Dionysium Longinū, quum scribit, γλωττόκομα ἐν οἷς οἱ πυγμαῖοι οἱ καλούμενοι νᾶνοι τρέφονται. Item, οὕτως ἄπασαν δουλείαν, κἂν ᾖ δικαιοτάτη, ψυχῆς γλωττόκομον, καὶ κοινὸν δή τις ἀποφήναιτο δεσμωτήριον. ‖Hesychio est etiam Σορὸς ξυλίνη τῶν λειψάνων, id est Loculus. (eo sensu quo Plinius quendam mortuum crematúmque, conditum loculo in templo dixit) Quò referendum est illud Theodor. in 3 Eccles. hist. ὀλίγων δὲ διελθουσῶν ἡμερῶν ὁ τοῦ ἀλάστορος ἐκείνου θάνατος ἐμηνύθη, καὶ ἐν γλωσσοκόμῳ κείμενος ἐκομίσθη. ‖Demum est machina quædam chirurgica caua & oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata. de qua Orib. in lib. De machin. & Gorræus in suis Defin. med. γλωσσοκόμιον id etiam appellatur. VNDE Γλωσσοκομεῖον seu γλωσσοκόμιον, Ligularum vasculum, Cam. Vasculum ad recōdendas tibiarum lingulas seu ligulas. Pollux & Hesych. Item Arcula scriniúmque scriptorum, Galenus. ‖Est etiam Σωλὴν μηχανικὸς, id est, quiddam ad fracta ossa accommodatum, eo maximè tempore adhibēdum quo solidari illa incipiunt in ea quæ πώρωσις dicitur. Cuius descriptio, & quid inter illud ac σωλῆνα intersit, exponit Galen. in 2 comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Camer. Idē γλωσσόκομον paulo antè nominari dixi. ‖Item pro muliebri pudendo capitur, vt tradunt v. l. ex Epigr.

C. Γλωσσοκρατέω, ῶ, F. ήσω, Linguam coerceo, Taceo.

C. Γλωττοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui lingulas tibiarum conficit, Lingularum fabricator. Camer. ex Polluce. AT Γλωττοποιέω, ῶ, Fut. ήσω, Lingua patro. αἰσχρουργῶ τῷ στόματι. Bud. ex Aristoph. Lingua morigeror. vt Suet. Ore morigerari dixit de simili αἰσχρουργίᾳ.

C. Γλωσσοστροφέω, seu γλωττοστροφέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam agiliter verso, Blatero. Aristoph. Neb. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν. id est, ποικίλον ἐν τῷ λέγειν καθεστηκέναι, περιλαλεῖν, στωμύλλεσθαι. de linguæ enim agilitate & versutia hoc vocabulum dicitur. Camer.

C. Γλωσσότμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui lingua amputata seu execta est.

C. Γλωσσοτομέω, ῶ, Fut. ήσω, Linguam alicui amputo. Accus. iungitur 2 Maccab. 7. Bud. Vnde & γλωττοτομηθῆναι apud Plut. Elinguatum esse, Plaut.

C. Γλωσσοχαριτέω, ῶ, F. ήσω, Linguam ad gratiam alicuius cōparo, Blandior. Prouerb. Salomonis 28, ὁ ἐλέγχων ἀνθρώπου ὁδοὺς χάριτας ἕξει μᾶλλον τοῦ γλωσσοχαριτοῦντος. QVOD Χαριτογλωττέω etiam inuerso ordine dicitur, id est Iucunda memoro, Camer. πρὸς χάριν λέγω, Ad gratiam & voluptatem loquor, ἡδυλογέω, ἡδυγλωττέω, vt Erasmus exponit. Athen. lib. 4, de cynicis loquens, οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Quod (inquit Budæus) significare videtur lingua gratiam quærere, id est ἡδυλογία, vt parasiti faciunt. hoc enim ex præcedētibus colligitur. & ἡδυλογεῖν pro eodem statim accipit, id est assentari. Apud Æschylum verò Prom. vincto, Γνώσῃ πάλιν ὡς ἔτυμα τάδ', οὐδὲ γὰρ ματαίω χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι, sunt qui velint non ἡδυλογίαν significari secundum Athenæum & alios quosdam, sed linguæ gratiam fictam (quod appellarit Persius, — pictæ tectoria linguæ) notari. esse enim (vt exponat Comm. Æschyli) μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, Non re factísque, sed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari, quo modo loquatur Sallustius: seu, Verbo tenus obsequiosum atque officiosum esse.

C. Γλωσσαλγία, ας, ἡ, ad verbum, Linguæ dolor seu morbus. Capitur verò pro Linguæ prurigine, vt quidam interpret. seu Petulantia verborum & loquaci maledicētia, vt Camer. in hoc Eurip. Med. loco exponit, Τὴν σὴν σόφρονα ζημίαν γλωσσαλγίαν. Philo De vita Mosis 3, γλωσσαλγία καὶ ἀχάλινον στόμα, Petulantia linguæ. Gregorius, τίς ἡ τοσαύτη περὶ τὸν λόγον φιλοτιμία καὶ γλωσσαλγία; Et Gal. pro Nugis. Bud. ET Γλωσσαλγέω, ῶ, F. ήσω, Lingua prurio, Linguæ venenum commoueo, vt quidam exponunt. Naz. orat. 2, ἀφειδῶς τινὲς γλωσσαλγήσωσι, Nugentur, vt vertit Bilibaldus.

C. Γλώσσαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, Garrulus, Locutuleius, Blatero, Gell. Linguax, Nugo. στόμαργος, παχύγλωσσος, Hesych. VNDE Γλωσσαργία, ας, ἡ, Garrulitas, Loquacitas. Bud. ex

Athenæo, εἰς τὴν ἄκαιρόν σου γλωσσαργίαν. Apud Luc. autem Lexiph. σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει, Micyllus interpr. Linguæ ignauiam.

C. Γλωσσάσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Qui se lingua vt clypeo defendit, Cui lingua clypeus est. Qui se facundia tuetur, Bud. ὁ γλώττῃ πολεμίζων, vt est in prouerb.

C. Ἄγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ. Linguam non habens, Elinguis. vt ἄγλωσσος λάλος apud Athen. lib. 10 dicitur ὁ περφκτός, Elinguis blatero. Sic κροκόδειλος Aristoteli ἄγλωσσος est, id est sine lingua. Camer. ‖ Item, Qui loqui non potest, Qui obmutuit. cuiusmodi est adespoton illud apud Suidam, Νῦν εἰς γᾶν ἄγλωσσος ἀναύδητός τε πεσοῦσα. id est, ἄναυδος, ἄφωνος. Eo sensu Cicero dixit, Conuicit & elinguem reddidit. ‖ Item, Dicendi imperitus, Camer. εἰπεῖν ἀδύνατος, apud Aristophanem. Item, Barbarus, ἀλλόγλωσσος, κακόγλωσσος. vt Soph. schol. in hoc Trach. loco exponit, — οὐθ' ὁ γηγενὴς Στρατὸς γιγάντων, οὔτε θήρειος βία, Οὔθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca, nec barbara. Ἄγλωσσος αὐλὸς etiam dicitur, Tibia lingulam non habens. A Polluce alibi ἔξαυλος dicitur, & φαῦλος, & cuius γλῶτται sunt ἐξηνλημέναι. HINC Ἀγλωττία, ας, ἡ, q.d. Elinguitas, Obmutescens taciturnitas. ἡσυχία, σιωπή. Suid. AT Ἀγλωσσέω, ῶ, Hesychio est δυσφημῶ.

C. Ἀδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Suauem & iucundam linguam habens. vnde ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος, apud Pind. Olymp. ιγ, de iucundo præconio victoriæ. Cam. Est autem Doricum pro ἡδύγλωσσος.

C. Ἀθυρόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀθυρόγλωττος, Atticè, Loquax, Garrulus. Cuius lingua nulla ianua coercetur, nullis foribus cohibetur. Effrænem linguam habens (vtendo alio metaphoræ genere) id est, habẽs linguam quæ nullo fræno compescitur. sic & ἀχάλινον στόμα dicunt. Euripides Oreste, Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει, id est, ἀνήρ τις ᾧ θύρα οὐκ ἐπέκειτο τῇ γλώσσῃ. sic enim Theognis, Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύρα οὐκ ἐπίκειται, quasi compositũ nomen ἀθυρόγλωσσος dissoluens. quanquam non ex θύρα & γλῶσσα, sed ex ἄθυρος (quod à θύρα est) & γλῶσσα conflatum est: vt sit, Habens linguam ἄθυρον, id est ianua non coercitam, foribus non obstructam. HINC Ἀθυρογλωττία, ας, ἡ, Garrulitas, Linguæ licentia, Linguæ incontinentia. vt ἀθυρόγλωσσος exponitur ab Euripidis scholiaste ἀκρατόστομος, id est, ad verbum, Qui habet os incontinens, vel, Qui os non continet, Qui ori temperare non potest. A Suida ἀθυρογλωττία exponitur ἡ ἀχαλίνωτος γλῶσσα, id est effrænata lingua.

C. Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alia lingua vtens, seu diuersa, Externus, Peregrinus. nam peregrinorum alia est lingua quàm lingua regionis in qua sunt. Qui ab Hom. ἀλλόθροοι vocantur, à scholiastis exponuntur ἀλλόγλωσσοι.

C. Ἀμφοτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vtranque linguam habens. Vocatur Zeno ἀμφοτερόγλωσσος à quodam poeta apud Plutarchũ in Pericle, id est (vt quidam exponunt) In vtranque partem disputans.

C. Ἀνθρωπόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui humana lingua loquitur. Aristot. καὶ μιμητικὸν καὶ ἀνθρωπόγλωττον τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἡ ψιττάκη. Pro quo Plin. Super omnia humanas voces reddunt psittaci quidem etiam sermocinantes.

C. Βαθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Cam. εὔγλωσσος, ἐλλόγιμος, Suid.

C. Βαρύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua grauis est. Maledicus. vulg. lex.

C. Βραδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius lingua tarda est, Tardiloquus, Senec. Et τὸ βραδύγλωσσον, Tarditas loquendi, Linguæ debilitas, Cic.

C. Δίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bilinguis, Duarum linguarum gnarus, Bud. Duarum linguarum peritus, vt Anacharsis Scytha, percepto sermone Græco. Camer. Thuc. lib. 8. Et Plut. Alex. ἡγεμὼν αὐτοῦ δίγλωσσος ἄνθρωπος. ‖ Item, Interpres, Bud. ex Plut. Themist. 36. ‖ Hesychio est etiã διχόθυμος, quo apud Latinos modo Bilinguis fallaciloquentiam notat.

C. Διττόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplicis linguæ. διττόγλωττος παίδευσις, Budæus. VNDE Διττογλωττία, ας, ἡ, Duplex lingua.

C. Ἑτερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alterius & diuersæ linguæ est. 1. Cor. 14, ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, per diuersæ linguæ homines.

C. Εὔγλωσσος, seu Εὔγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Disertus, Facundus, Camer. εὔστομος. Aristoph. θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ψευδῶν συγκολλητής, εὑρεσιεπής. VNDE Εὐγλωττία, ας, ἡ, Rectè loquendi facilitas, Facundia, Suauitas sermonis, εὐέπεια, vt εὐστομία. Bud. ex Chrysost. εὐγλωττίαν ἐπιδεικνύμενος. ET Εὐγλωττέω, ῶ, Facundus seu disertus sum. εὐστομῶ.

C. Εὐθύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Rectilinguis. idem quod εὐθυρρήμων, quo Cicero vtitur, Verax & liber. Camer. ex Pind. Pyth. β.

C. Ἡδύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vide in Ἀδύγλωσσος paulo antè.

C. Θρασύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Audacilinguis, Audax verbis. VNDE Θρασυγλωττία, ας, ἡ, Linguæ audacia. Audacia verborum, Camer.

C. Ἱερόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sacram linguam habens. In Epigramm. exposito à Pausania Ἠλιακῶν β, est ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος, Genus Clytidarum qui vates fuerunt. Camer.

C. Κακόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Malæ & ominosæ linguæ. κακόγλωσσον βοάν, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. Hecuba. Camer.

C. Μελίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mellitam linguam habens. μελίγλωσσον vocarunt eum cuius suauis esset oratio, quo cognomento appellatum fuisse Ælianum accepimus. Et μελιγλώσσων ἐπέων, Mellitorum carminum in Auibus Aristoph. Camer. Poetica mella dixit Horat.

C. Ὁμόγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui eiusdem linguæ est. Xenoph. Pæd. 1, τῶν ἐθνῶν ἦρξεν οὔτε ἑαυτῷ ὁμογλώττων ὄντων, οὔτ' ἀλλήλοις. Camer. VNDE Ὁμογλωττέω, ῶ, F. ήσω, Eadem lingua vtor. Bud.

C. Παγγλωσσία, ας, ἡ, Clamores. Camer. ex Pind. Olymp. β.

C. Παλίγγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui est abhorrente lingua, i. sermone, Pindaro Isthm. ς, οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Sed Nem. α, diuersum & contrarium notat, id est ἐναντιόφημον. Hæc Camer. Idem ex Polluce interpretatur Malè ominans, Leuis, Maledicus.

C. Περίγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eloquens. Camer. ex Pindaro Pyth. α.

C. Πλατύγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, Latam linguam habens. Aristot. ὀρνίθων τὰ μάλιστα φθεγγόμενοι πλατυγλωττότεροι τῶν ἄλλων εἰσί. Id est, Habent linguam latiorem, quæ hominis linguæ maximè est similis. Camer.

C. Πολύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum linguarum est. Plut. Sympos. τῆς καλῆς ταύτης καὶ ποικίλης καὶ πολυγλώσσου σοφίας, Sapientiæ huius præclaræ & multorum animalium sermocinatione distinctæ. Item, Multarum linguarum gnarus. Apud Sophoclem est πολυγλώσσου δρυός, de quercu Dodonea, in Trachin. Et πολύγλωσσος βοή, Electr. Multilinguis, si ita facere liceat vt sit elinguis. Camer. Item, Multiloquus.

C. Τανύγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Linguam extensam seu protẽsam habens. τανύγλωσσοι κορῶναι, quæ linguis prolixioribus sunt, Od. ε. Camer.

C. Ὑπογλώττιον, ου, τό, q.d. Sublinguium. Aristot. lib. 2 Anim. de ceruorum vermibus, τοῦ ὑπογλωττίου ὑποκάτω, Sub lingua, Gaza interpr. AT Ὑπόγλωττον Dioscorides nominari ab aliquibus laurum Alexandrinam autor est: pro quo apud Plinium lib. 15 cap. vlt. scribitur Hippoglottion. Idem tamen & hypoglossam agnoscit, lib. 27 cap. 11. quam scribit folia habere figura syluestris myrti, concaua, spinosa, & in his ceu linguas, folio paruo exeunte de foliis. Quæ à Dioscoride lib. 4 cap. 132, ἱππόγλωσσον vocatur. verba eius hæc sunt, ἱππόγλωσσον θαμνίσκος ἐστὶ μυρσίνῃ ἀγρίᾳ καὶ λεπτῇ τὰ φύλλα ὅμοιος. κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει, καὶ ἐπ' ἄκρου ὥσπερ γλωσσίδια παρὰ τοῖς φύλλοις. Ita scriptura horum vocabulorum apud Plinium & Dioscoridem variat & inuersa est. Apud Galenum certè Simpl. lib. 8, ὑπόγλωσσον scribitur: quod ita nominatum tradit, ὅτι περιφύσεις ὑπ' ἄκροις ποιεῖται γλωσσαρίων. Obiter verò hoc addendum, in verbis Plinii pro Concaua, spinosa, legendum videri Coma spinosa, vt exprimatur illud Diosc. κόμην δὲ ἀκανθώδη ἔχει.

C. Ἐπιγλωσσίς, seu ἐπιγλωττίς, ίδος, ἡ, Lingula siue Ligula. Plin. lib. 21 cap. 37, Græcum hoc vocabulum minorem linguam

linguam interpretatur. Est autẽ ἐπιγλωττὶς Polluci (vt A Cam. interpr.) caruncula palato annexa interius iuxta radicẽ linguæ, similis folio hederæ: cuius acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculũ resultet. Gorræo est membrana cartilaginosa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui superposita. quæ eius definitio ex Gal. 7 De vsu partium petita videtur. Κλεῖθρον etiam ab Hippocr. eam appellari scribit Camer. & à Cic. operculum asperæ arteriæ. Macrob. Saturn. lib. 7 cap. 15, Hippocr. imitatus, scribit, impositam esse arte quadam & ope naturæ B quasi claustrum mutuum vtriusque fistulæ. De eius duplici officio scribit Plin. & Macrob. locis antè citatis, & Gorræus: quos consule.

Περιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Inuolucrum linguæ, Camer. σκεπαστήριον τῆς γλώττης, Suid. Athen. lib. 1, Ρίθυλλον τὸν τένθην καλούμενον, ὃ περιγλωττίδα μόνον ὑμένινην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ περισκυτίζειν τὴν γλῶτταν περὶ ταῖς ἀπολαύσεις, membraneum linguæ inuolucrum atque opertorium.

C. Προγλωσσὶς, ίδος, ἡ, Linguæ extrema pars acuta.

C. Ὑπογλωσσὶς, ίδος, ἡ, Intima lingua. i. ortus ac radix illius, C qua parte ad imã maxillam annectitur. Cam. ex Poll. ‖ Ὑπογλωσσὶς etiam morbi nomẽ est, i. (vt Pollux tradit) abscessus sub linguam. ‖ Item, genus arteriaci medicamenti, constans ferè iisdem ex quibus & arteriaca medicamẽta inflammationes arcentia. Hæc Gorræus, apud quem plura, inuenies. ‖ Et coronæ genus quoddam. Camer. ex Poll.

Γλωττικὸς, οῦ, ὁ, Ad linguam pertinens. γλωττικὸν κέντρον, Aculeus ad gustandum accommodatus. v. l.

Γλωσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lingulatus, Vitruu. Linguæ specie & D forma. ‖ Itẽ Linguax & loquutuleius, Gell. Lingulax, Bud. ex Ecclesi. cap. 8. Linguaculus, Cam. qui & lingulacam à Plauto vocari mulierem loquacem, annotat.

Γλωσσάριον, ου, τὸ, Lingula, seu ligula, Parua lingua.

Γλωσσὶς, seu Γλωττὶς, ίδος, ἡ, Lingula seu ligula tibiæ. Luc. Hermot. ἐμπνεῖν εἰς τὴν γλωσσίδα λεπτόν τι καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοῖς δακτύλοις ἀκριβῶς. ‖ Γλωττίδας calceis etiam tribuerunt quidam, sed non sine reprehensione. ‖ Est etiam γλωττὶς, Lingulaca auis, dux coturnicum. v. l. ex Aristot. lib. 8. Anim. E

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ, Osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuò. quod Catull. oscula columbatim iuncta dixit. v. l. ex Epigr. Videtur esse q. à verbo Γλωττίζω. NAM Καταγλωττίζω etiam dicitur pro Suauior lingua ori inserta, vt testatur Pollux, Comicos καταγλωττίζειν de osculis dixisse scribens. Collabellare osculum, & Oscula iungere colũbatim, Laberius & Catull. id vocant. VNDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, eiusmodi osculum. Aristoph. Nub. Ἡ δ' αὖ [ὄζουσα] μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων. Vbi schol. καταγλώττισμα esse dicit ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλλῃ στόματι. F quod γλυκυμὸν etiam nominari scribunt v. l. ET Καταγλωττισμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. ‖ Καταγλωττίζω est quoque Elinguẽ reddo, Cic. Obturo os, Camer. Aristoph. Equit. τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μισθωτάτου καταγλωττισμένην σιωπᾶν, id est (B. interpr.) Loquacitate tua personantem plenámque tacere, & verbositate tua attonitam & perturbatam. Idem Acharn. διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, In me deblaterauit, eodẽ B. interpr. qui apud Greg. In Athanas. τὸ περιττὸν καὶ κατεγλωττισμένον τῆς θεολογίας καὶ ἔντεχνον appellari dicit disputationem G verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres consectantem, Facundia exornatum & expolitum. VNDE Καταγλώττισμα, ατος, τὸ, quod idem Bud. exponit περιλάλημα, Obtundẽs loquacitas. CVI Ἐπιγλωττίζομαι simile est, quod Camer. interpr. Conuitium facio. Aristoph. Lysistr. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι, i. οὐ λοιδορήσομαι, vt Poll. exponit: seu, οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω, vt Suid. Apud quẽ ἐπιγλωττήσομαι per η bis scribitur, quasi ab ἐπιγλωττέομαι. Ἐπιγλωττώμενον etiam apud Pollucem reperitur, H quod itidem exponit conuitiandi verbo λοιδορουμένων. Quò pertinet & ἐπιγλωσσᾶσθαι apud Hesych. id est ἐπιλαλῆσαι, quasi ab ἐπιγλωσσάομαι. Cuiusmodi (in diuersa tamen signif.) est & ἐπιγλώσσω, quod idem Hesych. ex

Æschyl. Heraclidis citat, pro ἐπιβάλλω δὲ τῇ γλώττῃ.

ΓΛΑΥ'ΣΣΩ, Cerno, Intueor, θεωρῶ & αὐγάζω, Eustath. Hesych. autem est Splẽdeo, λάμπω, item ζαίνω. sed nullum affertur vllius harum signif. exemplum.

Γλαυκὸς, Glaucus, Cæsius. Sed Eustath. γλαυκὸς ab illo γλαύσσω deriuans (quod facit & Etymolog. addens exemplũ similis deriuationis, λευκὸς à λεύσσω) propriè vult γλαυκὸν esse τὸ ὑπόλευκον καὶ λαμπρόν. Aristot. de mantichora fera, τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβαρικόν. pro quibus Plinius, Oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, pro oculis esse cæsiis. vt apud eundem in Probl. sect. 10, διὰ τί οἱ λευκοὶ αἱ ἵπποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπίπολὺ γλαυκοί. Alioqui dicitur γλαυκὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὰ ὄμματα, vt apud Basil. pro quo & comp. γλαυκόφθαλμος & γλαυκόμματος. Vide γλαυκῶπις. ‖ Γλαυκὴ θάλασσα apud poetas Cæruleum mare. Sic autem vocatur (vt inquit Eustath.) ἡ τὸ χρῶμα γλαυκὸν παραυγάζουσα, illa videlicet eius pars quæ est ἀβαθὴς, & ἄμμον ὑποκειμένην ἔχουσα λευκήν. Quinetiam γλαυκὴν sine adiectione appellauit Hesiodus mare (sicut & ὑγρὴ dicitur) in Theog. οἳ γλαυκὴν διὰ πέμπελον ἐργάζονται. Sed & ἐλαίας γλαυκῆς & ἐλαίου γλαυκοῦ ab eo fit mentio.

C. Γλαυκόμματος (q. d. Cæsioculus) Cæsius. Plato in Phædro, de equo.

C. Γλαυκόφθαλμος, Idem apud Diosc.

C. Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, Minerua, apud Hom. passim, Cæsios oculos habens. Ita enim Cic. Cæsios oculos Mineruæ, cæruleos Neptuni. (Dixit tamen autor obscœni carminis, Minerua flauo lumine est, Venus pæto) Quidã de oculis terribilibus voluerũt intelligi, aut etiam terribilem ipsam significari; earum ferarum more quæ glaucos habent oculos, præsertim verò leonum & draconum. Sic & Hesychius dicit φοβερὰ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς: addens tamen & λαμπρόφθαλμος, item ὀξύφθαλμος. Diodorus autem ita dictam scribit ob cæli colorem glaucum. quod mihi videtur optimè cum etymo Latinæ vocis conuenire, quod Cæsium à Cælum deducit, vt Cæsium dicatur quasi Cælium. ET Γλαυκώψ, ῶπος, Cuius cæsii sunt oculi. vt γλαυκῶπες δράκοντες. ITEM Γλαυκώπειος, ὁ, idem. vt τὰ γλαυκώπια τῶν θηρίων, Eustathius. ET Γλαυκώπιον, antiqua appellatio arcis Athenarum, (aut etiam cuiusuis generaliter) propter Mineruam dictam γλαυκῶπιν. Eust.

C. Ἑτερόγλαυκος, Altero oculo cæsius, in v. l.

C. Ὑπόγλαυκος, Subglaucus, Aliquantum glaucus.

C. Γλαυκότης, ητος, ἡ, Glaucus color, seu cæsius. Aristot. γλαυκότης ὀμμάτων.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, SEV Γλαύκωσις, εως, ἡ, Glaucedo (vt vulgus vocat) Glaucoma Plinio, Vitium in oculo quum præter naturam glaucescit: Vel (vt alii definiunt) Trãsmutatio humoris crystallini in glauceum. Vide Gorr. ex Galeno, Rufo, Ægineta, &c. Dicitur & ὑπόγλαυκωσις.

C. Ἀπογλαυκόω, ῶ, Cæsium reddo. vnde passiuum Ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει. ET Ἀπογλαύκωσις, Vide paulo antè in γλαύκωμα.

Γλαυκιάω, ῶ, Glaucis oculis terribiliter intueor: vt Hom. & Hesiodo γλαυκιόων leo, à Catullo dictus cæsius. Vide Hesychium & Eustathiũ. Ex Dionys. Alex. γλαυκιάω affertur pro Glaucesco.

Γλαύκιον, Auis à glaucis oculis nominata, Eustath. ‖ Item Herba quædam & eius succus eodem nomine, qui officinis mentha. HINC Διαγλαύκιον, Collyrium, Vide Gorr. Sciẽdum est autem pro herba inueniri potius γλαύκιον quàm γλαυκίον.

Γλαυκίσκος, Piscis quidam apud Athen. & Plinium.

¶ Γλαῦξ, Vlula, Noctua. vt in prouerb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel ἀθήναζε, Noctuas Athenas. ‖ Et genus numismatis noctuam impressam habẽtis. Sunt qui à Γλαύσσω, sunt qui à γλαυκὸς (quod ab illo γλαύσσω deduci diximus) deriuãdum putent. ‖ Et herba quædam apud Dioscor. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. ‖ Item Saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, εος, ὁ & ἡ, Noctuæ speciẽ gerens, Gaza interpr.

ΓΟΑ'Ω, Fut. ήσω, & Γοάσομαι, Gemo, Deploro, Defleo. Od. κ, ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. i.

ται. Et cum accusatiuo, Od. λ, σὸν πότμον γοόων. Sic Il. π, Ὃν πότμον γοόωσα. Verbum est poeticum: Xenophon tamē eo in voce pass. vsus est Pæd. 4, πολλὰ γοωμένη. Sed & significatione passiua γοηθεὶς affertur ex Epigr. pro Defletus. AT Γοήμεναι Il. ξ, vel tanquam à γοάινω, vel tanquam à γόημι. Esse autem à sono fictum verbum γοάω arbitror. A

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Gemebundus, Flebilis. in Epigr.

Γόος, Luctus. vt στυγερὸς γόος & κρυερὸς γόος apud Hom. Et μή μοι γόον ὄρνυθι, Od. ρ. In epigr. γόον στελάουσα.

C. Γοοπλανής, έος, ὁ & ἡ, q. d. Luctiuagus. Ex Nonno, γοοπλανέες Φαριστῆσι. B

C. Ὀρθρογόη χελιδών, Manè lugens hirundo, Hesiod.

Γοώδης, εος, ὁ & ἡ, Lugubris, Flebilis, Lamentabilis. ET Γοερός, idem, sed magis poeticum. quo tamen & Luc. vsus est, καὶ γοερόν τι μυκᾶσθαι.

ΓΟΗΣ, ητος, ὁ, Incantator, Præstigiator, Qui præstigiis aliisue malis & dolosis artibus imponit. Et generaliter etiam impostor. Herodot. in Melpom. de Neuris & Budinis loquens, κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Vbi γόητες sunt incātatores atque adeo qui magicis artibus vtuntur. C Addit enim illos se vertere in lupos. (vt legimus in Virg. Pharmac. His ego sæpe lupum fieri & se condere syluis Mœrim) Ab Æsch. in Ctes. μάγος & γόης copulantur. Demosth. Pro cor. δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν καὶ τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Vbi tamen malim abesse copulam καὶ inter δεινὸν & γόητα, vt legatur δεινὸν γόητα. quam meā coniecturam confirmat hic Plat. locus in Sympos. δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Latè denique pro quouis etiam impostore capitur, vti dixi. Interdum tamen copulantur ἀπατεὼν & γόης, vt à Plut. De Sibyll. orac. Quo D Plato modo γοητεύοντες cū ἐξαπατῶντες coniunxit Pol. 2. Cæterùm à γόος deriuo γόης cum Eustath. dicente γόητα esse τὸν μετὰ γόου ἐπάδοντα. cuius etymi rationē aptā reddere videtur ex Soph. Θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.

Γοητικός, Incantatorius, Præstigiatorius, Ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, Incanto, Fascino, Incantatione seu præstigiis decipio, Illicio, Pellicio. vt γοητεύειν τὴν σελήνην καὶ καθαιρεῖν, Plut. De def. orac. At Bud. interp. apud Plat. Stupore affectū decipere: apud quem plura vide p. 728. HINC Γοήτευμα, Incantamentum, Incantatio, Præstigiæ, Fallaciæ, Plat. in Phil. ὥστε καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν, γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴ εἶναι. E ET Γοητεία, Idem, vel Ipsa actio incātandi & præstigiis decipiendi, &c. Plut. De prud. an. ἡδονῆς δὲ τὸ μὲν δι' ὤτων ὄνομα κήλησίς ἐστι, τὸ δὲ δι' ὀμμάτων, γοητεία. ET Ἀγοήτευτος, Qui fascinari non potest. ET Δυσγοήτευτος, Qui nō facilè fascinari potest. Et apud Plat. Qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur, B. ibidem. VERBA autē comp. Ἐκγοητεύω ET Καταγοητεύω, idē valēt quod γοητεύω, nisi quòd præp. sign. auget.

ΓΟΓΓΥΖΩ, Murmuro, Matth. Luc. Io. ET Διαγογγύζω, Luc. 15, Idem. F AT Καταγογγύζω, Murmuro aduersus [aliquem,] Obmurmuro.

Γογγύζειν, teste Poll. dicuntur & columbæ.

Γογγυσμός, Murmuratio. ET Γογγυστής, Murmurator. ET Γογγυστικός, Murmuratorius, Ad murmurationem propēsus, vt φθονερᾶς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, Naz.

ΓΟΜΦΟΣ, Cuneus, Clauus. Od. ε, de naui, Γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε. Aristot. Metaph. 9, pro clauo. μάλιστα δὲ εἴη φύσει τοιοῦτον καὶ μὴ βίᾳ, ὥσπερ ὅσα κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ συνδέσμῳ. G Cic. apud Plat. in Tim. γόμφοις cuneolos vertit: vbi tamen (inquit Bud.) clauos potius signif. videtur, quum sic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος.

C. Γομφοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Cuneis seu clauis compactus. Et metaph. apud Aristoph. ῥήματα γομφοπαγῆ. ET Γομφότομος, Clauis traiectus, ex Nonno.

Γομφόω, ῶ, Clauis cōpingo. Item simpl. Cōpingo, Coagmēto. Epigr. lib. 2, nauis γομφωθεῖσα. Aristoph. Eq. γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα. VNDE Γόμφωμα ET Γόμφωσις, Coagmentū, Coagmētatio, B. ex Plut. Exponitur H & Cōpages, Cōtabulatio. Itē γόμφωσις apud medicos species συναρθρώσεως, quū os ossi claui modo infigitur, vt inquit Gal. ET Γομφωτὴρ, Coāgmētator, Qui compingit [nauē.] ET Γομφωτὸς, Coagmētatus, Cōpactus. ET Γομφωτήριον, q. d. Coagmentatoriū. i. id quo fit coagmentatio. A Vnde exponitur & Clauus.

¶ Γομφίος, Molaris dens. Xen. anteriores dentes cibū dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autē vocātur γομφίοι quòd clauorū modo genis infigantur. HINC Γομφιόδουπα χαλινὰ in Epigr. Circa molares dentes strepentia fræna. ET Γομφίασις, Morbus dentiū, vel gingiuarū. Molarium vel (secundū alios) maxillarū à dentitione dolor. Sunt & qui γομφίασιν de mobilitate dentium interpr. apud Diosc. vbi decoctū cornu ceruini dicit παρηγορεῖν τὰς γομφιάσεις, quòd Plin. scripserit, cornu ceruini cinerē dē- B tes mobiles cōfirmare. ET Γομφιασμὸς, Cōfractio dentium, vel Stupor dentium. Vide Hesych. & Suidam.

ΓΡΑΦΩ, Scribo, insculpendo literas (vel notas aliterarū loco) in lapidem aut lignū. Hom. Il. ζ, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Vbi legūtur apud Eust. multa de antiqua inscribēdi. i. insculpēdi literas, cōsuetudine. Fortasse autē Exarare & Perarare (quæ Lat. de literis etiā dicūt) ad hoc γράφειν exprimendū cōmodiora fuerint. Sed apud eūdem C Hom. γράφειν dicitur & hasta corpori plagā infligens, quasi videlicet insculpendo. Quā significationis cōmunionē nō magis mirā existimo quàm est Incidere pro Insculpere: (vt quū dicitur Incidere in æs) alioqui tamē cōmunem ex parte habēs cum cæteris quæ à Cædo deriuantur, signif. Locus est Il. ρ, – γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος. Vbi si illa signif. analogia spectanda non sit, existimo γράψε reddendū potius verbo Discerpsit, quàm Rasit, aut alio quoquā. (nam Conscribillare Catullianū habet quidē & ipsum inclusā insculpēdi si- D gnif. sed ita insculpendi vt cutis velut radatur duntaxat, nō autē in eā penetretur) Verùm vter istorū Hom. locorū primam ac propriā habeat verbi huius signif. aliis inuestigandū relinquo. Apud eius posteros saltem γράφειν generaliter pro Scribere in vsu fuit. vt ex locis seq. patebit. Æsch. in Ctes. πρὶν περὶ συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. X. Pæd. 8, γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου ἐπιτροπεύοντι φέρειν. Herodot. γράφειν εἰς διφθέρας. Dem. autē, γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. Sol. διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραφε. Diosc. 3, τὸ μέλαν ᾧ γράφομεν. Et γράφειν εἰς τάχος, ex Procopio pro Ce- E leriter scribere, vnde ταχυγράφος. quo dicitur modo & γράφειν εἰς κάλλος, vnde καλλιγράφος & καλλιγραφία. Apud Luc. γράμματα γράψασθαι. Dem. γραφεῖσα ἐπιστολή. Dicitur autē & γράφομαι pro γράφω: vnde & γέγραμμαι pro γέγραφα apud Dem. μᾶλλον δ' ἀναγνώσομαι ὑμῖν ἅπερ ἐμαυτῷ γέγραμμαι πάντα τὰ ὑπομνήματα. Sic γράφου pro γράφε, in his, γράφου δὲ φρενῶν ἔσω, quæ Eust. affert. Vbi obseruanda est metaph. qualis apud Æschyl. in Prom. (sed verbo cōposito vtentē) Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Et apud Pind. Olymp. Od. 10 in princ. τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι F Ἀρχεστράτου παῖδα πόθι φρενὸς ἐμᾶς γέγραπται. Sic Ter. Andria, Etiam nunc mihi scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. Cic. quoq; In animo inscribere orationē dixit. Apud eundē legimus, Acad. 4, Itaq; vt literis consignamus quæ monumētis mādare volumus, sic ille in animo res insculptas habebat. His autē velut opponitur ἐς τέφραν γράφειν, in cinerē scribere, & εἰς ὕδωρ γράφειν, de quibus lege Eras. ‖ Γράφειν apud Luc. pro Scribere literas. i. epistolā, Bud. Apud Isocr. ποιεῖν ἢ γράφειν, in orat. ad Nic. vbi ποιεῖν est carmen cōponere, at γράφειν so- G luta orat. aliquid scribere. Et γράφειν περί τινος, Aristot. De re aliqua scribere, pro De ea tractare. ‖ Γράφειν ex consequenti redditur & aliis verbis. vt γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. Decernere bellum: & γράφειν πρεσβείαν, decernere legationē, apud eundē. Bud. γράψαι interpr. Decernere plebiscito in hoc Dinarchi loco in Dem. πρότερον τοῦτον οἴεσθε γράψαι Διφίλῳ τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν; Et cū infinit. γράψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι, Æsch. Apud Dem. autem γράφειν Bud. interpr. Ad populum ferre, in Mid. ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐκείνων προήλω, σὺ ταῦτ' οὐκ ἂν ἔγραψας, vt enim H siquis illorum antehac damnatus esset, tu hæc ad populū nō tulisses. Et γράφειν νόμον, Legem ferre. Quod & passiuè apud Plutarchum in Solone, δεῖ δὲ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον. Sed & γράφειν per se Budæus apud Demosthenem in Aristocr. interpr. Legem ferre. Item in orat. Pro cor. γράφειν ψήφισμα, rogationem ferre.

Apud Hermog. γράφειν etiam simpliciter, pro eodem cum infinit. καὶ γράφει τις αὐτῷ καταγχν. Et γράφειν παράνομα apud Dem. Rogationem ad populum ferre legibus contrariam, vel, Contra legum interdicta aliquid promulgare. At διαδικασίαν γράφειν, apud Æsch. Iudiciũ dictare, Controuersiam constituere. Sic & γράφειν δίκην τινί, Iudicium dictare, Intendere actionem: &(vt Teret. interpr.) Dicam alicui scribere. Aristoph. passiuè, in Nub. εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη. Dicitur & γράψασθαι γραφήν, item γράφεσθαι. vt γράφεται ἡμᾶς γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Sed & γράφομαι sine adiectione pro Accuso frequentissimum est. γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Luc. Sic γράφομαί σε προδοσίας, Plut. Themist. γράφομαί σε τῆς αἰσχροκερδείας, Plato De leg. Sed & γράφειν actiua voce pro γράφεσθαι, Accusare, Bud. ex Synes. affert. Vnde & γράφεσθαι passiua vt voce, ita signif. Accusari. ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Æsch. Et Dem. Pro cor. καὶ γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦτον παρανόμων.

Γράφειν, Adscribere, Annumerare. Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων.

Γράφειν, Describere, Lineam ducere. Item Pingere. Aristot. in Probl. διὰ τί ὁ μὲν κύλινδρος ὠσθεὶς εἰς εὐθὺ φέρεται, καὶ γράφει εὐθείας τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις, id est, Describit lineas rectas, vel ducit, Bud. interpr. Pro Pingere autem, vt εἰκόνα γράφειν apud Herodian. vnde γεγραμμένη εἰκών. Apud Athen. comicus quidã dicit pictorem fuisse qui norat duntaxat χελιδόνας γράφειν. Plut. Ad præfect. imperitum, ὡς ἔνιοι πλάθουσιν ἑαυτοῖς καὶ γράφουσι: & in Pol. præc. διὸ μὴ δεῖσθαι γραφομένων ἡμῶν ἢ πλαττομένων ἢ χαλκοτυπουμένων.

Γραφέω, ῶ, (Atticè pro γράφω) vnde γεγράφηκα. Synes. καὶ τῷ πατρὶ Πρόκλῳ γεγράφηκα καὶ πέπομφα. Et ἐγγεγραφήκειν apud eundem. sic τυπτέω τυπτῶ, Atticè, à quo tempora sunt apud Aristoph.

¶Γράμμα, ατος, τό, Scriptũ, (substant. accipiendo) Liber. vt Callim. — ἀλλὰ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλης, Plut. Libri Sibyllini. Et liber septimus cuiusdam operis, Galeno est ἕβδομον γράμμα.

‖Plurali autẽ numero γράμματα (& alicubi singul. etiã) id scripti genus quod epistola seu literæ appellatur. Vtroque numero hac in signif. Basil. vno eodémque in loco vsus est, scribens ad Eustathium, εἰ δὲ ἐμοὶ τὸ γράμμα, πόθεν δῆλον ὅτι τοῦτο τὸ νῦν σοι ἐμπεσὸν σύνταγμα, σύγχυσον τοῖς ἐμοῖς γράμμασι; Sic apud Thuc. πέμπειν γράμματα & ἐσπέμπειν. Et regis quoque γράμματα, Xen. Hell. 7. ὁ Πέρσης ὁ φέρων τὰ γράμματα, δείξας τὴν βασιλέως σφραγῖδα, ἀνέγνω τὰ γεγραμμένα. Herod. 4. ταῦτα τὰ γράμματα ἀποσημηνάμενος. Obseruaui autem γράμμα etiam dici magis peculiari signif. certam aliquam eorum quæ epistola aut alius generis scripto cõtinentur, partem. Thuc. 1.75. τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει. (mea enim obseruationem proximè præcedentia illius verba confirmant) Pla. epist. 3, τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν. At Herodian. ἐπιστολὰς dixit inuẽtas inter γράμματα, latè extendens γραμμάτων significationem, vt quum dicimus *Parmi mes papiers*. Non minùs autem latè patere videtur apud Lat. Chartarũ appellatio, pro iis quæ in illis scripta sunt. Nisi quis scripta vocare malit. Aristot. γράμματα leges scriptas vocat Pol. 3, & alibi artem scriptam, vt docet Bud. 186. ‖Sed γράμμα alicubi non tam scriptum, quàm scriptionem, i. ipsam scribendi actionem significat: vt apud Basil. ἰδοὺ νῦν καὶ κατάρχομεν τοῦ γράμματος αὐτοί.

Γράμμα, Litera, vt quum Plut. στέργειν & στέγειν dicit differre ἑνὶ γράμματι. Et πίναξ ἔχων γράμματα παμπάλαια, apud Plut. Sic Luc. πινάκιον μεγάλοις γράμμασι λέγον. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut & Ῥωμαϊκά, &c. Ἀσσύρια γράμματα Thuc. & ἀμυδρὰ γράμματα apud eundẽ. ‖Γράμματα, Literæ, id est doctrina quæ literarum monumentis continetur. vt in hoc senario, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα, Duplum vident (id est duplici videndi facultate præditi sunt) qui literas didicerunt. Hinc γραμματοδιδάσκαλος, Ludimagister: & ἀγράμματοι, Illiterati, qui & γραμμάτων ἄπειροι dicuntur à Plat. in Apol. ‖Γράμματα, Literæ & Acta publica, seu Tabulæ publicæ, & Tabellæ iudiciales. Item, Rationes argentariorum & similium hominum. Item, Exempla & ἀπογραφαί, id est Indices, quæ inuentoria & repertoria iurisc. vocantur. Hæc Bud. Qui & alibi δημόσια γράμματα pro actis publicis ex Æschine & Demosth. affert: & γράμματα τραπεζιτικά ex eodem Demosth. pro rationibus mensæ & argentariorum. Et δεῖξαι τὰ γράμματα pro Rationes edere. ‖Item γράμματα apud Aristoph. Pluto pro δικαστήρια vt annotat. in vulg. lex. quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque iudicia exercere oporteret. vnde ibidem esse, ἐν τῷ βραδυνῷ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν. Item, ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι.

Γράμμα, Pictura. Gregor. καὶ πεπλασμένοις ὑφάσμασιν ἐν διαφόροις βαφαῖς καὶ γράμμασι. Sed in hac signif. multo frequentius est γραφή.

Γράμμα, Scrupulum in Hippiatria, B. Alii Scripulũ.

C. Γραμματοδιδάσκαλος, ου, ὁ, ἡ, Qui literas docet, Ludimagister. ET Γραμματοδιδασκαλίδης apud Timonem Phliasium. AT Γραμματοδιδασκαλεῖον, Ludus literarius, Plut. in Sympos. 876, & alibi. Et Luc. γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνέῳξε.

C. Γραμματεισαγωγεύς, έως, ὁ, q. d. Ad literas introductor, vel Literarum introductor. γραμματεισαγωγεῖς LXX autem interpr. dixerunt pro voce Hebraica quam alii Magistros, alii Præfectos reddiderunt, Deut. 16.

C. Γραμματοκύφων, quo nomine Æschinem taxat Demosthenes, quasi scribã vocans, inquit Bud. γραμματοκύφων (inquit Camer.) appellatur per conuicium Æschines qui pueros literas docuisset in paterno ministerio. Hæc illi. Rationem autem huius appellationis esse putarem ab obstipo capite eorum qui vel scribunt, vel instituunt pueros, dum in librum ex quo illos docent caput inclinant, nisi Suidas exponens ταπεινὸν γραμματέα, ad lignum dictum κύφωνα referret.

C. Γραμματοφόρος, VEL Γραμματηφόρος, Literarum lator, Tabellarius. Polyb. Luc. Plut.

C. Γραμματοφυλάκιον, ου, τό, Vbi tabulæ & instrumenta publica monumentáque rerum gestarum actarúmque asseruantur. quod Tablinum Latinè appellatur. B. Pãd.

C. Ἀγράμματος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Illiteratus, Literarum rudis, aut indoctus, aut Qui ne ipsa quidem literarum elementa nouit. Apud Athen. 10, βοτὴρ δ' ἐστὶν ἀγράμματος. & ξυμάγειρος ἀγράμματος. Lucianus αὐλοῦσι τοῖς ἀναύλοις καὶ ἀγωνίσασθαι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδύνατον. Vsus est hac voce & Vitruuius.

Ἀγράμματος ῥῆσις, Literis carens, Literis non cõstans, Athen. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, Animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod. autorẽ non proferẽs.

Ἀγραμματία, ας, ἡ, Literarum imperitia. aut, Literarum penuria, aut carentia, si Latinè dici posset. Vtitur Ælian.

C. Ἐγγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus. vt ἐγγράμματος φωνή.

C. Ἑπταγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui septem literarum est.

‖Ἑπταγράμματον Hesych. exponit & ὄργιλον, σκληρόν.

C. Πολυγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui multarum literarum est. Admodum literatus, ex Plut. Pericle.

C. Τετραγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor literarum est, Quatuor literis constans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

C. Φιλογραμματέω, ῶ, F. ήσω, Literas amo. B. ex Plut.

Γραμματικός, οῦ, ὁ, q. d. Literarius. γραμματικὸν ποτήριον apud Athen. l. 11, est Literis insculptũ, B. Et γραμματική subau. τέχνη, Grammatica, Literatura, q. d. Literaria. Luc. Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. ‖Γραμματικός est etiã Qui literas docet, Literator, Grãmaticus. Plut. γραμματικὸς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ δέλτου καὶ γραφείου. VNDE Γραμματικῶς, Grãmaticè. Epigr. l. 2. ET Γραμματικεύομαι, F. εύσομαι, Grammaticum seu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, Scriba. Thucydides libro 7, ὁ δὲ γραμματεὺς τῆς πόλεως παρελθών, ἀνέγνω τοῖς Ἀθηναίοις. Demosthenes Pro corona, ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Æschines cõtra Ctesiph. ἀναγνώσεται ὁ γραμματεὺς τὸ ἐπίγραμμα. ‖Γραμματεῖς in nouo Testamẽto dicuntur (vt Beza annotat) Legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularũ custodes erãt, sic penes istos, tanquã scoo. ii.

questres, libri legis essent velut depositi. ‖Γραμματεὺς vulg. lex. est & Literator, Literatus. Apud Phalar. autem in epist. Aretin. vertit librarium. VNDE A

Γραμματεῖον, ου, τὸ, Tabella, Libellus, Codicillus, Album, λεύκωμα. Plut. Lyc. ἔχοντες οὖν οἱ κατάκλειστοι γραμματεῖα, καθ᾽ ἕκαστον ἐπισημήναντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος. Γραμματεῖον (inquit Bud. Comm. p. 185) apud Demosthenem quodcunque volumen & libellum & tabellam significat, & quicquid scriptum est, vt tabularum apud Latinos latè significatio patet. γραμματεῖον χαλκοῦν Pla. de tabula ænea legum, in Minoe, 192. Et testamentum & testamenti exemplum sic appellatur à Demosth. ἀνοίγειν τὸ γραμματεῖον, Aperire tabulas testamenti. Alibi apud eundem pro tabella vel idiochiro testificationis. B
Γραμματεῖα significāt & acta publica & documēta literaria, & syngraphas, (vnde tabulæ nouæ dictæ) & tabellas iudicum. B. ibid. Γραμματεῖον idem B. exponit Chirographum, Cautionem, ex Pand. Item Rationes argentarii. Γραμματεῖον κοινὸν idē quod τὸ ληξιαρχικὸν, eidē B. ex Dem. περὶ Εὐβουλ. 216, Isæo 559. Γραμματεῖον ληξιαρχικὸν, idem quod γραμματεῖον κοινὸν, eidē B. ex Isæo 6. C
‖Γραμματεῖα in Syria τὰ κοινὰ τῶν συνδείπνων idē. B. ex Athen. 66. ‖Γραμματεῖον (inquit Poll.) Atticis dicebatur etiā in quo pecuniæ reponerentur, quod & γραμματεῖον βοιώτιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην.

‖Γραμματεῖον Suidæ est etiam διδασκαλεῖον, Ludus literarius, hoc in loco, προσηγόρευμένος ἀνελπίστως ἐκ τοῦ γραμματείου καὶ τῆς τοιαύτης διαθέσεως, πολὺς ἐπέπνει. (VNDE diminutiua forma Γραμματείδιον, ου, τὸ, quod Suidæ idē est cum γραμματεῖον in prima signif. Scribitur tamen pro eodē & γραμματίδιον.) ET Γραμματεύω, F. εύσω, Scribā ago. X. Hell. 5, ὃς ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις. D
Dem. Pro cor. ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ᾽ ἐκκλησίαζον. ET Γραμματεία, ας, ἡ, Literatura, Ἐξαείμησις, vt Suid. in hoc Dauidis loco exponit, ὅτι οὐκ ἔγνων γραμματείας, ὅμως εἰσελεύσομαι ἐν δυναστείᾳ Κυρίου.

C. Ὑπογραμματεὺς, έως, ὁ, Scriba, in v. l. vt sit idē quod γραμματεύς. ET Ὑπογραμματεύω, Sū scriba, in iisdē v. l. Sūt tamē qui otiosam nolētes esse præpos. ὑπογραμματεὺς interpr. Qui scribæ velut administer est. B. autē ὑπογραμματεύω interpr. Facio scriptū (ex Liuio & Gell.) in hoc Antiph. loco, λαθόντες ὑπογραμματέων οἱ τούτοις ὑπεγραμμάτευον τοῖς βουλευταῖς. E

Γραμματίδιον, ου, τὸ, Epistoliū. Antipho, καίτοι τί ἔδει με γραμματίδιον πέμπειν, αὐτοῦ συνειδότος τοῦ τὸ γραμματίδιον φέροντος; Bud. ‖Dem. appellat συγγραφὴν τοῦ δανείσματος καὶ βιβλίδιον μικρὸν, κατὰ Διονυσοδώρου 202. Et alibi pro schedula testificantis. B. ‖Ponitur simpliciter etiam pro γραμματεῖον, 1. Tabella, Libellus. Plut. περὶ δαιμ. ad Apoll. ὀρέξαι οἱ γραμματίδιον. ἀνελίξαντα οὖν αὐτὸ, ἰδεῖν ἐγγεγραμμένα τεία ταῦτα. Γραμματίδιον etiam pro eodem scribitur per ει, apud Suid. de quo suprà. F

Γραμμάτιον, ου, τὸ, Literula, τὸ μικρὸν γράμμα, Suid. Item Epistolium, B. ex Luc.

Γραμματίζω etiā dictū fuisse videtur, pro Literas doceo, Literis imbuo: vnde est γεγραμματισμένος δοῦλος, Literatus seruus, quod ex Pand. citat B. ET Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, Grāmaticæ præceptor, Ludi literarii magister. Plut. αὐτὸς μὲν τοῖς παισὶ γραμματιστής, αὐτὸς νομοδιδάκτης. Dem. patrē Æschinis sic appellat, quia ludū puerilē obtinuerat. B. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet. ἐγὼ ἄλλο οὐδὲν ἐς γραμματιστοῦ φοιτῶν ἔμαθεν, ὅτι μὴ γράμματα, καὶ ταῦτα κακῶς γράφειν. Hos literatores Martian. appellat. B. Idem B. apud Plat. Euthyd. ὁπότε ἀπεστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστὴς, πότεροι ἐμάνθανον τῶν παίδων τὰ ἀποστοματιζόμενα, οἱ σοφοὶ ἢ οἱ ἀμαθεῖς; prælectorē & recitatorem exponit. ‖Plato in Philebo pro librario accipit vel scriba, 223. & B. γραμματιστὰ etiā exponit. VNDE Γραμματιστικὸς, οῦ, ὁ, Literatori⁹, Grāmatic⁹. Themist. 107, ῥητορικὰ καὶ γραμματιστικά. G

Γραμμάριον, ου, τὸ, Scripulū, seu Scrupulus, 1. 24 pars vnciæ.

¶ Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, Scriptor. Epigr.

Γραπτὸς, οῦ, ὁ, Scriptus. γραπτὸς λόγος, Alcid. γραπτὸς νόμος, Nazianz. VNDE comp. Ἄγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō scriptus. At ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα. H

Γραπτὴς, ου, ὁ, Rugosus, ὁ ῥυσὸς καὶ ὡσανεὶ καταγεγραμμένος, ἤγουν γραμμάς τινας ἔχων ἐκ τῶν ῥυτίδων, Qui rugis inscriptus est, vt Plaut. dicit corpus vulneribus inscribere.

Γραπτῶς, aduerb. q. d. Scriptim, Depictim, Expressè, v. l.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, Inscriptio, (eo videlicet sensu quo iā ex Plauto citaui, Corpus vulnerib⁹ inscribere) vel Laniatio, seu (vt Eust. explicat) ἡ ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθωδῶν τινῶν, τῶν μὲν ὤν γραφὴ τουτέστιν ἀμυχὴ, ξυσμός. Od. ω, περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων.

¶ Γραφὴ, Scriptura, Scriptio. Luc. De hist. scrib. πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ᾽ ἐκείνων ἀπαίτει μισθὸν τῆς γραφῆς. Item Scriptum. Thuc. lib. 1, τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου, de epistola loquens. In Euangelicis & eccl. libris ἡ γραφὴ & αἱ γραφαὶ de sacris scriptis quæ vulgò sacræ scripturæ nomine appellantur. Sed γραφὴ peculiariter interdū in N. Test. de certo quopiā scripturæ loco dicitur. ‖Γραφὴ, Accusatio. vnde ἀποφέρειν γραφὴν, quod Terent. Dicā impingere: & γράφεσθαι γραφὴν. De quibus vide B. Item γραφὴν δοῦναι in v. l. Actionē dare, ex Dem. Et γραφὴν ἀργίας ἁλοὺς, otii damnatus. ‖Γραφὴ, Pictura. Item Picta tabula. Luc. De cal. ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς. Herod. 3, τὰς μάχας τε καὶ τὰς νίκας δημοσίαις ἀνέθηκε γραφαῖς. Dicitur & de fucata facie, tanquā & ipsa picta sit. in qua signif. eleganter lusit Theophyl. ep. 2, μὴ καὶ γράψωμαί σε γήρως ἐπὶ τῇ τοῦ προσώπου γραφῇ.

Composita partim à γραφὴ, partim à γράφω.

C. Ἄγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἄγραπτος, Non scriptus. Aristot. Ethic. 8, δίκαιον ait esse duplex, vnum, ἄγραφον, alterum, κατὰ νόμον. Apud eūdem ἄγραφοι νόμοι, leges nō scriptæ: quibus opponuntur γεγραμμένοι. Poll. 6, τιθεμένοις δὲ τούτοις νόμοις τοῖς ἀγράφοις καὶ τοῖς γεγραμμένοις. Dicuntur & πάτριοι νόμοι, à Platone lib. De leg. 7, Leges patriæ, i. patrio more receptæ: πάτρια ἔθη. vt & Aristoteles Ethic. 3, facit νόμους τοὺς κατὰ τὰ γράμματα & τοὺς κατὰ τὰ ἔθη. Dem. ἄγραφα νόμιμα appellat ius non scriptū, sed quod est à natura inditum.

Ἄγραφος νόμος, Lex quæ publicè fixa non est. Bud. ex Andocide & Xenophonte.

Ἄγραφα ἀδικήματα, Crimina de quibus lex scripta nō est, vt ait Hesych. & Suid. apud quos malè distinguitur inter ἄγραφα & ἀδικήματα, quasi ἄγραφα per se significaret Crimina de quibus, &c. quæ expositio est & in v. l.

Ἄγραφα Iudæi vocabāt quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce. Eadē appellabāt & traditiones. Hæc Erasmus ex Chrysostomo. Puto autē esse quæ apud Euseb. παράδοσις ἄγραφος dicūtur.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, Substantiuum: vnde ἀγραφίου δίκη vt inquit Harpocration, Actio aduersus eos qui quum publico debitores essent, eóque in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem tamen ex iis expūcti. Apud Suidam latius etiam explicatur. Vide Demosth. in oratione κατὰ Θεοκρίνου. Autor Etymologici addit dictam etiam fuisse ἀγραφίου δίκην aduersus eos qui inscribebāt eorum nomina qui nihil deberent. Hesychius autem dicit, Aduersus eos qui quū mulctam pecuniariam publico deberent, quia tamen gratiosi erant, inscripti nō essent. vel, gratia tamen qua valebāt, effecissent vt non inscriberentur. Nam Hesychii κατὰ χάριν ad verbum interpretari non possum.

C. Αὐτόγραφον, ου, τὸ, Scriptū manu propria exaratum. Plut. ad Col. αὐτόγραφον ἐξενεγκεῖν ἀμαθίας ἔλεγχον καθ᾽ αὑτοῦ.

C. Δικογράφος, ου, ὁ, Causarum scriptor. Budæo idem est quod δικορράφης. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Causarum scriptio seu concinnatio. Isocr. περὶ ἀντιδόσ. εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας ὡς ἔστι περὶ δικογραφίαν.

C. Δολιχογραφία, ας, ἡ, Scriptorum prolixitas. Epigr.

C. Ἔγγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Scriptus, Scripto constans, In literas relatus. contr. τῷ ἄγραφος. Plut. Pericle, ἔγγραφον μὲν οὖν οὐδὲν ἀπολέλοιπεν πλὴν τῶν ψηφισμάτων. ἔγγραφος νόμος apud eundem Lycurgo. Lucian. ἔγγραφος ἀναλγησία, scripto testata. Apud Naz. autem, ἔγγραφος ἡ τοῦ πνεύματος θεότης, est Sacris literis testata.

C. Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. ‖Item Bene scribens seu pingens. vt εὐγραφέων καλάμων, Epigr.

C. Ζωγράφος, ου, ὁ, Qui animalia depīgit, Pictor. Epigr. lib. 2.

Ζωγράφε ταῖς μορφαῖς κλέπτεις μόνον. Luc. ζωγράφον συγγεγράφαντα τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον. Plut. Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος ἀνθρώπων. VNDE Ζωγραφία, ας, ἡ, Pictura. Philostr. ep. 39, ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χείλεων βαφαί. ET Ζωγραφικός, ή, όν, Pictorius. Et Ζωγραφική, s. τέχνη, Pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent. ‖Ζωγραφικός est etiam Qui pingendi peritus est, Qui valet arte pingendi. Bud. ex Polyb. εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν. ET Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, Officina pictoris. ET Ζωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Pingo. Plato, οἷον ζωγράφος ζωγραφήσῃ ἡμῖν σκυτοτόμον τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργούς. Ibid. γράφειν pro eodē dixit. B. Athen. lib. 13, ταῖς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. VNDE Ζωγράφημα, ατος, τὸ, Pictura, id est idipsū quod pictum est. εἰκών. Plato Phil. Et Plut. De def. orac. μύθου παλαιοῦ καθάπερ ζωγραφήματος ἀφῇ ἀποπειρώμενον, Qui fabulæ priscæ tanquam tabulæ pictæ manus adferebat. ET comp. Διαζωγραφέω, ῶ, F. ήσω, Depingo. Philo 3 De vita M. ὁ μὲν οὖν τύπος τῶν παραδειγμάτων ἐνεσφραγίζετο τῇ διανοίᾳ τοῦ προφήτου, διαζωγραφούμενος καὶ προδιαπλαττόμενος ἀφανῶς ἄνευ ὕλης ἀοράτοις εἴδεσι, Quæ expingebantur.

C. Ἰδιόγραφον, ου, τὸ, idem quod αὐτόγραφον. Gell. lib. 9, Qui scripserunt idiographum Virgilii sese inspexisse.

C. Καλλιγράφος, ου, ὁ, Qui eleganter scribit aut pingit. Gregorius, ἐγὼ τούτων οὐκ ἀφυὴς καλλιγράφος. VNDE Καλλιγραφία, ας, ἡ, Elegans scriptura, Scribendi pingendive elegantia. Plutarchus, λείπεται ἡ καλλιγραφία τῶν βασιλικῶν. ET Καλλιγραφέω, ῶ, Eleganter scribo, καλῶς γράφω, Pollux. Et Fuco, Bud. qui ex Laertio κεκαλλιγραφημένη λέξις interpretatur Oratio elegans & compta. Sic Iosephus 2 contra Ap. Platonis νόμους dicit κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν κεκαλλιγραφημένους. Phrynichus tamen hoc verbum Atticum esse negat: pro eo autem dici ait εἰς κάλλος γράφειν.

C. Κηρογράφος, ου, ὁ, Qui cera seu ceris pingit. VNDE Κηρογραφία, ας, ἡ, Pictura quæ ceris fit. Athenæus lib. 5 de naui Philopatoris, καὶ πᾶς ὁ τόπος αὐτῆς κηρογραφίᾳ καταπεποίκιλτο. Cui picturæ similis est ἡ ἔγκαυσις. ET Κηρογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Ceris pingo, vt Plinius loquitur. Athen. lib. 5, τριακόσια δὲ ψυκτῆρια κεκηρογραφημένα χρώμασι παντοίοις, Ceris versicoloribus depicta, vt Vitruuius dicit Cera cærulea depingere.

C. Λεπτογράφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exiguis & tenuibus literis descriptus. Luc. ἀνάγκη πολλὰ προσπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις προσέχοντα τὴν ὄψιν καὶ χρόνια συναγείροντα.

C. Λευκογραφέω, ῶ, Albo colore depingo. Aristoteles De poet. εἰ γάρ τις ἐναλείψειε τοῖς καλλίστοις φαρμάκοις χύδην, οὐκ ἂν ὁμοίως εὐφράνειε καὶ λευκογραφήσας εἰκόνα. ET Λευκογραφίς, ίδος, ἡ, Leucographis, Plinio. Est autem lapis in Ægypto nascens, qui quum subuiridis appareat, tamen si ad cotem affricetur, aut asperius pallium, locum dealbat: quo etiam lintea illustriora redduntur. Gorræus ex Aetio. Leucographiam etiam Plinius commemorat, quo nomine galactitem lapidem vocari scribit.

C. Μεσόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Semiscriptus. v. l.

C. Νυκτογραφία, ας, ἡ, Scriptio nocturna, Lucubratio, Compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Demosth. ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι. ET Νυκτογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Noctu scribo.

C. Ὁλογραφέω, ῶ, F. ήσω, Integrum scribo. Plut. in Probl. τὰ δὲ πρῶτα τῶν ὀνομάτων οὐχ ὁλογραφοῦσιν, ἀλλὰ δι' ἑνὸς γράμματος ὡς τὸν Τίτον, Τ, καὶ Μάρκον, Μ.

C. Ὀρθογραφία, ας, ἡ, Recta scriptura, seu Rectè scribendi scientia, vt Quintilianus interpretatur. Orthographia autem in architectura (vt Vitruuius tradit lib. 1 cap. 2,) est erecta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pandect. ET Ὀρθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Rectè scribo.

C. Πλαστογράφος, ου, ὁ, Qui scripturas fingit, seu Qui ficta scribit, Falsarius. Artemid. πλάσσειν δοκεῖν καὶ πλαστογραφεῖν καὶ ὀρύσσειν καὶ ποιεῖν ἀγάλματα ἀγαθὸν ῥήτορσι καὶ μοιχοῖς καὶ πλαστογράφοις καὶ πᾶσι τοῖς ἀπατῶσι.

C. Πολιτογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, Ciuium numero adscribo, Ciuitate dono. Heraclitus Hermodoro, πολιτογραφῶν ὑμῖν τὸν θεὸν, οὐχ Ἡρακλείτῳ. Iosephus 2 contra Apionē, πολιτογραφεῖν διὰ ψηφισμάτων ξένων θεῶν τὸν ἐπιτήδειον, Sacra peregrina in ciuitatem plebiscito asciscere. Et in pass. voce apud Laertium 11, ἐπολιτογραφήθη δ' ἐν Μιλήτῳ, id est, εἰς τοὺς πολίτας ἐνεγράφη seu ἀνεγράφη.

C. Ῥυπογράφος, ου, ὁ, Sordidarum humiliúmque rerum pictor. Quo nomine vocatus est Pyrrhichus, quòd tōstrinas, sutrinas & asellos pictura exprimeret. vulgata lexica.

C. Σκηνογράφος, ου, ὁ, Qui scenas pingit. VNDE Σκηνογραφία, ας, ἡ, Scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiúmque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. De qua Vitruuius, Vti de incerta re certæ imagines ædificiorum in scenarum picturis redderent speciem, & quæ in directis planisque sint frontibus figurata, alia abscedentia, alia prominentia esse videantur. Budæus in Pand. Plutarchus, πάντα πράγματα τραγῳδίαν ὄντα καὶ σκηνογραφίαν. ET Σκηνογραφικός, ή, όν. Strabo de operibus & pulchritudine campi Martii 104, σκηνογραφικὴν ὄψιν ἐπιδεικνύμεναι δυσαπάλλακτον παρέχουσι τὴν θέαν. B.

C. Σκιαγράφος, ου, ὁ, Qui vmbrā rei alicuius describit, i. Qui rem aliquam adumbrat. VNDE Σκιαγραφία, ας, ἡ, Adumbrata descriptio. idem nonnullis quod præcedēs σκηνογραφία. propriè ἐπὶ τῆς μήπω κεχρωματισμένης ζωγραφίας. Plato lib. 2 De rep. 19, σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, Adumbratam quidem virtutem præ se ferre oportet, vt videantur iusti qui non sunt. Virtutis imaginem, Non expressam virtutem verámque. Et in Phædone pro inani specie virtutis, οὐδὲν ἀληθὲς ἐχούσης. Dicitur & ἀποσκίασμα. B. ET Σκιαγραφικός, ή, όν, Ad vmbratilē descriptionem pertinens, Vmbratilis. ET Σκιαγραφέω, ῶ, F. ήσω, Adūbro. Greg. φασὶ δ' οὖν τυπικὸν καὶ σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις ὁ γραφικὸς νόμος, σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν. Et in pass. apud Philostr. ἐσκιαγραφημένοις ἐπιβαλὼν χρώματα. Sic ἐσκιαγραφημένη ἡδονὴ, i. οὐ παναληθὴς, sed inanis & imaginaria & ludibrio constans. B. ex Plat. lib. 9 De rep.

C. Στηλογραφία, ας, ἡ, Inscriptio in columnam seu cippum. ET Στηλογραφέω, ῶ, F. ήσω, In colūna seu cippo inscribo.

C. Ταχυγράφος, ου, ὁ, Exceptor, Actuarius. à scribendi celeritate dictus. Synes. ὁ τότε τῆς συμμορίας ἄρχων τῶν ταχυγράφων, Qui tunc præfectus erat decuriæ exceptorum. B.

C. Τερατογραφέω, ῶ, F. ήσω, Monstrosa scribo, Monstrifica & portentosa scriptis trado, Plin. seu (vt B. exponit) Monstra describo, vt Hom. cyclopes, Scyllam, Læstrygones. Eratosth. apud Strab. lib. 9, de Homero, μορφὴν σκύλλης καὶ ἄλλα πλείω τοιαῦτα τερατογραφοῦντος.

C. Ὑμνογράφος, ου, ὁ, Hymnorum scriptor.

¶Γραφεύς, έως, ὁ, Pictor. Plato Pol. 2, ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν εἰς κοινὰ γραφῶν οἷς ἂν ὅμοια βούληται γράφει. VNDE Γραφεῖον, ου, τὸ, Stylus, Penicillus. Athen. 13, de Eurip. πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον ἔχοντα. Plut. De prud. an. γραφείοις τῇ περόνῃ σκίδα κεντούντων. Idem De Herod. οὐ μὴν ἀλλὰ Λακεδαιμονίοις μὲν ἄλλως γέ πως ὑποπεσόντας αὐτοῦ τῷ γραφείῳ περιείρηκεν. A QVO Γραφείδιον, forma dim. pro eodē.

¶Γραφικός, ή, όν, Scriptorius. γραφικὸν μέλαν, Atramentum scriptorium vt Celsus vocat, seu vt alii, Librariū atramentum cuius ad scribendū vsus est. Idem & γραφικὸν ῥέεθρον in Anthologia Epigr. dicitur. Γραφικὴ δύναμις, Scribendi facultas. cui opponitur αὐτοσχεδιαστική. Stylum Budæus ex Cic. interpr. apud Alcidam. Comm. p. 886. Γραφικὴ ὑπόθεσις, Scribendi materia, vulg. lex. Γραφικὸς autem νόμος Nonno, Lex scripta, in vulg. lex. ‖At γραφικὸν Herodotū à Plutarcho vocari existimo tanquam scribendi peritum, vel qui arte scribendi valet, atque adeo pollet. [illegible] Qui singulari quodam in scribenda sua historia artificio vtitur. Locum tamen aliis attentò expendendum relinquo, (quod mihi facere non licuit) in fine libelli περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. ‖Γραφικὸς Budæo est etiam Arte pingendi valens apud Luc. πρότερον δέ σοι αὐτὴν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, καίτοι οὐ πάνυ γραφικός τις ὤν. Et Γραφικὴ exponitur ab eodem Pictura apud Aristotelem Rhet. γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία καὶ ποιητικὴ τῶν μεμιμημένων εἰσί. pro quo & Γραφικὴ τέχνη dicitur. HINC Γραφικῶς aduerb. quod Budæus vertit Graphicè, in hoc Plutarchi loco, Γραφικῶς πολλὰ περὶ τοῦ ποιητοῦ δείκνυται.

¶Γραφὶς, ἴδος, ἡ, Stylus, Penicillus. Bud. apud Platonem Protag. οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Theod. in 3 Eccles. historiæ, ἀφειδῶς αὐτὸν καταχεντᾶν γραφίοι κελεύσαντες. Graphium id Ouidius vocat, id est instrumentum quo in pugillaribus scribitur. ‖ Γραφὶς Budæo in Pand. est & Lineamentorum ductus & vmbratilis pictura. quo vocabulo & Vitruuius vtitur lib. 1 cap. 1. Deinde (inquit) graphidis scientiam habere, quo facilius exemplaribus pictis quam velit operis speciem deformare valeat. Exodi autē 32 de vitulo conflatili ἔπλασεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι, Lat. vertitur, Formauit opere fusorio.

Γραφίον etiam dicitur in eadem signif. quo & Ouid. vtitur. VNDE Γραφιοειδὴς vocatur apophysis ossis petrosi quæ alio nomine στυλοειδὴς & βελονοειδὴς appellatur. Gorr. Vide βελονοειδής.

Γραφίσκος Διοκλέος, Ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. cuius descriptionem habes apud Cels. lib. 7 cap. 5, & Gorr.

C. ἈΝΑγράφω, Conscribo, Scribo, Perscribo, Literis mando siue prodo. Itē Perscribo, quod est Ciceroni, In acta refero. Item Inscribo. Harum autem significationū exempla sigillatim proferemus. Ἀναγράφειν, inquit Bud. Literis mandare. Dioscorides in præfatione identidem, & alibi. Athenæus quoque identidem sic vsurpat: vt Μιθριδάτου δ' ἀναγράφει κόλακα Σωσίπατρον. id est prodidit. Sic & Libanius. Itidem ἀναγράψαι βίβλον apud Galenum.

Ἀναγράφειν, Proscribere, Vulgò edere, vt in programmate, inquit B. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στοᾷ & ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκτιθέναι. Antiphon, καὶ ποιήσαντες στήλην, εἰς ταύτην ἐψηφίσαντο ἀναγράφειν τοὺς ἀλιτηρίους καὶ τοὺς προδότας. καὶ αὐτὸς ὁ ὕπαρχος ἐν ταύτῃ τῇ στήλῃ ἀναγέγραπται.

Ἀναγράφειν, In acta referre, quod est Perscribere apud Ciceronem, vt docet Bud. hoc exemplum passiui ἀναγράφεσθαι subiungens ex Aristot. Pol. 6, ἑτέρα δ' ἀρχὴ πρὸς ἣν ἀναγράφεσθαι δεῖ τά τε ἴδια συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων. & vocis actiuæ ἀναγράφειν hoc ex Æschine aduersus Timarchum, καὶ τούτοις τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο. Id est, Quum in acta retulissent, Quū perscribenda in tabulario publico mādassent. Quibus addi possit istud Isocratis, in Panath. τὰς τοιαύτας συνθήκας αὐτοί τ' ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῖς σφετέροις αὐτῶν ἀνέγραψαν. Sed fortasse huic loco & duobus quoque proximè præcedentibus possit ea etiam conuenire significatio quæ in proximè præcedente annotatione posita est.

Ἀναγράφειν, Inscribere, vt apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, In tripode vrbem inscribere. id est nomen vrb.s. Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον apud Isocratem. ‖ Ἀναγράφειν κληρουχίας apud Plutarchum in Pericle exponitur Educere agri sortitiones.

Ἀναγράφειν, Adscribere. vt apud Dionem historicum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, Adscribere aliquem amicis. id est amicorū numero, Referre in amicorū numerū.

Ἀναγράφειν, Pingere. ἀναγράφειν (inquit Bud.) plus est quàm ὑποτυποῦν. nam ἀναγράψαι τὰ ὑποτυπωθέντα est pingere & effingere ea quæ delineata sunt. Idem alibi ἀναγράφειν exponit Colores addere formis vel imaginibus delineatis: citans hunc locum Aristotelis Ethic. 1, περιγεγράφθω μὲν ἀγαθὸν ταύτῃ. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι. δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διαρθρῶσαι τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ.

Ἀναγράφομαι, Perscribor. Aristot. De mundo, νόμος βεβαιότερος τῶν ἐν κύρβεσιν ἀναγεγραμμένων, Lex stabilior illis quæ in tabulas perscriptæ fuerunt. Lucianus in Anacharside, νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, Leges grādibus literis perscriptæ, vel simpliciter, Leges scriptæ. Item, Literis mandor, Literis prodor. Luc. in Anach. ὥστ' εὐεργέτης ἡμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, Literis mādetur, Literarū monumentis prodatur. Arrianus in 6, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο οὐ πάντη ἔξω τοῦ εἰκότος ἀναγεγράφθαι μοι δοκεῖ, id est, Ab historicis scriptum esse. Et identidem sic eo verbo vtitur, vt ait Budæus. Dioscorides, ἀναγράφεται δ' ἐν τοῖς φθαρτικοῖς, id est (vt ait Budæus) Adscribitur, Censetur, Proditur. ‖ Ἀναγράφομαι, Perscribor, id est, In acta referor. vide paulo antè in Ἀναγράφειν, pro In acta referre.

Ἀναγράψασθαι, aor. 1, medius in actiua significatione pro ἀναγράψαι, In acta referre. Aristot. Œcon. 2, κομίζεσθαι τὴν τιμὴν ἣν ἀνεγράψατο.

Ἀνάγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Præscriptus, Literis proditus, Literis vel memoriæ mandatus. vt ἀνάγραπτοι λόγοι apud Theodoritum lib. Eccles. hist. 2. Thucydides, κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. ‖ Item Perscriptus, In acta relatus, vt ait Bud. subiungens ex Basilio. καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν ἀνάγραπτοι παραδεδομένοι, οἷον εἰκόνες τινὲς ἔμψυχοι.

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, Scriptio vel Perscriptio. Menodoti liber apud Athenæum lib. 15, titulum hunc habens, τῶν κατὰ τὴν Σάμον ἐνδόξων ἀναγραφή, id est Rerum Sami memorabilium perscriptio. Apud eundem lib. 8, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι. Plut. in Pericle, τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρῖψαι. Ἀναγραφὴ, inquit Budæus, Commentarius, Breuiarium, Descriptio, Enumeratio. Laertius in Stilpone, καὶ βουλομένῳ παρ' αὐτοῦ τῶν ἀποστολῶν ἀναγραφὴν λαβεῖν. Diodorus de Alexandro, οἱ δὲ ἀναγραφὰς ἔχοντες τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων. Et liber cēsus peracti. Plut. τέλος δὲ τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσέδωκε καὶ ὅδε. In præfatione Dioscoridis (vt scribit Bud.) ἀναγραφὴ non semel pro commemoratione rerum & historica traditione.

Ἀναγραφὴ, Perscriptio, Acta, inquit Budæus, citans hunc Aristotelis locum, ἔτι τὰ περὶ τὰ δικαστήρια καὶ συναλλάγματα καὶ ἀναγραφὰς καὶ πράξεις καὶ φυλακὰς, ἔτι λογισμούς τε καὶ ἐξετάσεις. Et ἀναγραφαὶ δημόσιαι, Acta publica.

Ἀνάγραφον, In quo docetur quomodo concludendum sit reliquum schema quod imperatum est: vt annotatur in v. l. sine testimonio.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, Perscriptor, Scriba. ἀναγραφεὺς τῶν νόμων. apud Lysiam Magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumē vnū redigendas creatus, vt tradit B.

C. Ἀντιγράφω hic omissum, vide pòst Ἀπογράφω.

ἈΠΟγράφω, Ab exemplari describo, Id est Exemplum scribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. Vnde ἀπόγραφον dicitur exemplum libri vel tabulæ. Idem quod ἀντιγράφω, Exscribo vel Describo, Ciceroni. Bud.

Ἀπογράφω, In tabulas refero, Perscribo, Expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὐτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα. Dem. aduersus Aphobū, ἀπεγράψατο ταῦτα πρὸς Θηριππίδην τὸ συνεπιτρόπους ἔχοντα ἑαυτόν, i. se habere scripsit. Idem, ἔχειν τὴν προῖκα ἀπογράψαι πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. Inde Ἀπογραφὴ, Actorum tabulæ & perscriptio. Bud.

Ἀπογράφω, Enumero, Indicē facio. Laert. de Aristot. συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι, διὰ τὴν περὶ πάντας λόγους τἀνδρὸς ἀρετήν. Bud.

Ἀπογράφω, Proscribo. Pollux lib. 8, δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι.

Ἀπογράφω, Defero. & ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. De mysteriis, πρῶτος μὲν οὖν ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. Lysias aduersus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο, μηνύει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν. Citat hæc exēpla Bud. & alia in suis comm. Est autē in hisce duobus animaduertendū μηνύειν & ἀπογράφειν cōiungi, quia Hesych. ἀπογραφὴν exponit μήνυσιν. Est etiā Eos defero, qui quum non sint rerum domini, tamen liti se offerentes, cōtendunt res ad se pertinere: ne scilicet creditores pignerentur bona sibi obnoxia, vel vt remp. alioqui fraudent, bonáq; prædia sponsionum nexu eximant. Hæc Bud. & alia, hunc Dem. locum ex oratione πρὸς Νικόστρατον citans inter cæteros, διὰ μὲν ταῦτα ἀπέγραψα. ἀπογράψας δὲ, ἐὰν ἀποδείξω τὰ ἀνδράποδα Ἀρεθουσίου ὄντα οὗπερ ἐγέγραπτο εἶναι, τὰ μὲν τρία μέρη ἃ ἐκ τῶν νόμων τῷ ἰδιώτῃ τῷ ἀπογράψαντι γίνεται, τῇ πόλει ἀφίημι. Ideo autem hoc dicebatur ἀπογράψαι quòd is qui deferebat, in libello delationis res delatas recensebat, & eorum quasi enumerationem faciebat.

Ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς δὲ ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ' ἐπικρύπτουσι, τὴν αἰτίαν τῆς στρατιωτῶν ἐκάκισεν. Alibi pro σφᾶς dicit σφῶν τὰ ὀνόματα, scribens, καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπεγράψαν σφῶν τὰ ὀνόματα. Et inferius voce pass. vtẽs dixit, ἀπογραφομένους τὰ ὀνόματα. Cæterùm notandum est non debere hoc in loco vbi dicitur σφῶν τὰ ὀνόματα, exponi ἀπογράφω, Nomen do & profiteor, verùm simpliciter Profiteor vel Adscribo.

B Passiua etiam voce vsurpatur sæpe hoc verbum, & aliquas actiuæ vocis significationes retinens, & peculiares etiam habens. vt pro Nomen do & profiteor (de qua significatione dictũ est in proximè præcedẽte annotat.) ἀπογράφομαι vsurpatur sicut & ἀπογράφω. Plut. in Anton. ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. Simile est, ἀπογράφομαι εἰς τοὺς νοσοῦντας ἐμαυτόν. Est autem potissimùm in vsu aoristus medius. Xen. Hell. 6. καὶ τὸ μὲν πλέον ἔφασαν ἀπογράψασθαι πλείους ἢ ἐξακισχιλίους ἐθελοντάς. Id est, Nomina ad delectum sponte dedisse. Idẽ eodem libro, ἀπογραψάμενοι δ' ἐν ταῖς ὁμωμοκυίαις καὶ οἱ
C Θηβαῖοι. Id est, Quum autem Thebani nomen dedissent inter vrbes fœderatas. Vel, Quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. ‖ Et ἀπογράφεσθαι, Ad nomina vltro respondere in delectu militum. Plutar. in Agesilao, ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν.

Ἀπογράφομαι, Nomen do seu profiteor, non solùm dicebatur de militibus (cuius significationis exempla sunt in proximè præcedente annotatione) sed & de
D athletis. vnde ἀπογραψάμενος πύκτης, Pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel, Qui se adscripsit numero reliquorum. Æschin. in ea epistola ad senatum populumque Atheniensem, cuius initium est, Τὰ μὲν ἄλλα &c. circa finem, ὅμοιά γε φαίνεται ὥσπερ ἂν εἴ τις ὀλυμπιάσι νικήσας πολλάκις, ὕστερον γέρων ὢν ἀπογράφοιτο καὶ προσκαλοῖτο, τοῖς ἀντιγράφοις ἀναμιμνησκόμενος ἧς εἶχεν οὐ τῆς παρούσης δυνάμεως.

Ἀπογράφομαι, Nomen do seu profiteor in censu, vel Censum profiteor. Aristot. Œcon. 2, Κύψελος ὁ Κορίνθιος εὐξάμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διὶ ἀναθήσειν, ἐκέλευσεν
E αὐτοὺς ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Citat Bud. ἀπογράφομαι pro Censum profiteor, & ex hoc eiusdem Aristotelis loco, Polit. 4. ἐνιαχοῦ δ' ἔξεστι μὲν πᾶσιν ἀπογραψαμένοις ἐκκλησιάζειν καὶ δικάζειν. ἐὰν δὲ ἀπογραψάμενοι μήτε ἐκκλησιάζωσι, μήτε δικάζωσιν, ἐπίκεινται ζημίαι μεγάλαι τούτοις, ἵνα διὰ μὲν τὴν ζημίαν φεύγωσι τὸ ἀπογράφεσθαι, διὰ δὲ τὸ μὴ ἀπογράφεσθαι, μὴ δικάζωσι μηδ' ἐκκλησιάζωσι. Vsurpatur à Luca Euang. initio cap. 2, Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. (αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου) καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Vbi ἀπογράφεσθαι alii Censeri, alii Describi vertũt. vt Cicero dicit Descriptus populus censu. Et alibi, Descriptio tribulium, Descriptio populi. Sed fortasse capitur à Luca significatione actiua, sicut in superius citatis locis: vt sit ἀπογράφεσθαι idem quod ἀπογράψασθαι. In ea populi recensione edicto Augusti facta omnes (inquit Budæus) nomina dabant in tabulis perscribenda & ciues se profitebantur, vnusquisque in sua ciuitate.
G Citat & locũ ex Isæo in quo ἀπογράψασθαι iunctum accusatiuo τίμημα, vertit simpliciter Profiteri, καὶ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀπολλόδωρος οὐχ ὥσπερ πρεσβύτης ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ὡς ἱππάδα δὲ τελῶν ἄρχειν ἠξίου τὰς ἀρχάς.

Ἀπογράφεσθαι, Scripto denuntiare, & quasi proscriptione (id est programmate) promulgare. Isocr. in Areopagitico, ὑπὲρ ἧς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, & τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, id est Denuntiaui & programmate edito professus sum concionem me habiturum.
H Quare apud Demosthenem κατ' Εὐέργου sic intelligi possũt illa verba, καὶ παρὼν μὲν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ὅτι εἰσήγετο, οὐδαμοῦ ἀντιδίκησεν, οὐδ' ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς οὐδένα, εἰ ἀνάφησιν ἕτερον ἔχειν τὰ σκεύη, καὶ μὴ προσήκειν αὐτῷ ἀποδοῦναι. Et quum adesset in iudicio quando publico nomine cum eo iudicium constituebat ob ea vasa, nusquam aut defensionem exorsus est, aut motam sibi cõtrouersiam cuipiam denuntiauit: si apud alium ea vasa esse dictitat, nec ad se eorum restitutionem pertinere. Hæc Bud. in suis commentariis, in quibus non multo antè exposuerat hoc genus loquendi paulo aliter. ἀπογράψασθαι διαδικασίαν alicui, (inquit) Est litẽ alicui mouere, vt δίκην γράψασθαι, Iudicium scripto ac libello dictare. Demosth. aduersus Euergum, ταῦτα γὰρ τὰ σκεύη ἀφείλων ὁ Θεόφημος τῇ πόλει, εἰς Ἀφαρέα ἀνέφερε λόγῳ· ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν. Id est, Experiri non instituit cum Aphareo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, idem pro Repudium marito mittere, dixit.

Ἀπογράφεσθαι, Adnotare. Basil. Homil. 6, in Hexaem. de genethliacis loquens, τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι. Est præterea, In rationes & calendariũ referre. vt πρὸς Τιμόθεον Demosth. scribit, ἀπεγράψατο δὲ τὴν τε χρείαν εἰς τὸ ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Est etiam in acta referre. Basil. De ieiunio orat. 2, ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Significat etiam In actis profiteri & promulgare, quod nũc iurisperiti insinuare vocãt. Aristot. Œcon. 2, νόμου δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων, ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. Bud.

Ἀπογράφεσθαι, (inquit Budæus) est etiam libello dato petere, vt qui iudicium dictant. Plato De leg. 8, τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος, Damnum iniuria datum certa pecunia æstimans ‖ Ἀπογράφεσθαι etiam dicũtur petitores & candidati. Plutar. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, Præturam vrbanam petere cœpit. Bud.

Passiua autem voce & significatione Ἀπογράφομαι est Describor, Deferor, Adnotor, In rationes & calẽdarium vel in acta referor, &c. sequendo significata vocis actiuæ. Hinc participium ἀπογεγραμμένος, apud Xenophontem Pæd. 8, παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι. Et 6, ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους. Bud. ex Demosthene citat δημοσίᾳ ἀπογεγράφθαι pro Bona adnotari. Pollux lib. 8, δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογράψαι.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ, καὶ ἡ, adiectiuum, Ab exemplari vel ad exẽplar effictus, μεμιμημένος. Laert. in Onesicrito, καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου ὁ Ξενοφῶν, ὁ δ' Ἀλεξάνδρου πεποίηκε. καὶ τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ παραπλήσιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Bud.

Ἀπόγραφον ου, τὸ, substantiuum, Exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè Descriptum vel Exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémque tabularum appellat in actione 5 in Verrẽ, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον καὶ τὸ ἀντίγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12, circa finem libros suos Philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines & exempla. Hæc Bud. in suis Commentariis. Alibi ἀπόγραφα hoc in loco Ciceroniano ait significare libros è Græcis transcriptos. Et annotat à Caio descriptum vocari exemplar cautionis, in L. si q. famil. herc. At Pro exemplari tabulæ ἀπόγραφον citat ex Plinio, lib. 35 cap. 10.

Ἀπογραφή, ῆς, ἡ, Actorum tabulæ & perscriptio. Demosth. πρὸς Λεπτίνην, Καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur calendarium & ephemeris publicanorum apud eũdem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerãtur. (Significat verò & ipsam rerũ enumerationem seu [illegible]ionem, sicut ἀναγραφή.) Idẽ, καὶ μοι λαβὲ πρῶτον μὲν τὴν ἀπογραφὴν ταυτηνί, καὶ λέγε αὐτοῖς ἅπερ ἑκάτερος ἡμῶν εἶχε. Inuentarium & repertoriũ iurisconsulti vocant. Demosth. hoc loco pro commentario rerum in dotem vtrique datarum. Verbum quoque ἀπογράφειν est Enumerare, Indicem facere. Bud.

Ἀπογραφή, Descriptio vel Conscriptio verti potest in hoc loco Lucæ Euangelistæ, initio capitis 2, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Est enim descriptio, partitio & digestio in ordines aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut centurias. Hæc &

plura Bud. in Comm.

Ἀπογραφή, Pictura, teste Budæo, qui citat hũc Polybii locum, ἡ δὲ εἰκὼν ἐστι πρόσωπον εἰς ὁμοιότητα διαφερόντως ἐξειργασμένον κατὰ τε τὴν πλάσιν καὶ κατὰ τὴν ὑπογραφήν.

C. ἈΝΤΙγράφω, Rescribo, Vicissim scribo ad eũ qui ad me scripsit, Scripto respondeo. Sic vtitur Plutar. sic & Iulianus imperator, in quadam epistola, καὶ δὴ ἀντέγραφον εὐθὺς οὐ πρὸς σε μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν Σώπατρον.

Ἀντιγράφομαι (inquit Bud. ex Polluce) Obseruo, Refero in commentarios. vulgò Contrarotulo. Pro eodem dicitur ἀπογράφομαι.

Ἀντιγράφομαί σοι, Præscribo tibi, Exceptione te ab accusatione repello, apud Æschin. in Timocratem. Isæus, εἰς τοσαύτας δ' ἀπορίας κατέστησαν, ὅ, τι ἀντιγράψονται περὶ τῆς ἀγχιστείας, ὥς τε &c. id est, Quid contendent, Quid libello affirmabunt & astruent. Bud.

Ἀντίγραμμα, ατος, τὸ, Contrarium scriptum, Contraria scriptio, Contrascriptum.

Ἀντιγραφή, ῆς, ἡ, Rescriptio, Ipse actus rescribendi, Respõsum quod datur per scriptum. Athen. 14, Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Exponitur item ἀντιγραφὴ βασιλικὴ, Rescriptum regium, Rescriptum imperatorium. Item, Rescriptio & quasi Cõtrascriptio, Refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris.

Ἀντιγραφὴ, pro ἀντωμοσία apud Platonem in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. & Harpocrationem.

Ἀντιγραφαὶ plur. num. apud Aristophanem in Nub. ἀνακοινοῦσθαι πράγματα κἀντιγραφάς. vbi scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ obiiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Exemplum descriptum continens. Demosth. τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἐστήσατε ὑμεῖς τε κἀκεῖνος. Vbi significare videtur (inquit Bud.) cippos eodem exemplo sculptos. Sic alibi, εἶναι δὲ αὐτοὶ μεμαρτυρήκασι διαθήκας ἀντιγράφους ἐκείνων, exemplum illarum tabularum. Alibi ἀντίγραφα dixit.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, Exemplũ libri & descriptio, B. Capitur generaliter pro exemplo scripti cuiuslibet, vt ἀντίγραφον epistolæ apud Plutar. in Alexandro, ἐπιστολὴν ἧς ἀντίγραφόν ἐστιν, Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει &c. Nostrates copiã epistolæ appellant. ‖ Dicuntur etiam ἀντίγραφα vt Latinè exemplaria sine adiunctione, pro exemplarib⁹ scriptorum huius vel illius autoris. Apud Athenæum lib. 2 & 6, ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Eusebium, ἀντίγραφα διημαρτημένα, exemplaria mendosa.

Ἀντίγραφον, Custodis commentarius, qui vulgò Contrarotulatus. Vide finem proximè sequentis annot.

Ἀντιγραφεὺς, έως, ὁ, Obseruator coactorum: id est eorũ qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem: qui à Græcis ἀποδέκται, & in Cod. titulo De defensoribus ciuitatum, eodem modo Susceptores, à nostratibus itidem Receptores appellantur, vel Receptores particulares. & horum obseruatores qui à Græcis ἀντιγραφεῖς, à nostratibus Contrarotulatores vocantur. nos antigrapharios vocare possumus, vt inquit Bud. & custodes, cum Cicerone in oratione Pro lege agraria contra Rullum, & De reditu suo. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi Contrascripta. Pollux, ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα. Dem. contra Androtionẽ, ἕκαστος ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσενεγκόντων.

C. Ἀπογράφω, vide ante Ἀντιγράφω.

C. ΔΙΑγράφω. (inquit Bud.) Describo, Delineo. vt apud Platonem De rep. 6, διαγράφειν τὴν πόλιν dicuntur ζωγράφοι, id est Pictores. Gregor. De theol. ἐπεὶ διαγραφὴν βουλήματι πόλιν, καὶ ἀνέστη ἡ πόλις, Informa voluntate tua oppidum, & prodeat oppidum. ‖ Διαγράφω, Conscribo, Deligo. vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας & διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους, Delectum habere militum. Bud. ‖ Διαγράφω, Distribuo & diplomatibus publicis largior & diuido. Plut. καὶ Λεύκολλος μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου.

Διαγράφω, Deleo, Expungo, Induco. Plut. in princ. libelli, Vtrum Athen. in bello an, &c. σὺ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thucydides, id est libri

A Thucydidis. Item διαγράφειν pro ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere, quod etiam dicitur Circunducere. vt διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, Circunducere actionem & ex actis eximere. Liban. pro eodem αἰτεῖν τὴν διαδικασίαν dicit. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaphora manauit à tabulis actuariorum & scribarum in quibus litium & actionum contestationes perscribebantur, vt hodie fit. Vide Bud. p. 161 & 250. At nouè fortasse dictum est in Dial. qui Axiochus

B dicitur, & Platoni adscribitur, διαγράφειν τὸν βίον, pro Vitam finire. Horatius certè mortem rerum vltimam lineam vocauit.

Διάγραμμα, ατος, τὸ, Descripta forma in scientiis demõstratiuis. Vide Bud. p. 161, 162. A quibusdã διαγράμματα apud geometras exponitur simpliciter figura. σχήματα διαγράφονται à geometris (inquit Cam.) i. describuntur figuræ: ideóq; διαγράμματα hæc nominãtur. Plat. Pol. 7, διαπεπονημένοις διαγράμμασι, quæ elaborata sint figuris. ‖ Διάγραμμα, Perscriptio & breuiariũ, qualia sunt quæ ad col

C lationes publicas fiunt, quum ex censu aestimata describuntur. Ita B. ex Suida, apud quẽ & διαγραφεὺς est qui hoc describendi officio fungitur. ‖ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat, vide paulo pòst in Διαγραφή. ‖ Διάγραμμα, Edictum, Plut. interpr. in Marc. hinc προθεῖναι διάγραμμα apud eũdẽ, pro Edicere. Vide B. 161.

Διάγραπτος δίκη, Interlita lis & inducta, Bud.

Διαγραφεὺς, έως, ὁ, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφή, ῆς, ἡ, Descriptio, Delineatio, B. ex Plat. Διαγραφὴ (sicut & διάγραμμα) est etiam quod Cic. scripturam

D vocat, hoc est publicanorũ acta & perscriptiones. Bud. p. 162. Item, Antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam peractæ. Idem B. p. 161. Vide & Hes. ac Suidam.

Διαγραφικὴ pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

C. ΕΓγράφω, Inscribo, i. Intrà scribo. X. ἐγγέγραπται ἐς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα quod intus ita cõprehẽsum est vt tamẽ angulis lineã cõprehendentẽ stringat. Vide B. 587. Itẽ ἐγγράφω, Inscribo, quo vtebãtur in liberorum professione. Et pro Inscribo, i. In rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο

E ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβεν οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀνήλωσε. Apud eundem Dem. pro In numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγράψαι apud eundẽ cũ alibi, tum in orat. contra Aristog. pro Inter ærarios referre. vnde exponitur & Mulctare: & ἐγγράψασθαι, Mulctari. nam ἐγγεγραμμένοι Polluci quoque sunt οἱ ὀφείλοντες καὶ ἐζημιωμένοι. Demosth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τῆς ζημίας, altero tanto mulctari. Plura Bud. p. 587. Et ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Latinis In æraria relati. Vide eundem Bud. in Annotat.

F ‖ Ἐγγράφω pro προσγράφω, Adscribo, Addo. vt Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας seu ἐγγράψαι, Demosth. 172, In album virorum referri. quod Lat. Togam virilem sumere: ‖ Ἐγγράφω, Inscribo, seu Cõscribillo, (ex Catullo) Scarifico. B. ex Theophr. πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν.

c. 2. Μετεγγράφω, Transcribo, Quod vno loco scriptum est, aliò transfero. Vel, Professionem muto. Ita Bud. afferens ex Greg. De sancto baptism. εἰ μὲν δίκας ἐγγέγραψαι ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο καὶ μετεγγράφηθι. Citat & pro

G Scribo alterius loco, ex eodem, ἵνα μὴ δεηθῇς τὰ πονηρὰ γράμματα μόνον, ἀλλὰ καὶ μετεγγραφῇ τὰ βελτίονα.

c. 2. Παρεγγράφω, Falsò inscribo vel adscribo, Subdolè intersero interponoque. Plut. in Antonio, de actis Cæsaris loquens, καὶ τούτοις παρενέγραφεν οὓς ἐβούλετο. Budæus. VNDE Παρεγγεγραμμένος, ITEM Παρέγγραπτος ET Παρέγγραφος, Adscriptitius, Non germanus. vt Hercules & Bacchus & Ganymedes à Luc. dicũtur inter deos

H παρεγγεγραμμένοι: à Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et παρέγγραπτος πολίτης apud Athen. Factitius ciuis, & quolibet modo ciuitatem adeptus.

c. 2. Προσεγγράφω, Insuper adscribo, B ex Dem. εἰκότως δ' ὃ προσενεγέγραπτο τῷ ποιητῇ τῇ διαμαρτυρίᾳ.

C. ἘΠΙγράφω, Inscribo, Superscribo Luc. De hist. scrib. ὅτι

οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνο- A
μα, aliquoties apud Synes. Epistola inscripta [hoc vel
illud] nomen, (vt Flores inscripti nomina regum) pro
Inscriptum habens. Thucyd. ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα.
Plut. εἰς Καπιτώλιον κομίσας ἀνέθηκεν, ἐπιγράψας, Ἀθηνᾷ
Ῥώμης φύλακι. solebant tamen talia subscribi potius quàm
superscribi. ‖Ἐπιγράφω (inquit B.) Epigrammata
scribo. Plut. ἀναγινώσκει τὰ εἰ αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστι-
χα. ‖Ἐπιγράφω, (subiungit idem) Inscribo virgis, id
est Conscribillo, Scarifico, Perstringo, Leuiter vulne-
ro. Quibus posterioribus expos. conuenit hoc exem- B
plum ex Homero, Il. δ, v. 139, Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγρα-
ψε χρόα φωτός. Hinc aduerb. Ἐπιγράβδην. ‖Ἐπιγρά-
φω, Viritim collationem describo & indico. Aristot.
Œcon. 2, ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυ-
ρίου. ‖Ἐπιγράφω τίμημα, Inscribo pœnam, Mulctam
irrogo &c. vide apud eundem p. 592.

Ἐπιγράφομαι, Adscribo mihi, Titulum hunc mihi
vendico, Hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. διὰ Δημή-
τριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τὴν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος
προσηγορίαν. Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, pro Hunc mihi C
ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. pag. 593,
ex Chrysost. Addo autem iis quæ ibi ab illo traduntur,
Ouidium verbo Inscribo, eodem aut simili modo vti.
Talis autem verbi ἐπιγράφεσθαι signif. est & apud Luc.
ἐπιγραφόμενος τὸν Αἰσχίνην & τὸν Πλάτωνα. Ex Plut. autem
Themist. affertur, ὄνομα πρεσβείας ἐπιγράψασθαι, pro Le-
gationis titulum sibi adscribere, Legationem simula-
re. ‖Ἑαυτῷ με ἐπιγράψαμένην εἰσφορὰν μεγίστην, Mihi i-
pse descripsi, Mihi statui & imperaui. Bud. ‖Ἐπιγρά-
φομαι, Testium nomina edo quos sum producturus, D
Bud. ex Demosth. καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. ‖Ἐπιγρά-
φομαι, De scripto actionem intendo, Libello actionis
genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον dixit, τῶν ἐπιγεγραμ-
μένων ἐπετίμησαν, Tanti damnauerunt quanti eam litē
æstimaueram. Plura Bud. p. 592. 593.

Ἐπίγραμμα, ατος, τὸ, Inscriptio, ἐπιγραφή. Apud Aristot.
autem Rhet. 1, ἢ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν à Victo-
rio redditur Litis inscriptionem non cocedunt. id est,
Rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant.
‖Ἐπίγραμμα peculiari signif. idem quod & Lat. Epigrā- E
ma. VNDE Ἐπιγραμματοποιὸς apud Diogenem La
ertium, Epigrammatum scriptor. ET Ἐπιγραμ-
ματίζω, apud eundem, pag. 143, Epigrammate noto vel
mordeo. Bud. interpr. ET Ἐπιγραμμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπιγραφή, Inscriptio, Titulus. Athen. 13, καὶ ἄλλα δράματα
ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Item pro titulo metaph.
Polyb. 1, τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. vbi Bud. in-
terpr. titulum & honorem. ‖Ἐπιγραφή, Indictio. I-
socr. Item, Descriptio tributi, & munus ipsum publi-
cum. SICVT Ἐπιγραφεύς, Qui hoc munere fungi- F
tur describendi tributum. B. p. 597. Vide & Poll. 8. ET
Συνεπιγραφεύς, Qui vnà fungitur eo munere.

Ἐπιγράβδην, aduerb. apud Hom. Strictim, Perstringendo.

C. Σ. Συνεπιγράφω, Simul inscribo (id est simul autorē esse
dico) Plutarch. in Polit. præc. ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα
καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν. id est (Bud. in-
terpr.) Consortem laudis faciunt, Laudem impertiūt.

C. ΚΑΤΑγράφω, Perscribo. vt νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους
ἄξονας. Plut. in Solone. ‖Item Καταγράφω στρατιώτας,
Conscribo milites. vnde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb.
Diodorus, καὶ κατὰ δύναμιν τῶν πόλεων, καταγράψαντες τῶν νέ- G
ων τοὺς ἀρίστους, κατέλεξαν στρατιώτας. Dicitur verò & de a-
liis quorum numerus perscribitur, vt apud Plut. καὶ κατε-
γράφησαν ἄνδρες οὓς ἔδει συνοικεῖν, ὑπὲρ διακοσίους. Assignare
seu tradere scripto, exponitur in hoc loco lib. De frat.
char. ἕτεροι δὲ παλλακίσι καὶ πόρναις οἰκίας καὶ ἀγροὺς καταγρά-
φοντες, ὑπὲρ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦ-
σιν. Vbi ego suspicor id esse quod Latini vno verbo
Transcribere dicunt per metaph. licet verbo μεταγρά-
φειν magis hæc sign. conueniat. ‖Καταγράφω, Delineo.
Paus. πλὴν δὲ Μυῒ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιον κα- H
ταγράψαι. Et καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Procl. De sphæra.

Καταγραφή, Perscriptio. vt καταγραφὴ κεφαλαίων quidam
Plut. liber vocatur. & καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων apud eun-
dem. Et Cōscriptio. vt καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι,

A Polyb. Milites conscribere. ‖Est item Delineatio.
Plat. in Sympos. ET Καταγράπτος, Perscriptus. Item,
Pictus, Notis & punctis distinctus. ITEM Κατάγραφος
in hac posteriore signif. apud Luc. vt testatur Bud.

C. ΜΕΤΑγράφω, Muto scriptum, Bud. ex Xenoph. Et με-
ταγράφω τὸν νόμον, Abrogo, Refigo, Idem ex Dinarcho.
Idem μεταγράφειν interpr. Arbitrium inducere & circū-
ducere, hoc est sententiam arbitrorum antiquare, pag.
596. Schol. exponit μεταγράφειν τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαιτή-
σεως. id est Iam probatum arbitrium inducere, vt ali bi
B vertit idem Bud. ‖Μεταγράφω, pro ἀπογράφω, Ex-
scribo, Describo. Apud Thuc. autem nō solùm descri-
bo, sed simul etiam in aliam linguam trāsfero: τὰς ἐπι-
στολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν.
‖Μεταγράφω, Trāscribo, vt μεταγράφω τοῦτο εἰς σε, Pausan.
Vide Bud. p. 597. HINC Μεταγραφή, Descriptio libri
& exemplum. Iulian. ibidem.

C. ΠΑΡΑγράφω, Adscribo, Iuxtà scribo. Synes. τὰ παραγε-
γραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. Sic redditur apud Aristoph.
in Vespis, ἐὰν παρέγραψε πλησίον. vbi tamē vacabit aduer-
C bium πλησίον, si παραγράφειν vertatur Scribere iuxta. Est
etiam Annoto in margine. de qua signif. vide in παρα-
γραφή. Et pro Appingo, Bud. 590. ‖Παραγράφω,
Præscribo, Exceptione summoueo: pro quo dicitur &
Παραγράφομαι, quod vide. ‖Παραγράφω, Perperam
scribo. Demosth. Pro cor. Item παραγράφω νόμον legi iā
latæ & rogatæ aliam legem obrogo & oppono. Vide
Bud. ibidem. ‖Παραγράφω pro ἐγγράφω, id est Inscri
bo & Me esse profiteor, in v. l. Vide Budæū ibidem.
‖Παραγράφειν in v. l. exponitur etiam Prætexere, apud
D Polybium, τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρ-
χοντα φιλάνθρωπα παρεγράφη, id est Negotium vestrum
humanitatis specie prætexitur. Sed aliter locum inter-
pungendū & intelligendum crediderim. ‖Παραγρά-
φειν in alia etiam signif. vide apud Hesych.

Παραγράφομαι, Præscribo, Excipio, Exceptione sub-
moueo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παρεγραψά-
μην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. ‖Idem in Mid. Δη-
μοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, Accusationem
transcribere & transferre. Vel, Demosthenem præterea
E accusare, & in eum, præterito alio, accusationem cri-
ménque intendere. Vide Bud. 54 & 55. ‖Παραγρά-
φεσθαι, Præscribere finem, vt αὐτοχειρίᾳ παραγράψασθαι τὸν
βίον apud Ios. Sua manu vitæ finem sibi præscribere, id
est Sibi mortem consciscere. ‖Et παραγράφεσθαι
pro Spernere & reiicere ex Nonno affertur, ὅς με παρε-
γράψατο.

Παράγραμμα, Quod adscribitur vltra solitum & iustum,
B. ex Dem. ‖Παράγραμμα, ET Παραγραμματισμὸς (A
Παραγραμματίζω) Scripturæ inuersio, q. d. Alliteratio.
F B. autē παράγραμμα vult esse scripturæ inuersionē. cuius
exēpla affert ex Aristot. Rh. 3, vbi tamē & παρὰ γράμμα
diuisim alii legunt. Vide præter Budæum, p. 652 & 653,
Victorium quoque in eum locum. Dicitur & τὸ παρὰ
γράμμα σκῶμμα. Cic. De orat. lib. 2, At vtrunque genus
continet verbi ad literam immutati similitudo. Vbi
Turn. Ad literam imitati (inquit) libri veteres habēt.
quod etiā nō dāno, quū in paronomasia, quæ annomi
natio dicitur, & in eo quod παρὰ γράμμα vocatur, simi-
litudinem & imitationē esse oporteat: ac verbū ad li-
teram imitatum παρὰ γράμμα perspicuè explicet. (quo
G etiam pertinet παραγραμματισμὸς, vt Ὥς ἀνέπλασσε Πλά-
των πεπλασμένα οὐνόματ' εἰδώς) quúmque alliterationem
appellet Pontanus & sæpe in Virgilio obseruet: immu
tati tamen cur potius retineam, facit quòd hanc figu-
ram verborúmque conformationem in Oratore appel
let immutatione literæ quæsitam venustatem, & lib.
3 De oratore, paulum immutatum verbum atque defle
xum: & paulo pòst, paruam verbi immutationē in lite-
ra positam, παρωνομασίαν esse scribat. Hæc ille. Suidas πα-
ραγραμματισμὸν esse dicit quum γράμμα loco γράμματος
H ponitur, vt μυρσίνη pro βυρσίνη, & κεκλοπιδῶν pro κεκροπι-
δῶν. Vide & Aristoph. schol. Docet autē Bud. ex Eu-
stathio, παραγραμματισμὸν dici & vitiū literas peruersè
pronuntiantiū, vt siquis κόλακος pro κόρακος dicat. Sic
in v. l. annot. παράγραμμα vocasse Hieronymum literā

pro litera mendosè positam, in epist. ad Lucin. AT Παραγραμματίζω, (vnde ille παραγραμματισμὸς) Paragrammate vtor, seu alliteratione (cuius exempla modò fuerunt prolata.) Schol. Aristoph. παρέθεψε τὸ ι εἰς υ, καὶ παραγραμμάτισε γελοίως, ἀμυνίαν λέγων αὐτὶ τοῦ ἀμινίαν. Apud Suidam autem malè legitur, παραγραμματίζων ὅπερ παρὰ σχῆμα λέγεται. A

Παραγραφὴ, Adscriptio & annotatio in margine. Itē, Scholium & annotationis signum in margine adscriptum. Isocr. περὶ αὐτιδόσ. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ iurisconsultorum. Hæc Bud. ‖ Παραγραφὴ est etiam schema quoddam quo, finito sermone vno, ad alium fit transitus. cuius exempla vide apud Eustath. pag. 167 & 208. Παραγραφὴ, Præscriptio, Præscribendi ius, Exceptio. Vide Bud. p. 54. Idem p. 51 παραγραφὴν exceptionē reiectricem aut iudicii declinatricem interpr. Demosthen. Pro cor. παραλαβὼν δήμου ὥστε πρότερον λέγειν, διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Vbi Bud. παραγραφὴν exceptionem & translationem interpr. sicut & παραγράφεσθαι, transferre: vt habes p. 55. HINC Παραγραφικὸς ἀγὼν, Litis contestatio super exceptione & translatione quam Cic. translatiuam causæ constitutionem vocat Rhetor. 2. Huiusmodi est controuersia apud Demosth. πρὸς Παντaίνετον & πρὸς Φορμίωνα, & aliquot aliæ. Bud. B C

Παράγραφος, Figura quædam cuius nota velut in certas quasdam portiones comœdia diuidebatur: de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Budæū (cuius sententiam in παραγραφὴ retuli) paragraphos iurisconsult. nomen hinc accepisse putent. D

c.2. Ἀντιπαραγράφομαι, Exceptione venienti occurro. VNDE Ἀντιπαραγραφὴ, Formula qua quis occurrit ei qui exceptione vtitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annot. in Pand. vbi & αὐθυπογράφεσθαι mendosè legi arbitror pro ἀντιπαραγράφεσθαι.

c.2. Προσπαραγράφω, Adscribo, Iam scriptis addo, vt interpr. Bud. p. 590, quam vide. Sed quum παραγράφω sit Adscribo, malim προσπαραγράφω reddere, Adscriptis addo. E

C.ΠΕΡΙγράφω, Circunscribo, Naz. ὥσπερ κύκλον κέντρῳ περιέγραψε τὴν πόλιν. Plutar. Romulo, ἐς τὸ σύμμετρον περιγραμμένοι. Et περιγραφόμενον σχῆμα geometr. de quo Bud. p. 587. ‖ Περιγράφω, Circunscribo, id est Definio seu præfinio, quasi circunscribendo, Præstituo. quod vulgò dicitur *limiter*. Aristot. Metaphys. 10, τούτων τῶν ὅλων ἑκάστη περιγραφῇ τι ἴδιος αὐτῇ. Xen. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις δοῦσι περιγράφοντας τῷ ἔτους χρόνον. Hinc & pro Coerceo, Cohibeo, Coarcto. vt Thucyd. ἐκ βραχέος καὶ περιγράπτου, Ex præscripto & non liberè laxeque. At Greg. περιγράφειν & pro Finire seu claudere dixit, ἐπιλήξει περιγράφει τὸν λόγον. ‖ Ex Aristot. autem affertur περιγράφειν & pro Delineare, vel Deformare rudius, Non exactè describere: vbi dicit, περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. Sic ex Plat. De rep. 2, σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. Vide Bud. p. 752. ‖ Περιγράφω, Deleo, Oblitero, Aufero è numero. Æsch. περιγράψαι με ἐκ τῆς πολιτείας. Quomodo autem Cic. imitatus sit, verbo Circunscribere vtens, vide apud Bud. p. 591. F

Περίγραπτος, Circunscriptus, & quasi certis finibus inclusus. de qua signif. vide paulo antè in Περιγράφω. Itē Περίγραπτος (vel potius Περιγραπτὸς) Qui circunscribi potest & finiri. q. d. Finibilis. VNDE Ἀπερίγραπτος, huic contr. vt Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος. Hæc Bud. G

Περιγραφὴ, Circunscriptio. Apud Polyb. pro ambitu. nā περίμετρον & περιγραφὴν pro eodē posuit, de ambitu maris Pontici loquens, vt scribit Bud. Ex eodem affertur & pro κατασροφή. ‖ Περιγραφὴ, Delineatio, Deformatio quædam rudior, Descriptio minus exacta. Aristot. τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Quæ rectè delineata sunt. Bud. interpr. p. 752. ‖ Περιγραφὴ, Poll. l. 4, est vitiū quoddam in corpore, si locus mendo caret. H

C.ΠΡΟγράφω, Antè scribo, Prius scribo. Paul. ad Ephes. 3, v. 3, καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi. At cap. 3 ad Gal. in princ. οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος, Hieronymus quidem & hîc interpr. Antè scriptus: sed aliis dissentientibus, inter quos rectius qui accipiunt pro Publicè quasi in scripto aut in tabella propositus est (q. d. Proscriptus, si ita hoc vocabulo vti liceat) vt ii quorum nomina proscribebātur: vel pro Prius depictus. Vide Erasmi & Bezæ annot. προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in Auibus. B. apud Demosth. ὅταν ἦ προγεγραμμένον interpr. Quum concionis edicta proscripta sunt. ‖ Προγράφω, pro Conscribo ex Aristot. Œcon. 2, χρήματα προέγραψε, & ex Plut. in Camillo, προέγραψε στρατιᾶς κατάλογον. HINC Πρόγραμμα, Scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicās aut fieri iubens, seu Tabella publicè proposita vt quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. quū dixisset τὸ τίμιον γὰρ ἐκεχειρία ἐπήγγελται, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι, subiungit, tanquam vocem πρόγραμμα exponens, πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος μεγάλοις γράμμασι λέγον τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. Idem De sacrif. καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ μὴ παριέναι εἴσω περιρραντηρίων. Quoniam autem edicta quoque & quæ vocabātur rescripta principum, ita proponi solebant, hinc factū est vt ipsa quoq; dicta sint προγράμματα. & ita quidam in illo posteriore Luc. loco interpr. ‖ Διάγραμμα (inquit B.) interdum significat διάταγμα & quasi πρόγραμμα, edictum. ET Προγραφὴ, Proscriptio, vt B. in hoc Strab. loco interpr. de Sylla loquentis, προγραφὰς δὲ ποιούμενος οὐκ ἐπαύσατο πρὶν ἢ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνιτῶν διέφθειρεν.

C.ΠΡΟΣγράφω, Insuper scribo, Scriptis addo, Adscribo. vt προσγράφειν τι πρὸς τὴν εἰρήνην. Ita Bud. qui & Adscribere seu Allegere interpr. apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριον. Tale est autem in Numa, Πυθαγόραν τῷ πολιτείᾳ προσέγραψαν.

C.ΣΥΓγράφω, Conscribo, Scriptis mando, Historiā scribo. Thuc. lib. 1, in princ. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc. De hist. scrib. οὐ γὰρ τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες à Plut. dicti qui à Lat. Patres conscripti. ‖ Συγγράφειν, & frequentius Συγγράφεσθαι, Scripto cauere, quod syngrapha dicitur. Stipulari. B. p. 593 & 594. ex Isocr. & Xen. ac Theophrasto.

Σύγγραμμα, Opus quod quis cōscripsit, Liber, Opus. Xen. καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ Ἡρακλέους. Isocr. συγγράμματα distinguit ἀπὸ τῶν ποιημάτων.

Συγγραφὴ, Scriptio. Aristid. ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de scriptione historica, Pausan. ἡ μὲν οὖν πόλις αὕτη ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Itē Scriptum, Liber. vt idem Pausan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ‖ Συγγραφὴ, Syngrapha, Stipulatio & cautio. συμφωνία γεγραμμένη, schol. Thucyd. Vide B. p. 593, qui & affert ex Dem. ἐπειδὰν συγγραφὴν συγγράψωνται ναυτικήν. ET Συγγραφεὺς, Scriptor, Historic⁹. Itē Scriba, apud Thu. B. ET Παρασυγγραφέω, ῶ, Cōtra syngraphæ cōuenta facio, & fidē promissam in satisdādo fallo, B. p. 594 ex Dem.

C.ΥΠΟγράφω, Subscribo, tam in propria signific. quàm in metaph. pro Astipulor, Assentior, Probo. Theodoritus, συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτῇ εἰχεῖ. Idem, ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. Vide Bud. p. 595. Idem pag. seq. affert & pass. ὑπογράφεσθαι hac signif. ex schol. Demosth. ‖ Item Ὑπογράφω, q. d. Sub aliquo scribo (vt Gall. *Escrire sous quelcun*) pro Dictata excipio. Iul. imper. οὐκ ἔχων οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sed vsus est & Plut. in Cæs. ‖ Ὑπογράφω, Delineo, Lineamenta duco. Aristot. De gener. 2, καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς, οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον. Hinc autem sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. pro Prima manu īformare, & quasi primis lineis deformare. Quinetiam ὑπογράφειν pro Designare destinareque & faciendum proponere, itē pro Ostentare, Proponere, Præ se ferre, hinc translatū esse puto. Harum autem signif. exempla Bud. habet p. 596. ‖ Ὑπογράφειν ab eodem redditur Describere, in hoc Bas. loco, in epist. ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, describēs & quasi depingens animi tui formam. Vide B. p. 595. Sed & alibi ex Plut. affert ὑπογράφειν pro Describere, vel Breuiter

definire, in lib. De fato, πρότερον μὲν οὖν τῆς εἱμαρμένης ἐνέργειαν τύπῳ ὑπέγραψεν ὁ Πλάτων, λέγων, θεσμὸς Ἀδραστείας. Idem, εἰ δὲ κοινότερον ἐθέλοι τις ταῦτα μεταλαβὼν ὑπογράψαι. ‖ Ὑπογράφω, pro προγράφω, Præscribo pueris quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. idem De leg. lib. 4. αὐτὸν πρότερον πάντα ὑπογράφοντα τοῦ πράττειν, quasi Præscribentem quæ agere debeant, & prælineātē quæ sequi eos oporteat. B. ‖ Ὑπογράφομαι autem pass. voce Fucor, Fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Luc. καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην. Athen. de Sardanapalo, ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, Subscriptio. Item, Quod subscriptum est. Apud Antiph. autem Bud. τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens esse fortasse idem quod πρόγραμμα.

Ὑπογραφή, Subscriptio. Et metaph. Approbatio, Assensio. Bas. Bosporio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. Bud. ‖ Itē, Descriptio primæ manus & delineatio, Rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Aristot. Fossa ducta & fundamenti circunscriptio. Vide B. 595 & 596. ‖ Ὑπογραφή, Figuratum dictum & ridiculum, ibidem interpr. ex Herodiano lib. 4. καὶ λέγειν ἀστείως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. Sed vereor ne mendose legatur ibi ὑπογραφάς. ‖ Ὑπογραφή, Fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί. Quem tamen locum sequendo, ὑπογραφὴν dixerim potius esse ipsam fucandi actionem quam fucum.

Ὑπογραφεύς, Amanuensis, Qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

¶ Γραμμή, ῆς, ἡ, Linea. Plato Protag. dicit γραμμὰς πᾶσι pueris scribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, Lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς in oculo dicitur circulus pupillā ambiens, qui alio nomine ἴρις appellatur. Gorr. ‖ Γραμμὴ etiam idē est quod βαλβίς, id est carceres vnde cursores stadii cursū icipiebāt, quoniā olim initiū vnde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremū linea itidē signabatur. vt apud Aristoph. Achar. πρόβαινε νῦν ὦ θυμέ, γραμμὴ δ' αὑτηί. i. sā instat certamē & agon, B. Et Eurip. Antig. ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. Sic Horat. appellat mortē lineam vltimā rerum. Et μὴ κίνει γραμμήν, ne lineā [extremā. i. metam] moueas. Eras. ‖ Γραμμαὶ etiam in ludo tesserario quinque erant lineæ ab vtraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarū media ἱερὰ dicebatur, vnde nōnisi quum res posceret talus mouebatur. Quò pertinet quod Eust. ex Theocr. citat, καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον, Lapidem à sacra linea mouet, id est, Extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prou. Mouebo talum à sacra linea. ‖ Γραμμαὶ Poll. & Hesych. idem etiā tradit esse quod διαγραμμισμόν. de quo mox.

F C. Γραμμοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, Lineæ formam habēs, Linearis. VNDE Γραμμοειδῶς, aduerb. apud Aristot. De mundo, γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Lineari specie ferri.

C. Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lineis carēs. ἄγραμμα ἀφεῖσθαι in ludo tesserario dicebatur quū albæ iaciebantur tesseræ, nec inscriptæ: qui bolus infelix erat ἐν τῷ γραμμίζειν. hic enim ludus dicebatur διαγραμμισμός. V. lex. ex Polluce & Hesychio.

C. Ἐρυθρόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7 de salpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

C. Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene delineatus, Lineamentis bene distinctus. Lucian. πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας. VNDE Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. lib. 5. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσα ζωδίων. i. Lineamenta scitē ducta. Bud.

C. Εὐθύγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rectis lineis distinctus, Directis constans lineis. vt εὐθύγραμμον σχῆμα, figura linearum rectarum, Camer. Εὐθύγραμμον σχῆμα etiam στερεὸν est, vt ἐπίπεδον. quod Aristot. in 2 De cælo 108, ἀπὸ τοῦ περιφερογράμμου distinguit. Philop. 63, ἐγγραφόμενον τῷ κύκλῳ καὶ περιγραφόμενον. Strabo lib. 5 in princ. 92, τετράγωνον δὲ ἰδίως τὸ εὐθύγραμμον καλεῖται σχῆμα. B. Et apud Plut. τῶν μὲν εὐθυγράμμων, τῶν δὲ κυκλικῶν σωμάτων.

C. Μελανόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nigris lineis interstinctus. Aristot. apud Athen. l. 7, ὀρφὸς κυνόσκηνος δὲ τῶν ἰχθύων μελανούρος καὶ σάργος, πολύγραμμοί τε καὶ μελανόγραμμοι.

A C. Μονόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, quasi delineatus tantum, nō additis reliquis quæ iustā picturam absoluant. v. l. Monogrammi homines Cælio Rhodig. lib. 8 cap. 19, dicuntur homines macie prætenues ac decolores, strigosiq; ac incuratiores & vesculi, deflexo nomine à lineari pictura, quæ priusquam coloribus corporetur, lineis ad vmbrā fingitur. Ibidem plura tradit & de diis quos apud Cic. Epicurus monogrammos vocat.

C. Ὁμόγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui earundem linearum est.

B C. Πεντάγραμμος, SEV Πεντέγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque linearum est. Luc. Pro lapsu inter salut. καὶ τί γε πεντέπλουν αὐτοῦ τρίγωνον, τὸ δι' ἀλλήλων τὸ πεντάγραμμον. Vbi Micyll. Præterea & triplex ipsorum triangulus, qui alternatim inter se iunctus quinquelinearem figuram constituit. Et πεντέγραμμα, Tesseræ quinque linearum. quod Poll. ex Soph. citat de ludo in quo vtrique ludent: vm essent calculi quinque, totidem impositi lineis, quarum media sacra diceretur.

C. Πολύγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis lineis interstinctus. Exemplum habes paulo antè in μελανόγραμμος. Polygrāmos C gemma etiam à Plinio memoratur, inter iaspidis species, quæ pluribus lineis cingitur: SICVT & Γραμματίας, quæ smaragdo similis est, & transuersa linea alba media præcingitur.

C. Ὑπόγραμμος, ου, ὁ, Forma delineata, Præscriptum, Bud. τύπος, μίμημα, Hesych. Damasc. de Christo incarnato, ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπακοῆς γενόμενος. Idem, τύπον ἡμῖν ἑαυτὸν ἀφεὶς καὶ ὑπογραμμὸν δίδους. Cic. 2. De inuent. dicit Præscriptum dare: & De orat. Præscriptum & formulā exprimere. 2. Macc. 2, τῷ ἐπιπορεύεσθαι τοῖς ὑπογραμμοῖς τῆς D ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, Secundum datam formam breuitati studentes.

Γραμμίζω, F. ίσω, ab Eusthath. ponitur, sed non declaratur. vnde διαγραμμισμός deducit. HINC Γραμμισμός, οῦ, ὁ, Lusus τῶν γραμμῶν, proximè accedens ad eum ludum qui πλινθίον dicitur, vt tradit Poll. lib. 9.

C. ΔΙΑγραμμίζω, F. ίσω, Diagrammismo ludo. Eustath. ex Philemone, μαθὼν διαγραμμίζειν, κυβεύειν. VNDE Διαγραμμισμός, οῦ, ὁ, Ludi tesserarii species in quo adhibebantur sexaginta calculi tum albi tum nigri: κυβείας εἶδος (inquit Eustath.) διὰ τῶν ἐν πλινθίοις ψήφων ἑξήκοντα, λευκῶν τε ἅμα καὶ μελαινῶν. Pollux hunc ludum ad πλινθίον E proximè accedere tradit, cuius descriptionem apud eum reperies lib. 9.

-ΓΡΙ´ΠΟΣ,

ου, ὁ, Rete, ab ἀγρεύω, vt vult Etym. & schol. Theocr. sed Eust. ex veterum grammat. sententia à γρῦ deriuat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν. Ab hoc certè γρῖπος seu à deriuatiuo γριπεὺς Galli suum *gripper* mutuati sunt.

Γριπεύς, έως, ὁ, Piscator. Ab Etymol. Hesychio & Eusthathio exponitur etiam Qui consuit vel sarcit retia. Sed in Epigr. manifestè pro piscatore ponitur: sic & à Moscho in his versib⁹, Ἦ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς, Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἁ πλάνος ἄγρα. Quos olim ita reddidi, Piscator miser heu, domus est cui concaua puppis, Cui labor in pelago, fallax venatio pisces. ET Γριπεύω, Piscor. ITEM Γριπηῒς τέχνη, Piscatoria ars, in Epigr. ET Γρίπων in Epigr. idem quod γριπεύς Piscator.

G Γριπίζω, itidē pro Piscor, teste Hesychio. ET Γρίπισμα, Lucrum, Etymol. Sed apud Basil. legitur & Γριππίζω, cum π in prima syll. vbi accipit pro Lucrum seu quæstum facere, sed peculiari quodam modo. ITIDEM Διαγρίπισος apud eundem & apud Basil. E quo non facilè lucrum percipi potest. Vide inter epist. Basil. & Libanii eam quæ est 14. item 15.

H ¶ Γρῖφος, ου, ὁ, idem quod γρῖπος, Rete. Sunt qui sagenam interpr. ‖ Item Conuiualis quæstio ænigmatica, Poll. Hesych. Eust. Schol. Aristoph. Sed & ad alios ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Griphos Latini etiam vocarunt. Vide horum exempla apud Athenæum, qui symbola quoque Pythagorica griphos & ænigmata appellat. Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Inuenitur & τὸ γρῖφος apud Hesychium, & τὸ γρῖφον apud Etymol.

Γριφοειδής, Griphi speciem referens. Hesychio autem γρι-

φοειδὲς est δυσάρεστον. ET Γριφώδης, Ambagiosus & obscurus more griphorum. Ex Naz. affertur pro intricato, in orat. 1.

γρίφῳ, Griphos dissoluo, Bud. ex Athen. 179.

ΓΡΥ, (vel γρῦ cum δ) Sordes quæ sunt sub vngue. Hesych. At Suidas minus rectè habet τὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων ῥύπον. Item, Quicquid minimum est, vt addit vterque. Sed Suidas exponit præterea, Genus quoddam parui numismatis. Quin & nōnullos à γρυλλισμὸς (quæ porcorum est vox) deriuare tradit. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνεσθαι, Ne gry quidem respondere, q. d. ne minimam quidem voculam ad respondendum proferre. Aristophan. Pluto, ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ. Interdum verò οὐδὲ γρῦ subaudito verbo: vt apud Demosth. De falsa leg. 147, περὶ δὲ Θηβαίων, ἢ Φωκέων, ἢ τῶν ἄλλων ὧν ἐστὶ ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem, sub. dixit: id est Nihil quicquam dixit, vel Nihil prorsus. vt si Lat. dicas, Ne vllum quidem verbum, omittens Dixit, vel Fecit. Nam γρῦ (inquit Erasmus) minimum quiddam significat, aut sordes vnguium, rem videlicet vilissimam: aut vocem suillam, (quam edere solent ii qui grauantur sermone respondere) aut numisma minutissimum. Sed nōn annotat Erasmus οὐδὲ γρῦ pro Ne tantillum quidē, de re quauis, ac non solùm de sermone, dictum fuisse. vt à Iul. imperatore, ἐμοί τε οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς. quæ ego in quodam eius opusculo legi. Suidas autem ex eodem affert, οὐδὲ γρῦ λόγων ἀξιώμενος. AT Γρὺξ exponitur Sordes vnguium, in v. l. nam apud Hesych. ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος, pro ὁ ῥύπος τοῦ ὄνυχος scriptum existimatur.

Γρύζω, Grunnio. Item, Hisco, vt Bud. & Erasmus interpret. hic apud Apollonium, ille apud Aristoph. Nam in hoc Aristoph. loco in Pluto, Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον ὦ καθάρματε; Bud. γρύζειν vertit Hiscere, Erasmus Grunnire. quæ tamen in isto Philostrati loco in vita Apollonii, οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι, interpret. itidem Hiscere. vertit enim, Nequaquam loquutus est, neque adduci potuit vt vel hisceret. Apud LXX interpr. γρύζειν redditur etiam Mutire. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, Exodi cap. 11, vt habent vulg. l. Suidas γρύζω exponit θρυλῶ, item φωνῶ. HINC Γρυσμὸς, Grunnitus, Athen. l. 9 de sue. ET Γρυκτὸν ἐστιν ὑμῖν, pro Hiscere audetis, apud Suid. ITEM comp. Ἀναγρύζω, ex Aristoph. & Xenoph.

Γρυλλίζω, Grunnio. γρυλλίζοντες χοῖροι, Aristoph. VNDE Γρυλλισμὸς, Grunnitus. ITEM Γρύλλη, eadem signific. Hesych. ET Γρύλλος AC Γρυλλίων, Porcus, apud eūdem. VERBVM quoque Γρυλλάζειν (si mendo carent exempl.) exponit idem γογγύζειν.

¶ Γρύτη, ET Γρυτάρια, Scruta, Friuola, Bud. ET Γρυτοπώλης, Scrutorum venditor, vel Vilia scruta vendens, vt loquitur Horat. Scrutarius, Friuolarius, B. Hinc nostrū *regrater* deductum quidam putant. ITEM Ἐκγρυτεύω, Scrutor, seruata eadem planè metaphoræ forma. ἐκγρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ, Hesych.

Γρυμαία, Peræ quoddam genus, vt quidam ex Poll. ET Γρυμαιοπώλης, Luc. in Lexiph. Qui peras vendit. Sunt & qui γρυμαία, vt à γρύτη deriuatum est, ita eius signific. retinere putent.

ΓΥΑ, (seu Γύη Ionicè) ET Γύα, ας, ἡ, Aruum. vt πυροφόροι γύαι. Et Eurip. Helena de Nilo, λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. Camer. ‖ Item, Arui spatium, seu Iugerum. seu (vt Hesych. & Eust. exponunt) πλέθρον, ὀργυιά. ‖ Hesychio est præterea & ὁδὸς & ὄρυξ, Via, Fossa seu Fossatum. ET Γύης, ου, ὁ, pro eodē, vt testatur Eust. Quò pertinet quod Plato in 1 epistola ex quodam poeta affert, οὐδὲ γαίας ἄρουρα πολυπύροι βελτίονες αὐτάρκεις γύαι. ‖ Γύης est præterea & aratri pars quam Dentale quidam Latine interpr. Pollux esse dicit τὸ ἐπικαμπὲς τοῦ ῥυμοῦ, ᾧ ἐπιτείνεται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένος, pósque id esse τὸν ἱστοβοέα. Apoll. Rhodii schol. scribit esse ξύλον ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας. Hesych. verò τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ἱστοβοέως. Scholiastæ Hesiodi γύης est τὸ ὑπὸ τὴν ξύλον τοῦ ἀρότρου, εἰς ὃν ὁ ὕννης, ἤγουν τὸ σίδηρον, ἐμβάλλεται. quæ descriptio dentali apud Latinos respondet. Dentale enim dicitur lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι

A ἱστοβοῆες· δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. (VNDE αὐτόγυον ἄροτρον dicitur cuius γύης clauis affixus non est, sed ἐλύματι naturaliter adnatus: seu, vt Apollon. schol. exponit, οὗ πρὸς τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς: seu quod αὐτοφυῆ ξύλον habet, vt Hesiodi schol. explicat. Hesiod. Erg. Δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα πονησάμενος κατ' οἶκον, Αὐτόγυον καὶ πηκτόν. Apoll. Argon. 3, Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαρὸν ἀδάμαντος ἄροτρον.) ‖ Γύης in corpore humano dicitur etiam teretum colli ossiculorum seu vertebrarum cœtus, vt Camer. apud Poll. interpr. τῶν σπονδύλων ἢ στροφέων τοῦ τραχήλου σύστημα. quod Hesych. τὴν τῶν ἀστραγάλων σύνθεσιν dicit.

B C. Ἄγχιγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur vt ἀγχιγείτων, Aruis [nostris] vicinus, Vicinus. πλησιόχωρος, γείτων, vt Apoll. schol. exponit, Arg. 1, ἀμφίγυοι περιναιέται.

C. Δίγυος, seu Δίγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum iugerum est.

C. Πεντηκοντόγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta iugerū est. Il. 1, Ἔνθα μιν ὤτρυνον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι Πεντηκοντόγυον. id est (vt Eust. explicat) τὸ ὂν πεντήκοντα ζευγῶν, ἢ ἀροτήρων, à γύης, quæ aratri pars est: vel πεντηκοντάπλεθρον, à γύη, quæ pars est mensuræ.

C C. Τετράγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor iugerū est. Od. η, Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος. id est, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην ἔχει, vt sit τετράπλεθρος, τετράζυγος, ἰσόπλευρος. Eust.

C. Ὑπέργυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iugeri spatium excedit. ὑπερμήκης, μέγας, vt Hesych. exponit: apud quem ὑπεργύιος scribitur.

C. Ὑψίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Alta iugera habens. ὑψίγυον ἄλσος, Altum nemus, Cam. ex Pind.

Γύαια, τὰ, Funes quibus puppis terræ alligatur. Ex Epigr.

D ἀπόγυα σχοινία· πρυμνήσια, vt Hesych. exponit. apud quem legendum forsan ἀπόγαια pro ἀπόγυα, de quo suprà in Γαῖα. ‖ Eidem Hesychio est etiam πότνια, πλοκαί. Apud Etym. verò pro hoc γύαια legitur γύαλα.

ΓΥΙΟΝ, ου, τὸ, Membrum. Sed propriè γυῖα, Pedes, vt scribit Etymol. seu (vt quidā alii) maiora membra, vt pedes manúsque: deinde & de reliquis omnibus partibus dicitur. Eustathius autem in hunc locum Il. ν, Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, quum γυῖα vocantur manus aut pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Frequens est autem apud

E Hom. de membris generaliter: sed apud eundem legitur etiam alicubi γυῖα, cui subiungi (velut epexegeticè) quidam volunt πόδας καὶ χεῖρας. Vsus est autem hoc nomine γυῖα alioqui poetico Plutarchus in Aristide, 104, οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ κατασπεφραγμένος. ‖ Γυῖον dicitur etiā totum corpus, ὅλον τὸ σῶμα, apud Hippoc. l. 6. Epidem. vt Galen. comm. 4 annotauit. Gorr. Notandum verò & fine ι hoc vocabulum scribi, vt & in compositis quibusdam videre est.

F C. Γυιοβόρος, ου, ὁ & ἡ, Membra depascens. vt γυιοβόρον πῦρ in Epigr. Et γυιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes, quæ videlicet euacuent. SED Γυιοκόρους μελεδῶνας tamē apud Hesiodū legimus, quod aliqui interpr. Quæ ad satietatem vsque membra depascuntur.

C. Γυιαλκὴς παλαιμοσύνη, Lucta requirens membrorū robur. Cam. ex Opp. Ego malim, Quæ nititur membrorum robore.

C. Γυιοπέδαι, αἱ, Membrorū seu pedum compedes, Vincula, Camer.

G C. Γυιοτακὴς, έος, ὁ & ἡ, Membra tabefaciens. Epithetum paupertatis in Epigr.

C. Γυιοῦχος, ου, ὁ & ἡ, Membra tenens vel constringens. γυιοῦχοι πέδαι, Lycophr.

C. Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulcra membra habens. ἀγλαόγυιον ἥβαν, venustam iuuentam. Cam. ex Pind.

C. Ἐνίγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno membro seu pede mutilus aut mācus. κυλλὸς, Suid. vt ἑτερόφθαλμος, altero oculo captus. Sed apud eum ἐνίγυος solo υ scribitur. quæ tamen scri-

H ptura mendosa esse videtur.

C. Θρασύγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Audax membris. θρασύγυιον νίκαν, Fortis viri victoriam. Cam. ex Pind.

C. Νεόγυιος, ου, ὁ & ἡ, Iuuenilia membra habens. νεογυίους φῶτας, Iuuenes, Cam. ex Pind.

C. Ὑπόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, est quasi ὑποχείριος, πρόχειρος, Qui iā

quasi

quasi in manibus est; seu προσδόκιμος, ἢ παραυτίκα γεγονώς, Instans. Item, Recens. Pro quo & ἐγγυίς scribitur omisso ι. Isocr. ad lib. ἄλας, οὕτως μοι ἐγγυίς οὔσης τῆς τελευτῆς. Theophr. l. 5 De c. pl. c. 4, ἅμα δὲ καὶ τῆς ὥρας ἐγγυίς τῆς βλαστικῆς οὔσης, (sic n. ibi pro ἐγγυίς corrigitur) i. Instāte germinationis tempore. Aristot. Eth. 3, κυρίως λέγοιτ' ἂν ἀνδρεῖος ὁ περὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδεής, καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ἐγγυία ὄντα. Et Rhet. 2, ἐπικεχειρηκότες καὶ μὴ ἐγγυοι τῇ ὀργῇ ὄντες. Dem. Epitaph. τοῦ δ' ἐγγυώτερον εἶναι τοῖς χρόνοις. Herod. l. 1, τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ἐγγυίον ἔχοντα μνήμην. Recētia exēpla. Aliquando additur ei præpositio ἐξ, & dicitur ἐξ ἐγγυίς, subintell. χρόνου, aut simili, pro Subitò, Ex tempore. Aristot. Rhet. 1, αἱ μὲν νομοθεσίαι ἐκ πολλοῦ χρόνου σκεψαμένων γίγνονται, αἱ δὲ κρίσεις ἐξ ἐγγυίς. Isocr. Panegyr. ἐξ ἐγγυίς γέγονεν αὐτοῖς ἡ παράκλησις. Dionys. Longin. ἐξ ἐγγυίς λέγειν. Aristoph. schol. pro ἄρτι etiā accipi tradit. ET Ἐγγυώς, aduerb. Nuper, Recēns. Diosc. l. 7, c. 1, ἐπὶ τῶν ἐγγυίως ἀπηλλαγμένων τῆς νόσου, Paulo anté. Isocrat. Euag. γεγονώς τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διός, τὸ δ' ἐγγυώτατον ἐξ ἀνδρὸς τοιούτου ἀρετήν. Et ἐγγυώτατα, Nuperrimè, νεωστί.

¶ Γυόω, F. ώσω, Membra frango, Claudū reddo. Il. θ, Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, Αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω. Hesiod. Theog. — ἐπειδή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας, Ἤει γυιωθείς. ‖ Item, Eneruo & Vires exoluo, καταλύω τὴν δύναμιν, apud Hipp. vt exponit Gal. Comm. περὶ διαίτης ὀξέων νοσ. Gorr. ‖ Significat etiā γυιοῦν apud eūdem idē quod ἐλάσσονα γίνεσθαι, hoc est decurtari, vt explicat Gal. Comm. 3 in lib. De artic. Idem Gorr.

C. ἈΜΦΙγυόω, ῶ, F. ώσω. vnde ἀμφιγυιῶσαι, quod Etym. exponit ἀκρωτηριάσαι. Hesychius autem non solùm ἀκρωτηριάσαι, sed etiam ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι. i. Vtrique terræ infigere, Vtrinque depangere. Quid autem sit ἀκρωτηριάσαι, suprà satis prolixè declaratum fuit. Sed notandū est ἀμφιγυιῶσαι exponendo ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, videri planè perperam cùm γ scribi: vt & ἀσχίγυος non ἀσχίγυος scribendum est.

C. ἈΠΟγυόω, ῶ, F. ώσω, Deartuo, Plaut. Delubo, Plin. Mēbra debilito, Eneruo. Il. ζ, Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μῆτηρ, Μή μ' ἀπογυιώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι. Athen. l. 1, τὸν οἶνον κελεύειν τὸν ἥρω καὶ ἀπογυιοῦν.

C. ΕΓγυόω, ῶ, F. ώσω, In γυῖα (i. manus) do. ἐγχειρίζω. vnde ἐγγυώσεται apud Hesych. ἐνασκαλισθήσεται, συμπλακήσεται.

C. ΚΑΤΑγυόω, ῶ, F. ώσω, idem. Νὰ καταγυοῖ Gal. apud Hipp. exponit εἰς ἔσχατον ἀχρηστίας ἢ παραλύσεως ἄγει.

C. Ἀμφίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnde ἀμφίγυα ἔγχεα, hastæ quæ possunt vtrinque lædere γυῖα, idest membra, quanuis γυῖα potissimùm de manibus ac pedibus dicatur. vnde aliqui Quæ possunt vtrinque γυῶσαι, exponūt, id est χωλῶσαι, claudos reddere. nam apud Etymologistem mendosè scribitur χολῶσαι per ο in prima syllaba (quasi à χόλος esset) significans Ad iram accendere. ‖ Quidam ἀμφίγυα exponūnt etiam τὰ ἑκατέρωθεν ἐστιλβωμένα. vnde & ἀμφίγυα ἔγχεα quidam interpretantur vtrinque acutas hastas. ‖ Sunt & qui ἀμφιγυὰ exponant Titubantes, & trepidæ dum vibratur, & quasi claudicātes: iuxta significationē epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Hom. Od. ω, Τύψον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. id est, secundum alios expositores, τοῖς δι' ἀμφοτέρων χειρῶν: vel τοῖς μακροῖς καὶ ὀξέσι, inquit Etymologistes. Vide apud Eustathium & alias expositiones in hunc Iliadis ν versum, Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. Vnū mihi non probatur, videlicet ἀμφιγύοισι scribi à quibusdā. Item ἀμφιγυήεις per diphthōgū γυ (licet γυῖα ita scribi receptū sit) q versus Homeri exigat vt corripiatur in vtroque horū nominum syllaba antepenultima.

¶ Γυός, οῦ, ὁ, Claudus, Mutilus. vnde apud Lycophr. γυιαὶ μοῖραι, id est αἱ χωλαί. Item νοσώδης, Hesych.

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, Vtrinque claudus, Vtroque pede claudus. Vulcani epithetum passim apud poetas, ac præsertim apud Hom. quasi qui sit vtrinque γυιός, id est claudus. Suidas autem exponit, ὁ ἑκατέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γυῖα· ἢ ὁ ἐξ ἑκατέρου μέρους πῆξαι καὶ γυιῶσαι δυνάμενος. i. Vtrinque læsa habens γυῖα, aut Qui vtrinque ferire potest & γυιῶσαι. Vocari autem aiunt grāmatici γυῖα in hominibus propriè manus & pedes: vt γυιῶσαι sit propriè Mutilare pedibus vel manibus. Scribo autem γυῖα & γυιῶσαι per ι, vt apud eos scribitur, quum tamen in ἀμφιγυήεις apud Homerum γυ corripiatur. ‖ Apud Etymologistem ἀμφιγυήεις exponitur Tardus in incessu, Tardigradus: deinde subiungitur, ἢ ἀμφοτέροις τοῖς γυίοις (ὅ ἐστι ποσὶ) χωλός. quod est, aut ambobus γυίοις claudus i. pedib⁹. Ego tamen existimo non bene diuidi has duas expositiones: & eum quicunque primus ἀμφιγυήεις exposuit Tardigradus, censuisse ex consequenti posse hanc expositionem afferri. nam tardigradum esse eum necesse est qui vtroque pede claudicet.

Γυιήτης, ου, ὁ, Claudus, χωλός, Hesych.

ΓΥΑΛΟΝ, ου, τό, accentu in antepenult. Cauitas, κοίλωμα, Eust. Propriè Vola, id est τὸ κοῖλον τῆς χειρός, vt Etymol. tradit. Od. ν, Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσε. id est τὸ κατὰ θώρακα κύτος, vt Hesych. & Eustath. ibi exponūt, seu τὸ μέσον τοῦ θώρακος, vt Poll. seu τὸ τοῦ θώρακος ἔμπροσθεν, vt Pausanias. Il. — πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. Cam. θώρακα, γύαλον & ὅλμον in corpore idem esse tradit. Tribuitur & aliis rebus, vt apud Eurip. ἐν κρατήρων γυάλοις, In craterum cauitatibus seu fundis, In crateribus profundis. Et apud Soph. Philoct. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον, id est κύτος. Montibus etiam γύαλα tribuuntur, & tunc valles significat hoc vocabulum. vt apud Hesiod. Theog. γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο. Γύαλα Etymol. exponit etiam τὰ ἄκρα καὶ τὰ τέρματα. item πέμπη, ποτήρια, πτέρυγας, πλύχας, ζώνας, σολισμοὺς, περιβόλους. ΑΤ Γύαλος, ου, ὁ, Qui manu comprehendi potest. Camerarius sic interpr. quod Eust. adespoton citat γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι. ‖ Γύαλος verò cum accentu in antepenultima, ab Etymologico exponitur κύβος, λίθος τετράγωνος. ΕΤ Γυάλαι, αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur, vt refert Athenæus. Ibi. 11 ex Phileta.

C. Κραταιγύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, per syncopen pro κραταιογύαλος, Cuius γύαλοι firmum & forte est. Iliad. τ, — καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Θώρηκές τε κραταιγύαλοι. id est, Thoraces firmi. Camer.

C. Ἐγγυαλίζω, Fut. ίσω, vel ίξω, q. d. In volam seu cauitatem manus do, In manum do. id est ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vt Etymolog. tradit. vel (vt exponit Camer.) Concedo & tribuo quod quasi manu teneatur. Iliad. β, μινυνθ' ἐπὶ δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει. id est θεόσδοτον, ἤγουν ὃ θεὸς ἡμῖν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει κατὰ τὸ ἐμβάλλειν. vt Eustath. exponit Iliad. α, Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι.

C. 2. ἈΠεγγυαλίζω, Fut. ίσω, idem. Hesychio etiam est ἀποκαθίσω.

ΕΓΓΥ Η, ης, ἡ, Sponsio. Expromissio, ἀναδοχή, Bud. Fideiussio. quasi ἡ ἐν γυίοις siue χερσὶ (id est manibus) τιθεῖσα τὸ ἐγγυηθὲν πρᾶγμα τοῦ δεχομένου, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα. vel (vt Etymol. vult) ἀσφαλὴς καὶ ἐνηρεισμένη δόσις, παρὰ τὸ γυῖον siue γῆ: quod γῆ reliquis elementis sit stabilior, id est σταθηροτέρα. quam Etymologiam & Suidas sequitur, exponens ἀσφαλῆ καὶ σταθηρὰν ἀντιποίησιν. Odyss. θ, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. id est φαῦλα κακῶν καὶ ἐγγύαι κακαὶ ὥστε ἐγγυᾶσθαι, vt Eust. explicat. Demosth. cōtra Apatur. προσελθεῖν αὐτόν μοι ἔχοντα μάρτυρας, καὶ ἀπαιτῆσαι τὴν ἐγγύην, hoc est, Testato me interpellare desponsione rei iudicatæ, Bud. interprete. ἐπ' ἐμῇ ἐγγύῃ τοῦτο γίγνηται, Satisdetur fide mea, id est fideiussione & spōsione. Bud. Pand. Ἐγγύην ὁμολογεῖν est Vadimonium promittere, quod idem dicitur τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, & δίκην ἀναδέχεσθαι, quasi iudicium promittere. Bud. Cōm. 68. 69. ‖ Ἐγγύας παρέχειν, Satisdare, Offerre satisdationē. Theoph. in Institut. ‖ Ἐγγύη est & ἡ γάμου συγγραφή, vt tradit Eust. ex Rhet. lex. seu Desponsio, Poll. Hesychio itē σημεῖον ἐν θυήκῃ. ΑΤ Ἔγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, est Præs, adiectiuè sumptū. i. vt Ascon. enarrat, Satisdationib⁹ obnoxius. Suidæ est ἀσφαλής. pro eo quod satisdato & fide aliena debetur. Lys. ἀπέφηνε δ' αὖ τριακοσίας μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύοις ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, Eū recepisse ostēdebat cētū minas fœnori datas acceptis fideiussoribus à testatore. ἔγγυος οὐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, Bona prædia. i. oppi-

pp. i.

gnerata, vt B. interpr. seu (vt Asconius apud Cic.) satisdationibus obnoxia, siue sint in mancipiis, siue in pecunia numerata. Bud. Cōm. & Annot. in Pand. ex Ascon. ἔγγυα δανείσματα, quæ satisaccepto credita sunt, quæ ὑπέγγυα etiam & ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur. Bud.

Ἔγγυος, ου, ὁ, substantiuè sumptū, est ὁ ἐγγυητὴς, Suidas. Sponsor, Fideiussor, Præs. Aristot. 2 Œcon. καταστῆσαι τοὺς ἐγγύους εἰκοσιταλάντων, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus μῦθον vocat ἔγγυον αὐδῆς, q.d. promissorē vocis. in v.l. Sic in Epigr. πέτρος dicitur ἔγγυος πυρὸς, & in lib. 2 Maccab. ἡ ἐπὶ τὸ κυελον καταφυγὴ vocatur ἀσφαλείας ἔγγυος, præs seu sponsor prosperitatis.

C. Ἐγγυοθήκη, ης, ἡ, volunt propriè esse Scrinium in quo velut in fideiussione deponimus nummos & pretiosam supellectilem. Luc. Lexiph. ἔχεις δὲ χαμᾶζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. SCRIB. & Ἐγγυθήκη ET Ἐγγυθήκη apud Athen. lib. 5, Γλαύκου φησὶ τοῦ Χίου ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα ἢ ἐγγυοθήκην τινὰ σιδηρᾶν. Suid. dicit ἐγγυθήκην esse σκεῦός τι πρὸς τὸ ἢ λέβητας ἤ τι τοιοῦτον ἐκχαλκώριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον. Athen. dicit esse χαλκῶν, & ex Callixeno affert esse λεβήτων ὑπόθημα. Vnde motus B. legēdū putat Ἀγγοθήκη.

C. Ἀλληλέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, habes post Ἄλλος in Ἀλλήλοι.

C. Ἀνέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla sponsionis intercessione factus. Item, Non desponsus. μοιχείαν καὶ ἀνέγγυον φθορὰν τῶν γυναικῶν, Virginum stuprum. Bud. ex Plut. Sic ἀνέγγυος γάμος apud Pollucem τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ opponitur. Epigramm. verò lib. 3, ἔρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος exponitur Incerta. ‖ Ἀνέγγυος fœm. gen. de puella aut muliere dictum, est ἡ μὴ ἐγγεγυημένη, Non desponsa, Bud. vt ἀνέγγυοι θυγατέρες apud Plut. Rom. Et apud eundem Probl. ἀνεγγύου καὶ ἀγάμου γυναικὸς γεγενημένος, Ex muliere nec sponsione nec nuptiis patri copulata. id est cōcubina, scorto.

C. Ἐπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sponsionis intercessione factus. est enim contrariū proximè præcedenti Ἀνέγγυος. ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

C. Ἐχέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius tanta est autoritas vt fidem eius sequi debeamus quasi idonei spōsoris alicuius verbi. B. Quo vel cuius fide, vt idoneo & locuplete fideiussore, niti possis. Plut. Publ. ἰδιώτην οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀπορρήτων τηλικούτων, Cuius fidei concredere posset. Rebus inanimatis frequentissimè hoc vocabulum tribuitur. Thuc. lib. 3, ἐκοῦν χρὴ οὔτε τῷ θανάτῳ τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι, veluti locuplete prædefretos. seu (vt sch. exponit) βεβαίῳ, ἰσχυρᾷ, ὡς ἐγγύησιν δυναμένῃ. ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, Pignus, id est certū signum & veluti fides data. v. l. ex Bud. Comm. & epist. Apud Eurip. verò Phœniss. τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον τὴν παρὰ θεοῦ ποιῶ exponitur Ratum facio. Nonnunquam ita vsurpatur vt Par & Idoneus apud Latinos. i. de cuius fide ad aliquā rē perficiendā dubitare non possis: in eáq; significatione ponitur aliquando absolutè, aliquandò cum præpos. πρὸς. Herodi. l. 3, ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον πλήθει στρατοῦ. i. parē tantis opibus, vt B. interpr. Plut. De Socr. dæm. τῶν ἱερῶν σημείων ἡ καλῶν καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἐχεγγύων αὐτοῖς γεγονότων. Idē Per. οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόρροπον οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν, Tanto par imperio, Cuius fidei tātum cōmitti posset imperium. Neutro gen. substant. etiā capitur hoc vocabulū, pro ἀσφαλὲς seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2, τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντας, Prodita fide custodiáque, Polit. interpr.

C. 2. Ἀνεχέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cōtrariū præcedēti. Thuc. διὰ τὸ τὴν γνώμην ἀνεχέγγυον γεγενῆσθαι, Quia opinione decepti essent, Quia opinio eos, vt fideiussor minimè idoneus, frustrata esset.

C. Ὑπέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, Data fideiussione aliqd faciēs, vt datis vadibus liberatus. B. ὑπέγγυα δανείσματα, vide paulo antè in Ἔγγυος. Idē B. ὑπόθημα χρήματα apud Dem. ὑπέγγυα esse dicit & ὑποτεθέντα, quasi bona prædia. Eidē B. ὑπόχρεως οὐσία à Dem. dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, quæ mutui aut pacti præs facta est & satisdato obnoxia. Apud Eur. verò Hec. casum etiā adiunctū habet, significátque Obnoxius & spōsione quasi addictus: τὸ γὰρ ὑπέγγυον δίκῃ καὶ θεοῖς, οὐ ξυμπίπτει ὀλέθριον κακόν. i. τὸ ἠσφαλισμένον τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς, vt schol. exponit. HINC aduerb. Ὑπεγγύως, Satisdato, B. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, satisdato promittere. Ac

A ὑπεγγύως δεδανεισμένα, vide paulo antè in Ἔγγυος.

C. Φερέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idē quod ἐχέγγυος paulo antè, vt B. tradit. Suidæ est ὁ ἐκδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτῖσαι, οἷον ἐξ ὀχέσεως δυνάμενος ἀναδέξασθαι τὴν ἐγγύησιν. Capitur frequenter vt & ἐχέγγυος pro Par & idoneus seu sufficiens alicui rei vt fideiussor locuples vadimonio. Herodot. οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν ὑμῖν. Construitur etiam cum præpos. πρὸς, vt & ἐχέγγυος. Thuc. φερεγγυώτατος ἐφάνη πρὸς τὰ δεινά, Aduersus atrocia plurimū de sua virtute spopōdisse videbatur. Schol. ibi exponit

B ἱκανώτατος.

¶ Ἐγγυάω, ῶ, F. ήσω, propriè esse volūt In γύα seu manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo est Sub fide sponsionis trado, fortasse vt κατεγγυῶ. Antiphon, ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiā Despondeo & vxorem do, vel etiā Desponsam trado: eidē Bud. p. 76. Herodot. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Demosth. contra Neær. ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι. ‖ Item Spondeo, Promitto, Fidem do. Aristoph. Pluto, Εἰ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον

C ὡς ἐμέ, οἴσω τὰς χεῖρας, Si mihi promittis venturū esse illū ad me. Notandum verò, verbum hoc variè augmētū suū accipere, nunc χρονικῶς, nūc συλλαβικῶς. ἠγγύησε enim reperitur, & ἐνεγγύησε, sicut in præt. perf. ἐγγεγύηκε, vt tradit Bud.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, voce media, Spōdeo. Cōstruitúrque aliquando cū infinit. aliquādo cū accus. interdū rei, interdū & personæ, sed rarius. Plut. Fab. αὐτὴ μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Lys. ἐγγυησάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξειν, vbi significat ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον παρέσεσθαι, Quum satisdato promisissent seruū iudi-

D cio sisti, seu Repræsentatū iri in iudicio. B. Demosth. cōtra Timocr. τὰ τῶν μισθωμάτων μισθουμένων καὶ τῶν ἐγγυωμένων τὰς πράξεις, Qui spondēt opera perfectū iri quæ redēptores cōduxerunt facienda. Plut. Symp. τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολήν, Senectus nobis nullā morā spondet. seu (vt B. interpr.) Senex homo nō satis locuples sponsor est rei in futurū reiciēdæ. Dicitur verò & ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι. Plut. Symp. de Ate, τῇ ἐγγύῃ παραγινομένην ἣν ἐγγυησάμενος ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quā pollicitus Iu-

E piter falsus fuit. Habes aliud exēplum ex Homero paulo antè in ἐγγύη. In qua phrasi solet & accus. personæ addi cū præpos. πρὸς qualē construct. habes paulo pōst ex Platone. Ἐγγυᾶσθαι δίκην vide paulo antè in ἐγγύη. Ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, Recipio in me euentum rei & consilii. Præsto euentū, vt apud Demosth. B. interpr. Com. p. 75, qui quod Cic. dicit Culpā præstare, αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι Græcè reddit. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, est Vxorem despōsam accipere. Demosth. ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς. i. Vxorem accepit & duxit, Bud. p. 76.

F Cum accus. personæ etiā reperitur, sed rarò, vti dixi. Salomō in Prouerb. cap. 6, ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si spopōderis pro amico. In hac verò significatione accusatiuo illi personæ sæpe additur & datiu[9] personæ. Demosthen. contra Apatur. εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, Si enim ego apud istū pro Parmenone spopōdissem & fideiussissem. Plato autē in Phædro vsus est præpos. πρὸς, cum accus. ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, Fideiussio, Vadimonium. ἐγγυήσεις συγκείμεναι, Vadimonia constituta.

G Ἐγγυητής, οῦ, ὁ Fideiussor, Vas seu Vadis. ἐγγυητὰς καταστῆσαι, Fideiussores dare, quod Plato ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Demosth. contra Timocr. ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Aut cuiuis ei[9] nomine prædes dare atque expromissores reip. ei[9] summæ quam debet. Aristot. Polit. 2, ex Lycophr. sophista, ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων, Sponsor iuris vnicuique sui obtinendi. Bud. Et X. Hell. 6, ἐγγυητὰς δέκα μὲν τοὺς τῶν χρημάτων.

Ἐγγυητός, οῦ, ὁ, Spōsionis intercessione promissus, aut Spō-

H sione traditus. Vnde ἐγγυητὴ γυνή, Despōsa, ἡ μεμνηστευμένη, seu (vt Hom. vocat) μνηστή. Demosth. ἐκ γυναικὸς ἀστῆς καὶ ἐγγυητῆς κατὰ τὸν νόμον, Despōsata, Cōiugata, Iusta vxore. B.

C. Ἀνεγγυάω, ῶ, F. ήσω, Fideiubeo.

C. Διεγγυάω, ᾶς, ἡ, Fideiussio. διεγγυᾶ τῶν προξένων. v. l.

Διεγγυάω, ῶ, F. ήσω, idem quod ἐξεγγυῶ, Sponsione facta

recipio & libero, quod fit in assertione. Th.l.3, ὀκταϰοσίων ταλάντων τοῖς περὶ ξένοις διηγγυημένοι, Hospitũ spõsione in octoginta talenta dimissi. Dem. contra Neær. διεγγυήσαντο δ' ὑπὸ Στεφάνου καὶ ὡς παρὰ τούτῳ τῇ μετ' αὐτῆς ἐργασίαν οὐδὲν ἧττον ἢ πρότερον εἰργάσατο, Quum hic in libertatē vindicans spõsores dedisset, apud se habuit prostãtē vt antè. Hæc B. ‖ Exponitur & Repignero. Dion. Halic. l.7, διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, Repignerantes corpora pecunia numerata, vel Quũ pecunia vadis loco data corpora redemissēt. ‖ Itē, Oppignero, l.2 Esd. v.l.

A

Διεγγυάομαι, voce media, Spõdeo, Promitto. i. factur ũ me recipio. B. ex Synes. εἰ δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὸ παιδίον ἀπήκοος ἔσομαι, τοῦτο δὲ οὐ σφόδρα διεγγυῶμαι, Nõ magnopere futurum spondeo vt quum ab vxore & filio diuellar & abripiar, lacrymis ego temperem.

B

Διεγγύησις, εως, ἡ, Fideiussoris intercessio, ἕνεκά τινος εἰς τὸ δεσμωτήριον ἀπαγομένου. Dem. cõtra Tim. 202, καὶ εἴ τινες ὀφλήκοτες χρήματα καὶ δεσμοῦ προστιμημένου αὐτοῖς, ἐγγυητὰς καταστήσωσι κατὰ τοῦτον νόμον, μὴ εἶναι τὴν διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα, Huius lege negabitur illis vel cũ spõsorum fide extra vincula esse. hoc est, διὰ τῆς ἐγγυήσεως ἀφέσεως καὶ ἀπαλλαγῆς. B. Interdum Διεγγύησις est simpliciter quum quis se rem præstaturum promittit, & effectum iri, suo periculo recipit. Bud.

C

C. Ἐνεγγυάομαι, idem quod ἐγγυάομαι. ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, Spondeo pro amico. v.l. At quod eadem v.l. ex Isæo citant ἐνεγγυᾶτο αὐτόν, & ἐνεγγυηθῇ: ex Dem. B. ad ἐγγυάω refert, dicens augmentum esse syllabicum, vt suprà ex eo docui.

C. Ἐξεγγυάω, ῶ, Sponsione & fideiussione aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Exemplum habes paulo antè in Διεγγύησις. Lysias contra Pancleonem, de seruo qui in libertatem asseritur, & interim dat sponsores quoad pronuntietur, ἐφ' οἷς μου ἐξηγγυήθη, B. apud quem aliud exemplum habes ex Dem. C. pag. 79. Ἐξεγγυάομαι voce media, Expromitto. vnde ἐξεγγυώμενος Expromissor, Fideiussor.

D

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ, Vadimonium, Fideiussio, Sponsio.

C. ΚΑΤεγγυάω, ῶ, Vadimonio vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Demosth. cõtra Neær. κατηγγύησα αὐτὴν πρὸς τὸν πολέμαρχον, satisdatione eam obligaui apud magistratus. Apud eundē, ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν κατεγγυᾷ καὶ τοὺς παῖδας, Pueros & nauē pro credito pigneror, & manũ prædibus bonis iniicio, quæ bona satisaccepto habebã obnoxia. Alia exēpla habes p.79.80. Cõstruitur & cũ duobus acc. in hac eadē sign. vt apud Plat. τοῦ τὴν δὲ [τὴν ἐγγύην] τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι. Hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. B. ‖ Κατεγγυᾶσθαι etiam τὴν κόρην dicitur, vt ἐγγυῶ, hoc est despondeo, vel etiam Desponsatam trado. B.

E

Κατεγγυᾶσθαι etiam est διεγγυᾶσθαι & ἐγγυᾶσθαι. vt πρὸς Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο τοὺς ξένους. Et κατεγγυᾶται ὁ ἐγγυητὴς κατασχεῖς, κατεγγυᾶ δ' ὁ δανειστής. B.

F

C. Μεσέγγυος, ου, ὁ, Qui vt spõsor interuenit. B. est Interuentor, Sequester, Intercessor, διαλλακτὴς ἐργολάβος. Hes. μεσίτης.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, Apud sequestrē pecuniã deponendã stipulor vel contendo, Deponi apud sequestrē stipulor vel iubeo. de iis dictũ rede ptoribus q sequestratione pecuniæ sibi cauent. Dem. πρὸς Βοιωτ. Καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὅρκον αὐτῇ, & quũ pecuniã ab eo sibi promissam ipsa apud sequestrē deponi iussisset & voluisset, tunc ei ex cõpacto pater iusiurãdũ detulit. Et in pass. apud Lys. τρία τάλαντα μεσεγγυηθέντα παρὰ Ἐργοκλέους τοῖς λέγουσιν, εἰ δύναιντο αὐτὸν σῶσαι, Apud sequestres depositam mercedē oratorũ, si seruare eũ possent. Plura exēpla habes p. 80. Et μεσεγγυησάμενος, Intercessor, Sequester, hoc est ὁ τὸ μεσεγγύημα δεξάμενος. sic.n. apud Antiph. accipi Bud. putat. VNDE Μεσεγγύημα, ατος, τὸ, Idipsũ quod apud sequestrē deponitur, Sequestrũ, Sequestratio. Harp. μεσεγγύημα (inquit) τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως, καὶ μεσεγγυῆσαι δὲ τὸ τοῦτο ποιῆσαι λέγεται, apud sequestrem deponere. B. Item pro sponsione mercedis & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta. Æschin. 68. B.

G

H

C. Παρεγγύη, ης, ἡ, Adhortatio, Allegatio, Insinuatio. v.l.

ΠΑΡεγγυάω, ῶ, Suidæ est παρακατατίθεμαι. est itē παρέχω.

B. vertit Per manus trado. Plut. ἐβούλετο δ' τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολοβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, Eiuratũ magistratũ tradere, vel Se abdicare & cedere ei magistratu. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, Dare tesserã. Xen. P.3. Sic Aristot. παρεγγυᾶν σύνθημα dixit, pro Tesserã in exercitu prodere & proferre. quod dicitur etiã διδόναι σύνθημα à Pol. B. ‖ Est & παρεγγυᾶν cohortari & adhortari, vt imperator milites hortatur ad præliũ. Exēplũ ex Xen. Pæd.3 de Cyro affert B. p.81. Pl. Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατοῦ. ‖ Itē, Iubeo. Xen. P.4, ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν, Postquã aũt ego referre pedē & milites se recipere iussi, hoc est ἐκέλευσα. ‖ Itē, Mando, idē ferè quod παραγγέλλω. hoc est nuntio & indico. Syn. τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε. i. ἐπαγγείλατε, indicite, vel etiã παραγγείλατε, indicite, hoc est Pro potestate imperate, vt imperator militibus edicit & iubet. ὁ δ' παρενεγγύα αὐτοῖς, Πέρσαις μὴ συμπλέκεσθαι, Mandabat. B. Ponitur & pro Denuntio, Certiorem facio. Syn. βοῆς δὲ γενομένης, ἐπειδή τις παρεγγύησεν αὐτῇ γῆ πελάσαι, δρομεῖς ἦρθη πολύς. B. ‖ Itē, Occurro. ἀπαντῶντες παρεγγυᾶν ἐπὶ τοῖς εἰς πεπλωκότας. v.l. ex Polybii fragm.

Παρεγγυάομαι, Mando, Iubeo. Plut. Oth. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαι σοι τελευταῖον, μήτ' ἐπιλαθέσθαι παντάπασιν μήτ' ἄγαν μνημονεύειν ὅτι Καίσαρα θεῖον ἔσχες, Illud ad extremũ tibi præcipio. Suid. ex Xen. ὅτε δὴ παρεγγυήσαντος οἱ στρατιῶται, φέρουσι λίθους. i. παραινέσαντος, παραγγείλαντος. At παρεγγυηθέντος apud Isæum exponit παραλαβόντος, sicut apud eundem παρεγγύησιν explicat παράδοσιν.

C. ΠΡΟΣεγγυάομαι, ῶμαι, Insuper sponsor fio, Insuper spõdeo. Cõstruitur cũ gen. & accus. eũ significante pro quo fide iubetur. Dem. cõtra Onet. τίς γὰρ ἄνθρωπος ἠλίθιος ἐστὶν οὕτως, ὡς ἀργύριον διδοὺς τοσοῦτον, ἔπειτα ἐν λαβὼν χωρίον ἀμφισβητούμενον εἰς ἀποτίμησιν, τῷ νῦν ὡς πρότερον ἐζημίωτο, τὸ ἀδικήσαντα, ὡς δίκαιόν τι ποιήσαντα καὶ τῆς δίκης ὀφλήματος προσεγγυήσασθαι; vt præterquam quòd priore iactura mulctatus est, pro eo quē se iã circũscripsisse nouerit, tanquã secũ iure egerit, insuper sponsor esse iudicati sustineat? Bud.

ΕΓΓΥΣ, Propè. ἄγχου, σχεδόν. Eust. deriuatum tradit παρὰ τὸ ἐν καὶ γυῖα, vt sit τὸ ἐν ὑπογυίῳ καὶ πρόχειρον. Aliquando sine casu, aliquando cũ casu. Il. δ, Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καί ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Il. χ, — ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσιν. Aristot. Probl. ἐγγὺς ἐστὶ τῇ κοιλίᾳ. Et ἐγγὺς κατάρας ἐστί, Confinis est imprecationi, seu proximus. Ἐγγὺς τοῦ δίχα, quasi bifariã. Aristot. Probl. ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, Parũ abfuit quin. Syn. ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Propè fuit, Parũ abfuit quin. ἐγγὺς εἶναι, proximè abesse. Plato Politicῶν 1, ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν. Οὐδ' ἐγγὺς post sententiam negatiuã elegãter ponitur pro Longè abest, Nequaquã. Dem. cõtra Mid. ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς: pro quo alibi dicit, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Et Pro cor. ἀλλ' οὐκ ἐποιοῦμεν τοῦτο, οὐδ' ἐγγύς. Sine casu capitur etiã vt Propè apud Lat. pro Ferè, Fermè, Circiter. Xen. διέπραξα ἐγγὺς πεντήκοντα τάλαντα. Apud eundem μισθὸς ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ. Sic apud Thuc. ἔτη ἐγγὺς τετρακόσια. COMP. gradus aduerbii huius est Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior, Similior. Dem. ἐγγύτερος λόγου, Qui plusculum rationis habere videtur. Xen. Pæd. 8, ἐγγύτερον μὲν τοῦ ἀνθρωπίνου θανάτου οὐδὲν ἐστὶν ὕπνου. Pro quo Cic. De Senectute, Nihil morti esse tam simile quàm somnum. Cuius aduerbium est Ἐγγυτέρω, Propius. Thucydes ἐγγυτέρω τῆς πόλεως. Xenoph. τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, Quæ propiora sunt. Plato De republ. ἐγγυτέρω ὢν τοῦ ἐκεῖ, Illis iam propinquans, Ad illa iã propius accedens. Idē Apologia, ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει, Quanto mihi coniunctiores estis, Propinquiores estis gene re. SVPERL. Ἐγγύτατος, Proximus. Thuc. l.8, μάλιστα δ' αὐτοῖς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει. Et aduerb. Ἐγγυτάτω & Ἐγγύτατα, Proximè. Thucydides, ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο μάχη, Proxime ipsos. Xenophon, ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph. apud eundem Thucydid. ἐγγύτατα τούτῳ διανοηθέντες, Animo ad id proximè accedētes. Xen. ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, Proxime id quod optimũ est. Th. l.3, νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννῳ, proximè ad tyrannidē accedit. Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, vt ἐγγύς, etiam sine ca-

pp. ii

ſu pro Ferè, Circiter. Thuc. lib. 6, ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ. PRO HIS compar. grad. reperitur & ἔγγιον, Propius. Ariſtot. De mundo, κατὰ τὸ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus acceſſus eſt ad Deum, vel abſceſſus ab eo. ἔγγιον κνήμης γόνυ, prou. Genu ſura propius. ET ſuperl. Ἔγγιστα, Proximè. A

C. Ἐγγύθετος, Suid. ὁ προσεδρεύων τόπος.

C. Ἔνεγγυς, Prope.

C. Πάρεγγυς, Propiuſculè. nam παρὰ hic ἐλάττωσιν ſign. vt in multis. Ariſtot. Pol. 2, ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μέν ἐστι ταύτης, Propiuſculè accedit ad hanc. Aliquādo plenā habet ſign. vt παρὰ πολὺ apud eūdē 7, δεῖ γὰρ οὔτε λίαν ἀπολείπεσθαι τῆς ἡλικίας τὰ τέκνα τῶν πατέρων, οὔτε λίαν πάρεγγυς εἶναι. B. B

C. Σύνεγγυς, Prope. Ariſtot. 2 Pol. σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσί, Inter ſe proximæ ſunt. Plut. Symp. σύνεγγυς ὄντα τῶν πράξεων τῶν πολιτικῶν, quum propinquus eſſet negotiis ciuium. Ariſtot. Rhet. loquens de iis quæ propinqua ſunt laudabilibus & vituperabilibus, τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσι, Quæ ſunt propinqua iis quæ inſunt. Et Pol. 1, αἴτιον δὲ τὸ σύνεγγυς αὐτῆς, In cauſa eſt vicinia τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς χρηματιστικῆς, B.

Ἐγγύδιον, Propinquum. πλησίον, πρόσοικον. Heſych. C

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, Propinquitas, Vicinitas. Alex. Aphr. l. 2 Pr.

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus. Itē, Propè. Il. κ, πάρα δ' Ἀθήνη Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον. Il. σ, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Demoſth. Olynth. 3, ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινά, οὐδ' ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Plut. ad Col. καὶ πέλας γάρ ἐστιν ὁ θεός, ἐγγύθεν βλέπει.

Ἐγγύθι poeticè pro ἐγγύς, Prope. Cum genit.

¶. Ἐγγίζω, F. ίσω, Appropinquo. Iūgitur dat. Iac. 4, ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquādo cū εἰς. Matth. 21, ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρός. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, Propius accedentes. Videtur autem ἐγγίζω accepiſſe ι ex comparatiuo ἐγγίων. D

C. Παρεγγίζω, Propiuſculè accedo, Aliquantulum appropinquo. Theophr. hiſt. pl. l. 3, c. vlt. de ſmilace aſpera, παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν.

C. ΠΡΟΣεγγίζω, Appropinquo, Accedo. Marci 2, μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

C. ΣΥΝεγγίζω, Appropinquo, Coeo, συνάπτω. Dioſ. l. 3, c. 95, συνίσταται δὲ θέρους τοῦ συνεγγίζοντος τῷ φθινοπώρῳ, Æſtatis exitu quū appetit autūnus. Idem l. 2, c. 98, ἐπὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντίχειρος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ κοῖλον, In eo interſtitio vbi pollex brachiali committitur, vt Ruell. vertit. E

ΓΥΜΝΟΣ, Nudus. Heſiod. Erg. — γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι. pro quib[9] Virg. Nudus ara, ſere nudus. Athen. 12, οὐ γὰρ αἰσχρὸν εἶναι αὐτῷ φαίνεσθαι γυμναῖς. ‖ Γυμνὸς peculiariter pro eo qui nudus ſit armis, id eſt qui ſit inermis, apud Homerum. Et γυμνὸν τόξον de arcu qui goryto conditus non ſit, apud eundem. Vide Euſtath. Sic γυμνὸν ξίφος, enſis euaginatus. Ex Luc. autem affertur γυμναγωνία pro exercitatione quæ fit nudis corporibus. Dicitur tamen potius γυμνικὸς ἀγών. ‖ Iungitur etiam genit. vt γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodian. & γυμνὸς ὅπλων, apud eundem. Iungitur & aliis genit. interdūmque cum ἔρημος copulatur. vt Iſocr. ad Phil. διὰ τῶν μὴ προειρημένων ἁπάντων ἔρημος γίνεται καὶ γυμνός. ‖ Γυμνὸς λόγος à Luc. pro prætextato & turpi poni videtur. Bud. F

C. Γυμνοδερκέομαι, οῦμαι, Nudus conſpicior, ex Luc.

C. Γυμνόκαρπος, ου, ὁ & ἡ, Nudum fructum habens.

C. Γυμνοπαιδία, vel Γυμνοπαιδιά, q. d. Nudorum ludus. B. chorū velut lupercorum fuiſſe putat. Idem alibi ex Plutar. Apophth. pag. 182, de quadam ſaltatione Laconica dictum fuiſſe ſcribit. reprehendit autem Philelphum, qui gymnicum certamen interpr. Remittit & ad eundem Plut. in Ageſilao, 201, & ad Pauſan. 72. Apud Xen. plural. γυμνοπαιδίαι ſeu γυμνοπαιδιαί, Hellen. 6, & alibi. ‖ Sed inuenitur & γυμνοπαιδεία cum ει in hac ſignif. alicubi apud Plat. & alios. ET Γυμνοπαιδικὴ itidē ſaltatio, Athen. 269. G

C. Γυμνόπους, οδος, ὁ & ἡ, ET Γυμνοπόδης, ου, ὁ, Nudipes. Sed γυμνοπόδης dicitur & Qui nudis pedibus incedit. ET Γυμνοποδέω, Nudis pedibus incedo, pro ἀνυποδετῶ apud Naz. de diſcipulis Chriſti, inquit B. In v. l. ex Hieron. lib. 1, in Iouin. exponitur etiam Nudipedalia exerceo. ET Γυμνοποδία, Ipſa actio incedendi nudis pedibus. Itē Saltatio quædam apud Laced. inquit B. ex Luc. apud quem & γυμνοποδίαι plur. Exponitur & Nudipedalia, vt præcedens verbum γυμνοποδεῖν, Nudipedalia exercere. H

Γυμνοσοφισταί, Plut. in Lyc. & Alex. Sapientes Indorum (vt in v. l.) ita vocati quòd nudi in ſyluis agerent.

C. Γυμνόσπερμος, ου, ὁ & ἡ, Nudum ſemen habens, id eſt non incluſum, Theophr.

C. Ἡμίγυμνος, Seminudus.

Γυμνότης, Nuditas. Chryſ. λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι ἐπαλαίουν.

Γυμνόω, ῶ, Nudo, Denudo. A cuius paſſ. εἴπου τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο, Luc De cal. Thuc. γυμνοῦσθαι pro Nudare corpus. Dicitur & γυμνώσας τὸ ξιφίδιον ab Herodiano, Nudato pugione, id eſt euaginato. Item cū genit. γυμνῶσαι τῶν ὅπλων apud eundem. Sic γυμνοῦ τὰ ὀστέα τῶν κρεῶν. Et ἐγυμνώθη ῥακέων. ‖ Item pro Spolio, Priuo, apud Herodian. Sic Plato, γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur & pro Exhaurio ex Nonno, ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν. ET Γύμνωσις, Nudatio.

C. ΑΝΑγυμνόω, ῶ, Idem. VNDE Συναναγυμνόω, ῶ, Simul nudo, in v. l.

C. ΑΠΟγυμνόω, ῶ, Idem. Vnde ἀπογυμνωθείς, Heſiod. Et ἀπογυμνούσθω τὰ ἱμάτια, in v. l. Veſtibus exuatur. ET Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

C. ΠΑΡΑγυμνόω, ῶ, Idem. Et metaph. Patefacio, Reuelo, Nazian.

¶ Γυμνάζω, (de cuius propria ſignif. paulo pòſt) Exerceo. vt ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα τοῖς πόνοις γυμνάζειν, Iſocr. Et γυμνάζειν περί τι apud eundem, in Hel. enc. At γυμνάζειν τὸν πόλεμον ex Plut. pro Ad bellum ſe exercere. Dicimur & γυμνάζειν alium, & quidem interdū cum infinit. γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. Paſſ. Γυμνάζομαι, Me exerceo, Luc. Et γεγυμνασμένοι τὰς ἕξεις πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις ex Ariſtot Polit. redditur, Exercitati ad rē militarem, vel Ad rem militarē exercitatione habiles effecti. Itē cū genit. ex Philoſtr. γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, & γεγυμνασμένος τῆς θαλάττης. Quæ cōſtructio quū rara ſit, habetur tamē & apud Petrum 2 epiſt. cap. 2, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες. Hāc enim lectionē (non alterā πλεονεξίαις) inuenimus in plurimis vet. cod. quos regia bibliotheca nobis ſuppeditauerat. Ex Thuc. autem affertur γυμνάζομαι pro Exerceo me certamine gymnico, quæ prima eſt hui[9] vocis ſignif. quum propriè dicatur de iis qui nudi ſe exercent.

Γύμνασμα, ατος, τό, Exercitatio, vt τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν, Athen. 10.

Γυμνασία, Idem. Huic Gal. opponit ἀργίαν. ad Glauc. 1. ET Ἀγυμνασία contr. γυμνασία Ariſtoph. Ranis. Interdum pro inertia & deſidia ponitur.

Γυμνάσιον, Idem apud Iſocr. Ariſtot. & Luc. ‖ Γυμνάσιον itē Gymnaſium. Locus in quo ſe nudi exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. HINC Γυμνασιάρχης Æchin. VEL Γυμνασίαρχος Demoſth. Gymnaſii præfectus. ET Γυμνασιαρχία, Iſocr. Gymnaſii præfectura. ITEM Γυμνασιαρχέω, χῶ, Gymnaſio præfectus ſum.

Γυμναστής, Qui exercet pueros in palæſtra, Qui præfectus eſt exercendis pueris, Xenoph. At Theocr. dixit, βαῖνε δ' ἐπ' ἄεθλον Γυμναστῶν, in Eraſte. ET Γυμναστικός, Exercitatorius, Ad exercitationem pertinens. Vel, Exercitationis palæſtricæ peritus, ex Plat. in Protag. Item γυμναστική (ſub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent, Plat. in Gorg.

C. Ἀγύμναστος, ου, ὁ & ἡ, Inexercitatus, Qui nondū exercuit corpus, vt equi ἀγύμναστοι, Xen. Pæd. 8. vel Qui non eſt aſſuetus exercere corpus. Gal. ad Gl. 2, ὅσοι λευκοὶ καὶ ἁπαλόσαρκοι καὶ φιλόλουτροι καὶ ἀγύμναστοι. At verò apud Sophocl. in Trach. dicitur morbus non relinquere hominē ἀγύμναστον, ea ſignif. qua Lat. Exercitus, vt ſignificet Nō exercitum dolore. Intelligit autē nō dare vllā à dolore requiē. Et cū genit. X. Pæd. 1, ἀγύμναστοι τούτων, Rudes harū rerum & imperiti. Ad verbū, In his rebus inexercitati. ‖ Ἀγύμναστος pro πολυγύμναστος, Valde exercitatus, Heſych. ET Ἀγυμνάστως, Inexercitatè, & ex cōſeq. Imperitè. Vt X. ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψῦχη καὶ πρὸς θάλπη, nō eſſe ad tolerādum frigus & æſtū exercitatos.

C. Πολυγύμναστος, Multum exercitatus, vel in multis.

Φιλογυμναστία, Amor exercitii, Cupiditas exercitationis. ET Φιλογυμναστέω, ῶ, Amo exercitationē, Cupidus ſum

exercitationis. φιλογυμναστεῖν de Laconibus dixit Plut. vt inquit Bud.

Γυμνὰς, άδος, ἡ, Exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc. γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστική. Et γυμνάδες ποδὶ ἵπποι, equæ pede expeditæ ex Eurip. ‖ At Statius gymnade substantiuè dicit pro exercitatione.

C. ἈΠΟγυμνάζομαι, Exerceor, Me exerceo. Aristot.

C. ἘΓγυμνάζω cum dat. rei, vt ἐγγυμνάζω τούτῳ, Exerceo hac in re. Plut. in Cæs. καὶ τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. Herodianus, θήραις τε ἐγγεγύμνασθε. Et ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, Exercitatus in rapinis. pro, Rapinas exercere suetus. ‖ Ἐγγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις, pro Vexare, inquit Bud. Sic Lat. partic. Exercitus interdum capitur.

C. ΚΑΤΑγυμνάζω, Exerceo. Luc. ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις ἀντέχειν τοὺς νέους καταγυμνάζωσι.

C. ΠΡΟγυμνάζω, Præexerceo, Luc. VNDE Προγύμνασμα, Præexercitatio. vt Athen. lib. 14 scribit pyrrichen esse προγύμνασμα belli.. Sic προγυμνάσματα rhetorices vocauit Aphthonius quædã scripta sua, quæ sunt velut illius præludia. ET Προγυμναστὴς, Qui præexercet, Qui præexercendo præparat. Ex Plat. & Xen. affertur.

C. ΣΥΓγυμνάζω, Coexerceo, Simul exerceo. ET Συγγυμνασία, Coexercitatio. ET Συγγυμναστὴς, Socius exercitationis, ex Plat.

¶ Γυμνικὸς, Gymnicus: vt γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc. Certamina gymnica. i. in quib⁹ athletæ nudi certabãt. Dicunt & gymnicos ludos Lat. Et γυμνικὰ ὅπλα. Xen.

¶ Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, item Γυμνήτης, ου, ὁ, Miles leuis armaturæ. Et γυμνήτης βίοτος, Nuda vita, ex Epigr. ET Γυμνητία, Leuis armatura. id est Milites leuis armaturæ. Thucyd. lib. 7. ET Γυμνητεύω, Sum miles leuis armaturæ. ‖ Item, Nudus sum, apud Basil. τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις: Idem alibi, ὁ πεινῶν τήκεται, ὁ γυμνητεύων πήγνυται. Chrys. ἀλλὰ τοῖς πεινῶσιν, ἀλλὰ τοῖς διψῶσιν, ἀλλὰ τοῖς γυμνητεύουσιν. Γυμνήσιδες νῆσοι, quæ & Baleares, & Callarides, ex Diosc. ET Γυμνησίαι, eædem Steph.

Γυμνηλὸς, Inops, Hesych.

ΓΥΝΗ', αικὸς, ἡ, (tanquam à γύναιξ) Mulier, Fœmina. Il. λ, Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων. Et θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, Od. ο, velut epithetice. At in γυνὴ ταμίη apud eundem Il. ζ, & in similibus, vacat γυνὴ, sicut ἀνὴρ sæpe. Paus. Atticis, ὡς ἡ Πανδώρα γένοιτο γυνὴ πρώτη. ‖ Γυνὴ, Vxor. vt Il. ζ, Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. eandem γνώμην vsurpans, Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Plut. Pol. pr. καὶ διαλλακτὴν ὁμιλεῖν πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν. i. (Luc. verbis) γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύοντα. Sic ἔγημε γυναῖκα. Od. ο. & ἠγαγόμην γυναῖκα, Od. ξ. Passiuè autem γυνὴ γαμοῖτο, Hes. Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter, de quo dictũ in Γαμετή. Est autẽ dicta γυνὴ quasi γονὴ, si Platoni credimus.

C. Γυναικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui est specie muliebri.

C. Γυναικόθυμος, ου, ὁ, Qui muliebri animo est. VNDE Γυναικοθύμως, Muliebri animo, Muliebriter. Polyb. γυναικοθύμως καὶ ἀλογίστως δεξαμένη τὴν παρρησίαν πρεσβυτοῦ.

C. Γυναικοϊέρακες, οἱ, Qui mulierib⁹, vt accipitres auib⁹, inhiãt. Mulierũ sectatores, Mulierosi. Factũ per lusũ. Cam.

C. Γυναικοκόσμοι apud Athen. lib. 6, qui Athenis improbiores & petulantiores mulieres multa afficiebant, proposita publica scriptura multæ de platano in Ceramico, teste Polluce l. 8. Cam. ἀρχοὶ ἐπὶ κόσμου γυναικῶν, οἱ τὰς ἀκοσμούσας ζημιοῦντες.

C. Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, Fœminarum imperio regor, Fœminis pareo. Viuo sub imperio muliebri. B. C. 849. vnde Γυναικοκρατούμενοι dicti populi qui Amazonum potestati parebant: de quibus Plin. lib. 6, cap. 7. ‖ Γυναικοκρατούμενοι dicuntur etiam Vxorii, Bud. Qui in potestate sunt mulierum. Camer. ex Polit. 2. Plut. Erot. ἡ γὰρ φύσις παρανομεῖται γυναικοκρατουμένη. ET Γυναικοκρατία, ας, ἡ, Dominatio muliebris, Camer. Muliebre imperiũ. Plut. de Marco Catone, qui in matronarum licentiam inuectus est, περὶ δὲ τῆς γυναικοκρατίας διαλεγόμενος, Πάντες ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν, ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων, ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες. B.

C. Γυναικομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulierum amore insanus, Mulierosus. Athen. lib. 11, τινὲς δὲ καὶ δοξομανεῖς καλοῦσι τοὺς φιλοδόξους, καθάπερ τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς. VNDE

Γυναικομανία, ας, ἡ, Insanus mulierum amor. Athen. ibidem. (PRO QVO ET Γυναιμανία per syncopen.) ET Γυναικομανέω, ῶ, Insano mulierum amore flagro.

C. Γυναικόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mulieres imitãs. γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν, de humilitate precũ. Cam. ex Æsch. Prom.

C. Γυναικονόμοι, οἱ, Magistratus modestiæ matronali præfecti, ne licenter exeant & sint indecorè ambulatrices, Bud. Hi vnà cum Areopagitis conuentus priuatos nuptiarum & feriarum inspicere solebant, & videre nunquid contra præscriptionem conuiuiorum committeretur, vt si plures q̃ triginta inuitati essent. Cam. ex Athen. l. 6. VNDE Γυναικονομία, ας, ἡ, Functio illa.

C. Γυναικοπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulieribus plenus. Eurip.

C. Γυναικοπαθέω, ῶ, F. ήσω, Muliebria patior, Effœminor. Athen. lib. 12, Μασσαλιῶται δὲ ἐθηλύνθησαν, οἱ τὸν αὐτὸν Ἴβηρσιν ἐσθῆτος φοροῦντες κόσμον. ἀσχημονοῦσι γοῦν διὰ τὴν ἐν τῇ ψυχῇ μαλακίαν διὰ τὴν τρυφὴν γυναικοπαθοῦντες.

C. Γυναικοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulieres decens. Xen. Et Plutar. ἐκλελυμένον καὶ γυναικοπρεπές. VNDE Γυναικοπρεπῶς, aduerb. Muliebriter, Ita vt mulieres decet.

C. Γυναικοφίλης, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus. Theocr. Καὶ σὺ γυναικοφίλας. Poll. tamen l. 6 hanc vocẽ improbat.

C. Γυναικόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Muliebrem vocem habens.

C. Γυναικανὴρ, ανδρος, ὁ, Effœminatus, Muliebris. Eust. ex quodam poeta, — γυναικανδρέσσι ποθεινοί.

C. Γυναιμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Mulierum amore insanus. Il. γ, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά. VNDE Γυναιμανία, ας, ἡ, Insanus mulierum amor.

C. Γύνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀνδρόγυνος, Qui masculi & fœminei sexus est. Item, Effœminatus, Muliebris.

C. Ἀγύναικος, ου, ὁ, Vxore carens, Cælebs. Phryn. apud Poll. τηλικοῦτος γέρων ἄπαις, ἀγύναικος.

C. Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, Pulchras mulieres habens. Ἑλλάδα καλλιγύναικα, muliebribus formis nobilem Homerus dixit, Cam. quod epitheton diuersis locis attributum à diuersis poetis tradit Eust.

C. Καταγύναιξ, αικος, ὁ, Mulierosus. Arist. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. de Iberis, οὕτω καταγυναίκας εἶναι, ὥστε ἀντὶ ἑνὸς σώματος θηλυκοῦ διδόναι τοῖς ἐμπόροις τέτταρα καὶ πέντε σώματα ἄρρενα. B.

C. Φιλογύναιξ, αικος, ὁ, Mulierũ amans, Mulierosus. Plato, φιλογύναικές εἰσι, καὶ πολλοὶ τῶν μοιχῶν ἐκ τούτου τοῦ γένους γεγόνασι. Dicitur etiã ad differentiã τοῦ φιλόπαιδος seu παιδεραστοῦ.

C. Ἄγυνος, ET Ἀγύνης, ου, ὁ, Vxore carens, Cælebs. apud Pollucem, qui ἄγυνος ex Aristoph. citat. ET Ἀγύναιος, pro eodem, apud Varinum.

C. Ἡμίγυνος, ου, ὁ, Semimulier. Synes. ἀλλὰ κἂν στερεώτατος εἶναι δοκῇ, θαρρῶν ἀποφαίνει τὸν ἄνδρα ἡμίγυνον.

C. Καταγύνης, ου, ὁ, Mulierosus. vt φιλογύνης.

C. Λάγυνος, ου, ὁ, Effœminatus, Muliebris. secunda breui. v. l. ex Gazæ grãm. lib. 3. (ex Amypsia.

C. Νεογύνης, ου, ὁ, Qui nuper vxorem duxit, νεόγαμος. Poll.

C. Φιλογύνης, ET Φιλόγυνος, ου, ὁ, Mulierum amans, Mulierosus. Dicitur ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος, vt mulier φίλανδρος dicitur virosa, Platoni. Bud. vt Athen. lib. 13, φιλομεῖραξ δ' ἦν ὁ Σοφοκλῆς, ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης. Et lib. 11, τοὺς φιλογύνους γυναικομανεῖς [καλοῦσι.] ET Φιλογύναιος pro eodem. VNDE Φιλογυνία, ας, ἡ, Mulierositas, vt Cicero vertit Tusculan. 4. Scribitur verò & φιλογυνεία cum ει. CVI ibidem Μισογυνείαν opponit, quod Odium mulierum interpr.

C. Πολυγύναιος, ου, ὁ, Qui multas vxores habuit. B. ex Athen. 13, πολυγύναιος δ' ἐγένετο καὶ Αἰγεύς.

Γυναικεῖος, ου, ὁ, Muliebris. Odyss. λ, — γυναικείας διὰ βουλάς. γυναικεῖος κόσμος, Mundus muliebris, Plato 2 De republ. γυναικεῖα ἱμάτια, Xenophon. γυναικεῖα φορήματα, Pollux. Sic γυναικεία φωνὴ Luc. ἐπὶ φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι. Apud eundem de carmine dicitur ἀγῶνες καὶ γυναικεῖον. Et γυναικεία ἀγορὰ, item & κύκλος, apud Pollucẽ lib. 10, dicitur forum in quo vasa & vtensilia venduntur. Γυναικεία θεὸς, Bona dea. Plutarch. in Cæsare & Cicerone, θεὸν ἣν Ῥωμαῖοι μὲν ἀγαθὴν, Ἕλληνες δὲ γυναικείαν ὀνομάζουσι. AT Γυναικεῖον, ου, τὸ, neutro genere, substantiuè accipiendo, est Gynæceum, quo Plautus & Cicero etiam vtitur. id est, locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabãtur. Γυναικεῖα autẽ plur. num. gen. neut. (sub. πάθη aut tale quid) accipitur pro mẽstruis seu

pp.iii.

ἀλλοκότοις τισὶ δαίμοσι. Idem in Sympos. sept. sap. τί ὠφελιμώτατον, θεός· τί βλαβερώτατον, δαίμων. Et subiungit, τί ῥωμαλεώτατον, τύχη. Sed de δαίμων qui opponitur τῷ θεῷ, dicetur infrà. nunc quod ad δαίμονας illos attinet qui nō opponuntur θεοῖς, sed ab illis distinguūtur duntaxat, quidam deos indigetes vertunt: at Cicero lares, apud Platonem: verùm addens, Si modò hoc rectè conuersum videri potest. Hîc autem nec illud omittendum, Philonem existimasse ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuisse quos Moses angelos vocauerit. Vbi & addit, animas eorum esse qui philosophiæ studio constanter B olim indulserint. Manauerit autem fortasse hæc Græcorum opinio ex Hesiodo in Erg. qui δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros postquam vita functi sunt, qui & φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide & Plat. De rep. lib. 3.

Multis item in locis δαίμων vertitur Genius, ac tum præcipuè quū dicitur huius vel illius δαίμων (vel certè genitiuus subauditur) vt ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως apud Plutarchum & Athenæum. Sic Plut. in Consol. ad Apoll. ἔρρωσθαι σοι ὅστις εἴη· καὶ τὸν φάναι, δαίμων τοῦ υἱέως σου. Idem C in Cæs. ὁ μέντοι μέγας αὐτοῦ δαίμων ᾧ παρὰ τὸν βίον ἐχρήσατο, καὶ τελευτήσαντος ἐπηκολούθησε. Quem locum Budæus afferens, δαίμονα esse dicit cuiusque genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel aduersæ. vnde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας esse appellatos. Hæc ille. Sciēdum est autem eandem esse & τοῦ ὀλβιοδαίμων rationem, in quo, sicut & in illis duobus, posse δαίμονα accipi etiā ἀντὶ τύχης, vel μοίρας, quod & alicubi Eustathius (ni fallor) sentit. Illud etiā addo, pro genio bono interdum δαίμονα simpliciter, interdum ἀγαθὸν δαίμονα dixisse: at D malum genium, interdum κακὸν δαίμονα, (vt Od. κ, — τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων) interdum βαρὺν, nonnunquam & στυγερὸν appellauisse, vt — δαίμων ὅσπερ ἐστὶ σοὶ βαρύς. Et τοῦτ᾽ ἀνεῖται στυγερῷ δαίμονι, apud Soph.

Δαίμων & pro fortuna sæpe accipitur. Plutarch. ἐδεδίει γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος. Idem, οὐδὲ τοῦ νῦν ἀλλὰ τοῦ πάλαι δαίμονος ἀνάξιος. Synes. fœm. gen. εἰ δή σοι φιλία πρὸς τὴν δαίμονα, σύστησον αὐτῇ τὸν νεανίσκον. (Sic & ex Theophrasto affertur ἡ δαίμων θεά) In his autem locis δαίμονα Budæus pro fortuna accipit. sed animaduer- E tendum est, in vno eodémque loco interdum variè exponi, nimirum vel deum (generali signif.) vel genium, vel fortunam, vel fatum. Eustathius certè in hoc loco Il. η, — ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ᾽, εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ᾽ ἑτέροισί γε νίκην, vult per δαίμονα intelligi vel τύχην vel μοῖραν. Verùm in hoc loquendi genere, κατὰ δαίμονα, vel κατά τινα δαίμονα, extra controuersiam est per δαίμονα fortunam intelligi, quum id planè sit quod Latini dicunt, Forte fortuna, vel Forte quadam. Luc. in Scytha, μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα τοῦτ᾽ αὐτὸς ἡμῖν προέστη. Sed & F κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα Demosth. dixit. Nec tantùm in hoc loquendi genere, sed & alibi copulata hæc nomina reperiuntur: vt apud Æschinem in Ctesiph. τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην τὴν συμπαρακολουθοῦσαν ἑκάστῳ φυλάξασθαι. Plutarchus in Polit. præceptis, ὅθεν οἱ μεγάλοι καὶ δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσι. Sed (quæ fuit ethnicorum hac in re vt ignorantia, ita etiam inconstantia) ille ipse Demosthenes qui alicubi τύχην & δαίμονα coniungit tanquam ἐκ τοῦ παραλλήλου, alibi separat: vt Pro cor. εἰ δὲ καὶ δαίμονός τινος ἢ τύχης ἰσχύς. Atque G adeo idem in eadē oratione δαίμονα datorem τύχης facit, scribens, τῇ τύχῃ δὲ ἣν ὁ δαίμων ἀπένειμεν ἑκάστοις, ταύτῃ κέχρηνται. Sed eos qui de numine variè & incertè senserunt, variè itidem de eo loquutos esse, mirū videri nō debet. Præsertim verò illud ἢ δαίμονος ἢ τύχης minimè nouū ei fuerit qui vel ipsos poetas Lat. subinde dubitātes audiuerit deóne an fortunæ seu casui imputare debeant quod accidit. Exemplo est hic locus Virg. Æn. 12, Quis tātam Rutulis laudem, casusne deusne Attulerit. Alicubi verò non deum sed rationem fortunæ oppo- H suerunt, quemadmodum Græci λόγον (apud quos inueniuntur interdum & tria hæc coniuncta, ἢ θεὸς, ἢ λόγος, ἢ δαίμων) vt quū dixit Horat. — quam sibi sortē Seu ratio dederit, seu fors obiecerit. Quod verò ad eos locos attinet in quibus δαίμων & τύχη iunguntur, aut id fit ἐκ τοῦ A παραλλήλου, (vti dixi) aut certè si δαίμονος appellatione ibi aliquam diuinitatis significationem includi existimemus, tale hoc fuerit fortasse quale est apud Herodotum θείῃ τύχῃ, quod à me in Apologia quam illius editioni præfixi prætermissum nō est. Sed vt ad Latinos poetas redeam, Virgiliani cuiusdam loci nunc recordor qui lucem afferre videtur alii expositioni huius vocis δαίμων, à me nōdum allatæ, quam Eustathius σοφοῖς quibusdam adscribit. Ita enim hic in quendam locum Il. ι, εἰ δ᾽ ἴσως δαίμων ἐνταῦθα ἡ ψυχὴ, κατὰ τοὺς ὕστερον σο- B φοὺς, οἳ δαίμονα καὶ τὴν ἐν ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ψυχὴν ἔλεγον, εἴη ἄν, &c. Virgilius autem ita, Æneid. 9, — dine hunc ardorē mentibus addunt Euryale? an sua cuique deus fit dira cupido? Aut enim fallor, aut hæc cupido est illa ψυχὴ, sed cui tamen non solùm dira cupido, sed quælibet competat. ‖Δαίμονα δοῦναι fortasse pro eo quod dicitur *donner malencontre*, apud Homerum Il. θ. Vide Eustath. ‖Κατὰ δαίμονα contrà pro Prosperè Budæus accepit in hoc loco Hippocratis in epistola ad Damag. ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἱστιοδρόμηκεν ἡ ναῦς. vertit enim, C Quando omnino prosperè nauis velificata est. ‖Δαίμων est etiam Sors vitæ, vt interpr. idem Budæus apud Plat. in fine lib. 10 De rep. vbi scribit δαίμονα dari vnicuique à Lachesi. Sunt autē & qui δαίμονα interpretentur conditionem vitæ (malim tamen vertere sortem vitæ) in isto Hesiodi versu, Δαίμονι δ᾽ οἷος ἔησθα, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον. Alii vertūnt, Quacunque fortuna es. Sic Tzetzes, τῷ δαίμονι καὶ τῇ τύχῃ οἷος ὑπάρχῃς, ἀτυχὴς ἢ εὐτυχὴς, ἢ πένης ἢ πλούσιος, τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον.

Δαίμων autem in scriptura sacra, & δαίμονες, ITEM D Δαιμόνιον & δαιμόνια, semper de spiritibus noxiis & impuris, qui & diaboli. Multóque in ea frequētior est vox δαιμόνια quàm δαίμονες. Legitur autem δαίμων in malam partem & apud Plut. (vt antea dictum est) τί βλαβερώτατον, δαίμων, sicut τί ὠφελιμώτατον, θεός. Et lib. 2 Epigr. Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα λευκοφόρον. Sed apud prophanos scriptores δαίμων in vituperationem dictum interpretari potius debemus malum genium, opponendo videlicet ei bonū. Cæterùm quanuis δαίμονας & δαιμόνια in scriptura sacra de illis spiritibus impuris passim E legamus, sunt tamen qui apud Paulum ad Cor. 1, cap. 10, poculum δαιμονίων referant ad poculum quod ἀγαθοῦ δαίμονος Græci vocabant.

C. Δαιμονολάτρης, Dæmonum cultor. ea forma qua εἰδωλολάτρης.

C. Δαιμονομανία, Insanus dæmonū amor, (id est quo quis prosequitur dæmonum cultum) Insana quædam idololatria, apud Aretham: ea forma qua dicitur γυναικομανία.

C. Δαιμονοφόρητος, Qui à dæmone agitatur, Dæmoniacus.

F C. Ἀγαθοδαιμονισταὶ, Qui parcè bibunt, οἱ ὀλιγοποτοῦντες. Hesych. Vide Erasmum in hac voce: vide & in prouerb. Seruatori tertius: vbi docet ex Athenæo, post cœnam à lotis manibus inferri solere calicem Iouis seruatoris, qui idem fuerit cum eo qui dictus ἀγαθοῦ δαίμονος. Vide & alia de calice ἀγαθοῦ δαίμονος (id est, vt quidam volunt, ἀγαθῆς τύχης) apud eundem Athen. item apud Pollucem & Suidam.

C. Βαρυδαίμων, Cui grauis & inimica est fortuna, Infelix. vt ψυχὴ βαρυδαίμων in Epigr. HINC Βαρυδαιμονία, G Grauis fortuna, Graue infortunium, apud Lysiam 101. Sic & Antipho pag. 104, εἰς τοῦτο βαρυδαιμονίας ἥκω, ita graui fortuna pressus sum, Bud. interpr. ET Βαρυδαιμονέω, ῶ, ex Aristoph. Graui fortuna premor, Grauiter mihi est infensa fortuna, Miserrimus sum.

C. Δυσδαίμων, Infortunatus. Et δυσδαίμων τύχη, Pla. q. d. Infortunatus casus.

C. Εὐδαίμων, Fortunatus, Felix, Beatus. εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. Erg. At Plato & Isocrates εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Xenoph. autem Pæd. 5 dixit μέγα εὐδαί- H μονας γενέσθαι. Apud Aristotelem, εὐδαίμονες & ἄθλιοι opponuntur, Ethic. 1, c. 13. Ex Plat. De leg. affertur εὐδαίμονες τύχαι pro Quæ feliciter cedunt, Quæ prosperè eueniunt. ‖Εὐδαίμων, Diues, Opulentus. Paus. in Phocicis, ἐσύλησε δὲ καὶ οἴκους ἀνδρῶν εὐδαιμόνων. Sed ita vsos ante eum comperio Herodotum & Xenophontem. ita e-

nim Herodotus lib.1, ὅσοι μὲν δὴ ἔσκον εὐδαίμονες τῶν Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι, ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας. Plutarchus autem in Cam. ciuitatem quãdam A
appellauit εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, vt Cicero Syracusas, opulentissimam & beatissimam ciuitatem. Sed & Beatus pro diues apud Ouidium legitur, necnon apud Propertium, si bene memini. HINC Εὐδαιμόνως, Fortunatè, Feliciter. Plato epist. 8, εὐδαιμόνως ζῶν. Sic Isocr. Bus. enc. εὐδαιμόνως αὐτὸν βίον διατελοῦμεν. Et comparat. Εὐδαιμονέστερον, Felicius. superl. Εὐδαιμονέστατα, Felicissimè.
B ET Εὐδαιμονία, Felicitas, Beatitudo, Beatitas. Plato in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quod Cicero interpr. Omnia quæ ad beatè viuendum ferunt. ET Εὐδαιμονέω, ῶ, Beatus sum, Beatè viuo. εὐδαιμονοῦντες γηρᾶν, Xen. Pæd. 4. Apud eundem Œcon. ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς Cicero. interpret. Virtuti tuæ fortuna coniuncta est.

Εὐδαιμονικός, Ad felicitatem idoneus, vel Ad felicitatem pertinens. Et εὐδαιμονικοὶ philosophi Athen. 6 & 12, & apud Laertium (nam vulg. edit. malè εὐδαιμονιακοί) ab eo C
quod sectabantur εὐδαιμονίας genere, sic appellati. ‖Item pro Beatus: vt Aristot. Ethic. 10, vt ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη. B. ET Εὐδαιμονικῶς, Beatè, ex Aristophane in Pace.

Εὐδαιμονίζω, Beatum iudico, Beatum prædico. Aristot. τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως, οὐδεὶς εὐδαιμονίζει. Dicitur & εὐδαιμονίζω σε τόδε, vt Luc. in Somn. καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως. Sed & εὐδαιμονίζω σου τόδε, in vulg. lex. ET Εὐδαιμονισμός, Opinio beatitudinis quæ de aliquo cõcipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Aristot. Ethic. 4. ITEM Εὐδαιμόνισμα, quæ vox Platoni epist. 8 signifi- D
care videtur Quod pro beatitudine habetur, siue Id in quo felicitas collocatur.

C. 2. Τρισευδαίμων, Ter fortunatus, id est Fortunatissimus. Lucian. Sic dicitur τρισόλβιος & τρισμάκαρ.

C. Κακοδαίμων, Infelix, Miser, oppositum τῷ εὐδαίμων. Luc. De sacrif. in princ. θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. ‖Κακοδαίμων exponitur etiam Malus dæmon seu genius. Vide Κακοδαιμονάω. VNDE Κακοδαιμονία, Infelicitas. nam εὐδαιμονίᾳ opponitur κακοδαιμονία apud Synes. ET E
Κακοδαιμονέω, ῶ, Infelix sum, Aduersa fortuna conflictor. Philo De vita Mosis lib. 3, & Laert. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, A malo genio agitor, Sum fanaticus, Vel, Intemperiis agor, vt accipi dicit Budæus à Dinarcho. Sic autem & κακοδαίμων à Luc. alicubi sumi videtur pro eo qui intemperiis agitur.

C. Ὀλβιοδαίμων, Fortunatus, εὐδαίμων. Sed illud poeticum est, quo vtitur Hom. Il. γ.

C. Σοροδαίμων, Capularis dæmon, Bustuaria larua seu sepulchralis. nam σορὸς capulum id est sarcophagum, significat. Plutarchus in lib. De puerorum instit. scribit F
senes vulgato conuitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κρονολήρους. Vide Eras. in prouerb. Alterum pedem in cymba Charontis habere.

C. Φιλοδαίμων, Dæmonum amans, Dæmonum cultor, apud Greg. qui ei opponit φιλόθεον.

Δαιμόνιος, ου, ὁ & ἡ, Diuinus, Ad dæmonem pertinens, (id est deum, apud profanos scriptores.) Plato in Apologia, ἔσθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει; Sic apud Synes. καὶ μόνα περιεργάζεσθαι τὰ δαιμόνια πράγματα. Sed & τὰ δαιμόνια sine adiectione dicuntur G
res diuinæ à Xenophonte Apomn. lib. 1. Et apud eũdẽ, εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, exponitur Nisi quid diuinitus contingat. Sic idem in lib. De arte equestri, ἢν μή τι δαιμόνιον κωλύῃ. Et apud Thucydidem lib. 2, φέρειν τε χρὴ τά τε δαιμόνια ἀναγκαίως τά τε ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνδρείως, quæ diuinitus inuecta sunt. Et δαιμόνιον πῦρ in Epigr. A deo vel à diis missus. Et δαιμόνιον μήνιμα, Plut. in Romulo. & Synes. Et δαιμόνιος ἀνάγκη apud Lys. quod interpr. Bud. pag. 973. Item δαιμόνιος τύχη apud Herodianum (sicut θείην τύχην suprà ex Herodoto annotaui) scribẽtem lib. H
1, εἴτε ὑπό τινος δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, quod Politian. interpr. Siue forte quadam diuinitus huc impellente. Herodianus huius vocis signif. restrinxit, quum non solùm τὰ δαιμόνια dixit sed ei τὰ θεῖα præfixit lib. 4, οὐ μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ

A τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν, id est (Politiano interprete) Non hominum modò res cognoscere studebat, sed deorum dæmonúmque etiam rimari arcana. Sic & Synes. δαιμονίαν φύσιν appellauit in lib. De insomniis dæmonum naturam. Idem verò δαιμονίας ἐπηρείας κρείττονα vocauit Non succũbentem fortunæ. Sic & Luc. δαίμονος ἐπήρειαν dixit. ‖Δαιμόνιος homo etiam appellatur, id est Diuinus, Qui diuinum aliquid habet. Δαιμόνιοι ἄνδρες etiam dicuntur (inquit Budæus) qui humano fasti
B gio maiores à Latinis dicuntur, & diuino minores. Idem à Demosthene δαιμόνιον pro augusto & venerando poni scribit. (intelligens tamen, vt opinor, locum ex orat. in Midiam vbi rei tribuitur non personæ.) Sed apud Plat. magis speciali significatione δαιμόνιος ἄνθρωπος est ὁ ὁμιλῶν τῷ θεῷ διὰ τῶν θυσιῶν, &c. Vide Bud. 973. Ad hanc autem significationem pertinere mihi videtur hic Plut. locus in lib. De Socr. dæm. vbi scribit, μόνοις ἐντυγχάνουσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος καὶ νήνεμον ἔχουσι τὴν ψυχήν, οὓς δὴ καὶ ἱεροὺς καὶ δαιμονίους ἀνθρώπους καλοῦμεν. Itẽ δαιμόνιε com-
C pellatio apud Hom. pro μακάριε (id est beate) vt vult Eustathius, qui & Il. β ita exponit, Δαιμόνι' οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι, vbi tamen Bud. huic voci accommodat illã significationẽ quã modò ex eo retuli in δαιμόνιοι ἄνδρες. ‖Δαιμόνιος, Admirandus, Mirus. vt in Epigr. lib. 2, δαιμόνιος βραδυτής. SIC Δαιμονίως, Mirabiliter, Mirum in modum, vt Bud. in hoc Aristophanis loc, ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἑρπύσαι. ‖Sed δαιμόνιος ironice interdum dicitur (sicut & θαυμάσιος quod propriè sonat Mirabilis) interdum verò & increpantis est. vide quæ proximè sequuntur.

D Δαιμόνιος in malam etiam partem ponitur: vt δαιμονία τύχη pro dira & miseranda fortuna, Bud. apud Plat. Sed multo frequentius malè sonat quum adhibetur compellationibus: vt apud Herodotum in Melpom. δαιμόνιε ἀνδρῶν, pro O miserrime hominum. (vbi obserua δαιμόνιε ἀνδρῶν, quo & Aristophanes vsus est: atque huic constructioni occasionem dedit Homerus quum dixit δαιμόνιε ξείνων Od. ξ, vbi tamen contrà in laudem dicitur) Manauit autem ab Homero hic vocis istius v-
E sus? vt Il. β, v. 201, Δαιμόνι' ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, pro Miser. Sic Il. α Iupiter Iunoni succensens dicit, Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, Misera. Sunt tamen & qui interpr. Improba, Scelesta: sicut & in illo altero loco δαιμόνιε, Improbe, Sceleste. Quæ interpretatio mihi non displicet, præsertim quũ sermonis Gallici cõsuetudinẽ considero vocantis *miserable* interdum miserum, interdum improbum. Alioqui certè δαιμόνιος propriè vel beatum id est εὐδαίμονα, vel miserum, id est δυσδαίμονα significat (quòd δαίμων sit vox media) non improbum. Sed
F alicubi tamen δαιμόνιε minus acerbum esse puto, nec tam vituperationem & reprehensionem quàm irrisionem ei subesse, siue ironiam, qualis est in θαυμάσιος, quod & significatione alioqui ei respondet in nonnullis loquẽdi generibus. Talis ironia est in ὦ βέλτιστε, & apud Lat. in Bone vir.

Δαιμόνιον autem neutro genere (sicut & τὸ θεῖον) Numẽ supremum, Deus supremus, & diuinitas mundi moderatrix. Ita Budæus, qui & τὸ δαιμόνιον interpr. deos: quum tamen Demosthenes alicubi θεοὺς & δαιμόνιον separatim dixerit, videlicet pag. 173, οἱ θεοὶ δὲ εἴσονται καὶ τὸ δαιμόνιον
G τὸν μὴ τὰ δίκαια ψηφισάμενον. Apud Athenæum autem pag. 251 eodem in loco & pro eodem τὸ θεῖον & τὸ δαιμόνιον ponuntur. Isocr. τίμα τὸ δαιμόνιον. Sic & apud Xenophontem, ἅ ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου. vbi sunt qui diuinam prouidentiam interpr. Apud Plutarchum in Galba tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur, pag. 751. ‖Apud eundem verò δαιμόνιον Socratis peculiari significatione, & quidem controuersa, vt disces ex eius libello qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. Luc. quodam loco (cuius in præsentia
H non recordor) δαιμόνια mihi visus est appellare quod Ouid. vmbras noctè volantes. Videtur autem pro hac expositione facere illa terroris significatio quam Eustathius dat voci δαίμων pag. 705. ‖De δαιμόνιον autem spiritum impurum signif. siue diabolum, vide suprà in Δαίμων.

A Δαιμονιώδης, Ad dæmonia pertinens.

Δαιμονικὸς, Dæmonicus, Qui est dæmonis. vt δαιμονικὸν οἶςρον ὑποδύμενον, Chrysost. De sacerdotio. Sic apud Lact. dæmonicæ fraudes. At ex Plut. Pericle afferunt vulg. lexica δαιμονιακὸν φθόνον, pro inuidia à dæmone incensa: quum potius δαιμονικὸν legendum videatur. At pro Dæmoniacus, id est, Qui à dæmone seu dæmonibus possidetur, dicitur potius δαιμονῶν vel δαιμονιζόμενος.

Δαιμονίζω, Pro dæmone habeo, id est pro deo. Vide Hes. AT Ἀποδαιμονίζω idem exponit ἀποκαρτερῶ ἐν τῷ ἐνθουσιᾶν.

B Δαιμονίζομαι, A dæmonio teneor, seu possideor. Aliquoties habetur apud Euangelistas, & Matth. præsertim. A Marco cap. 5. ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ idem est qui & δαιμονιζόμενος. A profanis scriptoribus dicitur potius δαιμονιᾶν.

Δαιμονάω, ῶ, Sum dæmoniacus, A dæmonio teneor. Luc. Sed generalius accipitur pro Insanio, Furore correptus sum, vel Furiatus sum, vt Bud. ex Lact. interpr. Plut. Pericle, περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ ταραττομένοις δι' ἀπειρίαν αὐτῶν.

C ΔΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, Leuir, Mariti frater. Il. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε. id est ἀνδράδελφος. De huius autem vocis etymo vel à δάω significante γινώσκω, vel à δαίω, quod est καίω, vide Etymol. autorem.

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis, à poetis celebratus: ita vocatus à δάω de quo dictũ modò fuit. (alioqui nisi huic etymo acquiescã, plusquam Dædalea ad excogitandum aliud aptius solertia mihi opus fuerit) nimirum à δαίω, δάλος, deinde per pleonasmum literæ δ, δαίδαλος.

D Δαιδαλέος (vel Δαιδάλεος, accentu in antepenultima) Artificiosus, Artificiose factus. vt ζωςὴρ δαιδαλέος, Hom. κυνέη δαιδαλέη, Hesiod. ET Δαίδαλος per syncopen pro eodẽ. vt Il. ξ, — ἐνὶ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Sed alicubi δαίδαλον exponitur etiam substantiuè δαίδαλμα & ποίκιλμα, videlicet Od. τ, — πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. HINC Δαιδαλόχειρ, Artificiosis manus habens & solertes, in Epigr. ET Πολυδαίδαλος, Summo & vario artificio elaboratus, Hom. Hesiod. ITEM Δαιδάλλω, Artificiosè facio, Magna arte elaboro. Item Vario artificio

E distinguo, Variego. Iliad σ, πάντοσε δαιδάλλων. A QVO Δαίδαλμα, Artificiosum opus, Opus summa arte elaboratũ, Opus vario artificio confectũ. ET Ἀδαίδαλτος, Artificio carens, Non variegatus. DICITVR & Δαιδαλόω, ῶ, à Pindaro pro δαιδάλλω. Sed sciendũ est hoc δαιδαλέος quosdam non à Dædalo sed à Dædale deriuare, matre Metidis, apud quam Dædalen educatam fuisse Mineruam scribunt. quidam autem & nutricem Mineruæ hanc fuisse tradunt. Sed ego à Dædalo

F deductam esse vocem, multo credibilius esse iudico, vtpote cuius longè celebrior fama fuerit: poetas certè Latinos voce hac Dædalus pro artificioso vtentes, ad Dædalum respexisse persuasissimum habeo.

ΔΑΙ'Ω, & Δαίομαι, Diuido, Partior, vt volunt grammatici. quin & δεδαίαται ex Herodoto affertur pro δέδαινται signif. Diuisi sunt. Sed intelligendũ tamen propriè de eo partiendi modo qui in conuiuiis vsitatus erat. Sic apud Hom. Od. ξ. v. 140, Πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Hinc autem factum vt

G & δαίειν γάμον dicatur (quasi δαίειν τὰ τοῦ γάμου κρέα, vt opinor) pro Epulum nuptiale celebrare. vt Iliad. τ, v. 299, — δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Quo & Eurip. modo non solùm ἐδαίσαντο γάμους, sed etiam δαίσομεν ὑμεναίους dixit. Quinetiam δαίεσθαι sine adiunctione pro Epulari, Hom. Od. σ, v. 408, Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur & simpliciter pro Edere cum accusatiuo, vt Phocyl. Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας. Dicitur & δαίειν τινὰ pro Epulum præbere alicui, vt ab Herodoto lib. 1, τὸν Ἀςυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἐδαίσε. HINC comp. Ἀναδαίομαι, vt ἀναδασσωμένη γῆ, in vulg. lex. Ager qui diui-

H ditur. ET Μεταδαίομαι, quod quidam interpr. Inter alios epulor, Particeps sum epuli. Secũdum quam interpretationem, legerem apud Hesychium, μεταδαίσομαι, μεταλάβω εὐωχίας. SED & Ἡμιδαὴς (ex quo ἡμιδαὲς in Anthol. epigrãm. Semesum) hinc deduco,

(non ab ἐδω, quod tamen voluit Lascaris. vt videlicet quemadmodum à δάω signif. μανθάνω fit ἐδάην, ex quo ἀδαὴς, sic à δαίω signific. μερίζω fiat itidem ἐδάην, ex quo ἡμιδαής. Est autem locus lib. 1 titulo εἰς ἄμπελον, in quodam incerti autoris epigr. — ὡς ἂν ὁδίταις Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον. Est & ἡμιδαὴς semiustus, à δαίω significante Vro.

Δαίνυμι, Epulas do seu tribuo. At Il. ι, Δαίνυ δ' ἄρα γέρουσιν, Eustathius Atticismum esse tradit, vt in λάχη λαχίαν & βουλεύω βουλεύου: esse autem δαίνυ pro δαίνυε. aliis tamen pro δαίνυθι dictum id videtur. Καταχρηστικῶς autem de aliis etiam dicitur: vt Il. ψ, αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ. id est, δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυεν, vt Eustathius explicat. Reperitur etiam apud Homerum alibi δαίνυ γάμον ἡμερόεντα.

Δαίνυμαι, Epulor, Comedo, Depascor. ἐν δαιτὶ δαπανᾷ. Od. κ, Ἥμεθα δαινύμενοι κρέατ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Il. ω, — ἐν δὲ σὺ τοῖσι Δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα. Impropriè autem apud Plut. ex Pindaro, δαίνυνται βροτοὶ πήματα. Soph. Trach. εἶτα φοινίας Ἐχίδνης ἐξ ὕδρας ἰὸς ὡς ἐδαίνυτο.

C. ΚΑΤΑδαίνυμαι, Epulor, Comedo. Nonn.

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, Epulum, Epulæ. Od. θ, Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Il. ψ, Καί σφι δαῖτ' ἄρα θυμὸν ἄρδα τηοσιμ ἐν κλισίῃσιν. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. Δαῖτα θάλειαν autem Seleucus vult esse δίαιταν, vt tradit Eustath.

Δαίσιμον, ου, τὸ, Edule, Quod esui est. ἐδαίδιμον, Hesych.

C. Πανδαισία, ας, ἡ, Epulum. δαψιλὴς καὶ παντοία εὐωχία, seu ποικίλη καὶ ἐκ διαφόρων ὄψων εὐωχία, quum vnusquisque sua obsonia secum portans in medium conferebat: aut quum multis propositis edulibus, caperet quisq; quod vellet, vt tradit Aristoph. schol. Pace, addens alius πανδαισίαν esse λάχανόν τι ἔχον παντοῖον ἔδεσμα. Apud Herod. Terpsich. p. 73, pro conuiuio opiparo & veluti saliari Budæus scribit, ὦ Πέρσαι, οἴκατε πανδαισίῃ τελέῃ εἰσπεπιθαι. quod paulo antè vocarat δεῖπνον μεγαλοπρεπές. Greg. ἐπειδή σοι πάντα προτέθηκεν ἡ φύσις ὡς ἐν πανδαισίᾳ κοινῇ. Synes. εὐωχῶν ἡμᾶς πανδαισίᾳ κρεῶν.

Δαίτη, ης, ἡ, idem quod δαίς. Il. κ, Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέςαι. Eustath. id σκληρότερον esse dicit. Vtitur & Apoll. Arg. 2, δαίτην ἀμφίεπον.

Δαίτηθεν, E conuiuio, Ex epulo. Od. κ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'.

Δαιταλεὺς, έως, ὁ, Conuiua, Epulo. θιασώτης, συμπότης, Eust. vt Athen. lib. 6, ἐπήνουν δὲ οἱ δαιταλεῖς. ὁ δὲ Κυνοῦλκος ἔφη, ἄνδρες σύνδειπνοι. Et lib. 14, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖτε ὦ ἄνδρες δαιταλεῖς. dictum vtrobique de illis dipnosophistis solenni epulo exceptis quos lib. 7 σωμυλήθρας δαιταλεῖς appellat. Apud eundẽ l. 15 comœdiæ Aristophanicæ nomẽ est.

Δαιταλουργία, ας, ἡ, Coquendi ars.

Δαιταλόω, ῶ, Epulor, Cõuiuor. ἑςιῶμαι, εὐωχοῦμαι. Lycophr.

Δαιτὺς, ύος, ἡ, idem quod δαίς. Il. χ, Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐςυφέλιξε.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, Epulo, id est qui epulas instituit, vt Liu. explicat. seu ἑςιάτωρ. & (vt Eustath.) ὁ τὴν δαῖτα ἐπιμάζων. Quo sensu accipi vult idem Eustathius Od. δ, Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος: quum subiũgat, Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον. Item Epulo, id est qui epulatur, ὁ ἁπλῶς δαινύμενος. Od. ο, ἔνθα δὲ τραπέζας Ἀνδρῶν δαιτυμόνων. & Od. χ, μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eustath. apud Homeri posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu conuiuium vocantur. vt apud Platonem intelligi potest lib. 1 De rep. ὡς τῶν δαιτυμόνων τινὰ ἢ μέλλοντα ἑςιᾶσθαι. ET Δαιτυμονεὺς hinc deriuatum, pro eodem, Nonn. σὺν δαιτυμονεῦσι.

C. ΕΝδαιτέομαι, οῦμαι, Fut. ήσομαι, Epulor, Conuiuor. Depon. in v. l.

C. ΕΠΙδαιτέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, pro eodem. Vnde ἐπιδαιτήσομαι apud Hesych. id est εὐωχηθήσομαι. item ἐπισελᾶ.

¶ Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, Coquus. τραπεζοκόμος. μάγειρος, inquit Plutar. Sympos. à more videlicet antiquo, ὁ διανέμων τὰ κρέα, vel (vt Eustathius) ὁ ἴσην ἑκάςῳ μοῖραν δαιόμενος, seu ὁ τὰ κρέα μερίζων τοῖς δαινυμένοις. Od. ρ, ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκεν κρέα πολλά. Δαιτρὸν exponitur & μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ: vt Eustathius tradit in illud Il. δ, ἄλλοι γε κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ Δαιτρὸν πί-

νωσι, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. vbi opponitur τὸ πλεῖον δέπας, A
quasi quod certa portione datum est.

C. Δαιτοπόνος, ου, ὁ, Hesychio est σιτοπόνος, σιτοποιός.

C. Ἄδαιτον, Non distributum & diuisum. ἀδιαίρετον, ἀμέριστον. Sic Hesych. qui exponit & ἀπόρρητον.

C. Ἐπίδαιτον, ου, τό, Obsonium. ὄψον, Hesych.

Δαιτρεύω, ης, ἡ, Scientia ministrandi more δαιτρῶν. Od. π, Καὶ δοιῷ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων.

Δαιτρεύω, F. εύσω, More δαιτρῶν carnes distribuentis diuido. Item δαιτρὸν ago. Il. λ, τὰ δ' ἀλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεύειν. Od. ξ, αὖ δ' συβώτης ἵστατο δαιτρεύσων. Quod mox explicans, subiungit, Καὶ τὰ μὲν ἔπλαχε πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. B
Od. ο, Δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι. Apud Apoll. verò Arg. 2, ἀλλ' ἵππους ὃ αἰτρεῦον exponitur Mactabant.

C. Ἀδαίτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. δαιτρεύσεως expers: vt μετ' δείπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

ΔΑΙ'ΖΩ, Diuido, Partior. vt Od. ξ, v. 434, Καὶ τὰ μὲν ἔπλαχε πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. Sed & pro Diuidere poni existimo metaphora simili ei qua dixit Virgilius, Atque animum celerem nunc huc nunc diuidit illuc: vt Il. ι, v. 8, Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. q. d. Diuidebatur C
animus, vel scindebatur. Sic Il. ξ, v. 20, Ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν Διχθάδι', ἢ καθ' ὅμιλον ἴοι, &c. Eustathius tanquam exponens dicit διχθάδια βουλευόμενος.
‖Est etiam Discerpo, Lanio, vt Il. σ, v. 27, — φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. Et Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι Χαλκῷ ῥωγαλέον, Il. β, v. 416. ‖Δαΐζειν est etiam Occidere apud eundem, addito interdum datiuo χαλκῷ: sicut & δεδαϊγμένος χαλκῷ, vel simpliciter δεδαϊγμένος. sed videtur propriè significare Occidere discerpendo, vel tanquam membratim concidendo. quod de Agamemnone ab eodem poeta dicitur κατακόπτειν. Sic in bello dicunt interdum Galli *tailler en pieces*, significare simpliciter volẽtes Occidere. Cæterũ miror cur Eust. δαΐζω nõ D
potius à præcedente δαίω deriuet pag. 1765 quàm ab hoc δαΐζω, vel potius cur nõ δαΐς ab illo δαίω, at δαΐζω à δαΐς. Sed & huic aliã deriuationẽ dat, p. 1401, videlicet à δατέεσθαι. Verùm multa sunt apud eũ sicut & apud cæteros grammaticos talis oscitantiæ exempla.

C. Αὐτοδάϊκτος, A seipso interfectus. ET Ἡμιδάϊκτος, Semioccisus, in vulg. lex. ET Ὠμοδάϊκτος, Crudeliter E
laniatus. ὠμοσπάρακτος, Hesych. In vulg. lex. simpliciter Laniatus. Potest etiam significare Qui crudus laniatus sit. ITEM Ψυχοδαΐκτης, Bacchus ex Epigr. pro Animorum diremptor.

C. ΣΥΝδαΐζω, Simul occido. Soph. ἀλλά με συνδάϊξον.

¶Δάζομαι, (nam vocis actiuæ δάζω nullũ exemplum affertur) Diuido, Partior. vt autem δαΐζω à δαίω, sic & δάζω (nam fingenda saltem est illa vox actiua) à δαΐζω fieri existimo. Sed δαΐζω apud solos poetas legere me memini: at δάζομαι poetis cum prosæ scriptoribus com- F
mune est. Hom. Od. γ, Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et alibi, κτήματα δασσάμενοι, item, ζωὴν ἐδάσαντο. Xenoph. Pæd. 4, κἂν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται, κέρδος ἡγήσασθαι. vbi tamen δάσασθαι est potius Impertiri & Partem dare quàm Partiri. Apud Hesiod. σπέρματα δάσασθαι pro Dispertiri semina, seu dispergere, id est Seminare. Sed & δέδασαι pass. signif. apud Hom. δίχα δὲ σφίσι πάντα δέδασται. ‖Apud Hesiodũ vertitur etiam Assigno, Ἔνθ' ἄγραοι δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. quia videlicet qui partitur, suam cuique portionem assignat. ‖Sunt G
& qui δάσασθαι apud Homerum exponant Edere, vel potius Vorare, de canibus videlicet dictum, Il. ψ, Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. (& sic Etymol. δάσονται, φαγοῦνται, ἢ μερίσουσι: Hesych. item βρώσονται, μερισοῦνται) sed malo Dilaniare, vel Discerpere, vt alii reddunt. Sic Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. quod tamen δάσονται esse illud puto quod ab Etym. & Hes. exponitur.

Δασμός, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Il. α, — ἢν ποτε δασμὸς ἵκηται.
‖Δασμός, Tributum, Vectigal. quòd qui tributum pen- H
dunt, illius solutionem inter se partiantur. Est autem Tributum pendere Xenoph. δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι.

C. Δασμογράφος, Tributi scriba.

C. Δασμολόγος, Tributi seu tributorum collector, Quæstor. alio nomine φορολόγος. VNDE Δασμολογία, Tributi collectio. ET Δασμολογέω, ῶ, Tributum colligo. Et cum accusatiuo personæ. Isocrates pag. 68, τοὺς νησιώτας δασμολογεῖν. Tributa ab illis exigere, vel Ad tributa pensitanda cogere, Bud. Idem δασμολογῶ interpret. Colligo pecuniam à multis, & subiungit ex Demosthene in Neæram, 232, καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὸ ἀγγεῖον ὃ παρὰ τῶν ἄλλων ἑταίρων ἐδασμολόγησεν, ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. At pass. Δασμολογέομαι, οῦμαι, q. d. Tributũ colligor, id est Tributum à me colligitur, Tributum pensito. QVOD & Δασμοφορῶ dicitur. ET Δασμοφόρος (quod illo prius esse puto) Tributi pensitator, Tributarius.

Δάσμα, ατος, τό, Partitio. ET Δάσμευσις, idem: vtrunque apud Hesych. ITEM Ἄδαστος, Non diuisus, Soph.

C. ΑΝΑδάζομαι, Iterum diuido, Rursus partior. Thuc. lib. 5, καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. Vbi Schol. ἀναδάσασθαι exponit ἐξ ὑπαρχῆς δασμὸν καὶ μερισμὸν ποιῆσαι τῶν Λεοντίνων.

Ἀναδάζομαι pro simplici δάζομαι, Partior, Diuido, Distribuo. vt exponitur apud Plutarchum in Lycurgo ἀναδάσασθαι χώραν, Agrum diuidere. Bud. apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν exponit Viritim diuidere.

Ἀναδασμός, οῦ, ὁ, Diuisio seu partitio quæ fit deintegro: vt exponitur hoc in loco, ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων. ‖Item ἀναδασμός pro simplici δασμός, Diuisio, Partitio, Distributio. Plutarchus Lycurgo, δεύτερον δὲ τῶν Λυκούργου πολιτευμάτων καὶ νεανικώτατον ὁ τῆς γῆς ἀναδασμός ἐστι. Demosthenes in Timocratem, οὐδὲ γῆς ἀναδασμὸν τῆς Ἀθηναίων, Neque diuisionem agri Attici. Ibidem, ἀναδασμὸς γῆς καὶ οἰκιῶν, Lex agraria, inquit Budæus. Isocrates in Panathenaico γῆς ἀναδασμὸν inter mala ἀνήκεστα enumerat.

Ἀνάδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Diuisus, Distributus. ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel γῆν, idem quod ἀναδάσασθαι, Diuidere, vel Viritim diuidere. Quidam, Æqua portione diuidere, Æquè partiri. Aristot. Pol. 5, θλιβόμενοι γάρ τινες διὰ τὸν πόλεμον, ἠξίουν ἀνάδαστον ποιῆσαι τὴν χώραν. Sic apud Platonẽ, ἀνάδαστον γῆν ποιεῖν. & apud Aristotelem ἀναδάστους ποιεῖν τὰς οὐσίας, item τὰς κτήσεις, idem quod ἀναδάσασθαι τὰς οὐσίας, vel ἀναδασμὸν ποιήσασθαι τῶν οὐσιῶν.

Ἀνάδαστος, Rescissus: eo sensu quo dicitur Rescindere acta alicuius. Dion historicus ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ πάντα γίνεται.

C. ΑΠΟδάζομαι, Diuido, Partior, Impertior. Homerus Il. ρ, Ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς Ἕξω ἐγώ. Idem Il. ω, Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικεν. Vtitur cum Homero & aliis poetis Herodotus etiam, vt hoc in loco, ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μέρεον. Duplex autem σ ponitur in illis duobus locis Homeri, ad producendam syllabam.

Ἀποδασμός, οῦ, ὁ, Diuisio, Partitio. Aliquando Pars seu portio. vt in hoc loco quem Suidas citat, autore non nominato, ὁ δὲ στρατηγὸς ἀποδασμόν τινα τοῦ στρατοῦ ἀπολέξας, ἐκέλευσε ἐπιπορεύεσθαι. Citat & alium. ET Ἀποδάσμιος adiectiuũ hinc deriuatũ, id est ad verbum, Portionalis seu Partialis, si modò Latinè hæc dici possent: hoc est, Pro parte seu portione cedens alicui. vel Ἀποδάσμιος, In diuisionem cadens, Cuius fit aut fieri debet diuisio, aut iam facta est. ἀποδάσμιοι, inquit Hesych. ἀποδεδασμένοι. ita enim legendum apud eum, non ἀποδεδρασμένοι.

¶Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δάζομαι, Diuido, Partior. Homerus Iliad. ι, — δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί. Sed in ὑποστρόφοις δατέοντο in alio eiusdem loco, δατέοντο exponit κατέκοπτον. Et δατέεσθαι ἔριν vel μῶθος ἔρνος dicuntur qui bello decernunt, tanquam bellum inter se partientes, vel bellum dirimentes, Bud. Vide Eustathium. Δατέεσθαι γῆν vel χθόνα præterea dicuntur iumenta gradientia, quum magno impetu ferũtur. De hoc quoque vide Eustathium. HINC Δατητής, Diuisor, Distributor. διανεμητής, Etymol. ex Aristotele. COMP. Διαδατέομαι idem. quod sonat ad verbum Dispertior. Hesiod. Theog. ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται. ET Ἐνδατέομαι, idem. Eustathius θείαν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι exponit κατ' ἕκαστον μερίζεσθαι. Cæterùm existimo vt δάζω, vel potius δάζομαι à δαΐζω, sic δατέομαι à δάζομαι formari,

videlicet a tertia singul. præteriti δέδασμαι, ablato σ.

¶Δατύσασθαι, Voro, Helluor. Hesych. λαφύσσω, ἐσθίω.

ΔΑΙ'Ω, Comburo, Incendo. Il. υ, Μηδ' ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν. Soph. Trach. Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἱματηρά. Pertinet huc & δεδήει, quod Hesychio est ἐφλέγη, διεκέκαυτο, & ἐξηγήγερτο, respicienti fortasse ad illud Il. β, μετὰ δ' ὄσσα δεδήει, Ὀτρύνουσ' ἰέναι. quod Eustathius ad δαίω quoque pro μερίζω sumptũ, referri posse scribit.

C. ἈΜΦΙδαίω, Circumaccẽdo. vnde in Iliad. ζ, πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, Circumardet. Quo modo & μάχη καυστηρὰ à poetis dicitur à verbo huic synonymo.

Δαηθμὸς, οῦ, ὁ, Incendium, ἐμπρησμὸς, Hesych.

Δαηρὸς, Hesychio est θερμὸς. Item & λαμπρὸς, διαφανής. Et καματηρός. SICVT Δαερὸν quoque eidem est μέλαν & τὸ καιόμενον.

Δαΐ̈ς, ίδος, ἡ, Fax magna & ardens. καταχρηστικῶς autem pro allii capite ponitur, διὰ τὸ ἐκ πολλῶν ἀγλίθων συγκειμένην παραπλησίως συνδεδέσθαι ταῖς λαμπάσι. PRO eo apud Erotianum legitur Δέησ à δέω.

¶Δαΐς, ίδος, ἡ, Fax accensa seu ardens. Od. η, de simulacris puerorum faces tenentium, Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, Lampades igniferas manibus retinentia dextris, Lumina nocturnis epulis vt suppeditentur, Lucretio interprete. Sic apud Hesiodum, ἀπ' αἰθομενάων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε.

Δᾷς, δᾳδὸς, ex δαΐς per contractionem factum, Tæda, Fax. Xenoph. Pæd. 7, πολλὴν δ' ἄδα ἔχοντες, ταχὺ πολὺ πῦρ περιεῖναι. Aristoph. Nub. σὺν ἔσονται δᾷδας ἰέναι πολλὴν φλόγα. Idem Pluto, Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας. Sic δᾳσὶν ἡμμέναις Æschines dixit, quod Cicero Tædis ardentibus reddidit.

C. Δᾳδοκοπέω, ῶ, Tædam excido. Theophr. De caus. pl. lib. 5, cap. 23, δᾳδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη, Tæda detracta seruatur pinus.

C. Δᾳδοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui tædam seu facem gestat. Plut. ad Colot. Αἷς με δᾳδοφόροι μαινόμενοι ὄμμα πυροῦσι.

ET Δᾳδοφορέω, ῶ, F. ήσω, Tædam fero. Theophr. historiæ plant. lib. 9, cap. 2, οὐχ ἅμα δὲ καρποφοροῦσιν αἱ πεῦκαι καὶ δᾳδοφοροῦσι.

C. Δᾳδουργὸς, οῦ, ὁ, Qui tædas conficit. Theophr. lib. 3 hist. plant. cap. 10, οἱ περὶ τὴν Ἴδην δᾳδουργοί. VNDE Δᾳδουργέω, ῶ, Fut. ήσω, Tædas conficio. Theophr. De caus. plant. lib. 5 cap. 23, τὴν πεύκην οὐκ ἀεὶ δᾳδουργοῦσιν, Ex pinu tædas non semper faciunt, id est detrahunt tædas ex pinu. idem enim est quod δᾳδοκοπέω. Idem De hist. pl. lib. 4, cap. 19, τὰ δ' οὐδὲν πάσχει, καθάπερ ἡ πεύκη δᾳδουργουμένη. Quo sensu antè habuimus τὴν πεύκην δᾳδοκοπουμένην σώζεσθαι.

C. Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, Facem seu tædam tenẽs aut gestans, λαμπαδηφόρος, Hesych. Δᾳδοῦχοι dicebantur Cereris sacerdotes quia portabant faces in eius sacris nocte, imitantes Cererem quum Persephonem quæreret: vnde & tædifera dicitur ipsa dea. Bud. Huc pertinere videtur quod apud Suidam est, εὔξαιτο δὲ καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῇ κόρῃ διὰ τε τοῦ ἱεροφαντῶν καὶ τοῦ δᾳδούχου σωτηρίαν αὐτοῖς. ‖ De oculis metaphoricè dixit Philostr. Epist. 50, ἡ γὰρ οἱ κακοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, καὶ τῆς σωμάτων ὥρας περίεργοι μάρτυρες; VNDE Δᾳδουχία, ας, ἡ, Quum faces accensæ manibus tenentur. Herodian. lib. 5, ὁ δὲ δῆμος ἑκατέρωθεν παρέθει μετὰ παντοδαπῆς δᾳδουχίας στεφάνους καὶ ἄνθη ἐπιρρίπτοντες, Discurrente cum facibus vtrinque populo. ET Δᾳδουχέω, ῶ, Facem teneo, Facem præfero. Plautus lucere facem alicui dixit in Casina, Primùm omnium lucebis huic nouæ nuptæ facem. Athen. ἐπέλθωσαν ἔρωτες καὶ πάνυς καὶ τοιαῦτα πολλὰ εἴδωλα ἀργυροῖς δᾳδουχοῦντα λαμπτῆρσι. Basil. ἥλιον ἔχεις ὀξυτάτῳ δρόμῳ διὰ πάσης ἡμέρας δᾳδουχοῦντά σοι τὴν λαμπάδα. Sic δᾳδουχεῖν φέγγος in Epigr. In Pass. est Tædis illustror, vt B. apud Athen. lib. 4, interpr. δᾳδουχουμένης πάσης τῆς Ἀθηναίων πόλεως. VNDE Ἀδᾳδούχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui fax prælata non est, Cui face nemo præluxit. vt ἀδᾳδούχητοι γάμοι. Nuptiæ sine tædis celebratæ, id est clandestinæ. αἱ λαθραῖαι μίξεις.

C. Ἄδᾳδος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tædam non habens. Theophr.

C. Ἔνδᾳδος, ου, ὁ καὶ ἡ, præcedẽti contrar. Qui tædã in se ha-

A bet. Theophr. lib. 9 De hist. pl. cap. 2, ἅπασα γὰρ ἔνδᾳδος πεύκη ταῖς ῥίζαις. Idem alibi, νόσημα δὲ τῇ πεύκῃ ὅταν ἔνδᾳδος γένηται. Pro quo Plin. Laricis morbus est vt tæda fiat.

Δᾳδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tædaceus, Tædæ similis. sic enim apud Theophr. δᾳδώδης χειμασία interpr. Gaza. Item Tæda abũdans. vnde idem Theophr. πεύκην Ἰδαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω, ῶ, F. ώσω, neutraliter pro In tædam conuertor. cuius exemplum paulo pòst habes in δᾴδωσις. Actiuè autẽ sumendo, In tædam cõuerto. vnde Theophr. De caus.

B pl. lib. 5 cap. 15, ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, Quum radices mutatæ in tædam fuerint. Idem lib. 6, cap. 15, δᾳδωθέντα δένδρα. VNDE Δᾴδωσις, εως, ἡ, In tædam mutatio. Quod Theophr. De historia plant. ita describit, δᾴδωσις ἐν τῇ πεύκῃ, ὅταν αἱ ῥίζαι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἕξεως δᾳδοῦσαι καὶ φθείρονται.

C. ἘΝδᾳδόω, ῶ, Fut. ώσω, idem propè quod præcedens: seu ἔνδᾳδον reddo. Vnde in pass. apud Theophr. hist. pl. lib. 9, cap. 2, τοῦτο δὲ ὅταν ἐκπελεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ [ἐνιαυτῷ] πάλιν ἐνδᾳδοῦται.

C Δᾴδιον, ου, τὸ, Facula. Pro tædaria item materia apud Dioscoridem accipi tradunt vulg. lex. VNDE Δᾳδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δᾳδώδης. Theophr. loco antè citato τοῦτο γὰρ μάλιστα δᾳδιῶδες. nisi δᾳδῶδες ibi scribendum aliquis existimet.

¶Δαλὸς, οῦ, ὁ, Titio, Torris. Od. ε, Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. 7, ἐνέκρυψε δ' ὥσπερ δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione extincto, vt Bud. ex Luciano annotat, οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς ὡς ἤπου ἡ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι. ‖ Δαλοὶ in cælo οἱ διαθέοντες

D ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. 165. ‖ Hesychius μελάνουρον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

ΔΑ'Η, ης, ἡ, Pugna magna. μάχη μεγάλη, Hesych. seu μάχη καυστηρά secundum Homerum, vt etymologia exprimatur. à δαίω enim deriuatur. (licet δαῒς solum hinc deducant grammatici, alterius vtpote parũ vsitati aut obsoleti etiam fortasse, mentionem non facientes) nam & πόλεμος ἄστυ ἀμφιδεδήει dicitur, quasi bellum circum ea loca quibus infertur, ardeat.

E Δαῒς, ΐδος, ἡ, Pugna, seu potius Pugna ardẽs aut feruens. à δαίω enim deriuari iam dixi. Il. ν. Ἀρπαγ δὲ τάχιστα μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ. vbi apocopen esse pro δαΐδι tradit Eustath. & grammatici.

C. Δαΐφρων, ονος, ὁ, Bellicosus, Prudens. seu ὁ δαΐα (id est πολεμικὰ) φρονῶν. Deducitur & à δαίω, quod est Disco, quasi qui δέδαε φρεσὶ, vt de Circe loquitur Homerus: vel ὁ δεδαημένος φρονεῖν, id est ἀπὸ μαθήσεως φρόνιμος. Item à δαίω quod est μερίζω, quasi cui δαίεται ἦτορ, vt alicubi

F Hom. loquitur, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Il. ρ, — Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε. Od. γ, Ἀμφ' Ὀδυσῆα ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην. Od. ο, Κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος.

Δάϊος, ου, ὁ, Hostilis. πολέμιος, ἐχθρός. Eurip. Androm. κατὰ μὲν οὖν σευο δαΐας τόλμας ὑπέρεξ. Et ὄνυχων δάϊα μόγματα apud eundẽ. Et Soph. Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις. Et δάϊος πολέμιοισι, Formidolosus hostib⁹. ex Eurip. Δάϊοι plur. numero, vt πολέμιοι, absolutè & substantiuè capiendo, significat Hostes. Soph. Œdipo Colon. Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον ἐγχέων δαΐων, id est formidabile τοῖς πολεμίοις φρούριον.

G ‖ Atticè (vt tradit schol. Sophoclis) capitur pro δύσηνος. vt in Aiace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. Vbi tamen sunt qui pro αἰχμάλωτος, i. Bello capta, accipiant. ‖ Δάϊος autem à δάω, id est μανθάνω, est Peritus, ἔμπειρος. Quomodo accipitur in Epigr. δαΐε τεχνίτα. ‖ Δάϊον Hesychio est etiam ἰσχυρόν. item ἀγαθόν. Et Δαΐα eidem est & μεγάλη, ἄπειρος, σεμνὴ, φοβερά. Item ἀφουμένη.

Δαϊον, ου, τὸ, Signum bellicum. item τέρας, Hesych.

Δηΐς, ΐδος, ἡ, Ionicè pro Δαῒς præcedente, id est Pugna ardens seu feruens, καυστηρὸς πόλεμος, siue πυρόεις aut πύριος. Eustath.

H C. Δηϊάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bello captus, αἰχμάλωτος. Eurip.

C. Μενεδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bellicosus, Belli patiens. Apoll. Arg. 2, μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα. id est ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ, παρὰ τὸ δηΐς.

Δήϊος, ου, ὁ, Hostilis, Infestus, idem quod δάϊος. Il. δ, Δήϊον ἐς πόλεμον

πόλεμον. Il.ω, Ἀνδρὶ σὺν ἐν δηΐοισι. Il.β, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, Infesto igni. Opp.3 De venat. τοῖσι μάλα δήϊα φῦλα. Sic δήϊα τεύχη apud Apoll. Δήϊοι plur. num. absolutè ponitur pro πολέμιοι, i. hostes. vt & δάϊοι paulo antè. Il.σ, Τηλόθεν ἐκ νούσου τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται. Il.γ, Φεύγοντας προφέειν δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. A

Δηϊοτής, ῆτος, ἡ, Pugna, Bellum. Il.ε, Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. Od.ζ, Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται δηϊοτῆτα φέρων.

Δηϊόω, ῶ, F. ώσω, Igni & ferro vasto, Hostiliter depopulor, aut occido. seu (vt Eustath. exponit) δαίω, κόπτω, μελίζω, Il.ψ, Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς Χαλκῷ δηϊόωντε. Il.σ, Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος. ET Δηόω, ῶ, per syncopen pro eodem, quod in prosa est vsitatius. B Il.σ, -τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. Apoll. δηῶσαι πυρί. Thuc.l.2, ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τὰ κείνων φθείροντας. Syn.ep.125, ἄλλως ἐνέπρησε καὶ γῆν ἐδήωσε. Et in pass. apud Thuc.lib.2, ἀνθρώπων τε ἔνδον ἀποκλῄστων καὶ γῆς ἔξω δῃουμένης. Herodian.lib.8, δένδρων ἐκκεκομμένων, τῆς τε γῆς ὑπὸ αὐτοῦ δεδῃωμένης. Et καταχρηστικῶς apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, pro Detonso mento. Media C etiā voce hoc verbum ponitur. vt δῃώσασθαι τὴν νῆσον, Insulam populari, apud Herodot. VNDE Ἀδήωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nō vastatus, ἀπόρθητος. Xenoph. Hell.3, ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Δηϊάω, seu Δηϊάδσκω, pro eodem. Apoll. Arg.2, σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον.

Δηΐζω, Fut. ίσω. Idem. ET Δηΐω apud Hesych. διακόπτω, διώκω.

ΔΑΚΝΩ, Fut. δήξω, vel δήξομαι potius, (tempora enim sua ab inusitato δήκω mutuatur) Mordeo. Vt δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plutarchū D Alcib. Et quod Æschylus dixit στόμιον δάκνειν, Ciceroni est Mordere frænum. ‖ Metaphoricè etiā, vt & ipsum Mordeo apud Latinos, rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut vrentibus. Dioscor. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, Radix gustu acri mordet. Il.ε, δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Sic Cicero dixit Attici epistolas valde se momordisse. Eurip. Thes. Μή μοι νεαρὸν προσπεσὼν, μᾶλλον E δάκοι. Quod Cic. Tuscul.4 ita vertit, Ne me imparatum cura laceraret repens. Aristoph. Vespis, Οὐ γὰρ δάκνεις ὅ τι ἂν δὲν τήμερον ποιήσασθαι; Et in pass. apud Xenoph. Pæd.7, ἀκούσας δὴ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. Aristophan. ipsi etiam personæ tribuit. vt in Vespis, δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον. Ibidem, ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν ζεύξῃ τι, πείσω δακεῖν τὴν καρδίαν. Et in Nebulis, ὅμως δέ τον θυμὸν δακὼν ἐφίω.

€. Τρίδακνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter morsus aut mordedus. Plin.l.31, de ostreis, Nepotis cuiusdā nomenclatorem τρίδακνα appellauit, tantæ amplitudinis, vt ter mordenda essent.

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Mordax. Galen. δακνῶδες καὶ δριμὺ καὶ F καπνοῦ παραπλήσιον. Sic δακνώδη κρᾶσιν ἔχων, apud eundem. Itē δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

Δακέθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens seu remordens, vt Virgilius dixit, — quando hæc te cura remordet. Sic δακέθυμος ἄτα dicitur. ET Θυμοδακής, έος, ὁ καὶ ἡ, inuerso compositionis ordine, pro eodem. Od.θ, Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.

Δάκος, εος, τὸ, propriè Animal morsu aut ictu hominibus nocens. θηρίον ἰοβόλον ἑρπετόν, vt Suidas exponit. Nicander G Theriacis de aspide, θανάτου δὲ φοβώτερος ἴζεται αὐτῷ Οἴην ἐνισκήψη βλοσυρὸν δάκος. Promiscuè verò & de aliis beluis ac feris dicitur. Euripides Hipp. coron. Ἄφθογγα δ' αὐτῆς συγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν. VNDE Δάκετον, ου, τὸ, pro eodem. Theophrastus lib.9, cap.21, historiæ plantarum, πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, Ad venenati animalis morsum vtilis. Dioscor.lib.7, cap.1, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακέτου πληγήν.

Δῆγμα, ατος, τὸ, Morsus. Plutarchus Lycurgo, δῆγμα λαμβάνων ὑπὸ τοῦ Εἵλωος εἰς τὸν αὐτὴν χεῖρα. ET Δηγμός, οῦ, ὁ, pro eodem. Plutarchus Pericle, κατὰ καιρὸν μὲν ἡνίας ἐνH λαβεῖς, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοῖς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ. Idem De discern. am. ἔλεγχον καὶ λόγον δηγμὸν ἐμποιοῦν καὶ μετάνοιαν.

Δῆξις, εως, ἡ, Morsus, id est, ipsa mordendi actio, Rosic. Galenus ad Glauconem, δῆξις χολῆς. ‖ Metaphoricè etiam capitur vt præcedens, & vt Morsus apud Latinos. Plutarchus Lycurgo, αἱ δὲ παιδιαὶ καὶ σκωμμάτων δήξεις οὐδὲν ἀμβλύτεραι τῶν μετὰ σπουδῆς νουθετημάτων.

C. Δηξίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Animum mordens. idem quod δακέθυμος & θυμοδακής. vt Δηξίθυμος ἅλμη apud Athen. l.3 ex Sopatro: vbi simpliciter pro mordax accipitur.

Δήξ, κὸς, ὁ, Vermis lignum corrodēs. εἶδος σκώληκος ἐγγινομένου ἔνδον ξύλου, vt Hesiodi tradit schol.

Δηκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordendi vim habens, Mordax. Eurip. δηκτήριος καρδίας, id est τὴν καρδίαν δάκνων.

Δήκτης, ου, ὁ, Mordens, Mordax. Plutarchus De discernen. am. λόγῳ δήκτῃ καὶ παρρησίᾳ κηδεμονικῇ καθαπτόμενος. VNDE Δηκτικός, οῦ, ὁ, Mordendi vim habens, Mordax. Athen. l.3, λαχάνων καὶ ταρίχων γένη δηκτικόν τι κεκτημένα.

C. Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non morsus, seu Morsibus & rosionibus non obnoxius. Plutarchus De Herod. οὐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, Ne hoc quidem præterire potuit quin morsibus insequeretur, vt Ouid. loquitur. Hesiodus Ergων 2, Ἦμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ ὕλη, Minimè cariei obnoxia est, id est ἀσηπτοτάτη. ‖ Item, Non mordax. quo modo Diosc. lib.1, cap.30, ἄδηκτον ἔλαιον dixit Cui nulla inest mordacitas, vt loquitur Plin. HINC Ἀδήκτως aduerb. Sine morsu.

C. Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, A reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc. de smyrnio, ἑρπετοδήκτοις ἁρμόζει. Pro quo Plinius, Prodest & contra serpentes.

C. ΑΝΑδάκνω, F. ήξω, Remordeo, pro simplici δάκνω. vnde participium ἀναδηχθείς. HINC Ἀνάδηξις, εως, ἡ, Remorsus, Remorsio.

C. ΑΝΤΙδάκνω, Vicissim mordeo, Remordeo. Sic enim Horatius dixit, Et me remorsurum petis.

C. ΑΠΟδάκνω, Demordeo, Præmordeo.

C. ΕΝδάκνω, Morsus infero. Plato Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. Synes. epist.4, ἀλλὰ πολλάκις ἐπιχειρήσαντες τοῖς καλωδίοις, ἀπηγορεύκειμεν τῶν ἔργων ἐνδακόντων, rotis mordentibus.

C. ΕΡΙδάκνω quoque dici videtur. INDE enim comp. Ἀνεπίδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mordacitatis expers, Non mordens seu erodens: vt apud Dioscor. lib.5, cap.92, ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, Emplastris quæ sine erosione medentur. Sic supra ex eodem ἄδηκτον ἔλαιον habuimus.

C. ΚΑΤΑδάκνω, Mordeo. ex Homero.

C. ΣΥΝδάκνω, Commordeo. vnde participium συνδακών, Corrodens.

C. ΥΠΟδάκνω, Submordeo, Leuiter mordeo.

ΔΑΚΡΥ, Lacryma. Od.π, Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Od.δ, -ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Δάκρυ ἀναπρήσας. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυα πίπτει. Il.ι, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Tradunt grammatici δάκρυ ex δάκρυον per apocopen esse factum, ideóque indeclinabile esse. Ab illo tamen δάκρυσι saltē esse fatendū est. quo datiuo & Thucyd. vsus est, δάκρυσι πλησθεὶς dicens. A δάκνω autem deriuatum volunt ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται. Δάκρυον autem & apud poetas & apud prosæ scriptores vsitatius est. Od.ξ, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε. Plutarchus Alcib. πολὺ δὲ καὶ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκέκρατο. Xen. Pæd.5, πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων. Metaph. autem Sophocl. δακρύων πηγὰς dicit & δακρύων ἄχναν. HINC Δακρυόφι paragoge poetica, Od.κ, — ἐν δέ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο.

Δάκρυον (vt Lacryma apud Lat.) plantis etiam tribuitur, significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item, succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophrast. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα, ἴτεας καὶ πτελέας καὶ ἄλλων τῶν κολλωδεστάτων. Pro quo Plin. E lacrymis arborum quæ glutinum pariunt, salicis, vlmi. Nic. Τὸ δέ τε καὶ πεπτηὼς ὁποῖό τε δάκρυα βάλλοις. Epigr. lib.1, Ἀμπέλου ὑδατόεις πᾶς ἐ δάκρυα δὸς μοι ἀφύσσειν.

C. Δακρυγέλως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Fletu misto ridens, Stat.

C. Δακρυπλώω, Lacrymis exundo. πλημμύρω δακρύοις, Hesych. Od.τ, Φῆ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, i. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐκ οἴνου βάρος, vel διὰ δακρύων πλέειν ἐμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, Eust.

C. Δακρυρροέω, ῶ, F. ήσω, Lacrymis fluo, Lacrymor. Herodianus lib.6, περιπτύξασαι τῆς βασιλείου σκηνῆς, ὧν παρ

ἐνθουσιῶν, δακρυρροοῦ καὶ τρέμων. ‖Item Deploro, cum accus. iunctum. Philo De vita M. 3, σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυρροοῦν. A

C. Δακρυχέω, Lacrymas fundo. Il. ω, Ἔκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο περὶ πυλάων.

C. Δακρυοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Lacrymas ciens.

C. Ἄδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Plut. De Socr. dæm. δάκρυα πολλοῖς ἐπῆλθεν πρὸς τοὺς λόγους τοῦ ξένου· ὁ δ' ἄδακρις καὶ ἄτεγκτος. ‖Item Lacrymarum expers, Qui sine lacrymis fit. Athen. 12, ὥστε οὐδένων ἄδακρις ἡ δουλείας ὑπουργία γιγνομένη. Sic ἄδακρις νίκη dicitur, & ἄδακρις πόλεμος prouerbialiter de negotio nullo cum discrimine confecto. B

C. Ἀρίδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Admodum lacrymans, seu πολύδακρις, Hesych. Aristot. Probl. ὁ μὲν, λάλος, ὁ δὲ, ἀείδακρις.

C. Ἀρτίδακρις, υος, ὁ, Qui recens lacrymauit. ὁ ἀρτιδάκρυς δακρύων, Eurip. At ἀρτιδακρής περὶ δάκρυα, quod huic vocabulo apud Hesych. tribuitur, potius ad ἀρίδακρις proxime præcedens referendum est.

C. Βαρύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Grauiter lacrymans. C

C. Γλυκύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Dulce lacrymans, Dulces fundens lacrymas. Epitheton ἔρωτος in Epigr.

C. Ἔνδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, q. d. Qui in lacrymis est, Cui lacrymæ oboriuntur.

C. Πολύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymans, πολύθρηνος. Item Lacrymosus, seu Multarū lac[illegible]marum autor, ὁ δακρύων ποιητικός. Il. γ, Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλ[illegible] φέρον πολύδακρυν Ἄρηα. Sic & πολύδα[illegible] [illegible]itur.

C. Ταχύδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Citò lacrymans. ταχύδακρις ἐς τὰ ἐρωτικά, Citò in rebus amatoriis flens. Luc.

C. Φιλόδακρις, υος, ὁ καὶ ἡ, Lacrymarum amans, id est Qui libenter lacrymatur. D

C. Ἀείδακρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Ἀείδακρις paulo ante.

C. Βαρυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod Βαρύδακρις.

C. Ἐκδάκρυον, ου, τὸ, Lacryma stillans, Gutta inter lacrymandum cadens.

C. Πολυδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πολύδακρις. Apoll. Argon. 2, ψυχὴν πολυδάκρυον.

Δακρυόεις, εσσα, εν, ὁ, Lacrymabundus, Lacrymosus. Il. φ, Δακρυόεσσα δὲ παῖδας ἐφέζετο γούνασι κούρη. Il. σ, ἡ δὲ σὺν αὐτῇ δακρυόεσσαι ἴσαν. Il. ζ, Δακρυόεν γελάσασα. Od. ο, Ἀλλ' ἴσχε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος. E

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Lacrym[osus], Luctuosus. Luc. in vit. τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ὀξυρὰ καὶ δακρυώδεα. Itē, In lacrymæ modum formatus, ex Theophr. historiæ plant. lib. 6. ‖Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippocr. per metaphoram vlcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis & cruda emanat, perinde atque ex oculis lacrymæ quando inflammatione laborant. Gorr. δίυγρον καὶ ἰχώρροουν, vt Gal. exponit.

Δακρυώτατον, Lacrymis & fletu dignissimum. ἀτυχέστατον, Hesych. F

Δακρύδιον, ου, τὸ, Lacrymula. Peculiariter apud medicos sic dicitur lacryma scammonii, quam radice sua vulnerata fundit. Corrupto vocabulo medici nunc diagredion appellant. Ita Gorr. apud quem plura.

Δακρύω, F. ύσω, Lacrymor. Xenoph. Hellen. 3, πενθοῦσας φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Athen. 11, αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσι. Aliquando casum adiunctum habet. vt apud Demosth. δακρύω τὴν τύχην. Sic δακρύω τὸν ἀποθανόντα dicitur, & δακρύω ἐπὶ νεκρῷ apud Luc. Sophocles autem Aiace dicit γόοις δακρύειν impropriè. In pass. voce δεδακρυμένος est lacrymis stillans, Plorabundus. Æschines Ctesiph. 32, Plut. Apophth. 172. Pausanias de statua Niobes quæ erat Athenis, εἰ δὲ πορρωτέρω χώροιο, δ ἐδακρυμένην δόξεις ὁρᾶν καὶ κατηφῆ γυναῖκα. B. Gall. eadem participii forma, esploré. G

Δάκρυμα, ατος, τὸ, Lacryma.

C. Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non lacrymans. Od. δ, Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε. Sophocl. Trachin. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ, Ἀλλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ τοῦδ' ἀνδρὸς, ἔρξον. Item πολυδάκρυτος, Multis dignus lacrymis, seu Multum lacrymans. Soph. Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδ' εἰς φίλων στενάζει. Idem Trachiniis de Deianira, οὔτοι ἀνάξειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθοι. vbi tamen ἀδακρύτων βλεφάρων accipi etiam posset vt ἀδακρύτω ὄσσε in Homerico exemplo quod præcedit. H

HINC aduerbium Ἀδακρυτί, Sine lacrymis, ἀκλαυστί. Isocrates Plataico, οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

C. Ἀειδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multum lacrymabilis. Item Multum lacrymans. πολυδάκρυτος, Hesych.

C. Εὐδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pulchrè lacrymans. Philostr.

C. Πανδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omnino lacrymabilis. Seu (actiuè sumendo) Ad omnia lacrymans. Sophocl. πανδάκρυτον βιοτάν, Vitam quæ tota in lacrymis degeretur. Idem Trach. πανδάκρυτ' ὀδύρματα.

C. Πολυδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis lacrymis prosequendus. Il. ω, Achilles ad Priamū de Hectore interfecto, — ἐπεί τά κεν αὐτῷ φίλον παῖδα κλαίεσθαι Ἴλιον εἰσαγαγόντι. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.

C. ἈΠΟδακρύω, F. ύσω, Lacrymis prodo. Aristophanes Vespis, Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα τοῦ γνώμην ἐμήν. Exponitur & Illacrymo. HINC Ἀποδακρυτικὰ medicamenta dicuntur lacrymas mouentia, & postea expresso vacuatóque oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia & oculos exiccantia. Latinè dici possunt Delacrymatiua. nam Columella & Plinius delacrymare & delacrymationem ea significatione dicunt. Gorræus.

C. Ἀτακτιδακρύω, Inordinatè seu intempestiuè aut immodicè lacrymor. ἀτακτιδακρυεῖ Affatim lacrymatur, vulgata lex.

C. ἘΚδακρύω, Illacrymor.

C. ἘΠΙδακρύω, Defleo. ἐπιδακρύω τῷ τεθνεῶτι, Fleo super defuncto: id est propter.

C. ΚΑΤΑδακρύω, Deploro, Defleo. Xen. Pæd. 5, κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην. Plut. ἀπῆλθεν ἐγκαλυψάμενος καὶ καταδακρύσας, vbi Bud interpr. Complorans, Deplorans, item Delacrymans.

C. ΠΑΡΑδακρύω, Adfleo. παραδακρύω σοι. Luc.

C. ΣΥΝδακρύω, Collacrymor, Vnà lacrymor. Plut. De fuga, οὐ γὰρ συνδακρυόντων καὶ συναγανακτούντων, ὥσπερ χορὸς τραγικός, ἐν τοῖς ἀδοκήτοις χρείαν ἔχομεν.

C. ὙΠΟδακρύω, q. d. Sublacrymor.

ΔΑΜΆΩ, ῶ, & Δαμάζω, item Δαμνάω, ex quo δάμνημι. Sed & inusit. Δέμω, vnde ἐδάμην, & δαμείς. Domo, Subigo. Item Affligo, Conficio, Profligo. Item Occido. Il. α, Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. vbi alii præsens, alii fut. esse volunt (sicut ἐλῶ pro ἐλάσω) quemadmodum δαμάα Il. χ, — ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. HINC comp. Πανδαμάτωρ, Omnia domans. Epithetum somni apud Hom. & fulminis Luc. in Tim.

Δαμάζω, Idē. Il. ψ, in propria signif. de mula, Ἑξέτε' ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. Sic in prosa quoque dicitur δεδαμασμένος ἵππος seu πῶλος. Cui opponitur ἀδάμαστος. (apud Isocrat. autem δεδαμασμένοι συμφοραῖς in Arch.) At Odyss. ι, itidem voce media, sed de ea domandi vi quā præditū est vinum, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο οἶνος. Quo & apud Lat. modo dicitur aliquis Domitus vino. Hesiod. etiā de igne dixit, δαμαζόμενος πυρί. Sæpe autē δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος dicitur (q. d. Domare quempiam sub aliquo, vel sub manibus alicuius) pro Imperio eius subiicere, Ei subiectum reddere, vel etiam Efficere vt sub eo occumbat. Cuius generis loquendi exempla rara non sunt apud Hom. Dixit autem Apollon. Arg. 2, — ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ Φρύγας, pro Patris imperio subiecit. HINC Δαμασίμβροτος Sparte, Virorum domitrix Sparte, Plut. in Agesil. 196. ET Δαμασίφρων χρυσός, Pind. Aurum quod domat (id est expugnat) animum humanum suis illecebris. ET Δαμασίφως somnus Simonidi, Hominum domitor, pro eo quod Homerus magnificentius dixit πανδαμάτωρ, vt modò docui. ITEM nomen verbale Δάμασις, Domitio, Domitura. AT Δαμαστήριον a tertia pers. formatum, q. d. Domitorium, Tormentum quo quis subigitur fateri (vt Virgil. dixit Subigitque fateri) aut facere quod nolit. Affertur ex Eccles. hist. ET comp. Ἀδάμαστος, Indomitus, Qui domari nequit. Interdum verò, Qui domitus non est. Iliad. ι, — Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμαστος πῶλος Xenophonti. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, Quæ nondum nupsit, quasi

A quæ nondum subacta sit ad ferendum mariti iugum. quo dixit modo Horatius, Subacta ceruice iugū ferre. Hinc ἀδάμαστος θεά, Minerua, Soph. Pro eodem dicitur ἀδμής ab Hom. Potest etiam exponi ἀδάμαστος (sicut & ἀδμής) Non compressa, vt interdum accipi δμηθεῖσα docebo infrà.

Δαμνάω, ῶ, Idem. vnde Il. ρ, — κάματος δ' ὑπὸ γυῖα δάμνα. Et Il. ε, — χαλεπὸς δὲ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Et pass. vox Δαμνῶμαι, à qua δαμνᾷ Il. ξ, pro δαμάζεις, domas. HINC Δάμνημι pro eodem: vt Il. ε, — τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν. Et δάμναμαι pro eodem, Od. ξ, — ἀλλά με χεῖμα
B δάμναται. At Il. λ, δάμνατο pass. signif. ὡς ἄρα τοὺς κατὰ κρῆθ' ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαός. HINC Πολυδάμνος, Multos domans. Vide Hesych. ET Ἀδαμνής, Validus, Durus, eidem Hesych. ET verb. comp. Καταδάμναμαι, Perdomo, in Epigr. ITEM Ὑποδάμναμαι, quod Od. γ, exponitur Subigor, Subiectus sum, Cedo.

Δέμω autem inus. sicut & pass. Δέμομαι, à quo tamen est aor. post. ἐδάμην in frequenti vsu apud eundem poetā, & δαμῆναι infinit. Item δαμήμεναι, vt Il. υ, Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι. Et δάμεν pro ἐδάμησαν, Il. μ, & alibi. Et par-
C tic. δαμείς Il. β, Ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ. Scio autem afferri & aliam τοῦ ἐδάμην deductionem, sed ea violenta mihi visa est. HINC Ἡμιδαμής, Semidomitus.

Δέδμηκα itē & δέδμημαι aliaque huiusmodi syncopē passa sunt: sed alii à δέμω proxime præcedente, alii à δαμάω deduxerunt: atque ita fuerit δέδμηκα vel pro δεδέμηκα, vel pro δεδάμηκα. Sed sunt & qui à δαμάω forment δμάω per syncopē, vnde fit δέδμηκα. Od. λ, — μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην. Od. η, — δεδμημένος ὕπνῳ. Sed Hesiodo in Theog. Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ, signif.
D A Saturno vim passa, A Saturno compressa. HINC Δμῆσις, Domitio, Domitura, Il. ρ. ET Δμητήρ, ῆρος, ὁ, Domitor: fœm. Δμήτειρα, Domitrix, Cereris epithetū, Etym. ITEM Δμητός, Domitus. cui cōtr. Ἄδμητος, ET Ἀδμής, Indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμής, Nōdum à marito domita, Nōdum maritale iugum passa. Vel, Nondum compressa. (vide suprà in Ἀδάμαστος) Itidē ἵπποι ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι, Luc. in Zeuxide. ET verb. compos. Ὑποδμηθῆναι, Domari, Subigi, in Epigr. Apud Hesiodum autem Ὄρθρῳ ὑποδμηθεῖσα eo sensu quo a-
E pud eundē illud δμηθεῖσα Κρόνῳ. Legitur autem & diuisim ὑπὸ δμηθεῖσα.

ἈΔΑ'ΜΑΣ, αντος, ὁ, Adamas, à duritie quasi indomita ita dictus. qua de re lege Plin. In hoc autē Hesiodi loco in Clypeo, — κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε Δαιδαλέην, ἀδάμαντος, interpres admonet ἀδάμαντα non de lapide, sed de ferro dici. HINC Ἀδαμαντόδετος, Adamante ligatus seu vinctus, q.d. Compactus clauis adamantinis. vt Horat. dixit Figere clauos adamantinos. ET Ἀδαμάντινος, Adamātinus. Æschyl. initio Prom. vincti, ἀδαμαντίναις
F πέδησιν (vbi obserua fœm. ἀδαμαντίναις, quum tamen frequentius sit ἀδαμάντινος & ἀδαμάντινοι in fœminino) Dicitur sæpe ἀδαμάντινον & quicquid validissimum est, & cuius robur est insuperabile. vt siquis murū quē Horat. appellauit aëneū, vocet ἀδαμάντινον. Æsch. autē in Ctes. vtrunque copulauit, χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε.

Ἀδάμας (si Hesychio credimus) est etiam Præfractus, Contumax, Inexorabilis, Qui terreri non potest.

ΔΑ'ΜΑΡ, & inus. Δάμαρς, vnde δάμαρτος, Vxor. Eurip. Hecuba, Πριάμου δάμαρ. Il. γ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι. Aptissi-
G mè autem à δαμάω deduci videtur, vt vel illud παρθένος ἀδμής ostendit, paulo antè à me expositum: at contrà etymum à γάμος, vt sit δάμαρ quasi γάμαρ, risum mihi mouet.

ΔΑΜΑ'ΛΗ, vel Δάμαλις, Iuuenca, Bucula. Ad Hebr. 9, σποδὸς δαμάλεως. Item Vitulus. Interdum verò generaliter pro vacca. Theocr. in Oaristy, Καλόν τοι δαμάλας φιλέειν ἐκ ἄζυγα κώραν.

C. Δαμαλήβοτος ἄκρη in Epigr. Depasta à buculis.

H C. Δαμαληφάγος, Bucularum esor, seu vaccarum. Epithetum Herculis in Epigr. qui & ταυροφάγος dicitur, id est tauriuorus.

ΔΜΩ'Σ, ωός, Item Δμωός, οῦ, ὁ, Seruus, Minister. Od. π, Τεῦ δμὼς εἰς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Et Od. ρ, δμῶες & ἄνακτες correlatiua sunt. Legitur & Od. ζ, δμώεσσιν ἐκέκλετο. Ex codē affertur Ἀθηναίης δμωός. Itē Δμωός adiect. Seruilis, Vernaculus, ex Epigr. AT Δμωή ET Δμωΐς, Serua, Ancilla. vt Od. ο, ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι. Alicubi autem δμωὰς γυναῖκας dixit, vacante hoc nomine. ET Ὑποδμώς, idem quod δμώς, vacante præpositione, apud Hom.

ΔΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, Donum, Munus. Euphorion, — τὰ ῥά οἱ δᾶνος ὤπασεν Ἕκτωρ. HINC Ἀντίδανος γῆ Etymol. eadem quæ & ἀντιδάνεια.

Δάνος, Mutuum, δάνειον, Ecclesiastici cap. 29. Sic accipitur & in his verbis ἐν δάνει λαμβάνειν, quæ Budæus ex innominato autore afferens interpr. Mutuo accipere.

Δάνον (scribit Plutarchus) Macedones vocare θάνατον (id est mortem) vnde esse ait μιγάδανήν, & significare κακοθάνατος. Hic autem videat lector annon multo magis rationi consentaneum sit δάνειον hinc deriuare quàm à δάνος signif. donū. nā altera illa huius δάνος significatio, videlicet pro fœnore, ex nullo classico autore affertur.

Δάνειον, Fœnus, Mutuum, Æs alienū. (à quo δάνειον sunt, qui Latinos vocem Damnum accepisse putent) Aristot. Ethic. 9, καὶ ὥσπερ δάνειον ᾧ ὀφείλει ἀποδοτέον μᾶλλον ἢ ἑτέρῳ δοτέον. Plut. De Alex. fort. δάνειον τριακοσίων ταλάντων. ‖ Δάνειον schol. Aristoph. distinguit ἀπὸ τοῦ τόκου, scribens, οὐ τοῦ δανείου χάριν ἀλλὰ τοῦ τόκου ἐνεχυράσασθαι ἀπειλοῦσι. vbi exponitur Sors, τὸ ἀρχαῖον. HINC Καταδάνειος, Obæratus, B. ex Diod. Et καταδάνειος οὐσία, bona oppignerata creditoribus. ET Δανειακὸν adiect. Vnde δανειακὸν γραμμάτιον, Cautio mutui, Bud.

Δανείζω, Fœnero, Mutuo do ad vsuram. Plutarchus, τοῖς γὰρ ἀπόροις οὐ δανείζουσι. Idem, καὶ δανείζουσιν ὁ λαμβάνουσιν ὑπὲρ τῆς δανείσαι. Epigr. lib. 2, πάντα δανείζεις, Omnia fœneras, Omnē tuam pecuniam fœnore occupas. ‖ Δανείζω est etiam Mutuo do, citra vsuram (vt quidam annotant) ideo fortasse quòd ἐπὶ τόκῳ additū nonnunquā reperiatur. vt apud Plat. De legibus 5, & Aristot. in Œconom.

Δανείζομαι, Fœneror, Fœnore accipio: vt χρήματα δανείζεσθαι apud Aristophanem, & ἀργύριον δανείζεσθαι Xenoph. In vulgat. lex. ex Plutarcho in Solone, ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ὑπὸ τῶν πλουσίων, vbi malim ἀπό. Idem, δέκα τάλαντα δεδανεῖσθαι παρὰ σφῶν. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, vt Demosth. Interdum verò δανείζεσθαι sine vlla adiectione. ‖ Δανείζομαι metaph. Plato De rep. lib. 10, ἆρ' οὖν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; &c.

Δάνεισμα, ατος, τὸ, (q.d. Fœneramentum) Fœneratitia pecunia. Item ipsa Fœneratio. vnde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι, Thuc. 1, δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, Fœnerati, Mutuati. SIC Δανεισμός, Fœneratio, Mutuatio. Vnde δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα, Plato. ET Δανειστής, Fœnerator, Qui fœnerat pecuniam. vnde correlatiua sunt ὁ δανειστὴς & ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen δανειστὴς accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.

HINC Δανειστικός, Fœneratorius, seu Fœneraticius, Bud.

C. ἘΚδανείζω idem quod δανείζω, vt τῇ πόλει ἐκδανείσαι χρήματα, Aristot. Œcon. 2.

C. ἘΠΙδανείζω, idem quod δανείζω, Aristoteles Œcon. 2. Sic affertur & ἐπιδανείζομαι pro δανείζομαι. Alioqui ἐπιδανείζω est Vltra fœnero, sicut ἐπιδανείζομαι, Vltra fœneror.

C. ΠΡΟδανείζω, Ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et ex Plut. Per. προδανεισθεὶς χρόνος.

ΔΑ'ΠΤΩ, Voro, Dilanio, Dilaniando voro. Il. π, de lupis, Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες δάπτουσι. Et Il. λ de leone, — αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè est ἀπλήστως καὶ θηριωδῶς ἐσθίω, vt legimus apud Athen. lib. 8. Et Il. ψ, δάπτειν tribuitur igni, sicut & canibus. quo & apud Latinos modo ignis vorare dicitur. At Iliad. ν, in fine, de hasta dicitur, — ὅ τοι χρόα λειριόεντα δάψει, id est discerpet. Scio tamen Vorare de plaga etiam dictum inueniri. Sed & alia metaphora vsus est Gregor. in carm. — δυσαλγέϊ θυμὸν ἀνίη Δάπτω. Sic γυιοβόροι dicuntur curæ.

Δαπτός, Vorax. ‖ Apud Lycophr. autē δαπταὶ μυῖαι, mordaces muscæ, δακνηραί.

C. ΔΙΑδάπτω, idem. nisi quod præpos. vehemētiam addit.

Sed Il.ε,δίδα-ψας pro Vulnerasti, quæ affinis est signif. A
— δέα ȝ χρόα καλὸν ἔδαψας.

C. ΚΑΤΑδάπ]ω,eiusdem & ipsum signif.nisi quòd præpositio vehementiã addit, vt Il.γ,κύνες τε κ̀ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

¶ Δαρδάπ]ω idem quod δάπ]ω, Voro,per reduplicationẽ factum,vt μαρμαίρω à μαίρω,& alia.Il.γ,Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπ]ουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπ]ουσιν. Od.ξ:& χρήματα δαρδάπ]ουσιν Od. π Sic deuorare patrimonia Catullus dixit.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, Absumo, Consumo, Impendo, Sumptum facio.Xen.Pæd.8, τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ κ̀ δαπανᾶν κ̀ εἰς θεοὺς κ̀ εἰς φίλους κ̀ εἰς ξένους ἀνάγκη ὄζι. Idem dixit πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονάς, magnos in perniciosas voluptates sumptus facere. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν, Demosth. Signif.actiuam habet & in voce pass.vt Lysias 153,κ̀ τοσαῦται δαπάναις δαπανώμενος. Sic Andoc.31,οἱ μεγάλα δαπανώμενοι,πολλῶν δεόμενοι.Sic δαπανηθεὶς apud Isæum,50:& δεδαπανημένος Isocr.in Paragr. ‖At δαπανᾶν τὴν πόλιν apud Thucydidem interpretatur Bud. Exhaurire ciuitatem.Sed potuit addere ablatiuum Sumptu,cum Cic.qui dixit, Sumptu prouinciam exhaurire. Synes.autem dixit epist.16,κ̀ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, pro Paulatim me consumit, i.conficit. Cæterùm præterquam quòd aptissimũ est & rationi maximè cõsẽtaneũ hoc etymũ τοῦ δαπανᾶν à verbo δάπ]ω,est etiam Athenæi autoritatẽ cõfirmatũ. C

Δαπάνημα, Quod insumptum est, Sumptus,Impensa.δαπανημάτων δοτῆρες,Pæd.8. Et δαπάνημα ȝ νομίσματος,τάλαντα δισχίλια,&c.Athen.5. ET Δαπανητικός, Consumptorius,Consumendi vim habens.Greg.

Δάπανος,Consumptor, Consumendi vim habens. Apud Athen. cũ genit. ἡ τῆς πικρότητος ξηραντικὴ δύναμις κ̀ δάπανος ὑγρῶν. A Thuc. autem ἐλπὶς dicitur esse δάπανος, lib.5,1.Sumptuosa,Quæ omnia profundere amat.Ita enim ibi intelligo.ideo in marg. meæ edit. Lat.interpr. sum Profusa. HINC Ἀδάπανος,Sumptu carens,Nõ impendiosus, vel Sumptum non faciens.Sed frequentius dicitur de re, in qua videlicet sũptus non fit. Plut. Apophth. τῶν κόσμων ἀδαπανώτατος οὗτός ὄζι. Ab Areopagita autẽ ἀδάπανος dicitur &Qui consumi nõ potest.B. ET Ἀδαπάνως, Sine sumptu, Sine impensa. CONTR. Πολυδάπανος, Sũptuosus.vnde πολυδαπανώτερος & πολυδαπανώτατος. Sciendum est autem ἀδάπανος & πολυδάπανος à δαπάνη etiam deriuari posse. D E

Δαπάνη,Sumptus,Impendium. Synes. τὸ κ̀ θ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης.Et ἐφήμερος δαπάνη,Plut. Pericle.Thuc. autem addidit genitiuos χρυσοῦ & ἀργύρου l.1. δαπάνην ποιεῖν, sumptum facere,Lucill.Epigr.lib.2. ‖Δαπάνην ξυμφέρειν, Stipendium conferre, Thuc.1. HINC Δαπανηρός,Sumptuosus, Qui magnos sumptus facit, vel Qui libenter sumptus facit,Profusus.Xen.δαπανηρὸς ὤν, μὴ αὐτάρκης ὄζι. Aristot. Ethic.4, οὐ ȝ εἰς ἑαυτὸν δαπανηρὸς ὁ μεγαλοπρεπής,ἀλλ' εἰς τὰ κοινά. ‖Δαπανηρὸς πόλεμος, Sũptuosum bellũ,Dem.In quod magni fiunt sumptus. ET Δαπανηρῶς, Sũptuosè,Magnis sumptibus.X.Hell.6. F

C. Ἐκδαπανάω,ῶ, Idem quod δαπανῶ. ET ΚΑΤΑδαπανάω, idem,nisi quòd vehementiam addit præpositio. HINC Καταδαπάνη ex Alex.Aphr.Probl.lib.2, ἡ φύσις τῇ καταδαπάνῃ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ἀναπαύεται.

C. ΣΥΝδαπανάω,ῶ, Vnà consumo.

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος,ὁ κ̀ ἡ, Dapsilis, Largus ,Copiosus, Abũdans, Vber.vt δαψιλὴς χώρα , Plut Regio vber. φλὸξ δαψιλής,Copiosa flamma, Gal.ad Glauc.2. Chrysost.de vidua illa duo λεπτὰ largiẽte,δαψιλὴς κ̀ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη,larga seu liberalis. Rursum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. Sed & homo lautus appellatur δαψιλής,vt inquit Bud. HINC Δαψιλῶς,(VEL Δαψιλέως, vt apud Theocr.)Largè,Copiosè.δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian.3. Et προκαταντλεῖν ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ,Gal.adGl.2,Oleo abundè calido. ‖Item,Lautè,Opiparè.vt ζῆν δαψιλῶς, Xen. ITEM Δαψίλεια, Copia, Abundantia.Herod.6, τὴν τε τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν καταμεμφόμενοι, i. (Pol.interpr.) Rerum omniũ copiã & abundantiã. ET verb. Δαψιλεύομαι,Copiosè & abundanter subministro,Liberaliter vtor. ET Ἐπιδαψιλεύομαι apud Synes.pro Ad- G H

do corollariũ & auctarium.Vide Bud.p.854. Cæterùm à δάπ]ω deriuari etiam δαψιλής,videtur innuere Athen. lib.8.de quo tamen etymo alioqui minimè dubitandũ puto,formãdo videlicet illã voce ab eius aoristo δάψαι.

– ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, Dormio. Aor.2,ἔδαρθον, F.δαρθήσομαι,à Δαρθῶ inus. A quo tamen COMP. Ἀποδαρθεῖν, pro eodem. ITEM Καταδαρθεῖν. Aristoph.Nub.ἐάσον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν ȝ μέ. vnde apud Plat.Symp. καταδεδαρθηκὼς οὐδὲν μετὰ Σωκράτους. ET bicomp. Ἐπικαταδαρθεῖν,Indormire. ET Συγκαταδαρθεῖν, Condormire, Item Cõcumbere.vnde συγκαταδαρθῶν Aristoph.

Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, Dormire (tali metathesi qualis est in κραδία pro καρδία)vt Il.ψ;Ἀλλ' ἐν αἰθούσῃ τῷ βοέῃ κ̀ κώεσιν οἰῶν ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. VNDE Καταδραθεῖν,idem. cuius inflexionis est & καδδραθέτην apud Hom.videlicet pro καταδραθέτην. ET Παραδραθεῖν, vel ob metrũ Παραδραθέειν, Iuxta dormire, Concũbere.In qua posteriore signif.& παρέδραθεν apud Hom. legitur. Quod verò ad etymum huius vocis attinet, conuenit quidem Etymologo cum schol. Aristoph.de vno,videlicet à δέρμα deriuari δαρθεῖν siue δραθεῖν (quũ enim dicit & hic καταδαρθεῖν esse propriè ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι,vel ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι,vt alibi,non dubium est quin & ipse à δέρμα deriuet) pro quo tamen δέρμα malim dicere δέρας , tanquam faciliore futura formatione : in cæteris autem (quæ & multo longius petita videntur)dissentit aliquantum Eust.ab eodẽ Etymol.

ΔΑΣΥ'Σ, Densus,Consitus,B.vt δασέα ὄρη,X.Pæd. 2,Densi montes, aut consiti : vel potius Arboribus densi, Consiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur & γῆ δασεῖα esse ὑλήεσσα: cui apud Lys. ψιλὴ opponitur p.107. ‖Δασύς, Pilosus, Villosus, Hirsutus,&c.cui opponitur λεῖος. Aristot. ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. ‖Δασὺ πνεῦμα apud grammaticos spiritus densus,qui & asper dicitur : cui opponitur ψιλόν,tenuis : qui & lenis vocatur. Legitur & δασεῖα προσῳδία apud illos.Sed & δασὺ σύμφωνον appellant,oppositum τῷ ψιλῷ:vt χ,δασύ, at κ,ψιλόν. Et δασύτης aspiratio vocum,quibus videlicet aspirationis nota præfigitur, apud Athen.lib.9. Et δασύνω,aspero spiritu vocabulum aliquod noto. HINC Δάσος,εος,τό,idem quod δασὺ χωρίον, Densus arboribus locus,Syluosus locus.Exponitur & Fruticetum.

C. Δασύκερκος, Pilosam caudam habens, seu densam pilis. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας,Theocr.

C. Δασύμαλλος, q.d.Densipilis , seu Densiuillus, Valdè villosus,Lanosus,vt ὄϊες δασύμαλλοι,Od.ι.

C. Δασύπους,οδος,ὁ, (q.d.Pilosipes,vel Hirsutipes) Cuniculus.A quibusdam tamen confunditur cum λαγῶς,1.Lepus.& Bud.pro λαγῶς affert ex Athen. p.157, & ex Aristot.De animal.346. Sed à Polluce & à Plinio δασύπους à lepore distinguitur. HINC Δασυπόδειος , Leporinus,in v.l. ET Ἔνδασυς,Pilosus, Hirsutus, Dioscor. ET Ὑπόδασυς,Aliquantum hirsutus. AT Ὑπέρδασυς, Valde hirsutus.

Δασύτης,Densitas.Item Pilositas,ex Gazæ interpr. Et Hirsutia ex Solino. Ab Hesychio δάσος exponitur per δασύτης. In vsu est apud gramm.quoque δασύτης,vt dictũ est in δασύ.

Δασύνω,Denso, Densum reddo. Item Pilosum reddo,seu hirsutum.Budæus vertit Ex glabro pilosum reddo , apud Dioscoridem δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. Et δασύνομαι idem quod τριχοῦμαι (vt idem docet) Aristoteli De hist.anim. 3, δασύνονται δέ πως κ̀ αἱ ὀφρύες οὕτως ὥστε, &c. Habet suam & apud grammaticos signif. de qua vide suprà in Δασύς.

Δασυσμός, Densatio. ‖Apud Diosc.autem δασυσμὸς φωνῆς redditur Vocis densitas & raucedo.

ΔΕ', Autem , Verò. Sæpe subiungitur alteri particulæ μὲν,vim aduersatiuam habens. vt σὺ μὲν μεθύεις,ἐγὼ δὲ διψῶ,Es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Lucianus in Timone , ἀλλὰ σοὶ μὲν ὦ Ἑρμῆ κ̀ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας τουτονὶ δὲ τὸ πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι.Interdum verò aduersandi vim nõ habet, sed velut distributiuã, sicut & μὲν.vt Pæd.2,ἱππεῖς μὲν πεντακισχίλιοι,πεζοὶ δὲ δισμύριοι.

Luc. Timone, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Ἑρμῆς εἰμι· οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. Qui- A
bus subiungit, ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Fre-
quens est autem hic vsus cum articulo, vt ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel
οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi verò & repetitur δὲ, vt Pæd. 7, pag. 113,
τῶν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πά-
λιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων. Quibus subnectit, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γω-
βρύαν συνεβόων αὐτοῖς. (vide & paulo pòst δὲ in interrog.
repetitis) Obseruādus est autē in isto exemplo triplex
vsus huius particulæ. nam οἱ δ' ἀμφὶ, &c. non fertur ad
μὲν, sicut οἱ δ' ἐβόων. Alicubi verò subauditur μὲν, vt apud B
Xen: ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθημεν τὰ ἐν τῇ Συροφοινίκῃ κτήματα, ἐν δὲ
τῇ Ἀττικῇ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν, ἀναγκάζομαι, &c. Hîc
tamen vereor ne ἀφῃρέθην μὲν pro ἀφῃρέθημεν legendum
sit, quum sequatur ἀναγκάζομαι. Sæpe autem non præ-
cedente neque subaudito μὲν ponitur (vt etiam vides ini
tio illius exempli τῶν δὲ ἀπαντώντων) ac tum redditur Ve-
rùm, vel Cæterùm, aut Porrò. vt apud Xenoph. ita li-
brum Pæd. quartum inchoantem, μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέ-
τριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. Quinetiam libri quin
ti initium est hoc, καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον, &c. C
vbi tamen paulo diuersa ratio est quum præcedens li-
ber claudatur his verbis, ταύτην μὲν οὖν ἔλαβεν ὁ αἰτήσας.
Sæpe autem non præcedente μὲν ponitur, atque adeo
interdum vna particula δὲ alteri subiungitur: vt ibidē,
καὶ ὑμεῖς δὲ ἀκολουθεῖτέ μοι· τοῦτο δὲ τάχα εἴσεται, &c.

Δὲ, Sed, Verùm. Plato De rep. lib. 10, τοῖς προστάταις αὐ-
τῆς ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιηταὶ δέ. Sic Cicero ad Lentulū,
Non meum monimentum (non enim illæ manubiæ,
&c.) monimentum verò Senatus, &c. Plura exempla
huius signif. particulæ δὲ vide apud Bud. 924. Δὲ &
pro Sed etiam affertur ex Plat. De leg. 6, μὴ μόνον ἀφο- D
σιώσασθαι, συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι.

Δὲ pro δὴ Platoni, pro Vtique seu Verò (vt Cic. dixit,
Quod enim is qui diuinat prædicit, id verò futurū est)
vide apud Bud. 926. Idem pag. 127 in quodam loco vel
ita poni pro δὴ vel abundare tradit. Item δὲ pro δὴ si-
gnificante ἔτι, vide pag. 928.

Δὲ pro γὰρ apud Homerum, Il. β, — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λά-
θρῃ. Sic Il. π. Vide Bud. 926.

Δὲ aliis partic. præfigitur aut subiungitur. vt καὶ δὲ E
pro Et verò, (inquit Budæus) apud Xenophontem (sed
interiecto vno verbo) Hell. 4. Λαρισσαῖοι μὲν οὖν καὶ Σκοτου-
σαῖοι καὶ Φαρσάλιοι, ξύμμαχοι ὄντες Βοιωτοῖς, καὶ πάντες δὲ Θετ-
ταλοὶ ἐκακούργουν αὐτόν.

Δὲ δὴ vide in Δή. Dicitur & Δέ γε, item Δέ τοι, & Δέ
που, de quibus vide Bud. p. 925.

Δὲ interrogationibus repetitis seruit, vt annotat Bu-
dæus ex Demosthene 137, εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ὅμοιός εἰμι
ἐκείνοις ἐγώ; σὺ δ' ὅμοιος Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ
τις τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί.

Δὲ alios etiam quosdam rariores habet vsus de qui- F
bus hîc dicere non vacauit.

Δαὶ pro δὲ, in interrogatione repetita, vt annotat Budæus
ex Gregorio: sed ego in aliis etiam quàm huiusmodi
locis positum obseruaui.

ΔΕῖ, Oportet. Præt. imperfectum ἔδει, Oportebat. Fut.
δεήσει, Oportebit, Aoristus ἐδέησε, Oportuit, Infi-
nitiuus δεῖν, Oportere. Isocrates, ἃ δεῖ πράττειν. Pla. Tim.
δεῖν σκοπεῖν. Idem alibi, διοικεῖν ἔδει. Demosthenes, δεῖ πίνειν
ὑμᾶς μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. Alicubi & cum præt. vt i-
dem δεῖ μεμνῆσθαι, & δεῖ πεπρᾶσθαι, &c. Vide Budæum G
pag. 1102, vbi & hoc exemplū affert huius verbi cum
præsenti & cum præterito iuncti. καὶ μᾶλλον εἵλοντο μεθ' ἡ-
μῶν τῶν τότε στρατευσαμένων, εἴ τι δέοι, παθεῖν, ἢ χωρὶς ἡμῶν ἀ-
κινδύνως σεσῶσθαι. Sed animaduertere debuit Budæus σε-
σῶσθαι iungi cum εἵλοντο, non cum δέοι. A Plat. cum
aduerbio posit. iungitur Epist. 7, δεῖν πλεονεχτεῖν, vbi &
vacare dici potest. Apud Sophoclem autem cum ὅπως,
in Aiace, — δεῖ σ' ὅπως δείξῃς, pro δεῖ σε δεῖξαι. Alicubi δεῖ
vertitur & Necesse est, vt apud Demosthenem, δεήσειν
ᾤηθη, necesse futurum putauit. Sic δεήσειν cum infiniti-
uo Quum necesse fuisset, vel Quum oportuisset, aut o- H
portuerit. Itidem δεήσειν, Necesse futurum sit, aut Ne-
cesse futurum esset. Xenoph. Pæd. ‖ A schol. Thuc.
annotatur δεῖ & pro εἰώθεν.

Δεῖ cum genitiuo Opus est, (sicut Gallicum verbum
A *Il faut*, & illam & hanc significationem habet. dicitur e-
nim *Il faut faire cela*, Hoc facere oportet, δεῖ ποιεῖν τοῦτο: &
Il me faut cela, Hoc mihi opus est. Sed & Latinè inter-
dum Opus est, cum infinitiuo) Plato De republ. 2, πλειό-
νων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. Pæd. 1, πολλῶν σοι δεήσει,
Multis tibi opus erit. Ibidem, ὧν δεῖ ὑπάρχειν, μηδὲν ἡμᾶς
ἐπιλείπει. Sic δεήσειν apud eundē, ὁρῶ καὶ σοὶ τούτων δεή-
σον, His tibi quoque opus fore video. Euripides autem
cum datiuo personæ, rei etiā accusatiuo iunxit, dicens,
B οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ. Et μακροῦ λόγου δεῖ σε. Apud eun-
dem alia constructione, ἓν δεῖ μόνον μοι. Plato autem ge-
nitiuo infinitiuum addidit, De rep. 5, ὡς ἄρα σφόδρα ἡ-
μῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων, id est, Quàm acribus no-
bis opus erit magistratibus & quàm eximiis, vt Bud.
interpretatur.

Δεῖ in aliis quibusdam loquendi formis iunctum iti-
dem genitiuo, per Abest redditur: at verò Gallicum
faut locum & in hac tertia signif. habet. nam πολλοῦ δεῖ
Latinè quidem Multū abest, Gall. verò *Il s'en faut beau-*
C *coup*. Plato in Apologia, πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Idem De
republ. lib. 6, ἀλλὰ μὴν, ἔφη, πολλοῦ γε δεῖ ἄτιμον εἶναι. Inter-
dum autē in fine sententiæ ponitur, οὐ πολλοῦ γε δεῖ vel
πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Dem. 135, οὐδέ γ' ἡττήθην ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς
Φιλίππου· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Hæc autem verba πολλοῦ γε δεῖ
apud Plat. in fine sententiæ itidem posita Bud. p. 940
interpr. Minimè. Et πολλοῦ cum δεῆσαι habente ἂν, apud
Plutarch. πολλοῦ δ' ἂν καὶ Σπαρτιάτας δεῆσαι τὴν Στρατο-
κλέους ὕβριν ὑπομεῖναι ἴσως, redditur, Multo minus Spar
tiatas æquanimiter fuisse laturos Stratoclis insolētiam
At de οὐδὲ πολλοῦ δεῖ pro Multum abest vt ita sit, vide
D Bud. pag. 959. Sic dicitur τοῦ παντὸς δεῖ, quod Luc. τῷ
πολλοῦ δεῖ subiūxit, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. Sic
Gall. *Il s'en faut beaucoup, uoire il s'en faut tout*. Sic τοσούτου δεῖ,
tantum abest: & μικροῦ δεῖ, parum abest, itidem cum
infinit. vt μικροῦ ἐδέησεν αἱρεθῆναι τὴν πόλιν. Eodem autem
modo Thuc. ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, parum ab-
fuit quin, &c. Sed interdum & alia constructio datur
huic verbo. nam Plato aduerbio positionis iunxit, scri-
bens, πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς, De rep.
E lib. 2, vt in vulg. lex. Lysias autem cum infinit. quidem
sed habente nominatiuum, non accusat. more solito:
pag. 89, τοσούτου δὲ δεῖ ἡ λοιδορία, ἡ παροινία, ἢ ἄλλη τις δια-
φορὰ ἡμῖν γεγονέναι. ‖ Sed obseruandum apud B. p. 940
οὐδ' ὀλίγου δεῖ, redditum, Neque propè [hoc crimen
ab illo] abest: vel Neque parum [inter hoc & illud]
interest.

Δέω, F. δεήσω, etiam dicitur personaliter in proximè præ-
cedēte signif. mutata tantùm constructione. nam pro
πολλοῦ δεῖ ταῦτά με ποιεῖν dicitur πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτα ποιεῖν.
F q.d. Multum absum hæc facere. Plato Apol. πολλοῦ δέω
ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι. Sic ὀλίγου δέω δακρῦσαι, Parū
abest quin fleam. Idem, ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς
ἀποτραγεῖν. Et cum futuro ex Platonis Apol. πολλοῦ
δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν. Sic dicitur μικροῦ δέω, & ὀλίγου δέω,
(vt ὀλίγου δέω ἐπαινεῖσθαι, Luc, vbi obserua infinit. passi-
uum) & τοσούτου δέω, &c. Verùm inuenitur & τοσοῦτον δέω,
vt in epist. Phalar. (quo dixit modo Synes. μικρὸν ἐδέησε)
τοσούτῳ δέω, vt Isocrates, τοσούτῳ δέεις οὕτω κεχρῆσθαι: & Luc.
τοσούτῳ δέω φόνον αὐτοῦ διεξεληλύθεσθαι. Obserua autem hîc
futurum, sicut & in loco Plat. quem modò protuli: at
G illuc (apud Isocr. dico) præteritum: sed hoc præt. sæpe si
gnificationē futuri habet. Inuenitur etiam παρὰ μικρὸν
ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος apud Isocr. pro μικροῦ vel μικρὸν
ἐδέησα. ‖ Participio autem huius verbi frequenter v-
tuntur in numerando: vt Demosth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκο-
σι, pro Anni duodeuiginti. q.d. viginti quæ duobus de-
ficiuntur. Qua interpretatione aptè mihi videor hoc
loquendi genus ad verbum exprimere. quod fieri non
potest retinendo verbum Abesse, quoniam dicendum
non esset, Quæ absunt à duobus, sed potius A quibus
H absunt duo. Alioqui Latinè vertitur & aliis modis hæc
sermonis formula δυοῖν δέοντα εἴκοσι: videlicet, Viginti,
demptis duobus, vel Viginti, duobus minus. (quod ta-
men parum vsitatū est) Et apud Plut. in Rom. δεούσας
ὀλίγων ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσας, nō multo pauciores o-
ctingentis. Dicitur autē & paulo aliter, videlicet partic.

A posito in genitiuo vnà cum nomine, sed quod ab eo minimè regatur, vt in illa altera phrasi. nam quum dico ἔτη δυοῖν δέοντα, regitur δυοῖν à δέοντα: at si dicam cum Thucydide, δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, non regitur ἑνὸς à δέοντος, sed ita ponitur vt si dicam δεῖ ἓν pro Abest vnũ, vel Deest vnum: vt sit ad verbum, Tricesimo anno, vno deficiente. Tale est apud Demosthenem, πεντήκοντα μνᾶς δεούσης ἔλαβε τριήρεις.

Δέω, Opus habeo, Indigeo. Plato, παραδείγματος ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Luc. οὐδὲν γὰρ B δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, Nulla re mihi opus erit, vel Nihil mihi deerit. Aut, seruata constr. Gr. Nihil me deficiet.

Δέον, partic. Quum oporteat, vel Quum oportuerit: siue Quum deceat, vel Quum decuerit. Item, Quum oporteret. (sicut δεῆσον & δεῆσαν suprà) ea forma qua ἐξὸν & alia. vt ἄρχειν βούλει, δέον αὐτὸν ἄρχεσθαι. Aristot. Eth. 4, καὶ μᾶλλον ἀχθόμενος εἴ τι δέον μὴ ἀνάλωσεν, ἢ λυπούμενος εἰ μὴ δέον τι ἀνήλωσεν, i. Quũ oporteret. Et μὴ δέον, quũ nõ oporteret, Bud. Alicubi exponitur & aliter: vt δέον κατακλίνεσθαι, quũ tẽpus esset discubendi: & δέον δὲ ἤδη ἄρχεσθαι. Et οὐδὲν δέον C pro Quum minimè expediret, Quũ minimè conferret commodúmue esset. Bud. ex Xen. & Luc. In isto autem loco, οἱ λοιδοροῦνται οὐδὲν δέον, videtur οὐδὲν δέον potius exponendum Quum minimè deceat, vel æquum sit hoc facere. Ex Herodoto autem affertur οὐδὲν δέον γέγονα pro Incassum, Frustra. ‖ Et δέον pro δέον ἐστὶ, id est δεῖ Oportet, apud Philonem De mundo.

Δέον (nominis substantiui naturam accipiens) Quod fieri oportet seu decet, Vel, Quod facto opus est, vt Budæus interpretatur apud Xenoph. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον D ὑπηρετεῖν. Luc. Timone, τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσαντας. Et genitiuus τοῦ δέοντος cum comparat. vt τοῦ δέοντος μᾶλλον, Magis quàm deceat, vel Quàm par sit. Sic τοῦ δέοντος πλείους, Demosth. Item plural. τὰ δέοντα. Xen. τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι. Idem, ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν. Dicitur etiã τὰ δέοντα ποιεῖν sicut & τὸ δέον ποιεῖν, Officio suo fungi. Sed apud Isocr. οὐδὲν τῶν δεόντων ποιοῦντες Bud. interpr. Malè rem gerentes. Iungitur autem δέον & cum variis præpositionibus ac tum variè redditur. Dicitur enim εἰς δέον pro Commodè, E Opportuné. vt ἐγένετο εἰς δέον ἡ παρασκευὴ pro Opportunè accidit. Et εἰς δέον ἐχρήσαντο pro Commodè & vtiliter, Synes. Vide Bud. pag. 1039. Idem alibi ex Luc. affert εἰς δέον ἐντετυχηκὼς pro Opportuné. cui opponi ait εἰς οὐδὲν δέον, pag. 66. Item, εἰς οὐδὲν δέον χρῆσθαι interpr. Incommodè vti. Dicitur & εἰς τὸ δέον cum articulo: vt εἰς τὸ δέον παραγίνεσθαι ex Herodoto affertur pro Ad tempus, vel Ad diem. Et apud Hermog. εἰς τὸ δέον ἀναβεβλήσθω Bud. interpr. In tẽpus opportunũ reiiciatur. Nec enim aduerb. reddi potest hìc εἰς τὸ δέον, sicut nec εἰς δέον sæpe. F Et ἐν δέοντι, pro Opportunè, Commodé. Loco & tẽpore. Itẽ Apposité. Vnde & ἐν οὐ δέοντι pro Incõmodè, itẽ Importunè. Dem. Et οὐκ ἐν δέοντι, Plut. σὺ μὲν ἐν δέοντι τὴν πολιτείαν οὐδὲ σὺν καιρῷ κινοῦντες. Idẽ in apophth. dixit οὐκ ἐν δέοντι χρῆσθαι τῷ δέοντι. Iungitur præterea hoc nomẽ præpos. παρά. diciturq; παρὰ τὸ δέον pro Secus ac deceat, Præter officium. Plato in Apologia, παρὰ τὸ δέον δείσας τὸν θάνατον. HINC Δεόντως aduerb. Decenter, Cõmodé.

Δεῖν ponitur etiam interdum pro δέον, sicut δοκεῖν pro δοκοῦν, & πλεῖν pro πλέον, Bud. 363.

G Δέομαι etiam dicitur in significatione quam posteriore loco dedi actiuæ voci, videlicet pro Opus habeo, Indigeo. Xenophon Pæd. 7, φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἡγήσατο δεῖσθαι. Aristophanes Vespis, δικῶν γε οὐ δέομαι οὐδὲ πραγμάτων. Idem in Ranis, ὦ δαιμόνιε πρόσελθε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Plutarchus in Apophthegmatis, ἄνδρα ἔφη ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Apud Isocratem, οἱ βίου δεόμενοι. Dicitur & δεόμενος sine adiectione pro indigo seu egeno: vnde τοῖς δεομένοις ἐπαρκεῖν apud eundem, & apud Demosthenem. Sed δέομαι H interdum iungitur & infinitiuo. Lysias, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι λέγειν, Non opus habeo dicere. Vel Latinius, Non necesse habeo. Andoc. 110, ὧν οὐδὲν δέομαι μεμνῆσθαι. Æschines, οὐδὲν δέομαι λέγειν. Lucianus, οὐδεὶς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ‖ Budæus autem οὐδὲν δέομαι cum infinitiuo exponit etiam Nolo apud Isocra-

A tem & Platonem. Et sic apud eundem Platonem De Republica 2, ὅσοι τι δέονται πρίασθαι nonnulli interpretantur, Qui aliquid emere volunt: alii simpliciter, Qui sunt empturi aliquid. Et ibidem, τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, Iis qui sunt aliquid venditori. Quæ tamen interpretationes mihi non-probantur. ‖ Δέομαι cum genitiuo rursum, Quæro, vt interpretatur Budæus apud Lucianum, ἀφορμῆς δεόμενος, Occasionem quærens: & apud Plutarchum, πάλαι δεόμενος προφάσεως, Iã diu prætextum quærens. Idem Plutarchus in Graccho, ἀπιὼν B πάλαι δεομένοις δεδωκώς. Idem apud Xenophontem, οὐ γὰρ ὠνοῦμαι τὸ μὴ παρέχου τούτου μὴ δέοιο, interpretatur Nolim morari istam rerum confusionem. Rursum apud eundem δεόμενος cũ infinit. vertit Occasionẽ quærens, πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτόν.

Δέομαι, Rogo, Precor. (existimo autem ortam esse hanc significationem, sicut & proximè præcedentem, ex prima: quia qui re aliqua indiget, quærit rationes quibus sibi subueniat, idémque rogat & precatur) vt δέομαί C σου πέμψαι, vel δέομαί σου τοῦτο, quo loquendi genere vtitur Demosthenes in Midiam. Sic Andocides, δεήσομαι ὑμῶν δίκαια καὶ ὑμῖν ῥᾴδια χαρίζεσθαι. Demosthenes autem pro δίκαια dixit δικαίαν δέησιν, scribens. δέομαι δ᾽ ὑμῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δικαίαν δέησιν, ἐξ ἴσου ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι. Sic Æschines in Ctesiphontem, δεήσομαι ὑμῶν μετρίαν δέησιν. Frequenter autem cum infinitiuo. (vt in illo Demosth. loco, sed non prætermisso eodem accusatiuo) vt δέομαί σου πέμψαι, Thucydides. Et rursus Demosthenes, ἐδεῖτό μου συνεισπορῆσαι αὐτῷ τριάκοντα μνᾶς. Sed exponitur etiam Imploro, iunctum in-D terdum genitiuo personæ, interdum genitiuo rei, vt apud Thucydidem, Ἀθηναίων δεομένῳ, Athenienses imploranti. Alibi, ἐπικουρίας δεησομένους, Opem imploraturos, vel auxilium. Sic autem & in illo altero loco Athenienses imploranti, significat Atheniensium opem.

HINC Δέημα ET Δέησις (quod multo est vsitatius) Precatio. δέομαι δέησιν vide paulo anté. Dicitur & δέησιν vel δεήσεις ποιοῦμαι. ET Δεητικὸς, Precatorius, Rogatorius. vt δεητικὸς λόγος, Plutarchus in Coriolano. Apud eundem δεητικὸς non semel pro Supplex. Aristoteles au-E tem magnanimum virum dixit non esse δεητικὸν περὶ ἀναγκαίων ἢ μικρῶν, id est non libenter precari, vt interpretatur Budæus. COMP. Καταδέομαι, Precor, Rogo. Plato Apol. οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη. Apud Synes. in epist. ad Theoph. Bud. interpr. Obsecrare, μᾶλλον δ᾽ ἐμοῦ κατεδέοντο ποιήσασθαι συνηγορίαν.

Composita partim à δεῖ significante Opus est, partim à δέω, seu δέομαι.

C. Ἀδέητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non indigus, Cui omnia suppetunt quibus opus est, Antipho apud Suid.

F C. Ἐνδεὴς, έος, οῦς, Cui aliquid deest, Imperfectus. ET Ἔνδεια, Penuria. Quomodo autem differat ab ἔνδεια, vide in illa voce.

C. Ἡμιδεὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, Cui dimidium deest, seu deficit. Vnde & exponitur Semiuacuus, item Semiplenus. Ex Poll. Synes. Themist.

C. Ὀλιγοδεὴς, Quis paucis eget: Et, Paucis contentus, ex consequente. VNDE Ὀλιγοδεία ET Ὀλιγοδεΐα, Paucarum rerum indigentia, Suid.

C. ἈΠΟδεῖ, Deest, Deficit. Item ἈΠΟδέω, Absum, Inferior G sum, Æquare non possum. Cum genit. ἀπολείπω. Athen. οἱ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ποτὲ κωμῳδηθέντων. Luc. φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, Longè remoti ab amicitia, vel alienissimi vt Bud. interpr. Citatur ex eodẽ, ἀποδεῖν τῆς μαντικῆς pro Alienũ esse à vaticinandi arte. Nec tantùm dicitur de persona, sed & de re. vt ἀποδέοντα τὰ ᾄσματα οὐ πολὺ τῶν τῆς Σαπφοῦς, Non lõgè inferiora Sapphicis. Aliquãdo datiuus præter genit. ponitur. vt Herod. δυνάμενοι μεγίστης δυνάμεως, γνώμῃ καὶ ῥώμῃ οὐδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεούσῃ. Sic H Plut. in Cam. πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα. Pausan. τοῦ δὲ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἄγαλμα μεγέθει μὲν τοῦ Ἀθήνῃσι Διὸς ἥμισυ ἀποδεῖ, Dimidio minus est. Aliquando non datiuus sed accus. ponitur qui regitur à subaudita præpos. κατά. vt μέγεθος μὲν δὴ καὶ σώματος ῥώμην ἀπέδει Πελοποννησίων οὐδενός. Vbi notare oportet ἀπέδει tertiã personã singula-

rem præteriti imperf. Item cum infinitiuo citatur ex Phalaridis epistolis, ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας εἶναι. Nisi forte legendum est τοῦ ἄνδρας εἶναι, Qui iam non multum à virili ætate absunt. Profertur & alius locus in quo geniti uum habet, sequente tamen infinitiuo, sed qui regatur à subaudita præpositione, hic videlicet, οὐδὲν ἀποδεῖ θῆλυ τοῦ ἄρρενος ποιεῖν τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις πόνους, Nihilo inferior est fœmina viro ad labores tolerandos quos necessitas exigit: id est πρὸς τὸ πονεῖν. ¶ Vsurpatur etiam sæpe hoc verbum in recensendo numero: vti apud Aristotelem, καὶ ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατόν, Paulominus centū. Sic Polyb. lib. 1, ὁπλίταις δεχομένη ὀλίγῳ δισχιλίων ἀποδέοντας, qui non multum absint à duobus millibus. id est quorum numerus parum abest à duobus millibus. Breuius, Paulominus duo millia, vel duobus millibus. Aristot. De mundo, τῆς οἰκουμένης πλάτος μέν ἐστι βραχὺ ἀποδέον τετρακισμυρίων σταδίων. Thucyd. lib. 2, τὰ γὰρ πλεῖστα τετρακοσίων ἀποδέοντα μύρια ἐγένετο. id est (inquit scholiastes) ἐννεακισχίλια ἑξακόσια. Sciendū est autem vsurpari hoc verbum hac significatione tam in præsentis tertia persona singulari quàm in infinitiuo, & contractè & sine contractione. dicitur enim ἀποδεῖ & ἀποδεῖν, item ἀποδέει & ἀποδέειν. ¶ Sed capitur ἀποδεῖν & pro ἀποδεσμεῖν, vt exponit Hesychius. id est alligare.

Ἀποδεής, έος, οῦς, ὁ & ἡ, Inferior. ἀποδεέων. Plutarcho Symp. 7, Probl. 3, ἀποδεὴς πίθος, dolium quod vacuum esse incipit, & cui propemodum incipit iam deesse vinum. nā ibidem πλήρης ἀγγεῖον & ἀποδεὲς inter se opponit: scribens, τὸ δὲ μέγιστον, οὐ φθείρει πλῆρες ἀγγεῖον οὕτω ῥαδίως οἶνον ἀποδεὲς γενόμενον. Ibidem paulo pòst, πλεῖον γάρ ἐστι καὶ κραιπαλᾶμον [illegible] ἀποδεὲς κατοχύμενον τὸ ἀγγεῖον. vbi ἀποδεὲς v[illegible] quam substantiuum. q. d. quum vas proxi[illegible] vacu[illegible]tati esse incipit.

C. ἘΝΔΕῖ, imper. [illegible] Deficit, Opus est. Dem. Olynth. 1, εἰ μὴ συμ ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μή, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. At in v. l. hæc afferuntur exempla: ex Xen. τίνος ἐνδεῖ; pro Quid deest? Et, ὁπότε παντὸς ἐνδέοι, καὶ παῖς τὸ ἐναντιώτατον εἴη. Et ex Luc. Cauc. καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τοῦ Θεοῦ. vbi tamē imperf. nō est, sicut nec in aliis nōnullis qui ibi afferuntur locis: quum videlicet dicitur ἐνδεῖ μοι τοῦτο. Herodian. οὐδὲν ὑμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεήσει. Idem, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν. Idem, ἐνέδει τοῦ ἀεθμοῦ.

Ἐνδέω, Deficior, Opus habeo, vnde ἐνδεῖς ex Eurip. affertur, ἐνδεῖς οὐδενός, Nulla re deficeris, Nihil tibi deest. Sic & ex Plat. De rep. 1, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι, Nulla re deficiatur, seu opus habeat: vel, Nihil ipsi desit quominus sit ars pastoralis. ITEM, Ἐνδέομαι, eadem signif. & quidem vsitatius. Xen. ἵν' ὡς μηδενὸς ἐνδεόμενος στρατεύοιτο. Et Pæd. σωμάτων ἐνδεηθέντες. & alibi sæpe. Plut. in Symp. sept. sap. 155, ἄελσος οἶκος ὁ τῶν [illegible] καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος.

Ἐνδεῖν, Defici viribus ad aliquid, Impares habere vires. vt ἐνδεούσης φύσεως, ex Theophr. Et ex Plut. in Numa, ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν.

Ἐνδεής, έος, οῦς, ὁ & ἡ, Indigus. Isocr. ad Nicoclem, ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσιν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε. Idem Archid. τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας. Plato De rep. 2, οὐ γὰρ ἐνδεᾶ γε φύσομεν τὸν ξένον πάντως. Idem in Alcib. οὐδένες τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἰς οὐδέν. Res quoque dicitur ἐνδεής, quæ nō sufficit, vel Cui aliquid deest quominus plena sit & perfecta, vel suis numeris absoluta. Sic ἐνδεεῖς στρατιὰ[illegible] Thucyd. lib. 8. Alicubi dicit Galen. λειφαίμους appellari τοὺς ἐνδεὲς ἔχοντας αἷμα, id est minus sanguinis quàm opus sit. q. d. sanguinem non sufficientem. ¶ Exponitur etiam Inferior, vt Thuc. 2. τῇ τε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. Sic interpr. & Bud. apud Polyb. συγκρίσιν ἐνδεῆ καὶ τελέως ἀπεμφαίνουσαν. Sæpe autem additur genitiuus, vt τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πράξῃ, Thuc. Inferiora & minora viribus, Quæ nō respondeant viribus. Sic Plut. in Sol. ἐνδεέστερον τῆς δυνάμεως οὐδὲν ἔπραξε. Et in Othone, ἐνδεέστερον τῆς δόξης στρατηγεῖ. vbi aduerbium est cōparatiui gradus. Cæterùm dicitur & Ἐνδεὲς sæpe substant. pro ἔνδεια. Thuc. 3, τῷ γὰρ δεδιέναι τό τε αὑτῶν ἐνδεὲς καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν. vbi ἐνδεὲς id planè esse videtur quod ad verbum Gall. dicimus Insuffisance. q. d. Insufficientia. HINC Ἐν-

A δεῶς, Indigenter. vt ἐνδεῶς ἔχειν τινός, indigum esse re aliqua. q. d. Indigenter se habere. Sed apud Plut. Lyc. ἐνδεῶς ἔχων πρὸς δικαιοσύνην, est Non sufficienter se habens. id est, Non satis instructus. Vertitur ita & in aliis loquēdi generibus. Item, Minus quàm opus sit vel par sit, apud eundem Thucyd. Dicitur & Ἐνδεέστερον cum genit. vt in loco quem paulo antè attuli. Ἐνδεεστέρως pro eodem. Additur autem nonnunquam genit. τοῦ προσήκοντος, vt ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος & εμπυκνὸς εἶναι, Plat. Minus quàm par sit, vel Minus quàm deceat.

B Ἔνδεια, Indigētia, Penuria. ἔνδεια τῶν καθ' ἡμέραν. Isocr. Paneg. Sic ἔνδεια τροφῆς. Et sine adiectione, vt Demosth. Pro cor. τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. Apud Plat. autē Polit. 9, ἔνδεια & πλησμονὴ opponuntur, quæ Cicero interpr. inopiam & satietatem affluentem, pag. 11 mei lex. Cic. Et plur. numero ἐνδεῖαι apud Isocr. in Areopag. ἐπίμονον ταῖς ἐνδείαις. Item ἐνδεῖαι oppositum habens ὑπερβολαὶ apud eundem De pace.

Ἔνδεια & ἔκδεια ita differre quidam ex Suida annot. C vt ἔκδεια sit quod deest plenæ solutioni: at ἔνδεια sit Nō habere omnino quod soluas ob egestatem. Thucyd. l. 1, αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι. vbi vide schol. Sunt & qui generalius ita, ἔκδειαν esse quum aliquid ad iustum numerum deest: at ἔνδειαν, quum totum deest.

c. 2. Ἀνενδεής, Non indigus. Polit. apud Herodianum lib. 8, βίον ἀνενδεῆ vertit vitam bonis omnibus affluentem. Ex Gal. autem affert ἀνενδεὴς ἔνδειξις, Sufficiens. & ex Aphrod. ἀνενδεὴς [illegible] nil deest eorum quæ adesse solent.

D C. ἘΠΙδέομαι, Insuper egeo. Itē simpliciter pro Egeo, δέομαι. vt apud Plat. Timæo, ὀμμάτων τε γὰρ ἐπεδεῖτο οὐδέν. Cicero interpr. Nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεής, Indigus. Herodot. ἐπιδεὲς τῶν πάντων. Et apud eundem ἐπιδεέες εἰσὶ ἑπτὰ χιλιάδων τετράκις αἱ μυριάδες, sunt quadragies centena millia, septem millibus minus. pro eo quod dicitur ab aliis scriptoribus frequēter, δέουσαι vel ἀποδέουσαι. Sic & καταδέουσαι ab eodē Herodoto ponitur. Apud Plat. autem in Timæo videtur E abūdare infinitiuus ἔχειν, iunctus cum ἐπιδεέες, vbi scribit, οὐδ' αὖ τινος ἐπιδεὲς ὂν ὀργάνου ἔχειν.

c. 2. Ἀνεπιδεής, Minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσόμεθα.

C. ΚΑΤΑδεῖ, imperf. Opus est. q. d. Defectus est. Ex Herodoto, καταδεῖ δύο νεῶν ἐς τὸν ἀριθμόν. q. d. (seruando Græcam construct.) Defectus est duarum nauium ad explendum numerum. Gall. ad verbum, Il y a faute de &c. Idem, καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος ἐνδεκα μυριάδες. de quo genere loquendi dictum est in δέω, item in ἀποδέω, & modò in ἐπιδεής.

F Καταδεής, Cui aliquid deest, Non expletus omnibus numeris. Exponitur & Inferior: quæ tamē expositio māgis conuenit comparatiuo καταδεέστερος: vt apud Isocr. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν. ET Καταδεῶς. Ita vt aliquid desit.

C. ΠΡΟΣδεῖ, Insuper opus est. cuius exemplum aptissimum ex Demosth. vide paulo antè in Ἐνδεῖ. Thuc. προσδεῖ διδασκαλίας ἐμοί. Plat. De rep. 2, προσδεήσει αὐτῇ τῶν ἄλλων. Et in infinit. Plat. in Epist. Ἐράστῳ δὲ Κορίσκῳ πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς &c. Et G alia construct. apud eundem, ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ.

Προσδέομαι, Insuper egeo. Xen. μαντικῆς ἔφη προσδεῖσθαι. Idē, προσδεῖσθαι χρημάτων. In eiusdem Timæo, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον Cicero interpr. Quòd nec desideraret alterum.

Προσδεής, Qui insuper eget. Plato in Timæo, ἡγήσατο γὰρ αὐτὸ ὁ συνθεὶς αὔταρκες ὂν ἄμεινον ἔσεσθαι μᾶλλον ἢ προσδεὲς ἄλλων. Quæ Cic. interpr. Sic enim ratus est ille qui ista iūxit & condidit, ipsum se contentum esse mūdum neq; egere altero. Quā tamē Cic. interpretationem miror H potius quàm probo, non tantùm quòd προσδεὲς ita verterit ac si vacaret præpositio: sed multo magis quia esse dicit quod Plato dicit esse futurum: deinde & quod per comparationem non loquitur, vt Plato. Sonant enim verba Platonis ad verbum, Ratus est enim qui condidit ipsum, se contentum, præstantius fore, quàm insuper egens aliis. Id est, Si se contentū esset,

præstantius fore quàm si insuper aliis egeret. Sed fieri potest vt hic Ciceronis locus, sicut & infiniti alii, mè dosus ad nos peruenerit.

C. 2. Ἀπροσδεής, Non insuper indigus.

C. ΥΠΟδέομαι, quod Bud. ait significare vel Egeo, vel Rogo humiliter, in hoc Gregorii loco de Christo loquē-tis in carne, τὸ πεινῆν, τὸ κοπιᾶν, τὸ ἀγωνιᾶν, τὸ ὑποδέεσθαι. ET Ὑποδεής, Inferior. Sed vsitatius est in compar. ὑποδεέστερος, qua voce gaudet Thucyd. vt lib. 1. φαίνεται ἂν ὑποδεεστέρα ἡ πόλις. Et lib. 6, ὡς πολλῷ τινι ὑποδεέστερον πόλεμον. Et l. 3, καὶ ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων κινδυνεύειν περὶ τοῦ πράγματος. Apud eū-dem, ὑποδεέστερος redditur imbecilliores lib. 3, ὅτι τε τοῖς B ὑποδεεστέροις πρόφασις ξυνέβη. Plato autem ἥττω cū ὑποδεέστερον copulauit in Phædro.

¶ Δεύομαι, poet. pro δέομαι, Egeo. Od. ξ. v. 510, Τῷ οὔτ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου Ὧν &c. Il. α, & alibi, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Il. η, Οὐ μὲν γάρ τι νέον γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἄλλης. ¶ Exponitur & Prior apud eūdem, vt quum mortuos esse dicit θυμοῦ δευομένους. Sed & Inferiorem esse, alicubi: vt Il. ψ, — δηΐά τε πάντα Δεύεαι Ἀργείων. Ex Apoll. autem affertur δεύεσθαι τετράκις εἰς ἑκατόν, pro Centū esse, dem- C ptis quatuor.

C. ΕΠΙδεύομαι, Idem. Iliad. β. — χρυσοῦ ἐπιδεύεαι: Ex Phocylide autem ἐπιδεύης affertur, vbi potius legendum ἐπιδευής. HINC Ἐπιδευής, Indigus. Od. — πυροῦ καὶ κρειῶν ἐπιδευής.

ΔΕΊΔΩ, F. είσω, (& δείσομαι poet.) Pr. δέδοικα (pro δέδιδα nimirū pro δέδοα, vt quidam volunt, vero) ex quo fit δέδια (item poet. δείδια, vnde particip. δειδιώς Hom.) plusquā-perf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν. Est autem Δείδω, Timeo, Metuo. Il. χ, — δηΐά μάλ' αἰνῶς δείδω μὴ πεδίον δὲ δίηται: deinde καταπαύσῃ. Sæpe & præt. δέδοικα siue δέδια (& δέδοικα ac δείδια apud poetas) præsentis signif. obtinet. vt Iliad. α, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accusat. Il. σ, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλείωνα. In prosa autē hæc præterita (quæ potius in vsu sunt quàm præsens) non has solùm constructiones habent, sed & alias, vt exemplis docebo. Ac primùm cum μή, vt δέδοικα μή τι ἐνδείᾳ τῆς ἐπιτηδείων ἀπόληται. Et alicubi cum particula μή iuncta indicatiuo: vt Gregor. ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐξημαρτήκω παρέργον. Dicitur & δέδοικα μὴ οὐκ. vt Xen. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω ἱκανὴν τὴν σοφίαν. Sed obseruaui apud eundem scriptorem & δέδοικα ὡς οὐκ pro δέδοικα μὴ οὐκ, Pæd. 6, σφων δ' ἐνδεηθέντες, μὴ δείσητε ὡς οὐχ ἡδέως καθευδήσετε. Et cum infinit. Il. η, Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Sic Greg. ἐδείσα παραδέξασθαι. Cum accusatiuo autem, vt Dem. Philip. 1, μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιε. Plutar. De superstit. ὁ δ' θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, &c. Sæpe etiam cū genit. pers. & datiuo, sed interiectis præpos. illic περί, hìc vel περί vel ἀμφί. dicitur enim δέδοικα περὶ σοῦ & δέδοικα περὶ σοί vel ἀμφί σοι. Lat. autem dicitur vnico cō structionis genere, Metuo tibi. Xen. Pæd. 1, δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. in Euag. περὶ Κύπρου δεδιὼς (hìc enim Κύπρου pro genit. personæ censetur.) Cum dat. Thuc. δείσας περὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic autem & Hom. loquutus est Il. ρ, Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσι, Καὶ σῇ. Cum ἀμφί eode sensu, Gal. ad Glauc. 1, δείσας ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ.

Δεῖμα, ατος, τό, Metus, Terror. Il. ε, Δεῖμα φέρων Δαναοῖσι. Plato De rep. ὑποψίας καὶ δείματος μεστός. Plut. De superstit. προσεμφορῶν αὐτῷ δείματα καὶ φόβους καὶ ὑποψίας καὶ ταραχάς. ¶ Item, Terriculamentum, φόβητρον, Hesych. ¶ Exponitur & Periculum, metus enim nōnisi periculi est. Apoll. Arg. ἐμπεδοι ἀργαλέοις ἐν δείμασι. ET Δειμός, οῦ, ὁ, itidem, Metus, Terror. Il. περὶ δ' ἄρ Δεῖμός τε Φόβος τε. Hesiod. Theog. — αὐτὰρ Ἄρηϊ ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτεν.

Δειμαλέος, ου, ὁ, Timidus. Item, Terribilis & Timorem incutiens. Nam Hesych. exponit etiam εὐλαβής, φοβερός, Suid. δειλίας καὶ φόβου ἐμποιητικός. Epigr. Κέρβερε δειμαλέον ὑλακὴν νεκύεσσιν ἀλλων. Sic δειμαλέος κεραυνὸς dicitur id est Terrificus.

Δειματοπιστος, Timidus, Pauidus. Epigr.

Δειμήνης, εος, ὁ καὶ ἡ, Terribilis, Terrificus. φοβερός, Hes.

Δειμήσεις, ὁ καὶ ἡ, idem. Erotian.

A Δειμαίνω, Timeo, Terreor. Plato lib. 1 De rep. ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, De Xerxe sum solicitus. Apud Suidam ex Procop. δειμαίνουσα δέος. Apud eundem, δειμαίνοντες τῆς ἀνοίας Εὐσεβίου τὴν ἀκοὴν, ἐξεπλήσσοντο. Et, ἀμφὶ τῷ περὶ ὅλα δειμαίνοντες. HINC Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, Impauidus, Intrepidus, ἄφοβος, ἄτρεστος. Item, Terriculamentorum expers, Spectris liber, ex Eurip. ¶ Est & nomen proprium. ET Ἄδειμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, itidem Impauidus, Intrepidus: ἄφοβος, Hesych. & Suid. ITEM ΠΡΟδειμαίνω, Prior metuo. Metum præsumo. ET ΥΠΕΡδειμαίνω, Metuo, seu potius Supra modum metuo. ET ΥΠΟδειμαίνω, Subuereor, Aliquātulū metuo.

Δειματόω, ῶ, F. ώσω, Terrifico, Perterrefacio. Herodot. ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Aristoph. Ran. μή μ' ἔκπληττε μηδὲ δειμάτου. Et in pass. Metuo, Timeo. Plato in Axiocho pseudepigrapho, ἵνα δ' ἐπιτρέπεις σαυτὸν, δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς, Veritus ne spolieris anima. Et δειματωθεὶς, Metu perculsa, apud Eurip. ET comp. ΕΚδειματόω, ῶ, Exterreo. Plato De rep. 2, μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματού- C τωσαν, neque filiolos terrent matres.

Δειμαίομαι, ῶμαι, Metuo. φοβοῦμαι, Hesych.

C. Δεισιδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Qui dæmonas seu deos esse metu adactus credit. sic enim à Plut. περὶ δεισιδαιμ. accipi videtur quum ait, οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων. ἀποθανεῖν γὰρ οὐ βούλεται. ¶ Et generalius Qui meticulosè dæmones seu deos colit Superstitiosus. Nazianz. δεισιδαίμονα πλάνην. HINC Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, Dæmonum deorúmve metus superstitiosus. (pass. metus) Plut. Alex. δεινὸν μὲν ἀπιστία πρὸς τὰ D θεῖα καὶ καταφρόνησις αὐτῶν, δεινὴ δ' αὖθις ἡ δεισιδαιμονία. Idem περὶ δεισιδ. φόβων δὲ πάντων ἀπρακτότατος καὶ ἀπορώτατος ὁ τῆς δεισιδαιμονίας. Ibidem, ὦ βάρβαρα ἐξευρόντες Ἕλληνες κακὰ τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις, καταβορβορώσεις, σαββατισμοὺς, ῥίψεις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις. Budæo est etiam Religio. apud Athen. enim δεισιδαιμονίᾳ περιέχεσθαι interpr. Religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἥπτετο τῆς πόλεως, Religio ciuitatem inuasit. Idē quod Cicero dicit, Omnium officiorum obstringi religione, Græcè reddit ἁπάντων τῶν καθηκόντων δεισιδαιμονίᾳ ἔνοχον εἶναι. Sic quod apud eundem E Cicer. est, Religione noua se obligare, &, Nouam religionem suscipere, vertit δεισιδαιμονίαν αἱρεῖσθαι. ET Δεισιδαιμονέω, Deorum metu superstitioso teneor. vnde apud Suid. ὁρῶν δὲ τοὺς στρατιώτας δεισιδαιμονοῦντας ἐπὶ τοῖς σημείοις, ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι ταῖς τῶν πλήθους εὐλαβείας.

C. Δεισίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod δεισιδαίμων.

Δείτης, vide ἴτης.

C. ΚΑΤΑδείδω, Pertimesco. vnde καταδείσαι, Formidare, F B. ex Andocide. Demosth. in Mid. καταδείσαντες τόν τε καὶ τὸ τούτου θράσος.

C. ΠΕΡΙδείδω, Pertimesco. q. Vndiquaque metuo. Autor Batrach. Πλεῖον δὲ γαλέην περιδείδια.

C. ΠΡΟδείδω, Prior metuo, Metum præsumo. vnde προδείσαι quod ex Soph. citatur, & exponitur ἔμφοβος.

C. ΥΠΟδείδω, Subuereor, Subtimeo, Aliquantulum metuo. Vel simpliciter pro Metuo. Il. α, Τὸν δ' ὑπέδεισαν μάκαρες θεοί. Od. ρ, Ἀλλὰ μενοινήων χαλεπὸν ὑποδείδια ὅμιλον.

Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus, Meticulosus. εὐλαβής. Il. γ, Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες.

G Δειδίσκομαι, Metuo. φοβοῦμαι, Eust.

Δειδίζω, item Δειδίζομαι, Timeo. φοβοῦμαι, Hesych. VNDE comp. ὑποδειδίσσ' apud Hom. Il. ε, Οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς. ET Δειδία, ας, ἡ, Nox, quæ obscuritate sua metum & terrorem facilè incutit. Annotatur à Suida & Eust. AT Δεδίεια Hesychio est δειλία.

Δειδίττω seu Δειδίττομαι, F. ίξομαι, Terreo, Terrifico. Lucian. τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Et apud Suid. ἦχον ἐγεῖραι συμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, καὶ σὺν τῷ ἀλαλάγματι ἐπιδεδυνῆσαι τοῖς τυμπάνοις, ὡς καταπλῆξαι καὶ H δεδίξεσθαι τὸ Ῥωμαϊκόν. ¶ Item, Metuo. vnde δεδιξάμενοι, quod exponitur φοβηθέντες. Notandum verò Eustathium non à δείδω sed à δίω hoc vocabulum deducere: cui assentire videtur Suidas, qui & ipse διώκω exponit. ET Δειδίσσομαι (seu Δειδίττομαι Atticè) poe-

ticè per epenthesin literæ ι, itidem pro Terreo, Terrefacio, Metuere facio. Il. υ, Πηλείδη μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, ἔλπεο δειδίξεσθαι. Il. ο, Χερσὶ δὲ μή τι με πάγχυ κακὸν ὣς δειδίσσεο. ‖ Item pro Metuo, apud Homeri posteros, teste Eust.

Δίω, Timeo. vnde δίε, Il. ι, περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν. Ita Eustath. qui & δεδιέναι inde deducit per anadiplasiasmũ. Sed alii δέδια (vnde δεδιέναι) à δέδοικα deriuant. Hinc & ἐδείδισαν, Il. ζ, interiecto ι: Il. ε, Μήτε σύ γ' Ἄρηα τόνδε δείδιθι, μήτε τιν' ἄλλον ἀθανάτων. Il. υ, Τρῶες ὑπὲρ θυμὸν μὴ δείδιτε Πηλείωνα.

Δεῖσθαι etiam reperitur. vt apud Plut. Apophth. δεῖσθαι περὶ βίου οὐ φοβεῖσθαι, De vita vereri, non metuere, vt interpr. vertit. Apud eundem alibi, δεῖσθαι περὶ τοῦ βίου μὴ φοβεῖσθαι μελετᾶν. ET Δεδίσαι apud Hesych. ἐκλαβεῖσθαι, φοβεῖσθαι. ITEM, Δεδίσαι actiua signif. apud eundem pro φοβῆσαι. AT Δέδιε apud Hesych. φοβοῦ. HVC Δεδίεικτος etiam referri potest quod Hesych. exponit ἀεὶ φοβούμενος, semper timens.

¶ Δέος, εος, τό, Metus. Il. θ, Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν. Thuc. lib. 4, οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Herodian. lib. 3, ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες, Curis pauoribúsque. Δέος δεδιέναι, Plato Sympos. & θανάτου δέος horror mortis in Axiocho. Herodot. lib. 2, οὐδέ τι δέος ἀπὸ Βρεττανίας, nullo iam ex Britannia impendente metu. At Δέος μὴ Latinè redditur Periculum est ne, Metuẽdum est ne. Demosth. Olynth. 1, ὡς δεῖ μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, τρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. ET Δείος, poeticè inserto ι propter metrum, pro eodẽ. κραταιὸν ἀπὸ δείους.

C. Ἀδεής, ὁ καὶ ἡ, Metu carens, Metus expers, Liber omni metu, Qui non timet. vt παῖδες ἀδεεῖς, Metu vacui, apud Luc. in Tyrann. Sic, περὶ τῆς πατρίδος ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. ‖ Ἀδεὴς βίος passiuè, Vita extra metũ posita, Periculo carens. Alciphr. in 3 epist. Halieuticis, γεωργία δὲ συντραφῆναι καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato Symposio, pro Timere de nihilo, Omnia tuta timere, vt poeta loquitur. Prouerbiale est.

Ἀδεής, Intrepidus, Audax. Nõnunquam Impudens. vt apud Homerum sæpe κύον ἀδδεές. vt Odyss. τ, Πάντως θαρσαλέη, κύον ἀδδεές, οὔτι με λήθεις &c. Vbi Eustathius ait ἀδεὴς hic non simpliciter significare intrepidam & imperterritam, sed impudentem: & geminari δ in hoc vocatiuo, vt in ἔδδεισε pro ἔδεισε. Nonnulli ἀδδεὲς apud Homerum in modò citato loco, sicut & in aliis, exposuerunt Contumax, Temeraria, aut Temerariè.

Ἀδεέστερος, comp. grad. Metu liberior, Securior, Minus periculosus.

Ἀδειής pro ἀδεής, inserto ι, poeticé. vt in Εἴπερ ἀδειής ἐστιν, Iliad. η.

Ἀδεῶς, aduerb. Absque metu, Securè, Tutò. Dem. Olynth. 1, καὶ τὴν οἰκείαν ταύτην ἀδεῶς καρπούμενοι. Item Impunè, apud Aristot.

Ἄδεια, ας, ἡ, Metus vacuitas, Securitas, Fiducia. Demosth. ἡ ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ἡμῖν, Nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, pro Securè, ἀδεῶς. Et ἄδειαν ποιοῦμαι, Fiduciam sumo aliquid faciendi. vt ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι τὴν πόλιν. Herodot. 1, ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεύμενοι λέγειν, Haud pro tuto habentes, Haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitiuo, vt ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, A plagis est tutus, vel, A plagis nõ timet.

Ἄδεια, Libertas, Immunitas, Licentia. vt παρέχειν ἄδειαν apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, Libertatem dare aliquid faciendi, Potestatem facere. Bud. in post. ann. in Pandectas, Ἄδειαν ψηφίσασθαι dixit Andocides orator, plebiscito potestatem facere impunitate permissa. Paus. ἄδειαν διδόναι. Politianus ἄδειαν impunitatem transfert apud Herodianum, qui ἄδειαν & ἀμνηστίαν nonnunquã copulat: vt ἄδειάν τε καὶ ἀμνηστίαν ἐνόρκως ὑπισχνεῖται.

Ἄδεια exponitur etiam ἀργία ab Hesychio. i. vacatio. sic ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.

C. Περιδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Meticulosus, Pauidus. Isocr. Paneg. τὰς δὲ ψυχὰς ἔχει τὰς μοναρχίας ταπεινὰς καὶ περιδεεῖς ἔχοντες.

A In hac signif. iungitur & genit. Thuc. lib. 3, οἱ δὲ πράξαντες πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, μάλιστα τῶν Μιτυληναίων περιδεεῖς ὄντες. Plato epist. 7, οὐ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γιγνόμενος, Quod pertimescens Dionysius, Quo territus Dionysius. Et περιδεές, neutro gen. Timiditas, Timor. ‖ Item, Formidolosus. i. Qui timorem adfert aliis, Bud. ex Isocr. ad Nicoclem, μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι. VNDE Περιδεῶς, aduerb. Meticulosè, Pauidè. Thuc. lib. 6, τοὺς περιδεῶς ὑποπτεύσαντάς τι. Et lib. 7, & τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυνταπεινούμενοι. Et

B apud Isocr. Euag. πρὸς δὲ τούτων οὕτως ἐκ πολλοῦ περιδεῶς ἔχειν. ET Περιδέεια, ας, ἡ, Nimius timor. περιδεὴς φόβος apud Suid.

C. Ὑπερδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Metu superior, Qui nullo metu superatur aut frangitur, ἀδείμαντος καὶ ὑπερκείμενος δέους, vt Eustath. explicat. Il. ρ, Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, Γλαῦκ' ἔτι τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. vbi idem Eustath. syncopen esse tradit pro ὑπερδεέα.

C. Ὑποδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, Subtimidus, ὑπόφοβος, Hesych.

C ΔΕΙΛΟΣ, Timidus, Ignauus. (nam respiciendo etymũ, cogor ab hac signif. auspicari) Il. ν, Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Et versu sequente κακὸν appellat quem hîc δειλόν. Aristot. Ethic. 2, ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Plut. De fort. Rom. ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δειλοῖς ἐνθεῖσα. Dicitur & de alia timiditate: interdúmque cum πρός. vt apud eundem Plut. δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτολμος, in lib. περὶ δυσωπίας. Sed & cu[illegible] nit [illegible] τῆς αἰδοῦς affertur ex Plat. ‖ Δειλός, Miser. Od. ξ, v. 253, [illegible] δειλὰ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς. Sic δειλὴ misera, Il. τ, v. 287, Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Idem generaliter

D omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet, eo modo quo dixit Virgil. Mortalibus ægris. At vbi genitiuo iungit hanc vocem Homerus, pro superlatiuo ponit, videlicet δειλὲ ξείνων pro δειλότατε ξένων, id est δειλαιότατε, miserrime. Sic Odyss. ξ, v. 361, Ἆ δειλὲ ξείνων. Alibi autem sine genitiuo, vt Od. φ, v. 86, Ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; ‖ Δειλὸς exponitur etiam Debilis, Infirmus: ac certè Hesych. vult δειλὸν inter alia significare etiam ἀσθενῆ: sed δειλὸν γῆρας apud Hesiod. malim aut miseram

E senectutem, aut certè, cum Latinis poetis, ægram senectutem (sicut Virgilium dixi ægros mortales appellare quos Homerus δειλοὺς βροτούς) quàm debilem seu infirmam senectutem interpretari. ‖ Δειλός, Malus, Improbus. vt in hoc versu multi vertũt, Odyss. θ, v. 350, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic vtũtur & alii poetæ interdum: sed nullus frequentius (quantum memini nisse possum) vel potius nullus tam frequenter quàm Theognis. Dicitur & de rebus: vt Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Huius autẽ significationis occa-

F sionem inde sumptam existimo quòd ignaui pro hominibus nequam haberi soleant: ac certè videmus vice versa & κακὸς pro δειλὸς in timiditatis significatione poni, vt & paulo antè admonui: vicissimque ἀγαθὸς pro strenuo vsurpari, vt suo loco dictum à me fuit.

C. Δειλακρός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Extremè timidus aut miser. Aristoph. Pluto, subantem anum deridens, ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα. ET Δειλακρίων, ωνος, ὁ, pro eodem apud Aristophanem Auibus, Ὦ δειλακρίων σύ, τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς. ‖ Δειλακρίων item Mercurius dicebatur

G veluti λίχνος, ὅτι κρεαδίων ἕνεκα δεικνυμένων αὐτῷ, κατῆρχε τούτοις. Suid.

C. Δειλανδρία, ας, ἡ, Timiditas, quasi à δείλανδρος, quod Timidum, seu (ad verbi m[illegible]) T midum virum significaret. ET Δειλανδρέω, ῶ, F. ήσω, Terreor, Paueo, Bud. ex 2 Maccab. οἱ δειλανδροῦντες δεδιδρακον καὶ ἐξετόπιζον ἑαυτούς.

C. Θρασύδειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, In quo audacia cum timiditate coniuncta est, seu (vt Bud. vertit) Qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia, Audaciæ ostentator idem & timidus. Aristot. Ethic. 3, διὸ καί εἰσιν οἱ

H πολλοὶ αὐτῶν [θρασέων καὶ ἀλαζόνων] θρασύδειλοι. ἐν τούτοις γὰρ θρασυνόμενοι τὰ φοβερὰ οὐχ ὑπομένουσι.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλός, αια κλκὴς, Hesych. Soph. autem scholiastes exponit δειλοποιὸς in Trach. θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς ἀποτίβατος ἀγρία νόσος. ‖ Item Miser,

Infortunatus, vt Aristoph. schol. exponit in Nub. Ἀλλ' ὡς δυνάμαι ζείραος ζῆν, δακρύομος ὑπὸ δαπάνης. A

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Timidus. Hesychio est etiam εἰδήμων: nisi fortè pro eo δειδήμων legendum quis censeat.

Δειμαίνω & Δειμαίνομαι, Timidus sum, Timidum me præsto.

Δειλόομαι, οῦμαι, Timeo, Paueo. καὶ δειλωθεὶς, Territus, identidem in lib. Maccab. vt annotat B.

Δειλία, ας, ἡ, Timiditas, inter quod vitium & θρασύτητα ἀνδρία medium locum occupat, οὐ ψυχῆς καὶ πολυτελείας ἔγγονος, ἀλλὰ μοχθηρᾶς φύσεως καὶ αἰσχυνοῦς, δόξαις πονηραῖς ἐπομένης, vt Plut. in Artox. tradit. Thuc. lib. 3, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δειλία εὐπρεπής. Demosth. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodot. lib. 7, διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα. Et apud Lys. δειλίας ἁλῶναι, & Æsch. δειλίας γραφή. Ex Plat. autē afferitur epist. 7, ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος. B

Δειλιάω, ῶ, F. άσω, Ob ignauiam & timiditatem refugio detrectóque periculum, Timido animo sum. VNDE

Δειλίασις, εως, ἡ, Pauor, Formido. Plut. Fab. ἡ πρὸς τοῦτο μέλλησις αὐτοῦ καὶ δειλίασις. C

C. ἈΠΟδειλιάω, ῶ, Præ timore refugio, Reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; Sic ἀποδειλιᾶσαι πρὸς κίνδυνον. Et apud Platon. 2 De rep. οὐκ ἀποδειλιατέον ὅσον ἂν δυνάμις παρείκοι.

C. ΚΑΤΑδειλιάω, ῶ, Timidè & ignauè succūbo, Extimesco. Herodian. lib. 2, οὐδέν τι κατεπτη[...]τος οὐδὲ καταδειλιάσαντος καὶ ἱκετεύοντος [...]μα ἐν [...]μ ος, Nihil pauidum aut obnoxi[...], nihil denique supplice dignum præ se ferens.

Δειλιάζω, idem quod δειλιάω, v. l. D

Δειλιαίνω, Terrefacio, Timorem incutio. Deuteron. 20, ἵνα μὴ δειλιάνῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

Δεινὴ etiam apud Hesychium reperitur, quod exponit φοβερά. ET Δειλάσαι quod exponit δειλιάσαι. sed suspecta hæc videri possunt.

ΔΕΙΝΟ'Σ, ού, ὁ, Terribilis, Horribilis, Formidabilis, vt Homerus Il. ν, ὡς φάτ' Ἀπόλλωνος δεινὸς θεός. id est φοβερός. Et δεινὴ θεὸς Calypso, Odyss. η. ‖ Interdum verò δεινὸν esse aliquem dicit aspectu. vt Od. γ, — δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Et Il. γ, Δεινὸν δέρκομαι θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Obserua autem hic δεινὸν aduerbialiter positum, sicut & quum dicitur δεινὸν ἰδὼν. & apud Hes. in Aspide, Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινόν. Apoll. 2, δεινὸν λαμπομένας κόρυθας. vbi δεινὸν aduerbiis redditur Horribiliter, vel Horrendum in modum, Truculentè, Immaniter. Item, Torue, in δεινὸν ἰδών. (dixit autē & Plut. δεινὸν βλέπειν) Hesiodus tamen cum δεινὰ posito itidem aduerbialiter, ὑπόδρα iunxit, Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. Quin & ipsi oculi δεινοὶ Il. α, — δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Obseruaui autem apud eundem poetam aliquoties coniuncta hæc duo δεινὸς & αἰδοῖος: vt Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε μετ' Κρήτεσσι τετύχμην. Et Od. θ, circa principium, Ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. vbi δεινὸς redditur Grauis: ego malim Formidabilis, q. d. vt illum Phæaces & vererentur & reuererentur. At in v. l. illud δεινός τ' αἰδοῖός τε μετ' Κρήτεσσι, redditur Magnus & potens, quo nihil esse potest ineptius. Dicit autem δεινὸς Homerus & de rebus inanimatis. vt Il. α, Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Posui autem hîc δεινὸς, sequendo Etym. qui scribit à δέος fieri δεέινος, & per crasin δεινός. E F G

Cæterū in soluta oratione hæc vox de eo potiꝰ quod horrendum sit quàm de eo qui horrendus seu terribilis, vsurpatur. vt δεινὴ ἀγγελία apud Xen. & δεινὴ μάχη apud eundem: (dixit tamen δεινὸν & de persona Isocr. ei opponens πρᾶον: & à B. δεινὸς exponitur etiam Atrox, Seuerus, Rigidus) Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, horrendis contumeliis affici, vel Graui iniuria affici (redditur & Indigna pati) Et apud Demosth. δεινότατα πάσχειν. Aristoph. Vesp. is, ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννὶς ἐστιν ἐμφανής; Et vt δεινὰ πάσχειν, sic & δεινὰ ποιεῖν. Demosth. Pro cor. πῶς οὐ δεινὰ ποιεῖ μᾶλλον δ' ὁ δ' ὅσια. vbi Bud. interpr. Indignè agere. Alioqui tamen δεινὰ ποιεῖν vel ποιεῖσθαι dicitur etiam qui rem aliquam pro indigna & iniuriosa seu cōtumeliosa habet, atque adeo de ea tanquam tali queri- H

tur. vt Luc. 236, ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι φάσκων οὐ μικρά. Idem alibi, δεινὰ ποιεῖν & ἀγανακτεῖν iunxit. Vtuntur autem & singul. dicuntque δεινὸν ποιεῖσθαι eadē signif. quod redditur Indignum ducere (id est δεινὸν ἡγεῖσθαι, quo & Plur. vtitur) item Iniquū iudicare, Iniquo animo ferre, Grauiter ferre, Grauiter queri, vel Indignari. Thuc. lib. 1, καὶ δεινὸν ποιούμενοι, καὶ οὐκ ἀξιοῦντες ὑπὸ Λακεδαιμονίων τοῦτο παθεῖν. Idem lib. 6, ei sequente, δεινὸν ποιούμενοι εἰ μὴ εἴσονται. (Dicitur autem & ἐν δεινῷ ποιεῖσθαι eadem signif.) Sæpe etiam dicunt δεινόν ἐστι, pro Res est indigna, Indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thuc. 3. Pluraliter autem δεινὰ sæpe & simpliciter sumitur pro Mala, Res aduersæ, Calamitates, Ærumnæ. Demosth. Olynth. 3, ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ οὐκ ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Et in singul. interdum, vt Pæd. 2, εἰς Πέρσας τὸ δεινὸν ἥξει. Sed τὸ δεινὸν sæpe periculum sonat, & τὰ δεινὰ pericula. qua in signif. apud Thuc. frequens est. Plutarchum certè animaduerti de vna eadémque re & in eadem historia dixisse in Artoxerxe ἐν τοῖς κινδύνοις, quod in Apophth. ἐν τοῖς δεινοῖς. Demosth. verò ἐν τοῖς δεινοῖς & ἐν τοῖς φοβεροῖς in orat. Pro cor. in eadem signif. posuisse. Hinc fit vt sæpe post δεινὸν addatur μὴ, pro Metuendū est ne, vel Periculum est ne. Thuc. δεινὸν γὰρ ἦν μὴ οὐκ ἀντίσχωσιν. Sic οὐδὲν δεινὸν μὴ, Nihil est periculi ne, Minimè timendum est ne. Plato De rep. 5, οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους διχοστατήσῃ. Sic & in Phædone pag. 44. Hanc autem vocabuli huius signif. primam esse arbitror, si eius deriuatio spectetur. nā à δέος deduci, (pro quo & δεῖος apud Hom. vel à δεῖμος (vtroque timorem signif.) persuasum habeo. Est porro opera[...] πρέ[...]gere quæ de hac voce scripta sunt in Pla[...] [...]δεισιδαιμονία. vbi δεινὸν scribit esse [...]κακόν, quòd dicatur [...] [...] πόλεμος, & δεινὴ πενία, at non contrà δεινὴ ὑγεία, & δεινὴ εἰρήνη, & δεινὸς πλοῦτος. Obseruandum est autem, in illorum trium locorum interpret. vocem Grauis locū habere. sic enim grauem morbum, & graue bellum, & grauem paupertatem sæpe dicunt Latini. Sic dixit & δειναὶ συμφοραὶ Isocrat. Graues calamitates: & δεινότεραι gradu comparat. in Archidamo. Et δεινόταται ἀνάγκαι, ibidem.

Δεινὸς, Acri ingenio præditus, Solers, Vafer, Callidus, Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, Plato in Prot. (quod tamen loquendigenus ibidem improprium iudicatur) δεινοὶ καὶ ὀξεῖς, Plato in Apol. & δεινοὶ oppositi ἰδιώταις, Demosth. Plut. autem in Cor. ἀνὴρ δεινὸς ἐφάνη καὶ πολεμικὸς, καὶ τὸ φρονεῖν καὶ τὸ μανθάνειν πρὸς ἄλλος. Sed & de re dicitur: vt δεινὸν πάλαισμα apud Xen. redditur Vafrum commētum. Nonnunquam verò δεινὸς in bonampartem pro Prudens: vt δεινὸς στρατηγὸς apud Isocr. exponitur imperator prudens. Potest verò & Solers reddi, vel Peritus, sicut & ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator, ex Cic. (reddit verò rationem Aristot. Probl. p. 63, cur ῥήτωρ & χρηματιστὴς & στρατηγὸς dicatur δεινὸς, non item αὐλητὴς aut ὑποκριτὴς δεινός.) Sic & schol. Thuc. δεινοὶ ἄνθρωποι exponit συνετοί. Videtur autem inde hæc manasse significatio quòd magis nobis metuamus ab iis qui callidi sunt, vel citra etiam calliditatem prudentes, quàm ab aliis. Sed hanc significationem latius fines suos extendisse sciendum est, & varia constructione δεινὸν simpliciter pro gnaro seu perito poni. Ac primùm dicitur δεινὸς τοῦτο vel περὶ τοῦτο. vt δεινὸς ταύτην τὴν τέχνην, & δεινὸς τὰ τοιαῦτα, ex Xenoph. Et δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, Aristot. Pol. Et δεινὸς εἰς τὰ πάντα, Aristoph. Ingenio valens ad omnia. Cum infinitiuo autē vsitatius. vt δεινὸς γράφειν Plato in Prot. quod B. interpr. Peritus scribēdi, vel, Qui nouit facilè scribere. Et δεινὸς λέγειν, Qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. Sic in iambico prouerbiali, Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Apud Plut. autem δεινὸς ὀρειβατεῖν vertitur Aptus ad montes superandos. Xen. Pæd. 2, ἡ δ' ἀρετὴ οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ ξυμπεσόντας, id est (B. interpr.) Non magnopere pollet acrimonia ad sibi asciscendos homines primore aspectu & qualibet illecebra. At δεινοφαγεῖν apud Aristoph. Qui arte edendi pollet, pro Edacissimus. Sic & δειναὶ πιεῖν apud Athenæum quædam mulieres, id est bibacissimæ. ‖ Quoniam

autem quæ à callidis hominibus aut alioqui peritis artificibus proficiscuntur, admirationem mouent, & magni fiũt, hinc factum arbitror vt δεινὸν ponatur etiã pro miro, item pro magno, id est eo quod magnam vim & efficaciam habeat. Soph. Aiace, δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών, r̃m dixisti miram. Æschyl. Prometh. p. 7, Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἥ θ' ὁμιλία. vbi schol. exponit ἰσχυρὸν καὶ βίαιον. Eurip. Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. COMPAR. est δεινότερος, superlat. δεινότατος. A

C. Πάνδεινος, Omnino siue omnibus modis grauis, Grauissimus. vt πάνδεινα πεπονθέναι, Grauissimis iniuriis affectũ esse vel atrocissimis. B

C. Ὑπέρδεινος, Supra modum grauis, seu atrox.

C. Δεινολογέω, ῶ, vel potius Δεινολογέομαι, οῦμαι, Crimen amplifico dicẽdo, Crimẽ exaggero. Plutarch. ἀγανακτούντων δὲ τῶν συναυτοῦ, καὶ δεινολογουμένων, εἰ &c. Vide B. 303. In hoc autem Herodoti loco, lib. 1, ὁ δὲ Κροῖσος τῷ θανάτῳ τοῦ παιδὸς συντεταραγμένος, ἐδεινολογέετο, vult δεινολογεῖσθαι esse Conqueri, Dei hominũmq; fidem implorare. Imò verò & in illo Plut. loco ita exponit, p. 802. sed eodem vtraque interpretatio redit.

Δεινολογία, vide in Δείνωσις. C

C. Δεινοπαθέω, ῶ, (q. d. Indigna seu indignè patior, vt Cic. imitãdo dixit) Grauiter afficior, Ægrè fero, Lamẽtabili voce queror. Ita Bud. p. 819, vbi tamen exemplum non addit: sed id suppeditabit hic Plutarchi locus, Ἀνάξαρχος μὲν οὖν ἐπὶ τῷ Κλείτου φόνῳ δεινοπαθοῦντα Ἀλέξανδρον παραμυθούμενος. ET Δεινοπαθής, Qui queritur lamẽtabili voce. ET Δεινοπάθεια, Querimonia lamentabili voce.

C. Δεινοποιέω, ῶ, id. ~m quod δεινοπαθῶ, Crimen amplifico. Bud. 20? D

C. Δεινοπροσωπέω, ῶ, Sum vultu truci seu truculento.

C. Δεινωπὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Qui truci est vultu, Toruus. Hesiod. Aspide. ET Δεινῶψ, ωπὸς, vnde δεινῶπες Eumenides, Soph. Œdip. Colon.

Δεινῶς, Terribiliter, Horrendè, Horrendum in modum. Item, Mirum in modum, Mirè. Plut. Lyc. αὐτός τε δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, Miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro Vehementer dixit apud Athen. lib. 9, νῦν δὲ πεινῶν, δεινῶς πως εἰμὶ ἐπιλήσμων. Sic & δεινῶς Hom. pro λίαν. In v. autem l. ex Euripide affertur, δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, pro Arduum est me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ. E

Δεινότης, Atrocitas. Thuc. 3, μὴ ὧν πεισόμεθα μόνον δεινότητα καταινοοῦντες. Et δεινότης νόμων ibidem vertitur Acerbitas legum. ‖ Δεινότης (inquit Bud.) Acrimonia mentis, Perspicacitas & solertia. Aristot. Eth. 6, p. 53, ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. αὕτη δέ ἐστι τοιαύτη &c. Demosth. in orat. Pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem ponit. quo fortasse modo exponi possit δεινότης πολιτική. F

‖ Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα οὐκ ἐπαινετήν. Quò pertinet & illa significatio qua pro calliditate & vafritie capitur: vt quidam exponunt in hoc Dem. loco Pro cor. καὶ ὅσῃ δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεάσασθε. ‖ Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, Eloquentia. Thucyd. 3, μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους. Et alibi, διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, vt apud Isocratẽ. ‖ Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ assurgit.

Δεινόω, ῶ, (sicut δεινοποιῶ) q. d. Graue seu atrox reddo, Exaspero, Exaggero, Amplifico. Thuc. 8, ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὰ ἐκ τῶν Ἀθηναίων. Sic Plut. Per. δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς. HINC Δείνωσις, (quæ & δεινολογία) Exaggeratio huiusmodi. Sed peculiariter appellatur δείνωσις oratio quæ (vt scribit Fab.) rebus asperis indignis, inuidiosis vim addit. Idem alibi, Præcipua tamen δείνωσις in exaggerãda indignitate, & in cæteris altitudo quædam. Hoc nomine quidam & epilogi partem peculiariter appellarunt. ET Δεινωτικῶς, Exaggeratoriè, Cum exaggeratione. G

Δεινάζω, Ægrè fero, Indignor. B. ex Maccab. lib. 2, cap. 13, in fine. H

ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ seu Δεικνύω, F. δείξω, Pr. ἔδειχα (tanquã à δείκω) Ostẽdo, Monstro. Od. μ, αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. Thuc. 6, ἐκέλευσεν αὐτοὺς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Rursum apud Hom. Od. ω, φάρος ἔδειξεν, Eust. exponit εἰς φῶς ἤγαγεν. Est etiam Ostendo, id est Declaro, Manifestum facio. Xen. δεικνὺς ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. Pro cor. ἐγὼ ῥαδίως πολλαχόθεν δείξω. Et Phil. 1, ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. ‖ Sæpe cum particip. vt idem in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Tale est apud Plat. δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα. Thuc. addit ἐν φανερῷ lib. 4, ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἑτοῖμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. Δείκνυμαι, Ostẽdor, Monstror. Item, Manifestus fio, sequendo signific. actiui. Isocr. autem dixit δέδεικται pro Exploratum est. q. d. Certis indiciis compertum est. ‖ At Homerus δεικνύμενος dixit pro ἐπιδεικνύμενος, id est φιλοτιμούμενος, φιλενδεικτῶν, Ostentans se, & gloriam aucupans. Δεικνύμενος autem (itidem Homericum) pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι.

Δεῖγμα, Indicium, Documentum, Specimen. A Bud. exponitur Nota & specimen in hoc Isocr. περὶ ἀντιδόσεως loco, vbi de orationibus suis loquitur, quarum locos quosdam citat, ὥσπερ ἂν τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι. μικρὸν γὰρ μέρος ἀκούσαντες, ῥᾳδίως τό μὲν ἦθος γνώσεσθε. Itidem Gall. dicitur La monstre. q. d. Monstramẽtum. nam monstrer est monstrare, δεικνύειν. Idem Isocr. alibi, δεῖγμα μὲν τῆς Ἱππονίκου φύσεως ἦν ἐξενηνόχαμεν, specimen præbuimus. Luc. de Solone, οὗτος σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανών, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. Erasmus alicubi δείγματος ἕνεκα vertit Quo degustamentum homini præberem. ‖ Δεῖγμα in Atheniensi foro vocabatur locus quidam in quo merciũ specimina proponebatur. Vide Etymol. & schol. Aristoph. Hinc Δειγματίζω de quo vide in Παραδειγματίζω.

Δεῖξις, Ostensio, vel potius Ostentatio. Herodian. 1, ἀκοντίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν. id est (Poll. interpr.) Iaculandi potius scientiam quàm fortitudinem ostẽtaret. Est etiã Indicium, Argumentum, vt apud eundẽ lib. 2, ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας. ‖ Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, (sicut δοῦναι φάσιν) Instituere accusationem contra aliquem, & eum deferre Bud. pag. 227.

Δείκτης, Ostensor, Demonstrator. vt δείκτης θηρῶν, ferarũ demonstratoribus, in v. l. ET Δεικτικὸς, Ostensiuus, Demõstratiuus. δεικτικὸς δάκτυλος, Digitus quo ostendimus. Lat. Index. VNDE Δεικτικῶς, Demonstratiuè. δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι exponitur αἱ δεικτικῶς προφερόμεναι. ET Δεικτήριον, Locus quidam apud Samũ ita dictus ab ostendendo. Vide Etymol.

C. ἈΝΑδείκνυμι vel Ἀναδεικνύω, Demonstro, Ostendo. pro simplici δείκνυμι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Designo, Creo, inquit Bud. Plut. in Cæsare, ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν καὶ Γ. σαυίλλιον. ‖ Item, Edo, vt ἀποδεικνύω. vnde ἀνεδείχθη, Editus est, vide paulo pòst ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμι, Dico, Consecro. ait idem B. Strabo, ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ σεβαστῷ, Templum dicatum Cæsari augusto. ‖ Ἀναδείκνυμι, Instituo, Constituo. vide passiuam vocẽ ἀναδείκνυμαι. ‖ Ἀναδεικνύαι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, Demonstror, Ostendor. pro simplici δείκνυμαι. ‖ Ἀναδείκνυμαι, Designor, Creor. Greg. de Iuliano, ὁμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autem consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, inquit in prior. annot. B. Item in posterioribus, Designantur enim magistratus tum quum creati renuntiantur: túmque ἀναδεικνύμενοι & μέλλοντες dicuntur. Ineunt autem magistratus demum quum insignia magistratus cum imperio assumunt, & εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur.

Ἀναδείκνυμαι, Edor. Greg. εἰς τὴν καινὴν πυελακίαν, Εἰ ὁ πλουτοῦμος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη.

Ἀναδείκνυμαι, Instituor, vel Constituor, Gazæ, qui quod Cicero dixit in Catone maiore, Sodalitates autẽ me quæstore constitutæ sunt, reddit, συσσίτια δὲ ταμίου ὄντος ἐμοῦ ἀναδέδεικται.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, Demonstratio. ‖ Item, Designatio, Creatio. ‖ Item, Dicatio, Consecratio.

C. ἈΠΟδείκνυμι, Demonstro, Ostendo, Rationibus seu argumentis demonstro, seu probo, vt apud Aristoph,

in Nubib.quum dixisset Strepsiades, — ὦ μιαρώτατε καὶ πῶς φήσ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ; respondet Philippides, Ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων. Hinc ἀπόδειξις, Demonstratio, Probatio. ‖Exponitur etiam ἀποδείκνυμι interdum Planum facio. vt ἀποδεικνύουσι τῷ λόγῳ, apud Herodotum in Terpsichore. A

Ἀποδείκνυμι, pro Repræsento seu exprimo, citatur ex hoc Platonis loco, epist.4, παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων. Quæ significatio affinis est primæ: nã quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis.

Ἀποδεικνύω, Efficio, Reddo, ἀποτελῶ, apud X. Pæd.l. 1, βελτίστους ἀποδεικνύωσι & βελτίστους παρέχειν pro eodẽ. Plato epist.4, ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Luc. εἶτα οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν, ὥσπερ τὸ Ἰκάριον, ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι; Synes. ἔστιν ὅστις τὸν Σύρον τρυφῇ ἢ καὶ συγγενῶν ἢ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. Plato in Gorgia, ἢ οὐ δοκεῖ σοι κακὸς εἶναι ἐπιμελητὴς ὁστισοῦν ὁτουοῦν ζώου ὃς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερον, ἀποδείξῃ ἀγριώτερον ἢ παρέλαβε; Paulo pòst verbo ἀποφαίνειν eodem sensu. Sic Designo Latinè accipitur, vt in prioribus Annot.in Pand. docet B. Citatur autem hoc verbum ἀποδείκνυμι in hac signific. participio etiam iunctum ex Xen. ἀποδείκνυμι τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοὺς στρατιώτας, pro Facio seu efficio vt habeant. ‖Potest autem ἀποδεικνύω exponi Facio in hoc quoque Pausaniæ loco, & similibus, οὐδὲν ἀποδείξας ἔργον λαμπρὸν, id est Quum nihil splendidum fecisset. Redditur tamen verbo Edere elegantius, à Budæo, Nullo edito claro facinore. Simile est apud Herodotum ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα. Item, ἀπεδέξατο ἐς τοὺς Ἰωνικοὺς εὐεργεσίας μεγάλας. Apud Pausaniam legitur etiam ἐπιδείκνυμαι hoc sensu. B C D

Ἀποδείκνυμι (vt & ἀναδείκνυμι) Creo & designo. Synesius, ὁ ἀποδείξας σε περίεδρον δήμου. Plutarch.in Rom. ἀπέδειξαν ἱερείας τῆς Ἑστίας. Strabo, ἀπὸ στρατηγοὺς τινὰς καὶ νομάρχας ἀποδείξαντες.

Ἀποδείκνυμι, Designo, Constituo. id est ἀποτάσσω, Statũm & fixum facio. Demosth. aduersus Timocratem, μετὰ ταῦτα δὲ αὖ χειροτονήσητε εἰ δοκεῖ, οὐκ ἄλλως πως ἐκείνου περὶ τάξαν, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν, sed tertiam cõtionem constituerunt & præfinierunt. E

Ἀποδείκνυμι, Edo, Pario, vt ἀποδείκνυμι παῖδας. Isocrat. ἄλλοις τε χρῶμαι ξυνοικῶν, ὁπόσαι ἔνιαι καὶ παῖδας μὰ ἀπέδειξαν ἃ ἐκεῖνος οὐδὲ τὸ τότε γνησίας ἐνόμισε.

Passiua etiam vox actiuè vsurpatur Ἀποδείκνυμαι pro ἀποδείκνυμι. Xen.in 4, καί ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Idem, εἰ μὴ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ ἀποδεικνύμενος. Et sic sæpe passiuam vocem actiua significatione vsurpat. ἀποδείκνυμαι γνώμην, idem quod ἀποφαίνομαι γνώμην, apud eundem. Item apud Thuc. pro Clarè sententiam dico. F

Passiua vox Ἀποδείκνυμαι, passiuam simul habens significationem, pro Ostendor, Demonstror ratiocinibus, Isocr. περὶ μὲν οὖν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαί μοι νομίζω. id est, De ipsa re igitur satis superque demonstratum esse à me existimo. id est, demonstrationes satis à me esse factas.

Ἀποδείκνυμαι, pro Designor, duobus modis. nã aut pro Creor (vt quũ dicitur aliquis designari cõsul) aut pro Constituor, Præfinior. Pausanias, Κριτόλαος στρατηγεῖν Ἀχαιοῖς ἀποδειχθείς. Et Synesio ἀποδεδειγμένη καθέδρα, Designatus episcopatus alicui. Item ἀποδεδειγμένος δεσπότης τοῦ χωρίου, Designatus dominus, vel Factus dominus. Pausanias in Laconicis, τῷ δὲ στρατηγοῦντι ἐπὶ θαλάσσῃ τοῦτο οἰκητήριον ἀποδέδεικτο, καθάπερ καὶ αὐτῷ βασιλεῖ Σούσα, Designatum erat, id est constitutum, præfinitũ. Isocrates, οὔτε οὕτω δρίων αὐτοῖς οὔτε χρόνων ἀποδεδειγμένων, Nec locis consiliorum nec temporibus statutis. G

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, Demonstratio Declaratio, Probatio. Demosth.in Epitaphio, (aut quicũque est eius autor) ὅπερ γνώμης ὅσι ἀπόδειξις εὖ φρονούσης. Et ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, Demonstrare, Declarare, Planum facere, Probare. Æschines in Ctesiphontem, ἐνταῦθ' ἡμῖν ἀπόδειξιν ποίησαι ὦ ἀνιαρὸς ὅς ποτ' ἦν ἃ ἔπραξας, καὶ τί ποτ' ἦν ἃ ἔλεγες. H

Budæus apud Areopagitam ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι interpretatur Argumentum sumere, Cõiecturã capere. Demosth. Pro cor. ἐὰν αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί. Idem in eadem oratione, ἐπάγειν δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις ὡς τὰ τούτων δωροδοκήματα καὶ ἀδικήματα τῶν νυνὶ παρόντων πραγμάτων γέγονεν αἴτια. Perinde acsi dixisset, ἐπάγειν ἐπὶ τὸ ἀποδεικνύειν ὡς &c. Dicitur etiã aliquid ἀπόδειξιν ἔχειν per quod aliquid demonstratur seu probatur, apud Thucydidem. Interdũ verò dicitur sine vlla adiectione ἀπόδειξις δὲ, eadem forma qua σημεῖον δὲ, item τεκμήριον δὲ: subaudiendo ἐστὶ, vel ἐστὶν αὐτ. Gregorius De theologia, vbi de sole loquitur, πλέον ἐστὶν ἄλλοις ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τινες ἐκείνων ἑτέρους. ἀπόδειξις δὲ, οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δ' ὑπερλάμπει. ‖Est etiam ἀπόδειξις in hac significatione, vocabulum dialecticorum, item mathematicorum. Sed & quædam est ῥητορικὴ ἀπόδειξις apud Aristotelem. Est autem ἀπόδειξις (secundum Aristotelem in 1 Post. Anal.) syllogismus ἐπιστημονικὸς, id est scientiæ efficiens. Ἀπόδειξις tamẽ ab eodem Aristotele interdum latius dicitur & communius πᾶσα ἁπλῶς δεῖξις ἀληθὴς καὶ ἐξ ἀληθῶν προτάσεων. Hæc & plura Budæus in suis commentariis, de significatione huius vocis apud dialecticos, vbi & de differentia ἀποδείξεως à syllogismo dialectico. At verò ἀπόδειξις ῥητορικὴ (autore Aristotele Rhet.1,) est ἐνθύμημα. Quintilianus autem libri 1 cap.18, enthymema rhetoricum ait esse syllogismum. Ibidem & ἀποδείξεων γραμμικῶν meminit, quæ quidem sunt mathematicorum. vbi & ἀποδείξεις interpretatur probationes. Eius verba sunt, de oratore loquẽtis, Nã & syllogismis, si res poscet, vtetur: & certè enthymemate, qui rhetoricus est syllogismus. Denique probationum, quæ sunt potentissimæ, γραμμικαὶ ἀποδείξεις vulgò dicuntur. In fine autem capitis rursus lineares probationes appellat. Gellius libri 17 capite 5 de rhetorico quodam sophista loquens, dque ἀπόδειξιν vocari dicebat quũ ea quæ dubia aut obscura sunt, per ea quæ ambigua non sunt illustrantur.

Ἀπόδειξις, Specimen. vt ἀπόδειξιν δοῦναι, Specimen dare vel edere, apud Plut. Citatur autem ex Phalaridis epistolis pro Periculum facere.

Ἀπόδειξις, Designatio seu creatio magistratus. B.

Ἀποδεικτὸς, ὁ, ὁ ἡ, Demonstrabilis, Qui demonstrari potest, vel demonstrationibus probari. Cui opponitur ἀναπόδεικτος. Philoponus, λογικὰ λέγει τινὰ τῶν ἐπιχειρημάτων εἰρημένων, οὐχ ὅτι πιθανὰ μὲν, οὐκ ἀληθῆ δὲ ἀλλ' ἐπειδὴ μὲν κοινὰ πρὸς δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ μόνων τῶν ἀποδεικτῶν ἁρμόζοντα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων τινῶν.

Ἀποδεικτικὸς, ἡ, ὁ, Demonstratiuus, Demonstratorius, Ad demonstrandum accommodatus, Demonstrandi vim habens, seu probandi demõstrationibus aut argumentis. vt ἀποδεικτικὰ epicheremata apud Hermogenem. & ἀποδεικτικὸς λόγος apud Aristotelem initio libri 1 Rhetoricorum, ἀνάγκη μὴ μόνον πρὸς τὸν λόγον ὁρᾶν, ὅπως ἀποδεικτικὸς ἔσται καὶ πιστός. Gellius libri 17, cap.5, Rhetoricus quidam sophista vsum esse existimabat argumento M.Tullium non probo, neque ἀποδεικτικῷ, sed eiusdem quæstionis cuius esset ea ipsa res de qua quæreretur.

C. ΔΙΑδείκνυμι, Ostendo, Do documentum & specimen, Bud. ex hoc Plutar. loco, καὶ μάλιστα ἡλικίας δείκνυσι τὴν ἐν Ἰλίῳ διαδεχθεῖσαν ἀλκὴν τοῦ Ἀχιλλέως.

C. ΕΝδείκνυμι & Ἐνδείκνυμαι, Ostendo, Indico, Demõstro. Item, Præ me fero. Plato Apol. ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. Sæpe cum accus. vt Isocr. Areop. πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Et in princ. Axiochi, νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀεὶ θρυλλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν, documentum dare seu specimen edere tuæ illius sapientiæ. Aristoph. Pluto, ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα, præ se ferentes. Polit. tamen in simili Herodiani loco lib.2, πάντα ἐνδεικνύντο προθυμίαν καὶ σπουδὴν, interpr. Pollicebantur. quod minime probo. Bud. ait posse & Doceo verti apud Plat. in Gorgia, ἀλλ' ἱκανῶς ἐνδεῖξαι τί δεῖ πῶς τὸ ἐπιτήδειόν μοι. ‖Ἐνδείκνυμαι, Ostento me, Vendito, Plausum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, Coniuratis se venditans, Plausum à coniuratis captãs.

ptas. Et Æschin. ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, pro Operã Alexãdro vẽditans, B. interpr. quem vide p. 684 & 685. Ex Isocr. autem ad Nic. affertur ἐνδείκνυσο περὶ τὰ μέγιστα σπουδάζων, pro Palam te exhibe quum in maximis rebus verlaris. sed poteſt fortaſſe ἐνδείκνυσο iungi cum participio. ‖ Apud Homerum autem Πηλείδῃ μὲν ἔγων ἐνδείξομαι, Il. τ. Euſtath. exponit πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον: at Heſych. ἐνδείξομαι (neſcio an hinc ſumptum) explicat ἀπολογήσομαι.

Ἐνδείκνυμι, Defero, Accuſo, Poſtulo in iudicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Cauſam dico quòd circa publica ſeqius aliquid admiſerim. Bud. Sic Plato Apol. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων. Et paſſ. ἐνδειχθέντα δικάζειν, vide apud Bud. 685. Voce media dixit Ioſ. πολλοὺς ἐνδείξασθαι τοῖς αἰτίοις. Hinc & Galli ſuum *enditer* mutuati ſunt.

Ἔνδειγμα, Indicium, Documentum. Dem. καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα παύτης δαιμονίας τινὸς ἀνοίας ἔνδειγμα γεγονέναι τῇ πόλει ἡγοῦμαι.

Ἔνδειξις, Oſtenſio, Indicatio. Et peculiariter interdũ apud medicos Indicatio rei præuertendæ medico & in primis animaduertendæ. B. ‖ Ἔνδειξις, Oſtentatio, Venditatio. Syn. ep. 23, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοπονίαν ὑπαγορεύειν ἐπιστολάς. Sic Æſchin. 80 pro Oſtentatione & ſui cõmendatione per aliquod factum. B. ‖ Ἔνδειξις, Delatio. vnde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, ſicut φάσεις φαίνειν & γραφὰς γράφεσθαι.

Ἐνδείκτης, Delator, Quadruplator. Syn. ἔργον ἡγεῖται συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν. ΑΤ φιλενδεικτέω, ῶ, ſignificat Euſt. Lubenter me vendito ſeu oſtento, vbi δεικνύμενος Δαναοῖσι apud Hom. exponit φιλοτιμούμενος & φιλενδεικτῶν.

Ἐνδεικτικός, q. d. Oſtentatorius. ET Ἐνδεικτικῶς, Oſtentatoriè, Oſtentabundè, Cum oſtentatione. Sed apud Gal. ad Glauc. 2, ἐνδεικτικῶς vertitur Per indicationem, ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δ' οὐδέπω.

c. 2. Ἀντενδείκνυμαι, Contrà indico, Cõtrariam indicationẽ habeo, apud medicos. (CONTR. Συνενδείκνυμαι, Coĩdũctã indicationẽ habeo, Indicationi confero. q. d. Simul indico. Gal. Therap. 9, ἀλλ' ἔγωγε δή που τὰ μὲν συνενδείκνυσ τὴν φλεβοτομίαν, τὰ δ' ἀντενδείκνυσ) ET Ἀντένδειξις eſt (vt ita dicam) Obnuntiatio. i. rei apparatæ diſcuſſio, Conſilii capti & agitati diremptio: vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurũ, & auſpicia occentu ſoricũ.

c. 2. Παρενδείκνυμαι, Oſtentabundè in mediũ prodeo. B. 684.

C. ἘΠΙδείκνυμι, vel Ἐπιδείκνυμαι, item Ἐπιδεικνύω, Oſtendo, Monſtro. Item, Demõſtro, Probo, Manifeſtum reddo. Ariſtoph. Nub. quum dixiſſet vnus ſe γνώμην τόκου ἀποστερητικὴν habere, reſpondit alter, Ἐπίδειξον αὐτήν. Iſocr. ἐπιδείξειν αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμασιώτερον. Xen. Pæd. 4, φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ἐπιδείκνυσθαι etiã quod vitioſum eſt. vt Iſocr. ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν. Pl. Amat. narr. ὠμότητα καὶ παρανομίαν ἐπιδείξαντο πολλήν. Xẽ. cum infinit. ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Iungitur & partic. apud Iſocr. in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Sic aũt in primo illo eiuſdem loco poſt θαυμασιώτερον ſubaudiri põteſt partic. ὄντα. Xen. μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. ‖ Alicubi autẽ eſt non ſimpliciter Oſtendo, ſed Oſtento, Specimen aut documentum præbeo. Iſocr. τῆς ἑαυτῶν δόξης ἂν ἐπιδεδειγμένοις. Et Naz. μάλιστα τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπιδείκνυσ. ‖ Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Luc. Edere ſpectacula, B. ‖ Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι λόγον, Recito orationem, ad dandum ſpecimen meæ doctrinæ. B. ex Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτων, itẽ ἐπιδείκνυμαι ſine adiectione. vt Athen. 12, μεθ' οὓς ἐπεδείξατο Ἄλεξις. Vide B. p. 683.

Ἐπίδειγμα, Indicium, Documentum. Demoſth. ad Lept. δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. Xenoph. Pæd. 8, καλὸν δὲ ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ. Item ἐπίδειγμα Xen. Symp. Quod ad oſtentandam artem fit.

Ἐπίδειξις, Oſtentatio, Specimen. Thuc. 6, p. 207, καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας. Idem 3, ἐπίδειξίν τε ἐποιοῦντο, ſe oſtentabant. Plato de Gorgia loquens, ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος. vbi de alio oſtẽtationis genere quàm Thuc. loquitur. Frequenter autem additur genit. vt ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Ariſtor. Polit. Sapientiam oſtẽtare, Sapientiæ ſpecimẽ edere. Sed Æſchin. συμφορᾶς etiã ἐπίδειξιν dixit. ‖ Ἐπί-

A δειξις, Sophiſtica recitatio, & Oratio ad oſtentationem comparata, Plato. Vide Bud. 683.

Ἐπιδεικτικός, Demonſtratiuus. Item, Ad oſtentationem comparatus, & q. d. Oſtentatorius. ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου ex Quintil. exponitur Demonſtratiuũ & oſtentationi natum. Gell. lib. 2, cap. 22, Quaſi fieret à me ἀκρόασις ἐπιδεικτική. ET Ἐπιδεικτικῶς, Cum oſtentatione, Oſtentatoriè.

c. 2. Ἀντεπιδείκνυμι, Viciſſim oſtendo. Et Ἀντεπιδείκνυμαι, Viciſſim oſtento.

B c. 2. Παρεπιδείκνυμαι, Oſtentabundè profero. Plut. De Cic. ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βουλόμενος. Hìc enim quum iungatur accuſatiuo, non video quomodo poſſit ſignificare quod ſcribit B. p. 684, hunc tamen & ipſe locum afferens. Sed hoc addo, παρὰ fortaſſe hîc ſignificare Obiter.

C. ΚΑΤΑδείκνυμι, Oſtendo. Item, Inſtituo. Syneſ. πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et καταδειχθῆναι ἔργον apud Demoſth. pro Edi, B. interpr. τίνος ἕνεκα ἐφ' ἡμῶν ὥσπερ τὸν καταδειχθέντα τοῦτον ἔργον;

C C. ΠΑΡΑδείκνυμι, q. d. Iuxta oſtendo: vt id quodcum alio cõferre volumus, oſtendimus iuxta illud, id eſt illi admotum. vnde & Confero exponitur. Iſocr. 91, ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων. Syneſius epiſt. 154, καὶ παραδεικνύωσί τι τῆς ἀρχαίας χειρὸς· ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀνδριάντων λέγειν εἰώθαμεν. ‖ Παραδεικνύω in vulg. l. ſimpliciter Indico, ex Epigr. ‖ At Xen. nouè pro Aſſignare ſeu attribuere vſus eſt (vt ſcribit Bud.) Hell. 2, ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους τοὺς ἐκ τῶν πόλεων. Et, τῶν φόρων οὓς αὐτῷ Κῦρος παρέδειξεν.

D C. Παράδειγμα, Exemplar. Cic. interpr. apud Plat. in Tim. πρὸς πότερον τῶν παραδειγμάτων ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπειργάζετο. At vel Exẽplar vel Exemplũ verti poteſt in hoc Thuc. loco, περισκέψασθε καὶ ὅπῃ νῦν μὴ παράδειγμα τοῖς πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀνδραγαθίας νομίζεσθε. Eadẽ forma loquẽdi vſurpatur in vituperatione, vt quũ dicit Iſocr. παράδειγμα ἀδικίας & πονηρίας, in Paragr. τίς ἂν εὑρεῖν ἔχοι παράδειγμα μείζον ἀδικίας καὶ συκοφαντίας καὶ πονηρίας; vbi exẽplũ improbitatis vocari ſcribit B. ſummã improbitatẽ. Alicubi autẽ παράδειγμα non ſolùm Exemplum ſed & Documentum reddi poteſt: vt Thuc. 3, παράδειγμα δὲ αὐτοῖς

E οὔτε αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo, vel documento non fuerunt. Sic alibi παραδείγμασι χρώμενοι. Dicitur & is qui punitur ſtatui aliis παράδειγμα, id eſt exemplum: (quò & pertinet Latina phraſis Exempla edere, vt quidam eam exponunt: & Gall. *peine exemplaire*) Thuc. 3, κολάσατε δὲ ἀξίως τούτους τε καὶ τοῖς ἄλλοις συμμάχοις παράδειγμα σαφὲς καταστήσατε, ὡς ἂν ἀφίστηται, θανάτῳ ζημιωσόμενον. Dem. παράδειγμα ποιήσατε. Vide & Plat. apud Gell. lib. 6,

F c. 14. ‖ Παράδειγμα, Exemplum, id quod adhibetur ad probandum, vel illuſtrandum quod dicimus. quo ſenſu dicitur Exempli cauſa, vel Exempli gratia. Plutar. De def. orac. παράδειγμα τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων. Duo παραδείγματος genera vide apud Ariſtot. Rhet. vide & Quintil. Sunt qui & παραβολὴν ſub παραδείγματος appellatione comprehendi voluerint: differentiã tamen docet Ammonius. HINC Παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, Ab exemplis ductus ſyllogiſmus. & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, ex ſchol. Hermog. Apud Phil. autẽ παραδειγματικαὶ ἰδέαι exponitur Exemplares formæ. SIC autẽ & Παραδειγματώδης,

G Exemplaris, in v. l. ET VERB. Παραδειγματίζω, Exẽplo aliis eſſe facio, puniendo vel aliter infamando, Exẽplum ignominioſum in aliquem edo. Polyb. l. 2, παραγενόμενον δ' εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ μετὰ τιμωρίας παραδειγματιζόμενον, οὕτως ἐκλιπεῖν τὸ ζῆν. Exponitur παραδειγματίζειν & vno verbo Traducere, vel Traducere palàm. vt apud Matth. c. 1, v. 19, & μὴ θέλων αὐτὴν παραδειγματίσαι. vbi tamen B. vertit, Exemplari traductione infamare. Quidã Ignominiæ exponere. Sũt & qui reddi poſſe exiſtimẽt,

H In eam exemplum ſtatuere, (pro quo Auguſt. ad verbũ dixit Exẽplare) vt παραδειγματίζειν Num. 25 Græcus interpr. de capitali ſupplicio vſurpat. Greg. autẽ dixit παραδειγματίσαι τὴν ἀμαθίαν θριαμβεύσας, ὡς ἀξίαν ὕβρεως. Plutarchus ſimpliciter pro Infamare vſus eſt hoc ver-

verbo in l.De curios.quũ dixit Archilochũ obscœnis A
versibus seipsum παραδειγματίζειν.i.infamẽ reddere,seu
infamiæ aut ignominiæ exponere.Habetur hoc verbũ
& epist.ad Hebr.c.6,ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ
παραδειγματίζοντας.vbi Vet.interpr.verti Ostentui ha-
bentes. Sic autẽ & δειγματίζειν in epist.ad Col.c.2 ver-
titur Traducere.

C.ΠΡΟδείκνυμι,Præmõstro. A Bud.redditur Protẽdo
in hoc Luc.loco, in Herc.καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ
προδείκνυσι. Apud Thuc.aũt vertitur Denũtio l.3,προ-
δειξάντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς παραδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι. B

C.ΥΠΟδείκνυμι,Submõstro,Subostẽdo,adverbũ.vnde red
ditur etiãSuggero,Subiicio,Submoneo.Matth.3,v.7,τίς
ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;vbi Erasm.Submõ
strauit,quod exponit Clãculũ indicauit: at vet.interpr.
Demõstrauit:sed magis recepta est tertia interpr.Præ-
mõstrauit. Sic B.vult esse Præmõstro apud Isocr.in or.
ad Phil.ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ
τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. At pro simpliciter Mõstro seu Ostẽ
do,in Nic.πολλὰ γὰρ τῶν συγγραμμάτων ἐπιτελέστερα καὶ τοῖς ἄλλοις C
ὑποδειχθέντα. Sic Act.Ap.c.9, ὑποδείξω αὐτῷ exponitur
simpliciter Ostendã ei. Vbi tamen malim Docebo eũ.
nam & apud ipsum Isocr.&Xen.accipi ὑποδείκνυμι pro
Doceo tanquam præceptor. annotauit Bud.

Ὑπόδειγμα,Documentũ.(sicut & ὑποδεικνύναι pro Doce-
re)X.De arte eq.ταῦτα γὰρ ὑποδείγματα ἑαυτῷ πωλοδάμνῃ
ὧν δεῖ ἐπιμεληθῆναι.Itẽ,Exẽplũ.Polyb.de Annib.loquens,
ὑπόδειγμα τοῖς πλήθεσι τιθεὶς αὑτὸν,καὶ γινόμενος αὐτουργὸς τῶν ἐν τοῖς ἔρ
γοις ταλαιπωρίας. Apud Laert.ὑπόδειγμα pro exẽplari,
ὅτι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἐν ᾧ ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐδημιούργησε. de mũdi D
creatione loquens,ex Plat. Phrynichus tamen ὑπόδει
γμα pro παράδειγμα, Atticum esse negat.

C.ἈΡΙΔΕΊΚΕΤΟΣ,(q.d.Qui multum ostenditur)In-
clytus.Hesiod.ἀριδείκετα τέκνα.Et cũ genit.more superla
tiui apud eundem,πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων.

ΔΕΊΚΗΛΟΝ,vel Δείκελον,Simulacrũ,Imago.In epigr.Ῥί
νης πυργοδόρου δείκελον εἰσορόων.Itẽ Persona,(vnde fit Per-
sonatus)Vide Hes. HINC Δεικηλισταὶ,vel Δεικελισταὶ,Lac.
lingua,Qui velut imaginẽ quotidianæ vitæ in scena re
præsentat.Mimus,vt quidam interp.Vide Hes.& Eust. E
884. ET Δεικηλίκται pro eodẽ ex Plut.Apoph.Fit aũt
δείκηλον tanquam à δείκω pro δείκνυμι.afferũtur tamen&
aliæ deriuationes.

ΔΆΚΤΥΛΟΣ,Digitus.Plut.De disc.ad.ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύ-
λῳ τὴν κεφαλὴν,digito vno caput scabere.Dicitur & δακτύ
λῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι à Luc.in Rhet.did.Et apud eũ-
dẽ De scr.hist.δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι extremo digito attĩ
gere,pro Leuiter attingere.Dicũt & ἐπὶ δακτύλων θεῖναι
(quod Poll.exponit λογίσασθαι) vt Cic.In digitis suis cõsti
tuere: & Ouid.Sollicitis articulis cõputare. Herodot.καὶ F
ἐπὶ δακτύλῳ συμβαλλόμενος τοὺς μῆνας.X.Pæd.1,δακτύλοις βι
σὶν ὀχοῦντες τὴν φιάλην.Sũt autẽ digitorũ nomina,ἀντίχειρ,
seu δάκτυλος μέγας.pollex:δεικτικὸς(q.& λιχανὸς à ligẽdo)
index:μέσος,vel σφάκελος,medius,& alio nomine impu
dicus:παράμεσος, (q.d.medio proximus) q.& δακτυλιώ-
της.i.annularis:idẽ & ἐπιβάτης,necnõ ἰατρὸς,medicus. (sed
alii ἰατρὸν esse volunt mediũ)quos sequitur μικρὸς,i.par-
uus:qui & ὠτίτης.i.auricularis:itẽ μύωψ. Δάκτυλα etiã
neutro gen.per metaplasmum quosdã poetas dixisse,
autor est Eust.

Δάκτυλος, Gubernaculi summũ,Vulg.l.ex Hesychio. G
‖Item Δάκτυλοι, siue Δακτύλιοι, pars quædã ὑποζωμάτων a-
pud Pollucem.

Δάκτυλος,Dactylus,pes metricus. VNDE Ὁλο-
δάκτυλος στίχος,versus totus ex dactylis:& τὸ τοῦ στίχου ὁλο-
δάκτυλον, Eustath. ‖ Et Δάκτυλος,Rhythmus dactyli
cus:vt τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος,Modulus musicus sub rhy-
thmo dactylico compositus,in v.l.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι,Dactyli Idæi,assessores matris Idææ.
De his Cam.multa in Comment.p.281.Eustathius hãc H
appellationis rationem reddit,quòd numerum digito
rum manus æquarent.at Pollux vel hinc nomen acce-
pisse scribit,vel quòd sedulum Rheæ ministerium ex-
hiberent:quia digiti manus sunt rerum omnium ar-
tifices.

Δάκτυλοι, Dactyli, palmæ fructus, alio nomine φοι-

A νικοβάλανοι : at Latinè palmulæ, Gallicè *dates* tan-
quam à δάκτυλος,vel potius δάτυλος. Sed Marcellus
δακτύλοις olim de certa specie dictum fuisse putat,eo-
rum videlicet qui prælonga gracilitate curuati humã
nis digitis similes essent.

Δάκτυλος,Graminis aculeati nomen,quod & κορωνό-
πους appellatur.Gorr. Appellatum à quinis aculeis quos
vtplurimum in cacumine habet, & quia digitis me-
detur : teste Plin.lib.24,cap.19.

Δάκτυλος,Dactylus,conchæ genus , ab humanorum
B vnguium similitudine appellatum. Plin.lib.9,cap.61,
& 32,cap.vlt.

C.Δακτυλοδείκτης,ου,ὁ,Qui digito monstrat. Poll. ET
Δακτυλόδεικτος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui digitis indicatur,Cam.ex
Hesych. VNDE Δακτυλοδεικτέω,ῶ,F.ήσω,Digito mõ-
stro. Demosth.ἀλλ' ὅτι δακτυλοδεικτεῖτε ἐπὶ τῷ πονηρότατον
τῶν ὄντων ἁπάντων δεικνύναι.

C.Δακτυλοδόχμη,ης,ἡ, Palmus minor, id est mensura seu
spatium quantum quatuor digiti compressi in latitu-
C dinem complent. παλαιστὶς seu παλαιστὴς à Polluce alio
nomine dicitur.

C.Διδάκτυλος, ου,ὁ καὶ ἡ,Qui duorum digitorum est.Theo-
phrast.Hist.pl.l.9,cap.5,διδάκτυλα τὸ μῆκος.

C.Δωδεκαδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Duodecim digitos habẽs,Qui
est duodecim digitorum.

C.Ἑξαδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui sex digitos habet,Qui sex di-
gitorum est.

C.Πενταδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Qui quinque digitos habet, aut
Qui quinque digitorum est. Herba etiam huius no
D minis est in appendice Diosc.in qua herbæ quædam
carmine describuntur.In textu tamen τριδάκτυλον di-
citur,Αὐτίκα δ' Ἑρμείαο τριδάκτυλον ἄγριε χλοάουσαν. Plin.
verò lib.32,cap.vlt.pentadactylas etiam cochleas com
memorat.

C.Περιττοδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Cui digitus vnus superest, aut
Qui digitos numero impares habet.Geopon.τοῖς ὄγκοις
μεγάλαι καὶ περιττοδάκτυλοι,i.vt Columella habet , Galli-
næ specie quamamplissimæ nec paribus vngulis.

C.Πολυδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui multos digitos habet, Qui
E mutiplici pedũ fissura digitatur,(vt Gaza apud Aristot.
Hist.anim.vertit πολυδάκτυλα ζῷα) seu (vt alibi) Pedes
in plures digitos discretos habens.

C.Ῥοδοδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Roseos digitos habens. ῥοδόχειρος.
epitheton auroræ est apud Hom . quæ ἀπὸ τοῦ σχήματος
τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα,vt breuiũ
schol.autor tradit.

C.Σιδηροδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Ferreos digitos habens.Fuscinæ
epitheton.

C.Τετραδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Quatuor digitos habens . vt τε-
F τραδάκτυλοι aues ab Aristot. dicuntur. AT Τετραδα-
κτυλιαῖος,Quatuor digitorum spatium explens,seu Se-
midodrantalis,vt Hermol.vertit.Diosc.lib.1,c.85,λιθά-
ρια ὕψει τετραδακτυλιαῖα,Quaternûm digitorum altitu-
dine lapillis,vt vertit Ruell.

C.Τριδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,Tres habẽs digitos.Aristot.De a-
nimal.ὦτοι τριδάκτυλοι,id est Asiones cum tribus digi-
tis,in v.l. Itẽ Qui ternûm digitorũ est,Tripollicaris,
vt Gaza apud Theophr.vertit,Hist.pl.lib.3.

Δακτυλήθρα,ας,ἡ,Digitale,τῶν δακτύλων σκέπασμα , Digi-
G torum inuolucrum,Camer.ex Xen.Pæd.8,ἄκραις ταῖς
χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσιν. ‖ Item Tor
mentum quæstionibus adhiberi solitum:forsan quòd
digitis pedum manuúmve iniiceretur. Vngulã qui-
dam ex Cypriano vocant.Synes.epist.58, ἄτοπα κολαστη-
ρίων γένη καὶ σχήματα ab Andronico inuenta commemo-
rans,δακτυλήθραν καὶ ποδοστράβην,καὶ πιεστήριον τε ῥινολαβίδα
καὶ χειλάγραν καὶ χειλοστρόφιον. ‖Item & Annuli pala,Cam.id
est σφενδόνη,πύελος καὶ πυελίς.

Δακτυλικὸς,οῦ,ὁ.vt δακτυλικὸν ὄργανον ψιλὸν ψαλτηρίων , quod
H & πυθικὸν nominatur,apud Pollucem,Quod digitis pul
satur.& δακτυλικοὶ αὐλοὶ , οἱ ἐπὶ τοῖς ὑπορχήμασιν , apud
eundem Poll.& Athen.lib.4.Et Epigr.lib.2,Δακτυλικὴν
ψῆφόν τις ἔχων περὶ δάκτυλα χειρῶν,Digitalem calculum,
seu Annulum gemmatum.

Δακτυλιαῖος,ου,ὁ,Digitalis,vt παλαιστιαῖος,πυγονιαῖος,Bud.ex
Theophrasto,πάχος δὲ δακτυλιαῖον. Dicitur nõ solùm δα-
κτυλιαῖος τὸ πάχος,sed & τῷ πάχει,cuius exemplum habes

in περιδακτυλίοις.

Δακτυλεὺς, έως, ὁ, κεστρέων species apud Athen. lib. 7.

Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, adiect. fœm. gen. Digitalis. vnde δακτυλίδες vuæ digitali gracilitate. Plin. AT Δακτυλίδιον, ου, τὸ, Annellus, Cam.

Δακτυλῖτις, ιδος, quo nomine appellatur & aristolochia longa, teste Diosc. lib. 3.

Δακτυλωτὸς, οῦ, ὁ, Digitatus. Plin. vnde δακτυλωτὸν poculū apud Athen. l. 11, referentem versum Ionis tragici, ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἀχάντιν πυρί. Docet autem ita fuisse hoc genus appellatum vel quòd ansas duas quibus digiti inseri possent, vel quòd expressas formas digitorū, vel eminens quiddam haberet. Cam.

¶ Δακτύλιος, ου, ὁ, Annul⁹, Annellus, propriè qui digito ornatus gratia inseritur. Plato Polit. 2. τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Quum ad palmā conuerteret, Cic. interpr. Plut. Artox. δακτύλιον αὐτῷ δοῦναι σύμβολον φιλίας πρὸς τοὺς ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰκείους. Ἦν δὲ γλυφὴ ἐν τῇ σφραγῖδι καρυάτιδας ὀρχουμένας. X. De ven. retib⁹ etiā δακτυλίους tribuit, id est annulos: τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστούς, τὰ δὲ δίκτυα, δακτυλίους. Sic Δακτύλιος dicitur orbis seu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. Sic etiam Galen. apud Hippocratē, περὶ ἀφόρων exponit κύκλον, ἐσχάρον. ‖ A δακτυλίου rotunditate orbiculari δακτύλιος etiam vocatur Anus, seu Podex, ὁ πρωκτός. Aphrod. l. 1 Probl. πάπυρον σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον. VNDE Καταδακτυλικὸς, οῦ, ὁ, ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ, vt Aristoph. schol. exponit Equit. Οὐκοῦν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ.

C. Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, Qui annulos sculpit aut cælat. Diog. Laert. in Sol. δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξεῖναι σφραγῖδα φυλάττειν τοῦ πραθέντος δακτυλίου. VNDE Δακτυλιογλυφία, ας, ἡ, Annulorum sculptura aut cælatura. Plato.

C. Δακτυλιοθήκη, ης, ἡ, Annulorum theca. Plinius l. 37, cap. 1, Gemmas plures, (quod peregrinò appellant nomine dactyliothecā) primus omnium habuit Romæ priuignus Syllæ Scaurus.

C. Δακτυλιουργὸς, οῦ, ὁ, Qui annulos elaborat. idē quod δακτυλιογλύφος. Pollux enim quem δακτυλιογλύφον à Critia & Platone vocari scribit, eundem à Philylio δακτυλιουργὸν nominari tradit.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ, Digitus annularis, minimo proxim⁹, v. l.

ΔΕΓΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι: acc. δεῖνα. Vocabulū est quo vtuntur (præfixo articulo) loco nominis eius de quo loquūtur. vt quum Gall. dicimus *un tel*. Dem. De falsa leg. οὐχ' εἶπεν ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, id est At hic & ille iam habent. Gall. *un tel & un tel*. Idē ad Lept. τῷ δεῖνι μεμφόμενος, καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic succensens, illum indignū esse dictitans, B. Sed vbi non ita geminatur δεῖνα, ibi vertitur Quispiam, Aliquis: item Quidam. At ego malim alicubi Quidam, alicubi Nescio quis. sed ita accipiēdo, vt apud Ouidium, Quòd te nescio quis per iurgia dixerit esse Exulis vxorem. Luc. ad indoctum, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Dem. Pro cor. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. Et sic sæpe quum neminem certum nominare volunt. nostrates autem tūc vel suo illo *tel* vtuntur, vel his nominibus vtuntur, *Guillaume, Gautier*, aut certis quibusdam aliis. Greg. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνα μοι μήτηρ, *ie suis fils d'un tel, & une telle est ma mere.* Matt. 26, ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, vbi vertitur Abite in vrbē ad quendam. Sed illud δεῖνα tamen potius Euāgelistæ esse arbitror, q̄ ipsius Christi: Euāgelistæ inquam, ponentis δεῖνα loco nominis proprii quo Christus vsus fit. alioqui certè nullam huius generis loquē di rationem inire possum. Cæterùm quæ sit huius vocabuli δεῖνα origo, nusquam inuenire potui: quod autē de ea suspicor, interim afferā. Mihi simile vero est Græcos ὁ δεῖνα dixisse tanquam vocem ὅδε corrumpentes: & quum ὅδε pronomen sit ostendentis, quia nimium abusi fuissent illo, si huiusmodi quales protuli locis ipsum adhibuissent, ideo ex ὅδε fecisse ὁ δεῖνα. Videmus certè Latinos, quū dicūt Hic & ille, pro *tel & tel*, itidem pronomine vno quod respondet Græco ὅδε, & altero quod respōdet Græco ἐκεῖνος, vti. Et hactenus quidē à me diuinatum sit, Dauo tamen alioqui nō Œdipo.

A ΔΕΙΠΝΟΝ, ου, τὸ, Cœna, vt tradit Plut. Symp. 8. sect. 6, dicens δεῖπνον apud Romanos κοινὰ vocari διὰ τὴν κοινωνίαν: addēsque duas ibi huius vocabuli δεῖπνον etymologias. ἐπὶ δὲ τῶν διαναπαύειν: vt ab Homero accipitur Il. λ, Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον, postquam ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά. vel, δεῖπνον dici quasi διαπονητικὸν, quòd nō tam facilè vt ἄριστον paretur. Xen. Hell. 5, καὶ ὅταν σπουδὴ, ἄριστον καὶ δεῖπνον ποιησάμενος ὅμα πονεῖσθε. Plut. Apophth.

B de Alexandro, ἔφη κρείττονας ἔχειν αὐτὸς ὀψοποιούς, πρὸς μὲν ἄριστον, τὴν νυκτοπορίαν, πρὸς δὲ δεῖπνον, τὴν ὀλιγαριστίαν. Idē De fort. Alex. νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπιλείπουσα. Athen. lib. 3, δείπνου πρόδρομον ἄριστον. ‖ Δεῖπνον accipitur etiā pro cœna conuiuali aut epulo. Quò pertinet δεῖπνον ποιεῖν, apud Chrysostomū δεῖπνα δειπνεῖν apud Luc. πρὸς δεῖπνον καλεῖν apud diuersos scriptores. Et δεῖπνα ἀσύμβολα, item δεῖπνα συναγώγιμα, apud Athenæū. Apud Homerum grammatici nunc προφαῖνον ἔμβρυμα esse volunt quasi μέθ' ἕω, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen. certè lib. 7, νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam

C aliorum dixisse videtur. At Odyss. ω, Δεῖπνον δ' ἄψα συνδιεργάζοντες, Eust. exponit, διὰ δεῖπνον σπάζειν. ‖ Δεῖπνον καταχρηστικῶς ponitur & pro ipso cibo, vnde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro βοσκῶν. i. comedere. itē & pro pabulo iumētorū. Il. β, Εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν. i. χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nono dicūtur pisces.

C. Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, Qui ad cœnam conuiuas vocat, Vocator, vt Latini appellant. Citat Athen. ex Artemidoro pro synonymo τοῦ ἐλεάτου.

C. Δειπνολόγος, ου, ὁ, Qui de cœnis loquitur. qua signifi-

D Archestratus ille, δειπνολόγος ab Athenæo lib. 1 dicitur, quem alibi ὀψοδαίδαλον vocat. HINC Δειπνολογία, ας, ἡ, poema ita ab Archestrato illo inscriptū. cuius argumēti est & Cleostrati γαστρονομία. de qb⁹ Athen. l. 6.

C. Δειπνολόχης, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnis insidians, Cœnipeta. Hesiod. Erg. — τῷ δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Δειπνολόχης. vbi δειπνολόχης Attici pro δειπνολόχου positum est.

C. Δειπνομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui insano cœnarum conuiualiū amore ducitur. Timon apud Athen. lib. 4. Δειπνομανὲς, νεκρὸν ἦμαρ ἔχων, κραδίην δ' ἀκύλιστον, de Antigono Ca-

E rystio, qui rogatus quid vtilitatis ex philosophia ad eum rediisset, respondit, ἀσυμβόλως δειπνεῖν.

C. Δειπνοποιὸς, οῦ, ὁ, Qui cœnā parat aut conuiuia. VNDE Δειπνοποιέω, ῶ, F. ήσω, quod eius est qui cœnam condixit apud se. Bud. ex Alciphrone, λοιπὸν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν πίνειν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν. At Δειπνοποιέομαι me diæ vocis eidē B. est Cœnam mihi apparo, & Epulor in cœna, Cœno. Thuc. lib. 8, δειπνοποιησάμενοι ἐν Ἄργει ὄντες. X. διηγοῦντό τε ταῦτα καὶ ἐδειπνοποιοῦντο. Idem, ἀριστῶσι καὶ δειπνοποιουμένοις ἐπιχειρεῖν.

F C. Δειπνοσοφιστὴς, οῦ, ὁ, Qui inter cœnandum seu in cœna philosophatur. Dipnosophistæ ab Athenæo dicuntur quos Larensius ciuis Romanus κατὰ πᾶσαν παιδείαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δαιτυμόνας ἐποιήσατο.

C. Δειπνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnā ferens, aut Ad cœnā ferendā comparatus. Suid. δειπνοφόροι, αἱ φέρουσι τοῖς κατακεκλεισμένοις ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερῷ τὰ δεῖπνα. At Hesych. tradit, παρὰ Ἀθηναίοις ἐν τῇ τῶν ὠσχοφορίων ἑορτῇ καθίστασθαι τὰς δειπνοφόρους. Pollux lib. 6 ἵνα δὲ [ἔγκειται] τὰ ὄψα, κίστη ὀψοφόρος ἢ κίστη δειπνοφόρος. Vtitur hac voce δειπνοφόρος & Ly-

G sias, teste eodem Polluce. VNDE Δειπνοφορία, ας, ἡ, Cœnæ portatio, quod idem Pollux citat ex Isæo.

C. Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, ET Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, (vti Antecœnium dixit Apuleius) seu Secūdaria cœna. vtitur vtroque vocabulo Athen. lib. 14 in fine, scribēs apud Laconas ἐπάικλεια vocari, item ματτύας. περιφέρειν (inquit) παρὰ πᾶσιν ὀλίγα καὶ χιλιάσπαστα καὶ ψυχή πλακούντων. τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἔπαικλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπιδειπνίδας. Paulo antè ἐπιδειπνίδας à Macedonib⁹ vocari scri-

H bit. Quo vocabulo & Martialis vsus est libro 11, Hinc feras epidipnidas parabit. ET Ἐπιδείπνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiectiuū sequēs illius signif. vt ἐπιδείπνιος ἦλθε, i. cœna iam peracta venit, B. interpr. Luc. Lexiph. καὶ δὴ τοῦτο ἡμῖν ἐπιδείπνιον ἀνίγμαι. Theophyl. ep. 14, εἶτα τοσαῦτα κομισάμενος, ὥσπερ ἐπιδείπνιον ᾠδὴν, τὴν ἀθυμίαν προσέλαυνεται.

C. Περιδείπνον, ου, τό, Cœna parẽtalis, Polluctũ seu Funebre epulum. Videtur esse Circumpotatio apud Ciceronem in 2 De leg. 22. Polluci est ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις, id est Epulum parentale. B. ex Luc. ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον· καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετελευτηκότος. Moris est lugentibus ferre cibos, & præparare conuiuium: quod Græci περίδειπνα vocant, & à nostris vulgò appellantur Parentalia, eo quòd parentibus iusta celebrantur. Vnde legitur Prouerb. cap. 31, Date vinum & iis qui in luctu sunt, vt videlicet obliuiscantur doloris. Hæc Hieron. in c. 16, Hieremiæ. Athen. lib. 8, Θεόκριτος δ' ὁ Χῖος, τελευτησάσης τῆς γυναικὸς Διοκλεῖ τῷ ὀψοφάγῳ, ἐπειδὴ ποιῶν αὐτῇ τὸ περίδειπνον, πάλιν ὠψοφάγει, κλαίων ἅμα, Παῦσαι (φησὶ) κλαίων ὦ πόνηρε· οὐδὲν γὰρ πλέον ὀψοφαγῶν ποιήσεις. Idem lib. 7 ex Hegesandro de cocis, ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνωσι διακονῶν, Ἐπὰν τάχισθ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς τὰ βάπτ' ἔχοντες.

C. Σύνδειπνον, ου, τό, Concœnatio, vt Cicero vertit in Epist. ad fam. Conuiuiũ, B. Plut. Sympos. σύνδειπνον δὲ χρηστὸν οὐκ ἂν γένοιτο καὶ κεχαρισμένον, ἀνθρώπων μὴ ὁμοφύλων μηδὲ ὁμοιοπαθῶν εἰς τὸ αὐτὸ συμφθαρέντων. Athen. lib. 8, σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας.

C. Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incœnatus.

C. Ἀντίδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pro alio cœnans, Loco alterius sumens cœnam, Vicarius alterius in sumenda cœna. Ita dicitur à Luciano conuiua qui sufficitur in locum alterius qui inuitatus non venit.

C. Ἀπόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui cœnam iam finiit, Qui iam cœnatus est, quasi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. VNDE Ἀποδειπνέω, ῶ, Cœnam finio, Athen. lib. 14, ὁ δὲ βράδιον ἧκεν ἐπὶ τὸ συμπόσιον, ὡς ἔμαθεν παρά τινος τῶν οἰκετῶν ἀποδειπνήσαντας, ἐβουλεύετο εἰ χρὴ πιεῖν. Budæus exponit, Prope iam cœnasse.

Ἀπόδειπνος, Incœnatus, ἄδειπνος, Hesych. Sic enim & in aliis quibusdam compositis ἀπὸ pro α priuatiuo capitur.

C. Αὐτόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

C. Ἐπιθυμόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non renuebat, sed tardius adueniebat. vide τρεχέδειπνος mox sequẽns.

C. Εὔδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ. vt εὔδειπνοι δαῖτες apud Eurip. Lauta & bonis epulis instructa conuiuia.

C. Κωλυσίδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnam impediens. Sic quondã dictus fuit qui seriùs ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plutar. l. 8, Sympos. sect. 5, τοὺς υἱούς μου τοὺς νεωτέρους ἐν θεάτρῳ προσδιατρίψαντας ἀκροάμασι καὶ βράδιον ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἐλθόντας, οἱ Θέωνος υἱοὶ κωλυσιδείπνους καὶ ζοφοδορπίδας καὶ τὰ τοιαῦτα μετὰ παιδιᾶς ἔσκωπτον. At Apollodorus lib. 2 Etymologiarum apud Athen. lib. 2, τῶν κοχλιῶν etiam quasdam κωλυσιδείπνους appellari scribit.

C. Συνδείπνος, ου, ὁ, Concœnator, Conuiua. Compransorem Cicero dixit de prandio. Xen. Pæd. 2, κατανοήσας γάρ τινα τῶν λοχαγῶν σύνδειπνον ἀγόμενον, καὶ παρακλίτην πεποιημένον. Lucian. ξενίσας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο. Plut. Symp. καὶ ἄπεισι τῇ γαστρὶ σύνδειπνος οὐ τῇ ψυχῇ γεγονώς.

C. Τρεχέδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè Qui ad cœnam festinanter accurrit. sic enim acceptum fuit à filiis Plutarchi Symp. 8, sect. 5, Theonis filios appellantib[9] τρεχεδείπνους, à quibus ipsi κωλυσίδειπνοι dicti fuerant. quorum tamen maior natu defendendi sui gratia respondit, τρεχέδειπνον esse τὸν ὑστερίζοντα τοῦ δείπνου· θᾶττον γὰρ ἡ βάδην ἐπειγόμενον, ὅταν βραδύνῃ, φαίνεσθαι. imitans iocum Batti cuiusdam Cæsaris scurræ, qui ἐπιθυμοδείπνους vocarat τοὺς ὀψὲ παραγινομένους ἐπὶ δεῖπνον. ἀσχολουμένους γὰρ αὐτοὺς, ὅμως διὰ τὸ φιλόδειπνον, οὐκ ἀπολέγεσθαι τὰς κλήσεις.

C. Φιλόδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnarum seu conuiuiorum amans. Athen. lib. 14, Οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιὸν, Τραγήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. Item (vt Budæus interpr.) Qui libens cõuiuatur, id est ἑστιᾷ. vnde Athen. lib. 5, φιλοδείπνους βασιλέας Antigonũ & Antiochũ vocat. Et τὸ φιλόδειπνον, Cœnarum seu Conuiuiorum amor. cuius exemplum habes in proximè præcedenti τρεχέδειπνος.

Δειπνοσύνη, ης, ἡ, Cœna. Athen. l. 4, Χαιρεφῶν πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς, Νῆστις, ἀλλοτρίων εὖ εἰδὼς δειπνοσυνάων. αντὶ τοῦ δείπνων.

Δειπνεὺς, έως ὁ, nomen cuiusdam qui à cocis in Achaia colebatur, ἀπὸ τῶν δείπνων ἔχων τὴν προσηγορίαν. Athen. l. 2.

Δειπνιάς, ου, ὁ, Vicus Thessaliæ vbi cœnasse ferunt Apollinem.

Δειπνοτήριον, ου, τὸ, Cœnaculum. v. l. quasi à δειπνόω. nisi fortè δειπνητήριον, melius scribatur à δειπνέω.

Δειπνάριον, ου, τὸ, Cœnula. Epigramm. Et Athen. lib. 4, τὸ δειπνάριον αἰθηρὸν, γλαφυρὸν ἦν σφόδρα. ET Δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

Δειπνέω, ῶ, Cœno. Od. ε, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Xen. Pæd. 4, δειπνήσω καὶ ἀμφιέσομαι καὶ καθευδήσω. Athen. l. 4, ἀλλ' ἔστιν ὦ πάτερ κομιδῆ μεσημβρία, ἡνίκα καὶ τοῖς νεωτέροις δειπνεῖν χρεών. Interdum habet & casum adiũctum, accusatiuum videlicet. vt apud Hesiod. ἄρτον δειπνήσαις τετράτρυφον. Et δειπνεῖν ἄλλοτρια apud Xenoph. & Athen. apud Aristophanem autẽ in Pluto ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσετον. Et apud Luc. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, Cœnam sumet opiparam. Notandum verò hoc verbum aliquando simpliciter pro Comedere poni: quæ significatio in quibusdam iam citatis exemplis locum habere potest. Apud Homerum autem Od. ο, ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι Δειπνήσας, sunt qui exponant Pransus aut γευσάμενος. potest tamen exponi etiam, Postquam [pridie] cœnasset. ET Δείπνημι (quod à Δειπνέω fit, vt à φιλέω φίλημι, à διζῶ δίζημι) pro eodem. Vnde apud Athen. lib. 10, ἐπεὶ πάλαι δεδειπναμεν. Ibidem, ἣν χρὴ δεδειπνάναι ἡμᾶς, παρέσται πάλαι: ex Alexide Comico & Eubulo.

Δειπνητικὸς, οῦ, ὁ, Cœnandi desiderio captus. q. d. Cœnabundus. vt apud Athen. lib. 9, Ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικὸς, Πρὸς τὸ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιαν ἔσχ' ἔχων. Item q. d. Cœnatorius, seu, Ad cœnam pertinens. vt apud eundem lib. 4, ἑκατέρων γὰρ σώζονται δειπνητικαί τινες ἐπιστολαί.

Δειπνητὸς, οῦ, τὸ, idẽ quod δεῖπνον. At δείπνητος cũ accẽtu in antepenult. Cœnæ tẽpus, sicut ἀμητὸς & ἄμητος, Eust. ET Δειπνηστὸς, οῦ, ὁ, idẽ quod δείπνητος, i. Cœnæ tempus. Od. ρ, Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν. Nicand. Ther. Ἀκρόνυχος δειπνηστός. Notandũ vero apud Hesych. scribi Δειπνηστὸν quasi à nominat. δειπνηστύς.

C. ἘΠΙδειπνέω, ῶ, F. ήσω, Secundariam cœnam perago, seu Epidipnidas perago. Athen. lib. 14, ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ νῦν τραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι.

C. ΠΑΡΑδειπνέω, ῶ, F. ήσω, Immodicè cœno, Vel miserè cœno, aut Viuo more pauperum. vt v. l. exponunt. Athen. lib. 10.

C. ΠΡΟδειπνέω, Antè cœno.

C. ΣΥΝδειπνέω, ῶ, Concœno. Xen. Pæd. 8, καὶ ὁπότε μὲν συνδειπνοῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθισε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε δὲ μὴ αὐτοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Athen. 5, συνεδείπνουν δ' ὁσημέραι οἱ περὶ Πρύτανιν σώφρονα καὶ σωτήρια τῶν πόλεων σύνδειπνα.

C. ΥΠΕΡδειπνέω, Vltra modũ cœno aut cœnam instruo. seu (vt exponit Hesych.) ὑπερτρυφῶ.

Δειπνίζω, F. ίσω, Cœna excipio, Cœnam præbeo. Od. δ, — καὶ κατέπεφνε Δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. Plut. De amore frat. ποῖος δ' αὖ ἦν ὁ Ἀτρεὺς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφὸν ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας. Idem οὐ διαμειβόμεθα τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, οὐδέ γε βοὰς δεδειπνισμένων θεάτρων, οὐδὲ τιμὰς καὶ προεδρίας, Acclamationes epulo conductas. Et τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσαι, Xen.

C. Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, Qui lubenter cœna alios excipit.

ΔΕΚΑ, Decem. Dicitur autem δέκα quasi δέχα, vtpote à δέχομαι deriuatum, si credere dignũ est. nam quod Etymol. de δέκατος & δεκὰς scribit, de δέκα potius scribere debuit, vtpote ex quo illa formata sint. Οἱ δέκα, Decemuiri, ex Isocr. οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες ἦρχον.

C. Δεκατέσσαρες, quatuordecim, vt δεκατεσσάρων βασιλέων,

quatuordecim regum, Plut. Lyc. VEL Τεσσαρεσκαίδεκα. Item diuisim. Xen. Hell. 1, τέσσαρες καὶ δέκα ναυσίν. A
ET Δεκαπέντε, Quindecim. ET Δεκαέξ, Sexdecim, seu Sedecim. ITEM Ἑκκαίδεκα, pro eodem. vtrũque apud Athen. 60. ET Δεκαεπτά, pro quo dicitur potius ἑπτακαίδεκα. ET Δεκαοκτώ, Octodecim.
C. Δυοκαίδεκα, VEL Δώδεκα, VEL (quod rarius est) Δεκαδύο, Duodecim.
C. Δεκαετής, Decennis. ET Δεκέτης, pro eodẽ. ITEM, Δεκέτηρος, vide in Ἔτος. Sic autẽ & alia composita hîc omissa quære in vocibus quæ τοῦ δέκα vel δεκάτη per cõpositionem adiectæ sunt. B
C. Δεκαπλοῦς, ET Δεκαπλάσιος, Decuplus. Demosth. in Timocrat. κλοπὴν αὐτοῦ τὸ δικαστήριον κατέγνω, καὶ δεκαπλάσιον ἀπέτισε. Item subst. Δεκαπλασία pro Decuplum seu Decuplicatio, vt inquit Bud. afferens ex eodem Demosth. ibidem, καὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται. vbi ait posse etiam subaudiri τιμήν. vt alibi loquitur.
Δεκάκις, Decies. Il. ι, δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα.
Δεκὰς, άδος, ἡ, Decas, Denarius numerus. Ex Homero affertur pro decuria, in v. l. C
Δέκατος, Decimus. At Il. θ, v. 404, εἰς δεκάτους ἐνιαυτούς, Eustathius ait sumi pro εἰς δέκα, vt sit deriuatiuum pro simplici: vel pro εἰς πολλὰς δεκάδας. HINC Δεκατημόριον pro δέκατον μέρος, decima pars, ex Plat. De leg. 4.
Δεκάτη, Decima pars. Xenoph. Hellen. 4, δεκάτη τῶν ἐκ Πλείας τοῦ θεῷ δάπτεσε. Et Hellen. 3, ἡ τῷ Ἀπόλλωνι δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur. Δεκάτην ποιεῖν παιδὸς, (vt inquit Bud.) Decimam filii nomine vouere vel pollucere, aut quid simile, apud Demosth. πρὸς Βοιωτὸν, 89: alibi 96, δεκάτην ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑστιᾶσαι. Vide & apud Suid. Δεκάτην ἑστιᾶσαι. HINC Δεκατηλόγος, Decimæ seu decimarum collector, vel exactor. ET Δεκατηλογία, Decimæ collectio, seu exactio. Δεκατηλόγιον, Locus in quo decimæ exiguntur, & pro τελωνεῖον. Vide Poll. D
Δεκαταῖος, Qui est decem dierum. Luc. βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. Et δεκαταῖος ἥκει, in vulg. l. Decimo post discessum die venit. Plato De rep. 10, ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων.
Δεκατεύω, Decimo, Decimam partem excerpo. δεκατεύειν τὴν οὐσίαν, Suorum bonorum excerptam decimã offerre, ex Plut. in Probl. Idẽ in Camillo, τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύσειν ἀξάμενος τότε, νῦν δεκατεύειν τὰ τῶν πολιτῶν ἐχαλέπαινον. vbi δεκατεύειν τὰ τῶν πολεμίων & τὰ τῶν πολιτῶν est ex bonis seu spoliis hostium, & ex bonis ciuium decimas donare. Antiphon autem dixit p. 141, τὰς δὲ πόλεις τὰς τοῦ βαρβάρου προελομένας, ἁπάσας δεκατεῦσαι, pro τὰς τῶν πολιτῶν οὐσίας. Affertur ex Xiphilino in eo etiam sensu quo Latini dicunt Decimare legiones. Herodotus quoque δεκατεύειν dixit pro Decimum quenque interficere, vt scribit Bud. hunc locum afferens, τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ. HINC Δεκάτευσις, Decimatio. ET Δεκατευτής, Decimator, Qui decimas exigit. (Decumanus quidam interpretati sunt ex Cicerone) ET Δεκατευτήριον, Locus in quo decima persoluitur, Bud. ex Xen. ἐς δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξέλεγον τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων. Ab eodem Bud. exponitur & τελωνεῖον. E F
Δεκατόω, ῶ, cum accus. personæ, Decimo [aliquẽ,] pro Decimas ab aliquo accipio. In epist. ad Hebr. δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ. Et paulo pòst, ὁ δεκάτας λαμβάνων δεδεκάτωται. ET Ἀποδεκατόω, Idem, paulo antè, ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Et vt hîc ἀποδεκατοῦν est Decimas accipere, sic alibi est Decimas dare. Euang. Luc. c. 18, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. Et δεκάτην ἀποδεκατώσω Deut. 14. G
¶ Δεκάζω autem, quod quidam gramm. hinc deduxerũt, vide post Δέχομαι.

ΔΕ΄ΛΤΑ, Elementi quarti nomen, in ordine alphabetico. ‖ Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον, vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα dicta fuit & quædã pars Ægypti à triangulari forma. vel potius diuersæ eius partes hoc nomẽ sibi vendicarunt: de quibus lege Eust. in Dionys. De situ orbis, p. 42. Idem. p. 149 meminit & Patalenes insulæ Indicæ, hanc τὸ Δέλτα appellationem itidem mutuatæ. Stephanus autẽ hoc nomẽ tribuit primùm H quidẽ vrbi cuidã quæ Syriæ vicina sit, deinde verò & insulæ cuidam Ægypti. Sed omittit Stephanus quod apud Xen. legitur Anab. 7, pag. 233, esse Δέλτα & Thraciæ quendam locum. εἰς τὸ Δέλτα καλούμενον τῆς Θρᾴκης, inquit. ‖ Δέλτα vocatur à comicis & pudendum muliebre, (sicut & ἄμβων, ac χοῖρος, & ἐσχάρα, item κτείς, ab iisdem) vt tradit Eust. p. 1539. Suidas autem postquam dixit δέλτα significare τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, subiungit, δέλτα τετράπεπλα ἐσθίομαι.
Δελτωτός, Ad formam triangulam literæ Δ effictus, Formam literæ Δ habens. Sed peculiariter δελτωτὸν dictũ fuit signum quoddam cæleste ab hac figura. Cic. apud Aratum, — Deltωton dicere Graii Quod soliti, simili quia forma litera claret. Vide Hyginum. Item Δελτωτὸν Αἰγύπτιον Eusfath. 1913, quod Δέλτα Αἰγύπτιον potius appellatur, vt modò docui. ‖ Δελτωτοί, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. vide Eust.
¶ Δέλτος, ου, ἡ, Pugillares qui forma literæ Δ plicabantur, seu tabellæ. Sed postea δέλτος dictus fuit quiuis liber, quacunque forma esset. Δέλτοι (inquit Eustath. in Dionys. p. 42) propriè οἱ τόμοι ὅσοι τριγωνοειδῶς ἐσχημάτιζοντο ἐν τῷ πτύσσεσθαι, postea verò ἁπλῶς αἱ βίβλοι. Sic & i. a cõm. in Hom. duobus locis: at p. 1913 ad Ægyptiacam byblũ, ob Deltωton illud Ægypti, posse referri tradit. Δέλτος sæpe redditur Tabella, & δέλτοι Tabellæ. Plut. De def. orac. ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον, ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον. Ab eodem δέλτοι vocãtur tabellæ iudicũ Romæ. Sed & δέκα δέλτοι dictæ fuerunt illæ decem tabulæ. (vnde δωδεκάδελτος νόμος, vt mox docebo) In Axiocho qui Platoni falsò adscribitur, ἔκ τινων χαλκέων δέλτων ἃς ἐξ Ὑπερβορέων ἐκόμισαν. Sic Poll. 8, δέλτοι χαλκαῖ, ἐν αἷς πάλαι ἐνετύπωθησαν οἱ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν πατρίων. Δέλτος, Testamentum, i. e. est tabulæ & ceræ testatoris, Bud. ex Luc. ἐπειδὰν ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, quum resignatæ sunt tabulæ. Idem ex Plut. affert τὰς δέλτους gen. masc. & πινακίδας pro eodem. Item δέλτον κατεσφραγισμένην ex illius Apophth. pro libello obsignato τοῦ χρησμολογοῦ. Necnõ ex Plat. ad Dionys. pro epist. Ex Luc. affertur in v. l. pro tabella in qua testamentum perscribebatur. Item pro tabella pictoria, ex Epigr. HINC Δωδεκάδελτος νόμος apud Theophilum Leges XII tabularum, (ad verbum tamen Lex.)
Δελτίον, dimin. Parui pugillares, Tabellulæ, Libellus. δελτίον δίπτυχον καὶ πολύπτυχον, Pollux.
Δελτάριον, aliud dimin. Tabellula, B. ex Plut. in Antonio, δελτάρια τῶν ἐρωτικῶν κρυστάλλινα.

ΔΕΛΦΥΣ, ύος, ἡ, Vulua, Vterus. vnde ἀδελφὸς pro ὁμόδελφος. q. d. Couterinus. (sed Latinè Vterinus) Quod etymũ habent præter vulgatos grammaticos, Pollux etiam & Athenæus: apud quem malè δελφῖνας pro δελφύας. Affertur idem etymum & ex Aristotele.
Δελφὺς dictus fuit etiam Delphicus draco, Hesych. SED Δελφύνην eum Apollonius vocauit, Arg. 2, Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε.
Ἀ΄ΔΕΛΦΟΣ, οῦ, ὁ, Frater. Propriè tamen frater germanus. Plato Cratylo, ἀδελφὸς ἔοικέναι ἀδελφὸν οὐδὲν θαυμαστόν. Apud eundem De legibus, ὁμοπάτριοι ἀδελφοί, Fratres ex patre, Fratres ex eodẽ patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι, fratres ex matre. Apud Thucyd. ἀδελφὸς μητρὸς, Frater matris, Auunculus.
Ἀδελφὸς, adiect. Geminus. Xen. χεῖρές τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις. i. manus & pedes & oculos, & alia quæcunque hominibus gemina creauit. Gemina autẽ interpretor, Virgilium sequens, qui geminas acies vocauit oculos.
Ἀδελφὸς, Itidem adiectiuè, Similis, Congruens, inquit Budæus. quod Cicero sic extulit Latinè in Partitionibus, Memoria literaturæ germana quodammodo, & in dissimili genere similis. Sic in Academicis dicit, Germanissimus Stoicis. Plato in Phæd. Καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Isocrates in Helene, de Hercule & Theseo loquens, ἐξ ἀδελφῶν δὲ γεγονότες, ὁ μὲν ἐκ Διός, ὁ δὲ ἐκ Ποσειδῶνος, ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔσχον. Id est, Ex germanis autem geniti, hic ex Ioue, ille ex Neptuno, cupiditates

gnif. Arbores producens, Arboriferus. vt vertitur δενδρόφυτος χώρα apud Plutarch. Cam. A

C. Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus carens, Arboribus nudus. ‖ At τὸ ἄδενδρον est Malicorium, seu Punici mali cortex. ἐδιον ξηρὸν, ἤγουν ῥοιᾶς κέλυφος, inquit Hesych.

C. Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, Vitis arbustiua, Vitis quæ est super arbores, Vitis arborem conscendens, siue arbores, vt ait Etymologicus. Dicitur autem absolutè, subaudito substantiuo ἄμπελος. Theophr. lib. 5, cap. 5 De caus. plantarum, τῶν μὴ ὁμογενῶν τὰ ὁμοβλαστῆ καὶ σωῦτροφα ἀλλήλοις, ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη καὶ τῆς συκῆς, Vt de vite fico nupta, & ipsa marito, diximus, Gaza interpr. Plutarchus in Probl. Rom. οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν ἀναδενδράδος ἄνωθεν διατεταμένης. Idem De fort. Alex. περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων. Ex δένδρον fit δενδρὰς, vnde ἀναδενδρὰς ἄμπελος, ἡ ἐπὶ δένδρων, inquit Etymologistes. Notum est autem ἀνὰ in compositione aliquando ἄνω denotare. B

Ἀναδενδρὰς de loco vitibus consito, citatur ex Epigr. Ἀναδενδράδες pro arbustis, citatur ex Psal. 99.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, Vinum ex vite arbustiua. Athen. certũ vini genus Capuæ ita vocari tradit, scribens l. 1, διάφορον οἶνον ἐν Καπύῃ φησὶ γίνεσθαι τὸν ἀναδενδρίτην καλούμενον, ὧ μηδένα τι συγκρίνεσθαι. C

C. Εὔδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arboribus bene consitus. εὔδενδρος περίβλεπτος. Nonn. ὕλαι εὔδενδροι, Herodian.

C. Ἰσόδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arborem æquans.

C. Κατάδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Plenus & consitus arboribus, vulg. lex.

C. Πολύδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas habens arbores, Abũdans arboribus. ET Πολυδένδρεος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. Od. δ, κῆπον ἔχει πολυδένδρεον. D

C. Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, Rhododendron. Plin. lib. 16, cap. 20, Et quanuis herba dicatur Sabina rhododendron, vt nomine apparet, à Græcis venit. Alii nerion vocarunt, alii rhododaphnen, sempiternum fronde, rosæ similitudine, caulibus fruticosum. Vide Diosc. lib. 4, cap. 82.

Δενδρήεις, εντος, ὁ, Arboribus abundans. Od. ι, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, id est (vt alibi dixit) πολυδενδρέῳ. ET Δενδρώεις pro eodem. Nonn. Εἴδεν ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου. vbi videtur abundare ἐγώ.

Δενδρικὸς, οῦ, ὁ, Arboreus. vt δενδρικὸς καρπός. Theophr. De caus. pl. lib. 4, cap. 3, δοκεῖ γὰρ ἄλλα τινὰ καὶ δενδρικώτερα. Et τὰ δενδρικὰ, Arborea, id est quæ arborei generis sunt. Theophrastus ibid. cap. 2, Οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδ᾽ ἄλογον ἔνια προτερεῖν τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθοράν. Vbi Gaza vertit, Nonnulla arborum semina quæ perire celerius possint. E

Δενδρίτης λίθος, Dendritis gemma. Plin. lib. 37 cap. 11, Dendritide alba defossa sub arbore quæ cædatur, securis aciem non hebetari [dicunt.]

Δενδρότης, ητος, ἡ, Arborum incrementum. δένδρων αὔξησις. Suidas. F

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arboreus, Arborarius. vt δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. id est Nymphis arborariis, vt Plin. picum arborarium dicit. Item Arborosus, Arboreus, id est Ad arboris naturam aut magnitudinem accedẽs. vt δενδρώδης τιθύμαλος apud Dioscoridem lib. 4 cap. 155, quem postea δενδροειδῆ vocat, ἀμφιλαφῆ ἄνωθεν καὶ πολύκομον, ὀπὸ γέμοντα, ἐρυθρὸν τοῖς κλάδοις, περὶ οἷς τὰ φύλλα μυρσίνῃ λεπτῇ προσεοικότα: comosissimum ex omnibus, maxime cauliculis rubentibus, & semine copiosissimũ: vt Plin. lib. 26 cap. 8, transtulit. G

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, Arbustum, Arboretum. i. Locus arboribus consitus.

Δενδρίον, ου, τὸ, Arbuscula, Athen. lib. 14, δενδρίον ὃ ἐκεῖνοι κένναρον ἐπονομάζουσι.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, Itidem Arbuscula. Dioscor. lib. 1, cap. 148, δενδρύφιον γεννώμενον ἐν πέτραις. ET Δενδρύδιον pro eodem, in v. l.

Δενδρίζω, Arboresco, Arboris figura sum. AT Δενδρυάζω (seu, vt apud Hesychium scribitur, δενδριάζω) Inter arbores me abscondo, In arbustis latito, ἐν δένδροις ἢ δρυσὶ κρύπτομαι, Eust. ὁ ἐπὶ τὰ δενδρυάζοντος βίος ᾗ βάλανον φαγεῖν. Notandum verò Eustath. alibi à δρῦς hoc vocabulum deriuare, & ex Rhetorico lexico exponere δρυσὶ σκέπεσθαι, καὶ τὸ καθ᾽ ὕδατος δύεσθαι: & ex Æl. Dionys. H

tradere φωλεύεσθαι quadam vocare δενδρυάζεσθαι. Suidæ quoque est εἰς δρῦς καταδύεσθαι, κυρίως, ἀπὸ τῶν παλαιῶν τοῖς δρυσὶ σκέπη χρωμένων πρὶν τὰς οἰκήσεις εὑρεθῆναι. καὶ τὸ καθ᾽ ὕδατος δύεσθαι καὶ ἀποκρύπτειν ἑαυτόν: & Hesych. ὑπὸ τὰς δρῦς περιφεύγειν. Sed si à δρῦς deriuetur, mirum est nõ dici ἐνδρυάζειν potius sine δ initiali. VNDE Ὑποδενδρυάζω, Subitò & ex improuiso appareo, ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνομαι. Hesych.

Δενδρόομαι, οῦμαι, Arboresco. Nonn. VNDE Δενδρώσις, εως, ἡ, q. d. Arborescentia.

C. ἈΠΟδενδρόομαι, οῦμαι, idem. Theophr. lib. 2 De caus. ἐξαναλίσκουσι γὰρ ἀποδενδρούμεναι πᾶσαι τὴν τροφήν, In arboris magnitudinem euadentes, Bud. interpr. Idem Theophr. de hedera, λαμβάνει δὲ πάχος σφόδρα καὶ ἀποδενδροῦται. Pro quo Plin. Tanta crassitudine augetur, vt ipsa arbor fiat.

C. ὙΠΟδενδρόομαι, q. d. Subarboresco, Paulũlum in arborem abeo.

ΔΕΡΚΩ,

Video, Aspicio. ὀξὺ δέρκω ἐκ πελάγους εἰς ἑκατον, Acutis oculis vnumquenque obseruo. vulg. lex. Hinc est futurum secundum δρακῶ, & aorist. secũdus ἔδρακον: & δρακεῖν in infinitiuo. Passiua etiam vox & media in actiua signif. etiam vsurpantur. Vnde apud Homerum. Il. γ, Δεινὸν δερκόμενοι, παῖδες οἱ ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ρ, Παίνοσε παπταίνων, ὥστ᾽ αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Hesiod. Asp. Δεινὸν δερκομένη. Et apud Plut. Sol. δέρκονται εἰς ἥλιον. Et δερχθεὶς, εῖσα, Conspicatus, Aspiciẽs, ab ἐδέρχθην seu δέρχθην aoristo 1 poetico, Vidi, apud Soph. in Aiace. Pind. apud Athen. lib. 13, τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præterito med. δέδορκα. vt οὐδὲ δεδόρκασι apud Luc. De cal. Vnde partic. Δεδορκὼς, Intentis oculis aspiciens, Rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. inter signa τοῦ ἀθύμου, ὑπνωδέστερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σωῦτονον, Bud. Et Gell. lib. 11, cap. 4 de iustitiæ imagine, quod Chrysippus Græcè dicit, παρθένος δέ λέγεται, καὶ σχῆμα τὴν γραφὴν ἔχει, καὶ σωεσπικὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον καὶ ἔντονον, καὶ δεδορκὸς βλέπουσα, ipse Latinè reddit, Forma atque filo virginali, aspectu vehementi & formidabili, luminibus oculorũ acribus neque humilis neque atrocis, sed reuerendæ cuiusdam tristitiæ dignitate. ET Δερκέσκω seu Δερκέσκομαι, pro eodem. vnde δερκέσκετο, id est ἔβλεπε, in Odyss.

C. Δερκευνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Inter dormiendum videns. Nicander Alexiph. Πολλάκι δὴ σκίνακος δερκευνέος ἐν ἀπὸ νεβροῦ Γυείην τμήξαιο, id est leporis. is enim apertis oculis dormit. Suidas verò hunc locum citans legit pro δὴ σκίνακος (quod & schol. agnoscit) ἢ ἢ σκύλακος.

C. Ἀδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Non videns, οὐ βλέπων, Hesych. Item Obscurus, Qui videri nequit, ἀφανής, eidem Hes.

C. Γλυκυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dulce videns aut aspiciens, seu Dulcis aspectu.

C. Εὐδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene videns, Oculatus, εὐόφθαλμος, Hesych. apud quem ita, non εὐδερκὴς scribitur.

C. Ὀξυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Acutùm cernẽs, Acie oculorum acri præditus, Perspicax. Vnde ὀξυδερκέστατος apud Herodotum, id est ὀξυωπέστατος, vt Aristot. loquitur. Et apud Lucianum, per admirationem dicenti, Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας, respondet alter, τί δὲ εἰ ἀκούσειας ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα; Et τὸ ὀξυδερκὲς, Acutum & perspicax, Acies oculorum. HINC Ὀξυδερκεια, ας, ἡ, Acumen visus, Acies oculorum. Et ὀξυδερκία: vtrunque apud Suidam. ET Ὀξυδερκικὸς, οῦ, ὁ, Visus acumini conferens. ET Ὀξυδερκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. SED ET Ὀξυδορκὴς dicitur pro ὀξυδερκὴς, à præterito medio δέδορκα. ‖ Vnde Ὀξυδορκῆ ET Ὀξυδερκικὰ φάρμακα vocantur medicamenta quæ oculos nullo quidem sensibili affectu laborantes, malè tamen munere suo fungentes, corrigunt & in integrum restituunt. Cuiusmodi collyria aliquot referuntur à Gal. lib. 4 κατὰ τόπους. Gorr. Et apud Plut. De discernendo amic. ab adul. ὁ δὲ παρρησίας καὶ δηγμὸν αὐξάνω διεντυχοῦσι προσάγει, ὥσπερ ὀξυδορκικὸν ὄμματι θεραπευομένῳ καὶ φλεγμαίνοντι.

ET Ὀξυδορκία, ας, ἡ, Acumen visus. Lucian. Macrob. κεχήνω ἄρτῳ χριόμενοις ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο φάρμακον. ET Ὀξυδορκέω, ῶ, F. ήσω, Acutum cerno. Plut. περὶ πολυπραγμ.

τί ἀλλότερον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ ἴδιον παραβλέπεις;

C.Πολυδερκής,έος,ὁ καὶ ἡ, Multos intuens. Hesiod. φάος πολυδερκέος ἠοῦς.

Δέρκομος,ου,ὁ, Visus. V.l.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem quod δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. Theog. Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομένων λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.

Δέργμα,ατος,τὸ, Aspectus. Eurip. Phoeniss. ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ, νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα χλοερὰ δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. ET Δεργμός,οῦ,ὁ, idem, Hesych.

Δέρξις,εως,ἡ, Visio, Actio ipsa videndi. Plut. De def. orac. in responso Thessalis dato, — κωφοῦ τ' ἀκοὴν, τυφλοῖό τε δέρξιν, id est, — quis surdi auditus, quæ visio cæci.

C.Ἀδερκτος,ου,ὁ καὶ ἡ, Non videns, vt ἀδάκρυτος supra, Non Lacrymans. VNDE Ἀδέρκτως aduerb. Soph. Œdipo Colon. ἀστιβὲς ἄλσος ἐς τᾶν ἀμαιμακετᾶν κορᾶν, ἃς τρέμομεν λέγειν, καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως.

C.Γυμνοδέρκομαι, Nudus conspicior. v.l.

C.ΔΙΑδέρκω, Perspicio, Transpicio. Od. ξ, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιος περ, Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι. Et in media voce διαδέρκομαι νεφέλης, Perspicio per nebulam.

C.ΕΙΣδέρκω, Intueor, Inspicio. Vnde εἰσέδρακον.

C.ΕΠΙδέρκω, Inspicio, Intueor. Hesiod. Erg. Καί νυ τάδ' αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει. VNDE Ἐπίδερκτος,ου,ὁ, Visus, Sub aspectum cadens, Quem intueri possumus. seu Videndus, Quem intueri & videre fas est. Plut. De aud. poem. ex Empedocle, Οὔτ' ἐπιδερκτὰ τάδ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐπακουστὰ, Οὔτε νόῳ περιληπτά.

C.ΠΕΡΙδέρκομαι, Circunspicio. vnde περιδέρκεο in Epigr.

C.ΠΡΟΣδέρκομαι, Aspicio. Soph. Œd. Col. λεύσσετ' αὐτὸν, προσδέρκου, προσφθέγγου παντᾷ.

¶Δράκος,εος,τὸ, Oculus, Visus. Nicand. Alexiph. de homine morso ab ictide, Πᾶς δὲ παραὶ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἐλλὸς, id est ὄμμασι, ὀφθαλμοῖς.

C.Ἀδρακής,έος,ὁ & ἡ, Qui oculorū seu visus beneficio destituitur, Cæcutiens. ὀλίγον τυφλὸς καὶ ἀδερκὴς, vt Hesych. tradit: apud quem fœm. etiam Ἀδρακὶς eodem sensu ponitur. ‖Eidem Hesych. Ἀδρακὲς est & ἀόρατον, Inuisibile, Sub visum non cadens.

ΔΡΑΚΩΝ, οντος,ὁ, Draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψη καταπλήττοντα. vnde & γλαυκῶπις Mineruæ sacrū esse ferūt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nicander in Theriacis, quum eius cum aquila pugnas describens, canit, Σπερχθεὶς καὶ λοξὸν ὑπὸ δρακὸς ὄμμασι λεύσσων. Sic & ab Homero Il. β dicitur — δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς Σμερδαλέος. i. ὄψει καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Et apud Apoll. Argon. 4, draco vellus aureum custodiens dicitur ὀξὺς ἀΰπνοισιν ὄφις ὀφθαλμοῖσι. ‖Est & mōstrum marinum: sed tunc θαλάσσιος discriminis causa ei additur, vt & à Plinio marinus draco vocatur. ‖Est etiam nomē propriū cuiusdā legislatoris Atheniēsis: De quo hæc Demosthenes in epitaph. ad eius nomen alludentia, ᾔδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος λεγόμενος, οὐκ ἄλλοθέν ποθεν ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτοῦ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. (VNDE Δρακόντειοι νόμοι, Draconis leges, apud Athen. lib. 13.) Item & nomen musici, Platonis præceptoris. ‖Est & cohors Parthorū huius nominis. v.l. Luc. De historia scribēda, οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑώρακει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτ' αὐτοῖς. ‖Δράκοντες in vulg. lex. ex Polybio dicuntur quoque μανίκοι & περίχειρα, aliis βραχιονιστῆρες, Catellæ, Armillæ, Spinthe-res Festo, Brachialia Plinio, Murænulæ Hieronymo, Spathalia Tertulliano: à quo Dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. τοὺς περικαρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως αὐτὶ χρυσίου δράκοντες ἦν. ‖Δράκων, Laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur verò eodem autore & Dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. Gorræus. ‖Item draconē vocat Plin. palmitem emeritum pluribúsque induratum annis.

A C.Δρακοντογενής,έος,ὁ καὶ ἡ, Draconigena, Anguigena, Serpentigena. Epitheton est Thebanorum.

C.Δρακοντόμιμος,ου,ὁ καὶ ἡ, Dracones imitans. Sopater apud Athen. lib. 6, Ἀλλ' ἀμφὶ δ' εἴποις ὀξίνῃ ἀργυρᾷ ἐν δρακοντομίμοις σιαγόνων στρέμμασι.

C.Δρακοντόπους,οδος,ὁ καὶ ἡ, Draconis pedes habens, Anguipes.

C.Δρακοντολέτης,ου,ὁ, Draconis interfector. Epitheton Apollinis πυθοκτόνου.

B Δρακόντειος,ου,ὁ, Anguinus. AT Δρακόντιον herba est, magnæ cum aro litis, vt scribit Plin. lib. 24 cap. 16: ita vt ipse dubitet an sit ea herba quæ Dracunculus Latinis dicitur, cui nomen esse scribit à radice subrutila & draconis conuoluti modo. Apuleius & Marcellus empiricus herbam Proserpinalem appellant: officinæ Serpentariam & Colubrariam. Cuius caulem Gorræus scribit versicoloribus anguis maculis variegari, purpureis etiam intercursantibus lituris, ita vt planè serpentis habitum colore quoque referre videatur: fructumque eius,

C postquam maturuit, tanquam linguam concauo foliorum sinu, ceu rictu quodam serpentis, exeri, & quasi spectabili hiantis draconis forma mediis è faucibus emicare. ‖Dracontion quoque vitis nomen est apud Columellam. ‖Item Morbi genus Æthiopiæ & Indiæ familiare, maximè pueris, Aetio teste, qui ex Leonida tradit dracunculum hunc lumbricis latis non absimilem esse, mouerique sub cute sine molestia: at temporis progressu circa ipsius dracunculi extremitatem suppurationem fieri, cutéque aperta eū caput exerere.

D Ægineta ex Sorano refert, non animal esse, sed neruosam quandam substantiam quæ opinionem motus præbeat: sicut & autor introductionis seu medici, malum cutis esse tradit, varici simile, magnúmque dolorem, dum paululum prominens mouetur, concitans. Vide plura apud Gorr.

Δρακοντίας,ου,ὁ, Anguinus. δρακοντίας πυρὸς apud Theophr. lib. 3 cap. 26, Triticum quod Dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος apud Athen. lib. 3, dictus (vt Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrates scribat, si in fistulā demittatur cucumeris

E flos, mira longitudine quasi anguina specie prouenire. Et δρακοντίας λίθος, Draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconū. De qua plura apud eum l. 37, c. 10.

Δρακοντώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Draconibus seu anguibus plenus. Euripid. Oreste, Ὦ μᾶτερ ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι Τὰς αἱματωπὰς καὶ δρακοντώδεις κόρας. erinnyas intelligens, quas Orpheus ὀφιοπλοκάμους eodem sensu vocat. sicut & Virgilius Æneid. 6 de Tisiphone, — toruósq; sinistra Intentans angues. Et in Culice, Obuia Tisiphone serpentibus vndique compta.

F Δράκαινα,ης,ἡ, Dracæna. vt λέων λέαινα, Λάκων Λάκαινα. ET Δρακαινίδες, Dracunculi pisces qui similes sunt graculo pisci. V.l. ex Hermol.

ΔΕ'ΡΑΣ, ατος,τὸ, Pellis, Corium. Quod quidam generale esse volūt, alii de pelle ouina propriè dici putant. quibus astipulatur Hesych. exponens seu inauratum δέρμα προβάτου. Illud certè aureum vellus quod Argonautæ petebant, χρυσόμαλλον δέρας vocatum à poetis fuisse constat.

G Δέρος, idem, Ionicè, vt vult Etymolog. Apoll. 2, Ἀρκτου προχόοιο σκαιὸν δέρος. Et δέρει ἐπικρυπτόμενος, Pelle intectus, in v.l. VNDE Δερεστὴρ Suidæ per pleonasmū τοῦ ε, pro δερστὴρ, id est δέρμα.

Δέῤῥις,εως,ἡ, idem. Thuc. 2, καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. ‖Item Vestimentum densum ex pilis, Cilicium, v.l. ex Bibl. interpr. Vide & Hesych. VNDE Δεῤῥιδόγομφοι πύλαι apud Hesych. αἱ δέῤῥεις ἔχουσαι παραπετάσματα. ET Δεῤῥιτὴρ apud eundem, περιδέραιον ἵππου. ET Δεῤῥιστὴς eidem κυνάγχης περιαυχένιος. ET Δέῤῥιον, Cilicium, τείχιον σακκίον, Hesych. ET Δεῤῥίδιον

H apud Suidam, Vmbraculum coriaceum, σκιάδιον δερμάτινον.

Δέρω, Excorio, Pellem detraho. Hom. non semel, ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Virg. Tergora diripiunt costis. ET Ἀναδέρω, idem. ‖Metaph. etiam pro Nudo, Reuelo, Apertè dico, Bud. ex Luc. ET Ἀποδέρω itidem pro Excorio.

ET Ἐκδέρω, idem.

Δέρω, Cædo, Verbero. Act. Apost. 5, δείραντες παρήγγειλαν, &c. SED Δαίρω hac in significatione vsitatius est. HINC Δῆρις deduci quidam volunt, id est Contentio, Rixa. Itē Pugna, Hom. A QVO nomine est Ἄδηρις, Non contentiosus, Contentione carens, Non controuersus. in Epigr. ET Ἀδήριτος, idem, apud Nonn. ET Ἀδηρίτως, aduerb. Absque contentione. Item, Sine controuersia, Absque dubio. ET Ἀμφιδήριτος victoria Thucyd. Anceps victoria. q.d. Vtrinque contentiosa. A QVO Δηριάω, & Δηριάομαι, Rixor, Contendo. Item, Pugno, Prælior. Hom. & Apoll. ET Δηρίσασθαι, AC Δηρινθῆναι, eadem significatione apud eosdem ab inusitatis thematibus. Cæterū an δαίρω ex δέρω factū sit non satis constat. quinetiā nomen illud δῆρις sunt qui non à δαίρω sed à δαίω deriuent.

Δέρμα, ατος, τὸ, idem quod δέρας & reliqua. sed hoc à verbo deduci censuisse videtur Eustathius, quum scribit δέρμα esse τὸ ἁπλῶς ἐκδερόμενον, at κῶας dici ἐν ᾧ κεῖταί τις ἢ κοιμᾶται, ἀπὸ τοῦ κῶ ῥήματος. Quod annotat in hunc Odyss. ξ locum, Τάμνων δέρμα βόειον εὔχροον. frequens est apud eum hæc vox. Δέρμα autē appellatur & Cutis. VNDE Δερματοφορέω, ῶ, Pellem seu pelles gesto, Pellibus amictus sum. ET Λεπτοδέρματος, Tenuem pellem seu cutem habens. ET Ἀποδερματόω, ῶ, Excorio. ET Ἐπιδερματίς, de quo vide in Ἐπιδερμίς. ITEM adiectiuū, Δερματώδης, Coriaceus. Item Cuteus, Polit. Mollis instar cutis, Gazæ. ET Δερμάτινος, Coriaceus, Cutis speciem præ se ferens. ITEM Δερματικὸς, vt δερματικὸν ἀργύριον Lyc. Quod ex pelliū venditione prouenit. ET Δερμάτιον diminutiuū, Pellicula. ¶ Sunt & deriuata in quibus fit syncope, vt quum λεπτόδερμος pro λεπτοδέρματος dicitur. quod itidē fit in omnibus sequentibus. NAM Δερμόπτερα pro δερματόπτερα vocantur Quæ cuteas habent alas, seu Quibus cutis vicem alarū præbet. in quibus est vespertilio. ET Αἰολόδερμος, Variegatam habens cutem, Pictus terga, vt poetæ loquūtur. ET Λεπτόδερμος idem quod λεπτοδέρματος. ET Μαλακόδερμος, Mollem cutem habens, seu putamen. vt μαλακόδερμα ᾠά. ET Παχύδερμος, q. d. Crassipellis, Crassam pellem seu cutem habens. ET Σκληρόδερμος contr. præcedenti μαλακόδερμος.

Ἐπιδερμὶς (quæ & ἐπιδερματὶς) Cuticula sensu destituta & toti veræ cuti supertensa. Gorr. In vulg. lex. ἐπιδερματὶς, Pellis quæ est inter digitos anserum & cygnorum, & huiusmodi auium, ex Aristot.

Δερμύλλω, Excorio. Item Pudendi glandem detego. ex schol. Aristoph.

Δερμηστὴς, Animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Vide Suidam, Etymol. & Hesych.

C. Νεόδαρτος, Recēns excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. δ & χ, Pellis recēns detracta. Sic & Aristot. in Problem.

SED ET Δαρτὸς pro δαρτὸς, Excoriatus. Vide Hesych.

Δέρτρον, Membrana vel potius ἐπίπλους intestinis incūbens, Antimachus, — χολάδας δέρτροισι καλύψας. Vide & alias huic vicinas signif. apud Etymol. & Eustath. in hunc locum Homeri Odyss. λ, Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Vbi & quidā δέρτρον esse putarunt illam duriorem rostri partem qua cibum capiunt aues: alii pro toto rostro acceperunt.

¶ Δορὰ, Excoriatio. Item Pellis. vt λέοντος δορά. ET Ἐκδορὰ itidem Excoriatio. Apud Dioscoridē Euulsio, πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, ad euellendas seu exterendas lepras.

ET Ἐκδόρια, q. d. Excoriatoria. Dioscorides ita vocat medicamenta quæ vrendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant. ITEM Νεόδορος eiusdem formationis, Recēns excoriatus, νεόδαρτος. SED Νεόδερος βύρσα nō νεόδορος, ex Theophr. affertur pro corio bouis recente, id est recēns detracto. AT Ἄδορος, Non excoriatus, vel Pelle carens. ET Ἀδορεὶ aduerb. Sine excoriatione. Hesychio autem Ἄδορος, est etiam Vter, Pera, Saccus. AT Παλινδορία, τὰ, fit à δορὰ significante pellē. Ita enim vocantur quæ veteribus calceis suppingunt. Vide Poll. Apud Hesych. tamen παλινδορία legitur, quod ab eo exponitur simpliciter σκῦτος.

Δορεὺς, Culter coci ad excoriandum. Vnde δορεῖδες apud

A Poll. & Hesych.

ΔΕΡΗ, ET Δειρὴ, (alio accentu) Ceruix. Item, Collum. Eurip. Phœnissis, περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλλοιμι. Doricè pro δέρῃ φιλτάτῃ. Apud Homerum autem frequens est δειρή. cui & laqueus innectitur apud eum Od. χ, — ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. Etymol. tamen annotat de quadrupedibus propriè dici, διὰ τὸ ἐπιτήδειον ἐκδέρεσθαι. Orph. Argon. v. 1011, Κῦμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου, ὥστε δράκοντος Ἴσπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. ‖ Δέρα Hesychio est & ὑπερβολὴ ὄρους, Iugum montis. qua significatione δειρὰς

B dicitur. Et δειρὴ ὄρους Eustathio quoque ἐξοχὴ est, deducenti inde πολυδειράς. Δείρα verò Hesychio est & ὑμοιρα, διαίρεσις.

C. Δεραγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Collum cōstringens & suffocans. vnde δεραγχέας πάγας Suid. exp. τὰς τὴν δέρην ἀγχούσας.

C. Δειροκύπελλον, ου, τὸ, Poculum collo oblongo. Lucian. Lexiph. recensens pocula posita in Delphinide mensa, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ πρηνὴς μυρτοφυγής, ἀλλὰ & τὴν κέρκον, καὶ βομβυλιὸς καὶ δειροκύπελλον.

C C. Δεροπέδη, ης, ἡ, Torques, Collare. Bud. ex Greg. δεροπέδη στήθεσι περίτροχος.

C. Δειροτομέω, ῶ, F. ήσω, Ceruicem abscindo, Decollo, Suetonio. Il. ψ, Αἱρήσει μὲν καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. VNDE Ἀποδειροτομέω, ῶ, pro eodem. Od λ, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα Ἐς βόθρον. id est ἀπέκοψα τοὺς αὐχένας, secundum Suidam, seu ἀπέταμον τραχήλους secundum Hesychium. Aliquando capitur generaliter pro Abscindo, Amputo, vt quum dicit Hesiod. κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησε.

D C. Δολιχόδειρος, SEV Δουλιχόδειρος, (metri gratia inserto υ) ου, ὁ καὶ ἡ, Ceruicem seu collum longum habens, μακροτράχηλος. Iliad. β, Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων.

C. Τανυόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Extensum seu protensum collum habens, Cui procera ceruix est. Aristoph. Auibus. φῦλ' ἀθροίζομαι Οἰωνῶν τῶν τανυοδείρων.

¶ Δέραιον, ου, τὸ, περιτραχήλιος κόσμος. Suid. Collarium, Bud. ex Xenoph. κυνῶν δὲ κόσμος, δέραια, ἱμάντες, τελαμῶνια. ἔστω δὲ δέραια μαλακά.

E C. Δεραιοπέδη, ης, ἡ, Laqueus aucuparius, quòd gulam premat. Epigr. πτηνῶν ἄρρηκτον τήνδε δεραιοπέδην. quam Suidas λαιμοπέδην etiam vocari scribit.

C. Δεραίαμβος, ου, ὁ, Millus, hoc est Collare canum coriaceum, clauis confixum, aduersus luporum impetum. vulg. lex.

C. Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. Circumcollaris. vt τὸν περιδέραιον κόσμον apud Plut. in Galba, de muliebri ornatu. Sic περιδεραίοις στεφάνοις, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. Sympos. 3, nominat, addens & ὑποθυμίδας vocari, διὰ τὴν ἀποφορὰν & ἀποθυμίασιν. Substan-

F tiuè etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, id est ἱμὰς πλατὺς περὶ τὸν τράχηλον, Collare, Millum. Frequentius tamen pro ornatu collari, seu monili. Plutarchus Sertorio, τὰ χρυσᾶ περιδέραια ἃ Ῥωμαῖοι βούλλας καλοῦσι. Idem περὶ φιλοπλ. τὰ τοῦ πλούτου φάλαρα ταῦτα καὶ περιδέραια καὶ θεάματα κοσμοσιάδη. Herodian. lib. 5, περιδερραίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, Monilibus & armillis. Scribitur enim hæc vox vtroque modo, interdū vno ρ, interdū gemino. ET Περιδερὶς, ίδος, ἡ, pro eodem.

G C. Ὑποδέραιον, ου, τὸ, q.d. Succollare. ὑποτραχήλιον & περιτραχήλιον, Hesych. ET Ὑποδερὶς apud eundem, ὁρμίσκος, πλόκιον τι περιτραχήλιον. Idem & Suidas tradit. Budæo est Torques, Monile, ex Aristotele in fine 5 De hist. anim. ‖ Ὑποδερὶς est etiam extremi colli pars prior, Camer. seu (vt Poll. expl.) τὸ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τοῦ τραχήλου τελευταῖον. Gorræo est vltima colli anterioris pars, cui proximè subest iugulum. Apud eum verò ὑποδειρὶς scribitur à δείρη.

¶ Δειρὸς, οῦ, ὁ, Collis, λόφος καὶ ἀνάντης τόπος, Hesych.

H Δειρὰς, άδος, ἡ, Iugum montis. ἐξοχὴ, κορυφὴ, αὐχὴν τραχηλοειδὴς τοῦ ὄρους, Hesych. Seu νάπη, φάραγξ, vt idem Hesych. exponit. Apollon. Arg. 2, ὑπὸ δειράδι Παρνασοῖο. Soph. Aiace, Κυλλανίας χιονοκτύπου πετραίας ἀπὸ δειράδος. vbi schol. exponit ἀκρωτηρίου. HINC Πολυδειρὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Montium iuga seu cacumina multa habens. Il. α, Ἀκροτάτῃ

κορυφῇ πολυδειράδος οὐλύμποιο.

ΔΟΡΥ, genit. δόρατος & δουρός per metathesin pro δόρυος, dat. δόρατι & poet. δουρί, simpliciter (vt Eustathius vult) Lignum, ξύλον: factum à δέρω, vt ξύλον à ξύω. quasi δέρμα ἔχον καὶ πεφυκὸς ἀποδέρεσθαι, seu ξύλον ἐκ δὲ ἐσχισμένον, tam de ligno ex arbore exect, quàm de eo quod in arbore adhuc est. imò aliquando pro tota arbore, vt idē Eustath. autor est. Sunt tamen qui à δρῦ à δρὺς deducendū potius censeāt. Od. ζ, οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. Il. ρ, Ἕλκωσ᾽ ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἤ δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. ‖Peculiariter verò accipitur pro ligno tereti, longo, cuspidēmque præferratam habēte, quo milites in bello decertant: id est pro hasta, tam apud prosæ scriptores quàm poetas. Il. ψ, Ἐκ χειρὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον. Il. ν, Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Od. λ, δόρυ χαλκοβαρές. Od. κ, δόρυ χάλκεον. Il. η, τόξοισι μαχέσκετο δουρί τε μακρῷ. Il. φ, Ἢ ὄχε δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Aristot. de hippopotamo, τοῦ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii crassitudo talis vt inde tornentur hastæ. Thuc. lib. 6, μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς πομπὰς ποιεῖν. Athen. lib. 14, de pyrrhicha bacchanali, ἔχουσι γὰρ οἱ ὀρχούμενοι θύρσους ἀντὶ δοράτων. Et διὰ δοράτων μάχεσθαι est eminus pugnare, cui opponitur συσταδὸν vel συστάδην μάχεσθαι. At τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον apud Sophoclem Aiace schol. exponit τὸν νόθον ἐκ γυναικὸς μάχῃ κρατηθείσης. scribens alibi, δόρυ καὶ ἔγχος apud recētiores vocari quodcūq; ἀκόντιον.

C. Δορυάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus, δουρὶ ἁλοὺς vel ἑαλωκώς. idem quod αἰχμάλωτος, Bello captus, Captiuus. Xenophon Pæd. 7, ὡς δορυαλώτου τῆς πόλεως οὔσης. Plut. Hellen. ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος. Herodianus lib. 1, αὐτοὺς ὥσπερ σαγηνεύσας ἐντὸς τῶν ὅπλων δορυαλώτους εἶχε, Indagine armorum conclusos captiuósque, vt Politianus vertit. ‖Synes. ὑπὸ δὲ ἐξὲν ἐσ᾽ ... δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων. vbi redditur Venabulis interfectorū.

C. Δορυδρέπανον, ου, τὸ, Falx præacuta, inserta infixáque longurio, non absimili forma muralium falcium. vulg. lex. Epigramm. Ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τοῦτο δορυδρεπάνῳ, id est harpagone.

C. Δορυθαρσής, έος, ὁ καὶ ἡ, Audax hasta, Hasta fidens. Epigr.

C. Δορύκλειοι, οἱ, iidem qui φυγάδες. Paus. Att. ἄνδρας φυγάδας, οὓς δορυκλείους ὀνομάζουσι [οἱ Μεγαρεῖς,] ἀφικομένους παρὰ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι κληρούχους, προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις.

C. Δορύκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta clarus, Hasta inclytus.

C. Δορύκνιον, ου, τὸ, Dorycnium, herba quam Crateuas apud Dioscor. ἁλικάκαβον & καλέαν etiam vocat: eadem cum solano furioso: vt tradit Dioscor. initio lib. 6. similiter & Plinius, qui appellatum ab eo scribit, quòd cuspides in præliis tingerentur illo passim nascente: Demophō autem, quòd ad inferendam mortem pares τοῖς δόρασι vires habeat, vt docet Gorræus, apud quem plura.

C. Δορύκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta partus, Quem hasta acquisitū quis possidet. vt λιάδες δορύκτηται apud Apoll. δορύκτητος γῆ apud Plutarchum Ager bello partus. Plut. De fort. Alex. lib. 1, τὴν πάτριον ἐσθῆτα κοσμῶν, οὐδὲ τὴν δορύκτητον ὑπερεῖδε, Eorum vestem non aspernatus est quos suæ ditionis fecerat, Bud. interpr.

C. Δορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta prehensus aut captus. λεία δορύληπτος. VNDE Ἀδορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta non captus, seu Qui hasta capi nequit.

C. Δορύμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta pugnans. Plut. De aud. poem. σέβεσθ᾽ αἰδῶ συνεργὸν ἀρετῆς δορυμάχου.

C. Δορυμήστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Hastæ peritus. ἔμπειρος τῶν πολέμων Hesych. ἐπιστημόνως πολεμῶν, Suid.

C. Δορύξενος, ου, ὁ, q. d. Hospes hasta partus. In bello Megarēsi sic dicebatur qui quum hasta captus esset, & à victore domum abductus sale & mēsa cum eo participasset, tandem manumissus λύτρα hospiti suo tulerat. atque is φίλος ἀεὶ διετέλει τοῦ λαβόντος, ἐκ δορυαλώτου δορύξενος προσαγορευόμενος, vt tradit Plut. in Probl. Hellen. Item simpliciter pro Hospes, Amicus. Soph. Elect. ξένος μὲν ὦ Φωκεῦ παρ᾽ ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ Μέγιστος αὐτῷ τυγχάνει δορυξένων. Adiectiuè quoque in eadem significatione accipitur. vt apud eundem in Œdipo Col. Τί δῆτ᾽ ἂν ἀνδρὸς τοῦδε δυσμένειαν ἐκβάλοι Τοιοῦδ᾽ ὅτου πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος Κοινὴ παρ᾽ ἡμῖν αἰὲν ἐστὶν ἑστία;

A C. Δορύξεον, ου, τὸ, Locus vbi hastæ raduntur aut poliuntur. ὅπου τὰ δόρατα ξέεται, Hesych. AT Δορυξόος, ου, ὁ, Qui hastas radit aut polit. Exponitur & hastarum artifex. Aristoph. Κἄπειτ᾽ ὁ δορυξόος ἢ κάπηλος ἀσπίδων.

C. Δορυπαλής, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta perculsus. In Epigr. δορυπαλέα νεκρῶν ὀστέα.

C. Δορύπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Igneam hastam habens. vt ἄστρων δορυπύρων στρατιὰ apud Demetr. Phal. de nominum compositione loquentem, qui dithyrambicum esse dicit.

C. Δορυσθενής, έος, ὁ καὶ ἡ, Hasta valens seu potens.

B C. Δορυσσόος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta impetuosus. à σείω τὸ ὁρμῶ. vt tradit Eust. δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι apud Hesiod. i. δορυσόρμῃ.

C. Δορυφόρος, ου, ὁ, Speculator, Satelles hastatus, Satelles. Xenoph. Pæd. 8, δορυφόρους βασιλικοὺς σκώπτει. Plutarchus Artoxerxe, πολλοὺς ἀπέκτεινε τῶν βασιλέως δορυφόρων. Herodianus lib. 5, σωματοφύλακες καὶ δορυφόροι, ὡς δὴ στρατιῶται καλοῦσι. VNDE Δορυφορία, ας, ἡ, Satellitium. ἐπὶ τῇ δορυφορίᾳ τῆς ἐπιστολῆς ἐγέλων, Ridebant quòd armati ferrent epistolam. vulg. lex. ET Δορυφορικός, οῦ, ὁ, Ad satellites pertinens. vt δορυφορικὸν οἴκημα apud Plat. Tim.

c Τὸ δορυφορικὸν, Satellitium. pro ipsis satellitibus seu spiculatoribus. ET Δορυφορέω, ῶ, F. ήσω, Stipo, Comitor vt satelles. Thuc. lib. 1, αὐτὸν Μῆδοι καὶ Αἰγύπτιοι ἐδορυφόρουν. Plut. De frat. char. τοὺς θεοὺς ἑώρα τὸν πρεσβύτατον δορυφορούντας. Et in pass. Herodianus lib. 2, πλέον τε τῆς συνηθείας δορυφορούμενος, Maiore militum comitatu. ‖Metaph. accipitur pro Stipo, id est Assector, προπέμπω. Isocr. De Theseo, τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Synes. epist. 101, τὴν γὰρ ψυχὴν ἀρεταῖς δορυφορεῖσθαι προτιμῶ μᾶλλον ἢ στρατιώταις τὸ σῶμα, Animū virtutib⁹ bene stipatū habere.

D Item Tueor, Protego, φυλάττω, Sartum tectum ab omni violentia iniuriáque præbeo. Demosth. contra Timocratem, τὴν ἑκάστου σωτηρίαν τούτων δορυφοροῦντες. Iulianus de ficis quæ ad solem siccantur, ἔστι ξὺν ἡ ῥαξ οὐσάκαν ... ἐστιν, οἷον εἰ τῶν κήρυκα τῇ ἀλέξει δορυφορούμενα. Bud. Construitur & cum datiuo significatque Seruio, Subseruio. Basil. 265 πάσης κτίσεως δορυφορούσης ἡμῖν. Bud. VNDE Δορυφόρημα, ατος, τὸ, Satellitu hastatorum comitatus. Satellitiū quidā interpr. Plut. Artox. τὸν Ἀρρίδαιον, ὥσπερ δορυφόρημα τῆς βασιλείας, ἐφελκόμενος. Luc. De histo-

E ria scrib. ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα. ET Ἀδορυφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Satellitibus hastatis non stipatus. seu (vt Bud. exp.) Qui stipatoribus non vtitur. Aristot. Polit. 5, καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν Κύψελος διετέλεσεν ἀδορυφόρητος.

C. Δοροθήκη, ης, ἡ, Repositorium hastarum.

C. Δοροπαχής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui hastæ crassitudine est. Xen. Cyneg. ῥάβδους κρανείας δοροπαχεῖς.

C. Δοροφόρος, ου, ὁ, Satelles hastatus. δορυφόρος.

C. Δορίαλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus. δορὶ ἁλούς. Soph. Aiace, λέχος δορίαλωτον στέρξας. Scribitur & δορυάλωτος suprà.

F ET Δουράλης pro eodē apud Hes. nisi ibi mendosus sit.

C. Δορίθηρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quem hasta aliquis venatus est. Hasta captus.

C. Δορίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta acquisitus. pro quo & δορύκτητος suprà.

C. Δορίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta captus seu prehensus. At apud Euripidem, δορίληπτος ἔτ᾽ ἦν λοιπή, exponitur, Restabat capienda.

C. Δοριμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Hasta furens, seu Insano hastæ bellandique amore captus, Bellandi auidissimus.

G C. Δοριπόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta laborans, seu Laboriosus in bello. δοριπόνοις ἀσπίσι, Fortibus clypeis. Eurip. in v. l.

C. Δορίτολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta audens, δορυθαρσής. Epigr.

C. Δουρικλυτός, οῦ, ὁ, Hasta inclytus, Bellator præclarus. Od. ο, Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ηὔδα. ET Δουρικλειτός, οῦ, ὁ, pro eodem. Il. ε, δουρικλειτὸς Μενέλαος.

C. Δουρίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Hasta prehensus seu captus, Bello captus, Captiuus. Sophocl. Aiace, τὴν δουρίληπτον δίμορον νύμφην ὁρᾷ.

C. Δουριμηκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Hastæ longitudinem habens, Hes.

H C. Δουριπετής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui hasta cecidit. Eurip. Androm. οὐ πτώματα πολλὰ δ᾽ Ἑλλάδος πέπωκε δουριπετῆ νεκρῶν. In Hecuba dicit δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.

C. Δουριτυπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Hasta verberatus. ‖At δουριτυπῆ σφῦραν in Epigr. est Malleum ad tundenda ligna, Tuditem quo ictus lignis infliguntur.

C. Δουρηνεκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Tantum interuallum continens quantum hastæ iactus. Il. ξ. ἀλλ' ὅτι δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἢ καὶ ἔλασσον, id est εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, aut ὅσον μῆκος δουρός. Eust. A

C. Δουροδόκη, ης, ἡ, Hastæ receptaculũ, seu Locus ad hastas reponendas. Od. α. Ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν Δουροδόκης ἔντοσθεν ἐΰξόου. Suidas δουροδόκης exponit adiectiuè τῆς τὰ δόρατα δεχομένης, tanquam à masculino δουροδόκος. ET Δουροθήκη, ης, ἡ, idem.

C. Δουρόκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt δορύκτητος.

C. Ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ, Cuspis hastæ, τὸ πρὸ τοῦ ξύλου τοῦ δόρατος, vt Pollux exponit, Summa cuspis hastæ, cui σαυρωτὴρ subsidiaria est in transuersum. Bud. ex Plutarchi Apophth. ἔλεγε δὲ τεῖχη εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας. B

Δορυάσσω, F. ύξω, Hasta pugno. à δόρυ: vt à θώρηξ θωρήσσω, ab αἰχμὴ αἰχμάζω. Vnde δορυασσόντων μόχθων apud Soph. Aiace τῶν κατὰ πόλεμον, τῶν πολεμικῶν. Et δορύασσοντες πόνοι apud eundem.

¶ Δοράτιον, ου, τό, Hastile, Spiculum, Iaculum. Thuc. l. 3, ἔπειτα ψιλοὶ ἄλλοι μετ' αὐτοὺς ξὺν δορατίοις ἐχώρουν. Lucian. Zeux. περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις. Plut. Apophth. de Sciluro, ἥ ποτε δέσμην δορατίων. C

Δορατιαῖος, ου, ὁ, q. d. Hastilis, Hastæ magnitudinẽ æquans: vt δορατιαῖον μέγεθος, Quod hastæ magnitudine est.

Δορατίζομαι, F. ίσομαι, Hastis pugno. δόρασι μάχομαι, Hesychius. (ET Δορατίζω expositum λογχάζω, apud eundem.) VNDE Δορατισμός, οῦ, ὁ, Pugna quæ hastis fit.

¶ Δούρατα, Ligna. à δόρυ, δόρατος, per epenthesin τοῦ υ, metri gratia. Od. ε, Αὐτὰρ ὁ δούρατα μακρὰ ταμὼν ἡρμόζετο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην. Hesiod. Erg. ἑκατὸν δὲ τε δούραθ' ἁμάξης. ‖ Item Hastæ, pro δόρατα epenthesi τοῦ υ, vt dixi. HINC Δουράτεος, Ligneus. Od. θ. καὶ ἵππου κόσμον ἄεισον Δουρατέου τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ. Et δουράτεος πύργος, Lignea turris, Apollon. Arg. 2. At δουρατέη ἄκανθα apud Non. exponitur Spiculum. D

Δοῦρα, τά, plurali numero pro δόρατα seu δούρατα. Gen. est δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. numero δουρός dicitur & δουρί. Eustath. vult esse syncopen. Accipitur verò in vtraque significatione τοῦ δόρυ. nam & Ligna significat (vt Od. ε, Αὐτὰρ ὁ τέμνετο δοῦρα. Hesiodus Erg. ὑλοτομεῖν τε ταμεῖν θαλαμήϊα δοῦρα.) Et Hastæ seu Hastilia, Spicula. Od. α, καὶ δύο δοῦρε φαεινὰ ἔχων. Il. ω, πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροΐ πῆγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Il. μ. βώτορας ἄνδρας Σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα. E

C. Δουροπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, Ex lignis compactus, Contignatione compactus. Oppian.

Δούρειος, ου, ὁ, Ligneus, idem quod δουράτεος. vt δούρειος ἵππος, de equo illo Troiano, quem & ἵππον ξεστὸν Homerus appellat. Athen. lib. 13, οἱ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐγκλεισθέντες. Idem lib. 9 ex Diphilo, Δούρειον ἐπίγρ χλίδα τῇ φυσήματι. ET Δούριος, pro eodem apud Hesych. Sic Epigr. l. 2, — ὄντας δούρειον ἵππον. F

ΔΕΣΠΟΖΩ, Dominor, Dominium obtineo. Plato De leg. 5, τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demosth. πρὸς Φίλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι, τῶν συμμάχων προαιρούμενος. (ET Δεσπόζουσι pro δεσπόζειν, Pollux ex Plat.) pro quo δεσποσύνου scribẽdum videtur: de quo mox. At δεσπόζεσθαι, est Dominio alterius parere, vt ab ἄρχω ἄρχεσθαι dicitur. ‖ Δεσπόζεσθαι est etiam Acquiri: vt τὸ τοῦ δημοσίου πρᾶγμα οὐ δυνάται ἐξ τῆς χρείας νομῆς δεσπόζεσθαι. non semel sic legitur. αἱ δουλεῖαι ἀσώματοί εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δεσπόζονται διὰ χρήσεως. Hæc Bud. G

Δεσπόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vt δουλόσυνος) δεσποτικός, Herilis. Xen. τοὺς οἰκέτας μέτεστι τῶν δεσποσυνῶν χρημάτων ὅσον φέρειν ἢ φυλάττειν χρῆσθαι δὲ οὐδενὶ αὐτῶν ἔξεστι. alibi, τῶν δεσποσυνῶν ἀπέχεσθαι. Bud. Sic δεσποσυνοὺς οἴκους dixit Eurip. ‖ Δεσπόσυνος substantiuè captum est Filius herilis. Athen. lib. 4, τούτων δ' ἐστι πολὺ σεμνότερον καὶ λαμπρότερον παρὰ δεσποσύνοις τοῖς ἡμετέροις. Et in fœm. gen. Δεσποσύνη, ης, ἡ, Filia herilis. Plutarchus Lycurgo, οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας. Sic δεσπόσυνος exponitur in vulg. lex. Eustathius verò δεσποσύνους ex veteribus esse tradit δούλους πρατέντας ἐν οἰκίαις δεσποτῶν, Seruos heriles. Et apud Suidam Δεσπόσυνος est τοῖς δεσπότου: sed expositio hæc ambigua est. H

Δεσπόσιοι, οἱ, Eustathio iidem sunt qui δεσπόσυνοι. VNDE Δεσποσιοναῦται apud Lacones εἰλωτες οἱ εἰς τοὺς στόλους κατιόντες, vt tradit Eustathius: Liberti qui classes conscendebant.

Δεσποτός, οῦ, ὁ, Dominabilis. Bud. ex Aristot. Polit. 7, pag. 187, & alibi.

Δεσπότης, ου, ὁ, Dominus, Herus. propriè serui respectu dictus. Luc. Nig. τὸν μὲν γὰρ οἰκέτου δεσπότην περιιόντα, τὸν δ' αὖ τὴν πλουσίου πένητα. Athen. lib. 4, οἱ Ἀρκάδες ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ὑποδέχονται τοῖς δεσπόταις καὶ τοῖς δούλοις, καὶ μίαν πᾶσι τράπεζαν παρασκευάζουσι. Idem 14, ἀρχαὶ τοὺς δεσπότας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Δεσπότης etiam dicitur cuius dominio homines aliqui, aut populus, aut regio parent. vt δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων apud Æsch. cõtra Ctesiph. δεσπότην σου καὶ ἀδελφὸν apud Plut. Artoxerxe. δεσπότην τῶν ἄλλων apud Isocrat. Archid. δεσπότης, ἡγεμών, κύριος πάντων apud Demosthenem Pro cor. δεσπότης Ἀσίας apud Lucianum. Δεσπότης etiam dicitur rei possessæ, pro κτήτωρ. vt τοῦ δακτυλίου δεσπότης apud Lucian. δεσπότην χρημάτων apud Theophyl. epist. 19. Aristoph. verò Pluto dixit etiam τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. FOEM. est Δέσποινα apud Soph. ET Δεσπότις, ιδος, apud Eurip. & Plat. 3, De leg. δεσπότης αἰδώς. cuius correlatiuum est ὑπηρέτης. Quæ tamen duo vocabula Pollux non admittit. ET Δέσποινα, ης, ἡ, Plato De leg. 7, δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαί τινων. Od. γ, Τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Od. ξ, Ἐλθὼν εἰς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει.

C. Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dominum non habens, Nullius dominio mancipatus. Athen. l. 6, καὶ οὓς μὲν τῶν δούλων ἀλευθέρους ἐποίουν Σπαρτιᾶται ἀφέτας ἐκάλεσαν, οὓς δὲ ἀδεσπότους, Emancipatos. Plutarchus De def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, Deos remoto omni herili imperio liberos, suique iuris. Aristot. Ethic. 8, δημοκρατίᾳ δὲ μάλιστα μὲν ἐν ταῖς ἀδεσπότοις τῶν οἰκήσεων. Ἀδέσποτα etiam sunt quæ ad fiscum deuoluuntur, quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo lib. 17, τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς καὶ ξεῖρα πίπτειν ὀφειλόντων. Bud. Comm. Ἀδέσποτος eidem Bud. est etiam oppositum τῷ αὐθεντικός. Plutarchus, λόγου περὶ Ἀλεξάνδρου τελευτῆς ἐμπεσόντος ἀδεσπότου. Idem in Cicerone, ἀδέσποτον ἐπιστολὴν redditam Crasso dicit, hoc est, autoris & scribentis nomine suppresso. Et in Oth. ἀδέσποτον φήμην, Famam incerto autore manantem appellauit. Sic ἀδέσποτον epigramma, cuius incertus autor, eidem Bud. Et Hieron. ad Euag. Misisti volumen ἀνώνυμον καὶ ἀδέσποτον: & nescio vtrum tu de titulo nomen subtraxeris, an ille qui scripsit, vt periculũ fugeret disputandi. VNDE Ἀδεσπότως, aduerbiũ, Sine certo autore, oppositum τῷ αὐθεντικῶς: aut propriè Sine domino.

C. Φιλοδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Domini amans, seu Dominii amans, id est Qui alterius in se dominium libens patitur. Herodot. Melpom. de Scythis, τοῦτο δὲ ὡς δούλων γόνων τὸν λόγον ποιεύμενοι, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Et τὸ φιλοδέσποτον, Domini amor, seu Domini aliorum in se amor. HINC Φιλοδεσποτεύομαι esse videtur, quod Etymol. & Suidas ex Anaxila afferunt, sed non exponunt. vt sit Dominum (seu alterius in me dominium) amo. nisi quis vellet esse Dominatum amo aut affecto.

Δεσποτικός, ή, όν, Herilis. vt δεσποτικὴ δύναμις in Epigr. & δεσποτικὸν δίκαιον apud Aristot. Ethic. 5, Herile ius. ‖ Δεσποτικός est & Qui dominari nouit. vt ἀρχικός. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων apud Xenophontem accipitur, teste Bud. ‖ Eidem Budæo est quoque Imperiosus, Dominandi cupidus, vt ἐλευθερικός, nimium liber. Aristot. Polit. 5, ὁ δ' αὐτὸς ἑτέρῳ νόμος, ἐλευθερίας ἀφαιρεῖται τὴν ὑπὸ χεῖρα καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Philoz De vita M. τυραννικόν τε καὶ δεσποτικόν, Tyrannicum & herile. Sic Luc. Ptolemæum dicit ἐν κολακίᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον. Et apud Plat. Pol. 1, ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης esse dicitur. VNDE aduerb. Δεσποτικῶς, Heriliter, Dominorum more. Isocr. De pace, μηδὲ δεσποτικῶς ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατῶμεν.

Δεσποτέω, ῶ, F. ήσω, Dominor. Plato Tim. τῶν δ' ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

δεσποτῶ. ET Δεσποτεία, ας, ἡ, Dominium, Dominatus. A
Isocr. Archid. τὴν βασιλέως τῆ μεγάλου δεσποτείαν. Idem Ad Philipp. βαρβαρικῆς δεσποτείας ἀπαλλαγῆς. Luc. De luctu, τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσι, Rerum summam imperio tenent. Herodian. lib. 2, ἐδωκέ τε γεωργοῦσιν ἀπέλειαν πάντων εἰς δέκα ἔτη, καὶ διὰ παντὸς δεσποτείας ἀμεριμνίαν. Notandum, verò apud Pollucem scribi Δεσποτία. VNDE Συνδεσποτεία, ας, ἡ, Dominii societas, Dominium duobus commune.

ΔΕΥ'Ω, F. εύσω. Rigo, Madefacio, Imbuo, Tingo. Il. β, δῶν ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. id est B
πίγγει, βρέχει. & apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τῷ αἵματος τοὺς δακτύλους, περιέγραψε. Item Misceo, Subigo, Mollio. μίσγω, φύρω, μαλάττω, Hesych. Apud Soph. autem ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. Atrum fudi sanguinem. In pass. Δεύομαι, Rigor, Madefio, Imbuor. Il. ι, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Il. ρ, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. Herodian. lib. 8, δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. vbi Polit. vertit Pice ac resina oblitas. Sic δευθεὶς ὄξει, Aceto rigatus, imbutus. Et apud Luc. δευόμενος τῷ ποτῷ, qua metaph. dicitur & βεβρεγμένος, & Plautus verbo Irrigare vtitur. C
Δεῦμα ατος, τὸ, Irrigatio.
C Δευσοποιὸς, οῦ, ὁ, Infector, Tinctor. Βαφεὺς. Suid. Et Hesychius. Item Bene imbutus seu tinctus, ita vt deleri aut elui tinctura nequeat. Suidas de purpura propriè intelligi scribit habētē ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς: metaphoricè autē dici & de aliis omnibus quæ habeant colorem ἔμμονόν τε καὶ πολυχρόνιον. Athen. lib. 3, τὸ καλὸν δὲ χρῶμα τῷ δευσοποιῷ χρώζομεν. Plato lib. 4, De republ. καὶ ὃ μὲν ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ, δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν, καὶ ἡ πλύσις οὔτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται τὸ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. Sic δευσοποιὸς βαφὴ dicitur D
pro βεβαία καὶ ἀνέκπλυτος. Metaphoricè sumitur pro Perimbutus, Indelebilis, Qui elui nequit, Bud. ex Plat. eodem loco, ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους πεισθέντες δέξοιντο ὥσπερ βαφὴν, ἵνα δευσοποιὸς αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο περὶ δεινῶν τε καὶ περὶ ἄλλων, Vt opinione pertinaci perimbuantur. Sic δευσοποιὸς ἐπιστήμη dicitur pro βεβαία, vt ab eodem Budæo annotatur: qui quod Cicero 2 De orat. dixit, Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, Græcè reddit, ἐχέτω γὰρ τῶν γραμμάτων δευσοποιὸν παίδευσιν. E
ἔστω δὴ δευσοποιὸν μάθησιν τῶν γραμμάτων μεμαθηκώς. Et quod Quintil. dicit, Sensu tincta, ipse reddit δευσοποιοῖς νοήμασι κεχρωσμένα. id est, benè & plenè imbuta. Plut. Alex. φασὶ δεινὸν ἐνδῦναι καὶ δευσοποιὸν ἐγγενέσθαι τῇ ψυχῇ τῷ Κασσάνδρου τὸ δέος, Insitum pauorem in animum Cassandri. Plut. de Dionysio, τὴν βαφὴν οὐκ ἀνιέντα τῆς τυραννίδος, ἐν πολλῷ χρόνῳ δευσοποιὸν οὖσαν καὶ δυσέκπλυτον. Sic δευσοποιὸς μανία Œcumen. in Acta Apost. vocat deploratum Iudæorum furorem contra Apostolos. Bud. Cōm. p. 1058.
C. ἈΝΑδεύω, Irrigo, Imbuo, Subigo. Plut. De primo frig. F
ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύροντες. id est (Turn. interpr.) Adipe & oleo sæpius inungentes & subigentes. Ælian. apud Suid. τὴν ὁδὸν ἀναδεύει κηρώσεως. At ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, Exponitur Infundo puerorum ingeniis mores.
C. ΠΡΟδεύω, Ante imbuo, Ante madefacio seu irrigo.

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, F. ξομαι, P. γμαι, Capio. Item Excipio, Suscipio. Item Admitto. Il. ε, v. 226, Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα Δέξαι. Et Od. ξ, v. 155, Πρὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, οὔτι δεχοίμην. sub. εἵματα. nequaquam acceperim, si offeras. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Plut. Themist. Dicitur & πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. vt Virgil. Accipe dáque fidem. Et δέχομαι τὸν ὅρκον, Aristoph. Δέχομαι, Excipio. G
Il. σ, ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Vbi obserua præpositionem, quæ tamen sæpe omittitur, vt δέχομαί σε χώρα, Eurip. δέχεσθαι δόμοις Apoll. Sic δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Demosth. At Thucyd. diuersos etiam ab his datiuos iunxit, lib. 6, τῶν μὲν πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὅρμῳ. Sæpe ponitur solus accusatiuus personæ, vt δέχεσθαι ξένους, Xen. vnde & ξενοδόχος. Bud. δέχεσθαι interpretatur Excipere & prosequi, in hoc loco Plutarchi in Sertorio, θυσίαις δὲ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντα καὶ βωμοῖς ἐδέχοντο. Ex Xen. Pæd. 4, δέχομαί σε ἱκέτην pro Admitto te supplicē. H

Recipio. Greg. οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, non admittis, Bud. Item pro Recipio in amicitiam & societatem. Thuc. 3. Δέχομαι pro Admitto ponitur alia etiā signif. videlicet eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1, ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. Sic δέχομαί σου τὴν περὶ ἐμὲ ἀγάπην διαφερόντως, Plut. De Socr. dæm. Greg. οὐ δέχῃ μετάνοιαν; Idem, δεξόμεθα τὴν καθαρότητα, καὶ δέχομαί σου τὴν ἐπιστασίαν. At δέχομαι cum infin. exponitur Volo: sicut & οὐ δέχομαι Nolo. Isocr. οὔτε ταῦτα τούτῳ διηγησαμένοις ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Vide Bud. p. 892, & 893. Plato in Apol. Socr. ἢ αὖ Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ, ὅτι πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quod quidam non male interpr. Quàm magno redimeret? Cic. autem liberius, Quanti æstimatis, p. 2 Cic. Lexici. Latini dicunt Quid mereas vel merearis, aut mereri velis, in simili loquendi genere. Gall. Ie n'en prendrois pas dix escus. Vel, Ie n'en voudrois pas tenir dix escus. Alicubi δέχομαι vertitur potius Non recuso: vt à Bud. in hoc Greg. loco, καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item Patior, ab eodē in hoc eiusdem Greg. loco, οὐ φέρει τὸν διωγμὸν, οὐ δέχεται ἀοίκονόμητον καὶ ἀνεῖσον. Item Sustineo (eo sensu quo dicitur Sustineo hoc facere) Plato De rep. 10, πολλὰ δὲ τιμῆς ἂν οὐκ ἂν δέξαι τὸ τινα ἰδεῖν δρῶντα. Et Greg. δέχεται ὡς ἀνθρώπου γεύεσθαι. Dicitur pro eodem & καταδέχομαι. Huic affinis est signif. qua sumitur pro Sustineo irruentem, vt Bud. interpr. in hoc Xen. loco, Hell. 7, οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐκκλίνουσι. Sic autem & alibi sæpe vtitur. Idē alibi interpretans δέχομαι, Sustineo, Resisto, Nō cedo, affert ex eodem Xen. ὡς οἵ γε Ἀργεῖοι οὐ μὴ δέξωνται τοὺς πολεμίους. Et οἱ δὲ Ἀργεῖοι οὐκ ἐδέχοντο. Affert & ex Luciano δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν pro Sustinere impetum. Possumus autem & hic verbum Excipio retinere. Est autem Homerica & hæc signif. vt ἠὲ σὺ τόν γε δέδεξο: & ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί. vbi Eustath. docet δέχεσθαι esse ὑπαντῆσαι & ἀντιστῆναι.

Δέχεσθαι, Expectare. Od. ι, cum fut. infin. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι (in prosa autem dicitur potius προσδέχομαι) Vtitur & alibi cum alia construct. Sunt certè qui δέχεσθαι vertant Expectare in illo etiam Xenoph. loco οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, & in similibus (atque adeo ipse etiam Bud. δέχεσθαι dicit esse Expectare, seu Sustinere irruētem, locū illum proferens) sed vereor vt satis Latinè. Hoc quidē certè obseruare me memini, aliquot alia verba apud Græcos vtranque significationem habere, videlicet & Expectare id est προσδέχεσθαι, & Sustinere irruentem, seu sustinere impetum. Ex illis autem est μένειν.

Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, In se recipere, Præstaturū se promittere: sed in hac sign. dicitur poti⁹ ἀναδέχεσθαι. quod vide.

Δέχεσθαι, Interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, id est Accipere. vnde & verbo Accipio reddi potest metaph. sumpto) Plato Dionysio, σὺ δὲ ἀναγνοὺς αὐτὰ, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι ταῦτα δέχου. Est & verbum gramm. pro Intelligo. vt vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. De def. orac. οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γενεάν. Huc autem videtur posse referri quod apud Sophoclē legitur in Aiace, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα. vertitur enim, Ne ponas calamitatis loco, Ne habeas pro calamitate. Vt si dicam Noli aduētum vel præsentiam illius hominis in eam partem interpretari.

C. Πανδεχὴς, ὁ & ἡ, Omnes seu omnia accipiens vel recipiens. Apud Plat. πανδεχὴς φύσις, Natura omnium receptrix seu receptatrix. Et Plut. De psych. τὸ πανδεχὲς ἐκεῖνο, illa vniuersorū capacitas. Endem πανδεχὲς pro prima materia affert ex Aristot. De generat. lib. 2.
C. Θεοδέγμων, Dei seu rerū diuinarū susceptor, Nonnus.
C. Κυμοδέγμων ἀκτὴ, Eurip. Fluctus excipiens littus.
C. Δεξίμηλος, Oues excipiēs, vel suscipiēs. vt θεῶν δεξίμηλα ἀγάλματα, Eurip. Oues excipientia, quæ videlicet illis offeruntur.
C. Δεξίπυρος, Ignem excipiens, vel suscipiens. vt δεξίπυροι θυμέλαι, Eurip.
Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ, Receptaculum, Conceptaculum. Plato (vt inquit Budæus) materiam sic vocat in Timæo, quam etiā ὑποδοχὴν formarū dicit p. 159. Synes. De insomn.

ff. 2.

ἀλλὰ μὴ δεξαμενὴν εἶ) τῶν ἀοράτων εἰδώλων. Philo De mundo, δεξαμενὰς σώματι ταῖς αἰσθήσεις ἀπειργάσατο. Δεξαμεναὶ interdum peculiari significatione dicuntur Aquarum receptacula, ὑδάτων δοχεῖα, inquit Hesychius. Hinc fit vt δεξαμενὴ reddatur etiam Lacus & Cisterna. Strabo de Roma loquens, pag. 68, ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, id est (inquit Budæus) Subterranea conceptacula, vt cisternas. Idem ex Galeno affert, βάπτειν τοῖς οὕτως ἰσχνοῖς εἰς τὴν ψυχρὰν δεξαμενὴν, id est (inquit ille) lauacrum balneorum, & piscinam, quam alibi dixit κολυμβήθραν. Itē δεξαμεναὶ de venis dictum, vide apud Hesych.

Δεκτὸς, q. d. Acceptabilis. vnde & pro grato (Latinè accepto) ponitur aliquot locis Testamenti noui. Et Εὐπρόσδεκτος quoque pro eodem affertur. AT verò Ἄδεκτος non solùm signif. passiua exponitur Non acceptus, aut receptus, seu admissus: sed etiam actiua, Qui non accepit, Expers, Exors. vt ἄδεκτος κακοῦ. ITEM Δεκτικὸς, Capax, Qui excipere seu admittere potest. Bud. δεκτὸς sicut & δεκτικὸς, Susceptibilis, apud Aphrod.

Δέκτης, Mendicus, ab accipiendo, quòd vndique accipiat.

Δέκτειος, Susceptor. In Epigr. πάντων δέκτειρα γραμματική. ita enim lego non λέκτειρα.

Πανδέκται, Omnia continentes seu complectentes libri. q. d. Qui receperunt omne quod quis in aliquo scientiæ genere desiderare possit. Ita enim alicubi restringēdam puto huius vocabuli signif. Gell. tamē l. 13, c. 9, de libris Tullii Tironis loquens, scribit, In iis præcipui esse videntur quos Græco titulo πανδέκτας libros inscripsit, tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continētes. Hæc ille. Peruenerūt certè ad nostra hæc tempora & libri legum Pandectæ inscripti. Cæterùm quomodo Græci πανδέκτας βίβλοι dixerint, vel potius an dixerint, (quum βίβλοι fœmininum sit, at πανδέκται masculinum à nomin. singulari πανδέκτης) lectoribus disquirendum relinquo. Vnum addam Synesii locum in quo Bud. πανδέκτας vocari suspicatur (ita enim dicit) eos qui literas intercipiunt & deinde adulterant. Is est p. 53, ἐπιστολὴν δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι καίτοι προθυμηθεὶς καταναρκήσω, ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσυλῶσι τὰ συγγράμματα.

Δοχὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Capax, Theophr. De caus. pl. lib. 2, cap. 6, de terra nigra, δοχὸς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, Conuiuium, ab excipiendis conuiuis dictum. Lucæ 6, ἐποίησε δοχὴν μεγάλην Λευῒς αὐτῷ.

Δοχεῖον, ου, τὸ, Receptaculum, Cōceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματός ἐστι δοχεῖον. ET Δοχήϊον, resolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

C. ἈΝΑδέχομαι, Suscipio, Recipio, Excipio, Tollo. Appiō apud A. Gellium lib. 7, cap. 8, de delphine puerum amante, ἀτὰρ οὖν καὶ προσηνὴς ἰὼν ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, Suscipiebat puerum in dorsum, vel Recipiebat dorso, aut Excipiebat dorso, aut Tollebat in dorsum suum. Recipere dorso dicitur equus à Plini, lib. 8 cap. 42. ‖ Item ἀναδέχομαι, Suscipio apud me, Recipio, Receptum do alicui. vt ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείστους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι Budæus vult significare Recipere, id est Seruare & colligere dispersos.

Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, Penes me ascisco puerum. & id fermè quod Agnosco filium dicitur. Demosth. aduersus Neæram, ὥστε ὅτι μὲν οὐχ ἑκὼν ἀνεδέξατο τὸν παῖδα.

Ἀναδέχομαι, Recipio, Ad me recipio, vel In me recipio, cum infinitiui futuro. Xenoph. Pæd. 6, ἐγὼ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀ... πιστότερόν σοι φίλον, Recipio, vel ad me recipio. Idem Pæd. 1, τὸν δ᾽ ἔργῳ τὴν στρατηγὸν ἐγὼ, ἔφη, ἀναδέχομαι ἅμα καὶ τὰ ἐπιτήδεια μάλιστα ἔχοντας τοὺς στρατιώτας ἀποδείξειν, καὶ τὰ σώματα ἄριστα ἔχειν παρασκευάσειν. vbi ἀναδέχομαι quidam Polliceor vertunt. Demosthen. tamen πρὸς Λάκριτον post ὑπισχνεῖτο (id est pollicebatur) subiunxit καὶ ἀνεδέχετο. vnde apparet ἀναδέχεσθαι aliquid amplius significare quàm ὑπισχνεῖσθαι. Apud eundem paulo pòst ἀναδέχεσθαι cum infinitiuo, τουτονὶ ἀναδεχόμενόν μοι πάντα ἔσεσθαι. Idem accusatiuum huic verbo in eodem significato dedit, μετὰ δὲ ταῦτα πάντα γ᾽ ἀνεδέξατο περὶ ἑαυτὸν τὰ προειρημένα, Omnia in se recepit. B. inter-pr. ann. in Pand. Recipere (inquit) est Præstaturum se promittere. sic Græci ἀναδέχεσθαι dicūt τὸ ἐφ᾽ ἑαυτὸν δέχεσθαι.

Ἀναδέχεσθαι δίκην, sicut τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, (inquit in Comm. Bud.) quasi Iudicium promittere. Quibus ex verbis intelligimus vadimonia olim satisdato fieri solita. ἀναδέχεσθαι enim est Recipere, hoc est promittere & in se recipere, & vt suum agnoscere factū vel debitum. quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. Idē in pr. annot. in Pand. A Græcis ἀναδέχεσθαι δίκην dicitur & ἐγγυᾶσθαι apud Demosth. hoc est Iudicium recipere & sponsorum fide promittere. Idem rursus in Cōmentariis, Ἀναδέχομαι τὴν δίκην, Spondeo, ἐγγυῶμαι; vt Sponsor vadimonii. Phalaris Teucro, μετελθὲ τοῦτον αὐτὸς καὶ πέντε τάλαντα ἀνάδεξαι προικὸς τῇ κηδεστῇ, γαμουμένης τῆς παιδὸς, Interpellato matrē de nuptiis filiæ, & promittito, spondeto, iubeto fide esse tua quinque talenta dotis genero, quū filia ei nupserit. Verba sunt eius qui dotē dare volebat alienæ filiæ. Idem Bud. ab eorundem Comm. loco scribit, Ἀναδέχεσθαι, Ex promissione facta aliquem è vinculis carceris liberare. Polyb. in 5, καὶ τοὺς κελευόντων μὲν ἐμμένειν ἐν τῇ φυλακῇ τὸν δὲ Μεγαλέαν Λεόντιος ἀνεδέξατο ἐπὶ χρημάτων. i. ἐξηγγυημένον ἀπήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς.

Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel τὰ ἐγκεκλημένα, itē αἰτίαν ἀναδέχεσθαι (quibus omnibus Demosthenes vsus est) significat In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, & se mandatorē profiteri: autor B.

Ἀναδέχεσθαι Suidas exponit προσδοκᾶν (i. expectare) in hoc loco, ἀναδέχεσθαι τὴν παρουσίαν τῶν ἐχθρῶν. In qua significatione idem valebit quod προσδέχεσθαι.

D Ἀναδοχὴ, ῆς, ἡ, Receptio. ‖ Item, Sponsio, Expromissio. Polybius, ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν. Bud.

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, Receptor, Receptum dans alicui. ‖ Item, Repromissor, Sponsor. Plut. in Dione, συνέπεισε τοὺς περὶ Ἀρχύταν Πυθαγορικοὺς τῶν ὁμολογουμένων ἀναδόχους γενομένους, καλεῖν Πλάτωνα. De Dionysio iuniore loquens. Ex Budæo.

C. ἈΝΤΙδέχομαι, Vicissim accipio: sicut ἀντιδίδωμι, Vicissim dono.

E C. ἈΠΟδέχομαι, F. ξομαι, Præt. γμαι, Recipio, Admitto. Il. α, Οὐδ᾽ ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ᾽ ἄποινα. Oppositum habet ἀπορρίπτω apud Lucianum, ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζοντας, τὰ μὲν παρακεκομμένα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον.

Ἀποδέχομαι, ad res inanimas translatum, Acceptum habeo, Probo, Approbo, Assentior. Alicubi etiam Cōmendo, Laudo. Iungitur autem accusatiuo rei, item accusatiuo vel genitiuo personæ. Plato De republica lib. 2, τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόρρησιν οὐκ ἀπεδέξατο. Isocrates ad Philippum, εἰ μὴ ἀπεδεχόμην τοὺς λόγους τοὺς ἐκείνων, πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον. Idem in Panathenaico, ἃ τοὺς ἀποδεχομένους ἀναγκαῖόν ἐστι περὶ τῶν εἰρημένων ἀρετὴν γνώμην ἔχειν. Cum genitiuo autem personæ, vt apud eundem ἐν τῷ πρὸς Εὐθύνουν, ἐνθυμεῖσθαι δὲ χρὴ, εἰ ἀποδέξεσθε τῶν τὰ τοιαῦτα λεγόντων, ὅτι νόμον θήσετε ὡς χρὴ ἀδικεῖν. Plato De republica lib. 2, οἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, i. Tibi non assentiri, Tibi non astipulari. Demosthenes, ἄξιον ἀποδέχεσθαι τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς συνθήκαις διακελευομένων ἐμμένειν. Cū accusatiuo etiam personæ (vti dixi) sed rarius construitur. Isocrates ad Demonicum, μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Idem, δόξεις γὰρ αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν. Budæus ait, quum genitiuo iungitur hoc verbum, accusatiuum subintelligi: & in hoc loco Aristotelis qui est τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib. 1, οἱ μὲν οὖν, ἐὰν μὴ μαθηματικῶς λέγῃ τις, οὐκ ἀποδέχονται τῶν λεγόντων, ait subintelligendum τὸν λόγον. Sæpe verò duobus casibus iungitur hoc verbum, videlicet accusatiuo rei & genitiuo personæ. Plut. De musica, ἀποδέχομαι μὲν ἐν τῆς συνέσεως τὸν διδάσκαλον Λυσίαν. Vbi exponi potest Laudo. Inuertitur autē hæc cōstructio, & dicitur, ἀποδέχομαι τῆς διδασκαλίας τὸν συνέσιν. queadmodū annotāt gramm. dici ἀποδέχομαί σε τῆς συνέσεως, & ἀντιστρόφως quoq; ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν. & Suid. ἀποδέχομαί σε τῶν ἔργων, item ἀποδέχομαί σου τοὺς τρόπους. Quanquam in

his loquendi generibus, ἀποδέχομαί σου τοῖς λόγοις, & ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν, non videtur genitiuus à verbo ἀποδέχεσθαι regi, sed esse genitiuus acquisitiuus qui regatur illic ab accusatiuo λόγοις, hîc ab accusatiuo σπουδήν. A At in hoc loco, ἀποδέχομαι τοῦτο ἑκατέρου ὑμῶν, dixerit fortassis aliquis vtrunque casum à verbo regi: vt sit, Hoc ab vtroque vestrûm gratum & acceptum habeo, vel Lubenter admitto.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, Recipiendus, Admittendus. Est veluti gerundiuum Latinorum, sicut χαριτέος, ποιητέος, & similia.

Ἀποδοχή, ῆς, ἡ, Receptio, Admissio. Frequenter ita vocatur B Approbatio, Cōmendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, Donum dignum quod acceptū habeatur, vel quod approbetur. A Budæo exponitur Laus & commendatio in hoc loco Dionysii Halicarnassei, τὰ δὲ ἀντίθετα καὶ ἰσόκωλα καὶ ὁμοιοτέλευτα, τότε μὲν, διὰ τὸ ξένον τῆς κατασκευῆς, ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο. Ab eodem vertitur Fauor in hoc Laertii loco, vsurpantis idem loquendi genus, videlicet ἀποδοχῆς ἀξιοῦσθαι. vbi de Theophrasto ita scribit, τοσοῦτον δ' ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο παρ' Ἀθηναίοις, ὥστε, &c. Id est, Adeo illi fauebant Athenienses, vel Tanta erant Athe- C niensium erga illum studia, vel Vsqueadeo acceptus erat Atheniensibus. Et apud eundem, πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, Probatissimus, Spectatissimus. Paulus autem dixit πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, in priore ad Timotheum, cap. 4, pro Dignus quem omnes approbent vel admittant. videlicet vt probatissimum & certissimum. Quidam vertunt, Dignus quem omnes suscipiant.

Ἀποδοχεῖον, ου, τό, Receptaculum, Receptorium. Eadē forma dicitur qua ξενοδοχεῖον.

Ἀπόδεκτος, ου, ὁ, ad verbum Admissibilis, Dignus ad- D mitti & recipi. Apud Basilium Gratus & acceptus, Probatus. ἀπόδεκτον Hesychio quoque est ἐπαινετόν, id est laudabile.

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, VEL Ἀποδεκτήρ, ῆρος, ὁ, ad verbum Receptor. vt Gallicè *receueur*. ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες (inquit Budæus) sunt coactores tributorum & vectigalium. Aristoteles De mundo, προσόδων ταμίαι καὶ φόρων ἀποδεκτῆρες. Idem Budæus in posterioribus annot. in Pandectas, ἀποδέκται pecunias publicas coguht. quales sunt qui à Latinis quæstores & coactores voca- E ti sunt: quos hîc Arcadius, verbum è verbo ductum, susceptores appellat. Idem alio loco eiusdem operis, His autem verbis quæ sequuntur, Qui annonam suscipit, vel exigit, vel erogat: ii magistratus significantur quos ἀποδέκτας & ταμίας σιτολόγους & σιτομέτρας vocant. Æschines, ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχήν. Est & apud Demosthenē aduersus Timocratem. Xenophon Pæd. 8, καὶ ἦσαν αὐτοῦ καὶ προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες, καὶ ἔργων ἐπιστάται. Aristote- F les Polit. 6, ἄλλη δ' ἀρχὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται, παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν. καλοῦσι δ' ἀποδέκτας τούτους καὶ ταμίας. Pollux lib. 8, cap. 1, ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα, οἳ τούς τε φόρους καὶ τὰς εἰσφορὰς καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο, καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητήσιμα ἐδίκαζον. εἰ δέ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Apud eundem verò legitur eodem libro ἀποδεκτῆροι, οἱ τὸν σῖτον ἀπομετρούμενοι. qui locus suspectus est.

C. ΔΙΑδέχομαι, Excipio. Propriè q. d. Accipio per [alium seu alios] id est, Accipio veniens ad me quod per alios transiit, vt τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι Herodian. 4. Sic G dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic & τὰ ἐκπώματα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, pro Liberos succedere multis morbis parentum. Bud. Lucianus autem addidit παρά, vbi dixit διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντιφῶντος. Iungitur & accusatiuo personæ, vt apud Laertium, διεδέξατο Σπεύσιππον, & Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Sed & res vna dicitur aliam διαδέχεσθαι, vt τὸν πόλεμον ἡ εἰρήνη διαδέχεται. Bellum pax excipit, Bello pax succedit. Bannus De vita solit. ἀρχαὶ πόλιν τὰς ἀναγκαίας διαδεχόμεναι. A Budæo διαδέ- H χομαι cum accusatiuo personæ exponitur etiam Vices excipio in hoc Luciani loco de Hercule, ὡς διαδέξαιτό ποτε τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους. Affertur διαδέχεσθαι ex Aristotele & cum datiuo.

C. ΕΚδέχομαι, Excipio, Succedo. Herodot. τοῦτον ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείην. Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχήν, & διαδέχεσθαι, Pausan. in Lac. pro eodem. At πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. eo modo quo dicit Liuius, Nec tranquillior nox diem tam fœdè actum excepit. ¶ Ἐκδέχομαι, Expecto. Basil. πρὸς πλεονεξ. Μὴ τὸ μὲν ἐκδέχου διαδόχου, μὴ ἀναμένε σπουδαίαν. In qua signif. aliquoties & in Testamēti noui scriptis habetur. sicut & ἀπεκδέχομαι. In vet. autem scriptoribus vsitatius est hac in signif. προσδέχομαι, quātum quidem ego meminisse possum. HINC Ἐκδοχή, Exceptio, Susceptio. Item Expectatio. προσδοκία. ET Ἐκδοχεῖον, Receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, siue cisterna, siue alio huiusmodi. vt apud Iosephum, τῶν ἐκδοχείων πληρωθέντων τοῦ ὕδατος.

C. 2. Ἀπεκδέχομαι, Expecto. vt Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 3, & alibi. HINC Ἀπεκδοχή, Expectatio. Damasc. ἀπεκδοχὴν ἔχοντες τῶν μελλόντων αὐτοῖς ἀποκεῖσθαι θείων δωρεῶν.

C. ΕΝδέχομαι, Admitto, Recipio, Et ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν B. ex Dem. pro Crimen in se recipere. Vide Comm. p. 8. Et Phil. De mundo, τὰς φθορὰς ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittūt. Idem B. ex Gal. ἐνδέχομαι affert pro ἀμφισβητῶ. Thuc. autem ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit, lib. 3, ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο.

Ἐνδέχεται nō minus vsitatum, imò vsitatius est, impersonaliter positum: pro Fieri potest, Facultatis est nostræ. Item Vsuuenit. Aristot. Rhet. 1, ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πράττοντα πυθέσθαι. Xen. ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πάλιν αὖθις μὴ σωφρονεῖν. Plut. in Sol. ὡς ἂν ἐνδέχηται μάλιστα κρύπτοντες ἑαυτούς. Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non potest. Demosth. οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὑδωρ εἰπεῖν. Apud Thuc. ἐνδέχεται pro Vsuuenit, vel Vsuuenire solet, lib. 1, ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Sic Luc. euang. 13, οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλήμ, Fieri nō potest vt &c. Vel q. d. Rationi consentaneum non est vt &c. Vet. interpres ad verbū dixit, Non capit, pro Fieri non potest. vt & Tertull. vsus est contra Marcionem lib. 5, Quòd si non capit alternis omnia deputari. Ex Isocr. autem affertur, τοῖς ἄλλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν pro Licet & concessum est. ‖ Sed hanc signif. accipit interdum & ἐνδέχεσθαι personaliter positum, vt ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν. quod affertur ex Aristotele. Et in partic. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit, Syn. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad eius fieri potest. Vide Bud. 565: & pag. seq. de ἐνδεχόμενον, id est Contingens, differente ab eo quod δυνατὸν appellatur. ET Ἐνδεχομένως Polyb. Quàm fieri potuit maximè. Vide ibidem.

C. ΚΑΤΑδέχομαι, Recipio, Admitto. cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demosthene. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. Idem interpr. Probo, ex Basil. Et Sustineo, (id est Possum & nō recuso) ex eodem. Vide locos Basilii iungentis hoc verbum infinitiuo, quos affert p. 892, Comment. videtur enim conuenire illis hæc interpr. ET Καταδοχή, Receptio. V. l. ex Plat. De leg.

C. ΠΑΡΑδέχομαι, Excipio, Admitto, Plat. Ἡφαίστου ῥιφὲς ὑπὸ πατρὸς οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrys. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Plato Epist. σοῦ τινοι παραδεδεγμένοι εἰσὶν αὐτήν. ‖ Παραδέχομαι, (inquit Bud.) A 10 à maioribus, Fama referente accipio. Plato De leg. 4, φήμην τινὰ παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. ‖ Παραδέχομαι Suscipio, Incepto, B. p. 565 ex Demosth.

Παραδεχθῆ, pass. signif. ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur.

C. ΠΡΟΣδέχομαι, Prætereà accipio: ‖ Item Admitto & probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. ‖ Itē Expecto, X. Vide B 565. Vtitur autē & Hom. isto verbo hac in significatione. SED Ποτιδέγμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut alibi ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος.

C. ΥΠΟδέχομαι, Suscipio, Excipio, Recipio. Herodian. 8, τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. Et ὑποδέχεσθαι δέμον εἴσω, Hom. & ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes, Aristoph. οὐδέποτ' ἐγὼ πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι. Apoll. 2, ἑοῖς ὑπεδέκτο δόμοισιν Ἀθάμαντος. Æsch. ὑπεδέξατο τῇ πόλει. Et Ὑποδέχεσθαι γυναῖκας Plut. in Pericle videtur esse, Clā recipere. Itē ὑποδέχεσθαι, Excipere familiariter. Sed

ff. ii.

& pro Excipere hoſpitio, Demoſth.ad Timoth.Et Pla. A
lib.12. Leg.p.356.Peculiarius etiam proExcipere ſeu accipere epulis, Antipho 101,ὁ μὲ θύων Διὶ κτησίῳ,κα'κεῖνον ὑποδεχόμενος.Et Plut.in Alex.222. ‖Ὑποδέχομαι, de muliere dictū pro Concipio,ex X. ‖Dicitur & πῆμα (i.calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od.ξ,v.275,pro Excipere ſeu Adoriri vel Inuadere,vt quidam interpr. Alii tamē ſecus intelligunt. ‖Ὑποδέχομαι, Excipio ſeu ſuſtineo irruentem,Reſiſto,ἀνθίσταμαι, apud Hom.Euſtath. Affertur & ex X.in eadē ſign. At βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν,rurſus apud Hom.Od.π,Bud.interpr.Tolerans,Suſtinens. B
‖Ὑποδέχομαι,In me recipio,Me facturum recipio,Polliceor.Hom.Herodot.& Thu.cū accuſ.item cū fut.infin.

Ὑποδέξιος λιμὴν B.ex Herodoto 100,pro portu nauiū capace. ‖At Ὑποδεξίη Il.ι,pro apparatu quo q̄s excipitur.

Ὑποδοχὴ,Exceptio,Receptio,Ipſe excipiēdi actus. Herod. 4,ἀμφέπιζον πάντα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdū & Cōuiuatio, ſeu Cōuiuium quo quis excipitur, Bud.566.ex Plut. Idem B.alibi interpr. Lautum conuiuium ſeu epulum. Ex eodem Plut.in Alcib. affertur, οἶνον Λέσβιοι καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν παρεῖχον,proEt reliqua C
ad celebrandum conuiuium pertinentia. ‖Ὑποδοχὴ, Receptatio.vt Thuc.1, καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων,Seruorum fugitiuorum receptationem. ‖Ὑποδοχὴ,Receptaculū. vt κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν,Ariſtot.Pol.7,cap.11. ‖Ὑποδοχὴ,Fauor,Subſcriptio in cauſa & approbatio.vt B.interpr. in hoc Æſch. loco,p.60,ἵν' ᾖ ὑποδοχῆς ἅπαντα τῷ Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεὺς,Exceptor,Suſceptor.Et peculiari ſignif.Qui excipit conuiuio,ἑστιάτωρ.

ΔΕ΄ΚΩ, Ionicè pro δέχω vel potius δέχομαι,à quo deri- D
uata nonnulla quæ κ habent pro χ, & duobus modis ſcribuntur(vt πανδοκεὺς vel πανδοχεύς.ſic ξενόκος vel ξενόχος) itémque alia quæ κ duntaxat habēt. Hinc etiam eſt δωροδοκέω,ῶ.

C.Πανδοξ,οκος,ὁ,Qui publico hoſpitio excipit.vel ὁ ἐν πανδοκείῳ οἰκῶν, Heſych. VNDE Πανδοκεῖον,ου,τὸ,Publicū diuerſoriū,Vbi vnuſquiſque hoſpitio excipitur,Taberna diuerſoria,Plauto. Vide πανδοχεῖον infrà.

Πανδόχος,ου,ὁ ET Πάνδοκος,Ionicè, Qui quemlibet hoſpitio excipit.ſeu adiectiuè,Omnes capiens. VNDE Πανδοχὶς,ίδος,ἡ, fœm. gen. luna à Platone dicitur, quòd totius generationis ſuſceptrix ſit.v.l.

Πανδοχεὺς, ET Πανδοκεὺς,Ionicè , έως, ὁ, Qui quemlibet hoſpitio excipit,Hoſpes meritorius.Plut.περὶ ἀοργ.πανδοχεῦσι καὶ ναύταις καὶ ὀρεωκόμοις μεθύουσι.Metaph.etiam capitur.Pla.lib.9 De rep.de tyranno πάσης κακίας πανδοχεῖ τεχνῶ ἔφη. ET Πανδοκεύτρια , ας , ἡ , Quæ promiſcuè quoſlibet hoſpitio excipit,καπηλίς. Ariſtoph.Veſp. τούτοις τοῖς πρεσβύταισι μου δοκεῖ Δημηγορεῖν φάλαιναν πανδοκεύτρια,ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑός. ‖Item Caupona, F
apud Ariſtoph. in Ranis πόλεις,διαίτας,πανδοκευτρίας,ὅπου κόρεις ὀλίγισται. ITEM Πανδοκεῖον SEV Πανδοχεῖον,ου,τὸ, Taberna diuerſoria.Plut.ἐν φαύλῳ πανδοχείῳ καταλύειν.Idem περὶ πολυφ.ἐκ πανδοκείου καὶ παλαίστρας καὶ ἀγορᾶς φιλίας συλλέγουσι.Et De fuga,τοῦ βίου τὸ πλεῖστον ἐν πανδοκείοις καὶ πορθμίοις ἀναλίσκοντα. ET Πανδοκία,ας,ἡ,Promiſcua omnium exceptio. ET Πανδοκεύω,Promiſcuè hoſpitio excipio.Pla.lib.10 De leg.εἴπῃς περὶ πανταχῇ κατασκευάς τε πανδοκεῦσαι τοὺς πανταχῇ ἀπόρους ἄνδρας ἐπί τινα χρόνον,ἢ καπηλεύειν.Poll. ex Theophr.ἀγρὸς πανδοκεῦσαι καὶ πορνοβοσκῆσαι. VNDE G
Πανδόκευσις,εως,ἡ, Promiſcua hoſpitum exceptio. Plato lib.8.De leg.περὶ ἐμπορικῶν καὶ καπηλικῶν καὶ πανδοκεύσεων καὶ τελωνικῶν.

¶Δεικανάω pro δεξιοῦσθαι apud Hom.ab hoc δέκω Ionico itidem deriuat Euſtath.

¶Δεκάζω,Corrumpo largitionē, vel ſimpliciter munere. q.d. Corrumpo per ea quæ facio vt aliquis à me accipiat. vt videlicet ſit δεκάζω quaſi δεχάζω à δέχομαι.(taceo enim etymum alterum à δέκα cuius & Suidas meminit) Iſocr. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης τοῖς δεκάζων.Plut.in Galba,τὴν στρατιὰν ἐδέκαζε,χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων.Ælianus, πολλοὺς διέφθειρε νομάδων δεκάσας εἰς προδοσίαν. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες,Luc. Transfertur H
& ad alia in corrumpendi ſeu peruertendi ſignificatione.vt apud Syneſium , αἱ γὰρ εὖνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, id eſt Peruertere ſententiam. ‖Δεκάζω exponitur etiam Do decimam,à δέκα. HINC Δεκασμὸς, Corruptio quæ fit largitione, Corruptela iudicii. Plut. ὄχλων δεκασμοὺς vocat ambitum largitione factum, vt ſcribit Budæus.qui & δεκασμοῦ νόμον,ſicut & δωροδοκίας νόμον apud Arrianum interpretatur ſimpliciter Ambitus legem. Vide & δεκασμοῦ γραφὴ apud Pollucem.

ET Ἀδέκαστος κριτὴς, Philoni,Iudex qui nō eſt corruptus accipiēdis muneribus.ὁ μὴ δεδεκασμένος.Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum ſe & ſincerum exhibet, iudicis incorrupti more. ITEM Ἀδεκάστως, aduerb.Incorruptè, Sincerè.Luc.

ΔΕΞΙΑ΄,ᾶς,ἡ, Dextera.ſub.manus.Il.κ,— τοὶ δὲ χρέοντες δεξιῇ ἠσπάζοντο,ἔπεσί τε μειλιχίοισι. Plut.in Alex. τὸ ξίφος ἐπὶ τὴν δεξιὰν μεταβαλὼν, τῇ δεξιᾷ παρεκάλει τοὺς θεούς. Interdum dicitur χεὶρ δεξιά.vt Ariſtoph.Nub. κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.Sed multo frequentius dicitur δεξιὰ ſubaudito nomine χείρ.vt in τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem.& Plut.Dextrā porrigere . & τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, X.Pæd.4.Item τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν Æſchin.q.d.Dextrā iniicere,pro Dextrā dextræ iniicere,i.Iungere,vt Virg. loquitur: vel Coniungere dextras , vt Ouid. Et plur. τὰς δεξιὰς ἐμβάλλειν,Coniungere dextras,Interiūgere dextras,Copulare dextras . Et vt Latinè dicitur locus aliquis eſſe ad dextram vel ſiniſtram , ſeu læuam , talem & apud Græcos vſum habet δεξιά. atque huc pertinent iſtæ loquendi formulæ:ἐκ δεξιᾶς, Ariſtoph. A dextra: ἐν δεξιᾷ pro Dextrā verſus,Dextrorſus, Ariſtot.Sic τοὺς μὲν ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ βήματος θεῖναι,τοὺς δὲ ἐπ' ἀριστερᾷ, Plut. Apophth.Et ἐν δεξιᾷ ἔχειν,item ἐν δεξιᾷ λαμβάνειν.Herodot.Polymn. ἐν δεξιᾷ μὲν ἔχοντες οὔρεα τὰ Οἰταίων,ἐν ἀριστερᾷ δὲ τὰ Τρηχινίων. Thucyd.7, ἐν δεξιᾷ λαβόντες τὴν Σικελίαν. Vbi ſunt qui vertant(diuerſo loquendi genere,ſedLatinis eadē in re vſitato) Relicta ad dextrā Sicilia: ſicut apud Herodot. τὴν Ἴδην δὲ λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα,Relicta ad ſiniſtrā Ida.

Δεξιὰ,Fides quæ per dextram data eſt,Fides cuius teſtis fuit dextra,Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν,fidem dare & accipere. Et in plur.Xen. ἀναβ.2, καὶ δεξιὰς ἔδοσαν τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς ἔλαβον παρὰ τῶν Ἑλλήνων Rex Perſarum apud eundem(inquit Cam.) πέμπει δεξιὰν , id eſt fide ſua accerſit . Et ἀναβ.2, ſunt miſſi quidam δεξιὰς παρὰ βασιλέως φέροντες μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς,Qui fidem facerent à rege, non fore memorem illum præteritorum.Sic apud eundem δεξιὰν Cyri Gobrya negat fruſtrari vnquā,id eſt fidem. Apud Hom.δεξιαὶ exponitur etiam Pacta,Conuenta,Il.β,Σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν : ſed alii malūt τῶν σπονδῶν illā ſignif.dare , at δεξιὰς fidē ſimpliciter interpretari. Affert & aliā expoſ.Heſych. eodem tamen pertinentem,licet & ipſe alibi δεξιὰς exponat συνθήκας. HINC Δεξιάζω, A dextra.Vide Heſych.

Δεξιὸς,Dexter.δεξιὸν μέρος ἑκάστου τῶν ὄντων, Ariſtot.De cælo lib.2.ὁ δεξιὸς ὀφθαλμὸς, Athen.7. Apud Hom.Il.ω,αἰετὸς dicitur δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. Theogn.Δεξιὸς ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος, pro ἐπὶ δεξιά, Ad dextram conuerſus.Sic de eadem re apud Plaut.Si deos adoras,dextrouorſum cenſeo[te vortas.] Hom. ἐπὶ δεξιὰ dixit, Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ,οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν. Et ἐπὶ δεξιὰ pro Ad dextram, Ariſtot.Probl.ſect.26.Sic Luc. Dicitur & ἐκ δεξιῶν pro A dextra,ſeu Ad dextram.vt ὁ ἐκ δεξιῶν ἱστάμενος τοῖς ἀριστεῦσιν, Euſt. ‖Δεξιὸς,Fauſtus, Proſper. vt exponitur δεξιὸς ὄρνις Hom. Od.ο,& alibi. contrà Od.υ, — αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις. Et apud Xen.ἀετὸς δεξιὸς φανεὶς προηγεῖτο . id eſt proſpera , inquit Bud.qui & ab Alex.De fato δεξιὸν identidem ſic accipi tradit, 161. βροντὴ δεξιὰ ἐφθέγξατο. Pæd.7.Sed δεξιὸς ὄρνις poteſt etiā ſimpliciter ſic accipi Volans ad dextram, qui proſperā fortunam portendat:ſicut & ἀριστερὸς viceuerſa . Quod autem ad βροντὴν attinet , dixit contrà Ennius , Quum tonuit læuum bene tēpeſtate ſerena . de quo lege Cic. Affertur & τύχη δεξιὰ pro proſpera fortuna.Latini autē dextrum ſæpe appellant propitium. ‖Δεξιὸς,Dexteritate ingenii præditus, Acutus,Solers. Thucyd.lib.3,ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες, δεξιοὶ κέκληνται,ἢ ἀμαθεῖς,ἀγαθοί.Sic & Ariſtophanes vtitur, vt docet Budæus Cōm. pag.569. Idem Ariſtoph . pro ſcito, vrbano & lepido.

σωσε δ' ἐπεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιόν. Plat. Epit. οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτο- A
ρες δεξιοί εἰσι. Item, τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας in Pluto ali-
qui interpr. Probos. Sed & in Equit. δεξιὸν poni ἀντὶ τοῦ
ἀγαθοῦ scribit Bud. Apud eundem Aristoph. Vespis
τοῦτ' αὖ δεξιὸν, redditur, Istud rursus est commodum. Sic
apud Greg. in Enc. Macc. προοίμιον ἀθλήσεως δεξιὸν, pri-
mordium certaminis idoneum. Ab Aristoph. δεξιὸν
πρᾶγμα & σοφὸν pro eodem sæpe poni scribit Bud.

C. Δεξιολάβος, Stipator, Satelles, Act. Ap. 23, vbi lege Bezā.

C. Δεξιοστάτης, Qui à dextra stat. In choro fuit δεξιοστάτης in
statione dextra: vt ἀριστεροστάτης in sinistra, Cam. ex Poll. B

C. Δεξιότοιχος, In dextra nauis parte remigans. Cam.

C. Ἀδέξιος, cōtrariū τοῦ δεξιὸς significāti solertē & lepidū.

C. Ἀμφιδέξιος, Ambidexter. Vel, Qui vtraque manu vt de
xtra vtitur, vt Gal. exponit, afferens ex Aristoph. in con
traria signif. ἀμφαρίστερον. Quod autem dixit Hipp. γυνὴ
ἀμφιδέξιος γίνεται, variè expositum habes apud Erotia-
num, p. 137. 4: & Gal. 62. Sed & quandam præterea expos.
affert Sextum philosophus, si bene memini. ‖ Ἀμφιδέ-
ξιος σίδηρος E[ur]ip. Ferrum anceps: vt ἀμφιδέξιον ἔπος, an-
ceps verbū Luc. At apud Herod. in Terps. ἀμφιδέξιον C
χρηστήριον præclarum & explicatū oraculū Cam. interpr.

C. Ἀμφοτεροδέξιος, Ambidexter. ἀμφιδέξιος. Eust.

C. Ἐνδέξιος, Qui est ad dextram. Apud Hom. autem ἐνδέ-
ξια pro Stando ad dextram, vel pro ἐπιδεξίως, Eustath.
Item Faustus: vide in Ἐπιδέξιος.

C. Ἐπιδέξιος, Dexter, Qui est ad dextram. Aristot. Probl.
sect. 26, οἱ ἐπὶ δεξιᾷ, & οἱ ἐπιδέξιοι pro eodem. Hom. Od.
φ, Ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι. Bud. apud Plat.
in Sympos. εἰπεῖν ἔπαινον ἔρωτος ἐπιδέξια, itidémq; p. 261,
ἐπιδέξια interpr. Dextrorsum eundo. Rursum Hom. Il. D
β, Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, quidam ἐπι-
δέξια pro Ad dextram fulgurans, (vt dextros fulgores
dixit Cic. in sua interpr.) alii aduerb. pro Faustè acci-
piunt: aut etiam Fausta; vt σήματα duo habeat adie-
ctiua: sitque ἐπιδέξια σήματα, vt alibi ἐνδέξια σήματα. Ve
rùm ibi quoque ἐνδέξια cum ἀστράπτει iungi potest: Il. ι,
Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει.
‖ Sed & ἐπιδέξια πίνειν Athen. 11, vt οἰνοχοεῖν ἐνδέξια Hom.
Stando vel conuertendo se ad dextram. Quòd tamē &
aliter exponi, mox docebo. ‖ Ἐπιδέξιος idem quod δε- E
ξιὸς, Scitus. vnde dicitur aliquid facere ἐπιδεξίως qui
scitè id facit. A Bud. ἐπιδέξιος redditur etiam Elegās,
Commodus, Consentaneus. Item Vrbanus, Lepidus. A-
ristot. Ethic. 4, εἴτ' ἐπιδέξιος, εἴτ' εὐτράπελος λέγεται. ET
Ἐπιδεξίως, Scitè, Conuenienter, Decenter, Lepidè. cui
opponitur ἐπαριστέρως, Bud. ex Athen. ἐπιδέξια οἰνοχοεῖν
apud Hom. Eust. intelligi posse ait pro ἐπιδεξίως. Sic cer
tè & apud Plat. Theæteto ἐπιδέξια accipitur aduerbia-
liter pro Decenter. ET Ἐπιδεξιότης, Dexteritas. Apud
Plut. ἐπιδεξιότητες eą ferè signif. qua ἐπιδέξιον & εὐτράπε- F
λον coniungit Aristot.

C. Περιδέξιος, Ambidexter (q. & ἀμφιδέξιος) vt Asteropæus,
Il. φ, — ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ πε-
ριδέξιος ἦεν. Sed & ὑπερδέξιος hîc exponi scribit Eustath.
‖ At περιδέξιοι λόγοι apud Aristoph. qui à summa ingenii
dexteritate proficiscuntur.

Περιδέξια, Dextralia, Armillæ, in v. l. ex cap. 35 Exo.
& Num. cap. 31, & Esaiæ 3.

C. Ὑπερδέξιος, In quo dextra superiorem locum habet, In
quo dextra potest attolli supra aliquem. Ita enim ver- G
tendum existimo ὑπερδέξιος τόπος, ad exprimendā vim
vocabuli: quod nō fit quū simpliciter dicitur ὑπερδέξιος
τόπος esse Locus editus, vel Locus opportunus. Arrian.
in 6, ἠμύνοντο δ' ἐξ ὑπερδεξίου χωρίου καὶ χαλεποῦ ἐς προσβολάς.
Sic ὑπερδέξια χωρία ἔχοντες Xen. Hell. 7. Dicitur ab eodē
& ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλειν, Hellen. 4, & alibi non addito
substantiuo. Sed & genit. iungitur interdū ὑπερδέξιος,
more cōparatiui gradus. vt apud Polyb. l. 1, καὶ καταλαβό-
μενοι λόφον ὑπερδέξιον τῶν πολεμίων, id est In quo futuri es-
sent superiores hostibus, (accipiēdo superiores in pro H
pria signif. q. d. supra hostes) In quo habituri essent ho
stes infra se. Quòd si dicas Lat. Quum superiorē locū
occupassent, facilè subaudietur quod respōdeat genit.
illi πολεμίων. Dicitur ὑπερδέξιος & de persona, pro Supe
rior, id est Cuius Superiores sunt vires: vt ὑπερδέξιος τῷ

A πολέμῳ ex Polyb. 5 affertur. Et ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ
Plut. in Numa, Virtus vitio superior.

Δεξιῶς, Prosperè, Feliciter. Herod. 3, τούτων δὲ αὐτοῦ δεξιῶς καὶ
ὑπὲρ πᾶσαν εὐχὴν προχωρησάντων. ‖ Δεξιῶς, Cum dexte-
ritate ingenii, Scitè, Solerter. Luc. δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀ-
ναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διαβιάζομαι, Scitè eos adeptus, hoc
est Scitè illis me accommodans, vel Solerter eis vsus. I-
ta Bud. qui tamen ait posse etiam exponi Feliciter eos
nactus, vel commodè. ‖ Δεξιῶς, Aptè (vt & Δεξιώτατα
Aristoph. Aptissimè) interdū cum πρὸς & ἔχειν. vt Plut.
B Sympos. εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀγορὰν, ἀλλὰ καὶ πρὸς
συμπόσιον.

Δεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas ingenii, Solertia. cui opponitur
ἀμαθία apud Thuc. ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον
ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.

Δεξιόομαι, οῦμαι, Dextram iungo, Dextram porrigo, De-
xtrā prehendo. Aristoph. Pluto, αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦν-
το ἅπαντες. Luc. Zeux. προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο καὶ θαυμάζου-
σιν ἐῴκεσαν. Dicitur & χερσὶ δεξιοῦσθαι, abundante hoc datiuo.
A Bud. exponitur Festiuè suscipio, Benignè & comiter
C alloquor & appello in hoc Arriani loco, καὶ τούτους δεξιωσά-
μενός τε καὶ τὰ εἰκότα τιμήσας ἀποπέμψαι λέγεται. Sed non mi-
nus commodè, & latius etiā extendēdo signif. verti po
sse existimo, Comiter accipere, vel Leniter clementér-
que accipere. Est item Prehensare, Ambire more cādi-
datorum. vnde δεξίωσις Plut. Prehensatio. B. ‖ Δεξιοῦ-
μαι cum dat. Paus. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιώσασθαι.
Et δεξιοῦσθαι δώροις, Aristot. in præf. libelli De mūdo, τοῖς τῆς
φιλοσοφίας δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους. quod quidā interpr.
Donis huius inuitatos optimates accipere, vel libera-
D liter tractare. Bud autem, Iis inuitare. Alibi δεξιοῦσθαι δώ-
ροις inuenitur redditū simplicius Prosequi donis. Di-
citur verò & δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, accipere mensa: & δεξιοῦσθαι
σιτίοις ab Herodoto, Accipere cibariis: pro quo Lat. po-
tius dicitur Accipere epulis. Sic Basil. Homil. 8, ἡ γῆ ὑμᾶς
ταῖς οἰκείαις βλάσταις ἐδεξιώσατο, ἡ θάλασσα τοῖς ἰχθύσιν, i. Vt
conuiuas accepit, Bud. quæ eius interpr. valde mihi pla
cet. HINC Δεξίωμα, Id quod comiter accipimus, &
amplectimur. Eurip. Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.
ET Δεξίωσις, Dextratio Solino, i. Dextrarū iunctio, quæ
E fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt. Apud
App. interpr. Bud. gratulationē, vbi de reditu Ciceronis
ab exilio scribit, περὶ τὰς δεξιώσεις τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναλῶ-
σαι. Ego δεξίωσιν puto optimè reddi Gallico vocabulo
caresse: sicut & δεξιοῦσθαι caresser.

C. ἈΝΤΙδεξιόομαι, Vicissim dextram porrigo. ἀντιδεξιοῦσθαι
est apud Xen. (teste Bud.) Vicissim dextras porrigere,
vt solent inter se festiuè salutantes.

¶ Δεξιτερά, idē apud poetas quod δεξιά, & Δεξιτερὸς idem
quòd δεξιός. Il. α, Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα.

F ΔΕ'Ω, F. ήσω, ηκα, & εκα, Ligo, Alligo, Vincio. Plut.
δῆσαι Λάπινοι πάλαι μὲν λιγάρε, νῦν δὲ ἀλλιγάρε κα-
λοῦσι. Il. φ, Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι. Idem Il.
β, & alibi, Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Thuc. 3, ἀλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. Dicitur in secunda
persona δέεις, sicut in tertia δέει, potius quàm δεῖς & δεῖ.
Vtitur autē τῷ δέει Them. Inuenitur tamē δεῖν in infin.
apud Plat. in Crat. τὸ δὲ ἅπτειν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Et in pass.
quoq; voce δοῦμαι, vnde περιδουμένους apud Aristot. &
περιεδούμεθα apud Plat. ‖ Δέω, Vincio, In vincula
G cōiicio. vt apud Demosth. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thu-
cyd. 8, καὶ ἄλλους ἔδησαν. Et l. 1, Κορινθίους δὲ δήσαντες εἶχον. Et
δεδήσεται, Vincietur, In vincula cōiicietur, B. ex Xen. Vti-
tur hoc δεδήσεται & Pla. De rep [...] uc. φὴς μηδὲν ἀδική-
σας δεδέσθαι. Herodotus autem ἐς πέδας addidit, scribens,
δήσαντες ἐς πέδας. ‖ Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro κω-
λῦσαι. Vide Eustath.

Δεσμὸς, Vinculum. Il. ε, — χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Et in
plur. δεσμοὶ VEL δεσμά. (& δέσματα apud Hom.) Plut.
De non fœner. ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Philo De mūdo,
H τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμά. Et ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, Præfectus
carceris, in v. l. Δεσμὸς, quod Lat. Nexus, vt in quadam
lege apud Demosth. in Timocr. εἴ τινι προστετίμηται δε-
σμοῦ, si quis nexu multatus est. Δεσμὸς ponitur & pro fa
sciculo, de quo vide in Δέσμη. HINC Δεσμοφύλαξ,
carceris custos, Vel, Qui custodias asseruat, vt Bud.

interpr. apud Lucianum De peregr. Videtur mihi di- A ci quasi δεσμοφύλαξ, Vinctorum custos.

Ἄδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vinculis carens. Vnde ἄδεσμος φυλακή, Libera custodia. ET Βαρύδεσμος, Graui vinculo ligatus, Nonno. ET Πολύδεσμος, Multis ligatus vinculis. Item, Multis clauis compactus. (quòd videlicet claui præstent vinculorum vicem) ET Σιδηρόδεσμος, Ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula.

Δεσμέω, ῶ, Ligo, Vincio. Item Colligo, Cõnecto. Aphrod. in Probl. ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et apud eundem, κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν. Interdum pro In vin- B cula seu in carcerem conicio. HINC Δεσμώτης, Vinctus, Qui in vinculis seu in carcere habetur, Captiuus. vt Προμηθεὺς δεσμώτης, Æschyli tragœdia. Soph. Ἥδιστος ὦ δέσποινα δεσμώτης ὅδε. Sic & in prosa. Et Δεσμῶτις, Vincta, Captiua, Sophocl. ET Δεσμωτήριον, Locus in quo vinciuntur homines, Carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων apud Dem. Sic Plut. Ad præf. ind. ὁ δὲ θάλαμον ἑαυτοῦ δεσμωτήριον πεποιηκώς. Interdum etiam Vinculum, Compes. vt si à Ligare dicas Ligamentum.

Δεσμεύω, ῶ, etiam dicitur eadem signif. vnde ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι, Lucæ cap. 8. ET comp. Ἐκδεσμεῖν apud Greg. pro Irretire.

Δεσμεύω, Idem. VNDE Δεσμευτικός, Aptus ad ligandum. ET Ἐκδεσμεύω, Religo (seq. ablatiuo.) ITEM Συνδεσμεύω, Colligo, Connecto. Polyb.

Δέσμιος, (pro δεσμώτης, quod vsitati^o est) Vinctus, Qui est in vinculis, Qui est in carcere, in Test. nouo aliquoties. δέσμιοι σκότους, Vinculis tenebrarum irretiti, ex lib. Sap. Et δέσμιοι τῆς γῆς, Naz. Quos terræ vincula irretiunt, vel coercent, in v. l. Sic δέσμιοι τῆς σαρκός. D

Δέσμη, Fasciculus (Gall. Liasse, itidem à ligãdo.) De qua voce δέσμη malè intellecta vide quæ dixi suprà in Ἀγκαλίς. Ath. 263, τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γινόμενα δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους, &c. SED reperio etiã δεσμός apud Poll. & Eust. hac in signif. vbi dicunt φρυγάνων δεσμόν. ET Δεσμίς, dimin. Fascicululus, Paruus fasciculus. Ponitur & pro δέσμη.

Δέμα, ατος, τὸ, pro δεσμός, Vinculum. Item Fasciculus. VNDE Δεμάτιον, dimin. Paruus fasciculus in Hippia- E tria, ὑσσώπου δεμάτιον ἕν. Et alibi, πρασίου δεμάτιον χλωρὸν λῆς. Vide & δέματα ὁδὸς apud Eustath. ἐκ τῆς κοινῆς γλώσσης. Cæterùm δέμας etiã dictũ esse quasi δέμα, antea docui.

Δέσις, Ligatio, Connexio, Iunctura. vt δέσις τῶν νεύρων.

Δετός, Ligatus, Vinctus. Et cõp. Ἀσύνδετος, &c. paulo pòst. HINC Δετή, pro facibus in fasciculum colligatis. Il. λ, Καιόμεναί τε δεταί. id est (inquit Eust.) δεσμοὶ δᾴδων, τουτέστι λαμπάδων. Apud Aristoph. autem in Vesp. schol. δετὴν vocari ait vtpote συνδεδεμένην ἐκ παπύρων. Dicuntur autem δεταί, & δαΐδες, à δαίω. F

C. ἈΝΑδέω, ῶ, Religo, Vincio. Plut. Pericle, ἀναδῆσαι δᾷδας πρὸς ἕκαστον κέρας. Qua in signif. Xen. vsus est & particip. pass. ἀναδουμένους, Hell. 5, τὰ δὲ φορτηγικὰ πλοῖα καὶ γε μόνατα ἀναδουμένους ἔξω ἄγειν. Sic Thuc. ante eum, lib. 1 & 2 & 4, ναῦς ἀναδουμένοι, naues videlicet. ‖ Ἀναδέω, Redimio, Corono. Aristoph. Pluto, λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας. Thucyd. 4, χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Et ἀναδεῖν pro Regem facere vel imperatorem, vt inquit Bud. in hoc Greg. loco de Iuliano, ἑαυτὸν ἀναδῆσαι καὶ μεγάλῃ προσηγορίᾳ τιμῆσαι. Itẽ ἀναδέομαι στέφανον, Coronor. vt Theod. hist. Eccl. 5, de Eu- G seb. τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνεδήσατο. Apud Greg. autem εἰς Βασίλειον, de Maximino Christianos persequente, τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι, Palmam & coronam impietatis mereri, Victoriam reportare, Bud. ‖ Ἀναδῶν, sicut ἀναρτῶ, metaph. vt ἀνέδετο τὴν ἡγεμονίαν ἐκ τύχης, suum regnum acceptum fortunæ ferebat. HINC Ἀνάδημα, Id quo caput redimitur, Corona. Eurip. Hippol. χρυσέας κόμης ἀνάδημα δέξαι. Dion Cocceus, τὴν δὲ χαρὰν ἀνάδημα εἶχε.

C. ἈΠΟδέω, ῶ, Religo, Alligo, Præligo. Diosc. 2, ἀποδῆσαι H χάρτῃ. Et pass. Ἀποδοῦμαι, Aristot. De gen. an. lib. 4, τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδουμένοις ἢ τὸν ἀριστερόν. HINC Ἀπόδεσις, Religatio. ET Ἀπόδεσμος, Fasciculus, Quod simul colligatũ est. Apud Diosc. redditur Linteum lib. 3, ἐν ἀποδέσμῳ δέειν, linteo colligatum. Itẽ, Fascia quædam circa caput mulierũ, vt quidam interpr. At Bud. in hoc Luc. A loco, ἡ δὲ φιλήσασα τὸ μῆλον, μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο, ait esse (quod & ipse locus indicat) Amiculum mãmas continens. q. d. mamillare. A QVO Ἀποδεσμέω, ῶ, vel Ἀποδεσμόω, Colligo, Religo. vnde ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, Dioscor.

C. ΔΙΑδέω, ῶ, Reuincio, Redimio, Obligo, Cingo. Gal. ad Glauc. χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν. Luc. διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο. HINC Διάδημα, Redimiculum. Sed peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quadam, secundum nonnullos. (vide Plut. in Lucullo 166) Lat. quoq; Diadema dicitur: interdum & generali nomine Corona redditur. Plut. Erot. διαδήμασι βασιλέων ἐπέβησαν. Philo De vita M. lib. 3, κιδάρει γὰρ οἱ τῶν ἑῴων βασιλεῖς ἀντὶ διαδήματος εἰώθασι χρῆσθαι. Herodian. 1, κινεῖν μὲν προστιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ. A QVO Διαδηματοφόρος, i. Diadema gestans. Plut. in Ant. Πτολεμαῖον δὲ κρηπῖσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίᾳ διαδηματοφόρῳ κεκοσμημένον.

C Διαδεσμόω, ῶ, pro διαδέω ex Gal.

C. ἘΚδέω, Religo, ab [aliqua re] Luc. Item Appẽdo. Bud.

C. ἘΝδέω, ῶ, Illigo, Astringo, Implico, Irretio. Iliad. β, ἄτη ἐνέδησε βαρείη. Pla. De leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Et ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις, iureiurando obstrictum esse. Sic ἐνδεδεμένος μεγάλοις ὁμηρεύμασι; Plut. in Rom. Aristoteli autẽ De cælo lib. 2, ἐνδεδεμένοι ἀστέρες sunt fixæ stellæ, quæ opponũtur τοῖς πλανήσι, id est errantibus. Ibidem μένοντας vocat quos & ἐνδεδεμένους. ET in cõpos. vt χρυσένδετος, Auro illigatus, vel inclusus, B.

C. ἘΠΙδέω, ῶ, Obligo. vt Gal. ἐπιδῆσαι τὸ ἑλκούμενον μόριον. Et D ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera. id est obligata habens. HINC Ἐπίδεσις, Obligatio, Gal. ET Ἐπίδεσμος, Ligamen, Id quo vulnus obligatur, Aristoph. in Vespis. A Bud. exponitur Fascia, in hoc Diosc. loco, ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλούμενος. A QVO Ἐπιδεσμέω, ῶ, ET Ἐπιδεσμεύω, in vulg. lex. Obligo.

C. ΚΑΤΑδέω, ῶ, Deligo, Deuincio, Astringo, Obstringo. Od. ξ, ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν. Item Prohibeo, Impedio, apud eundem, sicut & simplex δέω. ‖ Ex Herodoto autem affertur pro Conuincere. quia quem cõuincimus, E velut obstrictum tenemus. Dicitur & Καταδοῦμαι pro Deuincior, Astringor. Apud Areop. autem καταδεῖται actiuè etiam, in signif. metaphorica, πείθει καὶ καταδεῖται τὴν ἀλήθειαν, pro Veritatem persuasione demonstrat & colligit, vt B. interpr. ‖ Καταδέω, pro Incanto. Bud. ex Dionys. Areop. HINC Κατάδεσις, Astrictio. ET Κατάδεσμος, Vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Vtrunque autem à Plat. (lib. 11. De leg. pag. 346 & 347, & 2 De rep. pag. 19) accipi etiam pro incantatione seu quodam μαγγανείας genere, scribit Bud. Sic Synes. dixit ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταδέσκας. A QVO Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω. F

C. ΠΕΡΙδέω, Circũmligo, Obligo. Xen. σκελία περιδεῖν. Aristoph. περιδησόμεθα πώγωνα Et in pass. voce ac signif. Plato De leg. 8, p. 294. ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιδούμεθα. vbi quidam interpr Circumcingi.

C. ΠΡΟΣδέω, ῶ, Alligo, Adstringo. Plut. Pericle, Σαμίους ἐν ἱστίοις προσδῆσαι. Et participia à voce pass. Προσδεδεμένος & Προσδεθείς, Alligatus. Apud Chrysost. autem metaph. προσδεδεμένοι τρυφῇ, deliciis addicti, in orat. De sacerd. ET Πρόσδετος, Alligatus, in Epigr. G

C. ΣΥΝδέω, ῶ, Colligo, Simul ligo, Connecto. Aristot. De mundo, φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι. Sæpe pro Coniungo & consocio, item Concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῶν αὐτῶν ἐραστάς. Idem, καὶ πεῖραν διδοὺς καὶ λαμβάνων, πλέον ἐμαυτοῦ συνέδησα, mihi conciliaui. Plat. in Epist. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. HINC Σύνδεσμος, Colligatio, Coniunctio, Vinculum, Copula. vt σύνδεσμος εἰρήνης, Vinculum pacis, Paul. ad Ephes. 4. Et apud grammaticos σύνδεσμοι, Copulæ, Copulatiuæ particulæ. Et H σύνδεσμος ἐπουράνιος (stella quædam) Cælestis nodus, Cic. interpr. apud Aratum. Item Σύνδεσμοι τῆς σελήνης, Coitus lunæ, v. l. ex Aphr. Probl. 2. Item Σύνδεσμος, pars neruosa artus committens, in iisdem. vide Gorr. A QVO Συνδεσμώτης (tanquam præcedẽte Συνδεσμόω,

δ) Qui vnà vinctus est. A

Σωύδεσις, Colligatio. ET Σωύδετος Colligatus. Soph. Aiace, συνδέτης ἄγων ὁμοῦ ταύροις. HINC Ἀσωύδετος, Nō colligatus, Dissolutus. Et peculiariter Ἀσωύδετον ET Πολυσωύδετον, apud gramm. inter se contraria. Nam ἀσωύδετον est oratio in qua omittuntur copulæ seu copulatiuæ particulæ: at πολυσωύδετον in qua sūt multæ & crebræ. ET Ἀσωυδέτως aduerb. quo Donatus vtitur, in hunc Terentii locum in Adelphis, Persuasit nox, amor, vinum, adolescentia. ait enim hæc inferri ἀσωυδέτως, vt multa videantur. De asyndeto & polysyndeto multa passim in rhetoricis & grammaticis libris. B ET Σωυδετικός, Colligatorius, Vim colligandi habens.

c.2. Ἐπισωυδέω, Insuper colligo seu connecto.

C. Ὑποδέω, Subligo, Subtus ligo. Vnde pro Calceo accipitur. Hom. Odyss. o, in fine, & alibi, — ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, calceos sub pedibus ligauit. Vel, Pedib⁹ subligauit, vt iūgatur præpositio cum verbo. sed omitti solet datiuus ποσί: vt κοθόρνους ὑποδέεσθαι, Herodot. Et ὑποδήματα ὑποδεδοῦσθαι, Xenoph. Et τὰς κρηπῖδας ὑποδεῖσθαι, Plut. in Præc. pol. Dicitur & ὑποδεῖσθαι sine adiectione, pro Calceare se, seu Calceari (cui opponitur ὑπολύεσθαι apud Xen. 67, in fine, Discalceari) vt ἐμποδὼν ὑποδεδυμένοι qui præposterè se calceant. C HINC Ὑπόδημα, Calceamentum, Solea. Herodot. in Erat. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραψας μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ ὁ Ἀρισταγόρης. (A QVO Ὑποδηματορράφος, Sutor. Chrysost.) ET Ὑπόδησις, vel potius Ὑπόδεσις, Calceatio, Calceatus. Xenoph. Apomn. lib. 1, ὑποδέσεις διαζονικός. AB EODEM verbo deriuatur Ἀνυπόδητος, Non calceatus, Calceamentis carens, Qui est nudis pedibus. Xen. ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. D ET Ἀνυποδητέω, ῶ, Calceis careo, Sine calceis incedo. ET Ἀνυποδησία, Pedum nuditas, Plato & Aristot. Probl.

Ὑπόδεσμοι Hippocr. Fasciæ quæ fracturis post iniectos pānos superdantur: AT Ὑποδεσμίδες, quæ ante iniectos pannos adhibentur. Gorr. ex Gal. ET Ὑπόδεσμα, Pignus, in v. l.

¶Δίδημι, idem quod δέω, Ligo. vnde δίδη Hom. Ligabat, Il. λ, — δίδη μόσχοισι λύγοισι. Factum autem δίδημι ex δέω, cuius futur. δήσω, tradit Eustath. sicut δίδωμι ex δόω, cuius fut. δώσω. E

ΔἨ, Sanè, Profectò, Equidem. In carm. non solùm postponitur, sed & præponitur: at in soluta orat. postponitur duntaxat, quantum quidem meminisse possum. Dem. Olynth. 1, δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων, opus certè est pecuniis. Ibidem, οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον παραπεπτωκότα καιρὸν ἀφεῖναι. In v. l. μεμνήσομαι δή, meminero sané. ‖Δή, Quidem, vide in Cic. l. p. 150. Interdū præfigitur particulæ που, itidē significans Profectò, vel Vtique, vel Nimirùm, vt μέμνησθε γὰρ δή που, Dem. Pro eodem ponitur & δή πουθεν. vide B. p. 928. In carm. pro δή που dicitur δή ῥα, & ἦ δή: vt Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργ' ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. F

Δή Porro, vel Veró. præsertim vbi δή est μεταβατικόν. velut in δὲ δή, & post quædam verba imperatiui modi, vt φέρε δή, ἴθι δή. Itidem, εἶεν δή, δεῦρο δή. vt Lat. Age porro, vel Age veró. aut Age iam. Sed & particula Dum à Lat. interdum sic adhibetur: vt Terent. Phorm. Cedo dum, an vnquam audisti &c. φέρε δή. At pro δὲ δή Cic. dicere solet, Porro autem. Bud. 925. Et οὐδὲ δή, Nec veró. B. 921. G

Δή, Igitur, Proinde. Thucyd. lib. 1, αὐτόθεν δὴ διανοήθητε ἢ ὑπακούειν &c. Isocr. Panegyr. 160, ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον καταιδεῖν &c.

Δή pro δηλαδή, Videlicet, vel Scilicet, vt Bud. vertit. Plato Apol. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἄν μοι τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. Gregor. ἔπειτα πῶς ἡ νὺξ, καὶ ὅπου δέοιτο, τὰ συνήθη δὴ ταῦτα, ἐπινθανόμην. In simili autem Luc. loco ait verti etiam posse Inquam.

Δή pro Demum, Duntaxat. vt in λέγω δή. vbi est παραχαρικόν. Xen. ἐνταῦθα δή, tum demum. Crediderim autem δὴ τότε apud Hom. Il. μ, in princ. posse hoc etiā modo reddi. præcedit enim Αὐτὰρ ἐπεὶ θάνον &c. quinto autē pòst versu sequitur, Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων. Non semper tamen ab eodem Homero ita accipitur. H Annotat verò ibi Eustath. Milesiorum esse hanc anastrophen, videlicet δὴ τότε pro τότε δή. ‖Itē δή pro eō quod Cic. dixit Adeo, vt Id adeo sic cognoscite, τοῦτο δή. Xenoph. διὰ καὶ τὰς παιδείας δεῖ τοὺς ταῦτα μέλλοντας δυνήσεσθαι, καὶ φύσει ἀγαθῆς ὑπάρξαι, καὶ τὸ μέγιστον δή, θεῖον γενέσθαι, atque adeo (quod maximum est) &c.

Δή, Etiam. vt Aristot. Ethic. 10, τῷ μὲν γὰρ ἐλευθερίῳ δεήσει &c. καὶ τῷ δικαίῳ δή, Et iusto verò, hoc est, Et iusto etiam, vel, Et iusto quoque. Affert & exemplum Bud. in quo habetur διὰ δὴ καί. sed in eo videri potest vacare δή potius quàm significare Etiā: nisi quis malit otiosam esse ipsam particulā καί. Alioqui δή poni & pro καί testatur itidem Eustathius ex veterum grammaticorum sententia, tradentium significare quoque μετάβασιν, & παραπλήρωσιν. In v. l. οὕτω δή, atque ita. At de δή præfixam habente καί, lege Bud. p. 920. vbi καὶ δή ostendit interdum poni pro Continuò & Protinus, id est ideo: interdum & pro Iamiam.

Δή interrogationi etiam seruit. Plato Sympos. δαίμονας δὲ δὴ λέγεις, οὐ τοὺς τἀγαθὰ καὶ καλὰ κεκτημένους; πάνυ γε. Inde ποῖον δή, Quale tandem, eidem Plat. in Politico. Et τί δὴ τί (sicut & τί μήν) pro Quidnā igitur? vel Quid tādem? Et τί δή ποτε? Quid tādem, Cur tandem. Demosth. 143. In v. l. habetur etiam σὺ δή; pro Tūne? & τί δή; pro Quid ita?

Δή apud Thucyd. interdum ironicum, pro δῆθεν, Scilicet. vt lib. 3, ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες. Habet verò apud eundem & maiorem quandam vim, cuius à me in castigatione interpretationis Vallæ factam fuisse mentionem puto.

Δή est etiam expletiua sæpe: vt quum postponitur articulo subiunctiuo. dicitur enim ὅς δή (sicut & ὅσπερ, & ὅς γε, & ὅς που) pro ὅς simpliciter, Qui. Greg. ὁ δὴ λέγεται, quod dici solet. Sic ᾧ δή, ἡ δή. Item cum οἷος & aduerbio οἷον. dicitur enim οἷος δή & οἷον δή pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis aduerbiis: legimus enim ὅθεν δή, item καθάπερ δή, ὥσπερ δή, item ὥσπερ οὖν δή, Bud. 397. Miror autem cur ille post aliqua huiusmodi exempla, subiūgat, particulam δή esse etiam expletiuam: quasi verò in illis non itidem expletiua sit. Imò certè quum οἷον δή vertit simpliciter Quale, id ipsemet fatetur. Affert autem δή expletiuæ exemplum hoc ex Plat. Symp. ἔστι μὲν γὰρ δὴ τοιοῦτος καὶ οὕτω γεγονὼς ὁ ἔρως. Et subiungit, Dum à Latinis pro hoc dici. Tale est Cedo dum quod ex Terentio allatum modò fuit. Idem Bud. paulo antè dixerat δή esse παραπληρωματικόν, vt in νῦν δή apud Plat. idēt idem. Cæterùm quod ad illud μὲν γὰρ δή attinet, sciendum est multo frequentius esse γὰρ δή sine μέν: & in γὰρ δή vacare δή eodem modo. Aristot. οὐ γὰρ δὴ ὅ, τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. Luc. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίσταντα. At poetæ δή γε pro hoc dicūt, (sicut δή τότε pro τότε δή) vt Il. ο, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. Et Odyss. ξ, δὴ γὰρ κεχολῶατο λίην. Et δὴ ἄρρα apud Apoll. Sunt autem qui δὴ γάρ alicubi exponant Iam enim. sed ego obseruaui pro Enim simpliciter. Aptius tamen per Etenim reddi existimo, non quòd Etenim ab Enim quicquam differat, sed quòd, vt antea dictum est, δή accipi etiam pro καί, ita in Etenim inclusa sit particula Et, (id est καί) sed otiosa illa quidem. Esse autem δή παραπληρωματικόν existimo & aliis plerisque locis: ex quibus est quum inter αὐτίκα & μάλα ponitur. dicitur enim αὐτίκα δὴ μάλα (quo & Demosth. vtitur) simpliciter pro Quamprimum vel Mox.

Δή pro οὖν, vt ὅπως δή, & similiter ὅθεν δή, pro Vndecūque, Plat. in Phædro de quodam sophista, διαβάλλειν δὲ καὶ ἀπολύσασθαι ὅθεν δὴ κράτιστος. Hæc Bud. Quibus addo, sicut dicūtur ὁπουοῦν & ὁτωοῦν, aliáque huiusmodi coniunctim, sic etiam dici ὁπουδή & ὁτωδή. Qua tamen in re sæpe errarunt librarii cum apud alios, tum apud Xenoph.

ΔἨΘΕΝ, Videlicet. Thuc. 1, οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τοῖς κοινοῖς ἐπρεσβεύσαντο. Sed malim hic, sicut & in aliis eiusdem locis, interpretari Scilicet, ironicé. Vide alium locum lib. 3, p. 119, & ibidem scholiasten. Bud. tamen huius signif. non meminit, sed tātùm eius qua pro Videlicet ponitur, siue Scilicet significante Videlicet. Addit & esse aduerbium διαταγμοῦ,

(ex Eustathio) & affert ex Herodoto, ὡς κατακτείνοις δηλησέοντας. Vide p. 927. Idem B. alibi ex Pand. affert, ἐὰν τις πλασὴν διαθήκην κατ' ἐμοῦ προενεγκὼν ἀπαιτῇ με δῆθεν λεγάτον. vbi interpretatur Forte.

ΔΗ͂ΤΑ, Igitur. vt τί δῆτ' αὖ εἶπον ὅτι ἐπιθυμοίης &c. Quid igitur? Sic ποῖ δῆτα Themist. ‖ Interdum verò vt explețiuum, redditur particula Nam, quæ & ipsa interrogationibus adhibetur. vt τί δῆθ' ὁρᾷς; Quid tandem vides? Aristoph. Et, πῶς δῆτα; quo tandem modo? Idem. Et, ἆρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; Idem, pro Vtrum tandem? ‖ Δῆτα interdum & pro Nempe, ironicè positο: vel pro Scilicet, idē signif. quod hic, — sed scilicet vltima semper Expectanda dies homini. Vide Bud. 927.

B

— ΔΗΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, Lædo. βλάπτω, φθείρω. Vox autē media vsitatior est quàm actiua. Il. γ, Μή τις ὑπὲρ βαίνη Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Il. ι, Οὐδ' ἔτι τοι ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντ', corruperunt & populati sunt, vt Bud. interpr. Od. χ, — ἀμφὶ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. ‖ Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, vt tradit Eust. Od. θ, ὅθεν δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθον Μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται. ‖ Δηλέω est etiam Deludo, Decipio. παίζω, ψεύδομαι, Hesych. X. εἰ ἐπειρώμην τε ἐξαπατᾶν, λέγοντι τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐπὶ μοι, ἐπιδεικνύς τε ἀργύριον κίβδηλον, δηλοίην σε. Vbi tamen quàm suspectum sit δηλοίην, alibi docui. ‖ Δηλήσας Hesychio est & καμὼν, διαπραξάμενος. ‖ Item Δηληθήσονται eidē est θεωρήσονται. Notandum verò Eust. hoc vocabulum Δηλέω à δαΐω deducere, formando à δαλὸς, vt sit propriè, τὸ καυστικῶς βλάπτω καὶ ὡσεὶ διὰ δαλοῦ καίοντος.

C

Δήλημα, ατος, τό, Nocumentum, Pernicies. βλάβη, ὄλεθρος. Od. μ, Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ δηλήματα νηῶν Γίγνονται.

D

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Nociuus, Perniciosus. Od. ε, Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. scribitur tamen ibi & ζηλήμονες, teste Eustathio, qui vtraque lectionem agnoscit. ‖ Item κλέπτης, κακοῦργος, Hesych. ‖ Item κακὰ διαπραττόμενος, eidem.

Δήλησις, εως, ἡ, Læsio, Maleficium. λώβησις, κακουργία, φθορά, Hesych. ‖ Item ὀργὴ, & στάσις, eidem.

Δηλητήρ, ῆρος, ὁ, Qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τό, Nociuum [pharmacum.] Plut. Sympos. τίς ἔνδεια, ποῖον δηλητήριον οὕτω ῥαδίως καὶ ἀτελῶς νόσον ἔλυσεν; Herodian. lib. 1, ἢ διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τῆς τροφῆς λαμβάνειν κώλυμα δηλητηρίων. Sic Alex. Aphrod. ἐμέθορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adiectiuè etiam dicitur. vt δηλητήριον φάρμακον, pro δηλητήριον simpliciter. Herodian. lib. 3, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, Venena quoque dedit.

E

C. Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Illæsus, Ab omni noxa integer. Apollon. ἔμμεναι Αἰὲν ἀδήλητα, id est ἀσινεῖς, ἀβλαβεῖς.

C. ΔΙΑδηλέω, ῶ, Fut. ήσω, idem quod δηλέω, nisi quòd præpositio significationem ampliat. Odyss. ξ, — ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο.

¶ Δηλαίνω quoque Hesychio est βλάπτω, quũ δηλαινόμενοι exponit βλαπτόμενοι. ‖ Item & παίζω.

F

ΔΗ͂ΛΟΣ, Manifestus, Perspicuus. vt in prouerbio καὶ τυφλῷ δῆλον. Luc. autem dixit δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe autem δῆλον esse dicitur quod manifestum est adeo vt de eo constet. Hom. Odyss. υ, — νῦν δ' ἤδη δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. X. Pæd. 8, p. 135, ὅταν δ' ἐγὼ τελευτήσω, δῆλον ὅτι Κύρου γίγνεται ἡ ἐν Πέρσαις βασιλεία, ἐὰν ζῇ. (Dicũt autem & δηλονότι coniunctim, de quo postea.) Idem in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι σοῦ εἰσιν ἅπαντες, Manifestum est, Palam est, Patet. Demosth. πῶς τοῦτο δῆλον; quo tandem id planum fit? Et cum εἰ. Lucian. οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται, nondum constat an &c. δῆλον ποιοῦμαι. Demosth. Patefacio, Declaro.

G

Δῆλος ἦν τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων: aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιήσει, Manifestus erat hoc faciens, &c. pro Manifestum erat eum hoc facere, vel Palàm erat eum hoc facere. Vel, Palàm seu apertè hoc faciebat, vt quidã interpr. Plut. in Amat. narr. δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀθυμίαν. Luc. in Nigr. δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων καταγνωκώς. Xen. δῆλός ἐστι ἐπιγελῶν. Et cum ὅτι: Xen. Pæd. 3 ἀλλὰ δῆλοι ἐσμὲν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλος εἶ ὅτι ...

H

A Δηλονότι, Videlicet, Nimirum. Plato De rep. 6, τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, Nempe de sole hoc percontaris, vel Nimirum, interpr. Bud. Demosth. Pro cor. ὥστε ὑπὲρ ἐμοῦ κατηγορεῖν δηλονότι, δεῖγμα δ' ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ. Adhibetur & responsioni affirmatiuæ. Et pro eodem, δηλονοτιὴ ex Aristoph. Pluto.

Δηλαδή (factum ex δῆλα δή) Videlicet. Item, Haud dubiè, Profectò. Aristoph. Vespis, Εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι τῷ γήρᾳ κακὰ Δηλαδή; Plato in principio Protag. πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου &c. id est Cic. interpr. An quidem dubium non est quin ab Alcibiade? Sed ibi legẽdum esse δῆλα δή, docui p. 130 mei lex. Cic. Cæterùm ponitur & extra interrog. δηλαδή.

Δήλως, Manifestè, Apertè.

C. Δηλοποιέω, ῶ, Manifestum reddo, Manifesto.

C. Ἄδηλος, ου, ὁ & ἡ, Non manifestus, Occultus, Obscurus. Item, Incertus, Dubius. Athen. 6, πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Et αἰτία ἄδηλος ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ, Alex. Aphrod. Dicitur & οὐκ ἄδηλός εἰμι τοῦτο ποιήσων pro δῆλός εἰμι, de quo paulo antè. Et cũ sit. pass. vt οὐκ ἦν ἄδηλος λυπησόμενος, Isocr. Pan. Sæpe & pro incerto ac non comperto ponitur. vt ἄδηλος πόλεμος. Plut. Cor. ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τότ' ἔχει πρόδηλον. Xen. Pæd. 1, τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις; Idem, ἄδηλον ὅπως ἀποβήσοιτο. Et Thuc. 1, ἄδηλον ὂν ὁπότε τις ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quum incertum esset. ‖ Ἄδηλος τόπος, Obscurus locus, id est tenebrosus seu tenebricosus, in Axiocho Plat. pseudep. ‖ Apud Hesiodũ autem vir ἄδηλος eadem metaph. qua Lat. Vir obscurus (cui opponitur Clarus) initio Ergων, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει. HINC Ἀδήλως, Non manifestè, Obscurè. Thuc. 1, τῆς ὑμῶν τοι βουλήσεως ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἦλθον τό. Tale est ἀδήλως χαλεπαίνοντες, quod exponitur Iram dissimulantes. Apud Paulum Apost. 1 Cor. 9, ἀδήλως, In incertum. ET Ἀδηλότης, VEL Ἀδηλία (quod tamen rarius est) Incertitudo. vt μάχη ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta & dubia.

C. Διάδηλος, Manifestus, Euidens, Perspicuus, Apertus, aut Valde manifest⁹. ET Ἔκδηλος, Idē, sed potius in carm. Item, Conspicuus, Illustris, ex Epigr. ET Ἐπίδηλος, itidē pro Manifestus. Aristoph. Pluto, βλέμμ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι. ET Εὔδηλος, Idem. Alexand. Aphr. ET Κατάδηλος, Idem. Vnde κατάδηλοι γίνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, Plato Apol. eodem modo quo dicitur δῆλος γίνομαι προσποιούμενος. ET Πρόδηλος, Idem. πρόδηλος ἡ κακία, Naz. VNDE Προδήλως, Manifestè. Apud Sophocl. autem θανεῖν προδήλως exponitur Mori insigniter.

Δηλόω, ῶ, F. ώσω, Manifesto, Declaro. Isocr. in orat. contra soph. τὴν ἑαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν. Luc. De hist. scrib. ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Et σαφῶς vel σαφέστατα δηλοῦν, Apertè vel apertissimè declrare. Interdum cum ὅτι: vt τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύακασι. Et εἰ ἤλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι pro Dissimulabant se scire. Iungitur & cum εἰ, & cum εἴτε etiã, apud Xenoph. Apomn. lib. 2, δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε &c. Id est Præ se ferunt vtram viam inituri sint, Bud. interpr. Sic cum participio: vt ἐδήλου πονήρως ἔχων, præ se ferebat se malè habere. Aristoph. autem δηλῶ τιμῶν, Ostendo me honorare, vel Declaro. HINC Δήλωμα, Quod declarat, Quod indicat, Quod indicio est seu argumento, Indicium. Plut. μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σεαυτοῦ προσκόπτειν. ET Δήλωσις, Declaratio. ITEM Δηλωτικός, Declaratiuus, Ad declarandũ aptus, vel Declarandi vim habens.

C. Ἐκδηλόω, ῶ, Idem.

C. Προδηλόω, ῶ, Antè declaro, Antè manifesto, Præsignifico.

— ΔΗ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, Populus, Plebs. Propriè autem volunt δῆμον significare hominum multitudinem, seu hominum multorum cœtum: à verbo δέειν, id est colligare: vt sit δῆμος quasi δεσμός. Iliad. β, Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντα τ' ἐφεύροι, quem ex populo, vel potius ex plebe: id est quē plebeium. Huic enim opponit βασιλῆα: item ἔξοχον ἄνδρα. Sæpe autem apud Demosth. & alios, diuiduntur Athenienses εἰς δ'

βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, (ſicut & Romani apud Græcos ſcri- A
ptores: qui apud Latinos in ſenatum populúmque Ro
manum.) At Homerus Athenienſes ſimpliciter vocat
δῆμον Ἐρεχθῆος. Apud quē legitur & δήμῳ Τρώων, quod
Euſtathius dicit ſimpliciter eſſe pro Troianis. quo po-
ſſe modo intelligi Odyſſ.α, Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ. ſolere tamē
accipi pro nomine certi cuiuſdā vrbis Ithacæ loci. A-
pud Thuc. cum alibi, tum p.191 ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι op-
ponuntur. ſonátque δῆμος interdum idem quod ſtatus
popularis, ſeu δημοκρατία. ‖ Δῆμος exponitur alicu-
bi & Tribus, ab aliis verò Curia. vt apud Plut. in Peri- B
cle, vbi τὰς φυλὰς & τοὺς δήμους diſtinguit. Iſocr. certè in
Areop.84, cuiuſdam diuiſionis meminit vrbis in κώ-
μας, at χώρας in δήμους. Apud Plat. De leg.6, δῆμοι & φρα-
τρίαι coniunguntur.

Δῆμος, adiectiuè, Hom. Qui eſt ex plebe, Plebeius. Itē
δήμος γυνή (q.d. πάνδημος) Archilocho, Plebeium (ſeu po
tius publicū,) proſtibulum. Eadem & δημιουργός. Vide
Euſt. Alii δημός hac in ſignif. ſcribunt.

C. Δημοβόρος, quaſi Plebiuorus, aut Populiuorus, Qui bona C
populi abſumit & profligat. vt δημοβόρος βασιλεύς, Il.α.
ET Δημοβορέω, ῶ, Populum voro. ITEM, bicompoſ.
Καταδημοβορέω, Iliad.σ, — λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι. vbi
contrà populus dicitur potentum bona vorare. Vide
Euſtathium.

C. Δημογέρων, Qui ex populo præ aliis honoratus eſt ob ſe-
nectutem. Iliad.γ, — εἵατο δημογέροντες. Ariſtot. in fine lib.
2 Ethic. δημογέροντες οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότατοι. Alicubi δημο-
γέροντες exponitur etiam ſenatores.

C. Δημοδιδάσκαλος, Populi doctor. Syneſio autem δημο- D
διδάσκαλοι peculiari ſignif. ſunt concionatores eccle-
ſiaſtici pag.81. Bud.

C. Δημοθοινία, ας, ἡ, Epulum publicum, Bud. ex Ariſtot. Sic
Luc. ἐν θέαις καὶ διανομαῖς καὶ πανηγύρεσι καὶ δημοθοινίαις.
Vide Poll. ‖ Δημοθοινία pro die feſto apud Theodo-
ritum, vt Hiſt. eccleſ. lib.3, de duobus martyribus, καὶ μέ-
χρι δὲ τήμερον ἐπισήμῳ γεραίρονται δημοθοινίᾳ. Sic & alibi, Ἰου-
λιανὸς δὲ εἰς τὴν Δάφνην δημοθοινίαν ἐπιτελέσων ἀνῆλθεν. ἑ-
πτὰ δὲ ἡμέρας ἐν τῇ Δάφνῃ πανηγυρίζειν εἰώθασι.

C. Δημοκατάρατος, ου, ὁ & ἡ, Quem populus diris execratio- E
nibus proſequitur, B. ex Greg. οὐκ ἀκούοντες ὅτι ὁ συνέχων
σῖτον δημοκατάρατος.

C. Δημοκηδής, έος, ὁ & ἡ, Plebicola, & Publicola. Pl. in Publ.
32, à tergo. Strabo 14, δημοκηδεῖς δ' εἰσὶν οἱ Ῥόδιοι, καίπερ
οὐ δημοκρατούμενοι.

C. Δημόκοινος, Publicus miniſter (qui & δήμιος) Tortor. A-
pud Iſocratem de eo qui ſeruos torquebat ad veritatē
eliciendam. in Trapez.183. Vide Etymol. & Poll. ‖ Si-
gnificat & πόρνον, Heſych.

C. Δημοκόλαξ, Adulator populi. F

C. Δημόκομπος, Qui ſe iactat ad populum. Vide Heſych. &
Suidam.

C. Δημοκόπος, SEV Ὀχλοκόπος, Qui populum velut con
cutit, ei obrepens arte aliqua. Quæ mea interpretatio
etſi mihi non ſatiſfacit, tolerabilior tamen videtur quàm
vel hæc qua dicitur eſſe Oppugnator populi: vel illa
qua redditur Populi exhauſtor. Nam quod in vulg. l.
δημοκόπος redditur Popularis labor, planè ineptum eſt.
Budæo δημοκόπος eſt Qui popularitate populum ſibi
ſeruire perpellit. A δημαγωγὸς ita differre exiſtima- G
tur quòd hic concionibus multitudini lenocinari &
obrepere ſoleat, at δημοκόπος potius muneribus gladia
toriis & ſpectaculis. Vide Bud. p.811, & ibidem locū Plu
tar. huc facientem. HINC Δημοκοπία, QVAE &
Ὀχλοκοπία, Popularitas huiuſmodi. B. Pl. Fabio, βίου δὲ
διὰ δημοκοπίαν καὶ περιπέτειαν ἐπισήμου. ET Δημοκοπέω,
ῶ, VEL Ὀχλοκοπέω, ῶ, Popularitate illa vtor. ITEM
comp. Ἐκδημοκοπέω, ῶ, F. ήσω, Popularitate mihi popu-
lum ſeruire perpello. Chion Matridi, ὅταν δέ τις δουλω-
σάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας. Bud. Comm. ET H
Καταδημοκοπέω, ῶ, apud Chionem cum accuſ. Vide Bud.
ibidem.

C. Δημοκρατία, ας, ἡ, Populi principatus, Principatus qui eſt
penes populum, Imperium populare. Thucyd. καὶ ὄνο-
μα μὲν, διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν, δημοκρατία
κέκληται. ET Δημοκρατικὸς, Ad democratiam per-
A tinens, id eſt imperium populare. vt δημοκρατικοὶ νόμοι,
Plat. De rep. 1, Et δημοκρατικὴ πολιτεία eidem pro δημο-
κρατία, Status popularis. ‖ Eſt δημοκρατικός & Qui de-
mocratiæ fauet, apud Ariſtot. ET Δημοκρατεῖται di-
citur πόλις Thucydidi & aliis quæ populi imperio ſub-
eſt. AT Δημοκρατίζω, Imperio populari faueo, Vel
ſimpliciter Reip. faueo: vt Bud. vertit in hoc Appiani
loco in Libyco, Καρχηδονίων δ' οἱ δημοκρατίζοντες τοὺς τὰ
Μασσανάσσου φρονοῦντας ἐξέβαλον.

C. Δημολάλητος, ου, ὁ & ἡ, Populi ſermonibus iactatus.

B C. Καταδημομερίσαι, In populum diſtribuere. quaſi à Δημο-
μερίζω.

C. Δημοπίθηκος, Qui ſimiam ſe exhibet erga populum, vel
fraudulentia, vel adulatione. Legitur apud Ariſtoph.
in Ranis, cuius vide ſchol. Eraſmus ad γελωτοποιίαν refer
re videtur, qui & ad verbum ſonare ait Populi ſimia.
Vide prouerb. Simia barbata ſeu caudata.

C. Δημοποίητος, Qui vnus ex populo factus eſt, Ciuitate do
natus, Ariſtid.112. Sic & Anacharſis apud Luc. δημοποίη-
C τος γενόμενος. Affertur & δημοποιηταὶ ex Polluce, ſed pro
δημοποίητοι, vt opinor.

C. Δημοστρεφέω, ῶ, F. ήσω, In populo verſor.

C. Δημοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Publicis expenſis factus, Publicus,
Bud. vt δημοτελὴς θυσία, Plutar. in Numa, Sacrificium
publicum. δημοτελεῖς ἑορταὶ apud Chryſoſt. De ſacerd. &
δημοτελὴς κρίσις apud Ariſtidem. ET Δημοτελέω, ῶ,
Publicis expenſis facio, aut Publico nomine facio. vt
δημοτελεῖν ἱερεῖον τέλειον apud Demoſth. Publicum ſacri-
ficium perficere.

D C. Δημοτερπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Populo iucundus, Populum de-
lectans.

C. Δημοχαριστής, οῦ, ὁ, Qui populo lubēter gratificatur. Eu-
rip. Hecuba, ὁ ποικιλόφρων κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαρι-
στὴς Λαερτιάδης.

Δημαγωγὸς, q.d. Plebis ſeu populi ductor, Qui videlicet
plebem ſcit ducere quò vult. (vt de Orpheo ſcribit Ho-
ratius) Exponitur Plebicola à Budæo. Hoc certè nomi
ne intelligitur cuius conſilio & quaſi ductui plebs ob-
ſequitur vtpote qui ſit gratioſus. Thucyd.128, de Cleo
E ne, ἀνὴρ δημαγωγὸς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὢν καὶ τῷ πλήθει
πιθανώτατος. Vide Ariſtot. Polit.4, p.145: & Plat.5. p.162.
Vide & B.810. HINC Δημαγωγία, Popularitas, Gra-
tia & autoritas qua quis valet apud populum. aut etiā
Artes quibus quis ad conciliandum ſibi populum v-
titur, Plut. in Pericle. Idem in Pol. præc. δημαγωγία γὰρ
ἡ διὰ λόγου πειθομένων ἐστί. ET Δημαγωγέω, ῶ, Populum
duco & impello quocunque volo, Populum ductui
meo obſequentem habeo. Qua mea interpretatione
nullam excogitare aptiorem potui ad declarandā vim
F huius vocabuli. Sed hoc addo, dici δημαγωγεῖν & de eo
qui fauorem populi aucupatur per quem eum ſibi ob
ſequentem reddat. Plut. Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ
χαριζόμενος, τοῦ ὅπως οὐ δόξουσι δημαγωγεῖν περιπλακιζόν-
των τοῖς πολλοῖς ἀμεμπτότερος. Apud Iſocr. exponitur Po-
pulum ſiue remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco, κα-
λῶς δημαγωγήσεις ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβρι-
ζόμενον περιορᾷς. Sciendū eſt autem latius extendi hu-
ius verbi ſignif. ac præſertim quod ad aucupationem
gratiæ attinet. vnde & Bud. affert ſimpliciter pro Cōci
G lio ſeu Allicio gratiam, aut emereor. cum accuſ. p.811.
Idem apud Ariſtot. Pol.5, τὸν ὄχλον δημαγωγεῖν interpr.
Populariter colere & obſeruare. Affert & ex Appiano
De bell. ciuil. lib.5, δημαγωγεῖν τινα, Facere popularem
& gratum populo: οὕτως ἡ δόξα τῶν ἐν Φιλίπποις γεγονότων
ἐδημαγώγει τὸν Ἀντώνιον. Citat ex eodem in 4 De bellis
ciuil. hæc de Rhodiis verba, τὸ δὲ πλῆθος ἐδημαγώγουν
Ἀλέξανδρός τε καὶ Μνασέας, vbi interpr. Populum con-
citabant ad bellum Caſſio gerendum. Quæ interpre-
tatio liberior mihi videtur. ET Ἐκδημαγωγῶ, idem.
H ITEM Καταδημαγωγῶ, idem. Vide Syneſ. apud Bud. p.
811. Affertur & Καταδημαγωγούμενος ex Plut. Pericle,
cū accuſ. pro Superās populari gratia. ET Συνδημα-
γωγῶ, Vnà concilio gratiam, vel Ad cōciliandam gra-
tiam iuuo. Vide Plut. apud Bud. ibidē. Vide & Δημο-
κόπος.

C. Δήμαρχος, ου, ὁ, Populi princeps, id eſt Tribunus plebis.

Plut. Caio, ἄνδρας αἱρεῖσθαι πέντε προστάτας τῶν δεομένων βοηθείας, τοὺς νῦν δημάρχους καλουμένους. A ‖ Δήμαρχοι apud Athenienses erant οἱ ἑκάστου δήμου κατάρχοντες, ναύκραροι antè dicti, Cuiusque municipii principes qui agros describebant & album asseruabant, & municipes quum opus erat, conuocabant, & suffragia dabant & pignora capiebant. Suid. Vnde apud Aristoph. Neb. δάκνει με δήμαρχός τις. ‖ Impropriè dicitur & δήμαρχος στρατιᾶς, Tribunus militum. VNDE Δημαρχία, ας, ἡ, Tribunatus plebis. Plut. Fabio, ἔχων τὴν ἀπὸ δημαρχίας ἄδειαν. Idem Caio, ἀφαιρησόμεθα τὴν δημαρχίαν αὐτῶν, ἀναίρεσιν B οὖσαν ὑπατείας καὶ διάστασιν τῆς πόλεως. ‖ Suidæ est etiam ὅτε δῆμος ἄρχει, Populare imperium. ET Δημαρχικός, οῦ, ὁ, Tribunitius, Ad tribunum plebis pertinens. ET Δημαρχέω, ῶ, Tribunus plebis sum, Tribunatum plebis gero. Appian. vnde partic. δημαρχῶν, idē quod δήμαρχος, seu, Qui tribunus plebis est.

C Δημεραστής, οῦ, ὁ, Populi amator, Populi amans, Popularis: VNDE Δημεραστία, ας, ἡ, Populi amor, Popularitas.

C. Δημηγόρος, ου, ὁ, Qui ad populum in concione verba facit, Orator, Concionator. Xen. Hell. 6, δημηγόρον οὐ μάλιστα ἐπιτήδειον ὄντα. Luc. in Dem. ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην C ὡς κωμικόν τινα δημηγόρον. Accipitur & pro adulatore populari, vt videbis in Δημηγορέω. ‖ Adiectiuè idē significat quod Concionarius, Concionatorius, Oratorius. vt Δημηγόροις ἡμᾶς apud Eurip. Hecuba, & δημηγόρον ἦθος in Epigr. HINC Δημηγορία, ας, ἡ, Oratio ad populum, Concio. Item κολακική τέχνη, ἡ περὶ τὸ χαρίζεσθαι ὡρμημένη, seu κολακεία τοῦ δήμου, ἡ τῷ δήμῳ χαριζομένη τέχνη, Ars oblectandi studiosa potius quàm commodandi, vt B ex Platonis Gorgia colligit, οὐκοῦν ἡ ῥητορικὴ δημηγορία ἂν εἴη; ἢ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσί σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεάτροις; D ET Δημηγορικός, οῦ, ὁ, Concionalis, Concionarius, Cic. Vel, Concionatorius, vt Gell. loquitur. Plato 2 De rep. σοφίαν δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, Scientiam concionalem & iudicialem. id est concionandi & orandi ad populum. Δημηγορικός est etiam Concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. ET Δημηγορέω, ῶ, F. ήσω, Concionem ad populum habeo, Verba ad populum facio. Demosth. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et E οἱ δημηγοροῦντες, Concionatores. Δημηγορεῖν alicubi est etiam quod Dem. dixit πρὸς χάριν δημηγορεῖν: quomodo δημηγόρος quoque & δημηγορία accipi iam docui. Plato Gorg. ὦ Σώκρατες δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὤν· καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς. id est, popularis magis quàm veraciter loqueris. Bud. Δημηγορεῖν est etiam simpliciter verba facere & concionari: vt apud Herodian. l. 2, δι' ἃ νῦν εἰς ὑμᾶς ἦλθον ταῦτα δημηγορήσων, de Nigro ad milites verba faciente.

C. Δημωφελής, έος, ὁ καὶ ἡ, Populo vtilis. Synes. δημωφελέστατος ἄνθρωπος. Philo lib. 3 De vita Mos. ἐπὶ συγχύσει τῆς κρατίστου καὶ δημωφελεστάτης τάξεως, Ad ordinis quo nihil F melius est & publicè salutarius, confusionem. Et τὸ δημωφελές, Quod populo vtile est, seu Publica vtilitas. Herodian. lib. 2, τὰ μὲν δημωφελοῦς καὶ κοινῇ διαφέροντος ὀλίγη τοῖς καθ' ἕνα φροντίς, Quæ verò publicè prosunt, parum cuique curæ sunt. ET Δημωφελέω, Populo prosum, Populo vtilis sum.

C. Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Absens à populo seu patria sua, & peregrinans. Nam Hesych. ex Soph. Tympanistis ἄδημον ad fert pro οὐκ ἔνδημον ὄντα.

C. Ὁμόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ. Qui eiusdem populi & gentis est, G Popularis, Gentilis. v. I. ‖ Item Qui cum populo facit, Qui ad populi mores se componit, Popularis. VNDE Ὁμοδημέω, ῶ, vt συνανθρωπῶ, In ordinem me cogo, Ciuilem me gero, Bud. ex Plut. Polit. pr. ἴσος δὲ ὁμαλὸς ἐν ἔθει καὶ διαίτῃ καὶ τραφεὶς παίδων καὶ θεραπείᾳ γυναικός, δεῖ ὁμοδημεῖν καὶ συνανθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς βουλόμενος.

C. Πάνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad vniuersum populum pertinens, Qui vniuersi populi est, Publicus. vt πάνδημος μάχη, apud Apoll. ὥρμασε πανδήμοις ἐπὶ βουαγλαΐαις pro πανδήμους, Doricè, apud Soph. Aiace. Et πάνδημος ἀγών, apud H Eurip. πάνδημοι νόσοι apud Ægin. πάνδημος ἑορτὴ apud Plutar. πάνδημος ἐκκλησία, apud eundē. Aristot. Rhet. 3, οὐ χάριτος, ἀλλὰ πανδήμου χάριτος δημιουργός, Non gratiæ, sed A gratiæ vniuersi populi. Ἔρως etiam πάνδημος dicitur, vt apud Plut. Erot. Αἰγύπτιοι δύο μὲν Ἕλλησι παραπλήσιον ἔρωτας, τόν τε πάνδημον καὶ τὸν οὐράνιον, ἴσασι. Sic & πάνδημος ἀφροδίτη dicitur, cui fanum Solon instituit. Bud. ex Athenæo 390, & Pl. Symp. 243. Quæ & πάνδημος simpliciter dicitur. Luc. Meretr. α. θῦσαι μὲν τῇ πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ οὐρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις, δάμαλιν ἑκατέρᾳ. Sic autē vocabatur Venus collocata ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀγορᾷ, quòd illic vniuersus populus olim conueniret. teste Suid. ‖ Πάνδημος est etiam Vniuersus. vt apud Soph. Aiax ad B Erinnyas dicit, γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ, Delibate vniuersum exercitum. ‖ Item Vulgaris, Plebeius. Synes. ep. 1, ἀπὸ τῆς πανδήμου ῥητορικῆς. Sic πάνδημος μουσικὴ apud Athen. Et πάνδημος ποιητικὴ apud Plut. Πάνδημον etiam πύτλον ab Athen. l. 9, ponitur inter quatuor τῶν πύτλων species. HINC Πανδημεί, adu. Cū vniuersi populi multitudine, Cū totius populi frequētia. Thuc. l. 3, ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι, cum vniuersa multitudine. Idem lib. 4, ἐσεβεβλήκεσαν πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Et lib. 1, πάντας πανδημεὶ ἐν τῇ πόλει, καὶ C αὐτοὺς καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας. Plut. Apophth. πανδημεὶ κρατηθέντες, Vniuersi superati. Item, In vniuersum. vt apud Thucydid. lib. 6, ὁπλίτας ὄντας πανδημεὶ Συρακοσίων. (SED ET Πάνδημον aduerb. pro πανδημεὶ dicitur. vt apud Isocr. in Hel. encomio, πάνδημον προπεμπομένους ἐπὶ θάνατον ἄγομεν.) ET Πανδημία, ας, ἡ, Vniuersus populus, Vniuersa populi multitudo.

C. Φιλόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Amans populi. idem quod δημεραστής suprà. Aristoph. Neb. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν. Inde φιλοδημότατος superl. Populi amātissim⁹. D

Composita ex δῆμος & præpositionibus ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, μετά.

C. Ἀπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrè agens, seu foris, Qui peregrè abest domo, & quasi à populo, profect⁹ peregrè videlicet. Nec tantùm de persona vsurpatur, sed etiam de re. vt ἀπόδημος πόλεμος, Bellum quod peregrè geritur, Bellum externum. ἐρεῖς δὲ (inquit Pollux) ἐκδήμους πολέμους, καὶ ἀποδήμους, καὶ ὑπερορίους τοὺς ἐν ὑπερορίᾳ.

Ἀποδημία, ας, ἡ, Absentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipso actu proficiscendi peregrè, & verbalis vim habet, ac exponitur Peregrinatio, In exter- E nas regiones profectio. Xenoph. Pæd. 3, ἐξ ἀποδημίας τινὸς προσήει. Plutar. in Lycurgo, ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑπόνοιαν. Idem περὶ πολυπραγμ. ἐπὶ δόρπον ἐξ ἀποδημίας προσιών. Citatur ex Platone cum præpositione εἰς in significatione profectionis, τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας: rursus significans reditum ex profectione, τῆς ἐμῆς ἐξ Συρακουσῶν οἴκαδε ἀποδημίας.

Ἀποδημέω, ῶ, F. ήσω, Absum domo, seu patria, Sum peregrè, Peregrinor à domo seu patria. vt Cicero dixit Peregrinatus diu ab oculis fori & curiæ. Propriè sonat Ab- F sum à populo seu à publico: sicut ἐπιδημῶ (quod est ei contrarium) versor in populo, seu in publico, vel In publicum prodeo. Vtroque autem vsus est Xenoph. Pæd. 7, εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Idem in Symposio, ὡς ἐλευθέρῳ τε ἔξεστί μοι καὶ ἀποδημεῖν καὶ ἐπιδημεῖν. Interdum iungitur cum ἀπό, vt ἀποδημεῖν ἀπὸ τῆς πατρίδος, Peregrinor à patria. id est Absum à patria, & sum peregrè, vel Dego peregrè. Sic enim potius exponendū est quàm vt vulgo, Procul à patria absum. quasi G ἀπό idem valeat quod μακράν. quod vsurpat Synesius cum hoc verbo, vbi scribit μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ ἕβδομον ἤδη μῆνα. atque hìc Bud. ἀποδημῶ interpret. Sum in secessu. Aliquando autem (& quidem sæpe) significat motum ad locū, & capitur pro Peregrè abeo, vel proficiscor. nonnunquam sine adiectione, nonnunquam cum præpositione εἰς, aut aduerbio motum ad locum significante. Isocr. in quadam epistola, εἰ προῃρημένος τὸν ἄλλον χρόνον ἡσυχίαν ἄγειν, ἐπὶ γήρως ἀποδημεῖν ἐπιχειροίην. Aristoph. in Ranis, ποῖ γῆς ἀποδημεῖς; Plato epistol. 5, δεῦρο ἀποδημεῖν, huc venire, peregrè proficiscentem, vel profectum. Idem in Apologia, cum aduerbio è H loco & cum εἰς præpositione ad locum, verbum hoc iūxit, εἰ δ' αὖ οἷον ἀποδημῆσαί ἐστιν ὁ θάνατος ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. quod Cicero interpretatur, mortem esse migrationem: fortasse eo quòd ipsemet Plato antea dixisset, με-

ποίκησις τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. A

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, Peregrinator, Cui moris est peregrinari, vel peregrè abesse. Thucydid. lib. 1, καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελληταὶ καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους.

Ἀποδημητικὸς, ὁς, ὁ, ad verbum Peregrinatiuus. id est peregrinari solitus. vt inter aues solēt grues & hirundines. Ex Xenophonte autem citatur ἀποδημητικοὺς ποιεῖσθαι pro A populo seu extra populum amandare, & ad peregrinationem amittere, seu in peregrinas regiones aut externas.

c. 2. Συναπόδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui simul peregrinatur, Qui γνὰ [cum alio] à populo seu gente sua abest. B

ET Συναποδημέω, ῶ, Fut. ήσω, Simul peregrinor, Peregrinationis socius sum, Comitor eum qui è populo suo peregrè proficiscitur.

C. Ἔκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui à populo dissitus & remotus est, Qui extra populi alicuius fines est. Dicitúrque & de re aliqua & de persona. De persona, vt Xen. Pæd. 8, ὅταν δὲ αὐτὸς ἔκδημοι ἦ, Quum verò peregrè abfuerit. Sic ἔκδημος ξένος, Qui peregrè degit. Interdum verò & genitiuus additur, significátque simpliciter Absens. vt apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Absēs ab hoc solo. & ἔκδημος ὢν δωμάτων, Procul à penatibus foris agens, apud eundem. C
De re, vt apud Thucyd. lib. 2, τά τε ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, ad longinquam expeditionem. Idem l. 1, ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Longinqua bella procul domo. Sic ἔκδημος πόλεμος, Exterum & longinquū bellum, Bud. ex Plut. Et ἔκδημος ἔρως apud Euripidem.

HINC comp. Συνέκδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationis seu discessus è populo suo socius. Et simpliciter συνοδοιπόρος Hesychio. id est comes. Plut. Oth. καταλιπὼν τῶν ἐν τέλει τοῖς συνεκδήμοις. Sic Act. Apost. 19, συνεκδήμους Παύλου, comites Pauli. Et metaph. apud Greg. θεωρίαν συνέκδημον πρὸς τὸ ἐκεῖθεν ποιούμεθα, καὶ πρᾶξιν θεωρίας. apud quē καὶ τὸ τέλος ἐμακαρίσθησαν ὡς ἐκείνῳ συνέκδημοι, Bud. interpr. Simul è vita excedentes. D

ET Deriuat. Ἐκδημία, ας, ἡ, Discessus seu abitus è populo, Peregrinatio, seu simpliciter Discessus. Greg. de Basilio discedente Athenis loquens & à se distracto, παρὼν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡ-[illegible] καὶ [illegible] ἐκ τῆς ἐκδημίας. Ἐκδημία peculiariter dicitur etiam de discessu ex hac vita. Greg. δεινὸν ὑστεροβουλία, καὶ τὸ ζημίας αἰσθάνεσθαι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, post obitum. E

ET Ἐκδημέω, ῶ, F. ήσω, E populo seu gente mea peregrè abeo, Peregrinor. vt in Hist. ecclesf. καὶ τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, μετὰ τοῖς δύο μειρακίοις ἐξεδήμησε. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐκδημήσωμεν πρὸς θεόν.

VNDE Ἀνεκδήμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Peregrinationibus carens. vt ἀνεκδήμητος ἡμέρα, Dies qua peregrinari consuetudo aut fas non est. Pl. in Pr. Rom. τὸ μετὰ καλάνδας ἡμέραν καὶ νόννας καὶ εἰδοὺς ἀνέξοδον καὶ ἀνεκδήμητον τίθεσθαι. F

C. Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in populo seu intra populi fines est. vel (vt Bud. exponit) Qui est in ciuitate & domi, Qui peregrè non it. Et interdū idem quod Ciceroni Domesticus. Hesiod. Ergois, οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν ἰθείας. Æsch. contra Tim. ex verbis legis, μηδὲ ἀρχέτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον μήθ' ὑπερόριον. Thuc. lib. 1, καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελληταὶ, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Et ἔνδημοι πράξεις apud Aristot. Ciuiles & domesticæ administrationes, respectu earum quæ foris & peregrè fiunt. Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ & ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες apud Thucydidis scholiasten. G

HINC Ἐνδημία, ας, ἡ, Quum quis intra populi sui fines seu domi est, nec peregrè abest. Præsentia, παρουσία. Hesych.

ET Ἐνδημέω, ῶ, Domi seu apud populum meum dego. oppositum τῷ ἐκδημέω & ἀποδημέω. Theodor. in 4 Hist. ecclesf. τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέχει ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν. Sic ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει.

Ἐνδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vt ἐνδήμιος νόσος, vide in proximè sequente Ἐπιδήμιος.

C. Ἐπίδημος, SEV Ἐπιδήμιος, Versans in populo. vt ἐπίδαμος φάτις Soph. (Doricè pro ἐπίδημος) Rumor qui est in populo, Rumor qui vagatur per populum. Sic ἐπιδήμιος, Qui versatur in populo, & domi: cui videlicet opponitur is qui peregrè abest: Od. α, — ὄφρ' ἐπὶ κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν. Ibidem tamen ἐπιδήμιον ἦλθ' σὸν πατέρα, Eust. non vult esse simpliciter Qui domi agit, sed Qui peregrè reuersus domi agit. Nonn. autem ἐπιδήμιος ἀνὴρ, Qui est è populo, Ciuis: pro quo ἔνδημος apud Hesiodum. Dicitur & ἐπιδήμιος πόλεμος, Bellū quod geritur inter populares, Bellum ciuile. (Quod & domesticum ac intestinū bellū appellatur) Item, ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες, Il. ω, pro Raptores è publico. Vulgò interpr. publici raptores. Vt autem hic ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἀρνῶν idem valet ac ἁρπακτῆρες τοῦ δήμου ἀρνῶν, sic apud Apollon. ἐπιδήμιος αἰδὼς videtur esse ἡ τοῦ δήμου, Arg. 2, de Mosynœcis, Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος. vt sit, Neque est vlla publica verecundia concubitus: pro eo quod est, Populus sine vlla verecundia in propatulo concumbit. In vsu est & apud medicos hoc vocabulū, vocantes ἐπιδήμιον νόσον, aut ἐπίδημον (VEL ἐπιδημικὴν, secundum quosdam) morbum communē quidem & à communi causa natum, non tamen patrium & familiarem, sed potius externum & aduentitium: quum cōtrà ἐνδήμιος dicatur qui alicui regioni familiaris est & quodammodo vernaculus.

ET Ἐπιδημία, ας, ἡ, Aduentus. Greg. ἑορτάζομεν σήμερον ἐπιδημίαν θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκδημήσωμεν, de natali Domini. Alibi, ἑορτάζομεν ἐπιδημίαν τοῦ πνεύματος, de pentecoste loquens. Herod. lib. 3, οἱ δὲ Βρεταγοὶ τῇ τοῦ βασιλέως ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ ἐπιδημίᾳ. Et quod in Pand. legitur de officio proconsulis, Hoc etiam obseruare oportet, vt per eā partē prouinciā ingrediatur per quā ingredi moris est, & quas Græci ἐπιδημίας appellāt siue κατάπλουν obseruare: B. interpr. Accessus ad ciuitatē aliquā.

ET Ἐπιδημέω, F. ήσω, idē quod ἐνδημῶ, Adsū in vrbe, Domi in vrbe sum, Domi sum. X. Pæd. 7, εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æschin. contra Ctesiph. οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος. Sic apud Thuc. l. 1, οὐκ ἔτυχον ἐπιδημῶν. Et simpliciter Præsens sum. vt apud Synes. epist. 149, ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. ‖ Item In populo grassor, seu Populatim grassor, Bud. vt ἐπιδημοῦν νόσημα, Gal. ad Glauc. idem Therap. 14, κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ‖ Itē Publico me committo, In publicum prodeo, In medium prodeo. vt Bud. exp. illud Demosth. cōtra Mid. οὐκ ἔχων πρότερον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο. ‖ Itē Peregrè domum aduenio. Demosth. ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregrè rediit. Æschin. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Syn. τῇ πατρίδι δ' ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, posteaquam veni in patriā ex Ægypto. Item Peregrè aduenio. Strabo, ξένοι δ' οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, Peregrini verò eò non facilè veniunt. Herod. lib. 8, ἐνθεν πολὺ τι πλῆθος ἐπεδήμει, οὐ πολιτῶν μόνον ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Seu simpliciter Aduenio. Plato Ione, πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ‖ Item Peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις. Xen. τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. ‖ Item Accedo, vt Bud. apud Luc. interpr. ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Ἀσεβείᾳ. Huc referri potest illud Naz. de Spiritu sancto, τοῖς μαθηταῖς κατὰ μέρος ἐπιδημεῖ. nam exponitur Adit, Obtingit.

HINC Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, Aduentus, peregrè videlicet. Plato epist. 7, ὁ πρὸ τοῦ τῆς δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.

ET Ἐπιδημητικὸς, οῦ, ὁ, Domi & quasi intra populi sui fines manere solitus, aut manere amans, vel lubenter manens. ab ea τοῦ ἐπιδημέω signif. qua pro ἐνδημέω capitur. vt ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Basilium, quos opponi τοῖς ἀποδημητικοῖς scribit B.

ET bicomp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, F. ήσω, Peregrè veniens aliquò diuerto. Pla. De l. 12, ὁ μὲν οὖν ἐκδημῶν, οὕτω καὶ τοιοῦτος ὢν ἐκδημείτω. τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τοῦτον χρὴ φιλοφρονεῖσθαι.

ITEM Παρεπίδημος ET Παρεπιδημέω. Est autem Παρεπίδημος, Qui peregrè aduenit, πάροικος (vt Hesych. exponit) Peregrinus. Bud. ex Greg. de piis actionibus loquēte, εἰ ξένος προσέπεσεν ἄοικος παρεπίδημος, ὑποδέξαι διὰ τούτου τὸν διὰ σὲ ξενιτεύσαντα, id est Christum. Alibi in Basiliū μήτε ταύτην ἔχων ἣν οἰκῶ νῦν, τὸ πᾶσαν ἐμὴν εἰς ἣν ἂν ῥιφῶ, μᾶλλον δὲ θεοῦ πᾶσαν, ἧς πάροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. quæ verba sunt Basilii de suo exilio loquentis, p. 260. Παρεπιδημέω verò, Peregrè aduenio, seu (vt Bud. vertit) Ho-

spes & aduena sum. Plut. Symp. φιλοσοφῶ δὲ παρεπιδημοῦντι Πυθαγορικῷ προσελθόντα, Qui in vrbem peregrè aduenerat. Athen. lib. 12, συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τὰς πρεσβείας καὶ τοὺς παρεπιδημοῦντας. AT Παρεπιδημία, ας, ἡ, Peregrinatio. Plato in Axiocho pseudepigr. παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος. ITEM Προσεπιδημέω, idem quod εἰσεπιδημέω, Peregrè aliquò diuertor, seu appello. SED ET Ἐπιδημεύω pro ἐπιδημέω apud poetas dicitur, in ea signif. qua pro ἐνδημέω ponitur. i. Domi & in vrbe mea versor. Odyss. π, Οὐ μὲν γάρ τι ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας, Ἀλλ' ἐπιδημεύεις. i. ἐν πόλει διατρίβεις, Eust.

C. Μεταδήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐνδήμιος, vt tradit Eustath. Qui in populo est aut versatur. Od ν, — μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. quemadmodum ἐνδήμιον & ἐπιδήμιον νόσημα dicitur. ‖ Item, Qui præsens in populo est, oppositum τῷ ἀπόδημος & ἔκδημος. Od. θ, Οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλά που ἤδη Οἴχεται εἰς Λῆμνον.

¶ Δημόσιος, Publicus. Cui opponitur ἴδιος, & interdum ἰδιωτικός. Herod. 1, ὅθεν ὀλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες τὰ δημόσια, ἑκάστος δὲ τὰ ἴδια αὐτοῦ. Idem 7, χρημάτων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἀρπαγῆς. Thucydid. δημόσιος πλοῦτος, Publicæ opes. Et δημόσιος ἀγὼν, Æschin. Publici & solennes ludi. Item δημόσια ἀδικήματα, Hermog. Publica crimina. ‖ Interdum verò sine adiectione, sicut Lat. Publicū. vt εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν, in publicum prodire. At ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, per aduerb. Publicè alere. Cū genit. autem ἐκ δημοσίου, Publico sumptu. Item τὰ δημόσια πράττειν, Publica negotia administrare, vel Rempubl. ‖ Dicebant autem δημόσιον γίνεσθαι quod publicum fiebat, id est quod fisco dabatur, seu ærario. Nā δημόσιον substantiuè interdum vocabatur ipsum ærarium: vt εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Demosth. Et ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα γράμματα, ex eodem. Bud. autem & fiscum in Pand. δημόσιον vocari scribit. ‖ Sæpe apud eundem, interdum & apud Æschinem, δημόσιον vocatur Respublica. ‖ Δημόσιον & pro carcere ex Thuc. affertur. Quinetiam δημόσιοι lib. 2 Epigrammat. à nonnullis exponitur itidem Præfecti carceris: verùm ab aliis simpliciter Ministri publici. A Demosthene autē δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα scribit Bud. afferens hunc locum ex p. 158, ἐν τοῖς κοινοῖς γράμμασιν ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται. Vide & p. 257. ET Δημοσίᾳ aduer. Publicè, cui opponitur ἰδίᾳ, Thuc. & Dem. ET Δημοσίως, itidem Publicè.

Δημοσιώτερος, Magis publicus. Synes. De insomn. ἡλίου οὔτε θεαματικώτερον ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐδὲν, οὔτε δημοσιώτερον.

C. Δημοσιώνης, ου, ὁ, Plebeius, Vilis, quasi è populari fæce emptus. ἀτελής, vt exponit Suidas hoc in loco, οἱ μὲν ἄλλοι ἀποδοχῆς ἐτύγχανον ὅσοι δὲ δοκοῦσιν εἶναι δημοσιῶναι, παρεθεωροῦντο. AT Δημοσιώνιον, ου, τὸ, exponitur Publicus prouentus. Plut. Polit. præceptis, ὁ τὸ ταμιεῖον φυλαξάμενος καὶ τὸ δημοσιώνιον.

C. Ἐκδημόσιος, ου. Pollux lib. 8, σὺν θηματαίοις δὲ στεφάνοις εἰρήκεν Ἀισχύλος τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους λέγουσι.

Δημοσιακὸς, Publicus. idem quod δημόσιος. vt δημοσιακοὶ θησαυροὶ apud Herodian. lib. 2, id est Ærarium publicum, Polit. interprete.

Δημοσιόω, ῶ, F. ώσω, Publico. Thuc. lib. 3, τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, Agrum publicatum, mercede elocarunt. ‖ Item Diuulgo. Plutar. περὶ ἀδολεσχ. τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας προφέρεται δεδημοσιωμένον. ET Δημοσιόομαι, actiuè pro eodem. Synes. epist. 137, ὁ τὸ πρᾶγμα ἥκιστα δημοσιεύων, καὶ πλεῖστοις μὲν συνὼν φιλοσοφίαν δὲ ἐν ἀρρήτοις ἀρρητοτάτην ἔχων. Apud eundem in passiuo προκάθαιρει μεταιος δημοσιευθεῖσα, publica seu publicè facta. Aristot. Rhet. 2, δεῖ δὲ γνώμας λέγειν καὶ παρὰ τὰ δεδημοσιευμένα. λέγω δὲ δεδημοσιευμένα, οἷον τὸ Γνῶθι σεαυτόν. id est Peruulgata. Item Publicè edo. vt οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες apud Naz. In v. l. ponitur etiam δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, pro Remp. componere, & ad meliorem statum redigere. ‖ Item neutraliter sumptū, Publica ciuitatis negotia gero, seu (vt Bud. ex Plat. exponit) πράττω τὰ τῆς πόλεως πράγματα, idem ferè quod πολιτεύομαι, Publica persona fungor, & reip. operā præsto. Plato Apol. ἀναγκαῖον ἐστὶ τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Et in Gor. ἐπιχειρήσαντες δημοσιεύειν, παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους, ὡς ἱκανοὶ ἰατροὶ ὄντες. pro quo paulo antèdicit, ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις ἔργοις. Idem, εἴπω τις τῶν δημοσιευόντων ἰατρῶν ἱκανὸς συμβουλεύειν. ἰδιωτεύων αὐτός. Suidas verò δημοσιεύω exponit δωρεὰν ἐργάζομαι, quoniam οἱ δημοσίᾳ χειροτονούμενοι ἰατροὶ προῖκα ἐθεράπευον: adferens ex Aristoph. Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω, addénsque illi suæ oppositioni hæc verba, quæ nō satis emendata esse videtur, εἶναι κοινὴ ἐπιστήμη, ἀλλ' ἐμαυτῷ καὶ μόνῳ καὶ ἀμισθὶ οὐ μεταδίδωμί σοι. Apud Phil. autē De vita Mosis lib. 1, ταῖς οὖν προκαλλεστάταις ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, Turn. vertit Quæstum facere prostareq;.

¶ Δημότης, ου, ὁ, Homo plebeius, Popularis. Item Municeps, Tribulis. Xen. οἱ μὲν πένητες, καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους. Isocr. Panath. τοὺς προκριθέντας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Demosth. pro cor. ἐπειδὴ δ' εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης. Aristoph. Neb. ποῦ Κικυννεῖς εἰσιν οἱ ἐμοὶ δημόται; mei tribules?

Δημοτικὸς, ή, ὸν, Plebeius, Popularis. Xen. contra Mid. καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. Item, Popularis status amans, seu Ad popularem statū conferens, de re aliqua intellectum. Isocr. De pace, δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί. Æsch. contra Ctes. τοὺς μὲν ὀλιγαρχικοὺς ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας διεληλεγμένους ἥκειν πρὸς τὸ τοῦ κατηγόρου βῆμα, τοὺς δὲ δημοτικοὺς πρὸς τὸ τοῦ φεύγοντος. Aristoph. τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. ‖ Item Popularis, hoc est Popularium amans, Plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. Plut. Oth. σχῆμα δημοτικός. Et superl. δημοτικώτατος, apud Æschin. vt & δημοτικώτερος comparat. apud Phil. Neutro genere τὸ δημοτικὸν, Popularitas. vt τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ Popularitas eius, vel Populare eius ingenium. Et τοῦ δημοτικοῦ ἐξίστατο, apud Plurarch. Rom. HINC Φιλοδημοτικὸς, οῦ, ὁ, Popularium amans, seu Popularis status amās. ET aduerb. Δημοτικῶς, Populariter.

Δημότεροι, Plebeii, Populares. vnde apud Apollon. δημότεραι γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, Fut. εύσομαι, Popularis sum, Municeps sum. μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον, Hesych. Item, οὐδέ τινος δήμου κοινωνῶ καὶ χρηματίζω ἀπ' αὐτοῦ, vt Suid. exponit, qui ex Demosth. citat δημοτευόμενος ἐκ τῶν δημοτῶν.

¶ Δημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Plebeius, Popularis. Herodian. lib. 1, πλὴν ἀνδρείας καὶ ἀλογίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν. Eodem libro, πᾶν τε τὸ παρὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος. Dion. Long. κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι. ‖ Item παιδιώδης, Hesych. HINC comp. Νεοδαμώδης, id est ὁ νεωστὶ δημοποίητος γεγενημένος, Qui recèns in popularium numerum ascitus est. Sic apud Lacedæmones dicebantur qui ex εἱλώτων numero libertate donati essent, vt tradit Hesychius. Thucydid. lib. 7, Λακεδαιμόνιοι ἡγεμόνα Σπαρτιάτην παρεχόμενοι, νεοδαμώδεις δὲ τοὺς ἄλλους καὶ εἵλωτας. δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες ἐλεύθερον ἤδη εἶναι.

Δημόθεν, E populo. Odyss. τ, Καὶ οἱ τοῖς ἄλλοις ἑτάροις οἱ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας. vbi Eustath. dicit fuisse moris ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους. & sic Alcinoum, quique cum eo erant optimates, Vlyssi munera dedisse ἀθρακάς, ὕστερον ἀγειρομένους κατὰ δῆμον.

Δημόομαι, οῦμαι, idē quod δημοκοπέομαι, Suid. At Hesych. est & ἀφραίνομαι, ἀθυμοῦμαι δημοσίᾳ, παίζω, θωπεύω. VNDE Δημώματα eidem Hesychio παίγνια.

¶ Δήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Publicus. Od. γ, — πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω. Od. υ, ἐπεί τοι δήμιός ἐστιν Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος. Sic Antiphon dicit μεγάλους εἶναι τοὺς δημίους ἀγῶνας. vbi Bud. vertit, Actiones populares. Et δήμιος ἑσμὸς apud Nonnum pro plebeia multitudine. ‖ Substātiuè capitur pro carnifice seu tortore. Æschin. De falsa legatione, παρέσται δὲ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ ἂν κελεύητε. Herodian. lib. 3, φονεὺς καὶ δήμιος. Naz. ὁ δήμιος ὑπαράτητος. ‖ Et δημίη, ης, ἡ, Scortum, videlicet publicum, apud Cyprios. Hesych.

Δημιόπρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui publicè emitur, Qui publicatur. Plut. Crasso, τὰ δημιόπρατα τοῦ Σύλλα, Bona publicata. Bud. interpr.

C. Δημιεργὸς, οῦ, ὁ, ET Δημιοεργὸς, poeticè, q. d. Qui publicè operatur,

operatur, vel Opifex publicus, Is cuius opificia publice prostant. Odyss. ρ, ἄλλον γ᾽ εἰ μὴ τῶν οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων, &c. Sed Homeri posteri hos δημιοεργοὺς seu δημιουργοὺς, appellarunt potius χειροτέχνας & χειρώνακτας aliisque nonnullis nominibus: at vocem δημιουργὸς, generaliter de quouis artifice dixerunt, genitiuum ei sæpe addentes: adeo vt & Deus ipse δημιουργὸς appelletur, interdum addito genitiuo τοῦ κόσμου, interdum sine adiectione. (vide Cicer. Lex.) De Deo certè (vt Platonis locos omittam) dicit Xenophon, ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. Apud Lucianum, δημιουργὸς τοῦ ταύρου, artifex tauri. Item Nazianz. sol est ἡμέρας δημιουργὸς, diei artifex seu effector. At δημιουργοὶ τῶν νόμων Aristot. Polit. 2, redditur Conditores legum. Dicitur item δεινὸς δημιουργὸς λόγων ab Æschine. Et sine genitiuo δημιουργὸς ἰατρὸς, medicus qui medelas conficit. id est practicus, in v. lex. ‖ Δημιουργὸς, Mulier, Prostibulum publicum, quæ & δήμιος, vt paulo antè dictum est. ‖ Item, Quæ in nuptiis dulciaria cæteraque bellaria conficit. Item, Nuptiarum conciliatrix, Pronuba. Vide Athen. Polluc. & Eustathium.

Δημιουργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores, vt alii) dicebantur qui populo præerant, & res eius administrabant. Demosth. Hesych. Eustath. ET Συνδημιουργὸς ex Platone affertur pro eo qui in fungendo hoc munere est administer. ET Δημιουργία, Functio huius magistratus. Plato Apolog. ἀμελήσας στρατηγιῶν καὶ δημιουργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Aristot. Polit. 5, τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας. AT Ἐπιδημιουργοὺς Thucydidis schol. exponit ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας. Item, Quibus murorum reficiēdorum cura commissa esset, addens & ex Asclepio, præpositionem ἐπὶ superuacaneam esse. Thucyd. lib. 1, ὁμήρους δοῦναι, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι οὓς κατ᾽ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον.

Δημιουργεῖον, Officina. χαλκεῖον, ἐργαστήριον, Hesych.

Δημιουργέω, ῶ, Sum opifex, Opificium aliquod exerceo. Item generalius pro Fabricor, Compingo, Condo. Item Efficio, seu Conficio. vt κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à Plat. id est effectus, vel factus, Cic. interpr. A QVO Δημιούργημα, ατος, τὸ, Opificium, Fabricatio.

Δημιουργικὸς, Ad opificem seu opifices pertinens, Fabrilis. δημιουργικὰ τεχνήματα, Plato Artificia illiberalia & sordida. ‖ Δημιουργικοὶ autem λόγοι dictæ sunt ideæ à quibusdam qui eas tuebantur, vt refert Bud. ex Philopono in Post. 2. ET Δημιουργικῶς, Opificum more, Fabriliter.

C. Κοινοδήμιος, ου, τὸ, Publicum. τὸ τῷ δημοσίῳ κοινὸν, Suidas. δημόσιον, item δικαστήριον, Hesych. ET Κοινοδημεί, aduerb. Vulgò, Publicè. v. l.

C. Πανδήμιος, ου, ὁ, Publicus. vt πανδήμιον ἦμαρ apud Nōn. exponitur Dies publicus & festus. Item, Qui per totum populum versatur. Il. σ, Ἦλθε δ᾽ ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. pro quo paraphrasten Demosthenem Eustathius refert dixisse, κακόν τι πανδήμιον, οἷος ἐσθίων ῥαγῆναι δι᾽ ἡμέρας, καὶ πολλῷ ἄκρατον ἐκπιεῖν. At πανδήμιος ἄγρη lib. 1 Epigr. redditur Vniuersalis piscatio. ‖ Eust. tradit vocabulū hoc posse aliquando εἰσκαίρως ἀντὶ ἔξω τοῦ κοινὸν ζημιωτὴν, deducendo à δήμιος pro carnifice.

¶ Δημεύω, F. εύσω, Publico. Thuc. l. 5, τά τε βιβλία χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Herodian. lib. 3, τάς τε οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας. Dion. Hal. l. 6, δημεύουσιν ἡμῶν τοὺς ἀγρούς. Et in pass. apud Demosth. οἱ γὰρ ἐκ προνοίας [ἀνδροφόνων ἐξεληλυθότων] δεδήμευνται τὰ ὄντα, bona publicata sunt. Chrysost. δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Bonorum proscriptione & publicatione multatus. VNDE Δήμευσις, εως, ἡ, Publicatio. Synes. ep. 67, εἰ τρόπος ἐπινοηθείη δημεύσεως. Plut. Ad præf. ind. ποιοῦσα τὴν ὀργὴν, φόνον τὸν ἔρωτα, μοιχείαν πλεονεξίαν, δήμευσιν. ET Δημευσία, ας, ἡ, pro eodem ex Plut.

Δημίζω, F. ίσω, Populum decipio, vt Aristoph. schol. explicat in Vespis, Σκέψαι τοίνυν γ᾽ ὡς ἐξὸν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν ἅπασιν Ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων.

Δημίδιον, ου, τὸ, Popellus. B. ex Aristoph. ἔξελθ᾽ ὦ δημίδιον φίλτατον.

ΔΙΑ, CVM GENIT. Per. vt Od. κ, — ἢ δὲ δι᾽ αὐτῶν Ἐρχομένη, προὔβαλλέ μοι ἑκάστῳ φάρμακον ἐσθλόν, Per illos incedens. id est Per medium illorum. Il. γ, Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Transiit per clypeum, vel Penetrauit clypeum, & per thoracem fixa est. Et apud Hes. in Op. Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροος οὐ διάησιν, videlicet ἴς ἀνέμου βορέου, virginem non perflat. accipiendo Per pro Gall. A trauers. Ad verbum, Non perflat per virginem. Sed ipse quoque præpositionem cum verbo tantùm posuerat paulo antè, — διὰ νυ καὶ τῶν ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων. Eandémq; mox seorsum tantùm posuerat, non adiungens verbo, sed illi dans accus. Καί τε δι᾽ αἶγα ἄησι ταναίτεχα, πῶεα δ᾽ οὔτι. vbi si dicamus esse δι᾽ αἶγα ἄησι pro διάησι αἶγα, habebimus constructionem Latinam, Perflat capram. In prosa quoque iungitur genit. hac in significatione, δι᾽ ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὤσῃ, Exige gladium per ambos, vel Ambos gladio transadige. Homerus dicit δι᾽ αὐτῶν ἐρχομένη, sic Xen. διὰ πυρὸς ἰέναι, in Symposio. Et Pæd. 1, διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες. Plato Axiocho, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη. Synes. epist. 40, ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς Θεοῦ. Idē ep. eadem, τὸ μὴ διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου. Nonnunquā verò cū eodem aut alio eiusdem generis verbo iunctū, aliis modis interpretamur. (quod & de præced. exemplorū nōnullis dici potest) vt διὰ μάχης ἐλθὼν Δαναΐδαισι, pro Præliatus, apud Eurip. Itidem apud Luc. διὰ μάχης ἐλθεῖν τινι, prælio aggredi, B. Et Thuc. ὥστε χρὴ καὶ πάνυ ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτοῖς, id est In prælium exire, Bud. interpr. Qui & apud Plut. διὰ λόγων ἐλθεῖν vertit, Venisse ad colloquium. Et apud Isocr. p. 68, διὰ μιᾶς γνώμης γίνεσθαι, In concordiam & vnanimitatem venire, ὅταν τὰ τῶν βαρβάρων κατασχῇ καὶ διὰ μιᾶς γένηται γνώμης. Nōnunquā autē à poetis omittitur διὰ signi. Per: vt Il. β, Ἐσχον πεδίοιο μαχησόμενοι προτὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. In hac verò signif. poetas διὰ iūgere etiā accus. docebitur postea. Itē διὰ, Per, quū de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet. vt Dem. Epitaph. διὰ τῶν ἰδίων κινδύνων κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν αἴτιοι κατέστησαν. Et Isocr. Archidamo, διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. quod dici etiam posset ἐκ τούτων.

Διὰ, Per, sed subaudiendum relinquens πᾶν, aut ὅλον, aut πᾶν, quod ponatur pro ὅλον. Homerus Odyss. ι, Κεῖτ᾽ ἔντοσθ᾽ ἄντροιο, τανυσσάμενος διὰ μήλων, pro διὰ πάντων τῶν μήλων, quo dicitur modo διὰ νυκτὸς, pro δι᾽ ὅλης νυκτὸς: vt Athenæus initio libri 7 & Eustathius docent. Sed possunt huic exemplo addi & ista, διὰ βίου pro δι᾽ ὅλου τοῦ βίου, Per totam vitam. Plutarch. Δικτάτωρα μὲν αὐτὸν ἀπέδειξαν διὰ βίου. Sic δι᾽ ἐνιαυτοῦ dicitur pro δι᾽ ὅλου ἐνιαυτοῦ. Et δι᾽ ἔτους pro δι᾽ ὅλου ἔτους, apud Plut. ἔφη δέ τις εὑρεθήσεσθαι παρὰ Λευκόλλῳ δι᾽ ἔτους τρεφομένας. Et vt διὰ νυκτὸς pro δι᾽ ὅλης νυκτὸς, sic δι᾽ ἡμέρας pro δι᾽ ὅλης ἡμέρας, per totam diem, apud Aristophanem. Sic apud Herodotum, δι᾽ ἡμέρας δικάζειν. Sed διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, interdum accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die, & ita exponitur apud Plat. σκοπεῖν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die considerare. Sic autem διὰ σκότους, Per tenebras, In tenebris. Plut. ἐν κεφ. Ρωμ. Διατί τῇ νύμφῃ παραδοῦν οὐκ ἐντυγχάνει μετὰ φωτὸς ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ διὰ σκότους. Itidem διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, Xen. Pæd. 4, in luctu senectutem transigens. ‖ Διὰ itidem de tēpore dictum cum genitiuo αἰῶνος, redditur præpositione In. est enim δι᾽ αἰῶνος quod dicimus In æuum, vel In æternum. At διὰ παντὸς, (quod & διαπαντὸς coniunctim scribitur) In perpetuum, Perpetuò, Sēper. vide in Πᾶς. Διὰ τέλους autem significat Vsque ad finem. interdum & Semper.

Διὰ redditur præpositione IN, his etiam in phrasibus, διὰ χειρὸς ἔχειν, Lucian. Sic Plutarch. in Numa, διὰ χειρὸς ἔχειν τὰς ὠλένας, habenas in manu habere, vel tenere. Et διὰ χειρῶν ἔχειν, quod exponitur etiam Præ manibus habere. Sic διὰ στόματος ἔχειν, in ore habere. vt apud Lucianum, διὰ στόματος ἔχειν τὸν Ἀριστοτέλην: itidem verò διὰ στόματος εἶναι, in ore esse: vide in Στόμα. Et διὰ μνήμης ἔχειν, in memoria habere. quod & διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodianum, οἱ τὴν πεῖραν αὐτοῦ τῶν ἔργων φέροντες διὰ μνήμης. Sic διὰ τιμῆς ἔχειν, In honore

habere, apud eundem Herodianum, quod & διὰ τιμῆς ἄγειν dicitur. A Idem verò eodem in loco διὰ θαύματος ἔχειν dicit In admiratione habere, vel potius Admirationi habere: τὴν ἐπάρχοντα τοσούτων ἐθνῶν ἀεὶ διὰ τιμῆς τε καὶ θαύματος ἔχει. Apud eundem διὰ φρουρᾶς ἔχειν, in custodia habere. Sed διὰ constructionem eandem habens, non semper reddi potest præpositione In, sed sæpe διὰ cum genitiuo & verbo per vnicum Latinum verbum interpretamur, aut verbum cum nomine: nonnunquam & aliter. vt δι' ἐλπίδος ἔχειν, sperare, apud eundem Herodian. & διὰ φροντίδος ἔχειν, pro Accurare, Procurare, apud eundem. B Hunc enim autorem obseruaui his loquendi generibus cum præpos. διὰ supra quemuis alium delectari. Vt autem διὰ φροντίδος ἔχειν, sic & δι' ἐπιμελείας ἔχειν dicitur, quibus affine est apud Thucyd. διὰ φυλακῆς ἔχειν, pro Obseruare, vel Excubias agere. Apud eũdem δι' αἰτίας ἔχειν, pro Accusare, αἰτιᾶσθαι. Et δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, Irasci alicui, vel potius Iratum esse alicui, siue intensum. Sic dicitur δι' ὑποψίας ἔχειν, suspectum habere: quod vide in Ὑποψία. Et δι' ἡσυχίας ἔχειν, vide in Ἡσυχία. Apud Herodianum, δι' ἡδονῆς ἔχω, ex eo voluptatem ca- C pio, πᾶν ὅ,τι περ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔχοι θέαμα. ‖ Interdum cum verbo γίνεσθαι, actiua etiam signif. vt apud Plat. De legibus 7, διὰ φόβων ἐθίζοντο γίγνεσθαι, In metu versari: vel (vt Bud. interpretatur) Timidi esse. ‖ Cum ἐστὶ etiam sæpe ponitur διὰ suum genitiuum habens, vbi verbo Esse interpretamur, cum adiectiuo nomine, vel participio, aut verbo passiuo. vt δι' ὄχλου εἶναι, Molestum esse, vel odiosum, apud Aristoph. vide Ὄχλος. Sic δι' ἔθους εἶναι, assuetum esse, Galen. vide Ἔθος. Sic διὰ σπουδῆς εἶναι, pro σπουδάζεσθαι, In pretio esse, vel magno studio exo- D ptari, vt Bud. interpretatur. Sic διὰ στόματος εἶναι, In ore esse, Celebrari: cui affinem significationem habet διὰ μνήμης εἶναι: vide in Μνήμη. ‖ Διὰ itidem pro In, quum dicitur ὁ διὰ μέσου χρόνος, Interiectum tempus. Ad verbum, Tempus quod in medio est, ὁ ἐν μέσῳ χρόνος. Sic etiam ἐν τῷ διὰ μέσου apud Plutar. pro Interim. Ponitur sic & in aliis nonnullis loquendi generibus, cuiusmodi est hoc, διὰ μέθης πιέσθαι τὴν συνουσίαν, Plato in Symp. Sic διὰ πλειόνων, διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων: in E quibus tamen exprimẽdis Latini præpositionẽ omittunt, dicentes, Pluribus, Paucis: vt Docere paucis, apud Virgilium. Galli præpositionem In addunt, dicentes, *En peu de parolles*. Vide in Πλείων, & in cæteris. Apud Athen. autem δι' εἰκοσῆς ἱστοριῶν, pro In vicesimo libro, vel Vicesimo libro, omissa præpos. In.

Διὰ, inter. vt διὰ πάντων ἄξιος θέας, Herodot. Inter omnia spectatu dignus. Sic διὰ νήσων, Inter insulas.

Διὰ & ἐκ pro eodem in nonnullis loquendi generibus. vt apud Athenæum, χορεῖα, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γινόμενα. Sic alibi, ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν, διὰ F σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, & sic identidem. Interdum verò pro διὰ ponit ἐκ, dicens, ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, & similia, vt annotat Bud. Sic δι' ἀλφίτου πεποιημένος citatur ex Plutarcho in Numa, pro Ex farina compositus. Ex ex Galeno δι' ἐλαίου τρίψεσι χρῆσθαι, ex oleo frictionibus vti. Sciendum est autem ita vsitatam esse medicis hanc præpositionem in hac significatione, vt etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominibus agglutinauerint, immutata illorum termi- G natione. vt quum pro διὰ ῥόδων κολλούριον dixerunt διάρροδον κολλούριον, id est collyrium ex rosis compositum: & διάκροκον κολλούριον, pro διὰ κρόκου, Ex croco compositũ, vel Ex croco constans. quod quidam appellat, τὸ ξηρίον τὸ διὰ κρόκου καλούμενον. Non memini tamen me apud vetustiores medicos talem præpos. διὰ vsum (id est ita agglutinatæ) reperire: adeo vt medicis, & iis quidẽ recentioribus, peculiarẽ esse putem. Sed hoc quoque sciendum est, interdum genitiuum cui adhæret, integrum seruari: vt in διαχυλῶν. ‖ Itidem verò apud musicos in harmoniarum appellationibus sunt qui διὰ ac- H cipiant pro ἐκ. vt διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. ‖ Διὰ pro ἐκ citatur & in hoc Aristotelis loco, διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται: vt sit, Ex fluuiis subuehuntur exhalationes. Item, quum dicitur ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονή, præpositio διὰ exponitur per ἐκ, vt sit, Voluptas quæ ex nummis percipitur. At verò αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ apud Xen. exponitur Voluptates corporis: & πάντα διὰ σώματος ἡδέα, apud eundem, Omnia quæ orisunt grata.

Διὰ adhibetur etiã significando interuallo loci vel temporis. DE interuallo loci dicitur, vt in his locis: Theophr. De caus. plant. lib. 3, καί τινες ἅπαντα κελεύουσι διὰ πολλοῦ φυτεύειν, ὅπως μὴ &c. hic διὰ πολλοῦ signif. Longis interuallis, Longis interstitiis. Thuc. 3, οἰκεῖ δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, Magno interuallo, vel Magno locorum interuallo, vel Longa inter se intercapedine distantes, interpr. Bud. Idem ibidem, ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων δι' ὀλίγου, Ex turribus quæ propè distabant. Ad verbum, Quæ erant ex paruo, sub. interuallo. Idem lib. 6, τά γε διὰ πλείστου πάντες ἴσμεν θαυμαζόμενα, Quæ à nobis longissime absunt, Quæ à nobis remotissima sunt. Et paulo antè, διὰ πολλοῦ γε, καὶ πολλῶν ὄντων. vbi schol. subaudit διαστήματος. Idem Thuc. ἐβούλετο δὲ τὴν φυλακὴν τοῖς Ἀθηναίοις δι' ἐλάσσονος καὶ μὴ ἀπὸ Βουδόρου εἶναι. id est (inquit B.) Propius, Breuiore via. Idem lib. 2, εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίονα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς διὰ τοσούτου, ἐπ' ὠφελείᾳ τῇ πρὸς ἀλλήλους, μᾶλλον ἢ διὰ πολλῶν ἡμερῶν ἐς Ὀδρύσας ὁδοῦ. Strabo lib. 2 Anth. epigr. — διὰ δώδεκα δ' ὄργυια πηχῶν, Φθίεσκ' ἀπὸ ποταμῶν καὶ δύο δερκόμενον, A duodecim cubitis, Ex interuallo duodecim cubitorũ. In quibusdã autem eiusdem generis phrasibus significatio præpos. διὰ redditur aliter. vt apud eundem Thuc. 3, διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, Post decimam quanque pinna. Na & schol annotat διὰ hîc accipi pro μετά. Valla tamen interpr. Ad decimam quanque pinnam. Sed quum διὰ in præced. & in sequent. loquendi generibus interiectum loci vel temporis spatium declaret, posse & ita verti existimo, (eodem tamen sensu) Turres etiã erant magnæ quarum vnaquæque interiectas decem pinnas habebat. DE interuallo autem temporis vsurpatur διὰ, cum his & similibus genitiuis: cum πολλοῦ vel μακροῦ, & cũm contrario ὀλίγου: item cum χρόνου, & interdum πολλοῦ χρόνου. Lucian. δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν. Arr. καὶ τοῖς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα, Vt longo interuallo visam, vel Longo temporis interuallo visam. Inuenitur & Longo interiecto interuallo, apud Ciceronem. Gal. λύειν δὲ τὴν ἐπίδεσιν διὰ πλείονος, Longiore interuallo, id est rarius. Sic αἱ διὰ χρόνου πράξεις, rara negotia, pag. 46 mei lex. Ciceroniani. Porro vt Latini quũ dicunt Longo interuallo, subaudiunt genitiuum Temporis, ita Græcos cũ πολλοῦ, μακροῦ, & cæteris huiusmodi adiectiuis, subaudire χρόνου certũ est: sed χρόνου ab iis dici subaudito vicissim πολλοῦ, vel μακροῦ, animaduertendum est. Plat. De rep. lib. 1, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι. διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτόν, Longo enim interuallo eum viderã (sicut Cicero dixit, Vt te tãto interuallo viderem) vel Diu enim erat quum eum videram. Lys. ὡς ἂν ἀσμένη με ἑωρακυῖα ἥκοντα διὰ χρόνου. Dicunt & διὰ πολλοῦ χρόνου: vt apud Herodotum, εἰωθὼς διὰ πολλοῦ χρόνου ἐπιφαίνεσθαι. Sic Aristoph. Pluto, ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Inuenitur & διὰ μακρῶν χρόνων apud Plat. in Timæo, τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις, & διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ φθορά, multorum annorum interuallo rediens conflagratio, Bud. Sed διὰ χρόνου interdum etiam poni existimo simpliciter pro Interiecto aliquo temporis interuallo: (vt & διὰ χρόνου λέγειν citatur ex Æschine pro διαλειπόντως) & ex hac ambigua significatione captatam esse illam iocandi occasionẽ Xen. Pæd. l. 1, pag. 13, ἀλλὰ μὰ Δία φάναι, ἀλλ' ἥκω διὰ χρόνου. καὶ τὸν Κῦρον εἰπεῖν, νὴ Δί' ὦ συγγενὲς, δι' ὀλίγου γε. Vt autem διὰ de interiecto tẽpore dicitur, cũ χρόνου, & cũ πολλοῦ, ac cæteris, ita & cum ἔτους vel ἐτῶν, & similibus, cum ἡμέρας vel ἡμερῶν, & nomine numerali: vt δι' ἔτους πέμπτου vel δι' ἐτῶν πέντε: sic δι' ἡμέρας πέμπτης, & δι' ἡμερῶν πέντε. In his autem reddendis vtimur aduerbio Post, vel nomine Quoq;, præcedente nomine numerali, vt Tertio quoq;, Quarto quoq;. Sic apud Aristot. διὰ τρίτης (sub. ἡμέρας) pro Tertio quoque die. Sic διὰ πεμπταίους

pro Tertio quoque anno: quod & κτ' τριετηρίδα, vt κτ' τριετηρίδα ἤγετο τὰ Διονύσια. Sic ex Aristoph.citatur, δι' ἔτους πέμπτου ξυνάγειν, pro Congregare quinto quoque anno. Item ex Luciano, διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, pro Quinto quoque anno: sed ita interpretãdo vacaret ὅλων: quare malim, Post quinque annos integros: vel Post totos quinque annos: aut, Interiectis quinque annis integris. Isocr. Archidamo, ταύτην δὲ διὰ τριακοσίων ἐτῶν καπηλίζουσιν, Post annos trecentos. Sic Plut. Cimone, δι' ἐτῶν ὀγδοήκοντα τριακοσίων. Dioscor. διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρότερον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι, Post duos dies, Exacto biduo. Item B hic innominati cuiusdam autoris locus, δι' ἔτους ἑνὸς καὶ ἡμίσεος τοῦτον ἐπισκεψόμεθα, exponitur in vulg.l. Hunc visurus quem à duodeuiginti mensibus non videram. Quæ verba posse & sic exponi arbitror, Post duodeuiginti menses hunc inuisurus, vel potius, reuisurus. Apud Marcum autem cap.2, δι' ἡμερῶν ponitur non adiecto dierum numero, vbi subaudiri solet τινῶν, vt sit Interiectis aliquot diebus. Sic Theophrast. De hist.plãt.lib.4, c.4, δι' ἡμερῶν τινῶν dixit, ἄλλως τε καὶ δι' ἡμερῶν τινῶν πίνουσι. ¶ Apud Thucyd.lib.1, obseruaui διὰ cum genitiuo ὀλίγου C aliter quàm in præcedentibus exemplis positum, εἴπερ οἷα καὶ τότε πρὸς τὸν Μῆδον δι' ὀλίγου γενόμενοι ἀπεδείξατε, ὅμοια καὶ νῦν γνώσεσθε. hìc enim διὰ non de interiecto tẽpore dicitur, sed respondet potius (vt opinor) Latinæ præpos. Per, in ea quidẽ signif. positæ quam habet quũ dicitur Per decem dies, vel Per tres menses, aut Per tres annos. Ego locum illum ita interpretatus sum in mea editione, Si qualia edidistis breui eo tempore quo aduersus Medum Græciæ præfuistis, eadem & nunc edenda censeretis. Potuissem autem & ita inter- D pretari, Per illud breue tempus. Apud Lucianum quoque in dialogo Mercurii & Solis, διὰ μακροῦ crediderim hanc interpretationem admittere, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν. Fateor tamen alteram quoque interpret. commodam esse, q.d. Fruere quiete qua iampridem frui desiisti. Vel, Repete quietem post tam longum temporis interuallum.

Διὰ cum genit. interdum per ablat. Latinum redditur, vt διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, Plut. Solone, Atramento leges scribere. Ibidem, διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς E τοὺς Ἕλληνας λόγον, poemate. Sic Gal. διὰ τε πλεονάζειν χυλοῦ καὶ τῶν διὰ χόνδρου ῥοφημάτων θρέψαι. vbi simul duplex vsus huius particulæ habetur.

Διὰ iuncta genit. nonnunquam aduerbio Latino redditur: vt δι' ἀκριβείας λέγειν apud Thucyd. pro ἀκριβῶς, Accurate, Exquisite. Sic διὰ τάχους, & διὰ ταχέων, Celeriter: quæ & coniunctim scribuntur διατάχους & διαταχέων. Vide Ταχύς.

Διὰ cvm accvs. apud poetas, pro κτ', itidem vt διὰ cum genit. vt Odyss. κ, Πῆ δ' αὖτ' ὦ δύστηνε δι' ἄκριας F ἔρχεαι οἶος, Χώρου ἄϊδρις ἐών; id est κτ' τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Sic Odyss. η, αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. vbi annotat Eust. inusitatum esse posteris Homeri εἰπεῖν διὰ δῶμα pro κτ' δῶμα. illos enĩ dicere διὰ δώματος, sicut δι' ἀγορᾶς aut διὰ μέσης πόλεως. vbi tamen quod de Homeri posteris dicit, ad prosæ scriptores restringo: nam poetæ qui Homero successerunt, eum in hac constructione, sicut & in aliis, imitati sunt.

Διὰ cum accusat. in soluta oratione, Propter, Ob. vt διὰ τοῦτο & διὰ ταῦτα, quæ passim sunt obuia, Propter G hoc, Propter hæc. quæ & aduerbiis sæpe reddũtur, Ideo, Propterea, Quocirca. Verùm & vna voce scriptum inuenitur, διαταῦτα, sicut μεταταῦτα: velut Lat. Propterea & Postea coniunctim. Dicunt & δι' ὅ, ac δι' ἅ (quo vtitur Plato) pro Quamobrem, Quocirca. Et δι' ὃ δή, item δι' ὃ καί, item δι' ὅπερ: sed scribitur potius διό, & διὸ δή, item διὸ καί, & διόπερ. Quinetiam διότι hinc factum est pro Quia. Sic interrog. διὰ τί, vel διατί, Quamobrem? Thucydides lib 1, διὰ τόδε ὅτι, ideo quòd. Iungunt διὰ & articulo τὸ cum infinit. præsent. vel præter. seu aor. vt H διὰ τὸ ποιεῖν, vel πεποιηκέναι, aut ποιῆσαι. Sic Thucydid. διὰ τὸ ἀσθενεῖς αὐτοὺς εἶναι. Iungitur denique διὰ variis accusatiuis. Idem Thucyd. lib.2, εἰ μὴ διὰ τὴν ἐκείνου μέλλησιν, nisi ob illius cunctationem. Cicero apud Platonem δι' ἀρετὴν interpretatur Propter virtutem: & διὰ ταῦτα,

Idcirco, item Ob has causas: quæ & alia huc pertinentia, vide in lex. Ciceroniano. Illud certè δι' ἀρετὴν redditur etiam Virtutis ergò: sicut δι' ἀνδρείαν, Fortitudinis ergo. vt quum dicitur aliquis corona donatus esse, δι' ἀνδρείαν, quod & ἀνδρείας ἕνεκα dici potest. Æschines in Ctesiphontem, διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένην στεφανῶσαι; quorum beneficiorum ergò? Item διὰ σὲ interdum vertitur Tua causa, vel Tua culpa. Demosth. ἐδεῖτο μηδὲν δι' ἐμὲ τοιοῦτον πρᾶξαι, deprecari cœpi nequid tale mea causa facerent. Thucydides lib.3, καὶ τὴν νῦν ἐναντίαν δι' ἑαυτοὺς ἔχουσι, Sua culpa, vel Suapte culpa. ¶ Διὰ ponitur pro ἕνεκα & in hoc loquendi genere, Demosth. Pro cor. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπωλώλατε, pro Nam quantum in vobis fuit, iamdiu perijssetis. De quo lege B.p.985.

Διὰ sæpe apud Atticos accusat. pro genitiuo habet, ideóque redditur Per, non Propter. Dem. διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. Sic Pro cor. καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων ὑμεῖς ἐσώθητε. In quibus locis διὰ τοὺς θεοὺς redditur etiã, Deorũ opera, vel Deorũ benignitate, seu beneficio. Sic διὰ τὴν τύχην μέγας γέγονε. Itidem apud Hesiodum initio Ἔργων διὰ accusat. pro genitiuo habere censetur, Ὅν τε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε: atque ita locum & hìc ablatiui illi habent: vt sit, Iouis beneficio seu benignitate, aut etiam Iouis munere. Atque hæc sunt quæ ab aliis proponi solent exempla. Sed hoc addo, in aliis etiam locis, & quidem qui valde à præcedẽtibus diuersi sint, habere διὰ accus. pro genit. vbi ablatiuis illis non itidem vti possumus. vt Dem. Olynth. 1, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον δι' ὃν μέγας γέγονεν ἀσθενὴς ὢν τὸ κατ' ἀρχὰς Φίλιππος.

Διὰ autem quam vim vel potius quàm multiplicẽ vim in comp. habeat, ex verbis quibuscum cõponitur, cognoscẽdũ est. Interdũ certè respõdet particulæ Lat. Dis: vt συμφωνεῖν, cõsonare, cõcordare: διαφωνεῖν, dissonare discordare. Item σκεδάζειν, spargere: διασκεδάζειν, disper gere. In quibusdam autem verbis sonat. q.d. Per medium, vt διεκπλεῖν, per mediã classem hostiũ erũpere: sic διεξελαύνειν &c. Interdũ vehementiam duntaxat addit. Διὰ πρὸ vel Διαπρὸ, Penitus. Il. ο, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. i. ita vt traiecerit. Sic διαμπὰξ διελαύνεσθαι Luc.

ΔΙΑΙΤΑ, Vitæ seu viuendi institutum, Viuendi mos, Vitæ genus. Thucyd. 1, ξυνήθη τὴν δίαιταν μεθ' ὅπλων ἐποιήσαντο. Idem lib.2, δίαιταν μεταβάλλειν. Vide & pag.202 quendam eius locum. Vide & Xenoph. apud Bud. p.751. Sic Synes. epist.148, ὧν μὴ κρείσσων οἱ διεζηκότες τὴν δίαιταν. ¶ Δίαιτα, Victus. (Sed latius interdum pro certa quadã vitam instituendi ratione quod ad victum & cultum corporis attinet) Xenoph. ἦ τὴν δίαιτάν μου φαυλίζεις, ὡς ἧττον μὲν ὑγιεινὰ ἐσθίοντος ἐμοῦ ἢ σοῦ, ἧττον δὲ ἰσχὺν παρέχοντα; Herodian. 4, ἐπεὶ γὰρ ἤκουεν αὐτὸν καὶ δίαιτῃ ἐλευθερίᾳ χαίροντα, ἔτι ἐπὶ τὰ φαῦλα καὶ ἐπερριμμένα τῶν ἐνδυμάτων καὶ πόρρω μυσαττόμενον. Plutar. in Apophth. de Epaminonda, οὕτω δὲ ἦν ἀπλῆς περὶ τὴν δίαιταν, ὥστε κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον &c. Lucian in Macr. διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Apud eundem in Hermot. δίαιτα κεκολασμένη, & σκληρὰ δίαιτα (vt apud Herodian. τὸ σκληρὸν τῆς διαίτης) & ἀκριβὴς δίαιτα Plut. & ἁπλῆ δίαιτα, Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλευθέριος apud Herodian. & ἡ τρυφὴ τῆς διαίτης Plut. & ἡ πολυτελὴς δίαιτα. Sed & dicitur aliquis esse ἁπλῆς περὶ τὴν δίαιταν à Plut. itẽ σώφρων καὶ μέτριος περὶ τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æschine. Dicunt etiã τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν interdum pro δίαιτα. Luc. in Vit. auct. τὰ δ' ἀμφὶ τὴν δίαιταν ὁποῖός τις εἶ; ad quã interrogationẽ respondet alter qui bus cibis vescatur, & à quibus abstineat. Plut. Pericle, εἶτα τῶν ἀναγκαίων ἕκαστον ἐξ ἀγορᾶς ὠνούμενος, διῴκει τὸν βίον καὶ τὰ περὶ τὴν δίαιταν. Animaduertendũ est autẽ, his omnibus in locis ad victum restringi δίαιταν, nõ itẽ ad cultũ corporis pertinere. ac certè Herodian. vtrunque signif. volens addidit σκευήν: Xenophon autem pag.5, ἐσθῆτας φαυλοτέρας & διαίτας ἀπελεστέρας dixit. Memini tamen me obseruare in nonnullis locis quod dixi, nimirum δίαιταν de ipso etiam corporis cultu dictum: ac fortasse apud Plut. in Alcib. sic accipi potest, vbi πολλὴν τὴν τρυφὴν τῆς διαίτης scribit. Plato certè epist. vbi τὴν τῆς σώφρονος

δίαιταν dicit, videtur addito hoc genitiuo velut genera liorem huius nominis signif. restringere. HINC (id est ab hac τῆς δίαιτα significatione) sunt quæ sequuntur composita. A

C. Ἁβροδίαιτα, ης, ἡ, Vita delicata, Vita mollis, Vitæ mollities seu lautitia, Delicata siue lauta victus ratio. Apud Suidam ἁβροδιαίτη pro ἁβροδίαιτα. ET Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vitam mollem agens, Molliter viuens, Delicata seu lauta victus ratione vtens. ὁ πλουσίως ζῶν, Suidas. i. opulentè viuens. Æschylus Persis, Ἁβροδιαίτων δ' ἕπονται Λυδῶν ὄχλος. ‖ Interdum ponitur τὸ ἁβροδίαιτον substãtiuè pro ἁβροδίαιτα, vt in hoc loco quem citat Suidas, autore non nominato, τοῖς δὲ Ῥωμαίοις οὐκ ἐς τὸ ἁβροδίαιτον ὁ βίος, ἄλλως δὲ ὡς φιλοπόλεμοί τε εἰσὶ καὶ φερέπονοι. Sic Thucydides. Vtitur & Athenæus lib. 12, in superlatiuo gradu, τὸ ἁβροδιαιτότατον τῶν Φαιάκων. Quos Phæaces Plutarchus vocat ἁβροβίους. ET Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, Vitam mollem & delicatam ago, Delicata victus ratione vtor. B

C. Εὐδίαιτος, Qui victu parabili est contentus, Homo frugi. Cui opponitur πολυδάπανος. Ex Xen. Apol. affertur.

C. Ἰσοδίαιτα, Æqualitas vict⁹, seu similitudo in victu. ET Ἰσοδίαιτος, æquali, seu pari cum alio vel aliis victu vtens: aut, Simili vitæ genere vtens. C

C. Ὀλιγοδίαιτος, Modico contentus circa victum, seu in victu: vt Bud. interpr. apud Athen. 228, γεγονέναι δὲ ὀλιγοδίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον.

C. Ὁμοδίαιτος, Qui eodem victu seu eodem vitæ genere vtitur. vt ὁμοδίαιτος ἅπασι apud Luc. exponitur Qui cõmuni cum aliis omnibus viuendi ratione vtitur. Redditur & Conuictor, vt idem sit quod ὁμοτράπεζος. ‖ Item, Contubernalis. A Budæo autem & Sodalis, apud Gregor. vbi hæc tria iungit, ὁμόσκηνοι, ὁμοδίαιτοι, συμφυεῖς. D

Δίαιτα apud Thucyd. alicubi non Victus, sed potius Quæ ad victum requiruntur. Ita enim accipi puto pag. 262, καὶ μὴ ἀποδιδόναι μηδένα, μήτε βιαίως, μήτε δεσμοῖς, μήτε τῆς ἀναγκαιοτάτης ἐνδείᾳ διαίτης.

Δίαιτα, Victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verumetiam exercitatio, somnus, vigilia, & cætera quorum moderatus vsus ad valetudinem confert. Sunt autem διαίτης varia genera. alia enim λεπτὴ (vnde & λεπτοδιαιτᾶν) alia ἐσχάτως λεπτὴ, alia ἀκριβὴς, alia nomine alio appellatur. Est item δίαιτα θεραπευτική, & δίαιτα ἀναληπτική. quæ omnia sæpe apud Gal. occurrũt. Videtur autẽ Hieron. ad hanc medicinalẽ (vt ita loquar) nominis δίαιτα signif. respexisse, quũ interpretaretur victũ castigatum seu victus castigationem. Cæterùm, Galli hanc nominis δίαιτα significationem mutuati diete & ipsi dicunt, & faire diete, sed περὶ τῆς λεπτῆς seu λεπτυνούσης διαίτης potissimùm intelligentes. E

Δίαιτα, Habitatio, Domicilium. Andocides, ἐπιθυμία τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Vbi Budæus Habitationem vel Vitam significare ait: sed malè Habitationem seu Domicilium. Vbi tamen dicitur δίαιταν ἔχειν vel ποιεῖσθαι, possumus non solùm Habitare, sed & Vitam degere interpretari, vel potius Degere, sine adiectione, aut Agitare. Thuc. 1, καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον. Sic loquutus est antè Thucydid. & Herodotus: & post vtrunque Plutar. in Camillo, ἐστι ἐκ νέου παρὰ τῷ Ἄρρωνι δίαιταν εἶχε. Sic δίαιταν ποιεῖσθαι apud eundem, pro Habitare. q. d. Habitationem facere. At verò apud Xenophontem Pæd. 8, in eodem loquendi genere δίαιτα est potius quod vulgò habitaculi appellatione intelligitur: locus videlicet in quo habitatur. sed Latinos in hoc etiam sensu Habitationem dixisse compertu est. Est autem ille X. locus Pæd. 8, p. 138, αὐτὸς δὲ ἐν μέσῳ τούτων τὴν δίαιταν ποιησάμενος, τὸν μὲν ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνον διῆγεν ἐν Βαβυλῶνι ἑπτὰ μῆνας &c. Latini hac in significatione sedem etiam dicunt adeo, vt ibi non malè vertatur, Quum sibi in medio sedem statuisset. Magis etiam particulari (vt ita dicam) significatione apud Plutarchum in Publicola, ἐν οἰκίᾳ Δομιτιανοῦ ἴδεν ἢ σοαὶ ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον, ἢ παλλακίδων δίαιταν. Idẽ Symp. 4, ὡς κατεσκευασμένον οἴκησιν ἢ διαίταις, κοινὸν οἰκητήριον ἀπο- F G H

δέδεικται τῆς Ἑλλάδος. Athen. 5, ἡ δὲ ναυκληρικὴ δίαιτα κλινῶν μὲν ἦν πεντεκαίδεκα &c. vbi Bud. vertit nauclericum conclaue. Dicuntur autem & bruta suam habere δίαιταν. Aristot. De mundo, τὸ νηκτὸν ζῷον ἀλλόμενον, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ὀκνήσεται. Hinc τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα. ‖ Ex Strab. autem affertur δίαιτα pro immoratione, lib. 1, ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. ‖ Apud Latinos verò semper Diæta est certa pars domus. vt Plin. in Epist. Ex triclinio in diætam siue cœnatiunculã trãsitus. Mirũ est verò Varronem huic voci tanquam apud Latinos natæ etymum Latinum dedisse, quũ diætam vocatam dixit quòd in ea per diem edatur.

Δίαιτα, Arbitrium, vt δίαιταν ἐπιτρέψαι, Demosth. Et ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Luc. Item, ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν apud eundem in Dearum iudicio, Non accipio delatũ arbitriũ, Arbiter esse nolo. Vide Bud. p. 151, & 155. Sed quid habet commune cum præcedẽtibus hæc significatio? vel cum eo quod huic vocabulo datur etymo, à δαὶς, δαιτὸς? De hoc certè tacent omnes: ego verò (si mihi vni tã incerta de re rumpere silẽtium fas est) dico tanquam diuinans, δίαιταν arbitrium appellari, quòd vt medici ægrotis δίαιταν i. certã victus rationẽ & legem præscribunt ex qua sanitati restituatur, sic illi quibus δίαιτα id est arbitrium permittitur, certas litigantibus conditiones tãquã leges proponant, quibus illi obsequentes ad concordiam redeant. Vndecunque certè ad hãc signif. migrauerit nomẽ δίαιτα, eam quoque ex parte nostrates mutuati sunt, quum celebres illos Germanicorum principum conuentus appellant dietes. HINC Διαιτάω, ῶ, Arbitror, Sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat. personæ. Demosth. διαιτῶν ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controuersiæ, Bud. interpr. Interdũ verò διαιτᾶν pro Conciliare & cõponere discordiam, itidem cum datiuo. B. pag. 150, ex aliquot Appiani locis. ET Διαιτητής, Arbiter, Aristot. & Demosth. ET Διαιτήσιμος, Arbitrarius, ex Isæo. ITEM Ἀποδιαιτῶ ET Καταδιαιτῶ. Dicitur autem arbiter ἀποδιαιτᾶν absoluere, vt contrà καταδιαιτᾶν condemnare. Demosthenes, ὅτε ἀπεδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητήν, absoluisse me controuersiis. Bud. p. 13 & 165. Καταδιαιτᾶν autem dicitur arbiter quum condemnatur. Demosth. in Mid. τὴν δίκην ἣν καταδεδιῄτηκεν, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, vt arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμην καταδιῄτησεν αὐτοῦ. Et Καταδιαιτᾶσθαι pro Obtinere & vincere arbitrium. Vide Bud. p. 152, item 201 & 202. DICITVR & Εὐδιαίτητος AC Δυσδιαίτητος, quæ cõtraria sunt. Nam Εὐδιαίτητος est Facilis arbitratu: vt Budæus interpr. Strabo lib. 8, τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων, εὐδιαίτητα· τὰ δὲ Ὁμήρου, σκέψεως δεῖται κριτικῆς. At Δυσδιαίτητος est Arbitratu difficilis.

Διαιτάομαι, ῶμαι, Vitam dego, Agito, Dego. Thuc. 2, ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Herod. 5, ὁρῶντες δὲ τὸν Μακρῖνον χλιδῇ καὶ τρυφῇ διαιτώμενον. id est Mollissimè & deliciosissimè vitam colere, vt Polit. interpr. Rursum Thucyd. τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον, id est Veteres Græcos eodem vitæ genere quo nũc barbaros, vitam coluisse, Vel, Eodem victu cultúque &c. Dicitur διαιτᾶσθαι & de brutis itidẽ pro Degere: vt τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα apud Luc. Aliquãdo verò διαιτῶμαι peculiari⁹ ad victum refertur: vt μετρίως διαιτώμενοι, X. Qui frugi victu vtuntur, B. interpr. Gal. ἀφυλακτότερον διαιτηθέντες, ἔλαθον ἑαυτοὺς εἰς αἴτιαν ἐμβαλόντες νόσημα, Quum neglegentius victus rationem instituissent. Et δίαιταν διαιτώμενος μοχθηράν, Plat. in epist. Sed & pro τρέφεσθαι, i. ali, de auibus Bas. dixit, γυψὶ δὲ σωμάτων ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Idem cum accus. pro Edere, vbi de tempore ante diluuiũ loquens, scribit, ἀλλὰ πάντες τὰ κύνων διαιτῶντο, καὶ πάντα τοῖς λειμῶσιν ἐπενέμοντο. Sic autẽ & actiuũ Διαιτῶ cũ accus. personæ est Alo, Nutrio, sed certo victu, & à medicis præscripto: vnde διαιτᾶν τὸν νοσοῦντα apud Gal. & cætero s. Idẽ, διαιτῆσαι τὸν πυρέξαντα. Sic Plut. in Catone, θεραπεύειν ἢ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. Gal. rursum, λύσαντες οὖν ἡμεῖς αὐτὸν ἢ διαιτήσαντες.

Ab eode l.1 ad Glauc. dicitur τὰ νοσήματα διαιτᾶν λεπτῶς, item ἁδρότερον: vbi Bud. διαιτᾶν esse ait Cibo reficere, Alere. Et διαιτᾶσθαι pass. signif. dicitur qui certa illa victus ratione alitur, apud eundem, ἀνάγκη δὲ τοῦτον οὕτω διαιτώμενον ὡς διαιτῶσιν οἱ τὴν διάθεσιν ὑγιαίνοντες. HINC Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q.d. Ars victus ordinatoria, Ars ordinandi victus. de qua lege Gal. ET comp. Ἐπιδίαιτησις ex Diosc.4 pro ordinatione victus. A

Διαιτῶμαι, Habito, Commoror, Versor, Diuersor. Thuc.2, ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Inuenitur & διαιτᾶσθαι ἐπ' ἀγροῦ. Lysias 86, ἐγὼ μὲν ἄνω διῃτώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω. Dem. πρεσβυτέραν τε οὖσαν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ διαιτωμένην. Et ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, Isocr. Possumus autem alicubi hoc verbum, vel Habito, vel etiam Dego (vt in locis paulò antè citatis) interpretari. HINC Διαιτητήριον, Locus vel pars domus vbi habitamus, Xenoph. Œcon. ‖ Item Locus in quo iudicant arbitri, in v.l. ET Ἐνδιαιτῶμαι, inhabito. VNDE Ἐνδιαίτημα, Locus qui inhabitatur, Habitatio, Basil. πάντων τῶν ἐν βίῳ καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα. ITEM Συνδιαιτῶμαι, Cohabito, Contubernalis sum, Plut. Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶται. HINC Συνδιαιτητής, Contubernalis. B C

Διαιτῶμαι à Budæo exponitur etiam πολιτεύομαι, sed non addito vllo exemplo. Ego autem hunc Thucyd. locum, pag.260 in exemplum afferri posse existimo, vbi & accus. habet, καὶ τὰ πολλὰ μὲν ἐς τοὺς νόμιμα δεδιῄτημαι, πολλὰ δὲ ἐς ἀνθρώπους δίκαια καὶ ἀνεπίφθονα. ET Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τοῦ διαιτῶμαι signific. manasse arbitror. Loquor de ἐκδιαιτῶμαι significãte Licentiosè viuo, Insolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere vtor. Item, In luxum effusus sum, Luxuriosè viuo: vt Budæus interpret. apud Appianum in Libyco, de Nasicæ sententia loquens in senatu. vnde ἐκδεδιῃτημένος exponitur etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adiectione reperio quàm per se positũ. vt Thuc.1, τά τε δίχα αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴ πῃ τι ἐξεδεδίῃτο τῶν καθεστώτων νομίμων. id est, Desciuisset seu Defecisset à patria disciplina (sed si vis verbi consideranda sit,) intelligendum est Desciuisset, δίαιταν immutando, vel ab ea discedendo.) Philo autem dixit cum accusat. πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, priusquam à patriis institutis descieris. Sic idem, δίχα πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιῃτημένους. Idem dixit ὅταν τις ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται. Qua cõstructione legimus & apud Athenæum p.232, (sed in bonam partem) Μήδια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιῄτηται. q.d. Quæ mutata pristina diæta (intelligo autem, mutato pristino vitæ genere) transiisset ad meliores ritus. Idem verò & sine adiectione vsus est p.75, vbi μεταβάλλειν τὴν δίαιταν pro eodem dicere videtur. Dicitur & ἐκδιαιτᾶν actiua voce pro malè administrare, ex Suida. HINC Ἐκδιαίτησις, q.d. Discessio à diæta, Mutatio instituti vitæ in peius. Et cum genit. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων apud Phil. Defectio à disciplina patria, (ita intelligẽdo defectionem vt Deficere exposui in ἐκδιαιτᾶσθαι) Item, Vita in luxum effusa. ET Μεταδιαιτῶ quoque voce actiua, apud Luc.51, de Alexandro, ἀπὸ τῶν πατρῴων προσκυνεῖσθαι ἠξίου, καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτόν, id est Suum vitæ genus Medico commutauit. Sed non dubito quin mendosè omissa sit præpositio εἰς ante δίαιταν. Cæterùm in v.l. perperã legitur Μεταδιαιτέω, similiq; errore Διαιτέω pro Μεταδιαιτάω & Διαιτάω. AT Ἀδιαίτητος Suid. exp. ἀδιόρθωτος, & ἀήθης. D E F G

Διαίτημα, Vitæ institutio & disciplina, Vitæ genus quod quisque sequitur. Et διαιτήματα plur. apud Thuc. Vitæ instituta, lib.1. Pro victus ratione ex Xenoph. & Galeno affertur. AT Διαιτητής &c. vide suprà. ITEM COMPOS. Ἀποδιαιτῶ, Καταδιαιτῶ, ET Ἐνδιαιτῶμαι, Συνδιαιτῶμαι, &c. vide suprà & ipsa, suis singula locis.

ΔΙΔΑ´ΣΚΩ, F. άξω. Pr. αχα, Doceo. Odyss. θ, Ἤ σέ γε Μοῦσ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἤ σέ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell.2, τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμᾶς βούλομαι. Additur sæpe & accus. rei: vt τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας apud Xen. ‖ Interdum verò pro διδάσκω σε τοῦτο dicitur διδάσκω σε περὶ τούτου: vt Aristoph. Nub. οὐδέπω περὶ τοῦ πατάγου κἀὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. Interdum etiã dicitur πόσου διδάσκει (quo vtitur Xen.) vt Lat. Quanti docet. Sic διδάσκω μισθοῦ, Mercede doceo, Luc. Dicitur & διδάξομαι, ac ἐδιδαξάμην signif. actiua, apud Aristoph. & Luc. qui & iungit infinitiuo, διδάξομαί σε θρηνεῖν. ‖ Διδάσκειν δρᾶμα, Fabulam edere in theatro aut aliàs publicè. quod Cic. imitatus dixit Fabulã docere. B. p. 816, ex Athen. Hinc dicti κωμῳδοδιδάσκαλοι, τραγῳδοδιδάσκαλοι, & ὀρχηστοδιδάσκαλοι. H

Διδάσκομαι, Doceor, Disco. Aristoph. Nub. διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdũ verò Διδάσκομαι est Docendum loco, vel mando. quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium. Plato Protag. εἰ τὰ μὲν δίχα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic vtuntur & Xen. ac Aristoph. apud B. p.762. ‖ Διδάσκομαι, Certior fio, Edoceor. Paus. in Lac. κὶ περὶ τῶν κριὸν ἥκοντες διδάσκονται τὸν ἀγῶσιν τῆς Σπάρτης.

Διδάσκαλος, ου, ὁ, Magister, propriè literarum aut morum, seu παῖ ὁ ἐνεργῶν τὰ περὶ τὴν δραματοποιίαν καὶ τὴν τῶν ἐγκυκλίων χορῶν παρασκευήν, Hesych. Plutar. Artox. πολλοὶ ἐπὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ ἦσαν τροφεῖς καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι λεγόμενοι. Luc. διδάσκαλος τοῦ Καίσαρος. Generalius verò capitur pro quolibet qui rem aliquam, seu rei alicuius artem docet: & cum genitiuo construitur eius rei quæ docetur: tribuitúrque aliquando etiam rebus inanimatis. vt διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν in Axiocho. διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων. Isocrates, διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen. διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, idem Pæd.2. Sic πενία διδάσκαλος τῶν ἀρίστων à Luciano dicitur. Et apud Chrysost. μεγάλη διδάσκαλος ἀγάπη.

C. Καλοδιδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui honesta docet.

C. Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, F. ήσω, Alia [& diuersa ab illis quæ antè tradita sunt] doceo, Noua doceo. Paul.1 ad Tim.1, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν. Vtitur Basil. quoque & Chrysost. & Theodor. in Hist. eccl.

C. Κακοδιδασκαλέω, ῶ, Mala doceo. vt Aristoph. comœdia inscripta Nubilæ, dicitur composita esse κατὰ Σωκράτους φιλοσόφου ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι.

Διδασκαλία, ας, ἡ, Doctrina, Disciplina, Instructio. Xenoph. Pæd.8, αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Athen. lib.5, θέλων ἀπὸ τῆς τῶν δουλωθέντων μοχθηρίας καὶ περὶ τὰ φαῦλα λιχνείας ἐμφανίσαι τὴν τῶν παιδευσάντων διδασκαλίαν. Plut. ad Colot. μαθήσεις, διδασκαλίας, προλήψεις, νοήσεις. Huc pertinet διδασκαλίαν ποιεῖσθαι & διδασκαλίαν παρέχειν, pro Docere. Thuc. l.2, διδασκαλίαν ποιούμενος μὴ περὶ ἴσου ἡμῖν εἶναι τὸν ἀγῶνα. Idem eodem libro, καὶ ἃ ἡμάρτομεν πρότερον, νῦν αὐτὰ ταῦτα προσγενόμενα διδασκαλίαν παρέξει, documento erunt.

Διδασκαλικός, οῦ, ὁ, q.d. Magistralis aut Doctorius. vt διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. διδασκαλικὴ βακτηρία apud Nazanz. διδασκαλικὰ ῥήματα apud Gaz. lib.4. Et apud Hermog. διδασκαλικώτερον γε ἑαυτοῦ δοκοῦσα ταῖς τέχναις ἀφηγήσασθαι, modo magis præceptorio artes tradere. Et neutro genere τὸ διδασκαλικόν, Docẽdi mod⁹ seu ratio. Plato De leg. ‖ Item, Qui docendi artifex est & peritus. Bud. ex Plat. Gorg. οὐκ ἄρα διδασκαλικός ὁ ῥήτωρ ἐστὶν ἀλλὰ πειστικός. Sic Aristot. in 1 Metaphys. ἔτι δὲ ὑπολαμβάνομεν τὸν ἀκριβέστερον καὶ διδασκαλικώτερον τῶν αἰτίων, σοφώτερον εἶναι περὶ πᾶσαν ἐπιστήμην. HINC aduerb. Διδασκαλικῶς, Modo doctorio, More eorũ qui docent in scholis. vt διδασκαλικῶς ἀποδεικνύειν apud Polyb. in Fragm.

Διδασκάλιον, ου, τό, Merces docendi, B. Præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Plut. Alex. καλὰ καὶ πρέποντα διδασκάλια τελέσας αὐτῷ. Idem De Herod. Ἕλληνες Πέρσας διδασκάλια ταύτης ὀφείλουσι τῆς ἀκολασίας.

Διδασκαλεῖον, ου, τό, Locus vbi docetur, Gymnasiũ, Schola. Thucyd. διδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd.3, δικαιοσύνης διδασκαλεῖα. Idem Pæd.2, παῖδες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες διάγουσι μανθάνοντες δικαιοσύνην. Herodian. lib.2, εἰς τὰ συνήθη φοιτῶντα διδασκαλεῖα καὶ γυμνάσια. Synes. οὐδὲ διδασκαλεῖον ἤνοιξα.

¶ Δίδαγμα, ατος, τό, Documentum. Aristophan. Nebulis, ἀντὶ τούτου διδάγματος μόνου, διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν καρδόπον. Xen. De art. eq. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι δίδαγμά ἐστι τῷ ποτπυσμῷ μὲν πραΰνεσθαι, κλωσμῷ δὲ ἐγείρεσθαι.

Δίδαξις, εως, ἡ, Doctrina, id est ipsa docendi actio. Gregor. ἔστι γὰρ ἐστὶν ἡ δίδαξις.

Διδακτός, οῦ, ὁ, Doctus. Iohann.6, καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ θεοῦ.

θεοδ. pro quo alibi θεοδίδακτοι voce composita. διδακτὸς μισθοῦ, Mercede doctus. ‖ Διδακτὸν autem de re aliqua dictum, est Quod doceri potest. Eurip. Hippol. Ὅστις διδακτὸν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει Τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν εἰς τὰ πάντ' ἀεὶ, Quas quod doceri possit, nihil est. Isocr. contra soph. μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἐστὶ δικαιοσύνη διδακτόν. Item Quod disci potest. Plutarch. De fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. ‖ Διδακτὸν est item Quod docere licet, Docendum. Soph. Trach. δίδαξον μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Plut. Symp. μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ τοῖς μεμυημένοις ἡμῖν τὴν τελεσιουργὸν τελετήν, Solis dicenda sunt & docenda. HINC Διδακτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod διδασκαλικὸς in posteriori sign. hoc est Aptus ad docendũ, Docẽdi artifex & peritus. Paul. 1 Tim. 3, de virtutib⁹ episcopi, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν.

C. Ἀδίδακτος, ου, ὁ, ἡ, Indoctus. Phocyl. Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν. ‖ Ἀδίδακτον etiam dicitur Quod aliquis ab alio doctus non est. idem propè quod αὐτοδίδακτον: vt ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον apud Luc. De hist. scrib.

C. Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ, ἡ, Qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à seipso doctus. Od. χ de Phemio citharœdo, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. dicit se à nullo magistro doctum Dei afflatu & instinctu canere. Sic Xen. paupertatem σοφίαν αὐτοδίδακτον appellauit. sic & in Epigr. αὐτοδίδακτος ἄρης dicitur. ‖ Αὐτοδίδακτος (inquid Bud.) Suapte natura aliquid faciens, vt quum lætabundus rubescit. VNDE Αὐτοδιδάκτως idem Bud. exponit Naturæ instinctu.

Διδακτρον, ου, τὸ, Præmiũ quod magistro doctrinæ nomine redditur: idem quod διδασκάλια supra. Mineruał Latini appellabant.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, Doctrina, Instructio, Admonitio. Thuc. lib. 1, οὐχὶ διδαχῆς δέοντας ὥστε φυλάξασθαι αὐτούς. Et lib. 4, διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιοῦντο, quo sensu paulo pòst dicit, ὑπομνήματι καὶ παραινέσει τὰ μέγιστα πείθειν. Et non multo pòst, διδαχὴ ἀληθὴς παρεγγυωμένη περὶ αὐτῶν, ἐθάρσουν μᾶλλον τοῖς ἀμυνομένοις.

C. ΑΝΑδιδάσκω, Redoceo, Iterũ doceo, aut Perdoceo, vt ana sit ἐπιτατικόν. Philo De mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Vtitur & Aristophanes in Pluto. Et in pass. apud eundem Phil. De vita M. l. 2, ἐάν τε Ἕλληνες τὴν Χαλδαίων ἀναδιδαχθῶσιν, Didicerint.

C. ΑΠΟδιδάσκω, Dedoceo, Contrarium simplicis διδάσκω, doceo. nam hic ἀπὸ denotat στέρησιν (vt loquuntur grammatici) sicut in ἀπομανθάνω, Dedisco.

C. ΕΚδιδάσκω, Edoceo. Bud. ex Antiphonte, ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. Et in pass. Edoceor seu Disco. vt ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. ‖ Sicut autem διδάσκομαι exponitur Instituendum seu docendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo. vt apud Euripid. Med. Χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. VNDE bicomp. Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo & demonstro. Plut. Sol. κελεύοντες αὐτὸν ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν, de legum obscuritate loquens. Plato Protag. πλὴν σμικρόν τι μοι λοιπὸν ὃ δῆλον ὅτι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, (quod insuper ipse explicabit) ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Hæc Bud.

C. ΕΝδιδάσκω, Doctrina imbuo.

C. ΜΕΤΑδιδάσκω, Dedocens priora, noua doctrina erudio. μετὰ enim (vt B. docet) τὴν ἀπό τινος εἰς ἕτερον μεταλλαγὴν δηλοῖ, vt in μεθαρμόζω. Plut. An seni admin. resp. τὸ γὰρ, πόλις ἄνδρα διδάσκει, κατὰ Σιμωνίδην, ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἐχόντων μεταδιδαχθῆναι καὶ μεταμαθεῖν διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ πραγμάτων μόλις ἐκπονούμενον.

C. ΠΡΟδιδάσκω, Prius doceo. Thuc. lib. 2, μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν, Non doceri prudenti oratione prius quàm accedamus reipsa ad ea quæ oportet. Philo De vita M. l. 1, παραλαβὼν τὰς ἀγέλας ἐποίμαινε προδιδασκόμενος εἰς τὴν ἡγεμονίαν, In quo ad imperium prædocebatur. Media etiã vox pro actiua vsurpatur. Aristoph. Pl. Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτὸς με προὐδιδάξατο.

¶ Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω, Hesiod. — αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκήσαι.

ΔΙΔΩΜΙ, (à Διδόω, ῶ, de quo infrà) Dono, Do. Odyss. ω, Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα. Dixerat autem proximè præcedente versu, Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει. Addidit alicubi particip. φέρων pleonasticum. vt Odyss. ρ, Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. Thuc. autem p. 290 dixit κομίσας γὰρ ἂν ἔδωκεν. Sunt correlatiua διδόναι & λαμβάνειν, in prouerbio, δός τι καὶ λάβε τι. Thuc. lib. 1, ταύτης γὰρ ἦρχε τῆς χώρας, δόντος βασιλέως αὐτῷ. Plut. in Themist. ἐκείνῳ δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4, δίδωμι σοι ἐμαυτὸν ὅλον καὶ σύμμαχον. Et 6, φίλον σοι ἐμαυτὸν δίδωμι καὶ θεράποντα καὶ σύμμαχον. Alibi obseruaui additum infinit. εἶναι in simili loquẽdi genere, vt Anab. lib. 7, p. 238, ἐγὼ δέ σοι ὦ Σεύθη, δίδωμι ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμοὺς τούτους ἑταίρους, φίλους εἶναι πιστούς. Eundem infinit. addidit & Luc. vbi scripsit, ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. Demosth. autem dixit, δωρεὰν δοῦναί τινι, Donationem conferre in aliquem. Iungunt verò & alium infinit. huic verbo, dicentes, δίδωμί σοι τοῦτο ἔχειν, vel ταῦτα. quod imitatus Virgil. dixit Æneid. 5, Loricã quã Demoleo &c. Donat habere viro. Habetur & Dat ferre, ab eodem poeta dictum eodem libro, & quidem non multo antè, & argenti magnum dat ferre talentum. Sed ille ex vno loco genus loquendi, ex altero sententiam accepit (quãtum quidem meminisse possum) Nã Il. ο legitur, Ξεῖνος γάρ οἱ δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης Ἐς πόλεμον φορέειν, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. vbi habes quidem illud Tutamen in armis, sed nõ item illud, Donat habere. Sed & hoc cõsiderandum est, paulo aliam esse τοῦ φορέειν significationem in isto Homeri loco, quàm verbi Ferre in illo Virgiliano. ‖ Δίδωμι iunctum accus. interdum, interdum infinit. exponitur etiam Concedo, Permitto. Synes. ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐπεξελθεῖν. Idem, καὶ εἰ μοι διδῷς εἰπεῖν πάτερ σεβασμιώτατε. ‖ Δίδωμι interdum infinitiuo iungitur, alio etiam modo (non addito videlicet accus.) vt in votis, Hom. Il. γ, Ζεῦ ἄνα δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Sic Xen. Pæd. 6, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε δός μοι φανῆναι ἄξιον Πανθείας ἀνδρί. at Pæd. 5 præcedit αἰτοῦμαί σε. ita enim ibi, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε αἰτοῦμαί σε, δός μοι τοὺς ἐμὲ τιμῶντας νικῆσαι εὖ ποιοῦντα. Possem autem similem verbi Da vsum in hoc quoque loquẽdi genere ex eodem illo poeta, necnon & aliis afferre, si necesse putarem esse. Cæterùm citatur ex eodem Xenoph. in Pæd. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, pro Do vobis consultandi facultatem, vel Do tẽpus consultandi. ‖ Δίδωμι de fœmina dictum, Do nuptum, seu nuptui, Do in matrimonium, vt Il. λ, — δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν. Idem Od. ο, Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμην δ' ἔδοσαν, καὶ μυρί' ἕλοντο, illam nuptum dederunt apud Samen. Sic Thucyd. ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν. Sed & ipsa apud Hom. dicit Il. τ, Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Herodotus quoque dicit ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, pro Vltro citróque matrimonia contrahebant. q. d. Dabant in vxores, & vicissim vxores ducebant. Plut. autem addidit πρὸς γάμον in Solone, δοθῆναί τινι πολιτῶν πρὸς γάμον.

Δίδωμι, Do, id est Trado, vel Offero, Porrigo. Herodian. 1, εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶναί τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, id est (Pol. interpr.) Primum illi miscere atque offerre poculum. Plato Prot. οὕτω τὸ γραμματεῖον διδόασι, i. Tabellam porrigunt. Et διδόναι εἰς χεῖρας. Aristoph. Tradere in manus. Exponitur & aliis modis δίδωμι pro diuersa accusatiuorũ significatione. vt παραγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι. Liban. Lex illi concedit, vel permittit, vel indulget, vt Bud. interpr. Idẽ apud Aristot. De mundo, δύναμιν εἰς τὰ σώματα δίδωσι, immittit. At διδόναι τὸν ὅρκον Demosth. ad Bœot. Deferre iusiurandum. Διδόναι πίστιν, vide in Πίστις, & Διδόναι λόγον, item διδόναι λόγῳ, vide in λόγος. ‖ Δίδωμι est etiam Dedo, alicubi: vt Thuc. 2, διδόασιν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι.

Δίδωμι κακὸν etiam dicitur, à Demosth. quoque, pro Malum infero. Sic πληγὰς δίδωμι, Verbera infligo, Plat. De leg. Sumptus est autem ex Homero & hîc verbi δίδωμι vsus. legimus enim apud eũ Il. α, ἄλγε' ἔδωκεν. Sed & inuersa constructione Od. ρ, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν. Et Od. τ,

ἠ μὲν ἀχέεσσί γε δώσῃς. At διδόναι δίκην, & διδόναι τιμωρίαν signif. habent pass. vt Lat. Dare pœnas. Tale est & διδόναι εὐθύνας, quod vide in Εὐθύναι. A

Δίδομαι pass. actiui signif. sequitur magna ex parte. Dixit autem Herodian. 8, ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, id est (ad verbum) Dabantur flumini pro Proiiciebantur in flumen. Quam proiiciendi signif. habet Dare quoque, quum dicitur, Præcipitem dare. Sed & in aliis quibusdam loquendi generibus tale quid significat.

Διδόω, ῶ, (ex quo διδώσομεν Od. ν, & διδώσειν Od. ω, & alia) licet προτότυπον verbi δίδωμι, priore loco non posui, tum quòd multo vsitatius sit δίδωμι, tum quòd composita hoc, nõ illud, retineãt. Inueniuntur tamen ἐδίδουν, ἀνεδίδουν, aliáque huiusmodi: sicut δίδουσι. B

Δόμα, Donũ, apud Plut. in Apophth. & Matth. ac Paulũ.

Δόσις, Donatio, Largitio, Donum. Od. σ, Δέξασθαι· οὐ γὰρ καλὸν ἀρνήσασθαι δόσιν ἐστίν. Et Od. ζ, — δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. Plat. Apol. μὴ ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Isocr. δόσιν ποιεῖσθαι pro Munus dare, ad Nic. οὐ δόσιν ἀλλ' ἐμπορείαν ποιούμενοι. Apud Isæum pag. 43, κατὰ δόσιν χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητῶ, Ex testamento ad me pertinere contendo, hoc est, non ab intestato, sed secundum tabulas, Hæredem me vel legatarium prætendo. Hæc Bud. qui & addit κατὰ δόσιν esse κατὰ διαθήκας, eique opponi κατὰ τὸ γένος apud eundem identidem. ‖ Δόσις apud Herodianum pro congiario. ‖ Δόσις Galeno & Ægin. quod vulgò quoque dicimus dose. C

Δοτήρ, ῆρος, ὁ, (ET Δότης, ου, ὁ, vnde compos. Ὀλβοδότης) Dator, Donator. Xenoph. Pæd. 8, ἦσαν αὐτοῦ τῶν προσόδων ἀποδεκτῆρες καὶ δαπανημάτων δοτῆρες. Chrysost. De prec. προσηνεῖς τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. ET Δότειρα, Datrix, Donatrix. Hesiod. Erg. θανάτοιο δότειρα. vnde compositum ὀλβοδότειρα. Dicitur & Δωτὴρ à poetis, sicut & δώτωρ, de quibus paulo pòst dicam. D

Δοτός. Qui dari potest. Item δοτόν, Quod dari potest, id est διδακτόν, apud Areopagitam de diuinis loquentem, inquit Bud. AT Δοτικός, (ea forma qua προετικός) Ad dandum propensus Bud. redditur Largitor, Profusus, afferente ex Aristotele, οἱ γὰρ πολλοὶ δοτικοὶ μᾶλλον ἢ φιλοχρήματοι. ‖ Apud grãmaticos autem δοτικὴ πτῶσις qui Latinis datiuus vel dandi casus. ET Δοτικοφανὴς apud Gazam, Apparens datiuo similis. E

Δώς, poet. indecl. idem quod δόμα seu δόσις, Donum, Donatio, Hesiod. Erg. Δὼς ἀγαθή, ἅρπαξ δὲ κακή, θανάτοιο δότειρα. Eidem Hesiodo ibidem EST Δώτης, Donator, Qui donat: ET Ἀδώτης, Non donans. Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν. Vel δώτης, Donator, Qui donare solet: ἀδώτης, Qui nunquam donat, Qui à donando est alienus. DICITVR & Δωτὴρ AC Δώτωρ pro donatore à poetis itidem, & frequentius quidem quàm δώτης. passim enim apud eos legitur, θεοὶ δωτῆρες ἐάων, Sic & δώτορ ἐάων, Odyss. θ. IIDEM & Δωτίνη appellant Donum. vt Od. ι, Δώσεις δωτίνην. VNDE Δωτινάζω, Dona recipio, Hesych. Affertur ex Herodoto. F

Δώσων autem ET Ἀδώσιτος AC Δωσίδικος minus vsitata sunt, quæ peculiarem formationem habere videntur. Est autem Δώσων, Qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasmum in prouerb. Dosones. Ἀδώσιτος autem exponitur Muneribus non corruptus, Vide Hesych. G

At Δωσίδικος vel Δοσίδικος est, vt inquit Bud. Qui dat pœnas, vel potius Qui iudicio se permittit: apud Herodotum in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, id est (interpr. Camerario) Vt iuri essent obnoxii, & à mutua vi & rapinis abstinerent. Idem δωσίδικοι ex Suida interpr. A quibus pœna exigitur. Animaduertendum autem cum ω scribi apud Suidam, quam solã scripturam admittendam puto.

Δῶρον autem cum suis deriuatis vide post composita à Δίδωμι.

ἈΝΑδίδωμι, Emitto, Reddo, Produco. propriè quasi Sursum do. Plutarchus in Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, Fructum producit, Fructum emittit. Thucydides, ὅσα τε ἡ γῆ ἡμῶν ἀνεδίδου ὡραῖα, πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες. Lucianus, ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἄνθος ἀπὸ τοῦ αἵματος, Terrã è sanguine H florem produxisse, id est, τὴν γῆν δεξαμένην τὸ αἷμα, ἀναδοῦναι τὸ ἄνθος. ita enim dixit Aphthonius (loquens de Daphne in arborem conuersa) καὶ δεξαμένη τὴν κόρην ἡ γῆ, τὸ φυτὸν ἀναδέδωκε. Plutarch. in Themistocle, ἀναδιδῶσιν ὀσμήν, Odorem emittit, vel reddit. ἀναδιδόναι δάκρυα, vel πλῆθος δακρύων, Emittere lacrymas. Apud Basilium in Hexaem. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, Fons scatet aqua, vt exponit Budæus. ‖ Dicitur & absolutè ἀναδοῦναι. vt ἀναδιδοῦσι πηγαὶ apud Herodotum, Erumpunt fontes, vel existunt, Scatent fontes. Bud. post ἀναδίδωσι expositum ἀναβλαστάνει καὶ ἀναπέμπει, βρύει, πηγάζει, ἀναφύει (quæ expositiones sunt ex Græcis lexicis petita) subiungit, Scatet vt fons, Erumpit. Aristoteles in Meteorolog. Plato De leg. 5, διὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν ἀναδιδοῦσαν, propter hoc quod è terra prouenit alimentum.

Ἀναδιδόναι pro Distribuere interdũ capitur, sicut & in passiua voce ἀναδίδοσθαι pro Distribui, vt paulo pòst docebimus. ἀναδίδοσθαι pro Distribuere vel Emittere, in hoc Dionysii Areopag. loco (vt ait Budæus) De ecclesiast. hierarchia, ἡ τοῦ μύρου συμβολικὴ σύνθεσις ἡμῖν ὑπογράφει τὸν Ἰησοῦν πηγαῖον ὄντα, τῶν θείων ἀδαῶν αἰσθήσεων ἀφθόνως εἰς τὰ θεοειδέστατα τῶν νοερῶν ἀναδιδόντα ταῖς θεοπρεπέσι ἀτμοῖς.

Ἀναδιδόναι, Reddere, id est restituere: in Pandectis sæpe, inquit Bud. Citatur & ex Luciano, ἀναδοῦναι τὸ κιβώτιον pro Reddere.

Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. Permittere vt sententiam dicant. quod & προτιθέναι ψῆφον dicitur.

Ἀναδίδομαι pass. idem quod ἀναδίδωμι quum est neutrum, vt apud Lucianum, ἀναδοθῆναι πηγὴν ἔσω pro ἀναδοῦναι, id est Erumpere, vel scatere. Dicitur etiam de igne. vt ἀναδοθεῖσα φλόξ, Flamma quæ erupit, vel (vt alii) Flamma excitata: Itidem verò ἀναβλύειν de fonte pariter & de flamma dicitur, vt à nobis antea ostensum est.

Ἀναδίδομαι, Distribuor. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1, ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη τὸ σῶμα, Flaua bilis per totum corpus distributa est. HINC & comp. Συναναδίδομαι, quasi Vnà distribuor, vel Vnà digeror. Aphrod. in Probl. συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Est ἀναδίδοσθαι (inquit Bud.) verbum medicinale, pro distribui per membra. Galenus, ἀναδοθῆναι γὰρ βουλόμεθα τὴν ληφθεῖσαν τροφήν, οὐκ ἐν τῇ γαστρὶ μένειν. Gregorius de agno paschali loquens, ὅσον μὲν οὖν σαρκῶδές τοῦ λόγου καὶ τρόφιμον ἀναλωθήσεται, καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναδοθήσεται, Distribuetur per membra.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, Productio. Item Eruptio quæ sursum versus fit. Aristoteles De mundo, ἀναφύσημα δὲ γῆς λέγεται πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν. Interpres tamen per aliud verbum exprimere voluit vim huius nominis, ita vertens hunc locum, ἀναφύσημα terræ (id est quasi efflatus) dicitur ventus sublimem sese rapiẽs, quum aut è specu depresso flatus emicuerit, aut è terra in hiatum descendente. A quibusdam ἀνάδοσις exponitur etiam Scaturigo, Pullulatio, in hoc Gregorii loco, οὐ σχίζεις ἡμῖν [illegible] ἀνάδοσιν;

Ἀνάδοσις, Distributio. Dionysius Areopagita, ἔτι δὲ δῆλον ὅτι ταῖς ὑπὲρ ἡμᾶς οὐσίαις ὡς θειοτέραις ἡ τῆς πηγαίας δωρεᾶς ἀνάδοσις ἐγγυτέρα πως ἐστί. id est (inquit Budæus, Distributio vel emissio. Idem in loco paulo antè citato ex eodẽ Dionysio ἀναδιδόναι vult posse pro distribuere vel emittere accipi. ἀνάδοσις apud medicos Distributio quæ fit per membra, Digestio. Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. Sic & ἀνάδοσις σιτίων. Galenus de quibusdam vinis loquens, ταῖς δ' ὁδοῖς τῆς ἀναδόσεως ἀνοιγνῦντες, αὐτοί τε συνεκπωθοῦντες ἅμα καὶ συναναφέροντες τὴν τροφήν, εἰς τάχος τῇ κατὰ τὴν ἀνάδοσιν ἐνεργείᾳ συντελοῦσι. vbi ἀνάδοσις vocatur digestio per membra & venas, vt ait Budæus. qui & hoc scribit, ἀνάδοσις, Digestio cibi per membra, vt inquit Gal.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, (vt inquit Budæus) Distributio quæ fit in conuiuio, Distributio ferculorum in conuiuiis, Ferculorum structura. Athen. lib. 5, ἀναδόσεις ἐποιήσατο κατ' ἄνδρα ὁλομελῶν βρωμάτων. Idem libro 12, ἀναδόσεις ἐγίγνοντο ὁλομελῶν βρωμάτων. Idẽ Budæus, citato priore illo Athenæi loco, subiungit, Et ibidem ἀναδιδόναι, verbũ est ad ferculorum missus pertinens, pro Conuiuis apponere.

. tt. iiii.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Redditus. ἀνάδοτος εἴη apud Thucydidē l.3, pro ἀποδοθείη, Redderetur, Restitueretur. Bud. ex Polluce ἀνάδοτον significare etiam docet Redhibitum. A

ε.2, Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui facilè in membra delegatur, Bud. Qui facilè digeritur, & in membra distribuitur. Hermol. Barb. vertit etiam Minimè reses in corpore, & facilis reddi: quam expositionem doctiores improbāt. Diosc. ὁ δὲ ἐκ σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, κουφότερος καὶ εὐανάδοτος. Athen. 136, ὁ δὲ σκάρος ἁπαλόσαρκος, ψαθυρὸς, γλυκὺς, κοῦφος, εὔπεπτος, εὐανάδοτος, εὐκοίλιος. Idem lib. 5, λεπτὸς καὶ εὐανάδοτος καὶ ταχέως πεπτικός. Sic οἶνος εὐανάδοτος dicitur vt & τυφός. CVI CONTR. Δυσανάδοτος. Athen. αἱ δὲ πῖναι ἔφριμοι, δύσπεπτοι δυσανάδοτοι. B

Ἀναδοτικὸς, οῦ, ὁ, Distributiuus. vt ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν apud Greg. Venter alimentorum distributiuus.

C. ΑΝΤΙδίδωμι, Do vicissim, Rependo. Xen. Pæd. 8, Καὶ γὰρ ὁ Κῦρος λαμβάνων παρ' ἑκάστων ὧν ἀφθονίαν εἶχον οἱ διδόντες, ἀντεδίδου ὧν σπανίζοντας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο, id est, Cyrus enim accipiens à singulis ea quibus abūdabant ii qui dabāt, dabat vicissim ea quorum penuria illos laborare animaduertebat. ‖Ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν quid sit, vide apud Budæum in Comm. Ἀντιδιδόναι cum genitiuo, vt ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου, apud Philostratum, quasi διδόντες τὸν ἔλεον ἀντὶ τοῦ ἐλέου, id est ad verbum Dantes commiserationem pro commiseratione, id est Commiserationem pro commiseratione rependentes vel remunerantes. Ἀντιδίδωμί τινος cum genitiuo personæ, pro δίδωμι ἀντί τινος, Do pro aliquo. vt Christus apud Gregorium, λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν, Qui se redemptionis pretium dat pro nobis. Ἀντιδίδωμι, Do rem aliquam pro alia, id est loco alius. vt ἀντιδοθεῖσα παρθένου apud Gregorium Data pro virgine, siue loco virginis. C D

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, Retributio, Remuneratio. Capitur non solùm in bonam sed & in malam partem, vt quum dicitur αἱ τῶν ἐχθρῶν ἀντιδόσεις. ‖Apud Demosthenem ἀντίδοσιν ποιεῖσθαι quidam exponunt facultates permutare. Vide Bud. in Comm.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vicissim datus, Contrà datus, Repensus pro alio, apud Nonnum. Item, Qui remedii gratia contra malum quodpiam datur aut adhibetur, Epigr. lib. 2, Τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον. E

Ἀντίδοτος, ἡ, substantiuè positum, Latinè Antidotū quasi Cōtrà datum, Medicamētū quod datur aduersus malum aliquod corporis, vt certam vim ad illud propulsandum habens. Paulus Ægineta ἀντιδότους dicit appellasse veteres τὰς ἰωμένας τὰ πάθη δυνάμεις μὴ ἔξωθεν τιθεμένας, ἀλλ' εἴσω τοῦ σώματος λαμβανομένας. Præcipuè autem Ἀντίδοτοι sunt quæ dantur aduersus venena. Alex. Aphrod. lib. 1 Probl. in vltimo de theriaca loquēs, ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων βοτανῶν σύγκειται. Dioscorides lib. 1, ὁ καρπὸς θανασίμων φαρμάκων ἐστὶν ἀντίδοτος, est antidotus venenorū, pro Aduersus venena. Inuenitur etiā ἀντίδοτοι οὐρητικαὶ, antidoti vrinam cientes. F

C. ΑΠΟδίδωμι, Reddo, Retribuo, Persoluo. χρεωστικῶς δίδωμι, inquit Eustathius. Aristophanes Nebulis, Καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεοὺς Τὸ χρέος. Ibidem, Εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. Et paulo pòst, Ἀλλ' εἰ σπανίζεις τἀργυρίου, μοι τὸν τόκον Ἀπόδος γε. Idem in Ranis, ἀπόδος τὸ ναῦλον, Persolue. Demosthenes, τιμὴν ἀπέδωκε φιαλῶν. Hom. Od. χ, Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ. Et paulo pòst, Εὐρύμαχ', οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε. Vbi Reddere significat. Xenophon Pæd. 8, ὅ, τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα, καλῶς καὶ δικαίως ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν. Aristophanes Nebulis, = ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅ 'λαβεν. Rursum apud Xenoph. Pæd. 8, τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, Reddere corpus terræ. & in 4, τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ πειράσομαι ἀποδιδόναι. Apud eundem Hellen. 6, ἀποδιδόναι χάριτας. & apud Isocratem in Archidamo, οἱ μὲν χάριν ἀποδιδόντες ὧν εὖ πεπόνθασιν ὑφ' ὑμῶν, Gratiam referentes. Nam referre gratiam potius dicunt Latini quàm reddere. Citatur item ex Demosthene Pro corona ἀποδοῦναι λόγους, pro Rationes reddere. Inuenitur etiā αἰτίαν ἀποδιδόναι τινὸς, Caussam reddere alicuius rei. ‖Alicubi etiam pro simplici δίδωμι (id est Do) apud Homerum, teste Eustathio. G H

Sic & in prosa ἀποδοῦναι ὅρκους pro Dare iusiurandum, apud Demosthenem Pro corona. ‖Capitur ἀποδοῦναι & pro Attribuere & Assignare, & Tribuere, hoc est ἀπονέμειν, vt tradit Budæus: citans ex Platone, De rep. lib. 5, καὶ ὁμολογοῦμεν μὴ παρὰ φύσιν εἶναι ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξὶ μουσικήν τε καὶ γυμναστικὴν ἀποδιδόναι. Et ex alio eiusdem loco, ἀκριβῶς ἑνὶ ἑκάστῳ τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι, Tribuere vnicuique ius suum exquisitè. Et ex Aristotele De gen. anim. lib. 4, ἡ δὲ φύσις ἑκάστῳ τῶν περιττωμάτων ἀποδίδωσι τὸ δεκτικὸν μόριον. id est Assignat. Pol. 3, ἀποδίδομεν τὸ κρίνειν οὐδὲν ἧττον τοῖς πεπαιδευμένοις ἢ τοῖς εἰδόσι, Iudicium tribuimus non minus doctis quàm ipsis opificibus. Plutarchus in Themistocle, ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον, Primas partes ei tribuerunt. vel detulerunt. Vertitur autem ἀποδιδόναι per Deferre, in aliis etiam loquēdi generibus: vt apud Platonem De legibus, ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον, Defero ad populum. Item, ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, Deferens ad iudices. Alii, Referens. Alicubi iungitur cum infinitiuo pro Tribuo, id est Permitto, seu Concedo. Xenophon Pæd. 7, ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν ἣν εἶχες καὶ τὰς θυγατέρας. Sic & voce passiua dicitur ἀποδεδόσθαι cuipiam aliquid facere, id est Concessum esse illi, seu permissum, Licere illi, Illum suo iure posse. de quo significato paulo pòst dicetur. A B C

Ἀποδίδωμι, Edo, Promo. Aristoteles De gen. anim. lib. 2, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσιν, vt Edere facinus. Idem ibidem, πρότερον δὲ δεῖ νοῆσαι ὡς εὖ καὶ ἐφεξῆς τὴν γένεσιν ἀποδίδωσιν ἡ φύσις. τὰ μὲν γὰρ τελειότερα καὶ θερμότερα τῶν ζώων τέλειον ἀποδίδωσι τὸ τέκνον κατὰ τὸ ποιόν. Bud.

Ἀποδίδωμι, Enarro, Explico, De re proposita dissero. Plato in Timæo, εἰδὼς ὅτι τὸν ἑξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐθελόντων ἱκανώτερον ἀποδοῖεν. εἰς γὰρ πόλεμον πρέποντα καταστήσαντες τὴν πόλιν, πάντ' αὐτῇ τὰ προσήκοντα ἀποδοῖτ' ἂν μόνοι τῶν νῦν, Nimirum soli vos huius ætatis, quæ conueniant ad bellum gerendum explicare possetis. In qua significatione sæpe apud Athenæum legitur. Hactenus Budæus: qui nullū tamē ex Athenæo exemplum affert. sed apud eum lib. 11 ἀποδίδωσιν [illegible] videtur pro Explicat, siue Exponit. (eo videlicet modo quo grammatici vnam vocem per aliam exponunt) Σιμμίας δὲ (inquit) ἀποδίδωσι τὴν κοτύλην ἄλεισον. Est etiam ἀποδίδωμι Exprimo, Significantius dico. Themist. De anima lib. 2, τὸν δὲ μέλλοντα ἀκριβέστερον ὁρίσασθαι, ἀποδοτέον ἰδίᾳ τίς ἐστι λόγος ἑκάστης ψυχῆς. Idem, ὅτι μὲν οὖν οἰκειότερον ἀποδίδωσιν ὁ τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς χωρὶς ἑκάστην ἀφοριζόμενος, ἢ ὁ φιλονεικῶν, &c. Hìc quasi pro definire posuit. hoc est circunscriptè describere. Bud. Sic autem videtur accipi ἀποδίδωμι in hoc quoque Aristot. loco Ethic. 1, cap. 3, τὴν εὐδαιμονίαν οὐχ ὁμοίως πάντες ἀποδιδόασι. Exponitur simpliciter Describere in hoc loco Platonis, De republica lib. 2, οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὢν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον. D E F

Ἀποδίδωμι, exponitur etiam Refero, Exprimo, Repræsento. quam significationem habet fortasse in hoc Theophrasti loco De caussis plant. lib. 4, cap. 3, initio, ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐξομοίωσιν ἀποδίδωσι. Vulgò tamen exponitur Suam speciem seruant. Vide proximè sequentem annotationem.

Ἀποδίδωμι etiam pro passiuo ἀποδίδομαι positū obseruauit Budæus in hoc Aristotelis loco De hist. anim. lib. 7, vbi de similitudinibus liberorū loquitur, γίνονται δὲ καὶ ὅλως τὰ παρὰ φύσιν ἐοικότες πολλάκις καὶ σημεῖα ἔχοντες συγγενῆ, οἷον φύματα καὶ οὐλάς. ἤδη δὲ ἀπέδωκε τῶν τοιούτων τι καὶ διὰ τριῶν. οἷον ἔχοντος, &c. Quare apud Plinium lib. 7. ita legit, Tertio partu auorum originis nota in brachio redditur. Idem, ἀποδίδωσι δὲ καὶ διὰ πλειόνων γενεῶν· οἷον ἐν Σικελίᾳ, &c. Redduntur autem similitudines parentum & post plures partus. Hæc ex Budæo. vbi ἀποδιδόναι videtur talem quandam habere significationem qualem in proximè præcedēte annotatione posuimus: & Plinius quoque in loco modò citato verbū redditur ita vsurpasse. G H

Ἀποδίδομαι, passiua voce & significatione, Reddor, Retribuor, Referor. vt quum χάρις (id est gratia) dicitur ἀποδίδοσθαι, alio verò sensu μαρτυρίαι (id est testimonia) dicuntur ἀποδίδοσθαι hoc in loco, αὗται ἀπεδόθησαν αἱ μαρτυρίαι ἐπὶ Νικίου. Sic & Quintilianus Reddere testi-

monium dixit. Apud Lucianum, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν δικαζομένων, pro Tribuitur, vel conceditur. Item ἀποδέδοται pro ὑπάρχει καὶ ἔξεστι. Aristot. Polit. 4, μάλιστα δ', ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἀρχὰς λεκτέον ταύτας ὅσαις ἀποδέδοται βουλεύσασθαί τε περί τινων καὶ κρῖναι καὶ ἐπιτάξαι, Quibus iure suo licet, Quibus hoc tributur vt consilia agitent. A

¶ Item Vendor. ἀποδοθῇ, πραθῇ, Hesychius. ¶ Ἀποδίδομαι autem passiua voce, sed actiua significatione, Vendo. Thuc. lib. 7, τοῖς ἄλλοις ἀπέδοντο, vendiderunt, ἐπώλησαν, inquit scholiastes. Cum genitiuo passim, vt apud Plat. De leg. lib. 5, τὸ γὰρ τῆς ψυχῆς τίμιον καὶ καλὸν ἀποδίδοται σμικροῦ χρυσίου. Sic apud Æschinem aduersus Timocratem, τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, Iusto pretio vendere. Et apud Herodianum lib. 2, οἳ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ χρημάτων ἀπέδοντο. Plutarchus in Galba, κεφαλὴν τοῦ Οὐινίου θυγατρὶ δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο. Sic dicitur, ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ. Citatur & ex Xenophōte locus hic in quo πωλεῖν cum ἀποδίδοσθαι copulauit, ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὑρεθέντος. Apud Suidam ponitur & imperatiuus ἀπόδου pro πώλησον, id est Vende. Idem ἀποδιδόμενοι dicit ab Antiphonte vsurpari pro ἀποδιδόντες. & ἀποδιδόμεθα genitiuo iunctū (inquit) pro ἀποδιδόμεθα, aut πιπράσκομεν. Est autē πιπράσκομεν idē quod πωλοῦμεν, vendimus. Cuius significationis sat multa præcedunt exempla: sed vbi pro ἀποδιδόμεθα reperiri possit, & genitiuo iunctum, viderit Suidas. Ipse quidem alibi ἀπέδοντο exponit ἐξέδωκε, item παρέδωκε: sed non dicens genitiuo iūgi. Sed & ἀποδόμενος pro ἀποθεὶς ab Hyperide dictum fuisse testatur Iulius Pollux. B C

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, Redditio, Retributio, Persolutio. vt χρέους ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου, vel χάριτος. ¶ Apud Hermogenem ἀπόδοσις respondet προτάσει, éstque propositio propositioni respondens, & quæ illi quasi redditur. ex iis enim duabus constat περίοδος. Bud. D

Ἀπόδοσις, Venditio, ἀπόδοσις, πρᾶσις, Pollux.

Ἀπόδοσις, Enarratio, Explicatio: vel Definitio, vt ἀποδιδόναι, Definire. Themistius De anima lib. 1, ὅσοι δὲ ἕτεροι οἱ καὶ δύο ἅμα συμπλέκοντες εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς ψυχῆς, τό, τε κινεῖν καὶ τὸ γινώσκειν. ὡς ὁ τὴν ψυχὴν ἀποφηνάμενος τὸν ἀριθμὸν κινοῦντα ἑαυτόν. Et apud eundem alibi quoque est Expositio, id est Fusior explicatio. Sic Moschopulus secundam grammatices partem facit γλωσσῶν καὶ ἱστοριῶν πρόχειρον ἀπόδοσιν, id est enarrationem. Hactenus Budæus. Ab Eusebio in lib. De demonstr. Euang. ἀπόδοσις & λύσις pro eodem ponuntur. E

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad verbum, Reddibilis, vel Restituibilis, Qui reddi debet.

c. 2. Ἀνταποδίδωμι, Contrà reddo, Vicissim reddo. ἀνταποδιδόναι ἠχώ, Sonum acceptum reddere vicissim. Dion hist. lib. 36, καὶ σφῶν τὴν ἠχὼ τὰ ὄρη ἔχοιλα ὄντα καὶ ὑπεδέξατο καὶ ἀνταπέδωκε φρικωδεστάτην. Apud Aristotelem ἀνταποδιδόναι τὴν μεταφοράν. F

Ἀνταποδιδόναι, Rependere, Retribuere, tam in bonam quàm in malam partem. Aristoteles Ethic. 9, ἀνταποδοτέον τιμὴν τοῖς εἰς χρήματα ὠφελουμένοις, Oportet honorem retribuere. Inuenitur quoque ἀνταποδιδοὺς ὕθειν. Citatur item ex Thucydide, ἀνταποδίδωμι τὴν δίκην. Præterea ex Aristotele, Ethic. 9, ἀνταποδοτέον εὐεργέτῃ μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ, pro Gratiam referre oportet, Gratia referenda est. Vbi notandum ἀνταποδοτέον poni absolutè: nisi fortè addendus sit nominatiuus χάριν, aut certè subaudiendus. G

Ἀνταποδιδόναι, pro ἀνταποδίδοσθαι, Reciprocare. Bud. ex Platone in Phædro.

Ἀνταποδίδομαι, pass. Contrà reddor, Vicissim reddor, Item Retribuor.

Ἀνταπόδομα, ατος, τό, ET frequentius Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, Retributio. Lucæ 14, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα. Ad Romanos cap. 11, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς. Ad Coloss. 3, ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας.

Ἀνταποδοτικός, ὁ, ἡ, Retributorius, vel Retributiuus. Apud grammaticos ἀνταποδοτικὰ quædam vocabula dicuntur, quasi redditiua, id est redditionem alterius partis habentia. qualia sunt, τοιοῦτος, τηλικοῦτος. Vide Gazam. H

c. 3. Ἀνανταπόδοτον, ου, τό, Inredditum, Redditionem non habens. schema est in oratione, quum non redditur in fine prioris membri quod principio respōdeat. Budæus in Annotationibus in Pandectas, loquens de illo Lucæ loco, cap. 13, κἂν μὲν ποιήσῃ καρπόν· εἰ δὲ μή γε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν. id est, Et siquidem fecerit fructum: sin autem, in futurum succides eam: ait, schema hic esse quod ἀνανταπόδοτον dicitur, Atticæ linguæ proprium, orationem videlicet vno membro defectam. Idem locum implet, vertendo ita, Et siquidem fecerit fructum, sinas eam viuere: sin secus, &c. Eodem autem schemate Aristophanes est vsus in Pluto, κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. εἰ δὲ μή, ποιεῖν, &c. Occurrunt & aliæ passim apud autores exempla.

C. ΔΙΑΔίδωμι, Trado per manus. (vt διαδέχομαι, Accipio per manus) Cui interpretationi subiungit Bud. hoc ex Thucyd. exemplum, lib. 1, εἰ ἀρχήν τε διαδιδομένην ἐδεξάμεθα. Possit autem ita exponi διαδίδωμι & in proximè seq. locis. Plat. De rep. 1, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. Et Chrys. γραφὴ φυλάξαντες τοῖς ὑμνοις, εἰς ἡμᾶς διέδωκαν. Idem, διέδωκαν τὸν ἑαυτῶν θησαυρόν. vbi tamen διέδωκαν redditur, In nos velut hæreditaria successione trāsfuderūt. At in illo altero loco διέδωκαν vertitur simpliciter, Transfuderunt. Redditur & Propagare in huiusmodi locis. ¶ Διαδίδωμι, Dido, Distribuo, Diuido. Demosth. ad Timoth. ἵνα διαδοίη τοῖς Βοιωτοῖς τριηράρχοις. ¶ Διαδίδωμι λόγον vel λόγους, seu φήμην, Sermones seu rumorem sero, vel dissemino, aut spargo. (quod affinem verbo Distribuere signif. habet) Budæus 175, ex Polyb. & Plut. apud quē in Solone legitur etiam λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν. Et in Themist. διέδοσαν λόγον περὶ τῆς Ἀθηνᾶς. ¶ At neutraliter positum διαδίδωμι pro Serpere per membra, Bud. ex Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. affert, p. 410.

Διαδίδομαι actiuæ vocis signif. sequitur: sed & διαδιδόμενον ὕδωρ ἐν τοῖς πόροις τῆς γῆς Bud. ex Bas. p. 33, citat pro Diffluens aqua: addēs opponi ei συνδιδόμενον, pro Coacta. At verò ἀναδιδόμενον ὕδωρ ab eodem dici erumpentem aquam. ¶ In v. l. διαδιδόμενος est item Traiectus.

Διάδοσις, Traditio quæ fit per manus. ¶ Item, Distributio. Sic Demosth. πρὸς Λεωχάρην dixit διάδοσιν de pecuniæ distributione. Bud. ex Dionys. Areop. p. 193 affert διάδοσις τοῦ θεοῦ pro Impertitio prouidentiæ. ET Διαδόσιμος, ὁ & ἡ, Qui per manus traditur, Qui propagatur. vt διαδόσιμος φήμη, & διαδόσιμος μολυσμὸς apud Synesium.

C. ΕΚδίδωμι, q. d. Extra do. Hanc enim puto constituendam velut generalem significationē, quæ in alias postea diuidatur. Ac primùm includi hanc significationē verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: vt Thucydid. 1, εἰ ἐκδοῖεν αὐτόν, τιμωρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. Sic Plutarchus Theseo, ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. Sic alibi ἐκδιδόναι τοῖς αὐτόχειρας. Vsus est & Demosthenes pro Hosti permittere 175, 176. Sed & ἐκδοῦναι ἀνδράποδον ἐπὶ βασάνῳ ab eodem dicitur, sicut & ἐξαιτεῖν, πρὸς Ἄφοβον, 32. ¶ Ad primam illam significationem reducitur ἐκδίδωμι & quum Edo exponitur. vt Dioscor. 5, ἐκδίδωσι τὸν καρπόν, edit fructum seu profert. Et Luc. ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι. Dicitur & ἐκδιδόναι βίβλον seu λόγον, vt Edere librum, vel scriptum aliquod. habet enim Athen. Ῥουπιλίῳ τῷ τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Sic ἐκδοῦναι τῶν χρόνων ἀναγραφὴν habet Plutarchus in Numa. Idem in Fabio, γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε. vbi ἐξέδωκε exponitur etiam Publicauit. Et apud eundem in Theseo, ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον. quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. Affert & aliam constructionem Bud. ex Demosthene 111, ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. Cæterùm quod ad illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, seu spargere: vnde apud Synesium ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, Vulgato rumore. Et ἐκδεδομένη historia apud Polybium, 30 (à tergo) Prodita, vel Edita, Bud. interpr.

Ἐκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam signif. & quum accipitur pro Loco docendum, vt Bud. interpr. apud Xenoph. 119, ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. Item quum pro Loco faciendum, eodem

modo interpr. in hoc Demosth. loco, 218, ἐκδόντες μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. Sed multo etiã magis quum pro Loco,1. Do nuptui, vt ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege apud Demosthenem. Sed & Sine adiectione interdum, vt Thucyd.8, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. Et Plato De rep. 2, γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. Itẽ ἐκδιδόναι νόμισμα apud Aristotelẽ Œcon. 2, Budæus interpr. itidem Locare: sed afferens & aliam interpretationẽ, videlicet Æstimationem dare. Quin & alibi ἐξέδωκε νόμισμα vertit Edidit percussum nummum, locabilémque fecit & peruulgauit.

Ἐκδίδωμι neutrum pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluuio dictum. vt ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herodot. Vide & Budæum 434. Potest autem & hæc significatio ad primam referri: quia fluuius quocũque influat seu illabatur, velut extra alueum suum dat aquam suam.

Ἐκδίδωμι pro ἀποδίδωμι, Reddo. Il. γ, in fine, Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ Ἔκδοτε. ‖ Ex Aristoph. autem affertur ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Vbi malim Exhibeat, aut Porrigat.

Ἔκδοσις, Deditio, sicut & ἔκδοτος, Deditus. ‖ Ἔκδοσις cum genitiuo βιβλίου, aut alio eiusmodi, Editio, Diuulgatio. ‖ Ἔκδοσις, Locatio, eo sensu quo vsurpatur de iis qui opus aliquod faciendum locãt. vt ἔκδοσις οἰκοδομήματος, B. Dicitur & ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι à Plat. pro Virgines nuptum dare. sic εἰς θυγατέρας ἔκδοσιν Demosth. Item Ἔκδοσις eidẽ Demosth. Nauticum fœnus (iurisconf. Pecunia traiectitia, de qua lege Bud. Annot. in Pand.) Existimo autem hanc, sicut & præced. signif. locationis appellatione posse comprehendi: quum etiam Argentum locare, seu Argentum fœnori locare, item Filiam locare Latini dicant. ET Ἔκδοτος, Deditus, Dedititius. sed ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάροις, Isocr. est simpliciter pro ἐκδοῦναι Dedere. Bud. apud Æsch. contra Ctesiph. ἔκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις, Dedititiã fecit, interpr. Herodian. l.5, παραδοῦναι αὐτοὺς ἐκδότους καὶ ὥσπερ αἰχμαλώτους, se permittere hostium potestati, vt Pol. vertit. HINC Ἐκδότως aduerb. vt ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ἐπιτρέψαι, In fidem se permittere, Bud. Cõm. AT Ἐκδόται Hesych. sunt προδόται & ἀποδόται.

c.2. Ἀνέκδοτος, Non editus, Non vulgatus. Cic. ad Att. lib.6 epist.6, ἀνέκδοτα à nobis, qua tibi vni legamus. Et l.14 epist.18, Librum meum illum ἀνέκδοτον, nondum, vt volui, perpoliui. ‖ Itẽ ἀνέκδοτος θυγάτηρ Dem. in Neæram, Filia nondum elocata. Cam. Illocabilis ex Plauto interpr. ET Δυσέκδοτος, q.d. Non facilè locabilis.

c.2. Προεκδίδωμι, Prius dedo, aut Prius edo, &c. sequendo signif. τοῦ ἐκδίδωμι. In Pãd. προεκδοῦναι ἐπὶ τὸ παρέχειν ἀρχέτυπα? ... χρείαν μεταγράψασθαι. Bud. id est Transcribendi potestatem facere.

c.2. Συνεκδίδωμι, de puella dictum, Simul do nuptum, seu colloco, id est Adiuuo ad collocandam puellam. Demosthenes & Lys. apud Bud. Sic Plut. συνεκδιδόντες πενομένοις θυγατέρας.

C. ΕΝδίδωμι, q.d. Intra do, (sicut ἐκδίδωμι dixi sonare Extra do) in manus trado, Porrigo. Eurip. ἐνδότω τίς μοι χερὸς σπείρματα. Item Dedo. Præbeo & Affero, in variis loquendi generibus. Aristoph. ἐνεδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thucydides, ἐνδοῦναι πόλιν, & alibi ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, sub. τῆς πόλεως, aut aliũ genit. huiusmodi. B. autẽ in quodam eius loco πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ interpr. Populo rerum summam permittere & cõdonare. Vide C.p.875. Ἐνδίδωμι exponitur Præbeo, iunctũ accusatiuo ἀρχὴν seu plur. ἀρχὰς, & ἀφορμὴν vel ἀφορμὰς, item πρόφασιν, & λαβὴν, aliisque accusatiuis qui affinẽ significationem habent. Plut De defectu oraculorum, τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδέδωκας. Idem in Romulo, ἐνδιδόντες θράσους ἀποστατικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς. Idem Pericle, ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς. Dicitur & ἐνδιδόναι ὑποψίαν à Plat. quod Lat. est Afferre suspicionem potius quàm Præbere. Et ex Euripide, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῴην πικρὸν pro Nequid tibi molestiæ afferrem. ‖ At verò apud Demosthenem ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς pro Si tempus dederit seu permiserit. q. d. Si occasionem præbuerit.

Ἐνδίδωμι neutr. Cedo, Non renitor, seu obnitor, Remissior fio, Remissius ago. (q. d. Me trado. vt Gallicè *Ie me ren*) Thuc.2, ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν. Ibidem, καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο. Alicubi etiam ἐνδιδόναι τι, aliquanto remissiorem esse, lib.3, μή οἱ Λακεδαιμόνιοί τι ἐνδῶσι. Aristophanes autem dixit in Pluto, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν, pro Nihil molliter & remissè agetis, tanquam cedẽtes. Videtur tamen ἐνδώσετε esse & hîc neutrum, vt μαλακὸν accipiatur aduerbialiter. Iũgitur & datiuo, item præpos. πρὸς cum accusatiuo: vt ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, quod & ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν, Aristot. Cedere voluptati, (cui opponitur resistere) Succumbere voluptati. Sic Plutarchus de Metello, κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Exponitur & Deditum esse voluptati. Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo & ἐνδιδόναι τῷ πάθει apud Dioscoridem: quod quidam interpr. Morbo corripi. Et apud Luc. πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, Aduersus animi deiectionẽ in ærumnis. A Budæo ἐνδίδωμι exponitur Fatisco, Lassesco, Lãguesco, in hoc Plutarchi loco in Demetr. ἐδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι ἐρρωμένως τὸ πρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτοῦ. Et ἰσχύος ἐνδιδούσης apud eundem, Languentibus viribus. Sic Greg. De homine, 30. Ex Theophr. autem affert ἐνδέδωκεν ἡ πυρὰ pro Concidit, Collabitur, vbi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι & eæ res quæ molles sunt aut flexibiles, Aristoteli Problem. sect.5. Sic Theophr. ὑγρότατον δὲ μηλία καὶ ὀξύη. καὶ γὰρ τὰ κλινάρια ἐνδιδόντα ἐκ τούτων. Et Plutarchus de palmæ ligno, οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, pro quo Gellius Non deorsum cedit, nec intra flectitur. ‖ Item ἐνδιδόναι pro Flecti ad preces, & pro ἐνδόσιμον ordiri, vide in Ἐνδόσιμος. ‖ Item Remitto, Laxo, actiué. Greg. De homine, οὔτε οὐρανός ποτε τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Hinc pass. ἐνδίδοσθαι, Remitti. Arrian.1, ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον.

Ἔνδομα, Remissio, Laxatio, vel potius q.d. Laxamentum. Ἔνδομα & ἄνεσις in febre pro eodem accipi tradit Bud. subiungens. ἀνέσεις καὶ ἐνδόματα καὶ παροξυσμοὺς ἐπιφέρων.

Ἔνδοσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio, in epist. Hippocr.134, vt inquit Bud. Ἔνδοσις est etiam Inclinatio cedentis oneri. Budæus apud Aristotelem De mundo, κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν interpret. Qua parte vtroque versus structura arcuata pandatur, quasique oneri cedit. Capitur & pro ἐνδόσιμον ibidem, καί τοι τῆς πρώτης διὰ ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν γινομένης.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, Carminis vel orationis vel cantionis exordiũ, Auspicatus rhythmi vel melodiæ, & præscriptum quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorũ oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est vt ἐνδόσιμον pro Inuitamento & occasione data ponatur. Hæc Bud. pag. 874. Ibidem τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον interpretatur Incentiuum melos. Et apud Aristotelem Polit.8, ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γίνηται τοῖς λόγοις, reddit, Vt vel exordium & præludium sit & prouocatio disputationis. Vnde autem ἐνδόσιμον hanc significationem acceperit, docet idem Budæus pag.875. Turnebus apud Plut. De psychog. ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam nobis tanquam orsum esse præbitura. Ego autẽ ἐνδόσιμον dixerim prima significatione esse occasionem alicuius rei velut in manus traditã, seu ansam datã (vt Latini metaph. loquuntur) vnde & verti Incitamentum vel inuitamentum, Suscitabulum: item Impulsum seu Impulsionem, aut Impultricem vim. quarum significationũ exempla vide apud B. pag.874. & 875. Sciendum est autem & verbum ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον ordiri & auspicari ab Aristotele Rhet. 1, vt idem Budæus ibidẽ docet. ‖ Ἐνδόσιμον est etiam τὸ συγχωρητικὸν Gregorio, dicenti de Deo, εἰ γὰρ ἀποκλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ἐκ τοῦ ἀποτόμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον. vbi Budæus συγχωρητικοῦ exponit, Latinam interpretationem non addens: ego indulgentiam reddi posse arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem se præbere, vel Exorabilem se præbere, Flecti precibus & quasi cedere: Chrysipp. διαφέρον ἐστὶ καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, μηδὲ προσίεσθαι μήτε

τοῖς ἐπιεικεῖς λόγους, μήτε παραίτησιν καὶ δέησιν, μήτε κολακείαν. Pro quibus Gellius, Iudicē oportet esse incorruptū, inadulabilē, contráque improbos nocētésque immisericordem atque inexorabilem.

c.2. Ἀνένδοτος, Non remissus nec languidus, vel In quo non est remissio nec languor. ‖ Item, Rigidus, Non exorabilis: ab ea verbi ἐνδοῦναι significatione de qua modò dixi. ET Ἀνενδότως, Non remissè, Non languidè. Item, ἀνενδότως aliquid facere, pro Bona fide facere, id est enixè & toto opere, non perfunctoriè, & translatiuè, Bud. in Annot. pr. sed sine exemplo.

c.2. Συνενδίδωμι, Vnà cedo. ea significatione qua dicitur Cedo pro Non obnitor.

c.2. Ὑπενδίδωμι, Paulatim cedo, vel Clam cedo. Ex Thuc. autem affertur ὑπενδιδόναι pro Terga vertere.

C. ΕΠΙδίδωμι, Do insuper, Præterea do seu dono. Hesiod. Erg. — ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω. Demosth. ὥστε τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδοῦναι. Bud. à Demosth. poni tradit pro Dare liberaliter, vbi de muris à se refectis loquitur. Et de eo quod datur in publicum: ἐπιδοὺς τριήρη, in Mid. 236. Item μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδιδόναι ex pag. 118, q.d. Magnas largitiones largiri. ‖ Ἐπιδίδωμι ἐμαυτόν, Me trado, seu dedo alicui, seu alicuius potestati. Luc. in Herm. ὡς οὐ ῥάδιον ἐπιδόντα ἑαυτόν, καὶ πιπάσαντα τὴν ὁδὸν, ἀναδραμεῖν αὖθις. vbi subaudiendus datiuus. Synes. οὐ γὰρ ἂν ἐπιδοίην ἐμαυτὸν ἐπὶ τούτων τινί. Idem, καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ. Sæpe & cum datiuo rei, vt Herodian. ἐπιδίδωσιν αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι, q.d. Animū suū illa spe duci sinit. Ita enim interpretandum ibi censeo. Sed & cum πρὸς habente suum accusatiuum, lib. 2, εἰς στρατείαν καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ κινδυνον ἐπιδώσειν αὐτόν. Sed alicubi ἐπιδίδωμι redditur simpliciter Do: vt ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit Gaza quod Cic. Dare se voluptatibus. At Bud. quod Athen. dicit pag. 216 de Ephesiis, ἐπιδόντα, εἰς τρυφὴν, vertit, Prorsus deditos delitiis, & Effusos in delicias. Affert & ex alio eiusdem loco, de Pausania, τὰ τῆς Σπάρτης ὑπερελθὼν νόμιμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδούς.

Ἐπιδίδωμι, Proficio, Cresco, Incrementum capio, Augeor. Cum εἰς vel πρὸς, seq. accusatiuo. Plato, ὡς φοιτῶντες πλέον αὖ εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Philo De vita Mosis, 2, πάλιν τοῦ χρόνου συναυξηθέντος, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ἐπιδόντος. Cum πρὸς Plato rursus, ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν: vt & Isocrates, ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. Itē in malam partem, Plato Epist. διεφθείροντο καὶ ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον. Thuc. 8, καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι. Herodian. ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον.

ἐπίδομα, ατος, τό, Additamentum, ἐπίμετρον. Athen. lib. 8 circa finem. ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα ἃ παρ' Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων.

Ἐπίδοσις, Quod insuper datur, Accessio, Additamentum. qua in significatione à Xenophonte accipi testatur Budæus. Interdum ἐπίδοσις est simpliciter Quod datur, Largitio, vt idem interpr. Et in Comm. pag. 853. φιλοτιμία (inquit) apud Demosthenem est etiam Erogatio publicè facta, quæ & ἐπίδοσις dicitur: vt donatiuū & congiarium, quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano. ‖ Ἐπίδοσις, Incrementum. Lesbonax, παντὸς γὰρ πράγματος ἐπιδόσεις ἐπιεῖς ἂν τέλος ἔχῃ. HINC Ἐπιδόσιμος, Addititius, & qui ex additamento vel accremento est, Bud. Ex accessione seu additamento proueniens. Vnde & ἐπιδόσιμα δεῖπνα apud Athen. circa finem libri 8. QVAE ἐξ ἐπιδομάτων vocari ab Alexandrinis scribit. Idem lib. 4, αὐτὶ λαβόντες ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν ἢ λαγὼν ἢ φάτταν.

Ἐπιδοτικός, ἡ, ό, Ad superaddendum seu supererogandum propensus. Ammonius à μεταδοτικὸς ita distinguit, vt ἐπιδοτικὸς sit ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδιδούς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φίλοις, Qui amicis libenter impertit, Qui amicos libenter participat.

c.2. Ἀνεπίδοτος, Non proficiēs, Incrementum non capiēs. vt ἀναυξές τε καὶ ἀνεπίδοτον, ex Theophr. De caus. plant. lib. 4, cap. 7.

C. ΚΑΤΑδίδωμι, Indo. Accipitur (sicut ἐκδίδωμι) pro Influo. Herodot. καταδιδοῖ ἐς ποταμόν. Et Plut. in Fab. ἔνθα τὰ ἕλη καταδίδωσι.

A C. ΜΕΤΑδίδωμι, Dono partem, Impertior, Participo, Cōmunico. Cū accusatiuo rei & datiuo personæ apud Herodotum, μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic Aristophanes in Vespis, οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τῶν κοινῶν γ' ἐμοί. Sic & Plato epist. 7, Sed & Luc. μεταδιδόασι δωρεάς. Vsitatius tamen apud Herodoti posteros cum eodem quidem datiuo, sed cū genitiuo rei, vt μεταδιδόναι τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς, Thucyd. Sic, χρὴ τῶν βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, Xen. HINC Μετάδοσις, Communicatio & q.d. Impertitio. μετάδοσις τῶν καρπῶν, Aristid. Item Erogatio, vt Bud. interpr. in
B hoc Plut. loco, ἄλλως τε καὶ πρὸς τὰς μεταδόσεις ἐλευθέριος. Sic & apud Greg. μετάδοσις τῶν δεομένων interpr. Erogatio, & Eleemosynæ. ET Μεταδοτικός, Communicatiuus, Qui lubenter communicat, seu impertitur. Item Qui libenter erogat, Erogatorius, Bud. Idem ex grammaticis affert, μεταδοτικὰ verba esse, vt ἀξιῶ, μεταδίδωμι: quibus respondere μετουσιαστικά, vt κοινωνῶ, μετέχω. In vulg. lex. exponitur & Contagiosus. Vide & in Ἐπιδοτικός paulo antè.

C c.2. Ἀμετάδοτος, Qui nihil impertitur, Immunificus Plauto. Vnde & Auarus exponitur in vulg. lex. ET Ἀμεταδότως, Nemini quicquam impertiendo. ITEM Εὐμετάδοτος ET Δυσμετάδοτος, Qui facilè impertitur & libenter. Et contr. Qui difficilè & non libenter impertitur. Qui ægrè impertitur, in v.l.

C. ΠΑΡΑδίδωμι, Trado, Dedo. Herodot. Terps. παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Plutarchus de Pompeio loquens, ὁ δὲ ἐγκαλυψάμενος παρέδωκεν ἑαυτόν. Item παραδιδόναι τὸν δοῦλον seu τὸν παῖδα (vt ἐκδιδόναι) Tradere vel
D dedere ad quæstionem & offerre. Sic Act. Apost. cap. 15, παραδεδωκόσι τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, Qui tradidit animam suam. Vel, Qui exposuit. (Sed & in propria exponendi significatione accipitur: vnde partic. pass. παραδιδόμενος ἡλίῳ apud Theophr. Soli expositus) At verò apud Chrysost. νόσῳ παρεδόθης χαλεπῇ, potius Traditus es morbo, quàm Expositus es. q.d. Traditus es potestati morbi. Iungitur & datiuo in tradendi significatione: vt λήθῃ παραδιδόναι, Luc. Obliuioni tradere. Item γραφῇ παραδοῦναι Greg. 292. vt Lat. Tradere literis, &
E Tradere monumētis: & παραδοῦναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Synes. vt tradere posteritati: quod & prodere memoriæ. (pro quo Gaza apud Ciceronem παραδιδόναι εἰς μνήμην) Sed παραδίδωμι per se quoque significat Per successionem seu per manus posteris trado: Plato De rep. 2, γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. Sic παραδεδομένος μῦθος apud eundem in epist. Et apud Aristot. quoque Physic. 4, pag. 37, παραδεδομένον, A maioribus traditum, Proditum. Talem autem παρὰ significationem & in παραλαμβάνω aliisque nonnullis verbis habet. Apud Euangelistas de Iuda Iscariote dicitur παραδιδόναι pro προδιδόναι prodere. At Mar-
F ci cap. 4, v. 29, ὅταν δὲ παραδῷ ὁ καρπός, multo magis nouum est, pro Quum exeruerit se fructus, vel (vt quidā) Quum prodiderit se fructus. Possumus fortasse & verbo neutro reddere (vt neutrius vicem & ipsum ibi obtinet) Quum emerserit, aut alio huiusmodi. Erasmus vertit pass. Quum productus fuerit. Non abs re certè suspecta fuisse videtur hæc scriptura παραδῷ.

Παράδοσις, εως, ἡ, Deditio, Traditio. Thucyd. lib. 3, τὴν μὲν
G παράδοσιν τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐποιησάμεθα. ‖ Item Traditio, vt Gellius vocat, hoc est doctrina quæ ore traditur. Latinè Institutum quidam exponunt. Erasm. in nouo Testamento vertit Ritum traditum, Constitutionem. Marci 7, ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ᾗ παρεδώκατε. Epist. ad Gal. c. 1, ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων. 1 Cor. 11, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις, κατέχετε. Et παράδοσιν ποιεῖσθαι apud Porphyrium Tradere: sicut διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, & διδαχὴν ποιεῖσθαι apud Thucydidem Docere. HINC
H Παραδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui veluti per manus tradi potest. Polyb. γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἡ τῶν εὐεργετησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα. ET Παραδωσείω q.d. Traditurio, id est Tradere cupio, seu Dedere cupio. Thuc. lib. 5, τοῖς δὲ τῶν ὄντων παραδωσείουσι, ἀνεχώρει.

A ΠΡΟδίδωμι, Prodo. vt προδιδόναι πόλιν. Xen. Hellen. 1. Interdum & datiuus personæ additur. vt Paus. προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Nonnunquam verò solus personæ accus. vt Aristoph. Vespis, οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασί. Demosth. τὸν δὲ καιρὸν τῶν πραγμάτων ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ καὶ προῶται τοῖς ἐναντίοις, id est Occasiones autem rerum bene gerendarum siquis aduersariis condonarit & prodiderit, Bud. interpr. pag. 25. Et προδιδόναι δίκην, Causam prodere, id est præuaricari, ibidem. Dicitur & προδιδόναι interdum sine adiectione, vt Xen. p. 99. Sæpe au-

B tem accipitur & pro Deserere, Destituere suo auxilio. Thuc. 3. καὶ προδοῦναι αὐτοὺς οὐκέτ' ἦν καλόν. Bud. προδοῦναι interpr. Deserere & Destituere in hoc etiam loco Demosthenis in Mid. κἂν μὴ ἀφῶ τοῦτον ἐγὼ, καὶ προδῶ τὴν ὑμετέραν καταχειροτονίαν, οὐδέν, ὡς ἔοικεν, ἀδικῶ: de populi præiudicio loquens qui contra Midiam in theatro reclamauerat. hoc enim dicit ironicè. Bud. Itē προδιδόναι τὰς ἐλπίδας Aristoph. Frustrari spem: & προδιδόναι τὰ καθήκοντα Luc. Officiū deserere, Officio deesse. In v. l.

C προδίδωμι exponitur non solùm Desero, sed & Negligo. Miram verò quandam deferendi signif. habet in hoc Xenoph. loco verbum προδίδωμι, Hell. 5, βρεχομένων δὲ τῶν κάτω πλίνθων καὶ προδιδουσῶν τὰς ἄνω. sed nostro *laisser* in simili loquendi forma vtimur. at interpres ineptissimè, Quum superiores lateres pōdere murum degrauarent. ‖Προδιδόναι τὸν ὀφθαλμὸν Demosth. πρὸς Καλλ. 185 pro Perdere, nisi sit mendosus locus. Ita quidem Bud. tanquam dubitans: at ego προδιδόναι pro Amittere poni apertè existimo in hoc Plutarchi loco in Pericle, οὐ μὴν ἀπεῖπεν, οὐδὲ προὔδωκε τὸ φρόνημα καὶ τὸ

D μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν.

Προδιδόναι neutraliter pro Deficere, vt Bud. interpretatur apud Herodot. Polymn. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων.

Προδίδωμι, Prius do, vel Prior do. Xenophonti certè προδιδόναι puto esse Prius dare, id est ante tempus: & quod Gall. dicitur *auancer*: Hellen. 1, καὶ τόν τε προσοφειλόμενον ἀπέδωκε, καὶ ἔτι μηνὸς προέδωκεν. Aristot. autem Œcon. 2, προεδεδώκει τεσσάρων μηνῶν σιταρκίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, stipendium antè datum. At pro Prior do, Paulus ad

E Rom. cap. 11, v. penult. ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ; Aut quis prior dedit ei? Aptius quàm Prius dedit: licet qui prior dat, etiam prius det.

Πρόδοσις, εως, ἡ, q. d. Antedatio, aut Elargitio aut erogatio. Demosth. πρὸς Πολυκλ. ἑτέρους ἐμισθωσάμην ναύτας, δωρεὰς καὶ προδόσεις αὐτοῖς διδοὺς μεγάλας. AT Προδοσία, ας, ἡ, Proditio. Thucyd. lib. 1, προδοσίᾳ ληφθεὶς ἐσταυρώθη. Plut. De Herodot. αἱρεῖται μὴ ἀπαὶς αὐτοῖς προδοσίας σημεῖον. Luc. De cal. ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτοις γενομένοις. Plut. Alcib. οἱ Ἀθηναῖοι, δίκης γενομένης, τοῦ μὲν Φρυνίχου προδοσίαν κατεψηφίσαντο τεθνηκότος. HINC Προδοσίκομπος, ου,

F ὁ, vocabulum antiquum. quod Eustathio significat ὁ εἰς μάτην ὑποσχετικός, ὁ τὰς ἑαυτοῦ ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενος, ἀλλὰ προδιδούς. quæ expositio apud Suidam quoq; est. idem propè quod κενεαυχὴς siue αὐχῶν κενεά, apud Homerum, eodem Eust. teste.

Προδότης, ου, ὁ, Proditor. Thucyd. lib. 4, ὅτι οὐ δίκαιον εἴη τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, χείρους οὐδὲ προδότας ἡγεῖσθαι. Isocrates ad Demonicum, τῆς τύχης εἶ προδότας. Plut. De garr. ὁ δὲ ἀδόλεσχος ἄμισθός ἐστι προδό-

G της καὶ αὐτεπάγγελτος, οὐχ ἵππους οὐδὲ τείχη προδιδοὺς, ἀλλὰ λόγους ἐκφέρων ἀπορρήτους. ET FOEM. Προδότις, Proditrix, apud Eurip. HINC comp. Παλιμπροδότης. Appian. de Metrodoro qui rursus ad Pompeium ab Octauio transiit, ὢν φύσει παλιμπροδότης. ET Προδοτικός, ή, όν, Proditorius. Luc. De cal. τὸν πλούσιον ἤ, ὡς τύραννον· τὸν τυραννικὸν δέ, ὡς προδοτικὸν [διαβάλλουσι.] Plut. Sympos. 4, ἐκ τῆς προδοτικοῦ χειρίου τῆρνας καὶ ἰχθῦς ἀγοράζειν. A QVO Προδοτικῶς aduerb. (q. d. Proditoriè) Proditorum more. Luc. οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς.

H Πρόδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Proditus. vt ἔνδοτος.

C. 2. Καταπροδίδωμι (vt καταπροΐεμαι) idem propè quod προδίδωμι. Thuc. lib. 3, τοὺς πάντας Ἕλληνας καταπροδοῦναι. Idem, ὡς καταπροδόντες τὸ ἑαυτῶν. Idem, νομίσας καταπροδίδοσθαι σφᾶς, ratus se proditos esse. Luc. Cauc. τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ.

A C. ΠΡΟΣδίδωμι, Insuper do, Participo. Xenophon, δεόμενοι προσδοῦναι καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ, se participem insuper facere, idque boni nullius. Luc. Macrob. καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄνῳ [παρεσκευασμένα Φιλήμονι σῦκα κατεσθίοντι] ἀκράτου ῥοφεῖν.

C. ΣΥΝδίδωμι, q. d. Do simul, Do vnum in locum. Vnde pro Cōgrego accipitur: sicut B. pass. συνδίδοσθαι exponit Congregari in hoc Bas. loco, in Hexaem 30, ἀλλὰ τότε τῆς

B ἀρυχωρείας τῷ προστάγματι τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείσης, ἐπ' αὐτὴν συνεδόθη τῶν ὑδάτων τὰ πλήθη. Alibi ex eodem affert συνδιδόμενον ὕδωρ & διαδιδόμενον vt contraria.

Συνδίδωμι (inquit Bud.) pro ἐνδίδωμι accipi videtur id est Langueo, vel (vt vertit Theodorus) pro Subsido, Consido, in hoc Aristot. loco, Probl. sect. 4 διὰ τί τῶν πλεῖστον ἀφροδισίοις χρωμένων ἐπιδηλότατα συνδίδωσι τὰ ὄμματα καὶ τὰ ἰσχία. Exponit etiā λεπτύνομαι, & hanc expos. ex eodem loco confirmari scribit.

ΔΩΡΟΝ, ου, τὸ, Donum, Munus. Vocabulum poetis &

C oratoribus commune. Plato 3 Polit. Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. Med. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος, Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς. Quò respexit Ouidius quum cecinit, Munera (crede mihi) placant homines que deósque: Placatur donis Iupiter ipse datis. Et ἀγλαὰ δῶρα apud Hom. Il. α. Apud eundem, δῶρον δέξασθαι, & δῶρον ποτιδέγμενος, & δῶρον ἕλοντο, & ὑποσχόμενος μέγα δῶρον, & δῶρα οἰσέμεναι, & δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆος ἔχεσθαι: & δῶρα δοῦναι, & δῶρα πόρωσιν, & δῶρ' ἀποπέμψω. Apud Hesiodum, δῶρον ἐδωρήσαντο. Apud oratores & prosæ scriptores δῶρα λαβεῖν καὶ διδόναι, & δῶρα ἄγειν, auferre: & δῶ-

D ρα πέμψαι. Xenoph. Pæd. 3, ἐν δὲ δῶρον ἄπειμι ἔχων παρὰ σοῦ. At δώρων γραφὴ est Crimen sordium, seu munerū acceptorum. idem quod δωροδοκίας γραφὴ, seu δωροδοκία simpliciter. Æsch. κἂν τοῖς δικαστηρίοις τὰς τῶν δώρων γραφὰς ἁλισκομένους ἀτιμοῦτε, Qui sordium manifesti sunt, vt Bud. interpr. id est ὁπότε τις δόξαν ἔχοι τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, vt Harpocrat. exponit (vt Poll.) κατ' ἐπὶ δώροις δικάζοντες. PRO QVO Δωρογραφὴ perperam vna voce apud Suidam scribitur. Apud Plut. tamē Pericle δώρων δίωξις exponitur Actio ambitus: vbi de pecuniis

E in ambitu magistratus datis intelligendum foret.

C. Δωροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Donuorus, Qui dona quasi vorat. (idem quod δωροφάγος & δωροδόκος) Ex Hesiodo.

C. Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera capit, Qui muneribus acceptis corrumpi se patitur, Sordidus. Dion. Long. ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὴ φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Et apud Aristoph. δωροδόκοις πράγμασι, Rebus numariis & sordidis.

Δωροδοκία, ας, ἡ, Munerum acceptio, Sordes. (eo sensu quo Vlpianus dicit, Si per gratiam aut sordes magistratus

F ius non dixerit) Æschin. contra Ctesiph. τούτων ἀπεστερήθη τε διὰ Δημοσθένην καὶ Φιλοκράτην, καὶ τὰς τούτων δωροδοκίας ἃς ἐδωροδόκησαν. Dinar. contra Demosth. πότερον εἰσαγωγίμους τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν, Sordes magistratuum, vt Bud. vertit. Plut. Artox. Τιμαγόρου μὲν οὖν διὰ τὴν δωροδοκίαν Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν. ‖Δωροδοκία est etiam crimen & iudicium contra iudices numarios & sordidos apud Lysiam. B. Comm. ‖Δωροδοκία Ammonio est nō solùm δώρων λῆψις, sed etiā δώρων δόσις: quomodo δωρο-

G δοκεῖν accipi mox videbis.

Δωροδοκεὶ vide in Δωρεά.

Δωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Munera capio, Accipio munera corrumpentia & sordida. Demosthenes Pro corona, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διεφθαρμένων ἐπὶ χρήμασι. Idem De falsa leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Idem, δωροδοκεῖ ἐπ' αὐτοφώρῳ, Manifestè deprehenditur corruptus esse, vt B. interpr. Æschin. δωροδοκῶ παρὰ σοῦ. Et apud Herodot. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, Multum pecuniæ per corruptelam dono ac-

H cepit. Luc. de Demosthene, πολὺ μᾶλλον ἔτι φυλακτέον μοι. μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Ἀντιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, id est, Ne animam & salutem pro mercede libertatis proditæ & prostitutæ accepisse videar. Sic Aristophanes Vespis, καθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσι κατὰ πεντήκοντα τάλαντα ἀπὸ τῶν πόλεων. ‖Δωροδοκέω est etiam δεκάζω, Muneribus corrumpo.

corrumpo. Laert. in Xenocr. τοῖς μὲν γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ A
Φίλιππος· ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο. Bud. Δωροδοκοῦ-
μαι idem quod δεκάζομαι, Accipio munera corrumpen
tia & ſordida, Munera ſuſcipio corruptoria. Budæus ex
Demoſth. De falſa leg. ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται,
id eſt Hæc ſupradicta Philippo condonarunt ab eo mu
neribus corrupti. Dinarch. contra Demoſth. δωροδοκού-
μενον vocat Quod ſordidè acceptum eſt, Per corruptio-
nem acceptum, τὸ δεδωροδοκημένον χρυσίον. Et apud Æſch.
τὰ δωροδοκηθέντα σοι, Quæ muneribus corruptus feciſti.
Et apud Demoſth. δεδωροδόκηνται ταῦτα, hæc ſordidis B
corrupti muneribus fecerunt.
Δωροδόκημα, ατος, τὸ, Quod ſordidè acceptum eſt, Per cor-
ruptionem acceptum, Munus quod ſordidè accipitur.
Demoſth. Pro cor. κλέμμα μὲν Φιλίππου, δωροδόκημα δὲ τῶν
ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων. Æſch. contra Cteſ. καὶ τόκον λαβεῖν
Δημοσθένει τοῦ δωροδοκήματος, δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς, ἕως
τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. Ibidem, τοῖς κοινωνοῖς τῶν δωροδοκημά
των αὐτοῦ.
C.2. Ἀδωροδόκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui munera ſordida non acce-
pit, Qui largitionibus & muneribus ſe corrumpi pa- C
ſſus non eſt, Incorruptus. Æſchines contra Cteſiphon-
tem, παρεκάλουν ἐπὶ τὸ βῆμα, τὸν μόνον ἀδωροδόκητον ὀνομά-
ζοντες τῇ πόλει. VNDE Ἀδωροδοκήτως, Sine mune-
rum ſordidorũ acceptione, Incorruptè, Integrè. Demo-
ſthenes Pro corona, δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πε-
πρᾶχθαί μοι προσομολογεῖτε.
C.2. Καταδωροδοκέω, ῶ, F. ήσω, Corrumpo ſordidis muneri-
bus. Bud. Comm. pag. 745. Item Sordida munera ac-
cipio. Ariſtoph. Veſpis, Τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὔ φησι δεῖσαι
δωροδοκῆσαι, Negat ſe veritum munera cepiſſe. Et in D
paſſiuo pro eodem apud eundem Ranis, ἡ τῆς πόλεως
χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται.
C. Δωροκοπέω, ῶ, F. ήσω, Munera praua offero. ſic enim Eccle
ſiaſtici cap. 33 exponi tradunt v.l. Maccab. autem lib. 3,
cap. 1, δεδωροκοπημένοις τῆς μηχανῆς τῆς ἐκφυγῆς vertitur,
Corrupti moliendæ fugæ gratia.
C. Δωρολήπτης, ου, ὁ, Qui munera accipit. δωροδόκος. Prouer-
biorum 15.
C. Δωροξενία, ας, ἡ, Quum quis peregrinitatis accuſatus,
dona offerens calumnias effugit. Ariſtot. in Athen. re- E
pub. εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς ὧν παράστασις τίθεται ξενίας, ἢ
δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. Vnde a-
pud Pollucem ξενίας καὶ δωροξενίας γραφὴ καὶ δίκη κατὰ τῶν
παρεγγεγραμμένων, ἂν διαφθείρωσι τοὺς δικάζοντας, ſeu εἴ τις ξε
νίας κρινόμενος, δῶρα δοὺς ἀποφύγοι. Et δωροξενίας νόμος a-
pud Hyperidem.
C. Δωροφάγος, ου, ὁ, Doniuorus. idem quod δωροβόρος. Heſio
dus Erg. Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης [τρέχει] ᾗ κ' ἄνδρες ἄ-
γωσι Δωροφάγοι, σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. Et pau
lo pòſt, Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθους Δωροφά- F
γοι, σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
C. Δωροφόρος, ου, ὁ, Dona ferens. ‖ Maryandeni autẽ apud
Euphorionẽ Δωροφόροι καλέονται ὑποφρίσσοντες ἄνακτας,
quoniam quum ipſi ſibi præeſſe non poſſent, Hera-
cleotis ſe ſubiecerunt, polliciti perpetuò ſe eis θητεύσειν
ſi neceſſaria ſibi ab eis ſuppeditarentur: vt refert Athe
næus lib. 6 ex Poſidonio. Calliſtratus autem apud eun-
dem δωροφόρους vocatos eos ſcribit ad mitigandum acer
biuſculum οἰκετῶν nomen: ſicut Spartiatæ ἐπὶ τῶν Εἰλώ-
των fecerint, Theſſali ἐπὶ τῶν Πενεστῶν, Cretenſes ἐπὶ τῶν G
Κλαρωτῶν. HINC Δωροφορία, ας, ἡ, Munerum obla-
tio. ET Δωροφορέω, Munera fero ſeu offero. Grego
rius in genethlia Chriſti, καὶ μετὰ μάγων δωροφόρησον χρυσὸν
καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Idem de luxu loquens, μὴ γῆ καὶ θά
λασσα τὴν τιμίαν ὑμῶν κόπρον δωροφορείτωσαν.
Compoſita partim à δῶρον, partim à δωρέομαι.
C. Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Donorum expers, Qui munera non ac-
cepit, Cui munus nullum datum eſt. Plut. Pericle ἀνὴρ
ἀδωρότατος. Cũ genit. Thuc. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρό-
τατος γενόμενος, Pecunia planè incorruptiſſimus. ſeu ἀ- H
δωρόληπτος, vt ſchol. exponit. ‖ Ἄδωρος eſt etiam Qui nõ
dat. Bud. ex Plat. Sympoſ. de amore, πρᾳότητα μὲν πορίζων,
ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων. φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας,
Qui dat beneuolentiam & non dat maleuolentiam, vel
Qui reſpuit maleuolentiæ dona. ‖ Apud Soph. autem

A Aiace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα, exponunt κακό-
δωρα. quaſi dona ab hoſtibus accepta, dona non ſint,
aut inauſpicata & exitioſa dona. vnde apud Virg. — ti-
meo Danaos & dona ferẽtes. HINC Ἀδώρως, idẽ quod
Ἀδωροδοκήτως. Pollux. ET Ἀδωρία, ας ἡ, i. ἀδωροδοκία, Quũ
quis donis corrumpi ſe non ſinit. apud eundem.
C. Ἀντίδωρον, ου, τὸ, Donum dono relatum. ἀντευεργέτημα. v.l.
‖ Ἀντίδωρος autem nomen proprium.
C. Ἠπιόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mitia donans. Il. ζ, Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος
ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. id eſt πραϋντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παι-
B δοτροφίαν, vt ſchol. exponit.
C. Μεγαλόδωρον, ου, τὸ, Splendidum & magnificum munus.
v.l. ex Herodiano: AT Μεγαλόδωρος, ET Μεγάδωρος
poeticè, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui magna donat, Valde munificus.
Plut. Symp. ἐὰν δέ που κατίδω πλούσιον μεγαλόδωρον. Opp.
μεγάδωρος ἄρουρα. VNDE Μεγαλοδωρία, ας, ἡ, Mu-
nificẽtia, ſeu Donorum magnorũ erogatio. Herodian.
lib. 2, μεγαλοδωρίᾳ ἅπαντας ὑπερβαλεῖν. vbi Polit. vertit
Largitione. Idem lib. 6, τούς τε στρατιώτας ἐφ' οἷς ἐλελύπητο,
παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, Magnis pecuniarum
C muneribus. vel Pecuniis elargiendis, vt Polit. vertit: vel
Donatiuis, vt Bud.
C. Πανδώρα, Virginis nomen quam dii cum dolio omni-
bus malis referto ad Epimetheum, vt Promethei fra-
tris dolos vlciſcerẽtur, miſerunt: dicta (vt tradit Heſiod.
Erg.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. ‖ Ac
cipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam neceſſaria
nobis ſuppeditet. Ariſtoph. Auibus, πρῶτον πανδώρᾳ θῦ-
σαι, id eſt τῇ γῇ, ἐπειδὴ πάντα κατὰ τὸ ζῆν δωρεῖται, vt docet
ſchol. Vnde & ζείδωρος ἄρουρα & ἀνησιδώρα dicitur. NAM
D Ζείδωρος vocatur quaſi δωρουμένη τὸ ζῆν, verſo η in ει, vt
tradit Euſt. quòd vitã & ad vitã neceſſaria donet mor-
talibus. Et ζείδωρον ὕδωρ apud Nonn. pro aqua viuifica.
Quanquã Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς (id eſt ſpelta) nominatã tra-
dit, nõ (vt aliqui arbitrantur) quòd vitã donaret. AT
Ἀνησιδώρα appellata eſt ab emittẽdis ex viſceribus ſuis
donis, ſeu (vt Heſych. ſpecialius exponit) διὰ τὸ τοὺς καρ-
ποὺς ἀνιέναι. PRO QVO & Ἀνησίδανος ſcribitur, eodem
ſenſu. δάνος enim pro munere accipi ſuprà oſtẽſum eſt.
C. Πολύδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multa donans. Il. ζ, Ἔνθ' ἄλοχος πολύ-
E δωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα Ἀνδρομάχη. id eſt πολύπροικος, vt
Euſt. exponit. quòd multis muneribus ſeu ampla do-
te maritum locupletaſſet. ‖ Eſt & nomen proprium.
VNDE Πολυδωρία, ας, ἡ, Multorum donatio, Munificẽ-
tia multa elargiens. Xen. Pæd. 8, διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν τοῖς
βασιλεῦσιν ἡ πολυδωρία.
C. Φιλόδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui donare amat, Munificus, Libe-
ralis. Syneſ. epiſt. 101, φιλανθρωπότατός τε εἴης καὶ τῶν ἐγκω-
μίων φιλοδωρότατος, & aliorũ laudis liberaliſſimus. Aliud
exemplum ex Plat. habes ſuprà in ἄδωρος. De re etiã
F aliqua (vt apud Latinos Liberalis) dicitur. Demoſth.
Pro cor. ὥστε τὸν δόντα τι τῶν ἰδίων καὶ ποιήσαντα πρᾶγμα φι-
λάνθρωπον καὶ φιλόδωρον. HINC Φιλοδωρία, ας, ἡ, Donan-
di amor, Liberalitas, Munificentia. ſeu (vt Suidas expo
nit) ἡ μετὰ προθυμίας δωρεά.
Δωρείτης, ου, ὁ, Munerarius, (adiectiuè ſumptum) Munera-
lis. Plutarchus Polit. præc. οὐκ ἀργυρίτην οὐδὲ δωρείτην
ἀγῶνα πολιτείας ἀγωνιζομένοις, ἀλλὰ ἱερὸν ὡς ἀληθῶς καὶ στε-
φανίτην.
¶ Δωρεά, ᾶς, ἡ, Donum, Munus. Iſocr. τῆς μεγίστης δωρεᾶς παρ'
G Ἑλλήνων τυχεῖν. Demoſthenes contra Midiam, ἐν χάριτος
μέρει καὶ δωρεᾶς παρεῖχον. Apud eũdem δωρεὰς ἔλαβον Ἁρ
μόδιος καὶ Ἀριστογείτων ὅτι τοὺς ὑβρίζοντας ἔπαυσαν. Et apud
Æſchinem, δωρεὰς εἴς τινα ἀποθέσθαι. apud Plutarchum,
ἐπαγγείλασθαι δωρεάς. apud Athenæum, ἐδίδου δωρεὰς ἀ-
προσδοκήτους. Et cum duplici accuſatiuo, datiuo perſo-
næ adiecto apud Plut. ἑκατὸν τάλαντα δωρεὰν αὐτῷ πέμ-
ψαντος. quod Latini per datiuum proferunt Muneri da-
re, Dono dare, Muneri mittere, Dono mittere. vt apud
Catullum, Sudaria Sætaba ex Iberis miſerunt mihi
H muneri. Apud Demoſthenem autem contra Mi-
diam, οὐδενὶ τούτων πώποτε ἐδώκατε τὴν δωρεὰν ταύτην, οὐδ'
ἂν δοίητε, ἐξεῖναι τοὺς ἰδίους ἐχθροὺς ὑβρίζειν αὐτῶν ἑκάστῳ ὁπότ'
ἂν βούληται, prærogatiuam ſignificat. ‖ Δωρεάν, εἰς τὴν
δωρεάν, & κατὰ δωρεάν, Dono, Gratis.
C. Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, Remuneratio, B. ex Ariſt. Eth. 4, καὶ περὶ
uu. i.

ξένων δὲ ὑποδοχὰς καὶ ἀποστολὰς καὶ δωρεὰς καὶ ἀντιδωρεάς.

Μεγαλοδωρεά, ᾶς, ἡ, Donatio magnifica, ſeu Largitio, Munificentia, vt Budæus interpretatur. Lucianus, φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, Exultātes, gaudentes & elati munificentia. Herodianus lib. 2, ταῖς τῆς τυραννίδος ἀκρίτοις καὶ ἀφειδέσι μεγαλοδωρεαῖς, enormibus tyrannorū atque immenſis largitionibus, vt vertit Polit.

¶ Δωρέω, ῶ, Fut. ήσω, Dono. Heſiodus Erg. de Pandora, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. Et in paſſ. apud Sophoclem Aiace, Ἕκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα, Ζωστῆρι πρισθεὶς, Baltheo quo ab iſto donatus fuerat. Pla. epiſt. μετρίως κεχρῆσθαί τε αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς. Videris humane ipſis eſſe vſus ac muneribus ab eis donatus. Plato, οὔ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν, Quod Cicero ita reddidit, Quo bono nullum optabilius, nullum præſtantius neque datum eſt mortalium generi, deorum conceſſu atque munere, neque dabitur. ‖ Vox autem media apud proſæ ſcriptores vſitatior eſt: conſtruitúrque interdum cum datiuo perſonæ & rei accuſatiuo, interdum cum accuſatiuo perſonæ & datiuo rei. Xenophon Pædiæ 8, τὸν δὲ Ὑρκάνιον ἵππῳ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέομαί σε τούτοισι, His te dono. Et apud Plut. Oth. δωρούμενος ἅπαντας κατ' ἄνδρα χιλίαις δραχμαῖς. At Eur. p. δωρέομαί σε τόδε, vt in vulg. l. citatur.

Δώρημα, ατος, τὸ, Quod donatum eſt, Donum, Munus. Ariſtot. Eth. 1, c. 9, εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι θεῶν ἐστὶ δώρημα ἀνθρώποις, εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι. Sic Dionyſ. Lōg. θεόπεμπτά τινα δωρήματα dixit. VNDE Δωρηματικὸς, οῦ, ὁ, Munificus.

Δωρητὸς, οῦ, ὁ, Muneribus placabilis, Qui muneribus demulceri poteſt. Il. 1, Δωρητοί τ' ἐπέλοντο παραρρητοί τ' ἐπέεσσι, id eſt δώροις ὑπήκοοι, vt Euſtath. exponit. ‖ Item, Donatus, Dono datus. Plutarch. Caio, οὗτος ἧκεν εἰς Ῥώμην ... αὐτῆς ὤνητος ἐξ Ἰταλίας, οὐκ ἐλάττων δὲ δωρητὸς ἐκ Συρακουσῶν. Dionyſ. Long. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρᾶγμα μᾶλλον ἢ κτητόν. VNDE Ἀδώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indonatus. Theocritus Idyll. 16, Ἡ μετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει.

C. ANTIδωρέομαι, οῦμαι, Viciſſim dono, Aliud pro alio dono. Ariſtot. Ethic. 8, οὐ γὰρ τυγχάνει τις ἐνδεὴς ὢν οὗ τούτου ἐφίεται, ἀντιδωρεῖται ἄλλο. Xen. ἔς τ' ἄν με ἴδῃς ἔχοντα, ὥστε σου μὴ ἡττᾶσθαι ἀντιδωρούμενον.

¶ Δῶρον, ου, τὸ, Palmus. quam ſignificationē licet Plinius primariam eſſe velit, nos tamen ſequuti grammaticos ſumus, δῶρον in priore illa ſignificatione à δίδωμι deriuantium, vt Donum à Do apud Latinos: niſi fortè & hoc δῶρον à δίδωμι quoque dictum velimus quoniam eo donemus id quod donamus. Plin. lib. 35, c. 14, Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: & ideo δῶρα munera, quia manu darentur. Vitruu. nobiſcum facere videtur, qui lib. 2, cap. 3, Δῶρον autem (inquit) Græci appellāt palmum, quòd munerum datio Græcè δῶρον appellatur: id autem ſemper geritur per manus palmū. Nic. Ther. de baſiliſco, ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν. Intelligi autem volunt palmum minorem qui quaternûm digitorum eſſet, idem quod παλαιστὴ ſeu παλαιστὴς, ſeu τρίτον σπιθαμῆς, vt tradit Euſtath. VNDE Δεκάδωρος, Qui decem palmorum eſt. vt δεκαδώρῳ ἀμάξῃ apud Heſiodum. (A QVO Ἑκκαιδεκάδωρος, qui ſedecim palmorum eſt. Il. δ, Τοῦ [ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου] κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει. quod de ambobus cornibus intelligi volunt, vt ambo ſimul ſint quinque ſpithamarum & palmi vnius: alterutrum verò duarum ſpithamarum cum dimidia & dimidio palmo. δῶρον enim tertiam ſpithamæ partem eſſe tradit Euſtath. Nec admittendum quod quidam hîc exponunt Cornua ſedecim ramos habentia. nam αἰγὸς cornua ramos non habere, nemo ignorat.) ET Δίδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duorum palmorum eſt. ET Πεντάδωρος, Qui quinque palmorum eſt. ET Τετράδωρος, qui quatuor palmorum eſt. Plin. loco antè citato, Genera eorum [laterū] tria. δίδωρον, quo vtimur, longum ſeſquipede, latum pede: alterum τετράδωρον, tertiū πεντάδωρον. Et item Vitruu. Fiunt autē laterū genera tria: vnum quod Græcè δίδωρον appellatur. id eſt quo noſtri vtūtur, longū pede, latū ſemipede: cæteris duobus Græcorū ædificia ſtruuntur. ex his vnum πεντάδωρον, alterum τετράδωρον dicitur.

ΔΙ'ΚΗ, Ius, Iuſtitia, Fas. Idem quod θέμις Homero, vt docet Euſt. Heſ. Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Vbi δίκῃ βίαν illam opponit quā (vt opinor) tribuit illis quos χειροδίκας appellat, i. (vt Ouidianis vtar verbis) Qui ius enſe dicunt. Subiungit tamen aliquanto pòſt, δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς Οὐκ ἔσται. quia nimirū δίκη tam latè patet quam Lat. Ius, & Gall. *droit*. Sic vbi ſcribit, — ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει, ſi iniqu⁹ plus iuris habebit, *ſi l'inique ha meilleur droit*. Hinc etiā fit vt Ouid. appellet ius, id quoque quod enſe dicitur, non autē ἰθύντατα, vt loquitur Hom. Il. σ, Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι, vbi putē δίκην εἴπῃ poſſe ad verbū reddi Ius diceret. Ex hac ſignif. vocabuli δίκη manarūt hæc quæ aduerbialiter ponūtur, δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, pro Iure, Meritó: quibus opponitur παρὰ δίκην, & interdum μὴ κατὰ δίκην, Contra ius & æquum, Immeritó. Cic. δίκῃ apud Plat. Iure, & ἐν δίκῃ apud eundē Iuſtè: vt viciſſim ἀδικίᾳ, Iniuſtè, interpr. vt habes p. 31 & 33 Cic. lex. Apud Thuc. 3, παρὰ δίκην γιγνώσκειν pro Contra ius fāſque. ‖ Δίκη fuit etiam habita pro dea iuſtitiæ præſidē, quæ & filia Iouis eſt Heſiodo. eam certè deum comitari tradidit Ariſtot. De mundo. ‖ Δίκη apud Hom. exponitur etiam Ritus, Mos, Conſuetudo: ac certè Euſt. vult in hoc loco, Od. ξ, ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, &c. δίκην eſſe θέμιν, ſeu νόμον, aut τρόπον, aut ἔθος: at ego δίκην & hîc & in aliis pleriſque eius locis non ſimpliciter morem eſſe dico, ſed morem iure receptum: atque adeo alicubi officioſam quandam (vt ita loquar) conſuetudinē, ſic appellari puto. HINC Δίκην aduerbialiter ponitur (ſub. κατὰ) pro More, Inſtar. Ariſt. De mūdo, καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, Fluminum more, vel modo. Vel, Fluminū inſtar.

Δίκη, Dica, (Plaut. & Ter. Dicā ſcribere, & Impingere) Iudicium, Cauſa, Actio, Lis. ex quibus vocabulis alia aliis, in quibuſdā loquendi generibus, cōueniētiora ſunt. λαγχάνω δίκην, Bud. interpr. Dicto iudiciū, vel Litem intēdo, vel Edo iudiciū & actionem, vel Subſcribo iudicium: & ἀντιλαγχάνω, Viciſſim litem intendo. Idem ἐπάγω δίκην ſeu γραφὴν interpr. Litem vel crimen vel Dicam impingo. Quæ omnia vide apud Bud. in Cōm. itidémq; δίκην εἰπεῖν Xen. quod ad verbū redditur Cauſam dicere. Vide & δίκην εἰσάγειν, & δίκην ἀποφέρειν vel ἐκφέρειν: necnon δίκην ἀναδέχεσθαι, & ἐγγυᾶσθαι & ὀφλεῖν, & φεύγειν, eique oppoſitum ἀποφεύγειν, atque alia nōnulla. Itē δίκη ἔρημος, & δίκη οὐκ οὖσα, & δίκη ἀνάδικος: & δίκη βλάβης, δίκη αἰκίας, δίκη παρανοίας. De his inquā & B. & hoc ipſum opus vide, ſingula aut ſaltē eorum plurima ſuis quærens locis. Sed occurrunt & alia loquendi genera apud autores à δίκη ducta præter illa quæ B. commemorauit. vt διὰ δίκης ἐλθεῖν, Thuc. 6, itē δίκῃ κρίνεσθαι, & δίκῃ διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. Eſt verò in vſu & δίκην δικάζειν, quod eſt iudicis litē dirimentis & diiudicātis ex Heſiodo ſumptū in Erg. Apud quē legitur & δίκαι σκολιαὶ, praua iudicia, ſeu ſententiæ: quib⁹ opponūtur ἰθεῖαι. Sic & vbi dicit Ἄλλῃ παρκλίνοντες δίκας σκολιαῖς ἐνέποντες.

Δίκη, Supplicium, Pœna. (ſicut Hebraico loquendi genere iudicium poni videmus pro pœna quæ ex iudicio ſequitur) vt δίκην vel δίκας διδόναι, quod Latinè itidem, Pœnas dare. Interdum etiam addito datiuo perſonæ, vt Ariſtophanes Nubibus, δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον. Et cum genitiuo rei, δώσεις δίκην τούτων, idem Ariſtophanes. Sic δοῦναι δίκην τῶν ἀδικημάτων. Dicitur & τίνειν δίκην, (quod non ſolùm Pœnas pendere, ſeu luere, ſed interdum etiam, ſicut & ἀποτίνειν δίκην, redditur Mulctari.) Item δίκας ἔχειν pro Pœnas ſubire, ex Platonis epiſt. item ὑπέχειν, item alicubi παρέχειν. Et δίκας ἀπαιτεῖν τοῦ φόνου Pauſanias, quod ex Liuio vertitur Pœnas expetere. Et δίκην ἐπιθεῖναι ex Luciano pro Pœnam irrogare. Sed quod ad primum illud genus loquendi attinet δίκην δοῦναι vel δίκας δοῦναι, in eo δίκας interdum non pœnas ſed iudicia verte: vt apud Thucydidem lib. 1, δίκας ἤθελον [οἱ Κερκυραῖοι] δοῦναι, Iudicium ſubire volebant, Diſceptare volebant. Sic eodem libro, δίκας τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι. q. d. Iudicia de controuerſiis dare viciſſimque accipere.

‖ Sciendum eſt item δίκην ἔχειν non tantùm dici eum

qui dat pœnas (qua in significatione affertur ex Platonis epist. 7) sed & eum cui ab alio dante pœnas satisfit.q.d. Habere satisfactionem, aut vltionem. vel Obtinere ius suum. Citatur verò ex eodem Platone in hac quoque significatione, εἰ φῂς μὴ εἰρηκέναι, εἰσηκὼς ταῦτα, ἔχω δίκην. Sed & ex Herodoto, ἔχω ἀξίαν παρὰ σοῦ πᾶσαν δίκην. Additurque hic Ciceronis locus De legibus lib.2, tanquam similis, Plus pœnarum habeo quàm petiui. At illud δίκην ἔχειν apud Hesiodū, in loco quem initio protuli, accedit potius ad Latinū illud Ius suum obtinere. A B

C. Δικογράφος, ου, ὁ, Causarum scriptor seu consarcinator. Hyperides. VNDE Δικογραφία, ας, ἡ, Causarum scriptio, seu (vt Budæus interpretatur) Actionum forensium scriptio. Isocr. ET Δικογραφικῶς, More eorū qui actiones forenses scribunt. Pollux ex Isocr.

C. Δικοδοσία, ας, ἡ, Causæ dictio, vulg. lex. ex Polyb. lib.4, pag. 68, οὐδ' ἀπολογίας ἐπὶ κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας, ἀλλὰ καὶ προσεχλεύαζον εἴτις αὐτοῖς εἰς δικοδοσίας προσκαλεῖτο περὶ τῶν γεγονότων. quo in loco δικαιοδοσία etiam scribitur. de quo postea dicetur. C

C. Δικολέκτης, ου, ὁ, Causidicus. In Epigr.

C. Δικολόγος, ου, ὁ, Causidicus, Causarum orator. Plut. De frat. charit. καὶ τῶν πολιτευομένων οἱ στρατηγοῦντες τοῖς δημαγωγοῦσιν οὐ πάνυ φθονοῦσιν, οὐδέ γε τῶν ῥητόρων οἱ δικολόγοι τοῖς σοφισταῖς. VNDE Δικολογέω, ῶ, F. ήσω, Causas dico. seu (vt vulg. lex. ex Aristotele Rhet.) Iudiciales præceptiones trado.

C. Δικορράφος, ου, ὁ, Causarum cōcinnator, (vt Bud. exponit) seu consarcinator, vt Ammianus loquitur. VNDE Δικορραφέω, ῶ, F. ήσω, Causas concinno seu consarcino. Lites consarcino, Bud. ex Aristoph. Neb. Ὀρθῶς παραινεῖς, οὐκ ἐᾶν δικορραφεῖν, id est δίκας συρράπτειν, ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀναστρέφεσθαι, Suid. D

C. Δικασπόλος, ου, ὁ, Qui circa iura reddenda versatur, ὁ περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους πολούμενος. Et idem interdum quod βασιλεὺς, vt tradit Eusth. Il. α. νῦν αὐτέ μιν υἷες Ἀχαιῶν Ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται. Od. λ. Τηλέμαχος τεμένεα νέμεται, καὶ δαῖτας εἴσας Δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν.

C. Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum τῷ δίκαιος, Iniustus, Iniquus, Improbus, Iniurius. Demosth. Pro corona, τῶν ἀδίκων τούτων ἀνθρώπων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν, horum improborum hominum, & diis inuisorum. Dicitur nonnunquam ἄδικος εἴς τινα, item ἄδικος περί τινα, vt apud Xenoph. Pæd. 8, ἀδικωτέροις περὶ τοὺς ἄλλους. Præterea tam de re quàm de persona vsurpatur, vt apud Isocratem ad Demon. μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον, Præfer iustam paupertatem iniustis diuitiis. προφάσεις ἄδικοι, Demosth. ad Philipp. Apud eundem Pro corona ἠτυχηκότας καὶ δίκαια opponuntur. Apud eundem contra Euergum, χεῖρες ἄδικοι, manus iniuriæ, manus iniuriam inferētes. vnde ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων. ‖ Ἄδικον substantiuè ponitur aliquando: vt Xen. Pæd. 8, ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄδικον τετραμμένοι εἰσὶ, pro ἐπὶ τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν, ad impietatem & iniustitiam conuersi sunt: vel, se conuerterunt. Idem ibidem, ὧν δ' ἐξ ἀδίκου φανερῶς ἦ μεμηχανημένα. Plutar. in Pericle, ἀδίκου δίωξις, actio iniuriarum. Chrysipp. dicit legem esse κανόνα δικαίων τε καὶ ἀδίκων, id est (interpr. Cic.) iuris atque iniuriæ regulam. ‖ At Ἄδικον ἡμέραν dicere pro ἐν ᾗ μὴ δικάζουσι, oppositum τῇ ἐνδίκῳ ἡμέρᾳ, Pollux ait esse βίαιον. E F G

C. 2. Ἀδικοδοξία, ας, ἡ, Suidas exponit παράλογος λοιδορία. citans locum hunc adespoton, ὁ δὲ στρατηγὸς οὐ δυνάμενος ἐνεγκεῖν τὴν ἀδικοδοξίαν τῶν ταῦτα λεγόντων.

C. 2. Ἀδικοπραγέω, ῶ, Fut. ήσω. Præt. ηκα, Iniquè vel iniustè ago. Idem quod ἀδικῶ. nam Plutarchus δικαιοπραγεῖν (cui ex aduerso respondet ἀδικοπραγεῖν) opponit τῷ ἀδικεῖν, in Præc. de san. Fit ex πραγέω (quod in compositione vsurpatur pro πράττω) & ἄδικον.

C. 2. Μεγάδικος, idem quod μεγαλαδικητικός, vt videtur. in v. l. est Cui in magnis fit iniuria. H

Ἀδίκως, aduerbium, Iniustè, Iniquè, Per iniuriam, præter ius & æquum. Demosthenes aduersus Ctesiphontem, οὐδεὶς οὐδὲν οὐδ' ἀδίκως ἡμῖν ἐνεκάλεσε. ‖ Item Immeritò, Abs re, Iniuria. Idem Demosthenes, οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενοι, non absque ratione, nec abs re (vel Nec iniuria) ipsis succensentes. καὶ δικαίως κἀδίκως, Aristophanes in Pluto, Iure vel iniuria.

Ἀδικία, ας, ἡ, Iniustitia, Iniquitas, Improbitas. Aristoteles in Prædic. δικαιοσύνη ἀδικίᾳ ἐναντίον, id est, Contraria sunt δικαιοσύνη & ἀδικία. Plato Politicῶν 2, ἐσχάτη γὰρ ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι, μὴ ὄντα. Quæ verba Cicero interpretatur, Totius iniustitiæ nulla capitalior est quàm eorum qui tum quum maximè fallunt, id agunt vt viri boni esse videantur. δικαιοσύνη, inquit Aristoteles Rhetoricῶν 2, Virtus per quam sua singuli habent, secundum legis præscriptum: ἀδικία, per quam aliena, & contra legis præscriptum. Idem ἀδικίαν & ἀνισότητα copulat (Politicῶν 6, ἔχει δ' ἀμφότερα ἀνισότητα καὶ ἀδικίαν) vt Æschines ἄδικον καὶ οὐδαμῶς ἴσον, contra Ctesiph. Item ἐν δίκῃ & ἐν ἀδικίᾳ opponuntur apud Platonem in Timæo: pro Iustè & Iniustè interprete Cicerone. ‖ Ἀδικία Scelus, Iniusta seu iniqua & improba actio. Plutarchus Symp. 8, οὕτως ἐλαφεῖς πρὸς ἅπασαν ἀδικίαν ἦσαν.

Ἀδικέω, ῶ, Fut. ήσω, Præt. ηκα, Iniustè seu iniquè ago, Perperam ago, Contra ius fasque ago, Scelus admitto. Aristoteles Rhetor. ad The. 4, τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. id est, ἀδικεῖν, est nocere scientem & prudentem præter legem. Cui definitioni congrua sunt quæ dicit Budæus, παρανομεῖν esse etiam τὸ ἀδικεῖν, & παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, contra leges & iura malis affici. Idē scribit, apud Demosthenem vbique ἀδικῶ poni pro Perperam & scelestè ago. Ol. 2, ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον. A Xenophonte opponūtur οἱ ἀδικοῦντες & οἱ δίκαια ποιοῦντες: adeò vt ἀδικοῦντες idem valeat quod ἄδικα ποιοῦντες. Idem opponit τοὺς ἀδικοῦντας & τοὺς ἀναιτίους, Hellenicῶν 1. Apud eundem initio Ἀπομνημον. 1, vbi formulam accusationis in Socratem profert, ἀδικεῖ videtur significare παρανομεῖ, contra leges & iura facit. Locus est hic, ἀδικεῖ Σωκράτης, οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, οὐ νομίζων. Cicero ἀδικεῖν interpretatur Violare ius: quum hos Euripidis versus in Phœnissis, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν· τἆλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, sic interpretatur, Nam si violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas. Quem Euripidis locum adscripsi totum, vt obseruaretur, illum ἀδικεῖν & εὐσεβεῖν opponere, vt Xenophon ἀσεβὲς καὶ ἄδικον copulauit in loco quem modò citaui in Ἄδικος. Vide à me editum Ciceronianum lexicum Græcolatinum. Aristoteles Ethic. 5, ἀδικεῖν & ἄδικον εἶναι pro eodem ponit.

Ἀδικεῖν absolutè, id est sine casu, ponitur in superioribus exemplis: sæpe autem casum habet, accusatiuum videlicet, aut personæ aut rei: aliquando vtrunque simul. Exponitúrq; tum Iniuria afficio, Iniuriā infero, Contumelia afficio, Iniurius sum in aliquem. Lædo vertitur à Cicerone. Demosthenes, Τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; Qua in re iniurius est Demosthenes? Quam iniuriam facit Demosthenes, vel In quo iniuriam, &c. Xenophon Pædiæ 3, Τί λαβὼν ἀδικοῦντα, διαφθείρειν αὐτὸν ἔφη ἐμέ; Quo in scelere deprehensum, Quod scelus admittentem, vel, Qua in re iniurium. Eiusdem Pædiæ 8, τοὺς οὐδὲν ἠδικηκότας συλλαμβάνοντες, comprehendentes eos qui nihil commeruerunt, vel nihil commeritos. Cum accusatiuo rei simul & personæ, apud Demosthenem, πάνθ' ὅσα ἠδίκησέ με, Quascunque mihi intulit iniurias. Aristophanes, τί σ' οὖν ἀδικούμεθα τοῦτό σε; Quæ igitur tibi fit à nobis iniuria hac in re? vbi accusatiuus τοῦτο regitur à κατὰ præpositione subaudita, vt sit τί ἀδικούμεθά σε κατὰ τοῦτο. Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο: vt Aristoteles Politicῶν 5, ἀδικεῖν τοὺς πολλοὺς εἰς κέρδος, Iniurium esse in plebis lucra & commoda. vt Horatius dixit Peccare in commoda publica. Dicitur item ἀδικῶ τοῦτο περὶ σε, vt apud Platonem De legibus, ἀδικῶ περὶ τοὺς θεοὺς ἀδικίαν, In deos scelus admitto, Sceleratus sum in deos. Differt ἀδικῶ ab ἁμαρτάνω, quia

ἁμαρτάνειν est per errorem delinquere.

Ἀδικέομαι, οῦμαι. F. ήσομαι. P. ημαι, Afficior iniuria, Iniuriã accipio, vel patior, Lædor. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτρια, mediocres iniurias accipiẽtes. τὰ μέγιστα ἠδικημένος, atroci affectus iniuria. Aristoph. Pluto, ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη, nulla in re à nobis læsa. Æsch. aduersus Ctesiph. ἡ μὲν πόλις τὸ ἴσον ἀδίκημα ἀδικεῖται, ciuitas parem accipit iniuriam, vel pari afficitur iniuria. Isocr. Paneg. ὑπὲρ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμυνοῦσαν, ab omnibus Græcis iniuriam propulsantem.

Ἀδίκημα, ατος, τὸ, Iniusta actio, Iniuriæ illatio, Maleficium, Scelus. Xen. αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασι, Ciuitates pœnam maximis sceleribus constituerunt mortem. Plut. Lyc. ἐξέπεσεν ἀδικημάτων γένη πολλὰ τῆς Λακεδαίμονος. τίς γὰρ ἢ κλέπτειν ἔμελλεν, ἢ δωροδοκεῖν; Itẽ ἀδίκημα, Crimen, Quod contra leges patriæ factum est, Facinus contra leges admissum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

c. 2. Εὐαδίκητος, Qui facilè iniuria affici potest, Iniuriæ opportunus, Iniuriæ obnoxius. Andocides, οὐδ' ἔρημος, οὐδ' εὐαδίκητος. Sic Lucianus, οὕτως ὑμῖν εὐκαταφρόνητος δοκεῖ ἡ πενία καὶ εὐαδίκητος. quia pauperibus potius inferri solet iniuria.

Ἀδικητικὸς, οῦ, ὁ, in vulg. lex. exponitur Iniurius, Qui iniuria afficit: sed ita ἀδικητικὸς nihil aliud esset quàm ὁ ἀδικῶν: at terminatio ipsa aliud præ se fert. Verto igitur ἀδικητικὸς, Pronus ad iniuriam inferendam, siue procliuis. Fortasse non malè & Iniuriosus exponeretur, melius saltem quàm Iniurius. Plutarchus περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ θεί. βρ. τιμ. Ἀλλ' ἰάσεως ἕνεκα τὸν μοιχικὸν καὶ πλεονεκτικὸν καὶ ἀδικητικὸν κολάζει πολλάκις. VNDE Μεγαλαδικητικὸς, οῦ, ὁ, quod tamẽ Bud. interpr. Vehementer iniurius apud Aristotelẽ in Rhet. 2. CVI Μικραδικητικὸς oppositum est ibidem.

c. 2. Ἀνταδικέω, ῶ, Iniuriam illatam vlciscor, seu Vicissim iniuria afficio. Citat Pollux ex Demosth.

c. 2. Διαδικέω, Iniuria afficio: à cuius passiuo est διαδικηθεὶς Iniuria affectus apud Plat. teste Bud.

c. 2. Προαδικέω, Prior iniuria afficio, Iniuria lacesso. Dem. Pro cor. οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

c. 2. Συναδικέω, Iniuriæ inferendæ socius sum. Demosth. πρὸς Φορ. Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μαρτυρεῖ αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, id est (Budæo interprete) Qui tibi socius est iniuriæ & fraudis.

C. Ἀνάδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iudicatus quidem iam est, sed iudicio irrito facto iterum iudicandus. Cuius hoc apud Suidam exemplũ est, ἀνάδικα τὰ δεδικασμένα ποιῶν, αἰσχροκερδείας νοσούμενος. Ἀνάδικοι (inquit Hesychius) dicebantur οἱ τὰ δίκαια εἰς ἀκεραίαν καθιστάμενοι, ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν, ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτυριῶν. Sic Suidas ἀνάδικοι κρίσεις (sic enim pro κινήσεις Budæus ibi legit) exponit αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, quæ reiudicantur ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν. Et Bud. Comm. pag. 24 ἀνάδικον δίκην similem esse dicit τῇ μὴ οὔσῃ, id est iudicio nullo, iudicio irrito: & fortasse eãdẽ. Demosth. τὴν δίκην ταύτην περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν, id est, Denuo iudicandam, & iudicium nullum. Aliud exemplum ibidem habes ex Andocide. Plato De leg. 11, τὴν κατὰ ταύτας ἁλοῦσαν δίκην, ἀνάδικον γίγνεσθαι. HINC Ἀναδικία, ας, ἡ, Lis seu iudicium de re quæ iudicata quidem fuit sed irrita facta est. Pollux ex Lysia.

C. Ἀντίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Aduersarius in lite, Litigans contra alium. Æschines in Ctesiphontem, καὶ τοὺς λόγους ἐκφέρων τοῖς ἀντιδίκοις. Sic apud Matth. cap. 5, ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ. At Petrus Apostolus videtur ἀντίδικον generaliter hostem dixisse quum diabolum appellat ἀντίδικον nostrum Epist. 1, cap. vlt.

Ἀντιδικέω, ῶ, Contra litigo, Aduersus aliquem litigo, Causam meam aduersus alium tueor in iudicio. A Budæo in Comm. exponitur ad causam occurro, Iudicio me sisto, Liti me offero. Ab eodem in Index. ex Pausania explicatur, E contrario respondeo in iudicio vt aduersarius. Apud Platonem De leg. lib. 12, ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicũtur actor & reus. Apud Aristophanem in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exponitur defendere causam. Apud Demosth. verò cum datiuo ἀντιδικεῖν διαβολαῖς dicitùr aduersarius, Respõdens ad calumnias. Cui significationi contrariam habet συνδικεῖν itidem iunctum datiuo.

Ἀντιδικία, ας, ἡ, Contrà litigatio, oppositio mutua inter se litigantium: sic dicitur vt συνδικία à συνδικεῖν.

C. Ἀποδικέω, ῶ, Causam dico, Causam meã defendo. ἀπολογοῦμαι δίκην, Hesych. Vtitur X. Hell. 5, ψήφισμα κελεύει, ἐάν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῇ, δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ. i. Ex vinculis causam dicere apud populum.

C. Αὐτόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui seipso iudice vtitur: vt populus aliquis aut ciuitas quæ ipsa de controuersia aliqua decernit, nec alius populi ciuitatis aut principis iudicio stare cogitur. Thucyd. l. 5, καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς καὶ αὐτοδίκους, καὶ αὐτῶν, καὶ τῆς γῆς τῆς ἑαυτῶν, κατὰ τὰ πάτρια. vbi scholiastæ αὐτόδικοι dicuntur οἱ ἐν αὑτοῖς διαφορὰν δίκῃ λύοντες καὶ μὴ μετάγοντες εἰς ἑτέρους ἀνθρώπους. ET Αὐτοδίκη, ης, ἡ, apud Suidam, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται καὶ αὐτομαχῇ. ET Αὐτοδικεῖν apud eundem ex Dinarcho pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Itẽ αὐτοδικεῖ apud Hesych. αὐθεντεῖ, ὅταν αὐτὸς λέγῃ.

C. Διάδικος, ου, ὁ, Litigator. in Pand. ὅταν μηδεὶς διάδικος αὐτῷ παρενοχλήσῃ. & alibi itidem. Bud. VNDE Διαδικέω, ῶ, Iudicio contendo seu discepto, διαδικάζομαι. Plut. Apophth. ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων.

Διαδικέω autẽ pro Iniuria afficio. vide post Ἀδικέω, ῶ.

C. Ἔκδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iniustus. ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. — Θήβας σ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. Ælian. apud Suid. τετόλμηται μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ παράνομον ἔργον. Apud eundem, ὁ δὲ ἦν ἔκδικός τε καὶ ἐκνόμος. ‖Ἔκδικος substantiuè captũ, Vltor, Defensor. Herodian. lib. 7, εἴ τινες ἢ στρατιωτῶν, ἢ δημοτῶν αὐτοῖς ἐπίοιεν ἔκδικοι τοῦ γενομένου ἔργου. Bud. ex Cic. Epist. Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, vt aliquid confici possit. Quare peto à te vt eos & Alabandenses iubeas ecdicos Romam mittere. Interpretatur autẽ B. ἔκδικος, Vindex, Assertor. item Defensor ciuitatis, in l. Vt Perfectius, De annali exceptione. Ἔκδικοι (sicut & ἐκδικηταί) eidem Bud. sunt Persequutores: de quorum munere paulo pòst in ἐκδικητής. VNDE aduerb. Ἐκδίκως, Iniustè. Soph. Antig. Εἰ δ' οἵδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. Æsch. Prom. Παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

Ἐκδικία, ας, ἡ, Vltio. ‖Item Iuris cessio, Remissio debiti. v. l. ex Dione in Cæs. τοῖς δὲ ἰσοπολίταις, τὸ τριτημόριον σφίσι τῶν τελῶν ἀφεμένοι θῶνται, ἀφείς. πᾶσαι γὰρ τελωνίαι δι' αὐτῶν ἐγίγνοντο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθέντες ὅπως ἐκδικίας τινὸς τύχωσιν, οὐχ εὕραντο. Sic Suet. in Cæs. Publicanos remissionem petentes, tertia mercedum parte releuauit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi maiore, vt cum Vlpiano loquitur Plinius. Vide Appian. lib. 2, De Cæs. Hæc v. l.

Ἐκδικέω, ῶ, Vlciscor. Diciturque ἐκδικῶ σε pro Vlciscor te & scelus: & ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, pro Vlciscor illatam mihi iniuriam, Tueor me. Chrysost. ad Rom. 3, ὅταν γὰρ ἐκδικῶμεν ἑαυτοὺς, ὁ θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμύνει. Et ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, vt Lucas est loquutus cap. 18 Euang. pro Vindica te ab aduersario tuo. Et ἐκδικῆσαι τὸν φόνον Athenæus 234, in fine. Pass. autẽ Ἐκδικοῦμαι, Pœnam luo, Greg. ‖Ἐκδικεῖν, Vendicare, Actione in iudicium deducta petere. vt ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα. & ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ, Rei vendicatio. Bud. ex Pand. HINC Ἐκδίκησις, Vltio, Lucæ Act. Apost. cap. 7. ET Ἐκδικητὴς, Vltor Greg. Item Ἐκδικητὴς Persequutor, Cuius munus est iudicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent. ET Ἀνεκδίκητος, Inultus.

c. 2. Διεκδικέω, ῶ, Tueor, Defendo: & quidem non solùm Defendo in iudicio, sed & Defendo armis. Vide exempla ex Pand. apud Bud. pag. 100. HINC Ἀδιεκδίκητος, Indefensus.

C. Ἑλλανοδίκαι, οἱ, (q. d. Iudices Græciæ) sic vocati iudices sacrorum certaminum, vt tradit Budæus, seu (vt vulg. lexica) Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. VNDE Ἑλλανοδικῶ, F. ήσω, Iudex sum sacrorum certaminum. Et Ἑλλανοδικοῦντες idem quod Ἑλλανοδίκαι. Paus. Eliac. lib. 1. p. 128, & lib. 2, p. 139.

C. Ἔνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iustus, δίκαιος, Hesych. vt apud Sophoclem, ἐπεὶ τοῦτ' ἔδρασ' ἔνδικα, id est δικαίως. Sic

Epigr.lib.2, Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα γεννωμένη, Meritò pœnas luens. Apud Suid. καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς. Plato De leg.11, πρᾶξις ἡ τὸν δόντα ἀξιόχρεων τε καὶ ἔνδικον. vbi Ficin. vertit, Eum qui vel vendidit vel legitimè sufficienterque donauit. Ἔνδικος ὅρκος, Iuramentum in lite, B. Ἔνδικος ἡμέρα, Fastus dies, ἡ δικάσιμος. B. ἐν ᾗ δικάζεται, Poll. Ἔνδικος κόλασις Greg. Quæ à iudice statuitur, Quæ sētētia lata infertur. Et substāt. in Pād. ὁ μὴ πειθαρχήσαι ὑπόκειται τῷ ἐνδίκῳ μετ' προθεσμίας, iudicio, B. ‖ Ἔνδικον Hesychio est etiam ἀληθές, & ἄξιον: A

Suidæ verò δίκης ἄξιον. HINC Ἐνδίκως, aduerb. Iustè, Iure, Meritò. Plato lib.11 De leg. τῷ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἤ ἀλλ᾽ μηδαμῶς ἀξιόχρεω, Non iure, vt B. vertit. Greg. ἐνδίκως ἀγανακτῶν. Item ἀληθῶς, Hesych. B

C. Ἐπίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Controuersus, vel Qui in controuersiam deduci iure potest. Isæus, μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ τὸν ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere, vel Non posse matrem meam bonorū fratris possessionem agnoscere. B.p.92. Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, Cuius quis nuptias petit vt iure ciuili ad se delatas: quæ alio nomine ἐπίκληρος & ἐπικληρεῖτις dicitur. Quare Plut. quodam loco metaphoricè ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ ἡ δεσποτεία ἀμφισβητεῖται. Bud. ibidem. Plut. De Herod. ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημα. C

VNDE bicōp. Ἀνεπίδικος, ου, ὁ & ἡ, Purus & cōtrouersia vacuus. Bud. C. vt κλῆρος ἀνεπίδικος, Hæreditas de qua nulla inter cognatos est controuersia. Dem. Pro cor.

C. Εὐδικία, ας, ἡ, Bonū ius, seu Iudiciū sincerum. oppositū τῇ κακοδικίᾳ. Od.τ, Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων Εὐδικίας ἀνέχῃσι. Plut. ad Præf. ind. τὸ ἐν πόλεσι φέγγος εὐδικίας, καὶ λόγος τις περὶ αὐτῶν. Ibidem, ἀρχῶν, ὅστε θεοῦ δὴς εὐδικίας ἀνέχῃσι, τουτέστι θεοῦ λόγον ἔχων διάνοιαν, οὐ σκῆπτρον οὐδὲ κεραυνὸν οὐδὲ τρίαιναν. D

C. Εὐθυδικία, ας, ἡ, Rectæ intentionis depulsio, Iusta & plena recusatio. quod fit quum is qui in iudicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria vtitur, nec litis excipiendæ diuerticulo. Estque εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, Rectâ via pedem conferre cum actore, actionemque ipsam & intentionem plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua reiectrice aut iudicii declinatrice, aut alia translatione, experiundi iuris potestatem auferre, certaménque detrectare. B. C.p.51 & 52. Demosth. ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, Rectáque cum aduersario congredi, vel Rectà ad caput causæ accedere, quáque de re agitur, in iudicium deducere. Idem & εὐθυδικία εἰσιέναι dicitur; id est recta causæ deductione, quum reus non exceptione se tuetur sed iure & æquitate causæ. Dem.131, δεῖ τὸ παραγραφὴν εἶναι καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Erant enim παραγραφὴ & διαμαρτυρία & εὐθυδικίαν ἀντιλέγουσαι. Isæus, εὐθυδικίᾳ μὲν οὐκ ἐτόλμησε εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διαμαρτυρίαν. Pro εὐθυδικίᾳ verò dicitur etiā simpliciter εὐθεῖα, vt videbis suo loco. Εὐθυδικία Suidæ est, ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος περὶ ὧν οὐδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστικοῦ. vnde postquam in exemplum attulisset, οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, subiūgit, καὶ εἰκότως. οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ' ἐπὶ προστάγματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν. ‖ Εὐθυδικία apud Pollucē ponitur etiam inter laudes iudicis, pro iudicio recto & incorrupto. HINC Εὐθυδικέω, ῶ, F. ήσω, Exceptiones transmittens, & controuersiæ statum in summa causæ ponēs, vt firmitudine iuris fretus, quasi pede collato & recto certamine confligo, Collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo & litigo, Rectà caput causæ peto. Vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud. E F G

C. Κακοδικία, ας, ἡ, Corruptum iudicium, Cic. Iudicium peruersum, Crimen iudicis corrupti, Bud. ex Plat. lib. 11 De leg. γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος κακοδικίας ἢ κακοτεχνίας κακῆς, Postulet eum, qui volet, iudicii corrupti.

C. Καταδίκη, ης, ἡ, Cōdemnatio, Iudicatum, seu Res iudicata, Mulcta. Plut. Cor, δῆμος ὥρμησε λύειν τὴν τοῦ Μαρκίου καταδίκην, καὶ καλεῖν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν. Ibidem, ἦν δὲ τίμημα τῆς καταδίκης ἀΐδιος φυγή. Idem Ad Col. μετὰ τῆς καταδίκην φυγῆς αὐτοῦ μεμηχανημένης ὑπὸ τῶν φίλων. Luc. τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, ἔχοις καὶ γύπας. Herod.l.7, μετὰ πάσης ὠμότητος καταδίκας τε ἐποιεῖτο καὶ χρημάτων εἰσπράξεις, In damnādis iudicio hominib'. Idē, καταδίκαις περιελθὼν νεανίσκοις τιμάς, Damnatione circūuentis. ἐκτεῖναι τὴν καταδίκην, & ἐκτῖσαι τὴν καταδίκην, rem iudicatā facere. B. ET Κατάδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Obnoxius è re iudicata, hoc est ὁ ὑπὸ τὴν καταδίκης, ὁ μὴ ἐκτετικὼς τὴν καταδίκην. Qui & ὑπόδικος dicitur, & ὀφλών, & κατάκριτος, & κατεγνωσμένος, vt Dem. Hæc B.C. H

C. Παλίνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, B. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Pollux. Demosthenes verò παλίνδικον dixit etiam τὸν βίαιον, eodem Poll. teste. HINC Παλινδικία, ας, ἡ, Actio restituta. Herodian. παλινδικίας διδοὺς τοῖς ἀδίκως καταχριθεῖσι, Iterum dans actionē, Referendi iudicii potestatem faciens. Plut. in vita Dem. pro versutia hominis litigiosi nunquā satis cōdemnati, πολλὰς διαδίκας καὶ παλινδικίας ἀνευρίσκοντας, i. lites seu controuersias recidiuas è damnatis causis & mortuis exsuscitantes. Hæc in lex. Bud. scribens in Cōm. παλινδικίας διδόναι vel διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι, esse restituere actiones iis quorum petitiones damnatæ sunt, aut etiam iis quorum præscriptiones exceptionésq; reiectæ sunt & pro nihilo habitæ à iudicibus. ET Παλινδικέω, ῶ, F. ήσω, Controuersiam iudicatam refero. B.

C. Πάνδικος, ου, ὁ & ἡ, Iustissimus, seu Omnino iustus. VNDE Πανδίκως, adu. Omnino iustè, Eurip. Apud Soph. autē Trach. Οὕτω γὰρ ηὔχουν, εἴ ποτ' αὖθ' ἐς δόμους Ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι, πανδίκως ἐπιτελεῖν χιτῶνι τῷδε, sch. exp. ἀνενδοιάστως.

C. Πολυδικέω, Crebrò multūq; iudicio cōtendo, Multa litigia moueo. Pla. Leg.11 circa finē, παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν.

C. Πρόδικος, ου, ὁ, Patronus, Qui causam defendit, Qui causam pro aliquo dicit. συνήγορος, Hes. Itē Tutor, Curator, ἐπίτροπος. X. Hell.4, ἡ δὲ πόλις, ἐπεὶ Ἀγησίπολις παῖς ἔτι ἦν, Ἀριστόδημον τοῦ γένους ὄντα & πρόδικον τοῦ παιδός, ἡγεῖσθαι τῇ στρατιᾷ ἐκέλευον. Nā peculiariter (vt scribit Plut. in Lyc.) Spartani προδίκους καλοῦσι τοὺς τῶν βασιλέων ἐπιτρόπους. ‖ Πρόδικος Suidæ est etiā Arbiter, δικαστὴς ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητής: adducēti hunc Aristoph. locū ex Centauro, ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἠδίκηκε, θέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἐνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν. ‖ Est & nomē philosophi, de quo prouerb. Προδίκου σοφώτερος. HINC Προδικία, ας, ἡ. Plut. An seni capess. resp. πᾶσι δὲ πρεσβείαν καὶ προδικίαν ὑφαρπάζουσα φιλοτιμία, Quodquis curationis munus, vt interpr. vertit. ET Προδικέω, ῶ, Curo, Procuro, ἐπιτροπεύω, Hesych.

C. Στρεψοδικέω, ῶ, F. ήσω, Causas de quibus in iudicio agitur inuerto. Aristoph. Neb. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτὸν στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν. i. στρέψαι τὰς δίκας καὶ τοὺς δανειστὰς ἐκφυγεῖν. Poll. l.8, ἔνιοι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέψαντα κατηγορεῖν. ET Στρεψοδικοπανουργία, Versutia in peruertendis causis seu litibus. Aristoph. Auib. Πικρὰν ταχ' ὄψῃ στρεψοδικοπανουργίαν.

C. Συνδίκη, ης, ἡ, Cōmune causæ patrociniū, Lis seu causa cōmunis, Quā aliquis cum aliquo eandē causam sustinet. Poll. ET Σύνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, adiect. Qui in causa patrocinatur. Isocr. Ægin. τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἱκανῶς ποιῶ, τὸν δὲ παρ' αὐτοῖς κείμενον, σύνδικον ἔχων. Et substāt. Qui eandem causam defendit, B. ὁ ἐν ταῖς δίκαις βοηθός, Hes. Σύνδικοι (inquit B.C.) dicūtur οἱ συνειπόντες ἐν τῇ δευτερολογίᾳ, hoc est qui in secūdis actionibus causam defendunt, vt in causa Corn. Balbi Cicero Et in lex. Σύνδικοι, Actores, vt δικάδικηται, Actores vniuersitatis, Plures oratores eandē causam agētes. Dem.209, ᾕρηνται δὲ τῷ νόμῳ σύνδικοι, καὶ μάλιστα οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες, i. συνήγοροι, Patroni rogationis, Qui in eandē causam incūbunt. Dem. πρὸς Λεπτ. πολλάκις εἷς ἕκαστος πρότερον ὑμῶν πράγμασι σύνδικος γέγονε. ‖ Et qui à singulis vrbibus mittūtur patroni ad causam vnius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Vnde verbum Συνδικῶ. Bud. C. Dem. in or. Pro cor. de Aristide ab Atheniēsib' syndico seu patrono creato vt pro Delio sacro diceret apud Amphictyonas, χειροτονησάντων αὐτὸν ὑμῶν σύνδικον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τῇ ἐν Δήλῳ. Inde factum vt syndici ciuitatū appellati sint. Hermog. iurisc. c.1, De muneribus & honorib' in Pād. eum honore inter personalia munera numerat. In quibusdā autē Galliæ locis *syndiques* appellātur ii ex populo qui cōmunia negotia procurāt, *les procureurs d'une cōmunauté*. HINC Συνδικία, ας, ἡ, Causæ patrociniū. Pla. Leg.11, de atrono q animos iudicū peruertere conatur, γραφέσθω μὲν αὐτὸν ὁ βουλόμενος

κακοδικίας ἢ καὶ ξυνδικίας κακῆς, Postulet eum qui volet iudicii corrupti aut præuaricationis, vt Bud. interpr. A

ET Συνδικέω, ῶ, F. ήσω, Causam alterius defendo, Patrocinor, Bud. vt συνδικεῖν ἄλλῳ apud Plat. De leg. 11. Et apud Plut. De Herodot. Θετταλοῖς Θηβαίοις συνδικοῦντας. Sic συνδικεῖν νόμῳ & συναγορεύειν pro eodem posuit Demosth. hoc est, Legem suadere & legi patrocinari, vt Bud. Comm. pag. 89, annotat: paulo antè tradens, συνδικεῖν, oppositum τῷ ἀπ' ἰδικεῖν, esse Ab eadẽ causa dicere, & patrocinium suum in causam communem conferre. ‖Σύνδικοι dicũtur quoque Defensores ciuitatum, B quos Græci (vt in Pand. est) Syndicos appellant, qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur, seu (vt ibi Bud. exponit) aduocati, aut causidici plures vel oratores, qui vt patroni ad communem causam defendendã mittuntur. Dem. πρὸς Λεπτ. μὴ ἐξεῖναι χειροτονηθέντα ὑπὸ τοῦ δήμου πλέον ἢ ἅπαξ συνδικῆσαι. Gallis autẽ *Syndiquer* est Rationẽ vitæ reposcere. Apud quos & *Syndiques* in vsu esse, suprà dictum est.

C. Τελεσοδίκαι, οἱ, dicebantur Qui criminum reos in iudicium protrahere nollent, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν, si Cartero credendũ est, à quo psephismata congesta sunt. Hæc Pollux. Eadem apud Hesych. expositio est, addentem Atticum hoc vocabulum esse. C

C. Ὑπέρδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Supra modum iustus, Summè iustus, ὑπερβολικῶς δίκαιος. Soph. Aiace, Τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει. ‖ Ὑπέρδικος autẽ ἀγὼν apud Poll. ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος. Et ὑπέρδικοι συνήγοροι apud Hesych. οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες. AT Ὑπερδικέω, ῶ, F. ήσω, Defendo in iudicio, Patrocinor. Plato in Phæd. ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, Id tueri quod dictum est. Bud. D

C. Ὑπόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Budæo idem est quod κατάδικος, id est, obnoxius è re iudicata, qui & ὀφλὼν dicitur, & κατάκριτος, & κατεγνωσμένος, vt Demosth. Alibi verò synonyma ponit, ὑπαίτιος, ὑπόδικος, ὑπεύθυνος, ἔνοχος, quæ de reo sonte dicantur. vt ὑπόδικος potius sit De quo in iudicio agitur, Reus. Plato 2 De rep. ὑπόδικος ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο μετὰ δίκης, Reus agatur. Idem De leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, Damni illati reus esto. Idem, ὑπόδικος ἔστω τῶν διπλασίων τῷ βλαφθέντι, Duplum ei qui damnum accepit debeat. E Idem, ὑπόδικον ἔχω ἀνδραποδισμοῦ, Reum habeo seruitutis, vt Ficin. interpr. Sic apud Demosth. τὸν περιβαλόμενον ὑπόδικον ἔχῃ τῆς κακοτεχνιῶν, eo nomine obnoxium habeat, vt Bud. vertit. Naz. αὐτοῦ τοῦ ψεύδους ὑποδίκους εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, Veritati de mendacio rationem reddere obnoxios. Et apud Synes. diuersa construct. ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ὑπόδικος ἔστω. vt & apud Suid. στρατιῶται ὑπόδικοι ἐπὶ κακουργίᾳ, quod exp. κατάκριτοι. Apud Aristot. autem οὐχ ὑπόδικα τὰ εἰκότα ex schol. exponitur in v. lex. οὐκ ἀθῷον ται ἢ ψευδῆ ἀπελεγχθῶσι. F

C. Φιλόδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, Litium amans, Litigiosus, Qui iudicio contendere amat. eo sensu Cicero gentem Siculam natura controuersam dicit & acutam. Aristot. Rhet. 2, καὶ φησι μὲν εἶναί με φιλόδικον, οὐκ ἔχει δ' ἀποδεῖξαι δεδικασμένην οὐδεμίαν δίκην. VNDE Φιλοδικέω, ῶ, F. ήσω, Libenter in litibus versor, vt litigiosi. B. ex Thuc. ποιοῦντες τὰς κρίσεις, φιλοδικεῖν δοκοῦμεν, Litigiosi putamur, vt & Valla vertit. Arist. Rhet. 1, καὶ ὅσα φιλοδικεῖν δόξειεν ἂν ὁ ἐπιεικών.

C. Φυγοδικέω, ῶ, Detrecto certamen & iudicium, Ambagibus fugæ & strophis tergiuersationũ vtor. cui opponitur αὐτοδικεῖν. B. ex Dem. ὡς δ' οὐκ ἀπήντων οὗτοι, ἀλλ' ἔφυγοδίκουν. Poll. στρεψοδικεῖν comicum, & hoc φυγοδικεῖν, synonyma quibusdã esse tradit. G

Δικανός, οῦ, ὁ, Causidicus. ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων. Hesych. nisi ibi δικανικὸς legendum quis existimet. ET Δικανικός, οῦ, ὁ, Iudicialis. Plato Apol. ἐρῶ δ' ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δὲ, molesta & iudicialia, sed vera. δικανικοὶ λόγοι, orationes iudiciales & forẽses, Isocr. & Aristot. δικανικαὶ τέχναι, iudiciariæ artes. Plut. Themist. Et δικανικὴ, f. τέχνη, ars oratoria, B. ex Plat. 3 De rep. ἢ δικανικῇ τε ἢ ἰατρικῇ σεμνύνονται. ‖ Δικανικὸς est etiam Causarum a- H gendarum peritus, Causidicus, Leguleius, Iurisperitus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο.

Δικάω, ῶ, F. άσω, Iudico, Ius dico. Herodot. lib. 1, οὐδὲ κατίζειν ἐπὶ ἤθελε ἔτι διὰ τὸ πρότερον προκατίζων ἐδίκαζε, οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι, Negauitque vltrà iudicaturum. Bud.

Δικάζω, Ius dico, Iudico, Iudex sum, Discepto controuersiam. Od. λ, Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. præcedit autem, — κεκλωμένην εἵνεκα νίκης Τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσί, Τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλῆος. ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ. Aristoph. Vespis, Δικάσοντί μ' ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης. Luc. in Salt. κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. Herodianus 4, εἴτε δικάζοιεν, τὰ ἐναντία ἐφρόνουν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων ἑκάστοτε. Alibi δικάζειν & τὰ λοιπὰ πολιτικὰ διοικεῖν copulat. Et δικάζω σοι, Ius tibi dico. Hom. Sic Plato De leg. δικάζω τῷ ἀδικεῖσθαι φάσκοντι. At Xen. Hell. 5 dicit, ὡς αὐτῇ δίκη εἴη ὅπου αὐτοὶ οἱ ἀδικοῦντες δικάζοιεν; q.d. Gall. *ou les mesmes sont iuges & parties*. Philo, λόγῳ μὲν γὰρ ἀκοὴ δικάζει. Sæpe cum accusatiuo δίκην. vt apud Hesiodum, Μήτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Sic Apoll. δίκας λαοῖσι δικάζει. Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. Item δικάζειν τὰς εὐθύνας in vulg. lex. ex Demosthene, & δικάζειν τὴν γραφὴν παρανόμων ex Æschine. ‖ Δικάζειν Eustath. apud Hom. exponit etiam σεμνῶς ἢ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν, p. 147.

Δικάζομαι, In ius voco, Iudicio contẽdo seu discepto, Litigo. vt δικαζόμενος παρὰ νηυσὶ in illo Homeri loco, & ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν δικαζομένων, in illo Herodiani. Thucyd. 1, βιάζεσθαι γὰρ οἷς ἂν ἐξῇ, δικάζεσθαι οὐδὲν προσδέονται. Luc. περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur & δίκην δικάζεσθαί τινι. Sæpe etiam dicunt διαδικάζεσθαι pro Iudicio cõtendere, de quo infrà.

Δικάζομαι pass. signif. Iudicor. Thucyd. 1, ὁποτέρων δ' ἂν δικασθῇ εἶναι τὴν ἀποικίαν, τούτους κρατεῖν.

Δικάσιμος, ου, ὁ ἡ ἡ. vt δικάσιμος ἡμέρα, quæ & ἔνδημος, In qua iudicatur aut iudicare licet. Fastus dies. Pollux ex Menandro. Sic δικάσιμος ὥρα, Tempus iudicio præstitutũ, seu Tempus iudicii. Et δικάσιμοι μῆνες apud Hesychiũ Menses in quibus iudicabatur, Menses qui iuri dicundo impendebantur.

Δικαστής, οῦ, ὁ, Iudex. & passim apud Demosth. ὦ ἄνδρες δικασταί pro δικασταὶ simpliciter interdum genit. additur vt δικαστὴς τῶν σφετέρων διαφορῶν Thuc. 4. ET Δικάστρια, fœm. Luc. Quæ est iudex. HINC Δικαστικὸς ad iudicem pertinens. Iudicialis seu Iudiciarius. δικαστικὰ χρήματα, Aristoph. ‖Item Iudicandi peritus seu iudiciorũ. Xen. στρατηγὸν ἢ δικαστικὸν ἢ πολιτικὸν ἑαυτὸν ἐπιδεῖξαι ‖ Δικαστικὸν neutro genere pro δικαστικὸς μισθὸς, Merces iudicũ, Sportulæ iudiciales, Sportularia pecunia, Bud. ET Δικαστικῶς, Iudicum more, vel Iudiciario more, Vt fit in iudiciis. Luc. in Hermot. ITEM Δικαστήριον, Iudiciale forum, Iudicum cõsessus, Tribunal. A Budæo sæpe redditur Iudicium apud Demosth. vt in hoc κατ' Εὐέργου loco, πότερα δικαστηρίῳ παρέδωκεν. Et apud eundem, τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις, Iudiciorum cognitiones. Sed & Iudices interpr. in hoc eiusdem loco, οὐκ ἐφῆκεν εἰς τὸ δικαστήριον, neque prouocauit ab arbitro ad iudices. Sic apud Liban. in Decl. καθίσαι δικαστήριον αὐτοῖς θεῶν, exponitur, Iudices illi deos ferre, vel Apud deos eum accusare.

C. Ἀδίκαστος, ου, ὁ ἡ ἡ, Non iudicatus, Indemnatus, Nonn.

C. ἈΝΑδικάζω, Iterum iudico, de iis nimirum quæ antè quidem iudicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: vt quum damnatus iudicum sententia oppressum se conqueritur, aut testimoniorum falsitate ipsos circũuentos in iudicando, sese pollicetur ostensurum. ἄνωθεν δικάζομαι, inquit Suidas: quo modo & ἀνάδικος δίκη ab eo exponitur, vt ἀναδικάσασθαι sit τὸ ἀνάδικον δίκην δικάσασθαι. Citat Pollux ex Isæo.

C. ἈΝΤΙδικάζομαι, Contra iudicio contendo. vnde ἀντεδικάσαντο apud Pollucem ex Lysia.

C. ἈΠΟδικάζω, Absoluo in iudicio, Sententia mea absoluo, cui opponitur καταδικάζω ab Aristot. Sic & ab Antiphonte, cum accus. rei, καὶ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur & δίκην ἀποδικάσαι, i. ἀπολῦσαι, ἢ νικῶσαν ἀποφῆναι, vt è Critia tradit Pollux, addens, ὡς ἂν ἡμεῖς ἀποψηφίσαι.

C. ΔΙΑδικάζω, Diiudico. Pla. De rep. 10, οὓς ἐπειδὴ διαδικάσαιεν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Vbi B. διαδικάζειν esse ait iudicis diiudicantis & discernẽtis. Vide p. 94 & 96 & 165. ‖Διαδικάζειν Pollux ex Critia exponit etiam διόλου τοῦ ἔτους δικάζειν.

Διαδικάζομαι, Iudicio contendo, ſeu diſcepto, &c. vt A
δικάζομαι. Dem. περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλους
διαδικάζεσθαι. Et διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ apud eun-
dem. Item διαδικάζεσθαι Pla. pro Cauſam dicere. ‖ At
Dinarch. dixit, διαδικασόμενος τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βου-
λὴν περὶ ἀληθείας, pro In diſcrimen iudiciúmque vocatu
rus vera nécne renuntiarit. De hoc verbo vide Bud. p.
93, 94, & 95. HINC Διαδικασία, ET Διαδίκασμα,
Actio, Petitio. Lyſ. οὐ περὶ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι
τὸ διαδίκασμα, Id eſt adiudicare mihi quod intendi, vt
interpr. Bud. à quo paulo pòſt διαδικασία exponitur e- B
tiam Altercatio, item Controuerſioſa duorum diſce-
ptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, Iudicium dictare, Dicam
ſcribere. At verò διαδικασίαν ἀναιρεῖν, eſt Actionem ne-
gare, Agentem ſummouere, Bud. 168 & 250. Vide &
διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι apud eundem p. 252: & in Πα-
λινδικία. Itē Διαδικασία peculiari ſignif. Contentio in-
ter duos pro functione munerum. Vide pag. 95 & 96.
AT Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, in vulg. l. Lis, Diſceptatio. Item
Iurgium.
C. ἘΚδικάζω, Iudicia exerceo, Vlciſcor, in v. l. ſed ſine te- C
ſtimonio. Ibidem, Ἐκδικάζομαι ex Iſocr. Reum perago,
Iniuſtum eſſe oſtendo iudicibus. Et Ἐκδικασθεισῶν τῶν δι-
κῶν, peractis iudiciis. Hactenus illa. At Bud. ſcribit, ἐκδι-
κασθεῖσαι δίκαι τέλος ἔχουσι. Plato De leg. 359, ἐπειδὰν αἱ κατ'
ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος σχῶσι, ταῖς πράξεσι νόμους
γίγνεσθαι χρεών. id eſt exequutionibus rei iudicatæ. Lyſ.
142, νῦν δὲ λαχόντες ἐν γαμηλιῶνι μηνὶ οἱ ναυτοδίκαι, οὐκ ἐξε-
δίκασαν. Poſt quæ remittit ad Harpocr.
C. ἘΝδικάζομαι, Iudicio contendo ſeu diſcepto. Poll.
C. ἘΠΙδικάζω, Sententia mea adiudico. Sed reſtringens D
Bud. ſcribit, ἐπιδικάσαι eſt iudex Qui ſententia ſua ad-
iudicauit hæreditatem: vt ὁ ἐπιδικασάμενος eſt Qui ſe-
cundum ſe ſententiam tulit. Idem ſcribit ἐπιδεδικασμέ-
νον à Demoſth. vocari Qui hæreditatem iure obtinet, vt
iudicio euictam & quæſitam: quem & ἐπιδικασάμενον
aliquando dici. Sed Ἐπιδικάζομαι eſt etiam Peto hæ-
reditatem: iungitúrque genitiuo, (vt δικάζομαι & ἀμ-
φισβητῶ) in quadam lege apud Demoſthenem, ἐὰν δὲ μὴ
ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου. Sic & ἐπιδικαζομένη τῶν χρη-
μάτων ex Iſocr. affertur. ‖ In v. l. ἐπιδικάζονται τῆς μέσης E
χώρας affertur ex Ariſt. Eth. 2, pro Decertātē de medio
loco. Heſ. quoq; habet ἐπιδικάζεται expoſitū ἀντιποιεῖται.
HINC Ἐπιδικασία, Actio legis ab eo q hæreditatē petit.
ET Ἐπιδικάσιμος, Qui auxiliatur in iudiciis: vt in v. l. ex-
ponitur ex iſto Luc. loco, vbi de præſtanti oratore di-
cit, φίλοις ἐπιδικάσιμος, φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ἐπιδικάσι-
μον τοῖς φίλοις appellari puto qui propenſus eſt ad adiu-
dicandum ſua ſententia amicis quod petunt.
C. ΚΑΤΑδικάζω, Sentētiam fero aduerſus [aliquem,] Cō- F
demno. Syneſ. epiſt. 154, ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς εἰς τὸ καταδικάσαι
μου. Et καταδικάζω σου ζημίαν. Item καταδικάζειν τὴν δί-
κην, Ariſtot. Sed & cum accuſ. perſ. Syneſ. οὐ καταδικάζω
τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Et paſſ. Καταδικάζο-
μαι, Luc. De cal. ἢ ἀκρίτους τινὰς καὶ ἀμοίρους λόγων καταδε-
δικάσθαι. Et κατεδικάσθησαν θανάτῳ, morte damnati ſunt,
Plut. Apophth. ‖ Et cum accuſ. & genit. ſicut κατα-
γινώσκω, vt apud Luc. ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν
ἀπόγνωσιν. Sic Καταδικάζω σου ἀδικίαν (dixit autem &
καταδικάζεσθαι ἀδικίαν Syneſ.) vel ἀμαθίαν. Affertur ta-
men & καταδικάζεις συνέσιν ἐμοῦ ex Phalar. pro Accuſas G
prudentiam meam.
Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος apud Iſæum
74, dicitur etiam is ſecundum quem iudicatum eſt.
Dem. δίκην ἐμπορικὴν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου. Et
καταδικάζομαι τὸν ἀντίδικον. Bud. 201 & 370.
c. 2. Προκαταδικάζω, Prædamno. vnde προκαταδικάζεσθαι a-
pud Pollucem ex Dinarcho.
C. ΠΡΟδικάζω, Præiudico. VNDE Προδικασία, ας, ἡ, Præ-
iudicatio, ſeu Præiudicium. quod citat Pollux ex Anti
phonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebatur quum ii H
qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menſes agebāt
ante iudicium, quibus vtrinque argumenta proferebā
tur. Sic enim interpretantur quod apud eum eſt, ὅταν
οἱ τὰς δίκας ἐγκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ περὶ τῆς δίκης διατελοῦ-
σιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται.

C. ΣΥΝδικάζω, Vnà iudico. Plato De leg.
ΥΠΟδικάζω, q. d. Subiudico. Vnde ὑποδικάζων apud Pol
lucem ex Lyſia.
ΔΙΚΑΙΟΣ, Iuſtus, Æquus. vt à δίκη fit δίκαιος, ſic à Ius
fit Iuſtus. Dicitur autem hoc vocabulum à Græcis tam
de re quàm de perſona. Heſ. Erg. — ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαι
ον ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει. Ageſilaus apud
Plut. in Apophth. dicit, οὐδὲν ἀνδρείας χρῄζομεν ἐὰν πάντες
ὦμεν δίκαιοι. Fuit δίκαιος & cognomē cuiuſdam Ariſtidis
Athenienſis. Æſch. in Cteſiph. Ἀριστείδης δὲ ὁ δίκαιος ἐπι-
καλούμενος. Hinc Luc. in lib. De nō facilè cred. calumn.
ἆρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἐστί τις δικαιότερος; Interdum autem
dicitur aliquis δίκαιος κριτὴς, & δίκαιος λογιστὴς, iuſtus æ-
ſtimator, apud Demoſth. Olynth. 1. Item γήδιον δίκαι
ον (id eſt agellus iuſtus) Menandro, ὁ μηδὲν πλέον τοῦ σπέρ-
ματος ἐκφέρει, vt inquit Pollux: quod tamen ego gene-
ralius Menandrum dixiſſe puto, ſicut & dixit Xenoph.
(ex quo fortaſſe mutuatus ille fuerit) Pæd. 8, γήδιον πάν
των δικαιότατον. Vide pag. 129 meæ edit. Dicitur etiā
viceuerſa ἄδικος γῆ quæ eſt ſterilis. De re autem
dicitur, vt δικαία ἀρχὴ, iuſtum imperium, Iſocr. Sic δι-
καία κρίσις, iuſtum iudicium. Et δικαία αἰτία, Dem. Phi-
lipp. 3, οὐ γὰρ αὐτὴν λόγου καὶ δικαίας αἰτίας. Et χάρις δικαία
apud eundem Gratia iure inita: καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δι
καία, Honeſtum igitur eſt beneficium gratia iure ini-
ta, Bud. interpr. Apud eundē πρὸς Ἄφοβον, idem Bud.
μηδὲν δίκαιον λέγειν interpr. Non poſtulare æquum. Thu
cyd. autem in plur. lib. 2 δίκαια λέγετε ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς,
ἂν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις. Sæpe autem τὸ δίκαιον
ſubſtantiuè, Æquitas, Ius. Heſiod. Erg. — καὶ μή τι παρεκ-
βαίνουσι δικαίου, Nec quicquam recedunt ab æquitate,
ſeu iure. Sic apud Iſocr. Archid. τὸ δίκαιον & τὸ ξυμφέρον,
pro æquitate & vtilitate. Et κανὼν δικαίων τε καὶ ἀδίκων Ci-
cero apud Chryſipp. interpr. Iuris. atq; iniuriæ regula.
Quo apud Ariſtoph. modo δίκαια κἄδικα aduerbialiter
poſitum redditur, Quo iure quáque iniuria. Ex eodem
affertur & ἐκ τῶν δικαίων itidem aduerbialiter, videlicet
pro Iure, Meritó. ‖ Item τὸ ἐμὸν ſeu τοὐμὸν δίκαιον Eu
rip. Ius meum, Gall. *mon droit*. Et in plur. τὰ ἐμὰ δίκαια, Ius
meum, vel Iura mea. Interdum verò τὰ δίκαια, Quæ af-
feruntur ad tuendum ius noſtrum. Thuc. 3, παρεχόμε-
νοι δὲ ὅμως ἃ ἔχομεν δίκαια πρός τε τὰ Θηβαίων διάφορα καὶ
ἐς ὑμᾶς. Demoſth. in Timocr. ἢ τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐ-
στασθαι, Iura veſtra tueri & defenſitare. Et τῶν ἑαυτοῦ δικαίων
ὑφίεσθαι. Plut. De ſuo iure decedere. Luc. μὴ καθυφῇς τι τῶν
δικαίων τοῦ παιδός. Sic dicitur τυγχάνειν τῶν δικαίων, Ius
ſuum obtinere. Item τὰ δίκαια vel τὸ δίκαιον ἔχειν pro
eodem affertur. Alicubi & ταὐτὰ δίκαια Bud. æquas cō
ditiones vertit apud Demoſth. Dicitur præterea οὐδέν
μοι δίκαιον πρός σε, quod itidem redditur Nihil mihi iu
ris eſt tecum, vel intercedit. vt hoc Stoicum dogma,
quod & apud Plutarchum legitur, μηδὲν εἶναι δίκαιον ἀν-
θρώπῳ πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, Cic. interp. Homini nihil eſſe
iuris cum beſtiis. ‖ Δίκαια Bud. ait reddi etiam poſſe
Officia vel Officium (ſicut & Iura) in hoc Phal. loco e-
piſt. 19, ſcribentis ad filium, πεπληρώσεται γάρ σοι καὶ τὰ πρὸς
τὸν πατέρα δίκαια διὰ τῆς εἰς τὴν μητέρα φιλανθρωπίας. Et
paulo antè, οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν ἴσων καὶ ὁμοίων τὰ παιδὸς ἂν εἴη δί-
καια πρὸς τέκνων αὔξησιν καὶ τὰ μητρὸς, maiora videlicet eſ-
ſe intelligens matris officia ad educationem. Sic & ini-
tio ſeq. epiſt.
Δίκαιος cum verbo ſubſtantiuo, phraſis eſt Græcis pe
culiaris. in qua ſunt qui δίκαιος velint idem eſſe quod
ἄξιος. ac certè Bud. hoc Demoſth. in Midiam δίκαιος ὢν
ἀπολωλέναι vertit Dignus morte. Sicq; & apud Ariſto-
phanem Nub. ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ redditur, Di-
gnus es qui argentum recipias. Verùm & alias admit-
tit hoc loquendi genus interpretationes, eundem ta-
men alioqui ſenſum efficientes: vt ex ſequentibus pa-
tebit exemplis. Thuc. 1, καίτοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκ-
ποδὼν στῆναι ἀμφοτέροις, debetis. Idem lib. 4, οἷς δὲ πλεῖσται
μεταβολαὶ ἐπ' ἀμφότερα ξυμβεβήκασι, δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστό-
τατοι εἶναι ταῖς εὐπραγίαις. Rurſum Ariſtoph. Nub. σὲ μὲν δί
καιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν. Affertur & ex Herodoto δίκαιός εἰμι
ἰέναι pro Iuſtè fecero ſi eam. Superlatiuo vſus eſt Plato
Sympoſio, δικαιότατος γὰρ εἶ τοὺς τοῦ ἑταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν.

Vt autem de hac loquendi formula dicam quod sen- A
tio, nihil aliud puto esse δίκαιός εἰμι τοῦτο ποιεῖν quàm δί-
καιόν ἐστιν ἐμὲ τοῦτο ποιεῖν: ideóque aptè reddi Æquũ est me
hoc facere. Et δικαιότατός εἰμι τοῦτο ποιεῖν, Æquissimum est
me hoc facere, Itidémque in cõpar. Quorum graduũ
alioqui signific. exprimi nequeat vtendo verbo De-
beo, nisi quid adiungatur: quod non satis aptè fortasse
fieri possit. Sed arbitror & aduerbio Meritò seu Iure lo-
cum in huiusmodi interpr. posse dari. vt δίκαιός εἰμι τοῦ-
το ποιεῖν, Meritò hoc fecero. Sic in superl. Meritissimò, Iu
re optimo. Sed nec malè fortasse δίκαιός εἰμι τοῦτο λαβεῖν, B
Mereor hoc accipere, reddatur. Hoc certè addo, δίκαιον
in aliis etiam loquendi generibus pro Meritũ accipi:
vt quũ scribit Synesius epist. 62, ἀντεισηνέγκαμεν αὐτῷ τὸν
δυνατὸν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον, id est Si non meritum.
Vel, Quantum potuimus, si non quantum meretur. Sic
etiam apud Aristoph. Nub. ἥν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ' ἐκ
τῶν δικαίων, redditur ἐκ τῶν δικαίων Ex meritis, vel Pro
meritis. Sic & aduerbium δικαίως pro Meritò sumi no
tissimum est.

Δικαίαν & γνησιωτάτην χάριν Bud. apud Demosth. inter- C
pret. Iustam & legitimam gratiam. Et apud Herodo-
tum, αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ σταδιον ἑξάπλεθρον, iustæ
orgyæ. Docuerat autem antea iustum poni etiam pro
pleno, id est nec redundanti nec defectuoso. Tale quid
& Gallis aliquãdo significat suum *iuste*. Cæterùm quod
ad etymum τοῦ δίκαιος attinet, illud Aristotelis, vt sit δί-
καιον quasi δίχαιον à δίχα, libens illi relinquo, nec quẽ-
quam δίκαιος à δίκη deduci, negare posse existimo.

C. Δικαιοδοσία, q.d. Iuris datio. A Bud. redditur Iurisdictio.
Suid. tamẽ apud Pol. δικαιοδοσίας exp. εὐλόγους ἀφορμάς.
Apud eũdẽ verò Polyb. l. 4, fol. 68, legimus δικαιοδοσίας
in v. edit. vbi vet. cod. δικαιοδοσίας. fuerunt & qui διαδι-
κασίας legendum putauerint. ET Δικαιοδότης, Iu-
ris dator. Strabo de Ægypto prouincia loquens sub Au
gusto, scribit, eum qui prouinciam illam recturus mit
tebatur, vicem principis obtinuisse: sub eóque fuisse eũ
qui δικαιοδότης dicebatur, id est (inquit Bud.) Iura red-
dens, Iurisdictionem habens, In cuius potestate sunt iu
dicia. Et Δικαιοδοτέω, ῶ, Iura reddo. vt δικαιοδοτῶν
τοῖς Λυσιτανοῖς, iura reddens Lusitanis: idem Strabo p. 48. E
Vtitur & Plut. item Synes.

C. Δικαιοκρισία, Iustum iudicium, Basil. & ante eum Paul,
ad Rom. 1. ET Δικαιοκρίτης, Iustus iudex.

C. Δικαιολόγος, Qui causam alicuius defendit, iura eius al-
legãdo, Causidicus.

Δικαιολογία, ας, ἡ, Causæ suæ defensio allegando iura sua,
Iuris sui in medium prolatio. Plut. Pericle, ἀγνώμονος καὶ
φιλανθρώπου δικαιολογίας ἐχόμενον. Philo De vita Mosis l.
3, ἐᾶσαι με τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπῳδόν, Nõn alienam ex-
cusationem esse. ‖ Δικαιολογία (inquit Bud. Cõm.) F
est id quod pro causæ fundamẽto dici potest. vt apud
Liban. in arg. orat. πρὸς Λεπτίνην, Ἀναγκαῖον δὲ εἰπεῖν τὰς δι-
καιολογίας ἑκατέρων. ‖ Est & figura oratoria apud Rutil.
Lupum, quum æquitatem causæ quammaximè breui
sententia complectimur. VNDE Δικαιολογικός, οῦ, ὁ,
Ad causæ defensionem pertinens. Iuridicialis Quinti-
liano: vt δικαιολογικὴ στάσις, Status causæ iuridicialis.

Δικαιολογέομαι, οῦμαι, Iura mea allego, seu profero, Causi-
ficor. Item Iudicio cõtẽdo, Litigo. Et generaliter pro
Discepto, siue in iudicio, siue alibi. Luc. De sacrif. Χρύ-
σης, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖ- G
ται καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβήν. Plut. Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους
δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου. Rursum Luc. in Prom.
ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων. Idẽ,
ἐδικαιολογεῖτο πρός με, pro Amicè mecum expostulabat.
Vide Bud. 48. 49.

Δικαιολογέω, ῶ, idẽ Aristoteli quod δικαιολογοῦμαι. vi-
de Bud. 414. Idem passiuè τὰ δικαιολογηθέντα ex Pand. af
fert, pro Quæ in iudicio sunt allegata & vtrinque dis-
ceptata à litigatoribus. VNDE Δικαιολόγημα,
ατος, τὸ, Quod pro causæ defẽsione affertur, Causæ fun- H
damentum.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, Actio ex æquo & bono, Actio iusta.
ET Δικαιοπραγέω, ῶ, F. ήσω, Iustè ago, Ex bono & æquo
ago. Bud. ex Plut. & Aristot. Ethic. 10, προσποιοῦνται δὲ καὶ

A οἱ μὴ δίκαιοι βούλεσθαι δικαιοπραγεῖν. Ethic. 5, cap. 1, ἀφ'
ἧς [δικαιοσύνης] δικαιοπραγοῦσι καὶ βούλονται τὰ δίκαια.
opponitur τῷ παρανομεῖν. VNDE Δικαιοπράγημα,
ατος, τὸ, Iustefactum, vt dicitur Rectefactum. opponitur
ἀδικήματι. Aristot. in 5 Ethic. cap. 7, καλεῖται δὲ καὶ τὸ
κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα
τοῦ ἀδικήματος.

C. Δικαιοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui iustus esse videtur. Vtitur
hoc vocabulo Thuc. schol. l. 6, in hoc loco explicando,
οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον, ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι.

B C. 2. Ἀδικαίαρχος, Iniustus magistratus: vt exponitur apud
Cicer. ad Atticum lib. 2, Dicæarchum rectè amas. lucu-
lentus homo est, & ciuis paulo melior quàm isti no-
stri ἀδικαίαρχοι.

C. Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ, Qui ius exactius duriúsque æquitati
præfert, quasi prædurus interpres iuris, quasique dete-
rioris iuris studiosus vsurpatórque: cui opponitur δι-
καστὴς ἐπιεικής. Aristot. Ethic. 5, c. 10, ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαι-
ρετικὸς καὶ πρακτικὸς, καὶ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλὰ
ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Quod B.
C Ciceronem descripsisse in orat. pro Cecinna, inter alia
annotat, Me ex hoc (vt ita dicam) campo æquitatis ad
istas verborum angustias, & ad omnes literarum angu
los reuocas: in his ipsis intercludere vis insidiis. ET
Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, Ius exactius duriúsque, vt B. expo-
nit, addens, Summum ius à Latinis nominari, & pecu-
liari vocabulo à iurisconsultis Strictum ius.

C. Φιλοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iusti amans. Philo De vita M. l. 2,
τὸ φιλάνθρωπον, τὸ φιλοδίκαιον, τὸ φιλάγαθον, τὸ μισοπόνηρον. vbi
Turn. vertit Æquitatis studium.

D Δικαιοσύνη, ης, ἡ, Iustitia. Theogn. Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην
πᾶσ' ἀρετή 'στι. Aristot. Ethic. 5, cap. 5, καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη ἐστὶ
καθ' ἣν ὁ δίκαιος λέγεται πρακτικὸς κατὰ προαίρεσιν τοῦ δικαίου, καὶ
διανεμητικὸς καὶ ἑαυτῷ πρὸς ἄλλον, καὶ ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον. Iso-
cr. ad Nic. μετὰ δικαιοσύνης καὶ μετὰ κακίας. Idem τὴν δι-
καιοσύνην ἀσκοῦμεν. ET Δικαιόσυνος, apud Eust.
adiectiuè, sicut γηθοσύνη substantiuè dicitur, & γηθόσυ-
νος adiect.

Δικαιόω, ῶ, F. ώσω, Iustum & æquum censeo. Soph. Œd. Co
lon. αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ Θησεὺς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ
E κλύειν λόγους. Thuc. l. 5, οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς
τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δ' ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, δικαιοῦμεν ἢ
πράττομεν. Aliquando infinitiuum adiunctum habet,
& interdum idem valet quod ἀξιῶ. Soph. Trach. Οὐ γὰρ
δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν; Herodot. δικαιοῦσι Αἰγύπτιοι
θύειν, Ius est Ægyptiis, Æquum censent. Thuc. lib. 2, δι-
καιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Synes. πολέμου καὶ στάσεως ἄρ-
χεσθαι δικαιοῖ τὸν νέον, Postulat vt, &c. μὴ δικαιῶ ἄρχεσθαι,
Dedignor. Interdũ idem quod Censeo, Iudico. Thuc.
lib. 4, εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖ-
F οι ἐδικαίουν, Ac certè magis verum erat quod de defe-
ctione dicebatur quàm Athenienses censerẽt. In il-
lo autẽ adespoto loco, ἐδικαίευ τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρο
νίμῃ, exponitur, Vt erat, ita reipsa Phronimæ se præsti-
tit nouercam. ‖ Δικαιῶ, Purgo & excuso, ἀθῳῶ Bu-
dæus ex Areop. At Bibl. interpretes, δικαιώσατε χή-
ραν, pro Defendite viduam. ‖ Δικαιῶ, Suidæ est etiam
καταδικάζω, Condemno. Vnde in voce media apud
Thuc. lib. 3, τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώ-
σεσθε, Vos autem ipsos magis condemnaueritis, vt Val-
la: vel, Vos ipsos iniuriæ damnabitis, vt Bud. At schol.
G δικαίως καθ' ὑμῶν ἀποδείξετε ὅτι τυραννικῶς ἄρχετε. ‖ Et
apud Hesych. κολάζω, Punio. quod ipsum & Pollux tra-
dit. Et Bud. citat ex Plat. De leg. 347. Synes. epist. 44, τῷ
δικαστῇ μὲν ὁμολογητέον τὴν πρᾶξιν, ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτί-
κα πίστει τὰς κάτω ποινάς. μεγίστου γὰρ ὄντος ἀγαθοῦ τοῦ μὴ ἁμαρ-
τεῖν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι.

Δικαιοῦσθαι, Ius pati, Quod suum est auferre. opponi-
tur τῷ ἀδικεῖσθαι. B. ex Aristot. οὐ γὰρ ταυτὸν τὸ ἄδικα πράτ-
τειν τῷ ἀδικεῖν, οὐδὲ τὸ ἄδικα πάσχειν τῷ ἀδικεῖσθαι. ὁμοίως δὲ
περὶ τοῦ δικαιοπραγεῖν καὶ δικαιοῦσθαι· ἀδύνατον γὰρ ἀδικεῖ-
H σθαι μὴ ἀδικοῦντος, δικαιοῦσθαι μὴ δικαιοπραγοῦντος.
‖ Δικαιοῦσθαι autem quum de Deo dicitur, quid sit, do-
cet Chrysost. 22, quale est, Vt iustificeris in sermonibus
tuis. Bud.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, Iustefactum, δικαιοπράγημα, Budæus ex

Aristot.Ethic.5, καλεῖται δὲ τὸ κοινὸν μᾶλλον δικαιοπράγημα· δικαίωμα δὲ, τὸ ἐπανόρθωμα ἀδικήματος. A ‖ Δικαίωμα idem etiam est quod δικαιολόγημα, Allegatum. B. ex Aristot.in 1 De cælo, τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, Causæ præsidia, & Firmamenta quibus causa nititur. Isocr.Arch. τὰ γὰρ αὐτὰ δικαιώματα ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους περὶ ἀμφοτέρων. Thuc.l.1 δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν ἱκανὰ κατὰ τοὺς Ἑλλήνων νόμους. vbi Valla vertit, Iura igitur ista apud vos habemus idonea & firma. Et lib.6, οὐ γὰρ ἔργῳ ἴσον ὥσπερ τῷ δικαιώματί ἐστι. vbi schol.exponit, ὥσπερ δικαιοφανές ἐστιν, οὕτω καὶ ταῖς ἀληθείαις δίκαιον τυγχάνει. B Δικαίωμα Budæo est etiam quod Latinè dicitur Quæstio iuris, Quintil.103. Et Conflictio. Item Instrumentum litis, Cautio in Pand.sæpe, Causificatio. Et apud Suid. οὐδὲν δικαίωμα τῶν ὅπλων ἰσχυρότερον, de iis qui viribus præpollent, semperque sibi quæ iusta sunt & dicere & facere videntur. Δικαίωμα νόμου, Præceptum legis, Numer.cap.31, ὡς δικαιοῦν τὸν κατορθοῦντα δυνάμενον, vt tradit Suidas. ‖ Eidem Suidæ δικαιώματα sunt etiam κατακρίσεις. ‖ Item εὔλογοι ἀφορμαί, hoc in loco, ἐάν τε γὰρ νικῶ ἐγώ, ἕξεις πρὸς ἐμὲ δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων. C

Δικαίωσις, εως, ἡ, idem quod δικαιολογία, vt Suid.apud Lysiam exponit. Item δικαία κρίσις, vt schol.Thuc.in hoc lib.3 loco, καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη. vbi Valla vertit, Consuetis rerum vocabulis in excusationem mutatis. Verti tamē sic etiam potest, Ex iudicio & libidine sua. Idem schol.in hoc lib.5 loco, ἐκ τῶν σπονδῶν ἅμα πολλὰς δικαιώσεις προφερόντων ἀλλήλοις, ξυνεχωρεῖτο ὥστε ἃ ἑκάτεροι πολέμῳ ἔσχον, ἀποδόντας, τὴν εἰρήνην ποιεῖσθαι, exponit αἰτήματα δίκαια. D ‖ Idē schol. exponit quoque κέλευσις, πρόσταγμα, in hoc lib.1 loco, τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥτε μεγίστη καὶ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων, πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη. vbi Valla quoque vertit Siue leuissima, Siue grauissima imperata. At lib.4, τὸ μὲν γὰρ [πλεονεκτῆσαι βίᾳ ἐμφανεῖ,] ἰσχύος δικαιώσει, ἣν ἡ τύχη ἔδωκεν, ἐπέρχεται, Valla vertit, Iure potentiæ. ‖ Item εἰς δίκην ἀπαγωγή, κρίσις, κόλασις. Thucyd.lib. 8, καὶ τῶν δρασάντων οὔτε ζήτησις, οὔτ᾽, εἰ ὑποπτεύοιντο, δικαίωσις ἐγίγνετο. Sic apud Plut.De def.or. φυγὰς τῶν κρατηθέντων ἢ δικαιώσεις ὑπὸ θεοῦ τῶν ἐξαμαρτανόντων, & à diis E irrogata supplicia.

Δικαιωτήριον, ου, τὸ, idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, vt Suid.exponit, & Hesych. Bud.ex Greg.in fratrem epitaph.citat p.105, καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἑλκόμενον στρεβλοῦσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ σημαίνειν τὰ μέλλοντα δικαιωτήρια, καθ᾽ ἃ πᾶς ὅστις οὖν μὴ μετανοίᾳ προκαθαρθεὶς, ἕλξεται, καὶ πάσαις δίκαις ἐκκείσεται.

C.ΔΙΑ δικαιόω, ῶ, Iustum censeo, Vt iustum assero & defendo. Thuc.lib.4, τῶν προσιόντων τῷ Βρασίδᾳ ἤδη καὶ ἐκ τοῦ F φανερῶς διαδικαιούντων αὐτά. i. δίκαια κρινόντων τὰ τοῦ Βρασίδου, vt schol.explicat. eodē propè sensu paulo ante dixerat, καὶ τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν φόβον, δίκαιον εἶναι ἐλάμβανον, approbabant.

Δικόω, ῶ, F.ώσω, idem quod δικαιόω, id est, Supplicio afficio, κολάζω. Cicero in Verrem lib.7, ἐδικώθησαν, inquit, hoc est (vt Siculi loquuntur) supplicio affecti ac necati sunt.

¶Δικίδιον, ου, τὸ, Controuersiola, Bud.ex Aristoph.

ΔΙ'ΚΩ, Iacio, Deiicio. Euripid.Phœniss. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα χρησμόν. G vbi schol.exponit κατέβαλε, citans alium ex Bacchis locum, δίκετε τὰ μέλαθρα, ὅπου κατῳκίσθη πόλις.

ΔΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, Discus, Orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, q exercendi corporis causa in auras proiiciebatur. vnde & à δίκω dictū volūt. Il.β, λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Volunt verò δίσκον fuisse vtplurimùm lapidem rotundum in medio pertusum, seu perforatum, annexo funiculo quo pro- H iiceretur. vnde Odyss.θ, quum dixisset Homerus, λάβε δίσκον Μείζονα καὶ παχετὸν, subiungit, Τόν ῥα περιστρέψας ἧκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός. Βόμβησεν δὲ λίθος. Et δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ἀποπέμψαι, δίσκον ἐκρῖψαι apud Pollucem De disci ludo. Et δίσκων ψόφοι apud Plutar.Pericle. ‖ Δίσκος numera-

A tur etiā inter vasa in quibus cibaria apponuntur, vt & apud Latinos. Pollux. 6, καθ᾽ ἕκαστον δὲ οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας καινούς. Epigr.lib.2, Μή με καλεῖ δίσκων ἐπίτορα λιμοφορίων, Discorum esuriem afferentiū. Cœnarū reliquiis discus ornatus apud Apuleiū: sic apud Trebell.Pollionem disci sunt corymbiati, & lāces pampinatæ. ‖ Δίσκος dicitur etiam orbis solis. Alex.Aphrod.lib.2, ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ σθένει, Luna quū sole minor sit, eius orbē totum obscu- B rare nequit. Huc pertinet & illud, δίσκῳ νέφη ἐπέσχοντα. Notandum verò est Eustathium tradere, eos qui vocabulo δίσκου in hac signif. vsi sunt, audacter admodū id vsurpasse.

C.Δισκοβόλος, ου, ὁ, Qui discum iacit, Qui discum in sublime iaculatur.

C.Δισκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Disci formam habens. Diosc. θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος πεπτωκόσιν ἐπὶ τῆς γῆς· σπερμάτιον δισκοειδὲς οἱονεὶ ἐντεθλασμένον ἔχον. De quo ita Plin. Thlaspi angustis foliis, digitali longi- C tudine, semine incluso lenticulæ effigie, nisi quod infringitur. Sic dicitur etiā quarta oculi tunica crystallo similem humorem continens: quæ & φακοειδὴς à figura dicitur, & à concreto humore κρυσταλλοειδὴς, vt tradit Ruffus Eph. sicut & δισκοειδὲς ὑγρὸν, in oculo idem quod τὸ κρυσταλλοειδὲς, apud Aet.lib.7, cap.1.

C.Δισκοφόρος, ου, ὁ, Discifer. Vtitur hac voce Hieronymus. Talem (inquit) δισκοφόρον inedia meruerat hebdomadis. de Abacuc qui Danieli ferebat prandium.

C.Δίσκουρα, Terminus qui disci iactu comprehenditur. Il. D ψ, de Menelao & Antilocho cursu certātibus, ἀτὰρ τά περ ὅσσα τε καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. Vbi tamen & δίσκ᾽ οὖρα, & δίσκου ῥα scribitur. Eustath. δίσκουρα legit, sed annotās δίσκ᾽ οὖρα etiam scribi. ET Δισκούρια apud Hesych. ὅσον ἄν τις βάλλοι δισκεύων. postquam δίσκουρα exposuisset ὅσον ἂν λάβοι δίσκῳ. Simile est δουρηνεκὲς, Spatiū quod hastæ iactum æquat.

Δισκέω, ῶ, F.ήσω, Disco ludo, Discum iaculor. Od.θ, λάβε δίσκον Μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ Ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισι. ET Δισκεύω, F.εύσω, pro eodē. E Philostr.epist.43, τὸν δὲ Ἀπόλλωνα [ὁρᾷ ἐν ταῖς γραφαῖς] καὶ ψιλῷ σώματι ἢ δισκεύοντα ἢ τρέχοντα ἢ τοξεύοντα. VNDE Ἀποδισκεύω, Discum deiicio, seu In modum disci deiicio. A quo in pass.voce & signif. est quod Eust. quendam dixisse scribit, φῶς ἐξ ἡλίου ἢ ἀκτῖνας ἀποδισκεύεσθαι. quem huius vocis vsum audacem esse annotat.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, Rete. Δίκτυα sunt maiores plagæ quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια quæ in viis: at ἄρκυες minores his sunt, similes κεκρυφάλῳ κατὰ σχῆμα, atque in acutum desinentes, vt tradit Pollux. F X.Cyneg. ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐννεάλινοι, τὸ δὲ μέγεθος πεντεσπίθαμοι, διπάλαιστοι δὲ τοὺς βρόχους· τὰ δὲ ἐνόδια, δωδεκάλινα. τὸ δὲ μέγεθος, τὰ μὲν ἐνόδια, διώρυγα, τριώρυγα, πεντώρυγα· τὰ δὲ δίκτυα, δεκώρυγα, εἰκοσώρυγα, τριακοντώρυγα. Hinc est δικτύοις περιβάλλειν apud Luc.& Plut. δίκτυα ἀναπλύνειν τοῖς θηρίοις apud Philost.ep.47, ἐν δικτύοις σεσαγηνευμένοι apud Herodianū 4, retibus impliciti. δίκτυα δυσέξερα ἐνεπετάννυες, apud X. Pædia. Et apud Eurip. Oreste, εἰς πεσεῖν δικτύων βρόχους, simpliciter pro δίκτυα. Sed δίκτυον nō solùm venatorū est, sed & piscatorum. Odyss. G χ, ὥστ᾽ ἰχθύας, οὕσθ᾽ ἁλιῆες Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. ‖ Δίκτυον, Hesychio est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. Deriuat autem hoc vocabulum Eustath. à δίκω, id est βάλλω. Sic autē ab eodem βάλλω, βόλος (quod affinem huic significationem habet) deducitur.

C.Δικτυοβόλος, ου, ὁ, Qui rete iacit, videlicet ad capiendos pisces, Piscator retiarius. Poll.

C.Δικτυοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Retiformis. δικτυοειδὲς πλέγμα, retiformis plexus: quæ est multiplex implicatio contex- H túsque ramorum arteriæ soporalis ad basim cerebri, in quo spiritus animalis ex vitali elaboratur. vt docet Gorr.apud quem plura.

C.Δικτυόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, Retium instar [seu reticulatim] positus, Reticulatus. Plin.lib.36 cap.22, Δικτυόθετον vocant reticulatam structuram, quam frequentissimè Romæ

struunt, rimis opportunam. De quo & Vitruu.lib.2, cap.8. A

C.Δικτυόκλωστος,ου,ὁ κὴ ἡ, In retia plexus, In retia fili modo contextus. Soph. Antig. De hominis solertia, Κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει, καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν φύσιν σπείραισι δικτυοκλώστοις περιφραδὴς ἀνήρ. id est χοινίοις τοῖς εἰς δίκτυον κεκλωσμένοις, ἃ συγκλείουσι τὰ δίκτυα, vt schol.exponit.id est Retium nexu,simpliciter.

C.Δικτυοπλόκος,ου,ὁ κὴ ἡ, Qui retia nectit seu plicat.Poll.

C.Δικτυοποιός,οῦ,ὁ κὴ ἡ, Qui retia conficit.

C.Δικτυάλωτος,ου,ὁ κὴ ἡ, Reti captus. Synes.De insomn. ὑπέδεξεν ἑσμοῖς δικτυαλώτων καὶ δορυαλώτων θηρίων, Examina irretitarum ferarum. B

C.Δικτυουλκός,οῦ,ὁ, Qui rete trahit, Piscator retiarius. Poll.

Δικτυόω,ῶ, Ad retis formam compono,aut fabrico. Vnde δεδικτυωμένον ἔργον, Opus reticulatum.Bud. ex lib. Reg. ET Δικτυωτός,οῦ,ὁ, Ad retis formam factus, Reticulatus.idem quod δικτυόδετος.Cancellatus, vt Hesych. & Suid.exponunt voce Lat.vt θυρίδες δικτυωταί, Ezech. 41,&ἀπὸ τοῦ δικτυωτοῦ τοῦ ἐν ὑπερῴῳ,4.Reg.1.vbi exponūt Per cancellos cœnaculi. δικτυωτὴν ὑπερῴων apud Hesych. τὸ πολλὰς θυρίδας ἔχον. ‖Δικτυωτὴς Suid.est etiā πολύπλοκος. C

Δικτυεὺς,έως, ὁ, Piscator retiarius.Poll.

Δικτύδιον,ου,τὸ, Reticulum.

¶Δίκτυννα,vel Δίκτυννα,ας,ἡ, Diana. dicta ἀπὸ τῶν δικτύων, vt Aristoph. Vespis innuit his verbis, Ἡ σέ μοι δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου. Orph. Hymno in Artem.—τοξότι σεμνή, Πασιφαής, δᾳδοῦχε, θεὰ δίκτυννα, λοχεία.paulo pòst verò alia ei venationis epitheta tribuit, κυνηγέτι, ἰοχέαιρα,φιλαγρέτι, θηροκτόνε. Sunt tamen qui Dictynnam à Diana diuersam esse tradant: vt scribit Diodorus Siculus lib.6, Dictynnam ex Ioue ortam,in Creta consuetudine Dianæ familiarissimè vsam esse. At verò apud Plutarch.in lib. Vtra anim.prudent. legimus, πολλοῖς ἄγρας ἀκροθινίοις ἀγλαΐσας τὴν ἀγροτέραν ἅμα θεὸν καὶ δίκτυνναν. Hoc itē cognomine Britomartin deā appellant Cretēses, quòd Minos quū ob amorē hāc insequeretur, illa fugiēs in retia capiēdis demissa piscibus se præcipitem dederit. D

ΔΙ'ΝΗ, ης,ἡ, Vortex,Gurges.Il.φ,—ἔγχελυές τε καὶ ἰχθύες,οἳ κατὰ δίνας Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυδίσσωνται ἔνθα καὶ ἔνθα. Hesiod.Theog.de Styge, Δίνης ἀργυρέης εἰλιγμένης εἰς ἅλα πίπτει. Philo De mundo, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτάτης ἁρπασθεῖσαι κατεπόθησαν, Fluctuantis aquæ vortice. Plut.De fort.Rom. ἐκ βαθείας ὑποφθέγγεται δίνης, velut ex imo vortice succlamat. Nec tantùm αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαὶ vocantur δῖναι,sed etiam aeris turbines. Turbineos vortices dicere possumus. Empedocles apud Plutar.loquens de vagis erroribus δαιμόνων θεηλάτων καὶ οὐρανοπετῶν, Αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος ποντόνδε διώκει. Πόντος δ' ἐς χθονὸς οὖδας ἀπέπτυσε· γαῖα δ' ἐς αὐγὰς ἠελίου ἀκάμαντος· ὁ δ' αἰθέρος ἔμβαλε δίναις. E F

C.Δινοχλέω, Obturbo, Vexo.

C.Βαθυδίνης,ου,ὁ, Profundos vortices habens, Profundus. Hesiod. παρ' ὠκεανὸν βαθυδίνην.

C.Βραδυδίνης,έος,ὁ κὴ ἡ, Qui tardo vortice circumagitur. Item Tardus ad motum.ex Nonno.

C.Εὐρυδίνης,ου,ὁ, Latos vortices habens. Bacchylides, ξανθότριχα μὲν φερένικον Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα.

C.Περιδινής,έος,ὁ καὶ ἡ, Qui vortice circumagitur. At περιδινὴς κύρτος in Epigr. exponitur Versatilis nassa. G

C.Ταχυδινής,έος,ὁ κὴ ἡ, Qui celeri vortice circūagitur, Celeriter versatilis, Nonno.

C.Παλινδινία,ας,ἡ, Vortex reciprocus, ἡ ἐξ ὑποστροφῆς ὑδάτων, vt Hesych.exponit.

Δινήεις,εντος,ὁ, Vorticosus. Il.ε, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. Od.ζ, ποταμὸν περὶ δινήεντα. Apoll.Arg.2, Δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νηὰ ῥόος.

Δινέω,ῶ. F.ήσω, Instar vorticis circumago, Gyro, Verso, Circumago. Vnde in pass.Il.π,—δινήθη δὲ οἱ ὄσσε.Il.ρ, Ὣς τότε σοί, Μενέλαε διοτρεφές, ὄσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Od.ι, Νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν. Sic Od.π,—πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι Πλαζόμενος. Aristot.De mundo, ταῦτα δ' ὑφ' ἕνα σημαντῆρα δινεῖται, Omnia sub vno ductore mouentur. Δινέω neu H

traliter etiam pro δινέομαι seu στρέφομαι,vel ἀναστρέφομαι, seu κυκλόσε στρέφομαι, seu στρέφομαι χορικῶς, seu κατὰ δῖνον στρέφομαι (vt paruorum scholiorum autor & Eustath. explicant) vsurpatur. Il.σ,—ποτὶ δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Sic. Od.ι, ἔγω δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον. Et Apoll.Arg.2, ἀνὰ πόντον ἐδίνεον. ET Δινεύω, F.εύσω, pro eodem Il.σ,—πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, id est στρέφοντες τὴν ἄνω κάτω, vt schol.explicat. Il.ψ, de turture, Τὴν ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην. Il.ω, τότε ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. Apoll. Arg.1,—οἱ δ' ἀμφὶ πυρήια δινεύεσκον, Οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων. In pass.apud Aratum, Οἱ δ' ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ' ἀστέρες οὐδὲν ὁμοῖοι Πάντοθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται. Quod Cicero ita reddidit, Nam quæ per bis sex signorum labier orbes Quinque solent stellæ.

Δίνησις,εως,ἡ, In vorticem seu gyrum circumactio, κυκλοτερὴς περιστροφή, vt Erotianus explicat. ET Δινηθμός,οῦ,ὁ, idem.

C.Ἀεδίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Semper in vorticem seu gyrum actus, Qui semper tereti versatur turbine, vt Catull. de fuso, Libratum tereti versabat turbine fusum. ἀεδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.

C.Εὐδίνητος,ου,ὁ κὴ ἡ, Facili versatus turbine, Qui faciles versationes habet, Vitr. Versatilis, εὔστροφος. Epigrammat. Τρύπανά τ' εὐδίνητα.

C.Παλινδίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui reciproco vortice reuoluitur. vt παλινδίνητος θάλασσα, Mare reciprocū, in Anth. Epigramm.lib.1.

C.ἈΝΑδινέω,ῶ, In vorticem seu gyrum reuoluo. ἀνακινέω, vt Hesych.exponit: apud quem ἀναδινίω quoque ponitur pro περιπατῶ, id est ambulo.

C.ἈΠΟδινέω,ῶ, Vergo.v.l.

C.ἘΝδινέω,ῶ, Instar vorticis aut turbinis circūago. Ἐνδεδινημένα ὄμματα apud Hippocr. Epidem. Erotianus tradit rectè exponi posse ἐξεστραμμένα, addens Epiclem ἐνδεδινημένον posuisse ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος: sed perperam. Hippocratem enim non de homine καθόλου vocabulū illud vsurpasse, sed propriè de parte oculi.

C.ἘΠΙδινέω,ῶ, Verso, Gyro, In orbē ago. Il.γ, Τὴν μὲν ἔπειτ' ἥρως μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, de galea. Aristot.de fucis, ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπιδινοῦντες αὑτούς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exercitationem solennem habent, spatiatæque in aperto & in altum datæ, gyris volatu editis. Et in pass. Odyss.υ, Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Πόλλ' ἐπιδινεῖται. id est εἰς πολλὰ στρέφεται, vt Eust.exponit.

C.ΠΕΡΙδινέω,ῶ, Instar vorticis aut turbinis circumago. Æsch.contra Ctes. ὅτε κυκλῷ περιεδίνεις σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἔλεγες. Synes.De insomn. καὶ ἀγανακτεῖν καὶ τὼ χεῖρε περιδινεῖν ἀκόσμως ἐν τῷ διατίθεσθαι λόγους, Manus circumagere. Sic apud Suid.de Babyloniis, ἐντιθέντες εἰς σφενδόνην ὡς περιδινοῦντες ἐν κύκλῳ. Et in pass.Il.χ, de Hectore & Achille, Ὣς τὼ τρὶς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην Καρπαλίμοισι πόδεσσι. id est περιέδραμον. Eust. Sic apud Apoll.Arg.1, Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες Τύμβον ἐνεκτερίξαν, schol.exponit περιδραμόντες. HINC Περιδίνησις,εως,ἡ, In gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & Vertigo. ET Περιδίνητος,ου, ὁ, apud Dionys. De situ orbis, idem quod πολύστροφος, Versatilis.

¶Δῖνος,ου,ὁ, pro eodē. Plut. περὶ δὲ μὴν χ. οἱ δῖνοι τῶν ἁμαξικύκλων καταφερομένων σωμάτων. id est turbines & gyri. vt apud Catullum, Libratum tereti versabat turbine fusum. ‖Item pro turbine æthereo. Aristoph.Neb. Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτὰς οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε φέρεσθαι, ἀλλ' αἰθέριος Δῖνος. Ibidem, Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακώς. ‖Item Vertigo, id est affectus quo caput circūagi videtur. in quo si præterea tenebræ oculis obuersentur, σκοτόδινος, quasi tenebricosa vertigo, appellatur. Gorr. seu (vt Erotian. exponit) ὅταν αὐτῷ δοκῇ τὰ ὁρώμενα. ‖Item saltationis quædam species, vt idem Erot. docet, dicta fortassis quòd in gyrum ageretur.

Δῖνος Eustathio idem etiam est quod τόρνος: id est instrumentum quo ligna, ebur & alia huiusmodi tornan

tur. Item, Quicquid turbinatum est, hoc est κῶνος, ἢ ῥόμβος. Latini turbinem vocant. vt apud Plin. Turbines cadorum, & apud Virgil. — torto volitans sub verbere turbo, Quem pueri magno in gyro vacua atria circum Intenti exercent ludo. ‖ A cuius similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiori parte στρογγύλον. alio verò nomine ψυκτὴρ vocabatur, & ψυκτὴρ & ἀκρατοφόρος, vt Athen. lib. 11 tradit, & Pollux lib. 6, addens, οὐ μὴν ἔχει πυθμένα, ἀλλ' ἀστραγαλίσκους. Eustathio δεινὰς quoque dicitur à Dinio artifice. Apud Lat. quoque turbinem vasculū esse scribūt in imo angustissimū, latissimū in summo, figura pirorū: quo pruna & cottana inter Saturnalia xeniola mittitari solerent. Aristoph. Vesp. ἐστὶ δὲ κεχηνὼς, βρωμησάμενος τοῦ ποδίνου μέγα καὶ σαπρὸν κατέπαρδεν. ‖ Est etiam ποδονιπτὴρ apud Cyrenæos, teste Eust. ‖ Item δῖνος apud Telesillam, vt idem Eust. ex Athenæo annotat. A B

Δινός, οῦ, ὁ, Vorticosus, δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων, vt Eust. quosdā exponere scribit, qui Il. φ. legebāt πεπαυμένο κατὰ δινοῖο ῥέεθρα, pro δινοῖο. sicut & Il. υ, pro ἐν δεινῷ σάκει, legebāt δινῷ, id est δινωτῷ. C

C. Ἔνδινα, τά, Intestina: dicta (vt quosdam tradere Eustath. scribit) παρὰ τὸ ἐντὸς δινεῖσθαι. quanuis alios esse addat qui ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν denominata velint: alios autem exponere ἢ ἔνδον τῶν σπλάγχνων σάρξ. Il. ψ, Ὁπποτερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

C. Περίδινος, ου, ὁ. vt περίδινοι λεγόμενοι, Plato De legibus. 1. περιστάται. v. l.

C. Σκοτόδινος, ου, ὁ, Tenebricosa vertigo, apud Hippocr. Affectio cerebri è duobus symptomatis composita, vertigine & tenebris. quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeo vt æger visu priuetur. vt tradit Gorr. VNDE Σκοτοδινέω, ῶ, Vertigine tenebricosa laboro. ET Σκοτοδινία, ας, ἡ, Tenebricosa vertigo. idem quod σκοτόδινος, teste Erot. Vtitur Plato & Hippocr. VNDE Σκοτοδινιάω, ῶ, idem quod Σκοτοδινέω. ‖ Et metaph. apud Athen. l. 5, σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι. D

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Turbineus, aut Turbineis vorticibus plenus. E

Δινόω, ῶ, Instar turbinis circumago, Torno. τορνεύω, Eust. VNDE Δινωτός, ή, όν, Turbinatus, Tornatus. τορνευτὸς seu τορνωτός, Eust. Il. ν, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ, Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ Δινωτὴν φορέεσκε. quasi tornata esset, vt Eust. exponit. Il. γ, Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι. Sic Odyss. τ, — κλισίην dicit δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ. Ab Oppiano verò δινωτὸς κύβος μοχλευτοῦ per παράχρησιν dictum est. nam si κύβος τετράγωνος est, quomodo potest esse δινωτὸς, id est τορνευτός? aut si δινωτὸς est, quomodo potest esse κύβος? Eust. F

¶ Δίνω, idem quod δινέω. Hesiod. Erg. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δινέμεν &c. Χώρῳ ἐν ἀεῖ καὶ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ. id est (vt Moschopul. exponit) δινεῖν, seu τῇ βοῶν δινήσει ἀλοᾶν, vel (vt Proclus) περικυκλοῦντας καὶ περιελαύνοντας τοὺς βόας, ἀλοᾶν. De qua granorum excutiendorum ratione habes in Τρίβολος.

¶ Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος. hoc est poculi cuiusdam nomen. — Dionys. Sinop. apud Athen. lib. 11, — δεῖνος μέγας χορῶν μετρητὴν. Stratis ibidem, Οἶδ' ὦ περσέοικεν ὦ Κρέων τὸ βρέγμα σου; Ἐγῷδα. δίνῳ περικάτω τετρημένῳ. (VNDE Σκοτοδείνη, ης, ἡ, Ancillæ nomen, ab Archedico ibidem inde dictæ, — ὅτι Δεῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ) ‖ Item Saltationis quoddam genus. Apollophanes ibidem, Δεῖνός τις δεῖνος, καὶ καλαθίσκος οὗτοσί. ‖ Item ἅλως à Telesilla δεῖνος vocata est, vt ibidem Athenæus docet. ‖ Δεῖνος à Cyrenæis nominatus est etiam ποδονιπτὴρ, vt ibidem ex Philetæ Atticis tradit Athen. G

ΔΙ'Σ, Bis. Plato epist. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impleri. Et δὶς καὶ τρὶς τὸ καλὸν, prouerbium quo pulchra aut honesta sæpius inculcari & repeti debere admonetur. Δὶς παῖδες οἱ γέροντες, in senes puerascentes & delirantes. pro quo & δισπαῖδες voce composita scribi Eustath. annotat. Δὶς ἐπὶ πληγαῖς πολύποις πλουμένος, de iis qui pœnas meruerunt. Δὶς διὰ πασῶν, concentus quidam musicus, q. d. Bis per omnes. H

Abiit autem in prouerbium de reb. inter se multum distantibus. nulla enim harmonia vltra eam quæ διὰ πασῶν dicitur, procedit. Eras. QVAE verò hinc cōposita deducūtur, sequente vocali aut diphthongo, ς finale retinent: sequente autem consonante, interdum retinent, interdum amittunt, vt δισέγγονος, διαμέλεος, διθαλης, δισύμφωνος, δίστιχος, δίπους, δισσιδαμος, δίστιχος.

Δισσός, ET Διττός, Atticè, ὁς, ὁ, Duplex. Plato epist. 7, ἀναγκάζειν αὐτοῖς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, διτταῖς οὔσαις ἀνάγκαις, αἰδοῖ καὶ φόβῳ, Duplici necessitate. In plurali frequenter ponitur pro Duo: vt apud Soph. Aiace, δισσοὶ Ἀτρεῖδαι κλέειν. Et in Epigr. δισσοὶ θεοί. ET Διξὸς Ionicè pro δισσός. vt διξὰ ἔπεα. Et apud Herodotum, διξὰ ἡρακλεια ἱδρυσάμενοι, & διξὰ θυρώματα, gemini postes. vbi Duos etiam dicere possis, vt in δισσὸς habes.

Δισσάκις, Bis.

Δισσεύω, F. εύσω, Duplex sum. Eust.

¶ Δίχα, Dupliciter, Bipertito. Od. τ, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. δίχα τερίσαντες, Geminas in partes quū serrauissent. Aristot. lib. 2, Anim. δίχα τὰ ἐκτὸς, Exteriora duplicia, vt ibi exponitur: sicut & Polit. 6, ἐὰν δίχα γένηται δικαστήριον, interpr. Si iudicium æqualiter in duo diuidatur. Item Diuisim, Separatim, Seorsim. Il. υ, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, Diuisis animis. Sic apud Thucydidē δίχα ὄντας, Separatos. δίχα γιγνόμενοι, Diuisi, Diducti. δίχα ποιεῖν, Separare, Seiungere. Thucyd. lib. 1, τῶν ἄλλων Πελοποννησίων δίχα ἐψηφισμένων, Sententiis quum dissiderent. In hac significatione genitiuo etiam iungitur. nam δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου exponitur, Ab altero dissidet. Et postposito casu, σώματος δίχα γίνεται, Separatur à corpore. Bud. ex Gaza. Item Sine. q. d. Separatim ab, seu Seorsim ab, &c. Construitur autem cum genit. Soph. Aiace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνευ. VNDE Διχάδε, idem quod δίχα. Plato Sympos. de Silenis, διχάδε ἀνοιχθέντες, In duas partes expansi, B. ET Ἄνδιχα, In duas partes, Diuisim. vt ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. ‖ Apud Phocylidem, μήτ' ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος, est inter [maritum & vxorem.] ‖ Item Sine, cum genitiuo libro 3, Epigr. Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης. ET Διάνδιχα, itidem pro δίχα, Dupliciter. Il. α, Στήθεσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. Sequitur enim, Ἤ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν. &c. Ἠὲ χόλον παύσειεν.

Διχάζω, F. άσω, In duo diuido, Diduco, Separo. A cuius pass. est quod Eust. scribit δεδιχασμένα ἀλλήλων dici τὰ χωρὶς πεπηγμένα. A QVO Διχαστῆρες ὀδόντες, qui & τομεῖς & κτένες, & γελασινοί. id est dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interiecti. quoniam διχάζουσι seu διαιροῦσι & τέμνουσι τὸ προσπεσόν.

Διχῇ, Dupliciter, Bifariam. Demosth. Olynth. α, φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. ET Διχῶς, pro eodem. ET Διχόθεν, A duabus partibus.

Διχθά, Dupliciter, poeticum vocabulum, Od. α, Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν: videlicet, Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. VNDE Διχθάς, άδος, ἡ, Duplex, δισσή. Musæus διχθάδι χείρσω. A QVO Διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod δισσὸς, nisi quod poeticum est. Il. ι, Achilles dicit matrem dixisse sibi, eum Διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοσδε. videlicet, si domum redeat, vitam diuturnam, at ingloriam: sin in Troiano bello maneat, vitam breuem, at gloriam sempiternam. At Διχθάδιον κατὰ κῶλον, gemino seu vtroque membro, vtroque pede.

ΔΙΦΡΟΣ, ου, ὁ, est (vt Eust. tradit) ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖος τόπος, in quo παραιβάτης & ἡνίοχος sedebant. à duobus illis quos ferret, dictus: alio nomine, eodem tamen sensu, δίοχος à Pausania nominatus. Et sic accipit illud Il. χ, de Hectore, Ἐκ δίφροιο δ' ἔθηκε. Synecdochicè verò pro toto curru. vt Iliados κ, Δώσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. quæ verba Dolon paulo pòst referens, ait, Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ Δωσέμεν οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. X. Pæd. 6, τούτων κατὰ τὰς δύ' ἄρας τοῦ ἁρματείου δίφρου, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Itidem, ἀναβάντος αὐτοῦ κατέκλεισε τὸν δίφρον ὁ ὑφηνίοχος. Sunt qui bigā interpretari malint, id est currum biiugem. quomodo

& δίφρος exponi potest, quòd à duob⁹ traheretur equis. A
Nam quod Homerus Il. χ de Hectore dicit, Ἐκ δίφροιο δ' ἕδησε, κάρη δ' ἑλκέσθαι ἔασεν, Virgilius interpretatus videtur Raptatus bigis. Ἰδίφρος est etiam Sella, quam Eust. θρόνου & κλισμοῦ ἀπλεστέραν esse tradit. Il. ζ, Helena ad Hectorē, Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, κὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ. Od. τ, — φέρε δὴ δίφρον κὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ. Sic Od. υ, δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν. Plut. Lyc. κλιντῆρες, κὶ δίφροι κὶ τράπεζαι. Sic idem, ὥσπερ ᾄσεν τὸν δίφρον αὐτοῦ περιέστησαν, de interfectoribus Cæsaris sellam eius in senatu circunstantibus. Apud eundem δίφρος ἡγεμονικὸς exponitur Sella curulis. B
Et δίφρος Θετταλικὸς apud Pollucem inter σκεύη τὰ ἐν κοιτῶνι. quod δίφρων genus celebrius erat: vnde apud eundem Pythia dicit Θετταλὲ ποικίλε δίφρε. Eupolis, δίφρος Θετταλικὸς τετράπους. ‖Item Scamnum quo gestantur infirmi. B. ‖ A Polluce δίφρος quoque ἀφήμως sella vocatur ad aluum euacuādam comparata.
C. Διφροπηγία, ας, ἡ, Bigarum seu sellarum fabricatio.
C. Διφροφόρος, ὁ, ὁ, ET Διφρηφόρος, ἡ, apud Suid. ex Aristoph. Qui sella lecticaria aliquem gestat. Plut. καὶ πολλοὶ συνέπεσαν, ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς, τῆς τραγῳδίας κομμωταὶ κὶ διφροφόροι. Athen. lib. 12, de Persarum regis luxu, ἀεὶ αὐτοῦ χρυσοῖς δίφρος ἐτίθετο, κὶ οὕτω ἐπιβαίνων κατῄει κὶ ὁ βασιλέως διφροφόρος εἰς τοῦτο εἴπετο. VNDE Διφροφορέω, ῶ, F. ήσω, Sellam lecticariam fero, Bud. ex Athenæo lib. 6, ἰωάξκαζόν τε τῶν πολιτῶν τοὺς μὲν διφροφορεῖν, τοὺς δὲ ῥαβδουχεῖν. C
Et passiuum Διφροφορεῖσθαι, Sella lecticaria gestari. vnde crebro est διφροφορούμενοι apud Herodotum de Persarū principibus.
C. Διφρηλασία, ας, ἡ, Aurigatio. Pind. Olymp ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας. ET Διφρηλάτης, ὁ, ὁ, Auriga. VNDE Διφρηλατέω, ῶ, Aurigor, Bigas seu currum agito. Soph. Aiace, Σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν Ἥλιε. D
C. Διφρουλκέω, ῶ, Currum traho. Epigr. αὐτυγα διφρουλκεῖ.
C. Διφρεργία, ας, ἡ, idem quod διφροπηγία.
C. Ἐπιδίφριος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, Qui super curru est, aut sedet, aut ponitur. Od. ο, Menelaus ad Telemachum discedētem, Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω. ‖Item ἀργὸς καὶ γυναικώδης, Etymolog. forsan ab effœminato & ignauo τῶν δίφρων vsu: vbi sella lecticaria intelligenda fuerit. AT Ἐπιδιφριὰς, άδος, ἡ, Pars (vt Eust. tradit) vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν τὰ περατοῦται ἡ δίφρος: vt autem Etymol. exponit, Currus circumferentia, quæ & ἄντυξ dicitur. Il. κ, — παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο. vbi paruorum scholiorum autor, ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἅρματος δίφρου τῆς περιφερείας, quæ etiā ἄντυξ appellatur & ἐπιδιφριάς. E
Διφρεύω, F. εύσω, Curru aut bigis vehor. Eurip. Andromache de Hectore, — τὸν περὶ τείχη Εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος. VNDE Διφρευτὴς, ὁ, ὁ, Auriga, Currus seu bigarum agitator. διφρηλάτης. Soph. τὸ διφρευτὴν ἥλιον προτεννέπω. ET Διφρεία, ας, ἡ, Aurigatio. Xen. Pæd. 6, τὴν μὲν Τρωϊκὴν διφρείαν πρόσθεν οὖσαν & τὴν Κυρηναίων ἔτι νῦν οὖσαν ἁρματηλασίαν κατέλυσε. F
C. Ἐκδιφρεύω, E curru aut sella excutio aut deturbo.
Δίφραξ, Sella lecticaria. κλιντὴρ, item θρόνος γυναικεῖος. Hesychius.
Διφρεὺς, q.d. Sellularius, Qui ita effœminatus est vt lecticaria sella gestari semper velit. ὁ ἑδραῖος κὶ καθήμενος ἀεὶ ὑπὸ ἀργός. Hesych.
Διφρίσκος, ὁ, ὁ, Curriculum. Aristoph. Neb. τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν. vbi scholiastes quum dixisset δίφρον esse σκεῦος in quo οἱ ἡνίοχοι ἐφεστῶτες ἐξελαύνουσιν, addit, diminutiuè διφρίσκους dixisse, διὰ τὸ μικροὺς εἶναι κὶ κούφους τοὺς ἀγωνιζομένους πρὸς τοὺς ἀγωνιστικούς. Pollux διφρίσκους ponit etiam inter τὰ κοιτῶνι περικείμενα. G

ΔΙΣ Διὸς, Διΐ, Δία, Iupiter, Iouis, Ioui, Iouē. Sed inusitatus est nominatiuus Δὶς, licet ab eo obliqui formentur: & pro illo Ζεὺς dicitur, vnde & Ζηνὸς: quod tamen potius à Ζὴν factum est. Traditi autem fuerunt & alii nominatiui ab antiquis, videlicet Ζὰν, & Ζὰς, & Ζὴς, (quod Pherecydi tribuitur) item Δεὺς. Quin & accus. Ζῆν à Ζεὺς, ex quodam Polycrate sophista affertur. ‖Δία sæpe Græci vocant & ipsum aerem, sicut Latini dicunt H
Sub dio, & Horat. Sub ioue frigido. Hinc & ὑπαιθρία, q.d. ὑπαιθρεία.
C. Διόσκουροι, (qui & Διόσκοροι) Iouis filii, Διὸς κοῦροι, Castor & Pollux. (qui & Tyndaridæ) Ita per excellentiam dicti Iouis & Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Stesichoro. Plut. De frat. char. ἀμυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας. ‖Διόσκουροι dictæ & αἱ παρῳδίες, & οἱ ἐπικοὶ κύκλοι, Eust. 410. HINC Διοσκούρειον, Templum Castoris & Pollucis.
C. Διόπαις, Iouis filius. Apollinis epithetum in Epigr.
C. Διόπεμπτος, ου, ὁ & ἡ, A Ioue missus. vt διόπεμπτοι ὄνειροι, A Ioue missa somnia.
C. Διοπετὴς, VEL Διϊπετὴς, έος, ὁ & ἡ, A Ioue delapsus, Qui cælitus decidit. Sed διοπετὲς dicitur ἄγαλμα ab Euripide & Herodiano lib. 1, (& διοπετὲς in Act. Apost. c 19, subaudito substant. ἀγάλματος) sic διοπετὴς πέλτη, Plut. in Numa de ancili illo cælitus demisso: quin & λίθον διοπετῆ legimus rursus apud Herodianum lib. 5: at διϊπετεῖς dicuntur peculiariter fluuii ab Homero, vt qui ex pluuia cadente à Ioue oriantur. vnde propriè torrentium est epithetum, sed & ad cæteros omnes extenditur: Vide Eustathium.
C. Διοπομπέω, ῶ, ET Ἀποδιοπομπέω, vel potius passiua voce Ἀποδιοπομπέομαι, οῦμαι, Ablego, Procul amando, inuocādo Δία ἀλεξίκακον: & quasi illius inuocationis præsidio à me depello. Synes. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλονεικίας κακὰ εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. A Budæo redditur Exigo, & Procul amoueo, in hoc loco Plutarchi in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἐγὼ ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ‖Item, Reiicio, vel Quasi neglectius aut per dissimulationem transmitto. quasi παραπέμπω. vt docet idē, citans hæc Athenæi verba l. 9, ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, ἀλλ' ὑμῖν γε, ἔφη, &c. id est, At ille quum multum meditatus, quæstionē reiecisset, aliud fari orsus est. Vel, Quū problema quasi neglectim aut per dissimulationē trāsmisisset: quasi παραπέμψας. quod etiam ἀποπεμψάμενος & ἀποτρεψάμενος dici potest. ‖Ἀποδιοπομπεῖσθαι, est etiam καθαίρομαι, seu ἱλάσκομαι, inquit Suidas: Expurgo Expio, Lustro, Procuro vt prodigium, & depellere conor. ἀποπέμπομαι πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία, inquit idē. Etymologistes autem scribit esse ἀποτρέπομαι διὰ τοῦ ἀποτροπαίου Διός: & fieri hoc verbum à genitiuo Διὸς, & nominatiuo πομπός. Paulo pòst autem videbimus Platonem post ἀποδιοπομπήσεις subiungere τὸ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερά. Idem ἀποδιοπομπεῖσθαι & καθαίρεσθαι copulat hoc in loco, αὖθις δ', ἂν καὶ ὑμῖν συνδοκῇ, ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτὴν καὶ καθαρούμεθα, ἐξάραντες ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν. id est, inquit Budæus, Abluemus expiabimúsq;, eáque nos abdicabimus: si modò hominem nacti erimus expiationum peritum. Vide Eustath. p. 1935, vbi diuersam quoque deriuationem affert huius verbi ab ea quam attuli, videlicet à δῖον significante κώδιον ἱερείου τυθέντος Διὶ μειλιχίῳ ἐν τοῖς καθαρμοῖς. Idem verò & διοπομπεῖν sicut & ἀποδιοπομπεῖν affert, sed sine testimonio.
Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, Nomen verbale, Sacrum expiabile, vt tradit B. hæc citans Platonis verba, De leg. 9, ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ τὰ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης.
C. Διοτρεφὴς, έος, ὁ & ἡ, A Ioue nutritus, Iouis alumnus. Ab Homero βασιλεῖς, id est reges, dicuntur διοτρεφεῖς, sicut & διογενεῖς, vel tanquam à Ioue ducentes originem, vel tanquam à Ioue regnū adepti. Et διοτρεφεῖς αἰζηοὶ apud eundem sunt ἄνδρες βασιλικοί. Vide Eust.
C. Διοσημεία, seu Διοσημία, signum à Ioue, Prodigiosa tempestas, vt Turn. interpr. Exponitur & simpliciter Tempestas ab eodem. Plut. De def. or. σύγχυσιν μεγάλην περὶ τὸν ἀέρα καὶ διοσημείας πολλὰς γενέσθαι. Idem alibi, μεγάλας μὲν εὐθὺς ἐξιόντι διοσημείας παρακολουθοῦσι. Polit. apud Herodianum διοσημείας interpr. Prodigia. Bud. autem apud Pausaniam διοσημείαν vertit Ostentum: at apud Aristoph. in Acharn. διοσημία 'στι, reddit, Vitium obuenit. eo videlicet sensu quo dicebantur augures obnuntiare, quum vitium obuenerat. Ex Iuliano autem affert in bonam partem, ὁ Ζεὺς αἴσια πάντα ἐσήμηνεν, ἐναργῆ δείξας τὴν διοσημείαν.

Διόθεν,

Διόθεν, aduerb. A Ioue. Hom. ET Ἐκδιόθεν, pro eodem. Hesiod. A

Δίασια, ET Πανδία, ET Διιπόλια, Iouialia, Festum quoddã in honorem Iouis. Sed Διιπόλια dicta putantur quòd Ioui πολιεῖ sacrificaretur. VNDE Διιπολιώδη pro priscis & obsoletis apud Aristoph. Sunt qui πανδία pro alio festo accipiant. Vide Etymol.

¶Δῖος, ου, ὁ, pro δίιος per contract. (q. d. Iouialis) Ioue progenitus, A Ioue oriũdus. vt Hom. Diana, δῖον γένος. i. Διὸς γένος. Æsch. Prom. Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Sed δῖος (vt & Lat. Diuus) pro Diuinus accipitur. i. Habens diuinũ aliquid quo excellit, Præstantissimus. Atq; ita δῖος vocatur ab Hom. Achilles, quasi diuina quadã fortitudine præditus. Sed & quicunque aliqua virtute aut generositate præditus est, aut cui aliquid inest quo admiratione excitet, hac appellatione ornatur. Vide Eust. p. 21, vbi & δῖα χάλκεος. i. ob pulchritudinem, de quibusdã dici scribit: de mari verò & charybdi, ob vastitatẽ. Iũgitur autem & genit. tanquã superlatiui vim habens. Od. ο, δῖα γυναικῶν, de Helena. quod & Alcestidi tribuitur. HINC Διογενής (non à genit. Διὸς) Ioue prognatus. Sed generaliter Diuus, Generosissimus, Præstantissimus, vt Il. α, διογενὲς Πατρόκλεις. Vide Διοτρεφής. ‖At Διογένης nomen est propriũ. ET Διόγνητος, idem quod διογενής, (vt sit dictum quasi διογένητος) vel Ioui notus. Hesiod. διόγνητος Ἰόλαος. B C

ET ΔΊΑ, ας, ἡ, q. d. Aeris bonitas, seu bona constitutio. Εὐδία (nam δία interdum significare ἀέρα dictũ est) Serenitas, Serenum seu tranquillum tempus. Εὐδίας οὔσης, in Geopon. pro eo quod habet Varro, Serenum quũ est: & Colum. Quum serenitas permittit. Apud Gell. autem Quũ serenum & placidum est, pro his Erasistrati verbis, ἐν ταῖς εὐδίαις: quibus opponitur ἐν τοῖς ψύχεσι. Sic Plinius apud Theophr. εὐδίαν serenũ & serenitatem, at χειμῶνα imbrem interpr. Nam quod dicit Theophr. γλαῦξ ἄδουσα, χειμῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει, εὐδίας δὲ, χειμῶνα, interpr. Serenitatem præsagit noctua in imbre garrula: at sereno, tempestatem. Sic autem & apud Aristot. χειμὼν & εὐδία opponuntur: itidéque Matth. c. 16. Sed & εὐδίας & ὕδατος ὄντος eidem Theophr. contraria sunt: sicut & Lat. imbri serenum cælum, & pluuii dies serenis. Idem Plin. apud Aristot. de apibus loquentẽ, εὐδίαν interpr. Mitiorem diem. B. apud Theophr. ταῖς εὐδίαις interpr. etiam Clementiam tẽporis. Dicitur & de tranquillitate maris pro γαλήνη à Luc. in Alc. θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. Plut. autẽ εὐδίαν & γαλήνην copulauit Symp. 4. Item pro ἀλέα. i. tepor, ex Hippocr. affertur. ET Εὔδιος, Serenus, Tranquillus. vt εὔδιος ἡμέρα, dies serenus, vel siccus diès, vt Colum. loquitur. qui habet Siccis diebus pro eo quod in Geopon. legitur ἡμέρας εὐδίου. Sed & εὔδιος λιμὴν apud Luc. Tranquillitatẽ præbens. Apud eundẽ in fine Scythæ, εὔδια πάντα καὶ πλοῖα. Apud Hippocr. aũt εὔδιος pro Tepidus, ἀλεεινός, Gal. Et compar. εὐδιώτερος, pro quo apud X. Hell. 1, εὐδιαίτερος cũ ἄνεμος, placidior seu mitior ventus, ac serenitati aptior. Sed in v. edit. quæ meã præcesserunt, legitur εὐδιαίτερος ἄνεμος deprauatè. ITEM Εὐδιεινός, pro εὔδιος, vt apud Aristot. εὐδιεινοὶ τόποι & χειμερινοὶ inter se opponuntur, Meteor. l. 1. Et alibi εὐδιεινὸν σημεῖον ac χειμερινόν. Theophr. autẽ εὐδιεινοὺς τόπους contrarios facit τοῖς προσηνέμοις. i. locis vento expositis, Hist. pl. lib. & c. 3. Legimus & εὐδιεινὴν γαλήνην apud Plat. Et εὐδιεινὰς ἡμέρας vocat τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαληνάς. (ET Εὐδιεινῶς aduerb. Cum serenitate, Tranquillè. Hippocr. εὐδιεινῶς καὶ ἱλαρῶς, fronte serena & hilariter. (ET Εὔδινος, ου, ὁ, idẽ quod εὐδιεινός. Et apud Hesych. εὐδινὰ idem quod πραέα, καπεσταλμένα.) HINC & verba Εὐδιάω, ET Εὐδιάζομαι. Est autem poetis εὐδιάω, Tranquillus sum, vel Trãquillitate fruor. Apoll. Arg. 2, κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι. Idẽ ibidem, πέμπον πλόον εὐδιόωντες. At εὐδιάζομαι in soluta oratione est Tranquillitate seu serenitate fruor. vt in Axiocho, γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Est etiam Tranquillè viuo: quã signif. & τὸ παρευδιάζομαι Bud. dat apud Polyb. lib. 4. D E F G H

Ἔνδιος, quod hinc ortum quidam putarunt, malui post ἰδίω ponere.

ΔΙΑΊΝΩ, Humecto, Madefacio, Irrigo. Il. χ, Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. HINC Ἀδίαντον herba perpetuò virens, (χλοερόν τ' ἀδίαντον, Theocr.) alio nomine Capillus Veneris, & schol. Nic. Callitrichõ etiã, & Polytrichon, ac Trichomanes. Ideo autem ἀδίαντον vocatur quòd eius folium perfusum aqua non madescat, sed sic co semper simile sit. FIT à διαίνω Διερός, quod signif. Humidus, Madidus. διεροῖς μέλεσι apud Aristoph. Quæ lacrymis madent. Et γῆ διερὰ Theophr. διερὰν γὰρ οὖσαν καὶ βαρεῖαν τὴν γῆν, ἀτμώδη γίνεσθαι. vbi quidam διερὰν interpr. βαρεῖαν: at Aristot. De gener. & interitu, p. 154, ita distinguit, διερὸν τὸ ἔχον ἀλλοτρίαν ὑγρότητα ἐπιπολῆς· βεβρεγμένον δὲ, εἰς βάθος. Homero autem διερὸς βροτὸς cui vitalis quædam humiditas inest. Vide Eust. ‖Διερὰ margines fluminum, & αἰγιαλοί, Suid.

ΔΙΨΑ, ης, ἡ, Sitis. Il. τ, γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός. Il. ψ, ἱδρῷ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀπέλεόν τε δίψαν. Et κολάζειν δίψῃ apud Plutar. αὐτοῖς τινας δίψας παρασκευάζουσι, apud Aristot. Et δίψῃ ἐξώλλυντο apud Athen. ET Δίψος, εος, τό, pro eodem. Nic. Ther. de ictis à scorpione, κρατερὸν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν. Xen. Pæd. 8, δίψος δύνασθαι φέρειν. Luc. ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη. Et apud Athen. ὑπὸ δίψους κρατούμενος pro eo quod Hom. dicit δίψῃ καρφαλέος. Deriuant autem hoc vocabulũ ab ἴπτω, id est βλάπτω, vt sit δίψα quasi ἴψα.

C. Διψοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Sitim faciens, Cic.

C. Ἄδιψος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui nõ sitit. vt Athen. l. 8, narrat Psammetichũ Ægyptiorũ regẽ pueros quosdã ἀδίψους ἀσκῆσαι, qui irent indagatũ Libycas arenas. ‖Ἄδιψον dicitur etiam quod sitim obrepere prohibet, quódq; sitim sedat, siue bibatur, siue delingatur, siue ore contineatur: sicut ἄλιμον quod famẽ. quãquã & simpliciter quæ sitim nõ inferunt, ἄδιψα dici possunt. Gorr. vt ἄδιψα σῦκα, fic' sitim sedantes, Diosc. l. 1. Idẽ l. 3, ἄνισον ὑδρωπικοῖς ἄδιψον πινόμενον: quod Plin. sitim cohibere tradit. ἄδιψος φοῖνιξ, Palma sitim arcẽs, (de qua Solinus) palmæ quædã in Ægypto species. Vide Gorr. Plin. l. 22, c. 9, glycyrrhiza dicit famem sitimque sedari: & ob id quosdam ἄδιψον appellauisse eam, & hydropicis dedisse ne sitirent.

Δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Siticulosus. δίψιος αἶα apud Nic. vbi schol. sic accipiẽdũ tradit vel quòd in locis siticulosis & aridis degat, vel quòd siti ictis adferat. & δίψιος ὥρη apud Nõn. Tẽpus siticulosum. Reperitur & δίψια f. gen. Atticè. vt δίψια κόνις apud Soph. pro Puluis siticulosus & aridus. Et ἄργος δίψιον χθόνα apud Eurip. Alc. i. ἄνυδρον.

C. Πολυδίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multũ seu valde siticulosus. vt πολυδίψιον Ἄργος, Il. δ. ob aquarum penuriã qua quodã laborasse ferunt, donec Neptunus Amymones amore capt' in Lerna fontes aperiret: vnde & Ἀμυμώνια ὕδατα Argis dicta fuerunt. Alii verò Danai filias ex Ægypto aduenientes puteos effodere Argiuos docuisse narrãt. vnde apud Hesiod. Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. sic ab Eurip. Argos δίψιον vocari iam indicatũ est. ita πολυδίψιον dictũ fuerit, vt λειψυδρον. Alii metaph. accipiunt pro Diu multúmq; sititũ. i. desideratũ: vt πολυδίψιον sit pro πολυπόθητον, quia τῆς δίψης οὐδὲν πολυποθητότερον. Alii (quasi πολυΐψιον) exposuerũt πολύφθορον seu πολυβλαφέρον πολέμοις, & πολυβλαβὲς, itẽ πολυπαθές. Quarum posteriorũ expos. prioris autor Ath. alteri' Strabo. vt Eust. ãnot.

Διψαλέος, ου, ὁ, Sitibũdus, Siticulosus. vt μῦς διψαλέος in Batrach. de mure qui felem fugiens sitim cõtraxerat.

Διψάς, άδος, ἡ, Siticulosa, Bibula, Arida. vt διψὰς σποδιὴ in Epigr. l. 1. & l. 3, διψὰς ἔχιδνα, Siticulosa vipera. & διψὰς εἰλαπίνη apud Nõn. sicut & Opp. l. 3 De ven. Libyã vocauit διψάδα γαῖαν. ‖Διψὰς substant. plerũque dicitur pro διψὰς ἔχιδνα, de viperæ quadã specie inde dictæ quòd qui ea morsus est, ἀμφὶ χείλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀζαίνεται ἄβροχα δίψης, & quòd velut taurus ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκὼς Χανδὸν ἀμέτρητον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς Ὀμφαλὸν ἐκρήξειε. vt in in Ther. tradit Nic. ‖Item spinæ quoddam genus apud Theophr. l. 4, Hist. pl. vt annotant v. l.

Διψηρός, οῦ, ὁ, Siticulosus, Aridus, Bud. ex Syn. διψηρὰς Λιβύης τὰ μεθόρια. Vritur & Dion. De situ orbis.

Διψώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Siticulosus. Diosc. Et apud Ath. l. 2, φοινίκων ἐγκέφαλοι dicũtur διψώδεις τε καὶ σπασμοὶ κοιλίας. Neutro gen. τὸ διψῶδες. q. d. Siticulositas, aut Siticulosa ariditas. Plut. Cor. ἀποπίμπλησι ταχὺ τὸ διψῶδες αὐτῆς καὶ ἀφίκορον.

Διψάω, ῶ, F. ήσω, Sitio. Od. λ, Στῆ δ' ὁ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. Luc. τὸ μὴ διψῆν καλλιον ἢ πιεῖν. quod Ion. est pro διψᾶν. Interdũ & genit. adiũctũ habet. Herodot. διψῆν ἀλλάτων μάλιστα. ¶ Metaph. (vt Sitio apud Lat.) capitur pro Cupio, Desidero, Appeto. Et sine casu, cũ inf. διψῶ ἀκροάσασθαι ὑμῶν, X. Paed. 4. i. Vehemẽter cupio. Et cũ genit. τῶν ἀπ' ἐκείνης διαίτης, in Axiocho. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, apud Plat. l. 8 De rep. Et διψᾶν φόνου, apud Ath. διψᾶν. n. vt Artemid. scribit, nihil aliud est quàm ἐπιθυμεῖν. SED ET Διψέω dicitur, metri forsan gratia, ab Archilocho apud Athen. l. 2, Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥσπερ διψέων πιεῖν, ὡς ἐρέω. VNDE Διψητικός, ή, όν, Sitim prouocãs, Siticulosus, B. ex Aristot. 3 De p. anim. Diosc. σῦκα πέπειρα, τὰ ἁπαλά, ἀδ... καὶ θερμασίας τὰ δὲ ξηρά, διψητικώτερα. ¶ Itẽ, Sitibũdus, Sitiẽs. vt διψητικώτατος ὁ ἄφθος apud Naz. Ceru⁹ sitiẽtissim⁹.

Διψακός, ὁ, ὁ, à quibusdã dictus est morbus renum, διαβήτης appellatus. quẽ comitatur δίψος ἀκρατὲς, πολυποσίαι ἀνισόμετρος οὔρησι πρὸς οἶσι, μυελανέες δίψαι: & quẽ συνημμένες δίψος καὶ ποτῶν, perĩde vtã dipsade ictos, vt inter cætera tradit Aret. ¶ Est & nomẽ herbæ quæ alio nomine Labrũ Veneris nominatur, inde dicta (vt Diosc. l. 3, c. 12) quoniam κοιλίδας habet περὶ τὰ δύο μέσον τῶν φύλλων, ὥστε ἰδεῖν τὰ ἀπὸ τῶν δρόσων & τῶν ὄμβρων συλλέγειν, q. fit cõcauo alarum sinu ĩ quo subsistit ros salsus, vt Plin. l. 27, c. 9, tradit. Descriptionem aũt huius herbæ apud eosdem habes locis citatis. ¶ Est & fruticis spinosi nomen apud eundem Plin. l. 24, c. 13. quem alio nomine erysisceptrum, & adi psatheon, & diacheton vocari scribit.

ΔΙ'Ω, à quo Δίομαι apud Hom. Expello, Abigo, Sũmoueo. Il. ρ, Ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἀνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται. Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. Od. υ, Αἰδέομαι δ' ἀέκουσ' ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι Μύθῳ ἀναγκαίῳ. Itẽ cũ præpos. εἰς, Od. φ, Μνησ καὶ ὁ πρόπερος περὶ ἐάν ἀγρέσθε δίεσθαι, Βέλος χερμαδίοισι. Puto autẽ δίομαι (sicut & διώκω ab eo deriuatũ) esse propriè Expello persequẽdo. At Il. χ, v. 251, Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, Eust. vult δίον esse à δίω significãte Currro celeriter, ὡς γὰρ ἐγὼ καὶ κοῦφον. καὶ ὡς εἴποι ἄεσον, tanquam ἔφυγε διά. Quidã autem malè δίομαι & δίενται apud Homerum à δίεμαι deduxerunt.

C. Ἀποδίομαι, vnde ἀποδίωμαι quod Hes. exp. ἀποδιώξω. Esse aũt puto illud ἀποδίωμαι quod Il. ε leg. μάχης ἐξαποδίωμαι.

ΔΙΏΚΩ, F. ξω (& interdũ ξομαι) Pr. α, ξα, quasi δίω ὠκα, itidẽ pro expello &c. Od. σ, circa finẽ, - διώκω δ' οὔπιν' ἐγωγε. Vbi tamẽ & aliter exponi docebo paulo post. At Od. σ, voce pass. Ὃς ὁ ἥξων Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. ¶ Interdũ particularẽ expellẽdi signif. habet διώκω, pro In exiliũ expello (quod Lat. In exiliũ mitto) apud Herodot. Multo frequentius est pro Persequor, Insequor: ac propriè Cursu insequor fugiẽtẽ. Il. χ, Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων Καρπαλίμως. Il. ρ, Ἐκπρινῶ σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Quin & voce act. itẽ pass. pro eodẽ vtitur Il. ψ, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσὶ διώκει. Ἕως ὅτε δὴ ἰσῶδ διώκετο πυροφόροιο. (Sciendũ est aũt διώκω verti Persequor, in illo etiã loco Od. σ, à quo initiũ feci: itẽ Cogo. sed hæc interpr. mihi nõ placet) In soluta quoque oratione διώκειν est Persequi fugientẽ. Thuc. 1, ἐτρέψαντο τὸ καθ' ἑαυτοὺς, καὶ ἐπεξῆλθον διώκοντες ἐπὶ πολύ. Luc. De hist. scrib. κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων. Herodian. 3, εὑρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθεὶς. Et metaph. pro Assequi conor: quod Lat. itidẽ Cõsector dicitur. Thuc. 2, καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν. vbi & Aucupor verti potest. B. Affecto etiã & Expeto vertit, in locis seq. Dem. τὸ χρῆν αἰτῶν ὑμετέρων αὐτῶν ὀλιγωροῦντες, ἐκεῖνα διώκετε. Aristot. Eth. ... ἡδονὴν διώκουσι πάντες ἢ αὐτὴν, ... ἣν πάντες. Halic. de Isocr. ὁ ... ἐπιεικ πάντες ... διώκει. Alibi πάντως τὸ σεμνὸν καὶ ... διώκων. Luc. dixit etiã, διώκει τὰ πολυανθρωπότατα τῆς χώρας, Consectare loca celeberrima, pro Studiosè frequenta. nã huic verbo studii seu diligẽtiæ sign. subest. Sed & διώκειν τινὰ dicitur pro Cõsectari seu Assectari libẽter. Xen. χρῆν περὶ ... ἐκ ... τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. ¶ Item διώκειν ἵππον pro συνεχῶς ἐλαύνειν: & διώκειν pro ... φέρειν. Vide Eust.

Διώκω, Persequor iudicio, Accuso, Reum ago. (sic & Gall. seruata eadẽ metaph. poursuyure. i. persequi) Dicitur autẽ διώκω σε ταύτην τὴν δίκην seu γραφὴν, Reũ te huius criminis facio, vt Demosth. καὶ κἂν σε ἀσεβείας γραφὴν ἱερῶν χρημάτων ἐδίωκες. vel διώκω σε φόνου, Reum te cædis ago. Talia sunt, διώκω σε κλοπῆς, διώκω σε βλάβης. affertur & διώκω τὸν φόνον ab Aristot. Hinc διώκομαι, Accusor. Et διωκόμενος, Qui accusatur, Reus: idẽ quod φεύγων: vt contrà ὁ διώκων, Accusator. ¶ Διώκω, Persequor oratione, Describo, v. l. ex Xen. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ... ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν.

Διώκω, Vehor signif. videtur, & Iter facio (inquit B.) in hoc Plut. loco in Cæsare, ἑνὸς αὐτῷ συγκαθημένου παιδὸς τῶν ὑπογράφειν ἅμα διώκοντος εἰθισμένου.

B Διωγμὸς, Persequutio. itẽ Exagitatio, Vexatio: quod Gall. sonat persequutionis vox. Sic in Test. nouo, deinde & apud Greg. & cæteros ecclesi. script. Χριστιανῶν ... seu διωγμοί. Est etiam Expulsio & eiectio Greg. loquẽti de dæmonio quod è corpore eiectum erat. ET Δίωγμα, Id quod persequimur. A Xenophonte ita vocatur præda quam canis insequitur. q. d. Consectamentũ: vbi scribit πολλαὶ δὲ τὰ διώγματα ἀφεῖσαι ἐπανέρχονται ἐπὶ τὸ μισθωτόν. ¶ Δίωγμα, Mysti cũ quoddã sacrũ quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant, vt Hesych.

C Sunt qui ex eo dictũ putẽt quòd viros inde arcerent. Fuisse autẽ postea vocatũ & ἀποδίωγμα, addit Hesych.

Δίωξις, idẽ quod διωγμὸς, Persequutio. vt apud Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicũtur qui persequũtur hostes, nõ cõtrà Fugæ se mandare, vt in v. l. habetur. Sic etiam apud Aristot. δίωξις & φυγὴ opponũtur, Ethic. 6. ¶ Itẽ Δίωξις κλοπῆς, Accusatio furti, Actio furti, Plut. in Pericle. ITEM COMP. Προδίωξις ET Παλίωξις pro Προδίωξις & Παλιδίωξις, q. d. Præinsequutio, & Postinsequutio. Hes. in Aspide, Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο: vbi προΐωξις eorũ

D est qui priores insequũtur, at παλίωξις eorũ qui quũ fugarẽtur, vice versa postea insequũtur eos à quib⁹ fugabantur. Habetur παλίωξις & apud Hom. vbi vide Eust. AT Διωξικέλευθος, ET Διώξιππος, nõ à δίωξις, sed à διώξαι itidẽ deriuata sunt. Dicũtur autẽ ὁ διωξικέλευθα κέντρα in Epig. Calcaria quæ velut persequũtur viã, i. vrgent: itẽ διώξιππος ἄρης, Mars equos vrgẽs, ad cursũ videlicet.

Διώκτης, ου, ὁ, Persequutor, Insectator. Et Consectator, vt inquit B. ET Διωκτὸς, Quẽ perseq. debem⁹. Itẽ, Quẽ cõsectari oportet, Expeted⁹, ex Soph. AT Διωκτὺς pro δίωξις,

E Persequutio, ex Lasc. Sed in v. l. malè διωκτὴ pro διωκτύς.

C. ἈΠΟδιώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem. Aristoph. Nubibus, οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; Non te ex ædibus proripies? HINC Ἀποδίωξις, εως, ἡ, Expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ & ἀπελάτησις dicatur.

C. ἘΚδιώκω, Idem. Et pro Mitto exilium. HINC Ἐκδίωξις, Expulsio.

C. METAδιώκω, Persequor, Insequor. Item, Vestigo, Inqui-

F ro. (vt dicitur μεταθέω, & μετέρχομαι) Ita Cic. apud Plat. μεταδιώκειν vertit Cõquirere, p. 39 mei Cic. lexici. Greg. καὶ πολλὴν πλανώμενοι πλάναις, μεταδιῶξαι ἐν τὴν ἀλήθειαν. Apud Plat. in pass. voce, ἄλλως δὲ μεταδιωκόμενον ἄχρηστον. Et in Phil. ὅτι ταύτῃ ... μεταδιωκόμενον.

¶ Διωκάθω Atticè, idem quod διώκω, vt ἀμυνάθω pro ἀμύνω. Apud Aristoph. & Platonẽ de eo dicitur qui iudicio persequitur. Aristoph. εἶτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος. Et διωκάθειν φόνου, Platoni in Euthyphr.

ΔΟΙ'ΔΥΞ, υκος, ὁ, Pistillum, seu Radius, quo aliquid in mortario tunditur, aut mi-

G scetur, seu agitatur: idem quod ἀλετρίβανος, vt Pollux tradit: cuius ἐν τῇ θυείᾳ περιαγωγὰς Eupolis περιαμφίδας nominauit. Aristoph. Equit. εἰ μὴ γὰρ οἶδ' ... ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ... σκεῦν δύο χρησίμω, δοίδυξ οὐδὲ τορύνη. vbi schol. dicit, δοίδυκα esse σμικρὸν καὶ στρογγύλον. (teres enim hoc instrumẽtum esse solet) at τορύνην esse κινητήριον χύτρας, quo ea quæ in olla coquuntur, miscẽtur aut agitantur. Addit autẽ hic prouerbiũ esse ἐπὶ τῶν σμικρῶν καὶ μὴ αὐξανομένων ἀλλὰ μικρῶν μενόντων. Idem Pluto, — πτῆς αὐτῶ λίθινον θυείδιον Παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον. addẽs pau-

H lo pòst horũ vsum, quia φάρμακον καταπλάσον ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς: & ἐν τῇ θυείᾳ συμπαραμιγνὺων ὀπόν.

C. Δοιδυκοποιὸς, οῦ, ὁ, Pistillorum fabricator.

C. ἈΝΑδοιδυκίζω, Cõmisceo, Confundo. Propriè Pistillo [in mortario] commisceo. Hesychius habet ἀναδοιδυκάζειν, & exponit ἀνατρέπειν, Etymologistes ἀναδοιδυ-

ζειν,quod eodē modo explicat.In v.l.Græcol.annotatū est ἀνοιδισκάζειν signif. etiam perterrefacere:quasi videlicet illi ἀναδοιδυκάζειν aut ἀναδοιδυκίζειν exponentes ἀναπτεροῦσιν, acciperent ἀναπτεροῦν pro ἐκπλήττειν. A

ΔΟΚΕ'Ω, ῶ,F.ήσω,Pr.ηκα.(fed vſitatius ξω & ξα) Videor.& δοκεῖ μοι, Videtur mihi.Homerus Od.θ,ὅ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πινυτὸς ἔμεν.Sic in proſa paſſim cum infinit.Xen.δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γινώσκειν.Plato De rep.2,δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι. Iſocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Et imperſ.δοκεῖ γάρ μοι χιλίας παρ' αὐτοῦ πυνθάνεσθαι. Item cum negatione,ἔδοξέ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, Viſum eſt mihi hæc non facere,id eſt Cenſui hæc non eſſe facienda.Vel inuerſo Græco loquendi genere,Hæc mihi non viſa ſunt facienda. Sed in præſenti δοκεῖ μοι μὴ δρᾶν ταῦτα, non item ad verbū reddas,Videtur mihi non facere hæc,ſed Videntur mihi hæc non facienda,aut Non cēſeo &c. ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι,Plut.HæcCiceroni probabantur.Et τὸ δοκοῦν τινι, Quod alicui probatur,Quod alicui placet.Vnde κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, vertitur etiam Pro ſuo arbitratu. Et apud Plut.Themiſt.γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις,res illorū arbitrio geritur.Apud Thuc.autē παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, ſupra noſtram opinionē. Nonnunquam verò velut per parētheſin inſeruntur εἰ δοκεῖ & ἐμοὶ δοκεῖν, pro Si placet,Si ita videtur: & Vt mihi quidem videtur, Meo quidem iudicio.Plut διαλυώμεθα,εἰ δοκεῖ,τὸ συμπόσιον. At ἐμοὶ δοκεῖν pro ὡς ἐμοὶ δοκεῖ dicitur: vide B.363. ‖Item paſſ. interdum δοκεῖσθαι,ſicut & δοκεῖν,pro Videri & cenſeri (vt B.362 ex Plat.)οὕτω δέδοκταί μοι,Sic ſtatui , Sic decretum eſt mihi,Sic cenſeo,δέδοκταί μοι κατθανεῖν, Certò ſtatutum eſt mori, Certa ſtat ſententia mori. δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ apud Dem.& alios,Decretum vel ſtatutum eſſe à ſenatu & à populo. HINC τὰ δεδογμένα,Decreta,Placita.quæ & δόγματα.Sed δέδοκται redditur & verbo Conuenit.vt δέδοκται ἡμῖν,conuenit inter nos.Quæ interpretatio & actiuo δοκεῖν alicubi conuenit:vt Xen.Hell.2,οἷς δὲ ταῦτα ἀρέσκοι,κάλαμον φέρειν ἔδοξε, Conuenerat inter eos, Conſtitutū erat inter eos vt geſtarent calamum. ‖Et δόξαν partic.abſolutè,Quum cōueniſſet,vel Quum viſum eſſet.Herodot.δόξαν δέ σφι ἐποίησαν λαβύρινθον.Thuc.καὶ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. In quibus locis ſunt qui δόξαν σφι vel αὐτοῖς vertāt, Ex eo placito.Et Luc.δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν φιλόσοφον,ἕωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην,pro Quum ſtatuiſſem viſere.B. Dicitur & δόξαν δὲ ταῦτα,à Plat.& Xen.pro Quū de his conueniſſet. Item in plur. Hell.3,δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα,τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε. ‖Dicunt etiā miro quodā loquendi genere, δοκῶ μοι ποιήσειν τοῦτο,nō pro Videor mihi facturus hoc,(vt ſonat ad verbū)ſed potius pro Certum mihi eſt hoc facere.Tale eſt δοκῶ μοι ἐπιγράψειν,Luc. Et δοκῶ μοι παρελεύσειν.Et Æſch.ταῦτά μοι δοκῶ ὑφηγήσεσθαι.Cui ſimilē hunc Gr.locū τὰ οὖν διαπαρήσειν μοι δοκῶ,B.interpr. Reliqua igitur prætereunda mihi eſſe cenſeo. Idē tamen B. δοκῶ in tali quodā Luc.loco,δοκῶ μοι ποιήσειν interpr.Exiſtimo me facturum.(nā & δοκῶ pro Exiſtimo ſumitur, vt mox docebitur)In quo tamen illi non aſſentior.ſicut nec in hoc δοκῶ Xenophontis,τοιαῦτα διαλεχθεὶς αὐτῇ δοκῶ μεμνῆσθαι.nec enim hìc pro Exiſtimo accipi crediderim,ſed potius eſſe δοκῶ pro ἐμαυτῷ δοκῶ,quo Dem. vtitur. ‖Δοκῶ ponitur etiam pro In aliqua exiſtimatione ſum,eo modo quo Gall.dicimus *homme d'apparence.* q.d.homo apparens · pro eo videlicet qui apparet & videtur eſſe aliquid ſupra cæteros. Sic apud Eurip.οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἀδόξοις:ſicquePaul.Ap.partic. δοκοῦντες vſus eſt. Vide B.Comm.p.363.

Δοκῶ,Exiſtimo,Puto. Eur.ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.Xen.σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Dem.ἐγὼ γὰρ ἐμαυτὸν ταῦτα πάλαι ἐδόκουν. Sic Plato l.5 De rep.οὐκ ἔστι κακῶν παῦλα ταῖς πόλεσι,δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. Luc.ὅσον ἄν τις οἴκαδε ἔδοξε.Quin & paſſ.Δοκεῖσθαι,pro Exiſtimari, Putari,& δοκούμενον,quod exiſtimatur B.ex Plat. Idem pro Exiſtimari& ſuſpectum eſſe(vt καταδοκεῖσθαι)affert ex Antiph. Δοκεῖν expon etiā Reputare inhoc Soph. loco,in Aiace,σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν,ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

Δοκήσω autem apud Ariſtoph.legitur,ſicut & δόκησα pro ἐδόκησα apud Hom.Sic δοκῆσαι apud Eur. Itidē verò à Καταδοκοῦμαι eſt partic.καταδοκηθεὶς apud Antiph.

Δεδοκημένος autē pro Obſeruans,vide in Δοκεύω.

Δόκησις,Opinio. vnde δόκησιν παρέχειν opinionem expectationémq; de ſe præbere apud Plut. Vide B.C.p.367. Alibi autē addit δόκησιν à Luc.accipi etiam pro Fama.

HINC Δοκησίσοφος,Poll.Qui ſibi videtur ſapiens quum non ſit.Heſychio autem,οἰηματίας ἐπὶ σοφίᾳ. ET Δοκησισοφία,Opinio quam quis de ſua ſapientia falſò concipit,ex Plat. ITEM Δοκησίνους,Poll.Qui ſibi prudens eſſe videtur,Qui de ſua mente opinionem concipit. ET Δοκησιδεξίος,Qui ſibi acutus videtur.B.ex hoc Athenæi loco,εἴπερ τις αὖ τῶν πάνυ δοκησιδεξίων.Vult autē hæc eſſe à δόκησις deriuata : alioqui à δοκῆσαι potius(vnde & δόκησις)deriuari dixiſſem.

Δόκος in carm.idē quod δόκησις,Opinio.Vtitur eo quidam poeta apud Sextum philoſophum. ET Δόκη Heſychnon ſolùm δόκησις,ſed & δόξα.

C. Ἀδόκητος,Necopinatus,Inopinatus,Improuiſus. Thuc. 4,τοῖς μὲν ἀδόκητος ἐξέπληξε. Et ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου,Ex inopinato,Ex improuiſo, idem l.6. ITEM Ἀδοκήτως aduerbium eadem ſignif.apud Greg.De ſancto baptiſ.ἵνα μὴ λάθῃ παρὼν ἀδοκήτως ὁ προσδοκώμενος. Itē Ἀδόκητα aduerbialiter poſitum pro ἀδοκήτως.

Δόγμα,Quod faciendum videtur,Thucyd.vt vult B.qui & δόξασμα ſic à Plat.accipi tradit. ‖Δόγμα,Placitum, Decretum.vt δόγμα τῆς συγκλήτου Herodiano, quod Polit. Senatuſconſultū interpr. Sed de placitis philoſophorū potius dicitur:vnde & δογματικοὺς Pyrrhonii cæteros appellabant. Hac autē in ſignif.ſeruata fuit & apud Lat. vox Dogma.Plut.ad Col.κατὰ τὰ τῶν ἄλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ζῆν ἔστι. HINC Δογματοποιῶ, Decretum facio,B. p.368,ex Polybio. ET Δογματικὸς,Qui certa dogmata in aliqua ſcientia ſequitur.contra quàm facit Pyrrhonius ſeu ephecticus.Sic vtitur Strabo, item Sextus philoſophus & Diog.Laert.aliique nonnulli. Item Δογματικοὶ ἰατροί,Gal.ad Glauc.qui diſtinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. ‖ At Δογματικοὶ Platonis ſermones,Qui ſunt ad præcipiendū cōpoſiti,Quintil.l.2,c.15. ITEM Δογματίζω,Dogma aliquod introduco,ſeu inueho,Dogmatis alicuius ſum autor,Dico aliqd quod pro certo dogmate habeo.Greg.οὐδὲ τοῦτο ἐστὶν ὃ δογματίζομεν. A Bud.tamen exponitur ſimpliciter Decerno, in hoc eiuſdem Greg. loco,οἱ δὲ τὴν θεὶν προνοεῖν τῆς δογματίζουσι.Sed ab Areop.poni ſcribit pro Tueor dogma. ET Δογματιστής, Qui dogmatis alicuius ſeu aliquorū dogmatū eſt autor vel defenſor. Greg.πόθεν σοι τοῦτο καὶ παρὰ τινων δογματιστῶν; ET Cōp.Ἀντιδογματίζω,Contraria dogmata introduco, vel tueor. vt Luc.ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ σοφίᾳ ἀντιδογματίζον.

C. ἈΝΤΙδοκέω,ῶ,Cōtrà cenſeo,Contrariā ſententiā habeo In cōtraria ſum opinione. Xen.περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ στασιάζοντες.

ἈΠΟδοκεῖν,Nō videri aliquid faciēdū. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ cenſetur nō facienda,vel fieri nō debere. Xen. Hell.7,ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι,ταχὺ δή,&c.Idē Anab.2,μὴ ἀποδόξῃ ἡμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι.Et apud Herodot.ἀπέδοξέ σφι. Notādū eſt autē præpoſ.ἀπὸ hìc quoque στέρησιν denotare. neque enim aliud eſt ἀπέδοξε quàm οὐκ ἔδοξε,Non viſum eſt,Non placuit.

C. Εὐδοκέω,ῶ,Probor,Exiſtimatione clara ſum,Celebror. εὐδοκιμῶ. Plut.Symp.ſept.ſ.εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ,celebratur. Et paſſ.vt διαλύσεις εὐδοκουμένας Γαλάταις,Polyb.1, probatas & admiſſas àGalatis.Et τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι καταχρῆσθαι.Greg.de quo dicto loquar paulo pòſt. ITEM Ὑπερευδοκῶ,Maximè celebror,Clariſſima opinione ſeu exiſtimatione præditus ſum.B.p.364 ex Lyſia.

Εὐδοκεῖν,Bene affici ergà alicui cupere & eo oblectari. Diod.εὐδοκῆσαι τῷ ξένῳ. Apud Polyb.Placidè acquieſcere,Cōtētū eſſe.Et cū infin.fut.ἐν αἷς [συνθήκαις] εὐδόκησε φόρους τε τοῖς διαταχθέντας οἴσειν.Sic & apud Paulū cū infinit.εὐδοκοῦμεν ἐκδημῆσαι,Libenter amplectimur, Bene agi nobiſcū putam⁹.Plenius aūt de vſu huiuſverbi in Teſt.nouo , & apud Græc.Bibl.interpr.lege Bud. Comment.& Th.Bezæ in Teſt.nouū anno Hoc addo, Gregoriū εὐδοκεῖν,quod hoc loco habetur(citato ex Abacuc in epiſt.ad Hebr.c.10)καὶ ἐὰν ὑποστείληται,οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertiſſe in εὐδοκεῖσθαι, mutatò etiam

loquendi genere, quum dixit, ἵνα μὴ τῇ ἀποστολῇ, τὸ μὴ ἀδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν. quod interpretor, Ne à Deo damnemur, nos sibi gratos non esse pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. à Budæana dissidet, pag. 149 & 366. HINC Συνδοκεῖν, cum dat. Assentior, Cõsentio, apud Athen. Sic & Luc. Act. Apost. c. 8, συνδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. & Euang. cap. 11.

Εὐδοκία, Affectus beneuolus, Propensa animi affectio, Beneuolentia gratuita. Item εὐδοκία Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgò, Beneplacitum. Vide B. p. 365. Frequenter occurrit in Test. nouo, & apud Gr. Bibl. interpr. hoc quoque vocabulum, atque adeo fictum ab illis putat Hieron. quod mihi non fit verisimile. Quanuis autem theologi εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ exponant τὸ ἀγαθὸν θέλημα, sciendum est tamen alicubi dici εὐδοκίαν τοῦ θελήματος: vt in epist. ad Ephes. c. 1, v. 5.

ΚΑΤΑδοκέω, ῶ, Existimo. Et Καταδοκοῦμαι, Existimor, Suspicione opprimor, B. p. 367, ex Antiphonte.

C. ΜΕΤΑδοκεῖ μοι, Mutata sententia (seu mutato cõsilio) censeo, vel mihi videtur. Dem. ad Lept. ἐ μηδ᾽ ἂν μεταδόξῃ ποτέ, Si pœnituerit capti consilii, B. interpr. Ex Herodoto affertur μή σφι μεταδόξῃ, pro Ne illis voluntas immutaretur. Sed & ex Luc. cum infinit. μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι, Mutata sententia hæc tibi meliora visa sunt.

C. ΠΡΟδοκεῖται, Prius decernitur. vnde προεδέδοκτο, Prius vel antè decretum fuerat.

C. ΣΥΝδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, Mihi quoq; videtur oportere hæc fieri, Censeo hæc facienda. Thuc. lib. 8, ὁ δὲ, εἰπὼν καὶ ἐκείνοις δοκεῖ καθὰ εἶπεν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν. Plato epist. 7, ἐμοί τε ὑμῖν τοῖς φίλοις κοινῇ ξυνδοκεῖ. Συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos conuenit & communiter placet, vbi exemplum ex Dem. addit. Affert & ex Isocrate, περὶ ὧν πολλοῖς τῶν Ἑλλήνων συνδοκεῖ, Quod constat inter multos, De quo conuenit. Et ex Pand. τὰ συνδόξαντα Conuenta & compacta. Vide B. Comm. p. 364. Idem alibi συνδόξαντα ἡμέρα interpr. Dies constitutus, vel status. ἡμέρα ἀποτεταγμένη vel συντεθειμένη.

¶ Δόκιμος, ου, ὁ & ἡ, Probus, Probatus, Spectatus. ἀργύριον δόκιμον, Dem. Proba pecunia, Bud. Sic Luc. numismata δόκιμα & ἀκίβδηλα (& alibi ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον) opponit τοῖς παρακεκομμένοις. Philo De mundo, δόκιμον εἶναι νόμισμα, σφραγίδα Θεοῦ probum Dei signum. Dicitur etiam aliquis esse δόκιμος, vt apud Paul. ad Cor. 1, c. 19, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν. i. Qui sunt spectatæ fidei, Quorum fidei integritas & sinceritas spectata sit. Sic dicitur & sup. δοκιμώτατος, vt apud Phil. ὅτι τε πρὸς ἢ τῶν γνώρι δοκιμώτατος. Sic δοκιμώτατοι τοιται, Plut. Probatissimi, vel Spectatissimi. Aliquãdo δοκιμώτατοι exponitur etiam Lectissimi. ‖ Δόκιμος alicubi apud Paulum exponitur & Acceptus.

Δοκιμή, ῆς, ἡ, Probatio, Experientia, Experimentum. Sæpe est apud Paulum. ET Δοκίμιον pro eodem. exponitur enim à B. Probatio, Exploratio, Experimẽtum. Et apud Herodian. δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν, κάματος, idem interpr. In labore milites probantur. Polit. autem dixit Labore, nõ In labore. Affert & ex Plat. in Tim. ὅσα εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια, οἷον περὶ δοκίμια τῆς γλώττης. (A Longino autẽ ipsa γλῶσσα vocatur γεύσεως δοκίμιον) subiungit & ex Plut. in Apophth. ἠρώτησεν εἰ δοκίμιον ἔχει τινὶ τρόπῳ πειράζεται ὁ πολύφιλος.

Δοκιμάζω, Exploro, Probo, Experior, Examino. Item Æstimo. Isocr. καὶ τὸν χρυσὸν ὁρῶμεν ἰδεῖν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτερα παραδεικνύοντες. Idẽ, τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν (vt Ouid. dixit Aurũ in igne spectare: quo verbo & illud θεωρεῖν præcedentis loci cõprehendit.) Idẽ δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. quo sensu dixit Ennius, Amicus certus in re incerta cernitur. Quid. aũt dixit, tẽpore duro esse inspiciẽdã fidẽ, δοκιμασίαν. Legitur apud eũdẽ Isocr. ἐπὶ τῶν πράξεων τὸν χρησίμων τοὺς εὖ φρονοῦντας δοκιμάζειν, vbi quidã interpret. Æstimare, alii Perspectos habere. ‖ Sed & pro Probo. i. Approbo: item, In pretio habeo, interdum ponitur. Propriè autem Approbo, vtpote perspectum. Sic & pass. δοκιμάζομαι Plat. πρὸς ἀνθρώπων δοκιμάζεσθαι. τ Δίωνος δεδοκιμασμένου παρ᾽ ἐμοί. ‖ Interdum verò δοκιμάζω ex consequente est Eligo. vt Plut. De instit. lib. ἀλλ᾽ ὡς ἐνὶ μάλιστα σπουδαίας δοκιμασίον ἐστί.

‖ Nonnunquã & infin. iũgitur pro Consultũ esse iudico, vel Vtile esse censeo. Xen. ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Philo, πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε: item, αὐτίκα μὲν ἐπιστρατεύειν οὐκ ἐδοκίμασε. in quibus tamen locis non ignoro verti simpliciter Iudicare vel Existimare cum gerundio: sed mea illa interpr. melius vim verbi exprimi opinor. Δοκιμάζομαι, Ad magistratũ admittor morib⁹ & meritis probatus, Demosth. in Neæram. ‖ Δοκιμάζομαι est præterea Tutelæ meæ permittor, Togam virilem sumo, eidem Demosth. in Mid. Vide Bud. p. 67.

Δοκιμασία, ας, ἡ, Probatio, Exploratio, Experimentum. Polyb. τὰ δὲ παρεληλυθότα τῶν ἔργων, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων λαμβάνοντα τὴν δοκιμασίαν. Sic Plut. De instit. lib. δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. ‖ Δοκιμασία peculiari signif. Exploratio & inquisitio in eos qui proponebãtur admittendi ad magistratum, Censura. Vnde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, Æschin. in Timarch. Censuram denuntiare, Vt indignum & probrosum eiiciendúmque postulare. Erat enim genus accusationis quum aliquem non rectè probatum esse, sed vel gratia vel sordibus obrepsisse contendebant. Vide Bud. p. 67. ET Δοκιμαστής, Explorator, Examinator, Æstimator. Chrysost. De sacerd. ἄλλος τούτων κριτὴς, καὶ τῶν ἀφανεστέρων δοκιμαστής. ET Δοκιμαστική, Exploratoria seu Examinatoria [ars.] ITEM comp. Ἀδοκίμαστος, Nõ probatus, Nõ exploratus. Et ἀδοκίμαστος ἀρχὴν aliquis dicitur, VEL Ἀδοκιμάστως, citra censuram, vt interpr. Bud. in lex. quem vide: & Comm. p. 68. Item Ἀδοκίμαστος, Qui nondum tutelæ suæ est permissus, ab ea verbi δοκιμάζεσθαι signif. de qua paulo antè dictum fuit.

ΑΠΟδοκιμάζω, F. άσω, Improbo, Non approbo, Reiicio. Xen. Pæd. 6, καὶ τὰ μὲν πεζὰ καὶ ἄκοντα ἀποδεδοκιμάκασι, πάντων δέ εἶν ἰσχυρότερον &c. Isocr. in Panathenaico, τινὰς οὕτω περιπεπτωκότας δεομένους, ἐπειδὴ ταῖς τέχναις καὶ ταῖς ἐπιστήμαις καὶ ταῖς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; Aristot. Pol. 8, ἀποδοκιμάσαι αὐτὸ χρῆσιν. Item cum infinitiuo, præcedente accusatiuo, apud Xenoph. Pæd. 8, τὸ μὲν προσελέσθαι αὐτῶν τὰ ὅπλα, τε ἀπολέμεις ποιῆσαι, ἀπεδοκίμασε. Sic apud eundẽ Ἀπομν. 1, τὸ ἀφεθέντα ἀποτρέπειν ἀπεδοκίμαζε. Passiua vox est Ἀποδοκιμάζομαι, Improbor, Reiicior. vnde participium præteritum ἀποδεδοκιμασμένος, Reiectus. Apud Xenophontem ἀποδεδοκιμασμένοι in exercitu sunt quasi reiectanei vel reiiculi, Pæd. 6, ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ᾽ ἐμοῦ τοὺς ἀποδεδοκιμασμένους καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀκοντιστῶν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν τοξοτῶν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν σφενδονητῶν. Sic etiam appellantur ii qui Latinè eiecti dicuntur, & Senatu vel ordine moti, & præteriti, qui ad verbum ipsi ἀμνημόνευτοι, dicũtur: vt Præteriti Senatores à Censoribus, quorũ meminit Festus. nam ἀποδοκιμάζω peculiariter significat In censura noto vel prætereo, apud Lysiam, ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἀθετῶ. vt inquit Bud. in suis Comm. vbi & habes exemplum. Alibi, ἀποχειροτονεῖν (inquit) etiam ἀποψηφίζεσθαι dicitur, hoc est ἀποδοκιμάζειν.

Ἀποδοκιμασία, ας, ἡ, Improbatio, Reiectio.

Ἀποδοκιμάω, ῶ, pro ἀποδοκιμάζω, secundũ eos qui credũt ἀποδοκιμᾷ esse tertiã sing. præsentis, Herodoto lib. 1, τῷ δὲ πρώτῳ ἐμβαλόντι ἕπεται, οὐδὲ ἀποδοκιμᾷ οὐδένα. Alii putat (& rectius) esse ἀποδοκιμᾷ futurum pro ἀποδοκιμάσει. Vt in eodem libro δικᾷν pro δικάσειν. Sic ἐλᾷν pro ἐλάσειν apud Aristoph. itidem διαβιβῶ pro διαβιβάσω apud Platonem.

C. ΔΙΑδοκιμάζω, (q. d. Interexploro) Internosco, Diiudico, Bud. in hoc Xen. loco, ὅτι ἐπίσασθαι διαδοκιμάζειν τὰ καλά τε καὶ κίβδηλα ἀργύρια.

C. ΣΥΝδοκιμάζω, Simul exploro, seu probo. ex Isocr. ad Nicoclem.

C. Ἀδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, (vulgò Reprobus) Minimè probus, Nõ probandus. Item Adulterinus, Non syncerus. Aristot. ἀδόκιμον ἐποίησε νόμισμα.

C. Ἀποδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, (idem quod ἀδόκιμος) Nõ probus, Non probandus, Improbandus & reiiciendus.

C. Εὐδόκιμος, ου, ὁ & ἡ, Probatus & laudatus ab hominibus, Bud. p. 366, ex Isocr. Interdũ & Celeber, Insignis. & dicitur aliquando εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο aut ἐπὶ τούτῳ. vt Plato in Apol. πάλαι εὐδοκιμώτατος εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Ibidem εὐδοκίμους πρὸς ἀρετήν. Gregorius, οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, homines insigni doctrina prædit,

Bud.interpr. Alicubi verò dicitur ἀδόκιμος, vel ἀδοκιμώτατος sine adiectione, pro spectato vel spectatissimo, A
aut præstanti seu præstantissimo. Polit. autem apud Plutarchum γεαρίας ἀδοκιμωτάτοις ἐν Βοιωτίᾳ interpr. Bœotorum primarios. HINC Εὐδοκιμέω, ῶ, vel Εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, Sermone hominũ celebror, Bene audio, In existimatione sum. vt εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot. Et εὐδοκιμήσαντες περὶ τὴν Μεγαρικὴν μάχην, Megarensi prælio gloriam consequuti. Sequor autem Cic. qui & præsens εὐδοκιμεῖν vertit Splendorem esse assequutum, p.9 mei Cic. lex. Inuenitur & εὐδοκίμημα apud Luc. Partici- B
pium autem εὐδοκιμούμενον Bud. interpr. Celebre & nobile in isto Plut. loco in Galba, ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ Κάνος εὐδοκιμούμενον. A QVO Εὐδοκίμησις, Celebratio, Gloriæ adeptio. Etiam plur. εὐδοκιμήσεις dixit Pla. BICOMP. Παρευδοκιμέω, ET Υπερευδοκιμέω. Est autẽ παρευδοκιμέω, (cum accus.) Fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. iungitur & accus. rei, in Equit. ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Pass. autem Παρευδοκιμοῦμαι est Celebritate vincor ab alio. Vide B. p.366, & 367. Sed hoc addo iis quæ ab eo dicuntur, παρὰ mihi videri in hoc verbo sonare Vltra. Υπερευδοκιμεῖν verò Lysiæ est celeberrimũ esse seu clarissimũ. Vide B.364. C
ΔΟ'ΞΑ, ης, ἡ, Sẽtentia, Opinio. Hom. Il. κ, v.325, Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης. i. οὐ πόῤῥω τῆς σῆς ὑπολήψεως, inquit Eust. (Vnde apparet pessimè reddi vulgò, Neque ex opinione) Sic & Od. λ. Thuc. l.1, ἢ μὴ ξυγκακίας δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτία. Idẽ 3, παρὰ δόξαν τὴν ὑμετέραν πλῆθει παραινεῖν, Contra quàm sentiamus. Aristot. Eth. 4. κατ' ἀλήθειαν & κατὰ δόξαν inter se opponit. Idem tamen in 7 dicit δόξαν ἀληθῆ, scribens, περὶ μὲν οὖν τοῦ δόξαν ἀληθῆ, ἀλλὰ μὴ ἐπιστήμην εἶναι &c. Ad quã δόξης distinctionem ἀπὸ D
τῆς ἐπιστήμης, pertinet & hic Plut. locus, De Herod. περὶ τούτων οὐ καθ' ὑπόνοιαν, οὐδὲ δόξαν, ἀλλ' ὡς ἀκριβῶς ἐπιστάμενος. Vt autẽ hic ὑπόνοιαν & δόξαν, sic alibi ὑπόληψιν & δόξαν copulat. Δόξαν ἔχειν περί τινος, opinionẽ habere de aliquo, Isocr. in enc. Euag. Dicitur & δόξαν παρέχειν, vel παρέχεσθαι, vt Lat. Opinionẽ præbere. Luc. De salt. ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παρέχωμαι. Xen. autẽ & genit. & alicubi etiã infin. iunxit, Hell. 7, ὥστε δόξαν παρέσχε τοῖς πολεμίοις μὴ ποιήσεσθαι μάχην. Sic sæpe δόξα est opinio quæ E
habetur ab aliis de nobis, nõ quã habemus ipsi de illis: præsertim verò cum ἔχω: vnde δόξαν ἔχω, sicut παρέχω, redditur sæpe Existimor. Plut. in Themist. δόξαν παρεῖχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων διειλέχθαι, Existimatus est. Sic in Theseo, δόξαν εἶχον ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, Existimabantur. Conuenit talis interpretatio & huic Plut. loco, ac similibus, τοῖς πάθεσι τούτοις δόξα θειότητος προσεῖσι, Existimantur diuinitus contingere, vel Censentur. Sic ἐν δόξῃ μανίας apud Hermog. Quum existimaretur furere. Et apud Plat. in epist. μεῖζον τῆς δόξης τοῦτο, Maior q̃ F
existimatũ sit, Maior opinione de hoc concepta. Iungitur δόξα & cũ περὶ, vt apud Chrysost. ἡ περὶ τῶν ἔξωθεν δόξα, in lib. De sacerd. τῆς περὶ τῶν ἔξωθεν δόξης φροντίζων. vbi exponitur Suspicio, perperam: vt ego quidem opinor, qui pro eodem dixisse Synes. obseruaui, δόξαν ἔξω, epist. 109, τούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτὴν οἱ περὶ δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες. Δόξα sæpe etiam redditur Expectatio: vt quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, sicut Thuc. 3, ἔπειτα μὴ τοι παρὰ δόξαν αὐτοῖς ἀπέβη. Sic Pl. in Sol. ἀγνώμονος παρὰ δόξαν τοῦ σκώμματος. B. autẽ δόξαν G
vertit & Speciẽ, quũ περικαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος apud Chionem interpr. Modestiæ speciem præferre. ‖ Δόξα nonnunquam philosophis tribuitur, estque idemquod Dogma, seu Axioma, (inquit B.) aut Propositio adeo fixa vt axiomatis instar sit. Aristot. Metaph. 3, ἡ μὲν οὖν βεβαιοτάτη δόξα πασῶν, τὸ μὴ εἶναι ἀληθεῖς ἅμα τὰς ἀντικειμένας προφάσεις. Inde & κύριαι δόξαι Epicuri apud C
Δόξα, Fama, Rumor. ἀγαθὴ δόξα prc[illegible], bona fama, apud Solonem in Elegia, — καὶ πρὸς ἁπάντων Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν. Et pro eodem χρηστὴ δόξα ex Plat. Et ex eodem De rep. 2, dixit ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, pro Infamare. Sæpe autẽ sine adiectione ponitur, vbi pro re de qua agitur, an in bonam an in malã partem accipiatur, facilè cognoscitur. Plato De rep. 2, τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευάκει εἰς δικαιοσύνην. Ibidem δόξαν ἐχέτω μεγίστην ἀδικίας. Plut. in Theseo, δόξαν ἔχων ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην. Huc autem referri possunt & exempla illa quæ attuli, quum dicerem δόξαν esse opinionẽ quæ ab aliis habetur de nobis. ‖ Verùm sciendum est δόξαν interdum ad bonæ famæ significationẽ restringi, ideóque reddi Gloriam, Honorem. Plut. in Probl. Rom. τὸν δὲ ὀνόματι δόξαν αὐτῆς ἡ πόλις μεθερμηνεύσειεν. Isocr. ad Phil. ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὑτοῦ δόξαν κατέλιπον. Idem in Paneg. præfixit ei φήμην etiam & μνήμην, scribens, φήμην δὲ καὶ μνήμην καὶ δόξαν πόσην τινὰ χρὴ νομίζειν ἢ ζῶντας ἕξειν ἢ τελευτήσαντας καταλείψειν; Dem. Ol. 2, δόξαν αὐτὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾑρημένος. Et Philipp. 4, πατρῴα δὲ πατρῴα δόξα σοι ὑπάρχει.

Composita à δόξα significante opinionẽ: quorũ tamen quædã & alterã eius significationẽ inclusam habẽt, vt videbis in altera compositorum classe.

C. Δοξοκαλία, Opinio pulchritudinis suæ, Bud. ex Plat. in Phil. τῶν φίλων δοξοσοφίαν καὶ δοξοκαλίαν.

C. Δοξόσοφος (vt suprà δοκησίσοφος) Qui sibi sapiẽs videtur, aut Qui sapiens seu doctus videri vult, quum non sit: aut etiam aliis videtur, Qui sapientiæ seu doctrinæ famam aucupatur. Plato in Phædro, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν. Et Aristot. Rhet. 113. HINC Δοξοσοφία, Opinio sapientiæ seu scientiæ quam falsò quis de se concipit, seu falsò aucupatur, apud Plat. Sic & Gal. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαντες. Plut. οἰήματος ἐπληρούμεθα καὶ δοξοσοφίας. Syn. δεινὸν γὰρ ἡ δοξοσοφία καὶ ἀπατηλὸν οὐκ ἐᾶ δόσιν. Cæterũ si qs δοξόσοφος ab ipso verbo δοξάζω q̃ ab eius verbali δόξα deducere malit, nõ magnopere repugnabo.

C. Ἀλλοδοξέω, ῶ, F. ήσω, Aliud opinor q̃ sit reuera. Plato, σκεπτέον γὰρ, ὥς φησι, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλοδοξεῖν εἶναι. IDEM sign. & Ἑτεροδοξῶ. Inuenitur ET Ἀλλοδοξία pro opinatione falsa de re aliqua: ad verbũ, opinione qua q̃dpiã aliud esse nobis persuademus quàm sit.

C. Ἀμφίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo duplex est sententia, siue opinio, De quo dissentientes sunt opiniones, De quo in vtranque partem disceptatur, Anceps, Dubius. Polyb. ἀλλ' ἀεὶ πῶς ἀμφίδοξα τὰ τέλη τῶν κινδύνων ἀπέβαινε. Quidam apud Suidam ἀμφίδοξον ἀγῶνα vocat certamẽ anceps. Plut. in Fabio metaph. ἐπίδικον νίκην vocauit & ἀμφίδοξον, victoriam ancipiti marte diremptam, de qua ambigitur inter partes, vt Bud. exponit. ‖ Ἀμφίδοξον substantiuum apud Theophr. De caus. pl. l.1, ὥστε ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ, προσδεόμενα δέ τινος διορισμοῦ. In controuersia posita, vel in dubio posita. hoc est Controuersa sunt hæc & dubia, ταῦτα οὐχ ὁμολογούμενά ἐστιν.

Ἀμφίδοξον, Quod est inter ἔνδοξον & ἄδοξον, Nec gloria nec ignominia præditum: vel vtriusque particeps. Ita Bud. remittens ad præfationẽ Panath. Aristidis. CONTRA Ἀναμφίδοξος, (præfixo α priuatiuo, & inserto ν) Minimè dubium, De quo dissentientes nõ sunt opiniones. HINC & aduerbium Ἀναμφιδόξως, Indubiè, Indubitatè, Omnium consensu.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, F. ήσω, Ambigo, Dubito. q.d. Vtrãque in partem inclino in mea sententia. Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰθάκης, De Ithaca ambigo. ἀμφιδοξοῦσι δικασταί, Ambigunt iudices, Dubiã & ancipitẽ habent iudices sententiã. Alii intellexerunt hoc dictũm de iudicibus quorum vna pars diuersam ab altera sentẽtiam haberet: vnde & exposuerunt, Pares iudicum sunt sententiæ.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, In controuersiam venio, In controuersia positus sum. ἀμφιδοξούμενα βιβλία. i. ἀμφιβαλλόμενα, inquit Suidas.

C. Ἀντίδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Contrà sentiens, Contrariam opinionem habens, Contrarius in sententia seu opinione. Apud Gregoriũ ἀντίδοξοι opponũtur bene sentiẽtibus de fide Christiana.

C. Ἀντιδοξέω, ῶ, Contrariam sentẽtiam habeo vel sequor, Contrarium censeo, Refragor. Polyb. l.2, ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων ἐκείνῳ.

H C. Ἔνδοξος, ου, ὁ & ἡ, Opinabilis. B. ex Arist. scribẽte in Top. princ. ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς καὶ τούτοις ἢ τοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. ἔνδοξα & πιθανὰ vocat argumenta dialectica.

C. Ἐπίδοξος, ου, ὁ & ἡ, De quo est opinio. q.d. ὁ ἐπὶ δόξης ὤν. vt ἐπίδοξός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, opinio est de me, facturum

xx.iii.

me istud.sed iungitur & aliis infinitiui temp.Incipiam tamen ab exemplis futuri,quæ & frequentiora esse arbitror. Herodot.ἐπίδοξοι πείσεσθαι.Isocr.ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός. Sic ἐπίδοξος χειροτονήσειν,& alibi κρατήσειν,& alibi αἱρήσεσθαι apud Plut. Cum aliis autem temp. vt Antiphon,τὸν μεγάλα μὲν κακὰ πεπονθότα,ἔτι δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν. Isocr.ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. Æsch. ἐπίδοξος ἁλῶναι.Cæterùm ἐπίδοξος B.vertit De quo est opinio in futurum:sed hæc duo postrema verba in locis autorum interpretandis addi non possunt. Sunt verò & qui breuius vertant ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν,Qui in opinione erat assequendi. (cuius tamẽ generis loquendi exemplum nullum afferunt) Hoc addo,ἐπίδοξός εἰμι verti etiam Existimor,Videor.vt ἐπίδοξοι πείσεσθαι,Qui existimantur passuri: ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός, qui malus fore videtur. HINC Ἐπιδοξάζω, quod tamen significationis analogiam(vt ita dicam)non seruat,vt quidem Gaza ἐπιδοξαζόμενον vertit apud Theophr. nã ista eius verba ,De caus.pl.lib.1,p.123, διὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον εἰρήσθω, vertit , Id loco opinionis cuiusdam adiectitiæ dictum putetis. Quam illius interpretationem affert & Bud.sed suum de ea iudicium nõ addes.

Ἐπίδοξος,Celeber,Clarus,Illustris. Plut.ἐπίδοξον τοῦ γῆμαι γαμεῖν καὶ πρᾶγμα χρήματι. quem tamen huius nominis vsum damnat Phrynichus.

C.Ἑτερόδοξος,Qui alterius est opinionis , seu diuersæ opinionis.(quæ diuersitas ĩtelligitur,habita rerũ & persona rũ de q̃bus agitur ratione,sicut & in aliis multis ex ἕτερον compositis) Vertitur etiam,Qui est alterius sectæ. Luciano (inquit Bud.) ἑτερόδοξοι philosophi Contraria dogmata tuentes,οὐχ ὁμόδοξοι. HINC Ἑτεροδοξία, Opinio diuersa, Opinionis diuersitas. ET Ἑτεροδοξέω,ῶ, Alterius vel diuersæ opinionis sum. Peculiari autem signific.ἑτεροδοξεῖν dicuntur Hist.eccles.4, Qui orthodoxiæ nõ assentiuntur,μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν,μηδὲ ἑτεροδοξεῖν. Bud.

C.Κακόδοξος,Cuius praua seu peruersa est opinio,Qui malè sentit aliqua de re. ET Κακοδοξία,Mala opinio, Malum dogma. Et apud Ecclesiast.scriptores,vt Basil. & Theodoritum,pro hæretico dogmate seu hæreticis dogmatibus. Vnde & τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basilio opponitur. ET Κακοδοξῶ,Sum prauæ opinionis. || Item Malè audio, vide in altero Κακοδοξῶ composito à δόξα significante gloriam.

C.Ὁμόδοξος,ου,ὁ & ἡ,Qui eiusdem est opinionis. ET Ὁμοδοξία,Eadem opinio aliquorum, Consensus in opinione, Aristot.Ethic.9. ET Ὁμοδοξῶ, Eiusdẽ sum opinionis, Idem sentio.

C.Ὀρθόδοξος,ου,ὁ & ἡ,Cuius recta est opinio (oppositũ præcedenti κακόδοξος) Sed restringitur apud eccl.script.ad eum qui rectè de Christiana religione sentit.cui opponitur κακόδοξος,qui malè sentit,qui videlicet est hæreticus. HINC Ὀρθοδοξία, Recta opinio,apud Basil. & Synes. ET Ὀρθοδοξῶ, Sum rectæ opinionis, Rectè sentio:vt ὀρθοδοξοῦντες λαοὶ apud Basil.

C.Παράδοξος,ου,ὁ & ἡ, Qui est præter seu contra omnium opinionem,Inopinatus. Vnde & Admirabilis,item Incredibilis ex cõsequente redditur.vt παράδοξα ἀκούσματα,Luc.De cal. Et παράδοξοι βίοι τυράννων καὶ βασιλέων, Herodian. Aristot.Rhet.2, τὸ λέγειν τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου.Cic.quoque quendam libellum παράδοξα Stoicorum inscripsit. || Item Παράδοξον schema Rufiniano,quum aliquid præter expectationem auditoris profertur. HINC Παραδοξολόγος,Qui paradoxa dicit. ET Παραδοξολογία,Oratio paradoxa,Quod præter seu contra omnium opinionem dicitur, Mirabile dictũ. Æsch.εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἀκούουσιν ἐμπεσεῖν. ET Παραδοξολογέω, Paradoxè loquor,Dico præter seu contra opinionem omnium. Sic Hermog.de poetis loquens, ὅσα περὶ αὐτῶν ἢ περὶ ἄλλων ζώων παραδοξολογοῦσιν.Bud. ex Eusebio affert,interpretans etiam Paradoxè iacto. HINC & Παραδοξοποιός,Qui facit quæ sũt præter opinionem omnium , Qui mirabilia & incredibilia facit. Sic autem a quibusdam dictus fuit Gal.sicut & παραδοξολόγος. ET Παραδοξοποιΐα, factum paradoxum. Pro miraculo in vita Luc.e. ET Παραδοξοποιέω,ῶ,Parado

A xas res facio,Miracula facio.

Παραδόξως,aduerb.Præter omnium opinionem , Incredibiliter .

C.Φιλόδοξος,ου,ὁ & ἡ,Qui opinionem seu opiniones sectatur,Qui bona opinabilia sectatur.vt Bud.exponit apud Platonem:à quo distingui ait ἀπὸ τοῦ φιλοσόφου, Qui cognitionem & scientiam consectatur , in 5 De rep. in fine.

C.Ψευδόδοξος,ου,ὁ & ἡ,Cuius falsa est opinio, ET Ψευδοδοξία,Falsa opinio.

B Composita à δόξα significante gloriã aut famam.

C.Δοξοκοπία,Ostentatio,Iactantia . Item Auræ popularis captatio.Luc.387,ὦ τῆς ἀβελτηρίας,ὦ τῆς δοξοκοπίας. & 388. καὶ τὴν περιπέτειαν καὶ δοξοκοπίαν. Plut.An resp. a ... min.τῆς πρεσβυτικῆς πολιτείας ἀπηλλαγμένης πανηγυρισμοῦ καὶ δοξοκοπίας.Et in Pericle,τοῖς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα, δοξοκοπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦσιν. nõ δοξοκοπία.Appian.ἀρχὴν ἀπὸ δοξοκοπίας ἠρημένος.Vide & Suidam.

C.Δοξολογία,Celebratio quæ fit recensendo quæ ad gloriam seu honorem alicuius pertinent. ET Δοξολογέω,

C ῶ,Gloriosa celebratione colo,vt Bud.apud Bas.interpr.

C.Δοξομανής,Qui insano gloriæ amore tenetur. Athen.l. 11. ET Δοξομανία,vel Δοξομάνεια,Insanus gloriæ amor. Plut.

C.Ἄδοξος,ου,ὁ & ἡ,Ignobilis,Inglorius. Isocr.in Euagora,ἐξ ἀδόξων δὲ ὀνομαστούς,ex ignobilibus claros . ἄδοξοι ὑποθέσεις,infames materiæ,vt exponit Gellius . cuius aliam explicationem ponam paulo pòst. || Ἄδοξος Luciano ἄτιμος,ignominia notatus:cui opponitur ἔνδοξος,integræ opinionis.

D Ἄδοξος, ex δόξα significante opinionem , Inopinabilis.vt ἄδοξοι προτάσεις, Propositiones necopinabiles, necopinatæ:oppositæ ταῖς ἐνδόξοις. Alex.in Top. Aristotelis.Gellius lib.17,cap.12 , Infames materias,siue quis dicere mauult,Inopinabiles,quas Græci ἀδόξους καὶ ἀτόπους ὑποθέσεις appellant,& veteres &c.

Ἀδοξία,ας,ἡ, Infamia, Dedecus, Ignominia, Xen . ἀπομν. 1, φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν.Plato ἀδοξίαν προστριβάζειν τινί,Ignominiã alicui afferre, Inurere notam ignominiæ. Demosth .autem Olynth.1, ἀποτρίψασθαι τὴν ἀδοξίαν, Abstergere ignominiæ notam.

E Ἀδόξως , aduerb . Ingloriè , Ignominiosè , Probrosè . ἀκλεῶς.

Ἀδοξέω, ῶ, F.ήσω, P.ηκα,Inglorius sum, Ignobilis sum.Inexistimatus sum,quidam ex Gellio vertunt. Euripides in Hecuba ἀδοξοῦντας & δοκοῦντας inter se opponit in quadam gnome,quam Ennius reddens,ἀδοξοῦντας interpretatus est ignobiles,vt δοκοῦντας opulentos. Sed tamen ignobiles (inquit Gellius) ἀντὶ ἀδοξούντων, & opu-

F lenti ἀντὶ δοκούντων satisfacere sententiæ non videntur. nam neque omnes ignobiles ἀδοξοῦσι , neque omnes opulenti εὐδοξοῦσι.Hæc Gellius lib.11,cap.4,qui immeritò mihi Ennium reprehendere videtur quòd ἀδοξοῦντας interpretatus sit ignobiles. Et quum dicit,neq; omnes ignobiles ἀδοξοῦσι, intelligit,non omnes ignobiles malæ sunt famæ,malè audiut . quod sanè verum est:sed considerare debuit,ἀδοξεῖν non semper significare malè audire, sed simpliciter interdum Ignobilem esse, Inhonoratum esse:quum videlicet α priuatiuum est. || Ἀδοξῶ,Malæ sum famæ,Malè audio: pro κα-

G κοδοξῶ. Plutarchus,ἀδοξεῖ γὰρ τὸ φιλόπρωτον αὐτῶν καὶ φίλαρχον οὐχ ἧττον ἢ φιλόπλουτον.& in hac signif.non tãtùm α denotat κακόν, (quam vim aliquãdo habere dictum est initio huius operis) sed & δόξα non gloriam significat, sed opinionem siue existimationem passiuè.id est qua tales vel tales existimamur. || Ἀδοξῶ,exponitur apud Iosephum,Non honestum puto,ἀπαξιῶ lib. 9,ἠδόξουν ἀναμωμητὶ ζεύγνυ.

Ἀδοξέομαι,οῦμαι,pass.Idem quod ἀδοξέω . Apud Xen. Inglorius & abiectus sum:in Œconomico, καὶ γὰρ αἱ βα-

H ναυσικαὶ καλούμεναι καὶ ἐπίρρητοί τε εἰσί,καὶ εἰκότως μέντοι ἀδοξοῦνται πρὸς τῶν πόλεων.Suidas ἀδοξεῖται exponit οὐ τιμᾶται , id est, Non honoratur, Honore dignum nõ censetur:in hoc loco,οὐκ ἀποδεκτὸν δεῖ τὸ ... παρὰ Ῥωμαίοις αὐτὰ παραγγέλματος. ἀδοξεῖται γάρ.

C.Ἔνδοξος,ου,ὁ & ἡ, Gloriosus,Honorificus , item Celeber,

Illustris. ἔνδοξοι ταφαὶ, Plut. Pericle, Honorificæ sepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνὴρ, Celebris vir, Athen. 13. Additur interdum εἰς cum accus. vt ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά, Xen. Item τὸ ἔνδοξον substant. Dignitas, Bud. HINC Ἐνδοξολογέω, ῶ, Gloriam in sermone aucupor. vt ἐνδοξολογοῦντας rhetores vocat Laertius in Diogene, 282. ET Ἐνδόξως, Gloriosè, Honorificè. Et ἐνδοξότατα, Gloriosissimè, Honorificentissimè.

C. 2. Ὑπερένδοξος, Suprà quàm dici possit gloriosus.

C. Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος, sed parum vsitatum. HINC Εὐδοξία, Celebritas, Claritas nominis. Isocr. de Pythagora, τοσοῦτον εὐδοξίᾳ τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν. Plato in Epist. τοῦτο πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴομαι. Cic. εὐδοξίαν ait & Gloriam, & Bonam famam reddi posse. ET Εὐδοξέω, ῶ, Celebror sermone hominum, Sum clarus, Clareo. apud Æschinem. Sic & Ceb. Theb. τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν.

C. Κακοδοξία, Infamia, Ignominia. vt τυγχάνειν κακοδοξίας, Xen. Et τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, Plato De rep. 2. ET Κακοδοξέω, ῶ, Infamia laboro, Malè audio, Xen.

C. Κενόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inanis gloriæ cupidus, seu amans. ET Κενοδοξία, Inanis gloriæ cupiditas, seu amor, aut studium. Chrysost. κενοδοξίας ἐφιέμεναι καὶ ἐπαινοι. ET Κενοδοξέω, ῶ, Inanis gloriæ sum cupidus (vel vt Bud. apud Naz. & Chrysost. exponit) Inani gloria ducor.

C. Ὁμόδοξος, Pari gloria præditus, Greg. ET Ὁμοδοξία, Par gloria.

C. Φιλόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, Gloriæ cupidus, Ambitiosus. Herodian. 3. ET Φιλοδοξία, Gloriæ cupiditas. ET Φιλοδόξως Cum cupiditate gloriæ, Ambitiosè. ET Φιλοδοξέω, ῶ, Gloriæ sum cupidus. Item Gloriæ seruio. ITEM comp. Ἀντιφιλοδοξῶ, Gloriæ cupiditate certo cũ aliquo. ET Συμφιλοδοξῶ σοι, Gloriæ tuæ seruio. Bud. CONTR. Ἀφιλόδοξος, Minimè gloriæ cupidus, Non ambitiosus.

Δοξάριον, Gloriola Luc. ‖ Item ἀτελὲς δόγμα, Hesych.

¶ Δοξάζω, Opinor, Sentio, Existimo. Plato De leg. δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως. Et οὐ κακῶς δοξάζεις, idem De rep. lib. 1. Xen. οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Cui opponitur τὰ ἀντικείμενα δοξάζειν ἀλλήλοις, Aristot. Hinc δοξάζομαι ἄδικος Plat. Existimor iniustus. ‖ Δοξάζειν, Sentire de se magnificè, Bud. ex Thuc. HINC Δοξασία, Opinatio, Opinio. ὑπόληψις, Suid.

Δοξάζω, Celebro, Gloriosa celebratione colo. Vulgò Glorifico. Vnde & pass. δοξαζόμενοι, Qui celebrantur. Et ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες, Polyb. Vide Bud. p. 368 de recepta & à vet. hac sign. ET de Εὐδοξεῖσθαι ibidem.

Δόξασμα, Quod faciendũ videtur, Platoni, quod Thuc. δόγμα. B. ET Δοξαστής, Opinator. ET Δοξαστικός, Qui vi opinandi præditus est, Aristot. Ethic. Gazæ autem δοξαστικὰ ῥήματα quæ opinandi signif. habent. AT Δοξαστόν, Opinabile, Cic. interpr. apud Plat. vide in Cic. lex. SED Ἀδόξαστος, actiua signif. Nihil opinans, Alex. in Top. pag. 42, ἀλλὰ περὶ τούτου τοῦ προβλήματος ἀδόξαστοι μὲν ἅπαντες.

C. ΑΝΤΙδοξάζω, Opinionis contrariæ sum, Contrariã sententiam habeo, Contrarium alicui dogma habeo, seu contraria dogmata: vt quum philosophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laertius, ἀντιδοξάσαι δὲ λέγεται Θαλῇ καὶ Πυθαγόρᾳ. ‖ In vulgatis lex. Græcol. ἀντιδοξάζω exponitur duntaxat Vicissim glorifico. quæ interpretatio ad alterã δόξης significationem pertinet.

C. ΕΠΙδοξάζω, vide in Ἐπίδοξος. AT Προσεπιδοξάζω, q. d. Approbo mea opinatione. Sunt & qui vertãt Coopinor. Gell. lib. 19, cap. 1, τὰς τοιαύτας φαντασίας, visa istæc animi sui terrifica non approbat, hoc est, οὐ συγκατατίθεται οὐδὲ προσεπιδοξάζει, sed abiicit respuitque. Et statim post, Et eadem incepta, tanquam si iure metuenda sint, sua quoque assensione approbat, καὶ προσεπιδοξάζει. Hoc enim verbo Stoici, quum super ista re disserunt, vtuntur.

C. ΚΑΤΑδοξάζω, q. d. Contra opinor. Bud. tamen exponit simpliciter Opinor, Existimo, in hoc Xen. loco. p. 247, ἢ εἰ καταδοξάσαιαν μήτ' αὖ ἄλλους σοὶ ἐλθεῖν. Ego certè puto talem esse vim præpos. κατὰ hoc in verbo, qualis est in καταγινώσκω: quinetiam καταδοξάζω hîc dici quod alibi καταγινώσκω.

A C. ΜΕΤΑδοξάζω, Opinionem muto, & μεταπείθομαι, vt B. exponit in hoc Plat. loco, τοὺς μὲν γοητευθέντας σὺ γε φαίης ἂν εἶναι οἳ ἂν μεταδοξάσωσιν, ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες, ἢ ὑπὸ φόβου δείσαντες.

C. ΠΑΡΑδοξάζω, Inhonoro, Dehonesto, Infamo. In vulg. lex. affertur ex cap. 28 Deut. & cap. 10 Eccles. ‖ Item in contr. signif. Valde honoro, Illustro, Mirabile reddo. à παράδοξος, ex cap. 3, lib. 2 Macc. οἱ δὲ τὸν Κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτοῦ τόπον.

Παραδοξάζω, Falsam opinionem concipio, in v. l.

B C. ΣΥΝδοξάζω, q. d. Conglorifico, Simul glorifico, Simul honoro. Vnde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως, Gregor. Qui pari honore afficitur.

ΔΟΚΕΥ´Ω, Obseruo. Item Insidior. à verbo δοκῶ, quia obseruamus eum & ei insidiamur quem in manus nostras venturum putamus. Il. ν, Ἀντίλοχος δὲ θέωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας Οὔτασ' ἐπαΐξας. Sic Il. π, ἐφορμηθέντα δοκεύσας. Et Il. ψ, — καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, id est ἐπιτηρεῖ. Exponitur interdum & expecto. Est autem poeticum. Data verò fuit significatio participii δοκεύειν participio passiuæ vocis δεδοκημένος, à δοκέομαι, alioqui nihil tale significante. est enim δεδοκημένος, Qui obseruat, Qui stat in insidiis. Il. ο, circa finem, Ἔνθ' ὅ γ' εἱστήκει δεδοκημένος. vbi Eustath. venatorum esse verbum tradit, feram expectantium. VNDE Προδοκή, (inquit) Angustus locus, qui insidiantibus est aptus. (Subsessa Latinis vt quidam scribunt) Vnde infrà, δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί. Hæc Eustathius, confundens certè diuersas verborum origines.

D ΔΟΚΑ´ΖΩ, idem quod δοκεύω, sed parum vsitatum. Videtur certè Sophron apud Demetr. Phal. πλόον δοκάζων dicere pro Nauigandi tempus obseruans vel expectãs. Sed apud Theocr. in fine Idyllii primi δοκασεῖς (Doricè pro δοκάσῃς à δοκάζω) est pro Putabis, Arbitraberis. AT δοάσσατο per syncopen dicit Homerus (cum ascititio σ) pro Visum est, tanquam à δοκάζομαι retinentẽ significationem τοῦ δοκῶ, pro Videor: Il. ν, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. ‖ Apud Apol-

E lon. autem ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, pro Statuit, Decreuit. ET Προδοκάζω itidem pro Obseruo. Hesychio προτηρεῖ, ἐνεδρεύει. Fortasse à προδοκή, de quo dictum modò fuit in Δοκεύω.

¶ Δοκάω inusitatum (vt opinor) sed à quo COMP. Προσδοκάω, ῶ, in frequenti vsu est in soluta oratione. Est autem Προσδοκῶ, Expecto (in ea signif. à qua dicitur aliquid præter expectationẽ fieri) vel Spero. Aristoph. Vespis, Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Xenoph. de equo loquens, εἰ προσδοκῴη, ὁπότε τὰ σημαινόμενα προσέξει, ῥαστώνην τινά. id est (Bud. interpr.) Si speret. Cum futuro

F Æsch. προσδοκῶ ἀποδείξειν, vbi redditur Confido. Sic apud Demosth. προσδοκῶ κακὸν ἄν τι πείσεσθαι, pro futuro πείσεσθαι. Et pass. Προσδοκῶμαι tam de persona quàm de re. vt προσδοκῶμαι τοῦτο ποιήσειν. De re autẽ, vt τὰ προσδοκώμενα, Quæ expectatur, Quæ sperantur: & τὰ προσδοκηθέντα, id est Sperata, Expectata, vt interpr. Bud. in hoc loco, οὐδ' ὅπου εὑρημένοι τῶν προσδοκηθέντων. Et in malum apud Herodianum (vt προσδοκῶμεν in loco Demosth. quem modò citaui) δεινὰ προσδοκώμενα ἑαυτῷ ἑκάστοτε συμβήσεσθαι φάσκων.

G Προσδοκῶ pro Arbitror, de re præterita apud Plat. inquit Bud. Ex eodem autem Plat. in v. l. affertur, προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο, De republica 2, pro Reor ad hoc prodesse.

Προσδόκημα, ατος, τὸ, Expectatio. Plato, τούτων τῶν παθημάτων προσδόκημα. ITEM Ἀπροσδόκητος, Inexpectatus, Necopinatus, Inopinus. Dicitur de re & de persona. ἀπροσδόκητος ἀπραγία Thuc. & contra ἀπροσδόκητον κακὸν apud eundem. Dicitur etiam aliquid ἀπροσδόκητον ἀποβαίνειν. Et aduerbialiter, ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex improuiso. Item, ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ. ET Ἀπροσδοκήτως, aduer-

H bium, pro eodem, Præter expectationem, Ex improuiso, Inopinato. vt ἐπιθεμένων ἀπροσδοκήτως, Thuc. 2. Ἀπροσδόκητος actiuè, Qui non expectat, Qui nihil tale expectat. Ita enim accipi puto à Thucydide pag. 145, & alibi.

Προσδοκία, idem quod προσδόκημα, & multo vsitatius.

Demosth. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας: Lat. In expectatione esse. Et προσδοκίαν παρέχειν ὡς ἐπιπλεύσονται, Thuc. Expectationem afferre. Apud Plut. in Pomp. προσδοκία est expectatio de virtute alicuius, id est spes, vt inquit Bud. Sed sign. expectationē tam mali quā boni. vt quum φόβος definitur προσδοκία κακοῦ apud Aristot. Ethic. 3. Expectatio mali. Quod Cic. interpr. etiam Opinio impendentis mali. Παρὰ προσδοκίαν schema, quum aliud respondemus quàm expectetur. ‖ Προσδοκία, Metus. Thu. 2, οὔτε προσδοκία οὐδεμία μὴ ἄν ποτε οἱ πολέμιοι ἐξαπιναίως οὕτως ἐπιπλεύσειαν. HINC Προσδόκιμος, Qui expectatur, De quo expectatio est. Thuc. 7, καὶ ἐκ Πελοποννήσου ἄλλη στρατιὰ προσδόκιμος αὐτοῖς. Sic lib. 1, τὸ βαρβάρου προσδόκιμον ὄντος. Et in malum apud Hippocr. προσδόκιμος ὁ θάνατος παραυτίκα. ‖ Sed προσδοκίμων ὄντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ apud eundem lib. 7, schol. actiuè accipit pro θαρρούντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ, subaudiens ἐλεύσεσθαι.

– ΔΟΛΙΧΟ'Σ, Longus, Prolixus. δολιχὸν δόρυ, Il. ν, longa hasta. Et δολιχῇσιν ἐλάτῃσι, Apoll. Longis remis. Et δολιχὰ πτερυμήνια, in Epigramm. Lōgi rudentes. ‖ Dicitur & de longitudine temporis. vt δολιχὸς πλόος & δολιχὴ νὺξ in Od. Sic δολιχοὶ κάματοι, in epigr. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ‖ Δολιχὸν aduerbialiter etiam putatur accipi Il. κ, Ἔργα δ' ἐρέξ' ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι Δηθά τε καὶ δολιχόν.

C. Δολιχογραφία, Prolixitas scripti vel scriptorū, ex Epigr.

C. Δολιχόσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens longam vmbram, Longus. vt δολιχόσκιον ἔγχος, Hom. Il. γ & alibi, sicut & δολιχὸν δόρυ dicit. Cætera composita vide in substant. vt δολιχόδρομος in δρόμ.

Δόλιχος, vel Δόλιχος retracto accentu, Certum curriculi spatium, duodecim aut (secundum alios) vigintiquatuor stadiorum. Metaphora autem eleganti Laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔπεσι τρέχειν, qua & Latini dicunt Vitam decurrere, & Decursum vitæ spatium. HINC Δολιχεύω, Dolichum curro seu decurro, Epigr. lib. 2. Et generalius δολιχεύειν δρόμον, vt apud Philonem De mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, quod Bud. interpr. Naturæ curriculum quasi Circense peragit. Apud eundem in vita Mosis, δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω pro Sursum deorsum cursitare.

¶ Δόλιχος, Legumen quoddam, Phaselus, aut Pisum, secundum quosdam. Gorr. δολίχους cicerculas seu phaseolos ex Galeno interpr.

ΔΟ'ΛΟΣ, Dolus, Fraus. Hom. Od. ι, Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε. Sic Il. ο, κακότεχνος δόλος. Idem interficere δόλῳ & κρατεῖ, item δόλῳ & ἀμφαδὸν, alicubi inter se opponit. Frequentissimus autem est illi huius vocabuli vsus. Isocr. in Euag. οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγιγνόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristophani autem in Pluto δόλος contrarius est ἁπλοῖς τρόποις.

C. Δολομήδης, Qui dolos meditatur, Dolosus. ET Δολομήτης, vel δολόμητις, Cuius dolosa sunt consilia. Dolosus, Vafer. Vnde δολομῆτα in vocandi casu Il. α: & δολόμητιν Αἴγισθον, Il. γ.

C. Δολομήχανος, Doli seu dolorū machinator, aut fabricator, Dolosus, Fraudulentus. Ea forma qua κακομήχανος.

C. Δολοπλόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dolos nectens seu texens, Dolosus, Fraudulentus. Sappho Venerē alloquens, παῖ Διὸς δολοπλόκε. Apud Nonū φωνὴ δολοπλόκος, vox dolosa. HINC Δολοπλοκία, Dolosum commentum seu vafrum. Hesych. autem δολοπλοκίας exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς.

C. Δολορραφής, έος, ὁ καὶ ἡ, Dolis seu ex dolis consutus, & quasi consarcinatus, Dolosus. VNDE Δολορραφία, Dolosum commentum, Vafrities. Epigr. l. 7, Ἥφαιστον πᾶσαν δολορραφίην.

C. Δολοφονία, Cædes dolo patrata, non ἀμφαδὸν, vt loquitur Hom. ET Δολοφονέω, Dolo occido, & ex insidiis. Plut. δολοφονεῖν & κρυφαίως ἀναιρεῖν pro eodem dicit in Pericle. Sic passiuum Δολοφονεῖσθαι, Dolo interimi, & per insidias.

C. Δολοφρονέω, Dolum cogito, seu dolos, Meditor fraudes. vt Vlysses δολοφρονέων in Od. non semel: item Juno δολοφρονέουσα aliquot Il. locis. HINC Δολοφροσύνη, Doli meditatio, vel Dolus, Vafrities. Vt Il. τ, – δολοφροσύνῃ ἀπάτησεν.

C. Ἄδολος, Doli expers, Dolo carens, Candidus, Syncerus. φίλων ἀδολωτάτη, Synes. Dicitur & de re: vt ἀδόλῳ γνώμῃ καὶ ὑγιεῖ, Plato in Epist. Et ἀδολώτατον ἦθος apud eund in Synes. ‖ Ἄδολος, Non adulteratus, apud Aristidem. HINC Ἀδόλως, Citra dolum, Candidè. Thuc. p. 158.

Δολόεις, εντος, ὁ, Dolosus, Subdolus. Apoll. δολόεσσαν ἀμφιχυθεῖσαν. Item Dolo factus: vt δέσματα δολόεντα, Od. θ.

Δολόω, ῶ, F. ώσω, Dolo ago cum quopiam, Decipio. Aristophanes Equit. Et τοῖς δολώσαντες γάμοις, ex quopiam tragico, in v. l. ‖ Est etiam Adultero. vnde nomisma δεδολωμένον. Et δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Sed & δολοῦν dicūtur qui lanas tingunt, sicut & φαρμάττειν, teste Polluce. (quò pertinet δολερὰ χρώματα) Tale esse mihi videtur quod Latini poetæ dicunt lanam mentiri colores. HINC Δόλωσις, Deceptio, Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, Dolosus. vt δολία τέχνη, Hom. & Hesiodus. Item δόλια ἔπη, Hom. Et de persona interdum, vt apud Aristophanem de Mercurio. Sophocles autem in Aiace, δόλιος ἐφ' ἡμῖν ὄμματα pro δολίως. Et superl. δολιώτατος. HINC Δολιόπους, Doloso pede gradiens. ET Δολιόφρων, Eurip. Dolosa cogitans, Fraudulentus. ET Δολιότης, Fraudulētia. ITEM Δολιόω, Dolo vtor, apud Græcos Bibl. interpr. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις. ITEM Δολίζω, Adultero, Diosc. ET Δολιεύομαι, Fraudulenter ago.

Δολερὸς, idem quod δολόεις & δόλιος, sed δολερὸς potius in prosa vsurpatur quàm illa. Xen. Pæd. 1, ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν καὶ δολερόν. Et δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα, apud Herodotum. Vbi δολερὰ χρώματα optimè conuenire puto cum eo quod tradit Pollux δολοῦν ἔρια dici pro βάπτειν. ET Δολερῶς, Dolosè.

ΔΕ'ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, Esca qua animalia capiuntur. Aristot. τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες. Quod Plin. Non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπιών. Et metaph. apud eundem, ὁ δεσπότης μοι δέλεαρ καταπιών. Euripid. Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. Dictum autem volūt quasi δόλεαρ: Eustath. verò à δέλος seu δέλω tum hoc tum δόλος deriuat.

Δελεάζω, F. άσω, Inesco, Esca capio. Athen. lib. 7 de quodā pisce, ἀπεκλωδὴς δὲ, οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. Item Escam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, Caricam hamo imponens escæ loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo De vita Mosis lib. 1, δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, Multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. lib. 2, ἡμῖν προσποιήτῳ δελεάσαι τὸν ἄνθρωπον, Inescans. Et in pass. apud Demosth. Pro cor. χολῇ δελεαζόμενοι. Philo 1 De vita M. δελεασθεὶς δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις καὶ ταῖς μελλούσαις ἐλπίσι, Oblatis inescatus. Et γαστρὶ δελεάζομαι apud Xen. Illecebris ventris capior. Apud Plut. verò Sympos. δελεασθεὶς διὰ τούτων ἐπ' ἐκεῖνα πρόεισι, mutata constructione.

Δελέασμα, ατος, τὸ, q. d. Inescamentum, Quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis. Illectamētū. Plut. Pol. Præc. νόθα καὶ κίβδηλα ταῦτ' ἄλλων θωπεύματα καὶ δελεάσματα. VNDE voce dimin. Δελεασμάτιον, ου, τὸ, apud Athen. l. 4 ex Philoxeno.

Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, Illicium, Illectamentum.

Δελεάστρα, ας, ἡ, Decipula, Transenna in quam esca imponitur, vt Plautus loquitur. Pollux lib. p, inter πάγας numerat, & alio nomine αἰδρομίδιαν dicitradit. citat autē ex Cratino & Nicophonte. Apud Suidā autem δελέαστρα scribitur cum accentu in antepenultima: exponitúrque παγίδες, acsi plurale esset à nominat. singulari δελέαστρον.

Δελεαστὴς, έως, ὁ, per syncopen pro δελεαστρὴς, q. d. Inescator, Qui esca decipit. Nicand. Ther. Τοῖς ἁλὸς ἐξερύουσι δελεαστρέες ἰχθυβολῆες.

Δελήπιον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ. SED & Δέληπ apud Hesych. expositum δελέατι legitur.

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, Agito. Il. χ de bobus, Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. παύω γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων. Et illud adespotō τὰ δὲ δόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν. Huc pertinet & pass. apud Theocr. Idyll. ζ, Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι πτελέαι τε, id est ἐκλονοῦντο.

Horat. Sæpius ventis agitatur ingens Pinus. Xen. Symp. τοὺς ὄρχους ἀνερρίπτει δονουμένους. Herodianus lib. 7, πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος ἀθρέως ἐδεδόνητο, Commouebatur, Cócutiebatur, seu (vt Polit. vertit) Tumultuabatur.

Δόνημα, ατος, τὸ, Agitatio, Motus. passiua significatione. Lucianus De saltatione, dicit Protea imitari potuisse δένδρου δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, Agitatio, Ipsa actio agitandi, commouendi seu quassandi.

C. Ἀδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Immotus, Inconcussus. Epigr. lib. 7, Ἀσεμφὴς ἀδόνητος ἀνέξεται. id est ἀσάλευτος, Suid.

C. ΑΜΦΙδονέω, ῶ, Vtrinque commoueo seu agito. Epigr.

C. Διαδονέω, ῶ, Concutio, Disturbo. Bud. ex Areop.

C. ἘΚδονέω, ῶ, Emoueo. vnde pass. Πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt. In Epigr.

Δονεύω, Fut. εύσω, idem quod Δονέω. VNDE Ἀδόνευτος idem quod Ἀδόνητος.

ΔΟΝΑΞ, ακος, ὁ, Arundo Cypria, vt Plin. interpr. καλαμος κύπριος apud Dioscoridem, concaua & crassa, apud amnes nascens: vt tradit Diosc. lib. 1, cap. 15. Eustath. verò δόνακα esse dicit καλάμων λεπτότερον, at ὀρόφων ἁδρότερον: & ex calamo fieri αὐλούς, ex donace verò σύριγγας. (Cui ipsius sententiæ suffragatur illud Eurip. Oreste, ἀλλὰ σύριγγος ὅπως πνοὰ λεπτοῦ δόνακος ὦ φίλα φώνει μοι.) Deriuari autem à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur. Od. ξ, Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα. Mimnermus apud Athen. λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ ῥεῦμα, δι' ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων. Theophr. lib. 4, cap. 12 De hist. plant. δόνακα scribit esse λοχμωδέστατον, nascique vtplurimum iuxta flumina & paludes, multum autem à calamo differre δόνακα tum in aridis tum in humidis nascentem locis. Vbi Gaza Cannam vertit. ‖In Epigr. pro calamo scriptorio accipitur. ‖Et δόναξ πτηνός, pro sagitta, in iisdem Epigr. quemadmodum & Il. λ, αὐτίκα τόξον Ἕλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Sic apud Virg. — perque ilia venit arũdo. Vt & apud Plinium arundines belli pacisque experimentis necessariæ dicuntur. ‖Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύριον à comicis dictum tradit, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενον ταῖς λύραις. vnde & Sophocles dixerit, Τρεφέτη σου κάλαμος ὥσπερεὶ λύρης. Apud Latinos quoque modulari arundine carmen reperimus. ‖Δόναξ etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus & oblongus sit, vt Eustathius tradit: addens esse ὡ ἁλιῶα θαλάσσιον. Plinius Græcum vocabulum retinet. Solen (inquit lib. 32, cap. vlt.) siue aulos, siue donax, siue onyx, siue dactylus. Iisdem ferè verbis Athen. lib. 3, οἱ δὲ ἁλιῶες μὲν πρός τινων καλούμενοι, πρός τινων δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι.

C. Δονακοτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arundines nutriens. Eurip. Arundiferus, Ouid.

Δονακεύς, έως, ὁ, Arũdinosus. Il. σ, Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. vbi Eustath. annotat esse qui legant ῥαδαλὸν δονακῆα voce composita, id est ἰσχνοκαλαμώδη.

Δονακεῖον, ου, τὸ, Arundinetum.

Δονακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Arundinosus. δονακώδης ποταμὸς Apoll. Arg. 2, Bachyl. apud Athen. lib. 1, δονακώδεα Νεῖλον.

ΔΟ'ΡΠΟΝ, ου, τὸ, & (apud Eustath.) Δόρπος, ου, ὁ, Cœna. idem quod δεῖπνον, nisi quòd magis poeticum sit. Il. τ, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον. Et Od. ν, Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο Δόρπον ἐποίχεσθαι. Parare cœnam idem Homerus dicit τεύξασθαι δόρπον, & κοσμεῖν δόρπον, & ὁπλίζεσθαι δόρπον, & voce composita ἐφοπλίζεσθαι δόρπα, & περὶ δόρπα πονεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eũdem est δόρποιο λιλαίεσθαι, & δόρποιο μέδεσθαι. & δόρπου μνῆστις ἔλω μάλα τῷ κατέοισιν ἐλέσθαι. Item ἐπὶ δόρπον ἀνέσει, & δόρπον ἐποίχεσθαι. De ipsa autem cœnæ sumptione dicit δόρπον ἑλέσθαι. Æschylus differentiam statuens inter δεῖπνον & δόρπον, Palamedē milites suos & duces ordinantem, ita loquentem introducit, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα. Per κατάχρησιν pro pastu simpliciter ponitur apud Opp. De venat. lib. 3, Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει, τὸ δὲ αὐτε πόνοισι. AT Δορπηστὸς, ἡ, apud Erotianum, Tempus vespertinum, ὁ τῆς ἑσπέρας καιρὸς, παρὰ τὸ δόρυ παύειν, A quam etymologiam δόρπῳ quoque Eustath. tribuit. SED & Δορπεῖα apud Suidam idem quod δόρπον seu δόρπος.

Δορπία, ας, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans) dicta (vt Suidas tradit) ὅτι φράτορες ὀψίας συνελθόντες εὐωχοῦντο. Vnde δορπία τῆς ἑορτῆς in vulg. lex. q. d. cœnali die festi. Notandum verò, apud Suidam scribi δόρπεια duobus in locis: quasi pluralis numeri sit, à δόρπειος seu neutro δόρπειον.

B C. Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Theocr. Idyll. ιγ, Κῴχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν Αὐτῷ Ἡρακλῆϊ καὶ ἀσεμφεῖ Τελαμῶνι, qui δαῖτα parabant in littore. quod ποτιδόρπιον ὕδωρ Apoll. appellat. ‖Item q. d. Postcœnius. vt ἐπιδόρπιος ὥρη apud Nonn. & apud Athen. l. 4, καὶ τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπιοι τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, καὶ πλακοῦντες. vbi Budæus interpretatur vltimas mensas, quæ videlicet finita cœna apponerẽtur. ET Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, (vt Apuleius Antecœnium) Cœna secũdaria. C id est τραγήματα, quòd ea ἐπὶ δόρπῳ seu μετὰ δόρπον apponerentur, vt docet Eustath. addens, Platoni comico ἐπιτραπεζώματα, aliis ἐπαίκλια vocari: differre autem fortassis ab iis quæ ἐπιφορήματα Herodotus appellat, id est τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. ‖Idem Eustath. alibi tradit, ἀκρατισμὸν à quibusdā vocari διανηστισμόν: & ἄριστον, δορπηστόν: δεῖπνον verò, ἐπιδορπίδα. quæ ex Athenæi lib. 1 desumpsit. ET Ἐπιδορπίζομαι, F. ίσομαι, Secundariam cœnam sumo, Secundis mensis accumbo. idem quod ἐντραγέω & ἐπιδειπνέω, vt Athen. lib. 14 docet. vbi Diphi-D lus, Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἡδέως γ' ἐπιδορπίζομαι. Pollux lib. 6, ἐπιφορεῖσθαι & ἐπιδειπνίζεσθαι synonyma ponit. VNDE Ἐπιδόρπισμα, ατος, τὸ, Quod in secundis mensis apponitur. Athen. lib. 14, quum dixisset conuiuis circumcirca oblata fuisse τραγήματα ὀλίγα, καὶ χλωία ὀπά, καὶ τρυφῶν πλακούντων, subiungit, Atticos eiusmodi δεῖπνον vocasse ἐπιδόρπισμα, at Dorienses ἔπαικλον: reliquos Græcos vt plurimum ἐπιδειπνον. Pollux lib. 6 ἐπιδορπίσματα ab Aristophane vocari ait ἐπιφορήματα. ET Ἐπιδορπισμὸς, οῦ, ὁ, Cœnæ E secundariæ sumptio. Athen. lib. 14, ἐπιδορπισμὸς τραγηματισμός ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα.

C. Μεταδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnatus, quum de persona dicitur. at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q. d. Postcœnius. Od. δ, οὐ γὰρ ἔγωγε Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, Nec enim post cœnam, seu cœnatus, lamentis delector aut fletu. vt scholiastes exponit. (licet Eustath. pro ἐνδόρπιος dictum velit, vt sit Inter cœnandum) sic μεταδόρπιος πότος, Compotatio à cœna. ET Μεταδόρπια, τὰ, plur. numero, Secũdæ cœnæ, Postcœnia. (vt Hermolaus vocat, F Apuleium sequutus qui Antecœnia dixit) Idem quod τραγήματα, id est bellaria, vt Athen. docet lib. 14, hæc ex Platone comico citans, καὶ ἀκροδρύων πλῆθος, καὶ ὅσα παραμύθια ἡδονῆς μεταδόρπια. idem quod ἐπιδορπίσματα & ἐπιδορπὶς paulo antè. SED & Μεταδορπίσματα in v. l. pro eodem.

C. Ὁμοδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cœnæ socius, aut particeps, σύνδειπνος. Nonn.

C. Ποτιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad cœnam vtilis. Il. ι de lactis parte quam Polyphemus mulxerat, καί οἱ ποτιδόρπιον εἴη. sic G paulo antè idem Polyphemus φέρε σθένος ... ὕλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη, id est πρὸς λυχνοκαΐαν ἐπιδόρπιον χρήσιμος, vt Eust. exponit, Qua ad cœnam parandam vteretur, vel post cœnam, ad se calefaciendum. Sic apud Apollon. Argon. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam: quod ὕδωρ ἐπιδόρπιον paulo antè Theocr. dixit. Et plurali num. apud Hesych. Ποτιδόρπια, τὰ πρόσοψα. Est autem Doricum ποτιδόρπιος pro προσδόρπιος.

C. Σύνδορπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Concœnator, Conuiua. σύνδειπνος. Nonn.

H Δορπέω, ῶ, F. ήσω, Cœno. Od. θ, Οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει. Ἐξ οὗ δορπέομεν. Il. ψ, ἵπποις λυσάμενοι δορπήσομεν. Et voce media apud Pollucem lib. 6, δορπήσασθαι.

VNDE Δορπηστὸς, οῦ, ὁ, vt à δειπνέω δείπνηστος, Hora cœnæ. Bud. ex Xenoph. Anab. 1, in fine, ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς ἀπιέναι. καὶ ἀφικνοῦνται ἀμφὶ δορπηστὸν ἐπὶ τὰς σκηνάς. Vbi & δορπ-

τον quædam exemplaria habent. ‖ Athen. lib.1 tradit A quosdam ἄδειπνον vocare etiam δόρπιστον. sic enim ibi scribitur, cum ι, & accentu in vltima. Apud Hesych. verò & apud Xen. scribitur δόρπιστον cum ι, & accentu in antepenult. Eustathium verò sequutus sum qui scribit per η: quo modo & δείπνηστος à δειπνέω scribitur.

C. Ἐπιδορπέω, ῶ. F. ήσω, (q.d. Supercœno) Secundariam cœnam sumo. vnde ἐπιδορπήσασθαι apud Poll. lib. 6. nisi quis ἐπιδορπίσασθαι malit, vt suprà.

ΔΟΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, Seruus: cuius correlatiuum δεσπότης, & oppositum ἐλεύθερος. Xen. B Pæd. 8, οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. Apophth. τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέροις μὲν κακοὺς εἶναι, δούλοις δὲ ἀγαθούς. Differt ab οἰκέτης (vt Athen. lib. 6 ex Chrysippo docet) quòd ἀπελεύθεροι quidem, δοῦλοι adhuc sint, οἰκέται autem, οἱ μὴ τῆς κτήσεως ἀφειμένοι. quoniam οἰκέτης est δοῦλος κτήσει κατατεταγμένος. Δοῦλοι (vt idem ibidem ex Clitarchi glossis annotat) aliis nominibus vocabantur, ἄζοι, θεράποντες, ἀκόλουθοι, διάκονοι, ὑπηρέται: item πάλμονες & λάτρεις. Qui verò libertate apud Spartanos donabantur, quidam ἀφέται voca- C bantur, quidam ἀδέσποτοι, quidam ἐρυκτῆρες, quidam δεσποσιοναῦται, quidam νεοδαμώδεις: vt paulo pòst idem Athenæus tradit. Adiectiuè quoque vsurpatū reperitur. Thuc. l. 8, τὰ ἀνδράποδα πάντα, καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3 de Græcis, Μακεδόσιν ὑπάλωτα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γεγένηται. Et sing. num. apud Aristot. Polit. 1, δεῖ τὸν εἰ τοῦ βιάσασθαι δυνάμενου ἔσται δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Cuius comparatiuum est δουλότερος. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem. vt δοῦλος καιροῦ, Qui seruit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, Cui verba spiritus adimunt & libertatem, B. Et Eurip. Autolyco, Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Apud eundem in Hecuba, Ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης. Et adiectiuè apud Synes. epist. 57, πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, multa parent rationi. ET Δούλη, ης, ἡ, Serua. Od. δ, Ὅς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης. Plut. Probl. αἵ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες.

C. Δουλοχάριον, ου, τὸ, in Pand. 122, videtur esse assertio in seruitutem. Bud.

C. Δουλοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Seruorum magister seu doctor. E Comœdia Pherecratis apud Athen.

C. Δουλοκρατία, ας, ἡ, Seruorum imperium seu potestas. Suidas, Γάϊος Ῥωμαίων βασιλεὺς δουλοκρατίαν νομοθετήσας, ἐπέτρεψε κατηγορεῖν τῶν δεσποτῶν εἴ τι ἂν εἰδεῖεν αὐτοῖς πλημμέλημα.

C. Δουλοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, Seruos decens, Seruilis. Plato, καί μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. Athen. δουλοπρεπὴς προσηγορία. Luc. δουλοπρεπὲς καὶ κολακευτικόν. Dionys. Long. μικρὰ καὶ δουλοπρεπῆ. Xen. opponit τῷ ἐλευθερίῳ, de homine loquens, οἱ τῶν δημοσίων ἐπιμελούμενοι, οὐ δουλοπρεπέστεροι ἕνε- F κα τούτου ἀλλ' ἐλευθεριώτεροι νομίζονται. VNDE Δουλοπρέπεια, ας, ἡ, Seruilitas, Ita vt seruos decet. Pollux ex Theopompo comico.

C. Δουλοφανής, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui seruus esse videtur. Et τὸ δουλοφανὲς, Forma seruilis.

C. Δουλαγωγῶ, F. ήσω, In seruitutē redigo. Theophr. ep. 36, παίζουσι τοὺς ἀνθρώπους οἱ ἔρωτες, καὶ δουλαγωγοῦσι τοὺς ὑπὸ σελήνην παῖδες ὑπόπτεροι. Δουλαγωγούμενοι in vulg. lex. sunt etiam οἱ δουλείας φεύγοντες, Qui in seruitutem asseruntur.

C. Δουλαπατία, ας, ἡ, Seruorum seductio. vt ξεναπατία apud Plat. epist. 7. Aristot. Ethic. 5, τῶν δ' ἀκουσίων [συναλλαγμάτων] τὰ μὲν λαθραῖα, οἷον κλοπή, μοιχεία, δουλαπατία, δουλοφονία. vbi Aretinus δολαπατία legisse videtur qui dolum & fraudem vertit. Δουλαπατίας δίκη, Actio serui corrupti. Bud. Comm.

C. Δουλεκδουλος, ου ὁ, idem quod σίνδρων, vt Athen. lib. 6, tradit. Est autem σίνδρων Hesychio ἀπελεύθερος seu δοῦλος.

C. Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruos non habens. Plutar. De non fœn. καὶ σὺ γενοῦ ἄδουλος, ἵνα μὴ δοῦλος ἧς. Idem, ἄδουλος οὖν H γέγωμαι καὶ ἀνέστιος καὶ ἄοικος. VNDE Ἀδουλία, ας, ἡ, Quum quis seruum nō habet. Aristot. Polit. 6, τοῖς γὰρ ἀπόροις ἀνάγκη χρῆσθαι καὶ γυναιξὶν καὶ παισὶν ὥσπερ ἀκολούθοις, διὰ τὴν ἀδουλίαν, ob seruorum inopiam aut penuriam.

C. Ἀειδουλία, ας, ἡ, Perpetua seruitus. Notatur à grammaticis habere ι in penultima, quanuis δουλεία per ει scribatur: idq; accidere & in ἐδοιπορία, cuius simplex πορεία per ει. Sed satius est ἀειδουλία per ι ab ἀείδουλος formare (vt suprà ἀδουλία ab ἄδουλος) non à δουλεύω, vt δουλεία: itidémque ὁδοιπορία ab ὁδοιπόρος, non à πορεύω, sicut πορεία.

C. Ἀμφίδουλος, ου, ὁ, Vtrinque seruus, id est, Ex vtroque parente seruus. Hesych. Eustath.

C. Ἀπόδουλος, ου, ὁ, Ex seruo genitus. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius seruus. VNDE Ἐθελοδουλία, seu Ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, Voluntaria seruitus. Plato Sympos. de iis qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, αὕτη ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι, οὐδὲ κολακεία [νενόμισται.] Luc. Nigr. de salutatoribus & cœnipetis, πρὸς ὀλίγον ἀπέχοιντο τῆς ἐθελοδουλείας ταύτης.

C. Εὔδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruis benignus aut beneuolus. Athenæus lib. 6 quum Achæum in Omphale de Satyro dixisse tradidisset eum εὔδουλον & εὔοικον esse, addit, propriè dicere voluisse ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. Pollux autem apud Pherecr. exponit ὁ εὖ τοῖς δούλοις χρώμενος.

C. Ἡμίδουλος, ου, ὁ, Semiseruus. Eurip.

C. Κακόδουλος, ου, ὁ, Malus seruus, apud Poll. ex Cratino. In v. l. exponitur Infelix seruus.

C. Ὁμόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Conseruus. est Atticum hoc vocabulum, non autem σύνδουλος, vt Thom. magister tradit. Plut. Vtra anim. prud. ἰδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων. Idem, βοῦς πρὸς τὴν ὁμόδουλον ἔλεγε κάμηλον. Pollux ait esse qui ὁμόδουλος exponant τὸν τῆς αὐτῆς τύχης: at σύνδουλον, τὸν τοῦ αὐτοῦ δεσπότου.

D C. Πάνδουλος, ου, ὁ. Omnium seruus. Epigr.

C. Πολύδουλος, ου, ὁ, Qui multos seruos habet. Cui contr. ἄδουλος. VNDE Πολυδουλία, ας, ἡ, Seruorum multitudo. Pollux, apud quem πολυδουλεία scribitur.

C. Σύνδουλος, ου, ὁ, Conseruus, Qui eundem dominum habet, ὁ τοῦ αὐτοῦ δεσπότου, vt Pollux exponere quosdam annotat. Atticum esse hoc vocabulum negat Thom. magister: sed pro eo dici ὁμόδουλος: Pollux tamen ex Euripide & Lysia citat. Vsitatum est in Test. nouo.

C. Τρίδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ter seruus. Athen. lib. 13, ὥστε γίνεσθαι μὴ μόνον τρίδουλον, ἀλλὰ καὶ τρίπορνον αὐτήν, de Pythionica meretrice quadam, quæ serua erat Bacchidis tibicinæ, quæ & ipsa serua erat Sinopes Thressæ, quæ ex Ægina Athenas meretriciam artem transtulerat. In v. l. exponitur Seruus ex tertia generatione.

C. Φιλόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruorum amans.

Δουλόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, (vt δεσπόσυνος) δουλικός, Bud. ex Eurip. Hec. ποῖ δουλόσυνος πρὸς οἶκον κτηθεῖσ' ἀφίξομαι; id est serua. ET Δουλοσύνη, ης, ἡ, Seruitus. Od. ξ, Εἴρυά τε ξεινεῖν καὶ δουλοσύνης ἀπέχεσθαι. Opp. 3 De venat. — οὐδὲ βροτοῖσι Δουλοσύνην ἔτλη ποθ' ὑπαυχένιον γένος αἰνόν, Neque hominibus sustinuit vnquā seruitium, id est, ab hominibus domari nequit.

Δούλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Seruilis. vt δούλειος ζυγός, apud Plat. quod seruile iugum Cicero dixit. Od. ω, Οὐδέ τι τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι Εἶδος. Nonn. ἐλάσσας δούλειον αὐχένα.

Δουλικός, οῦ, ὁ, Idem. X. Pæd. 7, νομίσας τοῦτο τὸ ὅπλον νομικώτερον εἶναι. Plut. Alex. ὅτι δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾶν. Idem Probl. δουλικὰ ἁμαρτήματα. & δουλικοὶ πόλεμοι, apud Athen. lib. 6. VNDE aduerb. Δουλικῶς, Seruiliter. Luc. μάλα δουλικῶς.

G Δούλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Idem. vt δούλιον ἦμαρ, Il. γ. Cui oppositum ἐλεύθερον ἦμαρ, Il. ζ. & δούλιος τροφή apud Soph. Aiace. & δούλιος χόρτος apud Athen.

Δουλίς, ίδος, ἡ, Serua. Poll. ex Hyperide citat, sed nō probat.

Δουλάριον, ου, τὸ, Seruulus. Luc. Lexiph. δουλάρια δὲ καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις.

¶ Δουλόω, ῶ, In seruitutem redigo, Subiugo. Thuc. 3, ἐν γῇ ἐν ᾗ ἠλευθερώθησαν οἱ Ἕλληνες, δουλώσητε. Plato De rep. 1, simplici & composito simul vsus est, πόλιν φαίη ἂν ἄδικον εἶναι καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. Idem pass. & actiuo simul, epist. 7, οὔτε τοῖς δουλουμένοις, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον αὐτοῖς. Ex Plut. in Fabio affertur δουλοῦν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους pro Circumuenire hostes artificiosa calliditate. Item ex Xen. δουλοῦν τὰς ἀρχάς. ‖ Et metaph. δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano pro Frangere

animum, & δουλοῦσθαι τὴν γνώμην pro Frangi animo, ex Thucydide. Vide B. Comm. p. 333. A

Δούλωσις, Redactio in seruitutem, Subiugatio. Thuc. 3, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγαγόμενοις. ET Ἀδούλωτος, Non redactus in seruitutem, Non subiugatus.

C. ΚΑΤΑδουλόω, ῶ, Idem quod δουλόω, nisi quod κατὰ vehementiam addit. vt Κέρκυραν καταδουλοῦν Thuc. 3. Isocr. in Euag. νῆσον ὑπὸ βασιλεῖ ὅλην καταδεδουλωμένην (contra id quod apud Luc. legitur pag. 436, καταδουλοῦσθαι esse ἑτέρῳ, at καταδουλοῦν esse ἑαυτῷ) Xen. οἱ ἀνδρεῖοι τοὺς ἀνάνδρους καταδεδουλωσάμενοι καρποῦνται. ‖ Item signif. metaph. καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr. Frangere spiritus. Vide vtriusque significationis exempla & apud Bud. pag. 332. B

HINC Καταδούλωσις pro δούλωσις, Subiugatio, apud Thucydidem.

C. 2 Συγκαταδουλόω, ῶ, Vna vel simul subiugo, aut in seruitutem redigo. Pollux ex Hyperide.

¶ Δουλεύω, Seruio. Thuc. 7, οἱ δὲ καὶ δουλεύσαντες, καὶ διαδιδράσκοντες ὕστερον. Et κακῶς δουλεύω in vulg. lex. Duram seruio seruitutem. Dicitur etiam aliquis δουλεύειν θεῷ, item νόμοις. Sed & ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν pro Inseruire & indulgere voluptatibus, dixit Herodianus, & ante eum Xenophon. Rursum τῷ θυμῷ δουλεύειν dicitur ab Herodiano Qui est irasci facilis, vt interpr. Polit. Dicitur & καιρῷ δουλεύειν vt Lat. Seruire tempori: & à Demosth. δουλεύειν τοῖς λυσιτελοῦσιν: de quibus loquendi generibus lege Bud. pag. 333. HINC Δούλευμα (poeticè) Seruitium, Seruitus. Eurip. Oreste, ἰδοὺ τὸ δούλευμα ἡδύ. ET Ἀδούλευτος, Seruus qui vni domino seruiuit, nec alii venditus fuit. Hesych. ITEM Δουλεία, Seruitus. D Thuc. δουλείαν κρειττόνων ὑπερχόμενον. Aristoph. Vespis, ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χ' ὑπηρεσίαν ἀποδείξειν. ‖ Δουλεία, Seruitia, Serui. Bud. ex Thuc. ἣν δὲ δουλεία ἐπανίστηται, si seruitia insurgant.

C. ΣΥΝδουλεύω, Conseruio, Vnà seruio. Sed in Eurip. Hec. — οὐκέτι δὴ Γῆρας δειλαίῳ δειλαία συνδουλεύσω, interpretor, Comite vel socia habebo meæ senectutis seruitutem.

ΔΟΥ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, Son[us], propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliso redditur. Od. π, ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Il. π, ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονός. Od. ε, δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Il. υ, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. E

C. Βαρύδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Grauem sonitum edens, Grauisonus. vt Βαρύδουπος Ἠχώ. Nonn. & Musæus. ET Βαρύγδουπος per epenthesin τοῦ γ metri gratia. Athen. lib. 2, ex Ione, de vino, ἀδάμαστον παῖδα, ταυρωπὸν νέον, οὐ νέον ἥδιστον, πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων.

C. Ἐρίδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Valde sonans. Od. υ, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ. ET Ἐρίγδουπος interposito γ, metri causa, (vt in præcedenti) pro eodem. Od. ο, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης. id est μεγαλόκτυπος, μεγαλόφωνος, Magnum sonans seu tonans Iupiter. F

C. Κατάδουπος, ου, ὁ, Sonitus, videlicet è corpore aliquo in terrā ex alto decidēte. Itē Cataracta, vt Suidas exponit. apud Hesych. suspectè, ὄργιλος καταρράκτης. Si adiectiuè sumatur, exponi potest Sonitū edens corporis alicuius ex alto in terrā decidētis. Apud Cic. Catadupa legitur plur. num. gen. neutr. Nec est vllus (inquit, in somnio Scipionis) hebetior sensus in vobis, sicut vbi Nilus ad ea quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis mōtibus. Plinius lib. 5 cap. 9, de Nilo, Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum qui Catadupi vocantur, nouissimo catarācte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere. G

C. Μετάδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Intercidens, id est, Inter alios medius cadens, vt Liuius hoc verbo intercidere vsus est. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, id est casus pro sonitu qui casum sequitur. Sic enim exponitur illud Hesiodi de Diebus, Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ, Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι. id est αἱ δ' ἄλλαι παρεμπίπτουσαι, seu μεταξὺ πίπτουσαι, vt Proclus & Moschopulus exponunt. H

Δουπέω, ῶ, F. ήσω, Sonitum aut fragorem edo. Il. δ, Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg. 2, παταγὴν ἐνὶ χερσὶ πνάσσων Δουπεῖ. Luc. De hist. scrib. ait poeticis vocabulis in historia vsos qui dixerunt, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε. Et in præt. medio δέδουπα. vnde Il. ψ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο ἐς τάφον. ET Ἐγδούπησε pro ἐδούπησε, interiecto γ metri causa (vt suprà in Βαρύγδουπος & ἐρίγδουπος) apud Etymol. A

C. ΕΝδουπέω, ῶ, Insono. Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'.

C. ἘΠΙδουπέω, ῶ, Sonitum edo. Plut. Eum. ταῖς τε ἀσπίσιν ἅμα ἐπιδουπήσαντες.

C. ΚΑΤΑδουπέω, ῶ, Sonitum edo, ex alto videlicet decidēs. Cum sonitu decido aut collabor. vnde κατέδουπε in Epigramm. Et apud Hesych. κατέδουπεν expositum τέθνηκεν, consequens ex antecedente colligendo. B

C. ΠΕΡΙδουπέω, ῶ, Circumsono. Vnde apud Philostr. περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς.

ΔΡΑ'ΤΤΩ, seu Δράσσω, F. ξω, Prehendo, (seu manu corripio, vt Virg. — arcūmque manu celerésque sagittas Corripuit) Apprehendo. Il. ν, ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. vbi Eust. exponit, ἀπρὶξ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. Et voce media, Græc. interp. Iob 5 ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δράσσεσθαι τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, Apprehendere seu amplecti. nā δράξασθε παιδείας, Hesych. exponit ἐπιλάβεσθε παιδείας ἢ ἐπιστήμης. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, prehendere possessionē, Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς προφάσεως, arrepta occasione, idem Bud. ex Libanio.

Δράγμα, ατος, τὸ, Manipulus. Il. λ, de messoribus, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει, Theocr. Idyll. ια, Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα. Xen. Hell. 3, προσφοροῦντες τῶν δραγμάτων ἃ ἔτυχεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως τεθερισμένα. Athen. lib. 14, τὰ δὲ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας. ‖ Abusiuè pro ipsa segete accipi videtur in Epigr. lib. 1, μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποδρυφθῇ δράγματος ὀρνυμένου, segetis surgentis. ‖ Δράγματα Suidæ sunt etiam ἀπαρχαὶ, id est primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. vt πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, in Epigr. AT Δραγμὴ, ῆς, ἡ, Etymologico est πλῆθος τῶν κερμάτων ἢ τῶν ὀβολῶν. D

C. Δραγματολόγος, ου, ὁ, Qui manipulos colligit.

Δραγματεύω, SEV Δραγμεύω, F. εύσω, Manipulos colligo. Il. σ, Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθε Παῖδες δραγμεύοντες ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Ἀσπερχὲς πάρεχον. E

Δράξ, ακὸς, ὁ, Pugillus, id est quantum pugno comprehendi potest. vt ἅλων δράκα εἰς ὄξος δριμέος ξέστην βαλόντα, in Hippiatria. Chrysost. οὐκ ἐπενέστερος τῆς δρακὸς ἀλεύρου μόνον κεκτημένης. Maccab. 3, δράκεσι λιβανωτοῦ δαψιλέσι. ‖ Item παλάμη τῆς χειρός. Hesych. ET Δράκος apud Pollucem cum δράγμα & δρὰξ ponitur quidem, at non exponitur: videtur tamen aut eandem cum δρὰξ, aut saltem affinem illi significationem habere. AT Δράξων ab Hesych. dicitur esse ἐν Σικελίᾳ ἱερὸν εἰς ὃ οἱ γεωργοὶ ἀγαλέστερον. indéque δράξωνας esse appellatos, hoc est (vt Etymol. exponit) τοὺς κατ' ἀγρὸν τῶν ἀλφίτων ἢ τῶν ἄλλων τινῶν δρασσομένους καὶ ἁρπάζοντας. ‖ Δράξων significat etiam πορνοβοσκόν, vt apud Diogenem idem Etymolog. se reperisse annotat. F

C. ἈΠΟδράττω seu ἀποδράττομαι, Decerpo. VNDE Ἀπόδραγμα, ατος, τὸ, apud Hesych. quod exponit ἀπόμεσμα. Quod alicunde manu carpitur aut decerpitur.

C. ἘΠΙδράττομαι, Prehendo, Arripio. Plut. ἐπιθυμιῶντι δὲ τοῖς θεοῖς καὶ πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λιβανωτοῦ. Idem, An seni capess. resp. μήτ' αὖ πάλιν πᾶσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι καὶ παντὸς ἐπιδραττόμενοι πολιτεύματος. G

C. ΠΕΡΙδράττομαι, Apprehendo, καταλαμβάνω, Bud. ex Aretha, οὐ τῶν ἀγεννεστάτων περιδράττεται νίκης. VNDE Περίδραξις, εως, ἡ, Comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta. Idem Bud. ex Plut. 304, ἡ σφοδρὰ περίδραξις ὕδατος τοῖς πιέζειν εἰς τοῦτο καὶ συνάγειν διαρρέον ἀπόλλυσι τὸ περιλαμβανόμενον. Idem ex Greg. κεκρατηκέναι πλέον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καὶ περίδραξιν.

ΔΡΑΧΜΗ', ῆς, ἡ, Drachma. à δράττομαι dicta: id est quæ tantum κερμάτων continet quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, vt Theocriti schol. & alii grammatici tradunt. Est autem sex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc. lib. 8, τήν τε μισθοφορίαν ξυνέπεμψεν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον δίδοσθαι. Plutarch. Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὤνιον ἐπὶ δραχμῆς. Idem H

τετρακισχιλίων δραχμῶν ἐωνημένον. Apud Athen. Alexarchus Vranopolis conditor, qui propriam dialectum introduxit, pro δραχμὴ dicit ἀργυρίς. erat enim drachma numisma argenteum. Fuit tamē & aurea drachma, quam δραχμὴν χρυσοῦν Hesych. & Suid. nominãt. Pollux scribit antiquos olim βουπόροις ὀβολοῖς vsos fuisse πρὸς τὰς ἀμοιβὰς, quarū τὸ ἐπὶ τῇ δραχμῇ πλῆθος, δραχμὴ vocari videatur. ‖Δραχμὴ pōderis etiã nomen est: quæ vbique eadem non fuit. Ægyptia obolum pēdit, éstque ἕκτον μέρος τῆς Ἀττικῆς δραχμῆς, vt Cleopatra scribit. Attica sex obolorum fuit, scripulorū trium, θέρμων nouem, κερατίων octodecim, χαλκῶν quadraginta octo, vt eadē Cleopatra tradit. Plinius quoque denarii argentei pondus habere scribit, eãdémque sex obolos pondere efficere. Gorræus verò denario paulo leuiorem esse annotat. Fuit & mensuralis drachma, vnciæ octaua pars, & nonagesima sexta libræ, & in Romanorum cornibus (vt scribit Gal.) lineis intersectis distinguebatur. Gorr.

C. Δίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui duarū drachmarū pretii est. Aristot. Œcon. 2, συμβουλεύων τὸν μόλιβδον παραλαμβάνειν παρὰ τῶν ἰδιωτῶν τὴν πόλιν, ὥσπερ ἐπώλουν, δίδραχμον, emere duarum drachmarum pretio, seu duabus drachmis. Et apud Thucydidem lib. 3, τὴν Ποτίδαιαν δίδραχμοι ὁπλῖται ἐφρούρουν, Binas drachmas diurnas merentes. Et δίδραχμον gen. neutr. Nummus duas drachmas continens. vnde in plurali numero, apud Matth. 17, ὁ διδάσκαλος οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; Δίδραχμον Pollux esse dicit quod olim Athenis vocabatur βοῦς, Thesei numisma.

C. Ἔκδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sex drachmarum est. Et neu. gen. ἔκδραχμον, Sex drachmæ. PRO QVO Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vsitatius est. Aristot. Œcon. 2, τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον, pretium sex drachmarum. Et Ἑξάδραχμον, neutro gen. Sex drachmæ. Idem Aristoteles, προσέταξεν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξαδράχμου.

C. Πεντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinque drachmarum pretii est. Herodot. πενταδράχμους νέας ἀποδόμενοι, Singulas naues quinis drachmis vendentes. Et neutro gen. πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum apud Cyrenæos. Pollux. ET Πενταδραχμία SEV Πεντεδραχμία, ας, ἡ, Quinque drachmæ. Xen. Hellen. ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐσεδιεπράξατο (?). Dinarch. contra Demosth. τὸν τὴν πεντεδραχμίαν ἐπὶ τῷ τοῦ παρόντος ὀνόματι λαβεῖν ἀξιώσαντα.

C. Πεντηκοντάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plato Crat. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ἠκηκόειν παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν. Et neutro gen. πεντηκοντάδραχμον, numisma quinquaginta drachmarum apud Cyrenæos. Pollux.

C. Τετράδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui quatuor drachmarum pretii est. vt τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur. Et neutro genere τετράδραχμον, numus valens quatuor drachmis. vt in Axiocho, τὰ μὲν διμοίρου ἐωνημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν, τὰ δὲ τετραδράχμου, partim quatuor drachmis. ET Τέτραχμον, pro eodem, per syncopen, vt tradit Eust.

C. Τρίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut mēsuræ est. Et τρίδραχμον, tres drachmæ, seu numus tribus drachmis valens. Poll.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, Qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plato Crat. νῦν δὲ οὐκ ἀκήκοα [παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν,] ἀλλὰ τὴν δραχμιαίαν.

Δραχμίδιος, Drachmæ pretium æquans, Qui drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος. Pollux ex Aristoph. Holcadibus.

ΔΡΑ΄Ω, ῶ, Facio, Ago. Aristot. Ethic. 7, ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσί, δρῶσι δὲ οἷάπερ οἱ ἀξύνετοι. Interdum est Perpetro, Bud. ex Demosthene 273. Non rarò παθεῖν & δρᾶσαι vt correspondentia ponũtur. Herodian. 4, δίεγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Thuc. autem δρᾶσαι & ἀντιπάθοιεν iunxit lib. 6. Sæpe constructionem habet verbi ποιῶ, diciturque δρῶ σε εὖ (cui etiam respondet εὖ πράσσω) vel κακῶς: aut cum duobus accusatiuis δρῶ σε ἀγαθὸν seu κακόν. Soph. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur verò & εὖ δρῶ σε aut κακῶς δρῶ σε ταῦτα. vt Aristoph. ἀλλά τ' εὖ δρᾶν φησὶν ἡμᾶς, benefacere nobis, aliis in rebus. id est Latinè, Alia beneficia in nos conferre. Hinc apud Thucydid. lib. 3, τῶν εὖ δεδρασμένων Benefactorum, Beneficiorum. Idem ibidem, εἴπη Λακεδαιμονίοις ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Pla. epist. 7, πολλὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. Et pass. Δρᾶσθαι, Fieri. vnde δεδραμένος. ‖Δρᾶν vet. dicebant (vt legimus apud Athen.) pro Sacrificare, vt Lat. Facere. Vide Bud. 273. ‖Δρᾶν pro Famulari, apud Hom. VNDE Δρηστὴρ pro Δραστὴρ (vel potius Δρηστὴρ à δρήσσω posito pro δράω) Minister, Famulus: Δρήστειρα, Famula. (ET Δρηστήριον ἔργον, Seruile opus, Nonn.) ET Δρησμοσύνη, Ministerium, Hom. Vide Bud. ibidem. ITEM COMP. Ὑποδρῶ, Famulor. vt dicitur ὑπουργῶ. vide ibidem. SED & Ὑποδρήσσω pro ὑποδρῶ apud Apoll. Rhod. VNDE Ὑποδρηστὴρ Hom. idem quod δρηστήρ.

Δρᾶσις, Actio. in v. l. sed sine exemplo. AT Δράσματα Hesychio sunt πανουργήματα.

Δρασείω, (q. d. Facturio) Facere seu patrare cupio. Soph. Aiace, ὥς τι δρασείων κακόν. Ibidem, τί ποτε δρασείεις φρενί; Vtitur & Aristoph.

Δραστήρ, ῆρος, ὁ, Acer ad res agendas, Strenuè & acriter res agens. Vide Etymol. ET Δράστης, prō eodem apud Hesychium.

Δραστήριος, idem signif. éstque vsitatius. Thucyd. huic δραστήριος addidit ἐς τὰ πάντα, lib. 4, ἀνὴρ δραστήριος ἐς τὰ πάντα, Promptus seu impiger ad omnia. Alioqui δραστήριος per se etiam signif. promptum ad quiduis audendum. ita enim multis in locis interpretor. Gallicè dicitur *homme de faction*. quod & ad verbum τῷ δραστήριος respondet. Interdum verò substantiuè ponitur τὸ δραστήριον pro tali promptitudine & strenuitate. Plut. in Fabio, περιλαμπὲς τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. Idem Ad Col. ἀλλ' ἔτι θαρραλέον αὐτοῖς ἢ πανοῦργον ἢ δραστήριον ἐκ φύσεως ἔνεστι. Thuc. autem lib. 2, τὸ ἀπράγμον & τὸ δραστήριον inter se opposuit, vbi quidam illud, otium, hoc autem, negotium interpr. Ἀνὴρ δραστήριος redditur etiam Industrius. & aliquid dicitur esse δραστήριον, id est efficax, apud Syn. Ego præcedentibus hoc addo, Latinos suum Actuosus ex imitatione huius δραστήριος dixisse.

Δραστικὸς, κή, κόν, Efficax, ἐνεργής. Bud. autem apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα superlatiuo etiam gradu reddit Efficacissima & præsentissima medicamenta. Damascenus p. 52 scribit ἐνέργειαν esse φύσιν κινήσεως δραστικήν. appellari autem δραστικὸν τὸ ἐξ ἑαυτοῦ κινούμενον. Interdum cum genitiuo iungitur, vt apud Athen. scribentem, φλέγματος δὲ ἐστι δραστικὸς ὁ ἰχθὺς καὶ εὐέκπεπτος.

Δρηστὴρ, &c. vide paulo antè.

¶ Δρᾶμα, ατος, τὸ, Fabula. vt Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. L. De cal. τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος. Sæpe occurrit apud Athenæum hoc nomen, vbi variorum poetarum δράματα citantur. ‖Δρᾶμα interdum generalius: eo sensu quo Gall. dicitur *Ie vous conteray toute la farce*. Philostr. ὡς μηδὲ τοὺς γείτονας μηδὲ τοὺς παριόντας ἐδεσπότους ἀγνοῆσαι τὸ δρᾶμα. Synes. in fine epistolæ in qua periculum in mari suum narrat, τοῦτό σοι τὸ δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν ὅ, τι δαίμων ἡμῖν ἀπήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι, id est (Budæo interpr.) Res ad perniciem spectans euasit tandem in risum & lætitiam. Apud Platonem autem De rep. lib. 5, pag. 61, τάχα δ' ἂν ὀρθῶς οὕτως ἂν ἔχοι, μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δρᾶμα διαπερανθὲν, τὸ γυναικεῖον αὖ διαπεραίνειν, idem Bud. vertit, Postquam ea quæ ad viros pertinent explicuerimus. ‖Idem interpr. Actus, seu Facinus, in hoc Gregorii loco, πάλιν ἡ σκηνὴ τῆς ἀνελευθερίας, πάλιν τὸ δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, ecce alter actus impietatis, de Iuliano loquēs. Addit à Theodorito in Eccles. hist. sæpe δρᾶμα pro facinore poni in malam partem.

C. Δραματοποιὸς, Dramatum seu dramatis scriptor. Idem quod δραματουργός. Exponitur & Actor fabularum, ex Luciano. ET Δραματοποιία, idem quod δραματουργία de quo statim pòst. ET Δραματοποιέω, ῶ, In modum dramatis conscribo, Bud. pag. 816 ex Aristotele.

C. Δραματουργὸς, Dramatum seu dramatis scriptor. ET Δραματουργία, Dramatum scriptio. Bud. in hoc Greg. loco, κατὰ τὴν Ἡσαΐου δραματουργίαν, vertit Opus dramaticè scriptum, in quo personæ loquentes introducuntur. ET Δραματουργέω, ῶ, Opus dramaticum scribo. In Aristoph. vita, ἐκ τούτου τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρος καὶ Φιλήμων,

λήμων ἐδραματούργησαι. Item, In modum dramatis conscribo & cōpono. vt in arg. libri Dipnosoph. δραματουργεῖ ἢ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλῳ Πλατωνικῷ. Alciphron in persona Menandri Ptolemæo regi rescribentis, δραματουργεῖν τι καινὸν τοῖς ἐτησίαις θυμέλαις δρᾶμα, edere opus comicum quotannis. In v.l. ex Gregorio affertur, ἃ δραματουργεῖται ἢ πλέκει θαυμασίως, tanquā actiua signif. quū pass. sumi debeat: vt etiā B. exponit. HINC Δραματούργημα, Opus dramaticè scriptū, Opus dramaticū. A

Δραματικὸς, adiect. vt δραματικὸν διήγημα, Aphth. Narratio dramatica, id est qualis est dramatū, videlicet tragœdiæ vel comœdiæ. In v.l. exponitur Ficta narratio. Et δραματικὸς μῦθος ibidem, Poetica fabula. Item τὸ δραματικὸν opus vel poema, in quo solæ personæ agūt absque poetæ interloquutione. Affertur item ex Diomede, δραματικὸν poema esse idem quod μιμητικόν. B

Δραματίζω ET Διαδραματίζω, Ago fabulam. B. ex Laert.

C. ἈΝΤΙδράω, Vicissim facio. Pausan. θρηνοῦσαι οἷα ἔπαθον ἢ οἷα ἀντέδρασαν. Pla. Crit. ἀντιδρᾶν κακῶς τινα, Maleuicissim afficere, Malū rependere. Sic apud Greg. τὸ μὴ παθεῖν κακῶς, ἀεὶ μετριώτερον· τὸ δὲ ἐξουσίᾳ τῷ ἀντιδρᾶν ἀκρατέστερον. C

C. ΠΑΡΑδράω, vnde παραδρώωσι apud Hom. quod alibi dicit ὑποδρώωσι. Nam vt ὑποδρᾶν respondet verbo Subministrare, sic παραδρᾶν verbo Administrare. Od. ο, Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες. vbi tamen est potius παραδιακονοῦσι. ET Ὑποδρήσσω, quod vide suprà in themate. ET Ὑποδράω, ibidem, necnon deriuatum Ὑποδρηστήρ. AT ΣΥΝδράω ex Euripide affertur pro Adiuuo.

ΔΡΑΊΝΩ, Fut. ανῶ, idem quod δράω, Facio: Il. κ, Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, id est δρᾷς, vel δύνασαι δρᾶν, inquit Eust. apud quem de hoc verbo plura. HINC Ἀδρανὴς, Faciendi facultate destitutus, Vim non habens faciendi, Infirmus, Imbecillus. Posid. Epigr. αἱ πολιαὶ, δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες. ET Ἀδρανῶς, Imbecilliter. ET Ἀδρανία, vel Ἀδράνεια, Imbecillitas. vt γήρως ἀδρανίη, in Epigr. ITEM Ἀδρανέω, Imbecillus sum. Debilis sum, vel Debilitatus sum. Item Langueo. Greg. εἰσάγεις ἢ ποδῶν βάσιν ἀδρανέουσαν. Opp. Hal. 2, Τόφρα δὲ δηρὸν ἔχουσιν ἀμήχανον ἀδρανέοντες. HINC etiam Ὀλιγοδρανὴς, ET Ὀλιγοδρανία, itidem quod ἀδρανὴς & ἀδρανία: ET Ὀλιγοδρανέω (quod illis duobus nominibus vsitatius est) itidem pro Langueo. ac sæpe de spiritum vix trahentibus, atque adeo animā agentibus. Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il. π: itidē de Hectore Il. χ. at Il. ο, de debilitato ob vulnus. D E

ΔΡΕ´ΜΩ, F. δραμῶ, P. δεδράμηκα, Præt. med. δέδρομα, Curro. Præsens tempus inusitatum est, cætera verò tum apud poetas tum prosæ scriptores in vsu sunt. præsertim verò δραμῶ (pro quo etiam δραμοῦμαι) & ἔδραμον. vt Pausanias Att. ἀνδρὸς πεπιεζωσμένου δραμεῖν ῥᾷον ἐστὶν ἀνὴρ γυμνός. Et δραμεῖν εἰς τὴν ἀγορὰν, quidam comicus apud Athen. Et δραμεῖν ἀγῶνα, itē cum aliis accus. vide in Τρέχω. Et δεδραμέναι Herodot. F

Δεδράμημα, ατος, τὸ, Cursus. Ion apud Athen. lib. 11.

Δρόμος, ου, ὁ, Cursus. Od. θ, Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. Xenoph. 3, δρόμου τινὲς ἦρξαντο. Idem eodem libro, συνηπείγετο δὲ πᾶσα ἡ φάλαγξ δρόμῳ. Thuc. lib. 5, χωρήσαντας πρὸς αὐτὸν δρόμῳ. Et δρόμῳ ἐκφυγεῖν apud Æsch. Plut. οὐ βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλὰ δρόμῳ καὶ σπουδῇ. Curriculo ire Plaut. & Terent. dicunt. ‖ Item Curriculum. Il. ψ, Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τελέον δρόμον ὠκέες ἵπποι. Plato Euthyd. καὶ οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους διεληλυθότε ἤστην. Et apud Herodot. δρόμος τῆς ἡμέρας, Curriculum seu iter diei. Et apud Demosth. ἵππου δρόμον καταβαίνειν ἐπὶ θάλασσαν. G

Composita partim à δρόμος partim ab ipso δρέμω.

C. Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, Præco seu nuntius cursorius, Cursor. ea signif. qua apud Martial. Cursorem remisimus.

C. Δρομιχαίτης, ου, ὁ, Inter currendum setas agitans. vt δρομιχαίτης ἵππος apud Eust. per ἐπένθεσιν τοῦ ο εἰς ι à δρόμος.

C. Ἀμφίδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, in signif. actiua, Circumcurrens, Circumcursans, vel Vndique incursans. vt κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται, in Sophocleo Aiace, pro πανταχόθεν περιτρέχον. ‖ Ἀμφίδρομον, in signif. passiua (quæ frequentior est) Circumcursabile, Quod circumcursari potest, vel potius circumcurri, si dici potest. Latinius, Quod cursu obiri potest seu circuiri. vt ἀμφίδρομον τεῖχος, Eust. ‖ Ἀμφίδρομος (inquit Bud.) Ancipitis cursus: vt fretum Siculum. Strabo lib. 10, ἐν ὅις κατὰ τὸν πορθμὸν τοῖς ἀμφιδρόμοις οὖσι καὶ δυσεκπλόοις διὰ τὰς παλιρροίας. H

ET Ἀμφιδρομία, Dies infantibus à natiuitate quintus, ita dictus quòd in eo illum gestantes focū circumcursarent. Vide Suidam & Erasm. in prouerb. Amphidromia agis.

C. Βουδρομία, ας, ἡ, Cursus citus seu incitatus. à βου particula intensiua. Exponitur Acceleratio ex schol. Demosth. SICVT & Βουδρομεῖν, Accelerare, Cursu incitato ferri.

C. Βραχύδρομος, ου, ὁ, καὶ ἡ, Qui breue curriculū facit. X. Cyn.

C. Δολιχοδρόμος, ου, ὁ, Qui sexies (vt quidam putant) stadiū curriculo obibat. Dolichus certè, longissimus cursus dicebatur, vt Bud. Pand. scribit. X. Symp. ὥσπερ οἱ δολιχοδρόμοι τὰ σκέλη μὲν παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Et apud Plat. De leg. δολιχοδρόμων ἀνδρῶν. VNDE Δολιχοδρομέω, Dolichum curro. Æsch. contra Ctes. Διόδωρον τὸν δολιχοδρομήσαντα. Ex eodem Pollux citat τὸ δολιχοδρομήσαντα στάδιον.

C. Εὔδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui bene currit, Celer. vt εὔδρομος ἵππος. Quidā tolutarem ex Seneca interpr. quòd tollat celeriter pedes. Et metaph. apud Greg. εὔδρομος ἡμῖν ὁ λόγος, Inoffensus, Bene procedens, B. interpr. ET Εὐδρομίας, ου, ὁ, idē Eratosth. apud Plut. Εὐδρομίην, χρύσειον ἑοῖ' ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχνοῦ.

C. Εὐθύδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto cursu pergit. VNDE Εὐθυδρομέω, ῶ, Recto cursu cōtendo seu eo. Act. Apost. c. 16, εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην.

C. Ἰσόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cursu æquans. Aristot. De mundo, οἱ τούτων ἰσόδρομοι. VNDE Ἰσοδρομέω, ῶ, Cursu æquo. A quo particip. ἰσοδρομήσαντες Æquali cursu currentes.

C. Λαιψηρόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Velociter currēs, Celer. Eurip.

C. Μακρόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui longa curricula facit. Xen. Cyneg. μακροδρομώτατοι οἱ ἐκ τῶν ψιλῶν.

C. Ὀρθόδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui recto cursu pergit. idem quod εὐθύδρομος. VNDE Ὀρθοδρομέω, ῶ, Recto cursu contendo seu eo. X.

C. Παλίνδρομος, ου, ὁ, Recurrens, Reciprocus. παλίνδρομος ἀπῆλθε, Quā venisti viā remetiēs, recurre. VNDE Παλινδρομία, ας, ἡ, Recursus, Cursus reciprocus. ET Παλινδρομέω, ῶ, Recurro, Cursu reciproco redeo, Retrò recurro. Plut. ἀναπτύξαντος πελαγίου ἐπαλινδρόμησε.

Δρομαῖος, α, ον, Cursilis. Xen. ἴσασι ἢ κυνῶν τὰ ἴχνη τὰ μὲν εὐναῖα ἀγνοοῦσι, τὰ ἢ δρομαῖα ταχὺ διαγιγνώσκουσι, οὐκ εἰσὶ γνήσιαι. i. vestigia cursilia, non cubilia. Bud. Aristoph. Ran. ἐφ' ἅ σ' ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα. Et δρομαία πτέρυξ apud eundem.

Δρομαῖος Budæo est etiā Qui adhuc est in cursu & viget, ex Plut. Et δρομαῖος ἀφῖξαι, Curriculo accessisse, Luc. εἰσελεύσεται δρομαῖος, Curriculo introibit, apud Naz. VNDE Δρομαίως, aduerb. Curriculo, Cursim.

Δρομὰς, άδος, ἡ, Cursitās, Cursorius, idē ferè quod δρομαῖα. Soph. Phil. κατ' ἄμπυκα δρομάδα, de rota ad quā Ixion alligatus fuit. & Εὐμενίδες δρομάδες Eurip. Oreste. Plutar. Alex. ἐπὶ καμήλου δρομάδος, Camelo cursorio, vt cursoria nauis dicitur. Liuius l. 7, Et cameli quos appellant dromadas. Sic & Galli suo vetere vocabulo camelum appellāt *dromadaire*. ‖ Δρομὰς est etiā Scortū, vagū videlicet & erroneū. Hes. VNDE Δρομάσσω apud eūdē Hes. idē quod τρέχω, Curro. ET Δρομάδην, Curriculo, Cursoriè.

Δρομεὺς, έως, ὁ, Cursor. Luc. De cal. ἀγαθὸς δρομεύς.

Δρομικὸς, ῆ, ὁ, Qui cursu valet, Aptus seu habilis ad cursum. Aristot. Ethic. 1, c. 1, τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὸ δρομικόν. Luc. δρομικοῖς ἀσκήμασι. VNDE Δρομικῶς, Curriculo, Cursim, Cursoriè.

Δρόμημα, ατος, τὸ, Cursus. v.l.

Δρομαλὸς λαγωὸς, Lepus inter currendum captus: sicut εὐναῖος, qui in cubili. Hesych.

¶ Δρόμων, ωνος, ὁ, Paruus cācer, Hesych. quē in maris æstuariis capi scribunt, sagittæq; in modū per aquæ summū decurrere: vnde nomen adeptus sit. Dromonum Plin. quoq; meminit. Cætera à Δρέμω vide in Τρέχω.

ΔΡΕ´ΠΩ, F. ψω, & Δρέπομαι, Decerpo, Carpo, Colligo. Redditur & Vindemio. ῥόδον δρέπεσθαι, Basil. Et δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod & ἀποδρέπεσθαι apud Plut. Dicitur verò & δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, genitiuo Attico. Transfertur & ad alia, sicut & Lat. Decerpo ac colligo. Basil. τῶν ὄντων τὴν φύσιν λογισμῷ καθορᾷς. Σοφίας δρέπη καρπὸν ἥδιστον, Fructum decerpis, vel percipis. Ex Epigr. autem affertur δρέπεσθαι χάριτας, & ὥνησιν ἀφροδίτης. Ab Hesychio δρεπόμενοι exponitur etiam ἀπολαύοντες, item simpliciter λαμβάνοντες. Idem δρέψαι ait inter alia esse ἀφελεῖν & ἀποκόψαι. Cæterùm δρέπειν dictum videri

tradit Eustath. quasi περὶ δρωῦ ἔπειν, id est ἐνεργεῖν. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustorum, at δρέπεσθαι, recentiorū scriptorum esse.

Δρεπτὸς, Qui percipi potest seu colligi, Vindemialis, vt quidam interpretantur. Fortasse non male, Quo aliquis frui potest. ‖Est & εἶδος φιλήματος, teste Hesychio. ET ἄδρεπτος vide in Ἀδρέπανος. ET Δρεπτεῖς eidem Hesych. sunt τρυγηταὶ, id est Vindemiatores.

C. ἈΠΟδρέπω, & Ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. δρέπω & δρέπομαι. Hesiodus, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς. pro Decerptos aufer domū. Plut. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο, &c. ἕτερον δὲ μηθὲν, ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τι καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν, ἀποδρεπομένοις.

C. Ἐκδρέπω, & Ἐκδρέπομαι pro simplici itidem. Ad verbū, Excerpo.

ΔΡΕΠΑΝΟΝ, ου, τὸ, ET Δρεπάνη, Falx. Il. σ, ἔνθα δ' ἔεργοι Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Hesiod. Aspide, Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. At in prosa δρέπανον duntaxat receptum esse puto: quo & Hesiodus vtitur, — τεῦξε μέγα δρέπανον. Exponitur δρέπανον, etiam Sarculum, item Marra. ‖Δρέπανον, Falx bellica. Xen. Pæd. 6, & alibi. Hinc δρεπανηφόρον ἅρμα (q. d. Falcifer currus, pro quo Falcatus currus) apud Plut. & Luc. Sed & apud ipsum Xenoph. si bene memini. ‖Δρέπανον est etiam Ensis falcatus, vt quo vsus est Perseus: ἅρπη, alio nomine. Vult autem Hesych. δρέπανον deriuari à δρέπω habente signif. τοῦ διακόψαι.

C. Δρεπανοειδὴς, Falcis habens formam, Falcatus.

C. Δρεπανουργὸς, Falcium artifex. Athen. 6, ζυγοποιῶν ἢ δρεπανουργῶν.

C. Ἀδρέπανος, Falce carens. vt ἀδρέπανον θέρος ex scholiaste Hesiodi, vbi videtur dici pro Falcis non indigens. Hesychius autē habet Ἀδρέπανον, ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον: quibus subiungit nomen Sophoclis.

C. Δορυδρέπανον vide in Δόρυ.

¶Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, Auis quæ & Drepanis Plinio: Gazæ apud Aristotelem, Falcula siue Riparia. ‖Δεπανὶς Hesychio est etiā κέρχνος (si mendo carent exempl.) i. Miluū.

ΔΡΗ͂ΜΙ, Fugio. Ab hoc inusitato themate vsitatum esse quidam scribunt δραίην, exemplum tamen non afferentes. At de compositorū Ἀποδράζω & Διαδράζω vsu minimè dubitatur: sic tamen vt participia Ἀποδρὰς & Διαδρὰς vsitatiora esse constet. (Quibus & Ἐκδρὰς addendum est) Luc. De vita sua, ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι. Et in fœm. ἀποδρᾶσα, vt δύναμις ἀποδρᾶσα Luc. Sed & infinitiui sæpe occurrunt ἀποδρᾶναι & διαδρᾶναι. Affertur & aoristū prius ἀπέδραν, itidémq; διέδραν. ac certè tradit Thom. Magister, & in prima pers. sing. & in tertia plur. dicendum esse ἀπέδραν, non autē ἀπέδρων. affértque ex Soph. in Aiace, ἀλλ' ὅτε γὰρ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν. Volunt autem pleriq; ita differre hæc duo verba, vt ἀποδρᾶναι dicatur de eo qui incustoditus est, at διαδρᾶναι qui de eo est sub custodia. ITEM διαδρήσηται & διαδρήσονται ex Herodoto afferūtur, tanquam eandem originem habentia.

¶Δράω, idem: sed hoc quoque thema inusitatum est. à quo tamen formatur verbale Δρασμὸς, Fuga. vnde δρασμῷ χρῆσθαι pro Fugere apud Æschinem. Et δρασμοῦ ἐπιθέσθαι, Fugam aggredi, Synes. Et δρασμὸν βουλεύειν, Luc. in Hercule. Item à pass. voce SVNT Ἄδραστος ET Ἀδράστεια. Est autem Ἄδραστος, Minimè fugitiuus. vt Herod. Melp. ἀνδράποδα φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα, posito ἄδρηστα pro ἄδραστα. Alterū verò vocabulū Ἀδράστεια, deæ nomen est quæ & Nemesis, item Rhamnusia. Dictáque Ἀδράστεια putatur ὅτι αὐτὴν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειε, id est, quòd eam effugere nemo possit. (cui etymo assentitur Aristot. in lib. De mundo) Vel (secundum alios) ab Adrasto rege qui primus ei tēplum ædificarit, de quo lege Strab. & apud eundem Antimachi versus. Luc. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, Καὶ ἐῴκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι ὑποκωμῳδεῖν ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν. ‖Interdum autem ἀδράστεια redditur Inuidia, vt quum dicitur ἀπείη δὲ ἡ ἀδράστεια. exponitur enim Absit [dicto] inuidia. Sed & in προσκυνῶ Ἀδράστειαν ita redditur: vt apud Plat. Pol. 5, προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν χάριν οὗ μέλλω λέγειν. Exponitur enim hic locus, Eius quod dicturus sum; inuidiam deprecor. Vel, Precor vt mihi liceat impunè dicere. Apud Eurip. quoq; in Rheso, σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, redditur, Cū bona deorū venia dixerim, vel dico. Et ibidem, Ἀδράστεια μὲν ἁ Διὸς παῖς εἴργοις στομάτων φθόνον. Bud. certè & in illo Luciani loco ἀδράστειαν interpret. Inuidiam. Idem verò ex eiusdem Luc. p. 345 affert Ἀδράστεια φίλη, cuius sermonis vsum esse tradit quum inuidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur inuidiā. Dicitur & Ἀδραστείας νόμος, seu θεσμός: de quo loquendi genere lege Erasmum in Adrastia Nemesis. Sciendum est autem illum hæc duo Adrastia Nemesis copulare sequendo Suid. quē vide. Quin & apud Eust. ita copulata habentur p. 355, vbi ἀδράστεια omnino adiectiui locum obtinet. Sed admonet præterea Eustath. ex Pausania quosdam Adrastiam à Nemesi distinxisse. ‖Ἀδράστεια est præterea nomē vrbis, & secundum quosdam, etiam regionis. Vide Strab. & Steph. ac Eustath. ‖Ἀδράστεια affertur & pro cuiusdam radicis nomine ex Plesimacho, scribente, mulierem si imprudens eam ederit, in rabiem verti. Quare fieri possit vt ἀδράστεια dicta sit tanquam ineuitabile periculum rabiei seu furoris afferens, & quod effugi non possit.

C. ἈΠΟδράω (Fugio, Effugio, Aufugio.) à quo multa vsitata tēpora formantur. Xen. ἄν τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ. Itidē ex Thuc. & ex Plat. in Hipp. 476 Bud. ἀποδρᾷ affert pro Effugiat. Aristot. OEcon. 2, εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον. Plut. ἀποδεδρακει πρὸς τὴν ἀδελφήν. HINC Ἀπόδρασις, Fuga. Luc. μή τις ὑμᾶς ὑπονοήσειεν ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας. Et Plut. ἀπόδρασιν γὰρ ᾤοντο τῆς Μιθριδάτου διώξεως εἶναι. Sed ab eodem Plut. φυγὴ & ἀπόδρασις copulantur Symp. 4. vbi ἀπόδρασιν quidam interpr. Vitationē. In v. l. ex Dem. affertur ἀπόδρασις στρατείας, quod redditur Desertio aciei, & Detrectatio militiæ, ex Liuio. ET Ἀναπόδραστος (ex eodem verbo deductum, præfixo α priuatiuo) Ineuitabilis, Qui vel quæ effugi non potest. vt quum dicit Aristot. ἀδράστειαν dictā esse quasi ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν.

C. ΔΙΑδράω, idem. à cuius pass. voce sunt secundū quosdam διαδρήσηται & διαδρήσονται, mutato videlicet α in η, pro διαδράσηται & διαδράσονται: sed alii à διαδρῆμι orta esse arbitrantur. HINC comp. Διαδρασιπολῖται, quo vtitur Aristoph. in Ranis, (à se ficto fortassis) significans eos qui remp. subterfugiunt, seu reip. munia. Schol. exponit δειλοὺς & ἀποδιδράσκοντας τὴν πολιτείαν.

¶Διδράσκω, itidē vt præcedētia, Fugio, Aufugio. sed quū illa sint inusitata themata, ex quibus vsitata tempora formantur: hoc cōtrà est thema vsitatū, sed quod (more verborū in σκω) non vltra præt. imperf. extendatur. Nullū tamen simplicis Διδράσκω exēplū affertur: AT cōp. Ἀποδιδράσκω, ET Διαδιδράσκω satis multa. Æsch. ἀλλ' ἐγκαλύπτωμαι καὶ ἀποδιδράσκω. Greg. διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου.

¶Δρασκάζω idem [illegible]od præcedentia: sed antiquum (vt opinor) verbū. Ly[illegible] certè per ἀποδιδράσκειν exponit in quadam antiq[illegible]ge.

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ου[illegible]gitiuus. Propriè seruus fugitiuus. vt δραπέτην μ[illegible] [illegible]ώκειν & καταλαμβάνειν apud Luc. Et δραπέτας ποσὶ. Α[illegible] Sed extēditur & ad alia, vt Lat. Fugitiuus & Fugax. Sic δραπέτης κλῆρος, Soph. Aiace. ET δραπέτις pro Fugitiua ancilla, Poll. & Suidas ex Cratino. Sic δραπέτις τύχη, Theophyl. in ep. Cæterū quod δραπέτης quidā grām. dictū volūt quasi τοῦ δρᾶν (ὅ ἐστιν ὁρᾶν) ἐκ πεφυκότος δοῦλος, ridiculā argutiē habere mihi videtur. HINC Δραπετίδης, eadem sign. pro quo Δραπετίδας apud Moschum, Doricè posito α pro η, Δραπετίδας ἐμός ἐστιν, in idyll. quod inscribitur Ἔρως δραπέτης. ET Δραπετίσκος, Seruulus fugitiuus. ITEM Δραπετίνδα quod Hesych. exponit aduerbio Δραπετικῶς, i. Fugitiuè, seu Fugaciter. At Suid. genus quoddā ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse vt vnus ex pueris oculis clausis clamaret τηρῶ, φυλάττω, reliqui autē fugiētes ne caperentur cauerēt. ET Δραπετεύω, Fugio. propriè de seruo fugitiuo, aut de trāsfuga. Xen. τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι. Luc. καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμέ. Itē Fugio serui fugitiui more: atque adeo generaliter pro Fugio. Interdum cum accus. rei: vt Synes. ἵνα δραπετεύσω τοῦ δυναστείου τὴν λειτουργίαν.

ΔΡΙΜΥΣ, έος, ό, Acris, Acrem saporem habes, Gustum habens pungentem, Acutus in sapore. His enim modis in v.l. redditur. Ego ex Plinio, Acris, Acri gustu. Nã quod Dioscorides de pycnocomo, φύλλα ἔχει ὅμοια εὐζώμῳ, παχέα καὶ δριμύτερα, reddit ille, Erucæ foliis, crassioribus & acrioribus. Quod autem idem Dioscorides de solano, ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δριμεῖα: ille ita, Radix odorata, gustu acri. Xen. γλυκέα & δριμέα inter se opposuisse videtur, vbi scribit, τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Cæterùm δριμὺς reddi etiam posse arbitror, Gustu mordaci, vel sapore: vt Persius acetum mordax appellauit ὄξος δριμύ. Nam etiam δριμὺς χυμὸς & δακνώδης quasi ἐκ τοῦ παραλλήλου à Gregorio copulata inuenio: & ipse Dioscorides, postquam radicem solani esse dixit δριμεῖαν, subiungit quasi epexegeticè, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. ‖Δριμὺς est etiam Amarus Plinio, vbi quod Theophr. dixit ἥκιστα σκωληκοῦνται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, interpretatur Minus hoc sentiunt (quod intelligendum est ex præcedentibus) arbores quæ amaræ sunt & odoratæ. Idem Plinius quod Dioscor. de cratæogono dixit ἰσχυρῶς δριμύ, interpret. Vehementer aspero gustu. At quod Theophrastus de laserpicio, μανότερόν τε καὶ ἧττον δριμύ, idem Plin. reddit, Tenerius & minus vehemens.

Δριμὺς ad multa etiam transfertur, pro acri & vehementi. vt δριμὺς πυρετός, vehemens febris, Galenus ad Glauconem. Et δριμὺ ῥεῦμα, Dioscorides. Iam verò & μάχη δριμεῖα dicitur ab Hom. & Hesiodo, vt Lat. Acris pugna vel aspera (alii tamen interpretantur acerba) eodémque modo δριμὺς πόλεμος in Epigr. Quin & aliquis dicitur esse δριμύς, id est Asper. vt Aristoph. in Vespis, ἡ μὴν πολὺ δριμύτατος γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigramm. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα Bud. apud Herodianum reddit Acerbum seu graue vultũ, ego verò malim cum Pol. Truculẽtum. apud Aristophanem autem δριμὺ βλέπων (vbi δριμὺς aduerbialiter positum est) redditur etiam Toruè intuens. ‖Δριμὺς denique interdum est Astutus. Synesius, δριμύτατον μὲ ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι. At Euripides ante eum δριμὺ vocauerat πολυμήχανον, vt testatur apud Eustathium Aristoph. gramm. Quod verò Herodianus dicit δριμύτεροι ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, Politianus interpr. Ac sunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. Cæterùm δριμὺς deducit Etymolog. παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel à δόρυ & μῦθος. quæ posterior deductio minus aspera est.

Δριμέως, Acriter, Vehementer. Aristoph. Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, Acrimonia. Pro quo & Acritudo, & Acritas, itẽ Acor. Aphrod. Probl. 2, γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Plutarchus quoque in Camillo ξηρότητι & δριμύτητι coniunxit. ‖Item Δριμύτης, Asperitas, Acerbitas. Vehementia, vt δριμύτης πυρετοῦ, Galen. ‖Δριμύτης metaph. Acumen, Acrimonia. Plato De rep. 7, δριμύτητα, ὦ μακάριε, ἔφην, δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπάρχειν, καὶ μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. Apud Luc. autem δριμύτης Ἀττικὴ τῶν σκωμμάτων est Acumen quo vtuntur Attici in scommatibus, & quod Gall. vocatur *le nez*. quando dicimus *Cela ha du nez*. Pro quo Itali, *Questo ha del garbo*.

Δριμύσσω, Acri ac mordaci humore afficio, vt B. interpr. in hoc Greg. loco De homine 21, οὐ γὰρ τῆς καρδίας ἀλλὰ τοῦ στόματος τῆς κοιλίας δριμυσσομένου, εἰς τὴν καρδίαν τὸ πάθος ὑπ' ἀπειρίας ἀνάγουσι.

C. Ἄδριμυς, Minimè acris, Minimè acerbus.

C. Ὑπόδριμυς, Subacris, Subacerbus, Aliquãtum acris, seu acerbus.

¶ Δριμύλος, (q.d. Acriusculus) Aliquantum acris, seu acerbus. A Moscho autẽ appellãtur ὄμματα. Amoris δριμύλα καὶ φλογόεντα, quod Pol. interpr. ocellos acres, flãmeolos.

ΔΡΟΣΟΣ, ου, ἡ, Ros. Aristot. De mundo πάχνην ait esse δρόσον πεπηγυῖαν. vnde fit & cõpos. δροσοπάχνη. ‖ Δρόσοι κρηναῖαι, Ex Eurip. Fontium scatebræ. ‖Δρόσοι, Lacrymæ. (vt & Lat. poetæ rorem vsurpant) Sophocles, ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγραῖς.

C. Δροσοβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rorem iaciens, vt δροσοβόλος ἀήρ, Theophrastus lib. 3, cap. vlt. de caus. pl. Aer rorem spargens, roscidus, rorulentus, roriferus. Et δροσοβόλον πνεῦμα. item δροσοβόλοι χῶραι, rorulenti agri, apud eundem Theophr.

C. Δροσοπάχνη, ης, ἡ, Ros pruinosus, seu Pruina roscida. Aristoteles De mundo, δροσοπάχνη λέγεται ἡμιπαγὴς δρόσος. i. δροσοπάχνη (composito nomine ex rore & pruina) dicta est ros semiconcretus.

C. Δροσοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Roriferus.

C. Ἔνδροσος, Rorem habens, Roscidus. ET Πολύδροσος, Multum rorem habens, Valde roscidus.

Δροσόεις, εντος, ὁ, ET Δροσερός, Roscidus, Rorulentus. Vtitur autem Apollon. τῷ δροσόεις. Sic χείλεα δροσόεντα, in Epigr. At δροσερὸς cum alibi legitur, tum in Epig. δροσεραῖς πίομαι ἐκ λιβάδος. ET Δροσώδης magis receptum in prosa, pro eodem.

Δροσίζω, Rore aspergo, Irroro.

ΔΡΥΣ, υὸς, ἡ, Quercus. Hesiod. Erg. οὔρεσι δὲ δρῦς ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et ἀζὴ δρυὸς, Hom. Od. ξ. Sed inuenitur & Δρυὸς ἔλυμα initio versus apud Hesiodum in eodem opusculo, producto υ. Aristoph. Nubibus, δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Prouerbia autem ab hoc nomine ducta vide apud Erasm. ‖Affertur & δρῦς θαλασσία ex Comm. qui adiunctus est Dioscoridi. ‖Δρῦς redditur etiam Robur, quod species est quercus. atque ita Plinius intellexit, scribens, lib. 17, cap. vlt. circa finem, Nihil habent Druidæ (ita suos [Galli] appellant magos) visco, & arbore in qua gignatur (si modò sit robur) sacratius. Iam per se roborum eligunt lucos: nec vlla sacra sine ea fronde conficiunt: vt inde appellati quoque interpretatione Græca possint Druidæ videri. Hæc Plin. Hoc certè multi tradũt, δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos esse: (vnde & vitem δρυῶν οἰνοχίτωνα quidam poeta vocauit) quod autem Latini robur appellant, nonnulli propriè esse putant quam δρυῶν ἀγρίαν vocant Græci, Galli *chesne*. Sic autem & roboris nomen Latinos poetas latè extendisse arbitror.

C. Δρυοβαφής, ὁ καὶ ἡ, Quercu [id est quercus cortice] tinctus.

C. Δρυοκοίτης, In quercu seu generaliter in arbore cubans. Cicadæ epithetum in Epigr.

C. Δρυοκολάπτης, Picus arborarius. dicta ἀπὸ τοῦ κολάπτειν τὰς δρῦς. Vocatur & Picus Martius.

C. Δρυοκόποι (q.d. Quercisecæ seu Roborisecæ, sub. aues) Roboricei generis aues.

C. Δρυοτόμος, (QVI & Δρυτόμος Homero Il. λ & π) Quercus amputator. Sed generaliter, Arborũ amputator, δενδροτόμος. Exponitur & Materiarius, item Lignarius faber. HINC Δρυοτομία, Arborum amputatio, seu materiæ. ET Δρυοτομική, Plat. Ars amputandi arbores, Ars materiaria, Bud.

C. Δρυπετής, Fructus iam adultus & maturus. q.d. Iamiam ex arbore casurus. vnde Drupæ oliuæ, de quibus Plinius, eas à Latinis drupas, à Græcis δρυπετεῖς vocari scribens. Sed pro δρυπετεῖς ἐλαῖαι legitur etiam δρυπεπεῖς, vel δρυπέπεις, à maturitate. Vide Dioscoridem, & Athen. item Suidam & Eustathium. Hesych. δρυπετεῖς habet, illam priorem etymologiam sequens.

C. Ἄδρυς, Arboribus carens, seu vacuus. AT Ἄδρυα, Nauigia ex vnico ligno, Cypriis. Hesych. apud quem & alias signif. vide.

C. Ἀκρόδρυα, Quæ in ambitu lignosum putamen habent. quod genus appellatione nucum apud Latinos continetur: vt contrà ὀπώρα vocantur quæ Lat. Poma. ἀκρόδρυα tamen interdum de omni fructu dicitur, quod & Caius iurisconsultus annotauit. Budæus. ‖Ἀκρόδρυα de arboribus etiam ex Theophrasto & ex Xenophonte affertur in Œcon. ‖Ex Plutarcho autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων, pro ostreis vel testaceis.

C. Γεράνδρυον, Arbor annosa. vt in prouerb. γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. Vtitur Theophrastus & Plutarch. item Iul. in epist. ad Libanium, ἦν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρυον οὐδὲ φαιδρόν.

C. Ἔνδρυον, ου, τὸ, Medium arboris, Cor arboris, seu matrix. Hesych. τὸ ἐγκάρδιον.

Ἔνδρυον, seu Ἔνδρυος, Temo. Et pro aratro, ex Hesiodo, — βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων.

C. Ἐτυμόδρυς (q.d. Veriquercus, vt vertit Gaza apud Theophrastum Hist. plant. lib. 3) Sic dictam volunt à Macedonibus quercũ eã quæ dulcẽ glandem produceret.

C. Μελαίδρυον, ου, τὸ, (q.d. Nigrum quercus) Medulla quercus, seu roboris. Theophrastus, μέλαιναι γὰρ δὴ πᾶσαι [μῆτραι] καὶ τῆς δρυὸς ἣν καλοῦσι μελαίδρυον. ‖ Est μελαίδρυον Plinio & herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. ‖ Est item salsamentum quod cæteras thynnorum partes præter ceruicem & ventrem, sale conditas habet: sic dictũ (vt scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide & de melandryis piscibus Plinium. EST autem μελάνδρυς secundum quosdam, thynni genus grandissimum.

¶ Δρύοχος, ου, Carina, Alueus nauis. ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. vide Bayfium De re nauali. Quidam δρυόχους interpretantur ex Cæsare Statumina, τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. ‖ Item δρύοχοι, secures, ὧν τὸ ἔχμα δρύϊνον. vide Eustathium. ‖ Accipitur & pro δρυμὸς, de quo paulo póst.

¶ Δρύφακτος, vel Δρύφακτον, (quasi δρύφρακτος seu δρύφρακτον) Tabulatum, Sepes, Cancelli. Sed peculiariter ita vocabantur cancelli eius loci in quo senatus iudicabat Athenis, vt annotat Budæus. Meminit & Pollux, item Hesych. Dico autem δρύφακτα quasi δρύφρακτα, quoniam ita volunt appellari grammatici παρὰ τὸ δρυσὶ φράσσεσθαι: id est lignis. eliso ρ ob asperiorem sonum. (legi tamen & cum ρ apud Xenophontem testatur Budæus) Hinc διαφράγματα & περιτειχίσματα exponunt lexicographi. Sed Suidas addit esse & ξυλίνους θώρακας. HINC Καταδρυφάσσω, Munio, Sepio.

¶ Δρυμὸς, Sylua querna vel glandifera, Budæus ex Polybii lib. 2, fol. 25, à tergo. Sed & generaliter pro sylua seu nemore. vt Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni Hercynia sylua, Plutarchus in Fabio, λίμνας καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς νεκρῶν στρατοπέδων πλήθοντας. Aristoteles De mundo, γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. ET Δρυμὸν neutro genere. vt κεραύνια δρυμὰ Dionysius Alex. pag. 80. HINC Κατάδρυμος τόπος Straboni pro syluoso, vt annotat Budæus. QVI & Δρυμώδης dicitur. SED & Δρυμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen Dumus & Dumetum redditur in hoc Basilii loco, ἤδη δέ τινες τετηρήκασι, καὶ ἐκτεμνομένας τὰς πίτυς, εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι.

¶ Δρυάδες ET Ἁμαδρυάδες nymphæ dictæ quòd cum quercubus nasci & cum iisdem interire crederentur. Plut. Erot. οὐ γὰρ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. Quod autem in Epigr. legitur ἀδρυάδες puto esse pro ἁμαδρυάδες, ideóq; malo ἁδρυάδες cum spiritu aspero: duram tamẽ esse fateor syncopen.

¶ Δρίος, (ET Δρύος secundum quosdam) Senticetum, Fruticetum. vt Bud. interpr. apud Hom. Od. ξ, ἔνθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης. Et addit, Delitescebam qua densissima erat sylua. Sic Gr. schol. τὸ δάσος τῆς ὕλης. Ex Hesiodo autem affertur cum υ, ἀνὰ δρύα βησσήεντα.

ΔΡΥΠΤΩ, Fut. ψω, Lacero, Lanio. Sæpe dicitur de iis qui vnguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Argon. 2, δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. VNDE Ἀμφίδρυπτος in Epigr. Vndiq; laceratus. ET Ἀμφιδρυφὴς, vt apud Hom. Il. β, ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, q.d. Circumlacerata faciem, vel Vndequaque lacerata. Aut secundum alios, Vtrasq; lacerata genas. Volunt autem grammatici propriè esse δρύπτω, Excortico arborem.

C. ἈΠΟδρύπτω, ET ΚΑΤΑδρύπτω, Dilacero, Dilanio, Discerpo. vt καταδρύψασα παρειὰς in Epigr. Et pass. Hesiod. κατὰ δ᾽ ἐδρύπτοντο παρειάς. HINC Καταδρύμματα χερῶν ex Eurip. affertur pro lacerationibus manuum, i. quæ factæ sunt à manibus.

ΔΥΝΑΜΑΙ, F. ήσομαι, P. ημαι, Possum. Hom. Il. α, προῆξαι δ᾽ ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Et οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν, ibidẽ. At Od. ξ, de Deo, δύναται γὰρ ἅπαντα. Et Il. α, Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος. in quibus itidem locis sub. infinitiuus. Xen. Hell. 3, τὴν πόλιν μὴ βούλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἐλεῖν. Ex Thuc. οὐ δύναμαι βιοτεύειν, Non possum viuere, vel potius Non sustineo viuere. Iungitur interdũ superlat. sicut Lat. Possum: vt ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen. Quàm poterat celerrimè. Sic Pæd. 5, καὶ προθυμούμενος πρᾶξαι ὁπόσα πλεῖστα ἠδυνάμην. sed quædã exemplaria habent πρᾶξαι ὡς ἐγὼ πλεῖστα ἠδ. Sicut paulo pòst legitur ἄνδρας ἄγων σοι ὡς ἐδυνάμην πλείστους. Dicitur & οὐ δύναμαι μὴ cũ infin. vt οὐκ δύναμαι μὴ γελᾶν, Non possum nõ ridere, Fieri non potest quin rideam. Cum pass. etiam infin. vt οὐδὲ δυνάμενοι πολιορκεῖσθαι, Thuc. 3. Et δυνάμενος ἀντιλοιδορηθῆναι in v.l. Interdum verò impersonaliter ponitur δύναται, vt in hoc loco qui ex Plut. affertur De virtute morali, δύναται ἀρετὴν γεγονέναι καὶ μένειν ἄϋλον, Fieri potest vt virtus sit, &c. ‖ Δύναμαι interdum adiectum datiuũ habet, vt δύνασθαι χρήμασι apud Lys. ὁ δὲ πλουτῶν καὶ δυνάμενος χρήμασι. Dicitur verò & δύνασθαι τῷ σώματι pro Valido corpore esse & robusto, ab eodem Lysia, accipiendo σώματι pro τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ: vt ipse loquitur, καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων. Æschines quoque δύνασθαι τῷ σώματι dixit, sed pro Valere, id est Firma esse valetudine, opponendo τῷ ἀρρωστεῖν. Sciendũ est autem interdum δύνασθαι sine his datiuis eandem significationem habere: vt rursus apud Lysiam ὁ δυνάμενος, sicut & ὁ δυνατὸς idem est qui & ὁ δυνάμενος τῷ σώματι, opponitúrque vtrunque τῷ ἀδύνατος id est Inualidus. Sic verò & δύνασθαι interdum idem significat quod δύνασθαι χρήμασι, apud ipsum quoque Lysiam: vt pag. 142 ἐξὸν αὐτῷ καὶ τῶν τριάκοντα γενέσθαι, καὶ μηδενὸς ἔλαττον δύνασθαι, id est Opibus & potentia valere. nam plus etiam signif. quàm δύνασθαι χρήμασι. Thuc. 4, p. 155, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν Ἠπειρωτῶν. Interdum tamen δύναμαι redditur simpliciter Potentia præditum esse, vel Autoritate valere. Plutarch. in Philop. 119, γένους τε πρώτου καὶ δυνηθεὶς ἐν τοῖς μάλιστα. Vnde μέγα δυνάμενος apud Hom. & Thuc. Magna potentia præditus, Potentissimus. Sic dicitur μεῖζον vel Μείζω δύνασθαι, & μέγιστον δύνασθαι. ‖ Inuenitur & δύνῃ in secunda pers. pro δύνασαι, vt ἐπίστῃ pro ἐπίστασαι, & alia de quibus Bud. p. 103.

Δύνασθαι, Valere, Æstimari, vt interpr. B. in hoc Xen. loco ἀναβ. 1, ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Sic Aristot. Œcon. ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. Et à Luciano ὀβολὸς dicitur δύνασθαι sine adiectione pro Valere, id est (inquit Bud.) Probus esse & legitimus: καὶ δύναται παρ᾽ ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Ἀθηναῖος ὀβολός. Ex Greg. autem De baptism. affertur, ὑμῖν δὲ τὴν συνέκρωσιν τοῦ Χριστοῦ δύναται pro præstat: qui à numismatis metaphoram sumpsisse videri potest. ‖ At verò apud Aristoph. Pluto, τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; redditur Quid sibi vult? Sic verò & apud Thuc. αὗται αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται significare dixerim Hoc sibi volunt, vel potius, Hunc vsum habent, vel Ad hoc comparatæ sunt. q.d. Hoc efficere possunt.

Δυνάζομαι autem inus. est à quo tamen formatur aor. ἐδυνάσθην tam in prosa quàm in carm. vsitatus. Hom. Od. ε, — οὐδ᾽ ἐδυνάσθη (vel οὐδὲ δυνάσθη) Ἀλλὰ μάλ᾽ αἰχθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς. Xen. Hell. 7, εἰ μὲν οὖν ἐδυνάσθην ἐγώ. Et Hell. 6, μή ποτε μέγα δυνασθῶσιν. Eiusdem autem συστοιχίας esse tradit Eust. δυνάστης, & ab eo deducta δυναστεύειν & δυναστεία. Idem scribit δυνάσθη esse à δυνάζω, hoc autẽ originem habere à δύνω, ex quo δύνω fieri δύνημι, & pass. δύναμαι. HINC certè fit & aduerb. Ἀδυναστὶ pro ἀδυνάτως, Hesych.

Δύναμις, Potẽtia, Vis, Vires, Facultas. Od. β, Ἦ τ᾽ ἂν ἀμυναίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. Sic autẽ & Hesiod, ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστι. Pro quo alibi dicit Hom. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idẽ pro eo quod dici solet εἰς δύναμιν (i. Pro viribus) alibi dixit, — ὅση δύναμίς γε πάρεστι. At verò pro robore corporis Od. υ, Γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται. sed crediderim δύναμις καὶ χεῖρες posse etiã accipi pro δύναμις χειρῶν. Frequẽtissimo in vsu est & apud prosæ scriptores. X. Pæd. 7, ὅσα κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, quæ viribus nostris maiora sunt. Pla. Pol. 2, ὡς ἔστι περὶ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη, vis quædam & facultas. καταλύσαντες τὴν τῆς βουλῆς δύναμιν, Isocr. Areop. Potentiam, Potestatem, Autoritatem. Sic τῇ δυνάμει προέχει Thuc. Et Dem. Olynth. 2, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι. Quũ autẽ δύναμις

significat simpliciter vires alicuius & facultatem,(vt in prioribus illis locis)iungitur cum verbo ἔχω,interdum & verbo εἰμὶ cum præpositione ἐν.vt Isocrates De pace, τοιαύτην ἔχουσι τὴν δύναμιν ὥστ' ὠφελῆσαι τοὺς ἀκούοντας. Ex eodem affertur & δύναμιν ἔχω πρὸς τοῦτο. Cum εἶναι autem dicitur,ἐν δυνάμει εἰμὶ τοῦ ποιεῖν τοῦτο pro Possum hoc facere. quo loquuti sunt modo Thucydides & Plato. Quod autē Lat. dicitur Pro viribus, Pro virili parte, Quoad Possum &c. Græcis est εἰς δύναμιν. Thuc.8, ὅτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δύναμιν ἐπιρρέψαι. Et εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην ex Plat.ep. Dicunt interdū & κατὰ δύναμιν. VNDE Καδδύναμιν aduerbialiter apud Hesiodum. Plato autē dicit etiam ὅσον γε δυνάμεως παρ' ἐμοί γ' ἐστί. quod loquendi genus ex illo Homerico quod paulo antè protuli, manasse arbitror. ‖Δύναμις pro ditione apud Thuc.

Δυνάμει esse dicunt Græci quod actu quidem nō est, sed esse potest: vt semen est quidem exiguum,sed δυνάμει est magna arbor. Sic Erasm. Vide de δύναμις & ἐνέργεια apud Aristot. Metaph.8.p.69.

Δύναμις(inquit Bud.)non solùm Vis & Facultas,sed & Scientia atque ars omnis. Et sunt quædam ἄλογοι δυνάμεις, quædam κατὰ λόγον. Idē alibi, δυνάμεις, Artes, Facultates, Aristot. Top. Item,δυνάμεις vocantur rhetorica & dialectica ab Alex. in Topica.

Δύναμις, Medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) Medicamenti compositio & structura, Gal. sæpe in lib. τῶν κατὰ γένη, vt πεπραφάρμακος δύναμις. & δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ in v.l. Medicamenta oculorum. ‖Huc pertinere puto quod dicit Xenoph. τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς.

Δύναμις, Exercitus, Copiæ. Gall. ad verbum Les forces. Dem. pro Ctes. & Herodian. sæpe. Itē plur. δυνάμεις, vt Lat. Copiæ. vnde ναυτικαὶ δυνάμεις Polyb. Nauales copiæ. Xen. autē dicit etiam singul. δύναμιν ναυτικὴν, item πεζικὴν & ἱππικήν.

Δύναμις, Valor (si modò Latinum est) Pretiū. Plut. Lycurgo, δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε.

C. Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Imbecillus, Viribus defectus. vt senes ἀδύναμοι. apud Alex. Aphrod. Apud Diosc. οἶνος ἀδύναμος ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων τῷ ὕδατι δύναμιν, Vinum imbecille. cuiusmodi est factitium quod medici dant ægris quibus vini noxam timent. ita dictum quòd admixta prius aqua, deinde igni excreta eius vires quasi frangerentur.

Ἀδυναμία, ας, ἡ, Imbecillitas. Item Virium defectus ad aliquid agendum, Impotentia (si dici posset pro Non posse.) Antiphō, ἐν τούτῳ με βλάπτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, Hac in re mihi nocet destitutum esse dicendi facultate. Pla. Pol.2, ἀδυναμία τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτηδεύουσι. Item δυνάμεις & ἀδυναμίαι apud Luc. opponuntur.

C. Αὐτοδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Per se potens, vt Deus. Greg.

C. Ἰσοδύναμος, Æquè potens. Aphrod. ET Ἰσοδυναμέω, ῶ, Æquè sum potens.

C. Μεγαλοδύναμος, Multum potens. ET Μεγαλοδυναμοῦμαι, Potentia præsto, ex Epict.

C. Παντοδύναμος, Omnipotens, Greg.

Δυναμικός, Valens, Efficax. Et δυναμικώτερος, Valentior, Efficacior, apud Plut. Budæo interpr. qui etiam annotat Dioscoridem δυναμικώτερον, & δραστικώτερον, item ἐνεργέστερον & ἐμπρακτότερον pro eodem accipere.

Δυναμόω, ῶ, Validum reddo, Confirmo. QVOD & Ἐνδυναμόω. Sed pass. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiā Conualesco.

Δύνασις, idē quod δύναμις, Hesych. In v.l. ex Eurip. ET Ἀδυνασία, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. lib. 7. nam quod Antiphon dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυνασία.

Δυνηρός, Potens, Pollens, Bud. ex Basil. in Hexaem. 45.

Δυνατός, οῦ, ὁ, Qui potest [sequente infinitiuo.] Thuc.4, οὐ δυνατὸν ἐσόμενον, pro οὐ δυνησόμενον. Idem lib.1, δυνατὸς δὲ δοκῶ εἶναι ταῦτα πρᾶξαι μετὰ σοῦ βουλευόμενος. Interdum redditur potēs, Idoneus. vt λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. Oratione & rebus gerēdis potētissimus. Vel, Ad dicendum & ad res gerēdas maximè idoneus. Cum datiuo nonnunquam: vt δυνατὸς χρήμασι, Plut. At sine adiectione δυνατοὶ dicuntur aliquādo Proceres, Primores: vt οἱ δυνατοὶ Περσῶν, Thuc.1. & τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν, Plut. ‖Δυνατός, Qui corpore valet, Validus: sicut ἀδύνατος, Inualidus. Bud. ex Lysia 159.

Δυνατός, Possibilis, Qui fieri vel esse potest. οὐ ῥᾴδιαι δυνατὴ ἀρχὴ, Isocr. Plut. De lib. instit. εἰ δὲ μὴ, τήν γε δυνατὴν χρηστέον. Synes. ἀπεισινέγκαιμεν αὐτῷ τὸν δυνατὸν εἰ μὴ τὸν δίκαιον ἔρανον. Et τὸν δυνατὸν ἔρανον apud eundem, Quantum capit humanus captus. Item δυνατόν ἐστι cum infin. vt Isocr. ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι. Sæpe autem vtuntur hac voce cum ὡς vel cum κατὰ, pro eo quod Latini dicunt Pro viribus. Thuc.5, τούτῳ ὁποίῳ ἂν δύνωνται ἰσχυροτάτῳ κατὰ τὸ δυνατόν. Demosth. autem Olynth.3, post παρὰ δύναμιν addidit κατὰ τὸ δυνατόν. Sæpe autem cum superlatiuo ponitur ὡς δυνατόν. vt Isocrat. Panath. ὡς δυνατὸν πλεῖστον. Sic ὡς δυνατὸν βέλτιστος, Xenoph. Sine superlat. apud Plutar. Themist. ὡς δυνατὸν σώζειν. Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατόν, sicut εἰς δύναμιν. Item ἐς τὸ ἐκείνῳ δυνατόν. Xenoph. Eadem signif. ἐκ τῶν δυνατῶν, & τά γε δυνατά.

C. Ἀδύνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, in actiua significatione, Non potens, Non valens, Inualidus ad aliquid, Cui vires non suppetunt ad aliquid: cum infinitiuo. vt apud Gorgiam, ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πράττειν, quia non possum hæc facere. Pro eodem Xenophon, ταῦτα ποιεῖν ἀδύνατος. Idem, ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι. Sic ἀδύνατος σιγᾶν, qui tacere non potest. Ita ἀδύνατος φέρειν, Non valens ferre, Inualidus ad ferendum. Sic ἀδύνατος ἀμύνεσθαι, cui vires non suppetunt ad propulsandam iniuriam: ἀδύνατος λέγειν, facultate dicendi non præditus. ‖Nōnunquam sine infinitiuo, & per se, Inualidus, Imbecillis, Viribus destitutus. Xenophon in Pædia, ἀδύνατος γιγνόμενος γήρᾳ, Inualidus redditus senectute, Fractus senio. In eadem significatione aliquando additur datiuus σώματι. vt apud eundem, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσιν, Corporibus inualidi. Id est, inualida habentes corpora. Sic Plutarchus in Galba, ὑπὸ συντόνου ποδάγρας ἀδύνατος τῷ σώματι, id est, propter vehementem podagram corpore inualidus, vel imbecillus. Interdum & aliis datiuis iungitur, id est aliam significationem habentibus: vt ἀδύνατοι χρήμασιν, apud Thucydidem, Inualidi pecuniis, Non potentes pecuniis: sicut Latini dicūt hominem opibus potentem: (quemadmodum & alios datiuos addunt) & absolutè quoque hominem potētem. Est & vbi ἀδύνατος absolutè positum significet inualidum, (vt dictū est in δυνατός) item mutilum, qui mutilatum corpus habet, τὸν πεπηρωμένον τὸ σῶμα, vt Suidas ait. Videndum est igitur num & apud Plutarchum idem significet, quum dicit, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τυφλός, οὐδὲ ἀδύνατος, οὐδὲ ἄνοπος ὁ ἄνθρωπός ἐστιν.

Ἀδύνατος, In passiua significatione, Impossibilis. vt ἀδύνατος βαστάζεσθαι, Qui ferri non potest, Portatu impossibilis. Interdum cum infinitiuo vocis actiuæ, vt, αἰτίαι χαλεπαὶ καταμαθεῖν, ἢ παντελῶς ἀδύνατοι, Plutarcho Sympos.4, Causæ difficiles perspectu, aut quæ planè perspici non possunt. Eodem modo Xenophon ἀδύνατα & χαλεπὰ coniunxit, sed absque infinitiuo: quum dixit Pæd.1, μήτε τῶν ἀδυνάτων, μήτε τῶν χαλεπῶν ἔργον ἐστὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν. Sæpe autem vsurpatur in neutro genere ἀδύνατον cum infinitiuo, subaudito verbo ἐστὶ, pro Impossibile est. Xenophon, ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν, Impossibile est alere tot. Interdum datiuus personæ additur: vt Plato De Republica 2, ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὐτὸν ἀλλοιοῦν, Impossibile est Deo, Deus non potest. Sic ἀδύνατόν σοι τοῦτο ποιεῖν, Non potes hoc facere. Attici autem in hoc adiectiuo, vt in aliis multis, neutro plurali pro singulari vtuntur, dicentes ἀδύνατα pro ἀδύνατον. Thucydides libro vltimo, ἀδύνατα ἦν μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν καὶ Ἐρέτριαν, &c. ‖Ἀδύνατον Cicero apud Platonem in Timæo vertit Difficillimum factu: quum hæc eius verba, ἀδύνατον οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, ita reddit, Ac difficillimum factu est à diis ortis fidem non habere. Idem in eodem libro ἀδύνατον interpretatur Nefas: nam hæc verba, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, vertit, Atque illum quidem quasi parētem huius vniuersitatis inuenire difficile, & quum iam inueneris, indicare in vulgus nefas.

Ἀδυνάτως aduerb. Impossibiliter. Nōnunquam, Inualidè, Absque viribus. vt ἀδυνάτως ἔχειν apud Demosth. πρὸς Κάλλιππον, Inualidè se habere, id est inualidum esse, viribus defectum. A

Δυνατέω, ῶ, Potens sum, δυνατός εἰμι. Paulus ad Cor. cap. 13, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ.

C. Ἀδυνατέω, ῶ, Non possum. Plat. De rep. 2, ψυχῇ τὸ ἀδικεῖν, ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. ‖ Ἀδυνατήσει, pro Impossibile erit, Matth. 17, & Luc. 1. ET Ἐξαδυνατέω, idem, nisi quòd ἐξ signif. auget.

¶ Δυνάστης, ου, ὁ, Potentatum [alicuius ci] obtinēs. Sic autem interpretor vt vim Græcæ vocis exprimā: alioqui Optimas, Primas, Procer (quæ tamē in pl. vsitatiora sūt) reddi ab aliis nō ignorās. Sed & vox ipsa Græca à Lat. alicubi seruata fuit. X. Pæd. 8, τούτοις πάντας ἱππέας οἱ δυνάσται πεποιήκασι. ET Δυνάστις, Mulier potentatū obtinens. vtroque vtitur Demetr. Phal. ἐπειδὴ οὐ πρᾴως ἀκούουσιν οἱ δυνάσται καὶ αἱ δυνάστιδες τὰ αὐτῶν ἁμαρτήματα. Huius autem vocis deductionem vide paulo antè in Δυνάζομαι post Δύναμαι. B

Δυναστικός, Ad obtinendū potentatū aptus, vel Potentatū referens. Aristot. Polit. 6, τῇ δυναστικωτάτῃ καὶ τυραννικωτάτῃ τῶν ὀλιγαρχιῶν. C

Δυναστεύω, Potentatū obtineo, Sū princeps, Sum dynasta. Pla. τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίᾳ. Luc. ταῖς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίαις. Ex Plat. affertur etiā δυναστεύειν κατὰ μοναρχίαν, itē δυναστείαν δυναστείαν. Cū dat. apud Ath. δυναστεύουσιν αὐτοῖς. At in v. l. cū acc. ex Ecclesiast. c. 5, τίς με δυναστεύσει; qs in me potestatē obtinebit? ‖ Ab Isocr. accipitur δυναστεύω & pro Polleo opibus & potētia, sicut qui imperāt: vbi scribit, καὶ μισθοφορὰς μεγάλας καὶ χρημάτων δαπάναις νῦν πάντες δυναστεύουσι. Inuenitur & pass. Δυναστεύομαι, Subiectus sum potētatui alicuius, vel potētiæ, seu imperio. vt δυναστεύεσθαι πρὸς μειζόνων Philoni: & δυναστεύεσθαι ὑπό τινος, Gal. HINC Δυναστεία, Potētatus, Potētia, Imperiū, Ditio. Thuc. 3, δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν εἶχε τὰ πράγματα. Isocr. ad Nic. καὶ τοὺς τὰς δυναστείας ἔχοντας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῖς ὄντας. Sed ex eodē affertur ἡ ἐπὶ τοῦ βήματος δυναστεία de autoritāte cōcionandi pro tribunali. Et cū genit. vt δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, Naz. ET Δυνάστευμα, Quod subest potētatui alicuius, seu potētiæ, aut imperio, Ditio. Exponitur & Præfectura. ITEM Δυναστευτικός, Conueniēs ei q potentatū obtinet, seu principatū, vt δυναστευτικὸν ἦθος, apud Dem. Phal. Plutarcho autē in Polit. præc. λόγος δυναστευτικός, est eius oratio cuius tyrannicus est principatus, vel aliquid tyrannicum habet, aut certè ad tyrannidem inclinat. D E

C. ΕΠΙδυναστεύω, Post [alium] obtineo potentatum, seu imperium, aut regnū, Impero seu regno post. Synes. Vide Παραδυναστεύω.

C. ΚΑΤΑδυναστεύω, Potentia mea opprimo, vel Per tyrannidem opprimo, Tyrānidem exerceo in aliquem. cum genit. Greg. καταδυναστεύων τοῦ πένητος. quod sumpsit ex c. 2 epist. Iacobi, οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμῶν; Pass. autem Καταδυναστεύομαι, Potētia alicui' opprimor. Aut simpliciter, Sum sub potentia alicuius. vt Act. 10, πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου. vbi exponitur, Sub diaboli potestatem redactos. F

C. ΠΑΡΑδυναστεύω, Simul regno. vt B. interpr. apud Synes. ὁ Ναρσῆς τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui simul & post eum regnau't. Item παραδυναστεύοντες Proceres, quasi imperii participes. Bud. p. 651 ex Thuc. G

ΔΥΝΩ, & Δύω (seu pass. Δύομαι) & Δῦμι (vt à singulis formata tempora ostendent) Subeo, Ingredior. Il. ο, de Neptuno, δῦνε δὲ πόντον ἰών. Il. ζ, χθόνα δύμεναι. Il. γ, τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. At Il. σ, — αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν (nisi quis malit hic esse ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν pro κῦμα ὑπέδυσαν) Sic autem & sol occidens dicitur à poetis δῦναι ὑπὸ γῆν: itē qui occidunt, id est moriuntur, dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, seu χθόνα, sicut & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, in loco quem modò protuli. Quinetiam dicitur ensis δῦναι eum in cuius corpus penetrat, vt Il. π, — πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. Sic Il. φ, — πᾶν δὲ οἱ εἴσω δῦ ξίφος ἄμφηκες. Mars verò dicitur δῦναι eum (vt Il. ο, — δῦ δέ μιν Ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος) quem furore suo percitum reddit. Quinetiam vt Lat. H dicitur res aliqua subire animum, sic & apud Homerum χόλος (id est ira) dicitur aliquem subire: vt Il. τ, circa principium, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ‖ Δύειν autem sine adiectione, quum dicitur sol pro Occidere, sub. ὑπὸ γῆν seu γαῖαν: quod & alicubi à poetis additur. (legitur verò & δύναι κατὰ γῆς apud Xenophontem) Vel certè δύειν aut δύεσθαι dicitur tāquam εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, nimirum Oceanum. Sunt verò vsitata hac in signif. (videlicet occasus solis) in soluta quoque oratione, δύνειν & δύειν. ac δύεσθαι, vt docet Bud. pag. 159, & 160. Vbi & δύειν à Theophr. pro Mergere seu Immergere: ac δύεσθαι pro Mergi & Sidere poni docet. Sic autem & δύειν Philo De mundo, αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. Idem, νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης ἠφανίσθη. Ad illam autē mergēdi signif. pertinent quæ ex δύεσθαι ac καταδύεσθαι & eis opposito ἀναδύεσθαι scribit Eust. p. 117.

Δύω seu δῦω Homero est etiam Induo: nec dicitur tantùm δῦναι τεύχεα sed & δῦναι ἐν τεύχεσι. Hinc autem sumpta est metaphora τοῦ δύεσθαι ἀλκήν: sicut & ἐπιειμένος ἀλκὴν apud eundē legitur. At prosæ scriptores vtuntur potius cōp. ἐνδύω, ex quo Lat. mutuātur suū Induo.

Δύσομαι pro δύομαι apud Hom. futuro in præsens tempus migrante. vnde & vnico σ putat scribendū Eust.

Δύσις, Ingressus, Introitus, in v. l. cuius tamen signif. exēpla non afferuntur. At δύσις pro occasu solis (cui opponitur ἀνατολὴ) frequentissimum est. Aratus in plur. Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.

Δύτης, Vrinator. Bud. pag. 160 ex Herodoto. SIC Δυτικὰ ζῷα apud Aristot. Quæ vrinare solent, Quæ gaudent in aquam se mergere. ‖ Item pro Occidentalis. vt τὰ δυτικὰ μέρη τοῦ κόσμου, quibus opponuntur τὰ ἀνατολικά.

C. Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad quem non patet ingressus. Et Ἄδυτον substantiuè, Locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. Cæsar Cōm. De bello ciuili lib. 3, Pergamique in occultis ac remotis templis, quò præter sacerdotes adire fas nō est. (quæ Græci ἄδυτα appellant) tympana soluerunt. ‖ Item Ἄδυτος, Non occidens: eo sensu quo dicitur sol occidere.

C. ΑΜΦΙδύω, Induo. vnde ἀμφιδὺς participiū Qui induit, Indutus. ἀμφιδύς, ἐνδυσάμενος, Hesych.

C. ΑΝΑδύω, vel Ἀναδῦμι, Exsisto, Emergo, Prodeo sursum, Erumpo sursum. Il. α, ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, Emersit è mari. Eustath. vult ἀναδῦναι esse Ex profūdo vsque ad superficiem aquæ erumpere. ‖ Est ἀναδύω etiam ἀνατέλλω, id est orior, inquit Budæus.

Ἀναδύω, Retrocedo, Recedo. Od. ι, — μή πώς μοι ὑποδείσας ἀναδύη. Et Il. η, Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποδείσαι, οὐδ' ἀναδῦναι ὀπίσω λαὸν ἐς ὅμιλον.

Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, Emergo, Exsisto. vt ἀναδύεσθαι κρήνης, apud Apollonium, Emergere è fonte. cum genit. Vt ἀνέδυ in proximè præcedente loco Homeri. At cum accusatiuo apud eundem Hom. itidem Il. α, — ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, Emersit ex vnda maris. Hinc & Venus ἀναδυομένη, quā Apelles pinxit, apud Athen. lib. 13. ἀναδύεται εἰς Κύπρον, Luc. Ἀναδύομαι Bud. exponit etiā Scateo, Erumpo. Plut. de Pompeio, ὅπου γὰρ ἂν, ἔφη, τῆς Ἰταλίας ἐγὼ κρούσω τῷ ποδὶ τὴν γῆν, ἀναδύσονται καὶ ἱππικαὶ καὶ πεζικαὶ δυνάμεις.

Ἀναδύομαι, Respuo, Recuso, Fugio, Detrecto, vt ait B. Plut. Πομπήιος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Gregor. in epitaphio Basilii, γέμος δὲ μαρτυρίας, μήτε ἐθέλοντας πρὸς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, μήτε παρόντας ἀναδύεσθαι. Apud Synesiū, ἀναδύεσθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, Repudiare conditiones. Quibus exemplis à Budæo prolatis addam hæc tria, in quorum primo habet accusatiuum: sed interiecta præpositione πρός: in secundo infinitiuum: in tertio absolutè ponitur. ἀναδύομαι πρὸς τοῦτο, apud Clementem Alexandr. pro Refugio hoc, Non audeo hoc aggredi. Aristoph. Ranis, Ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι δάκνειν. Demosth. Phil. 4, τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; ἢ πότε, &c. In illo autem loco Aristoph. ἀναδύομαι puto idem esse quod Detrecto: at in hoc Demosth. accipio pro ὀκνεῖν siue ἀργεῖν, quorum etiam verborum significationes Eust. tribuit verbo ἀναδύεσθαι.

Ἀναδύομαι, Retracto & muto quod pactum est, vt ait idem Bud. subiungens hunc Luciani locum, τοῦτο μὲν γὰρ

A ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀνάδυσις, εως, ἡ, Emersio. vt ἀναδύω & ἀναδύομαι significat Emergo. Contrarium est κατάδυσις.

Ἀνάδυσις, Retrocessio. Exponitur etiam φυγή, i. Fuga. Theophr. μία τῶν λυπηρῶν ἀνάδυσις θάνατος, Vna est molestiarum fuga, mors. vt apud Cic. Laborum ac dolorũ fuga. Item pro ἀναφυγή, id est Perfugium, in qua significatione à Diodoro Siculo accipitur, lib. 5.

Ἀνάδυσις, Retractatio & mutatio eius quod pactum est. μετάγνωσις, Bud.

B c. 2. Ἐξαναδύομαι pro ἀναδύομαι, Emergo, Existo. sed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. ‖ Alut. autem in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης pro Detrectare pugnam.

c. 3. Ὑπεξαναδύομαι, ET Ὑπεξαναδῦμι, Clàm vel sensim emergo. sic exponitur in hoc loco Homeri, Λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. sed ita interpretando, vacaret λάθρη. ac certè Eust. vult ὑπὸ hic esse τὸ κάτωθεν, at ἐξ, τὸ εἰς ὀρθόν: ἀνὰ autem, τὸ εἰς ὕψος. p. 217.

C C. ἈΠΟδύω, F. ύσω, Exuo. Et vel alius dicitur me ἀποδύειν, vel ego meipsum. vt ἀπόδυσον τοῦτον, Exue hunc. Aliquando cum duplici accus. videlicet accusatiuo personæ, & accusatiuo rem significante, videlicet vestimentum ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, Exuam tibi vestem. Hom. Il. β, Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Dicitur etiam ἀποδῦσαί τινα τεύχεα ab eodem, Arma exuere, pro Armis spoliare. Il. σ, τὰ ἀπώλεσα, τεύχεα δ' Ἕκτωρ Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι. Itidem ab Atticis ἀπόδυθι dicitur pro ἀπόδυσαι. ‖ Apud Aristoph. ἀποδύντες pro ἀποδυσάμενοι, sumpta metaphora ab athletis, qui τὴν ἔξωθεν στολὴν ἀποδύονται, vt annotat Suidas in hunc locum Aristoph. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν. Vide Ἀποδύομαι. ‖ Inuenitur etiam ἀποδύω metaph. positum pro Libero. & cũ accus. ac genit. vt ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, Exuo te peccatis. id est libero.

D Ἀποδύομαι, Passiua vox, actiua tamen significatione, pro ἀποδύω, Exuo. vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας serpentes dicuntur, id est exuere senectutem. & ἐκδύειν τὸ γῆρας pro eodem. Aliquando ἀποδύομαι dicitur sine adiunctione pro Exuo me, vel vestimenta mea: vt faciunt luctaturi. Xenoph. in Symp. ὅτι οὐ δεήσῃ με συγγυμναστὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. Citatur & ex Luciano, ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη πάλαιε.

E Ἀποδύομαι, Exuo, id est Depono, Excutio à me, Nõ suscipio. Polyb. l. 5, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἐκ Μακεδονίας φόβον ἀποδεδυκότες, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἔχειν ἐδόκουν ἤδη βεβαίως. Rursum pro Excutio, vel Non suscipio. Plato De rep. lib. 10, οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τά τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, καὶ οὐ &c. id est, A nobis excussimus. hoc est Dicenda non duximus & explicanda nobis. Similia sunt apud Tacitum, Exuere obsequium, Exuere iustitiam, Exuere reuerentiam, inquit Bud. Videtur autem pro Excutere seu A se remouere, aut depellere, sumi & in hoc loco Plutar. in Coriolano, ἀποδυόμενοί τε τὰς διαβολὰς ἐπιεικῶς, καὶ τῷ νουθετοῦντι μετρίως χρώμενοι.

F Ἀποδύομαι, Suscipio, Aggredior, Instituo agere, Accingor. sumpta videlicet à luctaturis metaphora iam se exuentibus, & certamini accingentibus. cuius quidẽ significationis exempla duo paulo antè protuli. A quibus luctatorib⁹ ducta est similis verbi ἐπαλείφομαι metaph. Construitur autem variè ἀποδύομαι in hac translata significatione. Interdum cum πρὸς habente accusatiuum: vt apud Plut. De præceptis politicis, οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, Qui omnes partes reip. suscipiunt. Sic apud Greg. in oratione de Cypriano, οὐ γὰρ μικρὸν δύναται καὶ λόγος εἰς ἀνδρίας προσθήκην τοῖς ἀποδυομένοις πρὸς τὸ τῆς ἀρετῆς στάδιον. vbi perstitit in metaphora, στάδιον cum ἀποδυομένοις iungens. Luc. itidem cum nomine παλαίστρα (quod nomen est ancillæ) metaphoricum hoc verbum aptè iunxit, in Asino, καὶ ἐπὶ τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἀποδύου: alludens videlicet ad παλαίστρας significationem, quum est nomen appellatiuum. Cæterùm notandum est hic iungi ἀποδύομαι præpositioni ἐπὶ habenti accusatiuum. at in isto Chrysostomi loco vides iũctum eidem ἐπὶ, sed cum datiuo.

A De sacerdotio, ἡ δὲ παρθένος ἐπὶ μείζοσιν ἀπεδύσατο, καὶ τὴν ἀνωτάτω φιλοσοφίαν ἐζήλωσε, ad maiora accingitur certamina, Maiora meditatur. Sic apud Ælianũ. ἀλλὰ καὶ τελέως τὸ γράφειν τὴν τραγῳδίαν ἀπέρριψε καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, Studio philosophiæ se dedidit. Apud Xenoph. verò iunctum infinitiuo reperitur hoc verbum in Œcon. ἦ καὶ ταύτην σύ, ἔφην ἐγώ, τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν; Aggrederis & instituis docere? Ita enim legendum est ibi, non ὑποδύῃ. Erasm. in prouerbio Aut abi, aut exuere, Græcis autem ἀποδύεσθαι dicuntur (inquit) qui se parant certamini, quòd campestriati luctarentur olim, cætera nudi. vnde hæc ipsa vox ἀποδύεσθαι quoties transfertur ad rem animi, velut ad disputandum, aut repugnandum carni, prouerbii vim habes. Ita frequenter vsurpat diuus Chrysostomus, ac diuus Basil. Hactenus Erasmus. ‖ Huc adiungam ET supercompositũ Ἐπαποδύομαι, quod est ἐπιχειρῶ, teste Suida, hoc in loco Aristophanis, ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τούτῳ τῷ πράγματι. id est ἐπιχειρήσωμεν, Hãc rem aggrediamur, Accingamur huic operi, vel ad hoc negotium. Ἐπαποδύομαι (inquit Budæus) etiam vt ἀποδύομαι, pro Accingor, hoc est Aggredior, Adorior. Plutarchus in Marcello, οὕτω πότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι. Chrysost. in prim. ad Cor. homilia 16, εὐπαράδεκτον ποιεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύηται.

Ἀποδύομαι, Exuor, passiua non solùm voce, sed & signif. apud Aristophanẽ. Et ἵνα μὴ ἀποδυθῇ, apud eundẽ.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ, Ipsa actio exuendi, Vestimentorum detractio seu depositio, in Lycurgo, λέγω δὲ τὰς πομπὰς τῶν παρθένων καὶ τὰς ἀποδύσεις.

D Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, ad verbum, Exutorium, Locus vbi vestimenta exuuntur. Peculiariter autem sic appellatur locus ante balnea, vbi se exuunt loturi. Plinius in quadam epistola, Inde apodyterium balnei laxum & hilare excipit cella frigidaria: in qua baptisterium amplũ atque opacũ. Vtitur & Cicero hoc verbo lib. 3 epist. ad Q. fratrem. ‖ Ἀποδυτήριον vult B. accipi item pro eo quod spoliarium à Plinio vocatur in Panegyrico: vbi scribit, Nunc templum illud, nunc verè deus, non spoliarium ciuium, cruentarúmque prædarum sæuum receptaculum.

E c. 2. Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, Vicissim me accingo ad suscipiendos labores, Vel Vicissim labores suscipio. Affertur ex Can. Ephesini concilii. (Fortassis rectius, Accingo me aduersus lab.) Vide suprà & Ἀποδύομαι pro Suscipio.

c. 2. Προσαποδύομαι, ET c. 3, Προσαπεκδύομαι, Præterea exuo, Vltrò exuo, Bud. p. 69 ex Greg.

Ἐπαποδύομαι, vide suprà post ἀποδύομαι.

F C. ΔΙΑδύνω, vel Διαδύω, Subeo per medium. A Budæo apud Plut. exponitur Per mediam turbam elabi & euadere: apud Aristot. autem διαδύνειν de atomis, Permeare, Perlabi. At διαδύομαι non solùm hoc signif. (vt διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. Et διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος Theophr. sed etiam Elabor, Effugio (vt Plat. ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται: quod & διαδὺς signif. Demostheni) item Subterfugio, Detrecto. de qua signif. Bud. p. 157. HINC Διάδυσις, Permeatio. Item Detrectatio, Fugitatio frustratoria certamen detrectantis. Plut.

G in Dem. πολλὰς διαδύσεις καὶ παλινδικίας εὑρίσκονται. Gallica vox *eschappatoire* huic aptè respondet.

C. ΕΙΣδύω, vel Εἰσδύω, Ingredior, Δύω. Aphrod. εἰσδυόντα τοὺς πόρους. Et pass. εἰσδυόμενος ἡμῖν, nos subiens, in v. lex. At εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, ibidem ex Herodoto pro Considerarunt rem esse indignã. Suspicor autẽ id esse quod Latinè dicitur Subiit animum cogitatio. HINC Εἴσδυσις, Ingressus, Introitus. vt εἴσδυσις μικρά, Aristot.

c. 2. Διεισδύω, idem quod εἰσδύω, eidem Aphrodisæo, vbi dicit διεισδύειν τὴν ὕλην, & διεισδύειν εἰς τοὺς πόρους.

H c. 2. Μετεισδύω, Transeo. vt μετεισδύω εἰς ἄλλο, in v. l.

c. 2. Παρεισδύω, idem quod εἰσδύω. sic & Παρεισδύομαι. VNDE Παρείσδυσις, Ingressus, Introitus. ‖ Sed sæpe est Irrepo, Fallo introeundo & me insinuando. Ita Bud. nullum tamen exemplum afferens: sed ex Herodiano esse possit, παρεισδύντες δέ τινες τῶν ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν: & παρεισδύεσθαι εἰς τὴν πόλιν.

C. Ἐκδύω, vel Ἐκδύω, Elabor, Emergo. vt ἐκδῦναι κακῶν in v. l. ex Euripide. Ibidem, ἐκδῦναι ὄλεθρον, effugere. A
‖ Ἐκδύω, Magis vsitata signif. Exuo. vt Od. ξ, — ἐκ μὲν με χλαῖναν ἔδυσαν. Xen. Pæd. 1, ἐκδύσας αὐτόν. Sic ἐκδύειν τὸ γῆρας dicuntur serpentes, Exuere senectutem. Et alia metaph. ἐκδύεσθαι τὸ ἄχθος, apud Plut. ‖ Exponit Bud. & Excutere à se, in hoc Plut. loco, τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς. Vide B. p. 158. In v. l. ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμά, per pass. redditur, Exutus vinculis.

c. 2. Διέκδυσις, Ambages, Fugæ & strophæ tergiuersationũ, vt apud Plut. interpr. Bud. p. 157. ET Ἀδιεκδύτως, Sine tergiuersatione. Vide ibidem. B

c. 2. Μετεκδύω, ET Μετεκδύομαι, Exuo. vt μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῆς φύσιν, Plut.

c. 2. Παρεκδύω, Excutio, in v. l. Bud. autem παρεκδὺς interpr. Elapsus, sed exemplum non addens.

c. 2. Ὑπεκδύω, Clàm exuo, seu excutio. Item, Clàm elabor.

C. ἘΝδύω, ET Ἐνδύομαι, Ingredior, Subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τοῦτο, vel ἐς τοῦτο. Bud. p. 159, ex Xen. Aristot. & Plutar. Sic & ἐνδὺς εἰς γαστέρας apud Aristoph. Et cum dat. ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ συμφύεται. quod quidam per pass. interpr. Infunditur. Sic pass. apud Plat. πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. ‖ Sæpe Pro Induo, de veste dictum: vt ἐνδὺς πορφυρίδα, Xen. Et pass. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδύντες τὰ ὅπλα ab Herodoto (sicut δῦναι τεύχεα ab Homero) Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν Xen. Induere se laqueis. Bud. 46 & 159. ‖ At ἐνδύσας εἰς δέρμα ex Dioscoride, Pelle includens. ‖ Item ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης ex Plut. Public. in v. l. Nasi depressi ac demissi simitas. C

Ἔνδυμα, ατος, τὸ, Indumentum. Matth. 22. D

Ἔνδυσις, Ingressus, Introitus. Hesych. κατάδυσις. ‖ Item Vestiarium, id est vestitus. Bud. ex Pand. 133, χορηγεῖν τὰ πρὸς τὴν τροφὴν καὶ στόμα καὶ ἔνδυσιν καὶ στεφάνωμα. Sed aliud exemplum afferre poterat ex Athen. 12, τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν χρωμάτων τῶν νέων.

Ἔνδυτα pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. Ἔνδυτα καὶ ξανθοῖς ἐκρέμασε πλοκάμοις. ET Ἐνδυτὴρ πέπλος, in v. l. Peplus quo quis indui potest. ex Soph. in Trach. In iisdem ἐνδυτὴρ redditur Inducula.

c. 2. Ἐπενδύω, ET Ἐπενδύομαι, Superinduo. Item Superinduor: Plut. Pelop. ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. HINC Ἐπένδυμα, q. d. Superindumentum. ET Ἐπενδύτης pro eodem, cap. vlt. Iohannis, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο. vbi quidam Amiculum, alii Tunicam interpr. Sunt & qui Indusium magis aperta interpretatione reddant. Pro quibus & Suidas apertè facit. Ex Poll. certè constat fuisse quandam χιτῶνος seu χιτωνίσκου speciem. E

C. Ἐπιδύνω, vel Ἐπιδύω, Superoccido. vt ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, id est occidere super ira alicuius, quũ nox ei irato superuenit, seu nox eum iratum deprehendit: id est ad noctem vsque iratus manet. Paulus autem & aliam præpos. addidit ad Eph. 4, μὴ ἐπιδυέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. F

C. KATAδύνω, VEL Καταδύω, Penitus ingredior, seu in penitiorem locum, Ingredior in profundum. καταδύνουσιν εἰς γῆν. Quoniã autem penitiorem recessum quærunt qui abdere se volunt, hinc factum esse puto vt etiam ponatur pro Abdo me, vt apud Luc. τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, id est (Bud. interprete) Latitans, Abstrusus. Itidem verò à Platone pro Delitesco accipi addit. A Plutar. autem pro Subeo quasi in suffugium. quam aut cui assimilem signif. habere & in hoc eiusdem loco crediderim in Per. καταδύεσθαι εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα. Sic autem ab eo vsurpari, videlicet pro Subeo quasi in suffragium, testatur Bud. Idem ex Xen. affert pro Subeo latibulum, vbi de leporibus dicit, καταδύονται εἰς φάραγγας. vbi tamẽ malim Subire tãquam in latibulum, quum habeatur iam ibi accus. φάραγγας. Denique quoniam qui verecundãtur, & ipsi ad penitiores recessus confugiunt, etiã pro Verecundor seu Erubesco ponitur καταδύομαι. Chrysost. καταδύομαι μετὰ παρρησίας ἐς τὸν δεσπότην ἀπιέναι. At verò Xen. dixit καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, Pæd. 6. quod Bud. interpr. Secedo præ pudore, vel Non audeo prodire in publicum præ pudore. sicut & in eodem libro, ἐμὲ δ' οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῷ ἄχει, interpr. Secedere faciũt & me condere præ mœstitia. Verùm illud καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης secus accipi debere quàm Bud intellexerit, ostendit κατὰ γῆς καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης, quod in alio eiusdem Xenoph. legitur loco. Addam & Demosth. locum, vbi idem B. interpr. Demissum esse, vt rei esse solet in sordib⁹. is in orat. κατὰ Μειδίου legitur, τίς γὰρ ἐστὶν ὅστις οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέδυ, καὶ μέτριον ἑαυτὸν παρέσχεν; Sed ego hîc quoque accipere malim pro Delitesco & Publico careo. Sed & καταδεδυκὼς pro obruto à Plut. in Camillo poni scribit. ‖ Cæterùm quum hæ signif. ex vi præpos. κατὰ pendeant, (vt docui) sunt tamen qui apud Homerum Od. ο, ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, & Il. γ, μάχλω καταδύμεναι ἀνδρῶν, nõ sint redd ere simpliciter Ingredi, vel Subire: at Hesychius quũ καταδύσαισα exponat & ipse simpliciter εἰσελθοῦσα, exponit tamen καταδύμεναι, non εἰσελθεῖν, sed ὑπεισελθεῖν, atque adeo addit λάθρα. ‖ In aliquot eiusdem poetæ locis κατέδυ ἠέλιος, pro Occidit sol, & πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, per totum diem ad cadentem vsque solem. G

Καταδύω, Demergo, Submergo. Thuc. 3, καταδύουσι μίαν ναῦν. Ponitur & pro Submergor, vt κατεδύη ναῦς, apud eundem. Sic κατάδυσις νηὸς στρατηγός, Xen. in Hell. Et καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης: Herodot. ‖ Apud Luc. autem καταδὺς est Demersus vrinatorum more, seu Vrinans. cui opponitur ἀναδὺς & ἀνακύπτων. Quæ signif. conuenit fortasse & huic loco Batrach. Πολλάκι μὲν κατέδυνεν ἐφ' ὕδατι. ‖ Sed latius etiam accipitur pro In profundum defigo. in qua signif. (& quidẽ pass.) ex Plut. Camillo affertur, ξύλον κατὰ πέρας πολλῆς καταδεδυκός. Et ex eiusdem Romulo, κατάδυσις αἰχμῆς εἰς βάθος. At verò quod apud Callimachum legitur ἥλιον ἐν λέσχῃ καταδύσαμεν, puto ex Virgilio reddi debere, Solem condidimus. nam quin ad hoc loquendi genus ille respexerit, minimè mihi dubium est. Fateor tamẽ καταδύειν, sicut & δύειν, ad illud potius referri quod antea docui: nimirum δύειν seu δῦναι dici quasi εἰς βάθος ὑγρὸν κατιέναι, videlicet Oceanum. Poeticè autem, & quidem eleganter, dicitur aliquis inter confabulãdum facere soli, quod sol facit interim dum ipse confabulatur. Hæc certè mea est de isto loco sententia. H

Κατάδυσις, εως, ἡ, Recessus in quem aliquis se abdit, Latibulum. ‖ Item Immersio, apud Areop. cui opponitur ἀνάδυσις. Bud.

c. 2. Ἐγκαταδύω, vt ἐγκατέδυν ὕδασι, pro κατέδυν ἐν ὕδασι, in Epigr. Subii aquas.

C. ΠΑΡΑδύω, & Παραδύομαι, Plato & Demosth. idem quod παρεισδύομαι, Irrepo, seu Obrepo, Introeo me insinuando. Vide Bud. p. 159. Sed affert tantùm exempla pass. vocis: ego hoc actiuæ ex Athenæo addo p. 257, in fine, εἶθ' ὅτε παραδύη τὸ οἰνάριον. HINC Παράδυσις, Irreptio, seu Obreptio.

ΔΥ'Ο, Duo. (& δύω quoque apud Hom. & cæteros poetas) δυοῖν, duorum, & fœm. δυεῖν, duarũ. δυσί, duobus vel duabus. X. Pæd. 4, δυοῖν ὀφθαλμοῖν προσεωρᾶτο καὶ δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων & δυοῖν μηνῶν Plut. At ἐπὶ δυεῖν ὁρμεῖν, prouerb. Duabus anchoris inniti. subaud. enim ἀγκύραιν. Scribitur tamen hîc & δυοῖν. nam & generi masc. tribui hoc passim videmus: (vt Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ ἐξέρχεται, & δυοῖν ναυμαχίαιν Thuc. sicut vicissim δυεῖν pro δυοῖν masc. Atticorũ esse annotat Eust. ex Heraclide. (sed id ad veteres Atticos restringendum puto: præsertim quum ex Thucydide afferatur. sunt tamen qui contrà recentiorum scriptorum esse putent, atque ita suspecta essent apud Thucyd. exemplaria.) Datiuo δυσὶ vtitur apud Athen. l. 10, quidam Amarãtus Alexandrinus, καὶ σαλπίζειν ἅμα σάλπιγξι δυσί. Sic & δυσὶ μάχαις μεγάλαις in v. l. & in aliquot Test. noui locis. Existimatus tamen fuit barbarus hic datiuus non solùm κατὰ χρῆσιν Ἀττικήν, sed etiam κατὰ λόγον γραμματικόν, vt legitur apud Eust. p. 802. ‖ Sciendum est autem frequenter etiam δύο, vt indeclinabile, pro Duorum ac Duarum, & Duobus ac Duabus poni. vt ἀπὸ κεραιῶν δύο apud Thuc. Sic autem Hom. & hoc

δύο & suum δύω indeclinabile facere exẽplis docet Eustath. p. 802. Dicit verò idem poeta Il. β, ἕνα καὶ δύο quod Lat. Vnum & alterũ. At hoc loquendi genere δυοῖν θάτερον (quod ad verbum sonat Ex duobus alterum, & per ellipsin dicitur) habes mei lexici C1c. p. 1, ex Platone. & de eo idem scribit Bud. p. 995. A

C. Δυοτοκέω, ῶ, Bina pario.

C. Δυοκαίδεκα ET Δυώδεκα, ITEM Δώδεκα, Duodecim. ET BICOMP. Δυωδεκάεθμος, Duodecimus numero, Nonn. ET DERIV. Δυωδεκάς, άδος, ἡ, Numerus duodenarius. ITEM Δυωδέκατος, Duodecimus, Homer. B [...]NDE Δυωδεκαταῖος, idem quod δωδεκαταῖος. ¶ De-[...]ata [...]ia habet & Δώδεκα, VT Δωδεκάκις, Duodecies. ET Δωδέκατος, Duodecimus. At δωδεκάτη, festũ quoddam Athenis, quod & χοάς vocabant. Hesychius. A [...] O [...] καταῖος. vt δωδεκαταῖος θάπτεται, Die ab inter[...] u duodecimo sepelitur. SED ET Δωδεκαΐς, huc [...]rtinet. vt δωδεκαΐδες θυσίαι, Sacrificia ex duodecim animalibus. Eust. quæ Hesych. à duobus quoque mensibus appellauisse quosdam annotat. QVAB Δωδεκηΐδες quoque dicuntur, α in η Ionicè conuerso, C ET Δωδεκῇδες per syncopen. ITEM Δωδεκίδες θυσίαι, sacrificia duodecim ἱερείων, apud eundem Eustath. ex Paurania.

C. Σύνδυο, Duo simul, Bini. Demosth. contra Mid. σύνδυο ἦμεν τριήραρχοι. Dorion apud Athen. 8, καὶ τοῖς θεοῖς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. ET Σύνδυο γεγεννηθέντες, Gemini, Bud.

Δύσσον, ου, τό, Semis quinque, δεύτερον ἐπὶ μείζων: quod tamẽ Bud. Comm. legere se apud scriptores non meminisse ait, sed habere eandem deriuationem quã τρισσόν, ὀλιγοσόν, μυεροσόν, &c. Vtitur eo schol. Euripidis, & respon-deri ad ποσημόριον annotat: vt interroganti ποσημόριον, respondeatur, τὸ δύοσον, τὸ τρίτον &c. vel τὸ δύοσον, τὸ τριτημόριον &c. D

Δυϊκός, ὁ, Dualis. vt δυϊκὸς ἀριθμός, apud gramm. VNDE Δυϊκῶς, Dualiter, Numero duali.

Δυάς, άδος, ἡ, Numerus binarius.

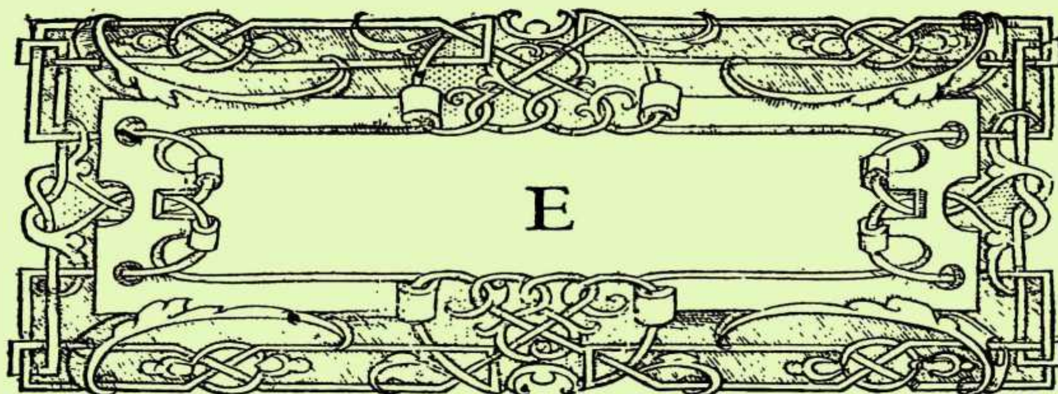
Δυάζω, F. άσω, cuius exempla non afferuntur. VNDE Δυασμός, οῦ, ὁ, quod exponitur oitus.

C. ΣΥΝδυάζω, q. d. Cõbino, Copulo. Aristot. Ethic. 5, de geometrica proportione loquens, καὶ ἐναλλάξ, ὡς ὁ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ, ὥστε καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὸ ὅλον, ὅπερ ἡ νομὴ συνδυάζει. postea appellat σύζευξιν, Bud. Et Polit. 6, οἱ [στρατηγοὶ] συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἁρμόττουσαν τῶν ψιλῶν. Vnde in pass. apud eundẽ De gener. & corrupt. τὰ δ' ἐναντία οὐ πέφυκε συνδυάζεσθαι, id est συζυγῆναι, vt alibi loquitur. Polit. 6, ἀνάγκη δὴ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, οἷον θῆλύ τε καὶ ἄρρεν. Et de coitu apud Xen. Cyn. τὸ γὰρ θῆλυ συνδυάζεται μὲν ἀεὶ, μάλιστα δὲ ταύτην τὴν ὥραν. ‖ Συνδυάζω neutraliter quoque capitur pro ipso passiuo in propria signific. seu metaphoricè pro Coniunctionis vinculo copulor, Conuersor, Consuetudinem & commercium habeo, vt in Psalmo 140, οὐ συνδυάζω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν. VNDE Συνδυασμός, οῦ, ὁ, Combinatio, Copulatio, Coniunctio. Aristot. Polit. 4, ὥστε δώδεκα οἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν. ‖ Γάμος etiã E F

(vt Pollux scribit) vocari potest συνδυασμὸς & σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικός, vt συνδυασμὸς ponatur pro copula coniugali. Aristot. Polit. 7, c. 16, ὁ γὰρ τῶν νέων συνδυασμὸς φαῦλος πρὸς τεκνοποιΐαν, de iuuenis mariti & vxoris cõiunctione. quod paulo pòst σύζευξιν & συναυλίαν appellat. ‖ Imò & ipse coitus venereus συνδυασμὸς dicitur. Athen. lib. 7, ἔνιοι δὲ τῶν κεστρέων οὐ γίνονται ἐκ συνδυασμοῦ, ἀλλὰ φύονται ἐκ τῆς ἰλύος καὶ τῆς ἄμμου. ET Συνδυαστικός, οῦ, ὁ, Ad copulationẽ & coniunctionem aptus. Item Copulatione & coniunctione gaudens. Aristot. Ethic. 8, ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιΐα κοινότερον ζώοις. ET Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nulla copula aut coniunctione quasi combinatus. aut Qui copulari & coniũgi cum alio nequit. ἀσυζεύκτος, ἀσύμπλοκος. Hesychio.

¶ Δοιώ, & plur. Δοιοί, poeticè pro Δύο, i. Duo. Il. ω, φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. Iliad. ε, δοιοῖσιν ἀέθλια ἐσθλὰ ἔφηκα. Hesiod. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, Αὐτόγυον & πηκτόν. Athen. l. 11, scribit, τὸ δοιοὶ καὶ δοιαὶ significare τὸ κατ' ἀριθμὸν εἶδος, τὸ δύο, vt Δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Ibidem addit significare etiã τὸ συμφυὲς & τὸ συνεζευγμένον κατ' ἀριθμὸν, vt δοιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους, Ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης.

Δοιή, ῆς, ἡ, Dubium, Dubitatio, Quum duabus menti propositis viis, nescit vtram sequi debeat. Il. ι, Δείδιμεν, ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. Callim. initio hymni in Iouem, Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμός ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον. VNDE Δοιάζω, Dubito. nam Hesych. δοιάσαι exponit διστάσαι. sicut & Ammonio δοιάσατο est ἐδίστασε. ‖ Item Consulto, Delibero. vnde δοιάσατο ab Hesych. exponitur ἐβουλεύσατο. A QVO ἘΝδοιάζω, itidem Dubito: quod vsitatius est. Thuc. lib. 6, οὕτω γὰρ οἵ τε ὑπάρχοντες ὑμῖν φίλοι θαρσήσουσι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον πρόσιασι. Philo De vita Mosis 3, οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσι. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante proposito. Ceb. Theb. οὐκ ἀκριβῶς ἤδη οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. Vox passiua quoque vsitata est. Thuc. lib. 1, ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, Quod in dubium venisse, turpe est. Vbi schol. ἐνδοιάζειν exponit λογισμῷ ἀμφιβάλλειν, λογίζεσθαι. esse enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. VNDE Ἐνδοιασμός, οῦ, ὁ, Dubitatio. ET Ἐνδοίασις, εως, ἡ, Addubitatio. idẽ. Bud. ex Hermog. (A QVO Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in dubitationẽ venire potest, Anceps, Dubius. Luc. in Scytha, ἐπιτείνειν χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ET Ἐνδοιασίμως, Dubiè. Ioseph. De antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, Alternabat sententia, Erat animi dubius.) ITEM Ἐνδοιαστός, idem quod ἐνδοιάσιμος. A QVO Ἐνδοιαστῶς, Dubiè, Non constanter. Thuc. lib. 8, ἐπιφανὲς δήπου οὐκ ἐνδοιαστῶς, Nihil ambigendo. Idem lib. 6, ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται, id est οὐ βεβαίως. ET bicomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Indubitatus, Indubitabilis. Philo lib. 1 De vita Mosis, τῆς ὑπὲρ τοῦ κτήσασθαι τὸ εἶδος ἀνενδοίαστον πόθον, ad piscendæ formæ haud dubium desiderium. VNDE Ἀνενδοιάστως, aduerb. Indubitanter, Haud dubiè. Idem eodem libro, ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι, vt sine detrectatione rem comprobarent,

(He)dolentis est aduerbium: (ex eorum genere quæ Latini interiectiones vocãt.) Sed geminari potius solet, interdũ verò & quater repeti. Scribitur autem Ἒ cum aspero. Æschylus in Prometh. p. 37 meæ editionis, Τί ποτέ μ' ὦ Κρόνιε παῖ, Τί ποτε, Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας δύρων Ἁμαρτοῦσαν, ἐν πημοναῖσιν; ἒ, ἒ. Et pag. 38, Ἀ μυδραίνει με χρίουσα Κένθοισι φοιταλέοισιν. ἒ ἒ. Et paulo pòst, διςδαιμόνων δὲ τίνες οἳ (ἒ ἒ) οἷ' ἐγὼ μογοῦσιν; Et pag. 46, in princ. ἰώ μοι μοι, ἒ ἒ ἒ ἒ. HINC Ἔλεγος, de quo mox.

ἜΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, Lamẽtatio, Lugubris vox. Apud Aristoph. in Auibus tribuuntur ἔλεγοι philomelæ suũ Ityn deploranti, dicitúrque Phœbus ἀντιψάλλειν eius ἐλέγοις. Exponit autem schol. θρήνοις: addens ita dici ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. Sed Didymum tradidisse vocari hoc nomine θρήνους qui ad tibiam decantarentur. Didymo assentitur Eustathius, (siue eiusdem, siue aliorum grãmaticorum sententiam afferens) qui postquam dixit fuisse olim in vsu ᾠδὰς θρηνητικάς, cuiusmodi fuerunt quæ postea vocata sunt μέλη Carica: addit, καὶ οἱ Ἐλλήνικοὶ δὲ ἔλεγοι, ὅ ἐστι θρῆνοι, οἳ μετ' αὐλοῦ, φασὶν, ᾔδοντο. Cæterùm, quod ad huius vocis etymum attinet, scio & alia proferri sed quæ mihi non æquè placeant. Vt autẽ hoc præ cæteris probetur, quod ἔλεγος deducit παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν, facit verbũ οἰμώζειν, itidem ab οἴμοι dolentis aduerbio deriuatum, pro οἴμοι λέγειν: & φεύζειν à φεῦ, pro φεῦ λέγειν: necnon ὤζειν, pro ὦ λέγειν. quæ posteriora duo (minus alioqui vsitata) commemorat apud Eust. Ælius Dionys. Nec verò mouere nos debet scripturæ diuersitas, quod ad spiritum attinet, qui in ἒ est asper, at in ἔλεγος, tenuis. idem enim & in aliis plerisque deriuatis vsuuenire videmus. Alium scrupulum iniicere potest & vocabulum ἔλεος, à quo facilior ideóque verisimilior videri queat vocis ἔλεγος deductio. Sed ego contrà, nisi putarem ἔλεος antiquius esse verbum quàm ἔλεγος, illud ex hoc factum esse crederem: quanuis autem vnũ altero antiquius esse existimem, ab eadem tamen origine vtrunque deriuare non dubito.

Ἔλεγος, Elegum carmen seu elegiacum, quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. 2, — ὅντινα λαὸς Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται. hîc enim schol. ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi ostendit, id est elegis versibus, quum scribit, τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill. lib. 2 Epigramm. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους Δήμε, τὸν στιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ. Sic & à Lat. appellantur elegi versus. HINC Ἐλεγεῖον eadem signif. (pro quo & ἐλεγεῖος in v. l. perperam) vt in loco illo schol. Apollonii. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖόν γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. vbi iocosè ad signif. huius vocabuli alludens, gemitus & ploratus seu eiulatus ita vocat, aut etiam querulas voces. Citatur ab Athenæo non semel Ion ἐν τοῖς ἐλεγείοις, item Κρητῖνος. vbi per ἐλεγεῖα intelliguntur opuscula integra elegiacis versibus scripta, quo sensu elegias Tibulli, Propertii, Ouidii appellam⁹. Sed ἐλεγεῖον etiam sing. numero à Thucydide, (l. 1, pag. 42) Pausania, Strabone, Athenæo, aliisque passim Græcis scriptoribus, vocari sciendũ est (vt in calce editionis Græc. epigr. annotaui) quod δίστιχον postea nominatũ fuit. Itidem verò Latini elegorum appellatione non ipsos pentametros versus duntaxat, sed & hexametros, qui cum illis copulantur, intelligunt. Quod autem ad illorum vsum attinet, eum planè mutatum fuisse, quum etiam amores eo carminis genere scripti fuerint, ipsa etiã poematia nobis declarant. (Cæterùm in v. l. habetur & Ἐλεγεία, sed absque testimonio.) HINC Ἐλεγοποιός, Elegorum seu elegiarum scriptor. vt Περίανδρος ὁ Κορίνθιος ἐλεγοποιὸς apud Athenæum. Vtitur & Aristot. in lib. De poetica, vbi addendo τῷ μέτρῳ verbum ποιεῖν, quosdam, ἐλεγοποιοὺς, alios, ἐποποιοὺς appellatos fuisse scribit.

Ἐλεγαίνειν apud Etymol. ET Ἐλεγχίρειν apud Suidam, Desipere. cuius signif. rationem apud eos vide.

Ἓ, Se, Pronomen accus. casus: genit. est οὗ, Sui: dat. οἷ, Sibi. tamẽ obliquos in hunc locum reiecimus, quòd possessiuum Ἑὸς, & compositum Ἑαυτοῦ, aliáque nonnulla deriuata illam accusatiui vocalem seruent. Od. χ, Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συβώτην Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ad se vocans. Plato Polit. α, ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελ..., Se expectare. Annotat tamen Hes. ἑ notatũ aspero spiritu & encliticum, significare αὐτ, Ipsum: rursum notatum spiritu aspero vnà cum accentu, significare ἑαυτὸν, id est Seipsum. At Eust. ἑ (sic enim apud eum scribitur, nulla accentus mentione facta) pro ἑαυτὸν Homericum esse negat, ponique ab eo potius pro αὐτόν. quomodo exponit illud Il. ζ, — ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων: addens, sententiam esse ἀνακόλουθον, nec assentiens iis qui exponebant ἑαυτὸν κατὰ γούνατα, nec iis qui legebant Ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα, quum Homerus dicere soleat genua seu pedes ferre aliquem, non autẽ contrà genua seu pedes ferri ab aliquo, vt in illo Iliad. ο, Τὸν μὲν ἄρ' ὡς εἴποντα πόδες φέρον. Sic Il. α, — περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλά τε καὶ φλοιόν, exponit αὐτό, addens, encliticum esse & trium generũ. Loco tamen suprà ex Od. citato pro ἑαυτὸν accipi fatetur.

Ἑὸς, οῦ, ὁ, Suus, propriè de vno, vt docet Bud. Il. ω, Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο Ἕλκει ἀκηδέστως. Od. γ, Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευεν ἑὰ πρὸς δώματα Νέστωρ. Od. ο, — πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ με νοστήσαντα, eius ædes. ‖ Ἑοῖο apud Apoll. ponitur pro primitiuo οὗ, id est αὐτῆς. lib. 3, παρηίδα δάκρυσι δεῦε Μυρομένη, ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο Πόντον ἐπιπλάγξασθαι, Quum longè à se. s. Medea Iason mari oberraturus discederet. ‖ Adiunctum verbis primæ & secundæ personæ, significat Meus, Tuus. Apoll. Arg. 2, ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, Meis ædibus. At lib. 2, ἀμηχανέως ἀγορεύσῃς Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγειν ὕπερ, Pro anima & vita tua. Et l. 3, εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. ‖ Pluralib⁹ etiã additur, pro σφέτερος, sicut vicissim σφέτερος aliquando singularibus. vt apud eũdẽ Apoll. l. 1, Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὐφαίνετ' ἰδέσθαι. id est σφετέραις, Suis. ‖ Et coniunctum cum verbo secundæ personæ, significat Vester: vt apud eũdem lib. 2, καρπώσαντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμά, Τέμνοιτ' ἀλὸς στόμα... id est Vestris manibus. Sic lib. 3, Μητέρ' ἑὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε. id est Vestram. ET Ὅς pro eodem, vt pro σφέος, σφός. Apoll. Arg. 4, μεμβλετο γάρ οἱ Οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα, id est, τοῦ ἑαυτοῦ, De suo socio. Et l. 1, Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ πεπύσατο νύμφη

ὄν πόσιν, Suum maritum. Et pro σφέτερος coniunctum nominibus pluralibus. vt ἡ ματίη, id est τῇ σφετέρᾳ seu τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι, apud eūdē. At iunctum nominibus, pronomin. vel verbis secundæ pers. capitur pro Tuus: vt apud Hesiod. Erg. Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ὧδ' ἔρδειν, Animo tuo. HINC gen. plur. ἑάων, Bonorum cuius nominat. sing. grammatici statuunt ἑόν, Suum. quòd ea quæ bona sunt, quilibet sua facere seu sibi asciscere conetur, hoc est ἰδιοποιεῖσθαι, vt ipsi loquuntur. Il. ω, Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων. Od. θ, Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων. Et alibi θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eust. tradit hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α, vt apud Hesiod. in Asp. βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων.

Οὗ, Sui. ET Ἕο, pro eodem, resolutione poetica. Od. η, de vē ... ἐπελάθεσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκη. Itē pro αὐτοῦ vel αὐτῆς uemadmodū Od. ξ, — ἐπεὶ ἕο, κήδετο λίην. vbi tamē encliticè nō scribitur, cōtra Hesych. ET Εὗ, synæresi seu syn aloephe facta, & ipsū pro eodem: vt pro ἐμοῦ, ἐμεῦ. Il. υ, — ὅ μὲν αὐτὸς ἤλυθε Γουνέων, εἴ πως εὗ πεφίδοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη, sibi parceret. Vbi Eustathius annotat encliticum esse, vt ἐμεῦ, σεῦ & similia. SICVT Ἑῖο quoque per epenthesin τοῦ ι pro eodem dicitur, vt pro ἐμοῦ, ἐμεῖο. ‖ Apud Apoll. verò Arg. 2, Εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, accipitur pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ, id est, de me haudquaquam sollicitus sum. eodem prorsus modo quo ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ & cæteros casus cum verbis pr. & secundæ personæ copulant: licet propriè & per se tertiæ personæ conueniant. Sic verò & ἑοῖ pro ἐμοὶ ab eodem vsurpari, paulo pòst ostendam. ET Ἕθεν facta paragoge, & ipsum pro eodem, vt ἐμέθεν pro ἐμοῦ. ἕθεν εἵνεκα, Sui causa. Il. ζ, ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ὦσατο χειρὶ, à se depulit. At Il. α — ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων, id est αὐτοῦ, vt Eustathius exponit, annotans hîc accuratiora exemplaria legere οὔ ἕθεν, vt encliticum sit. Nam & Hesych. scribit, ἕθεν quū accētu insignitur, significare ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς: at quum encliticum est, pro αὐτοῦ & αὐτῆς vsurpari. ‖ Ἕθεν ab eodem Hesychio exponitur etiam ἑκάς, item ἔνωθεν. at tunc ad uerbium fuerit, non pronomen.

Οἷ, Sibi. Il. π, — ἦ γὰρ ἔμελλε Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι. Xen. Pæd. 7, ὑπερεφοβεῖτο μή οἱ πάππος ἀποθάνοι, ne sibi auus moreretur. Plato epist. 7, οὐχ οἷόν δ' ὅς οἱ καλῶς ἔχειν, Non sibi honestum esse. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: vt Il. α, — τῷ οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων. Paus. ἐφαίνετο δέ οἱ, videbatur ei. ET Ἑοῖ, pro eodem, vt apud Homer. Ὀτρηροὶ θεράποντες ἐπισπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ. ‖ Ab Apollonio ponitur etiam cum verbis primæ & secundæ personæ, pro ἐμοὶ & σοί: (sicut ἕο ab eodem vsurpari paulo antè declaraui) lib. 3, Εἰ μὴ τλαίη χεῖρας, ἕως ἔπι θυμὸν ἐρύκει, Ἔξω ἐμαῖς, μετέπειτα δ' ἀτμεβόμενος ἑοῖ αὐτῇ. id est ἐμαυτῇ. Et lib. 1, Ῥηΐδίως δ' αὖ ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις Ἄλλων ἐκ πολίων. id est Tibi. Sed schol. hunc huius pronominis vsum non probat.

Σφωέ, ET Σφώ, Se, Ipsos, in duali numero. Il. α, de Achille & Agamemnone, Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; i. Ipsos duos. Iungitur item cū verbo secundæ personæ pro Vos duo. Il. α, Ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτὰ, Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. vbi Eust. annotat σφὼ à σφωέ abiectione literæ ε factū esse, vt à νῶϊ, νώ. nec verò circumflecti vt ἰδρῶ factū ex ἰδρῶτα, sed acui, propterea quòd dualia sint. In quodam loco tamē Il. δ qui in Σφῶϊ citabitur, σφῶϊ in dat. casu accipit.

Σφῶϊν, Sui, Ipsorū. ET in datiuo casu Sibi, Ipsis. Il. α — Πάτροκλεις ἔξαγε κούρην, Καί σφωϊν δὸς ἄγειν, Ipsis duobus. ‖ Coniunctum autem cum verbo secundæ personæ, significat Vobis duobus. vt Il. δ, Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, Σφῶϊ μὲν (οὐ γὰρ ἔοικ') ὀτρυνέμεν οὔ τι κελεύω. vbi Eustath. dicit ν metri causa abiectum esse. ET Σφῷν per contractionem cum ι subscripto pro eodem, Odyss. δ, — οὐ γὰρ σφῷν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων. (quam scripturam antiquā esse Eust. annot.) HINC Σφωΐτερος, ου, ὁ, Suus. Apoll. Arg. 3, τὸν οἱ πρόσθεν ξεναρίξας Σφωΐτερος Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα. i. τῇ ἑαυτῶ. Sic l. 3, οὕνεκεν ἄλλη Σφωϊτέρη παίδεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν. vbi schol. dicit perperam eū nominibus sing. num. pronomē hoc tribuisse quum dualis numeri sit. ‖ Adiunctū verbo secundæ personæ significat Tuus. Apoll. lib. 3, Εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον Δῆμον σφωΐτεροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι. Item, Vester, Iliad. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, Vestrum verbum. vt vult schol.

Σφέες, ET Σφεῖς contractim, Ipsi. Herodot. Polymn. τῷ γὰρ σφαλῇ, [φράζοντες ὡς] σφεῖς γε οὐδὲν ἄλλο ἢ δουλεύουσι τῇ προθυμίῃ τῇ ἡμετέρῃ, dicentes se, &c.

Σφέων, Suiipsorum. Epigramm. σφείων ἀδελφεῶν, Suam sororem. ET Σφῶν contract. pro eodem. Thuc. ἀπὸ τῆς ἀνδραποδισμοῦ σφῶν αὐτῶν, captiuitate suiipsorū, seu sua. Idem, δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, Suum esse refugium. Item, Ipsorum, αὐτῶν. ET Σφείων, per epenthesin τοῦ ι, itidem, Suiipsorum, Ipsorum.

Σφίσι, Sibi. Il. α, Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν. Inter se. vbi Eust. annotat quædam exemplaria encliticè μετά σφισι scribere. Apoll. Arg. 2, de ouibus luporum impetu terrefactis, τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως Σπείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν, cadentes super se mutuo, i. aliæ super alias. Plato epist. εἰσὶν ἄνθρωποι οἳ νῦν ἄρτι σφίσιν ἐσαεὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, sibi videri. Thuc. l. 6, τοὺς δὲ λόγους ἔν τε σφίσιν αὐτοῖς ἐποιοῦντο ξυμβατικούς, καὶ πρὸς τὸν Νικίαν. ‖ Quū additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, significat nobis. vt apud Apoll. φῆμι δ' ἡμῖν ἔτι σφίσι μνήσασθαι, inter nos ipsos. ‖ Item Ipsis. ET Σφὶ pro eodem, vsitatius apud poetas & Iones. Herodot. Polymn. ἐλθόντας ἐς τὰ σφέτερα ἱρὰ ἵζεσθαι ἱκέτας τῶν θεῶν, παραιτεομένους καὶ τῶν λοιπῶν σφι ἀπαμύνειν τῶν ἐπιόντων κακῶν τὸ ἥμισυ, Propulsare sibi, id est à se. ‖ Item Ipsis, tam duobus quàm pluribus. Od. δ, Ὣς φάτο· καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν, Ipsis duobus, Telemacho & Nestoridæ. Od. ξ, Καί σφι συῶν τὸν ἄρισον ἐϋκρίνας ἀποπέμψω.

Σφέας, Se. Herodot. Polymn. ἔδοσαν σφέας αὐτοὺς Ξέρξῃ, dederunt seipsos Xerxi. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa, tam de duobus quàm pluribus. Od. δ, Καί σφεας φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ipsos duos, Telemachum & Nestoridē. Herodot. Polymn. περιορωμένων τῶν Θεσσαλῶν καταφέρεσθαι σφεας, ipsos. ET Σφᾶς, pro eodem. id est Se. vt Thuc. τὰ καθ' σφᾶς ἀνελόμενοι. alibi αὐτοῖς addit, dicens, τὰ καθ' σφᾶς αὐτοὺς ἀνείλοντο. Item, Ipsos. Soph. Καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους Ξυναρπάσειαν. ‖ Copulatum verbo primæ personæ significat Nos. Luc. καθ' σφᾶς αὐτοὺς δὴ ἤλθομεν λόγους, inter nos ipsos. ET Σφὲ per apocopē pro σφέας, id est Se. ‖ Item, Ipsos, Ipsas, Ipsa. Apoll. Arg. 3, Μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ. ‖ Item in sing. num. pro Ipsū, Ipsam. Soph. Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, Ego eum prohibeo. Eurip. Med. Δεῖ γάρ νιν ὑπὸ γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, eam ipsam. ET Ψὲ, Doricè pro σφὲ seu σφέας, Theocr. Idyll. δ, Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες; id est Ipsas boues.

Σφέος, ου, ὁ, Suus. Vnde apud Apoll. Arg. 1, Ἤλθομεν αὖτις ἕκασοι ἐπὶ σφέα, rediimus quisque ad sua. Herodotus, εἰς τοῦτο σφεα προηγάγοντο, eò sua, seu res suas prouexerunt. Idē ἵνα ὀπίσω σφέα ἔχοι, Sua haberet, seu pro suis, Eis vt suis potiretur. Idem, ἔντομα σφέα ἐποίησε παιδία δύω, duos pueros sibi execuit. ET Σφός, itidem Suus. factum ex σφέος, vt σφᾶς ex σφέας. Od. ξ, ἐπιπασσόμενοι μέρει σφῷ. Iliad. δ, τοὺς γὰρ ἀνώγει Σφοῖς ἵπποις ἐχέμεν, Suos habere, seu Sibi habere, aut pro suis. Hesiod. Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis suis. Et in fœm. gen. Od. α, οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Sic σφῇ ἀρετῇ apud eūdem, & σφῇσι κεφαλῇσι, Il. δ. Et in Odyss. σφὰς κεφαλὰς, sua capita.

Σφέτερος, ου, ὁ, Suus, in prosa vsitatius, vt σφέος & σφός apud poetas propriè, qui plurium est, vt ἑός qui vnius. Od. α, αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Thuc. ἃ ἐγένοντο πρός τε τὸν βάρβαρον αὐτοῖς, καὶ πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Aristot. Pol. 5, πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς τῆς σφετέρας, τῆς χώρας ἐξέπεσον. Nonnunquam nominibus singularis numeri additur, vt apud Hesiodum, προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρους τε τοκῆας. Et apud Aristot. De mundo, τὸ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διεξέρπυσε, ad suas sedes cōsuetas. quibus in locis pro ἑὸς capitur. ‖ Adiunctum verbis primæ & secūdæ personæ, significat Noster, Vester, Meus, Tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel pluralis vel singularis numeri sunt. Hesiod. ini-

tio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Qui tamen huius vocis vsus poetis est familiarior, ac fortasse illis peculiaris. HINC Σφετερίζω, F. ίσω, Meũ facio, In meum commodum conuerto, Mihi vsurpo, ἰδιοποιῶ, seu ἰδιοποιοῦμαι. Et in secunda persona Σφετερίζεις, Tuum facis, Tibi vsurpas, In tuũ commodum vertis. Rarior tamen huius verbi vsus est in primis & secundis personis: frequentior in tertiis, & in infinito loquendi genere. Plato De leg. lib. 8, ἐὰν ἑαυτοῖς ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις, Suos fecerit, In suum cõmodum conuerterit, Sibi vsurparit. seu (vt Bud. reddit) Interuerterit, Sibi assumpserit. Media quoq; vox in actiua sign. vsitata est, vt apud Xen. Hell. 5, Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. Apud Greg. ii qui sacrarum literarum sensum peruertunt & detorquent, dicuntur τοὺς παρὰ τῶν θείων ἐνστάσεσι καὶ ἀνθήκεσι τοὺς πολλοὺς σφετερίζεσθαι, id est (vt Bud. interpr.) imperitos ad se perlectos religioni verae auferre, seu (ad verbum melius exprimendum) Suarum partium facere, vt nonnulli exponunt. Et quod idem Greg. de Basilio dixit, οὐ τέχνῃ δουλευόμενος, ἀλλ' ἀνοίᾳ σφετεριζόμενος, idem Bud. interpretatur Emeritus & asciscens. VNDE Σφετεριστής, οῦ, ὁ, Interuersor, Qui aliena vel ea quae communia sunt, in suam solius rem vertit. B.C.p.346, ex Aristot. Polit. 5

¶ Ἑαυτοῦ, Suiipsius. ἑαυτῷ, Sibiipsi: ἑαυτὸν, Seipsum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipsorum: ἑαυτοῖς, Sibiipsis: ἑαυτοὺς, Seipsos. Quae pro foem. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. Aeschines, τοῖς θεοῖς φησὶν ἑαυτὸν νύκτωρ διαλέγεσθαι. Idem, Θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀνανδρίας. Xen. καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. vt apud Luc. ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plut. διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Aristot. Ethic. 5, ἑαυτὸν σφάλλων: & paulo pòst, τοῦ ἑαυτὸν διαφθείροντι. Sic Xen. ἑαυτὸν σφάλλει. Interdum pronomen simplex praefigitur: vt Herodian. 5, αὐτόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτοῦ γενέσθαι ἔλεγεν. Plut. αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία. Iungitur etiam cum superl. praecedente illo simplici pronomine, vt ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστος ἐστι, Plut. De aud. Saepius tamen illo pronomine non praecedente, vt ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων apud Philostr. quod redditur, Melius quàm vnquam aliàs differens. Plut. βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν. quod Turneb. interpr. Tum denique longè optimos fieri homines. Sed inuenitur etiam (quod rarius esse puto) cum comparatiuo gradu, apud Thuc. πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Sic Xen. ὅταν μὴ ἐρῶς ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστι βελτίων. ‖ Alicubi autem ἑαυτοῦ & ἑαυτῷ caeteráque ponuntur vbi simplicia etiam αὐτοῦ & αὐτῷ locum habent: sicut vicissim αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & αὐτῷ pro ἑαυτῷ interdũ posita reperiũtur. quae exemplis probat Bud. p. 27. Sciendum est autem hoc compos. pronomen ab Homero ignorari, dicente οἷ αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, itidémque in caeteris casibus duo pronomina copulante.

Ἑαυτοὺς in prima pers. (vt siquis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat) habet Demosth. Pro cor. ἐπεὶ ἡμᾶς παρεληλυθότας εἰς τὰ Πύλας, καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους. ‖ At exempla ἑαυτοῦ positi in secunda persona pro σαυτοῦ, itidémque ἑαυτῷ pro σαυτῷ, &c. lectori ex Bud. petenda relinquo, p. 32.

Αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, vt αὑτῷ pro ἑαυτῷ, &c. sunt & ipsa in frequentissimo vsu. Aristot. Ethic. 5, εἰ τις πλέον ἑτέρῳ ἢ αὑτῷ νέμει εἰδὼς καὶ ἑκών, οὗτος αὐτὸς αὑτὸν ἀδικεῖ.

Ἔ͂ΑΡ, ρος, τὸ, Ver. Il. ζ, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. Odyss. τ, — χλωρηῒς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Et πολιὸν ἔαρ Hesiod. Erg. 475. Thuc. πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, extremo hyemis iam vergentis in ver. Ἔαρος, Vere, id est Verno tempore. Aristot. τίκτει δὲ τὰ μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin. Piscium molles vere pariunt. Et apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, sub vere. & πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente iam vere. Metaphoricè apud Theocr. Idyll. 13, Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχία, pro ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, à verni temporis iucunditate. Sic Demades orator apud Athen. lib. 3, τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. Etymolog. deductum hoc vocabulũ vult ab ἐῶ, id est πέμπω, quoniam eo tempore terra omnia emittat.

Ἔαρ, Sanguis. Eust. ex Oppiano. Huius autem significationem addit Suidas, quòd verno tempore sanguis abundet. ‖ Item Pinguedo apud Nicand. Alexiph. lib. τρηχαλέης ἢ ὀρχάδος ἔαρ ἐλαίας, id est λίπος, vt schol. exponit, citans ex Callimacho, Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου τὸν ἔλεξεν ἔαρ. ET Εἶαρ, per epenthesin τοῦ ι, itidem Sanguis. vnde apud Eust. τοῦ ληστηρίου citatur ex quodam poeta, ἡχὰ κονίσαι Ἄξενοι λύτρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι Nicand. Alexiph. de potu sanguinis taurini, Ἦμος πηγνύμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ. VNDE Εἰαροπότης, ου, ὁ, Sanguipota. αἱμοπότης, ψυχοπότης, Hesychius. ET Εἰαρίτης λίθος, idem qui αἱματίτης, vt Nicandri scholiastes docet.

Ἐαρινὸς, ή, όν, Vernus. vt ἐαρινὴ ὥρα, Vernum tempus. ἐαρινὰ μῆλα, Verna poma apud Dioscoridem. πρὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς, ante aequinoctium vernum, apud Pl. Problem. Rom.

Ἔαρον, ου, τὸ, Rosa. ῥόδον, Hesych.

Ἐαρτέρος, ου, ὁ, Vernus. Nic. Ther. Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου. ‖ Ἐαρτέρα Hesych. exponit etiam λεπτὰ, ἁπαλὰ, πυκνὰ, χλωρά. AT Ἐαρτῆρος apud eundem est λέξεως τοῦ ἐαρινοῦ, quasi à nominatiuo ἐαρτήρ.

Ἐαρίζω, F. ίσω, Vernum tempus dego. Athen. lib. 12, de regibus Parthorũ, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. sicut paulo antè, de regibus Persarũ, ἐχείμαζον μὲν ἐν Σούσοις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Latini dicunt quidem Aestiuare & Hybernare, sed Vernare alio sensu. ‖ Item Verno, id est vernam temperiem seu amoenitatem refero. Philo De vita M. lib. 1, οὕτω δ' ἴσως τῆς χώρας διακειμένης καὶ ταῖς χειμεριναῖς ἐαριζούσης ὥραις, vt brumali die vernet. Et in Axiocho, παντοίοις δὲ λειμῶσιν ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, prata autem flosculis distincta vernant.

C. Ἐνεαρίζω, Vernum tempus dego in, &c. Plut. Erot. de amoribus puerilibus, αὐτοὺς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς ἀνθηροῖς καὶ ἀνθηροῖς, εἶθ' ὡς ἐκ τῆς πολεμίας ἀναστρατοπεδεύειν.

¶ Εἶαρ, αρος, τὸ, Ver. factum ex ἔαρ epenthesi literae ι, metri causa. Hesiod. Erg. Εἴαρι πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.

C. Εἰαρόμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vernantes mãmas habens. in Anth. epigr.

Εἰαρινὸς, ή, όν, Vernus. Il. π, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Il. β, — ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Et εἰαρινὸς πλόος apud Hesiod. Erg.

¶ ἮΡ, ἦρος, Ver, factum ex ἔαρ contraction ε & α in η. est que in vsu tum apud poetas tũ prosae scriptores. Theophr. lib. 1 De caus. pl. c. 14, Εὐπειδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ εὔκαρπα φησὶ θάλλειν, Καρπῶν ἀφθονίῃσι κατ' ἦρα πάντ' ἐνιαυτὸν· ὑποτιθέμενος τινὰ τοῦ ἀέρος κρᾶσιν τὴν ἠερινὴν κοινήν. Ibycus apud Athen. 13, ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι [θαλέθουσιν.] Aristoph. Neb. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, Verno tẽpore gaudens. Thuc. lib. 5, τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. Athen. 14, καρποφορεῖ δὲ ἐς τὸ ἔπος, ἦρος τε καὶ φθινοπώρου.

C. Ἠριγέρων, οντος, ὁ, Senecio. cui nomen hoc Graeci dederũt quia vere canescit, vt docet Plin. lib. 25, cap. vlt. De qua herba plura habes apud eundem Plinium loco citato, & apud Dioscoridẽ lib. 4, cap. 97, & Theophrast. lib. 7, cap. 7.

C. Ἠριθαλὲς, έος, τὸ, dictum aeizoon minus, vt scribit Plin. quòd vere floreat.

C. Ἠρανθεμον, Eranthemon, herba sic appellata quòd vere floreat.

Ἠερινὸς, (ET Ἀερινὸς Doricè) ET Ἠερινὸς, interiecto ε, (quod ex Epigramm. citatur) Vernus. Il. ε, ὡραῖος τοὺς ἠλθε φέρων μύρος ἠερινὸν ἡδύ. Aristoph. Auib. κρέκουσ' αὐλὸν ἀείσματα ἠερινοῖς. VNDE Ἠερολόγοι dicuntur τέττιγες, id est cicadae, apud Hesych. quemadmodum suprà à Nicandro dictum est τέττιγος ἐαρτέρου. ET Ἠερινοτόκος, Verno tempore pariens. ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ' ἔαρ φόρους τελούντων. Hesych.

Ἠέριος, vide post Ἦρ quod proximè sequitur.

¶ Ἦρ, est etiam Tempus matutinum, seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, vt meridianum cum aestiuo, & sic deinceps:

inceps: vel quòd diluculum homines ad consuetas ope A ras excitet: vt quemadmodum ὄρθρον ab ὀρθοῦσθαι, sic ab ἀέρων ἦρ dictum sit, quoniam tunc αἰρόμεθα καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα, teste Eustathio. Odyss.υ, Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσονται μεγάροιο, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, summo mane venient. VNDE Ἠριγένης, ET Ἠριγένεια, auroræ epitheton, quòd matutino tẽpore seu mane quasi gignatur aut oriatur. ET Ἠέλιος apud Hesych. ὀρθρινός: si mendum illi vocabulo non subsit. ET Ἠέριος, ὁ, Matutinus. Il.α, de Thetide, Ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν οὔλυμπόν τε. Item, Ἠερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων. B id est ὀρθρινή, per pleonasmum τοῦ ε, vt tradit Eust. adtamen esse qui aeria exponant ab ἀήρ, sicut Iliad. γ, grues quoque ἠέριαι dicuntur. At Od.ι, Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ, Ἠέριοι, Eustath. exponit. Sed ego crediderim legi etiam posse Ἠερίη: vt si ὥρη ἠερίη quod alibi dicitur ὥρη ἐν εἰαρινῇ, quanuis alii qui & Iliados α, ὥρη sine adiectione poni pro Vere, non ignorem.

ἘΑΏ, F. ἐάσω, aor. I, εἴασα, Sino, Permitto. Cum infi- C nit. Il.τ, Οὐδέ μιν εἴα δ' ἔμ' ἐάσκες (&c.) Κλαίειν. Et Il.β, — τὴν δὲ δὴ ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Isocr. μὴ τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾶς, μὴ τὸ ὑβριζόμενον περιορᾶς (vbi obserua etiam ὑβριζόμενον περιορᾶς idem esse quod ὑβρίζεσθαι ἐᾶν.) Xen. οὐκ ἐᾷ ποιεῖν. At ἐῶ χαίρειν vide in Χαίρω: & ἐῶ λέγειν, in Λέγω. ‖Bud. postquam dixit ἐῶ esse etiã Prætermitto, Omitto, (quod sæpe significat cũ illo infinitiuo λέγειν) ἐῶ ait interdum accipi pro Sino liberum abire, Non attingo: & ex Demosth. affert, οὐδ' ὅτ' Εὐέργω περιῆρος λαγχάνειν, εἴας ἄν με, id est (inquit) Reliquisses mẽ quietum, sed etiam interpellasses. Item pass. participii hoc ex Theophr. exemplum, de rosa scribente, ἐπιτεμνομένη δὲ, βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος· ἐωμένη γὰρ ἐξαίξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. Et ex Aristot. ἐαθεὶς pro Relictus, in Probl. ὁ ἀπὸς ἐαθεὶς ἐν τῇ ψύχει. Item ἐᾶσθαι eo sensu quo dicitur Latinè Missa hæc fiant. Strabo, ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσθωσαν. ‖Ἐάω etiam pro Desino, Cesso, ex Homero affert.

C. ΠΑΡεάω. Transmitto, in v.l.

¶Ἔα aduerbium ex imper. ἔα factum, vt quidam grãm. tradunt, qui & ἐκπλήξεως aduerbium seu ἐκπληκτικὸν esse E addunt. (sic certè & ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in aduerbia degenerarunt) Lat. redditur Hem, & aliquando Ah. Plato in Protag. ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ, id est Hem, sophistæ hi sunt: vt Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ περισπῶν οὑτοσί; Apud Æschylum quoque p.12, ἆ ἆ, & ἔα ἔα schol. esse ἐκπλήξεως aduerbia scribit. & quidam Hau hau interpr. Ita certè redditur & Euang. Marci cap.1, ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί: ab aliis tamen, Ah. quod malim: vt sit ex- F clamatio à dolore potius quàm à rei nouitate proficiscens. Sic vertitur, Ah & apud Aristoph. Nub. vbi qui audiuit dicentem ἰώ μοί μοι, exclamat, ἔα, τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; At in hoc Synesii loco, ἔα, πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. Heu. In qua signific. si scriberetur ἕα cum aspero, dicerem potius esse ab ἓ aduerbio de quo suprà.

Εἶα autem est hort. aduerbium, vt Lat. Eia. quod & cum plur. num. verbo ponitur interdum: vt Aristoph. Pluto, ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε. Idem in Vespis, Εἶα νῦν γ' ὦ σφηκιστικαὶ σφῆκες &c. G

ἘΓΕΙΡΩ, F. ἐρῶ, Pr. ἔγερκα. Aor. I ἤγειρα, Expergefacio. vt ὑπνώοντας ἐγείρει, Od.ε. itẽ Od. ω, initio. Alicubi etiam ἐγείρειν ἐξ ὕπνου dicit, vt Odyss.ο. In pass. Ἐγείρομαι, Expergesio. vt ἔγειραι ὁ καθεύδων, quod à Paulo affertur, ad Ephes. cap.5. ‖Ἐγείρω, vel Ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, pro Excito à mortuis: & pass. Ἐγείρομαι seu Ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, itidem pro Excitor à mortuis, in Testamento nouo sæpe. Ibidem & ἐγείρειν νεκρούς. ‖Ἐγείρω H metaph. vt Latinè Excito. Hom. Iliad.λ, — ἔγρος δὲ φύλοπιν αἰνήν. Et Iliad.σ, — ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. Thucydid. 1, καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. Excitare pugnam, seu bellum. Item ἐγείρειν θυμὸς apud Hom. vt Lat. Excitare animum. Apud Herodianum autem ἐγείρειν ὀργὴν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum verò ἐγείρω redditur Instigo. ‖Ἐγείρω, Excito, id est Extruo, vide infrà in Ἔγερσις. At Ioh.2, quum vet. interpr. reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere: λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. At ἐγείρειν τρόπαιον apud Herodianũ sæpe, Excitare vel statuere trophæũ.

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q.d. Expergefactio) Excitatio. Item Resurrectio, de Christo, Matth.27. ‖Ἔγερσις τῶν τειχῶν, Extructio, In altũ ædificatio, B. ex Herod. AB EADEM formatione Ἐγερσιβόντης, ET Ἐγερσίγελως ET Ἐγερσίνοος; ET Ἐγερσιφανής. quæ quatuor cõp. sũt. Est autẽ ἐγερσιβόντης dictus ἀλέκτωρ in Epigr. (.i. gallus gallinaceus) Voce excitans. In iisdem Epigr. ἐγερσίγελως Bacchus, Risum excitans. At Ἐγερσίνοος, Mentem excitans, Nonno. Ἐγερσιφανής autem πέτρος ex Epigramm. affertur in v.l. pro Ignarius lapis. (q.d. lucis excitatorius, vt ego intelligo) ET SIMPL. Ἐγέρσιμος, vt ἐγέρσιμος ὕπνος, Nonno, q.d. Excitabilis somnus, pro Somnus è quo aliquis excitari potest. ITEM Ἐγερτικός, Excitatiuus, Excitandi vim habens, seu prouocandi. vt ἐγερτικὸς μανίας, Excitandi furoris vim habens, seu prouocandi. In v.l. In furorem concitans, Insaniam prouocans. Ibidem, ἐγερτικὸς θυμοῦ. ET Ἀνέγερτος, Inexpergiscibilis, ex Gaza apud Aristot. Inexperrectus, ex Ouidio.

C. ἈΝεγείρω, Expergefacio, Excito, pro ἐγείρω. Od.κ, — ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον. Aristoph. Ranis, ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει. Demosthenes Philipp.4, ἀλλ' οὐδ' ἀνεγερθῆναι δυνάμεθα, &c. Expergefieri. ‖Ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, apud Philonem De mundo redditur Attollere seu erigere oculos in cælum.

D C. ΔΙεγείρω, idem quod ἐγείρω. vt διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Herodianus lib.2. Et pass. Διεγερθεὶς, Expergefactus. HINC Διέγερσις, Excitatio. ET Διεγερτικὸς, Excitãdi vim habens.

C. ἘΞεγείρω, Idem. Aristoph. ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. VNDE Ἐξέγερσις, idem quod ἔγερσις & διέγερσις, Excitatio.

C. ἘΠεγείρω, Idem. Aristophanes, πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι;

C. ΠΡΟεγείρω, Præexcito, Antè excito. Et pass. προεγείρονται οἱ νεκροί, Naz. Mortui antè resurgunt.

E ¶Ἔγρομαι per syncopen, pro ἐγείρομαι. Iliad.β, Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Et Odyss.ο, — ἔγρεο Νεστορίδη. Aristophanes, κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός. HINC compos. Ἐγρεσίκωμος, Bacchus in Epigramm. Excitans comessationem. ET Ἐγρεκύδοιμος Minerua, Tumultum [bellicum] excitans. ET Ἐγρεμάχος, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam excitans. ITEM Νήγρετος, Somnus Homero, (q.d. Inexcitabilis) Ex quo excitari non queas. ET Ἀνήγρετος apud Nonnum pro eodem, ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου. ITEM verba compos. Ἀνέγρομαι ET Ἐξέγρομαι, (pro ἀνεγείρομαι & ἐξεγείρομαι) apud poetas præsertim in vsu: sic tamen vt interdum in prosa etiam legantur, vt ἀνεγρόμενος apud Luc. At ἐξηγρόμην ex Aristoph. affertur.

ἘΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, ῶ, Vigilo. Aristot. ὅτι τὰ ἔναιμα καὶ πεζὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ. Xenoph. de lepore, ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. Apud Homerum autem legitur ἐγρηγορόων, Iliad.υ, in principio: vbi annotat Eustathius esse ab ἐγρήγορα medio præterito: hoc modo, ἐγείρω, futur. ἐγερῶ, Præt. ἤγερκα, medium ἤγορα, & Atticè ἐγήγορα, & cum pleonasmo literæ ρ, ἐγρήγορα. vnde esse ἐγρηγορῶ, seruato ε primitiui. Sciendum est autem & medium illud præteritum sæpe legi, & quidem interdum pro Vigilaui, sed sæpius pro Vigilo. Aristophanes Pluto, τὴν νύχθ' ὅλην ἐγρηγόρασι, vbi exponitur, Totam noctem vigilarunt, vel Insomnem duxerunt. Herodianus lib.2, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο. Sic participium ἐγρηγορὼς apud Platonem & Xenophontem, Vigilans. cui opponitur καθεύδων. Apud Plutarchum autem ἐγρηγορὼς opponitur τῷ ὑπνώδει, id est somniculoso, seu dormitatori. ET Ἐγρήγορθε pro ἐγρήγορα apud Homerum, vt Iliad.κ, — οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et ἐγρηγόρθαι apud eundem, item ἐγρήγορθε in imperat. pro Vigilate, seu Excubias agite, vt Bud. interpr. de quibus lege Eust. HINC Ἐγρηγορότως, Vigilãter, Vigilãdo. ET

Ἐγρήγορσις, (q.d. Vigilatio) Vigilia. Apud Aristot. itidem que Plut. De liber. instit. opponitur ὕπνῳ, id est somno. Exponitur etiam Excubiæ. Item Vigilantia. ET Ἐγρηγορτί, Vigilanter. ITEM Ἐγρήγορος ex LXX. interpr. affertur pro Vigil, Thren. 4. ET Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν à Basilio Vigil seu Peruigil, Bud. interpr. Quem tamen huius vocis vsum valdè miror, quum aliter potius accipiatur: vt apud Aristotelē, ἐγρηγορικαὶ πράξεις, quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus. ITEM comp. Διεγρηγορῶ pro Vigilo, Expergiscor. Bud. ex Herodiano.

Γρηγορῶ etiam dicitur, sed minus frequenter, nec à vetustioribus, vt quidam putant. Legitur Luc. 12, γρηγοροῦντας. Sic Basil. πᾶς ἐλπίδας, ἐπὶ τῶν γρηγορούντων ἐνύπνια. In v.l. est ET Γρηγόρησις, Vigilatia. ITEM Γρηγορικός (sicut & ἐγρηγορικός, de quo paulo antè) apud Aristot. legi testatur Bud. Ab eodem ET comp. Διαγρηγορῶ affertur pro Vigilo, item Expergiscor, sed sine autore.

¶ Ἐγρήγορσις apud poetas idem quod ἐγρηγορῶ, Vigilo. Iliad. λ, Παννύχιοι ἐγρήσσοντες. Apoll. Arg. 2.

ἘΓῺ, communi lingua & Ἔγωγε, Atticè, Ego. pron. primæ personæ. Il. ι, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Xen. Pæd. 1, ἐγὼ καὶ σὺ ἐλογιζόμεθα. Od. ρ, Δός οἱ ἑλὼν οὐπ φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Verbo primæ personæ rarò additur, nisi aut emphaseωs, aut διαστολῆς causa, vt testatur Eust. Od. λ, Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. X. Pæd. 2, ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲ ἄξειν οὐ μεῖον δυμυρίων. Interdum & αὐτὸς additur. Od. φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας. Sæpius verò vacat. vt apud Plat. Apol. ἔγωγε μὲν γὰρ ἐβουλόμην. quod Cicero vertit, Equidem vellem. Nonnunquam cum particulis γε, γέτοι, δή, τοι, (præsertim verò in respōsionibus & affirmationibus) copulatur. vt ἐγὼ δή, Equidem. Bud. ex Dem. βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic & ἔγωγε Atticum idem valet quod καὶ μάλα, vel πάνυ γε, vel μάλιστά γε. hoc est, Sanè quidem. Xen. identidē, ἔγωγε, ἔφη, Equidē prorsus. Synes. ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τὸ πατεῖσθαι ... Ego siquidem, vt Bud. interpr. Idem, ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα. Et Xen. ἐγὼ τοι σε δίκαιον μὲ νομίζω. Plato, καὶ εἶδόν τι, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud. ὡς ἔγωγε exponitur Equidem apud Naz. vel, Vt ego quidē existimo. Aliquando per synalœphen dicitur ἐγᾦδα, ἐγῷμαι, seu (vt quidā scribunt) ἐγᾦμαι, ἐγᾦδα, pro ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι. Xen. Apomn. 2, οἱ παρὰ σοὶ τούτων οὐδὲν ἐπίσανται πεῖσαι; respōdet alter, πάντα μὲ οὖν, ὡς ἐγᾦμαι. pro quo paulo pòst diuisim, ὡς ἐγὼ οἶμαι. ET Ἐγὼν Doricè pro ἐγώ. Il. α, Τοίγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον. ITEM Ἐγώνη, & ipsum Doricū pro ἐγώ, vt pro σύ, τύνη, iidem Dores dicunt. Eustath. pleonasmum esse scribit syllabæ νη.

Ἐμοῦ, Mei. Vnde ἐμοῦ γε ἕνεκα, idem quod Latinis, Per me quidem. vt apud Plaut. At tu ægrota si vis, per me qui dem, ætatem. PRO QVO Ἐμέο, resolutione Ionica. ET Ἐμεῦ synæresi poetica, seu Dorica & Æolica. Theocr. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ εἴσεται οὐδέν. ET Ἐμεῖο per epenthes. τοῦ ι. Il. α, Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. ET Ἐμέθεν per paragogen, Atticum, vt quidam scribūt. Il. α, τόσον γὰρ ἐξ ἐμέθεν. AT μοῦ aphæresi literæ initialis ε, ex ἐμοῦ factum est. PRO QVO Μεῦ Doricū & poeticū est. Il. α, Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ'. vbi Eust. annotat τὸ ἐμοῦ, ablata litera initiali ε, encliticum esse.

Ἐμοί, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Atticum, vt ἔγωγε. Ἐμοὶ δοκεῖν, Vt mihi videtur, Mea opinione. Quod Aristoph. pleno sermone dixit in Pluto, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖν. sicut & Plut. Themist. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν. & τὸ ἐπ' ἐμοί, Quantum in me est, vel fuit, aut erit, Pro viribus mea. De quo & similibus loquēdi formulis dicā in Ἐμός. ET Ἐμοίγη, pleonasmo syllabæ νη (vt in ἐγώνη) pro ἐμοί. Et μοι aphæresi syllabæ initialis: vnde & encliticū est. Il. ζ, Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. Et duplicatū apud Demosth. Epit. πρέπει δ' ἐμοὶ γὰρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δύς κριτὸν καθίστη μοί τ' αἵρεσιν αὐτ. Interdū (vt Mihi apud Lat.) gratiā addit: idq; frequēter in postulationibus aut interrogationibus. Il. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον. Il. σ, Ὄφρα δέ μοι ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. X. Pæd. 1, τὸ δὲ μάλιστα μέμνησό μοι. ET Ἐμίν, Doricè. Theocr. Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε.

Ἐμέ, Me. τὸ κατ' ἐμέ, Quantum in me est. cuiusmodi loquēdi formulas plures habes in Ἐμός. ET Με aphæresi literæ initialis pro eodem. Tunc verò encliticum est, vt δίδασκέ με.

Ἐμαυτοῦ, Mei ipsius, Ἐμαυτῷ, Mihiipsi, Ἐμαυτόν, Me ipsum. In duali & plurali declinatur diuisim, integris videlicet casibus vtriusque: vt νῶϊ αὐτώ, νῶϊν αὐτοῖν, & sic deinceps. κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, & κατ' ἐμαυτόν, Quantum in me ipso est. Cuiusmodi loquēdi genera plura in ἐμός, vt B. annotata habes.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Il. α, Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθα. Lucian. νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ. Il. ε, Τὼ καὶ νῶϊ πολύ δε σαώσετον, i. Nos duos. Ibidem, Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. ET Νώ (vel νώ) per apocopē vt à σφῶϊ Eust. factū esse σφώ annotat. Il. ε, Πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Priusquam nos duo hūc virū experiamur.

Νῶϊν, Nostrûm duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ ὅ κεν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ, Qui nobis auxilio sit, nos protegat. Plato, ὡμολογήθη νῷν, Inter nos conuenit. Luc. in Solœciste περὶ τοῦ εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ (ἔφη) καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν. ET Νῷν facta contractione pro eodē. Arist. Ran. τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.

Ἄμμε, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Æolicum verò & Doricum est, secundum analogiam nominatiui plur. Theocr. τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπήκοος ἔσσεται ἁμῶν; Sæpius tamen poetæ pro accus. plur. accipere consueuerunt. Il. α, Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω. Theocr. Ἧ καλὰς ἄμμε ποιωεῖ ἐλήθη, Βῶκος ἀοιδάς.

Ἡμεῖς, Nos. PRO QVO Ἡμέες, Ionicè. ET Ἄμες, Doricè. ET Ἄμμες, Æolicè. Od. ι, Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἡμῶν, Nostrûm. PRO QVO Ἡμέων Ionicè. Il. γ, Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη. ET Ἡμείων interiecto ι metri causa. Od. ω, Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο Νευρὴν ἐντανύσαι. ET Ἥμων secundum Eust. ex veterum autoritate, retracto accentu in præcedētē syllabā vt in ἥμιν & ἥμας. ET Ἁμῶν Doricè. Theocr. Pharmac. Ἦρ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται; ET Ἀμμέων, Æolicè, secūdum analogiā nominatiui ἄμμες.

Ἡμῖν, Nobis. PRO QVO Ἥμιν Ionicè & Atticè. Il. ρ, Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἥμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. Vbi Eust. non admittit eos qui ἡμῖν ἐυκλεὲς scribebant, eò quòd prior scriptura sit antiquior. Soph. Œdip. Ὅπως λύσιν τιν' ἥμιν εὐαγῆ πόροις. Phryn. Myste, ἐδουλόμην ἂν ἥμιν ὥσπερ καὶ ... Quæ duo exempla Eust. vt Attica ponit. ET Ἁμῖν, Doricè. Theoc. Πολλοὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι. ET Ἀμῖν producto ι, itidem Doricè. Theocr. Χ' ἁμῖν ἔστι κύων φιλοποίμνιος. ET Ἄμμιν, Æolicè. Od. μ, Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασαν. ET Ἄμμι, itidem Æolicè. Od. α, Χαιρέ ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. Apollon. Ἄμμι γε μὲν νόος ἔνδον ἀτύζεται.

Ἡμᾶς, Nos. καθ' ἡμᾶς διασώζονται, Ad nostram vsque ætatē. PRO QVO Ἡμέας, Ionicè. O. δ, Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήπειον. ET Ἥμας, retracto accentu, sicut in ἥμιν & ἥμων, vt Eust. ex veterum autoritate docet. ET Ἁμᾶς, Doricè. ET Ἄμμας, Æolicè.

Possessiua ab ἐγώ, sing. dual. & plur. numeri.

Ἐμός, οῦ, ὁ, Meus. Il. υ, Οὐδὲ σὺ οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σούς, nec tu meos, nec ego tuos. Hesiod. Erg. Ὥσπερ ἐμὸς τε πατὴρ καὶ σός. Athen. lib. 11, ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς. At apud Xen. Pæd. γ, τῇ ἐμῇ ἀνοίᾳ, pro eo quod est τῇ ἀνοίᾳ τῇ εἰς ἐμέ. Et Κατά γε τὴν ἐμήν, Mea quidē sentētia, apud Plat. Pro quo pleno sermone alibi dicit, κατ' ἐμὴν δόξαν. Vide Bud. comm. p. 971. Ἐμὸν ἐστι, Mei est officii. Isocr. Euag. Τὸ ἐμόν, Res meæ. Soph. El. Ἐγὼ μὲν ὦ παῖ καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον, & tuas res & meas: seu Et tuū commodū & meum. Et plur. num. apud Synes. ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. Τὸ ἐμὸν & τἀμά nōnunquam dicitur pro ἐγώ. Il. ι, Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, Οὔτ' ἀτελεύτητον γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. id est οὐ γὰρ ἐγὼ μετάβολος καὶ ἀπατηλός. Eurip. εἴ σ' ἐγὼ προδοίς ποτε, Ἐλεύθερώσαι τοὐμόν, ἀποίσομαί σε, id est Me. Idem Oreste, ὅταν δὲ τἀμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, i. ἐμὲ λειποθυμήσαντα. Sic Plato τὰ δ' ἐμά, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια. Ego autem velle quidem promptus, sed nō perinde posse facilis. B. interpr. Idem pro eodem dixit,

τὸ ἐμὸν σχῆμα, in Hippia maiore, φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν σχῆμα καὶ ἰδιωτικόν, Quippe ineptus essem similisque idiotæ. Τὸ μὴ ἐμόν, Quod quidem ad me pertinet. Plato Timæo. Sic Synes. κατ᾽ ἐμέ, τό γε ἐμόν, εἴασα ἂν χαίρειν αὐτόν. Alia exempla habes apud Bud. C. p. 971. Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me est, seu fuit. pro quo & τό γ᾽ ἐμόν, & τὸ μὴ ἐμόν, & κατ᾽ ἐμαυτὸν, & κατ᾽ ἐμαυτοῦ μέρος, & τὸ ἐπ᾽ ἐμοί, & ὅσον ἐστὶν ἐπ᾽ ἐμοί, & τὸ κατ᾽ ἐμέ, & τὸ ἐπ᾽ ἐμὲ ἧκον μέρος, & ὅσον ἐπ᾽ ἐμὲ ἥκει, & τὸ εἰς ἐμὲ ἧκον, & εἰς ὅσον ἧκε δυνάμεως, Quàm maximè facere possum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. p. 772, & 773. AT Οὑμός. ET Τοὐμόν ET Τἀμά, per synæresin dicũtur pro ὁ ἐμός, τὸ ἐμόν, & τὰ ἐμά. Plato epist. οὑμὸς λόγος. i. meus. Syn. ἀκούε ἐστὶν ὡς ἔχει τἀμά, res meæ.

Νῶϊτερ ος, ου, ὁ, Noster, Qui nostrûm duorum est. Il. ο, Iuppiter ad Iunonem, Ζεὺς θ᾽ ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν κουρίδιον.

Ἡμέτερος, Noster. Homerus Od. ο, Βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ᾽ ἡμέτερ᾽. X. Pæd. 4, οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς. ἡμέτερόνδε, apud poetas, est Domum nostram. subintelligitur enim οἶκον. Od. ο, ἡμέτερόνδε κελοίμην ἔρχεσθαι. Apoll. ἡμέτερόνδε μολεῖν. Et ἡ ἡμετέρα, Patria nostra: sub. χώρα, aut tale quid. Thuc. lib. 6, πολὺ τε ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν ἐρχόμενοι πλεῖν. Ἡμέτερος etiam dicitur Qui nobiscum facit, Qui à partibus nostris stat. Thuc. lib. 4, τὸ τε γὰρ χωρίου τὸ ἐξεμβατον, ἡμέτερον νομίζω. Sic Greg. contra Iulian. τοῖς ἡμετέροις pro orthodoxis dixit: opponens eis τοὺς ἔξωθεν. quo nomine gentiles intelligit, quos & Ἕλληνας vocat. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiã pro ἡμεῖς, sicut paulo antè τὸ ἐμὸν quoque & τὰ ἐμὰ pro ἐγὼ vsurpari docui. Gal. Therap. 9, τὸ δ᾽ ἡμέτερον οὐχ ὧδε ἔχει, Nos verò aliter rationem nostram comparauimus, seu, Nostra autem ratio aliter comparata est, vt Bud. C. p. 972, interpr. addens, Terentium hoc imitatum in Eun. dixisse, Non agnosco vestrum tam superbum. i. vos. idque Donatum parum animaduertisse. ET Ἡμός pro ἡμέτερος (sicut pro ὑμέτερος, ὑμός) apud poetas, vt tradũt v. l. PRO QVO Ἀμός, seu (vt apud Eust. scribitur) Ἀμός Doricè. Theocr. ἀμὸς κεκλήσεθ᾽ ὁ πύκτης. & ἀμὸν πατέρα apud Eust.

Ε᾿ΔΩ,

Edo. Od. γ, Οἷά τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες. Il. μ, ἔδουσί τε πίονα μῆλα. Cuius præteritum EST Ἐδήδοκα, facto ex fut. inusitato ἐδήσω, pr. ἔδηκα, & pleonasmo syllabæ δο, ἐδήδοκα, vt ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis apud Athen. lib. 12, κάνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα. vnde partic. ἐδηδοκώς. Et pass. Od. χ, Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον apud Paulũ. ET Ἔδμεναι infinitiuo modo, pro ἐδέμεναι. i. ἔδειν. Od. ξ, Ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀπιάλλω ἔδμεναι. Cætera tẽpora in vsu nõ sunt. Media quoque vox in actiua sign. vsurpatur. Plat. De rep. l. 2, δεήσαι δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων εἴ τις αὐτὰ ἔδεται, siquis eis vescatur. Aristoph. οὐκ ἄρα τῶν γ᾽ ἐμῶν ἔδει. Et apud Poll. ἐδόμεθα, ἔδεαι, ἐδόμενος. Vnde est & præter. med. Ἐδηδώς.

Ἔδω impropriè de vermib⁹ dicitur ligna aut aliã materiam corrodentibus: & metaph. edi dicuntur κάματος, θυμός, & huiusmodi. Od. φ, Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et voce media, Il. χ, Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσονται, Γυμνόν. Od. ξ, Ἄλλοι δ᾽ ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι. Od. ι, Κεῖμεθ᾽ ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. Et voce media Il. ω, Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην;

Ἔδεσμα, ατος, τό, Eduliũ, Penus. Isocr. De pace, χαίροντας μὴ καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν. Athen. l. 1, de Philino quodam, μήτε ποτῷ χρήσασθαί ποτε, ἢ ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον. Idẽ ῥαφανίδα dicit esse ἀτελὲς σφόδρα ἔδεσμα. & l. 14, scribit τράγημα tantùm à βρῶμα differre quantum ἔδεσμα à προγάλιον.

C. Ἐδεσματοθήκη, ης, ἡ, Penaria cella, seu simpliciter Penaria, Vbi edulia reponuntur. quam κυμινοθήκην quoque appellatam tradit Poll.

Ἐδεστής, οῦ, ὁ, Comestor. ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, Carnibus crudis vescentes.

Ἐδεστός, οῦ, ὁ, Edulis, Esculentus. Bud. ex Aristotele, ἔστι δὲ θηρευτὸν ὃ ἂν ἄγριον ἢ ἐδεστὸν ζῶον. & ἐδεστά plur. num. Edulia, Esculenta.

Ἔδαρ, idẽ quod ἔδεσμα, ET sæpius Εἶδαρ, per epenthesin

A τοῦ ι, metri causa, pro eodem. Il. ν, Ἵπποι δ᾽ ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ ἔδμεναι. Od. ι, Λωτοφάγων οἵ τ᾽ ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν. Od. μ, ἀλλ᾽ ὅς περιμήκει ῥάβδῳ ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατ᾽ εἴδατα βάλλων. Εἶδαρ Hesych. præter βρῶμα & σιτίον, est etiã ὄφελος.

Ἐδέατρος, ου, ὁ, vocabulum (vt Ælius Dionys. apud Eust. scribit) Græcum, sed de re cuius vsus apud Persas. est. n. προγεύστης, Prægustator, ὁ προεσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα. postmodum verò ἐδέατρος vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παραθέσεως, vt Eust. & Suid. tradunt: seu

B ἐπιμελητὴς δείπνου, vt Hesych. Differre ab ἐλέατρος annotat Ammon. quòd ἐλέατρος sit coquus, ab ἐλεός: ἐδέατρος, autem, προγευστής, ab ἔδω. Athen. tamen. l. 4, quod Eust. de ἐδέατρος dicit, ἐλεάτρῳ tribuit, nisi mendum subest.

Ἐδηδών, όνος, ἡ, Phagedæna, Serpigo. ab exedenda carne.

Ἐδητύς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyss. δ, Κεῖτ᾽ ἄρ᾽ ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. γ, πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ἔδιτα, τά, plur. num. Conuiuia publica. Plutarch. Lycurgo, συσσίτια à Lycurgo instituta, quæ φιδίτια Spartæ nominabantur, vel quasi φιλίτια, ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης

C ὑπάρχοντα: vel quasi φειδίτια, ὡς πρὸς εὐτέλειαν καὶ φειδὼ συνεθίζοντα: scribit ἐδίτια etiam appellari posse παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδήν. De conuiuii autem illius ratione plura ibidẽ narrãtur, quæ inde tibi petenda reliqui.

Ἔδιον, ου, τό, Commeatus. v. l.

Ἐδός, οῦ, ὁ, Comedo. ὁ φαγᾶς. Suid.

Ἐδωδή, ῆς, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Odyss. ξ, Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. Hesiod. Erg. ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Plato l. 1 De rep. ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. Apud Gal. autem ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐ-

D δωδή exponitur Esus viperarũ, id est quum eduntur viperæ. HINC Ἐδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui esui est, Edulis, Esculentus. Thuc. lib. 7, βουλόμενοι ἐκ τε τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Theophr. τὸ σκολύμου δ᾽ οὐχ ὅτι τοῦτο μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin. Scolymus carduorum generis, ab iis distat quòd radix eius vescendo est. Diosc. lib. 3, cap. 66, ἡ δὲ ῥίζα ἑφθὴ, ἐδώδιμος, ὥσπερ τὰ φυλλίνα. capite tamen 59 dicit ῥίζα ἐδωδίμη.

C. Ἀπέδω, Abedo. vnde in pass. ἐν πολλαῖς πληγαῖς ἀπηδέσθη τὸ

E ῥάμφος, citat Eust. ex Plat. Sophista.

C. Ἐξέδω, Exedo.

C. ΚΑΤέδω, Comedo, Odyss. τ, Ἀγλαὰ δὲ παῖς βίοτον κατέδοντας γιγνώσκων. Iliad. τ, Μίας ἅμα τε φαγὼν ἀρνειᾶς καὶ τέδουσιν. Iliad. ζ, de Bellerophonte, Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων. Præt. perfect. est κατεδηδοκώς, apud Suid. Et κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα apud Pollucem. Et in pass. apud Eustath. ex Plat. Comico, κατηδέσθημεν ἂν καὶ κατεκόπημεν ἀθλίως. Et particip. κατεδηδεσμένος, Comestus, apud Suid.

F c. 2. Προκατέδω, Ante comedo. Et προκατεδεῖται, Præcipiet, Prius edet. v. l. ex Luc.

c. 2. Προσκατέδω. Insuper comedo. Alexis apud Ath. l. 12, de candaulo, obsonio quodam Lydio delicato, πολλὴν δ᾽ ἐγὼ ἂν παραθῶ σοι, προσκατέδῃ τοὺς δακτύλους, Σαυτῷ γε χαίρων.

C. ΠΕΡΙέδω, Corrodo, Circumquaque adedo.

C. ΠΡΟέδω, Antè edo. vnde προεδέσθεις, quasi præesitat⁹.

ὈΔΟΥ̃Σ, όντος, ὁ, Dens. Il. ρ, Τὸν βάλ᾽ ὑπὸ γναθμοῖο & ὤατος· ἐκ δ᾽ ἄρ᾽ ὀδόντας Ὦσε δόρυ. Plut. Symp. 8, καὶ δέντης τοὺς ὀδόντας, καὶ λάβρα τὰ χείλη. De dentium autem differentia

G & nominibus vide Pollucem & Gorr. ‖ Ὀδόντα verò etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli ceruicis, albam, duram, solidam, è superiori interna mediáque eius sede erumpentem, sursumque spectantem, propterea quòd dẽti hominis canino assimiletur, vt scribit Gorr. addens, ab hac apophysi totam etiam ipsam vertebram ab Hippocr. (vt tradit Gal.) ὀδόντα appellatam fuisse, non autem (vt scribit se putare Ruff. Ephes. ἐν τῇ τῶν μορίων ὀνομασίᾳ) primam. alios verò ipsam apophysin, πυρηνοειδῆ vocasse à similitudine nuclei, a-

H lios à nuce pinea κωνοειδῆ, alios etiam ὀδοντοειδῆ. ‖ Apud Nicandr. verò Ther. ἐν δὲ τε ῥίζαν Σιλφίου ἣν κνήστει καταπείνεται ὀδόντες, schol. exponit ὅλμους καὶ τριβεῖς. vt ὀδοὺς ibi pro pistillo accipiatur, quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur. ‖ Ὀδοὺς autẽ ab ἔδω quasi ἐδοντής τις ὤν. Atque adeo (vt à quibusdã

zz. ii.

annotatur). ET Ἐδόντας Æoles dicunt pro ὀδόντας. A
v.l. AT Ὀδὼν pro ὀδοὺς, Ionicum eſt, vt tradit Euſt.

C. Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ, ET Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, Dentiſcalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur. Gorræus.

C. Ὀδοντοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dentis formam habens. ὀδοντοειδὴς ἀπόφυσις, ea eſt quam ὀδόντα Hippocr. & omnes anatomici πυρηνοειδῆ ἀπόφυσιν appellant. Gorr.

C. Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, Dentibus pugnans. vnde ὀδοντομάχαι ὕες apud Euſt. ex veteribus, οἱ κάπροι i. apri. B

C. Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, Inſtrumentum (vt ſcribit Poll.) medicum, exeſis dentibus eradendis idoneum, vt ſcalper excisorius vel ſcalpellus.

C. Ὀδοντότριμμα, ατος, τὸ, Dentifricium. puluiſculus id maximè eſt quo dentes fricãtur & gingiuæ. Gorr.

C. Ὀδοντοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dentifer. Epigr.

C. Ὀδοντοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Dentes producens. ὀδοντοφυῆ βρέφη, Dentientes pueri. Camer. ET Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, Dentitio, Dentium emiſſio aut productio. Paul. Ægin. lib. 1, cap. 9, ὀδοντοφυΐαι γίνονται περὶ ἕβδομον μῆνα. ET C
Ὀδοντοφυέω, ῶ, Dentes produco. Hippocr. Aphor. πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν οὔλων ὀδαξισμοὶ, σπασμοὶ, πυρετοί. Pro quo Celſus, Propriæ etiam dentientium, gingiuarum exulcerationes, diſtentiones neruorum, febriculæ interdum. Greg. ὀδοντοφυοῦντι δὲ ἤδη παιδίῳ καὶ αὐξανομένῳ προσάγει τὸν ἄρτον ἡ τιθήνη.

C. Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, Inſtrumentum chirurgicum ad euellẽdos dentes. Gorr. Forficem vocat Celſus, Forficulã Plinius. Plut. τοιούτοις αὐτοῖς πεφυκόσι χρώμενος ὥσπερ ἰατρὸς ὀδοντάγραις καὶ ἄγκτῆρσι.

C. Ὀδονταγωγὸν, οῦ, τὸ, Dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. lib. D
2, cap. 4, Plumbeum ὀδονταγωγὸν, quod nos Dentiducũ dicere poterimus.

C. Ὀδονταλγία, ας, ἡ, Dentium dolor. Dioſc. μασσηθεῖσα ὀδονταλγίας παραμυθεῖται. Pro quo Plinius, de leucacantha, Commanducata, dentium dolores ſedat. ET Ὀδονταλγέω, ῶ, Fut. ήσω, Dẽtib⁹ doleo, Dentium dolore afficior.

C. Ἀμφόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Vtrinque dentatus, Ambidens ſiue Bidens. quomodo appellatam ouem ſcribit Feſtus E
quæ ſuperioribus & inferioribus eſſet dentibus. Ariſtot. τῶν δὲ τετραπόδων ὅσα μή ἐστιν ἀμφόδοντα τῶν κερατοφόρων, τέσσαρας ἔχει τοὺς τοιούτους πόρους. Idem, τῶν ἀμφωδόντων γάλα οὐ τυροῦται. Pro quo Plin. Caſeus non fit ex vtrinque dẽtatis. Scribitur enim duobus modis apud Ariſtot. ἀμφόδους & ἀμφώδους. vtranque autem ſcripturã agnoſcit Bud. ET ἄμφωδον ζῶον, alia declin. apud eundẽ B. Animal quod ab vtraque maxilla dentes habet.

C. Ἀνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Edentulus. Citat Pollux ex Pherecrate. Item, Dentes non habens, Bud. ex Athenæo, F
τῶν ἀνόδουν, ὡς καρχαρόδουν. Idem l. 7, ἀνόδοντα καὶ λεῖα, ὡς ῥαφίς. ET Ἀνόδοντος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro eodem. v.l.

C. Ἀργιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Albos dentes habens, pleonaſmo literæ ι. Il. ι, de apro Calydonio, σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα. Il. λ, — κύνας ἀργιόδοντας. Sunt qui exponant μεγαλόδους, volentes deriuatum eſſe ab ἀρι, interiecto γ.

C. Καρχαρόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dẽtes aſperos, acutos, ſerratos, pectinatimque inter ſe coeuntes habens. Il. ν, κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων. Sic Athen. lib. 7, dicit κάλλιχθυν eſſe καρχαρόδοντα καὶ σαρκοφάγον. Ariſtot. lib. 9 De part. anim. καρχαρόδοντα vocari ſcribit ὅσα ἐντὸς μὴ ἔχει ὀδόντας, ἀλλ᾽ ὀξεῖς καὶ οὐ κεχαραγμένους, vt leo, pardalis, lupus, canis: ſeu (vt l. G
3, c. 1, exponit) τὰ ὀξεῖς καὶ ἐπαλλάσσοντας ὀδόντας ἔχοντα: vtrobique à χαυλιόδους diſtinguens.

C. Μεγαλόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Magnos dentes habens. quo vocabulo exponebat Tryphon præcedens ἀργιόδους, vt docet Etymol.

C. Μυριόδους, Infinitos dentes habens. Epigramm. μυριόδους ἐλέφας.

C. Προόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Prominentes dentes habens. ὁ H
προὔχοντας ἔχων ὀδόντας, Poll. Brochus ſeu Broncus.

C. Σινόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Dentibus nocens. AT Σινόδους piſcis nomen. Athen. lib. 7, ex Archeſtrato, Αὐτὰρ συνόδοντα μὲν ὃν ζητεῖ παχὺν εἶ(ναι). QVI ET Συνόδους dicitur. Numenius Halieut. ibidem, Ἠὲ μέγαν συνόδοντα καὶ ἀργυφέην ἵππουρον. Denticem quidam interpr. ET

Συνοδοντὶς, itidẽ piſcis apud eundẽ eodẽ lib. Et l. 8, quũ de pelamide dixiſſet, addit, ἡ δὲ μείζων, συνοδοντὶς καλεῖται. ET Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piſcium qui ſynodontes vocantur, vt ſcribit Plin. lib. vlt. cap. 7.

C. Συνόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Cui dentes continui ſunt. Ariſtot. τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίνοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Pro quo Plin. Quibus continui dentes, ſorbent, vt equi, boues.

C. Τριόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Tridens. 1 Reg. 2, τριόδους κρεάγρα, Fuſcina tridens. Subſtantiuè etiã capitur, vt Lat. Tridens. Epigr. lib. 2, Οὐ μήλη, τριόδοντι δ᾽ ἐνήλειψέν με Χαρῖνος. Capiturque interdum (ſicut tridens) pro inſtrumento, quod Neptuni ſceptrum eſſe putatur. vt apud Pindarum Olymp. ode 9, τρίαιναν alio nomine appellant. HINC Τριοδοντία, ας, ἡ, pro piſcatu, citatur ex Plat. Sophiſta.

C. Χαυλιόδους, οντος, ὁ καὶ ἡ, Exertos dentes habens Heſiod. Aſp. Κάπροι χαυλιόδοντες. Opp. lib. 3 De ven. καρχαρόδοντα θεὰ φράζωμεν ὅμιλον Σαρκοφάγων θηρῶν, καὶ χαυλιόδοντα γένεθλα, id eſt ζῶα ἔχοντα ὀδόντας ἐξέχοντας, Quæ citra fictum dentes exerunt. Ariſtot. De part. anim. l. 3. c. 1, οὐδὲν δὲ τῶν ζώων ἐστὶν ἅμα καρχαρόδουν καὶ χαυλιόδουν. Idem lib. 9, χαυλιόδοντα vocari dicit ὅσα ἔχει ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, vt elephas & porcus. Et Χαυλιόδους ſubſtantiuè ipſe dẽs exertus. Herodot. De crocodilo, χαυλιόδοντας φαίνων. Ariſt. De part. anim. lib. 3, cap. 1, ὅσα δὲ πρὸς βοήθειαν τε καὶ ἀλκὴν [ὀδόντας ἔχει,] τὰ μὲν, χαυλιόδοντας ἔχει, καθάπερ ὗς. Opp. lib. 7 De venat. Ἱππάγρων πολὺ φῦλον ἀκαχμένον ἰοφόροισι Δοιοῖς χαυλιόδουσι.

C. Ἀμφώδων, idem quod ἀμφόδους. v.l.

C. Ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους. Apoll. Arg. 2, Κάπριος ἀργιόδων.

C. Ἐριόδων, Magnos habens dentes. v. lex.

C. Προόδων, idem quod προόδους. Poll.

C. Νωδὸς, οῦ, ὁ, Dentes nõ habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. VNDE Νωδογέρων, οντος, ὁ καὶ ἡ, Senex & edentulus.

Ὀδοντόω, ῶ, F. ώσω, Dentibus inſtruo & munio. vnde Ὀδοντωμένος apud Poll. Dentatus, Denticulatus, quum πρίονα, id eſt ſerram, dicit eſſe σίδηρον ὀδοντωμένον. ET Ὀδοντωτὸς verbale, Dentatus, Dẽticulatus. ὀδοντωτὸς πρίων apud Galen. ET Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, Sordium circa dentes abſterſio aut purgatio. Poll. ῥίψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον· ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου.

Ὀδοντιάω, ῶ, F. άσω, Dentio. VNDE Ὀδοντίασις, εως, ἡ, Dentitio. idem quod ὀδοντοφυΐα. id eſt, dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Gorr.

Ὀδοντίτης, ου, ὁ, Fœnum fruticoſum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono lõgioribus, hordei ſemine: inde dictum quòd decoctum in vino auſtero gargarizatu dolores dentiũ mulcet. Gorr.

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, Species vna ex quinque Pythicis certaminibus in quibus tibicines pugnam Apollinis cum dracone Pythio exprimere certatim ſolebant, vt ſcribit Pollux, addens, συμπεριείληφε δὲ τὸ ἰαμβικὸν καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος ἐν τῷ τετοξεῦσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας. V.l. ex eodẽ Poll. ὀδοντισμὸν exponunt modum quẽdam canẽdi tibiis, ὅτε ἡ γλῶττα προσβάλλεται πρὸς τὸν ὀδόντα.

¶Ὀδὰξ, aduerb. Mordicus, Dentes comprimendo. Od. σ, οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον, Labra dentibus prementes, Dentes labris infigentes. Il. ω, Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Il. γ, πολέες δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, Mordicus appetant terram. Ariſtoph. Pluto, ὀδὰξ ἐλαβόμην, Dentibus arripui, ſeu Mordicus arripui. Alibi ὀδὰξ ἔχειν dicit, i. Mordicus tenere, ſeu dentibus. VNDE Αὐτοδὰξ, Ipſis dentibus, Mordicus. Ariſtoph. Pace, Τὰς φύσεις ἡμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον. Vbi adiectiuè ſũptum addito articulo, ſignificat Pertinacẽ, & qui mordicus rem aliquam tenet. In alio eiuſdem loco, γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων Suid. exponit πάνυ. Significat etiã παράχρημα, vt idem Suid. & Euſt. annotant.

Ὀδαξέω, ῶ, F. ήσω, Doleo ex morſu quem dentes fecerunt. Cam. ex Xenoph. Symp. ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινὸς δεδηγμένος τόν τε ὦμον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὤδαξον, dolebam humerũ tanquam me beſtia momordiſſet. Bud. autem exponit

Pruriebam. Vnde in pass. apud Diosc. lib. 5, de vinis, ἁρμόζον πρὸς νεφροῖς ὀδαξουμένοις καὶ ἡλκωμένοις. Et lib. 6, c. 2, καὶ ἐντέρων πόνους ἰσχυρὸς μετὰ τοῦ δοκεῖν ὀδάξεσθαι τὰ ἐντός. Sic enim ibi scribitur: sicut & apud Hesychium, ὀδάξει, τοῖς ὀδοῦσι δάκνει. vt videatur ὀδάξω dici sicut αὔξω. at in illo Xenophontis loco Camer. annotat esse aoristum secundum. A

Ὀδαξισμὸς, ὁ, ὁ, Prurigo mordax. seu (vt Gal. 3 in Aphor. 25 definit) κνισμός τις μετὰ βραχείας τινὸς ὀδύνης. Ex Hippocr. habes exemplũ suprà in ὀδοντοφυέω, vnà cũ interpretatione Celsi. Diosc. lib. 2, cap. 81, de butyro, ὀδοντιάσις ὠφελεῖ καὶ τοῖς περὶ οὔλων ὀδαξησμοῖς ἐπὶ παίδων. Plut. Erot. τὸ δ' ἐμπαθὲς ἐν ἀρχῇ καὶ δάκνον μὴ φοβηθῇς ὡς ἕλκος ἢ ὀδαξισμόν. Gorr. ὀδαξισμὸν οὔλων interpr. pruritũ ante dentitionem. nam antequã erumpant dentes, dolorem quẽdam, seu pruritum seu morsum, illis intra gingiuas concepti & erumpere festinantibus, sentiri, quo moti infantes gingiuas inuicem collidant. ὀδοντίασιν autem, esse dẽtis iam concreti eruptionẽ extra gingiuam. Hermolaus Barb. apud Diosc. Gingiuarum commorsionẽ vertit. Notandum verò scribi & ὀδαξησμὸς per η, quã scri sequitur Camer. ἕλκων ὀδαξησμὸν seu κνισμὸν apud Hippocr. idem esse annotans quod Plato in Phædro dicit, τῆς ὀδοντοφυούντων πάθος, κνῆσιν καὶ ἀγανάκτησιν περὶ τὰ οὖλα, pruritum & molestiam gingiuarum. Apud Erotianum etiam ὀδαξησθῶσι scribitur: ita vt ὀδαξησμὸς ab ὀδαξεῖσθαι deriuari videatur. B C

Ὀδαξιστικὸς, ὁ, ὁ, Mordaci prurigine præditus. vt ὀδαξιστικὸς χυμός. Plat.

Ὀδακτάζω, F. άσω, Morsico, Camerar. ex Apoll. lib. 4, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλὴν κροτέοντας. D

¶ Κνώδων, οντος, ὁ, Mucro, Cuspis, seu acies gladii, ἡ τοῦ ξίφους ἀκμὴ, vt Poll. exponit. Soph. Aiace, πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; de gladio quo ceciderat Aiax. vbi schol. & ipse exponit τῆς τοῦ ξίφους ἀκμῆς, adiuncta etymologia, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνειν ὡς ὀδούς. ‖ Κνώδοντες in venabulo etiam dicuntur siue aures siue dentalia in medio eminentia, quæ aprum in venabulum irruentem impediunt quo minus hominem impetu illo lædere possit: siue quòd duorum mucronum instar extent, siue quòd instar dentium elephantis aut apri exerantur. Xen. Cyneg. τὰ δὲ προβόλια πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα, κατὰ δὲ μέσον τὸν αὐλὸν κνώδοντας ἀποκεχαλκευμένους στιφρούς, καὶ τὰ δόρατα κρανείας δοκιμαστικῶς. id est, Budæo interpr. Venabula autem esto primùm quidem spiculis præmunita: qua verò spiculum hastili induitur & annectitur, ibi in medio aures æratas habeto. Pollux κνώδοντας venabuli collocat κατὰ τὸ τοῦ αὐλοῦ τέλος περὶ τὴν πτερύγαν. Et Xenophon paulo pòst dicit οἱ κνώδοντες τῆς λόγχης. vt intelligatur κνώδοντας poni κατὰ μέσον τὸν αὐλὸν, in medio videlicet hastilis illo vbi spiculum ei induitur: sicut vertit Bud. Ad horũ venabuli κνωδόντων similitudinem Sophocl. Antig. dixisse videtur ξίφους ἕλκει διπλοῖς κνώδοντας: nisi ancipitem ensem ibi interpretari malis. E F

ἝΖΟΜΑΙ, Sedeo. Il. β, ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς. Od. γ, ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε.

C. Ἐφέζομαι, Insideo. Il. 3, δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. ‖ Item, Incubo. Bud. ex Theophylacto, σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφέζῃ συγγράμμασι. G

C. Καθέζομαι, Sedeo. idem quod simplex, sed eo vsitatius apud prosæ scriptores. Il. ω, ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο. Hesiod. Erg. — πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. Plato Polit. 1, ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτὸν ἔκειντο γὰρ δίφροι τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. Futurum est καθεδοῦμαι. A pass. autem voce καθέσθη apud Lucian. in Solœcista dicitur esse ἔκφυλον. ‖ Καθέζομαι apud Thucyd. de exercitu dicitur pro Sedes suas locare, Castra metari. vt lib. 2, καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτὴν, στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο. sic alibi, καὶ καθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. VNDE Καθεσμὸς, ὁ, ὁ, Consessus, Sedes. Aristoph. Vesp. Συλλέγοντες γὰρ καθεσμοὺς ὥσπερ τἀνθρήνια, Colligentes consessus & concilia iudiciorum tanquam examina quædam. ET Κάθεσις, Sedes & domicilium, οἴκησις, Hesych. H

C. 2. Ἀντικαθέζομαι, Ex aduerso sedeo, seu consideo, Opposi tus alicui sedeo. ‖ Apud Thucydidem pro Ex aduerso castra habeo, E regione aduersarii castra metor, vel metata castra habeo. Exponitur etiam Ex aduerso aciem instruo. Thucydides lib. 1, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἐπανεχώρησαν ἐπ' οἴκου ἑκάτεροι, id est ἀντιστρατοπεδεύοντες, vt schol. exponit.

C. 2. Ἐγκαθέζομαι, Insideo. Thuc. lib. 3, initio, καὶ ἐγκαθεζόμενοι, ἐδῄουν τὴν γῆν. Vbi schol. exponit ἐνδιατρίβοντες, non vltrà proficiscentes sed immorantes propter commeatus.

C. 2. Ἐπικαθέζομαι, Consido. Aristoph. Pluto, Κρατοῦσι γὰρ κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος. vbi schol. annotat, metaphoram esse ἀπὸ τῆς ζυγῶν. id enim quod grauitate sua præponderat, καθίζεσθαι dici.

C. 2. Παρακαθέζομαι, Assideo, A latere consideo. Plato Char. παρακαθεζόμενος οὖν ἠσπαζόμην τὸν τε Κριτίαν.

C. 2. Προκαθέζομαι, Præsideo. Gregor. in Basilium, Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem in Oratione de luna, προκαθέζεται νυκτὸς, Præsidet nocti. Et voce passiua, apud eundem οἱ προκαθεσθέντες τοῦ λαοῦ, id est episcopi qui populo præsident.

C. 2. Προσκαθέζομαι, Assideo. vnde προσκαθεσθήσῃ quod ex Æschine citatur, & exponitur Assidebis, προσεδρεύσεις. Apud Demosth. Olynth. de Philippo dicitur, προσκαθέζεται καὶ προσεδρεύει τοῖς πράγμασι, metaphoricè pro Assiduè incumbet aut Instabit. ‖ Item, Assideo (eo nimirum sensu quo Priscian. Salustium dixisse refert oppidũ amissum assideri, pro Obsideri aut circumsederi) Obsideo, Hostiliter consido. Thucydides lib. 1, προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, Statiua habentes ad vrbem. Idem l. 5, καὶ προσκαθεζόμενοι τὸν Ὀρχομενὸν πάντες ἐπολιόρκουν. Xen. Hell. 2, εἷλον Ἀκράγαντα λιμῷ, μάχῃ μὲν ἡττηθέντες, προσκαθεζόμενοι δὲ ἑπτὰ μῆνας.

C. Παρέζομαι, Assideo, Iuxta seu à latere sedeo. Ilia d. α, de Thetide, Ἑζείη γὰρ σοί γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

¶ Ἕδρα, ας, ἡ, Sella, Sedes. Il. τ, αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. Xenophon Pæd. 6, ὡς εἶδεν, ἐκπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας ἀπολύτα τε αὐτοῦ καὶ ἐδεξιοῦτο. Apud eundem De re equestri, ἕδρα ἵππου, idem quod ῥάχις & ὀσφὺς, ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἀναβάτης. B. ‖ Item Sella seu sedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xenoph. Pæd. 8, τούτοις καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. Ibidem de Cyro Duces & optimates assuefaciebat ἀγαθοῖς ἔργοις προελθεῖν εἰς τὴν τιμιωτάτην ἕδραν. ‖ Ἕδρα, Sedes, id est οἰκεῖος τόπος. Hipp. ἐν τῷ μοχλικῷ, Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πέρην ἢ ἔναρι. Gorr. ‖ Item Domicilium vt apud Lat. Sedes. Sophocl. Trachiniis, Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτία Τήρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν. Apud eundem ἕδραι ναύλοχοι, nauales stationes. ‖ Ἕδρα, Basis & sedimentum. Bud. ex Plut. Demetrio, de machina, ἡ ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος: ibidem basis dicitur. Sic Damasc. 37. ‖ Ἕδρα apud medicos (vt & Sedes apud Latinos) dicitur meatus ventris inferior continendis transmittendisque excrementis destinatus. Gorr. vt ἕδρα ἐκτετραμμένη ἢ περιπίπτουσα, sedes conuersa vel procidua, Bud. ex Diosc. ‖ Apud Hippocr. lib. De vulneribus capitis, est ossis fracturæ species eiusmodi vt in eo teli vestigium remaneat atque appareat quà telum impactum fuit. Gorræus ex Galeno: addens, eundem Gal. in lib. De caus. morb. scribere eo nomine peculiariter designari solutam in ossibus capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique etiam ἐκκοπὴν & διακοπὴν ab Hippocrate l. De vuln. cap. ‖ Ἕδρα, Consessus. Od. γ, Ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. id est συνέδρια, vt schol. exp. ‖ Sessio, Sessitatio. Athen. l. 14, ex Bacchylide, Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic apud Thucyd. lib. 5, τῆς γὰρ στρατιᾶς ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, schol. exponit προσμονῇ, διατριβῇ, ἀργίᾳ. vide Ἕδος.

C. Ἑδροδιαστολεὺς, έως, Instrumentum medicorum quo anũ compressum, sede aliquando ita inflammata & angustata vt per ipsam non transmittantur alui recrementa, diducunt. sic enim vocatur à Galeno & Hippocr. κατοπτὴρ, sicut matris præclusæ (vt vocant) speculũ ab ipso nominatur διόπτρα. i. γυναικῶν διαστολεύς.

Ex sequent.comp.nonnulla terminationem nominis ἕδρα retinent, alia autem, licet eiusdem sint generis, minimè: ideóq; ordinis alphabetici dũtaxat rationem in eorum collocatione habuimus.

C. Ἄφεδρος, ἡ, Purgatio menstrua mulierum, Menses muliebres, Bud. ex Diosc. lib. 2, cap. 85, de coagulo leporis, μετὰ δὲ τὴν ἄφεδρον ἀτόκιός ἐστι. Et ex Ezech. 18, 91, γυνὴ δὲ ἐν ἀφέδρῳ οὖσα, Menstrua habens.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, Latrina. Matth. 15, εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται. vbi à seorsum sedendo dictum id vocabulum Beza annotat: sicut Latrinam à lauādo seu latendo. alio verò nomine ἄφοδον quasi diuerticulum dici. At Secessus (quo Erasmus & vulgata editio ibi vtũtur) in ea signif. apud idoneos autores se legere non meminisse. ‖ Suidæ significat etiā τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον, id est Sedes, vt Plin. & Latini medici vocant. Sed barbarum esse dicit.

Ἀφεδρεύω, F. εύσω, In sella sedeo. vnde ἀφεδρεῦσαι apud Hesych. ἐν δίφρῳ καθίσαι.

Ἀφεδρεία, ας, ἡ, idem quod ἄφεδρος. vnde apud Suid. ὁ γοῦν Ἡσαΐσκος εἰ αἴσθοιτο φθεγγομένης γυναικὸς ἀκαθάρτῳ, ἤλγει παραχρῆμα τὴν κεφαλὴν, καὶ τοῦτο σημεῖον ἐποιεῖτο τῆς ἀφεδρείας, si sẽtiret vocẽ mulieris mẽstrualis, dolebat capite. idq; illi indicio erat menstruæ mulierum purgationis. Sic enim quidam interpretari malunt quàm cum Camerario, Coniecturam faciebat secessus turpis, id est impuritatis adulterii aut scortationis.

C. Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dissidens. cui contrarium σύνεδρος. erat autem verbum augurale. exemplum ex Aristot. habes paulo pòst in διεδρία. ‖ Δίεδρος apud Hesych. exponitur substantiuè διαφανὴς ἢ λαμπρὰ καθέδρα. Cuius exemplum Bud. ex Athen. lib. 5 adfert, ὥστε εἶναι δύο κατὰ κλίνην ἐπ' ἀργυρῶν διέδρων. Eust. in Il. λ, quum annotasset δίφρον & δίοχον secundum Pausaniam vocari ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν & ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν, subiungit, καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον δίοχον, καὶ δίεδρον ἐκάλουν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. VNDE Διεδρία, ας, ἡ, Dissidium. Aristot. hist. anim. lib. 9, ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις. ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς. ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι. δίεδρα μὲν, τὰ πολέμια τιθέντες· σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα. vbi Bud. dicit auguralia verba esse, & ex Gaza interpr. Considium & dissidium. At Camer. interpr. Considentias & dissidentias. nam dissidentia faciunt augures ea quæ sunt infesta sibi mutuò, & considẽtia, quæ pacifica.

Δίεδρον, ου, τὸ, Bisellium, sellæ genus. in v. l. ET Διέδριον, ου, τὸ, Sellula. καθέδριον Suidæ, Sellula, Cam. Apud Hesych. verò ET Διέδρα exponitur καθέδρα.

C. Δωδεκάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duodenos in situs sessilis. Plutar. De placit. philosoph. lib. 2, cap. 6, de Pythagora, ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα. ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν. id est, Bud. interpr. Ex quadrantali terram factam, ex meta, ignem: ex octaedro, id est octonorum sessuum corpore, aerem: ex icosaedro verò, id est vicenorum, aquam: ex dodecaedro verò, id est duodenos in situs sessili, vniuersi globum. TALE est Εἰκοσάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vicenorum sessuum est. cuius exemplum iam ex Plut. posui.

C. Ἐνέδρα, ας, ἡ, Insidiæ. Thuc. lib. 5, μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Apud eundem lib. 3, οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, qui in insidiis subsident. Plutarch. Rom. ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς. Idem in Public. καθίσαντες ἐνέδραν τοῖς ἀγροῖς τὰς παῖδας. Dicitur etiam ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, à Thuc. l. 23. Latini dicunt Tendere, struere, collocare, item ponere insidias. Herodian. lib. 7 coniungit ἐνέδραν καὶ συσκευὴν ἐξ ἐπιβουλῆς. Apud Dionys. verò Long. dicitur, διήγεται ἐνέδρας θανάτων καὶ ἐνέδρας ἀπηκόων. ET Ἔνεδρον, ου, τὸ, idem, seu (vt exp. Hesychius) ἔγκρυμμα, δόλος, ἢ ὑποκάθισμα. Act. Apost. cap. 23, ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον. Legitur & in lib. Reg. & in libro Sapientiæ: sed apud probatos autores non reperitur. Item Insidiosum, Camerario. AT Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Philoct. νῦν δέ μοι λέγ' αὖλας τίας ἔνεδρος ναίει, καὶ χῶρον τίν' ἔχει, Vbi sedem suam locarit, Quem locum insederit, vt Tacitus

A loquitur. ‖ Apud Hippocr. autem περὶ ἀέρων, Scythæ ἔνεδροι dicuntur, insidentes equis firmè: nisi fortè vera est scriptura εὔεδροι. Camer.

Ἐνεδρεύω, F. εύσω, Insidior. Herodian. lib. 3, ἐνεδρεύων τὸ προσειπεῖν αὐτοκράτορα, Composito dolo salutat imperatorẽ, vt Polit. vertit. Plutar. Fab. ἐνεδρεύων αἰεὶ τὴν ὑπὸ τὴν πόλιν Insidias ei tendens. Et passiuè apud Xen. τῶν δὲ θηρίων ποτῷ ἐνεδρεύεται, Quibusdam autem animalibus potu

B insidiæ struuntur, seu Quædā animalia potu captātur.

C. Ἐξέδρα, ας, ἡ, Exhedra, propriè (vt scribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Vitruu. lib. 5, de palæstrarum ædificatione, Constituantur in tribus partibus exhedræ spatiosæ, habentes sedes in quibus philosophi rhetorésque ac reliqui qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. B. in Pand. annotat, exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum, id est claustris, vulgò capitu

C la dicuntur. Exhedram enim à sedium frequentia & sessitandi commoditate nomen accepisse. Apud Ciceronẽ autẽ pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat. locos verò illos Ciceronis, vnum ex 1 De nat. deorum, alterum ex 3 De orat. ibi reperies. Camerarius scribit Ciceronem lib. 5 Tuscul. quæst. interpretatum esse sessionem. quum enim dixisset, Hîc Speusippus, hîc Xenocrates, hîc eius auditor Polemo, cuius ipsa illa sessio fuit quam videmus: subiunxisse mox, Tamen ego illa

D moueor exhedra. Plutar. in Bruto p. 320, à tergo, τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δίφρον τοῦ Καίσαρος περιέστησαν. Et apud Suidam, κατάκειμαι πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. Pollux autem lib. 1, ἐξέδραν esse ait ἵνα συγκάθηνται, id est Consessus locum. Camer. A QVO & diminut. Ἐξέδριον posuit Cic. in epist. ad M. Fabium Gall. Exhedria quædam mihi noua instituta sunt in porticula Tusculana: ea volebam tabulis exornare.

E Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, oppositum τῷ ἔνεδρος, Qui in sede & domicilio suo non est, A sede & domicilio suo absens, remot⁹ aut expulsus. Soph. Philoct. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ, Extra sedem suam, Externus seu alienus, vt Cam. exp. Aristot. De mundo, πολλάκις δὲ πνεῦμα συγγενὲς ἐν γῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχοὺς σύραγγας αὐτῆς, ἔξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, id est Sedibus suis pulsus & eiectus, vt Bud. interpr. Idem apud Athen. lib. 5, ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφανῶς ποτὲ μὲν σκοποδινῶντα καὶ μεθυσκόμενον τοῦ παιδὸς ἔρωτι, καὶ γιγνόμενον ἔξεδρον καὶ καθάπερ νεκρὸν, scribit videri significare Sede emotum, id est In conuiuio non constā-

F tem sibi, sed idẽtidem surgentem præ amore, quasi sede motum. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, Extorres. Apud eũdem metaphor. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Aristoph. autem ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων (quod ex Soph. desumptum annotat schol. & exponit παρηλλαγμένην) est vocabulum augurale, vt σύνεδρος & δίεδρος. vnde & Hesych. ἔξεδρον exponit οὐκ αἴσιον.

C. Εὔεδρος, Cui facilè insidetur. vt εὔεδρος ἵππος, cui facilè ἐγκάθηται ὁ ἱππεύς, Bud. ex Xen. Suidas καθέδραν εὔεδρον exponit ἀσφαλῆ, βεβαίαν.

C. Ἐφέδρα, ας, ἡ, q. d. Insessio. Plato Pol. 1, ἐν δὲ ὄνομα ἔχει, δι-

G ότι παῦ ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, φαῦλος ἀεί τινι γιγνόμενον. ‖ Itē herba quam & Caucum appellant. Gorr.

Ἐφέδρανα, τὰ, Natium prominẽtiæ super quibus sedetur. Cæl. Rhod. lib. 2 cap. 46. Polluci lib. 2, γλουτοὶ & ἐφέδρανα idem sunt, id est τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. ‖ Item ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχοντες. Hesych. ex Phryn.

Ἐφεδρίζω, Insideo. Sed peculiariter pro Insideo tergo alicuius. quod fiebat in ludo, qui ET Ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, ET Ἐφεδρισμός. Vide Poll. & Hesych. ET Ἐφεδρισταὶ, Qui in illo ludo deuicti manibus à tergo iunctis insistentes portabantur.

H Ἔφεδρος, Insidens. vt Soph. Philoctete matrem deûm ἔφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, Insidẽtem tergo leonū: intelligens videlicet agitatricem esse leonum currui ipsius iunctorum. Sic de exercitu in terram exposito apud Euripidẽ, ἔφεδρος γῆς στρατός. Et ἔφεδρος τοῦ ἵππου pro ἔποχος. ‖ Ἔφεδρος, Hesych. est etiā χειροτέχνης, fortè pro Sedentarius vel sellularius artifex. ‖ Item ἔφεδρον a-

pud Hippocr.sedes vel aliud corpus stabile,vt in eo desidere aliquis firmiter possit.Gorr.ex Galeni cōm.2,περὶ ἀγμῶν. ‖Ἔφεδρον seu ἐφέδρα herbæ quoq; nomē,inde dictæ quòd arboribus insideat:quā Plin.lib.26 c.13,ἀνάβασιν & ἵππουριν alio nomine appellari scribit, nascique iuxta arbore & scandentem eas dependere comis iūceis nodis,nigris vt est equorum cauda. ‖Ἔφεδρος Subsessor, ex Seruio: Insidiator. Vnde ita vocatur & Qui euentum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Camerarius: quum antea scripsisset ἔφεδρον appellari in certaminibus, Qui obseruabat euentum certantium, & postea cum victore congrediebatur,vt copiosè Luc. tradit in Hermotimo.Sic Aristoph. Ran.ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. Vide & Bud.pag. 742. vbi ἔφεδρος est etiam Cuius aggressio suspecta est:ex Plut.appellante Crassum ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος,i. belli ciuilis. Ἔφεδρος præterea ex Polyb. Captator & obseruator occasionis. Quinetiam vocari eodem nomine scribit milites qui in subsidiis collocati sunt(vno verbo Subsidiarii. Ab hac autem significatione sumptum esse puto illud ἔφεδρος Sophoclis in Aiace,καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξυνέστιν ἔφεδρος,pro Aiacis insanabile malum vltimum adoritur me. Item Ἔφεδρος generaliter Aduersarius. apud Euripidem autem cum genitiuo,in Phœn.ἐφέδροις Ἀργείου δορὸς,aduersantes Argiuo exercitui. Denique Ἔφεδρος, Successor, Herod.in Terpsi.Sed & Substitutum interdū significat. HINC Ἐφεδρεύω,Insideo. Item Subsideo, Subsidens insidior.Et generaliter pro Insidior. Plut. Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος.Herodianus, ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, insidias suspectabant. Est etiā Victori immineo vt cum eo quamprimum congrediar.Bud.ex Isocr.Item Immineo in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς B.ex Polybio, Captare occasiones ex locis & tēporibus. ‖Itē Subsidio sum.vnde ἐφεδρεύοντες(qui alio nomine ἐπιταγμένοι)dicuntur etiam Triarii in postrema acie collocati,ex B.in Annot. Vide & supra citatū Comm.locum. ET Ἐφεδρεία,Sessio,Ipse sedendi seu insidendi actus. vt ἡ ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρεία, Aristot. ‖Est etiam Subsidium, Præsidiū. Polyb.1,βουλόμενος δὲ ἐφεδρείας ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τινὸν. Et ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν,lib.2,Subsidii loco. Idem rursus lib.1,θάνατος παρὰ Ῥωμαίοις πρόστιμον τῷ φυγόντι ἐξ ἐφεδρείας,id est desertori præsidii,Cam. At Bud.stationem hîc vertit.

c.2.Παρεφεδρεύω σοι, Sum in statione ad te protegendum Bud.ex Plut.

C.Καθέδρα,ας,ἡ,Sedes,Sella.Il.β,Ἄλλοι μὲν ῥ' ἕζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας,Cæteri quidem sedebant, tenebántque sedes suas quieti.Xenoph.Cyneg. ἐπὶ τῆς καθέδρας τοῦ λαγὼ.Synes.104,καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, nullo loco sede sua lapsus est. Apud eundem καθέδρα ἀμφικέφαλος exponitur ex Iuuenale Cathedra mollis, biceps dicta quia duabus capitulis exornabatur.Idē,τὸ δὲ λῦσαι αὐθεντίαν,εἰς τὴν ἱερατικὴν καθέδραν ἀνέπεμψε. Herodian. l.1, οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία,ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, Quippe non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operibus situm. Et in nauibus καθέδραι dicuntur remigum sedilia. ‖Καθέδρα, vt ἕδρα, accipitur etiam pro mora.Thuc.lib.2, ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχε,,id est,τῇ ἀργίᾳ τῆς πολιορκίας,vt scholiastes exponit:quod paulo antè ἐπίσχεσιν & μέλλησιν appellat.id est cunctationem & quasi desidiam. Sic apud Plutarchum Camillo, πρὸς τῷ Καπιτωλίῳ καθέδρα ἐν χολῇ γενομένη χρόνιος. Vbi tamen exponitur, Diuturna per otium Capitolii obsessio:sicut & à Valla in loco Thuc. antè citato redditur In obsidione. ‖Καθέδρα Hesychio est etiam θυσία Ἀδώνιδος: & καθέδραι eidem πένθους ἡμέραι ἐπὶ τετελευτηκόσι.

c.2.Προκαθεδρεία,ας,ἡ, Primus locus in consessu. Camer. ex Luca.

c.2.Συγκάθεδρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Assessor. vide Πάρεδρος.

C.Ὀκτάεδρος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui octonorum sessuū est. Exemplum habes in δωδεκάεδρος.

C.Πλανησίεδρος,ου, ὁ καὶ ἡ,Incertis sedibus errans, Vagus. Sic Aristot.lib.1 Anim.vocat molam.

C.Πολύεδρος,ου,ὁ καὶ ἡ,Multas sedes habens.

C.Πάρεδρος, Assessor.ἡ πάρεδρος τῷ θεῷ μισοπόνηρος δίκη, Philo De vita Mosis l.2, in vulg. lex. πάρεδροι τοῦ Ἀπόλλωνος & πάρεδρος τῆς θεοῦ ex Aristide. At πάρεδροι peculiari signif. assessores qui dabantur ἄρχουσι, Bud.ex Demosthene in Midiam,pag.238.Vide Poll.Iidem postea συγκάθεδροι dicti fuerunt. In vulg.lex. redditur & Consiliarius,item Auxiliarius, & Assecla. ‖Πάρεδρον virtutem dæmoniacam dici qualis in Simone mago fuit, ex Eusebio annotat Cælius Rhodig. COMP. Εὐπάρεδρος,Qui constanter assidet. Item,Qui assiduus est aliquo in negotio.Ἀπάρεδρον,καλὸς παρεδρεύειν καὶ διὰ κόπος,Hesych.Suid.Vide Εὐπρόσεδρος.

Παρεδρεία,ας,ἡ, Assessio, Cic. Item Dignitas eorum qui πάρεδροι vocantur,id est Assessores.Quidam ex Vlpiano interpretantur assessuram. ET Παρεδρεύω, Assideo.Item Assiduus sum aliqua in re.

C.Προέδρα,Prima sedes, Primum subsellium, πρῶτον ξύλον,Poll. 325. ET Πρόεδρος, Qui sedet in prima sede, seu in primo subsellio, Præses, Præsul, Antistes. Et πρόεδροι,magistratus,vide Bud.in Annot.& in Comm. VNDE Προεδρία,(q.d. Præsidentia) Sedis prærogatiua dignitas,vt quidam interpretantur. Vel Sedis prærogatiua, (nō adiecto nomine Dignitas)aut Loci prærogatiua. Qui autem προεδρίας honore præditus erat, & in theatro & in concione & vbique quemuis loco excitare poterat, & in eo sedere, vt Bud.ex Aristoph. schol. ac Suida annotat.Herodianus 1,τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί.Plut.περὶ δυσωπίας, Ἢ τὸν φιλότιμον πείσας ἐκστῆναι τῆς προεδρίας. Diogenes Laert. καὶ λεγόντων ὡς ἐν ᾅδου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι.Sic autem & in Axiocho dicitur tribui προεδρία τοῖς μεμυημένοις. Vbi tamen quidam latius accipiunt pro cuiuslibet honoris prærogatiua. Bud.quoque apud Æsch. εἰς προεδρίαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν ἰέναι ait esse vel Sedibus primis vel honoribus primis dignari. ET Προεδρεύω,Præsideo,Sum præses,cum genit.vt οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς apud Demosth. Præsides Senatus,Bud. interpr. A QVO Προεδρεία per ει,Ipse actus præsidendi:vt Προεδρία cum solo ι, est propriè Prima sedes, vt quidam grammatici tradunt.quæ tamen differentia confunditur.

C.Πρόσεδρος, Assessor,πάρεδρος.Item Assiduus in aliqua re, seu Assiduè occupatus. Hesych.ὁ παρακαθήμενος, item σχολάζων. COMP. Εὐπρόσεδρος,Constanter assidens, & quasi à latere alicuius nunquam discedens.Item, Assiduus in aliquo negotio, vt ἀπάρεδρος.vnde & pro ἀπρόσεδρον apud Paulum 1. Cor. cap. 7 quædam nostra exemplaria habebāt ἀπάρεδρον. Vocat autem siue hoc siue illo nomine(magis tamen ἀπρόσεδρον probo)constantiam manendi cum aliquo, vt constanter manemus cum iis quibus semper assidemus, & à quorum latere nunquam discedimus.

Προσεδρεία, Perseuerantia, qualis est eius qui alicui semper assidet. Apud Synes.De insomn.& in Epist.redditur Assiduitas. At Thucyd.lib.1,est Assidua obsidio,vel potius simpliciter Obsidio. nam quādam assiduitatis signif.hæc vox includit. ET Προσεδρεύω, Assideo. Ex Chrysostomo, προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Item, Assiduus sum, Assiduè incumbo. Aristoteles Politicōn 8, προσεδρεύειν ταῖς φιλοπονίαις. vbi Bud.προσεδρεύειν interpretatur Assiduè insistere, Assiduè incumbere. Ex eorundē Polit. l.2,cum πρὸς, vbi dicit πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. ‖Et pro Obsideo,ex Polybio. ‖Item pro Insidior ex Chrysost.De sacerd.

C.Συνέδρα, Lat. voce Statio ab Hesychio redditur: itē Græca στάσις.Ex Xen.affertur,τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν.

Σύνεδρος, Consessor: vt πάρεδρος, Assessor. Redditur tamen etiam σύνεδρος, Assessor,à Bud.in hoc Philostr.loco,σύνεδρον καὶ κοινωνὸν τῆν ἐν δικαστηρίῳ γνώμης.Idem σύνεδροι, sicut & συνεδρεύοντες, apud Æschinem pag. 61 interpr.Qui concilium celebrant. Herodianus lib.1, ὁπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρος ἐπὶ θεῶν. quod Polit.vertit, Consors est consessórque deorum. Idem verò alibi apud eundē Herodianum reddit etiam consiliarium. Apud Thuc. σύνεδροι qui & καθήμενοι. Apud Soph.in Aiace σύνεδρος κύκλος exponitur Corona considentium principum. At σύνεδρος verbum augurale vide in Δίεδρος,& in Διεζ.

zz.iiii.

δεία. HINC Συνέδεια, Consessus: vide in Συνέδριον. A
‖Item Συνέδεια, verbum augurale, vide in Διέδεια.

ET Συνέδριον, Consessus, Concilium. Præcipuè autem ita vocatur Consessus iudicum: vnde Æschines sic appellat Areopagum. Sed & Collegium Bud. apud eundem interpret. Apud Herodianum (qui alicubi & genitiuum τῆς βουλῆς addit) Politianus vertit Curiam. Sed ipsum quoque in quem conueniunt senatores locum significat: vt apud eundem Herodianum, συνῆλθον οὖν οὐκ εἰς τὸ σύνηθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τὸ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου. Aristot. De mundo, βουλευταὶ καὶ ἐκκλησιασταὶ ἠξίωσαν εἰς συνέδρια τὰ προσήκοντα. Hinc συνέδριον alio nomine Græco exponitur βουλευτήριον, id est Locus in quem conuenit senatus. In vulg. lex. ponitur & συνεδρία in priore illa συνεδρίου signif. sed sine exemplo. B

ET Συνεδρεύω, Consideo. (eo sensu quo dixit Ouid. in Metam. Consedere duces) A Bud. expon. etiam Assideo in cōsessu. Item Sum eiusdem curiæ, Sum collega, Sum eiusdem ordinis. Idē συνεδρεύοντες à Demosth. dici tradit de curia Areopagi: sicut & συνέδρους τῶν Ἀμφικτυόνων vocari Amphictyonum consessum. A Polybio autem συνεδρεύοντες poni etiam pro Consilia agitantes, Consultantes. C

ITEM Συνεδριάζω, pro Consilium agito, vel Sum in eodem conuenticulo, ex Salom. parabolis affert, παράνομος ἐν δικαίοις οὐ συνεδριάζει.

C. Ὑφεδρεία, ας, ἡ, Inferior sedes, Inferior in subselliis locus. oppositum τῇ προεδρείᾳ. Greg. διδασκαλεῖα μὲν ἱδρύσασθαι κατὰ πόλιν ἐπιμελῶς, βήματά τε καὶ προεδρείας καὶ ὑφεδρείας.

Ὑφεδρεύω, Inferior sedeo, Sub alio sedeo.

Ἑδραῖος, ου, ὁ, Sedentarius, Sellularius, Sessilis. Xen. De rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. Item Stabilis. Turnebus apud Eurip. κάθησ' ἑδραία, Stabilis sedeto. Plut. De primo frig. dicit terræ elementum non esse κινητικὸν, sed ἑδραῖον ὡς κύβος, καὶ συνερειστικὸν, id est (vt idē Turn. interpr.) Stabile vt tessera, suóque nixu se continens. Et ἑδραῖα ζῶα dicūtur animalia stabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικὰ, quæ necesse habent pabulari, vt apes, B. δυνάμενον ἑδραῖον εἶναι, in eadem sede permanere potens. lib. 2 Œcon. D

Ἑδραίως, q. d. Sessim. inclusam enim habet καθέδρας signif. vt Erotianus annotat apud Hippocr. addens, videri sibi errare Bacchiū & Epiclē, quorū alter expon. ἐπιμόνως, alter ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. ‖Item Stabiliter, Firmiter. Herodian. lib. 3, καὶ ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες μάχονται. E

Ἑδραιόω, ῶ, Stabilio, Firmo. Bud. ex Luc. VNDE Ἑδραίωμα, Basis, Fundamentum, Fulcimentum, Firmamentū.

Ἑδράζω, F. άσω, Stabilio, Fundo, Firmo. καθίζω, Suidæ. Damascen. ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός. Et in pass. apud Hesych. ἑδρασθῆναι & ἑδρασμένη, idem quod παγῆναι & βεβαιωθῆναι. F

VNDE Ἕδρασμα, ατος, τό, Firmamentum, Fundamentum.

Ἕδρανον, ου, τό, Sedes, δίφρος, καθέδρα, Hesych. θρόνος, Suidæ apud Soph. ἀλλ' αἰαῖ ἑδράνων ὅπου μακραίων στείξει χολή. ‖Item ἕδρασμα, id est Basis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. ἱνῶν ἕδρανον ἀθανάτων Ἀκύραν.

AT Ἑδρανός, οῦ, ὁ, Stabilis. VNDE Ἑδρανῶς, aduerb. στερεῶς apud Eust.

Ἑδρήεις, εντος, ὁ, Sessilis, Stabilis. & ἑδρήεντα apud Hesychiū βέβαια.

Ἑδρὶς, idem quod ἑδραῖος. Hesych. G

Ἑδρῖται, Supplices. οἱ ἱκέται, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Suidas.

Ἑδρικός, οῦ, ὁ, Ad sedem pertinens. vt ἑδρικὰ φάρμακα apud medicos, Pharmaca sedi accommoda. & ἑδρικὰ ἕλκη apud Ægin. Sedis hulcera, Hulcera sedem infestantia.

Ἕδριον, ου, τό, Consessus. ἕδρια enim Hesychio idem quod συνέδρια.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, Sedeo, Sedem habeo. vt Hesiod. Theog. πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται. C. ΠΑΡεδριάομαι, ῶμαι, Assideo. Item voce actiua παρεδριάων, Apoll. Arg. 2.

ET ΣΥΝεδριάομαι, ῶμαι, Consideo. Apoll. Rhod. H

¶ Ἕδος, εος, τό, Sedes, Sella. Od. ζ, Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι. Ad quem locum respexit Plutarchus Pericle, in fine, quum de poetis ait, τὸν μὲν τόπον ἐν ᾧ τοὺς θεοὺς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον καλοῦντες, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. Il. α, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. Hippocr. De artic. πάνυ μὲν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικόν. id est δίφρον Θεσσαλικὸν, vt alii scriptores loquuntur. erat autem δίφρος Θεσσαλικὸς apud antiquos, ποῦ δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, vt tradit Erotianus. ‖Ἕδος idem quod ἔδαφος, Solum. id est Solum. ‖Item ἕδρασμα Suidæ, id est, στήριγμα, Firmamentum. πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα apud Hesiodum Theog. ‖Item Delubrum, Ædes, seu Ædicula, Locus in quo deorum simulacra collocantur. Isocr. τὰς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἕδη ἐξαμαρτανόντας. Bud. citat ex eodem, τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾶν. Et ex Antiphonte, καὶ κρίνω προσδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ τεμένη καὶ ὡς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. ‖Imò & ipsum simulacrum ἕδος dicitur vt apud Suidam, τό, τε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας, τὴν ἔφοδον αἰτεῖ. Sic Phidias, quem Plinius ex ebore quidem & auro, sed & ex ære signa fecisse scribit, dicitur alicubi fecisse τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, aureum deæ signum. Plur. Solone, ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην. ‖Ἕδος (sicut & ἕδρα & καθέδρα) Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, & q. d. Sessitatio aut desidia. Il. ψ, Ἡ δ' αὖτ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐχ ἕδος, εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Non desidendum est, Non desidendi tempus est. Quod festinātis est, quemadmodum apud Sophocl. Aiace, χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή: Et apud Herodotum lib. 1, ἐφ' ἕδρης εἶναι στρατιὴν μὴ ἔργον.

C. Ἐφεδὲς, τό, Humile. ἐπίπεδον, ταπεινὸν, χαμαί. Hesychius. ἕδος enim inter alia solum & pauimentum significat.

Ἕδεθλον, ου, τό, idem quod ἕδρασμα, Suid. id est, Firmamentum, Basis. Item ἔδαφος, Solum.

ET Ἑδέθλιον, ου, τό, pro eodem.

Ἑδώλιον, ου, τό, Sedes. καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. ex Soph. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια, id est οἰκήματα. ‖Ἑδώλια peculiariter in naui dicuntur Fori, id est tabulata in quibus remiges sedent. Alio nomine Transtra & Iuga à Latinis appellantur. à Græcis poeticè κληῖδες καὶ ζυγὰ εἰρεσίας, vt Eust. annotat. Sophocl. Aiace, ἀμφὶ μὲν νεῶν Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος, quum iam fureret immissis Vulcanus habenis Transtra per & remos, vt Virg. loquitur. Herodot. lib. 1 de Arione, τὸν δὲ ἐνδύντα τε τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον. id est, vt Gell. lib. 16, cap. 19 interpr. Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stánsque in summo puppis foro, carmen quod orthium dicitur, voce sublatissima cantauit. Aristot. Mechanic. quæst. 7, διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία ἀνωτέρα ᾖ, θᾶττον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἱστίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἢ διότι γίνεται ὁ μὲν ἱστὸς, μοχλὸς, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἑδώλιον ἐν ᾧ ἐμπέπηγε; Vnde desumptum volunt quod Vitruuius scribit lib. 10 cap. 8, Quum in summo cacumine antemnæ subductæ sunt, tunc [nauis] vehementiori progreditur impetu, quòd non proximè calcem mali, quod est loco centri, sed in summo longius, & ab eo progressa recipiunt in se vela ventum. ibi enim calcem mali dici ἑδώλιον. Pollux libro primo scribit esse etiam ἑδώλιον quoddam προσθετικὸν, ἐφ' οὗ καθῆνται. ‖In theatro etiam ἑδώλια vocantur subsellia è quibus spectatur: quos ἀναβαθμοὺς quoque & βάθρα & ἕδρας nominari tradit Pollux. Liuius etiam narrat lib. 1, in circo diuisa loca patribus equitibúsque, vbi sibi spectacula quisque faceret, foros appellatos fuisse. Apud Harpocrat. scribitur ἑδωλίαι, eodémque modo exponitur, videlicet αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. citat autem ex Herodoti lib. 1, procul dubio intelligens locum suprà citatum de Arione: vbi omnes editiones habent ἑδωλίοισι. at in lexico τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, scribitur ἑδωλοισι.

HINC Ἑδωλιάζω, F. άσω, Sedeo, κάθημαι. Harpocr. ex Lycurgi apologismo ὧν πεπλήρωται. Suidas postquam ἑδωλιάσαι exposuit συγκαθίσαι, coniungit ἑδωλιάσαι & ἰκριῶσαι, addens, vtroque vsos fuisse scriptores. ac ἑδωλιάσαι dici quasi συνθεῖναι ἐκ πινῶν ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συμπηχθέντων.

Ἔδαφος, εος, τό, Solum. Thuc. lib. 3, ὕστερον δὲ καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων. id est, solo tenus. Sic apud Plutarchum, ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν, εἰς ἔδαφος κατέβαλε. Æsch. contra Ctesiph. οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους.

Theophr. poſuit pro ſolo,(id eſt terræ qualitate, vt A
Bud.interpr.)quum de Cyrno inſula ſcribit, τὸ ἔδαφος κὴ
τὸν ἀέρα πολὺ διαφέρει τῶν ἄλλων. Et De cauſis lib.2, ἐπεὶ δὲ
καὶ τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφοράς. ‖Ἔδαφος in domo
ſignificat Pauimentum. Athen. lib.12 deſcribens De-
metrium ... ἄνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶ-
σι κατ... ζετο. ‖Ἔδαφος quãdoq; pro fundo capitur.
Od.ε, Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ φορτίδος εὐρείης.
Ariſtot.lib.4 Animal. πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης ποιοῦ-
ται τὰς διατριβάς, In fundo maris. Athen.lib.11 ex Phere-
crate, ποτήρια πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος B
μόνον HINC Ἐδαφίζω, F.ίσω, Solo æquo. Et Solo al-
lido, ſeu ſimpliciter Allido. Syneſ.ep.57, μακάριος ὃς ἐ-
δαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. ‖Item Pauio, Pa
uimento. Theophr.3 De cauſ. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς
pauita terra, ſeu pauimentata. VNDE Ἀνεδάφιστος,
ου, ὁ καὶ ἡ, Qui pauitus ſeu pauimentatus non eſt, Qui ſo
lo æquatus aut alliſus non eſt. ET C.ΚΑΤεδαφίζω, F.
ίσω, idem quod ἐδαφίζω. niſi præpoſitio ſignificationi
aliquid addat. ITEM Ἐδάφιον, ου, τὸ, diminut. ab ἔδα-
φος. Euſt C

Ἵζω, F. ἵσω, Sedere facio. In ſede colloco. deductum ab ἕζω
verſo ε in ι, κατὰ γλῶσσαν, vt Euſtathius tradit. Apoll.
Arg.2, Ἷζον ἑοῖς ἑτάροις. Itẽ Cõſidere facio. Il.β, Βουλὴν
δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. ‖Neutraliter capitur
etiã pro Sedeo. Il.β, ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν ἱζόντων.
Ibidem, Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε. Od.ξ, αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν. A-
riſtoph. ἵζω ἐπὶ κώπην. Sic dicitur quoque ἵζω ἐπὶ δεῖπνον.
Plato Symp. οὗ δ' ἂν εὐανθής καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα
ἵζει καὶ μένει.

Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, id eſt Sedeo. Il. γ, Δεῦρο πά- D
ροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο. pro ἵζου, Doricè. Hero-
dot. ἵζομαι ἐπὶ φηγόν, Fago inſideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰ-
γετον, apud Taygetum conſederunt, Taygetum inſede-
runt. Idem, ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. ‖Item Sido, Subſi-
do, ...eo. Bud.ex Plat. διὸ καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέ-
λαγος, πηλοῦ καταβ... ἐμποδὼν ὄντος, ὃν ἡ νῆσος παρέσχετο.

(Ἱζέω, ῶ, F. ήσω, inuſitatum niſi in temporibus à futuro
formatis.

Ἵζημα, ατος, τὸ, Sedimentum. Plut. De defectu orac. μάλιστα
δὲ γῆς ὑπὸ σάλου γινομένης καὶ λαμβανομένης ἱζήματα κὴ συ- E
χύσιν ἐν βάθει, id eſt, Sedimento terræ facto, (vt Plin.lib.
36, cap.10, Inundationibus Tiberis ſedimento molis fa
cto) ſeu, vt Turnebus interpretatur, Quum terra mo-
uit, & alta ... a labe deſedit.)

c.2. Ὑφαΐζω, Subſido. Alex. Aphrod, ὑφαΐζει περὶ τὸν πυθμένα
τοῦ ποτηρίου.

C. ...φίζω, E ſede ſurgo aut deſcendo. ἀποκαθίζω, Heſych.

C. Ἐνίζω, Inſideo. Plato Symp. αἰ ἀνθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ
σώματι καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθής καὶ
εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. F

C. ΚΑΘίζω, Sedere facio ſeu iubeo, Colloco. Il.ζ, Μή με κά-
θιζ' Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις. Il.γ, Ἄλλους μὲν κάθισον
Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Plato Char. καὶ ἅμα με καθίζει ἄ-
γων παρὰ Κριτίαν, ſeſſum me adducens. Xenoph. Pæd.5,
καὶ καθίσας αὐτόν, καὶ παρακαθισάμενος, ἤρετο ὧδε. Idem, εἰς τὸν
θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, collocaturos eſſe. Plutar-
chus De def. oraculorum, ὁ γὰρ οἶκος ἐν ᾧ τοὺς χρωμένους τῷ
θεῷ καθίζουσι, cella in qua conſultores oraculi ſedere iu-
bent. Idem, καθίσαι τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Thuc. καὶ καθί-
σας τὸν στρατόν, ἔμελλε διαγνώσειν τὴν γνῶ, Et collocatis copiis. G
Sic Cicero Collocare caſtra dicit. Plutarchus Public. κα-
θίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, Quum inſidias eis collocaſſent. Et
καθίζειν λόχον dicitur λοχαγὸς apud Euſt. Item Conſti
tuo. Plut. Solone, ἐκάθισε τὴν βουλὴν πάντων ἐπίσκοπον, Se-
natum omnium rerum obſeruatorem eſſe voluit. Gal.
Therap.1, πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστάς, Omnes homi-
nes iudices conſtituit. Greg. τί δικαστὰς τοὺς κατηγόρους κα-
θίζομεν; Ponere, cõſtituere, & ſumere iudicem Latini di
cũt. (At de καθίζω σοι δικαστὴν paulo póſt.) Sic καθίζειν διαι
τητάς, Arbitros ſtatuere, ſeu Arbitros ferre, Bud. καθίσαι H
ἑαυτὸν διαιτητήν, Arbitrum ſe conſtituere & facere, ſeu
(vt Bud. interpr.) Arbitrium ſibi arrogare. Liban. Id
& διακαθίσαι dici annotat Bud. Καθίζω de ſenatu aut
iudicio dictum, eſt Conuoco, Cogo, Conſidere facio.
Od. β, ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει.

Plut. Othone, ἐκ τῶν παρόντων ἡγεμονικῶν ἑλέσθαι τὸν ἄριστον·
εἰ δὲ μή, τὴν σύγκλητον ὁμοῦ καθίσαντας, ἐφεῖναι τὴν αἵρεσιν ἐ-
κείνῃ τοῦ αὐτοκράτορος, Siminus, cogere ſenatum, electio-
nemque imperatoris ei permittere. Sic apud Ariſtoph.
Neb. ἢν μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων καθίσῃ νῷν ποθεν, niſi archõ
conſeſſum iudicum cogat. Bud. Cõm. pag.358, καθίσαι
δικαστήριον αὐτῷ θεῶν, interpr. Iudices illi deos ferre, &, Eũ
apud deos accuſare. Sic καθίζω σοι τὸν δικαστήν, apud Plat.
‖Xen. Pæd.2, τοὺς κλαίειν καθίζοντας τοὺς φίλους, Qui fletum a-
micis inducit, vt quidã interpr. quòd paulo antè dixe
rit κλαίειν πειρᾶσθαί τινα ποιεῖν, & εἰς δάκρυα πειρᾶσθαι ἄγειν,
opponens ei mox τὸν γέλωτα αὐτοῖς μηχανώμενον. At Bud.
annotat videri hîc accipi pro Compeſcere, quaſi καθι-
στᾶν. Item, ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν
τῆς γῆς, pro Vxores duximus. Eſdræ 2.

Καθίζω neutraliter accipitur pro Sedeo. Il.σ, Ἐλθόντες δὲ
κάθισσον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc.3, καθίζουσιν ἐς τὸ ἡραῖον ἱκέ-
ται. Ibidem, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Iſocr. καθίζων ἐπὶ τοῖς
ἐργαστηρίοις, ſedens in officinis. Item Diſcũbo, Sedenti-
bus conuiuis aſſideo. Xenoph. Pæd.8, καὶ ὁπότε μὲν συνδει-
πνοῖέν τινες, οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας, ἀλλ' ἐπεμελεῖτο· ὁπότε μὴ αὐ-
τοὶ εἶεν, καὶ συνεδείπνει. Iudices etiam καθίζειν dicuntur,
pro, Ad iudicandum conſidere. Demoſth. contra Ti-
mocr. προέδροις, οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. At καθί-
ζειν ἐπὶ κώπην Euſtath. ex comicis exponit ἅψασθαι τῆς
κώπης ὥστε κωπηλατεῖν. quod Incumbere remis Latinè di
cere queas. ‖Καθίζω eſt etiam Sido. Plato Phæd.
καὶ ἅμα ἠνάγκασθη εἰς τοὐπίσω ἀνελκύσαι τὰς ἡνίας οὕτω σφό-
δρα ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω. ‖De copiis
militaribus dictum ſignificat Inſideo, Obſideo, Circũ-
ſideo. Thuc.lib.6, καθ' ἡσυχίαν καθίσαι τὸ στράτευμα ἐς χω-
ρίον ἐπιτήδειον. Idem lib.3, γενόμενοι δὲ ἀθρόοι ἅμα τῇ ἡμέρᾳ,
καθίζουσιν ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην, καὶ στρατόπεδον ἐ-
ποιήσαντο.

Καθίζομαι, Sedeo. Thuc.lib.1, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν,
ſedere ad focum. Plato Phædro, ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι
ἀναγνῶμεν; Ibidem, πρόαγε δὴ καὶ σκόπει ὅπου καθιζησόμεθα.
‖Καθίσατο Heſychius exponit ἱδρύσατο. Idem καθίσασθε
explicat καθάψασθε, κρατήσατε, & καθιζόμενον, καθαψόμενον.

Κάθισμα, ατος, τὸ, Seſſio. eſt autem vocabulum medicum,
quod ἐγκάθισμα etiam dicitur, de quo paulo póſt. Dioſ-
cor.lib.3, τὸ ἀφέψημα ἐν καθίσματι τὰ ἐν μήτρᾳ θεραπεύει.
vt habent v l.

Κάθισις, εως, ἡ, Seſſio. Plut. Conſolat. ad vxorẽ, κουραῖς πενθί-
μοις, καὶ βαφαῖς ἐσθῆτος μελαίνης, καὶ καθίσεις ἀμόρφοις.

c.2. Ἀνακαθίζω, Subſideo, Quieſco, Recubo, Bud. ex Xeno-
phonte de lepore, διατρέχων γὰρ καὶ ἀνακαθίζων. Idem,
περιλαμβάνοντες δὲ τὰς κύνας ἐφίστανται, καὶ ἀνακαθίζοντες ἐ-
παίρουσιν αὐτοὺς καὶ ἐπακούουσιν. Ἀνακαθίζομαι idem Bu-
dæus interpretatur Reſideo apud Plat. Phæd. ὁ δὲ Σω-
κράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος.

c.2. Ἀντικαθίζω, Ex aduerſo ſedere facio & colloco, vel Ex
aduerſo ſedeo. Pro quo dicitur & Ἀντικαθίζομαι paſſiua
voce. Apud Herodot. autem, Statuor ad obſiſtendum.
ſed legitur ἀντικατίζομαι per τ, Ionicè. Itẽ ἀντικατιζόμενοι
apud eundem.

c.2. Ἀποκαθίζομαι, Seorſum ſedeo, ἀποκάθημαι. Exponitur
etiam Repeto ſedem, quaſi Sedeõ rurſum. Qualem ſi-
gnificationem habet præpoſitio ἀπὸ cum in aliis non-
nullis verbis, tum in ἀποκαθιστάνω.

c.2. Διακαθίζω, vt καθίζω, In conſilium mitto, Calculum
porrigo, Sententiam rogo. Bud. ex Xenoph. πολεμίων εἰς
τὴν χώραν ἐπιόντων διακαθίσαι καὶ τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς τεχνί-
τας χωρὶς ἑκατέρους, ἐπερωτῴη πότερα δοκοῖ ἀρήγειν τῇ χώρᾳ, ἢ ὑ-
φεμένους τῆς γῆς τὰ τείχη διαφυλάττειν.

c.2. Ἐγκαθίζω, Colloco in, &c. Plato lib.8 De rep. εἰς τὸν θρό-
νον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει, καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖ
ἐν ἑαυτῷ. Et apud Suidam, οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπι-
καίροις τῶν χωρίων τόποις. Item Inſideo. In paſſ. apud
Dioſcoridem lib.3, ἐγκαθιζόμεναι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι,
Radices eius ad inſedendum decoctæ, menſes cient.
Ἐγκαθίζομαι, Inſideo. vt ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον. Ἐγκαθίσατο
præterea ex Eurip. citatur, & exponitur Inſtituit, Po-
ſuit, Fundauit. Sic ſuprà ab Heſychio καθίσατο exponi
ἱδρύσατο, annotaui.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, Seſſio in aqua medicata, ab imis pedi-

bus vel feminibus vſque ad vmbilicum, ita vt ſupernæ A
partes non madeſcant. vt Gorr. tradit, addens, decocto-
rum horum vſum eſſe in balnei penuria, aut ægroti id
ferre non valentis imbecillitate, aut ſupernæ alicuius
partis debilitate. adhiberique renibus inflammatis, cal
culoſis affectibus, vteri & ſedis vitiis, vulneribus. de
quibus latius ab eo tractatur. Medici qui hodie medi-
cinam faciunt, ſemicupium appellant. vt idem Gorr.
teſtatur. Dioſcor. lib. 3, cap. 155, de parthenio, τὸ δὲ ἀφέψη-
μα αὐτῆς, ἐγκάθισμα ὑστέρας ἐσκληρυμμένης ἢ φλεγμαινούσης
ἐστί. De quo Plin. lib. 27, cap. 30, Ad inſidendum decocta B
in duritia vuluarum & inflammationibus. Dioſc. lib. 3
cap. 127, de artemiſiis, ἀποζεννύμεναι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναι-
κεῖα ἐγκαθίσματα, καὶ ἀγωγὴν ἐμμηνίων καὶ δευτέρων. De earũ
altera Plin. lib. 26, cap. vlt. Menſes & ſecundas ciet ra-
morum decoctum inſidentibus.
c. 2. Παρακαθίζω, Iuxta me colloco, Aſſidere iubeo. ‖Item
neutraliter pro Iuxta aſſideo. Vnde παρακαθίζησαι, Aſſi-
dere conſolandi amici gratia. Bud. ex Syneſio. Παρα-
καθίζομαι voce media, ſignif. actiua, Iuxta me colloco.
Antiphon, οὐδὲ νόμιμόν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθι- C
σαμένους ἑαυτοῖς τοῖς δικασταῖς, δικάζειν. id eſt, iuxta ſe ſedere
iubentes. B. interpr. ‖Arbitrum ex compromiſſo eli-
go. Bud. ex Demoſthene, εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται· ἕνα δὲ ἑκά-
τερος παρεκαθίσατο. Neutraliter pro Iuxta aſſideo. Plato,
παρεκαθίζετο ἐκ δεξιᾶς.
c. 3. Συμπαρακαθίζω & συμπαρακαθίζομαι, ſignif. act. Vnà
[cum aliis] iuxta me colloco, Vnà [cum aliis] aſſidere
mihi iubeo. Demoſth. contra Aphob. συγκαλέσας τούτους
τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.
c. 2. Περικαθίζω, vocabulum militare, pro Hoſtiliter cir- D
cumſideo, Obſideo. Deut. 20, καὶ περικαθίσεις αὐτήν.
c. 2. Προκαθίζω, Antè cõſideo. Il. β, Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων·
σμαραγεῖ δέ τε λειμών. Herodian. l. 1, καὶ αὐτοῦ μὲν προκαθίσαν-
τος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, de ſedẽte in imperatoria ſella Cõ-
modo. ‖Item Præfero. v. l. ex Luc. Προκαθίζομαι,
Antè conſideo. προκαθίζομαι εἰς τὸ προάστειον.
c. 2. Προσκαθίζω & Προσκαθίζομαι, Aſſideo. Item Incumbo.
Plato Apolog. πανταχοῦ προσκαθίζω.
C. ΜΕΤΑἼζω, Conſideo, Vnà ſedeo. Od. π, de procis, Αὐτοὶ
δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι· οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέων μεταΐζειν E
οὔτε γερόντων.
C. ΠΑΡΊζω, Iuxta colloco, Aſſidere facio. Herodot. Euter.
παρίζει ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα. ‖Item neutr. Aſſi-
deo, Iuxta ſedeo. Od. δ, de Helena, Τηλεμάχῳ δὲ παρίζεν,
ἔπος τ' ἔφατο. Παρίζομαι, Aſſideo, Iuxta aſſideo. Hero-
dot. Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζοντο, quum ad eũ veniſſẽt,
aſſederunt.
C. ΠΕΡΙΊζομαι, Circumſideo, Obſideo. v. l.
C. ΠΡΟΣΊζω, Aſſideo. Plato περὶ κηφήνων in ciuitate, τὸ δ'
ἄλλο πλῆθος περὶ τὰ βήματα προσίζον, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχε- F
ται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Theoph. lib. 5. cap. 14 De cauſ. plant.
προσίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι, reſidens in floribus. Apud Dio-
ſcor. lib. 5, cap. 102, προσίζει τῷ ἄμβικι, Inſidet calici, Inhæ
ret calici.
C. ΣΥΝΊζω, Conſido. Ariſtot. Probl. ſect. 2, artic. 10, πονούν-
των μὲν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος αἱ φλέβες ἐμφυσώμεναι, τοὺς πόρους
συμμεμυκέναι ποιοῦσι· παυσαμένων δὲ, συνίζουσιν.
C. ΥΦΊζω, Subſido.
Ἱζάνω, Fut. ήσω, ab ἱζέω inuſitato: idem quod ἵζω. id eſt
Sedere facio. Item Inſtituo. Il. ψ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Αὐτοῦ G
λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. ‖Neutraliter capitur
etiam pro Sedeo. Od. ω, Ἐν τῷ σπέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον
Δμῶες ἀναγκαῖοι. ‖Item Sido, Peſſum eo. Thucyd. lib.
2, ὥστε ἐπιβάλλοντας ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ
χώματος, καὶ ἱζάνοντος ἀεὶ ἐπὶ τὸ κενούμενον.
C. ἈΦΙζάνω, E ſede ſeu ſella ſurgo aut deſcendo. ἀπανίστα-
μαι τῆς καθέδρας. Suid.
C. ἘΝΙζάνω, Inſideo.
C. ἘΦΙζάνω, Inſideo, Sedeo in ſeu ſuper, &c. Il. υ, Ἐλθόντες δ' ἐς
δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Apoll. H
diuerſa conſtruct. dixit ἐφίζανε θῶκον. Et ἐφιζῆσαι apud Bu
dæum in Comm.
C. ΚΑΘΙζάνω, Sedeo, Inſideo. Iſocr. ἐφ' ἅπαντα τὰ βλαστήματα
καθιζάνουσαν τὴν μέλιτταν. ‖Exponitur etiã Conſtituo.
C. ΠΡΟΣΙζάνω, Aſſideo. Didym. in Geopon. ἔστι δὲ ζῶον οὐδενὶ

τῶν δυσωδῶν καὶ ἀκαθάρτων προσιζάνον. Varro, Nulla apũ A
aſſidit eo in loco qui malè oleat. ‖Metaphoricè Hæ-
reo, Adhæreo. Dioſcor. lib. 5 cap. 76, προσιζάνει τοῖς τοίχοις.
Syneſ. epiſt. 44, ἀλλ' ἐν ᾧ γάρ τις ἡμάρτε βίῳ δίκας δίδωσ', οὐ
πάνυ προσπετικὸς ἔχει καὶ προσιζῆσαι τὸ πάθος, id eſt Hærẽs,
Inſidens. Luc. ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, [illegible]
νουσα, Non ſedens, Non habilis, vt B. interpr.
C. ΣΥΝΙζάνω, Conſido. Plut. Symp. τὸ μὲν ἄργυρον συνιζῆσαι τα-
κέντα, τὸ δὲ ξύλον ἄθικτον καὶ ἀπαθὲς εὑρεθῆναι, Argentum
conſediſſe, Liquefactum collapſum eſſe. Idem Public.
πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ, Condenſari & con- B
ſidere ſeu coire lutum in igne. Syneſ. epiſt. 133, τά γε Αἰ-
γύπτια ταῦτα [βέλη] τοῖς γόνασιν οἰδοῦντα, τοῖς παραγονατίοις
συνιζάνει, internodiis ſubſidunt & graciles ſunt. Galen.
τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπεταννύντες, poros qui conſede-
rant. ſeu (vt Bud. interpr.) poros compreſſos.
Συνίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Conſidentia terræ, quæ & la
bes dicitur à Cicerone. Bud. apud Ariſtot. De mundo,
τῶν δὲ σεισμῶν οἱ μὲν συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοιλώματα, χα-
σματίαι λέγονται, Qui terræ labes vel conſidentias in ca-
uernas faciunt, terra ſ. non aperta ſurſum, Terræmo- C
tus qui labes terræ relinquunt in caua ſubſidentis. Cic.
De diuin. [tantos terræmotus factos eſſe vt] multis lo-
cis labes factæ ſint; terræque deſederint. Alex. Aphrod.
lib. 2 Probl. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γίνεσθαι τῶν σωμάτων, Mæ
ror, vt corpora ſubſidant, efficit. ‖Apud grammati-
cos συνίζησις dicitur quum duæ vocales aut vocalis &
diphthongus in vnam ſyllabam quaſi conſidunt.
pud Hom. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις;
Sic Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Sic Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Sic Ἀλλὰ τὸν
οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον. Alio nomine figura hæc D
dicitur συνεκφώνησις.
C. ΥΦΙζάνω, Subſido. ὑφιζάνει Heſych. exponit ὑποκάθηται,
ἐλαττοῦται, ὑφίεται.
Ὑφίζησις, εως, ἡ, Sedimentum, Subſidentia. ὑποχάλασις, ἔν-
δοσις, vt Suid. hoc in loco exponit, ἐξέκλινε τὰ γεώδη καὶ
μαλακὰ καὶ ψαμμώδη, διὰ τὰς ἐσχάτας ὑφιζήσεις ἐπὶ τοῖς βάρε-
σι τοῖς ἐπιτιθεμένοις. Plin. Inundationibus Tiberis ſedimẽ
to molis facto.
ἹΔΡΥΩ ET Ἵδρυμι, idem quod ἵζω ſeu καθίζω, id eſt Se-
dere facio ſeu iubeo. Vnde & Euſtath. ad ἕδω deriuat. Il. E
β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. id eſt, καθέζεσθαι
κέλευε, vt ſchol. exponit. Item Colloco. Plut. de piratis,
τὴν Σολίων πόλιν ἠρημωμένην ἀναλαβὼν, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐ-
τῇ. Thuc. lib. 4, ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν στρατόν: quod eodem libro
dicit καθίσας τὸν στρατὸν, & paulo antè κατέστησαν τὸν στρατὸν
πρόσω ἐπὶ τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ. Herodian. lib. 4, ἐπὶ τῷ
Βυζαντίῳ ἱδρῦσαι στρατόπεδον. Caſtra collocare dicit Cic.
Item Statuo. Herodian. lib. 5, βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν
ἱδρύσας.
Ἱδρύομαι & ἵδρυμαι ſignif. & voce paſſ. Sedere iubeor, F
Collocor. Herodian. lib. 2, de Pertinace, ἐπειδὴ ἱδρύθη ἐν
τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, in regiam deductus eſt & in domo im-
peratoria locatus, vt Bud. interpr. Ibidem, τοὺς ἐπὶ τοῖς ὅροις
τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. ‖Statuor. Herod. lib. 7,
ὡς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ὑπερβῆναι. ‖Firmor, &
quaſi in firma ſede collocor. Herodian. lib. 3, ὡς αὖ τῆς
ἀκροπόλεως κατειλημμένης καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, Con-
ſtabilito imperio. Et lib. 2, ἥ τε ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ
μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, neque apud quenquam certa ſe-
de reſidens. Sic Thuc. lib. 8, ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βε- G
βαίως ἔδοξε μετὰ τείχους ἱδρύσθαι. ‖Situs ſum. Herod. lib. 8, καὶ
περὶ τῶν Ἰλλυρικῶν ἐθνῶν πάντων ἱδρυμένη. Et ibidem, καὶ ἐν ἐ-
κείνῃ τῇ πόλει ἡ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, ſita eſt. Ariſtot. ἡ
ἐν οὐρανῷ δύναμις ἱδρυμένη, ſedem habens. Idem de deo,
αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἱδρύσθαι. Plato de deo itidem,
πόρρω γε ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, longè à volupta-
te & dolore ſitus eſt. Plut. Numa, τοῦ κόσμου μέσον οἱ Πυθα-
γορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. Non abſimili ſignif. dici-
tur à Thuc. lib. 2, τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακὸν, hæ-
rens. ‖Item Sedeo. Thuc. lib. 1, ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρωάδ- H
δας ἱδρυθείς. lib. 3, ἐς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως
καταφυγὼν, καὶ αὐτοῦ ξυλλεγεὶς, ἱδρύθη, conſtitit, cõſedit. He-
rodian. lib. 3, στρατοπέδου τοσούτου περὶ τῆς πόλεως ἱδρυθέντος,
tantum ſedere exercitum. Sophocl. Aiace, Οἴμοι τί
δράσω τέκνον; οὐχ ἱδρύτιον. pro quo paulo pòſt dicit, οὐχ

δρας ἀκμήν. Non desidendum est. Sic etiam ἕζεσθαι pro Cunctari accipitur. A

Interdũ signif. actiua, Colloco, Sedem do. Bud. ex Plutarcho de Pompeio & Tigrane, ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ. & ex Aristid. Panath. δεξαμένη τε καὶ σκεδασαμένη τόποις ἐν οἷς ἔμελλ... Aristoph. Pluto, παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθαι. Plato Tim. de astris, τὰ δ' ἄλλα οὗ δὴ καὶ δι' ἃς αἰτίας ἱδρύσατο, Reliquorum siderum quæ causa collocādi fuerit. Item Statuo. Herodot. ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο. Statuam alicui statuere dicit Cicero. Aristot. De mundo, πόλεις τὸ ζῷον ζώων ἄνθρωπος ἱδρύσατο. Vrbem statuere Virg. dixit. Isocr. ad Philipp. τούτων μὲν τῶν θεῶν καὶ τοὺς ἰδιώτας καὶ τὰς πόλεις, καὶ νεὼς καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. Sic Paus. Lacon. τούσδε μὲν εἰσὶν αἱ πόλεις αὗται τὰ ξόανα. τὸν ἕτερον ἱδρυμέναι. Templa statuere dicit Propert. sicut Aras statuere Ouid. Plutarchus De fort. Rom. ἱδρύσατο δ' οὖν τύχης ἱερόν. B

Ἱδρώω, idem quod ἱδρύω. Vnde ἱδρωθῆναι, Niti. Bud. ex Iuliano, de arbore quæ radices egit. ‖ Ἱδρώομαι, vt ἱδρύομαι, Sedeo. Il. γ, de Hectore, Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας μέσσου δουρὸς ἑλών. τοὶ δ' ἱδρώθησαν ἅπαντες. Thuc. lib. 4, ἐφ' ὃν [λόφον] Δωριῆς τὸ πάλαι ἱδρυθέντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει Κορινθίοις ἐπολέμουν. quem insidentes. sic enim ibi schol. legit: at vulg. exemplaria habent ἱδρυθέντες. C

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, vt κτίσμα, Opus ab aliquo constructum. Budæus ex Strabone lib. 6, in princ. μετὰ δὲ τὸ στόμα τῆς Σιλαρίνος, Λευκανία, καὶ τὸ τῆς Ἥρας ἱερόν, Ἰάσονος ἵδρυμα. ‖ ...ἔδρασμα, Firmamentum, Fundamentum, Quo aliquid vt fundamento nititur, Supra quod alquid fundatum est. Sic Eurip. ciues vocauit ἵδρυμα πόλεως. ‖ Itē idem quod ἕδος, id est Delubrum, Locus in quo deorum simulacra collocantur seu statuuntur. Plutarchus De fort. Rom. μᾶλλον δὲ τὰς Ῥωμαϊκὰς ἁπάσας ὀνομασίας, ἐκλιπεῖν τὰς δυνάμεις τῶν ἱδρυμάτων πειράσομαι καταριθμήσασθαι. cui mox subiungit, καὶ γὰρ ἰδίας τύχης ἱερόν ἐστιν ἐν Παλατί... & ἱερὸν pro synonymis acceperit. Sic apud Platonem ... e legibus, ἱδρύματα θεῶν, fana. Et simpliciter pro Sedes, sicut ἕδος quoque, Bud. D

Ἵδρυσις, εως, ἡ, Constitutio, Fundatio. Plato De leg. Interpres Areop. Crepidinem vertit, quasi locum editum & collocationis sedem. nam ita Areopag. vocat ordines angelorũ. v. l. sic autē pro ἵδρυμα & ἔδρασμα acciperetur: quemadmodũ Hesych. quoque ἱδρύεσθαι exponens, dicit, ἐστι τὸ ἱδρύσεις ἔχειν χώραν. Ponitur etiam pro Sedes. P...arch. De orac. Pyth. ἄλλοις τε πολλοῖς ἠγεμόνας σόλων ὅσοις ἐδὲ τεκμηρίοις αἰθρεῖν τὴν διδομένην ἑκάστῳ καὶ προσήκουσαν ἵδρυσιν. E

Ἱδρυτὸς, οῦ, ὁ, Fundatus, Firmatus, Stabilitus. Epigr. ἱδρυτὰ γαίης. cvi Ἀνίδρυτος contrarium est, Qui nullo fundamento nititur, Instabilis. Philo De vita Mosis lib. 1, οὐχ οὕτως ἐστὶ τὰς εἰς αὐτὸν κακηγορίας ἐδυσχέραινεν ὡς ἐστὶ τῆς γνώμης αὐτῶν ἀνιδρύτῳ, ob lubricā incertámque populi sententiam. Eurip. ἀνιδρύτοισι δρόμοισι, id est ἀστηρίκτοις, Instabilibus & leuiter fixis gressibus. ‖ Ἀνίδρυτος apud Demosthenem contra Aristog. pro ἀνεξίλαστος etiam capi, annotat Harpocr. & Suid. F

C. Ἀφιδρύω, vel Ἀφιδρώω, Statuo, Colloco, Firmum stare facio. vnde verbalia Ἀφίδρυμα, ατος, τὸ, et Ἀφίδρυσις, εως, ἡ. Est autem Ἀφίδρυμα, Statua, Simulacrum. ἀφιδρύματα (inquit Suidas) τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα. & citat hoc exemplum, ἀλλ' οὖν ἱκετείαν ἐκόμιζον οἱ πρεσβύτατοι τὰ παλαιότατα τῶν κατὰ πόλιν ἀφιδρυμάτων. Sic autem vsurpatur & à Plutarcho περὶ μουσικῆς, vbi scribit, οὕτω δὲ παλαιόν ἐστι τὸ ἀφίδρυμα τοῦτο ὥστε τοὺς ἐργασαμένους αὐτό, τ, &c. Idem & apud Ciceronem significat, secundum quosdam, in hoc loco, lib. 13 epist. ad Atticum, Ad id autem quod volumus ἀφίδρυμα nihil aptius videtur quàm lucus, quem ego noram. Ἀφίδρυσις autem est Collocatio. vt ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τοῦ ἀγάλματος. Positio statuæ videtur dici posse, vt dicitur Ponere statuam. Plutarchus ibidem, καὶ ἡ ἐν Δήλῳ καὶ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ ἀφίδρυσις ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον. Vbi ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος perinde est ac τὸ ἀφιδρυμένον ἄγαλμα. G

C. ἘΝιδρύω, et Ἐνιδρώω, Colloco in, &c. Plut. ὅτι δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ παρεικαλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. ‖ Item Θεμελιόω, Fundo, Firmo. Bud. ex Areopagita 100. H

Ἐνίδρυμαι, seu Ἐνιδρώομαι, Insideo. Bud. ex Alciphr. ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σῴζεσθε ἐνίδρυντο. Sic idem Bud. apud Basiliũ De vita solit. pro ἐνιζάνω & Intus maneo & collocatus sum, accipi annotat, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

C. ἘξιδρύομαI, Fundor in, &c. Collocor in &c. Extruor, in vulg. lex.

C. ΚΑθιδρύω, Colloco. Aristot. ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυκεν ἡ φύσις. ‖ Fundo, Instituo seu constituo, Erigo. 2. Maccab. 4, καθίδρυσε γυμνάσιον. ‖ Idem quod καθοσιόω. Dedico, Consecro. B. ex Synes. 37. Καθίδρυμαι, Sedem & domicilium habeo. Bud. ex Galeni Therap. 9, πείθει δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχὴ λογική. quod ἵδρυται ibidem dicit. Thucyd. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, Montem insidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, Dedicatio. Synes. epist. 67, ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, Tēpus quærebam dedicationis.

C. 2. Ἐγκαθιδρύω, Colloco in, &c. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs sum in, Sedem habeo in, &c. Aristot. De mundo, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In summo cæli culmine suum habens domicilium situm & collocatũ.

C. 2. Συγκαθιδρύω, Simul colloco.

C. ΠΑΡιδρύω, Iuxta colloco seu statuo. Et παρίδρυμαι pro eodem. citatur ex Epigr.

ἘΘΕΛΩ, F. ήσω, Volo. Od. γ, Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Il. α, φράζεαι ὅς τ' ἐθέλησθα, paragoge poetica pro ἐθέλῃς. Demosth. Olynth. α, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν. Xen. Hellen. 6, οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι. Pæd. 5, ἔνδον δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apol. πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, Sæpe emori vellem. pag. 2 lex. Ciceroniani. Demosth. τοῦτ' ὡς ἀληθῶς ἦν λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, vel Lubenter audire. Plato De leg. ἐθέλω ἄρχεσθαι, Lubenter pareo. Idem Phædro, λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, vt Cicero vertit, pag. 6 mei lex. Cic. ‖ Item Volo, ea signif. qua Cicero De nat. deorum lib. 1, Quatuor naturas, ex quibus omnia constare censet, diuinas esse vult. id est Statuit, Censet. Herodianus lib. 8, de Beli, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Sic Paus. Att. αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι συμβουλεύσαντα Τηλέφῳ διαβαίνειν ἐς τὴν Ἀσίαν. id est, Dici se volunt. Vel coniicientis est, vt βούλεται. Bud. ‖ Atticè pro Possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ, ζέε δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χρεῖα οὐδὲν μὲν ἐθέλει διδάσκειν. Thuc. lib. 2, ἡσσωμένων δὲ ῥᾳδίως οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὁμοιοῦσθαι, Non possunt, Non solent. ‖ Paus. Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud.

C. Ἐθελόδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Voluntarius seruus, Qui sponte sua se alii mancipat. sic Ἐθελοθρησκεία, Numinis cultus voluntarius, Cultus numinis sua sponte ab aliquo institutus, ideóque Superstitio. Hæc & similia composita alibi reperies, videlicet in altero compositionis verbo: in δοῦλος & θρησκεία, itidémque in cæteris.

Ἐθελημὸς, οῦ, ὁ, Voluntarius, Lubens. Hesiod. Erg. de hominum genere ante Promethei dolum, οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. vnde & præcedit, καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν. Apoll. Arg. 2, Μητίει σῶν ἀέσκεν ἐθελημός. vnde Ἐθελημῶς, Voluntariè, Vltrò, Libenter. Scribitur & ἐθελήμως, sicut & ἐθέλημος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idē. Plato Crat. de etymologia τοῦ Ἀητοῦ, Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται, id est, Velle ea quæ petantur, Acquiescere iis quæ petantur.

Ἐθελοντὴς, οῦ, ὁ, Voluntarius, Vltroneus, Lubēs. vnde vetus vox Gall. entalenté. Thuc. lib. 2, τοὺς μὲν μισθῷ πείθειν, οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν. l. 1, οἱ πλεῖστοι ἐθελονταὶ ξυνέπλεον. Demosth. Pro corona, ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Sic apud Eust. ἐθελονταὶ διδάσκαλοι δογμάτων dicuntur οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χορηγοῦντες. Ἐθελονταὶ apud Suidam φερωνύμως nominati scribuntur serui qui pro cæsis ad Cannas dominis vltrò militarunt. Athen. quoque lib. 11, scribit comicos seu mimos qui σοφισταὶ à multitudine appellarentur, ab aliis δεικηλισταὶ, & φαλλοφόροι, & φλύακες, & αὐτοκάβδαλοι, peculiariter à Thebanis vocitatos fuisse ἐθελοντάς.

nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi Thebanos fuisse καινουργοῦντας κατὰ τὰς φωνάς. Idem habet & Eustath. Fœmininum verò huius ἐθελοντὴς EST Ἐθελοντίς, ίδος. Synes. De insomn. ἅπασα γὰρ κατιοῦσα τὸν δεύτερον βίον ἐθελοντίς, αἰτία τοῦ πταίσματος ἐστίν. id est Voluntaria, Lubens, Vltronea. SED & Ἐθελόντιος, itidem Voluntarius, Vltroneus, Lubens, deriuatum ab ἐθελοντής, vt videtur. illius hoc apud Suidam est exemplum adespoton, προσεδέχοντο ἐθελοντίοις τοῖς Ἀργείοις ὁμολογήσειν. ET Ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, pro iisdem, est poeticum. Od. β, ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. ADVERBIA verò sunt Ἐθελοντὶ, Vltrò, Sponte, Lubenter. Suidas ex Polybio, τοῖς βουλομένοις παντάπασι κίνδυνον ἐθελοντὶ ὑπομένειν. Apud eundem Suidam est, τοὺς παραβόλους κινδύνους ἐθελοντὶ ἀναδεχομένους. Item ἐκ παντὸς ἐπίλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθελοντὶ τοὺς ἀρίστους. Huc pertinet & illud apud Herodotum lib. 1, de Io, οὕτω δὴ ἐθελοντὴν αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. Eustathius tamen Odyss. α, illud Homericum προθέλυμνον accusatiuum esse docens, à nominatiuo masculino πρόθελυμνος, (vt ἔφηβος & similia) addit, fortassis sic declinari apud Eurip. quoque illud τῆς παιδὸς φόνου μηδέν, & apud Herodotum illud ἐθελοντὴν τὴν Ἰὼ τοῖς Φοίνιξι συνεκπλεῦσαι. Sic vulg. lex. Ἐθελοντὸς afferūt, cuius hoc fœmininum esse volunt. ET Ἐθελοντηδὸν, pro eodem, Thucyd. lib. 8, ἐθελοντηδὸν προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. Polyb. τῶν ἐθελοντηδὸν στρατευομένων, Qui sponte militabant. Bud. ET Ἐθελοντὶ, pro eodem apud Suidam.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντής, deductum, vt videtur, à participio fœm. ἐθέλουσα, sicut ἐθελοντὴς ab ἐθέλων masculino. Xenophon Pæd. 4, οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες. Et lib. 6, ἐγώ σοι ὦ Κῦρε, ἐθελούσιος ὑφίσταμαι. VNDE Ἐθελουσίως, aduerb. Vltrò, Lubenter.

D

ΘΕΛΩ, F. ήσω, Volo, idem quod ἐθέλω, eodémque modo futurum habens tanquam à themate contracto, non autem barytono. Hoc vocabulum apud Homerum reperiri negat Eustathius: quamobrem & Iliad. α, Μήτε σὺ Πηλείδη θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ, antiquos super δη collocasse acutum cum apostropho, synalœphē facientes, sic, Πηλείδ' ἤθελ'. Quædam verò exemplaria Homerica habent Πηλείδη θέλ'. Xenoph. θέλει κεχρῆσθαι. Demosth. θέλω λαμβάνειν. Aristot. lib. 1, De animal. θέλει εἶναι. vbi Gaza vertit, Esse expetit. θέλει ἐν σοὶ ὁ βασιλεύς, lib. 1 Reg. cap. 18, Places regi. q. d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamē loquēdi genus apud probatos scriptores non reperias. Herodotus lib. 1, εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννίς, Si tyrannis ad eius peruentura est filiam. ‖ Ponitur & Atticè pro Possum, vt ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis. In qua signif. citat Budæus ex Platonis Phædone, 34. Sic etiam apud Euripid. pro Solet seu Assolet ponitur: cuiusmodi exemplum ex Thuc. attuli in ἐθέλω.

E

F

Τεθεληκέναι non dici, sed ἠθεληκέναι, annotat Phryn. Habet etiam nonnulla passiua tempora. Vnde est in vulg. lex. ex Nazian. orat. 4, τὸ μὲν αὐτοῦ θελήσαν, τὸ δὲ θεληθέν: quod Mosell. verterit, Pars quidem eius voluit, pars rationi paruit. Ex eodem, καὶ ἴσως οὐδὲ ἄνθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι. vbi idem Mosell. Et fortasse ne homines quidē sumus, vt qui nō pro nostra volūtate, sed vt euenerit, dimittamus, dimittamúrq;.

Θέλημα, ατος, τὸ, Voluntas, Id quod volumus. vt in Oratione Dominica, γενηθήτω τὸ θέλημά σου. Matth. 7, ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου.

G

Θελήμος, ου, ὁ, idem quod ἐθελήμος, γ. l. ET Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Arg. 2, οἱ δ' ὑπαρωγῇ Τίφυος Ἁγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο Εἰρεσίην.

Θέλησις, εως, ἡ, Voluntas, id est Ipsa volendi actio. Hebr. 2, κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Poll. lib. 5, scribit vocab. esse ἰδιωτικόν.

Θελητὸς, οῦ, ὁ, Cupitus, A voluntate nostra expetitus. 1. Regum 15, εἰ θελητὸν τῷ Κυρίῳ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας ὡς τὸ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς αὐτοῦ; Nunquid vult Dominus holocausta & victimas, & non potius vt obediatis voci eius?

H

Θελητής, οῦ, ὁ, Qui vult. προαιρετικός, Hesych.

C. ΣΥΝ θέλω, Simul volo. Arist. Eth. 9, δύναι γὰρ αὐτῷ γίνονται καὶ συνθέλουσι. ET Συνεθέλω, idem. Xen. ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γίγνοιτ' ἄν.

A

¶ Λῶ per abiectionem syllabæ initialis, pro θέλω: vt Call. schol. annotat in illū locū hymni in Dianā, πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον Ἥντινα λῇς. Idem tradit Theocr. schol. Idyl. 1, λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς αἰπόλε τῇδε καθίξας Συρίσδεν; Aristoph. Acharn. Ἄντεινον αἱ λῇς, id est αἰ ἐθέλεις. Ibidem, ἀλλ' ἀμὰν αἴ λῇς πρίασθαί μοι ... ἀνάλαν. Vnde apparet Doricum esse hoc λῇς, pro ἐθέλεις.

Λωΐων, Melior. q. d. Quem magis volumus, Qui à voluntate nostra magis expetitur. Od. β, καὶ γάρ σφιν ἅφαρ τόδε λώϊόν ἐστι. Hesiodus Erg. ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω. Plato ad Dionis amicos, [μιμεῖσθαι μὲν συμβουλεύω] καὶ τὴν [τοῦ Δίωνος] τῆς σοφῆς σώφρονα δίαιταν, ὅτι λωϊόνων δὲ ὀρνίθων ταῖς ἐκείνου βουλήσεσι πειρᾶσθαι ἀποτελεῖν, melioribus auibus, melioribus auspiciis. ET Λωΐτερον, pro eodem. Od. α, Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον. Apoll. Argon. 2, ἀλλά ποι θεοὶ Λωΐτερον μῦθόν μιν ἐρέσθαι. ET Λῴων contractè pro λωΐων, vsitatius in prosa. Soph. Philoct. οὔτε γὰρ παρὸν φωνῆσαι τοῦ λῴονος δαίμονος, εἵλου τὸ κάκιον ἑλεῖν. τὰ λῴω, meliora, Bud. ex Plat. Et Plutarchus Probl. Rom. τὴν Πυθίαν προσφέρειν τὰ ὅρκια ταῦτα Λακεδαιμονίοις ... λῷον εἴη καὶ ἄμεινον. Luc. εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον. Synes. ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, ἀγγελίσω λῷονα. Notandum tamen ι in ω non semper subscriptum in omnibus exemplaribus reperiri.

B

C

Λωΐστος, Optimus. Vnde λώϊστα apud Hesychium ἄριστα, συμφέροντα. ET Λῷστος, contractè pro eodem, in prosa vsitatius. Theocr. Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ εἴσεται ... Vocatiui λῷστε frequens vsus est in compellando, interrogando & precādo: vt apud Lat. Amabo, Quæso. Synes. ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῶς, ὦ λῷστε, ἔφη;

ΛΑΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Iucundus, Gratus, Voluntati nostræ acceptus. Apollonii enim schol. à λῶ τὸ θέλω deriuat: alii quasi λίαν ἐρῶς dictum volunt. Il. ρ, de musca, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου. Od. μ, λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Et in superlatiuo gradu, Od. β, Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον ἡδύν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις bi quædam exemplaria λαρώτερος habent. Apoll. Arg. 1, Εἴδατα καὶ μέθυ λαρόν. Et λαροῖς ποσὶ apud Hesiod. Pedibus visu iucūdis, vt Apoll. Rhod. schol. exp.

ἜΘΟΣ, εος, τὸ, Mos, Consuetudo. Demosth. Pro corona, δέδωκας ἔθη τινὶ φαύλῳ πολλὴν ἐξουσίαν, Peruerso more, vt Cicero loquitur. Idem, παυσέον τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. ὅπως συντιθέντω ἔθη εἰθισμένοι, πραότεροι πολῖται γένοιντο. Isocrates, ἔθος καθέστηκε τοῖς ... sic dicitur ἔθος ἔχουσιν. Et ἐν ἔθει γινόμενος τῆς ὄψεως Consuetus aspectui. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι. In moribus esse. Cic.

Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus. Thuc. lib. 2, ἐθὰς γενόμενος, Assuefactus. Plutarch. Oth. τοῦ κάμνειν ἐθάδες ὄντες. Idem, ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων. Galen. κενώσεως ἐθάδες εἰσί, Vacuationi sunt assueti. ἐθάδες μιᾶς διαίτης. Sic ἐθάδες τῆς ... Plut.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Assuetus, Consuetus, Solitus. VNDE Ἐθημοσύνη, ης, ἡ, Consuetudo, Assuetudo. συνήθεια, ἐθισμός, Suidas.

Ἔθιμος, ου, ὁ, Consuetus, assuetus. συνήθης, ἐθάς, Suid.

Ἔθω, Ex consuetudine facio. Il. π, σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες. Il. ι, de apro Calydonio, Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, Qui de more afficiebat magno damno OEnei aream. Vbi tamen Eustath. fuisse quosdā scribit qui metathesin esse vellent pro θέων, alios qui Doricū esse dicerent pro ἔδων: qui hoc niterentur exemplo, οὓς πίνουσι μόνον βατράχων ἔδμεν οὐκ ἔθοντες. sic verò & μαθὸν eosdem Dores dicere pro μαδὲν, & ψύθος pro ψεῦδος.

VNDE Εἴωθα præteritum med. Consueui, Soleo. Iungitur infinit. vt εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A quo partic. εἰωθὼς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1, αὕτη 'κείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Idem Apol. ἡ εἰωθυῖά μοι μαντική. Et τὰ εἰωθότα, Cōsueta. Aristoph. Ran. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα. Thuc. lib. 2, καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων. Plato, τὸ εἰωθὸς ξυμπροσθεῖσθαι. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς Παύλῳ, vt solet Paulus. παρὰ τὸ εἰωθὸς, Præter morem.

¶ Ἐθίζω, Assuefacio. Isocrates Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν. Luc. in Anacharsi. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Et ἐθίζω σε ἤθη, ex Plat.

A ex Platone De legibus. Et Ἐθίζομαι, Assuefio. vt ἐθίζομαι τοῦτο, ex Platone. At Xenophon Pædiæ 1 dixit σωῦ τοιούτῳ ἔθει ἐθιζόντες. Et cum infinitiuo, εἰθισμένος ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, idem Xen. Pæd. 3.

Ἐθίζω, neutrum, Assuesco, Soleo. Alexander Aphrodisiensis ... αὐτῷ, οὐκέτι αἰσθανόμεθα αὐτὸ θερμόν. Et cum infinitiuo, apud eundem, Probl. lib. 1, εἰθισε γ᾽ ἡ ὄψις ἀεὶ τῷ ἀέρι προσομιλεῖν.

B Ἐθισμός, οῦ, ὁ, Assuefactio. Item Consuetudo. Et pro instituto apud Plutarchum, teste Budæo. ET Ἐθισμα, idem quod ἐθισμός. Xenophon De arte equestri, ἐν τῷδε καὶ δίδαγμα καὶ ἔθισμα πρὸς ἵππον ἄριστον.

Ἐθιστός, Qui assuetudine acquiri potest. Aristoteles Ethic. 1, de virtute loquens, ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν.

C. ἈΠεθίζω, Desuefacio, A consuetudine deterreo, Consuetudinem tollo. Budæus ex Æschine contra Timarchum, ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις τούτοις ἀπεθίζειν χρή. Idem in eadem oratione, ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι. Vnde ἀπεθισμῶς apud Plutarch. Alex 225.

C. ἘΝεθίζω, Insuefacio, Assuefacio. Herodianus, ψύχεσι καὶ χειμῶσι ἀεὶ ἐνειθισμένοι, Insuefacti, vt Cæsar loquitur. Idem, σκληρῷ τε βίῳ ἐνειθισμένος.

C. ΠΡΟεθίζω, Prius assuefacio.

C. ΠΡΟΣεθίζω, Assuefacio. Xenophon Apol. Socratis, τοὺς γ᾽ υἱοὺς ... καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων; Ide Pol. Laced. ἐν᾽ μιᾷ ἑνὶ ἱματίῳ δι᾽ ἔτους προσεθίζεσθαι. Idem Pæd. 8, ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

D C. ΣΥΝεθίζω, Consuefacio. Æschines contra Ctesiphontem, καταδουλούμενος τοὺς ἄρχοντας, καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. Isocr. συνεθισθῶσι φρονεῖν ὅμοια, Consuescere eadem sentire. VNDE Συνεθισμός, Consuefactio, Assuefactio. Bud. ex Ammonio.

ἮΘΟΣ, εος, τὸ, à quo plural. ἤθεα, ἤθη, Sedes, id est Domicilium, Mansio. Sed propriè Consuetæ sedes, quum ἦθος sit ab ἔθος, atque adeo positum etiam pro hoc inuenitur, sicut & ἤθας pro ἔθας. Latini poetæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiodus Ergois, Ἡ δ᾽ ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Itidē in aliis eiusdem libri locis.

E Sic Herodotus, ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, vbi exponitur etiam Ad patrias sedes. Sic Arrianus pro domicilio, seu patria, lib. 5, p. 243. καὶ Ταξίλην ἀποπέμπει ὀπίσω εἰς τὰ ἤθη τὰ αὐτοῦ. Ab Homero ἤθεα tribuuntur etiam brutis: vt Il. ζ, circa fin. ... Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ᾽ ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων. Quin & haras porcorum ita vocat, Odyss. ξ, — κατ᾽ ἤθεα κοιμηθῆναι. Aristoteles quoque ἤθη de animalibus dixit, adiungens νομοῖς, in libro De mundo, τὸ δὲ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ ἤθη καὶ νομοὺς ἐξέρπυσε. quum suprà dixisset, τὸ μὲν γὰρ νυκτὸς ἀλλόμενον εἰς τὴν δίαιταν αὐτοῦ ἐκνήχεται. Esse autem ἦθος ab ἔθος indicat idem Aristoteles in principio

F libri 2 Ethic. Vide & Plutarchum περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς.

Ἦθος, Indoles, Morum quædam proprietas, Quintilianus lib. 6, cap. 2. qui etiam scribit ἦθος Latinè reddi vno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur. ἐπὶ δὲ ἤθει γυναικωτέρῳ κεκρᾶσθαι Cicero apud Platonem vertit, Ad virtutem maior indoles, vt videbis in meo lexico Ciceroniano. Sæpe redditur Mores. vt ἦθος χρηστόν, Plato Sympos. ἤθους μοχθηρία, Plutar-

G chus De inuidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἐμίσησε. Possumus verò his in locis & Ingenium interpretari, eo quidem sensu quo aliquis ad ingenium redire dicitur. Sic & apud Demosthenem Pro corona, ταυτὸ τοίνυν ἦθος ἔχων ἔν τε τοῖς κατὰ τὴν πόλιν πολιτεύμασι καὶ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς φανήσομαι. Cicero autem apud Platonem in Timæo, ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει, vertit, Constanter in suo manebat statu. Vide pag. 34 mei Ciceroniani lexici. In plurali autem reddi solet Mores. Isocrates, Areop. τοὺς γὰρ πολλοὺς τοῖς ἤθεσιν ἀποβαίνειν ὁμοίους ἀνάγκη ἐν οἷς ἂν ἕκαστοι παιδευθῶσιν. Et ἀδολώτατα ἤθη apud Synesium. Vtroque autem numero apud Aristotelem in

H vno eodémque loco, videlicet Ethic. lib. 4, cap. 8. τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι. ὥσπερ δὲ τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, οὕτω καὶ τὰ ἤθη. Hinc dicitur aliquis χρηστὸς τὰ ἤθη (contra Phrynichum) sicut & τὸ ἦθος. Et τὰ ἤθη δοκιμώτατος apud Plutarchum in Romulo: vbi

redditur Virtute præditus. Isocrates dixit etiam σπουδαίους τὰ τοῦ τρόπου ἤθη. Ex Plat. autem in Epist. ἐλευθέρια διώκειν ἤθη affertur, pro Viuendi libertatem sectari. Item ἤθη Mores, id est instituta ciuilia, Bud. ex Isocrate, ἐμμένοντες τοῖς ἤθεσι, καὶ διαφυλάττοντες τοὺς νόμους τοὺς βασιλικούς. Idem in Helene de Theseo loquens, ὥστε ἔτι καὶ νῦν ἴχνος τῆς ἐκείνου πρᾳότητος ἐν τοῖς ἤθεσιν ἡμῶν καταλελεῖφθαι. ‖Ἦθος ad alia etiam transfertur. vt τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ Gal. Natura febris. Et de equis, ἦθος λαμπροὶ ἵπποι ex Philostrato: vbi quidam indolem, alii speciem interpretantur. ‖Ἦθος redditur Affectus in hoc Isocratis loco ad Philippum, ἀναγινώσκει δέ τις αὐτὴν ἀπιθάνως καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος. Et Quintilianus lib. 6, cap. 2, affectus mites & compositos, ἦθος: sicut concitatos, πάθος, quosdam vocasse tradit. apud quem vide plura. Sunt qui τὰ ἤθη, comicorum, vt τὰ πάθη tragicorum esse velint.

C. Ἠθογραφέω, ῶ, F. ήσω, Mores scribendo exprimo. vt in vita Thucydidis, ἀληθὸς ὁ ἠθογράφος ... quod alibi dicit, καὶ ζῶν μιμητὴς καὶ ἄριστος διαγραφεύς.

C C. Ἠθολόγοι, Morum effictores, affectuumque personæ cuiusque θαταρεῖαι. Suidæ dicuntur & ἠθοποιοί: Budæus Pandect. Vsus est hac voce Cicero 2 De oratore, Mimorum est enim & ethologorum, si nimia est imitatio. ET Ἠθολογία, figura oratoria apud Rutil. Lup. quum verbis sonóque vocis exprimuntur, ac describuntur hominis alicuius affectus & mores.

C. Ἠθοποιός, οῦ, ὁ, Mores instituens & faciens, vt Budæus interpretatur in hoc Aristotelis loco, ἠθοποιὸς γὰρ ἡ μέλαινα χολή. Plutarchus Themistocle, παίδευσις ἠθοποιός. Exponitur ex Columella, Animi formator & in-

D stitutor. λόγος ἠθοποιός, Oratio morata, Quintiliano: Mores & affectus hominis exprimens. VNDE Ἠθοποιία, ας, ἡ, Morum affectuumque expressio. μίμησις ἤθους τοῦ ὑποκειμένου προσώπου, vt Aphth. definit. Morum affectuumque fictio, seu ficta descriptio. Dion. Halicarn. in vita Lys. ἐν ταῖς ἠθοποιίαις ἀμφοτέρους δεινοὺς λέξεις, de Lysia & Isocrate, id est, In affectibus exprimendis, vt Budæus interpretatur. qui & ex Athenæo affert, καὶ τὴν ἠθοποιίαν πλάσαι τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἡδονῆς ... Rom. A-

E quila ἠθοποιίαν moralem confictionem: Iul. Rufinus, Alienorum affectuum qualiumlibet dictorúmque imitationem sine reprehensione, interpretatur. ET Ἠθοποιέω, ῶ, Mores formo, Instituo moribus, Budæus apud Plutarchum. Ex quo etiam citatur in vulgatis lexicis, οἶνος ἠθοποιεῖ τὸν πίνοντα, pro Moratum ita vel ita reddit. aut Affectus hos vel illos inducit. Rursum Budæus ab eo accipi tradit pro Affectus & mores exprimo, vt poetæ solet. Exponit etiam, Per ethopœiam describo. Affert item ex Halicarn. loquente de Lysia, αὐτὸς ἠθοποιεῖ, καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστά,

F id est (inquit) Morata oratione vtitur. Vide Comm. pag. 794. ET Ἀνηθοποίητος, Morū expressione & affectuum carēs. Item Qui moribus est incompositis & rusticis. vide ibidem.

C. Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Insuetus, Insolens. Demosth. contra Mid. ταῦτα εἴξεισιν ἀνθρώποις αὐτῶν ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι. Galen. φρίκη ἀήθης, Horror insolens. Apud eundem ἀήθεις ψυχροῦ πόματος, Insuetus frigidi potus. Et τὸ ἀῆθες, Insolens: & substant. Insolentia. ‖ Itē oppos. τῷ ἠθοποιοῖς, seu ἠθικός, vt ἀήθης χαρὰ, & ἀήθης ῥᾳθυμία. Aristot. De

G poet. loquens de Homero, οὐδὲν γὰρ λέγει ἀῆθες, ἀλλ᾽ ἔχον ἦθος. ἔστι δὲ τὸ ἦθος ὃ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν. HINC Ἀήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Insueta nouitas. Luc. Dial. Nept. & Ner. de Helle, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ET Ἀήθως, Præter morem. Thuc. l. 4, καὶ μὴ παθεῖν ὅπερ οἱ ἀήθως τι ἀγαθὸν λαμβάνοντες τῶν ἀνθρώπων, qui præter consuetudinem boni aliquid assequuntur. ET Ἀηθέω, Insuetus sum, Non assuetus sum. VNDE Ἀηθέσσω, pro eodem: Il. κ, ἀήθεσσον γὰρ ἔτ᾽ αὐτῶν, Insueti eorū erant, seu inexperti: vt insuetus laboris apud Cæs.

H C. Εὐήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. Bonis moribus præditus) Homo minimè malus, ἄκακος. Simplex. Qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiam Fatuus, Stultus. Demosthenes, εὐηθέστερον ... εἶναι. Et εὐήθης λόγος apud eundem Demosthenem Philipp. 3. Item τὸ εὔηθες substantiuè, Simplicitas. Vide Budæum

aaa. i.

pag.825. HINC Εὐήθεια, Bonitas seu probitas morum, Innocentia, Budæus ibidem ex Platone. Sed ponitur etiam pro fatuitate atque adeo stultitia, vt ex eodem Platonis apparet loco. ET Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, seu simplicitate, Bona fide, Vt eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam Simpliciter & incaute. ET Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago. Item insulse ago, vel loquor. Bud. in eodem illo loco ex Platone. DICITVR & Εὐηθικός, Stultus, Absurdus, Ineptus. Plato De republica 1, ἀρχὴ τῆς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Et Aristot. apud Bud. ibidem. ET Εὐηθικῶς, Simpliciter, Fatue.

C. Κακοήθης, q.d. Qui est malis moribus. Politianus apud Herodianum interpretatur, Qui est prauo malignóque ingenio: lib. 7, ἀλλ' ὅπως τῶν κακοήθων καὶ φαύλων ἑαυτῷ ὅτε ἀφραίνει. Exponitur etiam Malignus. Demosthenes Pro corona ad huius vocis originem allusisse videtur, quum dixit, κακοήθης δ' ὤν Αἰσχίνη τοῦτο παντελῶς εὐήθες ᾠήθης. Et κακοήθες πλάσμα, ibidem. Item τὸ κακόηθες, mala consuetudo eáque inueterata, vt quidam exponunt in hoc Iuuenalis loco, Satyra 7, — tenet insanabile multos Scribendi κακόηθες. ‖ Κακόηθες apud medicos, Quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facile curationem admittit. Sed κακοήθεια in vlceribus maxime spectatur, quæ κακοήθη tunc appellantur quum tanta κακοχυμία partem exulceratam occupauit vt bonum etiam alimentum quod in eam influit corrumpatur. Hæc & plura apud Gorræum vide. In vulgatis lexicis κακοήθη vlcera, Maligna vlcera. HINC Κακοήθεια, Morum prauitas, vel ingenii prauitas & malignitas: aut simpliciter Malignitas. Isocrates πονηρίας & κακοηθείας copulauit. Aristoteles Rhetoricῶν 2, dicit κακοήθειαν esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiã Mala consuetudo. Extat Plutarchi libellus περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας, cuius argumentum significationem huius vocis lectori abunde declarabit. ET Κακοήθως, Maligne. Plut. Per. τὴν δύναμιν αὐτοῦ ... Θουκυδίδης διηγεῖται, κακοήθως δὲ παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοί. ET Κακοήθευμα, Quod maligne fit, tanquam à κακοηθεύομαι.

C. Ὁμοήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Qui eorundem morum est, Qui similibus moribus est. Aristoteles Eth. 8, περὶ τῶν ἡλικιωτῶν loquens, οἱ τοιοῦτοι γὰρ, ὁμοήθεις καὶ ὁμοιοπαθεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ET Ὁμήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2, ὁμήθεας αἴξας ἰδέσθαι.

C. Συνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, Consuetus. Plutarchus Lycurgo, συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὄψεσι, Consuefaciens iuuenes ad eiusmodi conspectus. Familiares eis faciens. Idem, συνήθης νόσος. Synesius, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησεν. Demetrius, μικρότερον γὰρ τὸ συνηθέστερον. Et τὰ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere. τὰ συνήθη ποιεῖν τοῖς τετελευτηκόσι, iusta facere. ‖ Item Familiaris. Plutarchus Sympos. συνήθης μὲν ὢν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην. Idem alibi, Plutarchus, ἁπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ἦν. Aristot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι. VNDE Συνήθεια, ας, ἡ, Consuetudo. Synesius, ἀξιώτερόν ἐστι περιτιμηθῆναι τῆς συνηθείας τὸ χρήσιμον. Lucianus, τῆς πάλαι συνηθείας. Plutarchus, ὥστε μηδὲ τὴν φωνὴν ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς συνηθείας. Herodianus, ἐπείπερ συνήθεια περὶ μάχας. ‖ Συνήθειαι in plurali Menses dicuntur. vt habent vulgata lexica. ET Συνήθως, Pro more, Pro consuetudine. Plutarchus Galba. ἐξαπατώμενοι συνήθως ὑπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ λεγομένων.

C. 2. Ἀσυνήθης, εος ὁ καὶ ἡ, Insuetus, Insolens. Demetr. Phalereus, τὸ δὲ ἀσυνήθες καὶ μετενηνεγμένον, μεγαλοπρεπές. VNDE Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, Insolentia, Nouitas insueta & insolens.

C. Χρηστοήθης, Qui probis est moribus. VNDE Χρηστοήθεια, ας, ἡ, Morum probitas, Boni mores.

Ἠθάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, Consuetus, Solitus. Sophocles Electra, ἠθὰς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων. Euripides, ἠθάδων φίλων, Familiarium. Epigramm. ἠθάδα νίκην. Nonnus, ἠθάδα κάλπιν.

Ἠθικός, ή, όν, Moralis. ἠθικὸς γραφεύς, qui non imagines tantùm, sed & mores exprimit. Et ἠθικὸν πίναμα apud Aristotelem Polit. 8. τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν. Sic ἠθικὸς λόγος morata oratio. Apud eundem Aristotelem Polit. 8, ἠθικὰ μέλη & ἠθικαὶ ἁρμονίαι. Sic ἡ ἠθικὴ ὑπόθεσις, Moralis causa seu argumentũ. Ἠθικαὶ autem imagines sunt quæ non modò vultuum similitudinem, sed etiã sensuũ & affectuum referunt. Bud. in Annot. in Epist. & in Pand. VNDE Ἠθικῶς, Moraliter.

¶ Ἐθείρω, De more aliquid facio, Aliquid facere. VNDE Ἔθειρα, Coma, Cæsaries, cui videlicet φιλόκομοι de more curam impendunt. Vide Eustathium. ‖ Item, ἔθειραι plural. Iliad. π, — μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur verò & de iuba equorũ ab Homero. Sic in Epigramm. ἐθείρης βόστρυχος. ET Ἐθειράδες pro ἔθειραι, Odyss. π. HINC Ἐθειράζω, Comam colo, vel Comam comptam habeo, aut Comam nutrio & como, apud Theocr. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

C. Ἀγλαέθειρος, Splendidam comam habens.

C. Καλλιέθειρα, Pulchricoma.

C. Λυσέθειρα, Capillos solutos habens, seu passos.

ἜΘΝΟΣ, εος, τὸ, Gens, Natio. Thucydides 1, καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Xenophon Pædia 1, circa principium, καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibidem & alia exempla. Æschines in Ctesiphontem, ἡ πόλις, ἡ ἰδιώτης, ἡ ἔθνος. ‖ Ἔθνος metaphoricè (vt Latinè Genus & Natio) pro ordine & societate ac genere hominum. vt τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristoteles. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato. Cui exemplo, quod affert Budæus pag. 541 (vbi & vide Natio candidatorum ex Cicerone) addo ex eodem scriptore istud, De rep. lib. 1, ἢ πόλιν, ἢ στρατόπεδον, ἢ λῃστὰς, ἢ κλέπτας, ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως. Non dubito autem quin ἔθνος pro certorum hominum multitudine, ex Homero petierint eius posteri, dicente aliquoties ἔθνος ἑταίρων, aliáque huiusmodi nonnulla. vt Iliad. ρ, Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων. Ibidem, — ὅσσα φαείνω Παντοσε δινεύεσκε πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Sic Odyss. λ, ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in locis aptè nos arbitror vertere posse Agmen, seu Agmi[illegible] nim itidem vocis signific. extendunt Latini poetæ. ‖ Ἔθνεα de brutis etiam dicitur vt à Virgilio, Vasti gens humida ponti. Sic apud Homerum ἔθνεα legimus χηνῶν, & γεράνων, & κύκνων: necnon μελισσῶν: vt dixit Columella quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. Hom. autẽ imitati cæteri poetæ ita vsi sunt. vt Oppianus 3, Ἀλλ' ὅτι δὴ κεραῶν ἠείσαμεν ἔθνεα θηρῶν. Lucillius lib. 2 Epigramm. Ὀψὲ καὶ ζωῶν ἔθνεα καὶ κροκόδων. Quibus etiam locis ἔθνεα nomen [illegible] Agmina conuenire arbitror. Lucretius autem dixit etiam Secla ferarum. ‖ Ἔθνος pro γένος, id est sexus, ex Xenophõtis Œconom. ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ. Cæterùm ἔθνος ab ἔθος deducit Etymol. cui & Eustath. subscribit.

Ἐθνάρχης, Gentis præfectus. Lucianus in Macr. αὐτῷ ἐθνάρχης βασιλεὺς ἀναρρηθεὶς Βοσπόρου. Ad Corinth. 2. cap. 11, ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως. ET Ἐθναρχία, Præfectura gentis. In lib. Maccabeorum, ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simo. Areopagitæ autem, ἐθνάρχαι dicuntur Angeli, ET Ἐθναρχεῖν.

C. Ἀλλοεθνής, έος, ὁ καὶ ἡ, Alienigena, Peregrinus.

C. Ὁμοεθνής, Eiusdem gentis seu nationis.

Ἐθνικός, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens. Vel, Genti alicui seu nationi peculiaris. Ab Athenæo citantur ἐθνικαὶ ὀνομασίαι Callimachi. Et apud Hermogenem legitur ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba quæ Fabius vocat regionibus quibusdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα esse putent. A grammaticis vocatur etiã nomẽ ἐθνικὸν, à gentis vel etiã vrbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter apud Stephanum occurrit. vt quum dicit ab Αἴγυπτος esse ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, ab Ἄβιλα esse ἐθνικὸν Ἀβιληνός: ab Ἄβυδος, esse ἐθνικὸν Ἀβυδηνός. Hinc vocatur ab Eustathio ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας. ‖ Ἐθνικοὶ apud eccles. script. A religione Christiana alienæ gentes. Gentiles. Item Ethnici.

ΕἸ, Si. Huius particulæ εἰ frequentiorem primùm & simpliciorem vsum ex sequentibus exemplis declarabo. Xenophon ἀναβάσ. 7, pag. 247, πότερος οὖν σοι μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τε αὐτοὺς καὶ φρονεῖν τὰ πρός σε, εἰ ὁρῷεν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους ὡς νῦν τε μένοντας ἄν. εἰ σὺ κ.

λῦσαι, αὖθις τ' αὖ ταχὺ ἐλθόντας, εἰ δέοι. & paucis interiectis, A
ἢ εἰ καταδοξάσειαν, &c. Idem Pædiæ 8, pag. 124, εἰ δέ τις οἴεται ἵνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται. ὀλίγα γὰρ εἷς γ' ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε. καὶ τοῖς ἄλλοις ὥσπερ ἀμελεῖν ἂν παρηγγελμένον εἴη, εἰ ἑνὶ τοῦτο προστεταγμένον εἴη. [...] Xenophon in ἀναβάσ. lib. 1, pag. 154, [...] οὐ μέμνηταί σε. ἔνιοι δέ, [λέγουσιν] οὐδ' εἰ μέμνοιτό τε καὶ βούλοιτο, δύναιτ' ἂν ἀποδοῦναι ὅσα ὑπέσχετο.
Sic cum optatiuo sæpe & in alia orationis structura. vt Hell. 6, εἰ μὲν οὖν αὐτὸς ἀφηγοῖτο, ἐφοβεῖτο μή, &c. Luc. initio cuiusdam dialogi, εἰ τὸ μανεὶς ὁ Αἴας σεαυτὸν ἐφόνευσας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; Quàm variè autem cõstruatur hæc B
particula sequente ἂν in altero mẽbro, ex iis quos subiungam diuersorum autorum locis planum faciam. Primùm igitur præterito imperfecto iunctam hanc particulam, sequente ἂν, habemus hîc: Plut in Alex. vita & in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα. Sed in Apophth. mutato ordine dicit, ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην. id est, Si Alexander essem, ista accepissem. Vel, Accepissem ista, si Alexander essem. Apud Demosthenem Ol. 2, ἐγὼ μὲν οὖν σφόδρα ἂν ἡγούμην φοβερὸν εἶναι εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον. Sic Æsch. tam εἰ C
quàm ἂν cum præt. imperf. εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο ποιῶν ὄνομα τοῦ δήμου, si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. Demosth. autem iunxit ἂν plusquamperfecto, sequente εἰ cum præterito: ita scribens, ὅτι πολλὰ ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ εἴπερ ἐμοὶ δὲ γέγραφε. sed hîc præt. perfect. vim imperfecti habere existimatur. Iungitur particula εἰ aoristo quoque, sequente ἂν: vt apud Plat. Apol. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si iampridem rempubl. administrassem, iampridem periissem. Greg. εἰ μὲν οὖν ἐμοί D
ναῦν ὥσπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Quibus in locis videmus indicatiuos Græcos Latinis optatiuis reddi. Sed inuenitur εἰ & cum optatiuo, sequente ἂν cum indicatiuo. vt Aristoph. Pluto, εἰ λυπουμένην γ' ᾔσθοιτό με, Νιτάριον ἂν καὶ Βάτιον ὑπεκορίζετο, si mœstam me sensisset, appellabat, &c. Xen. ἀπομν. 1, εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ θεῶν, ἧττον ἂν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι. Nec rarò vtraque particula optatiuũ habet; estque regularior hæc constructio: vt Demosth. Ol. 2, εἰ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, ἐνθένδ' ἂν μέγαν αὐτὸν ἴδοι γεγενημένον. E
Idem ibidem, εἴ τις αἵρεσιν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Plut. in Romulo, μάλιστα δ' ἄν τις τυγχάνοι τοῦ εἰκότος, εἰ νομίζοι τὸν Ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι, &c. Iungitur autem εἰ optatiuo & in alia sermonis forma, ac sine ἄν. vt Thuc. εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. Luc. εἰ θελήσαιμι ἀνελκύσαι ὑμᾶς μετέωρος. Idem, εἰ θεάσαιο, ἠθήσῃ. Plutarchus, ἐξάμβλος, εἰ καταβάλλοι, τῷ Διὶ φέρων ἀνατιθέντων αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρός. Vt autem εἰ σκοποῖτο in illo Demosthenis loco legitur per optatiuum, ita εἰ σκοπῶμεν per subiunctiuum apud Isocratem in Euagoræ encomio. quæ F
tamen constructio & rara & suspecta est.
Εἰ μέν, εἰ δὲ pro Si & sin (Xenophon autem εἰ μέν τοι in vtroque membro posuit) & apud Homerum, εἰ μέν κε, εἰ δέ κε pro eodem: εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ, deinde εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι. Sed & εἰ μὲν ac εἰ δὲ ponũtur sæpe in anãtapodoto. vt Xenophon Pædiæ 8, pag. 140, εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε. Vt autem est verborum eclipsis inter εἰ μὲν διδάσκω & alterum membrum, sic G
& in alia orationis forma particula εἰ secum verborum ἔλλειψιν relinquit: sicut & εἰ δ' ἄρα vel εἴπερ ἄρα, & ἐὰν δὲ interdum, item εἰ δ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δέ. de quibus lege Budæum pag. 990 & 991. iisque adde ex Homero Iliad. 1, εἰ δὲ καὶ αὐτοί, pro εἰ δὲ βούλονται καὶ αὐτοί. Sed sciendum est, esse interdum & ante εἰ ipsas verborum ellipses, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi dicere statui.
Εἰ iungitur & aliis particulis. dicitur enim εἴ γε & εἴπερ & εἰ δή, pro Si quidẽ, vel Si modo. Luc. εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσι. (apud H
Gregorium autẽ εἴ γε & pro Si tamen) Apoll. Arg. 2, εἰ δή ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπίκλυτος, &c. Sed cũ εἴπερ sæpe sunt quædam verborum ellipses, ac præsertim quũ dicitur εἴπερ ἄρα, vel ἀλλ' εἴπερ. quarum exempla habes apud Bud. p. 989. 990. 991. Ibidem meminit & τοῦ εἴπερ pro Quando-

quidem (quo exponitur modo & εἰ δὴ apud Hom. Il. α) Sed affertur εἴπερ & pro Quanuis, ex Hom. Il. γ, — μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται. Interdũ verò ad εἴπερ additur & alia quæpiam particula, vt quum dicitur εἴπερ δή & εἴπερ γε pro εἴ γε simpliciter vel εἴπερ. At εἴπερ ποτὲ est Si vnquã aliâs. Retinet suam signif. εἰ & cũ ἄρα: sed ἄρα vertitur Forte: (sic & cum που. nam εἴ που est Sicubi) At verò cũ καὶ aliam signif. accipit. nam εἰ καὶ accipitur pro Etiamsi, Etsi. εἰ καὶ μὴ πάντα, Demosth. Etsi omne. Gregorius autẽ eleganter & particulam γὰρ interiecit pro Etsi enim, εἰ γὰρ καὶ χρηστὸς ὁ νέος ζυγός, καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρόν, ἀλλὰ τὴν ἐπίδα. &c. Interdum verò præponitur καὶ eo modo quo à Latinis Etiam in Etiamsi, itémque Et in Etsi. Homerus Iliad. ν, — καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Αἴπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶσι μάχεσθαι. De εἰ μὴ autem dicam seorsim paulo pòst. at de εἰ δ' οὖν dicendum potius fuerit in Οὖν.
Εἰ per An interdũ verti debet. vt Luc. πειρῶ μου εἰ μέμνηνα. Plut. Lyc. ἀπόδειξιν διδοὺς εἰ μετὰ λόγου κολάζει. Et passim cum verbo ἐρωτᾶν, aliisque synonymis. vt Xen. ἐπηρώτα εἰ λέξε. Plut. Lyc. εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν ἠρώτησε. Quod imitatus Horatius dixit, — chlamydes Lucullus (vt aiunt) Si posset centum scenæ præbere rogatus. ἐρωτηθεὶς εἰ δύναιτο. Sic autem & in aliis Lat. scriptorũ locis positum Si obseruaui.
Εἰ pro ὅτι, Quòd. Demosth. ἔχαιρον εἰ προσείη. Synes. ἔκλαιον οὐκ εἰ πεπηξοίμην. Vide alia exempla apud B. itémque Liuii imitationem, p. 978 & 979. Sed affert & locũ Demosth. in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipsam aliquid subaudiẽdũ putat. Ego verò alicubi εἰ cũ suo optatiuo per infinitiuũ etiam resoluendum esse censeo. Cæterùm ad hãc τοῦ ὅτι signif. pertinet & εἴπερ pro Quandoquidem, apud eundem Bud. p. 991.
Εἰ, pro Ne, ex Euripide affertur, φόβῳ εἴ τις αἰσθήσεται, Metu ne quis audiat.
Εἰ μή, Nisi, ad verbum Si nõ, (quo vtitur Horatius) vt in illo celebri dicto Alexãdri, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην. Xen. ἀπομν. 1, οὐκ ἂν προέλεγεν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum eius præt. plusquam perfecto: καί μοι δοκεῖ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκειν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμέ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι. Et cũ fut. indic. Xen. ibidem, οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Alia construct. apud eundẽ, ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάξοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε. Interdum particula γε inter εἰ & μὴ inseritur, & dicitur εἴ γε μὴ pro εἰ μὴ simpliciter: vt Luc. καὶ εἴ γε μὴ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσε Βριάρεων, κἂν ἐδέδετο. Sed & aliud quodpiam voculæ genus interiicitur: vt apud Aristot. De mũdo, ἀναθυμιάσεις ἀδύνατον, εἰ πῇ μὴ ταῖς ἑῴαις ἐστί. Luc. autem præfixit ἐκτὸς in lib. De luctu, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν ὁδὸν ἡμᾶς σπεῖδες πεπεύκατε. pro Nisi verò, vel Præterquam si. vbi & εἰ μὴ sufficiebat. Dicitur autem & πλὴν εἰ μή, item χωρὶς εἰ μή. Nonnunquam verò post εἰ μὴ additur περ, interdum & γε præterea. ac dicitur εἰ μήπερ, vel εἰ μὴ περ γε (vt apud Aristophanem & Xenophontem) pro εἰ μὴ id est Nisi fortè, vel Nisi tamen. ‖ At τὸ εἰ δὲ εἰ μὴ ὑπέσχετο apud Xen. redditur à Bud. p. 1947, Quid aliud tandẽ nisi pollicebatur? ‖ Et εἰ δὲ μή, Sin minus, & Alioqui. Luc. ἐγὼ μὲν τὸ εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα πολλὰ γενέσθαι· εἰ δὲ μή, τό γε πιστοῖς εἶναι δοκεῖν, διαμένειν. Alibi (inquit Bud.) pro Aut certè p. 224, ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες, εἰ δὲ μὴ πολλοί γε. Sed non video quid vetet & hîc Sin minus interpretari. Vide autem alia exempla apud Budæum pag. 991. Inuenitur & εἰ δ' οὖ apud Gregor. pro εἰ δὲ μή, vbi scribit, ὥστε μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον συμφωνῆσαι, εἰ οἷόν τε, καὶ εἰς ἓν ἐλθεῖν· εἰ δ' οὔ, ἀλλ' αὐτόν γε μετὰ τῆς βελτίστης γενέσθαι.
De εἰ μὴ admoneo præterea lectores ne in his particulis decipiantur, sicut deceptos plerosque animaduerti, putantes vbique εἰ μὴ esse Nisi. quum contrà alicubi interiiciendum sit verbum inter εἰ & μὴ in ordinanda oratione. vt in hoc Thucydidis loco, libro 1, καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ προτέρον ἀτραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶσιν. ita enim resoluenda est ista oratio, εἰ τολμῶσιν μὴ μετὰ κακίας, si attentamus non improbitate animi, sed, &c.

Non tamen id fieri potest vbicunque εἰ μὴ simpliciter accipitur pro Si non: vt videre est in hoc Æschinis loco, εἰ μὴ δέδωκε δίκην οὐκ ἀγαπᾷ, Non contentus est si non dedit pœnas. Id est, quòd non dedit. A

Εἰ pro Vtinam vide in Εἴθε.

¶ Εἴτε, Siue. Aristophanes Nubibus, καί μοι ξυμβούλευσον εἴτ' αὐτοῖς γραφὴν διωκάθω γράψαμενος, εἴθ' ὅ,τι σοι δοκεῖ. Interdum dicitur εἴτε, & in altero membro εἴτε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epist. εἴτε ἀρχῇ καὶ εἰ μή. Nonnunquam verò additur οὖν, quod abundat. Plato in Apol. δαιμόνια φὴς με νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν καινά, εἴτε παλαιά. Idem ibidem, εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος. B

¶ Εἴθε, Vtinam. Homerus Od. ξ, Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, Vtinam ita ætate vigerem. Et Phocyl. εἴθε δέ μὴ χρήζοις. Sic Plato in Phædro, εἴθε γράψειεν, vtinam scriberet. Iungitur & indicatiuo. vt Xenophon, εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Aristophanes, εἴθ' ἐξεκόπην. Lucianus, καὶ εἴθε γε κἂν ἐκεῖνου εἰς κόρον τὴν πεῖν οἷου. Iungitur & infinitiuo vt apud Phocylidem, Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα πιθεινόν. Sic in Epigr. εἴθε με πλάζεσθαι. Sed interdum inseritur in hac constructione verbum ὀφείλω. vt εἴθ' ὤφελ' ἡ προμυηστρί' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. Vide in Ὀφείλω. DICITVR & Αἴθε & pro εἴθε. C

Εἰ pro εἴθε. Od. γ, Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα.

Ἐάν, Si, εἰ. Sed ἐὰν subiunctiuo iungitur, sicut & ἂν ac ἤν. Plato Sympos. ἐὰν εἴπω οὑτωσί. Demosth. ἐάν τις ἠδικηκὼς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Plutarchus De aud. ἀλλὰ χαίρειν ἔχειν ἐάν τις ἐκκαθάρῃ. Et ἐὰν μή, Nisi. Aristoteles, ἐὰν μὴ τύχῃ πεπληγὼς ὁ οἶνος ἴσως. At de ἐὰν δὲ elleptice posito (vt εἰ δ' ἄρα) vide Budæi pag. 991. Reperitur & cum optatiuo modo apud Demosthenem, ἐὰν πρότερός τις εἴποι, sed non sine mendi suspicione. Affertur tamen & ex Hermogene, ἐὰν μὴ τὸ πρᾶγμα παρ' ὑμῶν εἴη γεγονός. ¶ Ἐὰν geminatur interdum, adiunctam habens copulam τε. quinetiam triplicatur nonnunquam pro Siue, sicut εἴτε. Plato De legib. 6, τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τε τις ποταμὸς, ἐάν τε τις κρήνη ᾖ, κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι. Idem, ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε. Et ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε apud eundem, lib. 11, ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον προφρῶσι. Vbi verò triplicatur, ἐάν τε bis ponitur, tertium est ἐάν τ' οὖν. Est autē οὖν his in locis παρέλκον siue παραπληρωματικόν. D E

Ἐὰν pro ἂν particula potentiali passim in Testamenti noui scriptis, sed cum solo subiunctiuo: vt Matth. 8, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, πᾶν ῥῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Sic Act. Apostolicorū cap. 2, ὃς ἐὰν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Inuenitur & apud Græc. Bibl. interpr.

ITIDEM Ἄν ET Ἤν eadem significatione & cum eodem subiunctiuo. Demosthenes in Midiam, ἴσε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. Et κἂν pro καὶ ἐάν, & sic vt Aristophanes Pluto, κἂν μὴ ἐπαινῇς, &c. Alioqui pro Quanuis sæpe sumitur: vt in eadem illa oratione, πρότερον μὴ ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Vide & infrà κἂν post Καί. Sed affertur ἂν & cum præterito indicatiui, ex Ceb. Thebano, ἄν τι συνήκαμεν: & cum futuro, ex Aristide, ἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται. F

AT particulæ ἢν vsus est & apud Homerum, vt Iliad. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ. Et Iliad. α, — οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodotus, ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. Aristoph. Pluto, ἢν μὴ φράσῃς. & Vespis, ἢν μή τι λέγῃς. Rursus in Pluto, οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς. Et ἢν πως apud eundem. In Epigr. autem ἢν καὶ pro Quanquam. Atque vt dicitur κἂν pro καὶ ἄν, ita ET κἢν pro καὶ ἤν: ac sæpe pro Quanuis. At verò κἢν sine accentu est pro καὶ ἐν. G

ΕἸΔΩ, F. εἴσω, Video, βλέπω, vnde ἀΐς, inquit Eustathius. huius tamen actiuæ vocis exemplum non inuenio: at passiuum εἴδεται pro Videtur (eo sensu quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciēdum) apud Homerum Iliad. α, ὧδε τι κῆρ εἴδετ' ἦ. Il. ω, — τί τι φρεσὶν εἴδεται ἦ. Et Od. η, — ὥς τ' ἀπασσιν εἴσατο κοινωνῆσαι. ¶ Interdū verò Εἰδόμενος cum datiuo dicitur Qui apparet similis, Qui assimilatur. vt H

Il. β, Εἰδομένη κήρυκι. Sic Od. β, Μέντορι εἰδομένη. Et in aoristo, Il. ρ, Εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν. At verò Od. ψ, Εἴσατ' ἰὼν ἐς Ἄμμον, non solùm exponitur ἐφάνη, sed & προσεποιήσατο, id est Simulauit: quod malo.

Εἶδον autem aor. 2. pro Vidi, Intuitus sum, tam in prosa quàm in carmine vsitatus est, vbi [illegible] ponitur. Luc. 33, ὅτι γελοιότατα εἶδον. At ἴδον in [illegible] vt Od. ψ, Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουσα. Et part. ἰδών, Intuitus. Il. ρ, Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδών. Interdum verò cum præpos. εἰς, vt Il. ω, — ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο. Sic Lat. intueri aliquem, & Intueri in aliquem. Vtitur autem & alibi voce pass. vt ἴδωμαι Il. σ. Sed & εἴδοντο cum εἰς Il. π, pro εἶδον, viderunt. Affertur autem & ex Demosth. passiua vox pro actiua in vno ex compositis huius verbi. videlicet προειδόμενος: vbi scribit μὴ προειδόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς ὄψεως ὑποψίαν, id est Non prouidens, Bud. interpr. ¶ Ἰδεῖν τινα pro Videre aliquem & cum eo colloqui. Thuc. πρίν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν. Sic apud Luc. οὐκ ἂν ἰδοις αὐτὸν & οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Vnde non dubitem Lucæ itidem Euang. cap. 8, ἰδεῖν σε θέλοντες, interpretari Tecum colloqui, vel Te alloqui, aut conuenire. quum præsertim Matthæus habeat σοι λαλῆσαι. Sed & hoc annotandum hîc est, συντυχεῖν ἢ ἰδεῖν de re eadem dici, sicut apud Lucian. ἴδοις & ἐντύχοις. Sic verò & Gall. dicitur, *Tels princes se ueirent en tel lieu*, pro *parlamenterent ensemble*. ¶ Ἰδεῖν ad mentis oculos translatum, Intelligere, Animaduertere. quam signif. habet & Videre. Demosth. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ θεὶς τὸν νόμον, εἶδε. Sic autem & apud Homerum ἴδωμαι ac ἴδηται.

C. Ἀπεῖδον, Ἐπεῖδον, Παρεῖδον, Προεῖδον, &c. Vide in Ἀφοράω, Ἐφοράω, Παροράω, Προοράω, &c. D

Ἰδὲ ET Ἰδού, Ecce. Sunt autem ex verbis imper. modi, significantibus Vide, facta aduerbia, (mutatis duntaxat accentibus. nam & ἰδὲ in imper. quidam scribendum putant potius quam ἴδε) vt Gall. *Voila* factū est ex *Voy-la*, id est Vide ibi. Sed ἰδού non esse Atticum Luciano annotatur. Vtitur tamen eo [illegible] ipse solùm; sed & nonnulli veteres Attici, ex quibus est Aristoph. vt in Neb. Στρ. Τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Φειδ. Ἰδού. Et apud Luc. quum Neptunus adduci sibi celerem quempiam delphinem iussisset, Triton eum adducens dicit illi, ἰδού σοι ὅπαι δελφίνων ὠκύτατος. Dicitur etiam ἰδοὺ δή, quod Bud. interp. En tibi, sermonem esse tradens eius qui rem peractam esse significat. subiungit autem hunc locum, (non adscripto au[illegible] nomine) ΜΙ. Τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ποιῶ; ΑΛ. Ἐπίθες τὸ πλέον ὅτι τὸ κρεῖσσον. ΜΙ. Ἰδοὺ δή, En tibi impositam. Idem verò (ni fallor) de illo Aristoph. loco dici potest. Sed hoc addo, ἰδοὺ δὴ nō semper ita accipi: vt apparet ex quodam Luc. dialogo, ita incipiente, Ἰδοὺ δή, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει πότερος ἀμορφότερός ἐστιν. Frequens est autem in Euāgelistarum scriptis hoc aduerbium ἰδού, optiméque nonnullis in locis eius vsus cum Gallico conuenit: vt Matth. 9, ἰδοὺ ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ. ita enim diceremus, *Voila ue nir un capitaine, qui l'adora*. ET Ἠνὶ ἰδοὺ apud Luc. eadem signif. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quàm in cæteris scribendum puto ἤν ἰδού, posita post ἢν apostrophi nota: nec enim dubito quin elisū sit aduerbii ἠνί, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου adiungatur τῷ ἰδού: perinde ac si diceretur ἠνὶ ἰδού. NAM Ἠνὶ etiam est Ecce. Aristoph. ἠνὶ μεθίεμεν, ecce te mittimus. Theocr. in Amar. Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω. vbi tamen schol. aspirari scribit. AT Ἠνίδε idem esse quod ἠνί, malè annotarunt quidam: quum potius ἠνίδε dicatur ἐκ τοῦ παραλλήλου, sicut alterum illud, iuncto videlicet ἠνὶ cum ἴδε, vt ibi ἠνὶ cum ἰδού. vnde etiam fortasse scribendum fuerit ἤν' ἴδε, vt ἤν' ἰδού. In Callim. tamen epigr. lib. 3 Anthol. habetur ἠνίδε, & in aliis exempl. ἠνίδε (in nonnullis etiam ἠνὶ ἦ) hoc in versu, Ἠνίδε κεῖνοί σοι παρ' ἐρέοισιν ἔπος. E F G

C. Ἀειδής, έος, ὁ & ἡ, Inspectabilis, Qui cerni nō potest. Itē, Obscurus, Tenebrosus. Autor Axiochi, ἀειδὴς ἦ καὶ ἄπυστος. Et ἀειδὴς αἰὲν Lucill. Quæ cerni nequit. Bud. apud Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς διανοίας vertit inspectabilem oculum mentis. Plut. De primo frig. καὶ τὸ ἀειδὲς αὐτοῦ καὶ ἄχρωστον, ᾅδης καὶ ἀχέρων ἐπίκλησιν ἔχει. ¶ Ἀειδὴς item pro δυσειδής, Deformis. ET Ἀίδηλος magis poeticum. H

pro eodẽ. ‖ Sed ex Nic. Ther. ἀείδηλον pro Valde conspicuum: vt α non sit priuatiuum, sed epitaticum. A
ITEM Ἀείδηλιος, quod Hes. exponit καθαρὸς & δηνός.
Ἀΐδης etiam cum solo ι. Hesiodus autem ἀΐδης ποίησε, dixit pro Aboleuit, Ex aspectu sustulit: Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' ἀΐδης ET Ἀΐδνος quoque pro Tenebricoso ἀΐδνας, poeta quidam apud Plutarchum. Et ἐν ἀΐδνῃ νοσιν αἴδνῃς, Hesiodus Theog. At ἀΐδνης πηλὸς apud Plut. in princ. Thesei suspectum est.
¶ Εἶδος, εος, τὸ, Facies, Forma, Species. Il. γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. Et β, — μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει. Et καλὸν εἶδος apud eundem. Xenophon Pæd. 4, ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς τὰ εἴδη καλλίστους. Apud Greg. λεόντειον εἶδος περιβάλλεσθαι, leoninam speciem præ se ferre, Bud. interpr. Idem à Xenophonte de canibus loquente εἶδος dici de totius corporis habitu scribit. ‖ Interdum Statura. vt apud Hesiodum in Theog. ἰσχὺς κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. Sic Luc. ὅσον ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου ὑπὸ χλῶν πρὸς τὸ Σωκράτους εἶδος. ‖ Apud Aristotelem & cæteros philosophos εἶδος Forma rei, inquit Budæus. B
‖ Apud Thucydidẽ scholiastes εἴδη exponit τόποι. Sic autem & apud Herodianum εἰς εἶδος ἑταίρας. Politianus vertit Ad tiaræ modum. At in hoc Thucydidis loco σκέψασθαι ἐν οἵῳ εἴδει ἐπιβαλεῖς videtur ἐν οἵῳ εἴδει esse potius In quo statu, quàm Quo pacto, vt habent v. l. ‖ Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. apud Platonem, Tertium materiæ genus. Sic, ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη, Aristot. Duo sunt pæanis genera. Vel (vt Cic.) Pæan est duplex. In similibus autem locis vertitur & Species à nonnullis, minus tamen Latina voce. Sed quod Aristot. dicit Polit. 1, ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ὑπηρέτης ἐστὶ, fortasse ex Horatio reddi possit Instrumenti speciem præbet: pro quo alii, Instrumenti locum obtinet. ‖ Εἶδος, sicut & ἰδέα, peculiari quadam signif. apud Thuc. vide in Ἰδέα. ‖ Εἴδη Tullium vertisse etiam Partes, docet meum Ciceron. Lexicum. C
‖ Εἴδη autem Pindari sunt qui dicta putent tanquam diuersa odarum genera. SIC etiam Εἰδύλλια Theocriti, diminutiua formæ, (vt ἐπύλλιον ab ἔπος) quòd varia sint poematiorum genera. ‖ Εἶδος significasse etiam acetum, scribit Pollux lib. 6, c. 1. Sed latius etiam patuisse hac in parte significationem εἴδους suspicor, quum scribat Alexander Aphrod. ἐπιρραίνουσα ὄξος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδει. D
Εἶδος pro εἴδησις, & pro μαντική, ab altera τοῦ εἰδέναι vel potius εἴδειν significatione, vide apud Eustath. HINC certè Πολυειδος nominatus putatur quidam vates apud Homerum. E
C. Εἰδογραφία, q. d. Faciei pictura seu picturatio. Gregorius de fucatis mulieribus, εἰδογράφοις κενεαυχέος. B.
C. Εἰδοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, (Specificus, vt interpretatur Argyropylus) Speciem efficiens. vt τὸ πλάτος & τὸ πεζὸν sunt εἰδοποιὸς διαφορὰ, sicut docet Aphrodisæus) at non item τὸ θῆλυ & τὸ ἄῤῥεν. ET Εἰδοποιέω, ῶ, Speciem efficio, seu formam. Philoponus in Proclum ὑπόστασιν εἰδοποιουμένην vocat quæ in formam & speciem aliquam τῶν ὄντων producta est. Ea autem quæ στερητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά. Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν & σχηματίζειν redditur Formare & fingere. F
C. Εἰδοφορέω, ῶ, Speciem [alicuius rei] gero, Repræsento.
C. Εἰδεχθὴς, Qui odioso est aspectu, Deformis, Fœdus.
C. Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Aliam formam habens [quàm antea,] Formam mutatam habens. vt Odyssēæ ν, Vlyssi omnia apparere ἀλλοειδέα. Vide Eust. G
C. Ἑτεροειδὴς, Qui vel quæ est alius speciei, id est diuersæ.
C. Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Forma carens, Informis. ἀνείδεος ὕλη, Primum subiectum, Philopono in Proclum. Cui opponitur εἰδοποιούμενος. Themist. 91, ἄμορφον & ἀνείδεον copulat. B.
C. Δυσειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deformis, Turpis. Chrysostomus, ἡ αἰσχρὰ καὶ δυσειδὴς τῶν πραγμάτων ὄψις. ET Δυσείδεια, Deformitas. CONTR. Εὐειδὴς, Formosus, Pulcher. Plato in Critone, γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδὴς, quod Cic. interpr. Fœmina pulchritudine eximia. H
C. Μονοειδὴς, Vniformis, Vniusmodi. Cicero apud Platonem τὸ μονοειδὲς vertit Nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile. Idem Plato in Phædone (vt testatur Budæus) μονοειδῆ vocat τὰ ἀσώματα καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντα. ‖ Apud rhetores μονοειδὲς dicendi genus, quasi vnius formæ, quod nec in magnis rebus assurgit, nec in humilibus demittitur.
C. Ὁμοειδὴς ET Ὁμοιοειδὴς, Eiusdem speciei, Eiusdem generis. CONTR. Ἀνομοιοειδὴς, Diuersæ speciei.
C. Πολυειδὴς, Diuersas species habens, Multifarius. ET Πολυειδῶς, Multifariam.
Cætera autem huius generis composita, quæ multa sunt, & in quibus εἶδος variis modis redditur, vide singula in singulis nominibus quibus hoc adiungitur. vt Θεοειδὴς in Θεὸς, Κηροειδὴς in κηρὸς, &c.
Εἰδικὸς, ET Ἰδικὸς, Specialis. Opponitur enim τῷ γενικῷ, id est generali. Galenus, εὑρημένων δὲ τῶν τῆς ἐνδείξεως σκοπῶν τῶν γενικῶν, οἷς καὶ καθόλου προσαγορεύομεν, ἐπὶ τὰς διαφορὰς τῶν ἰδικῶν τε καὶ κατὰ μέρος ἰέναι χρὴ βοηθημάτων. Paulo pòst, καθ' ἕνα μὲν σκοπὸν τὸν κοινότατον, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς sine ι, vt & ἰδέα.
Εἰδαίνομαι, Formam rei alicuius accipio, Similis fio. vnde εἰδήνατο apud Nicandrum Alexiph. pro ὡμοιώθη. vbi scribit, μολίβδῳ εἰδήνατο χροιήν.
Εἰδάλλομαι, Similis videor, vel appareo, Assimilor. ET Ἰνδάλλομαι pro eodem frequentius. Iliad. γ, ὥστέ μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, Aspectu similis videtur mortalibus. Alicubi simpliciter pro Videor, Cernor. vt Aristophanes Vespis, ὥστέ μοι γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ. Oppianus De venat. lib. 3, Γυμναὶ δ' ἡμιεδέες περὶ βότρυσιν ἰνδάλλονται. Apud Aristotelem autem De mundo, πάντα δὲ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exponitur, Omnia sunt diis plena, quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur.
HINC Ἴνδαλμα, Simulacrum, Species. Synesius De insomn. δῶσι τῷ ζώῳ τὰ γινόμενα ἰνδάλματα.
Εἰδάλιμος, Formosus. Vt enim ab εἶδος fit εἰδάλιμος, sic Formosus à Forma. Odysseæ ω, Τέσσαρας εἰδαλίμας αἷς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι. Exponitur & ἐπισήμων. At ἰδάλιμον καῦμα, ab ἰδίειν est.
¶ Εἴδωλον, ου, τὸ, Simulacrum, Effigies. In lexico Ciceroniano εἴδωλον habes redditum non solùm Imago, sed & Spectrum ac Signum. Iliad. ε, εἴδωλον dicitur Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Et Odyss. δ, Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί. Et Iliad. ψ copulat ψυχὴ καὶ εἴδωλον. Denique Homerum εἴδωλον & σκιὰς atque ὄνειρον pro eodem dixisse annotat Eustathius: qui tamen addit, videri Homerum per εἴδωλον alicubi aliquid & σκιᾶς & ψυχῆς ἀμυδρότερον intellexisse. ab eo certè constat εἴδωλα καμόντων vocari quas Lat. vmbras dicunt. Sic Luc. vmbrā Herculis apud inferos vocauit εἴδωλον. Latini Manes etiam & Simulacra hac significatione dicunt. Sciendum est autem alioqui εἴδωλον tam latè patere quam Lat. Imago & Simulacrum. appellatur enim εἴδωλον quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicuius vel fictæ vel etiam veræ. Item Forma ac species rei in animo conceptæ. Interdum verò εἰκὼν & εἴδωλον copulantur. vt à Plutarcho, εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι. Idem verò μίμημα & εἴδωλον coniunxit in lib. De oraculorum defectu, ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγενημένον. Sed & εἴδωλα ac σκιὰς idem alicubi copulauit.
‖ Apud ecclesiasticos autem scriptores εἴδωλα (Latinè etiam Idola) peculiari significatione vocantur simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore & cultu dignamur. QVI cultus Εἰδωλολατρεία nuncupatur: ET Εἰδωλολάτρης, Qui eum exhibet. Vtrunque in N. Test. libris. ET Εἰδωλολάτρας Bas. Sũ idololatra.
C. Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, Idolis immolatum. D. Paul.
C. Εἰδωλοποιέω, ῶ, Speciē & effigiem fingo, seu repræsento, vel species & imagines apud Syn. ET Εἰδωλοποιΐα, Imaginis fictio. Itẽ Repræsentatio personæ mortuæ tanquam viuæ, quum eius vmbram introducimus: vt quum ab Euripide introducitur Polydori εἴδωλον in Hecuba. ET Ἀνειδωλοποιέω, ῶ, pro eodem.
Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, Idoli seu idolorum templum, 1. Cor. cap. 8. Affertur & ex cap. 1 Esdræ.
¶ Ἰδέα (alicubi ET εἰδέα) Species. vt ἰδέα τοῦ ἀρίστου, Cicero apud Plat. vertit Species optimi: & συνεκεράσατο εἰς

aaa. iii.

μίαν ἰδέαν, vnam in speciem temperauit. Sæpe etiam A redditur Genus, sicut εἶδος: velut quum Theophrastus septem genera saporum vocat ἑπτὰ ἰδέας τῶν χυλῶν. Sic τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, artium varia genera. Sed & ipse Thucydides passim ita vsus est, & quidem de re qualibet. legimus enim apud eum πᾶσα ἰδέα κακοτροπίας, item πᾶσα ἰδέα ὀλέθρου & θανάτου, necnon φυγῆς: & πᾶσαι ἰδέαι πολέμων. Quinetiam rhetores suas habent λόγου ἰδέας, vocantes λόγον πανηγυρικὸν, & δικανικὸν, & συμβουλευτικόν, de quibus lege Hermog. Denique medici quoque ita dicunt τὴν ἰδέαν πυρετοῦ, & τὴν τῶν φαρμάκων ἰδέαν: quæ B habet inter alios Gal. ‖ Ἰδέαι, Formæ, vt Cic. interpr. apud Plat. Plut. in Plat. quæst. κατὰ τὸν Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοήματα τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων ἢ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον, id est (Bud. interp.) Ponentem exemplares rerum formas, quas ideas appellant, veluti simulacrorum exempla imaginumque Luc. in Vit. phil. αἱ ἰδέαι καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. De his lege Aristot. in Metaphys. vbi & εἴδη eas appellat. ‖ Ἰδέα τοῦ σώματος apud Plut. redditur Species corporis, in Pericle, τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτος: sed Latini speciem oris potius di- C cunt. ‖ Ἰδέα quandam habet apud Thucyd. signif. illi propemodum peculiarem. vt lib. 2, ἐπειδὴ μήτε προσβαλόντες τῇ Οἰνόῃ καὶ πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἑλεῖν. Ibidem, πᾶσαν γὰρ δὴ ἰδέαν ἐπενόουν, εἴπως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. In quo posteriore loco sunt qui cum ἰδέαν subaudiant genitiuum ἐπινοίας: sed is non itidē alteri loco cōuenire possit. Sunt etiam qui hîc quoque locum habere putent nomen Species: sed exemplum desidero. Alii πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες interpretātur Omni ope conati. At ego arbitror significare potius Omne commenti genus velartis, seu artifi- D cii. Obseruaui autem & nomine εἶδος eum sic vti non semel, quum dicit aliquem τρέπεσθαι ἐπὶ τοιόνδε εἶδος. Latinos certè aliquem ad has vel illas artes confugere, eodem sensu dicere existimo: sed εἶδος aut ἰδέα perinde esse ac si quis dicat Ad illud artium genus.

ἼΔΙΟΣ, Peculiaris, Certæ cuiusdam & peculiaris speciei, vel Sui generis. Hoc enim propriè sonare puto, quòd ab ἰδέα deducam: vt sit quasi Cuius est certa quædam & minimè cum cæteris communis ἰδέα. Pro me autem facere videtur hæc Plinii interpretatio, qui quod E Aristoteles dicit, ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, vertit, Ranis sonus sui generis. Et quod Theophr. ἴδιος δὲ καὶ ὁ τοξικὸς [κάλαμος,] reddit, Suum genus est sagittario calamo. Hinc autem discimus Gazam non sine exemplo apud Aristotelem, ἰδίους ἔχει τοὺς πόδας, vertisse Pedes sui generis habet. Sed ἴδιος eadem in significatione alio etiam vertitur modo ab eodem Plinio. nam quod Theophrastus de cacto dicit, ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον· ἴδιον δὲ παρὰ τὰ ἄλλα τὸ φυτὸν, interpre- F tatur ille, Et cactos quoque in Sicilia tantùm nascitur, suæ proprietatis & ipsa. Aristoteles De gener. animalium 3, ὄντος ἐπιπολαστικοῦ τε φύσις καὶ ἰδίου τῶν μελιττῶν, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος φαίνεται. Sic autem & à Plutarcho aliquis esse ἴδιος, dicitur ἐν παντὶ φιλοτιμούμενος ἴδιος εἶναι καὶ περιττός. (vbi obserua copulari itidem ἴδιος & περιττὸς) pro Singulare aliquid habere & sibi peculiare. Ita enim malo quàm cum Budæo Singularis & Peculiaris interpretari. Et ἴδιον ἔχειν τι dicitur aliquis, Habere aliquid proprium & sibi peculiare: quo videlicet à cæteris differt. Aristoteles, ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. Sic ex Æschine etiam affertur ἴδιον τοῦτο ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐ κοινὸν, pro Hoc facit more sibi peculiari, non de cæterorum hominum more.

Ἴδιος, Proprius, Suus. Item Priuatus. Demosthenes Pro corona, καὶ προσαναλώσας εἰς τὰ ἔργα ἀπὸ τῆς ἰδίας οὐσίας τρία τάλαντα. Apud Theophylactum, ἴδια & ἀλλότρια opponuntur. Aristoteles, τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, proprium solum colunt. Idem, ὁ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, in suam stationem, εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. Et ex eodem, ἴδια παρ' ἑκάστοις, Singulorum propria. Interdum cum pronominis genitiuo, vt, ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν ἡγούμενοι, Æschines. Sic Plutarchus in Pericle, ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφήν. In qua significatione τῷ ἴδιος sæpe opponitur aut κοινὸς, aut δημόσιος: vt Lat. Proprius & Communis, item Priuatus & Publicus sibi aduersantur. (sed τὸ κοινὸν sæpe & τὸ δημοσίου significationem habere scien dum est) Isocrates ad Phil. καὶ τὴν εἰρήνην τὴν τοῖς ἄλλοις κοινὴν πόλεμον τοῖς αὐτῶν ἰδίοις νομίζόντων. Idem, ὡς δεῖ τὴν τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὐτῶν ἰδίοις προσέχειν τὸν νοῦν. Idem, ἰδίοις πειθέσθαι & εἰς τὸ κο[illegible] alicubi opposuit. Thucydides, ἀπαλγήσαντες [illegible] τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντέχεσθαι. Idem, κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαι ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψαν. Opponitur autem τῷ δημοσίῳ apud eundem, vt πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ. Et, τὰ μὲν δημόσια ἀδικεῖν, τὰ δὲ ἴδια ἀναλοῦν. Hom. autem Odyss. γ, πρῆξιν ἰδίην & δήμιον opposuit, δήμιον videlicet appellans δημόσιαν. Obseruandum est porro in superioribus locis τὰ ἴδια sine substantiuo dici pro priuatis opibus, seu re familiari.

SVPERLAT. Ἰδιαίτατος, Maximè peculiaris, vel proprius, Theophrastus. (ex quo affertur ET Ἰδιώτατος & aduerbium Ἰδιωτέρως.) aduerb. compar. ET Ἰδιαίτατα, Maximè propriè, Porphyrius. ITEM Ἰδιαίτερον, Peculiarius. Dioscorides in præfat. μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ὁμοτέχνους, ἰδιαίτερον δὲ πρὸς ἡμᾶς. Vbi sunt & qui vertant Singulariter præcipuéque. ‖ Ἰδιαίτερον, Secretius, & q. d. Magis seorsim. Herodianus 7, διαλεχθῆναι αὐτῷ ἰδιαίτερον.

C. Ἰδιόμορφος, Ἰδιόξενος, &c. vide in μορφὴ & ξένος: itidem verò in cæteris.

C. Ἰδιοποιέομαι, οῦμαι, Proprium facio, (quod vulgò Approprio) Mihi vendico. Cuius significationis exemplum in vulgatis lexicis citatur ex Græcis Bibl. interpretibus. ‖ Item Concilio mihi, Adiungo mihi. D vt ἰδιοποιησάμενος Καίσαρ τοὺς ὑφ' αὐ[illegible], ex incerto autore. ET Ἐξιδιοποιέομαι, itidem pro Mihi vendico, ex Athenæo. ET Ἐξιδιοῦμαι pro Occupo, ex Xenophonte. Vide Budæum pag. 789. ITEM simplex Ἰδιοῦμαι ex Platone De legibus pro eodem. Et actiua quoque vox Ἰδιόω, in vulg. lexicis. VNDE Ἰδ[illegible] Ipse actus vendicandi sibi aliquid. Budæus annotat dici Platone, Quum quid sit priuatum cuiusque: eique opponi κοινωνίαν. At ἰδίωμα, vide paulo pòst.

Ἰδιότης, ητος, ἡ, Proprietas. Plutarchus De oraculorum E defectu, ἧς τὴν ἰδιότητα χαλεπὸν εἰπεῖν σαφῶς. Alexander Aphrod. in Problem. præf. à medicis vocari tradit ἰδιότητας ἀρρήτους eas quarum reddi ratio non potest.

Ἰδίωμα, idem quod ἰδιότης, Proprietas, Propria cuiusque rei natura. Apud Suidam, τῆς χώρας ἰδ[illegible]μα. Budæus à Basil. ἰδίωμα vocari scribit propriam cuiusque generis animalium naturam. Idem in hoc Dioscoridis loco, ἄχρις ἂν τὸ προειρημένον ἰδίωμα ἀπολίπωσιν, exponit ἰδίωμα, Proprium illud suum odoris virus. Apud Damascenum præterea ἰδιώματα χαρακτηριστικὰ interpr. Proprietates rerum quibus indiuidua inter se differunt F quæ sunt sub eadem specie. Denique ἰδιώματα pro re de qua agitur, dicuntur quæ illi propria seu peculiaria sunt. Athenæus 1, τὰ δὲ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα. Sæpe autem ἰδίωμα vocatur certum dicendi genus quod cuique autori proprium est. Halicarn. autem plurali numero inscripsit quendam libellū περὶ τῶν τοῦ Θουκυδίδου ἰδιωμάτων, De iis quæ Thucydidis sermoni propria sunt, vel De iis quæ Thucydides in suo sermone peculiaria sibi habet. Ita enim interpretandum puto, non vt vulgò reddi solet.

G Ἰδίως, Peculiariter. Aristoteles, ἰδίως καλεῖται Βορέας, Peculiari nomine vocatur Boreas. Vel, vt quidam, Nominis prærogatiua vocatur Boreas. Et ἰδίως πρὸς τὰ ἄλλα, in vulgatis lexicis, Præ aliis peculiari modo. ‖ Item Priuatim.

Ἰδίᾳ, Priuatim. Cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. vt Thucydides lib. 2, οἱ δὲ δημοσίᾳ μὲν τοῖς λόγοις ἀνεπείθοντο, &c. ἰδίᾳ δὲ τοῖς παθήμασιν ἐλυποῦντο. Idem lib. 1, τῶν μὲν ἰδίᾳ πρὸς ἕνα ἀδικημάτων, priuatarum iniuriarum quibus a- H liquos affecerat. Et ἰδίᾳ προαίρεσιν ex Euripide, Priuata autoritate, vel Suapte autoritate. ‖ Ἰδίᾳ, Seorsum, Herodian. Et ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Aristide. ET Κατ' ἰδίαν itidem aduerbialiter pro Seorsum. Plutarchus Lycurgo, κατ' ἰδίαν ζῆν. Quidam & κατιδίαν scribi tradunt coniunctim.

ἰδιάζω, Sum seorsum ab aliis. Herodian.p.493 meæ edit. A
κελεύει τῷ Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάζοντι ἐν τύχῃ τοῖς χράμμασι. Apud Hippein epist. pro Seorsum & in secessu dego. Item pro Mihi viuo & seorsum, vel Meo more viuo, B ex Greg. De homine. Sed & τὰ ἰδιάζοντα, Priuata, Singula, Ab aliis secreta, B. ex eodem. Idem ex Basil. Hexaem. 20. ἰδιάζων affert pro Peculiaris, Proprius, Singularis. Et ex Greg. dicente de Deo, τὴν ἄλυτον φύσιν καὶ ἰδιάζουσαν, Priuata ac sua excellentia prædità, Nihil commune cum aliis naturis habentem. ‖ Hesychio autem ἰδιάζειν est κατ' ἰδίαν ὁμιλεῖν. Et ἰδιάζειν B
eidem est νοσφίζεσθαι, item μόνῳ προσφωνεῖν. HINC ἰδιαζόντως, Priuatim, apud Gregorium, vt inquit Bud. Item Peculiariter, Peculiari modo, in vulg. l. ex Diodoro Siculo.

ΑΐΔΗΣ, ου, ὁ, Orcus, Tartarus, Inferi. Ita quidē apud poetas: at in oratione soluta dicitur ᾅδης subscripto ι ipsi α, vt paulo pòst ostendetur. Habet ἀΐδης genitiuum Ionicum ἀΐδεω, Doricum ἀΐδαο, qui apud Homerum sæpe occurrit. vt Od.ξ, — ἀΐδαο πύλῃσι. & cum nomine δῶμα aut δόμος, seu δόμοι, vt Od.μ, — ὑπήλθετε δῶμ' ἀΐδαο. C
Il.ο, — νέκυας, καὶ δῶμ' ἀΐδαο. Od.λ, Ἢ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι. Nonnunquam subauditur hoc nomen, aut aliquod huiusmodi, (sed hoc poti⁹, vt opinor, quàm vllum aliud) vt Od.μ, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω. Il.φ, Πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. ‖ Nonnunquam Ἀΐδης est ipse deus inferorum Pluto. vt Od. κ, Ἰφθίμῳ τ' ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ. Il.ο, Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων, id est, Iuppiter & ego, tertius autem Pluto, inferis imperans. Sed & in modò citatis locis, ἀΐδαο πύλῃσι, Plutonis portis, & ἀΐδαο δῶ- D
μα, possumus Plutonis domum interpretari. (licet alii, Inferorum siue Orci portas, & Inferorum domum exponant) nam & Od.κ, ita necesse est interpretari: vbi dicitur, — ἱκέσθ' εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης. id est, Venire Plutonis domum & tenebricosæ Proserpinæ. Volunt tamen ipsum locum inferorum propriè ita dici ob tenebras quæ illic sunt: vt sit ἀΐδης ex α priuatiuo & verbo εἴδω. fit enim, vt Etym. tradit, εἴδης ab εἴδω, & cum α priuatiuo ἀείδης, & per crasin literarum E
α & ει in α longum, ᾄδης, manétq; ι adscriptum. Sed mihi longè simplicius videtur dicere ἀΐδης fieri ex ἰδεῖν, aoristo secundo verbi εἴδω, præfixo α priuatiuo. vt ἀϊδὼς melius Eustathius ex α priuatiuo & verbo ἰδεῖν deducit, quàm Etym. ex α priu. & εἴδω. Non ignoro tamē apud Platonē legi, τὸ ἀειδὲς προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι, videlicet ᾅδης: & apud Plutarchum, ᾅδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον &c. (Vide Ἀείδης & Ἀΐδης post verbum Εἴδω) Vtut sit, ἀΐδης dictus est orcus à non videndo. est enim vt dixit Virgilius, sine luce domus.

Ἀΐδης, Mors, in Anth. epigr. Philippus, Ἧς ἀΐδην μέλλοντα προσέφθασεν ὕστερος ὥδε. Ibidē alius, Οὐ πᾶσιν στέφος ἀέθλων οὐ στέφος, ἀλλ' ἀΐδαν. vbi ἀΐδαν Doricè pro ἀΐδην. id est, Præbuerunt ex certaminibus nō coronā, sed mortem. Potest & pro sepulchro accipi.

At Ἀΐδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Obscurus, vide cum Ἀείδης post verbum Εἴδω.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tenebricosus, vt Soph. Aiace, ἀΐδηλον ἀΐδαν. vbi schol. ait fieri ἀΐδηλος ab ἀΐδης, eodem modo quo σφηκὸς ab ἀλὸς, videlicet per paragogen. Habet & alias significationes aliter deriuatum.

¶ Ἄϊς, ἄϊδος, pro ἀΐδης. Il.α. initio, — ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε. vbi primā habet breuē: sicut & Odyss.κ, — ψυχὴ δ' ἄϊδός δὲ κατῆλθε. At longam habet Il.ζ, — κατελθόντ' ἄϊδος εἴσω. Et Od.λ, — ἔβη δόμον ἄϊδος εἴσω. Notandum est autem hoc in loco, ἄϊδός δὲ κατῆλθε, subaudiri δόμον: vt in ἀΐδης suprà, Δύσομαι εἰς ἀΐδαο. Dicitur autē ἄϊδος pro ᾅδου per metaplasmum, itidem ἄϊδι pro ᾅδῃ. Nisi quis malit à recto ἄϊς ἄϊδος & ἄϊδι deducere, inquit Eust.

C. Ἀϊδοφοίτης, ου, ὁ, Qui ad inferos ventitat, Qui frequentat inferos. Ex ἄϊδι & φοιτάω, ῶ. Apud Athen. 12. H

C. Ἀϊδοφόλος, ου, ὁ, Tenuis, Gracilis, Corpore ita attenuatus vt iam morti propinquus sit. Ita Hesychius. In v.l. Græcol. habetur, ἀϊδοφόλοι, Qui nullis iam sunt viribus, quasi propinqui Plutonis speluncæ. Rectè, sicubi φωλεὸς pro spelunca reperiatur: ex quo nomine compositum est hoc nomen, simul & ex ἄϊδος genitiuo.

¶ Ἀϊδωνεύς, έως, ὁ, Pluto, Deus inferorum, Dis pater. Hesiodus, — ἣν Ἀϊδωνεὺς Ἥρπασε, id est Quam Pluto rapuit. In Epigr. Lucilii, Μάγνον, ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεύς, Tremens Pluto Magnum, quum in orcum descenderet. Lucianus hoc poetico nomine vtens dixit, παρὰ τῷ ἀδάμαρτι τὸν Ἀϊδωνέα. Hesychius tamē ait significare non tantùm deum inferorum, sed & ipsum locū. Cæterùm in v.l. Græcolat. Ἀϊδωνεὺς etiam habetur trisyllabum: sed passim inuenitur quadrisyllabum. nec video quomodo αἰδωνεὺς scribi possit tanquam ab αἴδης (quod nusquam inuenio) non ab ἀΐδης. ‖ Plutarchus Ἀϊδωνέα fuisse ait Molottorum regem. Eust. in Com. in Dionysium De situ orbis, ait, Ἀϊδωνεὺς, rex erat Epiri apud Molottos, quem Pirithous & Theseus adierunt ob Proserpinam. is tamen ob appellationis similitudinem pro ᾅδης sumitur, & pro inferno Plutone ponitur.

Ἀϊδων pro ἀϊδωνεύς. vnde datiuus ἀϊδωνι ab Hesychio, exponitur τῷ ᾅδῃ.

Ἀϊδώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Lethalis. ἀϊδώνια Hesychius explicat θανάσιμα, id est lethalia.

¶ ᾅδης, ου, ὁ, dicitur in prosa pro ἀΐδης, per synæresin id est contractionem. secundum quam deductionem, quum tenuari deberet α, aspiratur Attico more: qui est aspirare α ἀθροιστικὸν, id est quod habetur in principio vocabulorum collectionem significantiū, vt ἅλις ἅπας. Sed & grammatici, quum tradunt α priuatiuum tenui spiritu notari, à regula duo excipiunt ἅλυσις & ᾅδης. Eust. tamen scribit nonnullos putasse ideo aspirari quòd ab ἥδω (id est lætor) deriuaretur: sicut χάρων, Charon, Inferorū portitor, à χαίρω. atque ideo nec subscribere ι ipsi α voluisse. Hanc autem sequendo etymologiam, esse diceremus antiphrasin: & ἀΐδης potius ab ᾅδης fieri, quàm contrà. ac rursus vnde tenuis spiritus in ἀΐδης, & cur ἅλυσις (id est dissolutio) in ι facta esset poti⁹ quàm in aliam literam, quærēdum esset. Quare vt futile hoc commentum istius etymologiæ repudians, alteram sequor, quæ passim apud grammaticos habetur, & quam Plutar. quoque, quinetiā Plato ipse affert. ‖ Sciendū autē est in oratione soluta itidē vt in carmine ἐλλειπτικῶς dici εἰς ᾅδου & ἐν ᾅδου, subaudito hîc datiuo, οἴκῳ illic accusatiuo οἶκον. est enim in prosa οἶκος, quod in versu δόμος siue δῶμα. (suprà autem δῶμ' ἀΐδαο, & ἀΐδαο δόμοισι, protuli ex Homero) item εἰς ἀΐδαο subaudito accusatiuo δόμον siue δόμους. Sic apud Athenæum 12. εἰς ᾅδου πέμπεσθαι, pro εἰς οἶκον ᾅδου. Apud Plutar. περὶ τοῦ βιοτεύειν ἐν ᾅδου, pro ἐν ᾅδου οἴκῳ. Est autē ellepsis hæc Attica, vt εἰς διδασκάλου, pro εἰς οἶκον διδασκάλου.

Εἰδέω, ῶ, (& alicubi etiā Εἴδω, secundū quosdam) Scio. Il.υ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, & alibi ὄφρ' εὖ εἰδῇ. Sed & Εἰδέω Iliad.ξ, vt dicetur paulo pòst. Et alibi εἰδήσειν, ex eóque factum εἰδήσεσθαι. Sed & εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidémque partic. εἰδὼς ex εἰδηκὼς per syncopen factum esse putarunt quidam grammatici. Quinetiam εἰδήσομεν ac εἰδήσεις, & siqua sunt huiusmodi, ex præt. pass. huius verbi εἰδέω deduxerunt. Itidē tamen optatiuum εἰδείην εἰδείης ex εἴδοιμι εἴδοις, per metaplasmum formarūt, ab εἴδω. sicut & deductum inde εἴδετε ab Homero in significatione verbi contracti poni tradiderunt. Sunt autē vsitata in prosa, εἰδέναι, εἰδείην, εἰδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσεις ex Isocr. ad Demon. Horum prima signif. videlicet pro Scire, passim obuia est: sed quibusdam loquendi generibus adhibetur, in quibus Latini alio vtūtur verbo, vt εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, vel Nosse gratiā, pro quo Latini potius Habere gratiam. Vtitur autem & Homerus illo genere loquendi, Iliad. ξ, — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Galli certè hîc synonymo verbo vtuntur, quum dicunt Scauoir gré, id est Scire gratiā. Sed quendam etiam peculiarem Homero cæterisque poetis vsum habet, (itidem accusat. iunctum) ac quo in præt. οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare est, vt participium εἰδὼς genitiuo iungant vt Il.ι. Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοιίου πολέμοιο. Et Il.ε, — εὖ εἰδότε χάρμης. Et Il.ρ, — οὔ τι πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, non antè experta partum. Hanc autem constructionem imitatus Horatius dixit Sciens pugnæ, & Sciens citharæ. Vt autem εἰδὼς

partic. in nomen transit, quum dicit Homerus εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. sic & Sciens interdum apud Latinos, vnde Scientior & Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδυίῃσι sine ε in hoc aliisque similibus locis scribendum tradant. Sed & εἰδὼς dicta ἡμέρα, id est dies: & ὄψις ac φρόνησις, item Εἰδοσία. Hesych. Eustath. Schol. Aristoph. HINC Εἰδήμων, Sciens, Gnarus, Peritus. poeticum, sicut & ἰδμων. ET Εἰδημόνως, Scienter, Perite: quod in prosa ἐπιστημόνως: sicut & ἐπιστήμων, non εἰδήμων. ET Εἴδησις, Scientia, Peritia. de quorum formatione dictum modò fuit. B

At Εἴσομαι, Sciam, tanquam ab εἴδομαι. Od. ω, v. 505, — ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών. Sic & in prosa: vt Xen. εἴσομαί σοι χάριν.

Οἶδα autem præt. (de cuius formatione ab εἴδω, pro εἶδα, lege Eust.) Noui, Scio. Nam vt Noui in præt. significationem habet præsentis, ita & οἶδα. Hom. Il. π, — ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. Od. σ, Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. Alibi autem οἶδε & δεδαήκει copulat. Plato Apol. εἰδέναι οὐκ οἴομαι ἃ μὴ οἶδα. Sed apud Homerū Il. ω, ἄγρια οἶδεν, qui est ἄγριος. & Il. ε, — οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exponenda puto, quum apud ipsum Homerum legamus Od. τ, Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. Sed & ἤπια οἶδε apud eundem ita resolui posse videtur, quum & ἤπιος ac ἤπια cum verbo itidem substantiuo apud eū reperiatur. Sed inusitatum est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autē vicissim illa quendā accusatiui vsum, qui in Latina interpr. resoluitur in nominatiuum, si ea sit ad verbum. Isocr. in Helen. encomio, ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπεν, pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπεν, Qui non scit Protagoram quòd reliquit: pro Qui ignorat quòd Protagoras reliquit. Sed rectius per infinitiuum, Qui nescit Protagoram reliquisse. Sic autem & Terent. Scin' me in quibus sim gaudiis? Vide Bud. p. 956. In eadem soluta oratione participio iungitur οἶδα, vbi Lat. infinitiuo. vt Xenoph. οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα, scio me inferiorem esse. Idem, οἶδα μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Et cum partic. præs. passiuo, οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. Scio me decipi. Et cum aoristo, οἶδα γεγονὼς δυσδαίμων, Demosth. Et, οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κελτῶνος ἀκούσαντα, Xen. Idem, οἶδα ἐκ Διοδώρου αὐτὸν τάδε διαλεχθέντα. Sed hisce duobus in locis sunt q οἶδα vertāt Memini. quod nō probo. ‖ At verò apud Trall. τοῦτο γὰρ καὶ πάνυ καταφερομένους ὕπνῳ βαθεῖ καὶ καρώδει οἶδε διεγείρειν, οἶδε redditur Solet: sed tū in hoc tum in aliis ei similibus locis non minus aptè verti posse existimo, Potest. vt Nescit cum infin. sæpe pro Non potest. sic & Nescius, Qui non potest: vt Corda nescia mansuescere. In secūda pers. Οἶσθα, in qua syncopē esse volunt grammatici, pro οἶδας. Il. ο, οἶσθα καὶ αὐτή. Vtuntur autem & prosæ scriptores. Sed & οἶδας in versu pro eodem ponitur. AT ᾔδειν dicitur in præt. plusquam perf. pro Sciebam, Noram. Interdū verò ᾔδειν Atticè pro ᾔδει, sciebat. vt Aristoph. Pace, οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών. Apud Apoll. autem pro ᾔδεσαν, sciebant, Arg. 2, οὐδέ τι ᾔδειν ὑπίσσω. Ionica autem dialysi dicitur ᾔδεα. vnde ἠείδεε Hom. pro ᾔδει, sciebat. Sed & ᾔδη hinc facta contract. pro ᾔδειν sciebam, inuenitur: de quo lege Eust. Legitur verò & ἠείδει apud Apoll. pro ᾔδει, sciebat. Quod autem apud Plat. habemus ᾔδησθα pro Nouerας, factum censetur accessione syllabæ θα. ET COMP. Ἔξοιδα pro οἶδα, Sophocl. nisi ἐξ signif. augeat. ET ΚΑΤοιδα, idem. Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγω. AT ΣΥΝοιδα, Mihi conscius sum. Plato in Apol. οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Plut. in lib. qui περὶ εὐθυμίας inscribitur, ὅτι συνοιδά τινα εἰργασμένος. Dicitur verò & συνειδέναι, ac συνειδὼς item συνειδέναι & συνειδώς. Isocr. ad Phil. ὅταν καὶ μηδὲν σαυτῷ συνειδῇς ἐξημαρτηκώς. Xen. in Apol. Socr. πολλὴν ἑαυτοῖς συνειδέναι ἀσέβειαν. Sed & συνειδήσεις apud Isocr. Inuenitur etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινά εἰργασμένος. Vide Bud. p. 21. Sciendum est autem dici per datiuum itidem, σύνοιδά σοι δεινά εἰργασμένῳ. Et cum particip. præs. Isocr. Areopag. συνῄδει αὐτοῖς ἥκιστα χαίρουσι. Interdum autem sine participio, σύνοιδά σοι τοῦτο. Xen. HINC ὁ συνειδώς, Conscius: & τὸ συνειδός, Con- H

scientia. Plut. Publ. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τῶν πραγμάτων. ET Συνείδησις pro eodem.

ΙΣΗΜΙ, Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω futuro irritato verbi εἴδω factum esse: vt videl. εἴσω et futurum εἴσω in ἰσάω ἰσῶ transierit, ex quo deductum sit ἴσημι. vt ab ἱστάω est ἵστημι. Theocr. ἴσαμι pro ἴσημι dixit Doricè, in Hodœporis, — καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι. In plur. ἴσαμεν & ἴσατε, & per syncopē ἴσμεν, ac Doricè & Æolicè ἴδμεν: quo vtitur Hom. Il. υ, Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. Est autem ἴσμεν & in prosa vsitatum. In sec. persona ἴσατε, pro quo potius ἴστε vtrobique in vsu est. Tertia ἴσασι, Sciunt. Il. υ, — πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præt. imperf. ἴσην, sciebam. cuius exemplum non affertur, sicut nec cæterarum person. Sed ex tertia plur. ἴσασαν fit per syncopen ἴσαν, quo vtitur Hom. Imperat. autem modus in omnibus numeris & personis syncopen patitur. dicitur enim ἴσαθι & per sync. ἴσθι: sic ἰσάτω & ἴστω. In dualì, ἴσατον & ἴστον: ἰσάτων & ἴστων. Plur. ἴσατε & ἴστε. ἰσάτωσαν & ἴστωσαν, necnon ἴστων. Sciendum est autem ἴδμεν in infinit. quoque dici, sicut & ἴδμεναι, pro Scire. HINC autem Ἴδμων, Peritus, Gnarus. ET Ἰδμοσύνη Peritia. cuius etiam dat. plur. apud Hesiod. ἰδμοσύνῃσι. ET COMP. Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ἐπίδμονα θήκης. ET Ἀδμοσία, ας, ἡ, Ignorantia, Imperitia. ἄγνοια, vt Etymol. exponit, deducens ab ἴδμων præfixo α priuatiuo, & facta syncope, atque υ in λ verso. PRO QVO Ἀδμωλία per ω apud Suidā scribitur: quod itidē exponit ἄγνοια, citans ex Callimacho. ET Ἀδμωλή quoque apud Hesych. ἄγνοια, ἀπορία, ὀλιγωρία, ἡσυχία. Cum quibus coniungendum est Ἀδμωλεῖν apud Etym. id est ἀγνοεῖν: item ἀγωνιᾶν, ἀγανακτεῖν & ζητεῖν: itē ἀκηδιᾶν, Suid. AT Ἀδμωλεὶ aduerbium apud Suidam idem signif. quod χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. Huc pertinere videtur ETIAM Ἴδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus, Gnarus. Hesiod. Erg. de formica, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Soph. Œdip. Tyr. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί, καὶ κατ' ... Apoll. Arg. 2, ἴδρις ἀρηος. Suid. ex Theologo, Γέρων μέν εἰμι καὶ πολλῶν κακῶν ἴδρις. VNDE Ἰδρεία, ας, ἡ, Scientia, Peritia. Iliad. π, ἰδρείῃ πολέμοιο. Apollon. Argonautic. 2, ἰδρείῃ πινυτοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει. ET COMP. Ἄϊδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, Imperitus, Inscius. Il. γ, — ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Hesiod. Χώρου ἄϊδρις ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ' ἄϊδρις. VNDE Ἀϊδρεία, ας, ἡ, Inscitia, Imperitia, Imprudentia. Od. κ, Οἱ δ' ἄρα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο. Il. η, Οὔ τις μὲ βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ. Hesiod. ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο. ET Ἀϊδρείη resolutione Ionica pro eodem apud Herodotum. Apud Hesych. est ET Ἀιδροὶ pro ἄϊδρεις, ex Ionis Teucro. ‖ Ἀϊδρὸν verò Suidæ est quoque διαφανές. Vnde erit substant. quod apud Suidam EST Ἀϊδρία, id est Imperitia, Imprudentia. ET Ἀΐδρως, Imperitè. ‖ Item Perspicuè. ET Ἀϊδρήεις, εντος, ὁ, Inscius, Imprudens. Nicand. Alex. Μὴ μὲν ὑοσκυάμοιο τις ἀϊδρήεντι κορέσκοι. vbi hypallage est vt apud poetam Latinū Dare classibus austros. Referri huc posse videtur etiā quod apud Hesychium EST Νῆϊς, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Inscius, Imperitus. per priuationem τοῦ ἴσω, id est γνῶναι. Vnde est & compar. grad. νηιδέστεροι apud eundem Hesych. ‖ Νῆϊς, eidem Hesych. est etiam δειλός, Timidus. Item ἀσθενής, Suidæ. A COMP. autem Συνίσημι itidem inusitato, sunt συνίσασι & συνίσμεν, necnon συνίστε: aliaque nonnulla tempora inueniuntur. Est autē συνίσημι idem quod σύνοιδα, Conscius sum.

Pass. Ἴσαμαι, pro quo COMP. Ἐπίσαμαι est in vsu, interiectum habens τ. Fut. ἐπιστήσομαι. Est autem ἐπίσταμαι Scio, Peritus sum. quo vtrique scriptores vtuntur. ἐπίστηται πολεμίζειν, Il. π. Sic & ἐπιστάμενος πολεμίζειν, bellandi peritus. Et apud eundem cum genit. Il. β, — ἐπιστάμενοι πολέμοιο. Sed & cum dat. Il. ο, — ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. In prosa autem vel cū infin. vel cum acc. Aristoph. Plut. ἠπίστατο γραὸς καρδέψοις ἐπὶ τὸ δίζα καταδίειν. Isocr. ἐπιστάμενος κακῶς ἱππεύειν. Xen. Pæd. 3. οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσταμαι ἐπισταμένους. Et ἐπιστάμενος διαπαντὸς οἶδα, in v. l. Interdum cum partic. ἐπίσταμαι ἔχων. Plut. Themist. pro Scio me habere. vt dicitur οἶδα ἔχων. Ex eodem autem in Rom. affertur sine partic. vbi tamen subaudiri videtur, ἑαυτῆς

A οἰκεῦ τῶν βασιλέως ἐπιστάμεθα παῖδας. Interdũ verò ἐπιστάμενος abſolutè à poetis dici quidã annotant pro prudenté. Sed ego ei melius reſpondere puto Intelligens, ex participio i dem factum nomen. Sunt & qui ἀσυνδέτον expon apud Hom. Vide Euſt. ET Ἐπισταμένως, aduerb. Scienter, Perité. Item Prudenter. Odyſſ. θ, — ἐπισταμένως πονέοντο. Et Heſiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως.

Ἐπίσταμαι pro Exiſtimo, item Credo, in v.l.

Ἐπιστήμων, Sciens. Peritus. quo vtuntur & proſæ ſcriptores Dicitur autem ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε. Sed affertur etiam cũ alia conſtructione ex Xen. ἐπιστήμων εἰμὶ τὰ προσήκοντα τῇ B ἐμῇ ὁπλῇ. Superlat. ἐπιστημονέστατος, Scientiſſimus. ET Ἐπιστημόνως, Scienter, Scitè, Perité. Ariſtid. Et ſuperlat. ἐπιστημονέστατα. Plat. Doctiſſimé. ET Ἐπιστημοσύνη, Scientia, Peritia.

Ἐπιστήμη, Scientia, Peritia. Sæpe autem Ars. vt ἐπιστήμη ναυτική, Plat. Ars nautica. Et ἐπιστῆμαι, Artes liberales. Ariſtot. τέχναι & ἐπιστῆμαι alicubi copulat. HINC Ἐπιστημονικὸς, Cui ſcientia ineſt. Vulgò Scientificus, quo & Bud. vtitur. Ab eodem exponitur etiam Scientia præditus apud Gal. Idem B. ſcribit ἐπιστημονικὸν ab Ariſtot. in Poſter. dici Scientiæ cuiuſque proprium, & ſciẽtiæ efficiẽtem. Ab eodem ἐπιστημονικὴν ἀρχὴν in Topic. princ. vocari ſcribit τὸ ἀξίωμα. Et ἐπιστημονικὸν ἐρώτημα apud Philop. differre τοῦ διαλεκτικοῦ. ET Ἐπιστημονικῶς, aduerb. quod & ſimpliciter pro Peritè à Greg. poni tradit Bud. oppoſitum videlicet τῷ ἀμαθῶς.

C

¶ ΙΣΚΩ, Scio. pro εἴσκω, ab εἴσω futuro verbi εἴδω. Apud Homerum autem ἴσκεν quidam expoſuerunt etiam ἔλεγεν, vel ὑπενόει, aut εἴκαζε. ET Ἐΐσκω, Aſſimilo, Cõparo. vt Il. γ, — ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω. Heſiod. — θεῆς εἰς ὦπα ἐΐσκειν Παρθενικῆς καλὸν εἶδος, Vide Euſt. Sunt qui ab ἴσημι deriuare malint hoc verbum.

D

¶ Ἄϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo ſciri nihil poteſt, De quo quid factum ſit, nec videndo nec ex aliis ſciſcitando cognoſce queas. ὁ τελείως ἀφανὴς γενόμενος. Od. α, Telemachus de Vlyſſe, Οἴχετ' ἄϊστος, ἄπυστος. quod Euſt. dicit eſſe ἑρμηνευτικὸν illius quod præceſſit, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. VNDE Ἀϊστόω, ῶ, Fuſo, Memoriam alicuius aboleo, Facio vt de aliquo nec ſciri quippiam nec cognoſci queat. Deleo, Extinguo. In Soph. Aiace, Tecmeſſa ad Aiacem, σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἠΐστωσας δορὶ, Καὶ μητέρ'. Græci alio verbo ἀφανίζειν id dicunt in proſa.

E

ΙΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, Sciens, Peritus. Heſiod. Et apud Sophocl. dicit Electra, κἀγὼ τόδ' ἴστωρ ὑπερίστωρ, Probè noui. ET comp. Ἐπίστωρ, eiuſdem ſignif. vt ἐπίστορα νηῶν, Apollon. 2, Nauium peritum, id eſt rei naualis. ET Πολυΐστωρ, Multiſcius, Multiplici doctrina præditus. Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, teſte Plinio. ET Συνίστωρ, Conſcius. σύμβουλος, συμπράκτωρ, συγγνώστης. ET Ὑπερίστωρ, ορος, Supra modũ ſciens, aut peritus. exemplum habes in Ἴστωρ. ET Φιλοΐστωρ, Cupidus ſciendi, Cupidus doctrinæ.

F

Ἴστωρ, Teſtis, vel Iudex, ſeu Arbiter. quòd eos gnaros eſſe oporteat rei de qua agitur. Il. σ, — ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.

Ἱστορία, ας, ἡ, Cognoſcendi ſtudiũ, Luſtratio locorũ. B. Vnde καθ' ἱστορίαν πλανηθῆναι, idẽ. apud Plut. interpr. Ad viſenda loca & mores hominum cognoſcendos peragrare: citans ſimiliter ex Ariſtide 110, καθ' ἱστορίαν εἰσαφικνεῖσθαι. Plut. De def. orac. πλεύσαι δ' αὐτὸς ἱστορίας καὶ θέας ἕνεκα πομπῆς τοῦ βασιλέως. id eſt, vt Turn. interpr. Seſe autẽ cognoſcendi viſendique cauſa imperatore mittente nauigaſſe. Sic quoque idem Bud. apud Theod. lib. 1 Hiſtor. Eccl. καὶ πολλοὶ μὲν ἱστορίας χάριν, πολλοὶ δὲ ἐμπορίας τὰς μακρὰς ἐστέλλοντο, interpret. Viſendorum locorum gratia.

G

‖Item, Percunctatio, Inquiſitio, Commentatio. Bud. ex Dioſc. in præf. ἐξ ἱστορίας, Ex percũctatione audita & cognita. ἐξ ἱστορίας ἀναγράψαι. i. Quæ auditu cognouerunt. Idem Bud. interpret. Inquiſitio, Commentatio apud Ariſtotelem De anim. lib. 1, initio, τὴν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. & De cælo, πρέπειν δ' οἶμαί γε καὶ σοὶ ἡγεμόνων ὄντι ἀρίστῳ τὴν τῶν μεγίστων ἱστορίαν μετιέναι, id eſt Perſequi & indagare commentationes phyſicas. Apud Gal. autem l. 2 κατὰ τόπους, illud, ἱστορίαν δὲ πολλὴν καὶ συνεχῆ τῆς τῶν καμνόν-

H

A των διαθέσεως, v.l. interpr. Ex multa inſpectione annotatúrque ibi ἱστορίαν eſſe cognitionem & experientiã propriam & fide à ſenſibus collectam, non acceptam aut traditam ab aliis. Sic accipiunt & illud Ariſtotelis 2 De animalibus τοῦτο ἐκ τῶν ἱστοριῶν καὶ ἀνατομῶν. Suidas quoque ἱστορίαν exponit θέαν, vt μυστηρίων ἱστορίαν. Bud. apud Plat. Phæd. 51, ἱστορία περὶ φύσεως, interpr. Hiſtoria naturæ: addẽs, Theophr. in principio De cauſis plantarũ, libros præcedentes hiſtoriam appellare. ‖ Peculiariter verò hiſtoria & apud Græcos & Latinos dicitur Rerũ

B geſtarum vel expoſitio vel demonſtratio, vt Gell. lib. 5, cap. 18, declarat: addens, Verrium Flaccum hiſtoriam definiſſe, Rerum geſtarũ quibus interfuerit is qui narret, narrationem. quòd hiſtoria Græcè ſignificet rerũ cognitionem præſentium. vnde eſt ἱστορίαν συγγράφειν apud Lucianũ in l. qui inſcribitur De hiſtoria ſcribẽda. Plut. Pericle, ἡ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιῶτις ἱστορία. AT Ἱστόριον, ου, τὸ, Argumẽtum, Fides ſeu probatio rei alicuius. ſic enim interpretantur apud Hippr. περὶ γονῆς illud, τύπου δ' ἱστόριον.

C C. Ἱστοριογράφος, ου, ὁ, Hiſtoriarum ſcriptor.

Ἱστορικὸς, οῦ, ὁ, Hiſtoricus, Ad hiſtorias pertinens, Hiſtorialis, Plin. vt ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. & ἱστορικὰ παράδοξα apud Athenæũ, ἱστορικὸν διήγημα, Hiſtorica ſeu hiſtorialis narratio. ἡ ἱστορικὴ, Hiſtorialis ſcientia, Enarrandorũ actorum ſcientia aut facultas. Τὰ ἱστορικὰ, Hiſtoriæ, Hiſtoriarum monumenta. Plutar. Them. οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν. ‖ Ἱστορικὸς dicitur etiam (vt apud Lat. Hiſtoricus) Hiſtoriarum ſcriptor, ſeu Hiſtoriarum ſcribendarum peritus. Plutar. καὶ τῶν ἱστορικῶν κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν, ὥσπερ

D γραφὴν, πάθεσι καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Vnde eſt ſuperlatiuum ἱστορικώτατος, Præſtantiſſimus in hiſtoriis enarrandis. ET Ἱστορικῶς, Hiſtoricè, Hiſtoricorum more.

Ἱστορέω, Noſcito, Cognoſco. Plut. De ſenibus Ciceronem docentem audire & viſere cupientibus, τὴν ὑμνουμένην αὐτοῦ περὶ τὰς μαθήσεις ὀξύτητα καὶ σύνεσιν ἱστορῆσαι. vbi Bud. interp. Oculis ſubiicere. Gal. 2 ad Glauc. de ſcirrho hepatis loquens, τινὰς δὲ ἱστόρησα καὶ διαταχέων ἀπολομένους, Noui, Cognoui. ‖ Item, Viſo, Luſtro, de vrbibus & regio

E nibus dictum. Plut. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, Volens vrbem inſpicere & cognoſcere. Bud. p. 859. addẽs, idem eſſe quod καθ' ἱστορίαν ἰέναι, Viſendi gratia ire. Sic Plut. Theſ. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. Theod. Eccl. hiſt. de Tyrio quodam, τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, σὺν δύο μειρακίοις ἀδελφιδοῖς ἐξεδήμησεν. id eſt luſtrare. ‖Item Peragro & cognóſco loca, aliiſque ea enarrãdo trado, vt fecit Strabo. ‖Item, Memoriæ prodo. Theophr. in 4, τοὺς δὲ καθ' ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι δεῖ τῶν χρόνων, id eſt, Sigillatim vitas cõmemorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα à Plutarcho ſæ

F pe dicuntur pro rebus memoriæ proditis. Bud. comm. Plut. ὁ Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θεόφραστος ἱστόρηκεν, οὐ μόνον, &c. Memoriæ prodidit. Sic apud eundẽ Plut. ſæpe imperſonaliter ἱστοροῦσι, Hiſtorici tradũt: & ἱστόρηται, Memoriæ proditum eſt. B. ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. Literis prodere res geſtas, ὥς τινες τῶν τότε ἱστόρησαν, Herodianus lib. 3. ‖Præterea eſt etiam Sciſcitor, Percontor, Quæro. Soph. El. ἱστόρει τί σοι φίλον. Vnde altera perſona ſubiicit, Καὶ δή σ' ἐρωτῶ. τοῦ κασιγνήτου τί φής; Idem Antig. Τί δ' ἐστί; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς; Eurip. Ὅδ' εἴμ' Ὀρέστης Μενέλεως ὃν ἱστορεῖς, Menelae, ego hic ſum Oreſtes quẽ quæris.

G Bud. Sic idem apud Polyb. lib. 3, pag. 48, περὶ τούτων εὐθαρσῶς ἀποφαινόμεθα διὰ τὸ περὶ τῶν πράξεων παρ' αὐτῶν ἱστορηκέναι τῶν παρατετευχότων τοῖς καιροῖς, interpr. Percõtari. Herodot. Clione, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interrogare ecquid audiſſent ſuper Arione, vt Gell. interpr. ‖ Itẽ Sciſcitando ſeu percontando audio vel cognoſco. Polyb. lib. 3, pag. 50, circa finem, τὴν πορείαν ἱστορῶν ὡς πολλὴ καὶ δυσδίοδος ὑπάρχει. ‖ Item, Ob oculos pono, Spectandum propono. Vt apud Suidã, οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. id eſt πρὸς θέαν

H ἱστάμεναι.

C. Ἀνιστορέω, ῶ, Interrogo, Sciſcitor. Eurip. in Hippolyto, τί δὲ καί μου ἀνιστορεῖς πέρι; quánam verò de re me interrogas.

C. Ἐπιϛορέω, Sciscitor, Percontor, seu Insuper sciscitor. ἐπεϱωτῶ, Hesych.

C. ΠΡΟΣιϛορέω, Insuper sciscitor. Item, Insuper scribo & prodo. Bud. ex Strab. 8, καὶ ἢ τῦ ἐν Τελφυλία καὶ ταῦτα πϱοσιϛορητέον.

C. ΦΙΛισορέω, Cognoscendarum rerum cupidus sum, Inquirendi studio flagro, Historiæ studeo. Greg. in Basil. φιλεῖ γὰϱ ἐν τοῖς τοιύτοις φιλιϛοϱεῖν ἡ ψυχὴ, libenter historias citare & commemorare. Strabo lib. vlt. ὁ Φιλάδελφος ἐπικληθεὶς φιλιϛοϱῶν, inquirendarum rerum cupidus. Bud. Comm.

ΕἼΚΩ, F. ξω, Similis sum. Aristoph. Neb. εἰ ταῦτ᾽ ὦ μειϱάκιον πείσῃ τύτῳ, τοῖς Ἱπποκϱάτους υἱέσιν εἴξεις, Similis eris, Idem tibi quod Hippocratis filiis accidet. Exponitur tamen ὅμοιος ab Etymologico & Eustathio. ‖ Εἶκε, Videbatur, Consentaneũ erat. Il. σ, Οἱ δ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἵκανον ὅθι σφισιν εἶκε λοχῆσαι. sic enim ibi accuratiora exemplaria scriptum habere tradit Eustathius, exponens ἐῴκει, ἔπρεπεν. si verò ἦκε scribatur, esse καθῆκε.

A pass. sunt, Il. ψ, Αἰεὶ γὰϱ δίφροις ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην, Similes erãt rhedam conscensuris, seu Videbantur cõscensuri. Eodem libro Eust. citat, εἴκτο δ᾽ ἠσκέλον αὐτῷ, exponens, ὡμοίωτο, ἐῴκει. Od. δ, de Nestoride & Telemacho, — χϱυσῷ δ᾽ Διὸς μεγάλοιο εἴκτον.

Ἔοικα, pr. med. ab Εἴκω, Similis sum. Od. ζ, Πρόσθεν μὲν γὰϱ δή μοι ἀεικέλιος δέατ᾽ εἶ), Νῦν δ᾽ θεοῖσιν ἔοικε. Il. γ, ἀθανάτοισι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. Od. α, — κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ. Hæc de formæ habitúsque corporis similitudine apud Homerum præcipuè exempla sunt. apud eũdem reliquósque scriptores ad alia quoque transfertur. vt ἔοικας βασιλῆι, Od. ω, — ἀπατάλῳ ἀνδϱὶ ἔοικας. Od. θ. Sic apud Xen. Sympos. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδοϱουμένῳ ἐοίκῃς. Demosth. Olynth. 2, δαιμονίᾳ τινὶ ἢ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Quibus in locis, modis duobus vocabulum hoc Latinè exprimi potest. nã βασιλῆι ἔοικας reddere potes, Regi similis es: itẽ (& quidẽ frequẽtius) Videris rex esse. Sic illud Xenoph. ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδοϱουμένῳ ἐοίκῃς, Ne & tu conuitianti similis sis: vel, Ne & tu conuitiari videaris. Sic apud eundem Xen. ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶ), videris existimare. ‖ Ἔοικα, Videor. Aristoph. δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ, vt videris. Et nonnunquam cum infinit. vt apud Plat. De leg. ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi consequuturus. Synesius, ἔοικασιν ὕπαρ μοι δώσειν κακόν. At illud Xenophontis Apomn. α, οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε πϱονοίας ἔργον ἐοικέναι; redditur, Nónne videtur tibi fuisse? Vbi tamen aut ἐοικέναι videtur mendosum, aut potius ἔργῳ legi debere. AT Ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν Sophocles dixit Aiace, id est Videmur: SICVT Εἴξασι pro ἐοίκασι Platonem dixisse annotat Suidas, citans & hoc ex Aristophanis Nubibus exemplum, εἴξασι δ᾽ οὐ ἐοίκασι πεπλασμένοισι. Item in altera signif. pro Videtur, apud Eurip. Iph. in Aul. μνηστεύω γάμοις Οὐκ ὄντας ὡς εἴξασι, Quæ nullæ sunt, vt videntur. ET Ἐῴκειν plusquamperf. Similis eram. Il. β, Νέστορι δίῳ Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ᾽ ἄγχιστα ἐῴκει. SED & Οἶκα pro ἔοικα dici annotat Eustath. imò ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri: (Sic & Pollux l. 1, pro ἐοικέναι & πϱοσεοικέναι scribit dici posse οἰκέναι & πϱοσοικέναι) VNDE esse apud Herodotum Ionicè οἰκὸς pro ἐοικός. nam ἐοικός Atticum esse.

Ἔοικε impersonaliter sumptũ, Videtur. Plato De leg. τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτεϱα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμα ἂν εἴη, Vos quidem igitur audire, vt videtur, parati. Plutar. De primo frig. ὁ δ᾽ ἀὴρ ὡς ἔοικε συσ-λαύνων τὰ σώματα, id est, Vt coniicere licet, Vt videtur. ‖ Item Consentaneum est. Par est, Æquum est. Od. θ, Οὐκ ἔσ᾽, οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. α, ὄφϱα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέρασος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi potest ὡς ἔοικε, Vt par est, Vt æquũ est, Vt dignum est, Vt consentaneum est. Thucyd. lib. 1, ἀδικούμενοι δ᾽, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. ‖ Aliquando cum datiuo construitur, significátq; Decet. Il. κ, [τεύχεα] τὰ μὲν ἔτι καταθνητοῖσιν ἔοικε Ἀνδϱάσι φορέειν. Apoll. Arg. 2, ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικε, Scire vos decet. Plato De leg. 9, ἔοικε δ᾽ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν, Decet iuuenem, Par est iuuenem, &c.

A Ἐοικὼς, ότος, ὁ, Similis. Od. τ, Ἀλλ᾽ οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ δέμας κεφαλήν τε πόδας τ᾽ Ὀδυσῆι ἔοικας. Od. λ, ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς. Xen. Pæd. 6, πάνυ ἐοικότας πϱοσβεβηκόσι ἐν θρόνοις. Plato Polit. 2, γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, Nulla ex parte simi[li]a iis, quorum formam exprimere velit. Plut. Numa, μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, fabulis simillimi. Ἀλ ἐοικότες ἀλλήλοις, in v. l. exponitur Inter se conuenientes. ‖ Consentaneus, Conueniens, Meritus. Od. γ, οὐδέ κε φαίης Ἄνδϱα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, Consentanea, Conuenientia, Decentia. Od. α, Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian. lib. 4, ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πιστεύσαντες οἱ νεανίαι πάντες, ἐοικότα τε ἐλπίσαντες, διὰ τὴν πϱοϋπάρξασαν παρ᾽ αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμήν, eáque quæ consentaneum erat, sperantes: seu (vt Polit. vertit) Verisimili spe adducti. Greg. Εἰ δ᾽ ἄγε σὺ, ἢ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσω Αἴσχεσιν ὑμετέροις, Consentaneum, Conuenientem. VNDE Ἐοικότως, aduerb. Similiter, Simili modo. ‖ Item Conuenienter.

C C. ἈΠέοικα, Absimilis seu dissimilis sum. Aphthon. πϱὸς [?]σεων. 2, ἀπέοικε δ᾽ οὐδὲν τῶ ζητήματος τύχη καὶ ὁ ἀσωπὸς ἐπὶ τῷ πατϱὶ ἀφανεῖ χϱωμένῳ φόνου φυγῇ. Et ἀπεοικέναι pro Dissimile esse, Differre, cum geni. iunctum, citat Bud. ex Areop. 6. Ἀπέοικε, impersonaliter, Dissentaneum est, Ab re est, Non decet, Non par est. Plut. Pericle, καὶ συμβαλεῖν οὐδὲν ἀπέοικεν ἀπὸ πολλῶν πϱοσόντων αὐτῷ δόξαν, non ab re est, Bud. interpr. VNDE Ἀπεοικὼς, Absimilis, Dissentaneus, Absonus, Absurdus, Incõgruus. cum genit. Bud. ex Areop. 4, 5, 6. Idem Bud. apud Polyb. 18, τίς γὰϱ οὕτως ἐστὶν ἀπεοικὼς πϱὸς τὰ καλὰ καὶ ἀσυνετὰ τῶν ἔργων, ὃς οὐκ ἂν βουληθείη, &c. interpr. Quis sic dissentaneus est & refractarius & absurdus. AQVO Ἀπεοικότως aduerb. Absimili modo. Item, Non verisimiliter, Ab re.

D

C. ἘΠέοικα, Videor. idem quod ἔοικα. Il. ι, — ὁ δ᾽ Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω Ὅστις οἷ τ᾽ ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστι, Qui que sibi eligẽdus esse videtur. At ἐπέοικε impers. Decet, Par & æquum est. Il. ω, Σοὶ δ᾽ αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ᾽ ἀποδάσομαι ὅσσ᾽ ἐπέοικε. Sic Odyss. ω, ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικε. In qua signif. interdum cum datiuo construitur. vt Il. ι, Σφῶϊν μὲν τ᾽ ἐπέοικε μετὰ πϱώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν. At in illo Il. α, Λαοὺς δ᾽ οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ᾽ ἐπαγείρειν, λαοὺς non cum ἐπέοικε, sed cum ἐπαγείρειν construitur, Non decet, non æquum est vt populus &c. VNDE Ἐπεοικὼς, participium Decens, Conueniens. Arrian. l. [...] τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὼς ἦν ἤθεσί τε καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκίας πϱεσβεῦσαι,

E

C. ΠΑΡέοικα, Aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Et παρέοικε, Aliqua ex parte similis est, Assimilis est, Æmulatur. At παρέοικε imperson. sumptum, Aliqua ex parte consentaneum & conueniens est. nam παρὰ hîc aliquid de significatione diminuit, vt in παρόμοιος. VNDE Παρεοικὼς, Aliqua ex parte similis, Hesychio παρόμοιος, Vel Aliqua ex parte cõsẽtaneus seu cõueniẽs.

F

C. ΠΡΟΣέοικα, Assimilis sum. Plutar. τῷ γὰϱ ὄντι γλαφυρὸς ὁ Παρράσιος γέγραφε καὶ πεποίηκε, καί τι πϱοσέοικε, de Thesei effigie à Parrhasio expressa, quam cum sua Euphranor conferens, dicebat rosas comedisse, at suam carnes bubulas. Plato Epist. 7, εὐχῇ πϱοσέοικεν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή, Voto assimile est tale consilium. ‖ Item Videor. Demosth. τοιούτοις δέ τισι πϱοσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον, χρῆσθαι, id est Videtur. Bud. Προσέοικε, impers. Consentaneum & conueniens est. Greg. πϱοσέοικε τῷ παρόντι, præsenti considerationi conuenit. v. l. VNDE Προσεοικὼς, Assimilis. Aristot. πϱοσεοικότες τοῖς χρυσοῖς. Plutarch. Numa, καθαρμῷ πϱοσεοικυῖα, lustrationi assimilis. ‖ Item Consentaneus, Conueniens, Decens. Sophocl. El. Ἔξωθεν πϱοσέσω κ᾽ οὐκ ἐμοὶ πϱοσεοικότα. Bud. ET Προσοικέναι pro πϱοσεοικέναι dici posse annotat Poll. l. 9.

G

¶ Εἰκὼς, όνος, ὁ, Similis. Il. ψ, Τῷ εἰκὼς, ᾔϊξεν, de Achille quẽ aquilæ comparat. Et in fœm. gen. Il. τ, γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι. sic Il. ζ, Μαινομένῃ εἰκυῖα. ‖ Item Verisimilis, Probabilis. εἰκότες λόγοι apud Plat. Cicero interpr. Oratio quæ similitudinem veri consequitur. Vide apud eundem in meo Cic. lexico alias interpr. huius vocis. Aristoph. cum datiuo dixit λόγοις οὐδὲν εἰκότας τοῖς πϱάγμασι, quod

H

quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem: sed quũ addatur datiuus, videtur poti⁹ esse, Nullam cum re similitudinem aut affinitatem habentia. ‖Εἰκῶς exponitur alicubi i. Decens.

Εἰκός, Verisimile, Probabile. Item Consentaneum, aut Rationi consentaneum. Thuc. 3, οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοῖς, οἷς μετὰ μεθ' ἡμῶν ἐπισπονδὰς ἐποιήσαντο, καταστρέψασθαι, nõ probabile erat. Idem 6, εἰκὸς γὰρ ἦν τὴν πρεσβυτάτην πρῶτην γήμαι, Rationi consentaneum erat, vel, Par erat. Et statim pòst, οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως, pro eodem. Sic autem sæpe in narrationibus, ὡς εἰκός, vel ὥσπερ εἰκός, aut οἷα εἰκός,
B veluti per parenthesin interiectum, redditur, Vt verisimile est, vel Vt credibile est, &c. Xen. Pæd. 8, καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δή, ὥσπερ εἰκός, ἐτετελευτήκεσαν. Pæd. 2, πρῶτον μὲν, ὥσπερ εἰκός, ἠσπάσαντο ἀλλήλους. Alicubi autem ὡς εἰκός redditur etiam Vt æquum est. Sed & iis nonnunquã adhibetur locis vbi Lat. adhibent, Vt assolet, vel Vt fit, (alioqui. n. hæc significare ὡς εἰκός, dicere nõ ausim) & Galli, *Comme il se fait:* &, *Comme uous pouuez penser.* quod posterius loquẽdi genus ad significationem Græcæ vocis propius accedit: & interpretando huic Thu
C cyd. loco conuenientissimũ esse arbitror, l. 4, ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. (vbi tamen οἷον non ponitur aduerbialiter, vt alibi quum dicitur οἷα εἰκός) Illa verò interpr. Vt assolet, vel, Vt fit, illi posteriori Xen. loco quadrare possit. Bud. ὡς εἰκός non solùm esse ait Vt par est, vel Vt par erat, apud Xen. identidem: sed interdum etiam Vt decet, seu Vt decuit. Dicunt verò pro Verisimile est, Æquum est, etiam ὡς τὸ εἰκός, item κατὰ τὸ εἰκός, necnon ἐκ τοῦ εἰκότος, vel ἐκ τῶν εἰκότων, (quæ duo interdũ & per Meritò red-
D duntur) quinetiam παρὰ τὸ εἰκός apud Thuc. pro eodem legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκός opponitur παρὰ τὸ εἰκός, vt Thuc. 2, εἰ μὴ καταπεπληγμένοις ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἑώρων, vbi quidam reddunt Præter æquum: sed malim, Cõtrà quàm rationi consentaneum sit. Interdũ verò additur genitiuus: vt à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως. vbi verti itidem posse arbitror, Vltra quàm naturæ cõsentaneum sit. Alii tamẽ, Præter solitum naturæ. Alicubi autem εἰκός per substantiuum verti debet Probabilitas. Sed & argumenta Cicero dixit quæ Plato εἰ-
E κότα, pag. 30 mei Cic. lexici. HINC Εἰκοτολογέω, ῶ, Similitudinem veri consequor in iis quæ dico. Hesych. εἰκοτολογῆσαι exponit ἐστοχασμένως εἰπεῖν, quod alii reddunt Ex cõiecturis dicere. ET Εἰκότως, Vt rationi cõsentaneum est, Vt par est. Sed redditur sæpius, Meritò, Iure. Thucyd. οὐκ ἂν εἰκό. ... τῷ γε τὸ ἀδικεῖν αἰτίαν φεροίμην. Idem, πῶς οὐκ εἰκότως ἠθύμουν; Plutarchus De defectu orac. ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο. Interdum ponitur in fine orationis: pro Et meritò quidem.

C. Ἀπεικώς, Absimilis. Item Dissentaneus, Absurdus, Vero non similis. Plutarch. De def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι. id est Quum incredibile non sit, vt Turn. interpr. Sic Bud. ἀπεικός interpr. Non verisimile, citans Arrian. 202. Apud Basil. autem, ἀρχὴν μὲν φιλίας λαμβάνειν ἐκ μακρᾶς καὶ χρονίου ὁμιλίας, οὐκ ἀπεικός, idem Bud. interpr. Non indecens, Par, Congruũ. Chrysost. οὐδὲν ἀπεικός, non ab re. VNDE Ἀπεικότως, aduerb. Absimili modo. Item, Non verisimiliter, Non probabiliter, Absurdè. Isocr. οὐκ ἀπεικότως ταῦτα γίγνεσθαι δόξειεν, Non ab re. ‖Item Immeritó. Thuc. l. 1, δηλῶσαι ὡς οὔτε ἀπεικότως ἔχομεν ἃ κεκτήμεθα, Non iniuria, Non immeritò.

C. Ἐξεικώς, Verisimilis. v. l. Sed fortasse pro ἀπεικώς.

C. Ἀεικής, Non consentaneus, Indecens, Indecorus. Item Fœdus. vt ἀεικὲς ἔργον & ἀεικέα ἔργα dicit Hom. (præcipuè autem vbi ἀεικὲς ἔργον appellat adulterium) & ἀεικέα λοιγόν, Il. α. Sic autem Il. β, — ἀεικέσσι πληγῇσιν redditur Fœdis verberibus. Sed multis locis aptè videtur Latina voce Indignus reddi. (quum etiam copulet Cicero hæc tria, Indignius, Indecentius, Inhonestius) vt in illo loco Il. α, Ἠ' δὴ νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον. Sic enim indignam mortem dixit Virgilius. Et ipse Hom. ἐοικότα ὄλεθρον videtur opponere τῷ ἀεικεῖ, Il. α. Sed vt latius interdum patet huius vocis Indignus significatio, sic etiam τὸ ἀεικής. In quibusdam tamen locis aliud expo-

A sitionis genus diuersum ab omnibus præcedentibus excogitatũ est. vt ἀεικὴς πήρα, pera quam quis peram nõ esse coniiciat. Quam expositionem sequendo, explicare vellem peram ἀεική, perã in qua quis peræ formam nõ agnosceret. id est, adeo attritã & perforatã vt omnẽ peræ formã amisisset. Sed nugatoria esse videtur hæc explicatio: & nugatorium quoque in ἀεικὴς πήρα afferre expositionem huius vocis ἀεικής quæ illi non cõueniat, nisi iuncto cum hoc aut simili substãtiuo. Etymologicus autem ait ἀεικής significare σκληρός, id est, durus & asper: ὁ μὴ εἴκων, non cedens. nam ex εἴκω, (i. cedo) fieri εἰκής, & præfixo α priuatiuo ἀεικής. vn-
B de, inquit, dictum est ἀεικέα λοιγόν. Hesych. quoque ἀεικής inter cætera vult esse idem quod σκληρόν, id est durum & asperum, seu immite. Sed nihil necesse est (meo quidem iudicio) ne huius quidem significationis gratia nouã hanc etymologiam quærere. ac fortasse etiam vna quapiam earum interpr. quas protuli contenti singulis in locis esse possumus. nam quàm latè patet Indignum Latinè, tam latè patere potest ἀεικής, quod, quan-
C uis propriè, non consentaneum significet, aut indecẽs indecorum: tamẽ & indignum interpretari possumus: quum tam affinem significationem habeant Indecens & Indignum, vt Cicero hæc coniungat vti dixi (locus autem extat actione in Verrem sexta) quare nihil vetat quominus ἀεικέα πότμον siue λοιγόν cum Latinis poetis dicamus indignam mortem, vel indignam necẽ. Sophoclis autem schol. mihi videtur astipulari, dicens, αἰκία ὕβρις, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀεικής. sed à partici-
D cipio εἰκώς aut εἰκός facilior videtur esse deductio, vtpote cum minori mutatione quàm ab ἔοικα aut ἐοικέναι. Quod autem dicit αἰκίαν dici itidem ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, in eo verò nequaquam ei assentior. fit enim ἀεικὴς ab εἰκώς, ex ἀεικὴς autem ἀεικεία, vnde αἰκία, vt infrà ostendam.

Ἀεικεία, ας, ἡ, siue Ἀεικία. nam vtraque scripturam Eustath. agnoscit. Apud Suidam habetur ἀείκεια, apud Hesych. ἀεικία. Eustathius ait vsitatiorem esse scripturam cum diphthõgo, vt sit ἀεικεία ab ἀεικής, sicut ἐπιείκεια ab ἐπιει-
E κής. non carere tamen omnino ratione alteram scripturam cum ι simplici, quòd αἰκία fiat ab ἀεικία. Est autem ἀεικεία propriè Indecentia, sicut ἀεικής Indecens. sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioso facto in aliquem. quare substantiuo indignitas, vt ἀεικής adiectiuo Indignus, commodissimè reddetur. Od. υ, μή τις μοι ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω. id est indigna facinora. nã ipsemet paulo pòst pro eodẽ dicit ἀεικέα ἔργα. Sic & Latini indignitates appellant indigna facinora, siue facta. Il. ω, dicitur Apollo omnem ἀεικίην prohibuisse ab
F Hectoris corpore, id est, prohibuisse ne eius corpus fœdè concideretur & dilaceraretur. vt ἀεικίη sit quod postea fuit appellatum αἰκία. Herod. l, ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε περιασπεῖν. quem locum Valla videtur optimè (contra suum morem) interpretatus esse, ita, Túne ausus es huius filium viri apud me primarii tam indignis concidere verberibus? nã & αἰκία nõ simpliciter verbera significat, sed indigna verbera. id est, verbera quibus aliquis indignè afficitur. ‖Ab Hesych. ἀεικία explicatur etiã Punitio, Peccatum, Infortunium. Item, κάκωσις, λύμη.

G Ἀεικῶς, aduerbium, Indecenter, Turpiter, Fœdè, Indignè, Indignis modis, Contumeliosè. Apud Sophoclem in Electra, Ἀεικῶς οἰκτρῶς τε θανόντος. vbi & ἀδίκως οἰκτρῶς τε legitur. Apud Homerũ AVTEM αἰκῶς cum ι simplici habetur, propter versum, Il. χ. — σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' αἰκῶς.

Ἀεικίζω, F. σω, Indecenter aliquem tracto, vel potius indignè, Indignis modis aliquem tracto, Indigna in aliquẽ exempla edo, vt comicus loquitur. Non malè exponitur etiam, Contumeliæ afficio. Il. ω, Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀει-
H κίζει μενεαίνων. & Il. π, — ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Item Il. τ, eadẽ verba: vbi ἀεικίσσωσι de muscis dictum videtur posse exponi simpliciter Fœdent, Deformẽt, Dehonestent. si liceat Dehonesto dicere, vt dicitur Dehonestamẽtum.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, easdem significationes habet quas ἀεικής, vnde & deriuatur. Hom. Od. ι, ἀεικελίῃ ἀλαωτύς, Cæcitas

indignè illata & contumeliosè. ἀεικέλιαι πληγαί, Verbera quibus aliquis indignè conciditur. Od. ξ, ἀεικέλιον ἄλγος Indigna calamitas, Graue malum seu infortunium.
‖ At ἀεικέλιος μισθὸς apud eundem, vt & ἀεικὴς μισθός, Vilis merces. Ita Il. ξ, ἀεικέλιος στρατὸς, vilis exercitus & contemptus. Itidem Od. υ, Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν, id est, sedile vile. Sic χιτὼν ἀεικέλιος, Od. ω. & ipse Vlysses, Od. ν, ἀεικέλιος, vilis & contemptus: aut foedus. quanquam Eust. exponit, Quem aliquis nō conijciat Vlyssē esse, μὴ αὐτὸν πρὸς Ὀδυσσέα εἰκαζόμενος. qualia & in ἀεικὴς suprà retulimus.
Ἀεικελίως, aduerbium, Indecenter, Indignè. Od. θ, — λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην Κύμασιν ἐν πολλοῖς.
¶ Αἰκία, ας, ἡ, Plaga, Verbera, Pulsatio, Cruciatus. αἰκία generaliter Iniuria quæ fit alicui eum cædendo. Ita enim exprimere volo quod ait Suidas, αἰκία, ὕβρις ἔμπληκτος. Cædimus autem quempiam multis modis, quos omnes αἰκία complectitur. Ab Hesychio exponitur πληγὴ, ὕβρις, βάσανος, μάστιξ, id est, Plaga, aut verbera, Iniuria, Cruciatus, Flagellum, vel potius Flagellatio. nam Hesychius ita videtur vsurpare μάστιγα itidem in explicatione nominum αἴκισμα & αἰκισμός. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Budæus) actio iniuriarum ob verbera: vt βλάβης δίκη, actio damni dati. Vtrunque habes in hoc Isocratis loco contra Lochiten, Νυνὶ δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ἐκ τῶν πληγῶν γενομένης, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας καὶ τῆς ἀτιμίας ἥκω παρ' αὐτοῦ δίκην ληψόμενος. Idem ibidem, τῆς δ' εἰς τὰ σώματα αἰκίας ὁμοίως πάντες κοινωνοῦμεν. Plato de leg. βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος. id est, Omne verberationis seu pulsationis genus. Idem ibidem, αἰκίαν περὶ πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου, id est, pulsari seu cædi senem à iuniore. Ibidem αἰκία γονέων, Pulsatio parentum. vt Virgilius dixit, Pulsatusve parens. Sed notandum est αἰκίαν esse cō tumeliosam quandam pulsationem. Nec (vt opinor) pulsatio quæ fit ab aliquo ira commoto, αἰκία dicatur, sed quæ fit per iniuriam & contumeliam. vnde & Aristoteles Rh. 2, ὑβριστικὸν ἀδίκημα facit αἰκίαν. Sed & hoc addo, (ex iis quæ obseruaui) nō posse αἰκίαν esse quin simul ὕβρις, at ὕβριν esse posse vbi nulla sit αἰκία. vnde Gregorius ait, μιγνυμένης αἰκίᾳ τῆς ὕβρεως. quasi dicas, Mixtis cum alio iniuriæ seu contumeliæ genere etiam plagis. Demosth. in Euergum & Mnesibulum, ait αἰκίαν esse χεῖρας ἀδίκους, id est vim quæ manu infertur, siue iniuriam. ita enim ait, τὸ ἔλεγχον γενέσθαι ἐκ τῆς αἰθρώπου βασανιζομένης ὁπότερος ἦρξε χειρῶν ἀδίκων. τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία.
‖ Fit autem αἰκία ex ἀεικία. siquidem vt ex ἀείρω & φαείνω, (inquit Eust.) fiunt αἴρω & φαίνω, ita ex ἀεικίζω & ἀεικία fiunt αἰκίζω & αἰκία. At contrà Schol. Soph. vult αἰκίαν, itidem vt ἀεικὴς, dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. nam in hoc Soph. in Electra loco, ἅ νιν κατέπεφνεν αἰκίαις. ἐν αἰκίαις exponens αἰκίαις, ὕβρεσιν, subiungit, αἰκία, ὕβρις, dicta ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Sed putandum est potius ἀεικὴς dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι, vel (vt ego suprà docui) ab εἰκὼς participio: ab ἀεικὴς autem ἀεικεια, vnde αἰκία. vt αἰκία non dicatur deriuari directè & immediatè à verbo ἐοικέναι. Cæterùm obseruandum est in hoc Sophoclis loco αἰκίσας iunctum cum αἰκίαις, veluti ad etymologiam ipsius vocis alludere. nā quū ἀεικία fiat ab ἀείκεια, (quod indecētiā, fœditatē, indignitatem sonat) necesse est αἰκίαν esse nō simpliciter verbera, sed verbera indigna, & indignè inflicta: aut pulsationē indignā, fœdā & cōtumeliosā.
HINC Αἰκίον, ου, τὸ, Læsio, Dānū, apud Herodot. B. in lex.
ET Αἰκίζω, Fut. σω, Verberibus indignè afficio, Pulso, Crucio. B. in lex. αἰκίζω siue αἰκίζομαι, actiua signif. (in qua potius vsurpatur) ait poni pro Contumeliosè tracto, Sæuio in aliquem. Item Contumeliosè mutilo & trunco. Item Flagris cædo. Synes. ἐκείνοις αὐτὸν τοῖς ἀποξυσταίοις κολαστηρίοις ᾐκίζετο, Cruciabat, Torquebat. Xen. de voluptatibus loquens, αἳ δὲ τοιαῦται δέσποιναι αἰκίζονται τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τοὺς οἴκους. Tales autem dominæ corpora hominum & animos ac domos contumeliosè tractantes. Plutar. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀπέκτεινε, Omni cruciatu afflictū, Omnibus modis excarnificatum. Isocr. Paneg. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσι. Idem ad Philippum, εἰ μὴ βούλοιτο καταλελύσθαι αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τὴν αἰκισαμένην μετὰ τὸν ἀδελφὸν, πολεμήσασαν δὲ πρὸς αὐτόν. Pro flagris cædo est apud Sophoclem in Aiace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται. nam hic αἰκίζεται est μαστίζει. Apud eundē ibidem αἰκίζει Sc. ol. ait dictum pro αἰκίζεται, id est μαστίζει, hoc in loco, ἀλλ' ὦ Διὸς ἀλκίμα θεὸς ὃν ἔβριον αἰκίζει. vbi tamen si μαστίζει exponatur, videtur accipiendum metaphoricè. Obseruandum autē quod ait αἰκίζει esse positum pro αἰκίζεται: tanquam videlicet minus recepta sit vox hæc actiua. ‖ Αἰκίζομαι item in passiua significatione, Pulsor, Crucior, &c. Apud Athen. 13, αἰκιζομένη pro βασανιζομένη, hoc loco, αἰκιζομένη ὑπὸ τῶν περὶ Ἱππίαν τὸν τύραννον, οὐδὲν ἐξειποῦσα ἀπέθανε ταῖς βασάνοις. Strabo, ᾐκισμένοι τὰς ῥῖνας, Truncati seu mutilati naribus, Deformati vel deformes amputatis naribus. Sic & Lysias αἰκίσματα refert ad mutilationem corporis, vt paulo pòst dicetur.
Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, Plaga, Verbera, Pulsatio. Demosth. Phipp. 4, πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός. Ab Hesychio exponitur etiam μάστιξ: vbi μάστιξ pro ipsa flagellatione accipi videtur.
Αἴκισμα, ατος, τὸ, Idem quod αἰκισμός. A Lysia pro mutilatione corporis ponitur: quum dicit, καὶ οὐ μόνον ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον ἀλλὰ καὶ καθ' ἡμέραν αἰκίσματα, οἰόμενος τὰ ἀκρωτήρια ζῶντος ἀποτμηθήσεσθαι.
Αἰκίστρια, Quæ cruciat. αἰκίστρια, ἡ αἰκίζουσα: καὶ αἰκιστής, inquit Suidas. Significabit autem αἰκίστριος eadem ratione ὁ αἰκίζων. sed ab αἰκιστὴς nouum non est formari αἰκίστρια: at verò αἰκίστριος innouatum esse videtur.
Αἰκιστικὸς, ὀδ, ὸ, Ad pulsandum procliuis. eadem forma qua ὑβριστικός. & à Polluce coniunguntur. differunt tamen secundum discrimen quod inter αἰκίαν & ὕβριν positum est.
C. Ἐπιεικὴς, έος, ὁ, Decēs, Cōsentaneus. Sic ἐπιεικὲς apud Homerum sub. ἐστί, Consentaneum est, Decet, Par est, Æquum est. Item τὸ ἐπιεικὲς, Æquum & bonum. Aristoph. Nub. κἀμοί γε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τὸ ἐπιεικές. id est, consentanea, vt habent v. lex. sed malim Ea quæ ius & æquum postulat. Aristot. Ethic. 6, τὸν γὰρ ἐπιεικῆ μάλιστα φαμὲν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ἐπιεικὲς τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quò pertinet τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, apud Demosth. pro Non tractari ad iuris rigorem, vt vulgus loquitur. Alicubi etiam τὸ ἐπιεικὲς redditur Honestum: vt in hoc Synesii loco, οὐδὲν οὔτε φρονεῖν περὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. Sic autem & apud Thuc. προφάσεις ἐπιεικεῖς videtur reddi posse Honesta occasio. nisi quis malit Iusta. Idem verò lib. 4, πρὸς τὸ ἐπιεικὲς & μετρίως pro eodem dicere videtur. (sic autē ἐπιεικῶς cum μετρίως copulari docebo mox) Itidem apud Herodianum ἐπιεικεῖς λόγοι esse possint fortasse μέτριοι. Ex Aristophane affertur etiā ἐπιεικὴς γνώμη, pro Mollis animus.
Ἐπιεικὴς, Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem stricto iuri præfert. Aristot. Ethic. 5, cap. 10, ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καίπερ ἔχων νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Huc pertinet locus ille modò citatus ex Aristot. in quo ἐπιεικῆ vocari scribit Bud. clementē veniæ concessorem. In v. l. ἐπιεικὴς redditur etiam Lenis, Mitis: item Modestus. Ibidem ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro eo qui miti est ingenio. Item ἐπιεικὴς ἦθος pro Præditus probis moribus, ex Plat. De leg. Et cum πρὸς ex Plut. ἐπιεικὴς πρὸς τὰς ἔχθρας, Clemens ad inimicitias. Copulantur à Dem. in Mid. ἐπιεικὴς & μέτριος, vbi B. interpr. Bonus & modestus. Idē verò alibi scribit ἐπιεικῆ dici ab Aristot. Ethic. 9, p. 78, virū bonū, id est σπουδαῖον: cui μοχθηρὸν & φαῦλον opponi. Sic autem & alibi sæpe vti. Idem ἐπιεικῆ οἰκέτην dicit ab Isæo vocari frugis bonæ seruum: scribente in Areopag. ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε.
Ἐπιείκεια, ας, ἡ, Æquitas, Æquum bonum, Summi iuris moderatio. Hermog. opponit τῷ βιαίῳ. Isocr. κατ' ἐπιείκειαν ψηφίσασθαι, Decernere ex iuris æquitate, ex æquo & bono, nec summo iure agere. Demosth. contra Mid. μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas: quum quis demissè cum ciue agit. Plut. Artox. μέλλησις ἐν τῇ φύσει, ἐπιείκεια φαινομένη τοῖς πολλοῖς. Idem Pericle, ἐπιεικείας καὶ πρᾳότητος ἀνὴρ θαυμαστός. Idem Cæs. ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum

fanum Cæsari dedicatum, Bud.interpr.qui itidem apud Thuc.36 pro clementia accipi annotat. Idem in Comm.explicans illud Aristot.Ethic.8, καὶ πίστιν συναλλάξαντες,addit eandem fidem esse ἐπιεικείας & χρηστότητα. Philo lib.1 De vita Mos.διὰ τὴν σύμφυτον ἐπιείκειαν καὶ φιλανθρωπίαν,insita sua bonitate.Luc.in vita Soph.αἰδὼς δὲ καὶ ἐπιείκεια καὶ μετριότης.

Ἐπιεικῶς,Non absurdè. Plut.Symp.ὁ δὲ Αἰγύπτιος σκελετὸς ὃν ἐπιεικῶς εἰσφέροντες εἰς τὰ συμπόσια,προτίθενται,quem non absurdè inferunt in conuiuia. Apud Suid.κομιδῆ ἐπιεικῶς ἀνατίθησι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ τὰς λύσεις τῆς ἀποδράσεως, admodum decenter. ‖ Item, Moderatè. Plut.ἥκιστα δὲ φθονοῦσι τοῖς τῇ τύχῃ χρωμένοις ἐπιεικῶς καὶ μετρίως. Luc. in Salut.err.ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός. Autor Axiochi, οἱ ἐπιεικῶς διαγαγόντες,ἀθύμως μονονουχὶ παιανίζοντες, εἰς τὸ χρεὼν ἐπιέναι, Acta cū æquanimitate animi vita, Vbi æquo bonóque animo hanc vitam transegerimus. ‖ Item Clementer, Ex æquo & bono,Benignè, Maccab.2,c.9, ἐπιεικῶς καὶ φιλανθρώπως συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Comiter vobiscum & indulgenter acturum. Herodianus l.8,ἐπιεικῶς τε αὐτῶν προέστη,miti modestóque imperio. Eodem lib.τῷ ἔθνους ἐπιεικῶς πρότερον ἄρξας. ‖ Item Valde.Plato De leg.ἐπιεικῶς οὐ σμικρὰ συμβάλλονται, valde opitulantur. Theophr.ἐπιεικῶς καρποφορεῖ,admodum fructificat. Luc.πίνει ἐπιεικῶς.Et cum nominibus apud Demosth.ἐπιεικῶς αὐτάρκεις.& Naz.ἐπιεικῶς μάταιοι. Huc referri etiam potest illud Aristoph.Vespis,τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι,istuc quidem oppidò tu calles. Quod & Lat. Probè calles dicunt.Plaut.dixit etiā Probè appotus,item Probè percutere. ita vt hoc aduerbio Probè quidam præcedentes loci non malè reddi posse videantur. At illud Demosth.ὡς ἀνέσῃ ἐκ ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν,καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud.interpr.Simulac conualescere ab infirmitate seséque recreare cœpit,& corpore esse valenti. ‖ Ἐπιεικῶς Suidæ præter μετὰ ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος,& μετρίως ἤτοι συμμέτρως, item πάνυ,est etiā παρὰ δόξαν καὶ παρ' ἐλπίδα, itē ἱκανῶς.

C.2.Ἀνεπιεικής,ὁ καὶ ἡ, Æquum bonum non colens. Item Inclemens,Immitis. Thucydides lib.3, εἰ ἄρα καὶ ἐδοκοῦμέν τι ἀνεπιεικέστερον πρᾶξαι. vbi schol.exp. ἀπανθρωπότερον,Inhumanius. VNDE Ἀνεπιείκεια,Iniquitas, Inclementia,Duritas. ET Ἀνεπιεικῶς aduerb.Inclementer,Iniquè.

Ἐπιεικεύω,F.εύσω,Ex æquo & bono ago,Mitis sum.

Ἐπιείκησις,εως,ἡ, Pietas.v.l.ex Hieron.in cap.5.Amos.

Ἐπιεικίζω,Ex æquo & bono statuo,apud antiquos.Bud.annot. in Pand.

C.Κατιεικής,idem quod ἐπιεικής,Hesych.

¶Εἰκάζω, Assimilo, Effingo ad imitationē exemplaris, B.ex Aristot. Item,Comparo. Aristoph.κενταύροις εἴκασαι αὐτάς.Luc.ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν. Plut.Galba, εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν τῷ ἐκτυφλωθέντι Κύκλωπι. Thuc.4,ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι.Pro quo dicit Aristot. alia constructione in 2 Meteorol.192,ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον.Eadem constructione Plutarch.in Romulo, εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν χρόνον. quod redditur Conferens tempus cum viso. Hinc participium pass.εἰκασμένος,Assimilatus,Effictus.Item,Expressam imaginem habens. &,εἰκασμένος εἰς τὸ ἀκριβέστατον, Expressus ad viuum.Et εἰκασμένη γραφὴ εἰκὼν,depicta imago. Sic & εἰκασμένος sine adiectione.Luc.in Aetione,μισθὸν εἰκασμένης γάμου προσλαβὼν τὸν ἀληθῆ γάμον. ‖ Εἰκάζω, Figuratè loquor,Dico εἰκόνα,quæ similis est metaphoræ.Bud.ex Aristot.Rhet. ‖ Εἰκάζω,Conicio,Coniecto.Thuc.3, ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ ἦν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον.Idem 6,ὅσῳ τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα,τὰ δὲ ὑμέτερα εἴκαζον. Æschin.autem τῷ εἰκάζων opponit itidem εἰδὼς,sed adiungens σαφῶς.Et εἰκάζω τούτῳ,vel ἐκ τούτου, Ex hoc coniecturam facio.ex Plut. in Publ.εἰκάζειν τοῖς πραχθεῖσι.Thuc.3,ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Quum ex crassitudine lateris coniectassent mensuram,vel (vt quidam)ratiocinati essent.Interdū cum infinit.Pæd.6,εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτούς. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι sine adiectione,vel ὅσον εἰκάσαι,pro Vt cōiicere licet(aut licebat,vel licuit)Quantum coniicere licet.Vtroque vtitur Synes. HINC Εἴκασμα,Simulacrum,Effigies,Imago.Plut.ad Col.Item

A Coniectura. ET Εἰκασμός quoque in hac poster.signif.apud eundem. ET Εἰκασία, Assimilatio,Repræsentatio imaginis. ‖Item Comparatio:distinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab autore libri qui Demetrio Phal.tribuitur:qui etiam esse dicit μεταφορὰν πλεονάζουσαν. ‖Item Coniectura,Luc. Redditur & Imaginatio apud Plat.Pol.6,vbi quatuor animi παθήματα enumerat,νόησιν,διάνοιαν,πίστιν,& εἰκασίαν.Bud.tamen Simulationem & Simulacri effictionem interpr.p.116. ET Εἴκασις,Coniector,Thuc.1. (AT Εἰκαστοὶ λόγοι,Verisimiles atque opinabiles,Bud.184)

B ET Εἰκαστικός: (q.d.Assimilatorius) Plato in Sophista τέχνην εἰκαστικὴν esse dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην,id est μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας interpr.Similium repræsentatiuas. ‖ Εἰκαστικός, Coniecturalis. Item εἰκαστικὰ aduerbia,quæ Dubitatiua seu dubitandi vocantur,vt ἴσως:ex Gaza. ITEM COMP.Ἀνείκαστος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui nulla imagine adumbrari potest. Item,Quem nulla coniectura assequi possis. ὁ εἰκασμῷ τινι μὴ ὑποδεχόμενος, Suidæ. ET Δυσείκαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,Infeliciter expressus,Coniectu difficilis.v.l.ὁ ἀπρεπῶς εἰκασθείς,Suidæ.

C C.Ἀπεικάζω, Assimilo, Effingo, Exprimo. Isocr.ad Dem. τοῖς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων. Luc.De sacr. εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι. Cic.in Plat.Timæo ἀπεικασθὲν interpr.Imitatum & effictum. ‖Ἀπεικάζω,Comparo,Demosth.& Æschin. HINC Ἀπείκασμα,Simulacrū, Imago,εἴκασμα. ET Ἀπεικασία, Assimilata & expressa figura,ex Plat.De leg.

C.Ἐξεικάζω,Effingo,Effigiem alicuius exprimo. Aristoph.Μὴ δείσητ'. οὐ γάρ ἐστιν ἐξεικασμένος. id est πεπλασμένος

D πρὸς ὁμοιότητα,vt Suid.exponit,addens,moris fuisse comicis personas histrionibus induere similes τοῖς κωμῳδοποιουμένοις ὑπ' αὐτῶν. ‖Item Assimilo, Ad similitudinem alicuius facio. ἐξομοιῶ, vt Suidas exponit illud adespoton, θεραπεύοντι τὸ νεὼν καὶ γεραίροντι παρ' ὅπου ἄγαλμα ἐξεικασμένον αὐτοῦ καὶ πεποιημένον. ‖ Ἐξεικάζομαι in pass.accipitur interdum simpliciter pro Similis sum.Xenoph.Pæd.1,καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, & quem locum moueras, erat immoto persimilis.

E C.Ἐπεικάζω, Conicio,Coniector. Item Coniectura assequor.στοχάζομαι.Soph.Electra,Ἦ καὶ δάμαρτα τὴν δ' ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου;

C.Κατεικάζω,Suspicor. κατείκαζε, Interpretabantur.v.l.

C.Παρεικάζω, Assimilo,Cōparo. Cū accus.& datiuo.v.l.

C.Προσεικάζω, Assimilo,Comparo. Plut.Numa,οἷς μὲν ἄλλα σατύρων αὖ ὡς γένει προσῃκάσε,satyrorum generi assimilarit.

ΕΙ'ΚΕΛΟΣ,ου,ὁ,Similis. Iliad.χ,— ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο ἢ ἠελίου ἀνιόντος. est

F verò poetis tantummodo vsitatum hoc vocabulum.

C. Ἐπιείκελος, Assimilis. Hesiodus Aspide, — ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.

C.Πανείκελος,ου,ὁ καὶ ἡ,Omni ex parte similis.in Epigr.Et Opp.l.3 De ven.τὸ μὲν γάρ τε κινέεσι πανείκελον ἀπήσαιο Μείζοσι ποιμενικοῖς.

C.Προσείκελος,ου,ὁ καὶ ἡ, Assimilis.

¶Ἴκελος,ου,ὁ,Similis. Iliad.λ,Τοῦ ἰκέλη,ὡς εἴ ἑ βιώατο μειζόνων ἐόντα.Hesiod.Aspide,Τῇ ἰκέλη ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν.Idem Ergois,Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον.s.πλάσμα. Apoll.Arg.2,Ἡ δ'

G ἰκέλη τῇ ἐρόεντι μετήορος ἔασυτ' οἴσῳ.

Ἰκελόω,ῶ,Assimilo.in Epigr.v.l.

ΕΙ'ΚΩΝ,όνος,ἡ,Simulacrum , (vt Cicerò apud Platonem vertit)Imago, Effigies, propriè hominis aut animalis, aliúsve rei corporeæ. Isocr.ἡγοῦμαι μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν σωμάτων. Æschines contra Ctesiphontem,αὐτοῦ χαλκῆν εἰκόνα σταθῆναι. Plutarch.polit.præcept.γλυφὰς μὲν εἰκόνα.Luc.εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι.Herodianus lib.7 de victoria Maximini,τῷ δήμῳ ἐδήλωσεν. ἀλλὰ καὶ γραφῆναι κελεύσας μεγίστας εἰκόσιν ἀνέθηκε

H πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, maximis imaginibus ante curiam publicauit.Paulus ad Colossenses.1,de Christo,ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ θεοῦ τοῦ ἀοράτου, id est, in quo incarnato Deus, suapte natura inconspicuus, conspiciendum se hominibus præbet. ‖ Metaphoricè quoque

bbb.i.

A accipitur. Demetr.Phaler. dicit vnumquenque εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν. Et Herodian. lib.7, ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν. Idem eodem lib. ἐν εἰκόνι τε βασιλείας πλουτήσας. Sic apud Lat. somnus dicitur mortis imago, id est aliquid morti simile. ‖Est etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut personarum imago, vt docet Quintil.lib.5,c.11. Autor libri ad Herenn.l.4, imaginem Latino nomine appellat, dicens esse formæ cum forma cum quadam similitudine collationem.

B At Ciceroni De inuentione, est oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem, cuius figuræ exempla locis citatis reperies. SED & Εἰκώ, οῦς dicitur pro eodem. Aristoph.Neb. ταῖς εἰκοῖς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενος. Eurip.Med.de filia Creontis ornamentis à Medea missis induta, λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.

C.Εἰκονογραφέω, ῶ, Fut. ήσω, verbum rhetoricum, id est Rerum personarúmve imaginem oratione exprimo. Iconicè describo. Dion.Long. τοῖς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένοις εἰκονογραφεῖ.

C Εἰκονικὸς, ῆ, ὁ, Omnibus lineamētis ad exemplar expressus, vt B.interpr. Vt Iconicum simulacrum apud Suet.in Calig. Sic Plin.l.35,c.8, scribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorū vsum percrebuisse adeóque artem pictoriam perfectā fuisse, vt in prælio apud Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem lib.34.c.4, narrat, eis qui ter Olympico certamine superiores euasissent, statuas dicari solitas, ex mēbris ipsorum similitudine expressa, quas iconicas vocarint. Metaph.verò

D Lucil.l.2 Epigr.dicit, Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἐποχὴν, pro Expressam seu exactam, accuratéque ad formulam redactam accepti lationem.

Εἰκόνιον, ου, τὸ, Imaguncula, Ecuncula seu Icuncula, vt Tranquill.in Ner.dicit Ecunculā puellarem. Plut.Erot. ἐπὶ θύρας ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον, ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια.

Εἰκονίζω, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exēplar exprimo, Iconicè exprimo. Imaginē repræsento. Aphthon. λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. VNDE Εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, Effictio, Iconica repræsentatio. ‖Est & figu

E ra orationis quam autor ad Herenn. Effictionem vocat, quum videlicet exprimitur & effingitur verbis corporis cuiusdam forma, quoad satis sit ad intelligendū. vt Od.τ, — καί τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ, Γυρὸς ἐν ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. nam ibi schol.scribit esse τρόπον εἰκονισμοῦ.

C.Ἀπεικονίζω, Effingo ad imaginem, seu ad exemplar. Philo De mundo, ἀνάγκη πρὸς τὸ ἐκπίπτοντα τὰ δεχόμενον ἀπεικονίζειν. HINC verbale nomen Ἀπεικόνισμα, ατος, τὸ, Adumbratio, Imago, Effictio ad imaginem seu exem-

F plar. Item Effigies. Citatur à Budæo ex Areopag. pro imagine, item adumbratione: & pro effigie.

C.Ἐνεικονίζω, Specto vel comparo in imagine. Plut. passiua voce vsus est in l.De audit.officio, ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοῖς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων.

C.Ἐξεικονίζω, Ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, Omnibus lineamentis ad exēplar effingo. vnde est particip.pass. ἐξεικονισμένος, quod Suid.exp. μεμορφωμένος.

G ¶ ΕΪΣΚΩ, idem quod εἴκω. Vnde in pass. ἔεικται, similis est, ὁμοίωται. AT Ἤικτο (Od.δ, Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤικτο γυναικί) est ab εἴσκω. VNDE C.Προσείξαι δέμας, corpore es similis, à προσείσκω, apud Eurip.

ΕΙ'ΚΩ, Cedo, Non repugno, (quod & ὑπείκω) cū dat.personæ. Isocr.ad Demon. θυμουμένοις μὴ εἴκειν. Demosth.Pro corona, θρασυνομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Vt autem in duobus illis locis dicitur aliquis cedere irato, ita in hoc Thucydidis, cedere iræ: lib.1, εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ & δέχεσθαι τινὰ opposita apud eundem.

H A quo etiam dicitur libro 1 & 2, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, vel potius Succumbere. At verò apud Xenophontem εἴκειν ταῖς ζημίαις, Budæus vertit Mulctæ metu cedere. Apud Homerū cū datiuis, ζυγῷ, μένεϊ, κάρτεϊ, aliísque nonnullis, redditur itidē Succumbere à quibusdā, ab aliis Cedere. B.certè εἴκειν vertit Cedere, Non resistere, Vinci, in hoc illius versu Od.ξ, Ἔνθ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Addit verò & interpr.hanc, Incontinētia & improbitate acti. At ego huiusmodi in locis lubentius verterim εἴκω, Morem gero, vel Indulgeo. Quinetiam quod à Lat.dicitur Impotens iræ & Impotens animi, item Impatiens iræ, non puto aptius Græcè reddi posse quàm εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ. Quod dicendi genus (quanuis alioqui poeticum sit potius) obseruaui cū apud alios prosæ scriptores, tū apud Philonem De vita Mosis l.1, εἴξαντες δ' αὐθαδείᾳ τε συνήθει. In v.autem lex. εἴκων ὄκνῳ, apud Hom. redditur Pigritia detentus. Et alibi πενίῃ εἴκων, Paupertate victus: vbi malim Paupertate impulsus.

Εἴκω σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via. Tale est εἴκειν τῶν γέροισιν ἕδρης ex carm.in v.l.

Εἰκτικὸς, Ad cedendum aptus, Facilè cedens. Themist. εἰκτικὸν opponit τῷ ἀντιτύπῳ, p.42.

C.Εὔεικτος, ου, ὁ & ἡ, Facilè cedens, Obsequens, Morigerus. VNDE Εὐείκτως, Cum prompto obsequio, Promptè.

C C.Ἐπιεικτὸς, Cedens, Procliuis ad cedendum. Item, Tolerabilis, Bud.ex Hom.& Gregorio. Hesych.quoque ἐπιεικτὰ exponit φορητά. Vide & Eust.

C.Κατεικὴς, έος, ὁ & ἡ, Cedens, Obsequēs, Morigerus, in v.l.

C.ΠΑΡείκω, Cedo. Plut.in Camillo, χωρίοις ἀποτόμοις καὶ χαλεποῖς, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἡ πρὸς σπουδὴν ἡ πεῖρα μὲν αὐτῶν προσιεμένοις καὶ παρείκουσι, id est Cedentibus conatui scandentium militum, Bud.interpr. Exponitur & Concedo, Permitto, Facultatem do, vt ὅτῳ περ ἂν ὁ θεὸς παρείκοι,

D apud Plat.in Theæteto. Sic apud eundem De leg. l.11, λεκτέον ὅπως ἂν ἡμῖν παρείκωσι θεοί. Et apud eundē De rep. lib.2, ὅσον γ' ἂν δύναμις παρείκῃ. Sed dicitur & impersonaliter ὅτι παρείκοι, Quum daretur occasio. Et οὐκέτι παρείκει cū infinit.ex Plat. Non iam natura cōparatū est. Nō iā facile est & promptū. Et ἕσον ἂν δυνάμεως καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, Prout cuique promptum fuerit, Pro facultate quam quisque adeptus fuerit. Vide Bud.p.550.

C.Ὑπείκω (ET Ὑποείκω etiā apud poetas) Cedo. Thuc. 1, ἐναντιούντο πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἴα ὑπείκειν. Soph.

E ὑπεικτέον τιμαῖς. Exponitur & Obsequor, vt apud Apoll. Arg.2, θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν. Sic verò & ὑπείξομαι apud Hom.Il.α, — εἰ δὴ σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar, vel Morem geram, vbi accus.regitur à sub. præpos. εἰς vel κατά. In hoc autē Eurip.loco, οὐδὲν ὑπείκων γήρᾳ, redditur Locum dans. Sic apud X. ὑπεῖξαι λόγῳ. Ab eodē dicuntur ὑπείκειν quæ sunt μαλακὰ & ὑγρὰ id est Cedere tactui, Non resistere tactui, inquit B. ‖At ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, Cedo tibi sede, ex Plut. Apoph. Ὑπείκω dicitur interdū à poetis, eadē signif. vt Hom.

F Il.δ, τοῖσιν ὑποείξομεν ἀλλήλοισι. ‖At quod affertur ex Apoll.l.2 καχλάζων ὑπόεικε de fluuio, pro Manabat strepitans, suspectum est.

Ὕπειξις, Cessio. Item Obsequium. Ex Plat.De leg. ET Ἀνυπεικτος, Non cedens, Inobsequens, Immorigerus.

c.2. Ἀνθυπείκω, Vicissim cedo, Vicissim do locum. ex Plut. in Pol.præc.

AT Εἰκάθω ET Ὑπεικάθω Attica censentur pro εἴκω & ὑπείκω, sicut διωκάθω pro διώκω Apoll. Arg.1, ὁ μὲν Κρόνῳ εἰκάθε τιμῆς. Soph.Electra, οὐκ ἂν δώροις ὑπεικάθοιμι.

G ¶ Ἑκὼν etiam sunt qui dictū putent tanquā εἴκων. Dicitur autē aliquid facere ἑκὼν qui spōte illud facit, vel Sciens prudénsq; & certo proposito, nō coactus, aut temere. Il. ν, Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι. Dem.in Mid. ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν· ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. Aiace, ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, Me nō volente, Me inuito. Plat. ἑκούσης τῆς πόλεως, Non inuita ciuitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι, item ἑκόντες εἶναι, vacante hoc infin.qua de re lege B.p.395. HINC Ἑκοντὶ aduerb. Vltrò, Spōte, Voluntariè. Phocyl. Μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς, μήτε ἑκοντί. ET Ἑκοντὴν pro eodem ex Arriano, τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν ἑκοντὴν ἐκδιδόντων τῶν ἐπιχωρίων κατέχειν. ITEM Ἕκητι datiuus qui à poetis aduerbialiter ponitur cū genit. Hesiod. Ergων initio, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Voluntate Iouis, Ita volente Ioue. Exponitur verò & ἕνεκα apud Hom ET Ἕκατι, itidem pro

ἕνεκα.vt Eurip.Medea,ἕκατι γάμων τῶν Ἰάσονος, Nuptiarū causa,Propter nuptias. AT Ἑκούσιος,Nomen vtrisque scriptoribus commune est, pro Spontaneus,Voluntarius,Consultò factus,non per imprudentiam. Aristo Ethic. ... ἑκούσιον ὃ ἀρχὴ ἐν αὐτῷ ἐφ' αὐτῷ ὄντων εἰδὼς καὶ ... ὧν πρᾶξις. Apud Phil.ἑκούσιος κίνησις, Spōtaneus motus,seu voluntarius.ἑκούσιος συμμαχία ex Aristide, Auxilium quod sponte fertur.Et ἑκούσιον ἀδίκημα,Platoni,itidémq; ἑκούσιος φόνος Isocr.& Demostheni deiis quæ sponte quis perpetrarit. Ex Diosc. autem ἑκουσία γνώμη προσφέρεται,pro Suapte sponte. Item τὸ ἑκούσιον substantiuè pro libero arbitrio apud Philonem. Dicitur & de persona:vt ἑκούσιος ἀπέθανε, Thucyd.pro Sponte obiit.Sic ἑκούσιοι σύμμαχοι, Qui sponte auxilium ferunt. ET Ἑκουσίως,aduerb.Sponte,Vltro. ET Ἑκουσιάζομαι,pro Sponte offero: VNDE Ἑκουσιασμὸς,Spontanea oblatio,ex Græcis Bibl.interpr.

C.Ἀέκων, EX QVO Ἄκων, in prosa vsitatum, Inuitus. Il.α,— ἀέκοντος ἀπηύρα, ἐμεῖο,me inuito.Sed dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἀέκων vel ἄκων, pro Imprudēs facere,vel, Per imprudentiam facere. Dem.ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. ἐξημάρτηκέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ.Fœmininum ἀέκουσα,& ἄκουσα. HINC Ἀκοντὶ,Inuitè,Ingratiis. ET Ἀέκητι datiuus qui opponitur præcedenti Ἕκητι, & aduerbialiter itidem ponitur,sed cum genitiuo.vt ἀέκητι θεῶν,Odyss. γ,Inuitis diis. HVC referendum videtur Ἀεκάζω poeticum pro Cōgo.cuius pass.Ἀεκάζομαι,Cogor.vnde partic.ἀεκαζόμενος apud Hom. Od.σ, Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ. Alii tamen contrà volunt ab ἀεκάζω esse ἀέκασι,deinde ἀεκατι,ex quo ἀέκητι. Sed vbi ἑκάζω inuenient,ex quo itidem ἕκητι formare possint? AT Ἀεκούσιος ET Ἀκούσιος opponuntur præcedenti Ἑκούσιος.significant enim Non voluntarius,seu Non vltroneus,Ex voluntate nostra non proficiscens. Herodot. ἀεκούσιον ἐγένετο αὐτῷ τὸ ποιεύμενον. Sic Luc.De Syria dea (quod opusculum Ionica itidem lingua scriptum est) ... ταύτῃ συμφορῇ εἴχετο,ἀλλά οἱ νοῦσος ἀεκουσίη. At communi vsu ἀκούσιος dicitur. Isocr.ad Nicoclem, πόνοι ἑκούσιοι & ἀκούσιοι.Sic φόνος ἀκούσιος cui opponitur ἑκούσιος.Apud Luc.autē κατὰ τὸ ἀκούσιον, Per imprudentiam, Nō cōsultò:in dial.q. Φιλίας inscribitur,γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ. ET Ἀκουσίως,Inuitò, Præter voluntatem, Per imprudentiam, Non consultò.

ΕἸΛΕΏ, -ήσω, Coarcto,Cogo, Concludo,In angustum redigo.Bud.Il.φ, de Troianis Achillē fugientibus,— ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον.Il.β, περὶ νηὶ πολυζύγῳ ἄνδρες ἀελλαι ... ἐλέωσιν ὀρινόμενη τε θάλασσα. vbi schol.exponit συγκλείωσι.i.[in portu] conclusam detinuerint quominus nauigari possit.vnde in ἀποδόσει subiicit,Ἐνθάδε μιμνόντεσι. Bud.hic interpr.Coegerint in angustum & progressu arcuerint. Arrian.160,καὶ εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι,ἀνέβαινε, Conditus sub scuto,B. Erotianus εἰλεῖν dicit Atticū esse,& signif.συγκλείειν,συνέχειν. ‖ Eust.exponit συστρέφω ὡς ἐν ἤθει στρεβλώσεως.Pausaniæ enim εἰλάειν esse στρεβλοῦν,πιέζειν,maximéque id dici de liquidis, vt vuis aut oleis: & εἰλεῖν eidem esse τὸ συνάγειν εἰς ταυτὸ σταφυλάς, alium autem τεχνικὸν dicere εἰλεῖν esse ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ σέμφυλα. ‖Item Verso,Circumago. Apoll. Ar.Νῆα δ' ἔπειτα περὶξ εἴλει ῥόος,id est περιέστρεφε,vt schol.exponit. ‖Item,Inuoluo, Circumuoluo. Athen.l.7,de pisciculo, Θεόγνι ταύτην εἴλησ',ἐλαδίῳ δίεις,Σπαργανώσας περὶ πάσας θρίαιον,Ἐνέκρυψα τε ὥσπερ δαλὸν ἐν πολλῇ τέφρᾳ. Scribitur verò in his duobus locis aspero spiritu, contrà quàm in exemplis antè citatis:adeo vt in v.l.εἱλέω cū spiritu aspero,exponatur,Verto,Voluo: item Implico, Insinuo:at εἰλέω cū tenui,In arctum cogo,In angustum redigo, στενοχωρῶ. PRO QVO Ἰλέω quoque apud Hesych.scribitur. ἱλέοντο enim exponit ἐστρέφοντο:at ἰλέωσι,ἰχῶσι.prius.n. aspero, posterius tenui spiritu apud eum notatur.

Εἰλοῦμαι,Circumplicatus sum & inuolutus,vt terra circum axem mundi.B.ex Plat.in Tim.εἰλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. ‖Item Versor. Herod.Eut.de

A de altera ibis specie,τῇ δ' ἐν ποσὶν μᾶλλον εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι,Earum verò quæ hominibus magis obuersantur. At Valla ibi vertit , Earum quæ pedes humanis similes habent.Apud eundem Herodot.εἰλεῦνται κῆρες ἀμφὶ exponitur in v.l.Circum fata feruntur. ‖Εἰλεῦται Hesychio est κρύπτεται,κακουργεῖ.

Εἴλημα,ατος,τὸ,Inuolucrum,Integumentum. Athen.l.12, ex Anacr.de Artemone,καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλουτον εἴλημα κακῆς ἀσπίδος.

Εἴλησις,εως,ἡ,idem quod περιστροφή, Apoll.schol.

B Εἰληδὸν, aduerb. Suidæ idem quod συνεστραμμένως.

C.ἈΝειλέω, ῶ, Euoluo,id est Inuolutum explico.vt ἀνειλήσαντα γραμματίδιον, Plut.in Cons. Vel pro εἰλέω,Voluo, Voluto.Sic & ἀνατυλίσσω vtranque significationem habet. A Latinis Reuoluo etiam dicitur interdum pro Euoluo,id est Inuolutum explico. Ἀνειλέομαι pass.Euoluor,vel Voluor.Hesychius autem ἀνειληθέντες exponit ἄνω εἰληθέντες.

Ἀνείλημα fit ab hoc verbo , id est Euolutio , vel Inuolutio aut Inuolucrum. vnde ἀνειλήματα dicuntur στρόφοι, id est tormina, ab Hippocr. non ἀνειλήμματα per μμ, vt legitur apud Varinū,& in v.l.Græcol.

C C.ΔΙειλησις,εως,ἡ,Turbo.sic enim Ficinum apud Plat.l.5 De leg.vertisse annotat Bud.πνεύματα παντοῖα καὶ διειλήσεις.Idem tamen Ficinus εἵλησις vertit Æstus apud eundem Plat. Videtur autem hoc verbale esse tanquam à Διειλέω.

C.ἘΝειλέω,Implico,Inuoluo.Philo De mundo,τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως,ὑφ' ἧς καὶ διανίσταται,μάλα πλαγίως καὶ κρατερῶς ἐνειλουμένης,firmissimè in eis atque validissimè

D implicita sit.Synes.epist.105,ἐνειλούμενον τοῖς πρὸς τὰ γεώδη μεθέλκουσι,implicatum & inuolutum negotiis ad terrena trahentibus.Artemid.in 1 Onirocr.Ἀργὰ γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα τὰς χεῖρας τυγχάνει. Apud Plutarch. verò in Cæs.de cæde Cæsaris loquentē, διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν.ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου,Bud.exp.Versabatur.

Ἐνείλημα,ατος,τὸ, Volumen,Inuolucrū. Ioseph.τῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα.

E C.ἘΞειλέω,Explico,Euoluo.vt ἐξειλεῖν τὴν βίβλον,reuoluere librum,ἀνελίσσειν.Bud. Idem ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη ὡς πέφυκε διπλᾶ καὶ τριπλᾶ,Euoluētes vestigia,ex Xenophonte affert , de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. ‖Ἐξειλεῖν Hesychio est ἐκβαλεῖν. ‖Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τὸ ἐκφυγεῖν, vt tradit Etymologicus,fortasse(vt addit)ἀπὸ τῶν ἐν τῇ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς.sic enim Platonem l.7 De legibus loqui de lucta,τὰ δ' ἀπ' ὀρθῆς πάλης,ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. VBI Ἐξείλησις à Ficino & Corn.vertitur Motus.

F C.ΚΑΤειλέω,In orbem conglobo & colligo in arctum. Bud.ex Plut.Camillo, ὥστε τὸ μὲν πλεῖστον ἐπικρύπτεσθαι,τὸ δ' ὁρώμενον δοκεῖν ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλεῖσθαι. ‖Item , Inuoluo. Idem Bud.ex Luciano, κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλήν. Apud Herodotum autem κατειληθέντες ἐς Μέμφιν exponitur Quum se recepissent Memphin.

C.2. Ἐγκατειλέω, Inuoluo, Implico. πνεῦμα ἐγκατειληθῇ τῆς γῆς κοιλώμασι,ventus se insinuauit in terræ cauernas.Vulg.lex.

C. ΠΕΡΙειλέω,Circumplicō,Circumuoluo.

G Περιείλημα,ατος,τὸ,Inuolucrum.

Περιείλησις,εως,ἡ,Circuitus.q.d.Circumuolutio.v.l.

C. ΠΡΟΤΙειλέω,ῶ,idem quod συστρέφω,Suidæ. PRO QVO Προσειλέω in prosa dicitur.

C.ΣΥΝειλέω,Coarcto,Cogo. Theophrast.De caus.plant. cap.19,lib.3,ἡ τε περιοῦσα τροφὴ συνειληθεῖσα ἐπὶ τὰς οἰνάνθας αὔξει τὸν βότρυν,id est coactum alimentum,vt Gaza interpr.

Εἰλεὸς,οῦ,ὁ,Voluulus seu Conuoluulus, vt quidam interpr.Ileus Plin.Morbus est intestinorū in quo flatus frigidus in intestina insinuatus, nec per superiora nec per

H inferiora egredi potest,sed μίμνει ἐπιπολὺ εἰλούμενον ἐν ὀλίγοισι τῶν ἔσω ἑλίξεσι· τοὔνεκα καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔχει εἰλεὸν,vt docet Aretæus:seu quoniam anfractus intesti-

norũ εἰλεῶῦται, vt Actuar.tradit. Scrib.Larg.interpret. A
Inflationem tenuium intestinorum:at Marcell.empir. Inflationem omnium vel plurimorum intestinorũ. Celsus lib.4,cap.3,Diocles Carystius(inquit) tenuioris intestini morbũ χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominauit. A plerisque video nunc illum priorem εἰλεὸν,hunc κωλικὸν nominari. Gorræo est tenuis intestini obstructio peracuta & dolorifica,nihil sinens deorsum descendere.addit verò idem,nihil vetare etiam in crassiore intestino obstructionem eiusmodi fieri, vt scribat Galenus comm.2 in l.3 Epidem. Alio autem nomine vocari χορδαψόν. Aret.tamẽ à chordapso distinguit. ‖Est & vitis B
species quam Hippias Rheginus βιβλίαν nominari tradit apud Athen.l.1. ET Ἴλεὸς,idem quod εἰλεὸς,seu (vt Hesych.exponit) ὁ τῶν ἐντέρων σπασμός. ‖Item Vuæ species quædam,eidem Hesych.

Εἰλεώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, Ileosus.οἱ εἰλεώδεις ab Aretæo vocatur qui ileo laborant.

¶Εἴλω, SEV Εἴλλω,idem quod εἰλέω.i. In angustum cogo. Il.θ,Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων· εἶλει δ' ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ Πριαμίδης.i.coactorũ, confertorũ,vt B.interp.seu(vt Hes.)συστρεφομένων,περιειλημμένων, συγκλειομένων,συναθροιζομένων. ‖Item στρέφω, Verso. Arist. Neb.Μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεὶ Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα,Ne tecũ verses seu agites.seu,vt Suid. exp.ἀπόκλειε,ἐφελκε. ‖Est etiã Arceo,Prohibeo.vnde εἰλλόμενον Hesych.exponit εἰργόμενον, citans ex Æsch.Bassaris.& εἴλλω apud eundem εἴργει,κωλύει.

C.Ἀ'Νείλλω,idem quod ἀνειλέω. vnde apud Suid.ἀνείλλεται exponitur ἀνειλεῖται:item ἀνείλλεσθαι apud eundem συστρέφεσθαι,καὶ ἀλλήλοις τοῖς δέρεσι τύπτειν. D

C.Ἐ'Νείλλω,Implico. Thuc.l.2,ἐν φορμοῖς καλάμης πηλὸν ἐνείλλοντες ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον,ὅπως μὴ διαχεόμενον ὥσπερ ἡ γῆ φοροῖτο.i.ἐμπλέκοντες,vt schol.exponit.

C.Ἐ'Ξείλλω,Eiicio possessione.B.ex Dem.πρὸς Παντάιν.81, οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος,ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας,ὑπόδικον ποιεῖ. posset tamẽ hic etiã exponi εἴργει, κωλύει, vt εἴλλω suprà.

C.ΚΑΤείλλω,Coarctatũ & quasi cõclusum teneo, In angustũ cogo. vnde (neutraliter tamẽ,secus ḡ superiora) φωναὶ κατείλλουσαι apud Erotian.ex Hippocr. quod exponit κατεχόμεναι:addẽs,Bacchiũ nõ rectè explicuisse παρεσκεκλιμέναι: Phacã aũt Dioscor.tradere,κατίλλειν(sic.n.ibi scribitur)esse τὸ καθείργειν καὶ κατακλείειν:vt significet τὸ βραχὺ τῆς φωνῆς καὶ μόλις ἀκουόμενον. E

¶Εἰλινδέομαι,οῦμαι, Versor, B.ex Alciphr.μέγα τι κακὸν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς καμπὰς εἰλινδούμενοι, versãtes.
VNDE C.Ἐ'Νειλινδέω,Voluo,Voluto.Syn.ἐνειλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσι,Inuolui,Volutari.Cic.de aruspicũ responsis.B. SED & Ἀλινδέομαι,οῦμαι pro εἰλινδέομαι dicitur.i.κυλίομαι,κυλινδοῦμαι,Voluor,Volutor.Cuius act.est Ἀλινδέω.i.κυλίω,Voluo. Plut.ἵππος οὐ βρέχων ἀλλὰ ἀλινδούμενος ἐφαίνετο. VNDE Ἀλίνδηθρα,Volutabrũ,Locus F
in quo equi volutãtur,τόπος ἐν ᾧ ἵπποι ἐγκυλίονται,vt Aristoph.schol.exponit in hoc Ran.loco,ἀλινδήθρας τε καὶ ἐξκυλίσματα.Idẽ schol.itidẽ in Ranis illud,συσκεδᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν,exponit συναγωγὰς,στροφὰς,λεπτολογίας,πλοκάς. (AT Ἄλινδος Hesychio est δρόμος,Cursus) ET C.Ἐ'Ναλινδέω,Inuoluo.Hippocr.ἐναλινδέοντας πολλῇσι συμφορῇσι. AT Καλινδέω,vide post Κυλινδέω.

¶Εἰλύω, SEV Εἴλυμι,F.ύσω,Verso,Voluo.vt εἴλυε βίβλον,in G
Epig.Volue librum,s.legendo. ‖Εἰλύομαι,Voluor, Repto,de homine q quũ incedere neqt, repit:vt apud Soph.Philoctetes dicit,ὁμοῦ βάλοι Νθρωπος αὐδῆς ἄρακτος, αὐτὸς αὖ τάλας Εἰλυόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτ' αὖ.Ibidem,ἕρπει ... ποτ' ἄλλα,τότ' αὖ εἰλυόμενος , παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. ‖Item,Intego,Induo.Il.ε,νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους.Il.σ,εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Od.ξ,σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους. ‖Item Inuoluo,Occulto. Il. π,βελέεσσι καὶ αἵματι H
καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.i.ἐκεκάλυπτο , Abscõditus & obrutus erat.Sic Od.ξ,ὀστέα δ' αὐτοῦ Κεῖται ἐπ' ἠπείρου ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Apoll. Arg.3, Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ Οὖλος ἔρως, Ardebat occultus sub pectore. Notandũ verò alicubi vocabulũ hoc aspero spiritu,alicubi (& quidem frequentius) tenui notatum reperiri.

Εἴλυμα,ατος,τὸ,Inuolucrum, Integumentum, Indumentum.Od.ζ,δὸς δέ μοι ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.id est περίβλημα,ἢ κάλυμμα ἱματίων.Apoll.2,ὑμᾶς γουνάζομεθ',αἴκε πίθησθε,Δοῦναι ὅσον θ' εἴλυμα περὶ χροός.

Εἴλυσις,εως,ἡ,idem quod πορεία. vt Soph. Schol. loco antè citato annotat.Fuerit tamẽ potius Reptatio. quũ quis qua si voluitur & reptat quòd incedere nequeat.

Εἰλυθμὸς,οῦ,ὁ,Latibulum,καταδύσις,φωλεὸς,vt Etymol.exp. citans hunc ex Nicandro locum,Ὅστε κατ' εἰλυθμοὺς πεδώδεας αἰὲν ἰαύει Τρηχὺν ὑφαρπάζων θάλαμον ὀλιγηρέα τυτθὸν, Ἐνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν.

Εἰλυὸς,οῦ,ὁ,idem. Apoll.lib.1,Θῆρες δ' εἰλυοὺς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. ET Εἰλεὸς, pro eodẽ apud Poll.& Hesych. Scribit Pollux, εἰλεοὺς sicut & χειὰς,propriè serpentiũ esse,καταχρηστικῶς autem de aliarum etiam ferarum latibulis dici. ET Ἰλεὸς, pro eodem apud Hesych.

C.ΚΑΤειλύω,Intego,Occulto.Il.φ,κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι.id ẽst κατακρύψω.Eusthath.

Εἰλύω,deriuatum ab εἰλύω,signif.itidẽ Intego, Inuoluo. C
Scribitur verò aspero spiritu,vt Gaza & Chrysol.tradũt.

Εἰλυσπάω,ῶ, Voluendo traho. volunt enim hoc vocab. cõpositũ esse ex εἰλύω & σπάω. Εἰλυσπᾶσθαι verò propriè dicuntur vermes & serpentes qui sese in arctum colligentes & posteriora attrahentes,progrediuntur.Quod eleganter Virgil.expressit de serpente loquens,-tractu se colligit anguis.Pollux lib.5,titulo περὶ τὸ συστρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἀπλῶσαι,postquam veluti synonyma enumerauit ἀναγαγεῖν,συνελκύσαι,συναθροῖσαι,συνεῖλαι,συναναπτύξαι, συσπειρᾶσθαι,συγκάμψαι,addit,τὸ εἰλυσπᾶσθαι simile aliquid νοεῖν. VNDE Εἰλύσπωμα,eiusmodi motus.Eust. (Scribitur verò ET Ἰλυσπᾶσθαι per ι simplex, vt annotat Eusthath.ex Rhetorico lex.multa vocabula eiusmodi duobus modis scripta fuisse apud antiquos,vt εἰσίον & ἰσίον, sic εἴλη & ἴλη.) ET C.Κατειλυσπᾶσθαι idẽ quod εἰλυσπᾶσθαι.

Εἰλυφάω,Verso,Torqueo.Il.λ,Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει.Hesiod.Theog. οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς,ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες. ET Εἰλυφάζω,pro eodem.Il.υ,πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. ‖Neutraliter quoque ponitur pro passiuo.Hesiod. Asp. Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε Χερσὶν ἔνι δμωῶν, Eminus versabatur aut torquebatur.

ΕἼΛΑΡ,Propugnaculũ inde quo nos cõclusos cõtinemus ad vim extrinsecus arcendã. ἀλέξημα,ἔρυμα,φραγμὸς,φυλακὴ,ἀσφάλεια.sic.n.à grãm.expo...tur,deriuatibus ab εἰλέω seu εἴλω.i.συγκλείω,εἴργω,κωλύω. Il.ξ,Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν,ᾧ ἐπέπιθμεν Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι.Il.η,πύργους ὑψηλοὺς εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. Et alibi apud Eust.κύματος εἶλαρ,quod exponit τὸ περὶ τοῖς τοίχοις τῆς νεὼς ἄνω πλέγμα. Apud Suid.scribitur εἶλαρ,spiritu aspero.

ΕἸΛΑΜΙΣ,ίδος,ἡ. Plur.num.εἰλαμίδες Polluci dicuntur μήνιγγες(i.membranæ)duæ cerebrum ambientes,inde vocatæ ὡς περὶ μυελὸν εἰλούμεναι.

ΕἼΛΗ,ης,ἡ, Agmen,Grex.ab εἰλέω quod est In arctũ cogo,Cõgrego.vt κατ' εἴλας,Gregatim apud Herodot. Et εἶλαι ἱππέων, Agmina equitum.Eust.est ἡ τάξις, Suidæ ἡ ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ τοῦ πλήθους συστροφή,citati X.Sunt qui turmam exponant. ‖Eidem est etiam ὀπὴ,i. Foramen. Scripturã verò hanc τοῦ εἴλη vsurpati ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ πλήθους,apud antiquos vsitatam fuisse tradit ex lex.rhet. Eust.simul annotãs ET Ἴλη pro eodẽ scribi: quæ scriptura præcedẽte lõgè vsitatior est:sed alterã etymologiæ causa præposui. Plut. Lycurgo, de adolescentibus Spartanis,ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων,ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου,i.Gregatim, Agminatim.Callim.hymno in Dianæ balnea,Ἐξίθ' Ἀθαναία παρὰ τοὶ καταθύμιος ἴλα, Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν,i.nympharũ φρατρεία & ἀθροισις,schol.Soph. Aiace,μία δ' ἐκκλησίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω,i.σύστημα,vt schol.annot. dicẽs propriè esse φρατρείαν. Peculiariter verò ἴλη vocabulũ militare est,i.agmẽ sexaginta quatuor equitũ , vt in ord. mil.exp. Alã alii interpr.alii turmã. HINC Ἰλάρχης,ου,ἡ, Præfectus agmini equitum 64. Turmarius,vt v. l. interpr. Ἰλάρχαι ibidem , Præfecti elephantis octo , hoc

est Turmæ principes. VNDE Ἰλαρχία, Functio illa. ET Ἐπιλαρχία, Duæ turmæ, seu Agmen militum 128, vt in Ord. mil. annotatur. ET Ἰλαδὸν, Turmatim, Cateruatim, Cõfertim, Magno agmine. Il. β, — ἐπὶ χέων ἰλαδὸν ἐν ἀγρῷ. Hesiod. Erg. Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι ῥηιδίως.

Α'ΕΛΛΑ, ης, Procella, Turbo. Ex ἄειν id est spirare, & εἰλεῖν id est cõnuoluere, seu intorquere. Vnde & exponitur ἄνεμος συνεστραμμένον. id est, ad verbum, Flatus conuolutus, siue intortus. & à Suida ἄελλα explicatur ἀνέμων συστροφή. Il. γ, Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ. Il. λ, — ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ. Iliad. β, — ὑπὸ ἀέλλης χειμερίας εἰλεύσης. In quo loco formam etymologiæ esse vult Eustathius, quòd ἄελλα deriuetur ab εἰλεῖν. Sed tenendum tamen quod dixi, ex ἄειν & εἰλεῖν fieri, non ex εἰλεῖν duntaxat. Secundum autem hanc etymologiam ἄελλα esset turbo velut crispans mare. nam & obseruaui auram dici crispare mare, pro εἰλεῖν (vnde fit ἄελλα) sicut & crispus dicitur capillus, εἰληθεὶς, συνεστραμμένος. Quod & Recrispo dicitur. vt in hoc versu quem Marcus Seruius citat in centimetro, Tenera recrispat aura tremulos sinus freti. Nam errorem esse in vulgat. edit. contendo, quæ habent, Tremulo sinu freti.

C. Ἀελλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Densos habens capillos, apud Sophoclem. Fortasse significat habentem capillos variè intortos & crispatos. Quæ significatio eo magis mihi arridet quòd itidem apud Latinos crispus capillus dicatur, & tortus seu intortus, pro εἰληθείς: & aura crispare mare, pro εἰλεῖν. vnde & ἄελλα.

C. Ἀελλομάχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cum procella seu procellis pugnans, vt κέρδος ἀελλομάχον, Lucrum cum procellis certans. id est, lucrum cuius gratia cum procellis certandum est. Anthol. epigr. l. 3, — ἐκ δὲ θαλάσσης Ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλομάχον.

C. Ἀελλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Ex ἄελλα & πούς. qua si quis dicat ad verbum, Procellipes, aut Turbinipes. Id est, Velox tanquam procella. Philodemus in Anth. epigr. Κύπρι πόθων μῆτερ ἀελλοπόδων.

Ἀελλόπος metri causa dicitur interdum pro ἀελλόπους. vt ἀρίπος pro ἀρίπους. Iliad. ω, Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα. Eo item sensu alibi ποδήνεμος ab eo vocatur. q. d. ventipes, id est, pedes habens similiter vento celeres. Sed Nonnus declinauit ἀέλλοπος, (nam secundum hanc declinationem puto accentum collocandum in antepenult.) ἀελλόπου, ἀέλλοπον: quũ ἀέλλοπον πορεῖν dixit.

Ἀελλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Procellosus. ‖Ἀελλώδεις ἵπποι, Veloces equæ. ταχεῖαι, inqu. addens hoc esse tragicum. Hesychius autem vult (si mendo caret eius exemplar) ἀελλάδων ἵππων esse apud Sophoclem in Œdipode tyranno pro ταχέων, id est velocium. Apud eũdem paulo antè est ἀελλάδων expositum ταχέων, fortasse pro ἀελλάδων. alioqui ἀελλάδων genitiuus esset ab ἄελλα, vt μουσάων à μοῦσα.

Ἀελλής, έος, ὁ καὶ ἡ, Procellosus, Turbinis in morem conuolutus. vt Iliad. γ, — κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. id est δίκην ἀέλλης συνεστραμμένος, vt ait Eustathius. hoc est, In morem turbinis conuolutus seu conglobatus puluis. Virgil. autem pululeream nubem dixit.

Ἀελλήεις, idem: vnde ἀελλήεσσα fœm. gen. Pro cellosa. Apud Nonnum ἀγλήεσσα πορείη, cita via & velox. vt ἀελλώδεις exponitur ταχεῖαι à Suida.

Ἀελλέω, ῶ, F. ήσω, Conuoluo, Vario. ἀελλῶν, στρέφων, ποικίλλων. item ὀχλῶν. Et ἀελλήσας, κακοπαθήσας, Hesychio.

ΕΙ'ΜΙ', Sum. Præt. imperfect. ἦν, Eram. Fut. ἔσομαι, Ero. Cætera partim ex sequentibus exemplis, partim ex grammat. pete. Hom. Il. ω, Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμὶ, πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ. Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δὲ μοι ὡς σύ περ ὧδε. Ἓξ δέ οἱ υἱές ἔασιν· ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι. Sed pro ἐξ εἰμὶ scribitur & coniunctim ἔξειμι Od. ι, Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς &c. Il. φ, Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος. quibus in locis retrahitur in priorem syllabã accentus, ob elisum ι. (in hoc tamen posteriore loco sunt & qui pro εἶμι accipiant, de quo infrà) Eodem libro, Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί. vbi ἐσσὶ poeticum est pro εἶς, quo ipso vtitur alibi. vt Il. φ, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Est & infin. ἔμμεναι vel ἔμμεν apud eundem itidem poeticus, sicut & ἔμεν, aliaque multa quæ docebunt grammat. Cæterùm obseruandum est Il. ω hoc loquendi genus, Οὕτω τοι πάϊς γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις: ad verbum, Hæc ita sunt, pro Hæc ita se habent. Est autẽ in soluta etiã oratione frequentissimum hoc verbum, & variis modis. Ac simpliciter quidem pro Sum, vt πλούσιός εἰμι, vel πένης εἰμί. Sic ἀγαθὸς εἰμί, vel κακός εἰμι: quæ etiam inuertũtur, vt εἰμὶ πλούσιος &c. Et cum neutro nomine, ἀσφαλές ἐστι λέγειν. Demosth. De Cherron. Tutum est dicere. Hũc autem aliósque vulgares huius verbi vsus passim apud autores lector inueniet, adeo vt afferre exempla minimè necesse sit. At de cæteris dicam, ea exemplis probans. Primùm igitur vt Lat. dicitur cum genitiuo, Nõ cuiusuis est hoc facere: ita puto dixisse Thuc. οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι. Idem verò dixit lib. 1, τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν, vt Lat. dici solet, Hæc res est artis, pro Artem requirit, vel Arte opus habet. At quod ex eodẽ affertur, ἔστιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Constat bellum ope armorum. Vtuntur hoc verbo cum genitiuo, & vbi Lat. verbo Sum, cum ablatiuo. vt Aristoph. Pluto, Τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, Hoc sum ingenio, vel, Præditus sum hoc ingenio, seu his moribus. Aliquando verò εἶναι cum genitiuo reddi ad verbũ non potest: vt εἶναι ἑαυτοῦ, Sui iuris esse, vel Mentis suæ potestatem habere, B. 84 ex Basil. (huic autem opponitur, ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, pro Extra se esse, Mente alienatum esse, Bud. 77) Interdum verò inter hoc verbum & genitiuum subauditur εἷς. vt Aristophanes, εἶ τῶν φίλων, es enim amicorum: subaudi vnus. Vel, Es de numero amicorum. Idem, εἰμὶ τῶν πονηρῶν. Gallicè eodem modo loquimur, *Tu es des amis, Tu es des bons.* Sic & Gregorius, κἀγὼ τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον. Vt autem in his loquendi generibus subintelligitur εἷς, ita puto subintelligi υἱός, quum dicitur ab Isæo εἶναι Θρασυμάχου Νικοστράτου, & à Demosthene, Πασίωνος ὤν. Interdum verò additur πατρός. (Quòd si subaudiri ibi υἱὸς dixero, itidem δοῦλος subaudiendum esse apud Demosthenem dicã in Νικαρέτης ἦν, καὶ ἠκολούθει ἐκείνῃ. Budæus tamen. pag. 103 scribit, εἶναι illic quidem esse pro γεγονέναι, at hîc pro δουλεύειν. Vide & pag. 84. At verò quo dicunt Græci modo εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, (quo vtitur Plato) eodem Galli *Ie suis de ceste uille*. nobis enim *de* genitiui est nota. Item, vt τοῦ γένους εἰμὶ à Xenophonte dicitur pro Agnatus sum, ita Galli *Ie suis de la parenté*. (Budæus autem hoc loquendi genus figuratum esse vult pag. 84, sicut & illud εἶναι ἑαυτοῦ) Denique, vt legimus apud Lucianum, πόσου ἐστὶ τοῦτο, (quo vtuntur & alii) pro Quanti pretii est, vel Quanti æstimatur, sic Galli, *De combien est il?* cum *de* genitiui nota, vti dixi. ‖Εἶναι cũ datiuo periphrasi seruit aliis linguis non vsitatæ: vt ἦν μοι βουλομένῳ, pro Volebam, de quo alibi dictum est. Sic & ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, pro προσεδέχετο. At ex Philostrati Heroic. afferunt vulgata lex. εἰμὶ κατὰ τὸν Αἰνείαν ταῖς μάχαις, pro Haud secus atque Æneas in pugnis versor. ‖De constructione autem infinitiui εἶναι cum datiuo, itidémque cum accusatiuo, lege Budæũ pag. 57 & 58. vbi & subaudiri aliquando docet. ‖Seruit porro periphrasi hoc verbum non solùm cum illo dat. sed & cum participio, vt εἰμὶ πεποιηκὼς pro πεποίηκα. de quo lege Budæũ pag. 136. Alicubi verò infinit. εἶναι vacat etiam omnino, vt in ἑκὼν εἶναι, & τὸ νῦν εἶναι, vel τανῦν εἶναι, de quibus scribit Bud. pag. 394 & 395. ‖Nonnunquam ponitur hoc verbum in indicati modo, sequente participio, vt φανερὸς ἦν δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, Xenoph. ‖Dicitur & τυγχάνω ὢν pro εἰμί, de quo vide in Τυγχάνω. ‖Vtuntur præterea præt. imperfecto huius verbi pro præsenti, dicentes ἦν pro ἐστί. & apud philosophos, τὸ τί ἦν εἶναι, pro τί ἐστι. quorum exempla Bud. habet pag. 102.

Εἰσὶν οἵ, Sunt qui, pro Aliqui. Sic εἰσὶ δ' οἵ. Itẽ ἔστιν οἷς & ἔστιν οἷς, necnon ἔστιν ὡς, & ἔστιν ὃν τρόπον, præterea οὐκ ἔστιν οἵτινες, & οὐκ ἔσθ' ὅπως, vide apud Bud. p. 1098 & 1099.

Εἰμὶ autem cum præpos. varias interpr. accipit. Cum ἐν interdum reddi potest ad verbũ Gall. sermone. vt εἶναι ἐν πενίᾳ, *Estre en pauureté*. q. d. Esse in paupertate, pro

pauperem esse. Tale est apud Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. A
Nonnunquam redditur Versor, vt εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, Isocr. Versor in malis, Constitutus sum in malis. Alicubi verò obseruaui (apud vet. præsertim scriptores) εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo: vt ἐν δυνάμει εἶναι per δύνασθαι, & ἐν διανοίᾳ εἶναι pro διανοεῖσθαι, Thucyd. Sed alicubi cum verbali resoluitur in pass. verbum, vt ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, Demosth. in εἰσαγγέλλεσθαι, deferri. Sæpe verò εἰμὶ cum ἐν signif. Occupatus sum. vt Pæd. lib. 3, & 6, ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat. Vel (vt Bud. interpr.) Hæc agebat, Hæc accurabat. B
Εἰμὶ autem cum ἐπὶ & πρὸς, aliísve præpos. vide in illis: itidem verò & ἐν ἑαυτῷ εἶναι, vide in Ἐν.

Ἔστι, Licet, & ἦν, Licebat. Il. ξ, Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Odyss. ο, — ἔστι μὲν εὕδειν, Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούεμεν. Exempla autem huius significationis ex prosa, vide apud Bud. pag. 102 & 103. vbi & Latini Esse talem ostendit vsum.

AT Εἶεν in naturam aduerbii transiit. Εἶεν (inquit Bud.) apud Demosth. identidem pro Age verò, Iam verò. vt εἶεν. εἰ δέ σε ἔροιτό τις. Idem, εἶεν. ἀλλὰ νὴ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου παρεῖδον. Addit significare apud eundem, (vt & apud Platonẽ interdum) Præterea. Affert & hunc eiusdem locum, εἶεν. τῶν δὲ χρόνων δὴ ἔσθ' τί; Perinde (inquit) acsi dicat, Esto vt præteritorum ratio reddenda sit. vel, Hoc concedo. In v. lex. exponitur etiam Sit ita, & Sic fiat: vocatúrque aduerbium concedentis & permittentis. affertúrque ex Plat. De republ. 1, ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ ταῖς γραυσὶ ταῖς μύθους λεγούσαις εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Et ex Aristoph. εἶεν. πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως αἰτίας. Dicitur & εἶεν δὴ à Plat. in Symp. C D

Ὤν, (ET Ἐὼν poet.) Qui est, Ens. (non Existens) Interdum verò ὁ ὢν dicitur peculiariter de Deo, vt ostendit Naz. Ὂν pro ὄντος, vt ἀδήλου ὄν, pro ἀδήλου ὄντος apud Thucyd. Sed talia ex grammat. petenda sunt. ‖Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ & irritæ. Et ἡ μὴ οὖσα δίκη, Iudicium nullum. At verò δικῶν οὐκ οὐσῶν, alio sensu dicunt, iustitium significantes. Vide Bud. p. 24 & 110. In vulg. lex. ἡ οὖσα πόλις ex Demosthene, Salua & incolumis. In iisdem ἡ οὖσα ἀρχὴ pro vera, ex Platone: vt ἡ οὐκ οὖσα, pro falsa, ex Sophocle. Huc pertinet τὸ ὄν, pro vero: item pro veritate apud Plat. ἡ ἀληθὴς δόξα, τοῦ ὄντος ἐπιτυχοῦσα. Sic τὰ ὄντα, Pausan. in Corinth. Φώκος δὲ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θέτιδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, vel Si vera loquuntur Græci. Xenoph. autem dixit λευκοτέρα τοῦ ὄντος, in Œcon. pro Albior quàm reuera esset. HINC Ὄντα, ET Τῷ ὄντι, (& Τωόντι etiam, vt alicubi scriptum reperitur) ITEM Ὄντως aduerb. pro Verè, Reuera. Plato De republ. 1, ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων. Idem in Timæo, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν. quod Cic. interpr. Nec vnquam esse verè potest. Dicitur & ὄντως που, quod exponitur etiam Nimirum, Vtique. E F

Τὰ ὄντα, Bona, Facultates. vt & τὰ ὑπάρχοντα. Plutar. in Antonio, ἀφῃρεῖτο γὰρ ἀνθρώπους τὰ ὄντα. quod postea dicit οὐσίαν.

Οὐσία, ἡ, Essentia. Et secundum quosdam, etiam Substantia. Quintil. lib. 3, cap. 6, Ac primùm Aristoteles elemẽta decem constituit circa quæ versari videatur omnis quæstio: οὐσίαν quam Flauius essentiam vocat: nec sanè aliud est eius nomẽ Latinum: sed ea quæritur An sit. Hæc ille. ‖Οὐσία pro ente & vno apud Platonẽ De rep. lib. 7, p. 95, inquit Bud. Alii Substantiam interpretati sunt. Quod tamen distinguendum nonnulli putarunt. Sic & Bud. apud Phil. De mundo, οὐσίαν vertit essentiam, at ὕπαρξιν substantiam. Idem B. p. 137 C. οὐσίαν esse scribit rationem substãtiæ, vbi ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως discernitur. Cicero in Plat. Timæo οὐσίαν vertit materiam, p. 21 Ciceroniani lex. Sic autem apud Phil. De mundo, οὐσία ἄτακτος redditur Mundi materia incondita, & rudis indigestáque moles. (Cicero tamen alioqui pro οὐσία dixit potius Natura, vt annotat Bud.) Apud Aristotelem verò De mundo, vbi scribitur, πνεῦμα λέγεται ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, exponitur Vis vitalis. Cæterum quot modis dicatur οὐσία docet Aristoteles G H

metaph. l. 4. Cuius interpretes de huius vocis interpretatione consule. Hoc certè constat, in interpretãdis iis quæ deriuata sunt ab hac voce, receptas esse à nomine substãtia deriuatas voces. HINC Οὐσιοποιός, Substãtificus, B. ex Areop. ET Οὐσιαρχία, Principium substantiæ vel substantiarum, aut Dominium seu imperium in substantias seu essentias. Areop. τὴν εἰς τὰ πάντα τῆς θεαρχικῆς οὐσίας πρόοδον. Sed & de Deo ab eodem dici testatur B. ET Οὐσιώδης, Substãtialis, Essentialis. In v. l. τὸ οὐσιῶδες, pars essentialis, ex Gazæ interpr. at verò ex Polit. Essentiæ ratio. ET Οὐσιωδῶς, Substãtialiter, Essentialiter. AT Ἐπουσιώδης, Ad substantiã accedens, vel Substãtiæ adiunctus. Ita quidam ex Porphyrio. ET VERBVM Οὐσιόω, Essentiam do, Esse facio. At pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. Substantiari. Sed οὐσιωθῆναι τὸν λόγον ἐξ ἡμῶν Bud. interpr. Verbum Dei ex nobis substantiam sumpsisse. Idem οὐσίωται vertit Substãtia est. apud Philop. in Proclum, ἐπειδὴ μὴ ἐν τούτῳ οὐσίωται ὁ οὐρανός, ἐν τῷ εἶναι τῆς πολιτικῆς εὐδαιμονίας παράδειγμα. Greg. πῶς γὰρ καὶ ὑπέστη τόδε τὸ πᾶν ἢ συνέστη, μὴ θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος; ET Οὐσίωσις, q. d. Essentiatio, vel Substantiatio, aut Substantificatio. Ad exprimẽda enim huiusmodi verba, fines linguæ Latinæ egredi necesse est. COMP. Συνουσιοῦσθαι, q. d. Consubstantiari. Pro Cohærere & cõiunctum esse substantiali ratione. Bud. ex Aphrod. ex quo affertur in v. l. συνουσιοῦται μουσικὴ τῇ ψυχῇ pro Essentiæ animi est indita. ET NOM. comp. in ουσιος terminata. VT Ἀνούσιος, Essentia carens. Quod de Deo dicitur à Damasceno, sicut & ὑπερούσιος. Bud. ex Areop. ἀλλ' εἰ μὲν ἀναίσθητα καὶ ἄζωα ἀνεπιτήδεια τὰ νοερά, καλῶς τὸ ἔχειν ὁ λόγος. ET Ἐνούσιος, q. d. Insubstantialis. Id est Substantiæ inhærens vel coniunctus. Quidam Innatus interpr. quia Hesych. συμφυὴς reddit. In v. l. vertitur etiam, Cũ omnibus substantiæ propriis consistẽs. B. autem ἐνούσιος exponit ἐνυπόστατος, Et Lat. Essentia subsistẽs, vel Substantialis. eique opponi dicit ἀνούσιος. ET Ἐπιούσιος ἄρτος Matth. 6, ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ σύστασιν ἐπαρκῶν vel (cum Suida) ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, Panis sustentãdis nobis idoneus. Quæ interpretatio aptissimũ quidẽ sensum habet, (meo iudicio) sed similis significationis nominis οὐσία exemplum desidero. Quidã Substãtiuũ, alii & Supersubstantialẽ reddiderũt cũ vet. interpr. seu Superessentialẽ. Fuerũt & qui Eximiũ seu Egregiũ verterint: q. d. non vulgarẽ sed eximiũ illũ qui de cælo mittitur. tãquã ἐπιούσιον idẽ sonãte quod περιούσιον epist. ad Titũ cap. 2. (nã ibi λαὸν περιούσιον quidã reddiderunt etiam Populum egregium, & quasi reliquas substantias antecellentem, [illegible] tamẽ alioqui plures Peculiarẽ verterint.) Sed hæc omnia coacta sunt. ET Ἑτερούσιος, Alterius seu diuersæ essentiæ. cui opponitur ὁμοούσιος apud Greg. ET Μονούσιος, Cuius substãtia sola est. id est Solus in suo genere & nihil suæ substãtiæ simile habens: vt sol, luna, cælum, in v. l. ET Ὁμοούσιος, Eiusdem essentiæ, Consentialis, seu Consubstantialis apud Greg. ITEM Ὁμούσιος pro eodem in v. l. Sunt tamẽ qui distinguenda putent. VNDE Ὁμοουσιότης, Consubstantialitas.

Οὐσία, & interdũ plur. num. οὐσίαι, Substãtia, Facultates, Bona. quæ simili appellatione τὰ ὄντα etiã, nec non τὰ ὑπάρχοντα dicuntur. Dem. ad Phæn. ὤμοσε τὴν ἀπόφασιν δώσειν μοι τῆς οὐσίας. Et plur. idẽ, τὰς οὐσίας κεκτημένοι. Et ἔγγυος οὐσία, vide apud Budæum. Vertitur & Patrimonium: alicubi verò & Pecunia. HINC Ἐνούσιος pro πολυκτήμων (id est Opulentus) teste Hesychio. ET Ἀπουσιάζω, i. Partẽ substantiæ meæ do. vt ὁ δὲ εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἀπουσιάσας, i. μέρος τῆς οὐσίας δοὺς. inquit Bud.

Οὐσία, idẽ, quod συνουσία, κοίτη, vt schol. Soph. exp. illud Thrach. καὶ [ἔκλαιεν] τὰς ἀπαιδάς ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.

C. Ἄπειμι, Absum. Plutar. in Numa, ὧν δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. Et cũ genitiuo Aristoph. Neb. ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων. Et inserta præpos. ἀπὸ, Aristot. Œcon. 2, ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. VNDE partic. Ἀπὼν, όντος, ὁ, Absẽs, Fœm. est Ἀποῦσα. A QVO Ἀπουσία, ας, ἡ, Absẽtia. ‖Item Defectus, ἀπόλειψις. Hesych. ‖Ἀπουσία in foro seu iudicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte aduersaria iis qui suos ἀντιδίκους per cau-

sam inualetudinis vel absentiæ excusarēt, aut aliquam A
sonticam causam habere causarentur. v.l. Pollux lib. 8
ἀποιΐαν fieri solitam scribit περὶ τῶν ἀντιλεγόντων πρὸς
τὰς ἐξωμοσίας, ἐπὶ προφάσει ἀρρωστίας ἢ ἀποιΐας.
C. ἜΝειμι, Insum. Aristoph. Pluto, τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν
αἱ χύτραι. Thuc. 2, στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. Interdum
additur ἐν ex abundanti: vt Xenophon, οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐ-
μῇ ἐπιστήμῃ. Tale est apud Aristoph. ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ
θυλάκῳ. Et in prouerb. ἔνεστι κἀν μύρμηκι χολή. Affertur
& ἐνέσομαι ἐν τούτοις pro Inter hos ero. Sed sine dat. &
sine ἐν, vt ἐνέσται χρόνος, Intererit tēpus, pro interiicietur. B
ET ἔνι pro ἔνεστι. Aristoph. Pluto, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος
ἐν τῷ πράγματι. Et partic. Ἐνών, Qui inest. Xen. οὐκ ἐνού-
σης αὐτῷ κακίας. Plato, ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ.
Ἔνεστι, Licet, ἔξεστι. Demosth. καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τού-
τῳ ὡς οὐκ εὖ ᾔδει. Luc. ἔνεστί σοι πρίασθαι. ET ἔνι pro ἔνεστι. vt
ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθε, Luc. ET συσκευάσασθε ὡς ἔνι μάλι-
στα ἀπελέστατα, Herod. Ab huius partic. pl. τὰ ἐνόντα signi-
ficat Quæ facere licet, Quæ in nostra potestate sunt, vel
Quæ sunt nostrarum virium. Vnde ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes.
Totis viribus, Quantum fieri potest. Sic autem accipi C
posse arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, v. 41. nisi adiiciatur πάντα,
quod ex aliquot exempl. annotatum est in editione
patris mei. Dicitur pro eodem τὸν ἐνόντα τρόπον ab eodem
Synesio. ‖ At verò ἐνὸν imperson. Quū liceat, vel lice-
ret, Quū fieri possit vt. Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως ἀπορῆ-
σαι. Herod. 8, ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν.
C. ἜΞεστι, Licet. cum infinit. vt ἔξεστι ζῆν ἡμῖν ἀργοῖς. Demo-
sthenes, ἔξεστιν ἀδαίμοσι γενέσθαι. vt dixit quidam Latinus
poeta, Nobis non licet esse tam disertis. Xenophon di-
xit etiam, ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένοις ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. D
Interdum & sine infinitiuo: vt apud Isocratem Euag.
τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, Nihil tale licet,
vel Nihil tale conceditur. Et ἐξέστω liceat, apud Demo-
sthenem. Et infinit. Ἐξεῖναι licere. ITEM Ἐξόν, Quum
liceat, vel Quum liceret. Pro quo ἐξεὸν apud Herodot.
HINC Ἐξουσία, (vt à Licet fit Licentia) Potestas, Auto-
ritas. Quod Stoici dicunt, ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτο-
πραγίας, Cic. vertit, Libertas, est potestas viuendi vt ve-
lis. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δύναμιν copula-
runt. Et apud hunc legitur etiam lib. 2, πρόκειται ἤδη θύ- E
ματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας. vbi Polit. vertit Imperium.
Thucyd. ἐξουσίαν cur genitiuo πλούτου iunxit, vbi Licen-
tiam commodius quis verterit quàm Potestatē. In-
terdum cum infinitiuo, ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xenoph. Et
ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundē. quod & ἐξουσίαν παρέ-
χω dicitur. Cætera vide apud Bud. pag. 1040. HINC
Ἐξουσιάζω, Potestatem ha[illegible] genit. apud Lucam
cap. 22 Euāg. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, qui
potestatem habent in eas. Et pass. apud Paulum, 1 ad
Cor. 6, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar F
sub vllius rei potestatem. Sed ἐξουσιάζω affertur & pro
Potestatem do, ex Ecclesiaste. At neutrius vsus verbi
huius affertur ex classicis scriptoribus exemplum.
ET Ἐξουσιαστὸς, Dominus, itidem ex Græc. interpr. apud
Esaiam. AT Ἐξουσιαστικὸς, Ex potestate procedens, seu
autoritate, Autoritatem præ se ferens. vt ἐξουσιαστικὸς λό-
γος. Grammatici autem ἐξουσιαστικὰ verba appellarunt,
ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, & cætera id genus. ET Ἐξου-
σιαστικῶς, aduerb. Cum potestate, Imperiosé. Item Licen-
ter. vnde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius, vel Maiore cum G.
licentia, ex Polybio affertur, συνέβαινε τὸν Ἀπελλῆν πε-
ποιῆσθαι τὴν ἐν Χαλκίδι διατριβὴν ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκον-
τος αὐτῷ. COMP. Αὐτεξούσιος, Sui potestatem habens,
Qui sui iuris est & suæ potestatis. Cui opponitur ὑπε-
ξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον quod Latini theologi Liberum
arbitrium appellarunt. Vide Bud. Comm. ET Κατε-
ξούσιος, itidem Qui suæ potestatis est. quod tamen affer-
tur sine exemplo. VNDE Κατεξουσιάζω, Potestatem
exerceo. Matth. 20, κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. ET Ὑπεξού-
σιος, Alterius potestati subiectus. q.d. Qui est sub pote- H
state. Cui opponitur αὐτεξούσιος, vt dictum est. HINC
Ὑπεξουσιότης, Subiectio. quo vtitur Theophilus in Instit.
sicut & præcedente.
C. ἜΠειμι, Sum super, Supersto. Il. β, v. 259, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀ-
δυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. Ab aliis tamen accipi pro ἐπιμέ-

A νοι non ignoro. Aristoph. ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω. Herodot.
ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, Sunt insuper, Adduntur,
vt in v.l. Et ἐφ' ᾧ πύλαι ἔπεισι ex eodē Herod. pro Cui im-
minent portæ, Ibidē. Ex Demosth. autem ἔπεστιν ἀγὼν
καὶ κίνδυνος pro ἔνεστιν, discrimen inest. SIC & Hesych.
ἔπι (quod ita dicitur pro ἔπεστι vt ἔνι pro ἔνεστι) exponit ἔνε-
στιν. vt exponi potest in aliquibus Homeri locis, vel Ad-
est: aut etiam simpliciter Est. Il. α, οὔτι ἔπι δέος. Od. ξ, οὐδ'
ἔπι φειδώ. ‖ Item pro Sum post. vnde ἐπεσσόμενοι, Qui fu-
turi sunt pòst, Posteri.
B C. ΜΕΤειμι, Intersum, Sum inter, Versor inter. Il. δ, κουρο-
τέροισι μετεῖναι. Et ε, ποτέροισι μετείη. Et Od. ξ, οὔτι ἔτι ζωοῖσι με-
τέσσομαι. At verò Il. β, οὐ γὰρ πανσυδίῃ γε μετέσσεται redditur
Intercedet.
Μέτεστί μοι τούτου, Sum particeps huius rei. Aristoph.
Pluto, ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. Demosth. μέτεστι τούτῳ τῶν
ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocrates, ἐκείνων τοῖς φαύλοις μέτεστι. Et Ari-
stot. Polit. 2, μετῆν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς. vbi redditur, Il-
lis nullū ius assequendi magistratus erat. Et in Partici-
pio μετὸν (pro quo μετεὸν Ionicè apud Herodot.) Thuc. 1,
C ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquā nullū ius haberent in
Epidamnū. Dicitur etiam μέτεστί μοι τούτου. Plato Apol.
Socr. τῶν τοιούτων οὐδέν μοι μέτεστι. Et cum μέρος (ac tum in
μέτεστι dici potest vacare præpos.) vt apud Eurip. Μέτεστιν
ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic & Isocrates, ἀρετῆς οὐδὲν
μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. ET Μέτα apud poetas & He-
rodot. pro μέτεστι. vt Eurip. τί δὲ Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέ-
τα; vbi redditur, Quid rei (aut negotii) est tuæ virgini
cum Helena? Ex Herodoto autem, τούτοισι δὲ οὐ μέτα pro
His non est communis.
D Μετουσία, Participatio, Communicatio, Consortium. Xe-
nophon Pæd. 8, πεποίηκε Πέρσαις καὶ πεδίων εἶναι μετουσίαν.
HINC Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, Quæ
participationis significationem inclusam habent: à
nonnullis materialia dicta: vt λίθινος, ξύλινος, δρύινος.
C. ΠΑΡειμι, Adsum, Præsens sum, Præsto sum. Item Inter-
sum. Il. β, v. 485, Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Et Il.
α, Καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται. Et παρέμμεναι apud eun-
dem. Demosth. παρέσται τοῖς πράγμασι. Isocr. Panath. περὶ
πραγμάτων οἷς οὐ παρῆν πραττομένοις, Quibus non intere-
E rat. Sic autem redditur & παρεῖναι τῷ στρατεύματι apud
Demosthenem. Item πάρεστι τοῖς κινδύνοις. Et cum datiuo
personæ, πάρειμί σοι μάρτυς, in v.l. pro κατὰ σοῦ. Xenoph.
autem præpos. addidit datiuo rei, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Sed
& πράγματα dicuntur παρεῖναι à Demosthene, πάρεστι
πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα. quod vertitur Res in ea
sunt temporis conditione. Vt autem Lat. Adesse ali-
cui dicitur pro Patrocinari, sic & παρεῖναι. Demosth. in
Phorm. τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ καὶ συνδικοῦσιν. Lys. εἶπον δέ
τινι τῶν τούτῳ παρόντων. Item πάρειμι pro In promptu
F sum. Plut. in Ant. ᾧ τοσαῦτα πάρεστι χρυσᾶ χαρίσασθαι. vbi
tamen magis mihi placet πάρεστι Impersonaliter accipi.
Vide Bud. pag. 546. Et partic. Παρών, Præsens, Qui ad-
est. vt Aristoph. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα, non præsentem: id
est absentem. Et παρὼν χρόνος, præsens tempus. Sed sæ-
pe omittitur substantiuum, & dicitur ἐν τῷ παρόντι (cui
Thucydides opponit ἐς τὸ ἔπειτα) & ἐπὶ τοῦ παρόντος pro In
præsenti, seu In præsentia. Sed ἐν τῷ παρόντι alicubi expo-
nitur etiam E vestigio, Ex temporè. Dicitur & μέχρι
τοῦ παρόντος, pro Ad hoc vsque tempus. At quum di-
G. cunt, εἰς vel πρὸς τὸ παρὸν, non potest subaudiri substan-
tiuum χρόνος. Est autem Thucydidi frequens hoc lo-
quendi genus. vt lib. 2, ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαί-
νοντας. Et 3, μαλακισθέντες πρὸς τὸ παρόν. Isocr. autē τὸ πρὸς
τὸ παρὸν συμφέρον. Alicubi redditur etiam Ex tempore,
vt & in illo posteriore Thucyd. loco accipi potest. I-
tem, Ex præsenti rerum conditione. Pro quo tamen
dicitur potius ἐκ τῶν παρόντων, vt Thucyd. 6, καὶ ὡς ἐκ τῶν
παρόντων συνταξάμενοι. vbi alii, Ex præsenti copia. Sunt
& qui, Pro re nata. Nonnulli, Ex conditione præsenti,
H vel Ex præsenti statu. Sic verò τὰ παρόντα & singul. in-
terdum τὸ παρὸν appellant præsentem rerum statum. vt
Demosth. Philipp. 2, οἷς διὰ μὲν πλεονεξίαν τὰ παρόντα ἀγαπῆ-
σειν οἴεται. Interdum verò τὸ παρὸν aliter, eodem tamen
sensu, redditur. vt Thucyd. 1, ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρόν,
hærebant dubii quid de re præsenti statuerent. Bud. ai.

tem apud Luc. τὸ παρὸν εὖ θέμενος interpr. Quum compo A fueris quod instat. HINC Συμπάρειμι, Vnà præsens sum, Vnà adsum.

Πάρειμι motus signif. habens (vt Adsum interdum) cum εἰς vel πρὸς, aut ἐπὶ, vel certè aduerbio ad locū: vt Thuc. 3, ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον ὀλυμπίαζε παρεῖναι. Xenoph. παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς σὰς θύρας. vbi redditur Adesse. At παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερὰ, vertitur Interesse sacrificio. HINC παρὼν non est solùm Præsens, sed & Adueniens, seu Veniens. vt Φίλιππον ἐκ Θρᾴκης παρόντα Æschini, Venientem. Bud. B 547. ET Παρουσία non solùm Præsentia, sed etiam Aduentus. Pro præsentia, Synes. παρεχομένην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας. Et Herodianus, δεῖσθαι τινὰ τῆς αὐτοῦ παρουσίας. At pro aduentu Thucydid. 1, Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ. Plut. Cam. περὶ πολλὰ καύσας διεσήμηνε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. Et παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι ex Soph. Aiace. HINC Ἐπιπάρειμι, cuius participium ἐπιπαρὼν pro Superueniens, ex Luc. affert Bud. ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος.

Πάρεστι, Licet, Datur, Facultas est. Aristoph. Pluto, C πάρεστι χαίρειν. Demosth. De falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι παρῆν. At verò πάρεστι στένειν Eurip. Flendi occasio adest, vel præbetur. SED πάρα sæpe dicitur in hac significatione. vt Sophocl. in Aiace, αἰάζειν πάρα. Ponitur tamen πάρα & pro πάρεισι, vt Hesiodus, πάρα δ' ἔργα βόεσσι. Et Il. α, πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι. Affertur verò & pro πάρει ex Aristoph. Retinet & particip. παρὸν hanc signif. vt ἐξὸν, pro Quum liceret, seu Facultas adesset: aut Quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν. Plut. Fabio, τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥᾴστου κρύφα καταλαβεῖν παρὸν, οὐκ ἠθέλησεν D ὁ Ἀννίβας.

c.2. Συμπάρειμι, Simul adsum, Vnà adsum.

C. ΠΕΡΊειμι, Superior sum, Supero, Antecello. vt Il. α, Οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Πελοποννησίων περιέσεσθαι. Thucydides lib. 8, itidémque alibi pro Victorem esse. Herodianus, τέχνῃ καὶ σοφίᾳ ἤλπισε περιέσεσθαι. ‖Περιεῖναι, Superesse, (vt Terentius dicit, Cui tanta erat res & supererat) Abundare: Plutarchus Lycurgo, τοσοῦτον περιῆν ἀνομίας τῇ πόλει. Basil. de Timotheo, ᾧ γε τοσοῦτον περιῆν τῆς τέχνης. Demosth. in malam partem, τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, Ex abundan- E te, Facultate superiore. ‖Περιεῖναι, Superesse, pro Reliquum esse, Restare. οὐ περιῆν τὰ χρήματα, Demosth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ pro reliquiis exercitus dixit. At verò apud Plutar. Κάτωνι δὲ περιῆν δυσκόλου καὶ πολυπράγμονος λαβεῖν δόξαν, Bud. vult esse, Reliquum hoc fuit tantùm, vel Ad extremum cōtigit. Idem apud Demosthenem, ἐνίοις περίεστι sequente infinit. reddit, Superest facultas, vel Saluum est & integrum, Abūdè licet. vide pag. 430. ‖Περιεῖναι, Superesse, id est Superstitem esse. F Vnde περιὼν, Superstes. Herodian. 4, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον.

Περιουσία, ας, ἡ, Abundantia, Copia, Exuperantia, Præstantia. περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et περιουσία νεῶν. Et περιουσία τῆς ἀτυχίας, Aristid. At Polyb. plur. dixit τὰς μὲν ἐν ταῖς ἐπιτυχίαις περιουσίας οὐ δύνασθαι φέρειν ἀνθρωπίνως. Item περιουσία δυνάμεως, Synes. Et περιουσία ῥώμης καὶ τόλμης, Philo. Et in malā etiam partem interdum, apud Demosthenem, τοσαύτῃ περιουσίᾳ πονηρίας χρῆται. At quū περιουσία sine adiectione ponitur, de abundantia opum G dicitur, vt apud Herodianū. Sic & apud Aristophanem περιουσίας exponitur πλούτου: vbi scribit, ὄζων βυτρὸς, τρασιᾶς, ἐρίων, περιουσίας. Ex Xenophonte quoque affertur περιουσίαν ποιεῖν pro Rem facere, Augere rem familiarem. Interdum verò περιουσία est Luxus. vt Polyb. οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν. Idem, περιουσίας χάριν τὰ κατὰ μουσικὴν ἐπὶ πλεῖον ἀσκεῖσθαι. ‖At ἐκ περιουσίας pro Ex abundanti, Abundé. Demosth. Pro corona, τοσοῦτον δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, Tantum est otii nactus vt ei abundè vacet me accusare. Vide Bud. pag. 52. HINC Περιούσιος λαὸς apud Græcos Bibliorum interpretes, Peculia- H ris populus. atque ita redditur & epist. ad Titum cap. 2. Hæc autem huius signif. ratio esse putatur quòd περιουσίαν vocent Græci ea quæ quum supersint à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultati-

A bus habētur. Existimatúrque fictu ab iisdē Græcis interpretibus vocabulum, quod postea theologi Græci (sicut & D. Paulus) retinuerunt.

Περιουσία, Incolumitas. vt ἡ ταύτης περιουσία, Demosth. Hanc incolumem esse, Hanc superesse. Vide Bud. p. 53.

C. ΠΡΌΣειμι, Insum. Aristot. Ethic. 5, cap. 8, ὥστε ἀδικόν τι ἔσται μὲν, ἀδίκημα δὲ οὐδέπω, ἐὰν μὴ τὸ ἑκούσιον προσῇ. Sic Philo De mundo dicit τῷ τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖν προσεῖναι, quatuor oportere inesse. Xen. τῇ μὲν βίᾳ πρόσεστιν ἔχθραι. Et in partic. apud Isocr. Panath. οὔτε τῶν κακῶν οὔτε B τῶν ἀγαθῶν τῶν προσόντων ἑκατέρᾳ τῶν δυνάμεων. Demosth. οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείξαιμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ, ταῦθ' οἶμαι δεῖν ἀκριβῶς λέγειν. Et sic sæpe Salust. vt Prorsus multæ facetiæ multusque lepos inerat. Bud. ‖Πρόσεστι, Etiam est, hoc est σὺν τούτοις ἐστὶ, vt Bud. explicat, citans hoc exemplum, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, Non etiam illud erat. Sic in vulg. lexicis, πρόσεστιν ἡ ὕβρις, Insuper accedit iniuria. Eidem B. πρόσεστι est σὺν τοῖς ἄλλοις οἷς ἔχω ἐστί μοι καὶ τοῦτο, Superest. vt διανέμω τοῖς πτωχοῖς τὰ προσόντα. sic Demosth. vtitur. Idē τὸ προσὸν pro excurrente summa accipit, ταῖς δισχιλίας δρα- C χμαῖς καὶ τὸ προσόν. B.

c.2. Συμπρόσεστι, Simul etiam est. Psalm. 94, μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ὁ πλάσσων κόπον ἐπὶ προστάγματι, Ne tibi simul etiam sit, Ne particeps sis. Seu, (vt interrogatiuè vulgata Hebraici textus versio habet) Nunquid particeps erit tui thronus insidiarum?

C. ΣΎΝειμι, Vnà sum. Herod. lib. 6, ἦν δὲ καὶ αὐτῷ δέος τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοῖς συνοῦσι φίλοις, Et amicis qui cum eo erant. In qua signif. dicitur & σύνειμι συνουσίᾳ. vt apud Xenophontem, ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς D σύνειμι τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, in conuentibus quibus intersum vnà cum iis qui rempublicam administrāt, In cœtibus quos celebro vnà cum, &c. ‖Σύνειμι, Conuersor, Consuetudinem habeo. Eurip. σύνει τοῖς θεοῖς. Aristoph. μετὰ σοῦ τὰ πλεῖστα σύνεισι. Plut. ἔτι πίνω οἱ παῖδες ἀμαθεῖς γίγνοιντ' ἂν τοῖς συνοῦσι, sodalib[9]. nam οἱ συνόντες sunt Qui nobiscum conuersantur. Demosth. contra Neær. τὴν μὲν ἄνθρωπον ἐλευθέραν εἶναι, συνεῖναι δ' ἐ[illegible] ἡμέραν παρ' ἡμέραν, in vtriusque conti[illegible] alternis diebus futuram. B. ‖Συνεῖναι, Disserere, Sermocinari, In con- E uentu aut conuiuio disceptare, Disputare, Commentari, vt philosophi inter se faciunt. Bud. ex Plat. Prot. ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐᾶσαι χαίρειν. αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι, δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. ‖Συνεῖναι de mare & fœmina dictum, est Rem seu consuetudinem habere, Consuescere. Xenoph. Pæd. 3, ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίαις. ‖Συνεῖναι, est quoque Cum al[illegible], A partibus alicuius stare. Thucyd. lib. 4. [illegible] εἰ αὐτοῦ τρέφοντες τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ, ξυνέσεσθαι Ἀρριβαίῳ. Eodem libro, μὴ καθ' ὅσον ἄν τις αὐτοῦ μέρος βούληται μεταχειρίζειν, τούτῳ ξυνεῖναι, ἀλλ' ὡς F ἂν αἱ τύχαι αὐτῶν ἡγήσονται. ‖Συνεῖναι est etiā idem ferè quod προσεῖναι, id est Præterea seu insuper esse. sic enim accipit Soph. schol. illud Aiace, καί μοι δυσεξάπυστος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, id est ὡς τὸ δεύτερόν μοί ἐστι κακὸν, Et præterea mihi Aiax est tanquam imminens athleta, seu Præterea instat & imminet mihi Aiax tanquam insurgens athleta. ‖Copulatur interdū cum rebus inanimatis, & tunc interdum verti potest Consuetudinem habeo, Versor: interdum commodius per verbum. Nazianz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι G ταῖς βίβλοις, Comercium & consuetudinē habere cum libris, Versari inter libros, seu legere libros. Synes. De insomn. loquēs de l. suo, οἱ μετὰ φιλοσόφου φύσεως αὐτῷ συνεσόμενοι, Qui ingenio philosophico eum legent. Idē, καὶ σύνεσο γλυκείαις ἐλπίσιν, In bona spe sis, Bona spe fouearis. Aristoph. Pluto. συνεῖναι κόπῳ, Labores adire. Luc. τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους, honestè victuros. Et in malā partem apud eundem συνεῖναι φαύλῳ βίῳ, turpem & sordidam vitam agere. Sic apud eūdem συνὼν μωρίαις αἰτίαις. H Dicitur & ὀνείρῳ συνὼν pro Somnians, & λιμῷ συνὼν pro Esuriens, & νόσῳ συνὼν pro Ægrotans.

Συνουσία, ας, ἡ, Conuersatio, Consuetudo familiaris. Isocr. Paneg. φιλίας εὑρεῖν πιστοτάτας καὶ συνουσίαις ἐντυχεῖν παντοδαπαῖς. Plut. Symp. χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τε νοῦ καὶ συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων, adhibens consuetudinem

hominum prudentum. ‖ Congressus, Colloquium, A Cœtus, Conuentus. Synes. ep. 137, πλείστοις μὲ συνών, ἔτω ἀνθρωπικῆς δὲ κοινωνίας ταῖς συνουσίαις ποιούμενος, Congressus instituens. Et συνουσίας ποιεῖσθαι πρός τινα apud eundem epist —. Plato Gorg. διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, Colloquia & conuentus dirimere. Isocr. ad Philip. τοῖς συμβουλεύειν ἐπιχειροῦσι, πολὺ διαφέρει μὴ διὰ γραμμάτων ποιεῖσθαι συνουσίαν, ἀλλ' αὐτοὺς πλησιάσαντας, non per literas colloqui, sed coram. Aristot. Pol. 5, τις ὠτακουστὰς ἐξέπεμπεν Ἱέρων ὅπου τις εἴη συνουσία καὶ σύλλογος, cœtus, conuentus. ‖ Disputatio. Bud. ex Plat. Protag. οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω πρὸς τὰ σοὶ δοκοῦντα συνουσίαν ἡμῖν γίγνεσθαι. Vnde mox subiicit, B ἀλλ' ἐπειδὰν σὺ βούλῃ διαλέγεσθαι, ὡς ἐγὼ δύναμαι ἕπεσθαι, τότε σοι διαλέξομαι. ‖ Conuiuiū. Bud. ex Plat. Sympos. μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν. Plutar. Symp. συνουσίας ποιοῦνται μετ' ἀλλήλων ἐν ἀφθόνοις πᾶσι, cœtus instituunt conuiuales. ‖ Consuetudo venerea, Coitus. Xenophon Pæd. 6, προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνουσίας. Herodianus lib. 1, de Marcia Commodi concubina, ἐπὶ συνουσίᾳ αὐτοῦ διεβάλλετο. Plutarch. De defectu orac. loquens de Pythia, συνουσίας ἁγνὸν τὸ σῶμα, à rebus venereis C castum. Aristot. Polit. συνουσία ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας. Plutar. De nug. πρὸς τὰς συνουσίας ἀκατάφοροι, proni & procliues ad res venereas. Idem Problem. πρὸς τὰς συνουσίας παρορμᾷ, ad res venereas incitat. Idem Sympos. de salibus, ὡς ἐπὶ συνουσίαν ἄγοντας ὑπὸ θερμότητος. ‖ Συνουσία, αὐτὴ ἡ οὐσία. Theophr. De hist. pl. ἡ μὲ οὖν συνουσία καὶ ἡ ὅλη φύσις ἐν τούτοις. v. l.

Συνουσιάζειν In eundem cœtum conuenio. Itē Coeo. Athen. lib. 12, ἐπειδὰν δὲ συνουσιάζωσι καθ' ἑταιρείας. VNDE Συνουσιασμὸς, οῦ, ὁ, Coitus, Suid. AT Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, D Qui familiariter cum aliquo congreditur, Qui familiariter aliquo vtitur. Item Discipulus. Plut. ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής. Xenoph. βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παραλύεσθαι, ab eo volens auertere discipulos. ET Συνουσιαστικὸς, οῦ, ὁ, Facilis ad congressus familiares, Facilis ad cœtus conuiuales. Aristoph. Vespis, Πῶς, ἀνάκλινε κατακλινεὶς προσμαθὼν Συμποτικὸς εἶ καὶ ξυνουσιαστικός.

C. Ὕπειμι, Subsum. Hesiod. μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὕπησαν.

EIMI, Eo. Et sæpe Ibo. Il. α, Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς E ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Il. ω, Εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. Sic Od. ρ, — ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε. Itidem Thucyd. lib. 2, ταῦτα δηλώσας πρόσειμι, εἶμι καὶ ἐπὶ τῶνδε ἔπαινον. Est etiā Venio & ita quidam Od. α interpr. εἶς, venis, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; vbi tamē & pro Es sunt qui accipiant sicut & Il. φ, Εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος, vtroque modo, [illegible] cui in Εἰμί. Et εἶσι pro It: Il. γ, Ὅς τ' εἶσιν διὰ δουρός. Et εἴσομαι, Ibo, Ire, vel Veniam, apud eundem Homerum. Infin. ἰέναι, Ire, vtrisque script. vsitatum. Sed ἰέναι εἰς λόγους vide in Λόγος: vt F ἰέναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidémque in cæteris. Ἰὼν particip. vsitatum & ipsum vtrisque scriptoribus. Videtur autem Plut. in Numa, ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγοι dixisse pro ἐξιόντες. Cæteram coniugationem ex grammaticis petendam relinquo, quorum quidam exempla quoq; vsus singulorum temporum afferunt, simul etiam inusitata themata à quibus vnumquodque formandum est proferentes. Sed hoc præterea sciendum est, tam huius verbi quàm eius compositorum partic. tria tempora significare, vt docet Bud. pag. 100 & 101. G Sed iis quæ à Bud. dicuntur, addo, ipsum etiam infinit. futuri interdum significationem accipere.

C. Ἄνειμι, Rursum eo. Item, Sursum eo. Id est, Redeo, Ascendo. Aristoph. in Nebulis, ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, Redeo hinc. ἄνεισιν εἰς οὐρανοὺς apud Nazianzenum, Ascendit in cælos. Citatur & ex Plutarcho in Romulo, ἄνεισιν ἐκεῖ, pro Ascendit illuc, vel Redit illuc. Item ex Aristide, ὑπὸ σοφίαν ἄνεισιν, pro Redit sub sapientiam. Apertè autem ἄνιμεν pro Ascendimus capitur (sicut κάτιμεν pro descendimus) in hoc loco Alexandri A- H phrod. Probl. lib. 1, διὰ τί μᾶλλον κλίμακα κάτιμεν ἢ ἄνιμεν. verùm ab ἄνειμι & κάτειμι quidam nolunt hæc deduci, vt sint pro ἀνίεμεν & κατίεμεν, sed ab ἀνίημι habente simplex ἵημι tenuatum: vnde fit ἱέμενος apud Homerū: de quo partic. dicam infrà vbi de ἵημι tenuato agam. At

ἄνιασι ascendunt, sicut κάτιασι descendunt, ab ἄνειμι deducta esse ἰωνικῶς inter omnes grammaticos constat. Infinitiuus itidē est ἀνιέναι, Ascendere. Participium ἀνιὼν, itidem pro Rediens, item pro Ascendens. vnde ἀνιὼν ἥλιος, apud poetas & Herodotum, sol oriens, quasi ascendens. In hoc autem Platonis loco ex principio Symposii, ἐτύγχανον εἰς ἄστυ οἴκοθεν ἀνιὼν φαληρόθεν, Bud. ait ἀνιὼν vel pro Ascendens vel pro Rediens posse accipi. Apud Homerum autem ἀνιοῦσαν apertè est pro Redeuntem, Od. θ, Ἐκ πρύμνης ἀνιοῦσαν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ. vbi de naue loquitur.

Ἄνειμι, Scateo, Scaturio, apud Pausaniam non semel, vt ait Budæus: citans tamen hunc vnum eius locum, ὅτι ὕδωρ οὐκ ἄνεισιν ἐκ γῆς, ἐπιρρεῖ δὲ ἐκ τοῦ ὀρόφου. Sciendū est autem aquam scatentem veluti ascendere. In vulg. lex. Græcolatinis, citatur ἄνεισι τὸ φυτὸν ὑπὸ γῆς pro Succrescit, Excrescit.

C. Ἄπειμι, Abeo, Proficiscor. Vel Abibo, &c. Et interdum Redeo. Plut. De Sibyll. ἀπίασι τοῦ θεοῦ καταγνόντες, οὐχ ὑμῶν. Plato De rep. 1, θεωρήσαντες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Demosthenes, ἀπιέναι τοὺς πρέσβεις τὴν ταχίστην, id est (Bud. interprete) Vt primo quoque tempore legati proficiscerentur. Et ἀπιὼν, Abiens, Proficiscens. Sed ἀπιόντα, Profectum etiam interpretatur idem apud Demosth.

C. Δίειμι, Transeo, Permeo. Vel Transibo, &c. Thuc. 3, ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων δίιεσαν. Et 5, διὰ τῆς ἑαυτῶν ἑκάστους μὴ ἐᾶν πολεμίους διιέναι. Et διεισιν ἔξω ex Theophr. pro Erumpit: & διεισιν εἰς βάθος pro Altè descendit. ‖ Δίειμι, Percurro oratione, Narro. ὅπως ἀσκεῖσθαι χρὴ, ἤδη σοι δίειμι. vbi tamen futuri signif. habet: sicut εἶμι interdum habere dictum est. SED bicomp. Διέξειμι hac in signif. frequentius est. quod & E differo exponitur, & Mente reuoluo. Interdum & Recito. Sed nonnunquam ponitur & in prima τοῦ δίειμι signif. vt Paus. καὶ τὴν γῆν τὴν Σικυωνίαν Σελλήεις ποταμὸς διέξεισιν. Vide Budæum pag. 100 & 332.

C. Εἴσειμι, Introeo, Intro, Ingredior. Vel Introibo, &c. Vnde εἴσιθι Xen. Ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα, id est Ingredi ad aliquem, pro Ingredi domum eius. quod Bud. interpretatur Conuenire domi, apud Lysiam. (Hebraica autem loquendi consuetudine accipitur & aliter verbum Ingredi.) At quum Demosthenes dicit εἰσιέναι περὶ γραφῆς pro Postulari & Causam dicere, subauditur δικαστήριον. Sed & γραφὴν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: item ἀδικίαν εἰσιέναι vel ἀδικίᾳ. De quibus lege Bud. pag. 110, vbi exempla τοῦ εἰσιέναι & τοῦ εἰσελθεῖν cōmiscet. Et res quæpiā dicitur alique εἰσιέναι, pro Eū subire, Ei occurrere. Et δεινὸν εἰσῄει Demosthenes, Metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, Quicquid in mētem venit. Bud. pag. 111, & 218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus & potus, Aristot. De gen. animal. lib. 4. HINC Εἰσιτητὸς, Ad quem ingressus patet (q. d. Ingressibilis) Accessibilis. Nazianz. De fatuis virg. μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ. ET Εἰσιτήριος λόγος, Oratio quæ habetur in alicuius ingressu, & qua ille velut excipitur seu salutatur (vt ἐξιτήριος, Quæ habetur in digressu) A Suida exponitur ὁ εἰσόδιος λόγος. At Εἰσιτήρια, Dies eius festi in quo magistratus omnes accedunt, vt scribit idem Suidas. Alii rectius (meo iudicio) sacra fuisse tradunt quæ Ioui βουλαίῳ fierent quum senatores iudicium ingressuri essent.

c. 2. Ἐπείσειμι, (q. d. Superingredior) Inuado. pro ἐπεισέρχομαι, Bud.

c. 2. Παρείσειμι, Subeo, Subingredior, Irrepo. Bud.

c. 2. Ὑπείσειμι idem quod præcedens παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι, In mentem venire. B.

C. Ἔξειμι, Exeo, aut Exibo. Luc. τὸν ἐρωτήσαντα ἡνίκα ἔξεισι. Demosthenes in Midiam, καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, Offenditque eos conclaui suo exeuntes, & Stratonem iam profectum, Bud. interpr. HINC Ἐξιτὸς apud Hesiodum, τοῖς οὐκ ἐξιτὸν ἐστι, quibus exeundi facultas non est. ET Ἐξιτητέον, Exeundum, Prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum. AT Ἐξίτηλος Hesych. ἐκπορευόμενος, id est egrediens. ITEM Ἐξιτήριος, vt ἐξιτήριος λόγος Basil. de quo modò in εἰσιτήριος. Bud. apud Gregorium ἐξιτηρίοις λόγοις interpretatur

etiam Sermones valedicentium in discessu. Vnde & ἐξιτήριοι λόγοι apud Suidam, & ἐξιτήρια ἡμέρα apud Hes. A

c.2.Ἐπέξειμι, Egredior aduersus aliquem, vel potius Erumpo. Bud.interpr. Erumpo infesto exercitu, exemplū tamen ex Isocr. afferens in quo est ἐπεξελθόντες. sed cum apud alios, tum præsertim apud Thucyd. inuenire potuit huius ipsius vocis exempla, hac in signif. Ita enim hic lib.4, ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν. Et lib.2, πεῖραν ἐποιεῖτο εἰ ἐπεξίασιν. Sic ἐπεξιέναι eodem libro, & ἐπεξήεσαν, lib.8. Et cum datiuo, lib.3, ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Interdum verò addit εἰς μάχην. Redditur autē apud eum & verbo Occurrere, item In certamen prodire. ‖Item ἐπεξιέναι τινὶ pro Reum peragere & conuincere, vnde ἐπέξειμι τῷ μιαρῷ τούτῳ in futuro apud Demosth. ‖Et pro Vlcisci, cum datiuo rei apud Herodianum. ‖Et pro Excurro & percurso populabundè. Item, Persequor stylo, Commemoro, Edissero. Item, Perlego. Bud. pag.99 & 100. Sed inuenio & aliam signif. apud Thucyd. cuius ille mentionem non fecit, quod sciam. Ea est lib.1, cum datiuo, pro Operam nauare, vel Exequi, τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι. B C

c.3. Ἀντεπέξειμι, Inuadenti hostiliter occurro. B. ex Paus.

c.3. Ἀντιπαρέξειμι, Hostium exercitum captans, cum exercitu adequito. quam interpr. dat Bud. verbo ἀντιπαρεξάγω, in hoc Polybii loco, ὁ δὲ Φάβιος, τοῖς μὲν παρωρείαις ἐπιφαινόμενος, ἀντιπαρήγη τοῖς πολεμίοις εἰς δὲ τὸ πεδίον οὐ καθεῖς τὴν δύναμιν: ego verò idem de eodem Fabio cunctatore voce ἀντιπαρεξιέναι dici à Plutarcho existimo, vbi scribit, ἐπηκολούθει διὰ τῶν τραχέων καὶ ὀρεινῶν ἀντιπαρεξιών. ‖Item Ἀντιπαρεξιέναι, Inuicem decedere via. Bud.540 ex Plut. apud quem tamen legitur ἀντιπαρεξιέντες tanquā ab ἀντιπαρεξίημι. D

C.ἜΠειμι, Inuado, Ingredior hostiliter. Thuc.6, τὸν γὰρ προὔχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Idem 3, τὸ ἐπιόντα πολέμιον, ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι. Et apud Herodianum, ἐπίοιεν αὐτοῖς, Inuaderent eos, Irruerent in eos. Alia etiam construct. ex Thucydide, ἐπὶ ὦμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας. Et metaph. apud Homerum Il. α, — πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Priusquam senectus eam inuadat, seu adoriatur, vel Senectus ei superueniat. Ἔπειμι, Post venio, Succedo, Sequor. vnde τοῦ ἐπιόντος χρόνου Plato, Sequente tempore, id est futuro. Sic τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν idem dixit: & Demosth. ἐπιούσας ὥρας τοῦ ἔτους. Huc pertinet ἐπιοῦσα ἡμέρα Synes. pro Crastinus dies. Apud Demosthenem verò ἐπιόντα πράγματα exponitur Futuræ res, vel Instantes res. sicut ἐπιὼν μὴν apud eundem, Mensis instans. Apud Plut. autem in Sol. ἔπεισι redditur Imminet, vbi scribit, ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. ‖Item ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα B. ex Luc. Percurrens, vel Repetēs. ‖Et ἔπειμι v. l. Disserite. E F

c.2. Ἀντέπειμι, Inuadenti hostiliter occurro. Paus. ἀντεπήεσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ οὗτοι.

C.ΚΑ'Τειμι, Descēdo. Luc. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, Descendis. Item pro Descendes, vt inquit Bud. κάτεισιν εἰς ᾅδου, Nazianz. Hinc & κατιέναι dicitur nauis pro καταίρεσθαι, vt annotant schol. apud Hom. Sed & ventus dicitur κατιέναι à Thuc. lib.2, ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου, χῆμα ζόμενοι ἐν ἀλιμένῳ χωρίῳ. Vbi quidam vertunt, Ingruente ingenti vento, vel coorto. Tale est autem quod ex Plutarcho affertur, ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει. ‖Κάτειμι, Reuertor. vt κάτειμι οἴκαδε apud Plat. Apud Hom. autē εἰς ἄστυ κάτειμι vtroque modo redditur. G

C.ΜΕ'Τειμι, Eo post: vel Eo postea, μετὰ ταῦτα ἔρχομαι, vt Hom. vtitur. Sed pro Eo post redditur Persequor, vt dicitur venator feras μετιέναι, ab Ouidio feras persequi: id est quasi post eas seu pone eas ire. Sed multo vsitatior est metaphorica signif. qualis & verbi Persequor. vt μετιέναι τὴν σοφίαν dicitur Socrates à Xenophonte pro Persequi. vt inquit Bud. addens etiam διώκειν, item Affectare. Sic autem dixit Isocrates Ad Nicocl. ὅτι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι. Itidem verò qui ambit magistratum, dicitur μετιέναι. Plut. στρατηγίαν μετιόντι συμπράττων. Et ἐπηρώτησεν εἰ καὶ αὐτὸς στρατηγίαν μέτεισι. (Sic autem & μετελθεῖν vsurpat) Gallicè hoc quoque H

vocamus Poursuiure, quod est Persequi. Interdū verò μετιέναι conatus significationem habet: vt videlicet qui rem aliquam affectant, vires & conatum ei impendūt. Sic Synes. quoq; vtitur, apud quem tamen exponitur nō solùm Conari, sed & Moliri. Politianus autem apud Herodianum μετιέναι cum accusatiuo rei... tit etiam Tractare. ‖Μέτειμί σε, Persequor iniuriā à te mihi illatam, Persequor pœnas abs te, Vlciscor te. qua etiam in re Gallicū Poursuiure locum habet. Tale est μέτεισιν Ἀθηναίοις ὑπὲρ τῶν ἀδίκων φόρων ἡ δίκη. Et ex Plat. Politico, καί σε αὐτὶ τούτων εἰσαῦθις μέτειμι. Synes. νεμεσᾷ Ῥουφῖνος, καὶ μέτεισι ζημία χρυσοῦ λίτρα πεντεκαίδεκα. Apud eundem μετῆλθε τὴν Ἀνδρονίκου μανίαν pro Vltus est vel Puniit. ‖Μέτειμι, Solicito. vt Gall. dicimus Aller apres quelcun, cuius opera indigemus, & à quo aliquid impetrare volumus. Sic autem vtuntur Thucyd. & Aristoph.

Μέτειμι, Transeo. Luc. in Caucaso, ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, Ad ignem transeo. Id est, ad crimen de igne. Apud Herodianum Politianus, μετιόντες πρὸς Ἀντωνῖνον vertit Transfugientes. (Sic autem μετελθὼν & αὐτομολῶν pro eodem ab eo ponitur) Μέτειμι, Redeo, ex Aristophanis Nub. ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέπλαγξας με τοῦ λόγου μέτειμι.

C.ΠΑ'Ρειμι, (sunt tamen qui παρεῖμι malint ad differentiam alterius πάρειμι) Prodeo, Procedo, Progredior, Budæus ex Xenophonte. Demosthenes in Midiam, παρίασι δεησόμενοι, in medium prodibunt pro isto deprecatores, vt idem interpr. (Sic & παρελθεῖν sæpe ponitur) Ita etiam παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, & παριὼν εἰς τὸ πλῆθος, Plut. Apud Aristophanem autem πάρειτ' εἰς τὸ μέσον. A Bud. vertitur etiam Aduenio apud Luc. Vide suprà in πάρειμι ab εἰμί, quæ dixi de eo signif. motus habente. ‖Πάρειμι, Transeo. Aristoph. πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες Luc. Transeuntes, Prætereuntes. HINC Παριτητέον & pro eo παριτητέα apud Thucydidem: παριτητέα ἔδοξε ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, Prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

c.2. Ἐπιπάρειμι, Superuenio. Item Subsequor à latere, vt Budæus apud Xen. interpr.

C.ΠΕΡΙ'ειμι, Circumeo. vnde περίεισι apud Aristoph. quod redditur non solùm Circumit sed & Circumfertur. Thuc.4, περιϊέναι κατὰ νώτου αὐτοῖς. Hinc & particip. περιϊὼν Circumiens, Oberrans. vt Plat. De rep.1, περὶ τῶν δικῶν περιϊὼν μανθάνει. Ex Thucydide autem affertur περιιόντι τοῦ θέρει pro Circuacta æstate, vel Redeūte æstate: schol. autem pro ἐνισταμένῳ.

C.ΠΡΟ'ειμι, Prodeo, Procedo. Herodian..., προέεισι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ [illegible] προϊέναι, in ... [illegible] prodire. Herodian. lib.5, προῄει τε ... τυμπάνοις, procedebat idem tidem ad tibias & tympana, de Antonino Heliogabalo. ‖Progredior, Proficiscor. vt προϊέναι τοῦ πρόσω, progredi vlterius. προϊέναι ὀρεινὴν, montanam viam capessere. Thuc. lib.2, ἐλπίδα εἶχεν ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, propius vrbem non venturos. Et metaph. apud Plut. Numa, πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντὸς, Ad summum diuitiarum progredi. ‖Orior, Prouenio. Aphth. in fine, εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἅπαν ὃ γίγνεται, πρόεισι, id est Nascitur, γίγνεται, Bud. Hinc partic. προϊὼν, Prodiens. Herodianus, προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibidem, Anteambulones, vt vertit Politianus. ‖Progrediēs. Thuc. lib.1, κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ κίρνων ἅμα τὴν γῆν, paulatim contendens. Plut. αἱ σκιαὶ πολὺ τῶν ὀμμάτων προϊοῦσαι, τοῖς πολεμίοις ἐπέβησαν, vmbræ longius proiectæ vergebant in hostes. Idem Sympos. προϊὼν ὁ χρόνος πολὺ σκότος ἐπάξει τοῖς πράγμασι, progressus tēporis. Dicitur & προϊόντος τοῦ χρόνου, progressu temporis. Et προϊόντος τοῦ λόγου, progressu orationis, Aristot. Rhet. ad Alex. Προϊὼν sic dicitur etiam Tandem vt τελευτῶν. Aristot. Problem.102, de vino, μικρῷ μὲν πλείω ποθεὶς, λαλιστέρους ποιεῖ· ἔτι δὲ πλείω, ῥητορικοὺς καὶ θαρσαλέους· προϊόντας δὲ, πρὸς τὸ πράττειν ἰταμούς. Vbi Gaza vertit Processu potādi, id est Tandem. Bud.

c.2. Ἀντιπρόσειμι, Ex aduerso prodeo seu progredior. Vnde ἀντιπροσῄεσαν, obuiam prodierunt. v. l.

C.ΠΡΟ'Σειμι, Adeo, Accedo. Xen. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, non amplius Socratem adibant. Thuc. lib.1, τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας ὁμοίως, ὥστε μηδένα δύνασθαι

προσιέναι, vt nemo adire eum posset. Apud Æschinem contra Timarch. cum accusatiuo construitur, si emendatè legitur, ἐπειδὰν προσίω τὸ δικαστήριον καὶ ἀκροάσωμαι τῶν ἀγωνιζομένων, quum ingredior iudicium auditurus oratores. Bud. Comm. pag. 124. Apud Thucyd. verò additur πρὸς, vt προσιέναι πρὸς τὰς ἀρχὰς, adibat magistratus. Προσιέναι τῇ βουλῇ, Adire consiliū, id est Referre ad consilium, Agere cum consilio. Et apud Andocidem sine casu προσῄει ὁ βασιλεὺς περὶ τῶν γεγενημένων ἐν Ἐλευσῖνι, id est, Retulit ad Prytaneis. Vide plura apud Bud. Cōm. p. 124. Apud Christianos autores est religiosè adire ad sacrosanctum epulū, quum populus ad Eucharistiæ sacrum cōuenit: tunc enim supplicantes προσέρχεσθαι & προσιέναι dicūtur. Chrysost. οὐκ ἔστι τόλμα τὸ πολλάκις προσιέναι, ἀλλὰ τὸ ἀναξίως. Est enim προσιέναι obsecrare & supplicare. Chrysost. 1. Tim. 2, οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς Ἰουδαίοις τῷ Θεῷ προσιέναι ἀλλαχοῦ καὶ θύειν. B. C. Dicitur & προσιέναι τῷ λέγειν, vt apud Latinos Ad dicendum accedere. ‖ Accedo, id est Partes à quibus stabam deserēdo, ad alios accedo: idem quod προσχωρῶ. Thuc. lib. 4, pag. 149, ἀλλὰ καὶ οἷς ἂν ἐπίω, ἥσσον τις ἐμοὶ προσίασι. Herodian. lib. 6, de militibus Alexandrum destituentibus & ad Maximinum accedentibus, καταλιπεῖν μὲν γύναιον μικρολόγον, προσιέναι δὲ ἀνδρὶ γενναίῳ. Sic Tacitus dicit, Societatem nostram accesserant: &, Sacramento Vitellii accessisse: &, Accedebat sententiæ Paulini. ‖ Προσιέναι etiam Quotannis redire significat & obuenire. vt apud Herodot. προσῄει φόρος, tributum obuenit. Hinc Προσιὼν participium Adiens, Accedens. Hesiod. Erg. Τὸν φιλέοντα φιλεῖν καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι. Plato Apol. ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιὼν, ad singulos priuatim adiens. Plut. Fab. προσιόντες τῇ Ῥώμῃ, Romæ appropinquantes. Et de tempore, Herodian. lib. 5, ἑσπέρας ἤδη προσιούσης. Plut. Camillo, προσιόντος Ἰουλίου μηνός. At Προσιὼν μὲν τῇ βουλῇ, προσιὼν δὲ τῷ δήμῳ περὶ τούτων, apud Demosthenem, id est, Ad consilium & curiam referens, cum populo agens. Bud. Comm. loco citato paulo antè. Sic apud Dinarch. προσιόντας ὑμῖν [τοῖς δικασταῖς,] Qui ad vos causas actitāt, Qui in iudicio dicūt. μετὰ φόβου προσιὼν τῷ λέγειν, apud Plutarchum de Cicerone, Ad dicendum timidè accedens. προσιόντες τοῖς ἄλλοις, Ad alios se conferentes: sicut προσιέναι paulo antè. Προσιὼν, quotannis rediens seu obueniens. Aristophanes Vespis, Τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων συλλήβδην τὸν προσιόντα, tributum quod nobis obuenit. Thuc. lib. 2, προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, φόρου κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ τῶν ξυμμάχων τῇ πόλει, quum quotannis redirent ferè sexcenta talenta tributi ex sociis. Dicitur & neutro genere, τὰ προσιόντα, [illegible], id est Redditus seu reditus. Demosth. contra Aphob. ἀπὸ τούτοις καὶ εἰ μισθοῖ τὸν οἶκον ἐβούλοντο, ἀπὸ μὲν τούτων προσιόντων ἡμᾶς τρέφειν, id est ab his obuentionibus & redditibus. B.

Προσιτὸς, οῦ, ὁ, Qui adiri & accedi potest, Accessu facilis. Greg. λεόντειον βρυχώμενος καὶ μὴ προσιτὸν τοῖς πλείοσι, ad quod accedere plures non sustinerent. VNDE Ἀπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inaccessus. Philo De vita Mosis l. 3, ὄρος ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inaccessus & inuius. Et ἀπρόσιτος ἀρετὴ apud Gregorium, Quam nemo æquare potest, vt Bud. explicat. Et alibi, ἀπρόσιτος τὴν ἀρετὴν, Quem virtute æquare nequeas. ET Δυσπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui difficilè adiri seu accedi potest. Polluci idem est quod δυσπρόσοδος & δυσπροσήγορος, Qui affabilis non est. Vnde & δυσπροσίτως aduerbium eodem sensu apud eundem. CVI Εὐπρόσιτος contrarium est, Accessu facilis. Item Affabilis, Facilis. idem quod εὐπρόσοδος & εὐπροσήγορος. VNDE Εὐπροσίτως aduerb. apud Poll. idem quod εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως: & oppos. τῷ δυσπροσίτως, id est Humaniter, Affabiliter, si dici possit.

C. ΣΥΝειμι, Coeo, (quod & Ad arma coeo) Cōgredior, Infesto marte cōgredior seu cōcurro. Il. ζ, Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. Th. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Et Congredior colloquendi causa. Demosth. Pro corona, τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Et συνῄεσαν ἐς λόγους, in colloquiū ventitabant. Vnde particip. Συνιὼν, Concurrens, In vnum conueniens. vt συνιόντος ὄχλου. ‖ Item Congrediens & concurrens infesto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχονται, pugnam inter se conserunt. ‖ Συνιόντα χρήματα, prouentus pecuniæ. v. l.

C. 2. Ἐπισύνειμι, Insuper conuenio in vnum. Vnde ἐπισυνιόντες, Superuenientes.

C. Ὕπειμι, Subeo.

¶ Ὑπερίων, ονος, ὁ, Hyperiō: Cæli & Terræ (seu, vt alii, Thiæ) filius, pater Solis. quo nomine significari volunt τὴν ἄνω κίνησιν, ἀπὸ τοῦ ὑπεράνω ἰέναι. VNDE Ὑπεριονίδης, ου, ὁ, patronymicū, Filius Hyperionis, id est Sol. Citat Eust. ex Pind. ET Ὑπερίων, pro eodem per syncopen, pro ὑπεριονίων, vt Eustathius annotat (dicens similem syncopen factam esse in illo, Ἀκτορίωνε Μολίονε, à nominatiuo Μολιονίων.) Nisi quis adiectiuum esse velit, quasi ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών: & tunc acui quidem vltimam oportuisse, sed διὰ ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως μεταπεπτωκέναι εἰς καθαρὸν ὄνομα, vt in Ἀμφίων, & Εὐέλθων & similibus. Il. τ, Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. Od. α, de sociis Vlyssis, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο Ἤσθιον.

ΕΙ´ΡΩ, F. ἐρῶ, Necto. Vnde εἴρας, exerens, extrahens, Bud. ex Herodiano. Et in pass. apud Aristot. Rhet. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί, id est (Turnebo interprete) Dictionē autē necesse est aut tractā esse & con iunctione vnam, vt dithyrambicorum cantica. Vide & p. 190 mei lexici Ciceron. ‖ Εἴρω Eustathio est τὸ ἐς μάχην συμπλέκω, deriuanti inde ἐρέθω. Notandum verò Etymologicum velle εἴρω id est λέγω, tenui spiritu notari, at quum significat συμπλέκω, aspirari: quæ tamē scriptura non obseruatur.

Εἰρμὸς, οῦ, ὁ, Nexus, Series. Philo De vita Mosis lib. 3, τῆς κατὰ τὸν ἐν χρόνοις εἰρμὸν ἀκολουθίας καὶ τάξεως, consequentiæ & ordinis in serie temporis. Cicero quod Græci dicunt εἱμαρμένην esse εἰρμὸν αἰτιῶν, Latinè vertit, ordinem seriémque causarum.

Ἔρσις, εως, ἡ, Nexus, Plexus, Religatio. πλοκή, ἀνάδεσις. vulg. lex. Apud Suidam verò scribitur Ἔρσις, & exponitur πλέξιδιον.

C. Ἀνείρω, Annecto, Necto. vt ἀνείρω τοὺς στεφάνους, Aristoph. id est, Necto coronas. ‖ Item ἀνείρω, Transfigo. ἀναπείρω, Hes.

C. Διείρω, Traiicio, Insero. Bud. ex Luc. διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, Inserens, Traiiciens. Ex eodem de quodam captiuo, ἀποσπάσει τὴν ἅλυσιν ᾗ ἐδέδεν το, ἐξῆς τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, id est Deinceps traiectorum & insutorum. Sic apud Xenoph. Pæd. 8, de equitibus Persarum regis, διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. Apud Theophrastum autem lib. 2 De causis pl. διειρόντων τοὺς πασσάλους interpretantur Adigentium paxillos. Idem Bud. apud Galenum, διεκβάλλειν καὶ διείρειν τὴν βελόνην ἐν τῇ γαστρορραφίᾳ. διεκβάλλειν δὲ διὰ τοῦ πλησίον, ἐκεῖθεν δὲ αὖ πάλιν διείρειν, interpr. Introrsus extrorsusque penetrare, id est ἔσωθεν ἔξωθεν ἔσω καὶ ἔσωθεν ἔξω. Idē Διείρειν exponit alibi Transadigo, Transsuo, Insuo, Insubulo. Dioscor. lib. 5, cap. 25, de radice scillæ, κατατεμὼν καὶ διείρας λίνῳ, ὥστε μὴ θιγγάνειν τοὺς τόμους ἀλλήλων. vbi Ruellius vertit, Traiectaque ligno segmenta modicis interuallis, ne se con tingant.

C. 2. Περιδιείρω, Circumquaque traiicio & insuo. Vnde particip. περιδιείρας, quod exponitur Implicans.

C. Ἐνείρω, Innecto, Insero, Insibulo, Implico. Dioscor. lib. 5, cap. 81 de vino mandragorite, τοῦ φλοιοῦ τῆς ῥίζης κατατεμὼν ἔνειρον εἰς λίνον ἡμιμναῖον. Et ἐνειρμένος πέδαις apud Suidam, id est συμπεπλεγμένος, implicatus. ‖ Item, Consero, Apto. vt Lorica hamis conserta. Et ἐνειρόμενον, Consertum & aptum. Bud. VNDE Ἔνερσις, Innexio. Thuc. in præfat. de Atheniensibus, χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, aurearum fibularum serie cincinnos colligentes: Vel, aurearum fibularum nexu conserto. B.

C. 2. Παρενείρω, Infibulo. Significat etiam Traiicio & penetro, Intromitto. Bud. apud Plutar. An seni admin. resp. εἰς πάντα παρενείρων καὶ εἰς πάντα καταμιγνὺς ἑαυτὸν ἀπληστίᾳ δόξης, omnibus sese inserens & per medios actus intromittens & insinuans. Greg. De bapt. λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρει, κεναῖς ἐλπίσιν ἐξαπατώμενος, sese intro insinuet, sese

intro penetret, vt Plautino more loquar. Bud. ‖Inse- A
ro, Intersero, Interiicio. Athen. ἀλλ' ἐπιχαρίτως παρενείρας
ὁ Μενέλαος, ἐπειδὴ ἤκουσε τῶν ἐπαίνων, τὸ μὲν πλουσίους εἶναι, οὐκ
ἀρνεῖται. id est (inquit B.) Venustè sermonem excipiens
& interfatus. Hoc est, Sermonem medium intercipiēs,
& verba sua interserens, & veluti intercalans.
C. Ἐξείρω, Exero. oppositum τῷ ἐνείρω. Aristoph. Equit. Εἶτ'
ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ σκεψόμεσθ' εὖ ἀνδρικῶς κε-
χηνότος τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ, id est, Extrahentes, Eximē-
tes, vt Suidas exponit: apud quem pro σκεψόμεσθ' per-
peram legitur ἐκκοψόμεθα. Alludit autem ad eos qui B
porcorum venalium linguas extrahunt vt explorent
an grandinosi sint. sed παρ' ὑπόνοιαν Comicè pro στόμα di-
xit πρωκτόν.
C.2. Προεξείρω, Ante extraho seu exero. vt προεξειραμένης τῆς
γλώττης, id est προεξελκυσθείσης.
C. ΠΡΟΣείρω, Annecto, προσάπτω, Suid.
C. ΣΥΝείρω, Connecto, Cohærenti serie continuo. vt συνεί-
ρω λόγους, Continuo sermonē, Cōtinua oratione vtor. B.
Demosth. Pro corona, καὶ πεφωνασκηκὼς, καὶ συνειλεχὼς
ῥήματα καὶ λόγους, συνείρει τούτους σαφῶς καὶ ἀπνευστί. Cui si- C
mile ex Xenophōte affert Bud. συνεῖραι ἀπνευστὶ περιόδους:
addens, Quintilianum id dicere Connectere & conti-
nuare verba, Declamare, Ciceronem. Luc. Nigr. τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν τὸν νοῦν διαφθείρων, id est,
malè continuans. quod alibi, δοκεῖ ἐκχέαι πάντα, συνείρων
ἀμουσί. Interdum sine casu ponitur pro Continua o-
rationis serie dissero, Perpetua oratione declamo. vt a-
pud eundē Luc. σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς συνείρε, orationē per-
petuā ordire. Arist. De gen. anim. λεκτέον κατὰ τὸν ἐπιβάλ-
λοντα λόγον καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀπὸ τῶν εἰρημένων συνείροντας, ser- D
mone continuato. In quibus locis accusatiuus λόγους
aut λόγον subintelligi potest. Συνείρομαι pass. Cōtinuor.
Aristot. lib. 2 De gen. & corr. scribit Deum ἐντελεχῆ ποιῆ-
σαι τὴν γένεσιν, quoniam ita maximè συνείροιτο τὸ εἶναι, id
est continuari possit & perpetua esse generatio.
‖Συνείρω neutraliter quoque accipitur, vt συνάπτω, pro
Cohæreo. Aristot. 2 Meteorol. de partib. Indiæ exterio-
ris, διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται συνείρειν, ὡς συνεχῶς εἶναι
πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ita coniungi non possunt vt conti-
nuus sit terræ habitabilis ambitus. cui oppositum est E
διωρίσθαι, definitum & terminatum esse. Idem lib. 1 De
gen. & corr. ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ἐπιπολὺ δύνανται
συνείρειν, huiusmodi principia statuere & ponere quæ
diu consentanea esse possint & cohærere. Eodem lib.
τί τὸ αἴτιον τοῦ συνείρειν τὴν γένεσιν, quæ causa sit generatio-
nis continuæ, vt nihil sit intercapedinis μεταξὺ φθορᾶς
καὶ γενέσεως, hoc est συνεχῶς ἔχειν. Hæc & alia Bud. Cōm.
pag. 538 & 539. VNDE Συνειρμὸς, οῦ, ὁ, Continuata
series, Cohærentia, Continua deductio. Demetr. Phal.
ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων. F
¶ Ἕρμα, ατος, τὸ, Fulcrum, Stabilimentum. ὑπέρεισμα Il. β, de
classe soluente, ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Il. α, Νῆα μὲν οἵγε
μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθου, ὑπὸ δ' ἕρ-
ματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini Phalangas seu Palangas vo-
cant: id est (vt Nonius expl.) fustes teretes qui nauibus
subiiciuntur quum attrahuntur ad pelagus, vel quum
ad littora subducuntur. Similiter in vulg. lex. scribitur
apud Hippocr. De articulis, ἕρματα, autore Galeno, esse
fulcimenta, & idem quod ἑρμάσματα. quod ipsum Ero-
tianus quoque confirmat. In hac signif. metaphori- G
cè etiam capitur. vt Od. ψ, Ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκτα-
μεν, οἳ μέγ' ἄριστοι Κούρων ἐν Ἰθάκῃ. Il. π, σφίσιν ἕρμα πόληος ἔ-
σκε. (Columen ciuitatis Latinè interpretari possumus,
vt Columen familiæ dixit Terētius.) Id imitatus Plut.
Polit. præcept. dicit, ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον. Eodē
sensu Pindarus Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Ho-
merus Il. δ, ἰὸν quoque siue sagittam, vocat μελαινάων
ἕρμ' ὀδυνάων, id est ἔρεισμα, Fulcrum dolorum, Quo dolo-
res vt fundamento niterentur. ‖Exponitur & ἀσφά-
λισμα ab Eustathio, & ἀσφάλεια à Suida, hoc in loco, ἀ- H
σύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὰ ἕρματα τοῦ ὀχυρώματος. Quò per-
tinere videtur quòd ab Hesychio exponitur etiā περί-
φραγμα. ‖Apud Theogn. pro confidentia & incœpto
& proposito poni videtur, vt Bud. annotat: Μηδὲν ἄγαν
σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἕρμασιν ἀνθρώπων. Ibidem

A ἀνθρώπων ἀδίκοις ἕρμασι πειθομένων. At hic locus ex Plut.
Solone, ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἁδεῖν χαλεπὸν, exponitur,
In rebus magnis administrandis difficile omnibus
placere. Vide Ἔργμα. ‖Est etiam Saburra, id est sa-
bulum crassius quo naues ad certam vsque mensuram
onerari solent vt stabiliores sint. Aristot. de apibus, ὅταν
δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦ-
μα. Simile quid de gruibus scribit Solinus, eas volatu-
ras, deuorare arenas, sublatisque lapillis ad moderatam
grauitatem saburrari. Ad quem gruū morem respiciēs
B Aristoph. dixit αὐτὸ ἕρματις πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.
Plut. Ad præfect. ind. loquens de Alexādro, ἐξὸν οὖν φι-
λοσοφοῦντα, καὶ τῇ διαθέσει γενέσθαι Διογένην, ὡς πρὸς τύχην
μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν ἕρματος πολλοῦ καὶ
κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, multa saburra. ‖Scopulus,
Saxum in mari, vt Eustath. seu (vt Hesych. exponit) πε-
τρώδης καὶ ἐπικυματιζόμενος, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπος τῆς θα-
λάσσης, & ὕφαλος πέτρα. Anacreon, ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων
φορεῦμαι. Plato lib. 8 De rep. ὅταν αὐτὴν ἴδῃ πταίσαντα, ὥσπερ
πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. Symp. ὅταν ἕρματι πλέοντες
C προστύχωσιν, vbi venissent ad scopulum, saxum. Luc. De
hist. scr. εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. Suidas in illo à se cita-
to loco, ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ
ὠκεανοῦ, ὡς ἂν ἐμπόδια εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις, exponit, Sa-
xa ingentia. Nonnulli saxeas pilas ex Virgilio inter-
pretātur, & crepidines atque obices in portus ostiis. I-
dē Suid. hoc in loco, τοῦ δὲ πίθου ἕρματι περιπεσόντος καὶ συντρι-
βέντος, exp. κωλύματι, ἐρείσματι. ‖Ἕρμα Hesych. est & σκή-
νωμα νηός. ‖Inauris. Od. σ, Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαί-
δαλον αὐτίκ' ἔνεικε· Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔ-
D νεικαν. Et Il. ξ, ἕρματ' ἐνῆκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι. id est τοῖς ὠ-
τίοις ἐνειρόμενα κόσμια, vt Eustath. exponit, etymologiam
ibi exponens huius vocabuli, quòd inaures ornatus cau-
sa auribus innecti solerent.
C. Περίερμα, ατος, τὸ, Lignum quod nauibus supponitur,
Thuc. lib. 7. Vbi Valla vertit pedicam. v.l.
Ἑρμάζω, F. άσω, Fulcio, Stabilio. Vnde in pass. apud Gal. in
Exegesi γλωσσῶν Hippocr. est ἡρμάσθαι, id est ἐστηρίχθαι. Ab
eodem ἑρμάζειν actiua voce exponitur ἑδράζειν & στηρί-
ζειν. ‖Item Saburro, id est saburra onero & stabilio.
E ‖Ἑρμάζει Hesychio præter στηρίζει est etiam μαλάσσει. Et
ἑρμάσαι eidem est ἐλαφρῶς περιελίξαι. VNDE Ἕρμα-
σμα, ατος, τὸ, quod ab Erotiano exponitur τὸ τὸν ἰσὸν τῆς
νεὼς διακρατοῦν, οὐ φορτίου τάξιν ἐπέχον, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνον.
Id autem idem esse videtur quod ἕρμα, id est saburra,
vel quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam nauim
eiúsque pondus æquandum imponitur. ‖Ἕρμασμα,
dicitur ab Hippo[illegible]cis ægræ fulcimentum chir-
urgi industria adhibitum, iniecta fascia & vinculo:
quod conuenit iis modò partibus quæ mouentur, vt
F Gorræus annotat: addens, differre ἀπὸ τοῦ στηρίγματος, id
est firmamento, quòd hoc & sine vinculo & partibus
illis quarum motus necessarius est, à quo cessatio non
est in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἔρει-
σμα, vt annotet Galen. Comm. 3 εἰς τὸ ἰητρεῖον. ET
Ἕρμασις, εως, ἡ, idem quod ἕρμα & ἕρμασμα, vt Erotianus
tradit. Videtur tamen potius exponendum Fultura seu
Saburratio: vt significet ipsam actionem fulciendi aut
saburrandi.
Ἑρματίζω, F. ίσω, Saburro. idem quod ἑρμάζω. Plutarchus
G Vtra anim. prud. de apibus Creticis, ἀνεμῶδές τι μέλλου-
σαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, ἑρματίζουσιν ἑαυτὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ παρα-
φέρεσθαι, μικροῖς λιθιδίοις. de qua apū solertia simile quid
habes in ἕρμα ex Aristot. Idem eodem libro de echinis,
ὅταν αἴσθωνται μέλλοντα χειμῶνα, ἑρματιζομένοις λιθιδίοις,
ὅπως μὴ περιτρέπωνται διὰ κουφότητα. Plin. lib. 8 cap. 35, eo-
dem sensu, Echini affigentes sese, aut arenas saburran-
tes, tempestatis signa sunt. VNDE Ἀνερμάτιστος, ου,
ὁ καὶ ἡ, Non saburratus, Saburra non stabilitus: vt ἀνερ-
μάτιστον πλοῖον apud Basilium, & apud Eustathium ἀνερ-
H μάτιστος ναῦς, ἡ μὴ ἔχουσα ἐντιθέμενον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν.
Et metaphoricè apud Plutarchum de homine animi
fluctibus agitato, ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος ἐν ταραχῇ καὶ
πλάνῃ δρόμοις ὀλεθρίοις καὶ παραφόροις διασφαλλόμενος, εἴς τι
ναυάγιον φοβερὸν ἐξέπεσε. In sequēt. autē locis si nolis Non
saburratus

saburratus interpretari, exponere potes iuxta alteram τοῦ ἑρματίζω seu ἑρμάζω significationem, Non stabilitus, Non firmatus, Non fultus. Philo libro 3 De vita Mosis, ἔνιοι τῶν περὶ ἀσέβειαν ἀνερματίστων, Nonnulli ad pietatem minimè obfirmati. Dionys. Longinus, ἀστέρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα.

¶Ἕρμα SEV Ἕρμις, ῖνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes lecti. κλινόπους. Odyss. θ de Vulcano Venerem & Martem in thalamo suo implicare volente, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντῃ. Od ψ, Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα. Tradit Eustathius deductum esse hoc vocabulum vel ab ἕρμα, quoniam ἕρμα κλίνης sit, id est fulcrum & stabilimentum tori seu lecti. vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, quòd tori foraminibus inseratur: vel ab Ἑρμῆς qui sit δοτὴρ ὕπνου, & cuius eam ob rem imago in ipsis ἑρμῖσιν effingi soleret.

¶Ὅρμος, ου, ὁ, Monile, περιτραχήλιος κόσμος. Il. σ, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. Odyss. ο, Χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. Athen. lib. 6, [αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἔλαβον] καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος, Helenæ monile à Menelao Apollini dedicatum, Apollini inquam qui Menelao vltionem in Paridem petenti, oraculo respondit, Πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο Δειμῆς. Deriuat Eustathius hoc ὅρμος (sicut & præcedēs ἕρμα) ab εἴρω, eo quòd innectatur & inseratur collo: sicut à κείρω κέρμα & κορμός: atque adeo ad differentiam alterius ὅρμος acui vltimam syllabam à quibus-annotat. ‖Est & saltationis species (apud Lucianum in libro De saltatione) κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων, alternis succedentium, alternantium, & ὅρμον repræsentantium: inde dicta quòd sit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος. quæ quomodo perageretur, ibidem docet. ‖At ὁρμοὶ (vt apud Hesychium scribitur) sunt cæmentorum ligulæ seu corrigiæ, οἱ τῶν ὑποδημάτων ἱμάντες.

C. Καθόρμιον, ου, τὸ, Monile v.l. ex cap. 2 Oseæ. καθόρμια Suidæ sunt περιθέματα. AT Κάθορμα apud Hesych. sunt τὰ ἐνόρμια περιθέματα ἀρραβωνιακὰ, ἢ κόσμια περιτραχήλια.

C. Ὑφόρμιον, ου, τὸ, dicebatur apud antiquos (vt ex lex. rhet. annotat Eust.) κοσμάριόν τι χρυσοῦν.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, Monile Bud. ex Canticis. Hesychio ὁρμίσκοι præter περιβραχίονια κόσμια γυναικεῖα ἢ περιδέραια, sunt etiam μανιάκια, ἢ κλοιοὶ, ἢ δακτύλιοι.

¶Ὅρμος, ου, ὁ, Statio nauium. Bud. ex Plutarcho. Arrianus, λιμένα τε πρὸς Βαβυλῶνα ... ὅσον χιλίαις ναυσὶν ὅρμον εἶναι. Ex eodem de Arabia, λιμένες μὲν πανταχοῦ τῆς χώρας ἐνεῖναι, οἷοι παρέχειν μὲν ὅρμους τῷ ναυτικῷ. Thucyd. lib. 4, τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον. Eustathius in illo loco Odyss. ν, Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν ἁλίοιο γέροντος Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, quum mox subiungat, ἔνθα δὲ αὐτοῦ δέσμοιο μένουσι Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅτ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, apertè à λιμὴν id est Portus, distingui annotat, (sicut & in superioribus duobus à Budæo citatis clarè differentiam hanc videre licet) esseque τὸ τέλος τῆς ἐν θαλάσσῃ καταφυγῆς, & partem τοῦ λιμένος ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ: alicubi verò & pro λιμὴν poni synecdochicè, vt ἑστία pro οἶκος, ξίφος pro ἅρμα. Vnde & Cicero apud Aratū Ὅρμοι ἐφερχόμενοι vertit, — quum cœptant constringere portus, p. 84 mei lex. Cic. Propriè igitur Statio nauium est: vnde & ab ἕρμα id est ἀσφάλισμα, ἔρεισμα, deriuatur: quòd nauis ibi tanquam in fulcro & stabilimento consistat. quā etymologiam & Aristotelis in ὁρμέω respicere videtur.

C. Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium non habens, Stationi nauium incommodus, Importuosus.

C. Δύσορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium difficilem & incommodam habens. vt δύσορμος αἰγιαλὸς apud Plut. Littus in quo statio est malefida carinis, Littus in quo naues difficulter subsistere possunt.

C. Ἐνορμίτης, ου, ὁ, Qui in portu stationem habet. v.l.

C. Ἔξορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui è statione soluit, ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γεγονώς, vt Eust. exp. ‖Apud Aristot. verò lib. 4 De part. anim. ἔξορμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, Gaza vertit Procax & terrenum in corpore: vt v.l. tradunt.

C. Εὔορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Stationem nauium opportunam & commodam habens. Hesiod. Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος.

C. Ἔφορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui in statione est. vt ἔφορμοι νῆες apud Thucyd. Quæ in statione steterant. Bud. ex Vallæ interpr. ‖Ἔφορμος substantiuè pro Locus stationi nauiū aptus, vt Bud. interpr. Locus in quo naues subsistere aut in quem subduci possunt, Statio nauium. ναυτικὴ ἔφοδος, vt Thuc. schol. in hoc lib. 3 loco exponit, καὶ τοῖς ἐφόρμοις ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. Suid. ibi expl. ἐφορμήσεις. Strabo lib. 3, [νησίδια] ἐφόρμους ἔχοντα μετρίους.

C. Πάνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Statione nauibus omnibus & omni tēpore commodam habens, vt gramm. exponunt. Od. ν, Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι. id est αἰγιαλῖτις. ‖Panhormus apud Plin. Portus nomen est. ..t Panhormum Siciliæ & Cretæ oppidum: VNDE Πανορμίτης, gentile nomen, Panhormita, Qui ex Panhormo est: & Πανορμῖτις fœm. gen. apud Athen. sub. γῆ, Ager Panhormitanus: vt Σπαρτιᾶτις.

C. Ὕφορμος, ου, ὁ, Locus stationi aptus. Pol. Strabo lib. 6, μετὰ δὲ ταύτην αἱ Οἰνωτρίδες νῆσοι δύο ὑφόρμους ἔχουσαι. Bud. Idē Strabo idipsum Suprà ἐφόρμους dixit.

Ὁρμέω, ῶ, Stationem habeo, Bud. ex Thuc. ὥρμουν ἐν τῇ Μαλέᾳ. Apud eundem lib. 1, λιμένα ἐν ᾧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν. Et ὁρμεῖν ἐπὶ δυεῖν, duabus in statione niti anchoris. Aristot. De poet. Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκε. τὸ γὰρ ὁρμεῖν ἐστὶν ἑστάναι τι. vbi etymologiam respicere videtur. Demosth. metaphoricè vsus est pag. 132, ὁ δὲ ἀφ' ὧν ἡ πόλις περιέσται τινὰ κίνδυνον ἑαυτῇ, τούτοις θεραπεύων, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. vbi intelligitur νεώς. sequitur enim οὔκουν οὐδὲ τῆς ἀσφαλείας τὴν αὐτὴν ἔχει προσδοκίαν. Hæc Budæus, addens sic accipi videri ab Aristide 215. Ὁρμέω, Appello. Herodot. ὁρμεῖν πρὸς γῆν. Nauis etiam ὁρμεῖν dicitur, id est stationem subire, In stationem se recipere. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. ‖Dicitur etiam ὁρμεῖν τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω. quod apud Pausaniam legitur. Bud. Comm.

C. ἈΝΘορμέω, ῶ, Sto contrà in statione. Propriè ἀνθορμεῖν dicuntur naues in statione ad resistendum hostibus & ineūdum prælium paratæ, quasi stantes in procinctu. & secundū schol. Thuc. αἱ ἐναντίαι οὖσαι ἐπὶ τοῦ ὅρμου. ita enim exponit in hoc eius loco, lib. 7, ἀγγέλλων ὅτι αἱ πέντε καὶ εἴκοσι νῆες τῶν Κορινθίων, αἱ σφίσιν ἀνθορμοῦσαι, οὔτε καταλύουσι τὸν πόλεμον, &c. Idem, ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀττικάς. Sed & ipsi hostes ab eodem dicuntur ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, id est, habere naues in statione inter se aduersas, & ad conflictum paratas. Reperitur & ἀντεφορμῶ.

C. Ἀφορμέω, E statione nauium discedo, Soluo, Enauigo. Polyb. lib. 1, διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην.

C. Ἐξορμέω, ῶ, pro eodem. Eurip. Pollux lib. 1, τὸ προεκπλεῦσαί πη scribit dici ἐξορμεῖν & προορμεῖν. Et metaphoricè apud Pausaniam Lacon. quod Budæus citat, Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ.

C. Ἐφορμέω, Applico, Appello, In statione sū, Stationē habeo. Thuc. lib. 4, τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμεῖν καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν. Xenophon, ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνιοι ἀνεπαύοντο. ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Polyb. lib. 1, τῷ στόλῳ τοῖς Ῥωμαίοις ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν. ‖Ἐφορμεῖν est etiam In statione se continendo imminere alteri. nam Pollux lib. 1, titulo περὶ ναυμαχίας, scribit, τὸ φυλάττειν τινάς, esse ἐφορμεῖν & ναυλοχεῖν (sicut ἀνθορμεῖν & ἀντεφορμεῖν, τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν) quod & πολιορκητικῶς προσκαθῆσθαι νήσῳ ἀπὸ νεῶν dici. Budæus exponi aubius insidere & obsidere portum: vt ἐφορμοῦντα τῷ στόματι τοῦ λιμένος. Demosthenes, ἐφ' ἣν πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμουν, id est, In statione erant imminentes in occasionem, & transitum ὑποτημούμεναι. Thucydides lib. 1, Περικλῆς δὲ λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, id est (vt scholiastes exponit) τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ἐπὶ θήραν οὐσῶν. Xen. Hell. 1, ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει εἶναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Et metaph. eadem signif. apud Demosth. Olynth. 3, πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς αὐτοῦ καιροῖς. Suid. quoque apud eundem Demosth. in Philipp. ἐφορμεῖν exponit ἐφεδρεύειν. VNDE Ἐφόρμησις Suidæ idem quod ἔφορμος substantiuum.

C.I. Ἀντεφορμέω,ῶ,In statione naues habeo ad prælīū paratas, Prælio nauali mihi imminētibus occurro. Poll.l.i titulo περὶ ναυμαχίας scribit, ἀνθορμεῖν & ἀντεφορμεῖν esse τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν.

C.ΠΑΡορμέω,ῶ,Iuxta in statione sto.Budæus ex App.5 Ciuil. αἵ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες περιειστήκεισαν. Pausan. Μίνως ἐνταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νίσον παρώρμει. Plutarchus ἀμεταβάτως in Antonio, Πομπηΐου μὲν τῷ στόλῳ παρορμοῦντος, Ἀντωνίῳ δὲ καὶ Καίσαρι τῶν πεζῶν περικεκριμένων, id est Classe à mari Pompeium stipante.Hæc Budæus.

C.ΠΕΡΙορμέω, Classem circumago. Plutarchus Antonio, οὐ δεξαμένων δὲ τῶν Βρεντεσινῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντον περιορμισθ. Pollux lib. I, titulo περὶ ναυμαχίας scribit περιορμεῖν esse ἐν κύκλῳ περιπλεῖν νῆσον καὶ προσκαθίσαι πολιορκητικῶς νήσῳ ἀπὸ νεῶν.

C.ΠΡΟορμέω,ῶ, Antè enauigo ex statione. vide Ἐξορμέω.

C.ΠΡΟΣορμέω, ῶ, Stationem habeo. Polluci idem est quod προσεδρεύω,lib.I,titulo περὶ ναυμαχίας.

C.Ὑφορμέω,ῶ.Budæus comm. scribit ὑφορμεῖν dici λῃστρικὴν ναῦν apud Polybium 42. ‖ Ibidem exponit ὑποπτεύομαι, Sum formidolosus alicui, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτευομένων. Synesium tamen ita scribere, ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον[ἐν νυκτὶ πελάζειν τῇ γῇ,] id est, Suspectum nobis erat periculum non minus, Terrebat nos non minus metus ille.

¶ Ὁρμίζω,F.ίσω, Nauem in stationem subduco & appello. Item Nauem stabilio & fulcio. Od.γ, Οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, ἵν' ἵστανται ἐίσης Σπεῖλαν ἀείραντες· τὴν δ' ὥρμισαν· ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί, In stationem subducebant. Et Iliad.ξ, πάσας δὲ ἐρύσαντο μὲν εἰς ἅλα δῖαν, Ὑψοῦ δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσαμεν, εἰσόκεν ἔλθῃ Νύξ, Stabiliemus super anchoris tanquam in statione. Thucydides, ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν, anchoris stabilientes. Idem, ὁρμίζω πλεῖον ἔξω τοξεύματος, Nauem retraho extra teli iactum. Vnde ὁρμίζεσθαι apud Thucydidem lib.I, ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο, appelluntur.Idem lib.3, ὁρμισάμενοι ἐς λιμένα. Budæus ὁρμίσασθαι exponit Applicare, κατάγειν, καταπλεῖν, citans ex Xenophonte Hellenicῶν 5, ὁρμισάμενος δὲ ἐν Περκώτῃ ἡσυχίαν εἶχε.

C.ἘΝορμίζω, In stationem nauem appello, Applico. Syn. τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενισκίῳ τινὶ χαλεπῷ. Et voce pass.apud Strab.lib.5, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας.

C.ἘΞορμίζω, E statione deduco nauem, Soluo. Demosthenes, ἐπιβουλεύει οὗτος τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος, deducere è portu. Et pas.voce apud Demetr. Phalereum ex Sophrone, vbi dicit quidā senex, ἐνθάδε ὧν κἠγὼ παρ' ὑμὲ τὼς ὁμότειχας ἐξορμίζομαι, πλόον ποτιδοκάζων, alludens ad Charontis nauiculam, expectánsque tempus quo ex hac vita transmigraret.

C.ἘΦορμίζω, Ad stationem appello nauem, Applico; Vnde ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, Portum subeo, In portum applico.

C.ΚΑΘορμίζω, Idem. seu καταπλέω, κατάγω τὴν ναῦν. Polyb. lib.I, καθώρμισ πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ' αὐτοῖς ταττομένων, applicuerunt ad oppidum quoddam. Vnde καθορμισαμένου αὐτοῦ, apud Thucydidem lib.3, quum appulsus esset.Idem lib.6, ταῖς τε ναυσὶν ἐς τὴν Θάψον καθορμισάμενοι.

C.ΜΕΘορμίζω, Trāsmitto, Traiicio. Xenophon Hellen.2, οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμεῖν ἐν αἰγιαλῷ, ἀλλὰ μεθορμίσαι εἰς Σηστὸν παρῄνει. qui tamen locus Budæo suspectus est, dubitátque an legendū sit μεθορμῆσαι. Apud Plutarchum verò in Alcibiade, de quo & hîc Xenophon loquitur, habetur, καὶ παραινοῦντος εἰς Σηστὸν μεθορμίσαι τὸν στόλον, addito accusatiuo: ita vt hic locus illum explicet.

C.ΠΕΡΙορμίζω, In stationem circumago. Citat Pollux ex Demosthene περιορμίζειν τὴν ναῦν περὶ τὸ χῶμα.

C.ΠΡΟΣορμίζω, Appello, In stationem nauem applico. Et προσορμίζομαι, Appellor, Applicor, seu neutraliter Appello, Applico. Arr.6, προσορμισάμενος δὲ ὅπῃ τύχοι ταῖς ὄχθαις. Vbi Budæo προσορμιζόμενος legendum videtur. Idem eodem libro, προσορμισθεὶς τῷ αἰγιαλῷ. VNDE Προσόρμισις, Appulsus ad littus. Budæus, ex Synesio, τῆς προσορμίσεως αὐτοῦ γενομένης οὐ πρὸς ἄνδρας χαρίεντας, quū appulsus fuerit.

A C.ΣΥΝορμίζω, Simul in stationem applico, seu appello.

C.ὙΦορμίζω, In stationem subduco. Thucydides lib.2, οὐκ ἔλαττον νυκτὸς ὑφορμισάμενοι. οὕτω δὴ ἀναγκάζονται ναυμαχεῖν κατὰ μέσον τὸν πορθμόν. Apud Philostratum autem in Heroicis, ὑφώρμισται αὐτῷ πηγή, exponitur in vulg. Fons ei adhæret.

¶ Ἐέρσω, idē quod Εἴρω, poetica reduplicatione literæ initialis vt in ἐείκω & similibus. Vnde in pass. Odyss.σ, Ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς. AT Ἤειρεν Il.κ, Συῶ ἤειρεν ἱμᾶσι Eustath. deducit AB Ἀείρω, id est ὁμοῦ εἴρω καὶ συμπλέκω.

B ΕΙΡΗΝΗ, (παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν): alii verò ab εἴρειν significante Dicere) Pax. Iliad.β, Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν. Xenophon Hellen.7, οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγή. Luc.in Nigrino, καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατεῖχε τὸ βαλανεῖον. Apud Æschinem, εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacem facere: apud Demosthenem autem & πράττειν εἰρήνην. Addidit etiam datiuum Xenophon, εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter. At εἰρήνην ἄγω πρός σε, Pacem ago tecum.

C Εἰρήνη τῶν τοιούτων, Plato De republica lib.I, Quies ab huiusmodi rebus. Quidam tamen hîc quoque vertunt Pax.

C.Εἰρηνοδίκαι, Dionysio Halic. Fœciales. Ea forma qua dicitur ἑλλανοδίκαι. Legitur tamen & εἰρηνοδίκοι. Vide εἰρηνοποιὸς quod Proximè sequitur.

C.Εἰρηνοποιός, Pacificator, Pacis conciliator. Xen.Hellen. 6, ὅταν δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμῆ, εἰρηνοποιοὺς ὑμᾶς ἐκπέμπει. Plutarchus fœciales ait esse velut εἰρηνοποιούς. At Matth.5, εἰρηνοποιοὶ nouè (vt opinor) dicuntur Pacifici, id est qui

D sunt pacifico ingenio & pacis amante. HINC Εἰρηνοποιῶ, Pacifico, Paco. Paulus ad Coloss.cap. I. vnde sumpsit & Basilius.

C.Εἰρηνοφύλαξ, Pacis custos. Æschines refert Demosthenem à populo εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι. Ita v. l. vbi & Pacificator exponitur.

C.Εἰρήναρχης, Magistratus quidam (inquit Budæus) apud iurisconsultos. ET Εἰρηναρχία idem ex Dionysio affert, de Deo dictum, vt θεαρχία. ET Εἰρηναρχεῖν ibidē

E exponit, Fungor irenarchia. Putantur autem (vt ille addit) dicti εἰρήναρχαι qui corrigendis moribus præfecti erant., quasi pacis præsides.

Εἰρηναῖος, Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus. Thuc. I, ὡς δὲ ὁ κῆρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον παρὰ τῶν Κορινθίων. ET Εἰρηναίως, Pacificè, Placidè.

Εἰρηνικός, Pacificus, Pacatus. Politianus apud Herodianū non semel εἰρηνικὸν σχῆμα vertit Pacatorium habitum. In vulg. lex. ex Can. [illegible] Antioch. ἄνευ εἰρηνικῶν γραμμάτων pro Sine literis pacificis. Eadem nos ad Can. II concilii Chalced. remittūt de differentia inter ἐπιστόλια

F εἰρηνικὰ & συστατικά. ‖ Isocr. εἰρηνικὸς λόγος, oratio de pace. ‖ Εἰρηνικός, Pacis studiosus. eidem Isocrati. ET Εἰρηνικῶς, Pacificé. cui opponitur πολεμικῶς ab Isocr.

Εἰρηνεύω, In pace ago seu viuo, Pace fruor. A Paulo dicitur ad Rom.12, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες: ab autore autem epistolæ ad Hebræos, εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων. ‖ Εἰρηνεύω, Paco, In pace contineo. Budæus ex Basilio pag.296.

G Εἰρηνευομένη χώρα Budæus apud Polyb.lib.5 interpr. Quæ bello non infesta est, Quæ à bello trāquillitatem habet. Appianus εἰρηνευομένην Ἰταλίαν & πολεμουμένην inter se opposuit. Apud Aristotelem autem cum πρὸς iunctum, εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

ΕΙ΄ΡΩ, Dico. item Interrogo, vt tradit Eustathius pag. 780. Nullum tamen huius præsentis exemplum affertur, sed futuri eius ἐρῶ, Dicam, extant passim plurima. Pro quo ἐρέω Homerus & cæteri poetæ per dialysin sæpe vsurpant ἐρέω. vt Od.ξ, ἔπος ἐρέω. Et alibi, ὧδε ποτέ τις ἐρέει. Sed & pro Interrogo. ex Homero, Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. (AT Iliad.α, ἐρείομεν eadem signi. interiecto I, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, interrogemus) ‖ Itē ἀγγέλλω, Nūtio. VNDE Aurora apud Hom.Il.β, & alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. I. ἀπαγγέλλουσα, inquit Eust. Qui tamē alioqui Od.ψ, Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, exponit per præsens ἀγγέλλουσα. (Sic autē εἴρευσαι τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα apud Hesiod.

in Theog. circa principium per præsens exponitur, Narrãtes, Memorantes: licet pro εἰρέουσαι dictũ putetur) & addit, ΕΙΝ ἐρέω Εἶρις deductum esse, sicut & Ἶρος. Est verò Εἶρις, Arcus cælestis. Sed ab Homero fingitur dea (Thaumantis & Electræ filia teste Hesiodo) quæ à diis nuntia mitti solet, vtpote ποδήνεμος & ὠκέα. Hinc etiam Fama ita vocatur. Sed & alia hanc appellationem sibi vendicarunt. Est enim & placentæ genus. Item, Auis quædam. Necnon, Herba quædam aromatica. EX QVA Ἰρινὸν μύρον, Dioscor. AT DE Ἶρος appellatiuo pro ἀπαγγελεὺς, & de Ἶρος nomine proprio mendici (quod apud Hom. habetur) lege Eustath.

COMP. autem ab illo ἐρῶ, sunt, Ἀντερῶ, Ἀπερῶ, Διερῶ, Ἐξερῶ, Κατερῶ, Προερῶ, Προσερῶ, Συνερῶ. SED notandum est, sicut εἴρηκα & εἴρημαι, pro Dixi & Dictus sum, tanquam A VERBO Ἐρέω ἐρήσω deriuantur (licet aliter sentiat Eustathius) ita & in compositione reperiri διείρηκα, ἀπείρηκα, &c. PRIMVM est Ἀντερῶ, Contradicam, Respondebo contradicens. Aristophanes Nubibus, τίς ἀντερεῖ πρὸς αὐτόν. Et præteritum Ἀντείρηκα, Contradixi. At verò ἀντίρρησις & ἀντίρρητος vide in Ρῶ quod habes paulo pòst. SECVND. Ἀπερῶ, Vetabo, Interdicam. Et in præterito ἀπείρηκα, ex Aristot. Politicῶν 2, ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, Interdixerunt exercitationibus. Sic passiuum, τοῦτο ἀπείρηται, Vetitum est hoc. Vel, Interdictum est hac re. Et cum infinitiuo. vt ἀπείρηται αὐτοῖς τέχνην ἐργάζεσθαι. & in plusquamperfecto, ἀπείρητο αὐτοῖς ταύταις [illegible]. Ex Platone autem De republica 1, cum ὅπως, ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ, &c. ‖Item ἀπείρηκα, Defatigatus sum, Animum despondi, Bud. pag. 50 ex Xenophonte & Plutarcho, in Ἀπαγορεύω. Ex Demosthene autem affertur etiam ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων pro Phocensibus pecunia destitutis & exhaustis. Sciendum est verò & hoc, in istis compositis infinitiuum sæpe exponi per præsens tempus. quo & Camerarius modo ἀντερεῖν interpretatur Contradicere: ἀπερεῖν, Interdicere, Deficere: κατερεῖν, Prodere: προερεῖν, Prædicere, &c. TERT. est Διερῶ, Disseram: sed magis est vsitatum præteritum Διείρηκα, tanquam à Διερέω (qualis formatio & in cæteris intelligenda est) Exponit autem διείρηκα Budæus apud Platonem Disserui. Item Enarraui, Discussi, Distinctè commemoraui. Additque, διείρηται hanc sequi significationem: sed & διήρηται interdum [illegible] eadem reperiri. QVART. Ἐξερῶ, Eloquar, in carmine: sed frequentius per dialysin Ἐξερέω. vt Il. [illegible].α, [illegible] ἐξερέω. Ibidem, ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. ‖At Odyss. ξ, [illegible] præsentis, pro Percontantur. QVINT. Κατερῶ, itidem pro Eloquar, interdum. vt Aristophanes Nubibus, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλεύθερος τἀληθῆ. Ex eodem affertur κατεροῦσι pro Edisserent. Item, Accusabo, Deferam: vt Xen. κατερῶ σου πρὸς πάντας (q. d. Loquar aduersus te) Sic apud Herodotũ Thalia, κατερέω πρὸς τὸν μάγον, exponitur Accusabo apud magum. Camerarius tamen Indicabo interpretatur. Idem in hoc Platonis loco in Epitaphio, ἀλλ' ὅπως οὐ μὴ κατερεῖς, vertit, Vide ne prodas me. SEXT. Προερῶ, Prædicam, Præloquar, Prænuntiabo, Aristophani. Apud Herodotum autem Thalia, προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, edicendi significationem habet, vt scribit Camerarius. Has autem significationes & præteritum προείρηκα habet, ac passiuum προείρημαι. Sed προείρηκε sæpe etiam pro Prius seu antè dixit, & προείρηται, Antè dictum est. SEPT. Προσερῶ, Alloquar, Camerarius. Sed προσερέων affertur etiam pro Consulturus, ex Herodoto: & προσερεῖν τὴν πόλιν ex Aristide pro Laudare. OCT. Συνερῶ, Patrocinabor, Defendam, ex Demosth. Vide autem in Ρῶ quæ hîc desunt, vt Ἀνάρρησις, Ἀντίρρησις, &c. eorúmque deriuata.

¶Εἴρομαι, Interrogo, Sciscitor. (quam signif. & τὸ εἴρω dat Eust.) Il. α, — οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. εἴρεο Νέστορα. In eadem, Ὅ, [illegible] κέ σ' εἴρωμαι. ET Διείρομαι, idem Il. α. ITEM Ἔρομαι in prosa, ET Ἐπέρομαι. quo tamẽ ἔρομαι vtũtur & poetæ: Hom. Od. ο, Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι Νέστορα. At ἐρέσθαι aor. est sicut & Ἠρόμην in indicat. Xen. ἤρετο, εἰ οὗτοι πολέμιοί εἰσι; At verò fut. est ἐρήσομαι tanquam à contracto themate. Aristoph. ἐρήσομαί γε τουτί. Ab Ἐπέρομαι autem est ἐπήρετο apud Xen. Σωκράτης ἐπήρετο αὐτῷ. DICITVR & Ἀντέρομαι, pro Vicissim interrogo. Greg.

ΕἼΡΩΝ, Dissimulator in oratione, Dissimulatè loquẽs. Qui aliter loquitur ac sentit. vt Cic. Offic. 1, Atque in omni oratione dissimulatorem (quem εἴρωνα Graci nõ minauerunt) Socratem accepimus. (Nam mendosè omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi existimo) Aristot. εἴρωνα opponit ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. ITEM Εἰρωνικὸς, Qui dissimulatione in loquendo gaudet. ET Εἰρωνικῶς, Cum illa dissimulatione, Dissimulaté. VERBVM etiam Εἰρωνεύομαι, Vtor dissimulatione in loquendo. Plato in Apol. οὐ πείσεσθέ μοι ὡσπερ εἰρωνευομένῳ. VNDE Εἰρωνευτὴς idem qui & εἴρων modò dictus fuit. ET Εἰρωνεία, Dissimulatio in oratione. Cic. De orat. 2, Vrbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac loquare. Et paulo pòst. In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanũ hunc Æmilianũ dicit fuisse, & eum verbo Græco appellat εἴρωνα. Sed vti ferunt qui melius hæc notunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ dissimulantiáque longè lepore & humanitate omnibus præstitisse. Vide & Acad. quæst. lib. 4, vbi de ea Socratis Ironia loquitur. COMP. Καπηρωνεύομαι, Per dissimulationẽ deludo. Item Cauillor. Bud. apud Synes. σὺ δὲ ἀχνῇ καὶ καπηρωνεύσῃ, interpr. Delicias facies, Simulabis te eam nihili facere. Et apud Æschinem in epist. καπηρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cauillari suum exilium & parui pendere. Et apud Plut. καπηρωνευσάμενος αὐτῶν, cauillis eludens. Affert verò ex eodem & cum accus. vbi hæc de iocis Ciceronis in orationibus scribit, πολλαχοῦ τῷ σκωπτικῷ πρὸς τὸ βωμολοχικὸν ἐκφερόμενος, καὶ πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ καπηρωνευόμενος, id est (inquit) Cauillis permiscens & eludens.

ΕἼΡΗΝ, ενος, ὁ, Qui iam fari potest, ab εἴρω: vt μεῖραξ itidem ab εἴρω quasi εἴραξ. Sed dicti sunt tamen εἴρενες à Lacedæmoniis (teste Plutarcho in Lycurgo) qui iam secundum post pueritiam annum attigerant: ET Μελλείρενες ab iisdem grandissimi pueri. Ita enim legendum apud eum μελλείρενες vnico λ.

ΜΕΙ῀ΡΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, Qui vel Quæ iam ea est ætate vt fari possit: quasi εἴραξ, ab εἴρω. Reddi tamen solet Adolescens. Et in fœmin. Puella. Sæpe autem in fœm. vt Aristoph. Pluto non semel τὴν μείρακα. Et Luc. ὅς ποτε ἠράσθη ἐκείνης τῆς Ἀργολικῆς μείρακος. HINC Μειρακίζομαι pro Adolesco, Bud. ex Arr. ET Μειρακιεύομαι, de quo dicam post Μειράκιον. ET DIMIN. Μειρακίσκος AC Μειρακίσκη, apud Aristoph. Adolescentulus, & Adolescentula. AT diminut. Μειράκιον passim pro Adolescens, tanquam diminutionis significationem non habens. Plutarchus De frat. char. ὁ δὲ Ἀθηνόδωρος ἦν μὲν ἔτι μειράκιον, οὐδέπω γενειῶν. Cic. ἐκ μειρακίου interpretatur Ab adolescentia in epist. Epicuri ad Metrodorum. Galenus μειρακίου ætatem post ἡβῶντας nominat. HINC Μειρακιεύομαι, (q. d. Adolescenturio, ex Laberio: vel Adolescentior, ex Varr. vt Horat. Iuuenari) Adolescentis more lasciuio & exulto, Athen. Et μειρακιεύσομαι pro eodem apud Plutarchum. ITEM Διαμειρακιεύομαι. Vide B. pag. 934 & 935, vbi & Adolescentis more ago interpr. Eadem forma dicitur νεανιεύομαι. ET alterum comp. Ἀντιμειρακιεύομαι, Aduersus aliquem adolescentis more aut iuueniliter me [illegible]ro, vel Vicissim iuueniliter ago. AT verò Μειρακιόομαι, οῦμαι, Adolesco, Adolescens euado. Xen. Pol. Lac. NOM. autem Μειρακιώδης exponitur Iuuenilis: quum dici non possit Adolescentialis. Potest autem vel à μεῖραξ vel à μειράκιον formari. Halic. de Isocratis stylo nimium curioso loquens, τὰ δὲ κομψὰ καὶ θεατρικὰ καὶ μειρακιώδη ταῦτα, οὐκ οἶδα ἣν τινα δύναιντ' ἂν παρέχειν ὠφέλειαν. id est (inquit Bud.) Nitida hæc & ostentationis plena, iuueniliterque exultantia, Iuuenili ambitione redundantia. Alicubi verò redditur & Puerilia: veluti vbi copulatur cum γελάσιμα à Luciano. DIMINVT. autem Μειρακύλλιον, apud Poll. Adolescentulus, ex μειράκιον factum potius videtur: vt hoc ex μεῖραξ.

ρΜΗΣ, Mercurius, vtpote nuntius deorum. Ab εἴρω significante Nuntio, quasi εἰρέας, & per pleonasmum τοῦ μ, ἑρμέας, deinde per synæresin ἑρμῆς. sed mutati tenuis in aspiratam ratio non redditur. Vide & alias deriuationes apud Etymologisten. Affertur ex Aristophane accusatiuus Ἑρμῆ, si mendo carent exemplaria, τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆ, τὸν Ποσειδῶ. ‖Ἑρμοῦ κλῆρος pro prima carnium portione, ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustath. ‖Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro vltimo potu, quod Mercurio vt somni præsidi libarent à cœna surgentes. ‖Ἑρμῆς, pars quædam Delphinii, id est templi quod Athenis dicatum fuit Apollini. In vulg. lex. ex Plutar. Theseo. ‖Ἑρμῆς κοινὸς vide paulo pòst in Ἕρμαιον. ‖Ἑρμαῖ, Lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cum alii multi scribunt, tum Thuc. lib. 6. Sunt verò qui capita & membra virilia eis abscissa fuisse tradant. ET Ἑρμοκοπίδαι huius facinoris autores appellati fuerunt, vt iidem illi scribunt. Vide Pauss. & Plutar. in Alcibiade. Hinc esse opinor Gall. vocabulum *hermes*, pro quo malè plerique omnes dicunt *termes*. Solitos quidem certè & ἑρμᾶς sculpi ἄχειρας atque ἄποδας ex Plutarcho quoque discimus. HINC Ἑρμογλύφος, de quo alibi.

Ἕρμαιος, seu Ἑρμαῖος, ET Ἑρμαϊκός, (vt Ἑρμαϊκὴ κύλιξ, Eustath.) Mercurialis. Ἕρμαιος seu Ἑρμαῖος λόφος apud Homerum, quod variè expositum habes apud Eustath. Et Ἕρμαια Mercurii festa apud Plat. Itē Ἕρμαιον, montis nomen, apud Eustath. Sed ἕρμαιον frequētissimo in vsu est pro lucro insperato, seu lucro inopinato & aduentitio. quod vulgò *bonne aduenture* vel *bonne rencontre*. vt quum quis iter faciens aliquid fortè fortuna inuenit. (quod etiam εὕρημα propterea appellatur, q. d. inuentū) Hinc autem factum vt quicquid boni aut emolumenti nobis contingit (præsertim verò si præter spem) id ἕρμαιον vocetur. Plato Phædone, εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς. Idem in Symp. 262 ἕρμαιον & εὐτύχημα copulat. Budæus ab illo ἕρμαιον poni ait pro bono inexpectato, ac pro sorte exoptanda quæ forte fortuna nobis oblata sit: item alicubi pro re opportuna & exoptanda. Plutarch. in Sympos. sept. sap. ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γέγονεν. Cæterùm vt dicitur κοινὸς ἑρμῆς prouerbialiter, id est communis Mercurius, ab eo qui participem se fieri postulat lucri quod fauente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit) sese nobis obiecerit: sic & κοινὸν ἕρμαιον dixit Luc. Synesius autem eodem (vt opinor) alludens, ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοινώσαι.

¶Ἑρμηνεὺς, Interpres. Xenoph. Pæd. 1, ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς παρὰ θεῶν συμβουλὰς συνιῇς. Ceb. Theb. δι' ἑρμηνέως συμβάλλεσθαι τὰ λεγόμενα. HINC Ἑρμηνεύω, Interpretor, Syn. Sed sæpe etiā ponitur pro Explicare seu explanare. vt ἑρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν apud Aristoph. διὰ χεῖρας. Naz. autē pass. dixit, τὴν παραβολὴν ἑρμηνευθῆναι pro Doceari expositionem parabolæ. Ita enim malo reddere quàm cum Budæo, Audi interpretationem. In hoc Thuc. loco ἑρμηνεῦσαι itidem vertitur Explicare: vbi dicit Pericles de se, οὐδενὸς ἥσσων οἴομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. Sed malim hîc Eloqui, quòd Explicare latius pateat. AB HOC Ἑρμηνεία, Interpretatio. Sed in isto Halicarn. loco de Isocrate, ὑψηλότερος γάρ ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, Budæus vertit enuntiationem, expositionem, enarrationem: at ego in his multisque aliis similibus locis malim reddere eloquutionem, (sicut ἑρμηνεῦσαι, eloqui verto apud Thucydidem) aut etiam dictionem. ITEM Ἑρμήνευμα, Interpretamentum, (quo Gell. vtitur) Interpretatio. vt apud Euripidem in Phœnissis veritas οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων. ET Ἑρμηνευτής, Interpretator, Plato, ἑρμηνευταί γάρ που νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώποις, de vatibus & fatidicis. ET Ἑρμηνευτικός (q. d. Interpretatorius) Ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, ἤτοι, sicut ἤγουν. Lucianus autem δύναμιν ἑρμηνευτικὴν vocauit facultatem eloquendi. q. d. facultatem eloquutoriam. COMP. Δυσερμήνευτος, Explicatu difficilis. in epistola ad Hebræos. ET verbum Διερμηνεύω, itidem pro Interpretor. ET Μεθερμηνεύω, idem. Polybius, τούτους καλοῦσιν ἐκ παρορδιναρίοις. ὁ μεθερμηνευόμενον ἐπιλέκτους. Et μεθερμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν, Plut. Cat. Trāsferri ad verbum.

Ρέω autem, alioqui inusitatum & ꝑsum, format ῥήσω, εἴρηκα, εἴρημαι: itidémque Aoristū primū Ἐρρήθην, qui potius in vsu est: eiúsque participiū ῥηθείς. Eodémque in compositis modo, vt Ἀπερρήθη, Vetitum est, Interdictum est: pro ἀπείρηται, de quo dictum paulo antè fuit. Vult autem Eustathius εἴρημαι factum esse ex ἔρρημαι. SED Ἐρρέθην etiam dicitur, tanquam à ῥέω, vt vult idem Eustath. qui & ῥέω thema ponit. Verùm quæ sequuntur deriuata, η non ε habent.

Ῥῆμα, Vocabulum, Verbum. vt Demosthenes Pro corona, ταῖς αὐταῖς συλλαβαῖς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. ‖Apud grammaticos autem ῥῆμα, Verbum, vna ex partibus orationis. ‖Ῥῆμα, Dictum, Sententia, ῥῆσις. Plato Politicῶν 1, τὸ ῥῆμα, τὸ φάναι δίκαιον εἶναι τοῖς μὲν φίλοις ὠφελεῖν, τοῖς δ' ἐχθροῖς βλάπτειν. Item ῥῆμα (inquit Budæus) Cantus, vel Oratio, vt poema, vel canticum, vel hymnus qui recitatur: apud Platonem ita scribentem, τὰ δὲ μελῶν αὐτῶν αὖ καὶ ῥημάτων διὰ τοῖς διδασκάλοις καὶ ἀεὶ διδάσκειν. HINC Ῥηματικός, Ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item Verbalis apud grammaticos. vt ῥῆμα dixi illis esse Verbum partem orationis. AT DIMINVT. Ῥημάτιον, Aristoph. Vocula, Paruum vocabulum. ITEM Ῥηματίσκιον ex Platonis Theæteto, ῥηματίσκια αἰνιγματώδη. Budæus autem ex Themistio affert itidem, συσκευασάμενος ῥηματίσκια παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη. Est autem ῥηματίσκιον itidem Vocula, vel q. d. Voculula. AT COMP. à Ῥῆμα, Ἀρρήμων, Tacitus, Mutus: ET Ἀρρημοσύνη, Taciturnitas, Silentium. ITEM Αἰσχρορρήμων, Turpiloquus: ET Αἰσχρορρημοσύνη, Turpiloquentia. ITEM Εὐθυρρήμων, Oratione vtens recta & non aberrante à vero: ET Εὐθυρρημοσύνη, Oratio talis. ITEM Εὐρήμων, Facundus: ET Εὐρημοσύνη, Facundia. ITEM Κακορρήμων, Maledicus: ET Κακορρημοσύνη, Maledicentia. ITEM Μεγαλορρήμων, Magniloquus: ET Μεγαλορρημοσύνη, Magniloquentia. de quibus Pollux.

Ῥῆσις, εως, ἡ, Dictum, Sententia, Oratio. Aristophanes Nubibus, ἦσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. Demosthenes Pro corona, παραναγνῶθι δὴ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου. Themist. De anima lib. 3, τάχα γὰρ ἂν [illegible] πυρείων [illegible] πολλάκις τῶν ῥήσεων τοῦ φιλοσόφου, [illegible] διανοία, id est (inquit Budæus) Ex verbis Aristotelis obscurissimis emicabit sensus. Apud Hermogenem, ῥῆσιν μακρὰν ἀποτείνειν idem interpret[illegible] um sententiæ ambitum. Sed & pro perp[illegible] oratione, id est quæ differt à dialogo, accipi à Luciano tradit. At ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις vide apud Erasmum in prouerb. Scytharum oratio. HINC Ῥησικοπεῖν, Suid. δημηγορεῖν. quidam Ostentare eloquentiam interpretantur. AT Ῥησίαρχος apud Hesychium suspectum est. DIMIN. Ῥησείδιον, Sententiola. Hesychius tamen habet ῥησίδιον cum ι solo in secunda, exponens λεξίδιον. AB HOC Ῥῆσις fit Ἀρρησία id est Silentium, σιωπή, apud Antiphontem, teste Polluce. FIT ET Παρρησία quæ dicitur quasi παρρησία (malè enim quidam παρὰ ei inesse putant) Libertas loquendi, Licentia loquendi, qua videlicet omnia dicuntur, etiam quæ tacenda videri possint. Orationem liberam (inquit Fabius lib. 9 cap. 2) Cornificius licentiam vocat, Græci παρρησίαν. (sed ibi hanc inter figuras orationis numerat) Plato Sympos. γέλωτα ἡγεῖσθαι ἐστὶ τῇ παρρησίᾳ αὐτοῦ. Demosthenes Philipp. 2, τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. vbi μετὰ παρρησίας aduerbio Liberè reddi potest. Apud Isocratem & Platonem, παρρησίαν διδόναι, Libertatem loquendi dare. ‖Sed generalius etiam accipi παρρησία pro θάρρος (id est Fiducia) quidā annot. At Mar. 8, Ioh. 16 & 18, atq; alibi. παρρησίᾳ aduerb. pro Apertè, Palàm. HINC VERB. Παρρησιάζομαι, Liberè loquor. Interdū & cū accusatiuo. vt παρρησιάζομαι ταῦτα πρός σε, Luc. Sic & Greg. παρρησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profitentes. Et passiua signif. πεπαρρησιασμένον, Liberè dictum. Vide Bud. pag. 278. VNDE Παρρησιαστής, ET Παρρησιαστικός, Qui liberè loquitur, seu loqui solet aut a-

mat. Aristot. διὸ παῤῥησιαστικὸς ὁ μεγαλόψυχος καὶ ἀληθευτι- A
κός. Et compar. παῤῥησιαστικώτερος, Liberior in loquendo.
ITEM Παῤῥησιαστικῶς, Cum libertate loquendi, Liberè
loquendo. CONTR. Ἀπαῤῥησίαστος, Qui liberè loqui
non audet. ET Ἀπαῤῥησιάστως oppositum illi παῤῥη-
σιαστικῶς.

Ῥητὸς, Dicendus, Fandus, vt ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον.
Demosth. Dicenda & tacenda effutierunt. (sicut Eurip.
ῥητὸν etiam & σιγώμενον opponit, id est Quod tace-
tur) vel Digna & indigna relatu, vel Fanda & nefanda.
Alicubi etiam ῥητὰ opponuntur τοῖς ἀποῤῥήτοις. vt Isocr. B
περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀνακοίνου. vbi ῥητῶν exponitur
Quæ in vulgus efferri possunt. Demosth. autem hæc
copulauit, appellans Philippum ῥητῶν καὶ ἀποῤῥήτων κύ-
ριον. Apud Soph. Philoct. dicitur non esse ῥητὸν quod
nullis exprimi verbis potest. At verò Hesiodo mor-
tales pro voluntate Iouis sunt vel ῥητοὶ, vel ἄῤῥητοι, Cele-
bres vel incelebres. ‖Ῥητὸν, Dictum, Sententia, Bud.
ex Basil. & Greg. Idem ῥητὰ pro oraculis ex Iustino Mar
tyro affert. Sed & ζήτησιν τὴν κατὰ ῥητὸν καὶ διάνοιαν ap-
pellant Græci rhetores (ex quibus Hermog.) quam La- C
tini quæstionem scripti & voluntatis, vt idem scribit.
‖Ῥητὸς, De quo certis verbis conuenit, Præfixus, Præsti
tutus, Præfinitus, Constitutus, Certus. vt Il. φ, μισθῷ ἐπὶ
ῥητῷ, Constituta mercede, in v.l. (malim tamen cum
Horatio Pacta mercede.) Thucyd. 1, πρότερον δ' ἦσαν ἐπὶ
ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι, erant patria seu auita re-
gna certis honoribus definita. Idem lib. 2, καὶ ἀργύριον
ῥητὸν ἐτοιμάζειν. Sic dicitur ἐν ῥητῷ χρόνῳ ab Æschine, Sta-
to tempore. Sic etiam ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ, & plur. ἐν ἡμέραις ῥη
ταῖς, Thuc. 6. Xen. autem cum accus. Hell. 3, παρέσεσθαι εἰς D
ῥητὴν ἡμέραν. ‖Dicitur quoque ἐπὶ ῥητοῖς non adiecto
substantiuo. Thuc. 1, ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, Nō
certa lege, vel Non certis legibus. Interdum verò ἐπὶ
ῥητοῖς Certis conditionibus. Vide Bud. pag. 976: vbi &
pro Non gratuitò poni docet. Apud geometras item
ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea: & ῥητὸν τετράγωνον, definitum
quadratū. Cam. HINC cōp. Ἄῤῥητος, Indictus, Nō dictus.
Od. ξ, Καί τι ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄῤῥητον ἄμεινον. Sic vsus
est Plato in Sympos. καί μοι ἔστω ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. ‖Ἄῤ-
ῥητος, Infandus, Ineffabilis. Soph. Electra, δείπνων ἀῤῥήτων. E
Herodot. ἄῤῥητα ἱερὰ εἰς ἄρσενα γόνον. Huc pertinet ῥητὰ καὶ
ἄῤῥητα, de quo paulò antè. Et ἄῤῥητος θεὰ Plut. Cæs. Cuius
nomen fari non licet, Bona dea. ‖Item ἄῤῥητοι ἰδιό-
τητες, arcanæ, de quo in Ἰδιότης. ET bicomp. Ἀῤῥητο-
ποιὸς, Nefanda [illegible] infan[illegible] perpetrans, & obscœna.
VNDE Ἀῤῥητοποιΐα, QVA [illegible] Ἀῤῥητουργία, Nefandum
facinus, Quod obscœnè perpetratum est. ADVERB.
autem sunt Ῥητῶς ET Ἀῤῥήτως. Ac ῥητῶς quidem est
Certis verbis, & quòd vulgò dicunt Expressè: vt Bud.
interpr. in hoc Themistii loco in 3 De anima, ῥητῶς γὰρ F
ταῦτά φησι περὶ αὐτοῦ. Addit verò posse exponi Ad verbū.
Idem apud Lucianū pag. 181 exponit Planè, Certò, No
minatim. Ἀῤῥήτως autem Infandè: vel, vt quidam, In-
effabiliter, Inenarrabiliter. Possumus etiam reddere
per periphrasin, Ita vt indignum sit relatu. Sunt & qui
interpr. Arcanè.

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, Orator. vt Il. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά
τ' ἔργων, id est Oratorē verborum & actorē rerum, Cic.
interpr.

Ῥήτωρ, itidem Orator: sed vtrisque scriptoribus in vsu. vt G
Demosthenes appellatur ῥήτωρ. Sed nonnunquam e-
tiam vilius aliquid sonat: vt quum iunguntur ῥήτορες
& δημαγωγοὶ, ab Isocrate. Vnde & Causidicus alicubi, i-
tem Rabula vertitur. Et ῥήτορες φαῦλοι, Xen. & Æschines.
HINC Ῥητορικὴ (subaudi τέχνη) Oratoria ars. Vulgò Rhe
torica. Aristoteles Rhetoricῶn 1, ὥστε συμβαίνει τὴν ῥητορι-
κὴν οἷον παραφυές τι τῆς διαλεκτικῆς εἶναι. Et ῥητορικὴ δύναμις
apud eundem. ET Ῥητορικὸς adiectiuum, Oratorius,
Ad oratorem pertinens, aut etiam ad artem orato-
riam. vt λόγοι ῥητορικοὶ, & συλλογισμὸς ῥητορικὸς, & ῥητορι- H
κὴ ἐπαγωγὴ, Aristoteli. Et apud eundem τὰ ῥητορικὰ
scholiastes exponit ἃ ὀφείλει ὁ ῥήτωρ λέγειν. ‖Sed ῥη-
τορικὸς dicitur etiam Qui artem oratoriam tenet, Elo-
quens. Isocrates Nicocle, καὶ ῥητορικοὺς μὲν καλοῦμεν τοὺς
ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυναμένους. ET Ῥητορικῶς, Oratorio

A more, Artificio oratorio, seu Eloquentia oratoria. Æ-
schines in Timarcho, μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς.
ITEM verbum Ῥητορεύω, Oratoria arte vtor, Artem o-
ratoriam exerceo. vt πολιτεύεσθαι καὶ ῥητορεύειν, Isocrates
in Epistolis: & Appianus de Cicerone, ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν
τε καὶ ῥητορεῦσαι. Item Laertius de Socrate, καὶ γὰρ πρῶτος
ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Budæus autem ῥητορεύειν exponit O-
rationem habere, id est pronuntiare, in hoc Luciani lo
co, vbi accusatiuo iungitur, καὶ Ὀδυσσεὺς ὁπότε μετὰ τὸ
δεῖπνον τὴν ἐπεσταλμένην αὐτῷ πρεσβείαν ἐῤῥητόρευε. Rursum
B Budæus ait ῥητορεύειν τὸν λόγον esse Ore pronuntiare rhe-
torico more. sed affert exemplum ex Isocrate ad Phi-
lippum, vbi vox passiua ῥητορεύεσθαι habetur, τοὺς μὲν ὑπὲρ
σπουδαίων πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων λόγους ῥητορεύεσθαι,
τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι. HINC Ῥητορεία,
Oratio in qua rhetoricæ præcepta seruantur, Oratio
rhetorices artificio elaborata. Item Oratoria eloquen-
tia. Isocrates Panathenaico, καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν ταῖς ἐν
ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Synesius, ἁπάσης ῥητορείας i-
σχυροτέραν ἀπέφηνε τὴν ἐξ οἰκείας γνώμης μετάνοιαν.
C COMP. Ἐπιῤῥητορεύω, cum accusatiuo & datiuo. Lucia-
nus, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπιῤῥητόρευσεν αὐτῷ, id est (inquit
Budæus) Qui talem super eius funere orationem ha-
buit. Sed videtur significantius esse Græcum hoc ver-
bum. ET Καταῤῥητορεύω, Vi eloquentiæ demul-
ceo. Vide Bud. p. 1079: sed illic malè Herodotum pro
Luciano citari scito.

Ῥήτρα, Dicendi locus, Dicendi vices. Budæus apud Lu-
cianum pag. 104 & 236. ‖Item Dictio, id est oracu-
lum. (ita enim Liuius dictionem vsurpat) Plutarchus
D in Lycurgo, eum dicit suas leges vocasse ῥήτρας, tan-
quam χρησμούς τινας, id est quædam oracula. Sunt ta-
men qui ῥήτρας Lacedæmoniorū exponant Edictiones
breues. ‖At ῥήτρα Homero, Pactum, Pactio, Conuen
tio, Odyss. ξ, Ἀλλ' ἄγε δὴ ῥήτρην ποιησόμεθ'. αὐτὰρ ὄπισθεν,
&c. Paciscamur inter nos. ‖Item Decretum, (vt
scribit Budæus) in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς
βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν. Sunt verò qui generaliꝰ ῥήτραν ac-
cipi dicant etiam pro σύγγραμμα. VNDE Ῥητροφύλα-
κες iidem qui & γραμματοφύλακες.
E Præpositionibus autem iunctum Ῥέω illud inusita-
tum, formauit quæ sequuntur partim verba, par-
tim verbalia.

C. ἈΝεῤῥήθην ὕπατος, Plutarchus, Renuntiatus sum con-
sul, Creatus sum consul. vt ἀνηγορεύθην ab ἀναγορεύω. Et
participium Ἀναῤῥηθεὶς, Renuntiatus. At ἀναῤῥηθεὶς στέ-
φανος ex Demosthene Proclamata corona. HINC
Ἀνάῤῥησις, Renuntiatio, Creatio. Item Proclamatio.
Aristides.

C. ἈΝΤΙῤῥησις, (tanquam ab Ἀντιῤῥέω) Contradictio, Re-
F sponsio qua contradicitur alicui & repugnatur. Item
Refutatio. Philo De mundo, καὶ ἀρκτέον γε τῆς ἀντιῤῥή-
σεως. VNDE Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, Oratio qua obie-
ctionibus respondetur, Oratio refutatoria. vt Aristidis
πρεσβευτικὸς & ἀντιῤῥητικὸς Libanii, quæ orationes ho-
diéque extant. Sunt etiā Eusebii Cæsariēsis ἀντιῤῥητικὸς
πρὸς τὰ Ἱεροκλέους. Dionys. Areopagita, οἱ περὶ τούτων τῆς
παρανοίας Σίμωνος ἀντιῤῥητικοὶ λόγοι. Et plural. neutro ge-
nere ἀντιῤῥητικὰ dicti libri Iosephi contra Appionem.
AT Ἀναντίῤῥητος, Cui contradici non potest, Irrefutabi-
G lis, Minimè controuersus, Minimè dubius. Act. Apost.
cap. 19, ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων. Plutarchus autem
Themistocle, ἀναντίῤῥητον ἱκεσίαν, Supplicationem irre-
fragabilem dixit, vt Camerarius interpretatur. ET
Ἀναντιῤῥήτως, Citra contradictionem, Nullo repugnan
te, Extra omnem controuersiam. Hæc autem verbalia
cum Ἀντιῤῥέω non posui, quòd aliam deductionem ha-
beant: sicut & simplicia ῥῆμα & ῥῆσις, &c. Sic verò & ab
Ἀποῤῥέω separādum duxi ἀποῤῥηθῆναι, & inde deducta, ἀπόῤ-
ῥημα, ἀπόῤῥησις, ἀπόῤῥητος. Idem denique & in cæteris ob-
H seruaui. Cæterùm ET Ἀντιῤῥηθῆναι dici sciendum est
pro Contradici: quòd tamen suprà non posui, quia e-
xemplum non suppetat.

C. Ἀπεῤῥήθη, Vetitum est, Interdictum est. Et partic. ἀποῤῥη-
θεὶς, Vetitus. Aristides, ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, quū veti-
tū esset. vacāte particula μή. Apud Plat. autē De Leg. 11,

ἀπὸ δὲ γένους παντὸς ἀπορρηθῆναι, quasi A toto genere abdicari, inquit Camer. HINC Ἀπόρρημα, Interdictum: ET Ἀπόρρησις, Interdictio. Item Renuntiatio. Et Defatigatio. De quibus signif. Bud. pag. 49 & 50. Vide & Ἀπεράω. ET Ἀπόρρητος, Vetitus, Lysiæ. Item Arcanus. (& apud Euripidem ἀπόρρητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica) vnde ἐν ἀπορρήτῳ, & ἐν ἀπορρήτοις, item δι' ἀπορρήτων, Secretò vel Clam. Ex Plutarch. autem in Themist. πρᾶξις ἀπόρρητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, Res vulgo non diuulganda. Sed Inenarrabile etiam sonat seu Ineffabile, ἄφραστον καὶ ῥηθῆναι μὴ δυνάμενον. Nonnunquam verò Indignum relatu, ῥηθῆναι ἀνάξιον. De quibus vide B. p. 51. B

C. Διερρήθη, Discussum est, Distinctè explicatum est. idem quod διείρηται de quo dictum est in Διεράω. HINC Διάρρησις ET Διαρρήδην. quæ tria vno eodémque in loco habes apud Plat. De legib. lib. 11, pag. 346. Vbi etiam pro διήρηται repono διείρηται, non quòd nesciam alterum pro altero poni, sed quia διερρήθη in sequente linea pro eodem dicit. Et διάρρησις ibidem est Explicatio distincta & q. d. expressa. SIC Διαρρήδην, Explicatè. Item Clarè, Apertè, Manifestè, Bud. ex Demosthene & Æschine. Idem verò alicubi apud Plat. vel Non obscurè vel Verbis conceptis, significare scribit. C

C. ΕΠΙρρημα, Aduerbium, vna ex partibus orationis apud grammat. vt ῥῆμα iisdem est verbum. Item ἐπίρρημα, certa quædam pars comœdiæ, de qua lege Hesych. & Suidam. Ita vocabatur & gestamen quoddam comicum, teste Polluce. si modò ἐπίρρημα emendatè apud eum legitur. AT Ἐπίρρησις, Camer. interpr. Vituperatio, ET Ἐπίρρητος, Vituperabilis. Redditur & Infamis, in hoc Xenophontis loco, αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι τέχναι ἐπίρρητοί τέ εἰσι καὶ εἰκότως πάνυ πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται. Vide de vtroque Hesych. & Suidam. Eustath. certè in ἐπίρρητον ait ἐπὶ esse pro κατά. ADVERB. autē Ἐπιρρήδην, Palàm, Apertè, διαρρήδην. vt exponitur à Scholiaste Apoll. in Arg. 2. In alio autem eiusdem libri loco. φανερώτερον, παρρησιαστικώτερον. & addit, οἱονεὶ ἀναφανδόν. Eustath. verò apud Aratū ait esse ῥητῶς & ὀνομαστικῶς, vbi canit, — ἐπεὶ δ' ἐκείνας ἐπιρρήδην καλέονται. D

C. ΚΑΤάρρησις, Accusatio. (vt κατερῶ Accusabo) Item Cōdemnatio. Nam vt καταρρησις Hesychio est κατηγορία, (itémque καταβόησις & καταλαλιὰ, & κακολογία, quæ illi primæ signif. affinia sunt) ita Suidæ est κατάγνωσις, & quidem hanc solam ei signif. danti. E

C. ΠΡΟερρήθη, id est προηγορεύθη, Prædictum est. Et Πρόρρησις, Prædictus. HINC Πρόρρησις, Prædictio, Vaticinium, Phil. De mundo. Et lib. 2 Epigr. Καί με τὸν ἠϊθέων προρρήσιος εἵνεκεν ἐσθλῆς. ‖ Apud Thucydidem autem lib. 1 exponitur Iussum. ET Πρόρρητος, Prædictus, ex Sophocl. Trach. ET Προρρητικὸς, q. d. Prædictorius. Vnde βιβλία προρρητικὰ Hippocratis, Libri qui prædictiones de morbis continent. Quid autem πρόρρησις differat ἀπὸ τῆς προγνώσεως docet aliquot locis Galenus ex aliorum etiam opinione. F

C. ΠΡΟΣερρήθη, id est προσηγορεύθη, Appellatus est, Nuncupatus est. Item Salutatus est, ex Euripide. HINC Πρόσρημα ET Πρόσρησις. Aristides in Panath. οἵτε γὰρ ξένοι δι' ὅσους ἄλλους πολίτας γνησίους ὄντας ἀνέχονται τῇ προσρήματι, Hac appellatione continentur, Bud. (Vide & Pollucem de hac voce.) Idem & Πρόσρησις signif. Plato Epist. ἆρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; Item Compellatio. vt πρόσρησις οἰκέτου, Verba quibus compellatur seruus, ex eodem in Leg. Item Salutatio. Synes. μονονουχὶ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει. G

ΕΙΣ, VEL Ἐς, Ad. vt ἤλυθον εἰς Τροίην, Hom. Veni ad Troiā: sed Lat. Veni Troiā. Hesiod. ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα. Hom. ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν. Soph. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; εἰς ποίους βροτούς; Od. χ, συβώτην εἰς ἑ καλεσσάμενος. Xen. Hell. 6, in princ. ἐστράτευον καὶ εἰς τὴν Φωκίδα: & ἐπρέσβευον εἰς τὴν Λακεδαίμονα: & διεβίβαζον εἰς Φωκέας: & aliquanto post, ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Aristoph. ἐς λογίαν ἔρχομαι: & εἰς ἐμὲ ἥκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliisque huiusmodi: vt εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portauit ad Græcos, vel Apportauit Græcis, seu Importauit. Item εἰς χεῖρας ἐλθεῖν Xen. eo modo quo Lat. Ad manus venire. Interdum verò εἰς genit. iungitur, sed H

cum quo subauditur accus. vt quum dicitur εἰς ἀΐδος seu ἀΐδος δὲ, vel ἀΐδαο, & in prosa εἰς ᾅδου, cum ἦλθεν vel ἔπεμψεν, aut alio huiusmodi verbo, subaudiendo οἶκον vel δόμον. Tale est ἐς διδασκάλου, & ἐς μουσαγωγοῦ. ‖ Alicubi autem vacat εἰς, habens signif. motus, vt quum dicitur ab Homero εἰς ἅλαδε: nisi quis malit otiosam esse particulam δε: vt sit εἰς ἅλα δε pro εἰς ἅλα. ‖ Et vt Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem: sic & λόγος ὠφελήσειν εἰς ἀνδραγαθίαν, Xen. Pæd. 3. ‖ Item vt dicitur Ad quid: pro Cuius rei gratia, vel In quem vsum, sic εἰς τί affertur in v. l. itémque εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα, ex Marci cap. 1. Quibus addi potest ex Paulo 1 ad Tim. cap. 4, εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν, &c. ‖ De εἰς autem pro Ad significante Vsque ad: & pro Ad significante Circiter: item pro Ad id est apud, dicetur infrà: necnō de τὸ εἰς ἐμὲ pro Quod ad me attinet.

Εἰς vel Ἐς, In. vt Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. Hell. 4, in princ. hîc enim non dixeris Venit ad Phrygiam, sed in Phrygiam. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, & in similibus locis. Quinetiam in superiorum exemplorum nonnullis locum magis habere possit In, quàm Ad. Sic & in sequent. locis: vt Od. κ, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Quo dixit modo quidam tragicus εἰς ὄμματ' ἄλλου φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, sine præpos. ‖ Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν in colloquiū venire, Plut. Sic & vbi εἰς pro ἐν ponitur, tūc vertitur In: vt εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æschin. in concione sedeo. Et ταῖς εἰς τὸ μέσον pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. Pæd. 4. Et εἰς σήλην γράφειν, Demosth. Affertur & εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι ex Æschine pro In senatu pronuntiari. ‖ Εἰς redditur In itidem, vbi iungitur quibusdam temporis aduerbiis, aut nominibus quæ temporis & ipsa significationem habent. vt quum dicitur εἰς ἔπειτα siue εἰσέπειτα, & εἰς αὖθις seu εἰσαῦθις: sic εἰς ἀεὶ, & εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. item εἰς τὸ παρὸν, vbi rursum εἰς pro ἐν accipitur. dicitur enim εἰς τὸ παρὸν pro ἐν τῷ παρόντι: Latinè tamen In præsens, non In præsenti. Sic εἰς τὸ παραχρῆμα. Aliquando verò εἰς in huiusmodi locis omninò vacat: vt quum aduerbio αὔριον iungitur, & dicitur εἰς αὔριον pro αὔριον simpliciter: sicut apud Platonem in Critone, καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὔριον (vel εἰσαύριον) ἔσται, τὸν βίον σε τελευτᾶν. Sic & cum ἀεὶ sæpe vacat. Quinetiam ἐς ποτὲ apud Sophoclem legitur pro ποτὲ solo. (Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, & ἐς τρὶς pro τρὶς apud Herodotum.) Interdum autem εἰς cum nominibus temporis itidem significationem habentibus, non redditur In: sed aduerb. o vtimur in interpret. vt ἐς ἑσπέραν, vesperi: εἰς τὴν ὑστεραίαν, postridie: εἰς τρίτην ἡμέραν, perendie: vt Budæus interpretatur in hoc Luc. loco, ὃ ἤλεγε μὴ ἐλάσῃς τήμερον, μηδ' αὔριον, ἀλλ' εἰς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν (quod & de similibus intelligendum est) non ita semper reddi potest: sed alicubi, Tertio ab hinc die, vel Tertio post die, vel Intra tertium diem. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xenoph. Pæd. 8 pro Tricesimo abhinc anno. quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum.

‖ Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, vt εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr. Suppeditare pecunias in bellū, vel ad bellū. ‖ Itē In pro aduersus, Cōtra. vt εἰς τὸν δῆμον, aduersus populū, ex Æsch. Sic dicitur epigramma aut aliud quidpiam scribi εἴς τινα in aliquem, pro Aduersus aliquē. Sed interdum εἰς bene sonat, cum huiusmodi etiam verbis: vt Greg. εἰς Βασίλειον λέγειν, In laudem Basilii scribere. Nisi quis malit simpliciter, De Basilio scribere. Sic εἰς Εὐαγόραν Isocr. pro De Euagora, τῶν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἴομαι παραλιπεῖν. Xen. autē καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ Hell. 7, est Contemni in rebus bellicis. Vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur & Ob in locis illi similibus: vt εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, Aristot. Ob iustitiam laudatur. Et in contrario loquendi genere, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem loco εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, εἰς verti posse Ob existimo: sed quum dicitur εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι puto cōmodius reddi posse quàm per Ob: nimirū interpretando, Probra in alicuius ignobilitatē iacere. Sed & præpositionē omittendo, ita, Igno

bilitatē alicuius insectari. Quinetiā illud εἰς δικαιοσύνην A ἐπαγρεῖται verti posse crediderim omissa itidē præpos. Commendatur eius iustitia. Aut certè, Commendatur ille ad iustitia. Est autem huius generis illud Xenoph. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, aliam tamen interpretationem per In commodius admittens.

Εἰς, Circiter. quam signific. habet & Ad interdum. Thucydid. ἐς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Pausan. εἰς πεντακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, Circiter trecentos, Ad trecentos.

Εἰς, Apud Thuc. εἰς βελτίονας μνησθῆναι. Dem. Pro corona, παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς. Sic Plut. λεκτέον εἰς ἅπαντας, Apud omnes, vel, Coram omnibus. Paus. διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας. Item, εἰς ἅπαντας γνώριμον, Apud omnes, vel, Apud vulgus, aut, In vulgus notum, seu vulgo. B

Εἰς, Vsque ad. In qua signif. interdum & Ad sine adiectione ponitur. vt εἰς ἐμὲ, vel ἐς ἐμὲ, Pausan. Vsque ad me, id est Vsque ad ætatem meam. Sic εἰς τόδε χρόνου, Ad hoc vsque tempus. Et εἰς τοῦτο, Hactenus. Item, ἐς ὃ, vel ἐς ὃ δὴ pro Vsque dum, Donec. Vide Ἔστε. C

Εἰς, Quod attinet ad. vt Pausan. τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, & τὰ μὲν εἰς Τολμίδην, Quæ ad Medusam (seu ad Medusæ historiam) & Quæ ad Tolmiden pertinent. Bud. p. 1041. Sic apud Xen. καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ dixi posse reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At verò ex Eurip. τὸ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. Sed & illud εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι. Bud. putat accipi posse pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens & εἰς ὦτα ἐάχει ex Homero, & ἐπιφανεὶς εἰς κακίαν ex Plut. tanquam similia, quæ habes p. 1040 & 1041. D

Εἰς cum adiūcto ei nomine, sæpe redditur per aduerbium, vt εἰς ὑπερβολὴν, Summè. Æsch. in Timarch. λέγειν δ' εἰς ὑπερβολὴν δυνατός. Sic dicitur εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα, à Luc. Sic εἰς τὰ πρῶτα, & εἰς τὰ ἔσχατα, & εἰς τὰ μάλιστα (quod & ἐν τοῖς μάλιστα) itidem pro Summè. Potest autem εἰς & in huiusmodi locis videri accipi pro Vsque ad, ea forma qua dicitur Lat. aliquis eloquens esse, vel doctus ad miraculum vsque. Sic & quum dicitur εἰς βάθος, pro Profundè. Sed in multis locis vbi itidem per aduerbium redditur, hanc significationem habere nō potest. vt quū dicitur εἰς καιρὸν, & εἰς καλὸν, pro Opportunè seu Commodè: vbi εἰς pro ἐν accipitur: quū idem valeat quod ἐν καλῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. Quin & εἰς τάχος & εἰς κάλλος itidem aduerbialiter ab Atticis dici quidā annotarunt cū verbo γράφειν, pro ταχυγραφεῖν & καλλιγραφεῖν. Huc pertinet εἰς τέλος pro Omnino. Item ἐς δύναμιν, quod Bud. vertit Quàm potuit maximè. Sed redditur etiam Pro viribus, vel Totis viribus, seu Pro virili parte: sicut & ἐς τὸ δυνατόν. At εἰς μακρὰν & οὐκ εἰς μακρὰν, aliáque loquendi genera per εἰς, vide in iis vocabulis quibus hæc præpositio præfixa est. E F

‖Sunt & qui εἰς ἕνα apud Xenoph. Pæd. 2, reddant aduerbio Sigillatim, vbi dicit, εἰς ἕνα προβαίνεται ἡ τάξις: & tamē apud eundem εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, reddūt Per binos: & εἰς τέσσαρας ἔρχεται ὁ λόχος, per quaternos.

ΕἼ ΣΩ. Intra. Et pro εἰς apud Hom. In: cum accus. vt Iliad. α, — Ἴλιον εἴσω. Et Od. ο, — τὴν ὅτε μοι πόλιν εἴσω. Item Il. γ, — δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. sic alibi. In prosa autem cum genit. vt εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Cam. Interdum verò sine casu, Intro, Intus. Aristoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Et cum articulo, ὁ εἴσω, Interior, Penitior. εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Plato De rep. In partem interiorem manus. ‖Ἔσω βέλους ἐλθεῖν, Synes. vt Lat. Intra teli iactum. ‖Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, Hermog. vt Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, *Dedans trente iours.* ‖ At Εἴσω πέντε ταλάντων ex eodem pro Infra quinque talenta. DICITVR & Ἔσω. Apud Bas. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, & ὁ ἔνδοθεν pro eodem. VNDE Ἔσωθεν, Intrinsecus. & q.d. Abintus. Interdum & simpliciter pro Intus. vt Matth. 7, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim necesse hic Intrinsecus reddere. G H

ἜΣΤΕ, Donec, Quādiu. Sophocl. ἔστ' ἀπέψυξεν βίον. Et ἔστε τοῦ apud Apoll. (vacante τοῦ) Arg. 2, ἔστε τοῦ οἱ λοιγὸν ἀθρόως μὲν καὶ ἀμφοτέροις ἐδάμασσε. Xenoph. cum præt. imperf. ἔστε Σωκράτει συνήειν. Sic Arrian. ἐδίωξεν ἔστε φάος ἦν. Cum præs. coniunctiui, Soph. Aiace, ἀρήγετ' ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω, donec venero, pro ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω. vt ἔστ' ἂν πυνθάνηται, Herodot. Sic Xenoph. ἔστ' ἂν οἱ πολέμιοι δείσωσι, καὶ ξύμπαντα πίωσι. Synes. καὶ πάντα δρῶσιν ἔστ' ἂν ταῖς ἀγκάλαις διαρρυῶσιν. Ἔστ' ἐπὶ, Vsque ad. Apoll. 2, Ἔστ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε κολώνης. Et Arrian. ἔστε ἐπὶ κνέφας, Vsque ad diluculum. Et sic identidem.

ΕἿΣ, ἑνὸς, Vnus. Neutr. ἓν, Vnū. AT fœm. Μία, Vna. Prouerb. εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, Vnus vir, nullus vir. Eurip. itidē prouerbialiter, εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. Et εἷς τῶν πολλῶν Demosth. Vnus è vulgo. Interdum relinquitur subaudiendum: vt τῶν τριάκοντα ὤν, Xen. ‖ Ἕνα καὶ δύο dixit Hom. quod Lat. Vnum & alterum. ‖ Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, vt εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, Alter alterius loco cedens, ex Dioscoride. Sic Basil. καὶ μία τῆς μιᾶς ἤρτηνται, Vna alteri hæret, Bud. interpr. ‖ At verò εἷς καθ' εἷς, Mar. 14, ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli, vel Singulatim, aut Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Ioann. cap. 8, v. 9, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς. vbi vetus interpr. reddit Vnus post vnū exibāt. alii, Singulatim vnus post alium exibant. At Paulus ad Rom. 12, v. 5, dixit ὁ δὲ καθ' εἷς pro Singuli, ei opponēs πολλοί. Tale est quod affertur ex Macc. 3, ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Vnusquisque amicorum. At in Epigr. ἓν καθ' ἓν ἀθροίσας. Et καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν apud Plut. Singulos seruos. Item καθ' ἕνα, Singula apud Isæum. De quibus Bud. p. 772. Sed vidēdum num potius καθ' in his locis sit ex κατὰ pro καὶ εἶτα: quum alioqui in εἷς καθ' εἷς non videatur locum habere κατὰ, at καθ' pro καὶ εἶθ' illi conuenire. Alii autem (quòd vt opinor hic laborarent) καθεῖς scripserunt: vt quā scripturam aliqua etiam ex nostris exēplaribus Test. noui habebant. ‖Item ἓν παρ' ἓν pro Vicissim, Plut. apud Budæum pag. 242. ‖ Et ἓν πρὸς ἓν Bud. ex Thucydide, pro Vnum cum vno comparando. In v. autem lex. ex Platone De rep. 1, ἓν ἀνθ' ἑνὸς itidem pro Si vnum vni conferatur. Apud Luc. παρ' ἕνα χαρέοντες redditur Per manus alternatim reste ducta. At quum dicitur παρ' ἕνα τοσοῦτο, signif. vno dempto totidem. ‖Et εἰς ἓν, vt Lat. In vnum. Sed ex Philostr. affertur & pro Priuatim. Ex Aristot. autem citatur ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει pro Peccat vno modo. Ὑφ' ἓν ex Diosc. pro Sigillatim, ὑφ' ἓν προεκτεθέμενοι. Ex Aphrod. autē ὑφ' ἓν ὅλον σήπεται, pro Simul omne putrescit. Et ὑφ' ἓν ὅλον ἐξάπτεται Simul omne accenditur. At verò à grammaticis dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι (id est legi) quæ velut vniuntur in pronuntiatione, quum alioqui diuisa sint: vt apud Terentium, Heri semper-lenitas. Sed & nota quæ his locis apponebatur, ὑφ' ἓν dicta fuit à quibusdam: reperitúrque & ὑφὲν scripta.

Εἷς ἀνὴρ, apud Aristidem eo modo quo Gall. dicimus Vn homme. in v. l. non addito exemplo. At in Test. noui scriptis εἷς pro τὶς rarum non est (quale est & συκῆν μίαν Matth. 25.) Ibidem verò legitur & εἷς τις, vt Marci 14, v. 47, εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων. vbi vertitur simpliciter Quidam. Nam Cicero addit quidem & ipse Vnus cum Aliquis, sed tum quum incerta est persona. ‖ At verò apud Aristotelem εἷς ἑκαστοῦ, est Vnusquisque. Polit. 7, ὁμοίως δὲ τοῦτο ὑπάρχει καθ' ἑνὸς ὁποιουοῦν τῶν ἀνθρώπων. Sic De cælo lib. 2, τῶν γὰρ πλανωμένων ἓν ὁτιοῦν πλείους φορὰς φέρεται. At εἷς ἕκαστος, ad verbum respondet Latino Vnusquisque.

Μία autem vox fœminina varium & ipsa vsum habet, ob subaudita cum ea nomina varia substantiua. Hom. Il. β, Εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν. vbi Eustathius subaudiri ait βουλὴν q.d. In vnum consilium consultabimus. Latinè tamen diceretur potius In vnum vel Vnà. Aristoph. μίαν δικάσαντες. vbi quidam μίαν exponunt ἅπαξ, quum subaudiatur δίκην cum μίαν. vt apud eundem subauditur ναυμαχίαν cum μίαν, vbi dicit μίαν ναυμαχήσαντες. & apud eundem γνώμην, cum κατ' ἐμὴν μίαν. Apud Xenophōtē autem μιᾷ δὶς ἐφεξῆς βέβληκα, sunt qui cum μιᾷ subaudiri posse existiment vel ἡμέρᾳ vel χειρί. Eodem modo subaudiendum est substant. apud Lucam cap. 14 Euang. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι. quum autem commodè intelligi possit φωνῆς, non malè vertitur Vno ore. ‖ Sed & cum præpos. varias in-

terpretationes admittit. vt κατὰ μίαν οἴκησιν ex Platone affertur pro Per ſingulas familias (pro quo apud Herodotum κατὰ μίαν ἑκάστην) & ταῖς κατὰ μίαν πόλεσι ex Ariſtide, pro Singulis vrbibus. Apud Thuc. verò κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι ſchol. exponit, μίαν ἔχοντες ὀπίσω τῆς μιᾶς. vnde & in alio eiuſdem loco κατὰ μίαν παραπλέοντες exponitur Nauem naui ſequente nauigantes. At de παρὰ μίαν & ὑπὲρ μίαν, ſubaudito ſubſtantiuo ἡμέραν, vide in Παρὰ & in Ὑπέρ.

Ἑνικὸς, Ad vnum pertinens, Singularis. vt ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gramm. Singularis numerus: cui opponuntur δυϊκὸς & πληθυντικὸς, dualis & pluralis. ET Ἑνικῶς, Singulariter. Naz. τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν θεωρουμένην ἑνικῶς.

Ἑνίζω, Vnum ſeu vnitatem pono. B. p. 358, ex Plut. Apud Naz. autem διελεῖν ἢ μετρῆσαι τὸ φῶς ἑνιζόμενον vertitur, Vnitum ſeu adunatum lumen.

Ἑνόω, Vnio, Aduno, vt quidam loquuntur, ſeu Coaduno. Paſſ. particip. ἡνωμένος, Vnitus. VNDE Ἕνωσις, Vnitio, Adunatio. ET Ἑνωτικὸς, Vnitiuus, Adunatiuus, Vim vniendi ſeu adunandi habens. ITEM compoſ. Συνενόω. vnde præt. paſſ. συνήνωται apud Naz. συνήνωται τῷ πατρὶ, Cum patre vnitus eſt, Vnione quadam cum patre iunctus eſt.

C. Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, (vt Οὐδεὶς, pro Οὐδὲ εἷς) Nullus. In fœm. Μηδεμία, Οὐδεμία, Nulla. In neutro, Μηδὲν, Οὐδὲν, Nullum. Et μηδεὶς quidem frequens eſt, id eſt Nullus, (ſicut & οὐδεὶς) at plur. μηδένες non item: cuius tamen exempla hæc ſunt: Xen. Hell. 5, μηδένες ἄξιοι. Syneſ. μηδέσιν ἀξίοις. At Soph. μηδένας vocauit nullius pretii homines. Hermog. verò cum μηδένα addidit ὅντινα, vt Ariſtot. dicit εἷς ὁστισοῦν. Neutro autem genere μηδὲν quod Lat. Nihil. Μηδὲν vel οὐδὲν λέγειν apud Xenophõtem & Ariſtotelem, atque alios, id eſt Nihil dicere pro Nihil afferre quod alicuius ſit momenti, aut quod ad rem faciat: aut etiam quod ſufficiat ad probãda ea quæ probare volumus. Bud. exponit etiam Nugari. ‖ Apud Sophoclem autem μηδὲν εἶναι, ſicut οὐδὲν εἶναι, Nihil eſſe pro Mortuum eſſe, item pro Perditum eſſe. ‖ At μηδὲν ἧττον, Nihilo minus, vel Non minus. Iſocr. ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων. Sed ſæpiſſime accipitur pro οὐ, id eſt Non, vt Lat. Nihil. ‖ Affertur autem & μηθὲν pro μηδὲν ex Ariſtoph. quum alioqui potius aut μηδὲν aut μηδὲ ἓν dicatur, vt μηδεὶς vel μηδὲ εἷς.

C. Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς (vti dixi) In fœm. Οὐδεμία, Nulla. In neutro Οὐδὲν, Nullũ. In plurali οὐδένες, Nulli (ſicut & μηδένες modò poſui) ex Plat. epiſt. 7, οὐδένες τούτων μή ποτε μάθωσι. Ex Eurip. autem βαρβάρους τοὺς οὐδένας, Barbaros nullius pretii. Atque vt cum μηδεὶς docui addi interdum ὁστισοῦν, ita & cũ οὐδεὶς addi ſciendum eſt. Demoſth. περὶ ὧν οὐδένα κίνδυνον ὁντινοῦν οὐχ ὑπέμειναν οἱ πρόγονοι. Interdum verò ὅστις ſine οὖν, vt Luc. οὐκ εἰς ὅστις οὐ συνεπέθετο. Neutro autem genere οὐδὲν eos vſus Græcis præbet quõs Latinis Nihil: præbet verò & alios. οὐδὲν εἶναι, vide paulo antè ex Sophocle in Μηδέν. (& apud Eraſ. in Prouerb.) Atq; vt μηδὲν ἧττον ibidẽ habes, ſic & οὐδὲν ἧττον dicitur à Xenophonte, item οὐδὲν ἔλαττον ab aliis, pro Nihilo minus, vel Non minus. Cui opponitur οὐδὲν μᾶλλον, vel οὐδέν τι μᾶλλον, apud eundem Xenoph. pro Nihilo magis, vel Non magis. De hoc autem loquendi genere vide & in Μᾶλλον. Vt autem in illo οὐδέν τι μᾶλλον vacat τι, ſic & alibi ſæpe οὐδέν τι pro οὐδὲν dicitur: eodémq. modo ὅ,τι poſt οὐδὲν vacat, quum dicitur à Thucyd. οὐδὲν ὅ,τι οὐ συνέβη. Item vt in illo genere loquendi οὐδὲν μᾶλλον, vertitur οὐδὲν Nihilo: ſic & παρ' οὐδὲν τίθεμαι redditur Nihili facio: & Act. Apoſt. cap. 5, ἐγένοντο εἰς οὐδὲν, Redacti ſunt ad nihilum. At οὐδὲν οἷον, vide in Οἷον, ſicut οὐδ' ὅσον in Ὅσον, οὐδὲν πλέον in Πλέον. idémque facito in cæteris. ‖ Οὐδὲν ſæpe & pro Non: vt οὐδὲν φροντίζω σου, ſicut Lat. Nihil curo, pro Non curo. Ariſtot. Ethic. 5, ὡς οὐδὲν περὶ ἔργου ὄντος πειθῶαι.

Οὐδένεια, ας, ἡ, q. d. Nihilitas. Plato in Phædro, ἐπεὶ ἔμεγε ἔλαθεν ὑπὸ τῆς οὐδενείας τῆς ἐμῆς, id eſt, Vt ſum homo nihili & contemnendus. Bud.

Οὐδενόω, ῶ, F. ώσω, Ad nihilum redigo. v. l.

C. Ἐξουδενόω, ῶ, Nihili facio. v. l. (VNDE Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, Contemptus. v. l.) ET Ἐξουδενέω, ῶ, pro eodem, Eccleſ. c. 34, ἐξουδενήσῃς με. v. l. VNDE Ἐξουδένησις, Contemptus, v. l. ET Ἐξουδενητὴς οῦ, ὁ, Contemptor, Qui aliquid nihili facit.

¶ Οὐθεὶς, ενὸς, Nemo, Nullus. ex οὔτε & εἷς, per craſin. Quod quamuis Atticum eſſe neget Phrynichus, & Æolicum à nonnullis eſſe dicatur, in vſu tamen apud quoſdã vet. ſcriptores eſt. Gorg. Pro Palam. ταῦτα δὲ οὐθεὶς ἂν εἰπεῖν ἔχοι. Ariſtot. Ethic. 4, φέρει δὲ οὐθὲν, nihil refert.

Οὐθένεια, ας, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. Paramyth. τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀδηλότητα καὶ οὐθένειαν. vbi tamen quædam exemplaria habent ἀσθένειαν.

C. Ἐξουθενέω, ῶ, Nihili facio, Nihili pendo, Pro nihilo duco, Aſpernor. Lucæ cap. 23, ἐξουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασι, de Ieſu Chriſto. Rom. 14, τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in paſſ. 1 Cor. 1, τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. VNDE Ἐξουθένημα, ατος, τὸ, Quod nihili ducitur, ſeu Neglectus, Cõtemptus.

Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco, In nihilum redigo. v. l. VNDE Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ, Extenuatio, ſchema. Iul. Firm.

ΕΙ̃ΤΑ, Poſtea, Deinde, Tum. Demoſth. Olynth. α, πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Menander apud Athen. lib. 13, Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ Μεταγένης. quo in loco triplicatum eſt. Luc. Lexiph. εἶτα περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι, Poſtea, vel Deinde obambulabimus in Lyceo: nunc aũt &c. Greg. εἶτα τί; quid tum poſtea? ‖ Εἶτα pro Itaque, Idcirco. vt Bud. accipit illud Demoſth. πρὸς Λεπτ. εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι. paulo antè tamẽ præceſſit πρῶτον μέν. ‖ Εἶτα interdũ eſt ἀπορηματικὸν, i. dubitãtis, pro Anne, Nũquid. ex Luc. Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι περὶ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρόφασις τούτων ἀρχή; ‖ Nonnunquam in interrogationibus indignantis eſt, pro Itáne verò. Demoſth. εἶθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε εἰ χρὴ τοῦτον τὸν νόμον ἐξαλεῖψαι? Idem, εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα, Et non erubeſcimus? Syneſ. epiſtolam quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc aduerbio exorditur. ‖ Εἶτα interdum vacat, ſicut ἀμέλει quoque & ποτὲ, Euſtathio teſte, qui ſic accipit illud, εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. ET Κᾆτα per craſin, pro καὶ εἶτα. quod ἀπορηματικὸν quoque eſſe Chryſoloras annotat.

C. Ἔπειτα, Deinde, Poſtea, Tum. Il. ψ, Τοὶ οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν. Dicitur & Ἐς ἔπειτα, ſeu Ἐς τὸ ἔπειτα, id eſt In poſterum. Thucyd. lib. 2, ἡ παραυτίκα λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα, & in poſterũ gloria. Syneſ. epiſt. 94, καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. Et οἱ ἔπειτα. ſ. ἐσόμενοι, Poſteri. Thuc. lib. 1, πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα εἶναι, poſteros nunquam credituros. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, poſterum tempus. Et τὸ ἔπειτα, poſteritas. Ἔπειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde. inquit Bud. ‖ Ἔπειτα interrogantis eſt cum indignatione, vt εἶτα, Itáne verò? vel ſine interrogatione, ſed increpatiuè. Xenoph. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων? Tu igitur non credis? Bud. ‖ Eſt nonnunquam παραπληρωματικὸν & ἀργὸν, vt Euſt. teſtatur: (quemadmodum & εἶτα vacare ex eodẽ annotauimus) Il. κ, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην? Sic Il. γ, Γεραμίδην μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν, dicit, ἀργὸν κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ δὴ, ſecundũ veteres. Dicitur ET Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri cauſa, ε in η verſo. Il. υ, Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.

C. 2. Εἰσέπειτα, SEV Ἐσέπειτα ſunt qui vna voce ſcribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα. de quo iam in ἔπειτα dictum eſt.

C. 2. Μετέπειτα, Poſtea, Deinde. Od. ξ, ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Plato Epiſt. 8, τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ καταλέλειπται, Poſtea, ſeu In poſterum tempus, In poſterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, ſicut ἐς τὸ ἔπειτα, In poſterum.

¶ Εἶτεν ET Ἔπειτεν Ionica eſſe, & ab Herodoto vſurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Ælio Dionyſio annotat Euſt.

ἘΚ, vel Ἐξ, Ex, vel A, aut E. Sed ἐκ ſequente conſonante, ἐξ ſeq. vocali. Heſ. Erg. ἰθείῃσι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται. Hom. Il. β, Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. Ibidem.

A —Τρῶες ἐπὶ δ' αὖτε ἐφῆκεν Ἐκ Διὸς. quibus in locis ἐκ Διὸς significat A Ioue. Vtraque scriptura vritur hic, Il. α, — ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem & in prosa dicitur ἔρχομαι ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, vel ἐκεῖθεν. Thucydid. ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν. Idem lib. 2, φυγὴ αὐτοῖς ἐγένετο ἐκ Σπάρτης. Et in aliis loquendi generibus, vbi itidem vtimur præpos. Ex. vt ἐξ ἀκροπόλεως ἐξελαυνόμενοι, ex arce expulsi. Alicubi ἐξ & ἀπὸ in eodem loquendi genere locum habent: vt Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, percipimus è terra. Præpos. ἐξ vsus est &
B initio Pædiæ eadem in re, τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν. Aristoph. ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, E iusto, id est è iustitia. (sunt & qui per aduerb. interpr.) Quo pertinet istud loquendi genus, ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, Isocr. in Euag. Sæpe ponitur pro ὑπὸ. vt ἐκ φύσεως δοθείς, A natura datus. Et ἐκ Πρηξάσπεος προδεδόσθαι, Herodot. Sic ἐκ τῶνδε ἄρχομαι, Sophocl. ‖Ἐκ θυμοῦ φιλέειν, Ex animo amare, Hom. ‖ Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis, id est Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originem re
C fertur, vt οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. Nepotes illius, vel posteri. Nonnunquã vnà cum suo genitiuo, Latinè vnico nomine, quod adiectiuum est, redditur. vt Thuc. ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias. οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, Areopagiticus senatus. ‖Ἐκ cum multis genit. ita ponitur vt Lat. A, vel Ab, quum dicitur Ab æuo, Ab æterno. Et A pueritia, A iuuētute. &c. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, ἐκ νέας, ἐκ νεότητος, ἐκ νέου, ἐκ μειρακίου, ἐκ παιδός, ἐκ πρώτης ἡλικίας. Iungitur verò & aliis genit. itidem in tempo
D ris significatione. vt ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo tempore, Iam à longo tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου, diciturque ἐκ πολλοῦ, vel ἤδη ἐκ πολλοῦ: potiùsque per aduerb. redditur, Iamdiu, Iampridem. Sic & ἐκ παλαιοῦ, Iã olim. Item ἐκ τοσούτου, Ex illo tempore, vel A tanto tempore: ἐξ οὗ vel ὅσου, Ex quo vel quanto, sub. itidem tempore. Sed & cum aduerbio, vt ἐκ τότε & ἐκ πόθεν. At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto pòst. Huc pertinet & ἐκ νυκτός, de quo tractabitur paulo pòst. ‖Ἐκ interdum ponitur pro Latino De, ea signific. qua dicitur De meo, De
E tuo, vt ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, Demosth. Sic ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοήθειν ζητοῦντων, Isocr. Ponitur & pro De & in ἐκ ὀνόματος εἰδέναι, nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio: vt τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala ex melle, id est Mala melle condita. Sic Gal. ad Gl. ἐκ κονίας ἀποστέγον ἐπιτιθέναι. Interdũ verò ἐκ cum suo genitiuo redditur solo ablatiuo. vt Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, manu interiit. ἐκ χειρὸς καθεναρίζειν, Soph. Aiace, Manu occidere. ἐξ ὧν ἐφθείροντο, Thuc. Quibus peri-
F bant Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quouis modo, Isocr. Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys. Hoc pacto. Et ἐκ τίνος τρόπου; Demosth. Quónam modo? Item ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, apud eundem Demosth. Sic apud eundem ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, animo iusto fit. Itidem in isto Isocratis loco, ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατεῖν, Hac diligentia. Est. n. ἐκ pro διὰ: adeo vt sit ad verbũ, Per hanc diligentiam. Sic ex Soph. affertur ἐκ Τεύκρου, pro Per Teucrũ: Εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί. Sic autem ἐκ θαλάσσης apud Thuc. exponit schol. διὰ θαλάσσης. Vtimur
G datiuo in exponenda hac præpos. & quũ in Luc. ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, exponimus Cauda prehendere. Sed & in hoc loquendi genere Xenoph. 74, ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν ablatiuo potius vtimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte, vel aduerbio Noctu reddi potest: sed Horatius Græcorum imitatione dixit De nocte.

Ex pro διὰ, id est Per, alicubi accipi modò dixi: nũc addo, pro διὰ etiam, id est Propter, interdum sumi, & quidem teste illo eodem Thuc. scholiaste, qui pag. 279, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μέλλουσα Σάμος, θᾶσσον ἐπείχθη, vult ἐκ τοῦ τοιούτου esse pro διὰ τὸ τοιοῦτον. in quo certè illi assen-
H tior. Sic autem & apud Xenoph. ἐκ τούτου εἰς τῶν Κείτωνος φίλων ἦν, redditur Hac de causa. vbi tamen videtur posse accipi & pro Deinceps. At in hoc loco (quẽ Demosthenis esse puto) δι' ἣν ἠθελήσαμεν, ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν ὧν ἐχρῆν, non dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό.

Rursus apud Xenophon. ita videtur accipi, ἐξ ἂν hoc in loco, ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμὲ σοι τὸν Σωκράτην. Sic Greg. ἐκ τῆς ἁμαρτίας πεσόντας ἡμᾶς τὸ ἀπ' ἀρχῆς pro διὰ τὴν ἁμαρτίαν.

Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου & κατὰ τὸν ἐμὸν νόμον Demosth. eadem significatione dixit Pro corona. Sic autem apud Æschinem ἐκ τῶν νόμων, pro Iuxta leges, Ex præscriptis legum. Sic etiam quum dicunt ἐκ τῶν ἐνόντων aliáque huiusmodi, idem propemodum videtur esse ἐκ quod κατά: vt sit ἐκ τῶν ἐνόντων pro κατὰ τὰ ἐνόντα, Bud. interpr. Prout res feret in hoc Demosth. loco, εἰς ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετεμώτατα χρήσομαι. Addit significare alibi & Prout res tulit.

Ἐκ, Post. Xen. Hell. 6, ἐξ ἀρίστου προῆγε τὸ στράτευμα, Post prandium, A prandio. In qua signif. vsitatissimum est cum genitiuo τούτου, pro Postea, Deinde, Deinceps. X. Pæd. 4, ἐκ τούτου πέμπει τὸν ἕτερον αὐτῶν πρὸς αὐτούς. Dicitur & ἐκ τούτων in hac signif. (rarius tamen) vt apud eundẽ Xen. καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν Ἀρχίδημον. Qui genit. plur. obstat quominus illud ἐκ τούτου esse dicamus pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, sicut & cũ aliis huiusmodi genitiuis subaudiri dictũ paulo antè fuit. At verò quũ dicitur τὰ ἐκ τούτων, nõ dubiũ est quin ἐκ itidẽ signif. Post, redditur autem à Budæo, Quod cõsequẽs est, vel Quod res poscit: qui ex Xenoph. affert, παραδίδομεν, ἔφη, Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον. ὑμεῖς δὲ λαβόντες οἱ ἕνδεκα καὶ ἀπαγαγόντες οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε. Crediderim autẽ ἐκ significare Post, & in isto loquendi genere, πόρους ἐκ πόρων ὑποχεῖν, Alciphr. 123. Cuiusmodi est λόγον ἐκ λόγου λέγειν. Demosthenes Pro corona. Sic Lat. Alia ex aliis.

Ἐκ pro Extra. vt ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι apud Homerũ pro ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ. Vide Eustath. In v. l. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἐγένετο, ex lib. 3 Reg. cap. 6, pro Extra se. Ego verò non dubitem hanc significationem τοῦ ἐκτὸς siue ἐξ dare præpositioni ἐκ in isto loquendi genere ἐκ μέσου γενόμενος, apud Æsch. in epist. pro E medio sublatus. nam γενόμενος verti nõ posset Sublatus nisi respectũ significationis illius quæ datur præpos. ἐκ. Quod considerandum est & vbi ἐκ μέσου γίνεσθαι redditur Secedere. Sic quum dicitur ἐκ μέσου θέσθαι τὴν ἀσέβειαν, q. d. Ponere extra medium, pro E medio tollere.

Ἐκ cum variis genitiuis redditur & per aduerbium vt ἐξ ἑτοίμου, Promptè, Alacriter. ἐκ τοῦ φανεροῦ, vel ἐκ τοῦ προφανοῦς, Apertè: ἐκ τοῦ τεθαρρηκότος, Confidenter: ἐκ δευτέρου, Iterum. Et cum substantiuis, ἐκ ῥιζῶν, Radicitus: ἐκ θεοῦ, Diuinitus. Itẽ ἐκ πεδῶν (QVOD aduerbiali forma scribitur ἐκπεδῶν) Procul. ἐκ περιουσίας, Abundãter. (interdum & pro Ex abundanti) Quædam verò vel aduerbio, vel nomine reddi possunt cum præpositione Ex: vt ἐκ προαιρέσεως, Consultò, vel Ex industria, seu De industria. Sic ἐκ παρασκευῆς, Compositò (vt Virg.) vel Ex cõposito. ἐξ ἀπροσδοκήτου, Improuisò, vel Ex improuiso, Ex inopinato. ἐκ χειρός, Cominus, vel Ex propinquo. Multa verò sunt quæ itidẽ aduerbialiter ponũtur, sed Latinè tamen vt & Græcè per Ex duntaxat efferũtur, vel E. vt ἐκ ποδός E vestigio. ἐξ ἐναντίας, E regione, ἐκ τοῦ παραχρῆμα, Ex tempore, ἐκ τοῦ ἴσου vel ἐξ ἴσου, (quod & ἐξ ἰσοτιμίας) Ex æquo. Iam verò sunt & genitiui quibus iuncta præpositio ἐξ redditur In: vt ἐκ περιόδου & ἐκ περιτροπῆς, In orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, In superficie. Sed & ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου videtur pro ἐν τῷ παρεληλυθότι à Demosth. poni Philipp. 1.

Ἐκ abundat interdum apud poetas (sicut & aliæ multæ præpos.) veluti quum dicunt ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν simpliciter, & ἐξ αἰσύμνηθεν pro αἰσύμνηθεν. Sic autem & in compositione vacat interdum. vt in ἐξεφίεμαι apud Sophoclem: quum alioqui ἐξ in compositione verbis quibus præfigitur, & ornatum & vehementiam addat.

ἝΚΑΣΤΟΣ, Quisque, Fœm. ἑκάστη, Quæque, Neutr. ἕκαστον, Quodque. (Dicitur verò & ἕκαστοι plur.) Il. α, Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, vt Lat. Iuerunt domum quisque suam. Il. ψ, — κάλεον τέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος. Et in fœm. Od. λ, — ἡ δὲ ἑκάστη ὃν γόνον ἐξαγόρευεν. (vbi obserua articulum) In neutro autem Od. ξ, Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης. Thucyd. 2, θαρσοῦντες σοῦ καὶ κυβερνῆται καὶ αὐτοὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἔπειτα. Xenoph. Pæd. 3, καὶ φίλοι τινὲς καὶ ἀγῶνες εἰσ

ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Herodian.4, καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Apud Thuc.ſæpe ὡς præfigitur huic nomini, ſequente verbo, vt lib.2, κατεσκεδάσαντο δὲ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστοί που ἐδύναντο. Et in 1, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστη ξυνέβη. Rurſum 2, ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι &c. Et in 4, διαταχοὺς ἀπεπήδησαν, ὡς ἕκαστοι ἔτυχον εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα τότε. Et 7, οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀποχωροῦνται, οἱ δὲ ὡς ἕκαστοι δύνανται. Sed ſæpe etiam ὡς cũ ἕκαστοι iungitur, non ſequente verbo: quod an ſubaudiri debeat, ambigitur. ‖Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, Singuli: & in neutro, τὰ καθ' ἕκαστον, vel τὸ καθ' ἕκαστον, Singula, ex Ariſtot. Bud.p.771, quam vide. Dicitur verò & καθ' ἕκαστον non præcedente articulo, quod & aduerbio Sigillatim reddi poteſt. vt Iſocr. ad Nicoclem, καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; At verò καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, ſubaud. ἡμέραν.

Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, (vt Lat. Vnuſquiſque) & πᾶς ἕκαστος, necnon αὐτὸς ἕκαστος. de quibus Bud.p.770. Sed omittit ἕκαστός τις, quo vtitur Thucyd. vt lib.3, ὡς ἑκάστη τις κατέχεται. Et in 4, καὶ ξυνεπίθοιντο ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Alicubi verò & τις præponit, vt ξυνέβη δὲ πρός τε σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη.

Ἑκασταχῆ, Vbique, Vbilibet. πανταχοῦ, vt Suid. exponit, hũc adducens locum, ταῦτα μὲν ἑκασταχῆ ἐπεπράσσετο.

Ἑκασταχόθι, Paſſim, Vbique gentium. Dion.

Ἑκασταχόθεν, Vndique, Vndelibet, πανταχόθεν.

Ἑκασταχόσε, Quocunque, Quoquouerſum, In quẽcunque locum.

Ἑκασταχοῦ, Vbilibet, Vbique.

Ἑκάστοτε, Semper & vbique. Athen. lib.4, ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος δειπνῶν ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, cœnans ſemper & vbique cum amicis, vt Bud. interpr. Suidas quoque exponit ἀεί: nec enim dici πάντοτε. Heſych. præter ἀεί, etiam παρ' ἕκαστα. Herodotus cum ἵνα aduerbio loci cõiunxit pro Quocunque, Quemcũque in locum: ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti paſcerent.

C. Αὐθέκαστος, Rigidus. A Budæo exponitur Seuerus natura, Rigidus, Exactè rectum verũmque perſequens. Ariſtot. Ethic.4, p.35, ait αὐθέκαστον eſſe medium inter ἀλαζόνα & εἴρωνα. Plut. in Cat. ἀπαραίτητος ὢν ἐν τῷ δικαίῳ ὄρθιος καὶ αὐθέκαστος. At in Alcib. ἁπλοῦς & αὐθέκαστος copulat. Idem alibi πατέρας αὐθεκάστους καὶ τὸν τρόπον ὀμφακίας καὶ στρυφνούς. ET Αὐθεκάστως, Rigidè, Seuerè. Idem in Lyſ. πρὸς τὸ τῇ Σπάρτῃ συμφέρον αὐθεκάστως στρατηγοῦντος. Vnde autem iſtam ſignif. acceperit hoc vocabulum, à nemine annotatum reperio: quare nihil præter diuinationem meam hac de re afferre poſſum. Ea autem eſt: inde αὐθέκαστος ſignificare rigidum quòd qui huiuſmodi eſt, ea quorum ſibi reddendam rationem putat, αὐτὰ ἕκαστα accuratiſſimè recenſeat & computet omnes nequid ſibi è numero elabatur. Sic certè Gall. de homine qui nihil omnino ſibi vult de ſuo iure decedere, dicitur, *Il n'a guarde de laiſſer paſſer treze pour douze.* Hæc eſt (inquam) mea diuinatio: quam qui non probabit, viciſſim ſuam afferat.

ΕΚΑΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Alteruter, Alter ex duob[9]. Thuc. l.1, ab initio, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris ſe coniungere Pelop. & Athen. Eodem lib. οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, nõ eadem de iiſdem dicebant, ſed vt quiſque alterutrius partis beneuolentia affectus erat. Item Vterque, Vterlibet. Thucyd. lib.3, ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν, Vtrique. Luc. in Harm. ἐκεῖνος μόνος ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἔφερον, Vterque, Vtercunque ipſorum, Vteruis ipſorum. Baſil. ἑκάτεροι ἀρνοῦνται τὸ ἀγαθὸν· ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τὸ παράπαν λέγων· ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι, Vterlibet ipſorum, Vterque. Et ſing. apud Ariſtot. Ethic.6, δῆλον ἑκατέρου τούτων ἕξις ἡ βελτίστη ἕξις. Iungitur & cum præp. κατὰ & παρά. Syneſ. epiſt.44, καθ' ἑκάτερόν μοι προσήκει συμβουλεῦσαί σοι τὸ φαινόμενον βέλτιστον, in vtroque. Philo De vita Moſ. lib.1, παρ' ἑκάτερα βαθεῖα καὶ ἀπειβὴς ῥήμη, ex vtroque latere. Idem De mundo, συνάπτῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, ad vtraque protendatur & pertineat. Euſtath. ex Etymol. tradit, hoc nomen comparatiui formam obtinere, & ab ἑκὰς deriuari, quòd quum de duobus dicatur, ὡς οἷα τέμνουσαν διάστασιν ἐκ διασμοῦ, ἕκαθεν τῆς μονάδος ἐστί.

Ἑκατεράκις, Alterutra ſeu vtraque vice. Xen. Pæd.4, βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς, καὶ καταβέβληκα τρεῖς ἑκατεράκις.

Ἑκατέρω, In vtranque partem. Gal. De oſſibus, in defin. συναρθρώσεως. Apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστί, exponitur, Ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, Ab alterutra parte, Vtrinque. Herodian. lib.1, πολλῶν ἑκατέρωθεν πιπτόντων, Multis vtrinque occumbentibus. Geopon. χάρακας ἑκατέρωθεν ὀξύνειν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas vtraque parte exacuere. ET Ἑκάτερθεν, metri cauſa exempta ſyllaba, pro eodem. Il.ς, ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, ex vtraque multitudinis parte. ἐξ ἑκατέρου πλήθους, vt ſchol. annotat.

Ἑκατέρωθι, In alterutra parte, Vtrobique.

Ἑκατέρως, Alterutro modo, Vtroque modo.

Ἑκατέρωσε, In alterutrã partẽ, In vtranque partẽ, Vtroque.

¶ Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, Genus ſaltationis in qua manus alternatim mouere aſſueſcebant. v.l. Pollux lib.4, ἑκατερίδας & θερμαστρίδας ſcribit eſſe ἔντονα ὀρχήματα: & ἑκατερίδας quidem, τὸ χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦν: θερμαστρίδας autem, πηδητικόν. vnde Camer. ἑκατερίδας (fortaſſe de vicibus iactationis & permutatione flexuum) ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuiſſe cum manuum motu.

ἙΚΑΤΌΝ, Centum. Thuc. lib.6. ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. ‖ Capitur interdum pro infinito πολλοὶ, ſicut & μύριοι, teſte Euſt. qui ſic intelligi poſſe exiſtimat illud Il.β, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Et illud Heſiodi Erg. ἑκατὸν μὲν παῖς ἔπιε παρὰ μητέρι κεδνῇ Ἔτρεφετ' ἀτάλλων. Et illud, ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης. Sic quoque accipi poſſe ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόζυγος, & ſimilia.

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Centuplus, Centuplicatus. v.l. ET Ἑκατονταπλασίων, ſeu Ἑκατονταπλάσιος, pro eodẽ. Lucæ 8, ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα.

Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus. Herodian. l.1, θηρίων ἑκατοντάδας ἀνεῖλε πολλάκις, centenas ſæpenumero occidit beſtias. ἑκατοντάδες δύο, ducenti: ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα, mille ſexcenti.

Ἑκατοντάκις, Centies.

Ἑκατοστὸς, οῦ, ὁ, Cẽteſimus. Herodot. ἐπ' ἑκατοστά, ad centena. ἡ ἑκατοστὴ, Centeſima vſura. Plut. πρῶτον μὲν ἑκατοστὴν ἐκέλευσε καὶ μὴ πλέον ἐς τοὺς τόκους λογίζεσθαι. vbi Bud. μερίδα ſubintelligit. Ariſtoph. Veſpis, κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς. vbi ſchol. exp. δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων.

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, Centuria. Plut. συλλελοχισμένοι εἰς ἑκατοστύας. Vtitur & Xen. B.

¶ Διακόσιοι, Ducenti, Duceni. vt οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα, non pauciores ducentis & quinquaginta. Et in ſing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, Duceni equites. VNDE Διακοσιοστὸς, Ducenteſimus. Cui ſimiles ſunt τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, & quæ deinceps vſque ad denarium numerum ſuperſunt: quæ ſingula ſuis locis reperies.

ἘΚΕΙ͂ΝΟΣ, Ille. Et varios vſus præbet vt Lat. Ille. Xen. Pæd. 4, εἰ μὲν οὖν ἄλλους ἔχετε (&c.) ἐκείνοις δίδοτε. Luc. μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾴς, &c. Paulo pòſt, ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν. & paucis interiectis, ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με. Et cũ οὗτος apud eundem Luc. ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, Hic ille eſt. Pro quo Ariſtoph. Veſpis, ἐστ' ἐκεῖνος ἀνήρ. Idem Luc. Harm. οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής. Idem, τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα, Hoc illud eſt quod in communi prouerbio verſatur. Idem, τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, Illud Theſei. Interdum emphaſεως cauſa additur αὐτός. Plutarchus De Socr. ἆρ' οὐ Χαίρωνα λέγεις τὸν κέλητι τὰ Ἡραῖα νικῶντα; reſpondet alter, ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν, illum ipſum. ‖Interdum eſt φωνὴ ὑπεροχῆς ἐμφατική, vt Thetis apud Hom. Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεός, magnus ille Deus. ‖Volunt & pro reciproco accipi apud Thuc. ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν. i. Pro ſe. SED notandum amitti nonnunquam ε initiale ſequente vocali, etiam apud proſæ ſcriptores. Iſocr. Pan. ἀντὶ ἐγὼ φανείην εἰρηκὼς ἢ 'κεῖνοι πράξαντες. Ariſtoph. Neb. Ἀλλ' εἴσιθ' ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Quæ tamen nota amiſſi ε non ſemper ad-

ſcripta reperitur. Dicitur ET Ἐκεινοσὶ Attice pro ἐκεῖνος, ſicut οὑτοσὶ pro οὗτος. Ariſtoph. & Luc. AT Κἀκεῖνος per craſin factum eſt ex καὶ & ἐκεῖνος. A

Ἐκείνῃ aduerbialiter ſumitur pro Illa via, Illa ratione, vt ταύτῃ. Bud. ex Plat. Apud Thucyd. ponitur pro ἐκεῖ, Illic, lib. 3, Πελοποννησίοις διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρῄζων Ἕλληνας. Et l. 4, αἰτίᾳ οὖσαι τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν, Omnes qui illic erant ſocios. Sic apud Herod. ὡς οἰκέειν ἐκείνῃ, ſi illic habitaret. ‖ Capitur & pro Illuc, ſeu ἐκεῖσε, vt Euſtathius annotat Odyſſ. ν, — οὐδέ τι κείνῃ Ἄνδρες ἐσέρχονται. vbi tamen & Illac exponi poſſet, id eſt per eam viam. B

Ἐκείνως, Illo modo. vt ἐκείνως καὶ οὕτως ταῦτα συμβεβηκέναι ἀνάγκη, hoc & illo modo. Syneſ. ep. 44, ἐκείνως μὲν ἂν σοι μισθὸς ὠφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ ἔλεος, illo modo.

Ἐκείνινος, Qui ex illo eſt. Ariſtot. 8 Metaph. ἔοικε δὲ ὃ λέγομεν οὐ τόδε, ἀλλ' ἐκείνινον. οἷον τὸ κιβώτιον, οὐ ξύλον ἀλλὰ ξύλινον. Idē, εἰ δέ τι ἐστὶ πρῶτον ὃ μηκέτι κατ' ἄλλο λέγεται ἐκείνινον, τοῦτο πρώτη ὕλη. id eſt vt Bud. exponit, τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον: addens, ſic ſibi videri Ciceronem Lentulitatem & Appietatem in epiſtolis dixiſſe, & Syllaturire pro eo quod eſt Proſcripturire: quæ voces fictitiæ ſint, vt doceat Quintilianus. C

¶ Ἐκεῖ, Illic. Plato, ἐκεῖ πρώτιστα, ſunt enim illic. οἱ ἐκεῖ, qui eam incolunt partem, Qui illic ſunt aut degunt. Ἐκεῖ (inquit B.) non ſolùm de alio loco dicitur, ſed & de eo in quo is eſt quem alloquimur. Lib. ἀλλ' ἐπεὶ τἀκεῖ τεθεράπευκας ἱκανῶς. ‖ Nonnunquam ponitur pro Illuc, Eò. Chryſ. ἐκεῖ ἡμᾶς ἔφθασε, Illuc nos ſequuturos.

Ἐκεῖθεν, Illinc. Thuc. lib. 8, ἐς τὴν Εὔβοιαν ἀπέπεμψαν Ἱπποκράτην καὶ Ἐπικλέα, κομιοῦντας τὰς ἐκεῖθεν ναῦς, ad afferendas illinc alias naues. Dicitur & de loco in quo is eſt ad quem ſcribimus. vt apud Lib. τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐρωτῶμεν ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Ponitur & pro Illic, apud Greg. in Epitaph. fr. p. 114. Bud. D

Ἐκεῖθι, Illic.

Ἐκεῖσε, Illuc, Illò, Eò. Soph. εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado quò eundum eſt. Demoſth. δεῦρο κἀκεῖσε, Huc & illuc. Additur interdum genitiuus, vt apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ad verbum, Eò orationis. ‖ Ponitur interdum pro Illic, vt viciſſim ἐκεῖ pro Illuc. Naz. τοῖς τῆς ἐκεῖσε πολιτείας ἠξιωμένοις, Iis qui cœleſti illa (ſeu, quæ illic eſt) rep. digni habiti ſunt. Sic apud Baſil. quoque & Gregor. accipi annotat Bud. E

¶ Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος vtplurimum apud poetas, & Iones, interdum & apud proſæ ſcriptores, præcedente dictione in vocalem deſinente. Imò (ſi Euſtathio credimus) hoc magis regulare eſt quàm ἐκεῖνος: quũ cætera pr. nomina primitiua biſyllaba ſint, vt ἐγώ, σύ, αὐτός. Il. ξ, [illegible] Xenoph. Hell. 1, ἐς τὸ κείνου δυνατὸν, Quantum per illum fieri poteſt. Iſocr. ad Phil. ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορευομένοις. Quædam tamen exemplaria in ſimilibus locis notam initialis literæ amiſſæ addunt, vt in ἐκεῖνος admonui. VNDE Κείνῃ, Illa ratione, Illa via. Eurip. Vide ἐκείνῃ. ET Κείνως, Illo modo. Plato De republ. 2, οὕτω ῥᾷον ἢ κείνως. vbi tamen & 'κείνως ſcribitur, vt amiſſa litera initialis ſignificetur. F

Κεῖθεν, Illinc. pro ἐκεῖθεν. Il. ι, Κεῖθεν ἀπώσαιο. Apud Apoll. verò Arg. 2, Κεῖθεν δὲ προτέρω σε μέγας καὶ ὑπείροχος αἰγιαλὸς Ἐξανέχει γαίης. ſchol. ſupplet προσελθοῦσαν. G

Κεῖθι, Illic, pro ἐκεῖθι.

Κεῖσε, Illuc, Eò. pro ἐκεῖσε. Od. ο, Κεῖσ' ἐμὲ νοστήσαντα. ‖ Illic, vt ἐκεῖσε. Apoll. Arg. 2, κεῖσε τέτυκται Ἱερόν.

¶ Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, Ille. Lacon quidam in Apoph. apud Plut. cuidam inuitanti ſe ad audiendum qui luſciniam imitaretur, reſpondit, αὐτᾶς ἀκήκοα τήνας, id eſt ἐκείνης. Apud eundem Rhodius quidam ad Romani ducis miniſtrum, οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγῃς, ἀλλὰ τί τῆνος σιγῇ. Theocr. Idyll. α, Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ. Ibidem, αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ Τήνας ἄρνα λαβεῖν. ‖ Τῆνος eſt & vna ex inſulis Cycladibus. Suid. VNDE Τήνια σκόροδα apud Ariſtoph. Pluto, quæ ex illa inſula feruntur, aut ibi naſcuntur. H

Τηνεῖ, Illic, ἐκεῖ. Theocr. Id. ε, Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβεται. ET Τηνεῖ pro eodem, in v. l.

Τηνῶθε, Illinc, Ἐκεῖθεν. Theocr. Id. γ, Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω, τηνῶθε καθεῖλον Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc vnde iuſſiſti.

Ἐλαία

Ἐλαία, ας, ἡ, Olea, Oliua, (arbor) Odyſſ. ω, οὐδέ τι πάμπαν Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη. Od. λ, ἐλαίαι τηλεθόωσαι. Od. ν, τανύφυλλος ἐλαίη. Theoph. de myrrha, φύλλον προσεμφερὲς ἔχει τῇ ἐλαίᾳ πλὴν οὖλον, καὶ ἄκρου δ' ἐπακανθίζον, id eſt (vt Plin. vertit) Foliū oliuæ, verùm criſpius & aculeatum. ‖ Item Olea, id eſt fruct⁹ Oliuæ. Plutarchus De aud. poem. ἐλαίαν τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας καὶ φηγὸν τὸν ἀπὸ τῆς φηγοῦ καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φέρουσιν [ὀνομάζουσι.] Demoſth. Pro corona, ἐπιπάττοντες σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. ‖ Ἐλαία eſt & ciuitatis Æolicæ proprium nomen: VNDE Ἐλαϊτικὸς κόλπος, Euſt. AT Ἔλαιος, ου, eſt ἡ ἄρρην καὶ ἀγρία ἐλαία, Maſcula & agreſtis oliua, apud Iones, vt ex Lex rhet. Euſtathius annotat, paulo antè ex Ælio Dionyſio afferens, τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν vocari ἔλαιον & non ἀγριέλαιον. ‖ Ἐλαιὸς autem tranſlato accentu in vltimam, idem apud Rhodios eſt quod φαρμακεύς, teſte Heſychio. ‖ Item (vt apud Athen. l. 1, tradit Alexāder Myndi⁹) altera ſpecies auis quæ αἰγιθαλὸς (id eſt parus, ſecundum quoſdam) vocatur. quam πελαν quoque à quibuſdam, ab aliis eo tempore quo ficus florent συκαλίδα appellari, idem autor annotat.

C. Ἐλαιοκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ Qui oliuas colit, Oliuarum cultor. ET Ἐλαιοκομέω, ῶ, Oliuas colo ſeu curo. Etymol.

C. Ἐλαιολογέω, ῶ, Oliuo, Oliuas colligo: quod Demoſthenes diuiſis vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 4, ἐὰν δὲ ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. Pro eodem dicitur & ἐλαιολογεῖν, de quo infrà. ET Ἐλαιολόγος, ου, ὁ, Qui oliuas colligit, Qui oliuat. Ariſtoph. Veſp. ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα παρὰ τὸν μισθὸν ἔχοντι, Veluti olearum leguli, Veluti oliuantes.

C. Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oliuæ teruntur, & oleum exprimitur.

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oliuiferus: vt ἐλαιοφόρος χώρα, Regio oliuarum fertilis, Regio olearum ferax. Theophr. De c. pl. lib. 2.

C. Ἐλαιόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleis conſitus. Diodor. lib. 36, χώραν ἀμπελόφυτον τε καὶ ἐλαιόφυτον. ET Ἐλαιόφυτον, ου, τὸ, neutro gen. Locus oliuis conſitus, Oliuetum, Oletum.

C. Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, Oleagnus, agni ſeu viticis ſpeciebus ſimilis planta in Orchomenio lacu naſcens: cuius deſcriptionem habes apud Theophr. De hiſt. pl. lib. 4 cap. 11. Marcellus Dioſc. interpres ſcribit Theophraſtum viticem, quòd oleæ folia habeat, compoſito nomine ἐλαίαγνον vocaſſe. Apud Pliniū certè lib. 24 cap. 9, altera agni ſeu viticis ſpecies, non multum huic oleagno diſſimilis videtur. PRO QVO Ἐλέαγνος apud Heſychium ſcribitur.

C. Ἀγριέλαιος, ου, ἡ, Agreſtis oliua, Oleaſter. Quod licet Æl. Dionyſ. vſitatum eſſe neget, dicique prò eo ἔλαιος annotet, reperitur tamen apud Theophr. cum alibi, tum De hiſtoria plant. 2 cap. 3, dicentem ἐκ μὲν τῆς ἐλαίας πυρήνων ἀγριέλαιον φυτεύεσθαι. ‖ Adiectiuè etiam ponitur pro Ex oliua agreſti confectus, Oleaſtrinus, ſi dici poteſt: vt σκυτάλην ἀγριέλαιον, Scuticam ex oleaſtro, in Epigr. SED ET Ἀγριελαία dicitur ſubſtantiuè, itidem pro oliua agreſti ſeu oleaſtro. Dioſc. lib. 1 cap. 138, ἀγριελαία ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ Αἰθιοπικὴν ἐλαίαν. Idem l. 1 cap. 126, de foliis tiliæ, σύφει, ὡς ἀγριελαία ποιοῦντα πρὸς τὰ σύκως δεόμενα.

C. Καλλιέλαιος, ου, ἡ, Frugifera olea: cui opponitur ἀγριέλαιος. v. l. Apud Gorr. autem καλλιέλαια ſcribitur eſſe Oliua ſatiua, ſicut ſylueſtris ἀγριέλαια dicatur.

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ, Oliuetum, Oletum, Locus oleis conſitus. ‖ Item Cella olearia, vt οἰνών & μυλών. Bud. ex Theod. apud Cicer.

Ἐλαιόω, ῶ, Fut. ώσω, Oliuo, Oliuas colligo, δρέπομαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπόν. Poll. VNDE Ἐλαιωτήρ, ῆρος, ὁ, Legulus, Qui oliuas colligit, Qui oliuat.

Ἐλάϊνος, Oleaginus, Ex olea arbore factus. Il. ν, εἵλετο καλὴν Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. ET Ἐλάϊνεος, ου, ὁ, Oleagineus, Oleaginus. idē quod præcedēs, per e-

penthesin τῷ ε. Od.ι. Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ, Χλωρὸν, ἐλαΐνεον. A

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, Oliua, Olea arbor, Suidæ. Item αἰγίλωψ, Hesychio.

Ἐλαΐζω, F. ίσω, Oleas colo. ἐλαίας ἐργάζομαι. Etymol. ex Aristoph. γεωργ. ‖ Item neutraliter Oleagino colore sum: à quo est ἐλαΐζων apud Hes. ἐλαιόχλοις. HINC Ἐλαΐστής, οῦ, ὁ, Qui oleas legit. Bud.

Ἐλαιὼν, Oliuetum, Oletum. idem quod ἐλαιώνων v. l.

¶ Ἔλαιον, ου, τὸ, Oleum, Oliuum. Xen. Symp. τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Eust. annotat Homerum ἔλαια vocare μύρα, id est vnguenta. Vnde est Od. β, — ὡς ὠδῆς ἔλαιον. Il. ψ, — ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. Vbi possunt intelligi & odorata olea quorum confectiones apud medicos plurimæ reperiuntur. Callim. in Apoll. Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια. Quo in loco scholiast. notandum scribit ἔλαια plur. numero alibi non reperiri. ‖ Ἔλαιον (Eustathio teste) recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus vbi pisces. ‖ Ἔλαιον ὑὸς, apud Hipp. dicitur pro ὕειον στέαρ, i. adeps suillus: vt annot. Erotianus. B

C. Ἐλαιόβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleo tinctus seu imbutus, Oleo rigatus. Athen. lib. 9, de coturnicibus, διὸ περὶ ἐλαιοβρόχων γινομένων, ἡ τῶν πτερῶν αὐτοῖς συγκόλλησις, αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως. C

C. Ἐλαιόδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Epigr.

C. Ἐλαιοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Oleum capiens. ET Ἐλαιοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. vt ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον. vas oleariũ.

C. Ἐλαιόμελι, ιτος, τὸ, Elæomeli. q. d. Oleum melleum: quod in Syriæ maritimis sponte nasci, & ex arboribus manare tradit Plinius, pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea: sicut & Dioscor. lib. 1, c. 37 scribit, κατὰ Παλμυρᾶν τῆς Συρίας ἔκ τινος στελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖν, γλυκὺ τῇ γεύσει: in hoc tantùm discrepans quòd non ex ipsis oleis (vt Plinius) sed ex quodã caudice profluere dicit. Gorr. tradit ex vetustis arborũ caudicibus manare perinde ac nunc è lapidibus quibusdam quod πετρέλαιον nominant. D

C. Ἐλαιοπώλης, ου, ὁ, Olei venditor. VNDE Ἐλαιοπωλεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oleum venditur.

C. Ἐλαιότρυγον, ου, τὸ, Olei fæx, Amurca. ἀμόργη, Hesychio, apud quem perperam scriptum est ἐλαιότρωγον. E

C. Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Ad oleum ferendum aptus. vt ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον, sicut κίσις ξιφοφόρος, & κανεῦν ἀρτοφόρον.

C. Ἐλαιοχρισία, ας, ἡ, Vnctio olei, vt athletarum. Budæus ex Laert.

C. Ἐλαιάγριον, ου, τὸ, Oliuum agreste. ἔλαιον ἄγριον, Suid.

C. Ἐλαιέμπορος, ου, ὁ, Qui oleariam mercaturam exercet, Olearius.

C. Ἐλαιουργία, ας, ἡ, Olei confectio. AT Ἐλαιουργεῖον, ου, τὸ, Locus vbi oliuum conficitur. Diog. Laert. l. 1, de Thalete, ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργεῖα. F

C. Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Olei expers.

C. Ὑπέλαιον, ου, τὸ, Olei fæx seu sordes. γλοιός.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Oleosus, Oleaceus, Pinguis. Theophr. τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν ἐλαιώδεις· ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας, ἀμυγδάλης. Plin. Pinguis succus oliuæ, lauro, nuci iuglandi, amygdalis.

Ἐλαιόω, ῶ, F. ώσω, Oleo perungo. Vnde ἐλαιοῦται θρὶξ, apud Soph. Troilo: quod Aristarch. exponit ῥυπαίνεται: at melius λαμπρύνεται, inquit Hesychius. ἐλαιούμενος, Oleo oblitus. Bud. ET Ἐλαιωτὴς, Oleo perunctus, Oleo imbutus. G

C. Ἐξελαιόω, ῶ, Oleo perungo & imbuo. ‖ Item In oleum verto. Theophr. De caus. l. 6, καὶ τά γε κάρυα ὅσα γε τοῦτον τὸν τρόπον ἐλαιώδη, χρονιζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur.

Ἐλαιηρὸς, ὰ, ὸ, Olearis, Olearius. vt ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, sicut μυρηρὰ λήκυθος, & οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ac ὑδατηρόν. Sic ἐλαιηρὰ δρόσος, in Epigr. pro oleo.

Ἐλαιήεις, εντος, ὁ, Oleosus, Oleaceus. Nic. Ther. Λάζεο φλοιὸν ἐλαιήεντα κρότωνος. H

Ἐλάδιον, ου, τὸ, Pauxillum olei. est enim (Eustathio teste) diminut. ab ἔλαιον. Archedicus apud Athen. lib. 7, Θεῖόν τι πάθος εἶπον', ἐλαδίῳ δεῖς. Et lib. 13, ἀλλ' ἐλαδίου τεταρτημόρια μοι (φησὶ) προσενέγκης τρία. Est verò vocabulum comicum.

¶ Ἐλάα, ας, ἡ, Oliuæ fructus, Olea. quod esse Atticum Eust. docet. Aristoph. Ran. πίστις ἐλάας παρέπεμψε; Athen. lib. 4, [ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ] ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι. Idem lib. 2 dicit δρυπεπεῖς ἐλάας à Romanis vocari δρύππας, id est druppas. Annotat Æl. Dionys. apud Eust. dici & ἐλᾶς duabus syllabis pro ἐλάας. ‖ Ἐλάαν & ἐλαίαν, alterum pro altero poni καταχρηστικῶς, Aristoph. schol. tradit.

C. Ἐλαολογέω, ῶ, Fut. ήσω, Oliuo, Oleas colligo. idem quod ἐλαιολογέω. Atticum id esse Æl. Dionys. apud Eustath. docet.

ἘΛΑΥ'ΝΩ, F. άσω, Pr. κα, AB Ἐλάω. Agito. Il. ε, de curru & equis, Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἐλαυνέ τε ἅρματα καὶ τὼ ἵππω. Et ἅρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν, Aristoph. Sed & nauem dicitur quis ἐλαύνειν, id est agere: vt Od. ο, — ἆσσυ δ' ἐλαύνετε νῆα (ex Apoll. autem affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incumbere remis) Item cum accus. δρόμον apud Aristoph. Dicitur verò & ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter, quasi agitando. Sciendum est autẽ omitti interdum accus. vt apud Luc. dicitur Soli, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, vbi subaud. ἅρμα. Et pro Remigo sine accus. itidem, apud Xen. τί δ' ἐλαύνειν δέοι; κατὰ μέρος τοῖς ναύταις αἰεὶ παύειν. Sed frequentiss. subauditum habet accusat. ἵππον. & accipitur pro Equitare, vt Bud. interpr. in hoc Xenophontis loco, ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἤλασε, καὶ πρὸς τὸν Κυαξάρην ἧκε. Idẽ, καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Hinc ἐλαύνειν sine adiectione & pro Expeditionẽ ago. vt ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Affert & B. exẽpla, p. 883, sed non satis apta, quũ in iis addatur datiuus στρατῷ. Et pass. ἐλαύνεσθαι dicitur nauis sicut & ἐλαύνειν νῆα. Ab Hom. autẽ ponitur ἐλαυνόμενος actiua etiã signif. Il. λ, — ῥυσί' ἐλαυνόμενος.

Ἐλαύνω, Stimulo, Incito. (inde q; qui agitat equos, eos stimulare soleat. vnde & Calcari quadrupedes agitare dicit Plaut.) Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. ὑπὸ τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, quum à consciẽtia scelerum stimularetur. ‖ Item pro Exerceo, Exagito. Pausan. in Lacon. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. (Esse autem indidem sumptam metaphoram ostendit non solùm compositum illud Exagito, sed & simplex Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: vt apud Liuium, His curis cogitationibúsq; animũ agitauerat) ‖ Denique & pro Fatigo accipitur: item pro Insequor, Vexo, Insector, à Demosth. sæpe, vt tradit Bud. ‖ Sed & pro Persequi iudicio, seu arcessere, inuenitur ἐλαύνω. vnde Ἡρακλείτης ἐλαύνεται ἀσεβείας. id est Impietatis arcessitur, inquit Bud. Sed addit & aliam expos. In exiliũ agitur. Vide p. 885. ‖ Ἐλαύνω, Verbero, Pulso, Ferio. sæpe apud Hom. Sed & pro Excutio, (ac propriè Excutio feriendo) vt apud Apoll. χαμάδις δὲ κ. .. δοῦπος. ‖ Item pro Excito, Cieo, Moueo. vt Il. α, — ὃν δὴ θεοὶ κελαινὸν ἐλαύνετον. vbi tamen exponitur & ἐπιπίνειν.

Ἐλαύνω, Abigo, Expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω. vnde Eust. in illo Iliad. α loco, Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους, vult esse pro ἐξήλασαν per ellipsin præpositionis. Sic apud Chrys. δαίμονας ἐλαύνων, expellens. Hinc compos. ξενηλατεῖν. Item ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. Scelus expellere, pro Scelus expiare seu procurare: vnde ἀγηλατεῖν. Sic ἐλαύνειν μίασμα δαιμονίου, Plut. in Rom.

Ἐλαύνω, Duco, id est Ductile opus facio. vnde χρυσήλατος & σφυρήλατος. Sic Hom. περὶ ἀσπίδος dicit, τὴν ἄρα χαλκεὺς Ἤλασεν. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murũ: & ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Vide Bud. 883 & 884. Ex Plut. quoque in Cam. λεπίδας ἐληλαμένον σίδηρον. Et ex Diosc. lib. 5, ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. ‖ Ἐλαύνω, Traduco, Transigo. vt in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυύμνητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Salustius, Per quot pericula traducitur. Ibidem autem, ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam (& quidem non rarò) neutrum est hoc verbũ pro Promoueo, Progredior, Euado. vt Ἀντωνῖνος εἰς ἕκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, Herodianus. εἰς

ἄκρον

ἄκρον τῆς ῥᾳθυμίας ἐληλακώς, Plut. Sic Laert. in Clitomacho, ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας. Et πόῤῥω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plat. Vide Bud. 884. A

Ἐλᾶν autem pro ἐλάειν ponitur ab Aristoph. vt docet B. ibidem. ‖ Alioqui inuenitur ἐλάω & pro ἐλαύνω apud poetas. vnde est ἐξελάουσι apud Hesiodum pro ἐξελαύνουσι, & εἰσελάαν apud Apollonium pro εἰσελαύνειν.

Ἔλασμα, ατος, τὸ, Lamina ductilis. Bud. p. 884 ex Dioscor.

Ἔλασις, Agitatio, videlicet equorum, seu currus, Aurigatio. Item Equitatio. Xen. Pæd. 8, οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἔλασις, οὕτω καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως. Et Expeditio, Arr. τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Ex Herodoto autem, τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται, pro Quæ ad transmittendum pertinent. ‖ Item Remigatio. ‖ Ἔλασις, Expulsio, Abactio. vt ἔλασις βοσκημάτων. & περὶ τῆς ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως, Thucyd. 1. Item ἔλασις τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum, in v. l. B

Ἐλασία Xenoph. idem quod ἔλασις, Equitatio. B. 885.

Ἐλασείω, Expeditionem affecto & apparo. Bud. pag. 883 & 884 ex Luc. C

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, Agitator, Auriga. Item Remex, vt apud Luc. καὶ ῥοθίῳ τῶν ἐλατήρων ἀπὸ γῆς ἀναχθέντες. ‖ Itē Impulsor, Vibrator. vt ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, Pind. Olymp. ode 4, in princ. Et ἐλατὴρ λύρης, Pulsator lyræ, ex Epigr. ‖ Item Expulsor, Abactor. ET Ἐλάτειρα, Expultrix, διώκτειρα, ἀπελαστική, B. apud Areop. ‖ Ἐλατὴρ, Placentæ latæ genus apud Aristoph.

Ἐλατήριον, Quicquid deorsum ventrem purgat, ita vocatur τῷ Hippocr. teste Gal. ‖ Ἐλατήριον, Succus ex fructu cucumeris agrestis expressus & in orbiculos coactus. Ab Aetio inter venena numeratur. Sed fit etiam expressis radicibus & foliis, quibus tamen vis inest imbecillior. Gaza apud Theophr. (inquit Gorr.) ἐλατήριον Agitatoriū interpretatus est, quia commouet vehementer corpus, & superpurgationes inducit: sed hoc Latinis incertius quàm si simpliciter Elaterium dixisset. Cæterùm non tantùm succum, sed & ipsum cucumerem ἐλατήριον à quibusdam dictū tradit Dioscorides. D

Ἐλατὸς, Ductilis. Ex Epigr. affertur νῷ ἐλατὰ νοήματα, pro Sensus mente tractandi. quod mihi suspectum est. AT compos. Ἀνήλατος ἄκμων ex libro Iob, Indomita incus. ET Εὐήλατον χωρίον, Xen. Equitabilis locus, vt à Liuio dicitur Equitabilis & vasta: & ita fuerit ἀνήλατος idem quod Homero ἱππήλατος. Hoc autem compositum, itidémque θεήλατος, χρυσήλατος, &c. vide singula in singulis substantiuis. E

C. Ἀπελαύνω, Equitando reuertor, seu equitans. Xen. Symposio. οἱ δὲ γεγυμνακότες, ἀναβάντες ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀπήλαυνον πρὸς τὰς γυναῖκας. Bud. apud eundem interpr. Retro, Refero pedem: vt videbis p. 888. Luc. addidit aduerb. ὀπίσω. ‖ Ἀπελαύνειν λείας, Herodian. Abigere prædas, Agere prædas. Item cum gen. pro Abigo, Expello, necnō pro Repello, Arceo. ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Luc. Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isocr. Repelli (quod & Repulsam pati dicitur.) sic ἀπελαύνεσθαι τοῦ γάμου. Xen. addidit præpos. quum dixit ἀπελαύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' ἑαυτοῦ. ‖ Ἀπελαύνω, Abduco, Auoco. vt Ἀπελαύνω τὰς αἶγας, in v. l. F

C. Διελαύνω, Perequito, (inquit Bud.) id est Equitādo iter perago. Xen. ἤρετο πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item Decurro in armis, vt idem B. alibi interpr. videlicet p. 885 Comm. ‖ Item Transfigo, Traiicio. vt Luc. ὃν σὺ δόρατι διηλάσας. Vide ibidem p. quæ illam sequitur. HINC Διέλασις ET Διελασία, Decursio militaris, ibidem ex Xen. G

C. 2. Διεξελαύνω, Trano. vt διεξελάσας τὸν πόρον ἵππῳ, ex Plut. Probl. Equo vectum seu insidētem tranasse fluuiū. Item pro Transmitto per fluuium, B. ex Greg. Item Cū copiis perrumpo. Item Victis & fugientibus insto. Vide B. p. 886 & 887.

C. Εἰσελαύνω, Inuehor, Ingredior equo vel curru. B. p. 887 ex Plut. Idē ex Herod. εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων γῆν. Sed generalius etiam pro Ingredior. Apoll. Arg. 2, λιμένα εἰσελάσαντες. Et εἰσελάαν αἰγιαλὸν, Epigr. l. 6. Sed & cū διά. vt εἰσελάσας διὰ τῆς Κολλίνης πύλης, in v. l. Ingressus per portā Collinam. Ibidem verò ex Plut. Themist. affertur εἰσελαύνει διὰ Σάρδεων, pro Incedit per Sardes. ‖ Est etiam Irruo, Irruo, quocunque modo quis inuehatur. B. ibidem ex Plut. Phoc. HINC Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. Bud. ibidem. H

C. Ἐξελαύνω, Expello, Abigo. Il. θ, Ἐξελάαν ἐνήνοθε κνίσας κρέατα φορήτης. Et Od. ι, ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο exponitur Eduxerunt. Item ex Æschine, ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici construct. ex Aristoph. Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. vbi est ἐξελῶ pro ἐξελάσω. ‖ Ἐξελαύνω, Erumpo equo, B. ex Xen. Affertur & ex Plut. in Camillo, ἵππον ἔχων ἐξήλασεν αὐτὸς σὺν ἀνδρὶ μεγάλῳ. Et ex Herodoto, ἐξήλαυνε ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτοῦ, pro Rediit ad lares suos. sed intellige Rediit equo vectus.

C. 2. Ἀντεξελαύνω, Ex aduerso vel vi, istum erūpo equo. In v. l. pro Repello, quæ signif. ex suspecto loco affertur.

C. 2. Ἐπεξελαύνω, Progredior seu Prouehor equo. ἐπεξελαύνειν (inquit Bud.) de equitatu progrediente sic dicitur vt ἐπεξάγειν de peditatu. (malè enim apud eum p. 888 legitur Exercitu pro Equitatu) Idem verò alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto, Erumpere iubeo, apud Xen. Hell. 5, ἐν τούτῳ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἱππέας. ET C. 3. Ἀντεπεξελαύνω, Ex aduerso progredior. &c. Exponitur etiam, In occursum progredior.

C. 2. Παρεξελαύνω, Vltrà progredior. Bud. παρεξελάσασθαι interpr. Progrediaris. Item Præuertas, Prætereas. In v. l. ex Epigr. affertur παρεξελάαν pro eo quod Horat. dicit Præteragere equum.

C. 2. Ὑπεξελαύνω, Clàm progredior longius. ex Herodoto.

C. Ἐπελαύνω, Infesto incursu in aliquem feror. Xen. de decursu equestri loquens, καὶ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνει. Alibi προσελαύνειν ἀντιπαρατάττοις ἀλλήλοις. Sic Luc. de equite qui infesto equo incurrebat, ὁ μὲν γὰρ Ἀσάνδρος ἐπήλασε πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας. Habes vs B. In v. l. cū accus. ex Apoll. 2, ἐπήλασεν ἔρια βέβρυξ, pro Intulisse bellum. Et ex Herodoto, ἐπελαύνω τὴν στρατιὰν, pro Admoueo copias seu promoueo.

C. ΚΑΤελαύνω, Depello, in v. l. sine exemplo. Et additur ex c. 31 Exodi κατήλασε μόσχον λεπτὸν, pro Vitulū duxit in minuta. vid. Luth. in Nom. 1476.

C. ΠΑΡελαύνω, Præteruehor, παρατρέχω, Cursu alium supero. (vnde & simpliciter pro Supero seu vinco ponitur: vt paulo pòst videbis.) propriè autē currus est: sed Od. μ, de naui etiam dicitur. ‖ Item Obequito, Inuehor, Irruo in hostes. Bud. ex Xen. Hipparch. προθύμως παρελαύνοντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. ‖ Equo prouehor ante alios. Xen. Anab. 1, παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, prouectus in medium. Et παρήλαυνον, in mediū prouecti sunt & prodierunt. ‖ Dicitur & cū accusatiuo pro Porro ago, Prodirē facio. Xen. ibidē, ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλαυνε. Alibi παρελαύνων τὸν ἵππον ἐς τὸ πρόσθεν. ‖ Itē Progredior, Euado. Chrys. ad Cor. 1, εἰς τοῦτο παρήλασε μανίας, de philosophis loquēs. ‖ Παρελαύνω, ὑπερβάλλω, Supero, Vinco. Basil. in 2 De ieiunio, πόσῳ τῇ γαστριμαργίᾳ καὶ τὰ ἄλογα παρελαύνεις. Hæc & alia B. p. 887. Laert. De Phalereo, πλήθει βιβλίων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε, superauit, præstitit.

C. ΠΕΡΙελαύνω, Circumequito. Ex Xen. ‖ Περιελαύνω, Circūagens, Circūducens sulcū, ex Plut. Rom. ‖ Περιελαύνω, Abigo, Cogo. Polyb. l. 5, περιελασάμενος λείαν ἱκανὴν. Idē τὴν περιελαθεῖσαν λείαν. Bud. ‖ Vexo, Violenter tracto, περιελαύνω. Basil. περιελαύνων καὶ ἔξωθεν καὶ ἔνδον ἀεὶ ὑπὸ συνειδότων. Bud.

C. ΠΡΟελαύνω, Ante signa euehor. Bud. ex Xen. μάλα χρὴ σῖτον καὶ ἐν πολεμίᾳ καὶ ἐν φιλίᾳ προελαύνειν τῆς φυλῆς ἑκάστης τοὺς ὑπερέχοντας εἶναι. Quod ita de equitibus quidā dictū volunt vt de peditibus προάγω.

C. ΠΡΟΣελαύνω, Aduehor. Xen. Hipp. ἀντιμετώπους προσελαύνειν ἀλλήλοις, de exercitatione & decursione equestri loquēs. Idē Pæd. 1, προσήλασε τῷ ἵππῳ, Equo aduectus est. B. C. p. 887. Et in v. l. Xen. Pæd. 1, προσελαύνει πρὸς τοὺς Ὑρκανίους, Ad Hyrcanios equo fertur. Plut. Publ. τῇ πόλει προσελαύνω, Impetū ad vrbē facio. Dicitur & προσελαυνούσης ἡμέρας à Luc. pro Aduenienete seu aduentante die.

A C. Συνελαύνω, Adstringo, Compello, Cogo, In angustum redigo. Plut. De pr. frig. συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, de aere loquens, i. Corpora frigore compellens. Idem Phoc. συνελαύνεται τὸ πλάτος εἰς βραχὺ διάζωμα τῆς νήσου, σφιγγομένης ἑκατέρωθε ταῖς θαλάσσαις. Idem. Cæs. ἐν ᾧ πότε συνελασθεὶς ὑπὸ χειμῶνος εἰς ἔπαυλιν ἀνθρώπου πένητος. Idem, συνελαύνετο εἰς μάχην, Coactus est pugna decernere, Bud. ‖ Neutraliter capitur pro Infesto animo concurro, Congredior infesto marte. Homer. βέλτερον αὖθ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα. id est συνελθεῖν εἰς ἔριν. ‖ Item actiuè, Committo. ἐρίζετεν ἀλλήλοισι

B χερσὶ μαχέσασθαι ἀλλὰ ξυνελάσαι μὲν ὦτα.

ἘΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος ἀναπτύσσεσθαι. Vnde & Odyss. ε dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης. Plutar. De Socr. στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin. lib. 12, cap. vlt. Est præterea arbor ad eadem vnguenta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. ‖ Ἐλάτη Galeno est τὸ ἁπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, tenerum palmæ germen: cum quo idem sentit Hesychius. Vt autem Dioscorides ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. Gorr. ‖ Eidem Dioscor. lib. 1, cap. 151, est inuolucrum fructus è palma nascentis, seu (vt Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, (quem palmæ corticem Columella vocat) Noui & iamiam nascentis in palma fructus inuolucrum & folliculus. ita enim scribit, φοίνιξ (ἣν ἔνιοι ἐλάτην ἢ σπάθην καλοῦσι) περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων. Galeno 8 Simpl. φοίνικος ἀμφίσμα, vt ab Archigene apud ipsum lib. 2, κατὰ τόπους, vocatur φοίνικος στέλεχον. Nonnulli exponunt Corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ‖ Itē Palmula, hoc est extrema remi pars: seu Remus, κώπη. Odyss. η, — εὐξέστῃς ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. autem ἐλάτη δίκωπος exponitur Cymba, synecdochicῶς. ‖ Item Hasta, seu Hastile ex abiete, sicut μελία. Hes. Asp. ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠρέγνυντο.

Ἐλάτινος, ου, ὁ, Abiegnus. Et ἐλάτινον μύρον seu ἔλαιον, vnguentum seu oleū ex elate. (AT Ἐλατίνη herbæ nomē est, de qua Dioscor. lib. 4, cap. 40, & Plinius lib. 27, cap. 9.) SED ET Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt, metri causa inserto ι, vt Odyss. ο, — ἱστὸν εἰλάτινον, & εἰλάτιναι δοκοὶ, Odyss. τ.

ἜΛΑΦΟΣ, ου ὁ, vel ἡ, Ceruus, Cerua. Od. κ, — ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν. Il. λ, — ἔλαφον κεραόν. Iliad. θ, Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila. & φυζακινῇς ἐλάφοισιν, Il. ν. Xen. Pæd. 1, ἐλάφοις δουλοσοῦ πεδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. ‖ Ἔλαφος est etiam (vt Athen. annotat lib. 14) πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ σησάμου. Eustath. addit & μέλιτος. Quod ad etymologiam attinet, Eust. dicit esse vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plutar. verò De prud. anim. scribit, ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι, παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, quoniam οἱ ὄφεις ῥαδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν.

C. Ἐλαφογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, E ceruo ortus. ἐλαφογενὴς Hesychio est ὁ τῆς ἐλάφου μυελός.

C. Ἐλαφόβοσκον, ου, τὸ, Elaphoboscon: herba valens contra serpentium omniúmq; aculeatorū ictus. quippe fama est hoc pabulo ceruos resistere serpentibus, vt Plin. tradit l. 22, c. 22. Cui⁹ descriptionem ibidem habes, & apud Diosc. l. 3, c. 8, qui & ipse etymologiā ex Plinio iam allatam habet, ταύτην τὴν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τῇ ἑρπετῶν δήγμασι. Officinæ & herbarii gratiam Dei vocāt, vt Gorr. docet, addens ἐλαφόβοσκον etiam à quibusdam dictum esse τὸ ἐλελίσφακον, Diosc. autore. PRO QVO Ἐλαφοβοσκὸς scribitur apud Hesychium.

C. Ἐλαφοσκόροδον, ου, τὸ, genus allii, de quo Diosc. l. 2, cap. 185. quod & ὀφιοσκόροδον dicitur, v. l.

C. Ἐλαφηβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui ceruos iaculis figit, vt ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις apud Plutarchum. Generaliter verò pro quouis ferarum agrestium venatore capitur, vt Eustath. annotat. Il. σ, — ὥστε λὶς ἠϋγένειος ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. VNDE Ἐλαφηβολία, ας, ἡ, Ceruorū iaculatio, Ceruorū venatio, Soph. Aiace. AT Ἐλαφηβόλια, τὰ, Festum apud Phocenses in honorē Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. ἑορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλαφηβόλια μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλιδι τελοῦσι, victoriæ videlicet contra Thessalos. ET Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, Februarius, mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione: quem à figendis ceruis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. Annotat verò Eust. ἐλαφηβόλος & ἐλαφηβολία dici poeticè PRO Ἐλαφοβόλος ET Ἐλαφοβολία, verso ο in η, metri causa, vt in ταχυηλόγος & λαμπαδηφόρος.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, Ceruinus. vt ἐλάφειος μυελὸς apud Galen. Medulla ceruina, & στέαρ ἐλάφειον, apud Diosc. Et neutro genere ἐλάφειον subaud. κέρας vel κρέας, Ceruinū cornu aut caro, Suid. ‖ Ἐλάφειος ἀνὴρ, Metaphora à ceruis sumpta ab Etymol. exp. δειλός. pro quo perperam Ἐλάφωρος apud Suidā legitur. AT Ἐλάφιον Hesychio est κόνειον. ET Ἐλάφιαι apud eundem οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, Ceruini tali.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, Hinnulus ceruinus. νεβρός. Hesych.

Ἐλαφέω, Fugito & pauito more cerui.

ἘΛΑΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Leuis & celer instar cerui, dictū enim volūt quasi ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος. Il. π, ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥέα κυβιστᾷ. Od. γ, ἵπποι ἐλαφρότεροι θέειν. Il. χ, κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Volucrium velocissimus. Sic dicitur à Plut. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις, de Iberis. Plato Pol. 2, ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. Et apud Xen. Cyneg. εἶδος [κυνῶν] ἐλαφρόν. ‖ Itē oppositū τῷ βαρὺς, i. Grauis, Ponderosus. quomodo Xen. dicit venatorem, quum venatum exiturus est, debere habere ἠμφιεσμένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, leuem. Quò referēdū videtur illud, Ἐλαφρὸν γίγνεσθαι, pro Alleuari, Leuiorem reddi. vt apud Plut. Consol. ad Apoll. Dictys iubet Danaen ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν. fore enim vt ea ratione mœror ipsius alleuetur. Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροὶ, id est leuioris armaturæ equites, qui videlicet vndiquaque cataphracti non sunt. At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leue ducere, Non magni æstimare. ‖ Item oppositum τῷ ἐπαχθεῖ καὶ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non molestus & difficilis. Isocr. τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας ἀκόλως καὶ ῥαδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετεωροτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suidas quoque annotat, ἐλαφροτάτους à veteribus ἐν ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς προσφιλεστάτους, videlicet κατ' ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. At ἐλαφρὸν πῦρ apud Diosc. Leuis ignis, pro Non vehemēs. Apud Platonē autem ἐλαφρὰ ἡ δέησις, Facilis & leuis petitio.

Ἐλαφρῶς, Leuiter, Celeriter. vt πλεῖν ἐλαφρῶς, Od. ε.

Ἐλαφρία, ας, ἡ, Leuitas. κουφότης, μωρία, Hesych. Itē ὀλιγωρίας, Suid.

Ἐλαφρύνω, Alleuo. ET Ἀπελαφρύνω, Subleuo.

Ἐλαφρίζω, F. ίσω, Eleuo. Plut. De fort. Rom. οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν, nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, B. ‖ Item Alleuo. Synes. De ins. τῆς τε ἀρίσης ὄψεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα τῆς χείρονος.

C. Ἐπελαφρίζω, Subleuo, Tollo. Bud. ex Philone De mundo, τῆς γεώδους καὶ βάρος ἐχούσης οὐσίας ἐλαφρισθείσης.

G ἘΛΑΧΥ'Σ, SEV Ἔλαχος, (quod ex Callim. affert Eust. Paruus, μικρός. vt ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. Paruum (seu Exiguum & vile) nauigium. sicut Etymol. ἐλαχὺν δόμον exponit τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. Et in fœm. gen. Od. ι, Νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. sic enim ibi à quibusdam legi annotat Eust. accentum autem in antepenultimam transferri, vt in λίγεια à λιγύς. Nicand. Alexiph. de Sepedone serpente, Κέρατι δ' ἐμβαρύθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται ὄρη. Deducit autem hoc vocabulum Etym. ab ἑλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, vt sit ἀφαιρεθεὶς, & per consequens μειωθείς. COMPAR. est Ἐλάσσων SIVE Ἐλάττων Atticè. SVPERL. Ἐλάχιστος. sicut à βραδὺς, fit cōp. βραδίων, & superl. βράδιστος, à ταχὺς, θάσσων, & τάχιστος. Apud Etymol. verò est & regularis COMP. Ἐλαχύτερος, ET Ἐλαχίων, irregularis, sicut à βραχὺς βραχίων. EST autē Ἐλάττων, Minor. Aristot. l. 4, Anim. ὁ δ' ἄρρην ἐλάττω

τὰ πτερύγια ἔχει pinnas habet minores. Dem. Pro corona, τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, maior vel minor. Huc pertinet & ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, oppositum τῷ αὐξάνεσθαι. Demosth. Olynth. 3, ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. Et ἔλαττον ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem esse, Vinci & superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. C. p. 392 & 859. Demosth. Pro corona, οὐδ' ἐν ταῦτα ἔλαττον ἔχων, δικαίως ἐστὶν ἀπελθεῖν. Sic dicitur & ἔλαττον φέρεσθαι, Posteriores ferre. Greg. οὐχ ὅτι ἐν τούτοις ἔλαττον πρὸς ὑμᾶς ἐκάτο, non quòd cuiquam in his ce rebus cesserit. Et περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας [τὸ νόμον] Minoris æstimasti quàm voluptates, Præ voluptatibus contemptui habuisti. Vide alia apud B. p. 302. Et ἐπ' ἔλαττον, Minus. ἐπ' ἔλαττον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς αἰσθήσεως, minus sentire. Apud Aristot. autem lib. 4 De animal. ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Gaza vertit, Pinnas habet per diminutionem inæquales. Et δι' ἐλάσσονος, Minori interuallo. Thuc. lib. 7, p. 234, δι' ἐλάσσονος πρὸς τῷ λιμένι ἐφορμήσειν στρατὸς, propinquiori spatio ante portũ ingressuros. Ἐλάττων, Inferior. Thuc. lib. 2, ἐκπλήξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων. Isocr. Pan. οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, nullo inferius. In qua signific. apud eundem post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. ἐλάττω νομίζεις τὴν ἀρχὴν [τὴν μητρῴαν] ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν εἶναι, Inferiorẽ quàm pro suo ingenio atq; animo. Dicitur verò & de persona aliqua, vt apud X. Polit. Laced. ἐπιμελεῖσθαι ὡς μή ποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι. Reperitur autem & ἐλάττων χρημάτων (sicut ἥττων ὀργῆς) pro Sordidus, Qui à pecuniis superatur, Deditus pecuniis. Ἐλάττων, Paucior. Vt οὐκ ἐλάσσους ἑπτακισχιλίων, non pauciores septem millibus. Sic ἐλάσσονες πλήθει πολλῷ, multo pauciores seu inferiores numero. Plat. ep. οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἔτη ἀκήκοε, nõ pauciores quàm triginta. Demosth. γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα ἢ μικρὸν ἐλάττω. Xen. ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, Pauciores boues reddere, Boum numerũ imminuere. Ἔλαττον aduerbialiter quoque capitur pro min⁹, vt ἔλασσον ἄπωθεν apud Thuc. Minus procul, id est propius. Plato epist. 7, τάλαντα ἐστὶν οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν ἡ Δίωνος οὐσία, nõ minus quàm centum, seu non pauciorum. Idem De leg. ἐτῶν γεγονὼς μὴ ἔλαττον ἢ πεντήκοντα. Sic & ἔλασσον οὐρεῖται, minus mingit, itidem aduerb. aut subintellecto aliquo nomine substantiuo. HINC Ἐλαττονάκις, Minus, Rarius. ET Ἐλαττόνως, Minus, quo Plato vtitur. ET Ἐλαττονέω, ῶ, Minus fero. Bud. ex 2 ad Cor. 8, ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε. Vbi Beza vertit, Et qui paulum, non minus habuit. Item Imminuo, Minus reddo. vnde ἐλαττονούμενον σῶμα, apud Basil. 396. id est (inquit Budæus) Extenuatum. ITEM Ἐλασσόω SEV Ἐλαττόω, ῶ, Diminuo, Imminuo. Thuc. lib. 3, μὴ περιοφθῆναι τὴν ἀξίωσιν ἐλασσωθῆναι τῆς ὑπαρχούσης, imminuere pristinum honorẽ. Isocr. ἐλαττοῦν τὰ τῆς πόλεως, ciuitatis commodis detrahere. Et in pass. apud eundem Thuc. lib. 1, ἤν τι καὶ ὁπωσοῦν ἐλασσωθῶσιν, Si quid auferatur & adimatur, Si quid decedat. Philo De mundo, ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ἐλαττουμένος ad imminutionem sensim vergens. ἵνα μὴ τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, Cicero apud Plat. vertit, Nec ab vllo imminutum, p. 32 lex. C. Apud Greg. autem παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Bud. vertit Multum immutato ordine. Ἐλαττοῦμαι, Inferior sum, Superor. Thuc. lib. 1, ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Et lib. 8, ἐκ δὲ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενος, τίς φέρει, Vt qui non ex eodem gradu vel pari conditione cedat aliis. Demosth. Pro corona, πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, Longe inferior sum. Ἐλαττοῦσθαι (inquit Bud.) dicitur Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non censetur. Plato lib. 8 De rep. φεύγοντας τὰς τε ἀρχὰς καὶ τιμὰς καὶ δίκας, καὶ θέλοντας ἐλαττοῦσθαι ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Idem, ἀχθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχὴν ἐχόντων αὐτῆς ὁ ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξί. Sic apud Isocr. ἐλαττουμένοις παντὶ τῷ βίῳ, exponitur Tota vita viliores. Ἐλαττόομαι exponitur etiam in v. l. Detrimentum facio seu accipio, Pauperior fio. HINC Ἐλάττωμα, ατος, τό, oppositum τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes & deterior conditio. Vitiũ, quo videlicet aliquis aliquo inferior est. Chrysost. ad Eph. 4, πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν γυναικῶν φέρειν τοὺς ἄνδρας προσέταξεν ὁ θεός. Idem, ὡς γὰρ τὸ πολὺ γυναικῶν τοῦτο ἐλάττωμα. Idem, τῆς φύσεως τὸ ἐλάττωμα, naturæ vitium seu incommodum. Naz. τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, vitia à malitia pullulantia. Ἐλάττωμα in Pand. appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malã fidem. Bud. Ponitur & pro victoria, passiuè. Polyb. τῶν ἐν τούτοις [τοῖς πρὸς Ἀννίβαν ἀγῶσι] ἐλαττωμάτων. Et mox, οὐ γὰρ παρὰ τὸν καθοπλισμὸν ἀλλὰ παρὰ τὴν δεξιότητα τὴν Ἀννίβου περιέπιπτον τοῖς ἐλαττώμασι. Et alibi itidem. B. ET Ἐλάττωσις, εως, ἡ, Imminutio, Diminutio. ET Ἐλαττωτικός, οῦ, ὁ, Qui diminuit, Non rigidus. v. l.

Ἐλάχιστος, ου, ὁ, Minimus. Aristot. ἐλάχιστον τῶν ζώων πάντων, Minimũ omniũ animaliũ. Tam latè autẽ patet quàm Lat. Minimum. Thuc. l. 3, ὅτι ἐπ' ἐλαχίστῃ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν, pro quàm minimo crimine. Apud eundem, ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι, vel minimùm animo cõsternãtur. εἰς ἐλάχιστόν ἐστι, pro minimo est. 1. Cor. 4. Dicitur & frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐλάχιστον, Quod verò minimũ est. Et τὸ ἐλάχιστον aduerb. Minimùm. μηνῶν δύο μὲν ἢ ἑνὸς τὸ ἐλάχιστον, minimùm ante duos vnumve mẽsem. Item Paucissimus. Isocr. ἐλαχίστας ἀμφισβητήσεις ποιήσειν. Plut. Pericle, ὧν ἀριθμὸν οἱ τὸ ἐλάχιστον, πεντεκαίδεκα τάλαντα, πεντήκοντα δὲ οἱ τὸν πλεῖστον γράφουσιν. Idem Alex. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ πλῆθος οἱ ἐλάχιστον λέγοντες. Sic dicitur ὡς ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι, Vt paucissimis verbis declarem. Huc referri potest & illud apud Aristot. ἐν ἐλαχίστοις δυσὶν ἐγγίνεται, In duob⁹, si paucissima sint. Vel, Minimùm in duobus. Sic ἐν ἐλαχίστοις τέτταρσιν, ad minimum in quatuor. Exponitur & Breuissimus: vt δι' ἐλαχίστου καιροῦ χρησιμώτατον. Quò referri queat quod ex Thuc. citatur, τῶν τε παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων. Sic apud eundẽ libro 3, αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος ἡ εὐπραξία ἔλθῃ, momento.

Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus. Eph. 3, ἐμοὶ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων ἁγίων.

ΕΛΕΓΧΩ, Arguo, (vnde ἔλεγχος argumentum) vt ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, (id est Opera arguunt manus) quod habet Suid. & prouerbiale esse videtur. Sic autem verbo Arguo vsus est Virgil. quum dixit Degeneres animos timor arguit. Cæterùm vtri prior dandus fuerit locus, verbóne ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit. nã Lat. quidẽ certè Arguo prius esse quàm Argumentũ, manifestũ est, sicut Index ab Indico fieri putatur: sed quũ ἐλέγχω reddimus Argumentis demonstro seu probo, videmur quodãmodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit quòd Etym. (cuius tamen aliοqui parua est his in reb⁹ autoritas) ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter deriuata ab ἔλεγχος, (ne inter nomẽ & verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum signi ficatione discedentia) huic posteriorem locũ dare malui: & vicissim verbo ἐλέγχω (propter cõp. ab eo) dare priorẽ. Vt autẽ ad signif. verbi huius reuertar, quale est ἐλέγχω in illo quẽ ex Suida protuli loco, tale est pass. ἐλεγχθήσεται in hoc Xen. loco, ὥσθ' ὡς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Vbi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. Ex Plat. affertur itidẽ ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehensum reipsa, vel Demonstratum. Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretãs, τὸ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὰ πολεμικὰ ἔργα δειλίαν ἐλέγχειν ἐπειρᾶτο. Interdum autẽ vertitur Redarguo, Reprehendo. vt apud Plut. De orac. def. ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, quũ apud deũ eam fabulã reprehenderet. Sic pass. Xen. ὑφ' ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο. Apud Thuc. autẽ Reprehendere vel Insimulare: l. 1, καὶ καθίστασιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτοῦ ἐλέγχειν. Sed ἐλέγχω redditur & Refello, Refuto: item Conuinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare & cõuincere. Idem hæc Demosthenis, καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκαπηλευκότα interpretatur, Quum liquido probassem fallam eum in iis vocationem renuntiasse. Pro Conuinco autem frequens etiam est. Synesius, ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Apud Aristoph. legitur cũ περὶ etiam. vt σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δυνάσαι περὶ τούτων. Alicubi verò non Conuincere sed Vincere ille in terpr. addens tamen ablat. Argumentatione. vt apud

Plat. in Gorg. 461. ait ἐλέγχειν esse Vincere disputantem, certa argumentatione, & ἐλέγχεσθαι vinci. Denique ἐλέγχω alicubi esse ait Argumentis & ratiocinationibus demonstro. quod tamen & simpliciter reddi Demonstro, suspicor debere. ¶ Ἐλέγχω exponitur etiam Reprimo & Coerceo, in hoc Chrys. loco, φλόγα τὴν τοῦ πυρὸς ... ἤλεγξε: sed ego verbum Refuto hic quoque retineri posse existimo, vt dixit Cic. Conatum alicuius refutare. ¶ Ἐλέγχω autem pro Reiici & contemni B. ex Luc. affert in Nigrino, ἐλλεξιμένων μοι ... ἐλέγχεσθαι ... δόξης. Addit verò ἐλέγχεσθαι dici quod conuincatur nō esse probum. ¶ Cui interpretationi non absimilem dat huic verbo apud Hom. Il. ι. τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς, Μήτε πόδας. ait enim esse pro Aspernari, seu Aspernatio irritum facere. q. d. (inquit) Noli eos ita contemptui habere vt re infecta remittas. Vide Eustathium, qui inter alia dicit μὴ ποιήσῃς ἐπονειδίστους ὡς ἀποδοκιμασθέντας. Addit verò, & ὕβρεως significationem hoc includi verbo. ¶ Ἐλέγχω, Sciscitor, Percunctor. Xenophon, ἐλέγχεται σοί εἰπεῖν λόγον ποιησάμενος περὶ τοῦ πείθεσθαι ... Arrian. in Alex. exp. ... ἔλεγχον εἰ δή τινα εἰδείη ... ὁδόν.

Ἐλεγμός, Redargutio, Reprehensio. Item Refutatio.

Ἔλεγξις, Redargutio, Reprehensio. Petr. epist. 2. c. 2. ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας.

Ἐλεγκτέος, q. d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus; Qui reprehensionem meretur. COMP. Ἀνελέγκτος, q. d. Irreprehensibilis, &c. Item Certior quàm qui redargui possit, Confessus & manifestus, in vulg. lex. ex Platonis Apologia. ¶ A Budæo exponitur etiam Inconuictus, qui & affert ex eodem Platone in Theæt. 93. Vide Ἀνεξέλεγκτος. ET Ἀπελεγκτος, Sine reprehensione, Ita vt reprehendi seu redargui non possit. Item Sine probatione. ¶ ΑΠ. Εὐέλεγκτος, Qui facile reprehendi seu redargui potest. Item, Qui facile refelli potest. ... Qui facilè deprehendi potest à sensibus & probari. Item actiua significatione ex Ammonio, ... i. Propter proclivitatem ad reprehendendum ... ad reprehendendum. ... D

Ἐλεγκτικός, Redargutorius, Reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι, Plat. Compositi ad coarguendos qui contra disputant, vt Quintilianus interpr. lib. 2. cap. ... Ἐλεγκτικὸς est etiam Argumentandi peritus, Qui conuincere argumentis potest. Bud. ex Luciano. Item ἐλεγκτικὸς, Reprehendendi cupidus. ADVERB. Ἐλεγκτικῶς. vt ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, Budæus ex Aristotele, Refutantis more demonstrare. Item ἐλεγκτικῶς, Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi studio, Plut. E F

C. Ἀπελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Refello. Apud Antiphontem sæpe pro conuinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost. De sacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, conuincere nos mendacii. ¶ Est etiam Probo (inquit Budæus) sicut ἐλέγχω. Item ἀφίημι τὴν γραφὴν τὰ ἀπ' oppositum habens ἐξελέγχω. HINC Ἀπέλεγμος, Redargutio, Refutatio. Act. Apost. c. 19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν.

C. Διελέγχω, Redarguo, Refuto, Confuto, Conuinco. Budæus exponit, Argumentis refello & improbo aliorum dicta, ex Luc. afferens, ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται, διελέγχων ἅπαντας. ¶ At Greg. accipi etiam ait pro Discepto, Quæstionem habeo & exerceo. G

C. Ἐξελέγχω, Redarguo (inquit B.) i. Falsum esse doceo. Item Refello, i. Conuinco non esse eum quem se dicit esse. In V. l. ex Plat. Apol. δόξαντα μὲν ... ἄλλοι ἐξήλεγξα, pro In quibus alium refellâ. Rursus Bud. pro Conuinco tali disputatione q̃ opere, ex Isocr. 47. Et ex Plut. Vinco disputando. Sic pass. ex Plat. ep. ... Denique affert B. & pro Deprehendo, Comperio. Item pro Periclitor, Periculum facio, ex Polybio. HINC Ἀνεξέλεγκτος, Nullo argumento probatus seu compertus. Thuc. Item Irreprehensibilis, Qui nullo argumento in fraude deprehenditur. B. ex Xen. Item, Qui refelli non potest. ET Εὐεξέλεγκτος, Qui H

facile argumentis probari potest. ex Plat. in Apol. ... & ... εὐεξέλεγκτα. Est etiam Qui facile refelli potest, B. ex Aristot. Pol. 7. p. 198.

C. Κατελέγχω, Redarguo, Conuinco. Hesiod. in Erg. μηδέ σε νόον κατελεγχέτω εἶδος. vbi Tzetzes, ... μηδὲν εἶδος φιλίας ἀποφήνοις ... ἐλέγξῃ. Sed exposit. altera malo.

Ἔλεγχος, Argumentum, Indicium. Andocid. 5, οἵτινες ἔλεγχον ὑμῖν ἀρετῆς τὸ μέγιστον ἔδοσαν, Suæ maximæ virtutis argumentum dederunt, id est indicium. Sed & Documentum aut Specimen verti posse ait B. addens ex Isocr. in Archid. 154, ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὐτοῦ φύσεως. Luc. ἔλεγχος γὰρ τοῦτο τῆς ἀπαιδευσίας, Argumentum est inscitiæ, Inscitiam arguit. Idem 56 ὁ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος ..., id est Probatio & indicium, Bud. qui & ἐλέγχους παρέχει ex Hermog. affert pro Probare: & ex eodem, οὐ δεῖ ... ἐλέγχους παραλέξασθαι. Idem verò ex Andocide affert ἔλεγχον δοῦναι cum partic. φοβούμενοι ἔλεγχον δοῦναι εἰς ὑμᾶς μὴ οὐ φρονοῦντες. In epist. ad Hebr. c. 11. in princ. dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, vbi Gl. schol. expon. ἀπόδειξις. Lat. quidam Demonstratio, alii Quod demōstrat, vertere. Porro vt δοῦναι ἔλεγχον, sic & λαβεῖν seu λαμβάνειν dicitur: vt ab Isocr. λαμβάνειν ἔλεγχον τῶν πραγμάτων, quod B. interpr. Facere specimē, Experiri, Experimēto probare. ¶ At in iudicio διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur οἱ ἐξεταζόμενοι, id est In quorum vitam inquiritur, inquit B. quam ille signif. ex Plat. Apol. affert. In v. autem l. exp. Reddere rationem vitæ (& additur ex eodem in epist. εἰς ἔλεγχον λόγοις διδόναι, pro Demōstrare argumentis.) Ibidē affertur & λαμβάνειν ἔλεγχον ex Isocr. alia signif. quàm in loco modo citato, nimirū hic illius locus, ... λαμβάνειν ... ἔλεγχον, redditur, Ad id quod certum est accedere, & ad eius rationē ea de quibus dubitatur explorare. ¶ B. εἰς ἔλεγχον καταστῆσαι vertit Ad docendi mōstrandique & probandi necessitatem redigere. Apud Isocr. in Ægin. εἰς ἔλεγχον καταστῆσαι ... τις ὑμῶν ἕκαστος περὶ αὐτοῦ: addit, εἰς ἔλεγχον καταστῆναι esse Rem ad probationem adducere, Rem in probationibus constituere & testimoniis. Et subiūgit ex eodem, εἰ καταστῆναι εἰς ἔλεγχον. Idē autē ἔλεγχος signif. puto apud eundē vbi dicit ... μετ' ἐλέγχου ... At verò in v. l. affertur hoc idem loquendi genus ex Plut. κατέστησεν εἰς ἔλεγχον pro Quærere statuit tormentis. Atqui (vt omittam cætera, ob quæ suspecta est illa interpretatio) Demosth. non dicit simpliciter ἔλεγχος ἐστὶ τὸ, de re loquens quæ tormentis quærenda esset, sed ὁ διὰ βασάνων ἔλεγχος ἐστὶ τὸ. ¶ Ἔλεγχος exponitur etiam Criminatio, Accusatio, Indicium criminis. vt in hoc Synesii loco, De insomn. ... οὐκ ἔχουσι ἔλεγχον. ¶ Ἔλεγχος, Argumentū, eo modo quo accipitur à dialecticis. Bud. ex Philopono in Proclum, ... εἶναι δοκοῦσιν οἵ τινες ... ἔλεγχοι ... τοῖς ἀντιλέγουσι ... ὁμολογουμένων.

¶ Ἔλεγχος, Dedecus, Probrum, Opprobrium, Turpitudo. vt Budæus vertit in hoc Gregorii loco, ... ἤλεγξε, ... ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, id est (inquit) Vitare dedecus & turpitudinem non potuit, quia manifesta fecit ipse & quasi falsus est hoc facto. Ita inquit Budæus: vereor tamē ne alia quærenda sit interpretatio. nam ἔλεγχος ex nullo alio affertur prosæ loco in hac significatione, & poetæ quoque ipsi ἔλεγχος potius genere neutro dicunt.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, idem quod proximè præcedens ἔλεγχος masc. gen. (sed illud mihi suspectum esse dixi) Dedecus, Probrum. Il. λ. — δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Idem ἐλέγχεα posuit pro ignauis ideoque ignominiosis hominibus, id est ignominia & probro dignis. QVALES & ἐλέγχεες ab eo vocantur Il. γ, Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες. à nominatiuo singulari ἐλεγχής. SED ET Ἐλέγχιστος apud eum legitur superl. gradu, pro Probris dignissimus, vel Extrema ignominia dignus: aut etiam notatus. Iliad. β, Πάντων ἐλέγχιστος ... μετ' ἀνδράσι ... Et Odyss. κ. ... ἐλέγχιστε ζωόντων. vbi exponitur etiā Sceleratissime. Nā qui sceleratissimus est, plurimis reprehēsionibꝰ est dignus. ITEM Ἐλεγχείη, ἡ, Probrum apud eundē poetam.

χομαι

Ε'ΛΕΟΣ, ου, ὁ, & ἔλεος, έος, τό, Misericordia, Commiseratio. Il. ω, v. 44. ὡς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. Amisit commiserationem, Est immisericors. ἐλέου τυγχάνειν, Demosth. Et ἔλεον ἔχειν ex Plutar. in Themist. Dignum misericordia esse. Ἔλεος autẽ neutro genere cùm alibi tum in Testamenti noui scriptis, & apud Græcos Bibl. interpr. ‖ Ἔλεος pro stipe ex Phoc. ἔλεον ἐπιζῶντι παρέχου.

B C. Πολυέλεος, Multum misericors. Gr. interpr. apud Ioelem.

Ἐλεὸν aduerbialiter positum ab Hesiodo in Erg. pro Miserabiliter, ἐλεὸν μύρετο.

Ἐλεεινὸς, Miserabilis, ἐλεεινὰ δράματα, Plato Apol. Et ἐλεεινὸς ἐμβὰς τῆς παρακλήσεως, Greg. subaud. ἕνεκα. VNDE Ἐλεεινῶς, Miserabiliter. ET COMP. Ἐλεεινολογέω, ῶ, Miserabiliter loquor, Miserabilem vocem edo. VNDE Ἐλεεινολογία, Miserabilis oratio. Apud Platonẽ autem in Phædro, ἐλεεινολογίας τε καὶ δεινώσεως Bud. interpr. Cõmiserationis & exaggerationis.

C Νηλεὴς, Immisericors, Crudelis. vnde νηλεὲς ἦτορ apud Homer. & Hesiod. Et poetico more passim νηλεῖ χαλκῷ, vt Lat. Immite ferrum, seu crudele. ‖ Vocatur verò & νηλεὴς θυμὸς ab Homero ὁ ἀπαθὴς vel δυσπαθής. Cic. autẽ vertit firmum animum, vt videbis in Cic. lex. ADV. Νηλεῶς, Crudeliter. ET Ἀνηλεὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleonastico. ADV. Ἀνηλεῶς, Immisericorditer, Crudeliter. Affertur autem ex Plat. De leg. 3, ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. ITEM compos. Νηλεόποινος, Crudelis in sumendo supplicio. DICITVR & Νηλειὴς, pro νηλεὴς, metri causa. VNDE Νηλειῶς, Crudeliter. quod versui hexametro commodius est quàm νηλεῶς.

D ¶ Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, Misereor, Cõmiseror. Od. ξ, καί μ' ἐλέησε. (est tamen magis poeticũ ἐλεαίρω, de quo infrà) Syn. ep. 57, ἐλεοῦμαι τοὺς ἀνοήτους ἔλεον, inutili misericordia eos prosequor. Et pass. ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Luc. Moueo tibi miserationem, seu commiseratione. ET Κατελεέω, ῶ, idẽ.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ & ἡ, Misericors. In vsu & apud poetas, vt θυμὸς ἐλεήμων, Od. ε. VNDE Ἐλεημοσύνη, Misericordia. quã in signif. apud Callim. inuenio hymno in Delum, μή σύ γ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἵνεκα, τῆσδε δ' ἀντ' ἐλεημοσύνης. Ita. n. legendũ est (vt & habet mea editio) nõ ἀντελεημοσύνης vno verbo, vt in Florent. etiã edit. habetur. ‖ At verò in Test. noui scriptis cæterisque quæ ecclesiastica

E vocãtur, ἐλεημοσύνη appellatur stips quæ erogatur pauperib⁹: q̃ ea proficiscatur à cõmiseratione, & sit veluti cõmiserationis nostræ opus. Nec tamen de stipe sola intelligendũ est, sed & de omni beneficii genere quo calamitosos prosequimur. Matth. 6, προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Galli Græcã voce retinuerunt, dicentes *aulmosne*. CONTR. Ἀνελεήμων, Immisericors, Immitis. ET Ἀνελεημόνως, Immisericorditer.

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, Cõmiseratio. Sed poeticum est hoc ἐλεητύς. Od. ξ, ἴδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν.

¶ Ἐλεαίρω idem quod ἐλεέω, Misereor: sed ἐλεαίρω poetarũ est tantùm, quantũ meminisse possum. In frequẽti vsu est apud Hom. q & ἐλεαίρεσκον dicit pro ἠλέαιρον (vt τύπτεσκον pro ἔτυπτον) Il. ω, Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες.

F Ε'ΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, Liber. Cui opponitur δοῦλος, Seru⁹. Thuc. 8, τοὺς μὲν δούλους δὲ αὐτῶν ἐλευθέρωσε, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησε. Itẽ adiect. ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom. Liber dies, pro Libertatis dies, (i. libertas) cui opponitur δούλιον ἦμαρ. i. Seruilis dies: & ἀναγκαῖον ἦμαρ. Apud eũdẽ Il. ζ, ἐλεύθερος κρητὴρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. ‖ Item ἐλεύθερος φωνὴ, Nõn. Libera vox. Et ἐλεύθερα διώκειν ἤθη ex Plat. ep. 8, pro Viuendi libertatẽ sectari. Ex alio tamen eiusdẽ loco, ἦθος ἐλεύθερον, mores generosi. ‖ Ἐλευθέρα παιδεία, ex eiusdẽ Pl. ep. 7, Liberalis doctrina: & ex Plut. Themist. ἐλευθέραι διατριβαί, Liberales exercitationes, in v. l. sed in Ἐλευθέριος, ex eiusdẽ Rom. afferunt ἐλευθέριοι διατριβαί.

G Ἐλεύθερος, Liber, Immunis, Liberatus. vt ἐλεύθερος τυράννων, A tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, seu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, Liber metu.

C. Ἐλευθερόστομος, &c. vide in Στόμα.

H C. Ἐλευθεροπρεπὴς, Ingenio præditus quod liberum & ingenuum hominem decet. Item Liberum hominem decens, Liberalis. ET Ἐλευθεροπρεπῶς, Liberaliter, Vt decet hominem liberum & ingenuũ. His opponuntur δουλοπρεπὴς & δουλοπρεπῶς.

C. Ἀνελεύθερος, Illiberalis, Nihil liberale & ingenuum habens. Item Inhonestus & indecens, Polyb. vt vult Bud. Et Sordidus, Auarus, apud Aristoph. VNDE Ἀνελευθέρως, Illiberaliter, Sordidè. ET Ἀνελευθερία, Illiberalitas. Item Auaritia. Vtranque autem interpr. Bud. dat huic voci apud Æschinem: addens ἐλευθεριότητι opponi ab Aristotele.

C. Ἀπελεύθερος, Libertus. ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æschine, ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, pro Manumittebant. VERB. Ἀπελευθερόω, ῶ, Liberum facio, Libertate dono, Manumitto. vt ἀπελευθερῶ τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, B. ex Æschine. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθεὶς, Libertus. Idem ex Plat. 337. A QVO Ἀπελευθέρωσις, Manumissio, Plutar. ET Ἀπελευθερωτὴς, Manumissor.

Ἀπελευθερικὸς, Libertinus: vt ἐξελευθερικός, B. ex Plut.

Ἀπελευθερώτης, Libertinus. B. ex Strab. 68.

C. Ἐξελεύθερος, Libertus. vt & ἀπελεύθερος. ET Ἐξελευθερικὸς, Libertinus, Liberti filius, Plut. vt ἀπελευθερικός. Nonnullis tamen & ἐξελεύθερος est Libertinus. Hesych. certè dicit ἐξελευθέρους esse τοὺς τῶν ἐλευθερουμένων υἱούς. HINC Ἐξελευθερόω, idem quod proximè præcedens ἀπελευθερόω.

Ἐλευθέρως, Liberè, Vt liberũ hominem & ingenuum decet. Thuc. 2. Ex Ceb. Thebano, ἐλευθέρως κεκοσμημένη, Cultu liberali ornata.

Ἐλευθερόω, ῶ, Libero, In libertatem vendico. vt Thuc. 8, τοὺς μὲν δούλους δὲ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo De mundo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς. Item generaliter pro Libero, vt Plat. epist. 8, ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Eurip. ἐλευθερῶ σε τοῦδε πόνου. Cic. autẽ p. 43 Lex. ψυχὴ ἐλευθεροῦται apud Xen. vertit Animi remissi & liberi sunt. HINC Ἐλευθέρωσις, Liberatio. Thuc. 3, ἐλευθέρωσιν & καταδούλωσιν inter se opponit. ET Ἐλευθερωτὴς, Liberator, Luc.

Ἐλευθερία, Libertas, qualis est eorum qui serui non sunt. vt ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Demosth. Et Θηβαίων ἐλευθερία, item Ἀθηναίων ἐλευθερία, Plut. ‖ Ἐλευθερία, Libertas, generaliori signif. vt ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιῶσαι, Herodian. Sic ἐλευθερία & παῤῥησία copulantur à Luc. HINC Ἐλευθεριάζω, quod dicitur de fugitiuis, quum liberè vagantur. Item Libertatem vsurpo, Liberè ago. Vide B. p. 804. ET Ἐλευθεριαστικὸς, Qui amat liberè agere.

Ἐλευθερικὸς, Liber, ex Plat. De leg. in v. l. At Bud. ex Plut. affert, ἐλευθερικὸς & ἐλευθερικώτατος, exponens Nimius in vsurpanda libertate.

¶ Ἐλευθέριος, ου, ὁ & ἡ, Liberali ingenio prædit⁹, Ingenuus. Vide apud Aristot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ & ἐλευθέριον, aliáque de hoc. Xen. γυνὴ ἐλευθέριος φύσει, liberali ingenio. Idem ἐλευθεριώτεροι & δουλοπρεπέστεροι opponit. Plut. Cam. διδασκάλους παῖς ἐν ὥρᾳ μάλιστα κατὰ τὴν ὄψιν ἐλευθερίοις, liberali facie. Idem Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Trãsfertur & ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus, Liberum hominem decens. vt Plat. ep. 7, ἐλευθέριοι σχήματα τῆς πολιτείας. Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, Liberales doctrinæ, Luc. Sic ἐλευθέριοι διατριβαί, liberalia studia: de quo suprà in Ἐλεύθερος. Exponitur & Lepidus, Venustus, vt in illo Plut. loco, ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Sic verò apud Plutar. ἐλευθεριώτατα, lepidissimè. ‖ At ἐλευθέριος Ζεὺς, Seruator Iupiter, Thuc. HINC Ἐλευθερίως, Liberaliter, Ingenuè. vt ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xenophon. Et Lepidè, vt modò dictum fuit. ET Ἐλευθεριότης, Ingenuitas. Item Liberalitas, vel potius Frugalis quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opponitur ab Aristotele. Plutarchus in Pompeio, ὥστε τὴν ἐλευθεριότητα τῆς ὑπουργίας ἐκείνης θαυμάσιον τινὰ καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ ἄπλαστον.

Ε'ΛΕΥ'ΘΩ, Venio. sed inusitatum est thema, à quo tamen in vsu sunt aliqua tẽpora. Dicitur enim in præt medio. ἐλήλ... ...ατικὲ

pro ἤλυθα (apud poetas autem & εἰλήλουθα.) Et in aor. A
post. ἤλυθον dicunt poetæ, seu ἦλθον per syncopen: quod
posterius & in prosa locũ habet. Futurũ autẽ est ἐλεύ-
σομαι tãquã à voce pass. Aristoph. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς
ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα. Od.ο, – ἐκ Πύλου εἰλήλουθας. Odyss.ξ,
– ἐναντίον ἤλυθον ἵππων. In prosa autem passim ἦλθον. vnde
imper. ἐλθὲ, & infinit. ἐλθεῖν, quod pro præsenti Venire,
vel Ire sumitur. Sic comp. Ἀνελθεῖν, Διελθεῖν, Εἰσελθεῖν, Κα-
τελθεῖν, &c. quorum exempla vide in Ἀνέρχομαι, Διέρχο-
μαι, Εἰσέρχομαι, Κατέρχομαι. Sed & de vsu simplicis ἐλθεῖν
dicetur in Ἔρχομαι. Fut. autem ἐλεύσομαι vtrisque scri B
ptoribus commune est.

Ἔλευσις, Aduẽtus, Itio. Areth. ET Ἤλυσις Idem. Eurip. Hec.
σπεύσω βραδύπουν ἤλυσιν προτιθεῖσα, gressum.

C. Εἰσέλευσις, Ingressus, Introitus. ET Εἰσηλούσιον, Ve-
ctigal quod penditur pro introitu, Hesych. vt εἰσέλευσις
sit *l'entree*, at εἰσηλούσιον (si mendosè nõ scribitur) *l'entrage*.

C. Ἐξέλευσις, Exitus. ET Ὑπεξέλευσις, Supplicium, si
Suidæ credimus, qui & alias expositiones affert apud
Pisidem.

C. Ἐπέλευσις, Aduẽtus repentinus, vt eius qui superuenit. C
Item Accessus seu ingressus cum impetu, qualis est ho
stium, Luc. Budæus tamẽ postquam dixit ἐπέλευσιν esse
illi hostilẽ expeditionem & ingressum hostium, addit
legendum fortassis esse ἐπέλασις. ‖Apud Aretham
autem simpliciter pro Aduentus, vt ἔλευσις. ET Ἐπε-
λευστικὸς, Subitò superueniens. Cælius ἐπελευστικὴν δύνα-
μιν à Plut. dici ait quasi aduentitiam vel superuenien-
tem: de qua plura apud eundem Cælium.

C. 2. Ἐπεξέλευσις, Vindicta, Vltio. Hesych.

C. Περιέλευσις, Circumitio, Plut. D

C. Προσέλευσις, Accessus. ET Προσήλυσις pro eodem ex Iu
stino Martyre in dial. ad Tryphonem, βραχὺς γὰρ ὑμῖν
περιλείπεται προσηλύσεως χρόνος, Tempus accessus ad Chri
stum, id est accedendi ad Christum. HINC Προσή-
λυτος, Aduena. Sed peculiari signif. apud Eccles. scripto-
res dicti sunt proselyti qui ex paganismo ad Iudaismũ
cõuersi erant. vt Act. Apost. cap. 2, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσή-
λυτοι. Solent autem & à Lat. theologis vocari proselyti.

C. Κάτηλυς, Decliuis. vt κατήλυδα πέζαν dixit Nonn. ET
Κατήλυσις AC Κατηλυσίη, Descensus. vt in Epigr. εἰς ἀΐδην E
ἰθεῖα κατήλυσις. Apoll. Argon. 2, Δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ
ζεφύροιο.

C. Μέτηλυς, Migrator, Aduena. Dionys. De situ orbis, Κόλ-
χοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο, vbi Eust. μετήλυδας vo-
cari scribit ἀποίκους vel μετοίκους.

C. Ὅμηλυς (q.d. Conuena) Ex Nonno, pro Veniens simul,
Comes viæ.

C. Σύνηλυς, cuius plur. Συνήλυδες, Conuenæ. Ex Nonno
autem affertur συνήλυδες pro Comites. ET Συνη-
λυσίη, Conuentus, Cœtus, ex Epigr. F

Εἰλείθυια (pro quo ET εἰλήθυια scriptũ alicubi obseruaui)
Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. vnde a-
pud Aristoph. in Concion. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μή με περιί-
δῃς: sicut apud Terent. Iuno Lucina fer opem. Sed &
pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. ‖Vocantur etiã
εἰλείθυιαι (nisi mendũ Theophr. exempl. subest) τὰ ἐκ τῶν
ξύλων ἐκφυόμενα, καὶ μάλιστα ἐλατίνων. AT Εἰλείθυιον,
Templum Εἰλειθυίας, id est Lucinæ. Eust. SED Ἐλευ-
θὼ quoq; vocatur dea Lucina. vnde in Epigr. μόχθον Ἐ-
λευθοῦς ἐκφυγές. Dicitur autem vtroque nomine ab ἐλεύ- G
θω, id est venio: quòd inuocetur vt fœtus veniat in
lucem.

– ἘΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, Elephas, Elephantus.
Hoc aũt nomine cõprehẽdi-
tur & fœmina ab Aristotele quoque. ‖Ἐλέφας, E-
bur. vt Lat. etiam elephas. Legitur verò & πριστοῦ ἐλέφαν-
τος apud Hom. Od. σ, Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ
ἐλέφαντος. ‖Ἐλέφας, Poculi genus. Athen. 189. ‖Item
Elephas morbi genus, Lepra secundum quosdam.
Hinc est verbũ ἐλεφαντιᾷν, de quo infra dicetur: quin & H
morbus, ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem infrà.

C. Ἐλεφανταγωγὸς, Qui elephantẽ agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα, Poll.

C. Ἐλεφαντάρχης, q.d. Elephantis præfectus. ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἄρ-
χων, Poll. videlicet elephantis. Putatur autẽ sexdecim
elephãtis præfuisse. Ath. 6, Σελεύκου δ' ἐλεφαντάρχου. ET

A Ἐλεφανταρχία, Præfectura eius qui præerat elephantis.

C. Ἐλεφαντόδετος, Ebore reuinctus. Et ἐλεφαντόδετοι δόμοι, in
vulgatis lexicis, Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis
superbæ ædes.

C. Ἐλεφαντόκωπον ξίφος, Ensis eburneum manubrium
habens.

C. Ἐλεφαντόπους, Eburneum pedem habens seu eburneos
pedes. vt ἐλεφαντόποδες κλῖναι & τράπεζαι apud Athen.

Ἐλεφάντινος, Elephantinus, Eburneus. Et fœm. Ἐλεφαντίνη
κλίνη apud Herodianum. quum tamen alioqui ἐλεφάντι-
B νος fœm. etiam genere dicatur. ET Ἐλεφάντειος, pro
eodem, minus tamen vsitatum. ‖Ἐλεφάντινος, Ae-
tio emplastri nomen cuius compositio quòd sit præ-
candida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, Rector elephantorum seu magister, aut do-
mitor. Budæus ex Aristot. De hist. anim. lib. 9, ἐπιβε-
βηκότος μὲν οὖν ἐλεφαντιστοῦ ἅπαντες πρᾳεῖς εἰσι.

Ἐλεφαντιάω, Elephante laboro [id est morbo ita dicto.]
Itẽ ἐλεφαντιῶντα ἕλκη apud Diosc. Vlcera quæ ad elephã-
tem accedunt. ET Ἐλεφαντίασις, Morbus qui & ἐλέ-
C φας ab Aretæo aliisque nonnullis dicitur. Legitur & E-
lephantia apud Celsum, si mẽdo carent exempl. Existi
matur autem vocata hoc nomine lepra, cum ob alia
quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem
reddat elephanti corio similem. Vide Aretæũ. Sunt qui
non planè esse quam leprã vocamus, existiment. Ety-
mologistæ tamen λέπρα idem morbus est: SED Ἐλε-
φαντιασμὸς ab eo appellatur.

ἝΛΗ, ης, ἡ, Calor ex sole prodiens, Calor solaris. ‖I-
tem Solis splendor, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, Eustath. ex le-
D xicis rhet.

C. Ἐλαθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εἰληθερὴς paulo pòst, seu
(vt Hesychius exponit) ἡλιοθαλπής. sed illud Doricũ est
PRO Ἑληθερὴς, quod Galenus exponit ἀπὸ ἡλίου θερμός.
VNDE Ἑληθερέω, Insolor, ἡλιάζομαι. A quo ἑληθερεῖσθαι
quod eidẽ Galeno est ἡλιοῦσθαι, in Exeg. Hippocr. γλωσσ.
Scribitur verò ibi ἑλιθερὴς & ἑλιθερεῖσθαι per ι & cũ tenui.

Εἵλη, ης, ἡ, idem quod ἕλη. vtrunque enim apud veteres in
vsu fuisse tradit Eustathius ex lex. rhet. Aristoph. Vesp.
ἣν ἐξέχῃ εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον.

E C. Εἰληθερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, A sole calefactus, Insolatus, vt εἰλη-
θερὲς ὕδωρ apud Eustathium, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον:
VNDE Εἰληθερέω, ῶ, F. ήσω, Ad solem calesco, Insolor,
Apricor, ἐν ἡλίῳ θέρομαι Bud. ex Galen. Therap. 8, εἰληθε-
ροῦντα καθ' ἑκάστην, καὶ τῇ κόνει χρώμενον. Athen. voce pass.
pro eodem dicit εἰληθερεῖσθαι: quod & ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος.

C. Εἰλόπεδον, ου, τὸ, Locus solis calori expositus & ad insolã-
dum aptus. πέδον εἵλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ.
Eustath. A QVO Θειλόπεδον SEV Θηλόπεδον (vt apud
Hesychium, non tamẽ suo ordine, scriptum etiam est)
F pro eodem: articulo τὸ cum εἰλόπεδον per crasin coalescẽ-
te: vt idem Eustathius tradit. vnde & quibusdam placere
vt semper sine articulo adiuncto proferatur, tanquã
in ipso vocabulo iam hærente: quemadmodum nec ὁ
θάτερος dicitur. Qui quum verbo θειλοπεδεύειν hinc
deriuato, in quo articulus locum non habet, con-
futentur à quibusdam, aliam adferri etymologiam: à
θεῖναι & εἵλη, & πέδον. Odyss. η, Τῆς δ' [ἀλωῆς] ἕτερον μὲν θει-
λόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ Τέρσεται ἠελίῳ, de area in Alcinoi
ædibus in qua ficus & vuæ ad solem exiccabantur. est
G enim θειλόπεδον, εἵλης βοτρύων τόπος. ψυκτὴρ σταφυλῶν ὕπαιθρος
ἡλίῳ ἐκκείμενος. Diosc. lib. 1, cap. 38, de oleo cicino, λαβὼν
ὡρίμων κροτώνων ὅσον ἂν δόξῃ, καὶ ψύξας εἰς ἥλιον, κατασκευάσας
θειλοπέδου τόπον ἕως ἂν ὁ περικείμενος φλοιὸς ἀπορραγεὶς ἐκ-
πέσοι: vbi Ruell. vertit, Vuarũ more instrati insolentur:
alii, Vuarum more super cratibus dispositi insolentur.
VNDE Θειλοπεδεύειν, In loco solis calori exposito & ad
insolãdũ apto exsiccare, Insolare, εἰς ἥλιον καὶ ἐν θειλοπέ-
δῳ ψύξαι καὶ ξηρᾶναι, vt à Proclo apud Hesiodum expo-
situm esse traditur. Et in pass. θειλοπεδευθεῖσα σταφυλὴ, a-
H pud Dioscoridem esse dicitur Vua cratibus cannisue
instrata & sole torrefacta, vt πατηθεῖσαι σταφυλαὶ, Vuæ pas
sæ, id est in vite à sole diutius adustæ, Plin. & quæ calca
tis similes sunt. De quarum vuarum ratione Colum. l.
12 cap. 16. A QVO Προθειλοπεδεύω, Antè insolo. Diosc. l.
5 cap. 36, de vino myrtite, οἱ δὲ καὶ προθειλοπεδεύσαντες ἐν ἡλίῳ,

καὶ ξηράναντες μίσγουσι τῇ χοίνικι κοπείσῃ τρεῖς κοτύλας ὕδατος, A baccas myrti cratibus vel cannis inſtratas prius inſolant & exſiccant. Vide Colum.l.12,cap.39.

C.Εὔειλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Apricus, Ad apricandum aptus.vt εὔειλον χωρίον apud Euſt.idem quod ἐνήλιον.

C.Πρόσειλος,ου,ὁ καὶ ἡ, Solis calori expoſitus, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένος, vt Euſtath. exponit.Idem quod ὑπερσήλιος.

Εἰλέω,ῶ,F.ήσω,Inſolo,ἐν ἡλίῳ ξηραίνω,Euſtath. VNDE

Εἵλησις,εως,ἡ, Æſtus. Bud. ex Plat.lib.2 De rep. τοῦ φυτὸν ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλ- B λοιοῦται.Et lib.3,πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἱλήσεων καὶ χειμώνων.

¶ Ἑλήγηρις,ἡ,Cereris epitheton. Euſtath. enim quum fluuium Troianum ξανθὸν appellari à quibuſdam, quia τοὺς παραπεφυκότας πιαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὴν δῆθεν ποιεῖ τὴν Δήμητραν, tradidiſſet, ſubiungit,ab aliis eandem Cererem non abſimili modo, διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα λητοῖς,ἑλήγηριν vocari διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾷν.

C ¶ Ἑλάνη,ης,ἡ, Fax. ἑλάνας enim dipnoſophiſta quidam apud Athen.lib.15,λαμπάδας vocari dicit,παρὰ τὴν ἕλην: Neanthis verò id teſtimonio confirmat.Nicander autem Colophonius (vt ibi non longè pòſt additur) vocat τὴν τῶν καλάμων δέσμην.

ΔΕΙ'ΛΗ,ης,ἡ,Pomeridianũ tempus,quando iã ſol vergit ad occaſum:quoniam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου ἐνδέει, vt Euſt. & Etymol.tradunt. Ariſtot.Probl.διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ. περὶ δὲ οἱ, Horis pomeridianis, vt Gaza, vel D Circa veſperam, vt Bud.interpr.Idem l.6 anim.cap.8, ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orſus,Gaza interpr. Theophr.Hiſt.plant.l.9,cap.18,πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι,antequam eſſet meridies,eodem Gaza interpr. Plerunque verò δείλης quum oppoſitum habet πρωΐ, exponitur Veſperi. Geopon.βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας,ἀλλὰ δὶς μόνον,πρωῒ καὶ δείλης,id eſt(vt Varro tradit de equis) Admittere oportet bis in die, mane & veſperi.Xenophon,ἐναυμάχησαν κατὰ τὴν ἠϊόνα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, à mane ad veſperam. Immo complures E ipſum Δείλη per ſe poſitum, Veſpertinum tempus interpretantur. Illud enim Ariſtotelis, πρὸς τὴν δείλην, reddunt verbis Ciceronis,Veſpertinis temporibus,ſeu Veſpertinis ſimpliciter. Sic & illud Plut. Themiſt.μέχρι δείλης ἀντισχόντες, ad veſperam vſque. περὶ δείλην,circa veſperã: eodémq; modo ὑπὸ τὴν δείλην, & ἀμφὶ τὴν δείλην.& δείλης γηρῶντα,Veſperi ſeneſcẽtia.capitur enim illud δείλης aduerbialiter,ſicut Veſperi apud Latinos.Iulian.ἔθυσα δείλης,εἶτ᾽ ὄρθρου βαθέος. ‖ Interdum additur ἑῴας,πρωΐας, ὀψίας, accommodatúrque omnibus diei F partibus. Nam δείλης ἑῴας pro Subaurorã dicitur. Syn. λύσι ... ἐνδιδείου πρὸ δείλης ἑῴας,μόλις ὑπὸ μεσοῦσαν ἡμέραν τὸν Φόριον μύρμηκα παρηλλάξαμεν,ante crepuſculũ. Idem ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἀρχομένης ἑῴας, ſubaud. δείλης vel ὥρης. At δείλη πρωΐα(inquit Euſtath.)τὸ πρῶτον φασὶ τῆς δείλης,τὸ ἀκμῆς τῆς μεσημβρίας,id eſt Tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint eſſe Tempus matutinum. Δειλὴ ὀψία, Tempus veſpertinum ſub occaſum ſolis.Demoſth.ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας.ὥστε συνέβη ἡνίκα τοῦμὸν ὄνομα ἐκάλει, τὸ G σκότος ἤδη εἶ). Thuc.lib.8, περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperitur & δείλη μεσημβρία pro meridie:necnon δείλη ἑσπέρα pro veſpere.Herodian.lib.3, ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem iam diei veſper. Dici verò ET Δείλης nominatiuo caſu,(vt ſit, ὁ δείλης)exiſtimat Bud.afferẽs ex Hom.Il.φ,Ἔσσεται ἢ ἠὼς,ἢ δείλης,ἢ μέσον ἦμαρ Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινὸς,οῦ,ὁ,Pomeridianus. vt δειλινὸν βρῶμα, ſeu ſubſtantiuè δειλινὸν, Merenda, τὸ μεταξὺ ἀρίστου καὶ δείπνου : vnde δειελιήσας ab Homero dicitur qui merendam ſumpſit. H Plut.δειλινὴ διατριβή,Pomeridiana confabulatio.τὸ δειλινὸν aduerbialiter dicitur pro δείλης,veſperi: Exodi 29,τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωΐ, καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινόν.

Δείλετο,quaſi A Δείλομαι, In pomeridianum ſeu veſpertinum tempus vergo. Od.η, Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ᾽ ἠῶ καὶ A μέσον ἦμαρ·Δείλετό τ᾽ ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

¶ Δείελος,ου,ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus, Veſpertinus.Od.ρ,ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ,id eſt δείλη, vt pro μεσημβρία dicitur μέσον ἦμαρ.Sic apud Apollonium Rhod.δείελος ὥρη,Tempus veſpertinum,ἡ ἑσπερινὴ ὥρη. ‖ Δείελος, Veſper. nam ſicut ἑσπέρα,ἕσπερος,ſic & δείλη, δείελος dicitur, Euſtathio teſte.Il.φ, Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ᾽ ἐρίβωλον ἄρουραν. ‖ Δείελον, ου, τὸ,Merenda. Callim.Δείελον αἰτίζουσι, Petunt merendam. Vide δειελιῆσαι. ‖ In vulgatis lex. B Δείελον,ου,eſt Crepuſculum, in Epigramm.Tempus pomeridianum. Vide ſequens ἐπιδείελος.

C.Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Pomeridianus. Vnde Ἐπιδείελα, aduerbialiter Poſt meridiem, Pomeridiano tempore. Heſiodus in Diebus,Εἰνὰς δ᾽ ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ, id eſt μετὰ τὴν μεσημβρίαν,vt Proclus & Moſchop.ibi exponunt: ſeu τῇ δείλῃ,ἤγουν τῇ μεσημβρίᾳ,vt Tzetzes. Notandum verò quædam exemplaria diuiſim habere ἐπὶ δείελα:vt δείελον neutrale ſit,pro Pomeridianũ tempus,idem quod δείλη.

C C.Εὐδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, Bene ad ſolis occaſum ſitus. εὖ πρὸς δείλην κείμενος,ὅ ἐστι πρὸς δύσιν καὶ ζόφον, Ad δειλινὸν clima ſitus,vt Euſtath.exponit: Od.ι,Ναιετάω δ᾽ Ἰθάκην εὐδείελον. Vel εὖ τῆς εἵλης ἔχων,id eſt εὔκρατος,& εὔειλος: vt factũ ſit ex εὔειλος interiecto δ,ſicut in οὐτιδανὸς & ſimilibus. Vel εὔδηλος ſiue εὐπερίοριστος καὶ εὐόρατος, factũ EX Δέελον (quod pro δῆλον per dialyſin dicitur, vt Od.κ, δέελον δ᾽ ἐπὶ σῆμα ἔθηκε)interiecto ι: vnde & λόφος εὐδείελος apud Pindarum,quoniam colles & inſulæ,διὰ τὸ λοφῶδες, cõſpicui ſunt & viſu facilè terminantur, εὔδηλοι καὶ εὐπερίγραπτοι ὄντες. D Tot enim modis εὐδείελος ab Euſtathio exponitur. Apud eundẽ Il. β, Aſpledon ciuitas & contermina regio εὐδείελος μετωνομάσθη, ἰδίωμά τι τάχα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος.

Δειελινὸς,οῦ,ὁ, idem quod δειλινὸς, Veſpertinus. vt δειελινὸς ζόφος apud Apoll.Rhod.

Δειελιῆσαι, Meridiari. πληρωθῆναι τοῦ δειλινοῦ, vt Heſych. exponit. Apud Homerum autem Od.ρ, σὺ δ᾽ ἔρχεο δειελιήσας· Ἠῶθεν δ᾽ ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήϊα καλὰ,quidã non volunt eſſe Meridians,id eſt merendam ſumens, quòd vt pluri E mum tres tantùm eſſent τροφαὶ, ſicut Palamedes apud Æſchylum dicit,σῖτον δ᾽ εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα,δεῖπνα,δόρπα θ᾽ αἱρεῖσθαι τρίτα.ideóque antiqui quidam (vt Euſtathius annotat)exponunt, ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα, ſeu πρὸς δειλινὴν ὥραν παραγενόμενος, ſeu βαθεῖαν μεσημβρίαν ἰδών. Nonnulli tamen (inter quos & Athenæus lib.1)intelligunt hìc τὴν τετάρτην τροφὴν, videlicet τὴν δειλινὴν,id eſt merendam, vt ſit τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν: qui illo Callimachi loco nitũtur Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ᾽ ἔργου.Pro quo contra metri rationem Δειε- F λίζω apud Euſt.legitur.

Σέλας, αος, τὸ,Fulgor, Lumẽ.Dicitur à poetis σέλας πυρὸς,& σέλας ἡλίου.ſed & ipſe ignis interdũ ab illis σέλας appellatur. Vide Euſtathiũ in Hom.apud quem legitur Il.θ,Καιόμενα πυρὰ πολλὰ,σέλας δ᾽ εἰς οὐρανὸν ἵκῃ. Et Il.ο,Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἴδεσθαι. Et δαΐδων σέλας,Od.σ.Sed & σάκεϊ dat σέλας,ſicut Heſiodus τεύχεσι:pro eo quod Latini poetæ arma coruſcare dicunt. Ariſtot. De mundo,τὰ σέλα διάττει, Igniculi proſiliunt,Fulgores emicant,ſeu faces quæ in aere apparent. Apud eũdem G in eodem libro, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι.τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται. Quæ ita redduntur,Σέλας eſt ignis collectio qui in aere exarſit:per cælum ille quidem aut iaculari ſpecie trãſmeans, aut vno loco fixus. Pono autem σέλας poſt ἕλη, Euſtathium ſequens,ita ſcribentem,σέλας δὲ, στερεμνὴ ἕλη, ὅ ἐστι στερεμνὴ καὶ ἐξορμῶσα, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδους τινός. Quibus addit, οὕτω σέλας ἄστρων φασὶ καὶ πυρὸς καὶ λαμπάδος,&c.

C.Σελασφόρος,Splendorem ſeu lumen ferens.λαμπροφόρος, Heſych.

H Σελάω,Splendeo.Nic

Σελαγέω,ῶ,& Σελαγέομαι,οῦμαι,Fulgeo,Luceo. Opp.De venat.lib.3,Οὐ χαλκὸν σελαγεῦντα καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον. Ibidem, Χροιὴ δ᾽ ἀργυφέη σελαγεῖ πλευραῖς τε καὶ οὐρῇ.Quod autem Ariſtophanes dicit in Nub. σὺν πεύκαις σελαγεῖ, exponitur μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς χορεύει. At σελαγεῖται

Suidas exponit λάμπεται & ἐκπυροῦται. ET Σελαγίζω, A Idē. Hesych. σελαγίζει exponit αἴθεται, φλέγεται, addens σελαγεῖται eadem significare: Suidas autem σελαγίζω exponit λάμπω.

ΣΕ'ΛΑΧΟΣ, εος, τὸ, ET Σελάχιον diminutiua forma, dicitur (vt habent vulg. lex.) piscium genus cartilaginosum: id est cui cartilago cutis loco. quod ideo χονδρώδες etiam vocatur, hoc est cartilagineum: Græcè ab Athenæo, & Latinè à Plinio. Tales pisces sunt, squatina, pastinaca, raia. Aristot. Hist. anim. lib. 3, cap. 1, οἷον οἵ τε γαλεοὶ καὶ τἆλλα τὰ καλούμενα σελάχη. Quibus subiungit expositionem B huius nominis, ita, καλεῖται δὲ σέλαχος ὃ ἂν ἄπουν καὶ βράγχια ἔχον ζῳοτόκον ᾖ. Plin. lib 9, cap. 24, Planorum piscium alterum est genus, quod pro spina cartilaginē habet, vt raiæ, pastinacæ, squatinæ, torpedo: & quos bouis, lamiæ, aquilæ, ranæ nominibus Græcia appellat. Hæc Græcè in vniuersum σελάχη appellauit Aristoteles, hoc nomine eis imposito: nos distinguere non possumus, nisi cartilaginea appellare libeat, &c. Athen. 7, ἔστι δὲ τῶν σελαχωδῶν (τὰ χονδρώδη δ' οὕτω λέγεται) πολύποδές γαλεοί τε καὶ κύνες. Idem lib. 8, ἡ ῥίνη, καὶ αὕτη τῶν σελαχῶν οὖσα. C κοινῶς δὲ πάντα τὰ σελάχια, φησὶν εἶναι. Aristot. Hist. anim. lib 5 σελάχη esse ait τρυγόνα, βοῦν, λαμίαν, ἀετὸν, νάρκην, βάτραχον, καὶ πάντα τὰ γαλεοειδῆ. Ideo autē sic vocata existimatur quòd eorum cutis aspera noctu luceat. vt sint σελάχια παρὰ τὸ σέλας ἔχειν. Cuius etymi meminit & Galenus De alim. lib 3, περὶ τῶν σελαχίων ita scribens, Παχὺ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῴων. διὸ καί τινες ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν ὀνομάσθαι φασὶν αὐτὰ σελάχια. Idem in Hippocr. gloss. expositione σελάχη vocari scribit pisces omnes qui squamas non habent, atque animal pariut. D Erotianus autē σελαχίοισι significare dicit τοῖς μικροῖς ἰχθυδίοις, aut τοῖς ὀστρακοδέρμοις. Sed & hoc obseruandum est, cum σελάχεσι ab Hippocrate alicubi addi & ἰχθύσι, vt περὶ νούσων, lib. 2, σιτίοισι δὲ χρῆσθαι, κρέασι μηλείοισι καὶ ὀρνιθείοισι, καὶ ἰχθύσι σελάχεσι. ET Σελαχώδης, SEV Σελαχοειδής, pro eodem, Quæ sunt cartilaginei generis, Cartilaginea. Vide paulo antè ex Athenæo.

ΣΕΛΗ'ΝΗ, Luna. Il. σ, Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα σελήνην τε πλήθουσαν. Aristoph. Neb. καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Dicitur autem luna & μήνη, à μὴν quod mensem signif. (vnde E & menstruam lunam vocat Virgil.) à qua appellatione deriuatum μηνοειδής, διχόμηνος, atque alia ibi vide. Itē διχότομος & ἡμίτομος σελήνη suis vide locis.

Σεληναι, Placentæ rotundæ & latæ, de quibus lege Hesych. & Suidam.

Σεληναία seu Σεληναίη, pro σελήνη, Luna (vt dicitur γαληναίη pro γαλήνη, & αἰανναίη pro αἰάνη) Vtitur hac paragoge & Aristoph. quum dicit φῶς σεληναίης καλόν. Dores autem dicunt itidē Σελάνα ET Σελαναία vel Σελαναία, F vnde Moschus, Ἀντὶ σελαναίας τὺ δίδου φάος. vbi sermo est ad Vesperum, pag. 278 meæ editionis.

C. Σεληνόβλητος, (q. d. A luna percussus) Lunaticus, Lymphaticus. dicitur frequentius σεληνιακός. A Græcis exponitur ἀπόπληκτος. De mulieribus σεληνόβλητοι & ἀρτεμιδόβλητοι, vt ἀπολλωνόβλητοι & ἡλιόβλητοι de viris, Bud. ex Macrobio.

C. Ἀσέληνος, Illunis, Luna carens, id est lunæ fulgore. Sic sæpe ἀσέληνον νύκτα dicunt Græci, ex Latinis nōnulli itidem illunem. Virg.— tacitæ silentia lunæ. Vnde & hæc Dioscor. ἀσελήνου νυκτὸς ὀρύσσειν δεῖ, sunt qui vertant G Noctu silente luna fodere oportet.

C. Βεκκεσέληνος vide paulo pòst in Προσέληνος.

C. Πανσέληνος σελήνη, q. d. Plenilunis luna, Luna quum est in plenilunio. Sed addi non solet σελήνης appellatio. Æschines, καὶ πάντας ἥκειν συνεδρεύοντας. Ἀθηναῖος εἰς τὴν πανσέληνον. vbi annotatur quatuor lunæ facies, seu vultus, διχότομος, μηνοειδής, πανσέληνος, ἀμφίκυρτος. Et τῇ πανσελήνῳ apud Aristoph. Plenilunio. Et πανσέληνον σχῆμα, quū luna omnino plena apparet, ex Aphrod.

C. Προσέληνος, q. d. Antelunis. Id est, Antiquior luna. Dice- H bantur autem Arcades ob antiquitatem προσέληνοι. quod exponit Apoll. Argon. 4, Ἀρκάδες οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. Vide Aristoph. schol. in Nubes. ET Προσεληναῖος pro eodem. ITEM Βεκκεσέληνος inclusam antiquitatis signif. habet, sed & ἀπλότητος simul, vt inquit Eustath. adeo vt exponendum videatur Decrepitus simul & delirus. Fit autem ex σελήνη, & ex βέκκος, quod Phrygum antiquissima lingua panem significasse, ex Herodoto discimus. Sunt qui includi eodem nomine putent & τὸ προσέληνος significationem. Vide schol. Arist in hunc eius versum in Nub. καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ καὶ κρονίων ὄζων & βεκκεσέληνε. B. apud Plut. De Plac phil. βεκκεσεληνίου λήρου ὄζει, vertit Oletob soleta.

C. Τρισέληνος, q. d. Trilunis. vt τρισέληνος νύξ, nox trilunis, id est tres lunas habens, tribus videlicet noctibus in vnam iunctis. Sed & Hercules fabulosa illa nocte generatus, τρισέληνος vocatur in Epigr.

Σεληνιακός, Lunaris. vt σεληνιακαὶ ἐκλείψεις, lunares defectus. At Σεληνιακὸς substatiuè, qui & σεληνόβλητος paulo antè. Trall. σεληνιακὸς ὢν ἴππος. Sunt tamen qui (nimiū subtiliter fortasse, vtpote ipsa etiam vi vocis repugnante) σεληνιακὸν nolint esse lunaticum, sed eum qui epilepsia seu comitiali morbo laboret. ET Σεληνιάζεσθαι dicitur à Matth. qui est σεληνιακὸς, id est lunaticus, cap. 14 & 17.

C Σεληνίτης lapis, Lunaris. quē ET Ἀφροσέληνον quidā vocarūt, quòd noctu crescēte luna reperiatur plen⁹, vt quidā tradūt ex Dioscor. apud quē Marcellus annotat à Latinis lunare appellari. Vide Ἀφροσέληνον supra. ITEM Σεληνῖται, Arcadiæ gens quædam, ex schol. Aristoph.

Σεληνὶς, Lunula. Item Quiddam in paruæ lunæ formam factum. Bud. ex Plut. in Probl. de magistratibus Romanis, αἱ ἐν τοῖς ὑποδήμασι σεληνίδες. Annotatur & pro amuleto quod pueri collo gestant, ex Hesychio. ET Σεληνίδιον, aliud diminutiuum, itidem lunula. Potest tamen videri & maior esse diminutio. D

Σελήνιον, Lunæ lux. Vel, Lunæ sidus, vt alii. Athen. 7, Ἀσωπιόδωρος γοῦν ὁ Φλιάσιος τὰ νίκτωρ θυόμενα τῶν ἱερείων, καὶ τῶν ξύλων τὰ πρὸς τὸ σελήνιον κεκομμένα.

ΕΛΙ'ΣΣΩ, vel Ἑλίσσω, Voluo, Verso. Ac sæpe à poetis Græcis dicitur ἑλίσσειν de fluuiis, vel ἑλίσσεσθαι, vt Latinè Voluere & Volui. Dionys. Alexandr. Ἑξείης δ' ἐστὶ σύρτις ἀγάρροον ὁλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Arg. 2, ἑλίσσεται εἰς ἅλα. Sic certe dicitur voluere vndas fluuius, itēmq; passiuè volui in mare. Apud Homerū autem legitur & κνίση ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Apud E Sophoclem ξίσσων πλάταν ἁλίαν, Versans remum, Agitans remum. Et vt metaphoricè dicunt Latini Voluere aliquid in animo, ita Synes. dixit, τὸν πίστιν ἑλίσσων τοῖς λογισμοῖς. Sed ἑλίσσειν περὶ τέρμα apud Hom. Eustath. exponit κάμπτειν: & apud eundem ἑλιχθέντων vult Hesychius esse συστραφέντων. Περισφαιρηδὸν ἑλίσσων Cic. apud Aratum interpr. Tornare. pag. 96 mei lex. Cic. Sed περὶ σφαιρηδὸν malo, vt præpositio iungatur verbo. Fuit autem ponendum hoc verbum ἑλίσσω post εἰλ. (nec enim dubito quin ab hoc deducatur,) sed ibi prætermissum, F hîc omittere nolui (quum præsertim ab eo quæ itidem nonnulla deriuentur) lineola tamen prætexta, quæ non primitiuum esse ostenderet.

Ἕλιγμα, ατος, τὸ, Volutatio, Versatio. v. l. Ἑλίγματα Hesychio sunt ψέλλια, armillæ. VNDE Ἑλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tortuosus. B.

Ἑλιγμὸς, οῦ, ὁ, Vertex seu Vortex, Gyrus. Xen. Pæd. 1, πολλοὺς δέ τινας ἑλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ἐπὶ ἡμᾶς πάλαι ἥκοντες, per multos circuitus & ambages sursum deorsumque errantes. Plut. De orac. Pyth. G Τραχώδης καὶ περίστροφος ἑλιγμὸς, loquens περὶ δίνων τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων.

C. Ἀντελιγμὸς, οῦ, ὁ, Contraria volutatio seu conuolutio, Contrarius vortex. Ionica autem scriptura pro ἀνθελιγμὸς, sicut κατιλίσσω apud Herod. pro καθελίσσω.

Ἑλικτὸς, οῦ, ὁ, Tortilis, Tortuosus. Theodectes apud Athenæum lib. 10, introducens rusticum indoctum describentem tertiam literam nominis Θησεύς, dicit, Τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές. quod Agatho ibidem dicit Σκυθικῷ τόξῳ προσεμφερές. Theophr. de smilace, τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον, ἐκ τῶν μίσχων τοῖς φύλλοις προσπέφυκεν ἴουλος λεπτὸς καὶ ἑλικτός. id est (Plinio interpr.) H Smilax folio hederaceo, paruo, non anguloso, à pediculo emittente pampinos: seu (vt alibi idem Plinius loquitur in se simili describēda) In pāpnos torquetur, Tor-

tili vibratur pampino. Apud Soph. ἑλικτὰς ξράκαν, tortus angueis Virg. & Ovid. Apud Athen. autem, κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὴν κρυπτὸν περίπατον, id est cochlias, scala verticosa, inquit Bud. Vnde ἑλικτοτέρους compar. gr. apud Hesych. (A)

Αὐτελικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sua sponte vorticibus circumagitur, Sua sponte volutatus, Qui per se conuoluitur aut contorquetur. Nonn.

C. Δυσέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. Difficile euolubilis. vt δυσέλικτος λαβύρινθος apud Nazian. Labyrinthus difficilibus gyris perplexus. (B)

C. Μυριέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Mille voluminibus tortus seu sinuatus. Eunap. apud Suidam, ὁ βαφὺς καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις, id est πολυέλικτος, ὁ πολλαῖς ἕλιξεσι στρεφόμενος. Immensis orbibus angues. dicit Virgil. & Sinuantes immensa volumine terga.

C. Πολυέλικτος ET Πουλυέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multis voluminibus tortus, Multis modis volubilis & tortuosus. Et πουλυέλικτος αἰὼν apud Nonn. Æuum multis vicibus reuolutum, Quod multis vicibus redit.

C. Τετραέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor voluminibus tortus, Quater circunuolutus, Tortuosus. vt τετραέλικτος ὄφις, Epigr. ET Τετραέλιξ, ικος, pro eodem in v. l. non sine mendi suspicione. (C)

C. Τριέλικτος, ου, ὁ, Triplici volumine sinuatus, Sinuosus. Herodot. Et τριέλικτος ἰχθυοπέδη in Epigr.

Ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, Armilla. ἑλικτῆρας ἔνιοι καλοῦσι ψέλλια ἢ κόσμον τῆς χειρός, vt Bud. ex schol. aliquo annotat. ‖Ἑλικτῆρες Polluci sunt ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσίν, ἐλλόβια, id est Inaures.

C. ἈΜΦΙελίσσω, F. ξω, Circumuoluo, vel Circumquaque voluo, aut Vtrinque voluo, Circumplico. Vtitur hoc verbo Dionysius De situ orbis. ET Ἀμφελίσσω, idem Euripides. (D)

Ἀμφιέλικτος, ου, ὁ, Circumuolubilis. vt ἀμφιέλικτος τροχός, Rota circumuolubilis, vel circumquaque volubilis.

Ἀμφιέλισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui vtrinque voluitur, Qui vtrinque agitatur, siue pellitur. ἀμφοτέρωθεν ἐλαυνόμενος, exponit Hesychius. Apud Homerum naues ἀμφιέλισσαι, quæ remis vtrinque aguntur siue pelluntur. αἱ ἀμφοτέρωθεν ταῖς κώπαις ἐλαυνόμεναι, vel quæ vtrunque in latus agitantur & versantur, vt Etymol. scribit. (E)

C. ἈΝελίσσω, Euoluo quod est inuolutum, Explico, ἀναλύω. Plato in Philebo, τοτὲ μὲν ἐπιδιαπλέκεται κυκλῶν καὶ συμφύρων εἰς ἕν, ποτὲ δὲ πάλιν ἀνελίττων. Xenophon, ἀνελίττων τὰ βιβλία. Lucianus, βιβλία χερσὶν ἀνελίττεις. ‖Capitur & pro Voluo, Voluto, Reuoluo, Verso. vnde illud ἀνελίττειν βιβλία quidā exponere malūt Versare libros, seu voluere, aut volutare. ‖Ἀνελίττομαι, pass. Euoluor, Explicor. vel Voluor, Volutor, Reuoluor.

Ἀνέλιξις, εως, ἡ, Euolutio, Explicatio. Item, Volutatio, Reuolutio, vel Versatio. Apud Platonem ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (autore Budæo) est reuolutio cæli. hoc est ἀνακύκλησις, vt ipse ait, & περιαγωγή. (F)

C. ἘΞελίσσω, Euoluo, Explico. Xenophon Hell. 4, καὶ ὁ μὲν ἄγις ἐξελίξας τὴν φάλαγγα ἦγεν ἐπ' αὐτούς, explicans agmē. Idem Pæd. 8, ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἐξ ἀριστερᾶς, ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. Et apud Suidam, εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν. est vocabulum militare de explicanda acie. VNDE Ἐξελιγμός, οῦ, ὁ, Euolutio, Explicatio. vocabulum militare, vt præcedens: Explicatio nimirū aciei. cuius duæ sunt formæ, vna κατὰ λόχους, altera κατὰ ζυγά: vtriusque autem species tres. quarum descriptionē habes apud Suidam. Hesychio est κίνησις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἢ ἐκστροφή. Scribitur vero ET Ἐξελισμὸς pro eodem, quod ex Ælian. 10, citat Bud. ET Ἐξέλιξις, εως, ἡ, itidem Euolutio, Explicatio, dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Apud Suidam loco iam citato subiungitur, κατὰ ἐνόπλιοι διαδρομαὶ τε ἐς ἐγίνοντο καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι. Dicitur & de equis (vt Budæus annotat) orbem explicantibus, vt περιελίσσειν de orbibus implicatis. ET COMP. Δυσεξέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Difficilis explicatu & euolutu. Halicarn. de Thucyd. τὰ σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα. B. (G) (H)

C. ΠΕΡΙελίσσω, Implico, Implico in orbē. q. d. Κυκλοειδῶς. Plutarchus Lucullo, τὰ δ' ἐν τοῖς παραλίοις καὶ περὶ νέαν πόλιν ἔργα, λόφους ἀνακρεμαννύντος αὐτοῦ μεγάλοις ὀρύγμασι καὶ τροχοῖς θαλάσσης καὶ διαδρομαὶ ἰχθυοφόρους τοῖς οἰκητηρίοις περιελίσσοντος, implicante, conuoluente excursus & commeatus aquæ. Bud. Περιελίσσεσθαι, Circumplicari, περιπλέκεσθαι. dat. iungitur ab Aristot. in 9. Hist. anim. 136. Bud. ‖In vulgatis lex. περιελίσσω exponitur Circumuerso, Lucr. Circumuoluo, Plin. Roto. Ibidem περιελιττόμενος κατὰ τῆς γαστρὸς apud Plut. Themist. exponitur Ventre obuolutus. VNDE Περιέλιξις, εως, ἡ, Circumuolutio, seu Vertigo. vt v. l. interpr.

C. ΣΥΝελίσσω, Conuoluo, Bud. ex Theophrasto, τὰ δ' ἐντὸς συνελίττεται καθάπερ συμπτηγμένα. Aristot. κέρκον δ' ἔχει μακρὰν σφόδρα εἰς λεπτὸν καθήκουσαν, καὶ συνελιττομένην ἐπὶ πολὺ καθάπερ ἱμάντα. Id est (Plinio interprete) Chamæleonti cauda prælonga in tenuitatem desinens, & implicās se viperinis orbibus. VNDE Συνέλιξις, εως, ἡ, Glomeratio. B. ex Areop.

¶Ἕλιξ, ικος, ἡ, Volumen, Inuolucrum. Bud. ex Aristot. de intestinis loquente, καὶ εἰς τὴν ἕλικα τὸ περίττωμα ἔρχεται ἐξικμασμένον παντάπασιν. Idem, ἕλικας δ' ἔχει πλείους καὶ οὐκ ἀπευθύντερα ἐστι. Gorræus interpr. Anfractus & conuolutiones intestinorum. ‖Ἕλιξ, Vortex, Gyrus. συστροφὴ (inquit Eustath.) εἴτε ὁδοῦ τυχόν, ἢ ὕδατος ἢ καμπῆρος. Plutarchus De Socr. loquens de nauibus, οὐδὲ ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσυχῇ παραλλάσσειν ταῖς ἐπιβολαῖς, ἕλικα ποιούσας μίαν. Liuius dicit fugientem nauem retro vertice intortam victricibus illatam. Ouid. Crebro vortice tortus. Aristot. metaph. 2, οὔτε γὰρ αἱ κινήσεις καὶ ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ ὅμοιαι περὶ ὧν ἡ ἀστρολογία ποιεῖται τοὺς λόγους, de circulo mathematico & sensibili loquens. ‖Signif. & ἕλιξ extremam auriculæ oram, siue (vt Ruffus ait) τὸ συμπληροῦν τὴν περιφέρειαν τῶν ὤτων. VNDE Ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars ὑπεραίρουσα τὴν ἐν μέσῳ κοιλότητα: in cuius medio cauitas est quam κόγχην vocant. Gorr. ἕλιξ Polluci est, ἡ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, & opposita ipsi pars ἀνθέλιξ, quod Camer. interpr. Tota circumductio auris subter alam. Sunt qui verbis Plinianis Auris circumactū interpretētur. ‖Ἕλικες dicūtur & cirri siue cincinni intorti, seu βόστρυχοι ἑλικτοί, vt suprà Comicus quidam vocat. Quod vocabulum Pollux lib. 2, (sicut & φόβας & ἐθείρας & ἀμπύκας) extra numeros vsurpandū non putat. ‖Ἕλιξ, Clauicula, Capreolus, id est coliculus viteus intortus. vt cincinnus: qui vites vt teneat, serpit ad locum capiundum, vt Varro lib. 1, cap. 31, explicat. Dioscorides de isopyro, οἱ δὲ φασιόλιον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ἐοικέναι φασιόλῳ, τῷ κατ' ἄκρον τὸ πέταλον ἕλικας φέρειν, id est (Plinio interpr.) Aliqui phaseolum vocant, quoniam folium quod est aniso simile, in pampinos torquetur; seu (vt alibi idem Plinius loquitur) tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hic non tantùm folia sed extremas viticularum partes intelligit in quibus clauiculæ & folia se implicant vicinis arboribus aut fruticibus: τὸ λεπτότατον σχοινίον ᾧ σφάλλεται ἡ ἄμπελος, ὅσα καὶ χειλ. τῶν παραπεφυκότων, Dioscorides lib. 4, cap. 184, de vite alba, ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις φυτοῖς ἐπιλαμβανομένη τοῖς ἕλιξι, & paulo ante, ταύτης τὰ κλήματα καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες. Paulo pòst tamen de vite nigra, fœm. gen. dicit ἐπιλαμβάνεται καὶ αὐτὴ τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι: & l. 5 c. 2, de ampelo agria, ταύτης τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕλικες: vt in prioribus duobus locis exemplarium fides suspecta sit. ‖Vnde Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine clauicularum & capreolorum denominatæ. Vitruuius lib. 4, cap. 1, circa finem, Cauliculi eandem habeant altitudinem: è quibus folia nascuntur proiecta, vti abacum excipiant. quæ ex cauliculorū foliis natæ procurruntad angulos volutæ, minorésque helices, intra suum medium qui sunt abaco floribus [seu, vt alii legunt, floribus qui intra medium frontium abaci sunt] subiecti scalpantur. ‖Ἕλικες etiam geometris sunt spiræ siue γραμμαὶ ἑλικοειδεῖς καὶ κύκλοι, lineæ siue circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in se redeuntes. sic ἐμπλεκέσιν complicatis rudens, & in spiram atque orbes se colligit anguis. vulg. lex. quemadmodum & ἕλικτὰς δράκοντας à Sophocle dicitur. ‖Ἕλιξ etiam vocatur terra

Hederæ species, quam Latini quoq; helicem vocant, quasi clauiculam. Gorr. De cuius speciebus prolixè Plinius lib. 16. ‖ Ἕλιξ dicitur machinæ cuiusdam species qua Archimedes nauim ingentem in mare deduxit, apud Athenæum lib. 5: quem Plutarchus, idem tradens, dicit ἑρχλῶ τινὰ πολυσπάστου μηχανήματος πεσσαγαγεῖν: vt ἕλιξ & πολύσπαστον idem videantur. quod polyspaston ab eodem inuentum ad naues deducendas funibus, non per manus, sed per ergatam, Oribasius lib. De machinamentis tradit. De quo Vitruu. scribit, ipsum multis orbiculorum circuitionibus & facilitatem summam præstare & celeritatem. Quidam id Vitem interpretati sunt: nonnulli eam vocem improbantes, Græcum vocabulum retinuerunt. Budæus verò verti: Clauiculam. Potuisset tamē Viticula commodius reddi quàm Vitis, metaphora sumpta à viticulis, id est flagellis quibus (vitium palmites imitantibus) herbæ longè latéque proserpunt & obuia quæque amplectuntur. ‖ Ἕλικες, Armillæ siue Inaures q. d. Volutulæ, inquit Camer. τὸ γὰρ ἕλικες ψέλια σημαίνει, ἐστὶν ὅτι καὶ ἐνώτια, Eustath. seu τὰ περὶ τοῖς καρποῖς ψέλια, Hesych. Inde dictæ quòd εἰς κύκλον ἑλίσσονται. Il. σ, Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, id est (vt Camerarius interpretatur) Fibulas, torques, bullas, monilia. ‖ Ἕλιξ, vulg. lex. est etiam pala anuli apud Iosephum De antiq. ἡ σφενδόνη, σφραγὶς, πύελος, καὶ σφραγιδοφυλάκιον. ‖ Item Anulus, δακτύλιος, Hesych. ‖ Ἕλιξ, eidem Hesychio est inter cætera ὁ αἰγίλωψ: item ἡ κατάγραφος καὶ ἡ ἀνάγλυφη παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι: itē δεσμός τις ἢ τύλιγμα.

Ἕλιξ adiectiuè capitur pro intorto & implicito. Epigramm. lib. 1, πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις, capillus retortus. ἑλικτὸς βόστρυχος, vt paulo antè ex Theodecte habuimus. ‖ Ἕλιξ χρόνος à Nonno dicitur Volubile tempus: quod πουλυέλικτος αἰὼν ab eodem dicitur. ‖ Ἕλικες βόες apud poetas dicuntur, vt grammatici exponunt, vel Nigri, (vt & ἑλικὸν ὕδωρ) vel Flexipedes, οἱ εὖ ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὁδοῖς δέον καμπαῖς: vel à retortis cornibus, οἱ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες (vnde & ἑλιξόκερως βοῦς vocatur) vel à crurum flexu: vnde & εἰλίποδες appellantur, οἱ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Il. ο, Θηεῖ μαχέσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Soph. Aiace, ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. ‖ Hesychio est etiam νέος, καλός.

Ε. Ἑλικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Gyri voluminisve formam habēs, Clauicularū, capreolorumue volutarumque in modum factus, Tortilis, Tortuosus. vt ἑλικοειδὴς γραμμὴ apud Plutarchum Numa. vide ἕλιξ. De luna dictum volunt vulg. lex. quòd obliquo incedat cursu. VNDE Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminúmve modo, Clauicularum capreolorum volutarúmque more. κυκλοειδῶς, Hesych.

Ε. Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, Tortuosa siue retorta cornua habēs. ἑλιξόκερως βοῦς, ὁ στρεβλόκερως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, inquit Eustath. Quod ipsum habet & Hesych.

Ἑλικίας, ου, ὁ. Vnde ἑλικίαι κεραυνοὶ apud Aristot. De mundo, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, vt ipse declarat. Vbi Bud. Heliciæ dicuntur si lineari specie fulmina sint cōformata. Ἑλικηδὸν, Volutatim, (Planto) In orbem seu gyrum. Nonnus.

Ἑλικὸς, ού, ὁ, Volubilis, Tortilis, Tortuosus. συνεστραμμένος, περιφερὴς, Hesych. Vnde superlat. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου apud Callimachum, id est (vt schol. Soph. exponit) τὸ ἑλικοειδῶς ἔχον τὴν ῥύσιν, ἢ διαυγές. Erit igitur Vorticosissima aqua, Quæ plurimis vorticibus circūagitur. δινῆεν. ‖ Item Niger, μέλας, quo modo Eustath. iam citatum Callimachi locum exponit, addens eum paraphrasticè expressisse illud Il. β, ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο.

Ε. Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui palpebræ sunt volubiles aut tortiles, aut nigræ. Aut synecdochicè, Cui oculi volubiles sunt, aut orbiculares rotunditate aut nigri. Hesychio est καλλιβλέφαρος. Eustathio ἑλικῶπις κούρη & ἑλικοβλέφαρος idem est.

Ε. Ἑλικοκέρατης, ου, ὁ καὶ ἡ, Retorta seu tortuosa cornua habens, ὁ ἐπικαμπῆ κέρατα ἔχων. Idem quod ἑλιξόκερως.

Ε. Ἑλικώψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, Cui oculi volubiles sunt & versatiles, aut rotundi. Qui oculos volubiliter & celeriter huc & illuc vertit. ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς, καὶ συχνὰ τοὺς ὦπας ἑλίσσων ὅποι δέον ᾖ, καὶ μὴ νωθρός. Vel Qui omnium oculos in se conuertit, ὁ τοὺς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσων ἐφ' αὐτὸν, ἅτε γνωστὸς ὢν καὶ ἀξιοθέατος ἢ θαυμαστός. Vel, Qui helicen (id est vrsam maiorem seu septentrionem) intuetur, idque siue domi in patria agens, siue in mari nauigans. Vel, Qui remos agitat, Rei nauticæ peritus, ἀπὸ τῆς κώπης ἑλισσῶν. Tot enim modis exponitur Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί. ET Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. vt ἑλικώπιδα κούρην, Il. α, de Chryseide. Imprimis verò ἑλικῶπις puella dicitur Spectatu digna, quæque amantium oculos ad se trahat, nihilominus tamen verecūda, atque (vt anti qui loquuntur) ἡ οὐκ ἀπηνὴς τὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideóque decora & venusta: quæ & ἑλικοβλέφαρος dicitur. Eust.

Ἕλιγγες seu potius εἴλιγγες dicuntur à poetis lineæ illæ & quasi rugæ palpebrarum, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, ἢ ῥυτίδες, Poll. Vbi illa palpebræ pellicula volumine sinuatur.

¶ Εἱλίσσω pro ἑλίσσω poeticum & Ionicum est. Aratus, Μεσσόθι πηδαλίου καὶ νήσος εἱλίσσονται, Id est (Cicerone interprete) Inter pistricem fusæ sparsæque videtur. Apud Aristot. verò lib. 5 Historiæ animalium, cap. 22, εἰλίσσεται δὲ τὰ σμῆνη ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, Gaza vertit, Vindemiantur initio caprifici aluei.

Εἵλιγμα, ατος, τὸ, Inuolutio. B. ex Th. VNDE Εἰλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Tortuosus, Flexuosus, Intortus.

Ε. Εἰλίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, Flexipes, Vertens & curuans pedes inter eundum, ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων. Od. α, Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Seruius enarrans illud Virgilii, Errabunda bouis vestigia, ... expressit (inquit) quod vno verbo Homerus ait εἰλίποδας βοῦς, id est flexispedibus incedentes. In illo autem Il. π, ἐπ' εἰλιπόδεσσι βόεσσι Æolicè ψιλοῦσθαι hoc vocabulum annotat Eusthatius. Quædam tamen exemplaria ibi scriptum habent non ἐπ', sed ἐν. Sed & γυναῖκες εἰλίποδες dicuntur ab Eupolide, διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν, vt ex Pausania Eusthatius annotat. id est (vt vulg. lex. interpr.) quòd fascientur, vt loquitur Spartianus: vel fasciolis femora implicent. SED & Εἰλιπόδης, ου, ὁ, idem quod εἰλίπους, sicut dicitur οἰδίπους & οἰδιπόδης. Hes... εἰλιπόδης est ὁ ἐν εἴλιγγι τοὺς πόδας ἔχων.

Ε. Εἰλισκότωσις, εως, ἡ, Vertigo tenebricosa. σκοτοδινίασις.

Ε. Εἰλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui volutatim in altum extenditur. Theocr. Id. ιγ, Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις. id est ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. Notandum quod tria hæc composita attinet, posse ea tam ab εἰλέω quàm ab εἱλίσσω deriuari: ab εἱλίσσω, vt à τανύω τανύπεπλος, à μιαίνω μιαιφόνος: ab εἰλέω, vt ab οἰδέω οἰδίπους. sic enim Etymolog. annotat.

Ε. ἈΝειλίσσω, Reuoluo. Nicander Alexiph. de lith argyri potu, ἀμφὶ δὲ μέσσον Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέησι.

Ε. ΚΑΤειλίσσω, Obuoluo. Herod. κατειλίχατο τὰς κνήμας ῥάκεσι, panno crura erant induti.

Ε. ΠΕΡΙειλίσσω, Circumuoluo, Circumplico, Circumplector. vnde partic. περιειλιχθείς.

Εἵλιξ, ικος, ἡ, idem quod ἕλιξ. VNDE Εἱλικοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἑλικοειδὴς: seu κυκλοειδὴς, vt à Suida exponitur. ET Εἱλικόεις, εντος, ὁ, Tortuosus, Voluminibus tortus. vt ἀσπίσιν εἱλικόεσσαις apud Nicand. Ther. Aspidibus sinuosis. Tortum anguem Latini dicūt: & Sophocles, ἑλικτὸν δράκοντα. Est autem poeticum PRO Ἑλικόεις.

¶ Εἴλιγγος, ου, ὁ, Vortex, Gyrus. Apoll. Arg. 4, τυφομένης ὕλης ὑπ' αἰθαλόεσσαι Καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείρεσι εἱλίσσονται. & mox, εἰλίγγοισιν ἐπίφορος ἐξανιοῦσα. ‖ Item Tormen intestinorum, στρόφος. Nicand. Alexiph. de potu lithargyri Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέησιν, Οἷά περ εἰλίγγοισι δυσαλθέος, ὅστε δαμάζει Ἄνδρας ἀπροφάτοισιν ἐνιπλήσσων ὀδύνῃσι. ‖ Εἴλιγγος, Vertigo capitis. σκότωσις, Suid. Scriptum reperitur alicubi εἴλιγγος cum aspero, alibi εἴλιγγος cum tenui. VNDE Εἰλιγγιάω, ῶ, In verticem seu gyrum agor, συστρέφομαι. ‖ Torminibus ventris laboro, συνέχομαι ὑπὸ τῆς γαστρός. V. l ‖ Item Vertigine capitis teneor seu conflictor. σκοτοῦμαι, σκοτοδινιῶμαι. Hesych.

Ἴλιγξ,γγος,ἡ, Vertex seu Vortex. Diod. μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαγέντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. ‖Dubitatio & hæsitatio hominis deprehensi, sententiis alternantibus aut mente prorsus hærente: vt Lat. Æstus. Plin. Explica æstum meum. Luc. πολὺς μὲν ὁ ἱδρώς, πολὺς δὲ ὁ ἴλιγξ. Iud. Comm. ET Ἴλιγγος,ου,ὁ, Vertigo oculorum, seu, vt Aristoph. schol. annotat, σκότος ἐκ τοῦ περὶ τὴν καρδίαν στρόφου. Sappho apud Plut. Erotico dicit, τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Quæ Plutarchi verba referenda videntur ad illa Sapphûs, ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς Οὐδὲν ἔτ' ἥκει· Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ'· ἂν δὲ λεπτὸν Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν. Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι. ‖Item Æstus & hæsitatio hominis qui quò se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Idem Plut. ἱδρῶτες καὶ ἴλιγγες μεστὸν, αἵματι φλεγμαίνων τὴν ψυχήν. Idem ad Præfect. ind. ἴλιγγες ἴσχει καὶ σάλος, ἐξελέγχων τὸ πάθος αὐτῶν. Luc. Nigrino, πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι κατεῤῥεόμην. VNDE Ἰλιγγιάω,ῶ, F. άσω, Vertigine laboro. Alexãder Aphrod. lib. 2 Probl. ἰλιγγιῶσι σκοτοδινιῶντες, ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἴλιγγος τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιστροφῆς δεξάμενοι τοὔνομα, Vertigine corripiũtur caligantes, ab aquarum vorticosa conuolutione deducto nomine. Plato Protagora, ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα, Vertigine affectus sum. Plut. Artoxerxe, πολὺ δὲ αἷμα τοῦ τραύματος ἐκβάλλοντος, ἰλιγγιάσαι καὶ καρωθεὶς ὁ Κῦρος ἔπεσε. ‖Item Æstuo dubitatione, Hæsito, & quasi oculorum vertigine correptus, non video quò me vertam. Plato Cratylo, ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι, ζητοῦντες ὅπῃ ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι. Idem Gorgia, οὐκ ἂν ἔχοις ὅ,τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῴης ἂν καὶ χασμῷο, id est (Budæo interprete) Non haberes quod ageres, Incertus esses consilii, & stuperes hærerésque vt vertigine correptus & oscitans. Plutarchus, ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν. Synes. ep. 44, οὐκ ἰλιγγιάσεις; οὐκ ἀπορήσεις; ἐλέγξει σιγῶν καὶ ἐκκλείσει τῇ δίκῃ, non æstuabis?

¶Ἐλελίζω, F. ξω, Rapido volumine torqueo, seu commoueo, seu conuoluo, vel circumago. Il. θ, Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Quod vocabulum ab antiquis probatum annotat Eustath. ὡς τῇ ταχεῖ καὶ τῇ λείᾳ καὶ ἀπερισκόπτῳ τῆς ἐκφωνήσεως δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς ὀλυμπίας κινήσεως. Sic & Il. β, Τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, de dracone passerculorum deuoratorum matrem corripiente, idem Eustat. scribit significari τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος, καὶ ἀλύγιστον καὶ εὐπερίστροφον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ δυσέλικτον ἀλλὰ εὐέλικτον, ideóque δεδιπλασιάσθαι τὸν ἐλιγμόν. respiciẽs ad ἑλίσσω, ex quo deriuatur reduplicatione primæ syllabæ, vt celeritas & γοργότης rei ipso verbo significetur. Od. ξ, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu concussa est & tremefacta. Il. ν, Οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ [illegible] ἐλέλικτο, Vibrabatur & torquebatur. Il. ρ, de Aiace quoque dicitur, μάλα γὰρ σφᾶς ὦκ' ἐλέλιξεν, Admodum enim subitò eos perculit & tremefecit. SED & Ἐλελίζω, pro Torqueo, vsurpatur à Nonno, ἐλελίζεται αἴθοπι νούσῳ. VNDE Ἐλελίχθισμα, ατος, τὸ, Rapidus motus & concussio seu conquassatio. σεισμός. ET Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu concutit & commouet. ἐνοσίχθων, κινησίχθων. Sophocl. Antigone, ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων βακχεῖος ἄρχοι. Sic enim ibi scholia quædam legunt, exponentia κινησίχθων, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις. sed dura tunc fuerit constructio, vt Θήβας sit genitiuus. Alia verò scholia legunt ἐλελίζων, vt sit ἐπάρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων, καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις, seu ὁ τὴν γῆν σείων καὶ ἀναβακχεύων ταῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus & tripudiis solum percellitur & concutitur.

ἝΛΚΩ, F. ξω, Traho. Il. ρ, de lignatoribus, Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἠ' δοκὸν ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. Il. β, Ἀπ' ἕλκεσθαι νηῶν ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare. Sic Cicero apud Aratum, Ἕλκεται ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Ἀργοῦς, vertit, Et post ipse trahit claro cum lumine puppim. Interdum cum accusatiuo coniungitur genitiuus eius rei qua apprehensum aliquid trahitur: qui genitiuus Latinè ablatiuo redditur. Vt Od. π, ποδῶν ἕλκοντι θύραζε, pedibus foras trahant. Sic Hesiod. Asp. πρηνέα τὸν κατὰ μέσσον ἕλκε ποδοῖιν. Et Luc. εἷλκεν ἡμᾶς τῆς ῥινός. Voce media ἕλκομαι quoque dicitur signif. actiua. vt Il. λ, αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, at cum trahebat & tendebat aduersus Eurypylum. Apud Athen. lib. 8, σεμνὸς, σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, eo sensu quo Plautus dicit Sine trahi amiculum. ‖Ἕλκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt. quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. ἡ ῥάφανος καὶ δάφνη τὴν ἄμπελον χεῖρω ποιεῖ, ταῖς δυνάμεσι τῆς ὀσμῆς. ὀσφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν. διὸ καὶ ὅταν πλησίον ὁ βλαστὸς γένηται, πάλιν ἀναστρέφεσθαι καὶ φεύγειν ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς. id est (Plin. interpr.) Raphanus & laurus vitem lædit odore. olfactrix enim intelligitur & tangi odore mirum in modum. ideo, quum iuxta sit, auerti & recedere, saporémque inimicum fugere. ‖Ἕλκειν dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem sua grauitate trahunt. quod Pendêre Budæus interp. Vnde & ὁλκή deriuatur, vt à Pendeo Pondus. Plato, τὰ πλέον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεσθαι. Aristot. 4 De cælo, ἕλκει δὲ πλέον ἡ πεφυκυῖα ἀσκὸς τοῦ κενοῦ. ‖Ἕλκεσθαι ab Arato dicitur Argo sidus cæleste: quod Cicero interpret. Verti, item Prælabi pag. 84 & 82 mei lexici Cicer. ‖Ἕλκεσθαι ἔκ τινος. Luc. τρυπήσας ὁ θεὸς τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε. id est (Budæo interprete) Pertusa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab eius summo finxit. ‖Ἕλκεσθαι πανταχόσε dicuntur ii qui vt explorentur, modò huc modò illuc traducuntur. Plato lib. 11 De rep. καὶ ἐπὶ ἐν τούτοις βασανιστέοι εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι. id est (Budæo interprete) Probandi etiam in his, an solertia versatili ad omne studium traducti in eo constabunt. ‖Theophr. De historia plant. lib. 5, cap. 7, ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσθαι. subiungens, ἔστι δὲ τὸ ἕλκεσθαι τὸ συμπεριίστασθαι κινουμένης τῆς μήτρας. Et paulo pòst, διαστρέφει δὲ ἑλκομένη τὰ ξύλα. Quibus in locis ἕλκεσθαι videtur significare Torqueri. Quum enim succum attrahat medulla ex circunstantibus partibus exugẽdo, extrema adducit, & ita materiam peruertit. Vnde ibidẽ dicit, ὅτι ἐν μὲν τοῖς ξύλοις τοῖς στρογγύλοις ἄλυπος ἡ μήτρα καὶ ἀκίνητος· ἐν δὲ τοῖς παρακινηθεῖσιν, ἐὰν μὴ ὅλως ἐξαιρεθῇ, κινεῖ καὶ στρέφει. Et cap. 7, lib. 5, Hist. pl. πᾶσα (inquit) μήτρα ἕλκεται. Vbi ἕλκεσθαι & κινεῖσθαι & στρέφεσθαι dici videtur de materia quæ directa non manet, nec seruat rigiditatem, sed adducitur atque contorquetur. Ex v. l.

Ἕλξις,εως,ἡ, Tractio, Tractus. Attractio, Attractus. Alex. Aphrod. lib. 2 Problem. οὐχ ἡ ἕλξις τῶν χειλῶν ἐπισπᾶται τὸ ὑγρόν. hoc est, Nõ labiorum attractu humor adducitur, Non labiis attrahimus humorem. Ἕλξιν opponi τῇ ὤσει apud Themist. 94, annotat Bud.

Ἑλκτὸς,ὁς,ὁ, Tractus, seu Qui trahi potest, Ductilis.

Ἑλκτικὸς,ὁς,ὁ, Trahendi vim habens, Tractorius. vt ἑλκτικὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ, Vitruu. ‖Item Attrahendi vim habens, Cui attrahẽdi vis inest. Sic ἑλκτικὰ φάρμακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ & ἐπισπαστικὰ appellantur. id est medicamenta calida & tenuium partium quæ humores ex profundo in superficiem proliciunt. à quibus non valde differunt διαφορητικὰ φάρμακα. Gorræus. Eidẽ Gorr. ἑλκτικὴ δύναμις, est attractrix facultas: prima facultatum naturaliũ, qua singulæ partes sibi conuenienς nutrimentum adducunt. quam nihil refert (vt aliquanto pòst subiungit) ἐπισπαστικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δύναμιν dicas, vt nec Latinè attrahentémne an attractoriam facultatem.

C. Ἑλκεσίπεπλος,ου,ἡ, Quæ peplum trahi sinit, nec sustollit, (vt apud Plautum cuidam dicenti, Amiculũ hoc sustolle saltem, respondet alter, Sine trahi) Quæ peplum gestat fluxum & longum. Il. η, Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. qui mos erat mulierum barbararum quarum pepli erant συρτοὶ & minimè σταλτοί, vt Eustath. annotat.

C. Ἑλκεχίτων,ονος,ὁ, Cui tunica longa est, Cui vestis ad imos pedes diffluit. Il. ν, Ἰάονες ἑλκεχίτωνες: dicti (vt Strabo apud Eustath. annotat) παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζήλου τινὸς ὄντος τοῖς Ἕλλησι θηλυσολεῖν. vnde & κούρητες quasi κορομένοι ὡς αἱ κόραι, appellabãtur. Athenienses quoque vsque ad Periclis tẽpora ποδήρεις χιτῶνας gestasse histo[ri]i tradunt. Eustath. dicit fuisse etiam quosdam qui ἑλκεχίτωνας dictos vellent ab ἑλκόω, id est ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν

πολεμίων χιτῶσιν. A

¶ Ὁλκὴ, ῆς, ἡ, Tractio, Tractus. vt ὁλκὴ τῦ ἀρότρυ, Aratri tractio, apud Sextum philosophum. Plutarchus De defectu oraculorum, ἄπορόν ἐστιν ἀψύχων σωμάτων πρὸς ἀσώματον χωρεῖν καὶ ἀδιάφορον, ἢ φορὰν ὑπ' αὐτῶν ἢ ὁλκὴν ὑπ' ἐκείνης γινομένην νοῆσαι. id est (Turnebo interprete) Inexplicabile est intellectu, corpora inanima ad incorporeum & indifferens ferri, & vel à se ipsa cieri, vel ab illo trahi & allici. Synes. epist. 67, ὥσπερ ὁλκῆς τινι φυσικῆς ἀκολουθοῦσι τῷ θείῳ, tanquam illecebras quasdam naturales sequi Deum, seu ductũ quędam naturalẽ. ‖ Item Attractio. B ἡ ὁλκὴ τῆς νοτίδος, attractio humoris, ex Theophr. lib. 5, cap. 15 De causis plant. ‖ Item Inclinatio, ῥοπή, Quum aliquid aliquam in partem vergit & quasi trahitur. Plutarchus De loquac. ἐν τῷ σώματι πρὸς τὰ πεπονθότα μέρη καὶ ἀλγοῦντα γίνεται φορὰ καὶ ὁλκὴ τῶν πλησίον. Exponitur & Sequacitas: quum aliquid sequitur quasi tractũ ab alio. Philo De mundo, τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, Mẽtis sequacitatem ergà id quod est, videre non datur. Bud interpr. ‖ Ὁλκὴ Hesychio est δύναμις, ἰσχύς, item τόνος. quomodo exponitur illud Theophrasti lib. 5, cap. 5 De caus. pl. τῆς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα χρήσις; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? At illud Platonis, γλίσχρα ἡ ὁλκὴ τῆς ὁμοιότητος, à Ficino exponitur Tenuis istius similitudinis vsurpatio. C ‖ Ὁλκὴ, Pondus: quoniam eius grauitas bilancem in alteram partem trahit. Nicand. Ther. ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους Καρδάμῳ ἀμμίγδην ὀδελὸν δὲ οἱ αἴσιον ὁλκήν, par pondus, id est ἴσῳ σταθμῷ βαλών. Luc. τὴν ὁλκὴν διτάλαντα, ponderis duorum talentorum. Dioscor. de iride, ποτιζόμενα μεθ' ὑδρομέλιτος ὁλκῆς δραχμῶν ζ. Sic apud Plutarchum quoq; μνᾶ ὁλκὴ Αἰγιναία exponitur, Mna pondere Æginetica. Apud eundem, φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Apud Athenæum l. 12, de Archestrato vate qui in hostes inciderat, dicitur eius corpus habuisse tantùm ὀβολοῦ ὁλκὴν: adeo fuisse ἰσχνόν. ‖ Peculiariter verò ὁλκὴ idem est quòd drachma. Galen. κελεύει δίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ψυχροῦ κυάθων γ'. ἡγοῦμαι δὲ λέγειν αὐτὸν δραχμὴν ἀργυρᾶν. καὶ γὰρ οὕτω σχεδὸν ἅπασι τοῖς νεωτέροις ἰατροῖς ἔθος ὀνομάζειν. Quod ipsum & Palæmon testatur, quum scribit, Holceque à drachma non re sed nomine differt. ‖ Ὁλκὴ Hesychio est etiam ῥυτήρ: & Nicandri scholiastæ τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα, pro quo οὐραίην à Nicandro dici annotat. D E

Ὁλκαῖος, ου, ὁ, Qui trahitur. Nicand. Ther. de ceraste, Οἴμον ὁδοιπλανέων σκολιὴν τετρηχότι νώτῳ, Τρόμπιος ὁλκαίης ἀκάτῳ ἴσος, nauiculæ quæ trahitur, seu ἐπισυρομένης. In illo autẽ eiusdem libri loco, de aspide, ἕρπει ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρὸς, idem schol. ὁλκαίην ἀτραπὸν dicit esse οἱονεὶ τὴν ἐπιμήκη ὁδόν. Paulo antè, de aspide mina, παλίσκοτος ἀντομένοισι, Δάμνατι πλειοτέρην, καὶ ὁλκαίην ἐπὶ σπείρην, exponit ἑλκομένην οὐρὰν: si verò ὁλκαίη legatur, dictum esse pro τῇ ὁλκῇ τοῦ σώματος. propriè verò ὁλκὴν esse τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα. F

Ὁλκαία, ας, ἡ, Cauda. Nicand. Ther. de pleiadibus, αἳ δ' ὑπὸ ταύρου Ὁλκαίην ψαίρουσαι, ὀλίζονες φορέονται. Dictam autẽ ὁλκαίαν schol. annotat παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. propriè autem ὁλκαίαν esse caudam leonis, quoniã leo δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐπιρριπίζει μάχεσθαι.

Ὁλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Glutinosus, Lentus atque mollis, Qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit. Gorr. Sic apud Galenum lib. 10 κατὰ τόπους, ὁλκιμώτερον κατάπλασμα interpr. vertit Tractu facilius. Athen. lib. 2, de quibusdam edulis τῶν ἐχόντων ὁλκιμόν τι καὶ γλίσχρον. Dioscor. de melle quoque dixit ὁλκιμον, καὶ εὔτονον. Et Plutarchus de oleo, τὸ δὲ ἔλαιον ὁλκιμον πανταχῆ καὶ μαλακὸν ἄγεται περὶ τὸ σῶμα. G

Ὁλκήεις, εντος, ὁ, Ponderosus. Nicãder Theriacis, ὁππότε δάκρυα βάλλοις Τελφαίης ὁλκήεσσαν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν. id est τελφαίης ὀδελοῖσιν βαρέσιν ἰσταθμισμένοις ἰσοζυγῶν. Eodẽ libro, ὁλκήεσσαν ὑπὸ πλάστιγγα, id est βάρος ἔχουσαν. H

¶ Ὁλκὸς, οῦ, ὁ, Tractus. Greg. τὸ μὲν γ' ὑπεξῆλθε, τὸ δὲ ἀντεισῆλθε, ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ μὴ ἑστῶτος καὶ μένοντος, in tractu & defluxu, vt Bud. interpr. Ὁλκὸς, Sulcus. Vestigium ex aratri tractu remanens. Apoll. Arg. 3. τὴν ἄλλα τέμων ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ, Οὐ σπόρον ὁλκοῖσιν δηοῖς ἐνιβάλλομαι ἀκτήν.

‖ Vnde Ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & veluti sulcus quem serpẽtes, naues, æthereæ sagittæ & similia, quasi vestigiũ sui gressus relinquũt. quod ἴχνα & αὔλακα quidã grammatici exponunt. Nicand. Ther. de aspide loquens, ἐν δὲ κελεύθῳ Νωχελὲς ἐξ ὁλκοῖο φέρει βάρος. Quod alijs verbis dixerat, ἕρπει ἀτραπὸν ὁλκαίην δολιχῷ μηρύγματι γαστρός. hîc enim ὁλκὸν & μήρυγμα significare volunt ἑλιγμὸν καὶ διασπασμόν. & paulo pòst, Ὁλκῷ δὲ ξυλόχοισιν ἄλων ἐλίξατο γαίῃ. Xenophon de ceruo tendiculum trahente, ἔσται δὲ ὁλκὸς τοῦ ξύλου οὐκ ἄδηλος. Sic ὁλκὸν νεῶν dixit Herodotus. Apoll. Argon. 3, Ἀστὴρ ὡς φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησιν. Eodem lib. οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ Ὁλκὸν ὑπαυγάζων. & lib. 4, ὁλκὸς Οὐραίης ἀκτῖνος. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quòd quidam veluti sulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1, Δὴ τότ' ἀοσχίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς, Μεσσόθεν ἄξεν ἐρετμόν. Vbi schol. exponit, ταῖς φυσήσεις καὶ ἐπιστάσεις καὶ μετεωρισμοῖς τῶν κυμάτων. ‖ Ὁλκὸς, Aquæ ductus, quòd & ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. ὁδὸς ἢ ἀγωγὸς ῥεύματος, vt Suidas exponit: apud quem hoc exemplum est, ὁ δὲ τὸν ὁλκὸν τοῦ ὕδατος ἔκοψεν. ‖ Ὁλκὸς eidem Suidæ est etiam τὸ τῆς ἀσπίδος ἐκτύπωμα, eò quòd sit δράκοντος εἶδος, δι' πάσης τῆς νεὼς διῆκον. nam ὁλκὸν propriè esse vult τὸ τῶν δρακόντων σύρμα. ‖ Ὁλκὸς dicitur etiam Longitudo tracta seu producta & extenta: μῆκος καὶ παράτασις. sic enim Nicandri schol. accipit illud in Alexiph. de iis qui cerussam hauserunt, ἀμφὶ δὲ ὁλκὸς Τέτρηχε γλώσσης, νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμός. ‖ Ὁλκὸς, Lorum quo aliquid trahitur. Soph. Electra, de Oreste qui in stadii cursu excussus curru & loris tractus fingebatur. ἢ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις οὕτως ὡς ἐκεῖνον δεσποτῶν τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκύρσαι: respiciens ad illa pædagogi verba, qui totam rem narrans, dixerat, Κἀξ ἄντυγος ὤλισθε, σὺν δ' ἑλίσσεται Τμητοῖς ἱμᾶσι. ‖ Ὁλκοὶ dicuntur & machina seu instrumenta quib' naues subducũtur. Thuc. l. 3, ὁλκοὺς παρεσκεύαζεν τῶν νεῶν ἐν τῷ ἰσθμῷ. i. ὄργανα οἷς αἱ νῆες ἕλκονται, seu μηχαναὶ δι' ὧν αἱ νῆες νεωλκοῦνται. Et Χαμουλκοὶ μηχαναὶ pro eodẽ, cõposita voce apud Polluce lib. 7. Errauit autem Valla qui phalangas apud Thucydidem vertit. nam Pollux hoc in loco disertis verbis discrimen constituit inter phalangas, quæ alio nomine ἕρματα appellantur, & inter χαμουλκούς: illas esse dicens τὰ τῶν νεῶν ξύλα οἷς ὑπέβαλλον, ἐφέλκοντες: has autem, μηχανὰς δι' ὧν εἵλκοντο. Puluinos id ab Isidoro vocari annotatur in vulg. lex. ‖ Ὁλκὸς Suidæ est etiam ἰσχυρὸς τόνος ἢ ἑλκυστικός: item ὅρμος & ναύσταθμος, (item & ἕλξις πλοίων apud Hesych.) item οὐρά: Hesychio præter præcedentia, etiam ῥυμὸς & βάρος.

‖ Ὁλκὸς est etiam Araneus siue aranea, insecti genus: vel potius Aranei species quædam. Dioscor. lib. 2, cap. 68, ἀράχνη τὸ ζῶον, ὃ ὁλκὸν ἔνιοι ἢ λύκειον καλοῦσι. ‖ Ὁλκὸς herbæ quoque nomen est, quam describ[illegible] lib. 27, cap. 10, addens, eam circa caput allig[illegible]am vel c[illegible]ca certum, educere è corpore aristas, (exprimens videlicet rationem nominis) & à quibusdam ob id aristidiã vocatam. ‖ Ὁλκὸς nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc est ea tota pars corporis quæ à collo ad crura vsq; pertendit. Gorræus. ‖ Item Corpus, τὸ σῶμα, vt Nicandri schol. exponit illud Ther. de hæmorrhoidibus, Τῶν δ' Ἑλένη μέσσον ὁλκὸν ἀνέκλασε· θραῦσε δ' ἀκάνθου Δεσμὰ πέριξ νωταῖα, ῥάχις δ' ἐξέδραμε γυίων. Sic & illud de ceraste, αὐτὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπαλινδεῖται ὁλκῷ. id est πλάγιος ἐπικυλίεται τῷ σώματι.

Ὁλκὸς adiectiuè Attractorius. Budæus ex Platone lib. 7 De republ. μάθημα ψυχῆς ὁλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν. paulo pòst ἑλκτικὸν dicit & ἀγωγόν. Idem, οὐκ ἂν ὁλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. quo sensu alibi, καὶ οὕτω τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἡ περὶ τὸ ἓν μάθησις. Theoph. in 4 De causis de lino loquens, εἰ μὴ ἄρα καὶ τοῦτο τῆς τροφῆς ὁλκόν. Hæc Bud. Quibus addendum illud Philonis lib. 1, in Vita Mosis, de ingente quodam dracone qui cæteros omnes hiante ore absorbebat, τὸ δὲ σῶμα διοίξας, ὁλκοῦ πνεύματος ῥύμῃ βιαιοτάτῃ, καθάπερ βόλον ἰχθύων πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας, ἐπισπᾶται, violentissimo spirit' haustu. Et ὁλκὸς ἄνθρωπος apud Suid. ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγός, illex, vt vulg. l. interpr. Et ὁλκοὺς idem Suidas exponit ἐφελκομένας, fœm. gen.

Ὁλκήρης,

Ὀλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Nicandrum in Theriacis, serpentium epitheton est, qui longo volumine caudam trahunt: vt ὁλκήρης sit siue Caudatus, siue Tractu se colligens, vt Virgilius de angue loquitur. γνιαλέον μὲν ὄπι φλόον ἕρπετὰ βάλλει Ὀλκήρη. Et paulo antè, ἰδὼν ὀλκήρεα ταῦτα Οὐλαὸν. A

Ὀλκήιον, ου, τὸ, Lignum in infima nauis parte prope carinam, quo nauis trahitur. vt Apollonii scholiastes exponit. Argon. lib. 4, de dæmone quodam marino, Αὐτὰρ ὅγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὀλκήϊον Ἀργοῦς Ἤγ' ἅλαδε. Simile quid legitur apud eundem lib. 1, de Glauco dæmone marino, qui Argonautas compellaturus, nauem arreptam inhibebat. στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ Νηΐου ὀλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισιν. sic .n. ibi scribitur, fortasse PRO ὀλκαίοιο, vt inde ὀλκήϊον resolutione Ionica factū sit, sicut ex βασίλειον βασιλήϊον. at vulgata lexica legunt ὀλκαίοιο, AB ὀλκαῖον, ου, τὸ, exponuntque πηδαλίου seu Temonis nauis. Scholiastes tamen ibi intelligit μέρος τῆς νεὼς ὅπερ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ. B

Ὀλκίον, ου, τὸ, Gubernaculum seu Clauus nauis. Poll. lib. 10, καὶ ὀλκία δὲ τὰ πηδάλια [Σοφοκλῆς] ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. quod & ἐφόλκιον ab ἐφέλκεσθαι dicitur. AT Ὀλκίον, ου, τὸ, eidem Polluci eodem libro, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκοῦν: citanti hunc ex Menandro versum, Ἢ χαλκοῦν μέγα ὀλκίον: & ex Philemone, Ὀλκίον ἰδὼν ἐπὶ τραπέζης κείμενον, πυρὸν τε μέσον. ‖ Item Magnus crater: necnon Labrū, λουτήρ, vt Hesychius exponit. At Athen. lib. 5, ἐν τῷ γυμνασίῳ πάντες ἐκ χρυσῶν ὀλκίων ἠλείφοντο κροκίνῳ μύρῳ. Scribitur verò tenui spiritu & apud Hesych. & Athen. sicut & ὄλκας & ὀλκός. C

Ὀλκεῖον, ου, τὸ, Vas in quo pocula abluuntur, ἐν ᾧ τὰ ἐκπώματα ἐναπονίπτουσιν, inquit Pollux lib. 6, citans Antiochum. Idem libro 10 scribit, fortasse id λουτήριον quoque appellari posse. Hesychio est λεκάνη, νιπτήρ, κρατήρ. quæ significata tribuit etiam τῷ ὀλκίον. D

Ὀλκέω, ῶ, Traho nauem onerariam. v. l.

Ὀλκεύς, έως, ὁ, Qui retia trahit. ὀλκεῖς, οἱ τὰ ἀμφίβληστρα ἐπισπῶνται, Hesych.

Ὀλκάζω, Traho. ἕλκω, χαλιναγωγῶ, Hesych.

Ὀλκάς, -άδος, ἡ, Oneraria nauis, vt Bayf. exponit. App. lib. 5 Bell. ciuil. πολὺ δὲ ὀλκάδων καὶ σκευοφόρων ἄλλο πλῆθος. Thucydides lib. 2, ἔτυχε δὲ ὀλκὰς ὁρμοῦσα μετέωρος, id est ἐμπορικὴ ναῦς, vt scholiastes exponit. Idem lib. 7, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ὀλκάδας μὰ λονη πρὸς τὰς τριήρεις ἔχωσι. Aliquando adiectiuum nomen ei additur, & tunc sæpius Nauis tantùm exponitur. Thucydides lib. 6, ὀλκάδες δ' ἑκατὸν καὶ σιτοποιοὺς ἔχουσαι καὶ λιθολόγους, naues frumentariæ. Plutarchus De Socr. ὑπὸ δ' μικροῖς οἴαξι μεγάλων πέρι φορτηγῶν ὀλκάδων. Athen. lib. 11 ex Pherecrate comico, βαθείας κύλικας ὥσπερ ὀλκάδας Οἰναγωγοὺς περιφερεῖς, λεπτὰς μέσας ... E

Ὀλκάδιον, ου, τὸ, Nauicula oneraria. F

C. ἈΝέλκω, Sursum traho, Attollo attrahendo. vt ἱμονιᾷ ὕδωρ ἀνέλκειν, & ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀσπάλῳ. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς (quod & ἀνελκύειν) Sursum trahere naues. Latini Subducere naues. ‖ Interdum ἀνέλκω exponitur Retraho, quasi Retrò traho. atque hanc significationem, habere ἀνὰ cum aliis quibusdam verbis compositum, alibi ostensum est. ‖ Nonnunquam etiam ἀνέλκω pro simplici ἕλκω accipitur. vt apud Homerum. ‖ Ἕλκομαι passiuum, Sursum trahor. Item Retrahor. Item Trahor, positum pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam significationem actiuam, accusatiuóque iungitur. vt in hoc Arati versu, Ἤτοι γὰρ μέγα τόξον ἀνέλκεται ἐγγύθι κέντρου Τοξευτής. quem versum hoc Latino reddit Cicero, Posteriore trahens flexum vi corporis arcum. Notandum est autem ἀνέλκεσθαι τόξον hîc à Cicerone reddi Trahere arcum, vtendo verbo simplici, quia in isto loco Homeri, Il. λ, — ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε, disputat Eustathius, ἀνὰ præpositio in ἀνέλκε otiosa sit necne. G

C. 2. Συναν έλκω, Simul in altum traho. H

C. ἈΝΘέλκω, Fut. ξω, P. χα, Contrà traho, In diuersum traho, Ad me vicissim traho. Herodot. l. 8, ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν. Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Budæus) qui certatim in diuersum trahunt. Addit etiam significare Manum distineo apud Plutarchum. Item generaliter pro Distinere capi, seu Remorari, vel Reuocari, metaphorica significatione. vt in hoc Gregorii loco, μηδὲν ἀνθελκέτω σου τὴν προθυμίαν. id est, remoretur & quasi è medio cursu retrahat.

Ἀνθέλκω, neutraliter etiam ponitur cum datiuo. vt apud Platonem De legibus lib. 1, ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις ἕκαστον, id est, Resistere quasi contrà trahendo.

Ἀνθέλκομαι passiuum, Contra trahor, In diuersum trahor. Item Distineor, Reuocor.

Ἀνθελκόντως aduerbium. vt ἀνθελκόντως ἔχειν τινὶ Budæus vsurpauit pro Aduersari aliis, vel Repugnare aliis quasi in contrariam partem trahendo.

Ἀνθολκή, ῆς, ἡ, Tractio in contrariam partem, Ipse actus trahendi in diuersum, vel in contrarium. Item, Ipse actus distinendi & remorandi. Sæpe ἀνθολκὴ de eo dicitur qui hostem distinet. In qua significatione vsurpatur à Plutarcho in plurali etiam numero, ἀνθολκὰς Λουκούλλῳ καὶ διατριβὰς ὄπισθεν μηχανώμενος.

Ἀνθολκή, Contralibramentum, Libramentum, Pondus quasi contra trahens alterum. ET Ἀνθολκὸν secundum Hesychium est ἀντίρροπον, ἰσορρεπές, Contra stans in æquilibrio.

C. ἈΦέλκω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon de voluptate loquens, ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἡδέα. Vbi notandum iungi cum πρὸς habente accusatiuum. Habet etiam genitiuum interdum præter accusatiuum. vt apud Synesium, οὐδὲν τούτων ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκε, Horum nihil me à philosophia retrahebat. vel abstrahebat, aut auocabat.

C. ἘΞέλκω, Extraho. Aristoph. Nub. καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. HINC Ἐξολκή, Extractio.

C. ἘΦέλκω, Attraho. Aristoteles in Problem. ὅτι τὸ θερμαινόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. Sic & ἐφέλκεσθαι actiuè pro Attrahere, ἐπισπᾶσθαι, vel Elicere, Budæus pag. 316 ex Aphrodisco & Themistio. Apud Homerum verò Odysseæ π, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, interpretādū arbitror Impellit, seu Incitat. ‖ Et ἐφέλκεσθαι pro Ægrè sese trahere, vt Gall. *se trainer*, vide ibidem ex Platone. Puto autem sumptam hanc significationē ex illis Homericis, Iliad. ψ, Οἱ μὲν ἄγον δ' αἰγὸς ἐφελκομένοιο πόδεσσι.

ET c. 2. Συνεφέλκω, Simul attraho. Plato De anima loquens, ἐὰν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα ἐν τῷ βίῳ αὐτῷ. Et Συνεφέλκομαι pro eodem. Chrysost. συνεφελκομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ σωφροσύνην. Vide & Bud. p. 316.

Ἐφολκίς, ίδος, ἡ, ET Ἐφόλκιον, Nauis parua quæ à magna trahitur. Plutarchus in Pōpeio, ἐκέλευσε ναύτας τὸ ἐφόλκιον παραβαλεῖν, quum videlicet ipse esset in naui φορτηγῷ. Sed & simpliciter pro nauicula seu scapha, aut lembo, apud Philostratum. Budæus. ‖ Quinetiam πηδάλιον, (id est gubernaculum, ita vocari tradit Hesychius. QVOD & Ἐφόλκαιον Homero Odyss. ξ. ‖ Sed & generalius, Quicquid ex alio velut depēdet, eiúsque est tanquam accessio aut appendix. Sic Plutarchus ibidem, de domo Pompeii dicit, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρετεκτήνατο, velut appendicem theatri astruxit. Budæus. Suidas ἐφόλκια exponit etiam ἔπιπλα & σκεύη, afferens hæc (quæ ex Epigramm. esse puto) Οἵ τε μοι καὶ πήρη ἐφόλκια. In vulgatis lexicis pro Sarcina, affertur ex Aristide, βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐφολκίων τοῦ στρατοπέδου. Sed non satis aptè βοὴ tribuetur sarcinæ.

Ἐφολκός, Attractorius, Attrahendi vim habens, seu alliciendi. Vnde exponitur etiam Illex. Thucydides lib. 4, τὸ βραχὺ δ' ἐφολκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντες. q. d. Illecebrosa, Persuadendi vim habentia. ‖ At verò Aristophanes Vespis scribens, Οὐ μὴν πρόσθεν γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡγεῖτο, alludit ad ἐφολκίδα seu ἐφόλκιον, scapham quam maiora nauigia sequi modò dictum fuit.

C. ΚΑΘέλκω oppositum τῷ ἀνέλκω. Isocrates & Demosthenes καθέλκειν τὰς ναῦς dicunt pro In mare deducere, inquit Budæus. Sic verò & καθελκύσαι apud Xenophontem.

C. ΜΕΘέλκω, Retraho, Trahendo traduco. Budæus interpretatur Retraho, & Retrorsus traho, afferens ex Gregorio, ὥσπερ οἱ τοῖς ἵπποις τοῖς ῥυτῆρσιν ἀθρόως μεθέλκοντες φερομένοις, καὶ τῷ ἀδοκήτῳ τοῦ ξυναγμοῦ περιτρέποντες. Item hæc eiusdem, καὶ γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες. Et cum præpos. πρὸς apud eundem, μεθέλκοντες πρὸς ἑαυτοὺς τῆς ἐκκλησίας ὅσον ὀρθόδοξον. Synes. epist. 105, καὶ ἀνειλούμενον τοῖς πρὸς τὰ γεώδη μεθέλκουσι. Apud Philonem autem cũ ἐς, μεθέλκουσι τὴν ἡδονὴν ἐς τὸ νωθρόν.

C. 2. Ἀντιμεθέλκω, In contrariam partem traho.

C. ΠΑΡέλκω, Extraho. Pro qua significatione affertur ex Plutarcho, ἐγκείμενον τῷ τραύματι παρέλκων τὸ ἀκόντισμα. ‖Item Protraho, Longius traho. Prorogo & prolato diem. ‖Sed neutraliter frequentius ponitur παρέλκειν pro Superuacaneum esse, Abundare, Vacare. Dioscorides 6, εἰ γὰρ ἦν τοῦτο, παρεῖλκεν ἂν ἡ καθ' ἕκαστον φάρμακον διὰ τῶν βοηθημάτων παράδοσις. Vide & Bud. pag. 394.

Παρελκόντως, Superuacaneé. Exponitur etiam Protrahendo tempus.

Παρολκὴ, Prorogatio, Dilatio, Mora, apud Alciphr. Item redundantia apud Etymologisten. AT Πάρολκος, Funis nauticus quo trahitur nauis ad terram, quũ nullus est amplius remorum vsus. Vide schol. Thuc. p. 130, circa princ.

C. ΠΕΡΙέλκω, Circunquaque traho. q. d. Circumtraho. In vulgatis lexicis περιεῖλξε τῷ τείχει τὸν Ἕκτορα, non addito autoris nomine, pro Circum muros traxit Hectorem. Et κύκλῳ περιέλκειν tanquam prouerbialiter à Platone dictum pro Arte circumagere quempiam, vide apud Erasmum. Budæus autem περιέλκειν interpretatur Distrahere, Violenter rapere, Distringere, afferens ex Aristotele Ethicῶn 7, οὐ γὰρ τῆς κυρίως εἶναι δοκούσης ἐπιστήμης παρούσης γίνεται τὸ πάθος, οὐδ' αὐτὴ περιέλκεται διὰ τὸ πάθος. Sic & alibi itidem. Affert præterea pro Distineo seu Occupo, ex hoc Chrysostomi loco, εἰ μὲν γὰρ ἔχεις ἐγκαλεῖν ὅτι σε εἰς βιωτικὰς περιέλκω φροντίδας, ὡς πολεμίους φεῦγε καὶ ἐπιβούλους.

C. ΣΥΝέλκω, Contraho. VNDE Συνολκὴ, Contractio. vt συνολκὴ χειλέων, Contractio labiorum, ex Dioscoride.

C. ΥΦέλκω, Subtraho. Aristophanes Equitibus, ὑφελκτέον τῶν δᾴδων. Apud eundem ὑφέλκομαι pro Subtus traho: vt qui videlicet calceamenta trahit. Ita enim in Conc. καὶ τὰς ἐκείνης περσικὰς ὑφέλκομαι.

¶ Ἑλκέω, ῶ, Fut. ήσω, Traho. Idem quod ἕλκω. Iliad. ρ, ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Discerpo, Dilacero, s. in diuersas partes trahendo. Il. χ, Achilles ad Hectorem, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. ‖Violo, Attento, Per vim traho ad concubitum. Odyss. λ, de Tityo, Λητὼ γὰρ ἥλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. Sic ἑλκηθείσας θύγατρας affert Eustathius ex Iliad. χ. In locis tamen hîc citatis quædam exemplaria Homerica pro η habent υ, ab ἑλκύω.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, Violenta tractio, Vis. Il. ζ, Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι Πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. Secundũ postremam τοῦ ἑλκέω signif. Eust. exponit etiam βίαιον τῶν γυναικῶν ἑλκυσμόν.

Ἑλκηδὸν, Tractim, Trahendo. Hes. Asp. οἱ δ' ἐμάχοντο Πὺξ τε καὶ ἑλκηδόν.

¶ Ἑλκύω, Fut. ύσω, Traho (idem quod ἕλκω) factũ ex ἑλκέω, vt ex εἰλέω εἰλύω, ex χέω χύω, ex φορέω φορύω. Epigramm. lib. 2, Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, Traxit in cauernam arreptum pede. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, vt Latinè Trahere seu Ducere spiritum: item ἑλκύειν ἐνιαυτοὺς, in bonam partem apud Synesium epistola 57, μετὰ τοσαύτης εὐμαρείας εἵλκυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum tranquillitate traxi annos vsque ad sacerdotii designationem. id est vixi. Latini tamen trahere vitam in malam plerunque partem capiunt, vt ἕλκειν βίοτον Euripides. ‖Ἑλκύσαι πλίνθους, Lateres ducere, vulgata lexica ex Herodoto. ‖Item Distraho, Discerpo, Lanio. Iliad. ρ, πισὸν ἑταῖρον Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν. sic enim ibi maior exemplarium Homericorum pars scriptum habet: Eustathius verò legit ἑλκήσωσιν ab ἑλκέω: quemadmodum & pro εἵλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν legit ἥλκησε: dicens εἵλκυσε in communi lingua aliud esse. Herodotus, οὐ πρότερον θάπτειν ἀνδρὸς τὸν νέκυν πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῇ. Id est (Cicerone interprete) Magorum mos est, non humare corpora suorum, nisi à feris sint antea laniata. ‖Ἑλκύει πλεῖον, Præponderat. v. l. ex Aristot. Po de qua signif dictum est etiam in Ἕλκω.

Ἑλκυσμὸς, Tractio. AT Ἕλκυσμα, ατος, τὸ, Scoria siue recrementum argenti. Dioscorides lib. 5, cap. 10, ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυσμα. Galen. 6, Simpl. τὴν δὲ τοῦ ἀργυρείου σκωρίαν ἰδίως προσαγορεύουσιν ἕλκυσμα. Plinius lib. 33 cap. 6, Scoriam in argento Græci vocant ἕλκυσμα.

Ἕλκυσις, εως, ἡ, Tractio: Item Attractio, seu Attractus, vt Varro loquitur.

Ἑλκυστικὸς, οῦ, ὁ, Tractorius, Trahendi vim habens. Dioscorides lib. 2 cap. 106, ἔστι δὲ [ἡ πρόπολις] θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστικὴ, καὶ σκολόπων ἑλκυστική. Propolis alueorum (inquit Plinius) aculeos & omnia corpori infixa extrahit.

Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Haustorius, Capistrum. in vulg. lexicis. Est instrumentum quo fœtus ex vtero trahitur. Gorræus. Alio nomine ἐμβρυουλκός appellatur & ἐμβρυοθλάστης.

Ἑλκυστίνδα, Ludi genus, cuius pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. quod eiusmodi quid erat. Trabs depãgebatur quæ viri longitudinem æquaret: in cuius medio foramen erat per quod funis traiiciebatur: ex quo vtrinque suspensi duo iuuenes alter alterum in altum trahere nitebatur: quod qui fecisset, vicisse putabatur. Vnde omnia difficilia σκαπέρδαν prouerbialiter appellabant. Eust.

Ἑλκυστάζω, Traho, seu potius Trahẽdo rapto: vt sit frequẽtatiuũ, sicut Virg. de Achille dicit, -raptauerat Hectora. Il. ψ, χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.

C. ΑΝελκύω, idẽ quod ἀνέλκω, id est Sursum traho, Attollo trahendo. Xenophon Hellen. 1, ἀνελκύσαι τὰς ἐν τῇ Ἐφέσῳ ναῦς οὔσας ἐνενήκοντα. Latini autẽ (vt docui in Ἀνέλκω) dicunt Subducere naues. Thucydides lib. 6, καὶ τὰς ναῦς ἀνελκύσαντες ἡσύχασαν. vbi scholiastes, ἤγουν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Passiuum est Ἀνελκύομαι, itidem [illegible] arens idem quod ἀνέλκομαι. vnde νῆες ἀνειλκυσμέναι apud Thucydidem, αἱ ἐπὶ ξηρᾶς οὖσαι, vt ait idem schol.

C. ΑΦελκύω, F. ύσω, Abstraho, Retraho, Auoco, Abduco. Xenophon Pædiæ 2, καὶ μόλις αὐτὸν ἀφελκύσαντες οἱ ἐπὶ τοῦτο ταχθέντες, προσήγαγον τῷ Ἀστυάγῃ. Thucydides lib. 2, τῷ τε φρουρίῳ προσέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἀφείλκυσαν κενάς.

C. ΔΙελκύω, vt διελκύειν διὰ δακτυλίου, Traho per annulum, Aristoph. E Διελκυστίνδα, Puerorum ludus, in quo vna pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. Ex Poll. lib. 9.

C. ΕΞελκύω, Extraho, Educo. vide ἐξέλκω.

C. ΕΦελκύω, Attraho, ἐφέλκω.

C. ΚΑΘελκύω, Traho deorsum. Thucyd. καθελκύειν τὰς ναῦς. In mare deducere: cui opponitur ἀνελκύειν, Subducere naues. Vide Καθέλκω.

C. ΠΑΡελκύω, Protraho, Prorogo. VNDE Παρέλκυσις, Protractio, Prorogatio: ET Παρελκυστὴς, Prorogator, Procrastinator.

C. ΠΡΟΣελκύω, Attraho.

C. ΣΥΝελκύω, Contraho. Aristoph. ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας.

ἝΛΚΟΣ, εος, τὸ, Vlcus (vel Hulcus, retinendo aspirationem Græcæ vocis.) Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam id est Vulnus. Iliad. δ, Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. vbi annotat Eustathius non intelligi πῦον per ἕλκος, vt à posteris, sed τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, sicut & alibi: vnde ἕλκος dici ab ἕλκω, seu ἑλκύω, videlicet διὰ τὸ παρελκύεσθαι τὸ συνεχές. Sic verò & à cæteris poetis vulnus quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἕλκος: quod aliquoties repetitur à Bione in illius Epitaph. Sed & ipse Hippocr. omnẽ continui solutionem appellauit ἕλκος, nõdum vsu receptis (vt credibile est) cæteris nominibus, ῥῆγμα, θλάσις, &c.

C. Ἑλκοποιέω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Bud. ex Æschine.

Ἑλκόω, ῶ, Vlcero, Exulcero. Vnde paſſiuum ἑλκοῦσθαι, & ἡλκωμένος. Xenoph. De arte eq. ἑλκουμένων γε μὴν τούτων.
HINC Ἕλκωμα, Quod vlceratũ eſt. q.d. Vlceramẽtum. A QVO Ἑλκωματικὸς, Vlceratiuus, Exulceratiuus, Exulcerandi vim habens. AT Ἕλκωσις ab ἥλκωσαι formatum, Exulceratio. ET Ἑλκωτικὸς, à tertia form. Exulceratorius, Exulcerandi vim habens. Dioſc. ἑλκωτικὸς φαρμάκων. Et ἑλκωτικαὶ δυνάμεις ex eodem Exulceratoria medicamenta. At ἑλκωτικὴ δύναμις, Exulceratrix vis, Exulcerandi vis. HINC & Ἀνέλκωτος, q.d. Inulceratus. Id eſt Non vlceratus.

C. Ἀφελκόω, ῶ, Exulcero. VNDE Ἀφέλκωσις, Exulceratio. Item, Exemptio corticis ſeu libri, & quadamtenus abraſio, Bud. ex Theophraſt. Sed & ἀφελκοῦσθαι ſic vſurpat: vt quum ſcribit, σύμφυτον γὰρ παῖ τὸ ζῶν τῷ ζῶντι, καὶ μάλιστα ὁ μόσχευς, ὅταν ἀφελκωθῇ.

C. Ἐξελκόω, ET Ἐξέλκωσις, idem quod præced. Sed exponuntur Lanio & Laniatio.

¶ Ἑλκύδριον, Vlcuſculum, Paruum vlcus. Sic dicitur omne vlcus paruum, nec eo nomine certa vlla ſpecies vlceris deſignatur. Ita Gorr. Sunt tamen qui ἑλκύδρια apud Galenum puſtularum genus eſſe velint, itidémque apud Paulum lib. 3, cap. 3. necnon apud Celſum lib. 5, legendo & ibi ἑλκύδρια, non ἑλκώδες.

ἘΛΠΙ΄Σ, ίδος, ἡ, Spes. Vt autem Latini Spes interdum dicunt, pluralem ponentes pro ſingulari, ſic etiam Græci, & quidem frequentius, ἐλπίδας dicunt pro ἐλπίδα: vt ex paulo pòſt ſequentibus exemplis patebit. Ab Homero periphraſticè dicitur ἐλπίδος αἶσα pro ἐλπίς. In proſa variis iungitur verbis hoc nomen. Dicitur enim ἐλπίς ἐστι, & ἐλπίδα ἔχειν, ſeu ἐλπίδας, & ἐν ἐλπίδι εἶναι, vel γίνεσθαι, (ſed rarius) item εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν, necnon ἐλπίδα λαμβάνειν, atque alia quæ his à me ſubiũgentur. Pla. Apol. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι. quod Cic. vertit, Magna me ſpes tenet bene mihi euenire. Vbi obſeruandum eſt præſens infinitiui temporis, quum alioqui legitima (vt ita loquar) conſtructio ſit cum futuro: vt Thucydides 8, ἐλπίδας δὲ πολλὰς εἶχε κἀκείνοις τὸ στράτευμα διαλλάξειν (ſcias tamen & aliis temporibus iungi: quod & Budæus docet pag. 1101) Sed & alio modo cum ἔχειν vſus eſt idem autor lib. 1, vbi ſcripſit, καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων. Interdũ cũ genit. ſolùm. vt Iſocr. καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Sed dicitur & δι' ἐλπίδος ἔχειν ab Herodiano. Cum εἶναι autẽ & præpoſitione ἐν, Thucyd. 7, ἐν ἐλπίδι ὢν αἱρήσειν. & alibi, ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν. Itidem cum εἶναι. Plutarch. Coriolano, ἐν ἐλπίσι γενέσθαι χρησταῖς. Cum ἐλθεῖν. Thucyd. εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν. Sic autem & Lat. In ſpem venire dicunt. Cum λαμβάνω, Xenoph. Pæd. 4, ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίαν ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. (At ἐλπίδες ὑμέτεραι paſſiua ſignif. ex Thucyd. affertur pro Spes de vobis conceptæ) Atque vt Latini dicunt, Spem facere, Spem præbere, ſeu afferre, aut dare, vel proponere, vel oſtendere, aut etiã oſtentare, & in contraria ſignificatione, Spem adimere, Spem eripere, &c. ſic Græci ἐλπίδα ſeu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν, & ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel παρασχεῖν, vel ὑποφαίνειν: & in contraria ſignif. ἐλπίδα καταλῦσαι & ὑποτέμνειν, &c. Ex quibus phraſibus nonnullæ in ipſis verbis exempla ſua habent.

Ἐλπίς in malam partem: vnde κακὴ ἐλπίς, Plato Politicῶν 1. Et πονηραὶ ἐλπίδες, Lucianus in Zeuxide, ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν. Sed & ſine adiectione pro Metus, ex Thucydide affertur. Sic accipitur & in hoc dicto, ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προσήγαγε τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον. Itidem verò ἐλπίζω pro Metuo ſumi videbis paulo pòſt.

C. Εὔελπις, ιδος, ὁ & ἡ, Qui bene ſperat, Bona ſpe fretus Thuc. lib. 1, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Ariſtoteles Ethic. 3, εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum genitiuo apud Aretham in Apocalypſin 887, τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Plato iunxit cum præpoſitione πρός: qui quod dixit ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, Cicero vertit, Ne mortem timueritis. Ab eodem τὸν εὔελπιν pro confidente ſeu præfidente poni teſtatur Budæus. Ariſtoteles certè dicit τὸ θαρρεῖν eſſe εὐέλπιδος, vt paulo pòſt videbis in Δύσελπις. At τὸ εὔελπι ſubſtantiuè, Bona ſpes, cum apud alios, tum apud Herodianum ſæpe.

C. Δύσελπις, Qui vix ſperat, Qui eſt abiectæ ſpei. Ariſtoteles Ethicῶn 3, δύσελπις δή τις ὁ δειλός. πάντα γὰρ φοβεῖται· ὁ δ' ἀνδρεῖος, ἐναντίος. τὸ γὰρ θαρρεῖν, εὐέλπιδος. Cui loco aptè ſubiungetur hic eiuſdem, Rhetoricῶn lib. 2, pag. 120, vbi de ſenibus dicit, καὶ δυσέλπιδές εἰσι διὰ τὴν ἐμπειρίαν καὶ ἔτι διὰ τὴν δειλίαν. Sed iungitur & futuro interdum hoc verbum: vt dixit Synesius epiſtola 79, ὡς καὶ δύσελπις εἶναι τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀπολήψεσθαι, Ita vt vix ſperet, vel Ita vt propè deſperet. Sic enim malo quàm cum aliis Deſperet. nam aliud eſt Propè deſperare, aliud Deſperare.

C. Ἐλπιδοκοπεῖσθαι, Laborare nimia ſpe & percelli. Budæus ex Euſtathio, vbi de Tantalo ita ſcribit, καὶ ὁ Τάνταλος δὲ τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος.

Ἐλπίζω, Spero. ἐλπίζω δόξειν, Æſchines. ἐλπίζω συνυπατεύσειν, Plutarchus in Publicola. Item cum aliis temporibus. vt rurſus Æſchines, περὶ μὲν οὖν τῆς ὅλης κατηγορίας μετρίως μοι ἐλπίζω προειρῆσθαι. vbi tamen exponitur potius Confido vel Exiſtimo quàm Spero. Sic & vbi dicit ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. Itidem verò ex Iſocrate, ἔλπιζε pro Exiſtima, vel Expecta. Alioqui pro Spero iungitur & accuſatiuo: vt ἐλπίζει καὶ δὴν πορφυροῦν, Lucianus De hiſtoria ſcribenda. At cum datiuo, ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thucydides lib. 3, Qui ſpem collocauit in fortuna, vel potius Fortuna fretus. Et paſſiuum Ἐλπίζομαι, Speror. vnde τὰ ἐλπιζόμενα, Quæ ſperantur, De quibus ſpes eſt, Quæ in ſpe poſita ſunt. Thucydides.

Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suſpicor. Herodianus 8, ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν ἤλπιζον. & ita ſæpe. ita Sophocles, ἐλπίζει φέρειν pro φοβεῖται. Virgil. quoque Sperare dolorem dixit.

Ἐλπιστὸν, Sperabile, Quod ſperare licet.

C. Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non ſperatus, Inſperatus, Præter ſpem ſiue inſperatò accidẽs. Vel, Deſperatus, id eſt De quo nulla ſpes eſt. Iſocrates ad Philippum, ὁρῶ γάρ σε τῶν τοῖς ἄλλοις δοκούντων ἀνελπίστων εἶναι καὶ παραδόξων πολλὰ διαπεπραγμένον. (Pro eodem dicitur interdum ἀπροσδόκητος, quod tamen ad verbum ſonat Inexpectatus, Præter expectationem eueniens.) Comparatiuus eſt ἀνελπιστότερος. Thucydides lib. 7, ὁρῶν τὰ ἐκ τῆς γῆς σφίσιν, ἐπειδὴ Γύλιππος ἧκεν, ἀνελπιστότερα ὄντα.

Ἀνέλπιστος, in actiua ſignificatione, pro ἀπελπίζων, Deſperans, Nullam ſpem habens. De ſpe deiectus à nonnullis vertitur, ad retinendam (vt opinor) vim paſſiuæ vocis. ſed nihil neceſſe eſt. alioqui vertiſſem libenter, Expes factus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucydidem cum infinitiuo, ἀνέλπιστοι ἐπιγίνεσθαί τινα, Non ſperantes quenquam ſuperuenire. vel (vt alii) Non ſuſpicantes. Alibi apud eundem cum præpoſitione εἰς. vbi dicit, ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγένοντο, ad verbum, Erga nos ſpe omni caruerunt. id eſt (vt vulgò exponitur) Deſperarunt nos debellare poſſe, vel Deſperarunt de nobis debellandis.

Ἀνέλπιστον, ſubſtantiuum, pro ἡ ἀνελπιστία, Deſperatio, Spei vacuitas, ſi dici poſſet. Thucydides lib. 4, πρὸς γὰρ τὸ ἀνέλπιστον εὐθὺς τραπόμενοι τῇ γνώμῃ.

Ἀνελπίστως, aduerbium, Inſperatò, Præter ſpem, vel Cum deſperatione, Sine ſpe, Citra ſpem, Abiecta ſpe omni.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, Deſperatio, Status mentis ſpem omnem abiicientis, Spei vacuitas. Thucydidis ſcholiaſtes ἀνέλπιστον ſubſtantiuè poſitum exponit ἀνελπιστίαν in loco modò citato.

C. Εὐέλπιστος, Qui bene ſperat. Idem quod εὔελπις (minus alioqui vſitatum) ſed hoc à nomine, illud à verbo deducitur. HINC Εὐελπιστία, Spes bona, vel potius Velut habitus quidam ad bene ſperandum. nam εὐελπιστία Ariſtoteli Ethic. 3, pag. 224, eſt τῶν εὐελπίδων. Cicero ad Atticum, Neque tam me εὐελπιστία conſolatur quàm ἀδιαφορία. ET Εὐελπιστί, Cum bona ſpe. Ex Theophilo in Inſtit. ciuil.

C. Δυσέλπιστος, contrarium præcedenti ἀέλπιστος. ET Δυσελπιστία (pro quo malè in vulg. lex. δυσελπία) contr. præcedenti ἀελπιστίᾳ. SED & Δυσελπιστέω, ῶ, pro Non bene spero, Propè despero, Propemodum spem abiicio, seu abieci. Polyb. in 2 & in 5. A

C. Ἀντελπίζω, Vicissim spero, vel Contra spero, seu ex aduerso. In v. l. Nouam spem concipio.

C. Ἀπελπίζω, F. ίσω, Despero. Cum genitiuo, vel accusatiuo. vt ἀπελπίζω τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, Despero me potiturum amica, interprete Politiano. Sic ἀπελπίζει τῆς κολλήσεως dixit Galenus ad Glauconem, Desperare de conglutinatione. id est, conglutinare posse, vel conglutinaturum. Et cum accusatiuo, eodem modo quo apud Latinos: vt ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, Omnem de ægroto spem abiicere, Nullam de ægroto spem reliquam habere. Ταῦτα ἀπελπίζειν, De his desperare, vel Hæc desperare. Sic apud Ciceronẽ, Desperare pacem, Desperare vitam alicuius, vel salutem. Vnde quod ille dicit in Somnio Scipionis, Si reditum in hunc locum desperaueris, Gaza vertit, eandem constructionem retinens, εἰ τὴν εἰς τοῦτον τὸν χῶρον ἐπάνοδον ἀπελπίσῃς. Qui locus falsò citatur in vulgatis lexicis & aliis, quasi ἐλπίσῃς Gaza posuerit pro speraueris. nam ita in illis legitur Ciceronis locus, Si reditum in hunc locum speraueris. B C

Ἀπελπίζω, interdum non neutrum est, sed actiuum, & accusatiuum habet: pro Desperare facio, In desperationem adduco. Cuius significationis affertur hoc exemplum, ἀπελπίζων τοὺς γονεῖς τὴν ἐπάνοδον. id est ἀπελπισμὸν διδοὺς τῆς ἐπανόδου.

Ἀπελπίζω, posita præpositione non in priuandi significatione, sed pro Ex: vt sit Spero ex aliquo vel ex aliqua re, Spero alicunde. Lucæ 6, ἐ δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, Et mutuum date, nihil inde sperantes. Nam ita reddit vetus interpres, rectè addens inde ad exprimendam vim præpositionis ἀπό. D

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ, Desperatio. vt ἀπελπισμὸν διδόναι, Desperationem dare, ad verbum, pro Adducere in desperationem.

C. Ἐπελπίζω, In spem adduco, seu erigo, Spem addo, Spe bona esse iubeo. vt τὰ μὲν αὐτοῖς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, incertus scriptor apud Suidam. Dicitur etiam ἐπελπίζω τινὰ ὡς ἕξεις, vel ποιήσεις, &c. sic enim Thucydides lib. 8, καὶ ὁπόσοι ἐς τότε αὐτοὺς διαφυγόντες ἐπήλπισαν ὡς κινδυνεύσονται Σικελίαν. ‖ Item Falsa spe allicio, vel (vt Budæus) duco. Lucianus, ἐκεῖνος δὲ μάλα διεβουκόλει αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει, καὶ ὅλως ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔρρωται. E

¶ Ἔλπομαι (apud poetas) ἐλπίζω, Spero. vt Iliad. ρ, — ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ Ἔγχος ἔχων ἐν χερσὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν. Et cum accusatiuo apud eundem. ‖ Item pro Existimo, Puto, per parenthesin, idem vtitur. ET Ἐέλπομαι, eadem significatione, vt ἐελπόμενοι αἱρησέμεν. Hom. Tale est ἐέλδομαι pro ἔλδομαι. F

Ἔλπω autem, Sperare facio, In spem adduco. Odyss. β, Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει.

C. Ἀελπής, έος, ὁ καὶ ἡ, ET Ἄελπος, (sicut ἄτερπος à τέρπω) Insperatus, Præter spem. Odyss. ε, Ἀσπάσιος τε ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς. ITEM Ἀέλπω, Despero, Non spero. Il. η, Καί ῥ' ἤγον ἀεθλία ἄσυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Legitur & ἀελπέοντες apud Hesych.

C. Ἄελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Insperatus, Insperabilis. Sophocles, οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, Nihil est quod sperari non possit. Ἐξ ἀέλπτου, Ex insperato, Herodot. ET Ἀέλπτως, Insperatò, Præter spem. vt πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Euripid. in fine Alcest. G

Ἐλπωρή (apud poetas) Spes, ῆς. Od. ζ, Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν, &c.

ἘΜΕ΄Ω, ῶ, Fut. έσω, Vomo. Lucianus Lexiph. ὡς πιὼν ἐμέσειε. Ibidem. οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμήμεκας. vbi tamen de industria minus vsitato præterito vti videtur.

Ἔμετος, Cum vomitu eiectus, cum accentu in fine ad differentiam substantiui ἔμετος. H

Ἐμητήρια, Vomitoria, Quæ vomitum cient seu prouocant. Dioscor.

Ἐμετικός, Vomitorius. vt ἐμετικὸν φάρμακον, Vomitorium, Quod prouocat vomitum. ‖ Ἐμετικός, Ad vomendum propensus.

Ἔμετος, Vomitus, Vomitio. VNDE Ἐμετοποιός, Vomitum efficiens, Vomitum ciens, ἐμετικός. ET Εὐέμετος, Facilem vomitum præbens, Facilè vomitum ciens.

C. Εὐεμής, έος, ὁ καὶ ἡ, Facilè vomens, Propensus ad vomendum. Diosc. 2, εὐεμεστέρους ποιεῖ.

Ἐμετιάω, Vomiturio, Vomitum appeto, Nauseo. Aristot. Probl. διὰ τί μᾶλλον ἐμετιῶσιν ποιεῖ ὁ ὑδαρὴς οἶνος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi ναυτιᾶν.

C. Ἀνεμέω, ET Ἀπεμέω, ET Ἐξεμέω, Euomo, vt ἐμέω, sed addita signific. vehementia ex compos. Luc. ὅτε ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς πολλὰς τῶν ῥαψῳδιῶν.

ἘΝ, (ET Ἐνὶ ac Εἰν apud poet.) AC Od. δ, Ἧ ἔα ἐν μεγάροισ. Il. χ, θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Odyss. τ, Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Vtraque autem præpositionis forma vtitur in vno eodémque versu, Iliad. π, Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Apud eundem εἰν pro ἐν, Odyss. α, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. In soluta autem oratione ἐν duntaxat locũ habet. Thucydides 8, ὁπόση δ' αὖ στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Et paulo pòst, καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθηναίοις. Lucianus, τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. Et ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in manibus: quod etiam dicitur Habere præ manibus. Quum autem dicunt ἐν ᾅδου, vel ἐν διδασκάλου seu παιδοτρίβου, subaudiunt οἴκῳ. cum qua ellepsi vtuntur & præpositione εἰς, vt antea dictum fuit. reperitúrque & apud Homerum talis vtriusque vsus. ‖ Ἐν interdum pro εἰς, id est pro In habente accusatiuum: vt Hesiodus Theogonia, Κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. Tale est quod ex Homero affertur, ἐν χερσὶ πεσεῖν pro εἰς χεῖρας. Sic autem & in quopiam Xenophontis loco legi ἐλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι (si mendo carent exemplaria) pro ἐλθοι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic verò vicissim poni εἰς pro ἐν antea docui. Ἐν pro Inter, (vt In apud Latinos) vt ἐν οἷς ἦν pro Inter quos erat. ‖ Alicubi etiã ἐν οἷς Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Symposio, ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις. Significat autem Apud & in alio genere loquendi: vt ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Luc. Apud se esse, Mentis compotem esse, vel Sui compotem esse. Huic opponitur ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. ‖ Ἐν πορφύρᾳ esse dicitur aliquis pro Purpura amictus. Tale est Act. Apostol. 1, ἄνδρες ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, in albis vestibus. Sic autem Herodotus in Euterpe, ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, Vestem in qua hæc gesserat. Possumus autem dicere In qua veste, pro Qua veste indutus. vt dixit Ouidius, Siue erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus: & Suetonius In crepidis pro crepidato, & In caliga pro caligato. Est autem apud Lucianum præsertim frequens hic præpositionis ἐν vsus, si bene memini. ‖ Ἐν ἐμοί ἐστι, In me est, pro In potestate mea est. Demosthenes Pro corona, ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτων τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod ex Sophocle affertur, ἐν σοὶ ἐσμέν pro Abs te pendemus. Sed Budæus ἐν ὑμῖν ἐστι apud Antiphontem vertit etiam Vestrum est, ἔργον ὑμῶν ἐστι. ‖ Ἐν ἐμοὶ θρασύς Sophocles pro Audax aduersum me. ‖ Ἐν interdum temporis significationem habet. vt ἐν σπονδαῖς apud Thucydidem, pro οὐσῶν τῶν σπονδῶν schol. Sic ἐν τούτῳ sæpe pro Interea: Xenophon, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε. Dicitur & ἐν τούτοις. Sed & ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Platonis Epist. ἐν οἷς ὑμεῖς κελεύετε ποιεῖν ἐμέ; Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt & ἐν δυοῖν vel τρισὶν ἡμέραις pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xenophon Pæd. 5, ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocrates dixit ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσιν, interpr. Cels. Intra septimum diem. ‖ Ἐν alicubi quod Latinè Ex. vt ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι. in quo loquendi genere Plinius præpositione Ex vtitur. ‖ Ἐν φαρμάκῳ ἐστι, Vice medicamenti est, Pro medicamento est, in vulgatis lexicis. ‖ Ἐν cum variis datiuis, locum aduerbii obtinet: vt ἐν δίκῃ pro Meritò, ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportunè, Cõmodè. ἐν τάχει pro Celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σπουδῇ, Seriò. Horum autem & multorum similium exempla suis ponenda erunt locis. ‖ Ἐν cum datiuo, sequente verbo εἶναι, sæpe per verbum

actiuum redditur, vt ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. Sic ἐν δυνάμει εἶναι apud Thucydidem & Platonem pro Posse. Sed sæpe etiam per verbum passiuum vel neutrum verti debet: vt ἐν αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ἐν ὀργῇ εἶναι, Inuisum esse: ἐν ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem aliorúmque huiusmodi dicendi generum exempla quærenda suis locis, id est in ipsis nominibus, vt in φόβος, in αἰτία, in ὀργή, &c. Iungitur & aliis verbis, vt ἐν νῷ ἔχειν, Recordari, Ad verbum, Habere in mente. ‖ Ἐν interdum superuacaneum est: vt ἐν βέλει πληγείς, Eurip. Telo percussus. Sic ἐν γάλακτι χαίρων in Epigr. pro Lacte gaudens.

¶ Ἐν δὲ apud Poetas, necnon apud Herodotum, pro Inter alios, vel Inter alia autem: ἦν οἱ ἄλλα ἀγαθὰ μύρια, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος. Idem, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος.

Ἔνδον, Intus. Hom. Iliad. ζ, Ἕκτωρ δ᾽ ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα πέτμεν ἄκοιτιν. Hesiodus Ergois, ᾯ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, Domi, Intra ædes. Sic Aristophanes, ἔνδον ἐστί. Et Lysias, καὶ τούτων τῶν χρημάτων τὰ πολλὰ ἔνδον ἦν. Et Isæus, ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ. Plutarchus, ἔνδον κατακρύπτων ἑαυτόν, Xenophon Œconom. τὰ ἔνδον ἔργα & τὰ ἔξω inter se opposuit pro iis quæ domi & iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον pro domesticis. ET Ἐνδοτέρω comparatiuum, Interius. VT Ἐνδοτάτω superlatiuum. q. d. Intimè, Maximè intus.

VNDE Ἐνδότερος, Interior: ET Ἐνδότατος, Intimus, Penitissimus. Herodianus lib. 6, τὸ μὲν γένος, τῶν ἐνδοτάτω Θρακῶν, è quodam Thraciæ, & quidem intimæ, vico, Pol. interpr.

Ἐνδοῖ vel Ἔνδοι, Intus, Syracus. lingua. Ex indice in Eustathium. D

Ἔνδοθι, Intus, ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domestici, Aristophanes Pluto. Et ἔνδοθι, Intra teipsum. Iliad. α, — σὺ δ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odysseæ θ. AT Ἔνδοθεν q. d. De intus, Ab intus. Id est Ex interiori loco. Cum genitiuo ἔνδοθεν στέγης pro ἐκ τῆς στέγης, ex Sophocle. Interdū verò ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, vt Od. δ. Οὐδ᾽ εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν. Eundem enim τῆς ἔνδοθι vsum ex eodem modò protuli.

ΕΝΤΑΙΝΑ, Intestina, Homero. si quidem Eustathio aliisque nonnullis credere volumus, παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰτέων, vel παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι: at si mihi creditur, ab ἔνδον duntaxat, vt πᾶ sit ἐκ μόνης παραγωγῆς: quod & in ἔντερα ab ἐντός, dico de τερα. ineptissimum iudicans quod scribit Etymologistes, videlicet διὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν. E

Ἐντός, Intus, Intra. Homerus Iliad. β, Ὅσσοις Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει. Hesiodus, — τὴν δὲ δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει. Et Thucydides, ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, vel In medium recipio. Item cum articulo. vt τὰ ἐντός, Intestina, quæ & ἐντόσθια. Thucydides autem dixit τὰ ἐντὸς ἐκαίετο simpliciter pro In partibus internis seu interioribus: vel aduerbio solo ἔνδον, Intus. Sic εἰς τὸ ἐντὸς φέρομαι, Se vertit intró. Sæpe autem suus illi additur genitiuus: vt ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, Intra teli iactum: cui opponitur ἐκτὸς βελῶν. Alicubi pro Cis vel Citra, vt ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluuium. At verò οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adiectiuo, Literati. Et τέχνης ἐντὸς γενόμενος, artis compos, Budæus pag. 179 ex Plutarcho. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Compotem mentis esse, Intra se esse (non autem extra se, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι.) Demosthenes πρὸς Φορμίωνα pag. 56. 58. Sic οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus Alexandro. ‖ De tempore autem: vt Thucydides 4, ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, Intra viginti dies. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονώς, Plato De legibus, Qui non excessit tricesimum ætatis annum. Nazianzenus, τὴν τελευταίαν μείναντας, ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, vel paulo minus, vel paulo plus. ET Ἔντοσθι pro eodem. vt δόμων ἔντοσθι, Hesiodus Ergois, Intra ædes. (AT Ἔνδοθεν pro eodem apud Homerum Iliad. χ, — ἄλλοι δ᾽ ἔντοσθεν μένουσι) VNDE Ἐντόσθια, τά, Intestina, Interanea, Interiora. Siue Exta, Viscera, tam de brutis, quàm de hominibus. Lucianus. (scribi verò ET Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici) ITEM Ἐντοσθίδια pro eodem, Bud. H

ΕΝΤΕΡΟΝ, Intestinum. Et pluraliter ἔντερα. apud Homerum aliquoties, vt διὰ δ᾽ ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ᾽, Iliad. φ. Et Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, Iliad. υ. Aristophanes autem ludens ἔντερον pulici tribuit, ἔφασκεν εἶναι τοὐντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. At Homerus per εὔστρεφὲς ἔντερον οἰός Odyss. φ. peculiariter intelligit χορδήν, vt Eustathius tradit. ‖ Ἔντερα γῆς, seu γαίης, Dioscoridi & Athen. Intestina terræ, id est Terreni seu terrestres vermes: à quibusdam (quorum est Marcellus) Lumbrici.

C. Διεντέρευμα, ατος, τό, Cōmentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, aut Quæstio, seu Solutio: Aristophani Nubibus, à quo quo fictum puto verbum. B

C. Ἐντεροκήλη, Intestini, seu intestinorū ramex, vel Hernia intestini, vt alii: Descensus intestini in alienū locum, vt quidam. Plinius enterocelen Latinè etiam dicit. Est autem Tumor scroti, delapso in id intestino. De hoc morbo cum alii scribunt, tum Celsus. ET Ἐντεροκηλικός, Qui hoc morbo laborat. Ramicosus, & Enterocelicus Plinio. AT verò Ἐντεροεπιπλοκήλη, Tumor scroti, intestino & omento in ipsum simul deuolutis. Gorr. ex Gal. de tum. præter nat.

C. Δυσεντερία, ας, ἡ, Intestinorum tormina, Celso. Exulceratio est intestinorum, deiectiones ramentosas, cruentas & dolorificas inducens. HINC Δυσεντερικός adiectiuum. vt δυσεντερικὰ πάθη quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantiuè δυσεντερικός, Dysentericus, Qui dysenteria laborat, id est torminibus intestinorum. QVI & Δυσέντερος dicitur à Nicandro. C

C. Ἐξεντερίζω, Exentero, Eximo intestina. Item Medullam eximo. vt ἐξεντερίζεται ἐλλέβορος, Dioscorides. Ex helleboro medulla eximitur. Q. d. Emedullatur helleborus. In vulgatis lexicis annotatur ex Galeno καρδαμώμου ἐξεντερισμένου, lib. 7 De compositione medicamentorum in confectione Pamphyli, itidem pro Emedullatum, ex Plinio. At Scribonium Largum & Marcellum Empiricum nasturtium inanimatum & cachry inanimatum (ita enim legi debere) vocare quod sit ἐξεντερισμένον, videlicet exinanitum: cui opponi animatum, id est integrum ac plenum. Sic & glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένην, pro eo quod alibi (nimirum 2 De antidotis) dixit χωρὶς τῆς ἐντεριώνης. Et Aetium lib. 12 cap. 47, καρδαμώμου χωρὶς τῆς ἐντεριώνης, quod alibi Galenus καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixisse videtur.

C. Λειεντερία, Læuitas intestinorum, Continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens. Malè in v. l. & λυεντερία cum υ.

C. Μεσεντέριον, ου, τό, In medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza (inquit Gorræus) μεσεντέριον passim apud Aristotelem, Lactes interpretatur. Id quod ab eo nimis licenter factum esse Hermolaus Barbarus scribit, Plinium sequutus, qui lactes appellauit molliora intestina quæ primùm in homine & oue occurrant, per quæ cibus labitur. Sed Gazæ Budæus patrocinatur. siquidem lactes non tam intestina quàm pingue illud quod ea ambit significant. Nostrates in piscibus vocant laittances. Alio nomine μεσάραιον Græci appellant illud μεσεντέριον.

¶ Ἐντεριώνη, Interna pars cuiuslibet rei, siue medulla sit, siue nucleus, siue officulum: alio nomine ἐγκάρδιον. Gorræus. Sic ἐντεριώνη σικύου, & κολοκυνθίδος, & σκίλλης, à Galeno dicitur, apud quem lib. 8 κατὰ τόπους, Archigenes ἐντεριώνην φοίνικος vocat palmularum nucleum, πυρῆνα Dioscoridi dictum. Marcellus oliuæ medullam dixit. Dioscorides medullam etiam herbæ dipsaci vocat ἐντεριώνην. ‖ Ἐντεριώνη VEL Ἐντεριωνίς, ET Ἐντερόνεια, Nauium intima pars, Hesychio. Suidas autem variè exponit, quem adi, simul & schol. Aristophanis eadem scribentem. At ἐντεριωνὶς apud Pollucem legitur.

ΕΝΤΕΑ, τά, Arma. à nominatiuo singulari Ἔντος inusitato. Iliad. σ, Σεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ᾽ οἰσέμεν ἔντεα καλά. Et Odyss. ψ, ἔντε᾽ ἀρήϊα. Et aliis ἔντεσιν alibi. ‖ At ἔντεα δαιτὸς eidem sunt vasa conuiuialia. Odyss. η, — ἀμφίπολοι δ᾽ ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Prior est autē altera significatio si quidem sequamur Etymologisten deducentem ab ἐντός. Sed Athenæus aliam deductionem affert, quem vide lib. 5, de Ἔντη.

C. Ἐντεσιμήστωρ, ορος, ὁ, Armorum peritus, Bellicosus.

C. Ἐντεσιουργὸς, οῦ, ὁ, Armorum opifex.

[Ἐν]τυύω, VEL Ἐντύω, Instruo, Apparo. Item passiuum Ἐντυύομαι. Iliad. ι, — δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Et ἄριστον ac δεῖπνον ἐντυνέσθαι apud eundem. Apollonius autem Argon. 1, ὅσα τῶν ἐντυύονται νῆες, pro Quibus instruuntur naues. Ἐντύω apud eũdem (vt & in Epigr.) υ correpto. ITEM Ἐπεντυύω, Soph. Idem, Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντυύοντ' ἐμήν.

Ἔνθα, Hîc. ex Od. ξ, ἔνθα δέ τ' αἰπόλια. Ibi, Illic. Interdũ & Vbi. Od. ξ, ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et ἔνθα τε pro ἔνθα, Vbi, ex Il. β. Item ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Od. ξ, Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι. Apud Hesiodum, ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὕπο δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, vbi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ pro Hîc, Illic: vel Alibi quidem, Alibi veró. vt Aristot. ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Freques est & ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom. quod pro Vndique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: vt habes apud Eustath. Affertur verò ex Plat. De leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα pro Hoc vel illo modo commutata. ‖ Sed ἔνθα interdum & motus signif. habet: vt Il. β, Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. Sed ἔνθ' ἢ ἔνθα exponitur etiam Hinc aut illinc, vt Il. β. ‖ Item ἔνθα (vt Latinè Ibi) pro Tum. Il. α, Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, &c. Apud Greg. ἔνθα δὴ, Quo tempore, Quo facto, Bud.

Ἐνθάδε, Hîc, Huc. Od. α, ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, hîc. Odyss. ο, — ἐνθάδ' ἱκάνω, Huc venio. Annotatur autem & ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Homero: item ἐνθάδε αὐθι, vacante αὐθι. Vsus est autem huius aduerbii & in prosa: ET τοῦ Ἐνθαδὶ quoque, Atticé. vt Aristoph. ἦλθε μετ' ἐμοῦ ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δὲ, hîc autem, apud eundem. HINC Ἐνθάδιος, q. d. Qui hinc est, Seu qui est de hoc loco. eo sensu quo dicitur Gall. *Qui est d'ici*. quod sonat ad verbũ, Qui hinc est. Vnde ab Hesychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν, ET Ἔνθενδε, Hinc, Illinc. Demosth. 146, καὶ παρεστᾶσιν ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, vnus hinc, alter illinc. Et cum genitiuo pro Ab vna parte, Ab altera parte. Aristides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶ[ναι]· τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, pro In spinæ latus vtrunque. Et ἐνθένδε ποθὲν pro Hinc fere. vt Budæus interpretatur apud Platonem Symposio, ἐνθένδε ποθὲν ἀρξαμένους.

ENTAΥ̃ΘA, idẽ quod ἔνθα, Hîc: sed vsitatius illud in prosa quàm hoc. Sed & pro Huc, vt ἔνθα. Plato Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐχ ἥκω. Isocr. ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα, Huc res tandem reciderũt, vel Eò res euaserũt. Item pro Istuc. Plato in Epist. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Sed & cum genitiuo sæpe: significans vel In loco, vel Ad locum: vt apud Plat. De rep. lib. 1, ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, In hac es ætate. Et apud eũdem, ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, Qui ad hãc peruenerunt ætatem seu processerunt. Vel per aduerbium itidem, Qui huc ætatis processerunt. Dicitur & per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. Demosth. cum genit. itidem, pag. 217, καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus iniurius seu insolẽs fuit. q. d. (ad verbum) Non hîc insolentiæ constitit. id est in hoc insolentiæ loco seu gradu. Plutar. in Rom. ἐνταῦθα προύβη δυνάμεως. ‖ Ἐνταῦθα pro Tum (sicut & ἔνθα) apud Thuc. Ita & Hîc Lat.

Ἐνταυθοῖ, Hîc. vt καθιζόμενος ἐνταυθοῖ, Plato. Et Aristophanes Nubibus, ἐνταυθοῖ μενεῖς. Sed & Pro Huc: vt idem in Pluto, ἐπὶ μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμψασθε, huc me accersetis. Sic Plato Apol. ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ.

Ἐντεῦθεν, Hinc, ἔνθεν. Item Inde. vt τὸ ἐντεῦθεν ἂν κατίδοι τις, Aristot. pro Quid hinc consequ[a]tur. Apud Demosthenem autem & pro Hinc significante Ex hoc tempore, seu Ex hac hora, Posthac. Qua tamen in significatione dicitur frequẽtius CVM articulo Τοὐντεῦθεν. Quibus addit Bud. sumi & pro Hîc, afferens ex Gregorio, τῇ ἐντεῦθεν ῥᾳστώνῃ μετρῶντες τὸ εὐδαιμονεῖν, id est (inquit) Præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ ταῖς ἐντεῦθεν βασάνοις ὀδύρονται, &c. Sic (inquit) ἐκεῖ & ἐκεῖθεν alicubi pro eodem, sicut τῇδε & ἐντεῦθεν. ET Ἐντευθενὶ Aristophan[es] pro eodem.

ἜNEKA, ET Εἵνεκα poeticè, Propter. Redditur sæpe & per ablatiuos Causa ac Gratia: quibus similem constructionem habet cum genitiuo. Iliad. α, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης, Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος. Ibidem, Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει, Propter hoc, Idcirco, Huius rei causa. Iliad. β, Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης, ob puellam. Rursus lib. α, — οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, Propter me, vel Mei causa seu gratia. Aut etiam, Mea causa: Seu, In gratiam meam. Hîc enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur & τὸ χάριν, quod alioqui ab illo distinguit Eustathius. Vtrunque [ἐκ] τοῦ παραλλήλου posuit Phocylides, quum dixit, — λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς. Est autem in prosa quoque frequentissimo in vsu ἕνεκα. (nam εἵνεκα poeticum esse dixi) Demosthenes Philippicῶn 1, τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; Idem Pro corona, τί οὖν βούλεται, καὶ τίνος ἕνεκα τὴν Ἐλάτειαν κατείληφε; Idem, πρὸς ἔχθραν, ἢ φιλονεικίας ἕνεκα. Æschines in Ctesiphontem, οἷς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, Ob multa, Multis de causis. ‖ Ἕνεκα τούτου, Propter hoc: interdum pro Ad vitandum hoc. vt Odyss. ω, Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', Ad vitandos rubos, id est, Ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα τῶν θηρίων, Aristoteles De animalibus lib. 9, pro Ne bestiæ subeant. ‖ De τὸ οὗ ἕνεκα apud Aristotelem, vide Budæum pag. 130. ‖ Ἕνεκα interdum subaudiri cum genitiuo, annotant scholiastæ Homeri: in illo tamen loco Iliad. α, quem primum citaui, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, &c. non dixerim subaudiendum esse, sed potius accipiendum ex sequentibus. Subauditur autem & in prosa interdum.

Ἕνεκα alicubi aliam interpretationem requirit. vt Xenophon Pædiæ 3, ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere. Arrianus lib. 6, ἔξεστι γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ὅποι βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Vide Budæum pag. 985. Addo tamen iis quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc posteriorem locum cæterósque ei similes, aliud etiam interpretationis genus admittere, (eundem tamen sensum habentis) veluti si interpretemur ita illum Arriani locum, Nec enim per me stat (vel stabit) quominus abeatis quocunque visum fuerit. Sed & hæc interpretatio aptissima esse videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet.

Ἕνεκεν pro ἕνεκα. Demosth. Pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Οὕνεκα ET Τοὕνεκα, ex οὗ ἕνεκα & τοῦ ἕνεκα facta. Est autem Οὕνεκα, Quoniam, Quia. vt Iliad. α, ὀλέκοντο δὲ λαοί Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα Ἀτρείδης, Quia, vel Ideo quòd, &c. Et Odyss. ο, Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψε. At Τοὕνεκα pro τοῦ ἕνεκα (accipiendo τοῦ pro τούτου) quapropter, Idcirco. Vel, Hanc ob rem, (seu Quam ob rem) Huius rei causa. vt Iliad. α, Τοὕνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει. Et lib. ι, Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος, Τοὕνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων, Ideóque. Vel, Ac idcirco, Aut, Ac propterea. Hesiodus autem vtrique simul locum dedit, priorem τῷ τοὕνεκα, posteriorem τῷ οὕνεκα, in Theogonia, vbi canit, Τοὕνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς Βλαπτομένοις ἀγορῆφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι. Id est, Ideo enim prudentia donantur reges, quia eorum officium est tueri populum cui fit iniuria. Hunc enim esse puto loci istius sensum: non ignorans alioqui, si τελεῦσι in coniunctiuum mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα sumptum iri. Affertur & τοὕνεκα interrogatiuum, τοὕνεκα ταῦτα; pro Quamobrem hæc? Quorsum hæc? ‖ Οὕνεκα tamen interdum & pro τοὕνεκα ponitur, id est τούτου ἕνεκα. vt Iliad. ι, Ἡ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας Πολλὸν ὑπεκπροθέει, id est διὰ τοῦτο, inquit Eustathius. Potest tamen eodem sensu resolui & in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad verbum pro Cuius rei Causa, Quam ob causam. ‖ Genitiuo autem iunxit οὕνεκα Aristophanes, dicens γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. ‖ Sophocles pro οὕνεκα significante Quia, dixit ὅθ' οὕνεκα, in Aiace, — ἐπικλείω δέ νιν Ὅθ' οὕνεκ' ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ.

Οὕνεκεν ET Τοὕνεκεν inueniuntur etiam pro οὕνεκα &

ἕνεκα,sicut εἵνεκεν pro ἕνεκα.

ἘΝΝΕ'Α, Nouem. vt ἐννέα κήρυκες,Il.β. Et Odyss. λ,de Tityo, — ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Pro quibus Virgil. Æneid.6,— per tota nouem cui iugera corpus Porrigitur. Plut.in Quæst.Rom.ἢ ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲ ἐννέα, πρῶτος ὅτι τετράγωνος.

C.Ἐννεακαιδέκατος,Nonusdecimus. AT Ἐννεακαιδεκαταῖος,Decimonono die proueniens,in v.l.

C.Ἐννέα cum aliis nominibus quàm numeralibus : vt ἐννεάβοιος,Hom. item ἐνναετής & ἐννεάπηχυς,Hesiod.vide in Βοῦς & in Ἔτος.sed ab hoc ἐνναέτηρος deducitur & ἐνναετὴς,inuenitúrque & ἐννετὴς pro eodem. ET Ἐννῆμαρ ex ἐννέα & ἦμαρ,pro Per nouem dies,Il.α.

B

Ἔνατος ET Ἔνατος,Nonus. Ab Homero vnico ν scribitur,Il.β,Ὀκτὼ ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν ἣ τέκε τέκνα. Sic ab Hesiodo,— ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε. Fuerunt autem qui veriorem putauerint hanc scripturam cum vnico ν,sicut à τέταρα,quod habet duplex τ,dicitur τέταρτος vnico τ. Sed & nonnulli ἔνατος quasi νέατος dici putarunt,id est ἔσχατος,vltimus:vtpote qui sit decimus vna monade excepta:ὡς οἷα παρὰ μονάδα δέκατος ὤν,inquit Eust. Quod ego etymum minimè probo, quum ipsi primitiuo ἐννέα(ad quod nobis respiciẽdum est)conuenire non possit.hoc tamẽ affirmo,me,dum scripta olim exemplaria cum typographicis conferrẽ, vtplurimum ἔνατος vnico ν apud ipsos etiam solutæ orationis scriptores reperisse. ‖ Τὰ ἔνατα vel τὰ ἔνατα,vnico ν, Nouendiale sacrum.Inferiæ.Bud.ex Isæo 66,vbi vnico ν scribitur:& ex Æschine 81,vbi cum νν habetur. Apud Poll. tamen 328 legitur ἔννατα,vbi & τρίτα eadem forma dicitur. HINC Ἐνναταῖος seu Ἐναταῖος.q.d.Nonanus, Cui transacti sunt nouem dies. Thuc.ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι ἢ ἑβδομαῖοι. Et ἐνναταῖος πυρετὸς,Gal.Cuius iam est dies nonus.

C

D

Εἴνατος,Hom. idem quod ἔννατος,Iliad.β,Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. SIC Εἰνὰς pro ἐννὰς,Nonarius numerus.(vt à δέκα dicitur δεκὰς,denarius numerus)Hesiodo autem εἰνὰς Nona mensis dies: VT Τετράς, Tertia nona, Tretzi & aliis ἡ κθ. ET Εἰνάκις(itidem pro ἐννάκις)Nouies.

E

ἐννεάς.Nonarius numerus,in quibusdam lex. ET Ἐννεαδικὸς,item pro Nonarius. ET Ἐννεάκις,Nouies. VNDE Ἐννεακισχίλιοι,(VEL Ἐννακισχίλιοι,vt quidam habent,tanquam ab ἐννὰς)Nouies mille,Nouem millia. ET Ἐννεάχιλοι apud Hom.pro eodem,Il.ε.

¶Ἐνενήκοντα,Nonaginta. ET Ἐνενηκοστὸς,Nonagesimus. ITEM Ἐνακόσιοι,Nongenti.

ἘΝΌΘΩ, F.όσω, Quatio, Concutio, Cõmoueo, Agito.Quod thema ponũt grammatici ab eo deducentesquæ sequuntur,exemplum tamẽ vsus eius nullum afferentes. Hesychius autem habet & ἐνοσέμεν,quod exponit ἐπιπλήσσειν. ET Ἔνοσις idẽ explicat κίνησις,Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσέμεν & ἔνοσις vnico ν,non gemino,vt apud eum:quòd librarii errori id impute:q & ἐννοσίχθων ibidem scripsit, quũ alioqui ἐνοσίχθων passim reperiamus, & hanc scripturam metri ratio flagitet. Sed & quod ad ἔνοσις attinet, sic habetur in isto Hesiodi loco,in Theog.— ἔνοσις δ' ἀσβέστος ὀρώρει. Et in isto quoque ibidem, — ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα. Fateor tamen,in ἐννοσίγαιος inueniri geminatum ν, sed ita vt alterum pro ascititio habeatur,ad fulciendum metrum.

F

C.Ἐννοσίγαιος,Quatiens terram, Concussor terræ.Neptuni epithetum, παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν,idque(secundũ quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il.ν,Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος.Interdum verò nõ præfixo nomine proprio , vt Il.θ, — ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Hesiod.— καὶ ταύρεος ἐννοσίγαιος.De geminatione autem literæ ν hac in voce, modò dictum fuit.

G

C.Ἐνοσίχθων,idem,παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν χθόνα. Odyss.γ,Ταύρους παμμέλανας ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. SED & Σεισίχθων AC Γαιήοχος eodem sensu idem Neptunus cognominatus fuit.

H

C.Ἐννοσίφυλλος ET Εἰνοσίφυλλος,(atque hoc potius quàm illud)Quatiens seu agitans frondes,vento videlicet flãte, Seu In quo frondes agitantur .De mõte dicitur ab Ho-

A mero,Il.β,— καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Ex consequente autẽ intelligi putatur,vel Frondosas arbores habẽs:vel Vẽto expositus,vtpote celsus.

ἙΞΗ͂Σ, Deinceps,Ordine,Serie perpetua.Interdum & Gradatim.Thucydides in præf.lib.1,γέγραπται δὲ ἑξῆς,ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα.Nonnũquam ὁ ἑξῆς,Qui ordine sequitur,Qui ordine proximus est.Sed exponitur & simpliciter,Sequẽs, Proximus.SIC in v.l.ex Plat.τῷ ἑξῆς ἔτει,Sequente anno:& τῇ ἑξῆς,(sub. ἡμέρᾳ)ex cap.25 Act.Apost.Die sequenti. Ex Plat . autẽ De leg.τὸν ἑξῆς τόπον,proximum quenque locum. Ibidẽ τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς ex Naz. Quod sequitur viæ, Quod reliquum est viæ.Et in signif.temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς,Tres perpetuos dies.

Ἑξῆς,cum genit.vt ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν ex Aristoph.Proximum à Plutone locum. Aristot.De mũdo,ἢ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς αὐτὴ τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως,Proxima sit, vel Finitima sit aëriæ naturæ. Et cum datiuo : ibidem ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab argeste deinceps spirat. Philo De mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ,καλεῖται βορέας,Qui proximè sequitur cæcian.

AT Ἑξείης Hom.cæterique poetæ dicunt(pleonasmo diphthongi ει)pro Ordine.Iliad.ψ.Ἑξείης δ' ἵζοντο.

C.Ἐφεξῆς idem quod ἑξῆς.Iungiturq; itidem genitiuo interdum,vel datiuo.ἐφεξῆς δ' αὐτῶν,Gal.Et ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις,Aristot. A Budæo ἐφεξῆς exponitur Deinceps, itẽ Consequenter.

ἙΟΡΤΗ', ῆς,ἡ,Festum,Festus dies,Solennis dies.Itẽ Celebritas, hoc est Dies celebris , Bud.ex Quintil.Od.φ, Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. At lib.υ,ἑορτὴ nõ addito genitiuo,— ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.Thucydides 1, νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem 2, τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plut.in Rom.quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείῳ τὴν ἑορτήν. Apud eundem ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτὴ,in Alex.Sic ἡ τῶν παναθηναίων καὶ ἡ τῶν διονυσίων ἑορτή, Dem.Phil.1. ‖ Ἑορτὴ,interdum simpliciter Feriæ, vt quũ dicit Theocritus pigris semper esse ἑορτήν. (sed ἑορτά ille habet Doricè) Quò pertinet iste Thucydidis locus lib.1.καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι.Sic à Plut.ἐνεργοὶ πράξεις & ἑορταὶ opponuntur.Non dubito autem quin posterior sit hæc signif. & orta ex feriis quæ diẽ festum cõsequebantur.vnde Eustath. in illum locum Od.φ,ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή· Τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ' ἀλλὰ ἕκηλοι &c. annotat,ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐθελούσης. Voluerunt autem deriuari ἑορτὴ ab ἐρῶ,quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι:at verò alii(vt habet index in Eustathiũ) παρὰ τὸ δι' αὐτῆς ἐᾶ(id est ἀγαθὰ) ὀρνυσθαι τοῖς ἀνθρώποις. ET Ὀρτὴ,Ionicè,eadem signif. ITEM Ἔροτις,Æolicè per metathesin,vt ibidem habetur.

Ἑόρτιος,ου,ὁ & ἡ, Ad festum pertinẽs,Solennis,ἑόρτιον δῶρον, Solenne donum,ex Naz.

C.Ἀνέορτος,Non festus.vt ἀνέορτος ἡμέρα.Et ἀνέορτος σεβασμὸς θεῶν ex Naz.pro Festi celebritatem non habens.Bud.ex eodem,καὶ δεῖ πᾶσαν ἑορτὴν ἀνέορτον εἶναι καὶ μεστὴν κατηφείας, Vbi interpr. Diem non celebratum,vel Non hilariter transactum.

C.Μεθέορτος ἡμέρα, Dies sequens festum.Bud.

C.Προεόρτιος,ου,ὁ & ἡ,Festum præcedens. vt προεόρτιος κάθαρσις & προεόρτιος εὐφροσύνη,Naz.

Ἑορτάζω,Festum celebro.Plut.νηφοντας ἑορτάζειν,ἀλλὰ μὴ μεθύοντας.Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει. HINC Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ solennes celebrantur,seu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα,Res ad festum instructæ, in v.l. ET Ἑορταστικὸς,Ad festi celebrationem pertinens, Solẽnis, ex Plat. ITEM comp.Διεορτάζω,pro ἑορτάζω: ET Συνεορτάζω. Vnà festum celebro. VNDE Συνεορταστὴς,Qui festum vnà celebrat,ex Plat.

ἘΠΕΙ', Postquam,Ex quo.Od.α,in principio, — ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν.id est ἀφ' οὗ , inquit Eustathius.Ex quo tempore Troiam euertit. Pro quibus Flaccus, Captæ post tempora Troiæ. (Ferri verò & hîc potest aduerb.Postquam.) Et Odyss.π, οὐ σέ τ' ἔγωγε Ὄψεσθαι ἐφάμην ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε. Et cũ ἂν,pro Postquam, Quum , (vt ἐπειδ ἄν.)Il.ζ,ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς.Sic Iliad.ι,— ἐπεὶ ἂν μάλα τοι κεχολώθη.Itidem in

soluta oratione, vt Athen. ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο. Plut. ἐπεὶ δ' ὤφθη πλησίον ὁ Σόλος. Interdum cum τάχιστα & cum πρῶτον, de quo vsu dicetur paulo pòst in Ἐπειδή. Et cum infinit. ex Herodoto, ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. SED Ἐπὰν sæpe dicitur pro illo ἐπεὶ ἄν. Diosc. ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, postquam biberit, moritur. Aphrod. ἐπὰν ἡ θυρὶς ἀνεῳχθῇ. DICITVR etiam Ἐπεὶ οὖν, vacante οὖν, vt Il. δ, Αἰτ' ἐπεὶ οὖν ἐκάμον &c. ET Ἐπειδὴ vacante itidem δή, sed iuncto per compos. vt Iliad. α, — ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. In prosa autem iungitur & aliis aduerbiis: vt Xen. Hell. 3, ἐπειδὴ ἄλλως ἤδη ᾔσθοντο. Et alibi, ἐπειδὴ τάχιστα: quo vtitur & Demosth. At Latini non dicunt ad verbum Postquam citò, nec Quũ citò, aut Quum citissimè, sed Quum primùm, aut certè Simulatque. Sciendum est porro & ἐπεὶ per se eundẽ vsum interdum præstare. dicitur enim à Xen. ἐπεὶ τάχιστα ἐπελαύνων: ab Aristot. Polit. 135. ἐπεὶ θᾶττον. Sed ũgunt & infinitiuo, dicentes ἐπειδὴ ἀκοῦσαι pro ἐπειδὴ ἤκουσεν. Cuius cõstruct. exẽpla vide apud B. p. 1044. Nonnũquã verò particulã ἄν addunt: VNDE est Ἐπειδὰν, pro ἐπειδὴ ἄν. (vt suprà ἐπὰν pro ἐπεὶ ἄν) habet autem eandẽ signif. sed coniunctiuo iungi solet. Demosth. ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρή, Postquam posueritis, vel Quum posueritis. Dicitur tamen ἐπειδὰν ἴδωσι & pro Quum vidissent: de quo vsu lege Budæum pag. 946. INTERDVM & Ἐπείτοι, ITEM, Ἐπείτε pro Postquàm. quorum vtrunque non infrequens Pausaniæ. Et ἐπείτε γὰρ τάχιστα, pro ἐπεὶ γὰρ τάχιστα. in v. l.

Ἐπεί, Quandoquidem, Quoniam: Aut etiam Postquam, hic quoque: nam & ipsum alicubi hanc quoque significationem habere comperitur. Itidem verò & Gall. *Puisque* vtrunque declarat: ita tamen vt pro Postquam temporis aduerbio ferè præfigatur particula *de*, & dicatur *Depuisque*. Hom. Iliad. β, — ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Idem Odyss. υ, v. 156, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Idem alibi, — ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato in Apol. ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. Idem De rep. 2, πολὺ γὰρ ἀμείνω ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος. ὡς λέγουσιν. ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. Sed & cũ infinitiuo ex Xenophonte annotat Bud. ita scribente, ἐθαύμαζε δ' εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν. ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Sed ego minimè cum Budæo crediderim ἐπεὶ ad hunc infinitiuũ immediatè ferri, sed ad verbũ indicatiui modi subaudirũ. ‖Ἐπεὶ pro Alioqui, vel Sin minus. itẽ Quod nisi ita esset: vt exemplis aliquot abundè docet idem p. 992 & 993.

-ἘΠΕΙ'ΓΩ, Fut. ξω, Vrgeo, Impello. Odyss. λ, καπνεύσαντες ἡμεῖς Ἄκλαυσον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε. Od. τ, Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Herodian. lib. 2, ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, καὶ συντόνως βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. Et sine infinitiuo apud eũdem Herodian. lib. 1, περιεργαζομένῳ ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα. Idem lib. 4, εἴη ἐπεῖγον εἴη, δηλαδὴ, aliquid magis vrgens, maioris momenti. ‖Ἐπείγειν dicitur etiam qui fugientem vrget & persequitur, qui fugientis ceruicibus incumbit. Il. κ, de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἠ' κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήενθ' ὁ δὲ προθέῃσι μεμηκώς. ‖Itẽ Festino, Propero, Maturo. Idem Herodian. lib. 4, τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγον. Iter properare dicit Tacitus: Festinare fugam & Maturare fugã Virg. Idẽ Herod. l. 3, τὸν θάνατον ἐπεῖξαν τοῦ γέροντος. Properare mortem eo significatu dicit Tacitus. Legitur apud eundem Herodian. lib. 5, μεγάλη σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων. quo sensu Horat. dicit Esseda festinant. Volunt autem huic ἐπείγω ἀντιπαρακεῖσθαι τὸ οἴχεν: vt ἐπείγειν sit οἴχεν πινὰ ἰδίων ὁδῶν εἰς ἔργον.

« Ἐπείγομαι, Vrgeor, Impellor. Od. ν, de naui, Σπερχομένη. ποίον γὰρ ἐπείγετο χερσ' ἐρετάων. Od. ο, itidem de naui, — ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Il. λ, - θάμνοι προρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. Dicitur etiam ἐπείγεσθαι ἐξιέναι, Il. ν. Herodian. lib. 4. ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός, Quum vrgeretur desidendi necessitate. ‖Item Festino, Propero, Festino gradu contendo. Il. ζ, Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Festinet autem etiam ipse. Herodot. ἢν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην ποιεύμενος, Si pugnam naualem committere non festines, Si pugnam naualem non properes aut matures. Thucyd. lib. 3, ταύτης δὲ οὕτω πως ἐπειγομένης, festinãte, de naui. nisi passiuè intelligere malis, Festinis seu citis remis impulsa. Eodem lib. ἐλπίδας εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω, si properassent. Et l. 1, καὶ τινι πιστεύσαντας [χρὴ] ἀποδρασκούσῃς ἐπείχθῆναι, & quo fretis vel subnixis nobis properandum. Herod. lib. 6, εἰς τὰ ἔσω μέρη ἠπείγετο. Dicitur quoque ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο, & ἐπὶ τοῦτο, Festino & propero eam rem, seu sedulò incumbo. Et ἐπείγομαι τὴν ταχίστην, Accelero & festino gradu contendo. Aliquand. additur infinitiuus vel genit. eius rei qua (seu ad quam) properatur. Il. ζ, — ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι. Odyss. α, Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. Il. τ, — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὐτόθι τέως γε ἐπειγόμενός περ Ἄρηος. In quibus genitiuis Eust. subintelligit ἐπί. Apud eundẽ Hom. Iliad. ψ, dicitur ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, festino & citato cursu de victoria contendentes. In illo autem Il. ε, Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐόν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, vel intelligitur coaguli quasi rei animatæ festinatio, vel (legendo ἐπειγόμενον, vt quidam antiqui) plius lactis coactio: vt ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro cogi & in caseum comprimi ὑπὸ τοῦ κυκῶντος.

‖Ἐπείγομαι signif. actiua, pro ἐπείγω, Vrgeo, Incumbo. Il. ε, Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, id est ἐπειγόντων καὶ συντόνως καὶ μετὰ βίας πνεόντων, vt scholiorum breuium autor exponit. suprà autẽ pass. signif. de naui dixit ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. ‖Item Festino, Propero, Maturo. Thucyd. lib. 8 ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, Quum nauigationem properarent seu maturarent. Idẽ l. 6, τὸ καθ' αὑτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι.

Ἐπειγωλή, ῆς, ἡ, Studium, Assidua, velut properãtis, rei alicuius maturatio. σπουδή, Etymol.

Ἐπειδὸς, έως, Qui summo studio rem aliquã properat & vrget. Est nomen proprium apud Homerum ab hoc ἐπείγω, vt à ἀπέρχομαι ἀπερχειός.

Ἔπειξις, εως, ἡ, Festinatio, Properatio. Herodianus lib. 8, ἐδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως, omni studio iter properantes.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, Instigator, Inhortator, Qui ad rem aliquam properandam alium solicitat & inhortatur, Qui & ipse festinat & alium sedulò vrget. ὁ κατεπείγων, vt Suid. illud Pisidis exponit, ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις τοὺς συλλογισμοὺς τῆς χρεῶν καὶ τόκων. ‖Ἐπείκτης eidem Suidæ dicitur etiam ὁ τῶν κοχλίων ἀπαιτής.

C. ΚΑΤεπείγω, Vrgeo, Adurgeo. Il. ψ, Achilles quũ eos qui cursu certarant, præmiis affecisset, dicit Nestori dare se ei phialam, etiamsi non cucurrerit, quoniam χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, id est senectus eum vrgeat & premat, seu ei incumbat. Demosth. contra Apatur. οἱ δὲ χρήσαι κατήπειγον αὐτὸν ἀδίκως, creditores hominem iniquè vrgebãt. Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, quũ necessitas & inopia vrget, B. interpr. Thucyd. lib. 1, ξύμβασιν ποιησάμενοι καὶ ξυμμαχίαν ἀναγκαίαν πρὸς τὸν Περδίκκαν, ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτίδαια καὶ ὁ Ἀρχεδίκης, quòd Potidæa eos vrgebat & maturare cogebat, Eis instabat. Isocr. ἐὰν κατεπείγῃ, Si res vrgeat. Vnde in particip. τὸ κατεπεῖγον, negotium vrgens. Luc. τάλαντον σοὶ κομίζω, ὅπως ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι. Isocr. τὰ μάλιστα κατεπείγοντα, primo quoque tempore agenda. Et apud Plutar. Pericle, τὰ κατεπείγοντα ἔργα. Isocrates verò in Pan. dixit, τῶν ἐν ἐκείνῳ μὲν τῷ χρόνῳ πραχθέντων, ῥηθῆναι δὲ νῦν οὐ κατεπειγόντων, pro Quæ dicere necesse non est, Quæ vt dicantur non opus est. ad verbum, Quæ vt dicatur nõ vrgent. ‖Κατεπείγω exponitur etiã Instigo, Incito, Stimulo. Plato, ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτόν, Honoris eum amor stimulabat. ‖Κατεπείγω, Festino, Propero, Maturo, Accelero. vt ἐπείγω. Plut. κατήπειξε τὴν μάχην. ‖Κατεπείγομαι, Festino, Propero, neutr. Greg. κατεπειγόμεθα ἀλλήλων, Certatim festinantes, Inuicem se trudentes ob festinationem. Bud. interpr. ‖Item Studiosus sum. Bud. ex Polyb. 5, ἐβουλόμην ἄν σε καὶ λίαν αὐτὸ τῆς ἵππων κινάδους ἀγχι καὶ σαμβύκας. οὗτος γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται.

ΕΠΙ', præpos.quæ prout huic vel illi casui iũgitur, hanc vel illam signific.habet. ‖Ἐπὶ CVM GENIT.Super. Hom.Od.τ,v.94. Εὐρυνόμη φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ.Idem ξ,— ἐπ' αἴγκῶνος κεφαλὴν σχέθε. Aristoph. Pluto, τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Idem, ἐπὶ ξύλου καθεύδεις.i. ἐπὶ ξύλου καθήμενος. vt ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, Plut.Super chœnice non sedendum,vel Chœnici non insidendum.Et ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, Pæd.4. At ἐπὶ κόρρης παίειν, Gall.quidem est Frapper sur la ioue, (quod sur est Lat.super)dicitur tamẽ Lat.Cædere in maxillam. Interdum verò ὢν ἐπὶ cum genit.id significat quod Gallis, superintendent,Lat.autem Præfectus. vt Act. Apost.cap.8,ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς,qui præerat vniuersæ illius gazæ, id est vniuersis illius thesauris. Sic Gall.Superintendent des affaires. Curtium autem præpos.Super ita vsum esse docet Bud.p.489. Idem p.præc.ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων interpret.A secretis:& οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν,Ab epistolis.(sicut etiam dicitur A cyathis,ὁ πρὸς ταῖς κύλιξι) affertur & ex Polybio in v.lex.Λεόντιος δ' ἐπὶ τῶν πελταστῶν, Μεγακλέας δ' ἐπὶ τοῦ γραμματείου. Et Ἀλέξανδρος δ' ἐπὶ τῆς θεραπείας.(vbi ἐπὶ significare officium annotatur.)Huiusmodi est & ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστῶτες. Lucianus autem vsus est hac construct.in eadem signif.cum verbo τάττεσθαι: vbi dicit Iupiter Ganymedi,ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ:quod Bud.vertit Eris à cyathis. Talẽ esse vsum huius præpositionis existimo & apud Demosth.vbi dicit διαφθείρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Vt item Lat. Super cum ablat.ponitur interdum pro De, sic & ἐπὶ,quod cum genit.sæpe est Super,interdum sonat & De.vt ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς,apud Plat.Charmide.Sic ἐπὶ πόλεων λέγεται,de vrbibus dicitur. ‖Ἐπὶ, Coram, Apud, vt ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc.Coram tot testibus.pro quo & ἐν μάρτυσι dici, docui antea in Ἐν. Plato De leg.lib.12,τούτων εἶναι γραφὰς ἐπὶ τῶν αὐτῶν, coram iisdem iudicibus.Sic Luc.γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Coram Rhadamanthe, vel potius Apud Rhadamanthem te accusabo.Sic autem vicissim dicitur ἀπολογεῖσθαι ἐπί τινος.vide Bud.p.15. Signif.autẽ Apud & in alio genere loquendi quod Bud.prætermisit, videlicet quum dicitur ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι,pro Apud se considerare.Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Pæd.1. ‖Ἐπὶ,In.vt initio Olynth.2,ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γιγνομένην τῇ πόλει, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι. nam per ἐν dicit quod dixerat per ἐπί. (Tale est ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις αὐτὰ λεγόμενα. vbi tamen aliqui interpr. Per multa, vel Multis.) Dicitur etiã al...is ἐπὶ ξένης εἶναι,in peregrina regione esse. Sic autem ἐπὶ pro ἐν videtur sumi in ἐπὶ λογισμῶν εἶναι,Ratio nis compotem esse,vt sit pro ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι. vide Λογισμός. Et ἐπὶ λέξεως, pro In verbis, vel Verbis tenus apud Thuc.(quum alioqui ἐπὶ λέξεως sit Ad verbũ.quo etiam modo dicitur ἐπ' ὀνόματος quod redditũr aduerbio Nominatim) Sed plerunq; ἐπὶ ponitur pro In habente accus.seu pro Ad,vbi videlicet motus indicatur. Tũc autẽ censetur positus geni .pro accusat.vt Il.γ, in princ.Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων,pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν,Il.α Et Od.ο,—τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός.Et in Epigr.ἦν ἐπὶ γῆς φθίγγος. Herodot.ἐπὶ Συρίης φέρων.& ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν,(vbi redditur etiã Versus.)Thuc. ἐπὶ Θρᾴκης ἀφικνοῦνται. qualia plurima sunt. nõ apud hunc tantùm,sed & apud cæteros historicos. Est autem cum genit.οἴκου frequens hæc præpositio,itidem in motus signific.(vbi & Atticorum esse putatur)vt in ἐπ' οἴκου ἀπιέναι,vel ἐλαύνειν,Herodot. & ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν,Thuc. ‖Ἐπὶ, Sub,quũ tempus significatur.vt ἐπ' Ἀλεξάνδρου,Sub Alexandro,vt loquitur Fabius,id est tempore Alexãdri.Tale est ἐπὶ Κρόνου. Sic ἐπ' ἐμοῦ,mea ætate,Demosth. Et apud eundem passim ἐπὶ ἄρχοντος, adiecto ei⁹ nomine. ‖Ἐφ' ἑαυτοῦ, Per se, (vt dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere.) Thuc.2,καὶ εἴπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Apud eundem ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν exponitur καθ' ἑαυτούς. ‖Ἐπὶ cum suo genit.vbi præfixus est genitiuo articulus, redditur nomine adiectiuo:vt τὰ ἐπὶ μέρους,particularia,Bud.772. ‖Sed multo frequentius per aduerbium redditur, non præfixo articulo,vt ἐπ' εὐθείας εἶναι, Aristot.Directè stare. Vide in Εὐθύς.Sic ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, vertitur aduerbio Sigillatim.Redditur verò & aliis modis,vbi ordinationis sign.habet: vt ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς,Thuc.Instructis ordinibus quaternûm nauium . Bud. autem apud Xenoph.οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν,interpr.Non minus densa erat acies quàm vt introrsus quinquageni essent armati. Vide eundem Bud. p.632, de illo ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι: itémq; de δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι. At de ἐπὶ κέρως ἄγειν & de ἐπὶ μετώπου ἰέναι(quæ huc & ipsa pertinent)lege eundem p.373. Ἐπὶ cum suo genitiuo interdum aduerbio redditur.vt quum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim.Tale est autem ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, quod B. vertit Sũmariè percurrere,addens ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖν, ex Demosth. 184.Sed & ἐπὶ στοίχου apud Paus. exponit στοιχηδὸν,item κατὰ στοῖχον.

Ἐπὶ CVM DATIVO, Super.Il.α, Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,Super terram. At Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τεῖχος ἑστήκει ἰσχυρᾷ, redditur potius per ablat. Super crepidine. Xenoph.autem dixit Pæd.5,Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ,quum alibi dicat ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, sicut antea docui . Sed Lat.præpos.In potius hîc vtũtur quàm præpos. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo,vel Insidere equo. Itidem verò ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,verti possit In terra lucẽ intuente. Significat & Super, eo ferè modo quo dicitur à Curtio Iuuenis super armamentariũ positus. Tale quid enim significare ἐπὶ puto in hoc versu Od. ο,Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι. Ἐπὶ, Vltra, vel Præter.Plutar.in Publ.νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις.(Ideo autem hanc signif.subiungo illi, quòd itidem apud Latinos præpos. illa Super pro Præter seu Vltra interdum accipiatur) Ἐπὶ redditur Præter & in hoc Xen.loco,Pæd.1,p.4,ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν[vel ἐσθίωσιν] ἐπὶ τῷ σίτῳ, sed alii ἐπὶ τῷ σίτῳ vertunt Cum pane.At Cicero dixit Adhibere nasturtium ad panem. ‖Ἐπὶ rursus apud Homerum in signif.motus.vt Iliad.β, Βομβυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.interpretor enim Prouolant ad flores,seu conuolant:ineptam esse existimãs vulgatam interpr.Volant in floribus . Item Iliad. α, & Od.δ,Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.pro Egrediebãtur in littus maris.vt sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα.Cæterùm vult Eustathius in loco illo πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, esse antiptosin pro πέτονται ἐπ' ἄνθεα.vt Iliad.δ, ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσι pro ἐπὶ Κρῆτας:item ἦλθεν ἐπ' Αἰάντεσσιν pro ἐπ' Αἴαντας:& alibi ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν pro ἐπὶ τὰς ναῦς.His inquam aliisque in locis antiptosin esse putat : sed vt in istis atque aliis nonnullis videri potest poeta antiptosi vsus esse vt metro inseruiret,non itidem certè & in illo datiuo ῥηγμῖνι,quum versus ῥηγμῖνα etiã admitteret. Sed hoc addo,in prosa quoque habere ἐπὶ datiuum pro accus. quum dicitur ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν . si modò cũ B.apud Isocr.& Luc. vertamus Ad necẽ rapere.Idẽ verò apud Plut.ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι vertit Rei pœnæ capitalis. ‖Ἐπὶ apud eundem poetam (vt omnes qui apud eum extant huius præpos.vsus cum hoc casu, ordine persequar)pro κατὰ, Aduersus . vt ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι pro κατὰ Τρώων.Sic ἐπί σοι μεμαῶτε, & ἐπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, & ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,& ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες . Sed admoneo posse iungi atque adeo iungendam esse multis in locis præpos.verbo:vt hîc Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισιν φέρον πολύδακρυν ἄρηα.nec enim dubium est quin ἐπέφερον ἀλλήλοισι commodius intelligatur.Idem & de isto loco dici potest ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες.Quid autem vetat & quin in modò citatis exemplis,& ἐπόρουσαν ἀλλήλοισιν,& ἐπιθορόντες ἀλλήλοισι intelligamus? Possumus autem in exemplũ huius vsus præpos.ἐπὶ cum datiuo pro κατὰ, afferre & titulum tragœdiæ Æschyli ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.nec enim dubium est quin sit pro κατὰ Θηβῶν, subaudito etiã participio στρατεύσαντες,aut alio huiusmodi.Non ignoro tamẽ apud Eustathium legi ἐπὶ Θήβας,sed ab eo scriptum fuisse ἐπὶ Θήβαις suspicor. Sic verò & apud Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων,& ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν, aliáq; huiusmodi.

Ἐπὶ in prosa habet & aliam præpositionis Ad significationem apud vtrosque scriptores.ponitur enim interdum pro παρὰ id est Apud vel Iuxta:sicut Ad.veluti quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ & ἐπὶ θαλάσσῃ à Thucydi-

de, pro περὶ ποταμὸν & περὶ θαλάσσῃ. (vnde & περιθαλάσσιος) Quale est apud eundem lib. 2, ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, pro Insula Locris finitima. At verò ἐπὶ θύρῃσι apud Homerum & ἐπὶ θύραις apud Aristoph. significat In foribus: licet reddatur etiā Ad fores. || Itē ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, ex Plat. epist. 8, vt Lat. Ad cōseruationem Siciliæ, pro Siciliæ conseruandæ causa. || In hoc autem Thucydidis loco, lib. 8, ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, sic dici puto ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ναῦς ἐπλήρουν, vt Lat. dicimus aliquē ad hunc vel illum nuntiū obstupuisse. Ita enim malo quàm ἐπὶ accipere pro Propter. A B

Habet verò itidem diuersas præpositionis In significationes. Ac primùm quod ad vulgatam attinet, ἐπὶ χθονὶ dixi paulo antè non solùm Super terram, sed etiā In terra, posse verti: sicut & ἐφ' ἵππῳ apud Xen. In equo. Tale est autem apud Aristophanem Pluto, ἐπὶ τοῖσι κυρίοισι τῶν καθημένων. Et apud eundē ἐπὶ ταῖς θύραις, quod exposui In foribus. (potest verò reddi & Pro foribus) Sed & hæc exempla huius significationis afferūtur ex Isocr. ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλιστα δηλῶσαι: & ἐπ' αὐτοφώρῳ ἑαλωκώς. Et ex Demosth. ἐπὶ τούτοις μὲν ἦν: item ex Xenoph. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενος (vbi tamen propinquā mortem potius quàm præsentem significari puto.) Sed & ex Homero, ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. vbi tamen aliqui præpos. verbo iungere maluerunt. || Ἐπὶ iunctum datiuo ἀγαθῷ, aliisque huiusmodi, eadem præpos. In reddendum esse existimo. vt Pæd. 7, ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν. Sic ἐπ' ὠφελείᾳ apud Isocratem. & illis opposita, ἐπὶ κακῷ & ἐπὶ βλάβῃ, apud eundem. Sic enim Lat. In rem meam vel tuam, & In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ' ἀγαθῷ possumus & datiuo solo reddere Latiné. ita enim Bono interdum poni cōstat. || Ἐπὶ denique, tū etiam quum potestatis significationem habet, præpos. In reddi potest. Thuc. 2, καὶ τὴν ἐπιχείρησιν ἐφ' ἑαυτοῖς τε ἐνόμιζον εἶναι. Sic Demosth. ἐφ' ὑμῖν ἐστι, In vobis est, pro In vestra est potestate, In arbitrio vestro situm est. Quod etiā dicitur, Penes vos est. Autor Axiochi, ἐπὶ τῇ τύχῃ γενόμενος. Synes. ἀλλὰ τό γε δόγμα τὸ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. Vbi retinet Synes. philosophicum loquendi genus, quod attingit & Bud. p. 566. Dicitur etiam ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ vel γέγονε ποιεῖν τοῦτο. vt Isocr. in epist. ad Timoth. τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπὶ σοὶ γέγονεν. Sed dicunt item κεῖται τοῦτο ἐπ' ἐμοί. Iungitur & verbo ποιεῖσθαι. estque ἐπί τινι ποιεῖσθαι, alicuius potestati permittere, apud Plut. in Amat. narr. Huc pertinet τόγε ἐφ' ἡμῖν pro Quantum quidem in nobis fuit, Synes. Interdum verò additur infinit. εἶναι, vt apud Lys. καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης. pro Quantum in eo fuit, seruatus es. vt Xen. viceuersa dixit Hell. 3, τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquā autem & ὅσον huic loquendi generi adhibetur. vt ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, ex Demosthene, pro Quantum in eo fuit. Sed affertur ὅσον ἐπὶ σοί, ex Luciano, pro Quantum ad te attinet. Sic certè accipitur ἐπὶ interdum & sine ὅσον. vt apud Synes. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν ἀπολώλασι, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύϊ ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας. C D E F

Ἐπὶ, Propter. vt quum Cic. hæc Stoicorum verba, φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Inuidentia, est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Xen. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, Propter lucrum, vel Lucri causa. Sic ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. Propter paruos quæstus. Et ἐπὶ [illegible] Polyb. περιεποιήσαντο περὶ τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπ' ἀρετῇ [illegible] id est (Bud. interpr.) Celebres ob virtutem esse cœperūt: vel Famam virtutis assequuti sunt. Idem Pol. τῶν ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνες. Alicubi verò De locum hic habet: vt ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, Magnis de causis, i. est Magnas ob causas. Sic & apud Thuc. lib. 1, ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι, non optima de causa se dimitti. || Aliquam verò cum hac signif. affinitatem habet ἐπὶ quū conditionem declarat, seu pactum. (qua affinitate deceptos alicubi quosdā interpr. animaduerti) Thuc. 4, αἱ μὲν Πάνδοι ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. X. Pæd. 3, ἐπὶ τούτοις ἔδοξε καὶ ἔλαβον πίστεις τὰ πιστὰ τὸ ἐλεύθερος μὲν ἀμφοτέροις ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνέθεντο. id est His cōditionib⁹. Plut. Alcib. ἐπὶ τούτοις G H

γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο. Vbi obserua addi verbum συντίθεσθαι, sicut & in proximè præcedente Xenoph. loco. Huc pertinent ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις, quæ habes apud Bud. p. 976. Interdum verò præcedit ἐπὶ τούτῳ, sequitur ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum verbo infinitiui modi, aliquando verò & indicatiui. Plato Apol. ἀφίεμέν σε ἐπὶ τούτῳ μέντοι ἐφ' ᾧτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, dimittimus te, sed ea tamen conditione (vel ea tamen lege) vt desinas &c. Apud Herodot. cum altera construct. ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς ἐφ' ᾧτε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι. Sed [illegible] dum etiam ἐφ' ᾧτε eandem signif. habet, non præcedente ἐπὶ τούτῳ. Menander apud Plut. in Consol. ad Apoll. εἰ γὰρ ἐγένου ἐφ' ᾧ γε διατελεῖν δίευτυχῶν ἀεί, pro Si enim e[illegible]ge natus es vt perpetua felicitate fruaris. Et cum futuro indic. Thuc. 4, σπονδὰς τά τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. Alioqui ἐφ' ᾧτε capitur pro Vt, sequente infinit. vt ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, Aristoph. Vt vendāt. Et ἐφ' ᾧτε μετέχειν eidē Aristoph. Apud Thuc. ἐφ' ᾧ schol. aliquot locis exponit οὗ χάριν: & apud eundem ἐφ' ᾧτε ἀξίωσιν, pro ἐπὶ τῷ ἀξιοῦν, Halicarnass. scribit esse eius idioma. Apud Synes. autem Budæus ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν, reddit Quare Gennadium detulit. addens & interpr. hanc, Ita vt Gennadium deferret. Apud eundem Bud. vide & alia exempla huius ἐφ' ᾧτε p. 954. quorum tamen maior pars illam conditionis significationem habere mihi videtur. Lege & de ἐπὶ ῥητοῖς ibidem. Sed addo quod nec ab illo, nec ab aliis annotatum reperi, videlicet quum ἐπὶ iungitur datiuo μισθῷ, aliisque nōnullis, conditionis itidem seu pacti significationem hac præpositione includi. vt Il. φ, Παρ' Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. Sic & in plur. ἐπὶ μισθοῖς apud Herodianum, lib. 1, [illegible] ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐδέχετο. At in v. l. ἐπὶ μισθῷ apud Xenoph. redditur Pro mercede: nō Pacta mercede, aut Proposita certa mercede, vt ego vertendū censeo. Sic verò & cum datiuo δώροις seu δωρεαῖς. Hom. Il. κ, Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται Philo De vita M. l. 1, [illegible] ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς μεταπεμφθέντες.

Ἐπὶ, Post. vt ἐπὶ τούτοις apud Thuc. schol. exponit μετὰ ταῦτα. Sic apud Xen. habes cum alibi tum p. 70, ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτῳ, (pro quo & ἐκ τούτου.) Synes. καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρί, καὶ αὖθις ἐπὶ παιδὶ φέρων ἀεί τι μοι ξένιον. || At verò Io. 4, v. 27, ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταί istud ἐπὶ τούτῳ sonat potius Interea (& quod Gall. dicitur Sur cela. q. d. Super hoc: vel Sur ces entref[illegible]) [illegible]quàm Postea: multo verò minus Continuò, vt Vet. interpres reddit.

Ἐπὶ, De. Thuc. 2, [illegible] ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα vbi videri possit ἐπ' αὐτῶν esse pro ἐπ' αὐτοῖς: nam ἐπὶ cum genitiuo hoc signifi[illegible]are, antè docui: at ἐπὶ cum datiuo hac in signif. hau[illegible] temere reperiri existimo. [illegible]ssit verò aliquis fort[illegible]sse & Super illis exponere, perinde videlicet acsi di[illegible]eret Super illorum sepulchris.

Ἐπὶ pro Cum accip[illegible] à nonnullis in hoc Xenoph. loco, ὅταν καρδάμον μόνον [illegible] ἐπὶ τῷ σίτῳ, suprà docui: (quod vnicū in v. l. exem[illegible]lum significat huius affertur) sed multo magis hanc interpret. conuenire existimo huic loco Homeri ex hymno in Mercur. — [illegible] Ἀγέρα πυκνὰς δ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον. item isti Thucydidis (ac similibus) lib. 6, πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, Cum tanto exercitu. Id est Habentem tantum exercitum. lib. 2, ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ. Quale esse videtur apud Libanium, καὶ [illegible] παλλακὴν αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα ἐπὶ προικί, Cum dote. Nisi quis malit ἐπὶ hic quoque pacti significationem habere, vt sit Pacta dote, vel Constituta dote. Sic verò & ἐπ' ἐλπίδι quod in aliquibus Testamenti noui locis redditur In spe, & Ob spem, & Sub spe, videtur & Cum spe verti posse. Sic autem & Herodianus dixit l. 3, ἐφ' ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. || Cæterùm quod de illo Thuc. loco, ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι dixi reddi etiā posse Habentem tantum exercitum, idem certè & de his Herodiani dicendum videtur: lib. 3, ἐπὶ [illegible] νεανίας ἀνεπαύσατο: & lib. 4, [illegible] ἐπὶ [illegible]

σαντας. Bud. tamen apud Libanium ἐπὶ παισὶ δύο τελευ-τήσας exponit Decedens duobus relictis filiis. Sed eodem res redit. A

Ἐπὶ cum datiuo in signif. temporis, vt ἐπ' ἤματι apud Hesiodum in Erg. circa principium, Vno die. Sic autem exponitur & apud Homerū Il. τ. — ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Vno die, vel Per vnum diem. (Apoll. autem in hoc loco, — ὀνόσεσθαι ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω, accipit ἐπ' ἤματι pro Vltra diem, seu Post diem: ideóque ad præcedentia potius pertinet hoc exemplum.) Affertur in vl. & ἐφ' ἡμέρᾳ ex Aristide alio sensu. nam hæc eius verba, τοὺς τῶν ἄθλων γυμνασίοις οὐκ ἀχθόμεθα, ἐντυγχάνοντες ἐφ' ἡμέρᾳ, redduntur ita, Certaminum exercitationes nō grauatè ferimus diem de die producentes. At ego crediderim ἐφ' ἡμέρᾳ potius esse Per totum diem. In iisdem ἐπὶ κυνὶ vertitur Tempore caniculæ. B

Ἐπὶ sunt qui superuacaneum existiment in iis locis, qualis est hic Athenæi, vbi de Curio Romano scribit, ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον: & hic Synesii, ἀριστῶμεν δ' ἐπ' ἀλφίτοις, ἤδιστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἤδιστοις δ' ἐμπιεῖν: necnon iste eiusdem. τὰ δ' μειράκια ἐπὶ κοσκίνοις ζωχεῖ καὶ ἰούλοις. Bud. certè illum Athenæi vertit, Rapis viuebat, & Rapas semper esitabat pro pulmentario. Ego autem existimo, vel potius suspicor (nec enim ex tēpore quicquam pronuntiare ausim) ἐπὶ in huiusmodi locis tale quid significare quale Intra, quum dicitur Intra legem epulari, vt si dicā Epulor intra cibos lege præscriptos, vel Intra cibos pauperibus etiam concessos. C

Ἐπὶ cum accus. Ad, in motus signif. Aristophanis Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Idem, ἐπὶ τὸ Κέρβερον ἦλθες. Lucianus, ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο. Plato epist. 7, ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη. Huc pertinet κλίνειν ἐπὶ δόρυ, vel ἐφ' ἡνίαν &c. item ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, vel περισπᾶν. quæ vide in Δόρυ & Ἡνία. Item ἐπὶ θάτερα, ἐφ' ἑκάτερα, ἐπὶ τάδε, vide in singulis nominibus. Alicubi etiam cum verbis motum non signif. vt καθίζεσθαι ἐφ' ἑστίαν apud Thuc. vbi itidem seruari potest Ad. At verò in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι & in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque huiusmodi, non vertimus præpositione Ad, sed vertimus, In suam potestatem redigere, aut Suæ potestatis facere: de quibus vide in Ποιέω & in Ἐξουσία. ‖Ἐπὶ, Cōtra, Aduersus. vt ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, Isocr. Et ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται, Demosth. ‖Ἐπὶ, Super, Supra. vel Per, (vt dicitur Per mare & per terrā vagari) in his ἐπὶ πόντον ἄγοντες. Hesiod. κ. εος εἶν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. Rursum Hom. Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε. Idem, ἤδη πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Vbi verò non est verbum motus, redditur etiam Inter vel Apud: vt Odyss. ξ, Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. ‖Ἐπὶ pro Vsque ad, ex Dione, νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον. Cicero autem quod Aratus dixit ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν, vertit, Lumborum tenus à palma. D E F

Ἐπὶ in signific. temporis. vt ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, & ἐφ' ὅσον χρόνον, Tandiu & Quandiu. pro quibus dicitur sæpius ἐπὶ τοσοῦτον & ἐφ' ὅσον, subaudito χρόνον. aut etiam accipiendo illa neutraliter, vt quum dicitur ἐπὶ πολύ, ἐπὶ πλεῖον. De quibus ac similibus vide in ipsis nominibus. Sic & de ἐφ' ἡμέραν, in Ἡμέρα: & de ἐπὶ χρόνον, pro Aliquādiu, in Χρόνος. Sed & ἐπὶ τὴν ἕω, pro Sub auroram, id est sub exortum auroræ, ex Thuc. affertur.

Ἐπὶ τρίς, Ter, vacante ἐπὶ. Act. Apost. c. 10, τοῦτο δ' ἐγένετο ἐπὶ τρίς. vt Gall. *Par trois fois* pro *Trois fois*. G

Ἔπι pro ἐπὶ, in anastrophe: vt Iliad. α, — ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, sed cuius loco dicitur ἐφ' ᾧ. ‖Item Ἔπι, pro ἔπεστι, ab ἔπειμι: vt ἔνι pro ἔνεστι. &c.

¶Ἔπι sine casu, Desuper, Supernè. Apoll. Arg. 2, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Sed in huiusmodi locis possunt nonnunquam subaudiri genitiui.

ἘΠΕΚΕΙΝΑ, pro ἐπ' ἐκεῖνα, aduerb. & loci & temporis. Interdum verò Illic, vt Polit. apud Herod. lib. 6, πρὸς Ἀσσάκης λέγεται τὸ γένος Παρθυαῖος ἀναπεῖσαι τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους ἀποστῆναι Μακεδόνων, illarū regionum barbaris. Idem lib. 7, τό, τε στρατόπεδον πᾶν τὸ σὺν αὐτῷ, οἵ τε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mortales. Idē lib. 4, πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι, καὶ τῆς ἐπέκεινα βασιλείας πάντας αὐτοῦ παρακεχωρηκέναι, cūctos illi[9] regni H

mortales. Interdū Vltrà. Idē Herod. lib. 4, τῶν δὲ ἀπὸ μεσημβρίας ἐθνῶν, Μαυρουσίοις μὲν καὶ Νομάσι, Λίβυες τε τὰ παρακείμενα, Ἀντωνίνῳ παραδεδόσθαι· τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτα, Quæ verò vltra eas partes extendantur, vsque ad orientem. In qua significatione nonnunquam casus additur, & præpos. vim obtinet. Idem Herodian. lib. 2, οἵ τε ἐπέκεινα Τίγρεδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, Satrapæ trās Euphraten Tigrimque habitantes. Arrian. in 6, καὶ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου εἰς τοὺς Σκύθας. Cui oppositū EST Ἐπὶ τάδε, Citra: synonymū AVTEM ὑπέρκεινα, vt annotat Bud. Quò pertinet quod in vulg. lex. est, καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, & si ætas vigorē excesserit. Ibidem illud Aristid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας τῶπῳ, vertitur, Hæc sunt supra omnem democratiam. ‖Est verò etiam aduerbium temporis, vti dixi. Isocr. 147, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν εἰς ταύτην τὴν χώραν εἰσέβαλλον, id est Bud. interpr. Ante illud tempus, Ante huius cladis tempora, Retro actis temporibus. Idem Helen. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον οἱ δυστυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἠξίουν ἄρχειν, Ante illud tempus, Ante bellum cum Troianis pro Helena recuperanda gestum. Vnde mox in redditione subiicit, μετ' ἐκεῖνον δὲ τὸν πόλεμον. &c.

ἘΠΙΚΟΥΡΟΣ, ὁ, ὁ & ἡ, Qui oppugnatis auxilio venit, Auxiliator: quēadmodum σύμμαχος, belli inferendi socius. Il. ζ, Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. Hermipp. apud Athen. lib. 1, ἑκάστης πόλεως ἢ χώρας ἰδιώματα describēs, Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. Vnde Hellen. 7 apud Xenoph. quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorum τεκμήριον affert ὡς ἐπικούρων ὁπότε δεηθεῖέν τινες, οὐδένας αἱροῦνται ἀντ' Ἀρκάδων. Plut. Pericle, νεῶν ἐπικούρων τοῖς Σαμίοις προσφερομένων, Nauibus subsidium ferētibus Samiis. ‖Ἐπίκουροι apud Thucydidem lib. 6 pag. 216, dicuntur quos paulo antè δορυφόρους vocarat: ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φέρειν τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. sic etiā p. præcedēte; videlicet 215, ἐπικούρους schol. exponit φύλακας. vbi dicit τοῖς μὲν πολίταις φοβερόν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές. ‖Ἐπίκουρος generaliter accipitur pro quouis auxiliatore & opitulatore. Vt apud Euripidem Orestes patrem apud inferos agentem rogat, ἐπίκουρον μολεῖν τοῖς δεομένοισι. Sic apud Thucydidem l. 3 dicitur, τὰς παλαιὰς ἀρετὰς debere τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικούρους εἶναι. Apud Xenophōtem verò lib. 7 Pæd. de eunuchis dicitur, ἄδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται. Apud eundem ἐπίκουρον ψύχους, ferēs auxilium & remedium contra frigus. De etymologia autem huius vocabuli vide in ἐπικουρέω. ‖Ἐπίκουροι Hesych. præter βοηθοὶ & σύμμαχοι, sunt etiam ἐπίσκοποι: item ἧλοι ξύλινοι. ¶Ἐπίκουρος est etiam philosophi nomen qui summum bonū in voluptate collocabat. VNDE Ἐπικούρειος, Epicureus, Qui Epicurum sequitur. Item adiectiuè de re aliqua dictū, vt ἐπικούρειον δόγμα, apud Plutarchum. & ἐπικούρεια ἄσθμα in Epigr.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, Auxilium. Isocr. Busi. τοῖς σώμασιν ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν. Xen. Hell. 6, ἐπικουρίας δεόμενοι. Et ἐπικουρίαν ποιήσασθαι apud Thucydidem lib. 1, pro Auxiliū ferre, βοηθεῖν. Apud eundem lib. 8, ἐπικουρίᾳ σωζόμενοι, Auxiliaribus copiis incolumes redditi. Auxilia etiam Lat. plur. num. appellant.

Ἐπικουρικός, ή, όν, Auxiliaris. Thucydides lib. 7, φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' ἀνάγκης, ὥσπερ τὰ σφέτερα, ὄντα, Res eorum perituras, vt quæ magis auxiliari exercitu quàm militibus necessitate coactis starent. Et Ἐπικουρικὸν n. gen. Auxilia, Auxiliares copiæ. Thucydides lib. 4, μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν.

Ἐπικούριος, ου, ὁ, Apollinis epitheton ab ope ferenda, Auxiliaris.

Ἐπικουρέω, ῶ, Auxilior, Auxilio venio, Suppetias fero, propriè iis qui bello petuntur. Iliad. ε, de Amphio, ἀλλά ἑ μοῖρα Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας. Item generaliter. Opē fero, Auxilio venio. X. Pæd. 7, ἐγὼ δ' ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. Idē νόσοις ἐπικουρῆσαι, dixit, Morbis auxiliaria adhibere remedia. Vult autem Etymolog. præpos. ἐπὶ in hoc vocabulo significare τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον, quoniā κούροις, hoc est iuuenibus, decet

πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν. VNDE Ἐπικούρησις, εως, ἡ, Opitulatio, Auxilium. Eurip. Androm. εὑρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium. ET C. Δυσεπικούρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cui difficulter auxilium ferri potest, Cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητος ἀπορία.

ἘΠΙΠΟΛῆΣ, In superficie, In summitate. Plut. De solert. anim. loquens de hirundinibus, λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι, ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, extremis pinnis aquæ superficiem contingunt. Galen. ad Glauc. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, In summa cute. Sic Alex. Aphrodis. ἡ ψώρα ἐπιπολῆς οὖσα τοῦ δέρματος, in superficie cutis. Et τὸ ἐπιπολῆς, Quod in superficie est, Ipsa superficies corporis alicuius. ἐπιφάνειαν alio nomine dicũt. Idẽ Probl. διὰ τί τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, sũma cutis seu sũma corporis pars. Citatur ex eodem κατ' ἐπιπολῆς, per summas partes. (AT ἐξεπιπολῆς quo quidã vsi sunt, simile esse existimantes τῷ ἐξαίφνης, dicentes ἐξεπιπολῆς τοῦ παντὸς, Phrynichus ἄτοπον esse scribit: quemadmodum & apud Lucian. in Solœcista Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου, quum quidam diceret ἐξεπιπολῆς, ipse dixit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, quasi deridens. Citatur tamen ex eodem Luc. de luctu, τὸ πρόσωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύσσειν, faciem per summa laniare.) Exponitur etiam Suprà, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι, Super vetulam sunt. Et ἐπιπολῆς τινος εἶναι, est Editiorem & conspectiorem esse. VNDE Ἐπιπολαὶ Syracusis dicebatur pars ciuitatis editior & eminentior. Thuc. lib. 6, ἐὰν μὴ τῶν ἐπιπολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι· χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου. Etymologiã verò paulo pòst his verbis subiungit, ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω· καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, ἐπιπολαί. vbi ἐπιφανὲς εἶναι & ἐπιπολῆς εἶναι, quasi synonyma sunt. Itidem Bud. apud Aristot. lib. 9 De histor. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστι ἐπιπολῆς ἰδεῖν, interpr. Conspicua est omnibus & manifesta. Apud eundem ἐπιπολῆς ἰδεῖν interpr. In promptu est videre. C. p. 1057.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ET Ἐπιπολιαῖος, (in v. l.) Superficiarius, Qui in superficie tantùm corporis alicuius extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat. Vt ἐπιπόλαιος ὑγρότης, Alex. Aphrod. ἐπιπόλαιον τραῦμα, Lucian. ἐπιπόλαια ἕλκη, Diosc. lib. 1, cap. 87. ἐπιπολαίους λειχῆνας αἴρει, apud eundem lib. 1, cap. 177. ἐπιπολαίους λέπρας ἀφανίζει itidem apud eundem lib. 3. ἐπιπόλαιοι ἀμυχαί, Gal. ad Glauc. ‖ Vnde metaphoricè ἐπιπόλαιος dicitur Leuis, Non profundus, Nõ penetrans. Bud. oppositum esse dicit τῷ βαθεῖ, id est alto: vt ἔννοια βαθεῖα vel νόημα βαθὺ, sententia acuta & altæ intelligentiæ: cui ἐπιπόλαιος opponitur, quasi triuialis & ἡ τυχοῦσα, inanisque. Idem p. 1056 apud Hermog. ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κενὰς exponit οὐ περινενοημένας καὶ βαθείας, sed inanes futilésq; & superficiarias, in quibus nihil est sensus reconditi. Suidas quoque illud, ὁ δὲ Σιλβανὸς, ἐπιεικὴς μὲν ἦν, καὶ τἄλλα ἱερὸς καὶ ἁπλούστερος τὰ ἤθη καὶ ἐπιπόλαιος, exponit οὐ βαθὺς, forsan pro Non vafer, & qui aliud in pectore clausum haberet, aliud in lingua promptum. Apud eũdem Suidam τὸ ἐπιπόλαιον ex quodam dialectico, esse dicitur πᾶν τὸ ἐκ βραχείας ἐπιστασίας ἐλεγχόμενον: cuiusmodi sunt quædam ἐρωτήσεις καὶ προτάσεις & συλλογισμοὶ, qui ἐπιπόλαιον habent τὸ πιθανόν. vbi argumenta quæ adferuntur, probabilia quidem tanquam in superficie apparent, at reuera & in se talia non sunt. ‖ Ἐπιπόλαιος, Extans, Nõ intus latens. Sic capitur illud Xen. Symp. οἱ μὲν σοὶ [ὀφθαλμοὶ] τὸ κατ' εὐθὺ μόνον ὁρῶσιν· οἱ δὲ ἐμοὶ, καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ἐπιπόλαιοι εἶναι, Quia sunt emissitii & extantes. ‖ Vnde metaph. capitur pro Euidẽs, Non obscurus, Perspicuus. Aristot. Rhet. 3, διὸ οὔτε τὰ ἐπιπόλαια τῶν ἐνθυμημάτων εὐδοκιμεῖ, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοούμενά ἐστιν. ἐπιπόλαια γὰρ λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι. Ἐπιπόλαια enim (inquit Bud. p. 1057) ab ipsis Græcis dicũtur Quæ non intus latent, sed per summa apparent. Aristot. Polit. 3, ἢ τοῦτο ἐπιπόλαιον ψεῦδος; euidens mendacium. Et in eodem, ἐπιπολαιοτάτη τῆς ἀπορίας ζήτησις, facillima & maximè euidens quæstio. Sic 1 Ethic. cap. 5, φαίνεται ἐπιπολαιότερον εἶναι τοῦ ζητουμένου. VNDE Ἐπιπολαίως, In

A superficie, idem quod ἐπιπολῆς. Suid. ex Iosepho, τιτρώσκει αὐτὸν ἐπιπολαίως, In summa cute. ‖ Item Leuiter, Non vehementer, Bud. ex Aristot. Probl. καὶ ἡ χολὴ δὲ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ἐπιπολαίως οὖσα. Aristot. Ethic. 9, cap. 5, προσπαίως εὖνοι γίνονται καὶ ἐπιπολαίως στέργουσιν, leuiter. Q. d. in superficie pectoris amorem hærere, at non in ipso corde radices egisse. de quibus paulo antè dicit, εὖνοι μὲν γίνονται, καὶ συνθέλουσι, συμπράξαιεν δ' ἂν οὐθέν.

C. Ἐπιπολαιόρριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius radices per superficiem
B tantùm terræ sparsæ sunt, non in imam terram penetrant, Radices per summa agens, Radices habens summæ terræ adhærentes. Theophr. De hist. plant. lib. 1 cap. 31, ἐπιπολαιόρριζα, ἐλαία, ῥοιὰ, μηλέα, κυπάριττος. id est (vt Plin. interpr. lib. 16, cap. 31) Oleæ, malis & cupressis per summa cespitum descendit radix.

Ἐπιπολάζω, F. άσω, In superficie sum, Per summa feror, Exto, Existo, Bud. Innato, Fluito: idem quod ἐπικυματίζω & oppositum τῷ ὑφίσταμαι, id est Subsido. Aristot. ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἔγχελεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων. id est, Plin. interpr. Exanimes pi-
C scium solæ anguillæ non fluitant. Aristot. de testudinibus in summa pelagi euectis, πονοῦσι δὲ καὶ ἀπόλλυνται πολλάκις ὅταν ἐπιπολάζουσαι ὑπερξηρανθῶσιν. καταφέρεσθαι γὰρ οὐ δύνανται πάλιν ῥᾳδίως. id est (eodem Plin. interpr.) Ita vt solis vapore siccato cortice, non queant mergi, inuitæque fluitent. Geopon. ᾠῶν τὸ μὲν ἀποδέον, ἐπιπολάζει· τὸ δὲ πλῆρες, καταφέρεται κάτω. id est (vt Varro scribit) Ouum quod inane, natat: plenũ, desidit. Et quod Columella de humo repastinata dicit, eam, dum recens
D est, solutam laxatámque velut fermento quodam intumescere: quum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensatam subsidere, ac velut innatantes radices vitium summo solo destituere, Bud. Græcè reddit ἐπιπολαζούσας. Philo De mundo, γῆς μὲν θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης, ὕδατος δὲ ἐπιπολάζοντος, aqua autem illi innatante. Aristot. lib. 1 Meteorol. dicit [illegible] ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, id est, Bud. interpr. In summo ferri. Xenoph. Œcon. οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος, vbi significat in [illegible]o terræ
E stratam esse herbã & inutiles frutices: hoc est ἐπιπολῆς αὐαίνεσθαι, vt paulo inferius. Bud. ‖ Ἐπιπολάζον apud Hippocr. idem quod πλεονάζον, hoc est redundans, vel quod sincerum est aliisque impermistum, vt annotat Galen. Cõm. in lib. De nat. hum. Gorræus. Sic & Budæus ἐπιπολάζειν exponit Redundare, ὑπερβλύζειν, annotátque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo. ‖ Ἐπιπολάζω ab eodem Bud. exponitur Multus sum & frequens, id est abundans. Luc. 38, ὥστε καὶ πολλοὺς ἀποθνήσκειν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ
F ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον. Aristot. De gener. animal. lib. 1, de menstruis loquens, οὐ μὴν ἐπιπολάζουσί γε αἱ καθάρσεις ὥσπερ ἀνθρώποις. Et in 6 De histor. animal. ἀπορεῖται δὲ καὶ ἡ τῶν ἐπιπολαζόντων μυῶν γένεσις καὶ ἡ φθορά. Eidẽ B. ἐπιπολάζειν dicũtur quæ abundãt & frequẽtia sunt, passimq; in vita hominũ sunt & videntur, ex Aristot. Eth. 4, ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαρίεντες, etiam scurræ, faceti & vrbani vocantur, quum ridicula inter homi-
G nes nimium frequententur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho, σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταυτηὶ λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. ‖ Ἐπιπολάζω, Emergo, Existo, Emineo, Inclaresco, vt idem Budæus interpr. Vnde metaphoricè, sicut & Emergo apud Latinos, capitur. Demosth. 3 Philipp. de Philippo, ἐν τρισκαίδεκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν, οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας, Quibus emergit, Quibus, quum obscurus antea esset, eminere & inclarescere incipit. Isocr. ad Philippum, τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι, τὰς δὲ ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. vbi ἀτιμοῦσθαι & ἐπιπο-
H λάζειν sibi mutuò opposita sunt. Idem in eadem orat. οὕτω κακῶς πεφρόντισται τῶν πραγμάτων, ὥσθ' ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον πάλιν ἐπιπολάσαι, καὶ κυρίους γενέσθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας. Luc. πολὺν ἤδη χρόνον οὐκ ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτῆς. In malã partem quoque capitur interdũ hoc verbum

verbū pro Emergere itidē & Inualescere. Philo lib.3 A De vita Mosis, ἡ πολλοῖς πολλαχοῦ μυρίων κακῶν γενομένη περὶ πρωτείων στάσις, ἐπεπόλασε, Illa de principatu contentio & seditio hic etiam inualuit. Idem Philo De vita Mosis lib.1, δι' ἐπιπολάζουσαν ἀσέβειαν, τῶν οἰκητόρων, inualescente cultorum impietate. ‖Apud Aristotelem autem Ethic.1, cap.4, δόξας μάλιστα ἐπιπολαζούσας ἢ δοκούσας ἔχειν τινὰ λόγον, B.interpr. Celebres & maximè commendabiles, Eminentes. Et sic accipiendum esse scribit & paulo inferius. ‖Ἐπιπολάζειν capitur & pro Efferri & Ferocire, apud Dionys. Halicarn. lib.11; vt est B in v.l. Quo sensu dici videtur apud Xenoph. Lacedæm. Polit. τηλικούτοις μέγιστον μὲν φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δ' ὕβριν ἐπιπολάζουσαν. ‖Ἐπιπολάζω, Appareo, Euidens sum. Sic B.Comm. in illo Quintil. lib.7, Illi verò quib' propositum quidem melius, sed cura in proximo est, hæc velut innatantia videbuntur: annotat Innatātia dici pro manifestis & in promptu positis, Græcorum more, qui ἐπιπολάζοντα dicunt.

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, Innatatio cibi in ventriculo. Bud. ‖Itē C Lasciuia. v.l.

Ἐπιπόλασις, εως, ἡ, Superlitio. v.l.

Ἐπιπολαστικὸς, οῦ, ὁ, Fluitans, Innatans, Redundans: seu Qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet. Aristot. Probl. ἐμεῖν μάλιστα ποιεῖ τὰ ἐπιπολαστικά. Idem, ἀηδὴς δὲ ὢν ὁ ὑδαρὴς οἶνος ἐπιπολαστικός ἐστι. huiusmodi esse τὰ λιπαρὰ καὶ πίονα καὶ γλυκέα, dicit in sect.21, Quorum sensus etiam post concoctionem remanet in ventriculo. Bud.

ΕΠΙΤΗΔΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, Idoneus. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Ἐς δ' D ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, idoneos & habiles. Hoc enim vocabulum (vt tradit Eustathius) antiqui pluralis esse numeri volunt à nominatiuo ἐπιτηδής: dici autem ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, exempto ι, vt ἀκλεὲς alicubi pro ἀκλεεῖς, & Odyss. ε, Μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέονται, pro παλιμπετεῖς. ΑΤ Ἐπιτηδὲς, aduerbium est, sicut ἀληθὲς ab ἀληθής. significat autem ἐν ἔργῳ, ἐπιτηδευτῶς, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οἷόν τινος. id est Studio, Data opera, Consultò, Cogitatò, Opera consulta, De industria (vt Bud. in- E terpr.) Odyss. δ Minerua Telemacho dicit, Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν, Ἱέμενοι κτεῖναι, summo studio tibi insidias struunt: ἐπιτηδείως, vt breuium scholiorum autor exponit. V.l. interpr. Ex composito, Compo sito, ex Virgilio. Eust. verò hic quoq; nominatiuum esse vult pro ἐπιτηδεῖς: vnde & ἐπιτηδὲς apud eum scribi tu- Thucyd. lib.4, καὶ γὰρ τοῖς Μεσσηνίοις πρότερον ἐπιτηδὲς ὁ Δ. μοσθένης προὔταξε, Consultò, De industria. ἐσκεμμένως. Apud Plut. De Socr. quum dixisset quidam, ἀπαρρησίαστον φυγὴν ἀντὶ τοῦ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ, respondet alter, εἰς F καιρὸν καὶ ὥσπερ ἐπιτηδὲς. Et apud Suidam, οὐκοῦν ἐπιτηδὲς ξυνελέγημεν. ΕΤ Ἐξεπίτηδες pro eodem. Theophr. De causis plant. libro & cap.5, τῷ ἐξεπίτηδες τι ποιεῖσθαι, data opera & adhibita cura opposita τῷ αὐτομάτως. Demosth. Phil.3, ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ἐμβάλοιεν τὴν πόλιν, aut de industria, aut per imprudentiam. Idem contra Mid. τὸν παρόντα καιρὸν ὃν οὗτος ἐξεπίτηδες πλάττεται. Apud Aristoph. autem Pluto, Οὐκοῦν δικαίως ἐξεπίτηδες ἡ πόλις Ἄρχειν καθίστησι, schol. exponit ἐξ ἀνάγκης, ἢ μάτην: addens, οὕτως οἱ Ἀττικοί. Item, ἀργῶς καὶ μάτην. Annotat verò scribi etiam negatiuè G οὐκοῦν, quæ scriptura expositioni illi conuenientior esse videtur.

Ἐπιτήδειος, α, ον, Idoneus, Commodus, Opportunus. X. Pæd. 6, ἄνδρες ἐπίστευον οἱ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν. Demosth. ἐπιτήδειος καιρός. Thucyd. lib.2, ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν ἐπιτηδείῳ, in loco opportuno. Idem lib.5, p. 191, καὶ ὀλιγαρχία ἐπιτηδεία τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη, commoda, expediens. Et lib.6, καὶ ἦν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον, & siquid aliud expediens & necessarium videatur. H Et cum datiuo apud Paus. Attic. τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς, commodior & magis opportunus. Aristot. Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonstratiuis. Interdum additur præpos. Xen. εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὢν, canis ad o-

uium custodiam aptus. Idem, ἐπιτήδειόν ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. Herodian. l.6, σώματος δεξιᾷ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτήδειοι, idonei ad pugnam. Illud autem Thuc. lib.8, εἰ δέ τις καὶ ἀντείποι, εὐθὺς ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου ἐτεθνήκει, schol. exp. ἀπὸ προσκεπτομένου καὶ ἐσκεμμένου. quæ posterior expositio respicit τὸ ἐπιτηδές: vt sit Consulta opera, quemadmodum Gell. loquitur: vel Speciosa occasione aut prætextu, si priorem schol. expos. sequamur. Iungitur & cum infinitiuo. Synes. ep.130, ἔοικε γὰρ εἶναι τὰ τοιαῦτα σοφὸς ἅτε ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος. vbi exponitur, Idoneus ad infelicitatem tolerādā. Apud Thuc. verò l.8, καὶ γὰρ οὐκ ἐπιτήδειον αὐτὸν εἶναι εἰς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, Valla interpr. Quandoquidem ei hoc non esset cordi. At illud Æschin. contra Ctesiph. ὡς ὁ τὸ ψήφισμα γράψας, οὐκ ἐπιτήδειός ἐστι δίκην δοῦναι, quidam interpr. Non tenetur. ‖Ἐπιτήδειος, Amicus, Beneuolus, Studiosus, Fautor. B. ex Thuc. lib.2, δοκῶν ἐν τῇ ξυνόδῳ τῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος, de duce Lacedæmoniorū. Idē Thuc. l.1, ἦν γὰρ τοῖς Ποτιδαιάταις ἀεί ποτε ἐπιτήδειος. Plut. Amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος, aduersus hospites perhumanus. Idem Bud. apud Basiliū, ἐπιτήδειος ἡμῖν ἐστιν ἐκ τῶν χρόνων ἄνωθεν, exponit Necessarius, οἰκεῖος, Amicitia coniunctus. Citatur etiam cum genit. ὡς ὄντες τῶν Ἀθηναίων ἐπιτήδειοι, velut essent Atheniensium studiosi, ex Thuc. Et ἐπιτήδειοι plur. num. absolutè, vt Latinè Necessarii, Amici, Familiares, apud Demosth. ‖Ἐπιτήδεια plur. num. dicuntur Quæ ad victum necessaria sunt & commoda, Victus, Commeatus: vocabulum apud historicos imprimis vsitatum. Thuc. lib.2, χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια, quandiu habebant commeatū. Demosth. τὰ ἐπιτήδεια ἐργαζομένην καὶ τὴν οἰκίαν θρέψουσαν, victum quæsituram. X. Pæd.4, προσιόντας τὰ ἐπιτήδεια. Et 5, ἐπιτήδεια τειῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια ab eodem Xen. cui oppositum τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονία apud Herodian. & ἀναιζοντες τῶν ἐπιτηδείων, apud eundem. Et apud Xen. ἀνιῶντες τὰ ἐπιτήδεια ἐῶ. Lys. τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιτήδεια, victus diurnus & quotidianus. In epistola autem Iacobi Apost. dicitur ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, quæ sunt necessaria corpori. Cōp. gradus huius vocabuli regularis est Ἐπιτηδειότερος, & superlat. ἐπιτηδειότατος. Dicitur verò ΕΤ Ἐπιτηδειέστερος pro ἐπιτηδειότερος, ΕΤ Ἐπιτηδειέστατος, pro ἐπιτηδειότερος. Cōparatiui exemplum est apud Suid. γὰρ ὁ Μιθριδάτης πάντα ἐνδίκως βασιλεὺς ἦν, ἢ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος. Superl. autē ἐπιτηδειέστατος vsus est Democr. Eust. teste. Sic ab ἀφνειὸς fit ἀφνειέστατος. Aduerbium verò ab ἐπιτήδειος. EST Ἐπιτηδείως. 1. Cōmodè, Vtiliter. Thuc. l.2, μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι, ἀλλ' αὐτοῖς ἑκάστοις, Non ad institutum Lacedæmoniorum, Non vt se accōmodēt Lacedæmoniis. οὐκ ἐπιτηδείως, Ab re. v.l. Reperitur verò ET Ἐπιτήδεος, exēpto ι, pro ἐπιτήδειος. cuius frequens vsus est apud Herodot. VNDE Ἐπιτηδέως idē quod ἐπιτηδείως. Illud autem Herodoti ἐπιτηδέως ποιέομαι, v.l. exp. Officio fungor.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, q.d. Idoneitas, Opportunitas & habilitas. ‖Ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, Propriæ corporū qualitates. Diosc. in præf. l.6. Quo sensu dictū à Cic. De leg. Opportunitates habilitatésque reliqui corporis, annotatur in v.l.

C. Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Non idoneus. Incommodus. vt ἀνεπιτήδειοι βρώσεις. Pla. De leg. ἀνεπιτήδειος συνοικος, ineptus ad humanā consuetudinē. v.l. Ἀνεπιτήδειος, Dissentaneus. B. apud Plut. Apud Thuc. verò l.3, πείσαντας μηδὲν ἀνεπιτήδειον πράσσειν, ὅπως μή τις ἐπιστροφὴ γένηται, exponitur Alienū. ‖Item secundū alterā τοῦ ἐπιτήδειος sign. ἐχθρὸς ab Hesychio exponitur. VNDE Ἀνεπιτηδείως aduerb. ἀνεπιτηδείως ἔχων, par ad munus obeundū idoneus. v.l.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, Inhabilitas. Synes. ep.142, ἡ ἀνεπιτηδειότητα τοῦ χαίρειν μεμψάμενος.

Ἐπιτηδεύω, Fut. εύσω, Studio & data opera aliquid facio. Lucianus, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν ἐπιτηδεύσας δὲ ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, Studio & de industria pro χαίρειν dicēs ὑγιαίνειν. Nonunquā accusatiuo iungitur, exponi turq; Studeo, Operā do, Studiosè sector & co- . Phil. De

vita M.l.1, ἀτέλειαν καὶ ἀκολίαν ἐπετήδευεν ἰδιώτε, studiosè sectabatur, æmulabatur. X. Pæd.7, τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Isocr. ad Nicocl. τὰς δ' ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδευόμενος. Et in pass. apud Xen. Pæd.8, τὸ μὲν μὴ πίνειν μηδὲ ἀποπτύειν ἔτι καὶ νῦν διαμένει, τὸ δὲ πονεῖν οὐδαμοῦ ἐπιτηδεύεται. Plutar. [ἀρετῆς] ἐπιτηδευτέα τοῖς νέοις. Et apud Synes. De insomn. τῶν ἐπιτηδευομένων ἀνθρώποις. Accipitur etiam in malam partem. Thuc. lib.1, τί δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν, atqui istud sequuti sunt seu instituerunt sceleris & maleficii studio. Herodian. lib.6, μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, ne quod spatium superesset vacandi malis artibus. Lys. πολλὰ τοίνυν κακὰ καὶ αἰσχρὰ τούτῳ ἐπιτετήδευται, malitia perpetrata sunt, de industria facta. B. Andoc. ἐπιτηδεύων ἅπαντα πολυτελέστατα, omnia sumptuosè accurata diligentia instituens. ‖ Ἐπιτηδεύομαι, Exerceor, Habilis reddor, Instruor. Xen. Pæd.1, κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας εὑρεῖν. ‖ Illud autem Malach.2, ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, exponitur, Adinuenit deos alienos. ‖ Ἐπιτετηδευμένη λέξις, Affectata loquutio. ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸ σφῆκα (ait quidam gramm. de σφηκίσκος) ad similitudinem efficta & facta, vt Bud. interpr.

Ἐπιτήδευμα, ατος, τὸ, Studium, Institutum, Quod studiosè sectamur: accipitúrque tam in malam quàm in bonam partem. Thuc. lib.1, τετύχηκε δὲ τὸ αὐτὸ ἐπιτήδευμα πρός τε ἡμᾶς καὶ ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἀλόγον, idem institutum & consilium. ἐπιλέγοντες τεκμήρια τῶν ἄλλων αὐτῶν ἐς τὰ ἄλλα ἐπιτηδεύματα παρανομίαν. i. Bud. interpr. Indicia improbitatis colligentes ex vitæ institutis. Idem Thuc. lib.1, τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, ex institutis & moribus regionis. Demosth. Olynth.3, ὁποῖα τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτο καὶ τὸ φρόνημα. Isocr. coniungit ἐπιτηδεύματα καὶ ἐθίσματα. Idem Archid. dicit, τοῖς νομιζομένοις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμμένειν. Herodian. lib.5, ἐζήλου δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκου ἐπιτηδεύματα, hæc sibi de Marci moribus proposuerat. Idem eodem lib. Antonini Heliogabali ἐπιτηδεύματα scribit fuisse, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Apud Plur. Them. illud τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου, vulg. l. ex Cic. interpr. De suo more decedere, & ex Liuio, Decedere suo instituto. Dicitur & ἐπιτήδευμα ποιεῖσθαί τι, Studio habere aliquid, Profiteri. Naz. τὴν σοφίαν ἐπιτήδευμα πεποιημένος καὶ διασώζων. Istud autem Thuc. l.2, ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, Valla interpretatur In mutua quotidianarum actionum suspicione versamur.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, Studium accuratum, Accuratio, Industria. Thuc. lib.2, ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτά, Quibus studiis & institutis, Qua industria. Plutar. ἐπιτείνων τὴν ἀτέλειαν τῆς διαίτης, οὐ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως δεομένην, id est Cura, meditatione, apparatu, Bud. interprete. Dionys. Halicarn. ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἅπαν ἀνθοποιητόν, id est (eodem Budæo interprete) Quod enim vel elatè vel affectatè enuntiatur. Basil. ad Greg. ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ' ἐπιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι, Quæ lugentes consultò cogitatóque faciunt, videri hæc nobis temere accidere. Ἐπιτήδευσις interdum pro ἐπιτήδευμα capitur. Autor Axiochi, ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, Quod porro institutum, Quod studium & vitæ genus.

Ἐπιτηδευτός, οῦ, ὁ, Affectatus, q.d. Nimis accurato studio factus. vt ἐπιτηδευτὴ κόμη dicitur ἡ φενάκη, affectata & apposititia coma. ἐπιτηδευτὴ πρόφασις, affectata excusatio. CVI CONTR. Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Nõ affectatus, Non accuratus. Lucian. De historia scrib. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλα ἐχούσι. Chrysostomus, ἀνεπιτήδευτος βάδισις, incessus non compositus & affectatus. VNDE Ἀνεπιτηδεύτως, Sine vlla affectatione, Non accuratè.

ΕΠΩ, Operor, Ago, Tracto. Item Sequor. ἕπουσιν (inquit Hesychius) ἐνεργοῦσιν, ἀκολουθοῦσιν. At Eusthathius in Iliados o, pag.1031, ait ἕπειν declarare ἐνεργεῖν, & interdum βλάπτειν Ionicè, at ἕπεσθαι ἀκολουθήσειν. Quod ab Eustathio dictum arbitror, quia nullum alterius τοῦ ἕπω signif. (quã ei dat Hesych.) exemplũ habebat: vt nec ego certè vllum habeo. an verò habuerit Hesych. nescio. Sed quod ad composita attinet, eorũ quædam hanc τοῦ ἕπω signif. aliquatenus retinuisse ostẽdam. Cæterùm quod Eustath. ibi breuiter dicit, ἕπειν declarare βλάπτειν Ionicè, alibi paulo latius, Iones ἕπειν dicere pro κακοῦν & περιελαύνειν. vt Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quem tamen locum non satis aptè proferri, in verbo Ἀμφέπω docebo. Hom. Il.ζ, Τὸν δ' εὗρ' ἐνθαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, Ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἁφόωντα. Id est (inquit Eust.) ἀμφέποντα, seu περιέποντα, & περὶ αὐτὰ πονούμενον. Idem verò in hunc Il.o locum, Οὐχ ὁράας οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν; Ἀλλ' ἕπευ, &c. annotat quod paulo antè retuli de differentia τοῦ ἕπειν & ἕπεσθαι. Ego tamen iungendam verbo præpos. περὶ crediderim.

C. ΑΜΦέπω, ET ΑΜΦιέπω, Circũtrecto, Circũsisto contrectans, aut aliter manus admouens, Circa quidpiam aut quapiam versor & occupatus sum. Vnde πυρὶ δαλὸν ἀμφιέπεσκε, Apoll. Arg.1, tractabat. Et δαίτην ἀμφιέπον, l. 2, Conuiuium agitabant. Hom. autem dixit Il. ε, — τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες. Ab eodem ἀμφέπειν dicitur tripodem ignis pro Circum tripodẽ sedulò & laboriosè ferri. Interdum etiam est Foueo. nam Hesych. ἀμφιέπων exponit περιθάλπων. Ex Apoll. autem affertur in v. l. & pro Seruo ac tueor, σκοπιὰς ἄλλος ἀμφιέπεσκε: & pro Obseruo, Ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσι. quos tu locos adi, item Eust. ‖ Exponitur & Persequor. vt Il. λ, Σὲ ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quidam tamen vet. lex. autor apud Eust. ἕπειν esse tradens Ionicè κακοῦν & περιελαύνειν hũc locum in exemplũ attulit, non considerans iungẽdam verbo esse præpositionem.

C. Διέπω, Administro, Rego. Il. α, Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'. Et Il. β, Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. Vtuntur interdum & prosæ scriptores: vt ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός, Aristot. De mundo. Plut. in Amat. narr. ὅς ποτε τὴν ἀρχὴν τῶν Θεσσαλῶν διεῖπε. HINC Δίοπος, Rector, Dispensator, Præfectus, Æschylo. Et apud Plut. in Rom. δίοποι βασιλικοὶ καὶ ἀγελάρχαι. Sed & a διοπτεύω quidam deducunt δίοπος. Vide Eustath.

C. Ἐφέπω, Persequor. Il. υ, Κτεινομένους ἐφέπων. id est διώκων, Eustath. At verò πότμον ἐφέψῃς Il. φ, idem gramm. exponit non solùm διώξεις, sed & simpliciter ἀκολουθήσεις, itẽ καταλάβῃς. Item ἐφέπειν τινὶ ἵππους apud Homerum, pro ἐλαύνειν κατά τινος, id est Agitare aduersus quempiã. Et ἐφέπειν ἵππον μάστιγι pro [illegible]. At verò παραβασίας ἐφέπουσι apud Hesiodũ Persequẽtes. sed eo sensu quo Persequi de vlcisci volentibus dicitur. Vulgò au[illegible] exponitur Obseruantes. ‖ Ἐφέπω, frequens est alioqui & pro Has vel illas se[illegible]es velut consector, Incolo. He[illegible]od. Theog. ἔνθα λίμνης [illegible] ἐφέπουσι. Apoll. Arg.2, ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην. E[illegible]ig. l.1, Ζεῦ Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον.

C. ΜΕΘέπω, Sequens ve ut per vestigia quæro, Inuestigo. ζητῶ. Eustath. exponi[illegible] ζητεῖν & ἐρευνᾶν in hoc loco Il.[illegible] — ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε [illegible]ρασιδ. ‖ Phocyl. γεωπονίην μεθέπειν, Agriculturam exercere. ‖ In vulg. l. ex Lascari pro Persequor: ex Nonno pro ἔχω, habeo.

¶ Ἕπομαι, ET Ἕσπομαι poe. Sequor. Interdum potius Comitor. Od.ω, ὅφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Sed & ἕπεσθαι ἅμα τινὶ apud eundem aliquoties. Aristoph. autem dixit etiã ἕπεσθαι μετά τινος, in Pluto. Sic X. μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἕπεσθαι. Homerus verò dixit etiam μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. (sicut & Matth. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου) ‖ Ἕπεσθαι, Adiũctũ esse, Contingere alicui & inesse. Theognis identidem ita vtitur (inquit Bud.) vt Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη καὶ αἰδώς. (cui simile est apud eundẽ, Παύροις δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ) In vulgatis l. ex Xen. affertur τὰ ἑπόμενα τούτοις, Quæ hos contingunt, Quæ ad hos pertinẽt. Et ex Plut. in Lyc. ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια. pro Respondens his luxus. Itẽ ex Herm. De stat. τῷ μὲν τῷ δικαιῶσαι ἢ δικηκότι οὐχ ἕπεται τὸ βίαιον εἶναι pro Non sequitur vt violentus sit qui &c. vel Non consequitur. Plut. De def. orac. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται pro Magis cõsentaneum est rationi, dixit. HINC Ἑπομένως, Consequenter, Consentaneè. ET Ἑπέτης, ου, ὁ, Pedissequus, Famulus. A[illegible] Ἐπέτις, ἡ, Pedissequa, Famula, Apollon.

C. Ἐφέπομαι, ET Ἐφέσπομαι. ἐφέσπῃς εἰκοσι τῷ θανάτῳ, Eust. At ἐφέσπομαι poeticum est. Antip. Epigr. lib. 1, Δαρείῳ

πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα.

C. ΜΕΘέπομαι, Assequor, in v.l. sed sine exemplo.

C. ΠΑΡέπομαι pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, & velut comes ei adiuncta est. vt Aphrod. Probl. τοῖς εὔροδον παρέπεται πολλάκις καὶ φῦσαν ἐκκρίνειν. ET Συμπαρέπομαι, q.d. Concomitor. Item Præterea obtingo, vel accedo. B. 526, ex Xenoph.

C. ΣΥΝέπομαι, ET Ξυνέπομαι, Sum comes & assecla, Plat. subinde, vt tradit Bud. Idem Plato in epist. ad Dionis propinquos, καὶ ὅσα τούτῳ ἐπιτηδεύματα ξυνέπεται τῷ βίῳ, quod Cic. vertit, Cæteráque quæ comitatur hanc vitam. In v.l. Consectarium idem dixisse annotatur quod Græci τὸ συνεπόμενον. Inuenitur & ξυνέσποντο apud Thuc.

¶ E[illegible], ET Μετέσπον, VNDE partic. ἐπισπών & μετασπών. sed ab illo passiuum etiam part. ἐπισπώμενος. Etiam ἐπίσπῃ in vsu est, vt Il. β, & alibi, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. id est Mortem persequens attingat & assequatur, vt vult Eustathius, qui & secus alibi exponit. ET Ἐπισπόμενοι μνηστῆρσι σφῷ, Od. ω, exponit idem ἐπακολουθήσαντες. Sunt qui & pro Obsequi ac morem gerere accipiant. AT verò Μετασπών, Il. ρ, — θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών, exponitur καταλαβών, Assequutus.

ἘΠΩ, Dico. Ex quo inusitato themate vsitatissimus est aoristus post. εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur. Dicitur autem εἰπεῖν τι & εἰπεῖν τι τινά, & εἰπεῖν τι πρός τινα, item εἰπεῖν τι περί τινος. (sed τι in his duobus post. locis non semper additur) Hom. Odyss. χ, — κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ. Dem. Pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. εἶπόν σε κακὸν οὐδέν. Nihil mali tibi dixi, Nullo maledicto te affeci. Idem, καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. Herodian. εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ αἰδρείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, vt συλλαβόντα εἰπεῖν & συνελόντα, aut συνελόντι εἰπεῖν, & τὸ σύμπαν εἰπεῖν, item ὡς εἰπεῖν, & ὡς ἔπος εἰπεῖν, atq; alia, suis singula vide locis, in Συλλαμβάνω, in Συναιρέω, &c. SED Εἶπα etiam aor. prior. in vsu est. [illegible] πώποτε αὐτὴν οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ἠσχύνθην. Et AB εἶπα quidem imperat. est εἰπόν, AB εἶπον est εἰπέ. Dem. ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω. Et εἴπατε apud D[illegible]num. POETAE autem metro suo indulgentes, non tantùm εἶπα & εἶπον dicunt, sed etiam ἔειπα & ἔειπον: atque adeo in imper. quoque ἔειπε pro εἰπέ. vt Hom. ἀλλά σύ πέρ μοι ἔειπε.

Ἔπος, εος, τό, Verbum, Vocabulum. Il. υ, Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Il. α, Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. Sic autem & Thuc. ἔπη & ἔργα dixit lib. 2, οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δ' ἔργων τὴν ὑπόνοιαν ἡ ἀλήθεια βλάψει. Idem lib. [illegible] λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, Orationes verbis ornatæ. Rara est autem alioqui hæc vox in prosa (quantum meminisse queo) pro Verbum, diciturque potius ῥῆμα. Vsurpatur quidem certè in nonnullis loquendi generibus: vt quum dicit Aristoph. ἔπος πρὸς ἔπος ἐριζόμεθα, contentionem & permutationem verborum in rixa declarans, vt docet Camer. Potissimùm autem vsitatum est ἔπος in his duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, & ὡς ἔπος εἰπεῖν: sed in illo priore ἔπος versum significat, vt paulo pòst dicetur: at in posteriore, licet videatur verbum seu vocabulum significare, minimè tamen in interpretanda illa dicendi formula eo semper vtimur. nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur solùm Vt vno verbo dicam, sed alicubi etiam Vt ita dicam, item Propè dixerim. quam postremam interpretationem omnium aptissimam esse censeo cùm aliis locis, tum huic Plut. Sympos. 4, πάντων δὲ θαυμασιώτατοι, οἱ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἴσμεν. Et isti Philonis, τὴν κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδεμία πόλις ἐστί. Sed affertur ex Plat. alius etiam horum verborum vsus, De rep. l. 1, δίδελσαι πατέρας λέγειν τοι ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, pro An eum qui vulgò sic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpr. puto. imperfectus etiam locus videri potest.

Ἔπος, Carmen heroicum. vnde epici poetæ dicti Latinis. Sed & forte epos dixit Horat. hoc sensu, vt Persius robustum carmen. Xen. ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει Ὅμηρον μάλιστα τεθαύμακα. Plut. εἰς ἔπη ἐξενεγκεῖν τοὺς νόμους. Quod autem figura prouerbiali dicitur οὐδὲν πρὸς ἔπος, etsi ab hac ἔπους signific. sumptum arbitror, minimè tamen verterim cum Erasmo Nihil ad versum, sed Nihil ad rem, accommodatè ad Latini sermonis consuetudinem. Luc. in Philops. οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν· οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. Sic & in Hermot. p. 117 in princ. Dicitur verò & τί πρὸς ἔπος à Platone. Cæterùm de origine huius adagii lege Erasmum, qui & diuersam Alciati de illa sententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Erasmo faciat hic locus ex libello qui Demetrio Phalereo adscriptus est, οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναπληροῦντες, φησί, τὸν σύνδεσμον, ἐοίκασι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς τι καὶ τὸ πρὸς οὐδὲν ἔπος λέγουσιν. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος & pro Temere, ac De nihilo, siue Abs re. vt Erasm. ibidem ex Suida annotat. HINC Ἐποποιός, Heroicorum carminum scriptor, Plato. Sic & Aristot. De poet. τοὺς μὲν ἐποποιούς, τοὺς δ' ἐλεγειοποιοὺς ὀνομάζουσι. ET Ἐποποιΐα, Scriptio versuum heroicorum. Aristot. De poet. ἃ μὲν γὰρ ἐποποιΐα ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγῳδίᾳ. ET Ἐποποιϊκός, Ad ἐποποιΐαν pertinens, vt ἡ ἐποποιϊκὴ μίμησις & ἡ τραγῳδική, Aristot. ibidem.

Alia composita partim ab ἔπος, partim ab ἔπω.

C. Ἀμετροεπής, έος, ὁ & ἡ, Immoderatus seu immodicus in verbis, Immoderatus verborum funditator. de Thersite, Iliad. β.

C. Ἀρτιεπής, έος, ὁ & ἡ, Verborum concinnator, Budæus ex Il. χ, Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων. Item pro Veridicus ex Pindaro Olymp. 6. Et fœm. ἀρτιέπειαι dictæ Musæ ab Hesiodo pro Veridicæ itidem seu Veriloquæ, aut quasi Rectiloquæ: aut etiam pro Disertæ.

C. Εὐεπής, Facundus, Disertus, q.d. Beneloques. εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis, lib. 2 Epigr. εὐεπὴς φωνὴ Xenoph. pro pulchris verbis & aptis, Bud. interpr. Item τὸ εὐεπὲς pro bona versificatione idem ex Plut. affert in vita Homeri. Herodotus autem in Terpsich. εὐεπέα λόγον appellauit τὸν εὔλογον. HINC Εὐέπεια, (alicubi ET Εὐεπία) Facundia. Halic. autem εὐέπειαν in Isocr. appellat aptam verborum compositionem, seu nitorem verborum ET elegantiam, inquit B. Ego posteriorem hanc interpr. malo. Verba autem Halic. sunt, Ἰσοκράτης τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει. Cam. εὐέπειαν esse tradit eloquutionem venustam: & Sophocli in Œdip. orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. bona verba: τῆς εὐεπείας οὕνεκα. nam bene fuerat precatus reginæ nuntius.

C. Εὐθυεπία, Rectum miniméque obliquum dicendi genus. Hesych. εὐθυεπίαις exponit ὀρθολογίαις.

C. Εὑρεσιεπής, έος, ὁ & ἡ, Verborum inuentor seu excogitator, Nouos subinde sermones excogitans. vnde & exponitur Verbosus, Loquax. ET Εὑρεσιεπία, Verbositas. Item, Facundia, Cam. Vide Εὑρεσιλόγος.

C. Ἡδυεπής, Suauiloquus. vt Nestor ἡδυεπής, Il. α. Et Pindaro ἀδυεπὴς λύρα. ET Ἡδυέπειαι Musæ, Hes. Suauiloquæ.

C. Κακοέπεια, Sermo vitiosus. Cui opponitur εὐέπεια.

C. Καλλιέπεια, q.d. Pulchriloquentia, Elegantia & ornatus sermonis, seu verborum, Ornatus sermo. ET Καλλιεπέω, ῶ, Eleganter loquor. vnde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plato in Apol. Dicta elegantibus vocabulis contexta. ET Κεκαλλιεπημένως, Eleganti sermone, Disertè, Bud. Cum ornatu verborum.

C. Ὀρθοέπεια, Recta loquutio. Item Emendata cum suauitate vocum explanatio. Est autem Fabii vtraque expositio. Sed ὀρθοέπειαν quidam etiam accipiunt pro eo genere loquendi in quo propriis verbis vtimur: vt opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ. Platoni in Phædro, ὀρθοέπεια virtus est eloquutionis, Camer. ET Ὀρθοεπέω, itidem pro Rectè & propriè loquor, cui contr. ἀκυρολογέω.

C. Ταυτοέπεια, Repetitio eiusdem rei aliis verbis. Vide Ταυτολογία.

Ἐπύλλιον, ου, τό, Versiculus. Aristoph. in Acharn. de Euripide, ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Item Verbulum.

¶ Ἐπητής, έος, ὁ & ἡ, Facundus, λόγιος, vt exponitur apud Homer. itidemque ἐπητὲς apud Apoll. λόγιαι. Sed [illegible] quoque exponitur, deducendo ab ἔπος. Vide Eustathium, qui & ἐπήτης ab Homeri posteris scriptum fuisse scribit. ET Ἐπητύς, ύος, ἡ, Facundia. Sic etiam ἐπήτυος apud Hom. Od. φ. vide eundem gram.

C. Ἀπειπεῖν, Edicere, Proclamare, Publicè pronuntiare. vt ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ. at ἀνειπὼν κήρυγμα exponitur Edictum per præconem denuntians. Interdum ἀνειπεῖν vertitur etiam Renuntiare, Referre. Plut. in Camillo, ταῦτα δ' ὡς τῇ βουλῇ ἔδοξεν τὰ τοῦ δικτάτωρος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, Quum hæc dictator populo renuntiasset. Apud Xenophontem autem Pæd. 4, ἀνειπεῖν est indicere: vbi scribit, ἐφ' ᾧ ἀπειθοῦσι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν. vt Latinè dicitur Indicere mulctam, Indicere odium. ‖In v. l. Græcol. ex Thucydide citatur ἀνειπεῖν γνώμην, pro Refellere sententiam. ‖Ibidem pro Respondere, ex Luc. in Pseud. τῷ δ' ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. ‖Ibidem, θεοὺς ἀνειπόντας ex Plutarcho in Romulo, redditur Deos deprecantes. ET Ἐπανειπεῖν, Polliceri publico præconio, seu præconis voce. Thuc. ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. id est (inquit Schol.) ὑπέσχοντο καὶ ὑπεκήρυξαν.

C. ἈΝτειπεῖν, Contradicere, Respondere, Responsare, Opponere respondendo. Xen. Hell. 2, ἀντειπόντων δὲ τινων αὐτῷ, πολλῷ δὲ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων. Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι. vbi notandum ἀντειπεῖν habere duos casus, datiuum videlicet cum accusatiuo. Cõstruitur etiam cum πρὸς accusatiuo iuncta. Isocrates, ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Apud Aristotelẽ ἀντειπεῖν cum datiuo est Responsare, eo sensu quo dicuntur serui responsatores. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ lib. 2, de philosophia loquens, ἣν ὥσπερ δούλας οὐδ' ἀντειπεῖν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις δίκαιον. Aliquando verò ponitur sine casu, pro Refragor, Renuo. Aristophanes, ἐγὼ δὲ γ' ἀντείποιμ' ἄν.

C. Ἀπειπεῖν (ET Ἀπειπεῖν, poet.) Interdicere, Vetare. Dem. ἀπεῖπε τῷ Αἰσχίνῃ μὴ ἀποφαίνεσθαι &c. Xen. τοῖς νέοις ἀπειπεῖν μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. autem alicubi Eust. exponit non κωλύσαι solùm, sed etiam λόγοις ἀποτρέψασθαι. Apud eundem poetam interdum pro Denegare, Abnuere. vt Il. α, Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, Ἢ ἀπόειπ'. Sic ex Herodoto, ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, qui societatem abnuit. Itidem, ἀπείπαντο τὴν ἐπικουρίην. ‖Alicubi verò ἀπειπεῖν est Retractare quod dictum est, Pollicitationem renuntiare. Plut. in Crasso, τὰς εἰρημένας γνώμας ἀπειπάμενοι. Tale apud Hom. μῦθον ἀποειπών, Iram renuntians & finiens &c. Vide Bud. p. 50. Et ἀπειπεῖν τὸν υἱὸν Plat. Abdicare filium. quod & ἀποκηρύττειν dicit Aristot. Et ἀπειπεῖν τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν κηρύκων ὕπο, Euripid. Alcest. pro Publicè abdicare paternos lares tuos, Camer. interpr. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν Aristot. Polit. 2, Abdicare se magistratu. ‖Ἀπειπεῖν, Fatiscere, Despõdere animum, Succumbere malis. vt πάλαι ἀπεῖπον ἤδη. Et Xenophon Hellen. 6, ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειπόντων. Sed hoc addo iis quæ vulgò de ista huius verbi significat. traduntur, propriè ἀπειπεῖν (sicut & ἀπαγορεύειν) esse ita fatiscere & frangi animo, vt ne fari quidẽ possis. ‖Ἀπειπεῖν pro simplici εἰπεῖν, si Eust. credimus, Il. ψ, — καὶ ἀληθείην ἀποείπω. Idem tamen grãm. in locis qui alioqui similes huic videri possint, exponit λόγον ἀπαρτίσαι. Cam. Iliad. ι, τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, interpr. Referre, Præcisè dicere. HINC Προαπειπεῖν, quod & προαπειπεῖν. Vnde apud Pausf. Messf. ὅτι προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renuntiata amicitia.

C. ἘΝέπω (SEV Ἐννέπω, metri causa) Dico, Cano, more poetarũ, q. ἀείδουσιν & ἐμμελῶς λέγουσιν, non simpliciter λέγουσι. Od. α, Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα: quemadmodum in princ. Il. Μῆνιν ἄειδε θεά. Hesiod. initio Erg. Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι Δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Dion. De situ orbis, Ἡμεῖς δ' ὦ μοῦσαι σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους. ‖Itẽ simpliciter Dico. Od. ρ, Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα. Paulò pòst, αἴ κέ σ' ἔγω νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ. Aliud exemplum vide in Ἐνισπὴ seq. iente. ‖Item Calumnior. κακολογῶ. Hesiodus Erg. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων. vbi Moschop. exponit διαστρέφων καὶ βλάπτων αὐτὸν ἐν λόγοις σκολιοῖς. Sed malim simpliciter pro Alloquens.

Ἰνοπή, ῆς, ἡ, Vox, φωνή. Apoll. Argonauticõn 1, de Orpheo, Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀπειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ. Exponitur verò & Clamor, Inclamatio. βοῇ τε ἀχῇ

A τε. Il. γ, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς.

C. 2. Ἀπεννέπω, SEV Ἀπεννέπω, Interdico. Eurip. Phœniss. Ἐγὼ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις, id est ἀπαγορεύῃ. Citatur ex eodem in v. l. ἀπεννέπω νιν θαλάμων, exponitúrque, Ipsum meis deprecor auersórque thalamis.

C. 2. Ἐξεννέπω, Eloquor, Edico. v. l. ex Apoll. Arg. & Dionys. De situ orbis.

C. 2. Προσεννέπω, SEV Προσεννέπω, Alloquor, Compello. Euripides Hippol. Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Sophocl. ἥλιον προσεννέπω.

B ¶Ἐνίσπω, idem quod ἐνέπω, Dico. Od. ξ, ἔπος νημερτὲς ἐνίσπες. Il. β, ἄλλος ἐνίσπε, dixit, εἶπεν, ἔλεξεν. Od. ξ, τὰ σαυτοῦ κήδε' ἐνίσπες. Apud Athen. lib. 13 ex poeta quodam, Εἰπέ δ' ἄγε μοι Ἔρωτ, πάρ θ' ἴσασι, καί μοι ἔνισπε. Dicitur verò ET Ἐνισπῶ, περισπωμένως. vnde Od. γ, κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Od. ε, αὐτὰρ ἐγὼ τι Νημερτὼς τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Sic paulo antè νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. Ab hoc per reduplicationẽ initialis syllabæ FIT Ἐνένισπε: sicut ἐνήνοχα ab ἐνέχω.

¶Ἐνίπτω ET Ἐνίσσω, idem quod ἐνίπω & ἐνίσπω. Od. λ, ὁ δέ μοι νημερτὲς ἐνίψει. sicut dixit νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω, & νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. ‖Item Dico, μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, Dico minitabundus: vt Eustathius exponit illud Od. β, ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω. ‖Ἐνίπτω siue Ἐνίσσω, Verbis asperis incesso, Obiurgo. Il. ω, Ἀλλ' ἔᾶς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαέρων ἢ γαλόων. Verbis asperis incessat. At Il. γ, Μή με χολῷ χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. Eust. annotat θυμὸν esse superuacaneum. Il. ο, Ἐκ παῖδας ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν οὓς τέκεν αὐτός. Il. χ, Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Il. ω, ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας Αἰθούσης ἀπέεργε, ἔπεσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων. Ab ἐνίπτω est ET Ἠνίπαπε, aprat.

D med. ἠνίπαπε, interiecto πα. Hom. Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. Od. α, Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. SED ET Ἐνένιπτε hinc est, sicut ab ἐνίσπω ἐνένισπε.

Ἐνιπή, ῆς, ἡ, Increpatio, Obiurgatio, plerũque quæ verbis fit asperis aut minacibus. Il. δ, τὸν δ' οὔ τι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο. Il. ξ, μάλα πέρ με καθίκετο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ. Od. κ, ἐδείδισαν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν. Od. ἐφράσατο — ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς. Et Od. υ, μνηστῆρες ἐνίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς.

E C. Ἐξειπεῖν, Eloqui, Proloqui. Item Renũtiare, Efferre, Euulgare, Prodere. Od. ο, — μή τις τοῦ δῶμα γέροντι Ἐλθὼν ἐξείπῃ, Renuntiet. Plut. in Theseo, ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα. Et ἐξειπὼν τὸ ἀπόρρητον, Naz.

C. Ἐπειπεῖν, (q. d. Superdicere) Insuperdicere. Greg. ἐνταῦθα δὴ λέγει ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμενον ἐκεῖνο καὶ ἄδομενον ἐπειπεῖν, ὡς ἐπαγωγὴν τὸ σύμβολον. Exponitur Postea dicere, item Dictum addere alicui facto. ‖Sed pro Appellare accipi posse scribit Bud. in hoc Synesij loco, ἤδη δέ τις ᾠδῆς ἔοικεν, ὄρνεον ἐκ τόπως ἡδύ. ἰδὼν ἐπειπεῖν Τάων.

F C. ΚΑΤειπεῖν, Deferre, Accusare. Luc. De cal. κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Et Xenoph. autẽ κατειπεῖν τινὸς & pro Accusare: sed alicubi etiã simpliciter pro Dicere de aliquo, seu narrare: vt ὅσας με κατειπεῖν σου πρὸς αὐτὸν ἐπ' ἀγαθῷ τι αὐτοῦ &c. Inte dũ verò cum accus. rei, Detegere, Patefacere. Sed & κατειπέ μοι Aristoph. pro Patefacito, Aperi.

C. ΜΕΤέειπε, q. d. Interloquutus est, seu Interfat' est. vt Od. ξ, Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, Inter eos loquutus est, seu ver

G ba fecit. Et sic alibi sæpe.

C. ΠΑΡειπεῖν, Monere. Interdum cum rei etiam accus. vt αἴσιμα παρειπών, Il. ζ. Sic Lat. Moneo te hanc rem. Nonnũquam Hortor, Suadeo, necnon Persuadeo. Sed & Decipio alicubi exponitur. vt Il. α, Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Sed ego παρειπεῖν admoneo minus generale esse quàm Decipio, & esse Malo consilio seu blanditiis in fraudem impellere quempiam.

H C. ΠΡΟειπεῖν, Prædicere, Prænũtiare. προεῖπε ἡμέραν, Præfiniuit diem, ex Plut. in Publ. προειπεῖν ἀγῶνας, Edicere ludos, ex Xen. Et προειπεῖν τινι πόλεμον, Indicere bellum cuipiam, ex eodem.

C. ΠΡΟΣειπεῖν, Alloqui, Affari, Compellare. προσεῖπε ἑκάτερον υἱὸν ὀνόματι. Greg. τοῦτο προσεῖπεν ἑαυτόν, hoc nomi-

ne seipsum appellauit. Interdum etiam προσειπεῖν pro Salutare. ET Προσέειπεν ἄνακτα, Hom. pro προσεῖπεν, Affatus est.

C. ΣΥΝειπεῖν, Cum aliquo dicere: id est Alicui assentiri, vel Alicui patrocinari. Demosth. in Olymp. ἀξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοι τινὰ συνειπεῖν. Sic Plut. Themist. συνεῖπε τῇ πόλει.

C. ΥΠειπεῖν, Subiicere, Exponere, vt inquit Cam. afferens ex Soph. Aiace, οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις. Et ex Demosth. Pro corona, καὶ ταύτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών, pro Hoc interfatus, seu Vbi hoc monuero. In v. l. exponitur etiam Respondeo, in illo Soph. loco. Sed & ὑπειπὼν pro προειπών, ex Aristoph.

ΕΡΑ'Ω, ῶ, Amo. (ea signif. qua dicitur ars amandi à Nasone) Xen. Pæd. 5, circa princ. τὸ δὲ καλῶν, τῶν μὲν ἐρᾶν, τῶν δὲ οὔ. Et statim pòst, οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Quibus subiungit, καὶ γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato autem in Symposio dixit, ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. Interdum verò (& sæpe quidem) ἐρᾶν dicitur sine adiectione, vt Latinè, Amare, pro Amore captũ esse seu teneri. Sic in quodã Moschi idyllio, Ἀλλ' ἐράω. καλὸν δὲ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι. Hinc particip. ἐρῶν, vt Lat. Amans. ‖ Vtuntur autẽ & pass. voce in eadem signif. vt Athen. 255, de Alexandro, οὕτω Βαγώου ἠράσθη φησί. Sic ἐρασθῆναι τὸ Ἰάσονος Μήδειαν, Luc. At verò Ἐρώμενος passiua signif. Amasius: sicque nomẽ, vnde & dicitur ἐρώμενος τούτου. Significat verò & amicum scorti, vt docet Bud. Et ἐρωμένη fœm. Amasia. Athen. Λαμίας ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου. ‖ Ἐρᾶν, Amare. i. Cupere, Appetere. vt ἐρᾶ λογογραφίας, Plato. Et cum infin. ἐρῶντες ἀναστῆσαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Vide B. 857.

Ἔραμαι, Amo, quod poeticum est. Il. ξ, Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. De diuersa autem huius vocis formatione lege Eust.

Ἐράσμιος, ου, ὁ & ἡ, Amabilis. Luc. ὁ δ' ἵμερός σοι προσχυθεὶς ἱμερτόν τε θήσει καὶ ἐράσμιον. Plut. de Pompeio adolescẽte, τὸ γὰρ ἐράσμιον, ἀξιωματικὸν ἦν φιλανθρώπως.

C. Ἐραχρήματος, Pecuniæ amans, Pecuniæ auidus. Xen.

Ἐρατός, ET Ἐρατεινός, amissso σ, (VNDE Ἐρατεινός) Amabilis. pro quibus in prosa ἐράσμιος. Il. γ, — δῶρ' ἐρατὰ Ἀφροδίτης. Hesiodus — φυλὴν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἀμώμος. Et Il. β, καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς, amœnas. HINC Ἐρατόχροος, in Epigrammat. Amabili corpore prædita. ET Ἐρατίζω, Amo, Cupio. Hom. cum genit. INDE & Ἐρατώ, vna Musarum: de qua vel potius ad quam Ouidius, — nam tu nomen Amoris habes. ET COMPOS. Πολυήρατος, verso ε in η, (q. d. Multiamabilis) Periucundus, Peroptabilis. vt πολυήρατος γάμος, Odyss. ο. Sic dicitur πολυήρατος ἥβη. ITEM Ἐπήρατος itidem pro iucundo hinc factũ videri potest, ἐ mutato in η. EX hoc autem quidam putarunt τὸ ἐπήρα esse factum: vt videlicet dicatur ἐπήρατα. Ilia. α, — μητεὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, pro Gratum seu iucundum obsequium deferens. aut vno verbo, Gratificans Vide Eustath. Cæterùm ἐρατὸς illud à quo ista omnia deriuantur, sunt qui pro ἐραστὸς dici velint: alii τὸ ἐρατὸς quidem ab ἐράω, at ἐραστὸς tanquam ab ἐράζω esse tradunt. EST autem & comp. Ἀνέραστος, Inamabilis, Inuisus, vt ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα. ET Ἀξιέραστος, Amari dignus. Xen. τέκνα ἀξιέραστα. Plutarch. in Romulo, ἀξιέραστον αὐτὴν θεοῖς γεγονέναι.

Ἐραστής, οῦ, ὁ, Amator. vt ἐρώμενος, amasius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item pro Amicus. Bud. 857. Et cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ. Item generaliter pro amatore & studioso rei cuiuslibet. vt ἐραστὴς ἐπαίνου, Xen. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς, Plut. Camillo. & ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. Et cum infinit. obtinente locum genitiui, cum artic. Aristoph. τοῦ πιεῖν ἐρασταί. Sed & in malam partem apud eundẽ in Nub. πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων. ET Ἐράστρια, Amatrix, Poll. COMP. Φιλεραστής, Qui diligit amatorem seu amatores. Plato Symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται. ET Φιλεραστία, Amor quo amasius suũ amatorẽ cõplectitur. B. ex eodẽ Symp. ὡς ἐγὼ τούτου τὴν μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν ὀρρωδῶ. ET Φιλεραστεῖ, Diligo amatorem seu amatores.

A C. ἈΝΤερ́άω, ῶ, Vicissim amo, Mutuo amore prosequor, In amore respondeo, cum genit. ἀντερᾶν, inquit Bud. Redamare: vt ἐρωμένη redamat ἐραστήν. Luc. ἀντερῶσης αὐτοῦ. Sic passiua voce ἀντεράομαι, redamor, vt ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, Quæ vicissim ab illo amabatur, Quæ ab illo redamabatur. ‖ At cum datiuo, ἀντερᾶν τινι, est Riualem esse. Et ἀντερᾶσθαι passiua voce, significatione actiua, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος. id est, Riuales fuisse Lunæ in amore Endymionis, q. d. Aduersus Lunã amasse Endymionẽ, vel aduer

B santes Lunæ, Aduersarias Lunæ fuisse in amore Endymionis.

Ἀντεραστής, οῦ, ὁ, Riualis, Æmulus alicuius in amore. Xen. ἀντεραστὰς appellat procos, de Atalanta loquens.

C. ΣΥΝερ́άω, ῶ, Simul amo. Aut, In amore iuuo: vt accipi videtur συνερᾶσθαι à Moscho in Idyllio ad vesperum, — καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι. Sic Ouid. dixit, Flumina deberent iuuenes in amore iuuare.

¶ Ἔρως, ωτος, ὁ, Amor. ὁ τῶν καλῶν ἔρως. Luc. Amor quo prosequimur pulchras. Plut. De prud. anim. ἡ δὲ πρὸς τὸ Ἰασέα

C παῖδα τοῦ δελφῖνος εὔνοια καὶ φιλία, δι' ὑπερβολὴν ἔρως ἔδοξε. ‖ Ἔρως, Amor, Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter Amores, Cupidines. Xenoph. ἴσως δὲ καὶ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται. VNDE Ἀντέρως, Cupido illi Cupidini contrarius. de quo Cic. Item, Deus vltor eorum qui amantes spernunt, ex Pausania.

Ἔρως generaliter pro quouis amore seu desiderio alicuius rei. vnde dicitur ἔρωτα ἔχω τούτου à Plat. Huius rei

D desiderio teneor. Et ἔρωτα ἔχω τοῦ καταμαθεῖν, ab eodẽ. Itẽ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως, Luc. ad Nigr.

C. Ἐρωτοδιδάσκαλος, ου, ὁ, Amoris præcepta seu artem amãdi tradens, Amandi præceptor. Ouidius amoris etiam præceptorem se vocat.

C. Ἐρωτοληψία, Perditus amor quo quis captus est. Ex Gaza de senect. pro flagitiosa libidine & perdita. ET Ἐρωτόληπτος, Perdito amore captus, ex Suida in Κάτοχος.

C. Ἐρωτομανής, έος, ὁ & ἡ, ET Ἐρωμανής, Insanè seu perditè amans. Athen. ἀλλ' ἐρωτικὸς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἐρωτομανὴς δ' οὔ.

E VNDE Ἐρωτομανία, ET Ἐρωμανία in Epigr. Insanus amor. ET Ἐρωτομανέω, ῶ, Insano amore captus sum.

C. Ἐρωτοπλοεῖν, In amore nauigare, ex Epigr. in v. lex. Vide an dictum sit vt ab Ouidio, Siquis amat quod amare iuuat, feliciter ardet: Gaudeat, & vẽto nauiget ille suo.

C. Ἐρωτοποιὸς ὀρφὴς ex Apoll. Amorem pariens & alliciens.

C. Ἐρωτοτρόφος, Nutrix amoris, id est mater. Veneris epithetum.

C. Δυσέρως, Qui infelici aut etiam pernicioso amore tenetur. Item Perditè amans. Theocr. δυσέρως τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. Vide B. 833. Et cum genit. ex Luc. οὐκ ὀλίγους

F αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας pro Ita perditè te amantes. Xen. autem dixit aliquem esse δυσέρωτα τῶν ἀφροδισίων, pro Amore perdito rei venereæ captum. Item ipse ἔρως dicitur δυσέρως & δύσποτμος à Plutarcho in Pericle. HINC Δυσερώτως διακεῖσθαι, pro Perdito amore captum esse, aut infelici.

Ἐρωτικός, Ad amorem pertinens, Amatorius, Ab amatore proficiscens. δεήσεις ἐρωτικαί, Plut. Pol. pr. Et ἐρωτικὸν πάθος, Theophyl. τοῦτο ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, Luc. Minimè amatori conueniens, seu amatorem decens. Et τὰ ἐρωτικά, Res amatoriæ, seu Artes amatoriæ. Luc. παιδεραστὴς

G εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. Itẽ ἐρωτικὰ apud Plut. pro festo quod Amori celebrabatur: de quo vide paulo pòst. Sed ἐρωτικὸς dicitur etiã aliquis pro In amore valde propensus, itẽ pro Rerũ ad amorem pertinentiũ peritus. X. Apomn. 2, ἴσως ἄν τι σοὶ ἀγὼ συλλαβεῖν εἰς τὴν τῶν καλῶν κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι. HINC Ἐρωτικῶς, Amatoriè. Et ἐρωτικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, Amore teneor seu captus sum. Et cum gen. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν. Xen. Vo-

H luptatum desiderio teneor.

Ἐρώτιον, Paruus Cupido, Imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis in Epigramm. ET Ἐρωτίδειον, idem. AT Ἐρωτίδια, Festum Amoris Thespiensibus, apud Athenæum: quod à Plutarcho ἐρωτικὰ vocatur.

ΕΡΓΟΝ, ου, τὸ, Opus, Factum, Res. ἔργον ἐπείχεσθαι, Od. ρ, quod Lat. Opus facere. ἤ ἔπος ἠὲ ἔργον aliquoties apud Hom. quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et πολεμήϊα ἔργα, Od. μ, Facta bellica, Res bellicæ. Sic variis in locis ἔργα vocabulo Res reddi debet. vt ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, quod sæpe occurrit: & μέγα ἔργον, res magna. Sed & ἔργα alicubi Ministeria, item Negotia aptius vertitur. quæ ego lectoris iudicio relinquo: exempla enim omnium afferre longum esset. Venio igitur ad solutam orationem. Cic. in Plat. Timæo, ἔργον & ἔργα Opus & opera interpr. Et apud eundem De leg. lib. 12, ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἐμμήνου, vertit, Textile ne operosius quàm mulieris opus menstruum. Et ibidem, χῶμα δὲ μὴ χωννύναι ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον, reddit, Extrui sepulchrũ altius q̃ quod quinque dieb⁹ homines quinque absoluerint. Cic. ἔργα καὶ ἐπιμέλειαν vertit operam & diligentiam in Œcon. Xen. Apud Thuc. ἔργου ἔχεσθαι, quod Lat. Rem exequi, lib. 2, ὥστε εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι καὶ ἰέναι ἐς τὰς οἰκίας τῆς ἐχθρᾶς. At Demosth. ἔργῳ & πράξει copulauit. Passim verò ἔργον opponitur λόγῳ: quod tamen apud Thuc. potissimùm obseruaui. includitúrque alicubi ἔργῳ veritatis quædam signif. vt lib. 1, καί τι ἐλέγετο ἄστα λεὼς ἦν. ὧν ἄρα ὁ λόγος τῷ ἔργου ἐκράτει. q. d. Sed hæc sanè prædicatio supra rem ipsam suprâque verum erat. ‖ Ἔργον peculiariter interdum de bello, vt & Lat. Res gerere. Sic & Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, In re gerẽda, In ipso conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι apud eundem. Quinetiam τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Troianum bellum appellauit. Sed affertur & τὰ ἔργα ex Polybio (quũ dicit προσάγειν ἔργα τοῖς τείχεσι καὶ μηχανάς) in ea signif. qua Opus dixit Liuius, Opere demum ac vineis iniunctis muro cepit. ‖ Ἔργον alia signif. peculiari de opere quod fit ruri, vt exponitur Od. ξ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. At verò ἔργα plur. num. vtrique scriptores vocant terram in qua opus factum est, id est cultam. Latini Culta neutro itidem genere vocant & Arua. Et quod Virg. dixit, — hominúmque boúmque labores, possumus ex Hom. reddere βοῶν καὶ ἀνδρῶν ἔργα. Opponi autem his ἔργοις ὀργάδα docet B. p. 274. Cæterùm ἔργον inde esse vnde & ἔρυμα, facilè crediderim. qua tamen de re nihil apud grãm. reperio. Ἔργον ποιοῦμαι sequente infinit. pro Contendo, Laboro, B. p. 274, ex Plat. & Xenoph.

Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην, Soph. Aiace. vt Lat. dicitur, Nihil opus est, sequente infinit. ‖ Itẽ cum genit. ex Aristoph. Pluto, οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, Nihil opus est strophis.

Σὸν ἔργον μηδένα πίστων ἀφιέναι, Tuum officium est, Tuæ sunt partes, Tui est muneris. Sub. autem δεῖ, quod & additur aliquando. Vide Bud. 176. Dicitur & ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν à Xenoph. Mei muneris est hoc perpendere. ‖ At verò ex Aristoph. affertur οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, pro Non standum est nobis.

Ἔργον τούτων τὰ χρήματα, Demosthenes in Aphobum, Quæstus & vsura. Vide Bud. 271. ‖ Fortasse autem huc referri potest & is vocis ἔργον vsus qui extat in isto Synes. loco, κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κερεάλλιος· ὡς ἄξιός γε ἦν ἔργον γενέσθαι τῷ περὶ ἦν χειμῶνος, dignus erat qui tempestate proxima conficeretur & perderetur, interpr. Bud. Ideo autem ad præcedentem signif. referri hanc posse suspicor, quòd vulgò vnusquisque in lucro deputare soleat hostis sui profligationem. Fieri tamen etiam potest vt simpliciter dicatur aliquis ἔργον esse illius à quo perditur & profligatur, quod videlicet hoc illi tãquam opus propositum sit in quo se exerceat. Idem Synes. ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν alibi dixisse videtur pro Obnoxium esse sycophantis.

Ἔργον δεῖ, Difficile est, Operæ pretium est. aut etiam Hoc opus est, vt Virg. Hoc opus, hic labor est. Xenophon, ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι.

ΑΤ Προὔργου dicitur pro πρὸ ἔργου (quod & ipsum alicubi legitur) pro Quod operæpretiũ est & præuertẽdum. [illegible] Aristoph. Pluto, κωλύειν τὶ τῶν προὔργου ποιεῖν, aliquid [illegible]orum quæ in rem præcipuè sunt. προὔργου

A τι καὶ ἀναγκαῖοι, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου esse εἰς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτο. Plat. De rep. l. 2, ἐάν γε προσδοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν: Ibidem καὶ ἄρα τι προὔργου ἡμῖν δεῖν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν &c. Confert nobis, Vtile est. Item cum infinit. ex Demosth. καὶ μηδὲν εἶναι προὔργου περὶ αὐτῶν τι λέγειν, non esse conducibile. Vide Bud. 714 & 715. Πρὸ ἔργου autẽ Aristot. Metaph. δ, ἔσται γε πρὸ ἔργου πρὸς τὴν παροῦσαν σκέψιν. HINC Προυργιαίτερον, Potius, Antiquius. Polyb. οὐδὲν ἐποιοῦντο προυργιαίτερον, Nihil potius aut antiquius duxerunt. Vide Bud. 714.

B C. Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, Qui vrget opus. VNDE Ἐργοδιωκτέω, ῶ, Vrgeo opus ex Gr. Bibl. interpr.

C. Ἐργοδότης, Qui opera distribuit, Qui pensum dat. Naz. Φαραὼ τὸν ἀγριώτατον τύραννον, & τοὺς πικροὺς ἐργοδότας. A Bud. exponitur etiam Operis locator (sicut ἐργολάβος Operis conductor) ET Ἐργοδοτεῖν, Opus locare.

C. Ἐργεπιστάτης, Qui operi seu operibus præest. Poll. ex Epicharmo.

C C. Ἐργολάβος, Qui opus faciundum suscipit seu conducit. Redemptor. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Itẽ ἐργολάβοι sycophãtæ & quadruplatores. B. 228. ET Ἐργολαβία, Operis faciundi susceptio, Redemptura, vt quidam interpr. ex Liuio. ET Ἐργολαβέω, ῶ, Opus faciundum suscipio, Redempturas facio, vt mancipes & conductores solent. Xen. ἐὰν ἀνδριάντα ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. Dicebãtur ἐργολαβεῖν interpretes etiam & sequestres qui iudiciis corrumpendis aut eiusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabãt. Vide Bud. p. 80. & 228.

D C. Ἀεργὸς, οῦ, ὁ & ἡ, Qui feriatur ab omni opere, Nullum opus agens. Il. ι, ab Homero τῷ ἀεργῷ opponitur ὁ πολλὰ ἐοργώς. id est Qui multa egit, Qui multũ laborauit. Od. τ, — οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικος ἅπτηται, id est Non patiar otiari, vel otiosum esse, vel Cessare, Ab omni opere feriari. ‖ Ἀεργὸς, Iners, Piger, Deses. Hesiodus Ergis, ὃς κεν ἀεργὸς ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀρμήν. Idem ibidem, λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. ‖ Item ἀεργὸς, Non cultus, Non aratus, Inaratus, vt ἀεργὸς γῆ, vel χώρα. cui opponitur [illegible], vel κατεργασμένη, seu κατεργος. Sic apud Theophrastum De caus.

E 1, τὰ ἀέργα siue ἀργὰ opponuntur τοῖς εἰργασμένοις, vt Bud. notat. Sciendum est autem pro pigro dici potius à poetis ἀεργὸς, in prosa autem ἀργός.

Ἀεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annotatur, sed rarius.

Ἀεργία, ας, ἡ, Cessatio ab opere. Alciphron initio epist. 1, ἀεργία παντελὴς ἦν, Cessabatur ab omni opere. ‖ Apud Homerum ἀεργίαν vult Eustathius significare etiam inertiam, id est artis ignorationem, siue artis imperitiam: in hoc versu, Od. σ, Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀΐαξ ἔνεκ' οὐ κομίζει. Itẽ, Inertia, Desidia, Pigritia. Hesiod. Ergis, ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. ‖ Ἀεργία γῆς, Regionis cessatio ab aratione. Ad verbum Terræ inaratio: si dici posset eo modo quo Regio inarata. ἀεργία γῆς. Æsch. in Ctesiphontẽ, καὶ τὴν χώραν ἀναθεῖναι τοῖς θεοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ, id est, ita vt omnino non araretur, non coleretur.

F Ἀεργέω, ῶ, F. ήσω, Cesso ab omni opere, Otior, Otiosus sum. Item, Sum deses, Sum piger. Vide Ἀργέω paulo pòst.

G Ἀεργηλὸς pro ἀεργὸς, id est Iners, citatur ex hoc Nõni versu, Παῖδας ἀεργηλοὺς ἐπιβαίνειν ἔργον ἀκαίνθαις. Videtur ex ipso verbo ἀεργέω formatum.

¶ Ἀργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Idem quod ἀεργὸς, & factũ per crasin ex isto, Qui cessat ab opere, Ab opere immunis, Otiosus. A Bud. exponitur, Cessans, Immunis ab opere. Nõnunquam absolutè ponitur, & sine casu. Plur. in Pericle, τὸ λαμβάνειν ἀργὸν καὶ σχολάζοντα. Xen. Pæd. 1, σπανὰν ἀργὸν φέρειν. Sic ἀργὸν δίαιταν διαιτᾶσθαι, Iners vitæ genus traducere. Ἀργὸν ἔτος apud Iudæos Ann⁹ septimus, quasi Cessator annus, vel Feriatus annus. Ἀργὸς χρόνος Plut.

H Cor. Tempus cessationis, Tempus quo cessatur. Ἀργὸς λόγος, Ignaua ratio, vt exponitur à Cicerone De fato. Ratio videlicet eorum qui omnia fieri fato contendebant. Cui (addit Cicero) si pareamus, nihil omnino agamus in vita, ostendens vnde dicta sit ἀργός. Expon[illegible]

etiam interrogationem ignauam & inertem. Interdũ cum genitiuo, vt ἀργοὶ πόνων, apud Platonem lib. De legibus 7, Non laborantes, Vacui laboribus, Expertes laborum. Apud Euripidem ἀργὸς τῶν οἴκοθεν, Rerum domesticarum negligens. & ἀργὸς κλήρου apud Platonem, Sua sorte priuatus, vt vulgò explicant. Apud Lucianum autem ἀργὸς εἰς ἅπαντα, exponitur Rei nulli vacãs. Sed malim interpretari, Piger ad omnia, vel segnis. ‖ Ἀργὸς γῆ vel χώρα, Inculta terra, seu regio. cui opponitur εἰργασμένη vel κάπεργος. Apud Xenophontem autem ἀργὸς γῆ & ἐνεργὸς opposita sunt. Dicitur ἀργὸς γῆ etiam vno verbo χέρσος. Plutarchus in Publicola, ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, Incultus locus & infrugifer. ‖ Ἀργὸς ἄργυρος, Argentum infectum, Budæus ex Pausania. id est ἀνέργαστος. ‖ Ἀργὰ χρήματα, Pecuniæ quæ compendium nullum vsurarum afferunt, quibus opponuntur ἐνεργά, vt docet Budæus. Notandum est autem ἀργὰ χρήματα dici τὰ μὴ ἐργαζόμενα. Item ἀργὸν ἐργαστήριον vel ἀργῆσαι, quod nihil quæstus fecit. Demosth. contra Aphobum cui ἐνεργὸν opponitur. Bud.

A B

Ἀργότερος, comparat. vt ἀργότερον τοῦ βίου μειράκιον apud Galen. ad Glauc. C

C. Ἀργολογέω, ῶ, F. ήσω, Superuacanea verba scribo. vel dico, id est παρέλκοντα. Basil. ἀλλ' οὐκ ἀργολογεῖ ἡ γραφή. Bud. HINC Ἀργολογία, ας, ἡ, apud Cyrillum, Otiosus sermo. Budæus.

C. Ἀργοποιός, οῦ, ὁ, Inertem & segnem reddens, Inertiam afferens.

Ἀργῶς aduerbium, Otiosè. Item, Segniter. Demosth. Philip. 2, παντελῶς ἀργῶς ἔχετε. Plutarch. in Pericle, καὶ γὰρ οὐ παντάπασιν ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμόν. Apud Xenophontem, ἀργῶς καὶ ἀνειμένως, Segniter & remissè. Et in superlatiuo gradu ἀργότατα. vt ἀργότατα ἐξαγαγεῖν, Demosthenes Philip. 4. ‖ Item ἀργῶς (inquit Budæus) Temerè. id est sine causa, frustra, nulla nota ratione. vt illud, οὐκ ἀργῶς τοῦτο κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ, id est, non otiose, non sine alicuius rei significatione. D

Ἀργία, ας, ἡ, Otium, Otiositas. Demosth. πρὸς Εὐβουλίδην, ἀργίας νόμος, ὑπεύθυνοι οἱ μὴ ἐργαζόμενοι. Plut. in Apophth. ἁλόντος τινὸς γραφὴν ἀργίας. Idē in Solone, ἀργίας ἁλόντες. Gal. γυμνασίαν & ἀργίαν opp. Apud Plat. ἀργίαν cum gen. (sicut & ἀργὸν cũ eo poni diximus) ἀργία τῶν ἔργων, cessatio ab operibus. ‖ Est itē ἀργία Segnities, Inertia. Plutar. in Apophth. πολεμίους ὧν οἱ λαγωοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν, hostes quorum in muris dormiunt lepores, ob eorum inertiam. ‖ Isocrates autem reprehendit Laced[ae]moniorum ἀργίαν, i. eo nomine Lacedæmonio reprehendit quòd non colerent solum. E

Ἀργέω, ῶ, F. ήσω, idē quod ἀεργέω, Cesso, Ab opere cesso, Feriot, Otior. Demosth. Olynth. 3, οὐδ' αὐτοῖς μὲ ἀργεῖν καὶ σχολάζειν. Xenophon ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν inter se opponit, Pæd. 1. Aristoteli autem opposita sunt πονεῖν & ἀργεῖν. Plutarchus in Cam. ἀργῶν ταῖς πρὸς ἐξ[...]. Cum genitiuo, Plato Pol. 2, ἀργήσει οὖν γεωργὸς τῆς ... ὑπὸ δημιουργίας. F

Ἀργοῦμαι passiuum. Xenoph. Pæd. 2, οὐδὲν γὰρ αὐτοῖς ἀργεῖται τῶν πρακτέων δεομένων. id est, Nihil per cessationē transmittitur, Nihil per inertiam negligitur infectum, Nihil infectum remanet, vel otio transmissum. Bud. Idem Xen. in Hierone, ἐὰν αὕτη αὐτῇ σκέψις ἀργοῖτο, Negligeretur, transmitteretur, Cessare sineretur. Bud.

Ἀργεύομαι, apud Xenoph. Idem quod ἀργῶ, In otio viuo, Otiosam vitam ago. G

C. Δύσεργος ET Δυσεργής, Operosus, Difficilis. Plutarchus Sympos. 4, παγχάλεπον ὡς ἔοικε καὶ δύσεργον, valde difficile est & magni operis. δυσεργὲς πρᾶγμα Appiano Res difficilis factu. In vulg. lex. ex Theophr. δύσεργος ὕλη, materia difficilis ad fabricam. ET Δυσεργία, Difficultas. Exponitur & aliter à Suida: sed δυσεργμία Hesych. habet in illa signif. sicut & εὐεργμία: de quibus & ipsum Suidam lege in Εὐεργμία. CONTR. Εὐεργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Facilis. & εὐεργὸν ξύλον τῆς πεύκης, Theophr. Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr. ἡ φιλύρα τὸ ξύλον εὐεργόν, id est (Plinio interprete) Tilia cuicunque operi facilis. ‖ Apud Homerũ autem Od. ο, τὰ πε φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, schol. exponit σώφρων, καλὰ ἔργα πράττουσα, proba & honestè casteque H

se gerens. quæ eius expositio videtur conuenientior quàm quæ in vulg. l. est, Bene operans id est Actuosa. Eustath. exponit ἀγαθουργός. Obseruandum est autem εὐεργὸς scribi, non εὔεργος, vt δύσεργος. AT Εὐεργὴς Homero nauis aut domus, Bene fabricata, Affabrefacta, Bene compacta. Sic εὐεργὴς λώπη, & εὐεργὴς δίφρος apud eundē. Et εὐεργὲς πεδίλιον apud Hesiod. At εὐεργὴς χρυσὸς Od. ι. opponitur τῷ ἀργῷ, teste Eustathio qui dicit εὐεργῆ δίδοσθαι χρυσόν, ἐπεὶ οὐκ ἦν τίμιον τοῖς τότε χρυσίον ἀργόν. ‖ Itē pro Beneficus, Bene meritus de aliquo, apud Hom. Od. δ, οὐδέ τις ἔσκε χάρις μετόπισθ' εὐεργέων. hoc est εὐεργετῶν. ET Εὐεργεσία, ας, ἡ, Beneficentia. Od. χ, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. Isocrates etiam ad Demon. κακοεργίαν ei opponit, αἰσχρὸν νόμιζε τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιίαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. Et apud Dionysium Long. quærenti cuidam qua re proximè ad deos accedamus, respondet alter εὐεργεσίᾳ καὶ ἀληθείᾳ. ‖ Multo frequentius capitur pro Beneficiũ. Thuc. lib. 1, καὶ μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, mihi beneficium debetur. Eodem libro, κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος. Beneficii illius domi nostræ æterna memoria conseruabitur. Sic dicitur ἀνταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, compensare seu referre beneficiũ. & εὐεργεσίας ἐκτίνειν pro eodem apud Herodotum. Et Herodianus lib. 4, εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ, beneficia apud eũ a se collocata. Hesiodus Theogonia, Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Et apud Demosthenem Pro cor. τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν. Notandū verò in illis Thucyd. locis posse reddi etiam Gratia, quemadmodum & scholiastes in priori exp. ἀντὶ χάρις. vt sit, Mihi gratia debetur: &, Habebitur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. ET Εὐεργέτης, ου, ὁ, Qui beneficium confert, Qui benefacit. Demosth. Pro cor. φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. Nonnunquam additur genitiuus eius in quem beneficium confertur. Thucyd. lib. 1, ὢν αὐτῶν εὐεργέτης, quum de eis esset benemeritus. Isocr. Hel. enc. τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος εὐεργέτης. Synes. epist. 127, ἦκε μεταπεμπόμενος ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων. Luc. Anach. εὐεργέτης ἡμῶν. FOEM. Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, Quæ benefacit, Quæ benemeretur de aliquo. Plato de legibus. Synes. epist. 123, περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργέτιδος κεφαλῆς, de me benemerito capite. AT Εὐεργετικός, οῦ, ὁ, Ad benefaciēdum procliuis, Beneficus. Interdum additur genitiuus, sicut in εὐεργέτης. vt δυνάμεις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, vis multis & magnis beneficiis iuuandi. ET τὸ εὐεργετικὸν neutro gen. Beneficentia, Ad benefaciendum procliuitas. Herodianus lib. 6, εἰς τὸ φιλανθρωπον καὶ εὐεργετικώτερον ἐπιρρεπής. Dicitur verò & εὐεργετητικὸς pro eodē. VNDE C. Ἀντευεργετικός, οῦ, ὁ, Ad beneficium reddēdum pronus, Qui vicissim promptus est ad benefaciendũ. Habétque itidem adiunctum genitiuum vt εὐεργετικός. Aristot. Ethic. 4, περὶ μεγαλοψύχου loquens, ἔστι δὲ ἀντευεργετικὸς πλειόνων, Ad beneficium cum additamento reddendum promptus. Ab Εὐεργέτης deriuatur ET Εὐεργετέω, ῶ, F. ήσω, Benefacio, Benemereor. Xenoph. Pædiæ 8, ἕως μὲν οὖν χρήμασιν ἀδυνατώτερος ἦν εὐεργετεῖν. Aliquando additur accusatiuus eius cui benefit. Aristot. Pol. 5, εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, beneficia in ciuitatem confert. Aristoph. Pluto, οὓς πρὸς εὐηργέτησα δεομένους. Nonnunquam accusatiuus rei additur. Xenoph. Pæd. 8, μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro paruis conferre beneficia. Est vbi duplicem habet accusatiuum, & personæ & rei. Plato Pol. 1, οὔτι κακῶς σοι κείσεται ὅ,τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, Non malè collocabis quod in me contuleris beneficium. Sic apud Demosthenem aduersus Lept. πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ. Citatur verò & εὐεργετῶ σε εἰς χρήματα, ex Phalar. Epistolis. ‖ Εὐεργετοῦμαι, Beneficio affic. pr. Aristot. Ethic. 4 cap. 3, περὶ μεγαλοψύχου loquens, εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται. Interdum additur & accusatiuus rei, vt in actiuo. Xen. μείζονα εὐεργετημένος, maioribus beneficiis aff. ctus. Herodianus lib. 4, πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι. VNDE Εὐεργέτημα, ατος, τὸ, Benefactum, Benemeritum, Beneficium [in aliquem] collatum. Xenophon Pæd. 8, εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδὲν ἐστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπιχαριτώτερον ἢ σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. ET Εὐεργετικός, ὡ, ὁ,

Ad benefaciendum seu benemerendum prōptus. Pro A
quo εὐεργετικὸς dici Bud.comm.annotat,sicut pro ὑπη-
ρετητικὸς dicitur ὑπηρετικὸς & pro φιλητικὸς,φιλικός. ET
C.Ἀντευεργετέω,ῶ, Beneficium reddo seu compenso,Vi-
cissim benefacio. Xen.μηδὲν φροντίζων τοῦ εὐεργετεῖν, nihil
laborans de gratia referenda.

C.Ἐνεργὸς,οῦ,ὁ, Qui in opere est: quasi ἐν ἔργῳ ὤν. Qui ali-
quid agit(vt contrà ἀεργὸς,seu ἀργὸς, Qui velut ab ope-
re remotus est.)Luc.in Hermot.ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχο-
λῇ ὢν ἀργοῖς,ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης. Sed ἐνεργὸς est etiam Actuo-
sus,Strenuus, Acer, vt Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν, B
Polyb.in 3. Quo Plutarch.modò ἐνεργὸν & δραστήριον pro
eodem ponit de Demetrio loquens.(Ex eiusdem Peri
cle affertur ἐνεργότατος τεχνίτης pro laboriosissimo artifi-
ce) Dicitur verò & πορεία ἐνεργὸς à Polybio iter quod
acriter & magna virium contentione conficitur,Con-
tentum iter.Sed & res quæpiam dicitur ἐνεργὸς à Theo-
phrasto,id est efficax. Quod autem dicit Thucyd. na
ues ἐνεργοὺς κάμνει,si mendosum non est,crediderim a-
ptè reddi posse Operosæ cuiusdam elegantiæ. Deni
que vt ἐνεργὸς pro eo qui in opere est opponitur ἀεργῷ C
seu ἀργῷ,sic etiam ἐνεργὸς γῆ opponitur τῇ ἀργῇ. dicitur
enim à Xenophonte ἐνεργὸς terra,quæ colitur seu culta:
vt ἀργὸς,inculta.Sicque & Plutarchus in Cæsare, πεδίον
πολλαῖς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, Quod multis millibus
ad agriculturam sufficeret,vt Bud.interpr.Quem con-
sule pag.271 & de ἐνεργὰ χρήματα, id est Pecunia fœnore
occupata,quibus itidem opponuntur ἀργά. ET Ἐνερ-
γὴς quoq; pro Efficax, aliquoties in Test.nouo. Item
ἐνεργεστέρα χώρα ex Plutarcho pro Cultior regio. AT
Ἐνεργῶς pro Actuosè, Strenuè, Acriter. Polyb. ἐνεργῶς D
προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ.

Ἐνέργεια, Actio, Actus. Aristot.εὐδαιμονία,ἐνέργειά τις ἐστίν.Et
apud eundem, ex virtutibus aliæ καθ' ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέρ
γειαν. Itē Efficacia,Vis efficaxque in aliquo agit. Chry-
sostomus, ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμι-
λίαν ἄνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam figura seu
ornamentum orationis,de quo Fabius,(περὶ τῆς ἐξεργα-
σίας & ἐπεξεργασίας loquutus) Ἐνέργεια confinis est iis, ab
agendo dicta, & cuius propria sit virtus, non esse quæ
dicuntur, otiosa. Vbi ego pro Et cuius reponendum E
puto Vt cuius.

Ἐνεργέω,ῶ,In opere sum, Operor, Efficio. Paulus ad Phi-
lipp.2,v.13, ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ
ἐνεργεῖν.Sic autem & in aliis Testamenti noui locis. Po
lyb.ἐνεργήσασθαι φόβον simpliciter pro Facere metum di
xit(quod & Afferre & Inicere & Incutere metum Lati
ni dicunt) lib. 2, οὐ μικρὰν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ
φόβον ἐνεργησάμενοι πᾶσι τοῖς περὶ Ἰταλίαν οἰκοῦσι τῶν Ἑλλήνων. Ve-
reor tamen ne ἐνεργασάμενοι potius legendum sit. A-
pud Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. ex quorūdam interpr. F
sententia vertit Actu esse: vt, πᾶν γὰρ οὕτω δυνατὸν, οὐκ ἀεὶ
ἐνεργεῖ.Ex eodem tamen Aristot. affertur ἐνεργούμενα in
lib.De mundo in vulgata signific. Inuenitur autem in
Test.nouo ἐνεργεῖσθαι significatione etiam actiua: & in
Iacobi epistola ἐνεργουμένη δέησις exponitur Efficax.Bu-
dæus verò ἐνεργεῖσθαι à Paulo ad Rom. positū etiam vi-
deri dicit pro Actu esse (vt Aristot.vtitur τῷ ἐνεργεῖν)ei-
que contrarium esse καταργεῖσθαι. ‖ Ἐνεργεῖν, Afficere,
Permouere,Budæus ex Chrysost. 77. Et ex eodem 2 ad
Cor.29 affert pro Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro A G
dæmonibus vexari, ex Areopagita citat, sicut & ἐνερ-
γοῦντες dæmones, ex eodem. Rursus, ἐνεργούμενοι (in-
quit)Dæmonio correpti, ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν dicti sunt, id
est operationibus dæmonum quæ in ipsis conspicuæ
sunt.Et ex Aretha in Apocal.cap.6,ἀλλὰ καὶ προφήτης ὢν
ὑποκρίνεται, πονηρῷ πνεύματι ἐνεργουμένη. id est κατεχομένη,
inquit. Sed & simpliciter pro [illegible]eor seu Moueor,ex eo-
dem affert in cap.5, τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. Iam ve-
rò & in bonam partem pro Agi spiritu, & Afflatum e-
sse,ex eodē affert in caput 3,itē ex Gregorio. Cæterùm H
has significationes(ac præsertim illā qua pro Miracula
[illegible] ponitur à Chrysost.)ex Matth.& Marco manasse
puto,scribētibus de Ioāne,αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ.
HINC Ἐνέργημα,Effectus;Quod ex vi quapiam & effica
cia prodit. Item Vexatio dæmonum. Aut in bonam

A partem, Afflatio spiritus, Bud. sequendo significa-
tionem quæ verbo ἐνεργεῖσθαι data modò fuit. ET Ἐν-
εργητικὸς, Agendi vim habens, Efficacia præditus.
Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα quæ Lat. actiua ver-
ba. VNDE Αὐτοενεργητικόν,verbum quod passiuam vo
cem & actiuam significationem habet,vt μάχομαι. AT
Ἀνενέργητος,Inefficax,Inutilis. Greg.τὸ γὰρ ἡμέτερον ὑπνοῦν
ἀνενέργητόν τε καὶ ἄπρακτον. ET comp.verbum Ἀντενερ-
γέω,ῶ,Efficaciam seu vim efficacem habeo aduersus a-
liquid,vt ἀντενεργεῖν θανασίμοις Diosc.vbi exponitur Re-
B sistere.Malim Efficaciter resistere.

C.Ἡμίεργος,(q.d.Semifactus) Imperfectus, Inchoatus. A-
ristot.Œconom.2,ἀναθήματα ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡμίεργα.

C.Πάρεργος,ου,ὁ καὶ ἡ, Qui est præter susceptum opus, Ad
susceptum opus accedens. Plato in Timæo,ὁ λόγος παρ-
εργος ὤν.vbi vide interpr.in lex.Cic.Et πάρεργον ἀνάλωμα,
Impendia quæ præter destinatam impensam fiunt. A-
ristot.Pol.7,ἐκεῖνο μὲν γὰρ,πάρεργον ἂν εἴη· τοῦτο δὲ,ἔργον τῆς με-
θόδου ταύτης.id est,Bud. interp. Illud enim,accessio esse
possit huius tractatus:hoc verò,præcipua eius intentio
C princepsque actio. Hinc ἐν παρέργου χώρᾳ,seu μέρει,& ὁ-
δοῦ πάρεργον.Item ἐν παρέργῳ τίθεσθαι vel ποιεῖσθαι. quæ vide
apud Bud.pag.842 & 843. ET Παρέργως aduerbium,
Obiter,Perfunctoriè,Non accuratè.Synes.ἐν καὶ ἐγὼ παρ-
έργως ἠκροασάμην, Tanquam aliud agens.Et παρέργως ἔ-
χειν,Bud.ibidem.

C.Περίεργος, Curiosus, Anxiam diligentiam aliqua in re
adhibens.Xen.τοὺς δ' ἄλλως πως ποιοῦντας,περιέργους καὶ μα
ταίους ἐνόμιζεν εἶναι. Isocrates in Epist. δέδοικα μὴ λίαν ἀπ-
τὸς δόξω καὶ περίεργος. Herodianus 4, περιεργότερος ὢν, οὐ
D μόνον τὰ ἀνθρώπων πάντα εἰδέναι ἤθελεν, ἀλλὰ καὶ τὰ θεῖα καὶ
τὰ δαιμόνια πολυπραγμονεῖν. ‖ De re etiam dicitur fre-
quentissimè, pro Curiosè accuratus,Nimis exquisitus.
item Superuacaneus. Aristot. ἐπεὶ δ' οὐθὲν ποιεῖ περίεργον
οὐδὲ μάτην ἡ φύσις.Plut.Sympos.4,καὶ τῆς τροφῆς πᾶσαν ἡδο
νὴν ἐπίθετον καὶ περίεργον ἀφελόντες.Isocr.ἔστι γὰρ φιλοκάλου τὸ
εὐπρεπὲς,καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Gregor. [illegible]ait etiā
στρέβλας περιεργοτέρας pro exquisitioribus tormentis. Et
Dioscor περιέργους οἴνους vina exquisitiore diligentia con
fecta. HINC Περιέργως, Curiosè, Nimis accuratè.
E ET Περιεργία,Curiositas. Plut. τῇ δὲ περιεργίᾳ τὴν κακο-
λογίαν ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Item Nimis accurata diligen
tia, & quam Fab. extremam anxietatem appellasse vi-
detur. ET Περιεργάζομαι, Curiositate vtor, Curiosè a-
go. Plato in Apol.Socr.περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς
καὶ τὰ ἐπουράνια. Itē Curiosè nimium & inaniter con
tendo & laboro,vel inquiro,vt Budæus interpr.in hoc
Demosthenis loco, εἰ δὲ μὴ ἔχω ταῦτα ποιεῖν, [illegible]
σμαι μὲν ἐγὼ περὶ τῶν τοιούτων εἰπών, περιείργασαι [illegible]
πεισθεῖσα ἐμοί. Sic Plutar. in Plat.quæst.610, & Synes.
F Item περιεργάζομαι pro Curiosè obseruo,Chrysostomus
ad Rom. 6, ἂν μὲν γὰρ περιεργάσῃ κάλλος ἀλλότριον, ἐπλήσθη ἀ-
δικίας γέγονεν ὀφθαλμός.

C.Συνεργος, (q.d. Cooperator) In opere faciendo iuuans,
Adiutor.Plut.Pericl.,Μέταινά τινα τῶν Φειδίου συνεργῶν πεί
σαντες.Philo De mundo,συνεργοὶ ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρα
τῶν ἀντίληψιν. Sæpe verò cum genitiuo generaliter pro
adiutore.vt Xenophon Pæd.3, συνεργοὺς τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ.
& lib.2,συνεργοὺς ποιεῖσθαι [illegible] πραγμάτων.
HINC Συνεργέω,ῶ, Adiuuo,Prosum,Confero.Theophr.
G De caus.plant.συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Plutar. in Rom.
συνεργεῖ πρὸς εὐτυχίαν.Et cum εἰς,Philo De mundo, οὐδὲν
εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ. Rursum Plut. βοηθεῖν &
συνεργεῖν copulauit in Coriol.

C.Φιλεργὸς,Operis amans,Operi deditus,Sedulus. φίλεργος
μέλισσα, Naz. Apis laboriosa, quæ & sedula dicitur Lat.
HINC Φιλεργία,Sedulitas,ex Xenoph.Œcon. ET Φι-
λεργέω,Sedulus sum,Sedulitate vtor.

C.Αὐτουργὸς,Qui per se facit,seu operatur,non aliena ope-
ra vtens. Vnde exponitur etiam Qui manu victum si-
H bi quæritat:necnon generaliter Opifex. Plut.in Apo-
phthegmatis, αὐτουργὸς ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης. Aristoteles
de Deo, οὐ μὴν αὐτουργοῦ καὶ ἐπιπόνου κάματος ὑπομένει.
Et αὐτουργοὶ γεωργοὶ Xenoph.Qui ipsi terram colūt: Bu-
dæus 812. Sed à Thuc.αὐτουργοὶ vocantur Peloponnesii
non addito γεωργοὶ,vbi exponitur Rusticani. Dicitur &

αὐτουργὸς βίος ab Halic. qualis est horum αὐτουργῶν, lib. 10, A
αὐτουργὸν βίον ἔζη. Greg. autem dixit etiam αὐτουργὸν στρατηγίαν. ‖ Item αὐτουργὸς, Qui sua manu cædit, vel pulsat, vel pugnat. Bud. pag. 812 ex Herodiano. HINC Αὐτουργία, Operatio eius qui per se facit, Bud. ex Theodorito Hist. Eccl. lib. 5. vbi dicit vxor Theodosii, ἐγὼ ὃ ὑπὲρ αὐτῆς τῆς βασιλείας τὴν αὐτουργίαν τῷ δεδωκότι προσφέρω. quæ interpr. ille, Manuum operam Deo offero pro regno quod mihi dedit. Ei, id est pauperibus, ministro. ET Αὐτουργέω, ῶ, Per me facio, &c. Luc. σκληραγωγεῖ τὰς θεραπείας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει. Aristot. De mundo scribit non decere Deum αὐτουργεῖν τὰ ἐπὶ γῆς. quod exponitur, Ipsum per se operari, non per ministros, vel Ipsum- B
met operi manum admouere. Vide Bud. 812. HINC Αὐτούργητος, quod ex Epigr. affertur pro Extemporalis, Inelaboratus.

C. Πανοῦργος, ου, ὁ, q. d. Ad quodlibet opus promptus. Vel, Qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. Sed vsus obtinuit vt hoc nomine declaretur Callidus, Vafer, Versipellis, Veteratorius. Aristot. Ethic. 6, διὸ καὶ τοὺς φρονίμους, δεινοὺς καὶ πανούργους φαμὲν εἶναι. Sic & πανουργία ab eo dicitur δεινότης, sed οὐκ ἐπαινετή. Demosthenes C
autem Pro corona dixit πανοῦργος & δεινὸς πράγμασι χρῆσθαι. ‖ At πανοῦργος in bonam partem pro solerti, ex Solomonis prouerbiis. ET Πανούργως, Callidè, Vafrè. ET Πανουργία, Calliditas, Vafrities. μετὰ πανουργίας καὶ δόλου, Herodian. Et πανουργία laudabilis apud Basilium, de qua Bud. 126. ET Πανουργέω, ῶ, Callidè seu vafrè scelus aliquod admitto. vt πεπανουργηκότι τι, & ἃ πεπανούργηκας, Aristoph. Pluto. Vide & Bud. in illa pag. HINC Πανούργημα (q. d. Vaframētum) Vafrum aliquod factū, D
Scelus aliquod vafrè admissum. ITEM Πανουργεύομαι AC Πανούργευμα pro πανουργῶ & πανούργημα.

C. Ὑπουργὸς, Adiutor, Qui operam nauat, Qui officium aliquod seu obsequium præstat. Apud Luc. Minister. Sic [illegible] apud Phil. πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὰ τῶν ὑπουργῶν δρᾶν ἀναγκαζόμενοι. ET Ὑπεργὸς poeticè, idem. Ex Phocyl. autem pro Damnosus, in hoc versu, Ζῆλος τ᾽ ἀγαθῶν ἐσθλὸς, φαύλων δ᾽ ὑπεργός. vbi mendum esse puto.
HINC Ὑπουργία, Adiumentum quod præstatur alicui, Officium, Ministerium, Plut. Sympos. 4. ET Ὑπουργέω, ῶ, Operam nauo, Adiuuo, Inseruio, Obsequor. Thu- E
cyd. 1, φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι τοῦτο. Plutarch. in Romulo, ὑπουργοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ περὶ τὴν ταλασίαν: viris operam nauant in iis quæ ad lanificium pertinent. Thucyd. autem cum solo accusatiuo, lib. 7, ὧν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργήσουσι, pro Exequantur. HINC Ὑπούργημα, ET Ὑπούργησις, Ministerium, Obsequium. AT bicomp. Ἀνθυπουργέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Vicissim inseruio, Vicissim officium præsto, seu mutuum officium. VNDE Ἀν- F
θυπούργημα ET Ἀνθυπούργησις, Officium quod vicissim præstatur, Mutuum officium.

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio, Hesiod. Ἐργάζευ Πέρση. Idē, Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ᾽ ἤματι ἐργάσσαιο. Aristot. de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται. Pro quo Plin. Nullus otio perit dies apibus. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Hesiod. pariter & Hom. ἐργάζεσθαι & ἀργεῖν opponit Xen. & Luc. in l. De historia scrib. Idem De sacrif. πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος. Cum accusatiuo, ἐργάζεσθαι γῆν, terram colere, Xen. Quod & ἐργάζεσθαι sine adiectione, vt ab Eustathio anno- G
tatur. Itē ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato De republica 2. vnde ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν & φιλοσοφίαν Synes. (At verò ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δελφίνιον apud Hesiodum exponitur Secare mare seu sulcare) Cæterùm quoniam διὰ τοῦ ἐργάζεσθαι, id est opus faciendo, victus quæritur, ideo & ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide dicitur pro Victum quærere. quod tamen Bud. pag. 271 ad eam τοῦ ἔργου signif. refert qua pro lucro ponitur. Herodot. lib. 1, de Arione, ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, Quum magnas pecunias sibi conquisiuisset, seu (vt Gellius interpr.) H
Grandi pecunia & re bona multa copiosus. Sed & pro Merere capturas & Quæstum corpore facere, ex Demosthene affert pag. 270. Rursum verò pag 272 ἐργάζεσθαι idem ferè esse ait quod φιλοκερδεῖν, Sordidis lucris indul-

gere. Sed ad illam ἔργου significationem refero ἐργαζόμενα χρήματα, quæ & ἐνεργὰ, pecuniæ fœnore occupatæ, de quibus pag. 291, (vnde & μνᾶ dicitur προσεργάζεσθαι à Luca, vt infrà docebo) quibus opponuntur ἀργά. ‖ Ἐργάζεσθαι in vulg. lex. & pro Vendere, ex Aristot. OEcon. καλέσας τοὺς ἐργαζομένους, ἠρώτα πόσου βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι. οἱ δ᾽ ἔφασαν, ἐλάσσονος ἢ ὅσου τοῖς ἐμπόροις ἐπώλουν.

Ἐργάζομαι, Fabricor. vt ὅπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. Et pass. ἀγάλματα εἰργασμένα, Fabrefacta, Artificiosè cælata. Bud. 275. ‖ Sed & generaliter ἐργάζομαί σε pro ποιῶ, Facio. Dicitúrque ἐργάζομαί σε ἀγαθὸν, vel κακὸν, vt docet Budæus 273. Ponitur autem passiuè & in hac signif. vt Lys. ταῦτα εἴργασται, talia perpetrata sunt. Ponitur inquam pass. & in aliis nonnullis signif. vt εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη apud Theophrastum, Terra culta. Sed & εἰργασμένη τροφὴ, quæ & κατειργασμένη, Cibus confectus, Bud. ‖ Ἐργάζεσθαι ὑγίειαν σώματι, Xenophon, Efficere, vel Præstare aut Comparare corpori bonam valetudinem. ‖ Ἐργάζεσθαι, Astruere & Efficere, B. 272 ex Hermog.

Ἐργασία, ας, ἡ, Operatio, Opus. Aristoteles de apibus, μᾶλλον ἐν ὥρᾳ τοῦ ἔτους ἐξάγουσι τὴν ἐργασίαν ταῖς εὐδίαις. Pro quibus Plinius habet. Nihil horum faciunt apes stato tempore, sed rapiunt diebus serenis munia. Sic in vulgatis lexicis οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν exponitur Qui hoc munere funguntur. ‖ Ἐργασία dicitur etiam de metallis, & fundo aliquo. Thuc. lib. 4, pag. 155, κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, Possidere aurifodinas, eásque exercere. Plato, τὰ περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα, de hortorum cultura. Isocr. Areop. περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, Legum cultus. ‖ Ἐργασία, Factura, Elaboratio. Synes. epist. 52, ταῖς τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis stolas. Ex Plin. possis interpr. Factura præstātiores. ‖ Ἐργασία dicitur etiā in lignis & quouis opere fabrili. Theophrastus, ἐστὶ δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος στερεμνιαῖα καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα. Pro quo Plin. Lignum maribus durum, & in fabrili opere contortum. ‖ Ἐργασία (sicut & ἐργάζεσθαι) in instrumento etiam oratorio enumeratur: qua videlicet astruitur & efficitur quod ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. De qua Bud. comm. pag. 272 & 693, prolixè ex Hermog. ‖ Ἐργασία τροφῆς, item & κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, cōcoctio. Aristot. lib. 3 De part. anim. ταῦτα γὰρ μεμηχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἀρμοζούσας ἐργασίας περὶ τὴν τροφήν. ‖ Ἐργασία τέχνης, Artis factitatio & exercitium. Synes. epist. 3, de Laide, καὶ προσοῦσι τῆς τέχνης· ἧς ἐπειδὴ τὴν ἐργασίαν ὑπὸ χαλαρᾶς ῥυτίδος κατέλυσε, τὰς ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ. ‖ Ἐργασία, Quæstus, Lucrum. Bud. pag. 270. Aristot. Ethic. 4, οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt, vt sunt lenones, fœneratores, sycophantæ. Demosth. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conduxit. ἔχων τὴν δανείων τὴν ἐργασίαν, quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam. Bud. Idem apud Demosth. contra Neæram, ὡς αὐτὴ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴν ἀπορίαν παρεῖχεν, interpretatur, Lucrum meritorium, & quæstus fornicis. ‖ Apud Demosthenem aduersus Apatur. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὢν, idem Bud. interpr. Negotiatione viuens. ‖ Ἐργασία τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquisitio. vulg. lex. ex Aristot. Ethic. 8. ‖ At nouè dictum Luc. 12, Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ᾽ αὐτοῦ, pro Da operam vt ab eo libereris.

Ἐργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui elaborari potest. vt ἐργάσιμα ξύλα, ligna operi fabrili idonea, Ligna quæ elaborari possūt. ‖ τῶν χωρίων ὁπόσα ἐργάσιμα, Cic. apud Platonem De leg. 15, interp. Ex agro culto, eóve qui coli possit. pag. 40 Lex. Cic. Vt plurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur Culta, seu Loca culta. Dioscor. de Ægilope, φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργασίμοις σπανίως. pro quibus habet Plin. Incultis amica. Theophr. de glandibus, ἥμερον καλοῦσι, τῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις φύεσθαι. id est, eodem Plinio interpr. Placidiores, quæ culta obtinent. ‖ Ἐργάσιμη ἡμέρα, dies qua operari licet. vulg. lex. ex cap. [illegible] Reg. (Sic dicitur & δικάσιμος ἡμέρα.) Habet tamē Complut. editio, τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργασίας, in loco illo. Ἐργάσιμη myrrhæ quædam species, omniū pessima, de qua Dios-

A cor.lib.1,cap.78.
Ἐργασείω, q.d. Facturio. Soph. Trach. Ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς, Ita loqueris vt nihil facturiens, id est facere cupiens, eorum quæ dico.
Ἐργαστήρ, ῆρος, ὁ, Operarius. ἐργαστῆρες & ἐργάται, (inquit Bud.) Operarii rustici, Cultores, Fossores. Xen. quos Pollux ab Hom. ἐρίθοις vocari annotat. Idem Pollux lib.7 scribit βαναύσους, secundum Xenoph. posse dici etiam ἐργαστῆρας. Apud Suidam, adespoton hoc citatur, ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας.
B Ἐργαστήριον, ου, τὸ, Officina. Plut. De Socr. ἐργαστήρια μαχαιροποιῶν. Xen. Hellen.3, de Epheso, παίτης πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως οἴεσθαι πολέμου ἐργαστήριον εἶναι. Demosthenes dicit etiam ἐργαστήριον συκοφαντῶν. ‖Idem Demosth. κατὰ Νεαίρ. pro meritoria domo & fornice posuit, vt Bud. annotat. νόμος οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν αἳ ἐπ᾽ ἐργαστηρίου καθῶνται, in officina Veneris, inquit Bud. Vide & Comm. pag.270. VNDE Ἐργαστηριάρχης, ου, ὁ, Manceps officinæ. Bud.
C Ἐργαστικός, οῦ, ὁ, Operosus, Eff. c1x. Vnde in superlat. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum verò hic Operosus actiua significatione, quemadmodum Statius dicit Brachia operosa cyclopum, & Ouid. Operosam herbam. Dicitur verò & ἐργατικός.
C. Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Incultus, Inelaboratus, Rudis. Luc. γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. Budæo ἀνέργαστος τόπος, est ὀργάς, locus incultus. ‖ Ἀνέργαστος, dicitur etiam Qui tactus seu fabrefactus non fuit. Herodian. lib.5, εἰκόνα [illegible] ἀνέργαστον εἶναι [illegible], id est (vt Budæus explicat) διοπετῆ, οὐ χειροποίητον.
D C. Δυσέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Factu difficilis.
C. ἈΠεργάζομαι, Efficio. Plato in Tim. ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον, quod Cicero interpretatur, Vnum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam Facio seu Conficio, Fingo. vt οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα, Xen. Itidē Cic. rursus apud Platonem ἀπείργαστο vertit Effinxerat. Interdum pass. signif. vt ἀπείργαστο τελέως, Plut. Effectus erat omnino, pro Absolutus erat. HINC Ἀπεργασία, Effectus. Apud Plat. τελεωτάτη ἀπεργασία, Absolutio, Budæo interprete.
E C. ΔΙεργάζομαι, Elaboro, Excolo. Et διεργάζομαι γῆν pro Colo terram, Subigo, Theophr. Ex quo & διειργασμένη γῆ, culta terra. ‖Διεργάζομαι, Corrumpo, Vitio, Bud. ex Pausania 199. Et pass. διείργαστο αὖ τὰ Περσέων πρήγματα ex Herodoto, pro Actum fuisset de rebus Persarum.
Διεργάζομαι, Interficio. Plutarchus de Lucretia, ἑαυτὴν διεργασαμένην. Vide alia exempla apud Bud.755. HINC Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Inelaboratus. Isocrates ad Philipp. ἐγὼ δὲ ὁρῶ τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, id est Inexplicatum, Absolutu difficilem. Bud.
F c.2. Προδιεργάζομαι, Ante elaboro. Item pass. γλῶττα προδιεργάζεται in loco Aristotelis. quem vide apud Budæum pag.274.
C. ENεργάζομαι, Facio in. vt ἐνεργάζεσθαι γλῶσσαν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sic Xenophon, γλῶσσα οὕτων γνωμῶν ἐνειργάσθη. vbi tamen signif. pass. habet. Sæpe autem redditur Ingenero. Plutarchus, τοῦτο δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Budæus. Idem, ἐς τὴν αὐτῆς καὶ παράφορον τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Idem in Numa, ἐνεργάζεται ταύτην τὴν δόξαν [illegible] ὑπηκόοις.
G Apud eundē in Lycurgo, itémq; Polyb. ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.
C. ἘΞεργάζομαι, Perficio, Absoluo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι & κατεργάζεσθαι pro eodem dixit, (inquit Budæus) id est Effectum reddere, Efficere, Perficere, Absoluere. Idem Perpetrare interpr. apud Pausaniam de Atreo, ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ᾀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. In vulg. lex. ἐξειργασμένος τὰ κάλλιστα, qui cōfecit facinora pulcherrima. ‖Ité pro Euerto, Destruo, Occido, Bud. ex Herodoto. Passiuè etiam sæpe sumitur. vt ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου, Plutarchus in Numa.
H [illegible] ἐξειργασμένον, Soph. Aiace. Item ἐξειργάσμεθα, pro Actum est de nobis, Perimus, ex Euripide. HINC Ἐξεργασία, Absolutio. Fab. lib.8, cap.3, de ornatu loquēs, ἐξεργασία est in efficiendo opere proposito: cui adiicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis eiusdem, & cumu

A lus ex abundanti. ET Ἐξεργαστικός, Ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex Macc.2, Effectio rei.
c.2. Ἐπεξεργάζομαι (q.d. Superefficio) Effectum opus expolio. Item pro Absoluo, Bud. pag. 732 ex Basilio. Sed & pro Præterea Efficio, ex Demosthene affert alibi. HINC Ἐπεξεργασία, Operis consummatio & expolitio. De qua voce vide & in præcedente verbo. ET Ἐπεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione. vnde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur apud Basilium itidem Exactius,
B Perfectius.
c.3. Προσεπεξεργάζομαι, Ad expolitionem operis aliam addo, Insuper expolio, Exactissimè tracto. VNDE Προσεπεξεργασία, apud rhetores, Expolitio secunda. Bud.
C. ΕΠεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo. Luc. [illegible] τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Sic Pausan.261. Ab Æschine autem poni ait Budæus pro Colere, vel Iterū colere. Idem scribit sibi videri Platonem vti verbo ἐπεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro suo, Plus agro suo arare, & eius terminos egredi. Affert præterea ex Pausania pag.34 &
C 77 pro Sculpere, seu In summo sculpere. Sed & ἐπειργασμένον pro affabrefacto ex eodem citat, in Cōm. In v. l. ex Nazianz. ἐπεργασθήτω τὸ τάλαντον pro Exerceat talentum. HINC Ἐπεργασία, Ius arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos: ea forma qua dicitur ἐπινομία & ἐπιγαμία. Item Aratio quæ fit vltra terminos. Vide Platonem apud Bud.732. Sed simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐπεργάζομαι simpliciter pro Aro, Colo) apud Thucydidem lib.1, pag.45, ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, obiicien-
D tes Megarensibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. edit. atque adeo in mea etiam legi ἐπ᾽ ἐργασίαν: sed nullo hanc scripturam modo defendi posse arbitror. quis enim vnquā ἐπικαλοῦμαί σοι ἐπὶ τοῦτο, pro ἐπικαλοῦμαί σοι τοῦτο dixit? Nec verò dubito quin scholiastes quum ait superuacaneam esse præposit [illegible], intelligat de præpositione quæ verbali ἐργασία per cōpositionem adhæret, vt & in ἐπεργάζομαι significante simpliciter Aro (sicuti dixi) otiosam [illegible] am esse fateamur necesse est.
E C. KATεργάζομαι, Cōficio, Effectū reddo, Perficio, Perago. vnde & κατείργασται θυσία ex Eurip. pass. pro Sacrificiū est peractum. Sæpe verò sonat idē propè quod κατορθῶ. Xenoph. Apomn.4, καίτοι γε τοσούτῳ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, ὅσῳ περ πλειόνων ἀεὶ ταῦτα πραγματευομένων, ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίγνονται. vt si Gall. dicas, Qui en viennent a bout, Qui s'en aquittent, Qui ita in iis administrandis suo officio fungantur vt nihil desider[illegible] possit. Ex eodem Xenophonte, εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι [illegible] καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, pro Si efficere velis vt quispiam te
F vocet. vt sit pro κατεργάσασθαι ὥστε τινὰ καλεῖν σε. Herodotus autem dixit κατεργασάμενοι τὴν ἡγεμονίην. Et Plato in Gorgia, ὁ κατειργασμένος τὴν τυραννίδα ἀδίκως pro Qui sibi comparauit, Qui effecit vt potiretur. Vel, Qui sibi subiecit. Nam accipitur & pro Subiicio mihi, item Supero. vnde & Thuc. κατεργάσασθαι & κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, Gens à Cyro subacta erat. Affertur autem ex Plutarcho in Fabio, ἐκπεῖσαι καὶ κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον: quod huc fortasse pertinet, vt dicatur ea metaphora qua &
G Lat. dicitur Vincere vel potius Expugnare aliquem seu animum alicuius. Exponitur tamen in vulg. lexicis Conciliare. ‖Κατεργάζομαι, Conficio, id est Concoquo. Bud. pag. 275 ex Theophr. Item Conficio, id est Consumo, Profligo. & Interficio. Herodian.3, ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παῖδα [illegible]. ‖Κατεργαζόμεναι τὴν ὕλην τέχναι in vulg. lex. ex Plutarchi Pericle, pro Tractantes, Exercentes. ‖Κατεργάζομαι & pro simplici ἐργάζομαι, vt Andocides 21, [illegible] καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζεσθαι. Et κατεργαζομένη γῆ Theophr.
H Terra culta, sicut & ἐργαζομένη γῆ. HINC Κατεργασία, Confectio. Item Opificium, Bud. Et κατεργασία γῆς, Theophrastus, Aratio, Subactio. Item κατεργασία [illegible] Concoctio. ITEM Εὐκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui [illegible] confici seu effici potest. Effectu facilis. [illegible] ratu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, Terra quæ [illegible]

ſubigitur. Et Concoctu facilis, Bud. 276. CONTR. A
Δυσκατέργαστος, Qui non facilè confici ſeu effici poteſt, &c. Vide paulo antè in Κατεργάζομαι.

C. 2. Συγκατεργάζομαι, Vnà conficio, Adiuuo in conficiendo ſeu efficiendo. vt συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν ex Herodoto, Te adiuuo ad regnum occupandum.

C. ΠΕΡΙεργάζομαι vide ſuprà in Περίεργος.

C. ΠΡΟεργάζομαι, Prius ſeu antè conficio. Thuc. lib. 8, paſſ. καὶ καταλαμβάνουσι τὰ πλεῖστα τοῖς ἑταίροις προειργασμένα. Apud eundem λόγος προείργαστο exponitur ἐκ παρασκευῆς ἐλέγετο. B

C. ΠΡΟΣεργάζομαι, Præterea facio, ſeu efficio, Aliquid operis addo.

C. ΣΥΝεργάζομαι, Conficio, Subigo, B. 530 ex Theophr. Et οὐ συνειργασμένοι λίθοι ex Thucyd. Lapides non coagmentati, vel non politi, in v. l.

C. ΥΠεργάζομαι, Clàm facio, ſeu efficio, Plutarchus in Galba 745. Et pro προεργάζομαι, vt Xenoph. τῶν ἀπόρων νεὸν ὑπεργάζεσθαι: quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro Subigere, de terra dictum, ex Philone De mundo, τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι. C

C. 2. Προϋπεργάζομαι, Antè efficio clàm. VNDE Προϋπεργασία apud rhetores, quæ ex Rufiniano exponitur Præmunitio, qua antè vtimur vt cõfirmetur id quod ſubiecturi ſumus. vt ſi teſtem producturi, antè ei fidem habendam eſſe doceamus.

Ἐργάω, [illegible] dem quod ἐργάζομαι, ſeu potius ἐργάσομαι. vt enim ἐλῶ pro ἐλάσω dicitur, ſic etiam ἐργῶ pro ἐργάσω. Vſus verò huius verbi affertur tãtùm ex Bibl. interpr. Exodi 20, ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, ſeu opus facies. 2 Reg. 9, καὶ ἐργᾷ αὐτῷ τὴν γῆν, & agrum ipſi coles. quemadmodum γῆν ἐργάζεσθαι ſuprà. Eſaiæ 5, ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν. Vbi tamen per præſens exp. Operantur. D

Ἐργάτης, ου, ὁ, Operarius, Qui opus aliqu[illegible]it. Matth. 10, ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστιν. Paſſim verò in nouo Teſtamento pro operario ruſtico accipitur, ſicut ἐργατήρ. Interdum verò genitiuus ei additur, diſtinctionis gratia: vt Ἐργάτης γῆς, Agricola, Qui terram colit, Plut. Numa. Sic etiam Pollux γεωργοὺς & γῆς ἐργάτας ſynonyma ponit, dicens idẽ eſſe ἐργαστῆρας apud Xenoph. E
Idem Xen. ἐργάτην τῶν πολεμικῶν καὶ φρόνιμον, In rebus bellicis operoſum & ſtrenuum, ſeu Optimum operum bellicorum ſeu rerum bellicarum opificem. (vt Horatius dicit Optimus operis opifex ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex. idem Xenophon in Œcon. Et ἐργάται τῆς ἀδικίας Luc. 13, Qui facitis quod iniu[illegible] eſt: ſicut Matth. 7, οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν. ‖ Ergata apud Vitruuium [illegible]culæ genus, erectum, ſuis fulcimentis & ſua veluti baſi nixum, quod ambientibu[illegible] machinam vectariis ac brachiis & pectoribus con[illegible]tentibus verſatur. Bud. Pandect. Id ζυγὸν etiam ab Ariſtotele vocari annotant vulg. lex. F
FOEM. Ἐργάτις, ιδος, ἡ, Operoſa. Ariſtot. de apibus, χρήσιμοι γὰρ οὕτω καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, id eſt (Bud. interpr.) Munifices, Opifices, Labori ſufficientes. Dixit verò & Varro de apibus ſylueſtribus, eſſe illas magis opifices. Apud Luc. adiuncto genitiuo μέλιττα, vocatur θείου μέλιτος ἐργάτις, diuini mellis opifex. Ἐργάτιδες apud Suidam eſt etiam ſubſtantiuum, ſicut ἐργάτις. ‖ Ἐργάτις γυνὴ dicitur etiam meritoria: quæ & φορβὰς & ἀποδιπλαῖς & χαμαιτύπη. Euſt. G

Ἐργατικός, ή, όν, Operarius, Operoſus. (actiuè videlicet accipiendo hoc vocabulum, vt in ἐργαστικὸς dixi) vt ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, Animal operoſum. Operarium pecus dicit Columella. Ariſtot. ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος καὶ τὸ τῶν μυρμήκων, Operoſiſſimum genus eſt apum, ſeu ſedulum in opere faciendo. Vel, Apes ſedulæ operis opifices: vt Horatius dicit Optimus operis opifex: & Varro quoque ſylueſtres apes dicit eſſe opifices magis. Lucianus in ſuo inſomnio, ὡς δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. VNDE Ἐργατικῶς, aduerb. Plutarchus Cam. πόλεις κατεσκευασμένας πρὸς τε τὸν χρηματισμὸν ἐργατικῶς καὶ πρὸς δίαιταν πανηγυρικῶς. Vbi exponitur Ad quæſtum artificioſè extructas. H

C. Παρεργάτης λόγων, Artifex orationum. v. l. ex Eurip.

C. Συνεργάτης, ου, ὁ, Operis ſocius, Adiutor. ξυνεργάτης σκότος, Eurip.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, Operarius. Theocr. Idyll. 10, Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νυν ὀϊζυρὲ πεπόνθεις; Euſtathius dicit eſſe operarium ruſticum, & eundem qui Sophocli ἐργάτης dicitur. Epigr. lib. 2, ἱέρες ἐργατίναι. In iiſdem Epigr. dicitur βοῦς ἐργατίνης, Operarius bos. vt Columella dicit Pecus operariũ. Apollon. ſubſtantiuè poſuit pro operario ſeu agricola. lib. 3, Ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ.

¶ Ἐργάνη, ης, ἡ, Mineruæ cognomentum, vt in Attic. ſcribit Pauſan. Plutarch. De fortuna, τὴν γε ἐργάνην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι πάρεδρον, οὐ τύχην, ἔχουσιν. paulo antè verò citarat hos iambos, Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεώς, Οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λικνοῖσι προστρέπεσθε.

Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, Inſtrumentum, quo videlicet ad opus faciendum vtimur. ἐργαλεῖα γεωργικά, Inſtrumenta ruſtica apud Pollucem. Herodianus libro 7, de populo in milites accenſo, πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο.

ΟΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, Organum, Inſtrumentum, quo ad opus faciendum vtimur. q. d. ἔργανον. Ariſtot. Eth. 8, c. 11 dicit ὄργανον eſſe δοῦλον ἄψυχον, at δοῦλον eſſe ὄργανον ἔμψυχον: vt ὄργανον ſit quo quaſi ſeruo ad perficiendum id quod volumus, vtimur. ὄργανα πολέμων, duelli inſtrumenta, Cicero apud Platonem. ὄργανα ἰατροῦ, Xenoph. μούσης ὄργανα, muſica inſtrumenta. Herod. lib. 4. ὄργανον μουσικὸν, Philo. Plerunque verò ὄργανον abſolutè poſitum reperitur pro inſtrumento muſico. Plut. ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπὲς ἠχοῦσι. Athen. 13, παντοίαις ὀργάνοις καὶ συμφωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. Et τρίγωνον καὶ ὕδραυλον ὄργανον apud eundem. ſic dicuntur ὄργανα ἐντατά, item ἐμπνευστά, itidem & κρουόμενα, & ἐπιψαλλόμενα, & πολύχορδα ac ἔγχορδα. Latini etiam Organa dicunt. Galli autẽ certũ inſtrumentũ muſici genus appellãt orgues. ‖ Ὄργανον eſt etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Inter organa verò & machinas id diſcriminis ponit Vitruu. quòd machinæ pluribus operibus in maiores coguntur effectus, vt baliſtæ torculariùmque prela: organa autem vnius operæ prudenti tractu perficiunt quod propoſitum eſt, vti ſcorpionis & aniſocyclorum verſationes. Athen. lib. 5, μετεξώντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. ‖ Sed & ὄργανον in ipſo corpore animato dicitur pars illa quæ perfectã actionem edere poteſt: vt ὄργανον non amplius ſit res inanima motúque carens, ſed animatũ quippiã & quod mouetur: vt cerebrũ, cor, iecur, teſtes: itẽ oculus, auris, pulmo, thorax, venter, manus, pedes: itidem & muſculus, venæ, arteriæ, nerui, & pleræque aliæ ſimilares partes. De his prolixius Gorræus. Metaphoricè verò ad alia transfertur tã inanima quàm animata. ὄργανα enim χρόνου Plato in Tim. vocauit ſidera. apud Plutarchum, ψυχὴ θεοῦ ὄργανον γέγονεν. Apud eundem in Polit. præc. οἱ φίλοι dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός. Et in malam partem apud Sophoclem in Aiace de Vlyſſe, ἁπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον τέκνον Λαερτίου. ‖ Quamuis autem ὄργανον reuera illud ſit ᾧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, vt Plutarch. tradit: reperitur tamen à poetis vſurpatum pro ipſo etiam opere, ἀντὶ τοῦ ἔργου. Soph. ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, cereum apis opus. Sic apud Euripid. Phœniſſ. ſchol. accipi vult illud ἑπτὰ πύλαι κλείθροις χαλκόδετα τ' ἔμβολα λαΐνεοις Ἀμφίονος ὀργάνοις τεῖχος ἥρμοσαι: vt λαΐνεοις τοῖς τείχεσι ὀργάνοις idem ſit quod τεῖχος ὑπὸ Ἀμφίονος κατασκευασθέν.

C. Ὀργανοποιός, οῦ, ὁ, Organarius faber, Qui organa ſeu inſtrumenta fabricatur. Organarius & Organicus apud Latinos dicuntur pro iis qui organa (id eſt muſica inſtrumenta) vel conficiunt vel iis ludunt. VNDE Ὀργανοποιΐα, ας, ἡ, Inſtrumentorum fabricatio. Item machinatio veluti per inſtrumentum. Philo De vita Moſis lib. 3, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιΐα, & reliqua vocis machinatio.

Ὀργανικός, ή, όν, Inſtrumentalis, Organicus, Vitruu. ὀργανικαὶ καὶ μηχανικαὶ κατασκευαί, Plutarch. Sympoſ. & ὀργανικαὶ ἀρχαί, ibidem. Ariſtot. Pol. 1, ἀρετὴ τῆς δεσποτικῆς ὑπηρετικῆς ὀργανικῆς καὶ διακονικῆς ἄλλη ὁμοιοτέρα τούτων. Et ὀργανικὰ μέρη apud eundem Eth. 3. ὀργανικὸν σῶμα, in corpore, τὸ πρὸς τι ἐσκευασμένον, vt oculus & cætera corporis organa de quibus paulo antè dictum eſt. de qua re & Laertius in

vita Aristot. VNDE Ὀργανικῶς, Organicè, Organorū seu instrumentorum more. Aristot. Ethic.1, cap.9, dicit quædam ἀγαθὰ συνέργα καὶ χρήσιμα πεφυκέναι ὀργανικῶς, id est quasi per instrumenta. A

C. Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, Instrumentorum expers. Plutarch. Pericle, ἀνόργανος βίος τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν ἐκτὸς ἀπροσδεής.

C. Διοργάνωσις, εως, ἡ, Partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Budæus ex Philop. in Proclum 48.

ΟΡΓΑΣ, ἀδος, ἡ, Locus deo sacer & quem colere nefas est, vt sunt luci & saltus, & campi inculti, qualem esse vult ἄτιμον λειμῶνα Schol. Soph. in Trach. Et Poll. lib.1 scribit τὴν ἀνετὴν θεοῖς γῆν, vocari ἱερὰν & ὀργάδα. Plutarchus Pericle, ἀποτεμνέσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xenoph. Cyn. ἱστανται δὲ ἐπὶ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαδρόμους τῶν τόπων, εἰς τὰς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη, τὰ τραχέα εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἕλη, καὶ τὰ ὕδατα. ‖ Ponitur tamen & pro agro arabili: item pro vinea seu arbusto, in Epigr. vt tradunt vulg. l. Videtur autem dici ὀργὰς quasi ἐργὰς, & in Etymol. vbi dicit παρὰ τὸ ἄγχι ἐστὶ καὶ ἀνέργαστος, legendum esse ἀργὴ pro ἄχη. Cætera autem quæ ab eo adduntur, vt futilia relinquo. C

ἈΡΓΑΛΕΌΣ, ου, ὁ, Difficilis, Molestus, Qui alicui quasi operosus est. nam ab ἔργον quidam grammatici deriuant, ἀργαλέον exponentes δύσκολον, δύσεργον, ἐργώδες: quanquam alii sunt qui ab ἄλγος deductum malint, verso λ. delicet λ in ρ, euphoniæ gratia. Il.λ, Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν Ἀργαλέην. Il.ο, μείζων τε καὶ ἀργαλέω πρὸς ἄλλος χόλος καὶ μῆνις. Il.π, ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι. Od.ο, Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο. Il.ν, Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι. Il.λ, ἕλκεος ἀργαλέοιο. Il.ν, ἀργαλέων ἀνέμων. Ἀργαλέος & Ἀργαλέον absolutè aliquando ponitur cum infinitiuo, pro ἀργαλέος seu ἀργαλέον ἐστί. Il. α, ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν, Difficile est, ἔργον ἐστί. Apud Aristoph. autem Vespis, τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς θηρίον, exponitur, Immane dictu quàm intelligentem artis suæ. Ἀργαλέος de rebus etiam animatis dicitur tam apud quosdam prosæ scriptores quàm poetas. Plut. quum dixisset Athenas ποιήσεως οὐκ εὐτυχεῖν ἔνδοξον δημιουργὸν οὐδὲ μελικῆς, addit, ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητὴς γεγονέναι διθυράμβων. Philo De mundo ἀνάγκην dicit esse χαλεπὴν καὶ ἀργαλεωτάτην δέσποιναν, grauem & perquam molestam dominam. Idem De vita Mosis lib.1, loquens de culicibus quibus Ægyptii à Deo puniebātur, τὸ δὲ ζῶον, εἰ καὶ βραχύτατον, ὅμως ἀργαλεώτατον, quanquā pusilla, importunissima tamen bestiola. Opp. De venat. lib.3, Τερσὶ γὰρ οὔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην Θηρίον εἰσιδέειν ὑπ' ἀργαλεώτερον ἄλλο, neque infestius quicquam. At Od.λ, ὃς μὴ ἕλικας βόας ἀργαλέως τοῖς Ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης, Eustath. exponit δυσκόλους καὶ ἐργώδεις κτήσασθαι καὶ ἀπελάσασθαι, Abactu difficiles, Quas abigere & in suam potestatem redigere operosum & laboriosum est. VNDE Ἀργαλέως, Difficulter. D E F

ἘΡΓΩ, Includo. (VNDE Εἴργω, EX QVO Εἴργω) Od.ξ, Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαι κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι. Est etiam Prohibeo, Excludo, vnde ἔργομαι ex Herodoto pro Prohibeor, Excludor. HINC Εἴργω (vt dixi) quod itidem sonat Includo. Item contineo, Complector. vnde ἐντὸς ἐέργειν dicunt Homerus & Hesiodus. At ἐέργειν μῆλα παῖδες Hom. Il.σ, Arcere, Prohibere. Vtitur verò & cum præpos. ἀπὸ hac in signif. Apud Hesiodum autem, τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμόν exponitur Auerte. Item ἔργω pro διείργω, de quo vide Eustath. Et partic. ἐεργμένος pro ἀποκλεισμένος apud eundem. vt ἐεργμέναι γέρραι. quum alioqui ἐεργμένος sit Inclusus, Septus. DICITVR & Ἐέργνυμι pro ἐέργω. vnde Od.κ, — κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ. G

Εἴργω, Includo (vt ἔρξαν in præced. Hom. loco pro ἐγκλεῖσαι) sed vt plurimū Includo carcere, Cōiicio in carcerē. Plut. καὶ γὰρ εἶρξαι τοὺς Δικάστας ... περὶ δίκης καὶ θανατῶσαι ἐξ... εἶρξαι μοιχὸν, & εἶρξασθαι apud Demosthenem. Vide Bud. 279. Eustath. scribit Atticos εἴργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, vnde esse ἀπείρξειν: at pro ἐγκλείω scribere solitos εἵργω cum aspero, quod probari ex καθεῖρξεν, & εἱρκτή. Hæc ille. Priorem autem ego locum H

huic τοῦ ἐγκλείειν (id est includendi) significationi dedi, quòd eam deriuata retineant. ‖ Εἴργω igitur in altera signif. est κωλύω, Arceo, Prohibeo, Veto. Xenoph. τοὺς ὑμεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Plutarch. in Lycurg. εἶρξεν ἀπὸ τῶν γάμων ἀπαξίαν. Apud eundem in Cam. sine præpos. εἴργειν τῆς θαλάσσης. Sic Gal. εἴργειν οἴνου. Ex Aristoph. autem cum duobus accusatiuis, εἴργω σε ταῦτα. Interdum etiam εἴργω cum accusatiuo personæ pro Inhibeo eum qui aliquid agere cœpit. Plura vide apud B. p.278 & 279. LEGITVR & Εἴργνυμι pro eodem.

Ἕργμα, ατος, τὸ, Septum, Claustrum, περίφραγμα, vt Soph. Schol. exp. hunc Antig. locū, πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἕρκος μας τάφου ποταινίου. ‖ Itē ἕργμα, κώλυμα, Impedimentū. Hesych. Sed inuenitur ἕργμα cū tenui pro altera signif.

Ἐρξείης, ου, ὁ, Coercitor. v.l. ex Herodoto.

Ἑρκτή, ῆς, ἡ, Carcer idem quod εἱρκτή. Herodot.

Εἱργμός, Inclusio. Item In carcerem coniectio. Et adulteri deprehensi detentio, Bud. Comm. 279. ‖ Videtur sumi & pro carcere: vt ostendit COMP. Εἱργμοφύλαξ, ακος, ὁ, Carceris custos. Xen. Hell.5, ἦλθε πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ εἶπε τῷ εἱργμοφύλακι ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ τῶν πολεμάρχων ὃν εἶρξαι δέοι.

Εἱρκτή, ῆς, ἡ, Carcer, Locus in quo sontes concluduntur. Plutarchus Camillo, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, in carcerem coniecit Manlium. Thuc. lib.1, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει, in carcerem conicitur. Plut. ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia dimitti, Carcere liberari. Item ... Xen. Pæd.3, ἀνέμιξεν ἑαυτῷ εἰς χρεία ἀποκλεῖσαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε προκατασκευάσας, ea sibi imprudens carcerem & claustra præparauit. ‖ Ponitur & pro Conclaui, item & gynecæo (vt annot. v.l.) in hoc Xen. loco, οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι.

¶ Ἕρκος, εος, τὸ, Septum, φραγμός. vt ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑτέρων, inquit [illegible]stath. Sic Od.η, de Alcinoi ædibus. Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος, περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν, circum autem vtrinque ducta erat sepes seu septum. Il.ε, de torrente impetuoso, Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων, id est sepes seu septa locorum vitibus consitorum, quibus ea quæ extrinsecus irrumpunt, arcentur, vt idē Eustath. exponit. Dicitur verò & metaphoricè ἕρκος ὀδόντων, Septum dentium, seu (vt Aulus Gellius interpretatur) Vallum dentium, id est Labia. Il.ξ, Ἀτρεΐδη ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Quo respiciens Ælianus, dixit, ... τὰ ... ἡ ψυχὴ ἀπὸ τῶν ὀδόν... ἕρκεσι ..., dum spiritus seu anima intra dentium septum continetur, dum spiramus & viuimus. Ἕρκος ἀκόντων, Septum & murus contra vim telorum: Il.ο, de clypeo, Τὴν ... ἕρκος ... ἀκόντων. Intelligentia verò est ... vt sit scutū oblongū, quod instar muri à pedibus veluti fundamento ad ipsum vsque capitis verticē exurgat. Il.ε, de Venere quæ peplum Æneæ contra iaculorum impetum prætendebat, ... ἕρκος ἔμεν βελέων. ‖ Ἕρκος, Murus. Il. ... χάλκεον ἕρκος ..., muro aheneo. vnde Eust. interpretatur acceptum oraculū illud de ligneo muro ab Apoll. Atheniensibus redditum, ... quod apud Herod. ... de viris æneis id est ære cataphractis. Il.α de Achille, ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, murus & propugnaculum ... contra hostes. quo modo dicitur & πύργος ... à Theocr. idem Achilles. Il.ζ, Αἴας ... Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Sic & Cicero dicit ... omnes suos impetus quasi murum quendam boni nomen imperatoris oppone. ... ἕρκεσι ... apud Oppian. Eustath. esse dicit τὸ ... ἕρμα, ... ὄχυρωμα. Ἕρκος dicitur etiā τὸ ... τεῖχον, Aulam ambiens murus, ... ἕρκεσι, ... ὡς Eustath. Il. ... Soph. Trach. ... vbi tamen Schol. intelligit ... vel ... (VNDE) Ἑρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam eius loci præsidi & custodi, & à quo conseruarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. quemadmodum

ἐν τῇ κατ' οἶκον ἑστίᾳ sacrificabatur Ioui ἐφεστίῳ. Od. χ, Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἕζοιτο. Existimat autem Eustathius aram hanc fuisse extra αὐλὴν, sub dio, quales multæ conspiceretur. dici verò ἑρκεῖος synæresi facta ex ἑρκέϊος, vt Κεῖος ex Κέϊος. Ouid. Græco vocabulo seruato Hercei Iouis aram dixit. Sunt qui Penetralem Latino nomine appellent. Sophocles autē alicubi per ἑρκεῖον Δία intelligit omnes qui in ædibus sunt, Eustathio teste. ‖ Ἕρκη apud Comicos dicuntur etiam πλεκτά τινα ἐκ τειχῶν: vt ex Ælio Dionysio tradit Eustathius. ‖ At Od. χ, Ὡς δ' ὅταν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, Eustathius scribit videri esse ξοῖνον μακρὰν, ἧς βρόχοι ἀπηώρηνται πρὸς ἰσότητα τύμβων: propriè autem ἕρκος esse δικτυῶδές τι μηχάνημα. quemadmodum & Hesych. ἕρκεσι pro δικτύοις citat ex Sophoclis Athamante. ‖ Apud Sophoclem Electra, οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα, schol. annotat intelligi vel currum auratum ex quo Amphiaraus veluti è claustro & septo effugere nequiuerit: vel torquem aureum quo constrictus teneretur. ‖ Nicand. Theriacis de murium latibulis seu cauernis, ἵνα τέκνα κακόφθορα τῶνδε θανόντων Σκόρπιοι ἐξεχέοντο καθ' ἕρκεα λωβητῆρες. ‖ Ἕρκη pro ὅπλα citat Hesych. ex Soph. Troilo.

C. Εὐερκής, έος, ὁ καὶ ἡ, Bene septus, vel Bonum pulchrúmve [aulæ] septum habens, respiciendo ad ἕρκος quod circum αὐλὴν est. Od. ι, οὐδέ ποτ' ἔσβη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. ‖ Itē, Bene munitus seu septus. Plat. εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους. VNDE Εὐερκῶς, Munitè, Bono septo. Plut. εὐερκῶς κεχαράκωκε. ET Εὐέρκεια SIVE Εὐερκία, ας, ἡ, Munitio, seu Bona munitio. Plato.

Ἑρκίον, ου, τὸ, Septum, seu murus: propriè verò quod αὐλὴν ambit. Odyss. σ, καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς Εἷσεν ἀνακλίνας. vbi Eustathius exponit τοῖχος, addens, ὥστε ἐπικεῖσθαι καὶ τὸν θριγκόν. Soph. Aiace, θεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου στέγης. vbi schol. intelligit itidem septum circa aulam, vel circa δῶμα, accipiendo ἑρκίον pro δῶμα. Scribitur verò apud Soph. ἕρκιον accentu in penultima, vt & alicubi apud Eustathium: loco tamen citato scribit ἑρκίον, vt τειχίον à τεῖχος. Apoll. Argon. 2, κεράμῳ κατερέφεται ἑρκίον.

Ἑρκίαι ab Hesych. exponitur φραγμοί, τείχη, σκηναί, οἰκίαι.

¶ Ἑρκάνη, ης, ἡ, Sepes, Septum, φραγμός. Eustathius ex Ælio Dionysio. Alibi verò apud eundem Eustathiū scriptum reperitur ET Ὀρκάνη, exponitúrque ἕρκος τι, ὡς ἀκανθῶδες περίφραγμα.

¶ Ἕρχατος, ου, ὁ, Sepes, Septum φραγμός, Hesych. Apud eūdem verò est ET Ἕρκατοι itidē pro φραγμὸς & τεῖχος.

Ἐρχατόω, ῶ, F. ώσω, Obsepio, Concludo, Conclusum teneo. Od. ξ, ἐν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο. autem Eustath. hoc vocabulum factum esse ab ἔρχατο, tertia persona plur. num. præteriti plusquamperf. esséque merè poeticum.

Composita ab ἔργω.

C. Ἀπέργω, Abarceo, Excludo. idem quod ἀπείργω. Vnde in pass. ἀπέρχθη, apud Hippocr. quod Galen. explicat ἀποκλεισθῇ. ‖ Ἀπέργων τῆς εὐωνύμου χειρὸς, sinistrorsum relinquēs. vulg. lex. ex Herodoto. Ibidem ἀπέργει Καππαδόκας, perstringit Cappadocas. Vide ἀπείργω paulo pòst. ET Ἀπέεργω pro eodem apud poetas.

C. ΚΑΤέργω, Repello: item Visto. v. l. ex Herodoto.

C. ΠΕΡΙέργω, Circunsepio, Circuncludo. Thuc. lib. 5, περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον. id est περιφράξαντες, vt scholiast. exponit.

C. ΣΥΝέργω, Concludo, In vnum concludo. Bud. interpretatur Copulo apud Platonem in Tim. 149, οὐ γὰρ ἄρχεσθαι πρεσβύτερον ὑπὸ νεωτέρου συνέρξας εἴασεν, hoc est, animam mundi ab ipso corpore regi noluit quum animā condito mundo misceret. VNDE Σύνερξις, Copulatio. Plato Tim. de copulatione viri & vxoris in nuptiis, 142, ἆρ' οὖ μεμνήμεθα ὡς τοὺς ἄρχοντας ἔφαμεν δεῖν εἰς τὴν γάμων σύνερξιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήροις τισίν; pro quo ibidem σύμμιξιν dicit. Bud. Citat idem Budæus & ex libro 5 De republ. ET Συνεέργω poeticè, pro eodem. Od. ι, de ouibus, Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. id est συνεῖργον, συνεδέσμουν, inquit Eust.

Composita ab ἔργω seu εἰργνύω.

C. ΕΝείργω, SIVE Ἐνειργνύω, SIVE Ἐνείργνυμι, Includo. Phalar. ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ.

C. ΚΑΘείργω, SEV Καθειργνύω, SEV Καθείργνυμι, Concludo, Tanquam in carcere cohibeo. Pausan. τῶν Ἀλεξανδρός ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plutarchus Lycurgo, καθειργνυμένους εἰς οἴκημα. Idem, ἔνιοι δὲ τηρεῖσθαι μὲν ἐν ὑδρίᾳ φασὶ διὰ καθειργμένην φάσκουσι. VNDE Καθεῖρξις, Conclusio & Coercitio. B.

C. 2. Ἐγκαθείργω, ET Ἐγκαθειργνύω, SIVE Ἐγκαθείργνυμι, Includo. Plutarchus De primo frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, id est (Turnebo interprete) Quæ [exhalatio] inclusa & recidiua humorem in fundo calore afficit.

C. 2. Συγκαθείργω, SIVE Συγκαθείργνυμι, Vnà [cum alio] concludo tanquā in carcerem. Luc. λέγοντι συγκαθειρχθη.

¶ Εἰργάθω, idem quod εἴργω, ab eóque deriuatum vt εἰκάθω ab εἴκω. ET Εἰργάθω pro eodē: sicut ἔργω & εἴργω idē sūt.

C. ΑΠΟεργάθω, SEV Ἀπεργάθω, ET Ἀποεργάθω, idem quod ἀπείργω seu ἀπέργω. Iliad φ, Αὐτὰρ ὁ Πηλείωνα δόλῳ ἀπεέργαθε λαοῦ. Et Odyss. φ, Ὣς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀπεέργαθεν οὐλῆς. Vbi ἀποεργάθειν est ἀπαγαγεῖν, Remouere, seu Amouere. ‖ Item διαχωρίζω, id est, Dirimo, Separo. Homerus Il. ε, Τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὦμον Πλῆξ', ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν, ἠδ' ἀπὸ νώτου. vbi Eust. exponit διεχώρισεν ἐκ τοῦ αὐχένος τὸν τε ὦμον καὶ τὸ νῶτον.

Composita ab εἴργω.

C. Ἀνείργω, Arceo, Propello, Repello, & eū qui aliquid incœpit agere, inhibeo, Bud. Cuius hoc apud Suidam exemplum est, ἀργύριον αἰτοῦντα, ἀπειλοῦντα τε πλεῖν, εἰ μὴ λάβοι, οἱ Ῥωμαῖοι ἀνεῖρξαν, id est ἀπεκώλυσαν. Et ἀνεῖρξαι τῆς ἀπάτης, in vulg. lexicis pro Prohibere à fraude, signi ficatione actiua. Quomodo autem ab ἀπείργω proximè sequenti distinguatur, ibi videbis. VNDE Ἄνειρξις, εως, ἡ, Inhibitio. Plutarchus De Socr. ἀποκόπτειν αὐτὰ [τὰς ἐπιθυμίας] ἀνείρξει καὶ κατοχῇ ὑπὸ τοῦ λόγου κολαζομένας. paulo pòst φιλοπλουτίαν κολοῦσαι καὶ φιλοδοξίαν ἀποκόψαι ὧν ἐφίενται καὶ ἀνείρξεσιν, εἰς τέλος καταλυθεῖσαι. ET c. 2. Συνανείργω, Vnà inhibeo. AT Ἀνεέργω pro ἀνείργω, poeticum est, itidem significans Arceo, Propello, Repello, Submoueo. Il. γ & η, Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. Il. ρ, Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω.

C. ΑΠείργω, F. ξω, Arceo, Excludo, Prohibeo. Cum accusatiuo & genitiuo, vt ἀπείργω σε τῶν πινμάτων, apud Plutarchum De poetis audiendis. Isocrates in Archidamo, καλῶς ἂν εἶχεν ἀπείργειν ἡμᾶς τοῦ συμβουλεύειν. In eadem oratione & in eodem loquendi genere præpositionem ἀπὸ addidit: ἅπαντας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Budæus exponit Deterreo, Abigo, in hoc Demosthenis loco, παῖδας ἀπείρξατε τοῦ φιλοπευθεῖν. Eadem constructio & apud Sophoclem in Aiace, Ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Nam ita est construenda oratio, ἐγὼ σφ' ἀπείργω τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς. Vnde potius exponendum hic ἀπείργω, Excludo, quàm Compesco, vt vulgò interpretantur, non considerantes iungi cum genitiuo χαρᾶς. Potest autem vtcunque tolerari hæc phrasis, Excludo à gaudio. Sed melius, Illi hoc gaudiū expello. Alibi apud eundē Soph. cū solo accusatiuo, Οὔτι σ' ἀπείργειν, οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν Ἔχω, κακοῖς οἷοισδε συμπεπλεγμένον. Vbi schol. obseruat, ita differre ἀπείργω ab ἀνείργω, quòd dicamur ἀπείργειν eum qui aliquid vult aggredi: ἀνείργειν autē eum qui iam aggressus est, & aliquantum in opere aliquo seu negotio promouit. Iungitur autem hoc verbum etiam cum infinitiuo pro Inhibeo, Prohibeo, id est Impedio ne quid fiat. vt apud eundem poetam in eadem tragœdia, — ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους Αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν. Sic ἀπείργειν ἰκέσθαι dictum putatur. Citatur item ex Platone De leg. cum infinitiuo, μὴ particula præcedente, ἀπείργω μὴ γίγνεσθαι. Itidem verò cum accusatiuo, τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε, pro Quis hæc inhibuit? Et suppresso accusatiuo, ἀλλ' ἀπείργοι θεὸς, Sed prohibeat Deus. vel inhibeat. Sed Latini potius dicunt, Deus auertat.

Ἀπείργω, Dirimo, apud Arrianum: & ἀποτέμνομαι, pro eodem. Bud. Exponitur & Diuido apud Herodotum. Item pro Relinquo, id est Prætereo, apud eundem in Polymn. λαιὰς ταῖς πόλεις ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργει παρεξῄει. Pass. vox est Ἀπείργομαι, & apud Herod. ἀπεργμαι.

(sicut ἀπέργω dicit pro ἀπείργω) vnde participium ἀπεργμένος pro ἀπειργμένος citatur ex eodem, positum pro Diuisus seu diremptus. Item Inhibitus, Cohibitus, Coercitus. A

C. Διείργω, Diduco, Dirimo, Intersepio, Dispesco, vt B. interpr. Thuc. 3, χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, dirimebat eorũ castra. 1. Intersepiebat & à se inuicẽ distinguebat. Polyb. ὑπόκειται μὲν τῇ Μηδείᾳ, διειργούσης αὐτὴν τῆς ἀνὰ μέσον κειμένης ὀρεινῆς, Dispescente & disterminante ipsam. Plut. Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, breui freto insula distinguitur ab Attica.

C. Ἐξείργω, Arceo, Excludo. Æsch. τούτοις οὖν ὁ νόμος ἐξεῖργε τῶν βημάτων. Thuc. 3 τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur. Et lib. 2, ἐὰν πάνυ ἐξείργωνται πάντων, si excluderentur his omnibus. Apud Plut. Rom. ἐξείργομαι δίκης νομίμου, in v. l. exp. Spe legitimarum pœnarum destituor. B

C. Κατείργω, Subigo, Cõpello. Thuc. 1, οὐδ᾽ αὖ πρῶτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρξαντες, ἀλλ᾽ ἀεὶ καθεστῶτος τὸν ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, neq; huius instituti autores sumus. quippe quũ ita semper moribus constitutũ sit, inferiorẽ à potentiore cogi, & ad parendi necessitatẽ adigi. B. ‖ Significat etiã Veto & Arceo. Paus. ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργε, liberũ commeatum adimebat. ‖ Alibi στρατιᾷ κατεῖργεν, pro Intra fines continere exitumque adimere dixit. Bud. Comm. C

C. Συνείργω, Cõcludo, Cohibeo, Coerceo, In custodia teneo. actiuũ, accus. v. l. Eustathio est Colligo, συνδεσμέω. vide Συνεέργω.

ΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, Iusiurandũ, Iuramentũ. Od. τ, αὐθρώπους ἐκέκασο Κλεπτοσύνῃ ὅρκῳ τε. Variæ autẽ loquendi formulæ huc pertinentes & in prosa & apud poetas reperiuntur. Od. δ, ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον: vt apud Ath. lib. 10, φρικωδέστατον ὅρκον ὀμνύουσα. Thucyd. ὅρκον ὀμόσαι τινί, Iureiurando fidẽ dare. Dicitur & λαβεῖν ὅρκον & δοῦναι ὅρκον. sicut λαβεῖν πίστιν & δοῦναι πίστιν. i. accipere iusiurandũ & dare iusiurandũ. 1. Exigere iusiurandũ. & Affirmare iureiurando. X. Hell. 1, ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον, ὑποτελεῖν τὸν φόρον τοῖς Χαλκηδονίοις. Eur. p. ὅρκον δίδου μοι, iuret mihi. Dem. Pro cor. τοῖς ὅρκοις τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν, iusiurandũ quamprimũ exigere, seu iureiurando obligare. Dicitur verò & ὅρκοις καταλαμβάνειν τινά, pro eode apud Thuc. Quò pertinet & illud Od. δ, ἐμεῦ δ᾽ ἕλετο μέγαν ὅρκον Μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν, iuramentũ à me accepit. i. iureiurãdo me obstrinxit. Dem. tamẽ ὅρκον δίδοναι non semel dixit pro Iusiurandũ deferre, hoc est προκαλεῖσθαι εἰς ὁρκισμόν. B. Aristoph. Ranis, δέχομαι τὸν ὅρκον. Isocr. ad Dem. ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου, διὰ δύο προφάσεις. Polyb. νομίζων τετηρηκέναι τὴν πίστιν καὶ λελυκέναι τὸν ὅρκον. i. (vt Cic. duobus in locis interpr.) iureiurãdo se solutũ putabat, Liberatũ se esse iureiurãdo interpretabatur. Plut. Lyc. καὶ τῶν ὅρκων λελυμένων. Sic dicitur & παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, iusiurandũ violare. Dem. δίκην λαβεῖν παρὰ τῶν ὑπερβεβηκότων ὅρκους. Σὺν ὅρκῳ λέγειν, iureiurando cõfirmare. Od. ξ, οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, Ὡς νεῖται Ὀδυσσεύς. X. Pad. 2, σὺν θεῶν ὅρκῳ λέγω, per deos iurãs. Et Od. ο, ὅρκῳ πιστωθῆναι, iureiurando firmatũ esse. Herodot. ὅρκους ἐπὶ τούτοισι ἐποιήσαντο, in eã rem iusiurandũ interposuerũt. Deducitur autẽ ὅρκος inde vnde ἕρκος, i. ab εἴργω: quoniã ὁ ὀμνύων κατείργνυταί πως οἷς ὁμολογεῖ: vt Eust. tradit: addẽs tamẽ, veteres quosdã ab ὅρος deducere, quoniã ὁρίζονταί τι οἱ ὁμολογητικῶς ὀμνύοντες. AT Ὅρκος filius est Ἔριδος, apud Hesiod. Est & Bithyniæ fluuius Arriano, qui periurũ vorticibus inuolutum rapere credebatur. v. l. D E F G

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, Iureiurando adstrictus. v. l. VNDE Ὁρκωμοτικός, ή, όν. vt ὁρκωμοτικὰ ἐπιρρήματα apud Gramm. Aduerbia iurãdi seu affirmãdi adhibito iuramento, vt νὴ μά, ναὶ μά, νὴ τὸν Δία. ET Ὁρκωμοτέω, ῶ, F. ήσω, Iuro in sanciendis fœderibus. B. ex Lu[illegible]. AT Ὁρκωμόσιον, ου, τό, Iusiurandum. Bud. ex Plat. Phædro Comm. pag. 121. ‖ Ὁρκωμόσια, τά, Sacrificia in quibus fiebant fœdera. in vulg. lex. ET Ὁρκωμοσία, ας, ἡ, idem quod ὁρκωμόσιον, ibidem. H

C. Ἀμφιορκία, ας, ἡ, Vtrinque datũ iusiurandũ. ἀμφιορκία (inquit Hesych.) ὅταν οἱ δικαζόμενοι ἀλλήλοις ὀμνύωσι.

C. Ἔνορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Iureiurando obstrictus, Iuratus. Æsch. ἔνορκός εἰμι, Iureiurando teneor. Idem, ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, Iuramento populum obstringere. Plutar. Rom. τῶν ἁγιωτάτων ἔνορκον ἱερῶν ἀψάμενον. Ἔνορκος, Iureiurando comprobatus seu firmatus. Plut. Theseo, ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. VNDE Ἐνόρκως, Iureiurando, Interposito iuramento. In v. l. ponitur ET Ἐνόρκιος pro ἔνορκος. vt ἐνόρκιος λόγος, sermo iureiurando confirmatus. ‖ At Numer. cap. 5, δῴη σε κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, exponitur vulgò, Det te Deus in maledictionem exemplũmque cunctorum in populo tuo. A

C. Ἐπίορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus. Hesiod. Erg. τίκτει πῆμ᾽ ἐπιόρκοις. Et ἐπίορκον aduerbialiter. Il. κ, Ὣς φάτο, καί ῥ᾽ ἐπίορκον ἀπώμοσε. Hes. Erg. ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας ψεύσεται. VNDE Ἐπιόρκως, Periurè, Perfidè, Violato iureiurando. ET Ἐπιορκία, ας, ἡ, Periurium. Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει. ET Ἐπιόρκιον, ου, τό, pro eodẽ, in v. l. ET Ἐπιορκέω, ῶ, Peiero. Il. τ, Οὐδ᾽ ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Æsch. contra Ctes. ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. VNDE Κατεπιορκέω. Dem. cõtra Cononẽ, οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, periurio causam iustam nõ subuersurus, vel Potius iudicium obtenturus. Bud. B

C. Εὔορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui iusiurandum religiosè colit. Hes. Erg. ἀνδρὸς δ᾽ εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Xen. Hell. 2, εὔορκοι καὶ ὅσιοι ἐστέ. Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. contra Mid. δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον, religiosum suffragium & quod iureiurando adhibito fit. Ibidem, καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ᾽ ὑμῖν ἐστὶ καὶ ἄλλως δίκαια. Thuc. lib. 5, εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταῦτη μεταθεῖναι ὅπῃ ἂν δοκῇ [illegible] verba ex formula fœderis. i. iuramenti religione firmatum esse & stabilitum. VNDE Εὐόρκως, Religiosè iusiurandum seruando, seu Interposito sacramento. Herodian. lib. 5, ἀμνηστίαν εὐόρκως ὑπισχνεῖται, iureiurando pollicetur. ET Εὐορκέω, Non peiero, Religiosè iuro, Sanctè iuro. Isocr. μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ᾽ ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς. Item, Secundum iuramentum conuentis sto, vel promissis. B. ex Dem. de iudicibus non corruptis: dicens ei oppositũ esse ἐπιορκεῖν apud eundẽ. Itẽ, Religiosè iuro. Sic accipit istud Xen. περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ, de Socrate iudicante loquens. Idem, κατὰ νόμον ψηφιοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρινεῖτε. VNDE Εὐορκησία, ας, ἡ, Religiosa iuramenti interpositio, Sanctum iusiurandum. Eurip. ET C. Καλλιορκέω, idem, vt videtur. nam καλλιορκήσαντες in vulgatis lex. exponitur Probi. C D E

C. Πολύορκος, Multum iurans.

C. Ψευδόρκος, ου, ὁ καὶ ἡ, Periurus, Qui falsò iurat. idem quod ἐπίορκος. ET Ψευδόρκης pro eodem. vulg. lexica ex Herodoto. ET Ψευδορκέω, ῶ, Falsum iuro, Peiero. Aristoph.

Ὁρκόω, ῶ, Caueo ab aliquo iureiurãdo, vt B. interpr. T[illegible] ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστοις ὅρκοις, ad maximum iusiurandum adegerunt. Idem, ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις. vbi schol. exp. εἰς ὅρκους ἐμβαλόντες. Plut. Publ. ἐβούλετο δὲ [illegible] γίων ὁρκῶσαι τὴν βουλήν. iureiurando senatum adstringere. VNDE Ὁρκωταί dicuntur legati qui ad exigendũ iusiurandum mittuntur. Xen. Hell. 6, ἐξέπεμψαν ὁρκωτάς, καὶ ἐκέλευσαν τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ἐξορκῶσαι. id est (B. interpr.) maximos quosque magistratus ciuitatum ad iusiurandum adigere. ET Ἐξορκόω, idem. F

Ὁρκίζω, Fut. ίσω, idem quod ὁρκόω, id est Iureiurando obstringo. Demosthenes, οὐχ ὑμεῖς ὡρκίζομεν αὐτόν, id est (vt ipse alibi) οὐχ ἀνὰ ὅρκους παρ᾽ αὐτοῦ ἐλάβομεν. Iusiurandum exigere dicit Quintilianus: Ad iusiurandum adigere, Cæsar: Adigere iureiurando & sacramento, Tacitus, & Liuius, qui & Adigere iusiurandum. Construitur alicubi cum gemino accusatiuo, & personæ & rei per quam adiuramus. Orpheus, Οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cælo teste & conscio te sacramento adstringo. Marci 5, ὁρκίζω σε τὸν θεόν, Adiuro te per deum. (sic enim Adiurare accepisse Iuuium quidam tradunt) Alii, Adigo te in verba Dei. VNDE Ὁρκισμός, οῦ, ὁ, Iuramenti exactio, Per iusiurandum obstrictio. G

C. Ἐξορκίζω in Eccles. præsertim scriptoribus, idem quod ἐξορκόω, Adiuro. VNDE Ἐξορκισμός, Adiuratio. H

C. Ἐπορκίζω, idem. Exhorciso. v. l. ex Can. 2— Concil. Laod. VNDE Ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, Adiurator, Exhorcista. v. l. ex Can. 10 Concil. Antioch.

Ὅρκιος, ου, ὁ, Qui iuriiurando adhibetur. ὅρκιος θεός, Deus per cuius nomen iusiurandum solenne concipitur. A Budæo vertitur apud Philostratum, Deus per quem quis iurauit. Ego malim, Deus iurisiurandi arbiter. Thucydides, θεοὺς τοὺς ὁρκίους μάρτυρας ποιούμενοι. Sic Æschines, ἐπομόσας τοῖς ὁρκίοις θεοῖς. Et ὅρκιος Ζεὺς ex Pausania pag. 135. Volunt autē dici ὅρκιον (eo modo quo ἱκέσιον & ἑταιρεῖον) ἵν' οἱ συμφωνίας ἐνόρκους ποιοῦντες περιτείνωσι. Vt verò dicitur Ζεὺς ὅρκιος, sic ὕδωρ τοῦ Διὸς ὅρκιον, videlicet Stygis aqua, de qua apud Homerum & cæteros poetas. Affertur & ὁρκίων ὁμολογιῶν ex Plutarcho in Lycurgo, ψηφισμάτων τῶν ὁρκίων ὁμολογιῶν pro firmatis iureiurando fœderibus. AT Ὅρκιον, (quod non ὑποκοριστικὸν esse sed παρωνυμικὸν annotat Eustathius) Fœdus iureiurando sancitum. Iliad. β, ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Ictofœdere fido & firmo. Sic Thucydides lib. 6, λέγοντες σφίσι τὰ ὅρκια εἶναι, μιᾶς γῆς καταπλεόντων Ἀθηναίων δέχεσθαι. Sic Herodotus, ὅρκια ποιοῦνται πρὸς ἐκείνους. Sed in isto loco Iliad. γ, Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὅρκια πιστὰ, Ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, annotat Eustathius dici ὅρκια πιστὰ non solùm τοὺς ἐνόρκους λόγους, verumetiam τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη. ‖ Ὅρκιον alicubi & pro ὅρκος, Iusiurandum: atque ita accipiendum videtur Iliad. β, Ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; (licet alioqui possint & ἐκ τοῦ παραλλήλου duo illa posita videri) Sic Thuc. ponit ὅρκιον pro ὅρκος, lib. 6, καὶ ὀμόσαι αὐτοῖς τὸ ὅρκιον. Sic & Luc.

ΕΡΕΙ'ΔΩ, Figo, Firmo, Fulcio. vt ἴχνος ἐρείδειν, in Epigramm. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος. Ibidem, ἴχνος ὑπὲρ νηῶν πῖλος ἐρεισάμενον. Ibidem, κείνης πάροιθεν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον. vbi exponitur Fulcias. Apollonius Argonauticῶν 1, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδεν. Sed dicitur sæpe & de oculis, sicut & Latini illos in terram figere dicunt. Apollonius Argon. 1, ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Est tamen regularior hæc constructio ἐρείδειν εἰς γῆν: vt Eurip. εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα. Gal. au ... dicit quod alibi προσβάλλειν. Pass. quoque interdū pro Pedem figere, Firmari, Sistere se, vt inquit Bud. afferens ex Greg. οὐδὲ γὰρ ὁ λόγος ἔχει ἐφ' ὃ ἐρεισθῇ πλὴν τοῦ θείου λήματος. At ἐρεισάμενος pro Innixus, Il. β, Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, Cui sceptro innixus, Quo nixus. vel In quod incumbens. vt Apoll. Arg. 1, ἐρειδόμενοι βάκτρῳ. Sic interdum & actiua vox ἐρείδειν accipitur neutraliter pro Incūbere (paulo tamen aliam habente sign.) seu Decūbere, itemq; pro Ingruere. Gal. ad Glauc. l. 1, εἰ δ' ὅλως αὐτῆς ἐντέταται τὸ ἄλγημα πυθόμενος, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, νέφος ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ. Vbi malè v. l. Nimbo terrā operiente. Plut. in Crasso, πνεῦμα ... μεμιγμένον ἐρείδει ... ἐκ τῆς ... ‖ At ... aor. ἐρείσθη apud Hom. cum datiuo οὔδει redditur vulgò Strat⁹ est, (sicut & ἐρείσατο γαίῃ apud Hesiod.) ego verò malim Allisus est. vt Il. η, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Vide tamen & B. p. 701. ‖ Ἐρείδειν κρουνοὺς ex Aristoph. pro Eiaculari. Itē ἐρείδειν pro Congredi cū muliere, ex eodē. Deniq; ἐρείδειν & pro συντόμως τι πιεῖν. vide eius schol.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, Firmamētū, Fulcimentū, Fultura. B. vertit & Columē apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναίων. Existimo autē hîc Allusisse Luc. ad Pindari dictū Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. in Apoph p. 203. accipit autē pro basi.

C. ἈΝΤερείδω, Cōtra fulcio, vel Ex aduerso fulcio. ‖ Item Obnitor. vt exponit B. in hoc Luc. loco, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντες τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Est etiā Renitor, Nō cedo. vt quæ præ duritie non cedunt tactui. quod propriè dicitur ἀντιτυπῶ. X. Pæd. 8, ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκουσιν αἱ τάπιδες. Sic verò & Plut. ἀντερείδειν & ὑπείκειν inter se opponit, De adulat. disc. ἀλλὰ τοῦτον τοῖς τῶν γυναικῶν προσκεφαλαίοις ἐοικέναι, ἃ δοκοῦντα ταῖς κεφαλαῖς ἀντερείδειν καὶ ἀντέχειν, ἐνδίδωσι καὶ ὑπείκει μᾶλλον. ‖ Citatur etiā ex Plut. ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις pro Barbaris resistit. ἀντερείδειν, ἀντιβαίνειν, Eust. HINC Ἀντέρεισμα, ET Ἀντέρεισις, quod ex Celso vertitur Renixus. A Bud. redditur etiā Obnixa firmitas. ET Ἀντηρὶς, ίδος, ἡ, Lignū vel pila structurā inclinatā fulciens, Tibicen. Itē ἀντηρίδες Structuræ lapideæ ædificia editiora vtrinque fulciētes. vulgò arcs-boutans. Vide B. 701. Thuc. ἀντηρίδας ὑπέτειναν, vbi Valla, Sublicas prætenderunt. Habetur & Ἀντήρις ac Ἀντήρεις, ειδος, apud Eust. ET Ἀντήρης πληγή, Plaga quæ alicui infligitur firmata manu aduersus eū. vid e Eust. Apud Soph. tamen Electra ἀντήρεις πληγαὶ sunt qui dictas putent sumpta metaphora à remigibus æquali connixu nauem impellentibus. Et ita fuerit ab ἐρέσσω.

C. ἈΠερείδω, vel Ἀπερείδομαι, Firmiter figo. vt ἀπερείδω τὴν βάσιν. Item Firmiter adigo, Infligo, Impingo, Incutio. Plutarchus de nece Cæsaris, εἰς ἓν ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς τοσαύτας. Idem in Amatoriis narrationib⁹, οὐκ ἔχοντες δὲ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὅπῃ τὸν θυμὸν ἀπερείσονται. quod Pol. interpretatur, In quos iram effunderent. Et ab eodem τύχῃ dicitur ἀπερεισαμένη εἰς τὸν οἶκον τῶν ἀτυχημάτων τὴν νέμεσιν. Ex eiusdem Pericle in v. l. ἀπερειδόμενος εἰς Περικλέα τὴν ὑπόνοιαν. At ex Luciani Anach. ἀπερεισάμην τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενές. q. d. Obfirmaui oculorum aciem. Ita enim exprimi posse hîc vim Græci verbi existimo. Ibidem ex Dioscoride ἀπερείσας ἐπ' ἄνθρακας & ἀπερεισάμενος ἄνθραξι pro Superponens carbonibus. ‖ Ἀπερείδομαι, Incumbo, Innitor. Synesius De insomn. καὶ τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται. Polyb. metaph. ἀπηρείδοντο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας pro Incumbebant in fœdera, In fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. Budæus 700. Idem verò pag. sequenti ex eodē ἀπήρεισαι πᾶσαν τὴν προθυμίαν αὐτῆς εἰς ὑμᾶς interpr. In vobis nixam habet, vel incumbentem. Sed fortasse actiuè etiam sumi potest hoc ἀπήρεισαι, pro Firmauit & velut stabiliuit, aut fundauit. ‖ Item ἀπερείσασθαι τὸν βίον, Effundere vitam & proiicere, Budæus 701. ex Phalar. epistola. HINC Ἀπέρεισις, Innixus, seu Actio ipsa innitēdi, aut incūbendi. In v. l. Repentes vestigiū.

D C. 2. Ἐναπερείδομαι, idem ferè quod ἐναποσκήπτω. Bud. 701.

C. 2. Συναπερείδω, Impingo, Infligo. vt συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, Budæus pag. 701 ex Plut. in Cicerone. ET Συνεπαπερείδω, Vnà & simul impingo. Vide Budæum ibidem.

C. Διερείδω, Infigo. & pass. Διερείδομαι, de quo Bud. 701.

C. ἘΝερείδω, Impingo, Illido. Et ἐνηρείσατο γαίῃ pro terræ illisus est, Apoll. quod alibi ἐρείσατο. ‖ Ex Dioscoride autem affertur ἐνηρεικότα στομάχῳ pro Quæ stomacho inhæserunt: lib. 3. cap. 26.

E C. ἘΠερείδω, Infigo, Validè firmo & impingo, seu imprimo. Il. η, ἐπέρεισε δ' ἶν' ἀπέλεθρον exp. ἐσήλασε. Et Il. ρ, — ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρεῖαν χεῖρα πιθήσας. Eust. exp. ἐπί. qui tamē scribit ἔρεισε, nō adiungens præp. quā ego adiungendā existimo. Pass. Ἐπερείδομαι, Incūbo, Nitor. Et τῇ διανοίᾳ ἐπερειδόμεθα actiuè apud Gal. Vide B. p. 701. HINC Ἐπέρεισις, Illisus. vt ὀδόντων ἐπέρεισις Dios. Dentiū illisus, vel appressus. Item ἐπέρεισις apud Themist. pro applicatione intellect⁹ & incubitu in rē intelligibilē, & quasi impressione. Vide B. p. 442 & 701. ET Συνεπερείδω, Simul infigo, &c.

F C. ΠΡΟΣερείδω, Affigo, Allido. Προσερείδω (inquit B.) Allido, vt telū vibratum, Affigo. Vel pass. Allidor, Affigor. Pol. πρὸς τῷ γε τὴν ἐπιφορὰν ἔχειν πρός τι προσερεῖσαι, κραδαινόμενα τὰ πλεῖστα συνετρίβετο, loquens περὶ δοράτων.

C. ΣΥΝερείδω, Defigo. Item Impingo, Incūbo, Impressionē facio. B. 702 ex Polyb. Et pass. Συνερείδομαι, Infigor. vt χέρας δεσμοῖς συνερείσαντες Eur. Infixi manus vinculis, i. Habētes manus infixas. HINC Συνερειστικὸς apud Plut. De primo frig. ἀλλ' ἑδραῖον ὡς ὁ κύβος, & συνερειστικόν. quod Turn. interp. Sed stabile est, suóque nixu se continens.

G C. ὙΠερείδω, Suffulcio, Fulcio, Sustineo. vt ὑπερείδων ὀροφὴν κίων Plut. Rom. Columna tectū fulciēs vel sustinēs. ‖ Item Cōfirmo, id est Animū addo timēti, & eū recreo. B. ex Herodiano. HINC Ὑπέρεισμα, Fulcimentū, Fultura, Sustentaculum. ET Ὑπερειστικὸς, (q. d. Fultorius) Ad fulciendum seu sustentandum aptus. vt ὑπερειστικὴ βακτηρία, ex Greg.

ἘΡΕΠΤΩ, & Ἐρέπτομαι, Edo, Vescor. propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, i. à terra, in quam inclinati edunt: vt sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν. Sed interdū & hominibus tribuitur: atq; adeo Pollux esse ait Raptim edere, itē affatim edere. Hom. λωτὸν ἐρεπτόμενοι. Aliquam certè rapacitatis signif. huic verbo subesse ostendit compositum.

Ἐρεπτὰ, Alimenta. in v. l. At Hesych. τροφεῖα.

C. Ἀνερείπω, vel Ἀνερείπομαι (pro ἀνερείπω & ἀνερείπομαι, pleonasmo τοῦ ι, vt ait Eust.) Rapio, Cic. interprete. nam is hunc locū Homericum Iliadis υ, — καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης, Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν, Κάλλεος εἵνεκα οἷο, intepr. Tuscul. 1, Nec Homerum audio, qui Ganymedem à diis raptum ait propter formam, vt Ioui pocula ministraret. Idem poeta Od. α, Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. ‖Item ἀνερείπομαι, passiua significatione Rapior.

Ἐρείπω, Euerto, Disturbo, Prosterno, Demolior. Vtitur Homerus & cæteri poetæ. Sed & in prosa locum habet. Xenophon, ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plutarchus in Cimone, τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. Et passiuum ἐρείπομαι, Euertor, Prosternor. Sophocles Aiace, ἀλλ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο, Prostratus, Iacens. ‖Ἤριπον interdum neutraliter pro Cecidi, Lapsus sum. Iliad. υ, Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς. Sic Hesiodus, ἤριπε γνωθείς. COMP. Ἐξερείπω Hesiodo, idem, sed præpositione vim augente.

Ἐρείπιον, ου, τὸ, Collapsum seu semicollapsum ædificium, Collapsi ædificii (aut ex parte collapsi) reliquiæ, Rudera. Pausanias, ἐνταῦθα ἱερὸν Ἡρακλέους, ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. Et infrà, παρασχόντα δὲ προελθόντι στάδια, ἔστιν Ἀσκληπιοῦ ναὸς, ἐρείπια καὶ αὐτός. id est Semirutum, B. interpr. Vide & Soph. suprà in Ἐρείπω.

Ἐρειπόω, ῶ, Euerto, Disturbo, idem quod ἐρείπω. VNDE Συνερειπῶ, & passiuum Συνερειποῦμαι. Gregorius de homine, vbi de Hierusalem euersa loquitur, τῇ δὲ τούτων καταστροφῇ συνηρειπώθη καὶ τὰ βασίλεια. Pono autem ἐρειπόω post ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, sed quòd vt ἐρείπιον est à præsenti ἐρείπω, sic ἐρειπῶ ab aoristo ἤριπον. in quo Eustathius mihi assentitur. Hoc verò quum ita sit, ἐριπῶ (vt habet idem Eustathius) non ἐρειπῶ scribendum esse liquet, quum tamen alioqui in illo etiam Greg. loco legatur συνερειπώθη.

ἘΡΕΥΓΩ, Fut. ἐρεύξω. aoristus secundus ἤρυγον, Ructo. Et passiuum interdum, vt δυσώδες ἐρεύγεσθαι Alexand. Aphrod. Fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνὴν, q. d. Ructare vocem, pro Emittere vocem. Fluuii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Vndas suas in mare deuoluere, quasi eructando & euomendo: quæ metaphora ei consentanea est qua iisdem στόματα tribuuntur. Sic & composita ἀνερεύγεσθαι & ἀπερεύγεσθαι vsurpantur. Sed ἐρεύγειν Eustathius indicat esse etiam τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα, vt ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. Vnde esse dictum ταῦρον ἐρυγμηλὸν, Il. σ.

Ἐρευγμὸς, οῦ, ὁ, Ructatio, Eructatio, Ructus. ET Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ITEM Ἐρευκτικὸς, Ructus mouens. Sic ἐρευγματώδης βοτάνη: quod redditur etiam Ructatrix herba, ex Martiale: & πνεύματα ἐρευγματώδεα, spiritus ructuosus, ex Quintil. Voce autem ἐρευκτικὸς vtitur & Dioscor. pro qua malè in v. l. ἐρευπικός.

Ἐρυγμὸς, Ructatio, idem quod ἐρευγμὸς, & quidem vsitatius. Aristoteles, καὶ αἱ φῦσαι δὲ καὶ οἱ ἐρυγμοὶ τῶν ἀπέπτων δυσώδεις. HINC Ἐρυγματώδης. vt ἐρυγματώδης νόσος Hippocrat. Morbus ructuum effectiuus & flatuosus. DICITVR & Ἐρυγὴ quoque pro eodem. HINC Ἐρυγμηλος, pro ἐρυγηλος, per pleonasmum τοῦ μ, Eust. de cuius signif. vide in Ἐρεύγω. ET Ἐρυγγάνω, itidem pro Ructo. & quidem vsitatius in prosa quàm ἐρεύγω, seu ἐρεύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam constituant, vt ἐρυγγάνειν de ieiunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de saturis. AT COMP. Ὀξυρεγμία paulo aliter formatum fuit. Sic autem appellatur Acidus ructus: qui videlicet flatum sapore acidi in à ventriculo ad os refert. Hippocrates Aphor. ἐν τῇ σι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγινομένη. ET Ὀξυρεγμιώδης, Qui acidum ructum emitti, Qui acidum ructat. Hippocrates, οἱ ὀξυρεγμιώδεες οὐ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίνονται. ET Ὀξυρεγμιάω, ῶ, Acidū ructo. vnde τοῖς ὀξυρεγμιῶσι Dioscoridi, pro τοῖς ὀξυρεγμιώδεσι. AT Κρομμυοξυρεγμία, Fœtidus ructus, qualis eorū qui cæpas ederint. Aristoph. in Pace, ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

A C. Ἀνερεύγω, vel Ἀνερεύγομαι, Eructo, propriè Sursum eructo. De fluuiis interdum dicitur, metaphoricè pro Emitto quasi eructando. Apoll. Argon. 2, — ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων. ET Ἀπερεύγομαι, idem.

ἘΡΕΣΣΩ, VEL Ἐρέττω, Remigo. Od. ι & μ, — οἱ δ' ἐμβαλόντες ἔρεσσον. Et passiuum, ἐρεσσομένη ἐρετμοῖς apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ‖Metaphoricè ἐρέσσων πόδα, ex Euripide Impellens pedem seu mouens. Et ἐρέσσειν ἀπειλὰς, Minas iactare. Sed & ἐρέσσει πτεροῖς ex Euripide pro Alis remigat. vt
B Virgilius, Remigio alarum. Cæterùm quod ἐρετμὸς subiungo verbo ἐρέσσω, (quod alioqui præcedere iudicaturus sit aliquis, sicut Remus prius est quàm Remex & Remigo) in eo Eustathii etiam autoritatem sequor, scribentis τὰς παραγωγὰς verbi ἐρέσσειν aliquando retinere primam eius literam, vt ἐρέτης & ἐρετμὸς: aliquando ei addere ι, vt εἰρεσία: nōnunquā etiam in ο vel η eam mutare in ο, vt εἰκόσορος: in η, vt ὑπηρεσία, & ἐπήρετμος, item δικήρης, & τριήρης, ac similia. Hæc ille, pro confe
C sso ponens, ἐρετμὸς, sicut & cætera, ab ἐρέσσω formari. Quod certè cum illo fatebitur quicunque huiusmodi formationum naturam cōsiderauerit. Sed credo quum ἐρέσσω dictum fuit, si non eodem tempore dictum sit & ἐρετμὸς, saltem aliud synonymum non defuisse. Quid si verò dicamus ἐρέσσω factum esse ex aliquo nomine obsoleto quod remum significaret? COMP. Διερέσσω. à quo irregulariter διήρεσα, Od. ξ, χερσὶ διήρεσα. Pro Manibus remigaui, Manibus tanquam remis vsus sum. ET Προερέσσω, Remigando promoueo, seu subduco. Hom. ET Συνερέσσω, Simul remigo.

D Εἰρεσία, ας, ἡ, Remigatio, Remigium. Od. λ, v. vlt. Πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. Et Od. μ, Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίαν ποιεῖσθαι Apoll. pro remigare. Polyb. 16, οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι ταῖς εἰρεσίαις, ἐνεργῶς [illegible] Quæ Bayf. interp. Veruntamen vsi summa remigum alacritate, impetum fecerunt. ‖Luc. εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit in Timone, vt Virg. Remigium alarum. Alia autem metaphora dixit poeta quidam apud Athenæum Εἰρεσίη γλώσσης ἀποπέμψεσθαι εἰς [illegible] αἶνον. Vide & εἰρεσία Διονύσου paulo pòst in Ἐρέ-
E της. HINC Παρεξειρεσία (ET Παρεξειρέσιον Hesych.) q. d. Pars nauis quæ est extra remigationem, id est in qua non remigatur. quasi παρὲξ τῆς εἰρεσίας. vt habent Hesych. Suidas. & Thuc. schol. Sed hic vno in loco dicit esse τὸ κατὰ τὴν πρώραν πρὸς τῶν κωπῶν, (quod habet Hesych. quoque & Suidas) in altero, τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πρώρας. Vide p. [illegible] & 244, ibidémque ipsum Thuc. Vide & Poll. ITEM Προεξειρεσία, Nauis pars in qua remigatur. Suid.

Ἐρέτης, ου, ὁ, Remex. Od. α, Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη.
F Plutarchus, ἐρέται ὁμορροθήσοντες. ‖Appellauit autem metaph. quidam poeta apud Athenæum potores ἐρέτας κυλίκων q. d. remiges calicum seu poculorum: sicut & συμποσίου ναύτας: dicens eadem metaphora, οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου. HINC Ἐρετικὸς, Ad remos pertinens. Et Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, Plat. Ars remigatoria, Ars remigandi. COMP. Αὐτερέτης Thuc. Miles qui ipsemet remigat. Hesych. Suid. Vide & Bayf. AT Ἀντηρέτης in hac significatione perperam apud Poll. scriptum est, sicut & in v. l. Sed ibidem Ἀντήρης exponitur etiam, Qui iuxta a-
G lium remigem sedet & remigat, Contendens remigando: ὁ ἀντικαθήμενος. ET Ἀντερέτειν, Cum alio remigare, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενον ἐρέσσειν. Quæ sibi non consentanea prætereàque ἀμάρτυρα sunt.

Ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, ET Ἐρετμὸν, οῦ, τὸ, Remus. Homerus Odyss. μ, Πῆξαι ἐπὶ ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. Et Odysseæ λ, Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. Cæterū ἐρετμὸς dici putat Etymologistes pro ἐρεσμός. In prosa vsitatius est κώπη quàm ἐρετμός. HINC Ἐρετμόω, ῶ, Remis instruo, item remigo. Budæus. AT in sequent.
H compositis mutatum est ε in η. Δολιχήρετμοι naues Homero, Longos habentes remos: aut Diuturnæ remigationi sufficientes. Vide Eustathium. ET Ἐπήρετμοι naues eidem, Remis instructæ. Ἐπήρετμοι autem ἑταῖροι, Ad remigandum parati, vtpote qui iam ipsis remis

velut incumbunt, aut eis astant, ὅτι τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. A ET Λευκήρετμος nauis, Euripidi. q.d. Albiremis, Albos habens remos. ET Φιλήρετμος, Homero. Remorum studiosus, id est rei nauticæ. VERB. item Συνερετμεῖν eiusdem formæ, q.d. Conremigare, Vnà remigare. Et metaph. pro Concorditer aliquid facere, Concordare, Conuenire.

Ὑπηρέσιον, ου, τό, Pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesychius & schol. Thucydidis, in hunc eius locum lib.2, pag.79, λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν τροπωτῆρα. (SED B Ὑπηρετήσιον habet Suidas, in eadem significatione, itémque proc lasano) AT Ὑπηρεσίαι eidem Thucydidi, Naues administræ earum quæ armatos portant: aut etiam Seruitia earum, inquit Budæus. Sed addit, Arrianum videri accipere pro remigibus: quod & ὑπηρεσίαν sing. numero significare Demostheni, cum alibi, tum vbi scribit, ἐκλεξάμενος τοῖς τε μισθοῖς τοῖς τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τοῖς ἐπιβάταις κατὰ μῆνα διδομένοις. (Sic autem ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam nauigia quæ maioribus nauibus inseruiebant) Sed ὑπηρεσία frequenter C ponitur pro quolibet ministerio, & pro opera quæ nauatur quapiā in re. Synes. epist.145, ὑπέστη δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος. Bud. ὑπηρεσίαν accipi etiā tradit pro ministris, vt Latinè ministerium. HINC Ὑπηρέτης, ου, ὁ, Minister, Famulus. Et fœm. Ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, Ministra. οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέται, Xenophon Pæd.2. οἱ περὶ τὰ ὅπλα ὑπηρέται, Plut. περὶ ἀοργ. Aristot. Pol.1, ὁ γὰρ ὑπηρέτης ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ἐστίν. Interdum ὑπηρέτης, Minister publicus, Apparitor, Æsch.4. Sic Xenophon Hell. 2, τὸν δ' ἐξιόντα αἰεὶ οἱ ὑπηρέται ξυνέδουν. A QVO D Ὑπηρετικός, vt Famularis à Famulus, & à Seruus dicitur Seruilis. Xenophon Pæd.6, ὅπως δ' ἀρκεῖ ἐν μισθοφόρου χώρᾳ εἶναι, κατατιθέμενον ἐν τοῖς ὑπηρετικοῖς ὅπλοις. vbi Phil. Ministratoria arma interpr. malè meo iudicio. Vide de hac voce & in Ὑπηρετητικός. ET VERB. Ὑπηρετέω, ῶ, Ministro, Inseruio, Operā nauo alicui. Demosthenes Pro corona, τοῖς μὲν ἐχθροῖς ὑπηρετῶν, ἐμοὶ δ' ἐπηρεάζων εὑρέθη. Et ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιτασσομένοις, ibidem. Dicitur etiam ὑπηρετῶ περὶ τοῦτο. Xenophon, αἱ χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι. Idem Pæd.4, οὐ ἡμῖν τί αὐτοῖς ὑπηρετήσεις; Budæus ab Isocrate accipi ait pro Obsequor, seu Impendo obsequiū. E Idem apud Aristotelem Ethic.8, καὶ οὔτε δέονται φαύλων, οὔθ' ὑπηρετοῦσι τοιαῦτα, vertit, Non obsequuntur amicis in talibus. A Thucydide autem & pro Suppeditare seu Subministrare sumi ait. Et ὑπηρετοῦμαι quoque actiuè interdum: vt Xenoph. Hell. ὥστε ἐκείνοις πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσων ἂν δέωνται. Alioqui ὑπηρετοῦμαι, est Gall. Ie suis seruy, Mihi ministratur, Mihi præstatur ministerium. Vide Budæum pag.333. VNDE Ὑπηρέτημα, Soph. & Plat. ET Ὑπηρέτησις, Ministerium. Aristoteles Rhet. F 2, ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις ἢ σώματος ἢ ἔργων αἰσχρῶν. Budæus ὑπηρέτημα ait esse ministerium, id est functionem, in hoc Antiphontis loco αὐτῆς μὲν εἶναι τὸ εὕρημα, ἐκείνης δὲ τὸ ὑπηρέτημα. Addit significare & Obsequium. ET Ὑπηρετητικός, q.d. Ministratorius, id est Ad ministrādum aptus, seu ad obeunda ministeria. ET Ὑπηρετικός idem quod ὑπηρετητικός, vt vult Budæus. In vulg. autem lex. ὑπηρετικὸς ψυχῆς affertur παθαστικῶς pro Vim habens ministrandi animæ: & ὑπηρετική ex Aristotele pro sciētia ministrandi. Est tamen ὑπηρετικός ab ὑπηρέτης potius, sicut ὑπηρετητικός à verbo ὑπηρετεῖν. At verò apud G Demosth. pro Ctesiph. ἕως διακοσίων πλοίων καὶ ὑπηρετικοῦ, pro vsque ad nauigia terna & eorum remigium. ET COMP. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, Vicissim operam nauo, Officiū seu Obsequium vicissim præsto. Aristoteles, ἀνθυπηρετεῖν γὰρ δεῖ τῷ χαρισαμένῳ, καὶ πάλιν αὐτὸν ἄρξαι χαριζόμενον. ET Ἐξυπηρετέω, ῶ, ET Ἐξυπηρετοῦμαι quoque in actiua itidem signif. pro simplici, vt Basilius, ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι.

C. Διήρης, εος, ἡ, subaudi ναῦς, (vel διήρες πλοῖον) Biremis, Na- H uis quæ binis remis agitur. SIC Τριήρης, Triremis. (VNDE Τριήραρχος, SEV Τριηράρχης, Trierarchus, Triremium seu triremium præfectus. Item Qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. vnde & τριήραρχος à Polluce annumeratur inter δαπανῶντας εἰς τὰ δημόσια. A QVO Τριηραρχία, Trierarchia, Præfectura triremis seu triremium, Munus quod obibat trierarchus. Erat autem sumptuosum munus, (vt scribit Suidas) quia naues paratas habere oportebat & omni parte ad bellum instructas, eorum sumptu qui hoc munere fungebātur. ET Τριηραρχικός, Ad trierarchiam pertinens. vt τριηραρχικὸς νόμος, Demosthenes. Ex eodem τὸ τριηραρχικόν, Ordo trierarchicus, & τριηραρχικὸν τίμημα, Lucianus. ET Τριηραρχῶ, Fungor trierarchi munere. A QVO Τριηράρχημα, Sumptus qui fit in trierarchiam. AT Ἐπιτριηράρχημα, Sumptus qui fit trierarchiæ tempore: nisi mendo carent Suidæ exemplaria. NAM Ἐπιτριηραρχῶ est Vltra iustum tempus obeo munus trierarchiæ. vt Budæus interpretatur ex Demosthene, εἰδὼς τὸν τε χρόνον ἐξήκοντα, καὶ ἤδη ἐπιτετριηραρχηκότα με. Sic autem ἐπιτριηράρχημα fuerit tempus quo quis fungitur trierarchia exacto iam iusto spatio. Cui expositioni assentitur & Pollux. Cæterùm quale fuerit τριηράρχων munus, & quid τριηραρχεῖν, copiosè docet Budæus De asse lib.5, simul etiam locos autorum proferens. ET Τριηρημιολία nauis, Quæ non tot remis agitur quot iustæ trireme s. Ita Bayfius, de hac tamen interpretatione non affirmans. Hesychio est ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος. ET Τριηρονόμος, Nauclerus & Trierarchus, in vulg. lex. ET Τριηροποιός, Nauis structor seu ædificator. ibidem. AB EODEM nomine fit & Τριηρικός, id est Ad triremem pertinens. Item τὸ τριηρικὸν in vulg. lex. ex Aristotelis Polit. pro nauali multitudine. At τριηρικὸν Strabo vocat & nauale ad triremes recipiēdas, vt scribit Bayfius. ITEM Τριηρίτης, Remex triremis, ex Plutarchi Themistocle. Ex Thucydide autē τριηρῖται pro Triremibus aduecti, οἱ ἐν τριήρεσιν ἀφικόμενοι, scholiast.) DICITVR itidem Τετρήρης, Quadriremis: ET Πεντήρης, Quinqueremis: (ITEM Πεντηρικὸν πλοῖον) AT Ἑξήρης, ET Ἑπτήρης, ET Ὀκτήρης, ET Ἐννήρης, ET Δεκήρης, ET Ἑνδεκήρης, ET Δωδεκήρης, ET Τρισκαιδεκήρης, ET Πεντεκαιδεκήρης, ET Ἑκκαιδεκήρης, ET Εἰκοσήρης, ET Τριακοντήρης, ET Τεσσαρακοντήρης, Nauis sex ordinum, septem, octo, nouem, decem, vndecim, duodecim, tredecim, quindecim, sexdecim, viginti, triginta, quadraginta: de quibus lege Bayfium, & exempla ex autoribus apud eundem.

Ἐννήρης ET Εὐήρης eadem forma dicuntur. Est autem nauis ἐννήρης, Nauis remigio instructa. Plutarchus in Bruto, μὴ ναῦν ἐννήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. Vide apud Bayfiū & alia exempla. Affertur autem & pro naue vniremi ex Pachymerio: sed tum scribendum fuerit ἑνήρης cum aspero. AT Εὐήρης, Remigationi aptus & commodus. vt εὐήρες ἐρετμὸν Luciano, εὐήρες καὶ καρπηρὸν δὲς μοι ἐρετμόν. (Sunt autem ex Homero verba hæc εὐήρες ἐρετμόν, vt vides in Ἐρετμός) At Plutarchus εὐήρη σκάφη dixit (περὶ πλεῖν εὐήρεσι σκάφεσι) quæ alibi ναῦς εὐστρόφους, id est expeditas, & quasi versatiles. Bud. ITEM Κρατήρης pro ἐννήρης. vt κρατήρες πλοῖον Herodoto in Vrania, Nauis instructa & parata. vt vult Bayfius. AT Μονήρες πλοῖον quidam apud Suidam appellant, Nauigium quod vnicum habebat per transtra & sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. AT Ἀντήρης vide in Ἀντηρίδα.

C. Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, Thucyd. Ambireme acatium. Ita enim appellari posse existimat Bayfius id in quo vnusquisque remex remis binis remigat. Schol. Thuc. ET Ἀμφήρης, idem, Poll.

C. Εἰκόσορος ναῦς, Nauis quæ viginti remis agitur: ET Τριακόντορος, quæ triginta: ET Πεντηκόντορος, quæ quinquaginta. Vide Bayfium, qui etiam scribit τριακόντορον & κέλητα poni à Thucydide lib.4 inter prædatoria nauigia.

ἘΡΕΥΘΟΣ, εος, τό, Rubor. Propriè autem putatur ita dici rubor eorum qui erubescunt. In vulg. lex. malè ὁ ἔρευθος. nam cum alii tum Galenus & Ægineta vbique neutro genere proferunt. HINC Ἐρευθής, Ruber. ET Ἐρευθήεις poet. Rubi-

cūdus, Ruber. ET Ἐρευθόδανον, Herba, quæ Lat. Rubia. A
ITEM Ἐρεύθω, Rubefacio. vt αἵματι γαῖαν ἐρεύθων, Il. λ.
Et pass. Ἐρεύθομαι, Rubesio. ET Ἐρευθιάω, ῶ, Rubesio, Rubesco. Et pro Rubeo, Sum ruber: Nōno, ὕδατος οἰνωθέντος ἐρευθιόωντι κελεύθῳ. Item Erubesco. nam ἐρευθιόωντες Hesych. exponit ἐρυθριῶντες.

¶ Ἐρύθημα, ατος, τὸ, (amisso ε) Rubor, τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα καὶ φλόγωσις, Thuc. lib. 2. Luc. ἡ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν. Synes. καὶ ἀδὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Item Verecundia. ‖ Ἐρύθημα radix quæ ἐρυθρόδανον etiam & ἐρυθρόδανον. ET Ἐρυθαίνω idem quod ἐρεύθω, B
Rubefacio. Et pass. Ἐρυθαίνομαι, Rubesio. Il. φ, — ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

¶ Ἐρυθρὸς (amisso itidem ε, & assumpto ρ) Ruber. vt οἶνος ἐρυθρὸς & νέκταρ ἐρυθρὸν, Hom. Et ἐρυθρὰ θάλασσα passim Rubrum mare. Alicubi etiam ἐρυθρὰ sine adiectione. ‖ Item ἐρυθρὸς, quibusdam, (vel ἐρυθρος retracto accentu) frutex, qui & ῥοῦς, vulgò Sumach. HINC Ἐρυθρόδανον, Herba quæ & ἐρευθόδανον, Rubia. VNDE Ἠρυθροδανωμένος, Rubefactus, & quasi rubia tinctus. Vide Hesych. in Ἐρυθροδανωμένος. ET Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Rubrū C
cor habens, in v. l. ET Ἐρυθρόπελας quod & ἐρυσίπελας, ibidem. ET Ἐρυθρόπους, q. d. Rubipes. Auis quædam Aristoph. in Auibus. COMPOS. Διέρυθρος, ET Ἐξέρυθρος, ET Ὑπέρυθρος. Est autem διέρυθρος, Rubro colore distinctus, Cui rubor permistus est. Ἐξέρυθρος, Valde ruber. Gal. τῆς γέ τοι φλεγμονῆς ἡ μὲν ἐξέρυθρός ἐστιν, ἡ δ' ὀλίγῳ τινὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα. Ὑπέρυθρος autem, Subruber, Aliquantum ruber. AT Ἐρυθρίας est Rubicundus, Ruber. vt ὠχρίας, Pallidus. Budæus ex Aristotelis Præd. ET verbum Ἐρυθραίνω, Rubefacio. D
Et passiuum Ἐρυθραίνομαι, Rubesio. Herodianus 5, καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων. ET comp. Καταρυθραίνω, Idem. VERB. autem Ἐρυθριάω neutraliter pro Erubesco, Rubore suffundor. Plato De rep. lib. 1, τότε καὶ εἶδον ἐγὼ (πρότερον δ' οὔπω) Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Demosth. Pro cor. ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειε. ET cōp. Ἀπερυθριάω, ῶ, F. άσω, Depudeo, (ex Seneca) id est Pudorem depono, Erubescere desino. vel Me non pudet, aut Depuduit Ouid. Arist. in Neb. ἀπερυθριάσαι γε μάλιστα, ἢ ἔχειν πράγματα, Impudentia vti, Impudenter negare. Chrysost. De sacerdotio, ψυχὴ γὰρ ἐπιδεδωκυῖα ἅπαξ ἀπερυθριάσαι, ἐσχάτῃ εἰς ἀναισχυντίαν ἐκπίπτει. id est, Pudorem deponere, seu verecundiam. A passiuo themate Ἀπερυθριάομαι, ῶμαι, fit ἀπηρυθριασμένος participium. & dicitur ἀπηρυθριασμένον quod impudenter factum dictúmve est, & pudore deposito. VNDE adu. Ἀπηρυθριασμένως, Impudēter, Deposito pudore, Perfricta fronte, ἀναιδῶς. AT Ὑπερυθριάω, Aristoph. Subrubesco. E

Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρὸς, vt quum ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης dicitur à Dionysio Alex. quod alio nomine ἐρυθρὸν πέλαγος seu ἐρυθρὰ θάλασσα nuncupatur. Ab eodē F
verò ἐρυθραῖος κάλαμος appellari creditur calamus odoratus, vel quòd iuxta rubrū mare nascatur, vel quòd ruber sit. At ἐρυθραῖος λίθος, qui Statio Erythræus lapillus itidem, Claudiano Erythræa gēma, Tibullo periphrasticè, — in Erythræo legitur quæ littore concha: Propertio, quæ — venit è rubro concha Erycina mari. Idémque esse putatur qui Bacca conchea, Virgilio in Culice dicitur, (quòd in cōchis quas margaritiferas cochleas Plinius vocat, cōcrescat) Margarita Tullio, (vt & Theophr. atque aliis μαργαρίτης) Vnio Plin. Luciano & λίθος Ἰνδικὸς, G
qui alioqui altero illo nomine vtitur in Amor. scribēs, λίθους ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν πολυτάλαντον ἠρτημένας βάρος. Hieronymus denique ad Principiam, Rubri maris granum nominauit. vbi, sicut & Lucianus, auribus appendi solitum ostendit: scribēs Aurium portare ceruicibus, auribus perforatis rubri maris pretiosissima grana suspendere.

Ἐρύθριον, Malagmatis nomen cuius compositio habetur apud Ægin. lib. 7, cap. 18. H

Ἐρυθροὶς, VEL Ἐρυθροειδὴς, Tunica testium & vasorum spermaticorum, vbi extra ventrem processere. Quandiu enim intra ventrem sunt, eorum tunica, quòd illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine: posteaquam verò extra ventrem processit, quia rubet, ἐρυθροὶς incipit appellari. Gorr.

Ἐρυθελινὸς, οῦ, ὁ, (alii Ἐρυθῖνος) Rubellio. vt Gaza vertit apud Aristotelem, Græcum nomen imitans. Sicut & Gallicè eadem ferè nominis forma vocatur Rouget. Plinius Græcum nomen retinet. sed vulgata exemplaria habent Erythinus. Vocatur & σύκη ab Athenæo lib. 7.

— ἘΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, Indago, Vestigo. Item Scrutor, Perscrutor, Inquiro. Homerus Iliad. σ, Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε, μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴποθεν ἐξεύροι. vbi Eustathius ἴχνι' ἐρευνῶν esse dicit ἰχνηλατῶν. Potest tamen iungi etiam verbo præpositio. Antiphon, πρῶτον μὲν εἰσβαίνοντες εἰς τὸ πλοῖον, ἠρεύνων· καὶ ἐπειδή τι αἷμα ηὗρον. Budæus à Platone pro Indago & Vestigo poni autor est. Vult autē ab ἐρέω deduci Eustathius, vt ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω per epenthesin τοῦ υ (vt ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τοῦ ν, ἐρευνῶ: sicut ex ἴχω formatur ἰχνῶ, & οἰχνῶ ex οἴχω.

Ἐρευνητὴς, οῦ, ὁ, ET Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, Scrutator, Nonno. ET Δυσερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius difficilis est scrutatio, Qui non facilè indagari potest.

Ἔρευνα, ης, ἡ, Indagatio, Scrutatio. ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, Aristoteles Œcon. 2, Perscrutari domos. Et οἱ κατ' ἔρευναν εἰσιόντες pro Ad scrutandum, Bud. tacito autoris nomine.

C. ἈΝερευνάω, ῶ, Peruestigo, Perscrutor. Dicitur & Ἀνερευνῶμαι signif. actiua.

C. ΔΙερευνάω, Idem. Appianus Ciuil. bell. lib. 5, περιπλέων δ' αὐτὸς τινὲς τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. Dicitur & Διερευνῶμαι actiua significatione: vt τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Gregorius De homine. HINC Διερευνητὴς, Perscrutator, Indagator. ET Ἀδιερεύνητος, Imperuestigatus, Non peruestigatus. Philo De mundo, ὡς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ἀπολέλειπται. A Budæo exponitur Non exploratus, Non excussus, apud Plutarchū in Dione, pag. 312. Interdum verò est Non peruestigabilis, Inperuestigabilis, Inscrutabilis. ET Ἀδιερευνὴς pro eodem in v. l.

C. ἘΞερευνάω, ῶ, Idem. VNDE Ἐξερεύνησις, Perscrutatio, Indagatio. ET Ἐξερευνητὴς, Euripides, Perscrutator, Indagator. ET Ἀνεξερεύνητος, Inscrutabilis.

C. 2. Διεξερευνάω, ῶ & Διεξερευνάομαι, ῶμαι, Diligenter peruestigo, Accuratissimè indago, seu rimor. (addit enim secundam quandam vehementiam geminatio præpositionis) Plato De leg. διεξερευνώμενος χώραν.

C. ΠΡΟερευνάω, ῶ, Prius indago seu vestigo, Prius scrutor. Et Προερευνῶμαι pro eod. sig. Xenoph. Pæd. 5, πέμπει δὲ καὶ προερευνησομένους.

ἘΡΕ'ΦΩ, Fut. ψω, Tego, Contego, Tectum impono, στεγάζω. Demosthenes, ἔρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις. At Homeri locum ex Iliad. α vide in Ἐρέφω. HINC Ἔρεψις, εως, ἡ, quasi dicas, Tectura. id est, Ipse tegendi actus. vt ἐπεὶ ἔρεψις. Interdum verò & Tectum. vt exponitur apud Plutarchum Pericle, τὴν δ' ἔρεψιν περικλινὲς καὶ κάταντες τὸ ὠδεῖον. Budæus quoque ἔρεψιν à Plutarcho pro tecto poni scribit, sed locum non proferens. Sic autem & à Theophrasto accipi putat idē, Hist. 5, cap. 7, οὕτω γὰρ χρῶνται πρὸς τὴν ἔρεψιν. vt sit (inquit) ἔρεψις ὀροφή. sicut κάμψις dicitur pro καμπή. Sunt verò qui & contignationem hic interpretentur. A QVO Ἐρέψιμος ὕλη Theophrasto, Materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρέψιμα ξύλα. Bud. ἐρέψιμον tectorium vertit. ‖ Et ἐρέψιμον herba. Vide Suid.

C. Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Circunquaque tectus, vel circumcirca, vel In circuitu tectus. Epithetum pharetræ, Iliad. α, Τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. ET Ἀνηρεφὴς apud Apolloniū, Tecto carens. vbi dicit αἰνηρεφέος ἰνοῦ. Exponitur tamen in vulgatis lexicis Altè tectus. ET Ἐπηρεφὴς AB Ἐπερέφω, Tectus, Coopertus, Opacus: eidem Apollonio Argonauticōn 2, αὐτὸς ὕλη καὶ πέτρησιν ἐπηρεφές. Apud Homerum verò Odysseæ ν, ἀκταὶ κατηρεφέες Eustathius tradit à vet. expositum etiam χθαμαλόν. EST autem ἐπερέφω pro Tego, Tectum impono, & apud Hom. Il. α, — εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. vbi Eustathius ἔρεψα ait esse ὀρόφωσα.

sed ego ἐπέρεψα lego, iuncta præpositione ἐπὶ verbo ἔρεψα. ET Κατηρεφὴς, idem. QVOD itidem est à Κατερέφω. κατηρεφὲς enim δάφνῃσι σπέος, Homero quod illis tegitur tanquam tecto. At κατηρεφὲς κῦμα, vnda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit. Et contrà κατηρεφές quum περὶ τοῦ οἰκήματος dicitur, pro χθαμαλόν. Vide Eust. Est autem illius verbi media vox κατερέψεται apud Apoll. Arg. 2, κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον αὐλῆς. Et apud Aristoph. in Vespis dicitur testudinibus, ὡς εὖ κατηρέψασθε, pro Quàm bene tectæ estis, u coopertæ. ET Συνηρεφὴς, Tectus vmbra spissa tanquam tecto. Vmbrosus, Opacus. ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμὲν, Luc. in Anacharſ. pro In opaco sumus, vel In vmbra. Sic & Straboni συνηρεφῆ dici opacum scribit Bud. A QVO Συνηρεφέω, ῶ, Opaco, Inumbro. Theophr. de fluuio alueum mutante loquens, eo exundante, καὶ ἅμα τῇ μεταβάσει τοσαύτην ὕλην συγγεννᾷ τοῖς τόποις, ὥστε τῷ τρίτῳ ἔτει συνηρεφεῖν, id est Locum opacare, Bud. ET Ὑψηρεφὴς, Alte tectus, Altum tectum habens. Et Altus, Celsus, ex consequenti. SED poeticè Ὑψερεφὲς δῶ seu δῶμα ab Homero dicitur metri causa, pro ὑψηρεφές. Sic & ὑψερεφεῖς ναοὶ Aristoph. Scribitur verò & ὑψιρεφὴς in v. l. sed hanc scripturam non agnoscit Eust.

ὈΡΟΦΗ, ῆς, ἡ, Contignatio qualis est tectorũ. Thuc. l. 4, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος, καὶ διελόντες τὴν ὀροφὴν, ἔβαλλον κεράμοις. Theophr. διαμνημονεύουσιν ὀροφάς τινας τῶν ... γαίων οὔσας. Quod describens Plin. ait, Theophrastus huic arbori honorem tribuit, memoratas ex ea referẽs templorum veterum contignationes. Aristot. De apibus, ἄρχονται δὲ τῶν ἰστῶν ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ σμήνους καὶ κάτω συνυφές, id est eodem Plinio interpr. Struunt orsæ à concameratione aluei, textúmque velut à summa tela deducunt. Pro eo autẽ quod Varro habet, Singulis parietibus columbaria fiunt rotunda, in ordinẽ crebra: ordines quamplurim ... unt à terra vsque ad cameram: in Geoponicis est, κατασκευάζειν δὲ χρὴ ἐν τοῖς τοίχοις καὶ νεοσσιὰς πυκνὰς, ἀπὸ ἐδάφους μέχρι τῆς ...ροφῆς. Apud Athenæum l. 5, ταῖς τε κατασκευαῖς καὶ ταῖς ὀροφαῖς καὶ θυρώμασι δὲ πάντα λίαν ταῦτα πεποιημένα, Bud. inter... Tectis laqueatis & postibus spectabili opere exornata

Ὄροφος, ου, ὁ, Tectum, Camera. Thuc. lib. 1, τοῦ οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, domus tectum demoliti sunt. Philo De vita Mosis lib. 3, τὸν ὄροφον καὶ τοὺς τοίχους καλύπτειν, tectum & parietes integere. ¶Ὄροφος est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ω, de tentorio Achillis, αὐτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Citat Pollux et... n ex Theophr. & Aristot. Eur... ip. schol. tradit esse genus c... ami fragilis & papy... ei, (ἀσθενὴς, inquit, καὶ παπυρώδης,) ex quo pueri conficiant fistulas exilem sonum edentes, adeo vt vix audiri queant. hinc. n. compositum vult illud quod infrà habes, ὑπόροφον βοάν.

C. Ὀροφηφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum seu contignationem ferẽs. ὀροφηφόρον animal dicitur quod alio nomine ὀστρακόδερμον, testaceum animal.

C. Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tectum ex seipso habens, Seipsum contegens.

C. Διώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Duplici tecto instructus, Duplicem concamerationem vel contignationem habẽs. δίστεγος.

C. Ὁμωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub eadem camera vel tecto est. Pollux.

C. Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, Quod est inter ὄροφον & στέγος, vt tradit Pollux lib. 1.

C. Πετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Habens cameram seu tectum ex lapidibus.

C. Πολυώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Multas concamerationes seu contignationes habens, Multas habens cameras seu tecta.

C. Τετρώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quatuor habens concamerationes siue contignationes, Quatuor habens cameras seu tecta.

C. Ὑπερορόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui supra tectum seu camerã est. Cui CONTR. Ὑπωρόφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui sub tecto seu camera est. vt ὑπωρόφιοι φάλαγγες siue ἀράχναι, Araneæ quæ sub camera seu tecto degunt, οἱ φωλεύοντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους, Eust. At Eurip. Oreste, Ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον φέρω βοὰν, vocem quæ sub tecto domus cõtineatur nec extra à quoquam exaudiri queat. Alii verò referunt ad ὄροφον calamum, vt vox intelligatur tam exilis quàm quæ editur à fistulis ex illo calamo confectis. sic enim hìc chorũ respõdere verbis Electræ præcedẽtibus, φωνεῖ ὥσπερ πνοὴ καὶ ἀπήχησις εὔελγος λεπτοῦ δόνακος.

C. Ὑψόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, Altam cameram siue cõcamerationem habens. Odyss. β, ὃ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός.

Ὀροφίας, ου, ὁ. vt ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, Qui in camera seu tecto latibula habent, οἱ περὶ τὰς ὀροφὰς διάγοντες. Aristophan. Vesp. Μῦς οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ Ὑπὸ τῶν κεραμίδων ἡλιαστὴς ὀροφίας. Est autem ὀροφίας Eustathio ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, Serpens qui mures venatur in concameratione seu tecto.

Ὀροφόω, ῶ, F. ώσω, Concamero, Contigno. Plut. Apophth. Lacon. οἰκίαν τε τετραγώνοις ὠροφωμένην δοκοῖς. Ioseph. κεδρίνοις φατνώμασιν ὠρόφωντο. VNDE Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, Tectum, Concameratio, Cõtignatio. Athen. ὀρόφωμα ῥομβωτόν. ET Ὀρόφωσις, εως, ἡ, Concameratio, Contignatio.

C. ΣΥΝοροφόω, ῶ, Contego, Concamero. Luc.

ἜΡΗΜΟΣ, ου, ὁ & ἡ, itémque ἐρήμη interdum in fœm. Apud vet. autem ἐρῆμος, (vt ἑτοῖμος) Desertus, Solus (vt dicitur, -loca sola caueto) Inhabitatus. Item Incultus. Odyss. γ, Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην. Xenophon Pæd. 3, πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν διὰ τὸν πόλεμον. Et ἔρημον ὄρος Thuc. Item ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ, Luc. in Cauc. quum prius dixisset γῆν ἀνέργαστον. Herodian. l. 3, ἔρημα βασίλεια vocauit regiam vacuam, Pol. interpr. Interdum verò additur genitiuus: vt à Xenoph. Pæd. 4, χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων οὖσα. ¶Sed frequenter ἔρημος dicitur & homo Desertus, Qui præsidio destitutus est, Cui nemo fert opẽ. Itẽ Incustoditus. Andocides, οὐδ' ἔρημος, οὐδ' ἀδίκητος. Thuc. 2, ἀπώλλυντο ἔρημοι. Herod. 2, ἔρημός τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλειφθείς. Plut. in Amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς κόρας, βιάζονται, id est Incustoditas. Pol. interprete. Sic autem apud Thuc. ἐρήμους πύλας schol. exponit ἀφυλάκτους. (atque ita & in prouerbio ἐρήμας τρυγήσεις crediderim ἐρήμας exponi posse. Vide Erasm. in prouerb. Haud impunè vindemiam facies: simul & meam in illud animaduersionem) Dicitur etiam ἔρημος οἶκος à Demosthene & ἐρημωθεὶς quando sublata stirpe liberorum legitimorũ, successio ad proximos defertur. B. Isocr. autem videtur & ἐρήμους ἀνθρώπους eo sensu dixisse, sicut & ἐρήμους στρατιώτας, qui amiserunt suum ducem. Frequẽter tamẽ genitiuus additur huic nomini, & dicitur aliquis ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, vt ab Isocr. vel ἔρημος βοηθείας, vt à Plut. quem genit. & schol. Thuc. subaudit in quodam eius loco vbi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam apud Homerum Iliad. ε, — τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, Eustathius exponit ἔρημα τοῦ βοηθήσοντος. (Esse autem ἐρῆμα vet. scripturã, admonui suprà) Huc certè pertinet copulatio τοῦ ἔρημος cũ ἀβοήθητος, apud Plut. De Al. fort. Sciẽdum est autem non tantùm cum illo genitiuo aut similibus iũgi ἔρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpliciter Carens. Plato in Epist. ἔρημον εἶναι ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et ἔρημος γνησίων διαδόχων χώρα, Plut. Sol. Itẽ ἔρημοι θεραπείας, idẽ Plut. Camillo. Isocr. ad Phil. ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος γίγνεται καὶ γυμνός. Xen. ἔρημοι συμμάχων. Idem verò Pæd. 4, dixit regionem quæ sit ἐρήμη ἀνθρώπων, esse etiam ἐρήμην τῶν ἀγαθῶν.

Ἔρημος ἀγὼν, Non habens aduersarium. Hesych.

Ἐρήμη subaudito subst. δίκη, Vadimonium desertum. ET Ἐρημοδίκιον pro eodem. Demosth. δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, Indicta causa damnaui, id est Quum iste ad iudicium nõ adfuisset. Et ἔρημον διδόναι, Secundum præsentem iudicare, non obeunte reo. vulgò ad verbum Donner defaut. Bud. pag. 22, 23 & 41. Item λύεσθαι dicitur ἐρήμη (vt ex Poll. annotatur) quum deserti vadimonii iudicium nullum fit.

Ἔρημος pro vnico & singulari, Bud. ex Plat. Timæo, οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον κατέστησε.

C. Ἐρημοδίκος, Qui solus causam suam agit. v. l. Hesych. exponit ἐρημολόγος. A

C. Ἐρημονόμος, In deserto pastus. in v. l.

Ἐρημόω, ῶ, Desertum reddo, Desolo, Vasto. Demosth. Et pass. Ἐρημοῦμαι. Thuc. lib. 1, οὔτε πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, id est vastatæ sunt. Apud eundem tamen lib. 5, καὶ ἐρημώσαντες Συρακούσας, exponit schol. simpliciter καταλιπόντες ἐρήμην, id est quum desertam vrbem illam reliquissent. A Plut. aût ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis destituere (vt ἔρημον ostēdi de eo interdum dici peculiariter qui amicis destitutus sit) in hoc loco Vitæ Alex. μὴ δ' ἰσοβασιλέας πάντας ποιεῖς· καὶ πολυφιλίας παρασκευάζεις αὐτοῖς, σεαυτὸν δὲ ἐρημοῖς. B
‖ Ἐρημόω cum gen. Destituo, Priuo, Orbo. Aristot. αὐθαδία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας. Sic Philo De vita Mos. lib. 1, καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐταῖς, ἀντέλαβον ἄνδρας βελτίους. HINC Ἐρήμωσις, Desolatio, Vastatio. Item Destitutio, Priuatio. ET Ἐρημωτής, Desolator, Vastator. Item Destitutor, Qui destituit, Qui priuat. ITEM Compos. Ἀπερημόω, idē. Vnde pass. Ἀπερημοῦμαι, Desolor, Vastor. Et Plat. Destituor, Relinquor. Plut. Lycurgo, ἀπηρημωθεῖσα ἡ τρυφὴ τῶν ζωπυρούντων. ET Ἐξερημόω, ῶ, idem. vnde Plato Epist. ταῖς ἐξηρημωμέναις πόλεις κατοικίζειν. C

Ἐρημία, ας, ἡ, Desertus locus, Solitudo. Æschyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. In solitudine vitam agere, p. 58 lex. Cic. ‖ Ἐρημία de eo qui destitutus est auxilio. Thucyd. 1, οὐχ οἱ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, id est, quòd à suis destituantur seu deserantur. Et ἐρημία peculiariter aliquando de iis qui amicis carent, aut etiam eorum ope destituuntur. quo sensu dici puto à Platone αὐθάδειαν esse ἐρημίᾳ ξύνοικον. Sed additur sæpe genit. & generaliter est Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων (quo & Xen. vtitur) sed etiam ἐρημία νέων à Platone, & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ab eodem: item ἐρημία διαδοχῆς à Plut. & ἐρημία νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν ab eodem: item ἐρημία τοῦ κηδόμενον à Chrysost. D

Ἐρημικός, Solitarius, Solitariam vitam agens, In solitudine habitans. Greg. ζηλῶν μιμούμενος τὸν ἐρημικὸν καὶ πρόδρομον. id est Iohannis Baptistæ. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν apud Dauidē, Psal. 101, ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ. E

Ἐρημίτης, idem. Sed ἐρημῖται dicti sunt peculiariter qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eámque ideo agebant. Eremitæ seruata voce Græca dicti fuerunt. Galli quoque Ermites (quasi Eremites) appellant.

Ἐρημαῖος poet. idem quod ἔρημος. vt νῆσος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. pro Priuatus, Orbat⁹: Epigr. 1, Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κάλυφος Ὄμματος. ET Ἐρημαὶ, άδες, ἡ, itidem poet. pro Orbata. vt Epigr. 5, — φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί. F

Ἐρημάζω autem in prosa, Deserta loca frequento, In solitudine ago. Laert. in Democr. 466, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων. Idem in Pyrrhone, 477, ἐκπατεῖν τε καὶ ἐρημάζειν σπανίως ποτὲ ἐπιφαινόμενον τοῖς οἰκοι.

C. Ἐρημοποιός, οῦ, ὁ, Qui desertum reddit, Qui vastat. Suidas ἐρημωτής exponit ἐρημοποιός.

C. Ἐρημοσκόπος, Qui negligenter excubias agit. Suid.

C. Φιλέρημος, ου, ὁ & ἡ, Amans solitudinis, in Epigr. G

Ἔ'ΡΙΣ,

ιδος, ἡ, Contentio, Concertatio. Il. υ, Σὺν τῷ δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. Il. ε, Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Iliad. υ, ἔριδας καὶ νείκεα νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Cōtentionibus & iurgiis. Il. β, Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει. Sic Xen. Pæd. 8, τοῖς μὲν τοι ἀρίστοις οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἰσχὺ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλον. Demosth. Pro coron. coniungit ἔρις & ταραχὴ, dicens, ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις ἔρις καὶ ταραχή. Herodian. lib. 5, ζήλῳ καὶ ἔριδι, æmulatione & contētione. Thucyd. lib. 1, ἐξῆν τὸ ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὀνομάζεσθαι ἐν τῷ ἔπει, erat contentio non nominatam esse pestem hoc versu. Interdum verò additur genitiuus eius rei qua contenditur vel etiam de qua contenditur. vt ἔρις πολέμοιο, Il. ρ. ἔριν ὦ ἔριδα περιέφηνται ἀέθλων, Od. θ. ξεινίας ἔρις ... Euripides Oreste. ὀνομάζεσθαι εἰς ἔριν ταῦ H
τῆς τῆς μάχης, Xen. Pæd. 2. κυλίκων ἔριδας διαλύεται, Athen. 15. ‖ Ἔρις fingitur etiam dea contentionis autor: quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammat. παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν. i. συμπλέκειν.

C. Ἄντερις, ιδος, ἡ, Obluctatio. v. l.

C. Δίσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentiosus, Morosus. Aristot. Ethic. 4, cap. 6, ὁ δὲ πᾶσι δυσχεραίνων εἴρηται ὅτι δύσκολος καὶ δύσερις. Ethic. 2, cap. 7, ἀηδὴς, δύσερις & δύσκολος opponuntur τῷ ἀρέσκῳ & κόλακι. Isocr. ὁμιλητικὸς ἔσο, μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος. vbi opponitur ei ὁμιλητικὸς & veluti synonymum à latere collocatur δυσάρεστος. Plato lib. 9 De republ. iram vocat δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα. Gregor. τὸ δὲ αὐτὸ κακὸν, ὡς λίαν δύσερι καὶ ἀναίσχυντον. i. qui improbè contendunt, inquit B.

C. Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, Contentionum amans, Qui lubenter contendit, Iurgiosus.

Ἐρίζω, F. ίσω, Contendo, Concerto. Construitur cum datiuo personæ, addito vel infinitiuo, vel nomine aliquo cum præpositione, vel datiuo instrumenti. Hom. Od. σ, — ἐρίζετον ἀλλήλοιιν Χερσὶ μαχέσασθαι. Odyss. φ, Οἴρα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. Odyss. ο, Δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος. Plut. Fabio, ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, cōtendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή, Inter vos de rebus huiusmodi controuersemini, non concertetis, vt Cic. vertit, pag. 131 lexici Cic. Construitur etiam cum accusatiuo rei & datiuo personæ, vt in v. l. traditur, citantibus ex Homero ἐρίζοι Ἀφροδίτῃ κάλλος, formæ venustate cum Venere contendat. Istud autem 3 Reg. 12, ἐρίζητε τῷ στόματι Κυρίου, exponitur Exasperaueritis os Domini.

Ἐρίζομαι voce passiua significatione actiua dicitur, pro ἐρίζω. Iliad. ψ, Μηκέτ' ἔπειτα θυμὸν μηδὲ πειρᾶσθε κακοῖσι. Iliad. ε, — φοῦνις τις ἐρίζεται ἠθάδε ἀνήρ. Aristoph. in Neb. ἔπος πρὸς ἔπος ἐριζόμενος, V... vtróque verbis disceptabamus seu con... abamus.

Ἐρισ, F. ἡ, ... actum ex fut. 2 verbi ἐρίζω, idémque significans quod ἐρίζω. Il. ψ, — ἀργαλέον δὲ Ποσσὶν ἔρισ δήσασθ' Ἀχαιοῖς ... μὴ Ἀχιλλεῖ.

Ἐριδαίνω, Contendo, Concerto. Il. α, — ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Iliad. β, Αὔτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, nequicquā enim verbis cōtendimus. Vnde est & ἐρίδηνα apud Apoll. Concertaui, Contendi. COMP. Ἀντεριδαίνω, Contra contendo.

Ἐριδμαίνω, Irrito, Ad contentionem & certamen prouoco. Il. π, de vespis, — οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες Αἰεὶ κερτομέοντες. Deriuatur autem vel ab ἐριδαίνω, interiecto μ, vel ab ἔρις & μαίνω, vt gramm. volunt.

Ἔρισμα, ατος, τὸ, Contentio, Certamen. Hom. Iliad. δ, ὡς μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ἐριστής, οῦ, ὁ, Litigator. v. l. φιλόνεικος, vt scholiast. Sophoclis exponit. VNDE Ἐριστικός, ὴ, ὸν, Contentiosus, Qui verbis lubenter contendit. ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, Soph. schol. Hermotimus apud Lucianum peripateticos dicit esse φιλοπλούτους καὶ ἐριστικούς τινας. Budæo ἀμφισβητητικός, ἐριστικός, ἀντιλογικός, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικός, est acer & argutus in disputationibus. Ἐριστικοὶ λόγοι, apud Aristot. in Soph. elench. sunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοὶ, qui ex rationibus quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. Et ἐριστικὸς syllogismus eidē Aristot. in princ. Top. est ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδόξων, μὴ ὄντων δέ. Aristoph. schol. scribit Lasum ἐριστικοὺς λόγους εἰς ἀγῶνα πρῶτον εἰσαγαγεῖν. Budæus rursum annotat ἐριστικὸν & ἀγωνιστικὸν λόγον Aristoteli eudē esse: esséque sophistarum proprium, quæ ars non modò ἐριστικὴ & περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ, sed etiam ἀντιλογικὴ à Platone dicatur in Sophista. τῆς μὲν ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν ἀθλητῆς, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφαιρούμενος. Idem B. apud Aristot. Probl. sect. 18, quæst. 2, διὰ τί οἱ ἐριστικοὶ λόγοι γυμναστικοί εἰσι, exponit disputationes.

Ἐριστός, οῦ, ὁ, De quo contenditur aut concertatur, seu, De quo contendere & cōcertare licet. Apud Soph. Electra, τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, schol. exponit τοῖς κρείττοσιν οὐδ' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, cum potentioribus de his concertare consultum non est. vel, ταῦτα δὲ

ἀφελήεις, οὐκ ἐστὶ τοῖς κρατοῖσιν ἔρι, de his quæ facis, cũ potentioribus contendendum non est.

C. Ἀμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ. Dicitur ἀμφήριστον, Controuersum, In contentione positum, De quo certatur, De quo est controuersia. Cui opponitur ἀναμφήριστον, Minimè controuersum, De quo nulla est controuersia. Propriè ἀμφήριστον sonat, De quo vtrinque est contentio.

Ἀμφήριστος, Anceps. Polyb. lib. 5 αἱ φάλαγγες ἀμφηρίστους ἔχουσαι περὶ τοῦ μέλλοντος τὰς ἐλπίδας. id est, ancipiti marte adhuc stantes, B. interpr. Il. ψ, Καί νύ κεν ἢ παρέλασσεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν.

C. 2. Ἀναμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo contentio non est. ad verbum, De quo vtrinque non contenditur, aut concertatur.

C. Ἀνήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo non contenditur, De quo cõtentio aut controuersia non est. ET Ἀνέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

C. Δυσήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo contẽdere difficile est, In infelici contentione positus. Soph. Electra, Ἴδεθ' ὅπου προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης. id est τὸ δύσερον γινόμενον κακόν, vt scholiast. exponit, Funestum sanguinem spirans Mars.

C. Εἰκοσινήριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, De quo viginti inter se contendant. Il. χ, Οὐδ' εἴκεν δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα στήσωσ', id est περὶ εἴκοσιν ἐστὶ, vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἐξισάζοντα, vt Eust. exponit.

Ἀνήριτος, De quo contentio non est, De quo non cõcertatur. ἀνέριτος καὶ ἀναντίρρητος. Vnde (exempto σ, sicut in γνωτός.) FIT Νήριτος, vt tradit Eust. Νήριτος autẽ exponitur Multus, Innumerus, Immensus. (Potest reddi etiam, Cum quo contendi & comparari nihil potest. Eust. enim alicubi [illegible] dicit esse συγκρίνεσθαι, [illegible] & ἐξισοῦσθαι. vel Cum quo nullus contendat, πρὸς ὃν οὐδεὶς φιλονεικεῖ) Hesiod. Erg. καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη. Apoll. Arg. 3. νήριτα [illegible] μαστεύων. Et 4, περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὁδ μὴ Φαρμάκου [illegible] ἔδαμε. AT Νήριτον mons est Ithacæ, vt Eust. annotat.

C. ἈΝ τερίζω, Contendo cum aliquo, Certo cum aliquo per æmulationem. ἀνθαμιλλᾶμαι.

ἘΡΕΘΩ, Irrito, Prorito, Lacesso. Il. α, — ὅταν μ' [illegible] θησιν ὀνειδίοις ἐπέεσσι. Odyss. τ, — πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι. Eustath. ἐρέθειν dicit esse εἰς ἔριν συμπλέκειν [illegible]: alibi autem deriuat ab εἴρω i. εἰς μάχην συμπλέκω, quemadmodum ipsum etiam ἔρις, vt indicaui.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, Idem. Il. ε, Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. Diosc. φασὶ δὲ ἔνιοι τὴν μὲν [illegible] ἀναγαλλίδα [illegible] ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος, προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν· τὴν δὲ φοινικοῦν, ἐρεθίζειν κατάπλασσομένην. id est (vt Plin. habet) Anagallis cærulea procidentia sedis retroagit: è diuerso rubens, prorritat. Syn. epist. 57, νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιπλήξας ἠρέθισα, obiurgans irritaui.

Ἐρέθισμα, ατος, τό, Irritamen, Irritamentum. Critias apud Athen. lib. 13, Anacreontem inter alia esse dicit Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα. Appian. ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προυκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτόν· ὁ δὲ πεζὸς μὲν αὐτοῦ κατεῖχε μὲν δὲ, οὐ φέρων ἐπὶ τὸ ἐρέθισμα, ἀντήλασε τὸν ἵππον. AT Ἐρεθισμός, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio, Prouocatio. Apud Dioscor. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων Hermol. vertit Intestinorum rosiones.

Ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, Irritator, Prouocator. VNDE Ἐρεθιστικός, Irritatorius, Proritandi seu prouocandi vim habens.

C. Ἀνερεθίζω, Irrito, Instigo. Ad iram prouoco. vnde Ἀνερεθίζομαι, passiuũ Irritor, Instigor, Ad iram prouocor, seu incitor. Thucydides, παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνηρέθιστο ἡ πόλις, irritata erat, vel ad iram incitata. Quidam exponunt, Ira ta erat.

C. Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. ET ἘΠερεθίζω, idem. VNDE Ἐπερεθισμός, οῦ, ὁ, Irritatio, Proritatio.

C. Ὑπερεθίζω, q. d. Subirrito, Aliquantum irrito.

ἝΡΠΩ, F. ψω, Serpo, Repo, Repto. Et vt à Serpo dicuntur serpentes, & à Repo, reptilia, sic ἑρπετὰ ab ἕρπω. Metaph. item ponitur ἕρπω, eodem ferè modo quo Serpo, pro Paulatim seu pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aiace, Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Eustathius autem in hoc loco Odyss. ρ, Ὡς ἤπι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ Ἥμενος ἢ ἕρπων, exponit κρύφα καὶ ὡς κατ' ὀρθὸν βαδίζων: sed alioqui tamen plerunque simpliciter ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado. atque ita ipsemet Eusthatius exponit in isto eiusdem poetæ versu Odyss. σ, Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. scribit enim, ἕρπειν hic ἁπλῶς esse τὸ βαδίζειν. (In qua tamen expositione non libenter Eustat. ho subscribo, quippe qui videam ἑρπετὰ alibi vocari ab Homero generaliter omnia bruta animantia) Sed à Theocrito manifestè ita sumitur Idyll. 1, — ἐς πτερ Ἴδαν, ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Iidémque Soph. dixit, οὐδεὶς ἕρπει κακῶς. Cæterùm ἕρπειν dici putant quidam grammatici quasi κατὰ τὸ ἔραν ἀπτεσθαι. quod etymum etsi nimis curiosè excogitatum puto, tolerabilius tamen iudico quàm quod afferunt nonnulli vocis ἑρπετά, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκέναι. quasi verò ἑρπετὰ non sit ab ἕρπω, & peculiari etymo opus habeat.

Ἑρπετός, οῦ, ὁ, Reptilis. Vnde ἑρπετά, animalia quæ serpunt, Serpentia secla ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia. vt τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Philo De vita M. lib. 1. Sed Homer ἑρπετὰ vocauit generaliter omnia bruta, Odyss. δ. — ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται. AT in Ἑρπετόδηκτος retinetur propria signif. Est enim à serpente morsus, Diosc. ITEM Ἑρπὸν pro Ἑρπετὸν apud Aristotelem: quod fortasse dictũ est ad similitudinẽ τοῦ ὀπτὸν ex ὀπτητὸν, vt inquit Eustath. Cæterùm ἑρπηστὸς esse dictum pro ἑρπεστός (si eidem credimus) docebo paulo pòst in Ἑρπηστικός.

Ἕρπης, ητος, ὁ, Hulcus serpens, vel manans. (accipio autem ex Plinio hanc quoque posteriorem interpr. vt paulo pòst docebo) Ἕρπης (inquit Gorr.) Tumor exulceratus à flaua bile syncera proueniens. Sunt autẽ tres eius differentiæ. nam si bilis substantia crassior est atque acrior, totã cutẽ vsq; ad carnem subiectam exulcerat, & dicitur ἕρπης ἐσθιόμενος. qui vlcus inæquale est, vt ait Corn. Celsus, cœno simile, cui multus humor glutinosus inest, odor intolerabilis, maiórque quàm pro modo vlceris inflammatio: sic dictum à Græcis quia celeriter serpẽdo penetrandóque, vsque ad ossa corpus vorat. Quòd si bilis tenuior est & minus acris, superficiem solùm velut inurit, appellatúrque simpliciter ἕρπης. Sin autem bilis ipsa tenuior, & minus tum acris tum calida est, pustulas exiguas multásque per summam cutem excitat, κέγχρῳ (hoc est milio) similes: atque ob id ἕρπης κεγχρίας dicitur, quem Latini miliarem interpretantur. Idem verò etiam ἕρπης φλυκταινώδης nuncupatur, à pustulis suis indito nomine. Hactenus ille. Cæterum quidam Herpetem seruato nomine Græco vocarunt: nonnulli verò & Zonam (teste Scribonio Largo) sicut Græci ζωστῆρα. Lucretius autem ignem sacrum serpere itidem dixit, in 6, Exurit sacer ignis & vrit corpora serpens, Quancunque arripuit partem, repitque per artus. Plinius autem dixit etiam Hulcera manãtia quæ Diosc. ἕρπητας. de rubo enim hic ita, κρατυνει δὲ καὶ οὖλα, καὶ ἄφθας ὑγιάζει διαμασώμενα τὰ φύλλα, καὶ ἕρπητας ἐπέχει, καὶ ἀχῶρας τοὺς ἐν κεφαλῇ θεραπεύει. pro quibus Plinius, Oris quidem vitiis etiam folia commanducata prosunt, & hulceribus manantibus, aut quibuscunque in capite illinũtur. Alibi Hulcera serpentia dixit. nam pro istis quæ de Lycio scribit Dioscor. καὶ ἕρπητας καὶ σηπεδόνας ἰᾶται, habet ille, Hulcera serpẽtia ac putrescentia [sanat.] Pollux lib. 4 vocat etiam ἑρπηστικὸν ἕλκος, (quo vtitur & Diosc.) vbi & quæ ab eo vocantur ἑρπηστικὰ φάρμακα, ad ἕρπητα φλυκταινώδη referenda arbitror. ET Ἑρπηδών, idem. Nicand. Alex. [illegible] ἑρπηδόνα γυίων.

Ἑρπηστής, οῦ, ὁ, Qui serpere solet, seu repere, Reptator. Epigramm. l. 2, pag. 174 meæ edit. Λάθριοι ἑρπηστὴν σκολιὸν τὸν διὰ κισσὸν χορεύσας. vbi animaduertendum est ἑρπηστὴν dici κισσόν, sicut Virg. hederam serpere dixit. Sed intelligit (vt opinor) Philippus autor epigrammi de hedera quæ sequacibus suis flagellis & flexuosis (vnde & serpere dicitur) vitem premeret & veluti strangularet. Vt autẽ hic dicitur ἑρπηστὴς pes hederæ, sic ἑρπυζων dicitur eadẽ in quodam epigr. in Sophoclẽ pag. 274. ET Ἑρπηστικός idem quod ἑρπηστής. Vult autem Eustathius esse non ab ἑρπω, sed ab ἑρπῶ inusitato. vt quemadmodum dicitur ποιῶ, ποιήσω, vnde ποιητικόν: sic ab ἑρπῶ, ἑρπήσω, fit ἑρπητικόν, & interiecto σ, ἑρπηστικόν. Itidem verò vt πλάω, πλήσω, vnde πλεστόν, sic ab ἑρπῶ, ἑρπήσω, fit ἑρπηστὸν, & eiecto σ, ἑρπητόν.

Quæ quanuis scribat, ex Aristotele tamen tradit verbi barytoni ἕρπω esse παράγωγον nomen ἑρπετόν.

Ἑρπνώδης, Serpendi vim habens, Ad serpendum aptus. vt Philo De mundo ἑρπνώδες νόσημα dixit, vbi B. Morbū serpentem interpr. sicut videlicet vlcera serpentia dicunt Latini.

Ἕρπις, Vinum. quia (aiūt) eos à quibus immodicè bibitur, facit ἕρπειν. intelligētes (vt opinor) per ἕρπειν, perreptare humū vt ii quorum pedes officio suo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugissent, si ἕρπις Ægyptiacam esse vocem legissent, qua tamen vsus est Lycophron, & ante eum Sappho.

C. Ἑρπάκανθα, (q. d. Serpens spina) herba quæ & ἄκανθα dicitur. Putatur aūtē vocata ἑρπάκανθα quòd longius foliis suis serpat.

C. Χαμερπὴς, έος, ὁ & ἡ, Humi repens. vide in Χαμαί.

C. ἈΝέρπω, Sursum repo, Irrepo. Interdum pro Vado, sed propriè quasi rependo sursum. Hesychius ἀνείρπεν exponit ἐβάδιζεν. HINC Προσανέρπω, vt προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, Plut. in Themist. quod exponitur Serpit seu perrepit in ceruicem.

C. ἈΦέρπω, Abeo, quasi reptando. Et simpliciter pro Abeo, vt ἕρπω dixi sumi pro Eo. Soph. ἄφερπε νῦν. At Gaza ἀφέρπω apud Ciceronem dixit in libro De senect. pro Serpo.

C. ἘΞέρπω, Erepo, Prorepo. Aristoph. Nubibus, ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. ET Διεξέρπω, Aristot.

C. ἘΦέρπω, Adrepo, In aliquem locum reptando eo.

C. ΠΡΟΣέρπω, Adrepo, Irrepo, Aduenio velut reptando. Soph. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.

C. ὙΦέρπω, Subrepo. Exponitur & Subserpo, pro Clàm serpo.

¶ Ἑρπύζω idem quod ἕρπω, ex quo & deductum est. Est enim, Serpo, Repo, Repto. vt ἑρπύσαι βρέφος in Epigrām. quo etiam modo Latinè dicitur Reptare de pueruli. Mures quoq; dicuntur ἑρπύζειν apud Laert. τοὺς ἑρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς. Ab Homero autem Iliad. ψ, dicitur Achilles ἕρπυζων παρὰ πυρκαϊὴν pro συγκεκυφὼς & ἠρέμα παραγινόμενος. HINC Ἑρπυσμὸς, Reptatio. ET Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, Reptator, Reptilis. ET Ἑρπυστὴρ pro eodem. Opp. De ven. lib. 3, Ἑρπυστῆρας ὄφεις καὶ ὀργαλέους κροκοδείλους. id est Reptatores angues, seu reptiles. In alio autem eiusdem libri loco ἑρπυστῆρας dicit sine adiectione, pro serpentibus: Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆρσι καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς Θήρεσιν ὠμηστῇσι. ET Ἑρπυστικὸς idem quod ἑρπυστὴς seu ἑρπυστὴρ: sed illa magis ad verbum sonant Reptator, at ἑρπυστικὸς, Reptilis, Repẽdi vim habens, Ad repẽdum aptus. vt ζῶα ἑρπυστικά: quum ex animalibus dicuntur esse quædam ἑρπυστικά: quædam πορευτικὰ & ἑρπυστικά. At verò ἑρπυστικὰ ἕλκη Diosc. Serpentia hulcera, Manantia hulcera. nā vtranque interpr. esse Plinii, docui in Ἕρπης.

C. ἈΝερπύζω, Sursum serpo, vt ἀνέρπω. Interdum pro Adrepo, Reptando eo: aut etiam simpliciter pro Eo. vt Aristoph. Pace, δαίμονα βουλόμενοι εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

C. ἘΞερπύζω, Erepo, Prorepo. Aristot. καὶ ἐάν τις αὐτῶν ἐξερπύσῃ. ET Διεξερπύζω, idem De mundo, εἰς νομοὺς διεξερπύσῃ.

C. ἘΦερπύζω, Adrepo, Irrepo, Reptando eo. Aristoph. Pluto, Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. Sic alibi ἀνερπύζω cum εἰς iungit, vt modò ostendi.

C. ΚΑΘερπύζω, Irrepo. Ex Iosepho, καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τοιχῶν. Ex Aristophane autem καθέρπυσον affertur pro Vade.

C. ΠΑΡερπύζω, Obrepo, Clàm irrepo. ἠρέμα εἰσέρχομαι, Suidæ.

C. ὙΦερπύζω, Subrepo. vt ὑφέρπω.

HINC etiam herba Ἕρπυλλος seu Ἕρπυλλον, Serpyllum, & Gall. itidem Serpoulet. de qua lege Diosc. SED ET ab hoc Ἕρπυλλος fit verbum Ἀφερπυλλοῦσθαι pro Mutari seu transire in serpyllum.

ἘΡΥΩ, F. ύσω, Traho. Odyss. θ, Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Il. γ, Καί νύ κεν εἴρυσσεν. antè verò dixerat, Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας. Il. π, — δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἴρυσε λὰξ προσβάς. ‖ Ἐρύομαι quoque in eadē significatione, actiua videlicet, capitur. Il. ρ, Αἶψα δὲ Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω, trahamus, seu raptemus, ἑλκύσαιμεν. habet enim significationem violentæ tractionis, vt & ἑλκύω suprà. Il. φ, — ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. ET Εἰρύω pro eodem, interposito ι, vt fit in εἰλίσσω ab ἑλίσσω. Vnde εἰρύμεναι νῆα apud Hesiod.

C. Ἐρυσίθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, Capillos trahens. Epigramm. ἐρυσίτριχα ψήκτρην.

C. Ἐρυσάρματος, ου, ὁ καὶ ἡ, Currum trahens. Il. π, Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι. vbi μεταπλασμὸν esse annotat Eust. sicut in ἱππότα Νέστωρ. dicendum .n. regulariter ἐρυσαρμάτοι ab ἐρυσάρματος.

Ἐρυστὸς, ή, ὁ, Tractus. Soph. Aiace, εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυστὰ διαπραχθῆναι ξίφη, eousque venerunt vt districti enses prodierint è vaginis.

C. ἈΝερύω, idem quod ἀνέλκω, Sursum traho. vnde etiam sicut ἀνέλκειν ναῦς aut ἀνελκύειν, ita & ἀνερύειν dicitur. Apoll. Arg. 2, ἀνείρυσε τηλόθι νῆα, nauem subduxit, vt Latini loquuntur. ‖ Significat etiam (sicut ἀνέλκω) Retraho, quasi Retro traho, Abstraho. pro qua significatione citant quidam ex Anthol. epigr. ἀνείρυε δεσμά. Accipitur etiam pro Reflecto trahendo retrorsum. vt apud Homerū ἀνέρυσαν exponitur εἰς τοὐπίσω ἔκλασαν. ‖ Quidam ex veteribus ἀνερύειν voluerunt etiam significare Iugulare. quòd in iugulatione solerent retrorsum flecti pecudum iugula, & sursumuersus conuerti. HINC & ἀναρρύειν pro θύειν dictum volunt, ET Ἀνάρρυσις pro θυσία.

C. ἈΠερύω, Abstraho, Detraho. Od. φ, Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι. i. ἀποσπάσαι, detrahere, auellere. videtur .n. esse tmesis pro ἀπερύσαι.

C. ἘΞερύω, Extraho, Il. π, Τοῖο [illegible] ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. Quò referri p[illegible] ET Ἐξερύσασκε apud [illegible] sych. pro ἐξεῖλκε. Pro ἐξερύ[illegible] item dicitur ETIAM Ἐξειρύω insert[illegible] ρύω pro ἐρύω. vnde ἐξειρύσαι apud Hesyc[illegible] ἐξελκύσαι.

C. ὙΠεξερύω, Subtraho. Vnde ὑπεξείρυσαν, Subtraxerunt. Et in p[illegible] sign ficatione tamen actiua apud Apoll. Argon. 2. [illegible] μὲν γὰρ πατὴρ ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο Μητρυιῆς, exemerat è cæde, seu eripuerat & liberarat à cæde à nouerca imminente.

C. ἘΠερύω, Attraho. Od. α, — θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ. id est εἵλκυσε, ἐπέσπασε. ET Ἐπειρύω, pro eodem, interiecto ι, vt in εἰρύω. vnde est quod in v. l. adespoton citatur, ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, exponiturque Leonis pellem subtrahens.

C. ΚΑΤερύω, Detraho, id[illegible] quod καθελκύω. Od. ξ, Μεγαλοῖσιν δ' ὄρα τὴν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. pro quo in prosa καθελκύσαι ναῦν vsitatum est. Et in pass. ibidem, Νῆα κατειρύσθαι, nauem in mare tractam esse seu deductam.

C. ΠΑΡερύω, SEV Παρειρύω. Vnde παρείρυσαν φραγμόν. v. l. ex Herodoto, Prætenderunt sepem.

C. ΠΡΟερύω, Protraho. Od. ο, καδ δ' ἕλον ἱστὸν Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. Remis propellere nauem Latini dicunt.

ἈΡΥ'Ω, ET Ἀρύτω, F. ύσω, Haurio, Ex profundo traho. (Itē & Traho, simpliciter. ἄρυον enim Hesychio est εἷλκον) nā ab ἐρύω deriuatur à grammaticis, verso ε in α. Hesiod. Οἱ γε μὲν ἐς τράπεζον, τοὶ δ' ἤρυον, [illegible] d est [illegible] hauriebant. Epigr. lib. 4, ἰδὼν ἀρύοντα βοα[illegible], haurientem intuitus pastorem. Et metaph. apud Apoll. Argon. lib. 3, Καί νυ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα Ψυχήν, id est exhauriens, ἀφελομένη, ἀπαντλήσασα, ἐκκενώσασα. ‖ Passiua quoq; vox actiuam significationem habet. Aristoph. Nebulis, Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέοις ἀρύτεσθε προχοῦσιν. Plato Leg. ὥν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δὴ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε. Basil. Libanio, ὦ πηγῆς πολυχεῦ μονος, οἷοις ἔδειξε τοῖς ἀρυομένοις, haurientes. ‖ Ἀρυεῖ Hesychio est etiam ἀπλέγει, βοᾷ: & ἀρύουσαι eidem est λέγουσαι, κελεύουσαι: & ἀρύσασθαι, ἐπικαλέσασθαι.

Ἀρυτὴρ, ῆρος, ὁ, Cochlear, Concha. Budæus ex Dioscor. lib. 2, cap. 84. de œsypo, βαλὼν εἰς κρατῆρα πλατύστομον καὶ ἐπιχέας ὕδωρ, ἀνάγε ἀρυτῆρι τεθέντων ῥαδίως. vbi Ruell. interpret. Ligulam. Marcell. Haustrum, dicens esse instrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliqd. (Haustra tamen, vt Nonius scribit, propriè dicūtur

rotarum cadi, ab hauriendo, sicut ἀντλία Lucr. lib. 5, Vt fluuios versare rotas atque haustra videmus. Bud. interpr. aquariam (ad rotam vel tympanum). A AT Ἀρυστήρ, ET Ἀρυσις, ET Ἀρύσιχος, Aristoph. schol. est vasculum aptum ad hauriendum: vt cotyla, cyathus, calix. Simonides apud Athenæum lib. 2, Ἔδωκεν οὐδεὶς οὐδ' ἀρυστῆρα τρυγός. Aristoph. Vesp. Ἐγὼ γὰρ εἶχον τούς δε τοὺς ἀρυσίχους. vbi schol. οἰνοχόους à quibusdam exponi annotat: (sicut Eustathius quoque ἀρύσιχον dicit esse κοτύλην οἰνοχόην: & οἴνου ἀρυστῆρα Hesychius κοτύλην) alio verò nomine illud δῖνος vocari ἔοικεν, vt testatur Athen. etiam, adducens Zenophanem. Phrynichus apud Athen. loco citato, κύλιξ' ἀρύσιχον. B SED Ἀρύσεις quod Hesychius ἀρυστῆρας & ἀρυσίχους vocari tradit, ab eodem exponitur quoque τὰς ἀπὸ βυθοῦ πόσεις: quæ expositio conuenit etiam vocabulo ἄμυσις. Scribitur verò apud eum ἀρυσεῖς. Apud Suidam est ETIAM Ἀρυσρίς. quod quidem nô exponit, sed sonat perinde acsi dicas Haustrix. Citat verò hoc hemistichium, Ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυσρίδα. Hesychio ζωμήρυσις est ζωμοῦ ἀρυσρίς. sed quid ἀρυσρίς sit, ab eo non annotatur. C Pertinet huc ET Ἀρύταινα, itidem ab ἀρύω deriuatum. est autem εἶδος πλεκανίδος, vt Eust. annotat: Athen. videtur facere synonymum superioribus. Aristoph. autem schol. dicit esse χαλκοῦν σκεῦος ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους, in isto Equitũ loco, καί μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτὴ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνη πλουθυγιείαν. Athen. lib. 11, de ὄλπη loquens, ἀρυταίνη μάλιστα ἐοικὸς, ὃ δὴ καλοῦμεν χοᾶ. Pollux l. 10, numerat inter vasa balnearia, ei apponens quasi synonymũ κατάχυτλον, & citans hunc ex Aristoph. versum, βαλανεὺς δ' ὦθει ταῖς ἀρυταίναις. D (VNDE Ἀρυταινοειδὴς dicitur vna è tribus laryngis cartilaginibus, [illegible] oilis & in angustum valde [illegible] desinens, cuius o superius illis vasorum osculis respõdet qui[illegible] [illegible] lauaturis affunditur: cuiusmodi vasa Græci ἀρυταίνας appe[illegible] [illegible]orræus ex Gal. lib. 7 De vsu part.) Sicut ET Ἀρύβαλλος a[illegible] eodẽ Polluce eodem loco inter vasa balnearia recensen[illegible], citante itidem ex Aristoph. Εἶτα καταπένδειν κατὰ τῆς κε[illegible]αλῆς ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ. qui locus est in Equiti[illegible]. Ἀρύβαλλον tamen schol. ibi accipit pro marsupio, di[illegible]ens E esse πλεκτὸν ἢ βαλλάντιον, ὃ ἀπὸ ἑλκύθμον κλείεται καὶ ἀνοίγεται: dictum ab ἀρύειν & βάλλειν. quemadmodum itidem & Pollux lib. 10 ἀρυβάλλους (sic enim ibi scribitur) vsurpari annotat ἐπὶ τοῦ ἐπισπαστοῦ βαλλαντίου, citans Antiphanem & Stesich. autores. Eust. ex Athenæo duo huius vocabuli significata pon[illegible]t: nimirum βαλλάντιον συσπαστὸν, (sicque accipiẽdũ ait [illegible]stoph. locũ) & ποτήριον οὐ πόρρω ὂν ἀρυσίχου, κάτω μὲν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς F ῥηθὲν βαλλάντιον. VNDE Ἀρυβαλλίς, ίδος, ἡ, Etymologico & Hesychio idem quod λήκυθος, Doricè: item & μάρσυππον, idem quod ἀρύβαλλος seu ἀρύβαλος. Apud eundẽ Hesych. est ET Ἀρυβάσταλλον, quod exponit κοτύλη, ἢ φάσκων. esse autem αἰτφάσκων poculi genus. Addẽ dum ETIAM Ἀρυσάνη, ης, ἡ. nam & ipsum ab ἀρύσασθαι deriuatur. vt Athen. tradit ex Timone. videtur autem idem significare quod ἀρύταινα seu ἀρύσιχος.

C. ἈΝαρύτω, Haurio. Idem quod ἀρύτω. VNDE Ἀναρυστήρ, Vas in quod vinum hauritur. Hesychius enim ἀναρυστῆρα esse dicit ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀφύσσεται.

C. ἈΠαρύτω, VEL Ἀπαρύ[illegible], F. σω, Haurio ex. Non dico Exhaurio vno verbo quòd præpositio Ex in hoc cõ G posito aliud significet. ‖ Interdum metaphoricè pro Detraho, velut hauriendo, seu minuo. ἀπαρυστέον inquit Suidas, ἀφαιρετέον, ἀπὸ τοῦ ἀρύω. Plut. πῶς ἄν τις αἴσθ. &c. in principio, οὐδὲ γὰρ ἐν μουσικοῖς τις ἢ γραμματικοῖς ἐπιδιδοὺς γνοίη μηδὲν ἐντῷ μανθάνειν ἀπαρύτων τῆς περὶ ταῦτα ἀμαθίας. Sic apud eundem De tranquillitate animi, ἀπαρυτειν τοῦ πρὸς τὴν τύχην μεμψιμοίρου. id est Detrahere vel minuere de querelis. Est autem eadem ratio huius metaphoræ quæ & in verbo ἀπαντλεῖν, de quo alibi dictum est. Vsurpatur etiam interdum vox passiua Ἀπαρύομαι pro ἀπαρύω seu ἀπαρύτω.

C. ἘΞαρύω, Exhaurio. Item Exprimo. Bacchius enim apud Hippocratem ἐξαρύεται exponit ἐκθλίβεται, vt Erotianus annotat. Sic verò & ἐξαντλεῖται (quod eiusdem cum ἐξαρύεται significationis est) eidem Erotiano est ἐκπιέζεται. In Galeni autem Hippocr. vocab. lexico scribitur ἐξαρύαι. quod itidem exponit ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται: item (secundum alios) ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὴν ποιεῖ. VNDE Ἐξάρυσις, εως, ἡ, Exhaustio. ἀπάντλησις, Galeno in Lexico Hippocr.

C. ἘΠαρύω, ET Ἐπαρύτω, Haurio. Et passiua voce, signif. actiua, ἐπαρύομαι seu ἐπαρύτομαι pro eodem. VNDE Ἐπαρυστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστήρ seu ἀρύταινα, Vasculum quo oleum lychno infunditur. Exodi 25, de cande B labro templi, καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς. pro quib⁹ in Hebraici textus versione est, Emunctoria quoque & vbi ea quæ emuncta sunt, extinguãtur. ET Ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, idem Hesych. quod ἀντλητήρ, Vas aptum ad hauriendum: idem quod ἀρυστήρ & ἀρύταινα. Lib. 3, Regũ (inquit Budæus) in instrumẽto templi legitur hoc verbum pro hydria. Hesychio est etiam ἐλαιοχόης, Vas ad affundendum oleum paratum. quæ expositio tribuitur vocabulo ἀρύταινα ab Aristoph. scholiaste. Exod. cap. 37, de cãdelabro templi, C ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτὰ, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς, χρυσίου καθαροῦ. vbi Hebraici textus versio habet, Lucernas septem cum emunctoriis suis, & vasa vbi ea quæ emuncta sunt extinguantur. Num. cap. 4, itidem de candelabro templi, τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου αὐτῆς. vbi in vulg. Hebraici textus versione est, Cum lucernis & forcipibus suis, & emunctoriis & cunctis vasis olei. Ita ἐπαρυστρὶς modò redditur (secundum eam versionem) Vas vbi ea quæ emũcta sunt, extinguuntur: modò Emunctorium. sed videtur conuenientior Hesychii expositio. Apud Zachariam verò prophetam exponitur Infu D sorium, vt annotatur in v. l.

ΡΥΩ, Fut. ύσω, idem quod ἐρύω, id est Traho: factúmque ex eo κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, vt Eustathius tradit: alibi tamẽ scribens ἐρύω ex ῥύω fieri pleonasmo τοῦ ε. Vnde passiua voce signif. act. Il. δ, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρρύσαντο δὲ νεκρούς: id est Trahebant, εἵλκυσαν.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, Tractus. ἕλκυσμα, vt Suidas accipit hunc Eunapii locum, πέδα δέ τις ἀπεσπασμένη εἰς τόξου ῥῦμα. Apud eundem εἰς τόξου ῥῦμα προσέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, Circumnauigabant, tam propè accedentes vt teE li iactus inter eos distaret. ‖ Ῥῦμα, Funis ad remulco trahendum. Budæus ex Polybio lib. 1, pag. 7, ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέσησαν τὰς ἱππηγοὺς, ῥύματα δόντες ἐξ αὐτῶν. Et apud Suidam, ἐκ τούτων ἀπήπτον τὰ ῥύματα λαμβάνοντες ἐκ τῶν κατ' ἄλληλα πλοίων. Ibidem, ῥύματα δὲ καὶ πλείω ταῖς σχεδίαις ἐνῆψαν, οἷς ἔμελλον οἱ λέμβοι ῥυμουλκοῦντες οὐκ ἐάσειν φέρεσθαι κατὰ τὸν ποταμοῦ. Remulcum Latini dicunt. Cæs. lib. 3 Belli ciuilis, Submersam nauem remulco multisF que contendens funibus eduxit. VNDE Ῥυμουλκέω, ῶ, id est ῥύμασιν ἕλκω, hoc est Loris funibúsque traho, Bayf. Latini dicunt Remulco trahere seu educere, Remulcando trahere. Polyb. loco citato, τῶν μὲν ῥυμουλκούντων τὰς ἱππηγοὺς. & rursus, ἐνέβαλλον τοῖς ῥυμουλκοῦσι τὰς ἱππηγούς. Strabo lib. 5, πλεῖται δ' ἡ διῶρυξ αὐτὴ μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων. Diod. l. 20, ἐπακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν εἰρεσίαις χρωμένων, Remulco tractas ab iis G qui remigio vterentur, vt Bayf. interpret. Remulcãdo autẽ seu remulco nauis trahi dicitur quæ quum remis non vtatur, sed tantùm vento agatur, vento secũdo destituta, è minore scapha funibus annexa remis trahitur. Vide & locum è Suida in ῥῦμα citatum.

Ῥύσιον, ου, τὸ, Quod trahitur, in locũ videlicet alterius quod ereptum nobis fuerat, τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἀρπαζόμενον, Quod ex incursione hostili pro erepto nobis rapitur, & vt pignus retinetur. Hoc enim propriè significare volunt illud Iliad. de Nestore dictum, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, abigente videlicet boues Itymonei Eleensis, ἀνθαρπάγματα, ἤγουν ἐνέχυρα χρέους.

H Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Qui trahit. Ἡ μὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας οἰστῶν, id est ἑλκυστὰς οἰστῶν, hoc est τοξότας. ‖ Item ἡνία, Poll. Habena seu lorum freni, eo enim equus huc & illuc trahitur. Soph. Aiace, ὀρθὸν ἄνω κίοι(?) δίφρας, μέγαν ἱπποβάτην ῥυτῆρα βαλὼν. Dionys. Halicarn. ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μετὰ μάστιγος ἐλαθεῖσι τοῖς ἵπποις, laxatis habenis & impulsis

flagello equis. Diod. ἀπὸ ῥυτῆρος ἤλαυνεν. Et metaph. apud Pl. De Socr. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτῆρων ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων ἀπευθύνοντες. ET Βρυτὴρ Æolicè pro eodem, vt βρόδον pro ῥόδον.

Ῥυτωρ, ορος, ὁ, idem quod ῥυτὴρ, in prima significatione. ῥύτωρ τόξου Cicero apud Aratum vertit Sagittipotens. pag. 81, lex. Cic.

Ῥυτὸς, οῦ, ὁ, Tractus. Od. ζ, — ἀγορὴ καλὸν Ποσιδήιον ἀμφὶς Ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα. id est, tam magnis vt trahendi essent nec portari possent. vel, Extractis erutisque ex terra. AT Ῥυτὰ plur. num. Habena, vel Frenum, quo videlicet equi retrahuntur & inhibentur. Hesiod. Aspide, — ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες, habenas laxantes. id est τὰ χαλινά· κυρίως τὰ λεγόμενα ῥέτινα, vt schol. annotat. VNDE Ῥυταγωγεὺς, έως, ὁ, Lorum quod freno inseritur, & quo equus ducitur, Habena vel lorum equi. Xenoph. Hipparch. προσήκει μὲν εἶναι τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ἐκ τῆς χαλινίδιας ἢ ἐκ τοῦ ψαλίου ἠρτημένον, ὅπως ἕτοιμον ᾖ, τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν. Dicitur & simpliciter ἀγωγεύς.

Ῥυσμὸς, οῦ, ὁ, Tractus. Dionys. De situ orbis, Οὗτος μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, Idem Libyæ tractus est, Eodem modo Libya trahitur & extenditur: vt ῥυσμὸς sit ἔκτασις, θέσις, διάστασις, seu σχῆμα, τύπος, vt Eust. ibi exponit. Idem eodē l. Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτεράων Ἠπείρων, subiungens mox quasi etymon nominis exprimens, Ἑλκόμενον κατ' βαιὸν ἐπ' ἀνατολίης μυχά. Citat B. & ex Aristot. lib. 1 De anima, p. 216.

¶ Ῥυστάζω, Fut. ξω, Traho, (ea signific. qua ἑλκέω) vel potius Trahendo rapto. habet enim frequentatiui verbi formam. Odyss. ξ, — δμωάς τε γυναῖκας Ῥυστάζοντας ἀεικελίως, trahentes & vim inferentes mulieribus. Il. ω, de Achille Hectorem raptante, Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σήμ' ἑτάροιο. Fit autem à ῥύω, vt ἑλκυστάζω ab ἑλκύω: idémque significat quod ipsum ἑλκυστάζω. VNDE deducitur Ῥυσταζέσκω, idem significans. Eust.

Ῥύσταγμα, ατος, τὸ, Violēta tractio & vis mulieri illata, Violentus cum muliere coitus. Etym. ex Lycophr.

Ῥυστακτὺς, ύος, ἡ, Tractio violenta. idem quod ἑλκηθμός. Odyss. σ, — εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν Ἥσμος ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς. id est αἰκίας, βιαίου ἑλκυσμοῦ, vt Eustath. exponit.

ῬΥΜΗ, ης, ἡ, Vicus. id est Tractus ille viæ in vrbe vtrinque ædificiis septæ. nam à ῥύω deriuatur. Strigas etiam nōnulli appellāt. Est tamē propriè Striga linea seu sulcus protractus & extentus. Poll. idem est quod πλατεῖα: aliis autem idem quod Homericum ἀγυιά. Act. c. 9, ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. Laciades apud Poll. ὀρθὰς γε τὴν ῥύμην ὡδοιπορήκαμεν.

Ῥυμοτομία, ας, ἡ, Viarum vicorúmque sectio & metatio, Bud. Partitio in strigas. Polyb. de castris Romanorum, τὰ δὲ κατὰ μέρος εἴδη τῆς τε ῥυμοτομίας ἐν αὐτῇ τῇ στρατοπεδείᾳ καὶ τῆς ἄλλης οἰκονομίας, πόλει παραπλησίαν ἔχει τὴν διάθεσιν. Diodorus Siculus, εὐστοχίᾳ τῆς ῥυμοτομίας ποιήσας διαπνεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς ἐτησίοις ἀνέμοις, viarum vicorúmque strigis.

Ῥυμοτομέω, ῶ, F. ήσω, Per vicos partior & seco. seu (vt alii exponunt) Strio, vel Strigo, In strigas seco. Diodor. διαμετρήσας τὸν τόπον καὶ ῥυμοτομήσας φιλοτέχνως. Ioseph. De capt. ῥυμοτομοῦσι δὲ εὐδιαθέτως εἴσω τὸ στρατόπεδον, id est (vt in v. l. exponitur) castra rite distinctis spatiis partiūtur in strigas.

ῬΥΜΟΣ, οῦ, ὁ, Temo currus, Lignum illud longū quod inter equos medium est, & quo currus ipse trahitur. vnde & à ῥύειν dictum est. Il. ω, — ἔρξέσῳ ἐπὶ ῥυμῷ. Plut. Coriol. ξύλον ἁμάξης ᾧ τὸν ῥυμὸν ὑπερείδουσιν. Est autem ῥυμὸς in curru & rheda quod in aratro ἱστοβοεύς: quanuis Pollux ῥυμὸν etiam inter aratri pártes numeret.

C. Ἀκρορρύμιον, ου, τὸ, Extrema seu summa temonis pars, Sūmus temo, τὸ τοῦ ῥυμοῦ τέλος, τὸ ὑπὲρ τὴν ἐκδεδεμένον τοῦ ζυγοῦ, vt Poll. tradit.

C. Ὀκτάρυμος, seu Ὀκτάρρυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Octoiugis, Octo temones habens. vt ὀκτάρυμον ἅρμα, Xen. Pæd. 6, id est currus octoiugis. ἰδὼν τὸ τετράρυμον αὐτοῦ ἅρμα, κατενόησεν ὡς οἷόν τε εἴη καὶ ὀκτάρυμον ποιήσασθαι ὥστε ὀκτὼ ζεύγεσι βοῶν ἄγειν.

C. Τετράρυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Quadriiugis, Quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6, συνεζεύξατο δὲ τὸ αὐτὸ ἅρμα τετράρυμόν τε καὶ ἐξ ἵππων ὀκτώ.

ῬΥΤΙΣ, ίδος, ἡ, Ruga. id est cutis in senili corpore in plicas & quasi sulcos contractio. vnde & ipsum à ῥύω deriuatur. Plato de Archeanassa meretrice, ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔνεστιν ἔρως, vel (vt apud Suid. legitur, ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως.) Epig. lib. 2, tit. In anus, Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις, genarum rugas. Metaphoricè etiam accipitur, vt vocabulum Latinum. Plut. ὥσπερ ῥυτίδας αὐροις ἢ πολιὰς ἐπαγαγεῖν τῇ ψυχῇ τὰς φροντίδας. Plato Symp. λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας, coria erugantes, seu coriorum rugas complanantes.

C. Ῥυτιδόφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cortices rugosos habens. Epigr.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Rugosus.

Ῥυτιδόω, ῶ, F. ώσω, Rugo, Corrugo, In rugas contraho. Aristot. διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ τὸ δὲ πῦρ θερμὸν ὄν, οὔ. Et in pass. apud eundem lib. 5 De gener. animal. τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ ὄμματος, ῥυτιδοῦταί τε καὶ παχύτερον γίνεται γηράσκοντος. Theophr. lib. 3, cap. 4, ἐρρυτιδωμένα φύλλα, Rugata folia. Luc. τὴν ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. VNDE Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, Corrugatio. Medici pupillæ corrugationem sic vocant: quæ & ῥύσσωσις. ET Ἀρρυτίδωτος, ου, καὶ ἡ, (q. d. Irrugatus) Qui rugas non habet, Rugarum expers.

¶ Ῥυσσὸς, ET Ῥυσὸς, οῦ, ὁ, Rugosus. Iliad. ι, de Eumenidibus, Χωλαί τε ῥυσσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ. Aristoph. Pluto, [πρεσβύτην] ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσσὸν, μαδῶντα, νωδόν. Luc. ῥυσὸς δὲ τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, obrugata cute, vietus, retorridus, Budæo interpr. Philostr. epist. 2. ῥυσσὴ δὲ [illegible] καὶ ἔξωρος. Et metaphoricè apud Athen. lib 6, ex Theopompo comico, δεσπότου Γενέσου ῥυσσὰ βουλευτήρια [illegible] Plutar. Symp. 8, τὰ περιόντα ἀκροδρύων ἰσχνὰ καὶ ῥυσσά. [illegible] AT Ῥυσσὰ VEL Ῥυσὴ, substant. à Suida [illegible] ἡ μαράνσις, ἡ γήρανσις.

C. Ῥυσσόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Fructum rugosum ferens.

Ῥυσσότης, ητος, ἡ, Rugositas. Plutar. Galba, ἐπισκώπτων τὴν φαλακρότητα καὶ ῥυσσότητα, frontem rugosam, rugis sulcatam & exaratam.

Ῥυσσόω VEL Ῥυσόω, ῶ, F. ώσω, Rugo, Corrugo. idē quod ῥυτιδόω. vnde ῥυσῶσαι, corrugare, Bud. ex Hippiatr. Et ῥυσοῦμαι, rugor apud Dioscor. à quo præter. pass. ἐρρυσωμένος, Rugatus, Corrugatus, In rugas contractus. HINC Ῥύσσωσις, εως, ἡ, Rugatio seu Corrugatio, In rugas contractio. Idem quod ῥυτίδωσις.

Ῥυσσαλέος, ου, ὁ, Rugosus. idem quod ῥυσσός. Nicand. Alexiph. ὀπώρην Ῥυσσαλέην ἐλαιοῖο καὶ ἐκ ψιθίης ἐλίνοιο Κείροντες θλίβουσιν. i. ἐρρυσσωμένην, inquit schol. i. in rugas contractam. ex quo intelligimus maturam.

Ῥυσσαίνω, Rugo, Corrugo. vnde in pass. apud Nicand. Alexipharm. Τοῦ μὲν ὑπὸ γλήνας τε καὶ ἡ ῥυσσαίνεται οὖλα. id est ῥυσσοῦται.

Ῥύσσημα, ατος, τὸ, Ruga, Pellis in rugas contracta. ῥυσσήματα τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων αὐλώματα. Suid. i. (vt Gorræus habet) sordes ac rugæ quæ in senili facie cernuntur.

ἘΡΥ'Ω, F. ύσω, Custodio, Saluo, Saluum & incolumem præsto, Conseruo, Tueor, Defendo. Vnde pass. voce, signific. al. Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Κυανέῃ νεφέλῃ, custodiit, ἐφύλαξεν. Il. κ, [βουλῆς] Κερδαλέης ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας. Iliad. α, — θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, id est φυλάττουσι, Conseruant, tuētur. Il. χ, de Hectore, Troiæ columine, Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. quem locum citans Plato in Cratylo, subiungit, διὰ ταῦτα δὴ ὡς ἔοικεν ὀρθῶς εἶχε καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος υἱὸν Ἀστυάνακτα: illo nimirum vocabulo σωτῆρος exponens Homericum ἔρυσο, vt sit ἔσωζες. Hesiod. Aspide, Ἥ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. Apoll. Arg. 2, de dracone aurei velleris custode, ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται. de quo alibi, κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων, custodiebat obseruans. Opp. lib. 3 De venat. Εἰρυόμενη φίλα τέκνα, seruans charos pullos. ‖ Item Seruo, Obseruo, ea signif. qua legem aut mandatum seruare dicimur. id est φυλάττομαι, τηρῶ. Il. α, Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι. ‖ Ἐρύομαι, Libero, Redimo, E periculo eximo trahēdo ad me. Il. χ, Οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι

αἰάχοι Δαρδανίδης Πρίαμος. ‖ Ἐρύομαι, Arceo, Depello, κωλύω. Odyss.ω, de galea, Ἡ δ' οὐκ ἔσχος ἔρυτο διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκός, illa verò galea hastam non arcebat aut repellebat. ‖ Ἐρύομαι, Caueo, Effugio. φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Iliad.β, de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν.

C. Ἐρυσίπολις, εως, ἡ, Vrbium custos & seruatrix, Vrbium tutatrix & patrona. Mineruæ epitheton, quæ & πολιοῦχος eadem de causa dicebatur. Eustathius, περὶ σωτηρίας πόλεως χεῖρας ἀνέχοντες, ἐρυσίπολιν Ἀθηνᾶν ἐπεβοῶντο, ἤγουν φύλακα πόλεως. Iliad.ζ, Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπολι, δῖα θεάων. Sunt qui & ab ἐρύω, id est Traho deriuent: vt intelligatur vrbium vastatrix.

Ἔρυμα, ατος, τό, Tutamen, Tutamentum, Munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Hesiodus Erg. Καὶ τότε ἔσσασθαι ἔρυμα χροὸς ὥς σε κελεύω, tutamentum corporis contra vim frigoris. Xenophon Pæd.4, θώρακας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. ‖ Peculiariter verò ἔρυμα dicitur quo nos contra hostes tutamur: ideóque exponitur, Munimentum, Vallum, Murus, Præsidium. Soph. Aiace, ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω. id est τείχος, vt scholiastes exponit, Ad Troianorum mœnia. Thucydides lib.6, ταύτωμα ἔπηξαν, καὶ ἔρυμα λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διαταχέων ὤρθωσαν. id est φύλαγμα. Et lib.3, καὶ τῷ ἐρύματι περιβαλόντες, ἠνάγκασαν ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι. id est φρουρίῳ, munitione occupata. Xenophon Hellen.2, ἔρυμα τειχίζοντες. Idem, τὰς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, munitionibus vrbes cinguntur. Herodianus lib.2, φρουρὰν καταλιπὼν τῷ ἐρύματος. Eodem libro, διαφεράντως ἐχυροῖς τε καὶ ἐρύμασι, valido muro munimentisque [illegible] struere. Philo, ἐν ἐρύμασι δυσαλώτοις, in munitioni[illegible] [illegible]missimis. ‖ Ἔρυμα, σπέρμα. Erot. apud H[illegible] ocr.

Ἐρυμνός, οῦ, ὁ, Munitus, Tutus. C[illegible] [illegible]achus hymno in Delum, Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκέπεαι ἐρυμαῖς. Thucydides lib.5, χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. Xenoph. in Pæd.1, ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους ἐν ἐρυμνοῖς αὐτοὺς ὢν ὑποδέξη, in loco tuto & munito. Plutarch. Camillo, πόλις ἐρυμνή, tutissima vrbs. Gregorius. Εὐνὴ μοι στιβὰς ὅδε, αἱ ῥῆγμα σάκκος ἐρυμνός. Hesychio ἐρυμνὸς est ὑψηλός, μέγας, ὀχυρός, σκοτεινός.

C. Ἐρυμνόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Tergum habens munitum seu loricatum. Epigr.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, Munitio (non intelligendo actum muniendi, sed, vt ita dicam, e[illegible]endi munitum.) Philo De vita Mosis lib.1, πρὸς δὲ τὴν [illegible] τῆς ἐρυμνότητα μηχανήμασι καὶ ταῖς ἑλεπόλεσι [φραξάμε]νοι, aduersus locorum munitionem. Xen. Pæd.6, ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant.

Ἐρυμνόω, ῶ, F. ώσω, Munio.

ΡΥ'Ω, F. ύσω, idem quod ἐρύω proximè præcedens: id est Custodio, Seruo, Tueor. Iliados ο, ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα Προφρονέως ῥύοιτε. Odyss.ξ,— σὺ σπάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Iliad.ο, Ἀλλά ἑ αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορ'. Hesiodus Aspide, Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. Idem, ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν, vestrum imperium defensabimus. Est verò vsitatum in hac significatione etiam in prosa. Herodianus lib.6, ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας, tuendis Romano[r]um ripis. Idem eodem libro, ῥύεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματ' [illegible], οὐ μάχεσθαι, ἀγαπητόν, conseruare seu seruare corpora [illegible]a, nō pugnādo obiicere periculis. ‖ Item Libero, Redimo, Seruo seu conseruo ex periculo, Eximo & extraho è periculo. Vnde ῥύσαι apud Suidam, pro λυτρῶσαι. Passiua autem vox, actiua tamen significatione tam in prosa quàm apud poetas vsitatior. Odyss.μ, Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων, nec enim te exemerit & eripuerit è periculo. Euripides, ὃν θανεῖν ἐρυσάμην, quem morte liberaui. Soph. Aiace, Ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν ἑρκτῇ δορὸς Ἐρρύσατ' ἐλθὼν μόνος, Vos eripuit, septis videlicet quondam inclusos. Apoll. Arg.2, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης, liberate calamitate, seruate ex interitu. Laert. in Archyta, οὗτος ἐστιν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα ἀναιρεθῆναι, Qui Platonem per epistolam à morte quā Dionysius ei parabat, liberauit, seu periculo mortis exemit. (Notandum tamen posse quædam huius ordinis exempla ad priorem etiam significationem referri.) Passiuè etiam sumptum reperitur. Vnde ῥυσθῆναι, pro Liberari citat Budæus ex Basilio. Sic Can.4 Concil. Neocæs. ἐρρύσθη ὑπὸ τῆς χάριτος, per gratiam Dei liberatus seu seruatus est. ‖ Apud Thucydidem verò lib.4, ἐξὸν γὰρ ἀγαθοῖς ῥύεσθαι τὰς αἰτίας, scholiast. exponit ἀπολύσιν. ‖ Ῥύω, seu ῥύομαι, Arceo, Depello, κωλύω, ἀπολύσιν, vt Eustathius exponit illud Od.ψ, Ἠῶ δ' αὖτε ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ.

Ῥῦμα, ατος, τό, idē quod ἔρυμα, Tutamen, Tutamentū, Munimentū, Propugnaculū. Soph. καί τοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς, σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται. i. φυλακή, inquit scholiast. Dubiū præsidium & tutamen. Sic remedia atque auxilia ῥύματα dixit Hippocrates. i. βοηθήματα, vt Gal. exponit. quippe quibus è mortis periculo conseruamur, quibus contra mortis vim nos tuemur. ET Ῥύμη pro eodem, apud Hesych. videlicet φυλακή.

Ῥύσις, εως, ἡ, Liberatio, Redēptio. Vtitur hoc vocab. Eust.

C. Ῥυσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, A labore liberans, Laboris molestiā subleuans: Epigr.

Ῥύσιον, ου, τό, Quod pro redemptione & liberatione alicuius datur. λύτρον, λυτήριον, vt Hesych. & Suid. exponūt. Greg. de passione Domini, Ῥύσιον ἀρχεγόνων ἡμετέρων παθέων. ‖ Vnde & pro pignore accipitur, id est pro ἐνέχυρον, vt Suidas tradit, seu (vt Hesych.) τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, παρὰ τὸ ῥύεσθαι τὸ κατεχόμενον. In Ioseph. apud Suid. περὶ πην μὲν γ' ῥύσιοι τῶν πολεμίων ἄγειν. Apud Soph. etiam in Trach. Φόνον φόνου δὲ ῥύσιον πίσω τάλας, schol. exponit ἐνέχυρον seu ἀμοιβήν. dicit ibi Philoctetes se feris & auibus vicē redditurum è quarum captura viuebat, vt quas antè iaculis peteret ad se nutriendum, eæ iam suo vicissim corpore mortuo pascantur. ‖ Item quod datur diis pro restituta valetudine aut salute conseruata. i. σῶστρον, δῶρον σωτήριον. Dionys. De situ orbis, loquens de insulis Cycladibus, Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χορεῖς ἀνάγουσιν ἅπασαι. Illud autem Eurip. ῥύσια ψυχῆς δῶρα, in v.l. exponitur, Dona quæ animæ prosint & sint salutaria. VNDE Ῥυσιάζω, Pignoris loco capio. ἐνέχυρα λαμβάνω, vt Suid. exp. hunc adespoton locum, φασὶ δὲ τὸν νεανίσκον ἀπελθεῖν καὶ τὴν πάλιν ῥυσιάζειν. ET Ἐρυσιάζω, pro eodem. Eust. exponens Homericum illud Od.λ, Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, scribit ῥύσια ἐλαύνειν esse idem quod ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνταρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα [illegible].

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, Custos. φύλαξ. Odyss.ρ, Αὐτὸς βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι. Opp. De ven.l.3, Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυοὺς, Iouis custodes: de Curetibus loquens. ET Ῥύτωρ, pro eodem, Suid. ex Epigr. Πανὶ ὀραίων ῥύτορι βουκολίων. item, Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.

Ῥύτρον, ου, τό, Quod pro liberatione alicuius offertur. idem quod ῥύσιον. Hesych. ῥύτρα exp. λυτήρια, σωτήρια, σῶστρα.

Ῥύστης, ου, ὁ, Liberator, Seruator. σωτήρ, λυτρωτής.

C. ἈΝΑΡΡΎΩ, vel ἀναρρύομαι, Redimo, Libero captiuū, in Pand. & ἀνερρύσθη passiua sign. pro Redemptus est. (ITEM verbale ἀνάρρυσις, Redemptio.) Capitur ἀναρρύομαι etiam pro Reparo, Sarcio. [illegible] Dionys. Halic. l.5, ἀναρρύσασθαι τὴν προτέραν ἧτταν.

Ἀναρρύω, Iugulo, Macto, Sacrifico. quia sacrificantes ἀνέκρων τὰς τραχήλους τῶν θυομένων ἐπὶ τὰ ἄνω βλέποντες. vnde apud Hom. αὐέρυσαν. Etymol. ‖ HINC etiā ἀνάρρυσις, Sacrificiū. Est & nomen diei secundi ἀπατουρίων, vt ait Hes.

¶ Ῥύσκω seu Ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι. id est Tueor, E periculo conseruo. φυλάττω. Il.ω, Andromache de Hectore Troiæ propugnatore & seruatore, Ἦ γάρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ.

ἘΡΥ'ΚΩ, F. ξω, Inhibeo, Contineo. κατέχω, κρατέω. Iliados λ, vnusquisque suo aurigæ iubet Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, decenter continere seu retinere. Item Iliad.γ, Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, id est retrò inhibebant: Budæo interpr. seu (vt alii) Continebant in ordinibus. Itē Impedio, & quasi cursum alicuius inhibeo. Il.ζ, τίς δ' οὐ [illegible] ἀμὲν ἐρύξει, nō impediēt aut inhibebunt. Il.σ, Μηδέ μ' ἐρύκε μάχης, ne me à pugna reuoces, ne me ad pugnā properātē inhibeas & impedias.

Apollon. Argonauticῶν 2, — οὔτι θεοῖς λίτεσθαι ἐρύκω, A
non impedio, non prohibeo, κωλύω. Hesiodus Ergois, Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, ab opere faciendo animum tibi inhibeat seu auocet, κωλύσῃ ἀπ' ἔργου, vt Proclus exponit. Item Detineo. Odyss. o, — οὔτι ἔγωγε πολλὺ χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω εἴδομον νόστοιο. Odyss. η, — ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει. Iliad. ζ, — Ξεῖνος ἐν μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας. ‖ Item Arceo, Depello. Odyss. α, — ἀκέκτι λιμὸν ἐρύκοι. Et in vulg. l. ἐρύκω λοιμοῦ τοῖς ὅροις, pestem à finibus arceo. Passiuè quoque capitur. Il. ψ, Μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἕστατον ἀχνύμενω, Hector ad suos equos: id est κατέχεσθε, vt scholiast. exponit: Ne cursus vester inhibeatur. Deriuatur autem hoc verbum ab ἐρύω, propter affinem significationem. nam vt ἐρύω significat Arceo, sic etiam ἐρύκω. Quod autem ad significationẽ primam attinet qua pro Inhibere ponitur, ab ἐρύω. i. traho, nõ incommodè deducitur, quia eũ quem inhibemus, retrahamus. B

C. Ἀπερύκω, Arceo, Repello, Propulso, Abigo. Homerus Il. ρ, — βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. & Odyss. ξ, Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε. Verbum est ποιητικώτερον. quo tamen vtitur Xenophon, vt & alijs nonnullis ποιητικωτέροις. vt κύνας τρέφεις ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι. Et alibi, ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ οἴκου. Et cum genitiuo, sine præpositione ἀπὸ, apud eundem, ἀπερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε. Suidas quoque ἀπήρυκεν exponens ἀπεκώλυεν, exempla citat ex prosa hæc, ὁ δὲ μόνος ὑφίστατο καὶ ἀπήρυκε τὸ θηρίον. Item, καὶ βάρη συνεχῆ ἐπιβάλλοντες, ἀπήρυκον τοὺς λυμαίνεσθαι τὸ τεῖχος. C

C. Διερύκω, Inhibeo, Impedio, q. d. Medium me interponendo inhibeo, Dirimo. Plut. Lyc. διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινὰ μαχαιρικῇ κοπίδι πληγεὶς ἀπέθανε. D

C. ΚΑΤερύκω, Detineo, Inhibeo, Remoror. Od. o, — ὅν τ' ἐσσύμενον κατερύκει, quem abire parantem remoratur. Odyss. α, Μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο. Od. δ, — κατέρυκε καὶ ἔσχεθε ἱεμένους περ.

¶ Ἐρυκάκω, ET Ἐρυκακέω, idẽ quod ἐρύκω. i. Inhibeo, Detineo, Remoror. Il. ε, — τοὺς μὲν ἕως ἠρύκακε μώνυχας ἵππους. Odyss. λ, Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρους. ‖ Item Arceo, Depello. Il. o, — αὐτοῦ ἦλθε κακὸν τὸ οἱ οὔτις ἐρυκάκοι ἱέμενόν περ. E

C. ΚΑΤερυκάκω, idem quod κατερύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror. Iliados ω, Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκακε. legitur tamẽ ibi & κατερύκανε, quasi A Κατερυκάνω. Sic verò & ἐρυκάνειν & ἐρυκανέειν in aliquibus exemplaribus scriptum reperitur tanquã AB Ἐρυκάνω ET Ἐρυκανέω.

ἘΡΧΟΜΑΙ, Venio, Eo. Fut. ἐλεύσομαι, & aorist. ἤλυθον ac ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω, de quo suprà. vnde & exempla diuersorum loquendi generum per ἐλθεῖν, aut eius composita cum ἔρχεσθαι & eius compositis ponere non dubitaui. Homerus Iliad. β, ὡς τῶν ἐρχομένων ἄπο, ab illis euntibus. Et ι, γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, abit aliò. Cum ἐπὶ vel πρὸς vel εἰς, vt ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, Demosth. ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν, Plato. Cũ πρὸς autem, vt ἔρχεσθαι πρὸς τὸ οἴκημα. Cum εἰς, vt ἔρχεταί εἴς σε ἡ ὀργή, Demosth. Et ἐλθεῖν εἰς δύναμιν. Plato De republica lib. 2, pro Adipisci seu nancisci potestatem. Aristides autem alio loquendi genere τό γ' εἰς ἀνθρώπους ἐλθὸν dixit, pro Quantum quidem in viribus humanis situm fuit. Iungitur & cum διὰ, vt ἐλθεῖν διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις, Thuc. Apud Herodot. sæpe cum participio futuri, vt ἔρχομαι ἐρέων, & ἔρχομαι φράσων, pro dicere aggredior. Ad verbum, Venio dicturus. id est ad dicendum. vt Gallicè *Ie uien maintenant à parler de &c.* Item ἐρχόμενος, pro Futurus, Instans, vt ex Act. Ap. 18, ἐρχομένην ἑορτήν, festum quod instat. At ex Thuc. ἐρχομένου ἔτους, pro Insequenti anno. G

C. Ἀνέρχομαι, Ascendo. ad verbum, Sursum vado. Herodianus, ἀνελθὼν ἀνελθόμενος εἰς τὸν ἀέρα. Inuenitur etiam, ἀνελθὼν ἐπὶ βήματος, Quum tribunal conscendisset. ‖ Cic. apud Aratum ἀνέρχεσθαι exponit Emergere, Existere. nã quod dicit, Ἠμος ὁ προκύων δύεται, τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα, Ὄρνις τ', αἰητός τε, τά τε πτερόεντος ὀϊστοῦ Τείρεα, reddit, Obruitur procyon: emergunt alites vnà, Et volucris H
terris existit clara sagitta. ‖ Ἀνέρχομαι est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι Redeo. ἀνερχομένω, ὑποστρέφοντι, Hesych.

C. 2. Ἐπανέρχομαι, Redeo. Demosth. Pro corona ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. ‖ Item Rursus dissero. Itẽ Explico. Bud. p. 109 ex Plat. & Aristot. Sed in hac significatione ab ἐπέρχομαι potius esse videtur quàm ab ἀνέρχομαι.

C. Ἀπέρχομαι, F. ἀπελεύσομαι. Aor. 2, ἀπῆλθον, Abeo, Exeo, Discedo. Interdum absolutè, i. sine casu. Cum genit. vt ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, Quum abisset domo, vel Profectus domo. vel Egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, E vita decedere, Abire è vita, vt Cic. loquitur. & ἄπελθε τοῦ λόγου, apud Euripidem, Abi à sermone, pro Missum facito sermonem. Sic Cicero dixit, Sed abeo à sensibus, pro Missum facio de sensibus sermonem. Interdũ additur præpos. ἀπὸ vel ἐκ, vt apud Isocratem, ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν. Nonnunquam construitur cum præpos. εἰς vel πρὸς. vt ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, &, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Iungitur interdum cum accus. ὁδὸν, sicut & simplex ἔρχομαι. vt ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδόν, Abiit hac via. nã à Latinis dicitur quidem Ire viam, item Redire viam: sed Abire viam si dicitur, certè rarò dicitur enim potius per ablatiuum, via. Græci quoque dicunt non solùm per Accusatiuum, sed per datiuum, ἀπελθὼν ἐκείνῃ τῇ ὁδῷ.

Ἀπέρχεσθαι dicitur etiam res inanimæ, vt apud Anacreont. dicuntur ἀπελθεῖν capilli, id est Abiisse, pro Defluxisse. Marc. 1, lepra ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Sic Nausea abiit, Pestilentia abiit apud Lat. At Matth. 4, ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, id est Abiit rumor de eo in totã Syriam, vel Iuit fama [illegible] per totam Syriam. vt dixit Virgilius, It fama per vrbe

Ἀπέρχεσθαι, Mori. vt [illegible] id Lat. Decedere alicubi etiam Excedere. [illegible] δὲ κίνδυνος, εἰ ἀπέλθοις τῇ φθορᾷ συνηθ[illegible] μὴ τὴν ἀφθαρσίαν ἀμφισεσάμενος. Citatur e Chrysostomo ἀπελεύσομαι itidem pro Moriar, I[illegible] loco, ἴσως κατὰ μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Sic & apud L[illegible]ertium ἀπελθόντες dicuntur mortui, vt in Plat. vita, εἰ [illegible] ἔτι διήκουσε Σωκράτους ἐκεῖνος ἢ ἀπελθόντος [illegible] Κ[illegible] τε καὶ Ἑρμ[illegible].

Ἀπέρχεσθαι, Redire, pro ἐπανέρχεσθαι, apud Thucydidem, si Suidæ credimus. ἀπέλθῃ, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐπανέλθῃ, Θουκυδίδης. Demosthenes autem pro ἀποδρᾶναι, id est Aufugere. Sed fortasse scripserat Thucydides ἀπέλθῃ πάλιν. vt & Isocrates ἀπῆλθε πάλιν dicit pro ἐπανῆλθεν, rediit: in Panegyr[illegible], λέγεται δ' οὖν περὶ μὲν Ἀμαζόνων ὡς τῶν μὲν ἐλθουσῶν [illegible] μία πάλιν ἀπῆλθεν.

C. Διέρχομαι, Transeo, Pertranseo, Prætereo. Iliad. γ, versu 198, de ariete, Ὅς τ' οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1. Corinth. 16. Et διήρχοντο Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, Act. 15. At verò alibi cum διὰ, vt Ioan. 4, διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας. Et διέρχεσθαι τὸν βίον, Vitam traducere, Vitam transigere. Dicitur etiã λόγος διέρχεσθαι à Thucydide & Platone, vt Latinè Rumor peruadere. Ita enim malo interpretari, metaphoram retinendo, quàm Dimanare. ‖ Διέρχομαι, Dissero, Enarro, Commemoro. Plato De republica 2, ἅπερ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε. Sed magis ad verbum, Percurro, seu Percurro oratione. Dicitur verò & διέρχεσθαι à Platone Percurrere legendo. Iam verò & quod Isocrates κατ' Λοχίτου, pag. 194 dicit διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν & à Budæo redditur Secum reputare, Animo versare, malim, itidem verbum Percurrere retinens, interpretari, Animo & cogitatione percurrere, eodem tamen alioqui sensu. Budæus autem apud Isocratem περὶ ἐμαυτοῦ διελθεῖν vertit etiam Oratione habere. Alicubi certè διέρχομαι vertitur etiã Enumero, Percenseo. quo etiam modo Budæus interpretatur Act. cap. 17, v. 23, διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν. quum alioqui vulgò reddatur ab interpretibus Prætereiens, legentibus videlicet seorsim, non autem iunctum accusatiuo σεβάσματα.

C. 2. Διεξέρχομαι, Pertranseo, Peruado. Aristoteles De mundo, μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Et διεξέρχομαι χώραν, Plutarchus Lycurgo, Per regionem iter facio, eadem construct. Thuc. διεξεληλύθασι διὰ πασῶν ζημιῶν.

q.d. Percurrerunt omnia suppliciorum genera. At verò apud Isocr. τί γὰρ τῶν αἰσχρῶν καὶ δεινῶν οὐ διεξῆλθον; pro Non consectati sunt? Bud. quem vide p.332. Et διεξελθεῖν τῷ λόγῳ ibidem, Oratione prosequi, Enarrare, Explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον, Plat. Sed dicitur & διεξελθεῖν sine datiuo. vt Philo De mundo, διεξελθόντες περὶ τῶν ὅλο χερσαίων ἐν κόσμῳ φυτῶν. Quinetiam pro Lego apud Herodianum l.1, διεξελθεῖν τὴν γραφήν.

C. Εἰσέρχομαι, VEL Ἐσέρχομαι, Ingredior. Item Eo ad, Accedo. Il.γ, Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν. Et Od.ο, πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται. Herodian.2, ὡς λαθόντες τό, τε στρατόπεδον εἰσελθόντ' ἀνδρῶν κενόν. In vulg.l. εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æschine pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, Demosth. Postulare & causā dicere: & ἀγῶνα vel γραφὴν εἰσελθεῖν, necnon εἰσελθεῖν sine adiectione, pro eodem: vide Bud.p.110. Item εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire personam Iouis: quod & ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσελθεῖν εἴς τινα, pro Conuenire eum domi. Bud.p.110, ex Lysia. Ibidem affert ex Platone εἰσέρχεται αὐτὸν δέος. (Sic autem cum dat. ex Herodoto, εἰσελθεῖν αὐτοῖς ἡδονήν) Et cum accus. (quæ multo frequentior est constructio) ex eodem, ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας ἐσέρχεται τοῖς πολλοῖς. Item, εἰσῆλθε δέ με φοβηθῆναι. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire animum vel incessere animum alicuius, aut Incessere aliquem. De quibus ibidem. Affertur & ex Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit.

C.2. Ἀντεισέρχομαι, Vicissim ingredior, In prioris lo ū subeo, Succedo. Naz.

C.2. Παρεισέρχομαι, ET Ὑπεισέρχομαι, Subingredior, Irrepo, Irrependo ingredior. Sed ὑπεισέρχεσθαι interdum signific. etiam Subire animum, Occ... vt Lucianus De mercede conductis, ὑπεισέρχε... τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου αὖ κα... ...

C.2. Συνεισέρχομαι, Vnà ing...

C. Ἐξέρχομαι, Egredior. Cum genit. vt ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, vel τῆς οἰκίας. Quo dixit modo Synesius, ἐξελθὼν τοῦ σώματος. id est ad verbum, Egressus è corpore. Dicitur etiā ἐξέρχεσθαι εἴς τινα τόπον: vt Xen. ex Prodico scribit de Hercule, ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cicero Exisse in solitudinem. Xenoph. autem ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Transeunt in epheborum numerum. (Et Hesiodo in Erg. δίκη εἰς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progressa, potius quàm Egressa: sicut & Thucydides, κρατοῦντες τε τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται) Sed & cum διὰ alicubi, vt Luc. διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν τῆς τελετῆς ἐξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος ἐποπτεύσαντες. vbi ἐξέρχεσθαι redditur Peruadere, Permeare. Sine adiectione autem interdum ἐξεληλυθώς, pro Qui in exilium abiit, apud Demosthenem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους (vt apud Xenoph.) Egredi seu prodire aduersus hostes. Et sæpius sine adiectione, vt apud eundem Hellen.7. Budæus autem ἐξέρχεσθαι exponit Obuiam exire hostibus, item Suppetias ire apud Demosth. & Æschinem. Ex quo affert etiam in orat. περὶ παραπρ. p.50, πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν, quod exponit Primis stipēdiis. ‖ Denique de tempore etiam dicitur. vt ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, Dem. Elapsus est annus, Exactus est annus. Sic apud eundem, ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι.

C.2. Ἐπεξέρχομαι. vide post Ἐπέρχομαι.

C.2. Παρεξέρχομαι, Prætergredior, Prætereo. Itē Egredior. Ex Hom. παρεξελθεῖν πεδίοιο. Et ex Herodot. παρεξελθεῖν τὸν κάμνοντα σιγῇ. At verò Od.ε, παρεξελθεῖν Διὸς νόον (quod & παρὲξ ἐλθεῖν scribitur) Transgredi. Itē παρεξελθόντες, Thuc.8, fortasse pro ὑπεξελθόντες.

C.2. Ὑπεξέρχομαι, (q.d. Subegredior) Clām egredior. Plut. Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, Clām egressus est vrbe, Subduxit se ex vrbe.

C. Ἐπέρχομαι, Aduenio, Accedo, Venio ad. q.d. ἔρχομαι ἐπί. Iliad.α, Μεῖναι ἐπερχόμενον. Odyss.ο,—ἀγχοῦ δ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοηθέω. Sophocles autem ex abundanti præpositionē addidit, τὸν αὐτὸν εἰς τόπον Τροίας ἐπελθών, pro ἐλθών. Alioqui cum solo accusat. in prosa significat & Peragrare. vt ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plutarch. Sic ἐπελ-

A θόντες τὴν γῆν, Diosc. in præf. At οἶμον ἐπέρχεσθαι poeticè Iter facere. Sine casu autem est etiam Superuenio, Ex inopinato venio. Od. τοῖμ' ἐπὶ δ' ὑὸς ἐπῆλθε. Et Od.ξ,—νὺξ δ' ἐπῆλθε. Nonnunquam ἐπέρχομαι & pro Aduento, Appeto: vt inquit Budæus, addens ita videri positum à Paulo Epist. ad Col. c.2, v.7, ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις. Ibidem ex Paus. 226 affert ἐπερχομένη νυκτί, pro Nocte sequenti. paulo post.n. ab eo dici τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. ‖ At verò quum dicitur ἐπέρχεταί με τοῦτο, vel ἐπέρχεταί μοι,

B aut etiam sequente infinit. ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, vel λέγειν, signif. Cupido incessit, In mentem venit: vt docet Bud. pag.100 & 111. Sic Aristid. ἐπέρχεταί μοι ἀποφαίνειν. Luc. verò dixit & δέος ἐπέρχεσθαί τινι.

Ἐπέρχομαι violentiæ significationem interdum inclusam habet, & sumitur pro Hostiliter ingredior, Inuado, Incurso, B. ex Thuc. 100. Idem alibi ex Plut. in Cic. 277, ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις, Inuadere, Vi tentare. ‖ Affertur ex eodem in Numa, τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, Vlciscentem. Ex Euripide autem, τάδε σ' ἐπῆλθον pro His te sum aggressus.

C Ἐπέρχομαι, (sicut & διέρχομαι) Percurro, Recenseo. Item Dissero, Disputo. Bud. pag.100, ex Aristot. & Dem. Sed & pro Lego accipitur à Synesio, ἐμοὶ χρίσαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν, de epistola loquens.

C.2. Ἐπεξέρχομαι, (sicut & de ἐπέρχομαι modò dictum fuit) Incurso, Inuado, siue Excurro & percurso populabundè, vt Budæus exponit in hoc Thucydidis loco, ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Interpr. & Erumpo infesto exercitu apud Isocratem. Vide Comm. pag.100. ‖ Item pro

D Percurro, Commemoro, Dissero, (sicut ἐπέρχομαι) ex Isocrate, ἐπεξήλθομεν ταῦτα. Sed & τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι ex Platone lib.1 De republica, pro Persequi oratione. Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere: Basilius, ἐπειδὴ γὰρ ἔλυσα τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάντα ἕκαστα ἐπεξῆλθον. ‖ Item Pro Vlcisci, Thucyd. cum datiuo, & Antiph. cum accusat. Item ἐπεξέρχεσθαι τινι, In ius rapere, Iudicium dictare. De quarum signif. vtraque lege B.p.99.

C.3. Ἀντεπεξέρχομαι, In pugnā aduersus inuadentem prodeo, Aduersus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, Occurro τῷ ἐπεξερχομένῳ, vel Obuiam prodeo. Sic & ἀντεπέξειμι apud Paus.

E C. ΚΑ Τέρχομαι, Descendo. Herodianus lib.1, φασὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς, κατελθόντα εἰς γῆν, γενέσθαι ξένον. ‖ Item Redeo vt exul, Postliminio redeo. Budæus ex Demosthene & Aristotele. Æschylus autem ἥκω & κατέρχομαι copulās, vbi dicit ἥκω εἰς γῆν καὶ κατέρχομαι, ab Aristophane irridetur: quū tamen alioqui ἥκω quidem in κατέρχομαι includatur, at non item κατέρχομαι in ἥκω. neque enim quicunque ἥκειν dicitur, is protinus intelligitur κατέρχεσθαι. adeo vt Aristophanem malitiosè hîc cauillari existi-

F mem, quum ait perinde esse acsi quis μάκτραν & κάρδοπον iungat. Fateor tamen istam verborum ἥκω & κατέρχομαι copulationem nimis ἁπλοϊκὴν videri posse.

C. Μετέρχομαι, Adeo. vt Il.ζ, ἐγὼ δ' Πάριν μετελεύσομαι, pro εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, aut certè pro μετά σε εἰς τὸν Πάριν ἐλεύσομαι, inqt Eust. q & Od.γ, Παιδὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω, exp. δ' ἀκολουθῶ ἔρχομαι τῷ πατρός. Admonet autem à posteris Homeri dici etiā de vlciscente, item de eo qui aliquid tractat. Quum tamen alioqui & apud ipsummet Homerum, Iliad.φ, μέτελθε non solùm ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν, sed & ἐπὶ ἐκδικήσεως accipi posse tradat: pag.1244. Cum datiuo autem pro συνελθεῖν ab eo poni idem alibi testatur. Qui vsus apud alios rarus est. At verè cum accusatiuo pro Adire vsi sunt itidem cæteri poetæ. Sed prosæ scriptores pro Accerso potius. vt Demosthenes, ὡς δὲ ἀφικνεῖται ὁ Θεόφημος μετελθούσης αὐτὸν τῆς ἀνθρώ. Et Lucianus,

H ἐγὼ δὲ ἄλλοις ἤδη νεκροῖς μετελεύσομαι. Sed interdum & Quæro, Inuestigo (vt inuestigamus quos accersere volumus.) sicut apud Synesium μετέλθετε τοὺς φαρέας ῥῖνα λαπῶντες. Et μετῆλθον δέρας, ex Euripide Quæsiuerunt pellem. ‖ Alicubi autē μετέρχομαι cū accus. personæ,

exponitur Adiens obsecro: vt in isto Herodoti loco, μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τἀληθὲς εἰπεῖν: & isto, μετέρχεαί με λιτῇσι εἰπεῖν. Sed Bud. exponit simpliciter Obsecrare: item Compellare, Appellare, Alloqui. vt apud eundem ἡ Πυθίη μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι. Sic & in Phalar. ep. p. 86, μέτελθε ταύτην αὐτὸς, compella eam, & hoc ab ea contende. Idem exponit & Solicitare. Quod autem ad illam compellandi seu alloquendi signific. attinet, in ea verbum μετέρχομαι aptissime reddi puto Latino Prosequor: vt μετέρχεται τοῖσδε τοῖς ἔπεσι in illo Herodoti loco sit quod Virgil. dicit His dictis prosequitur. atque ita μετέρχεσθαί τινα in hoc loquendi genere sit quasi ἔρχεσθαι μετά τινα, Ire post aliquem, id est Sequi aliquem, Prosequi. Sed & in aliis quibusdā loquendi generibus, μετέρχομαι verbo Prosequi commodè reddi existimo. ‖ Sæpe verò cum eodem accus. personæ pro Vlciscor. Antiphon 101, μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ παιδός. Herodot. μετῆλθον τίσιες Ὀροίτεα. Et ex Euripide cum accusat. rei, μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, Sumere vindictam de nuptiis &c. ‖ Item, Punio: Synes. τῶν πλησίων τὰς μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Aphthon. τὰ ἁμαρτήματα τῶν παίδων μετέρχονται. ‖ Vt autem μετέρχομαι inclusam habet persequendi signific. in proximè præced. exemplis, (quibus addi potest ex Thuc. τὰ ἐγκλήματα πολέμῳ μετελθεῖν, querelas suas persequi) sic & in iis quæ sequuntur, alioqui diuersis. Atque adeo Cōsectari etiam exponitur, item Ambire. (quod autem ambimus id persequimur, & quidem summo studio) Thucyd. 2, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, fortitudinem consectantur. Plut. in Pol. præc. τὴν ἀγορανομίαν μετερχόμενον, ambientem. Idem, δευτέραν ὑπατείαν μετελθὼν ἀπέτυχε. Budæus verò μετέρχεσθαι à Luciano accipi tradit & pro Exercere, Meditari. vbi meminisse oportet τοῦ μεταχειρίζεσθαι, quod aliquando hoc verbo declarari scribit Eustathius. Esse autem & hic aliquam persequendi significationem fatebuntur qui quàm latè pateat apud Latinos huius verbi vsus considerabunt.

Μετέρχομαι, Transeo. vt μεταληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, ex Luc. in v. l. Apud Herodianum autem στρατὸς μετελθὼν πρὸς Ἀντωνῖνον, non simpliciter transeundi, sed & transfugiendi signif. habet.

c. 2. Συμμετέρχομαι, pro Concomitor, in v. l. ex Basil. quæ * tamen interpr. suspecta est.

C. ΠΑΡέρχομαι, Prætereo, Epigramm. lib. 2, Δείξεις ταῖς ὥραις πᾶσι παρερχομένοις. Et χρόνος παρελθὼν, Isocrates Archidamo, Tempus quod præteriit, Tempus elapsum. Sic ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν, Aristot. Huc pertinet illud cuiusdam poetæ, παρέρχεται ὡς ὄναρ ἥβη. Interdum verò cum accusatiuo, vt in cursu dicitur aliquis alium παρέρχεσθαι, id est præterire. Hom. Odyss. Θ, Οἴοισιν δείδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ Φαιήκων. Sed & metaphoricè pro Anteire, Vincere, Superare (vt qui præterit in cursu, vincit.) Plutar. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον μὴ δυνάμενος. Idem in Publ. ποσοῦτον ἀτυχίᾳ Σύλλαν παρῆλθεν. At verò apud Homerum Il. α, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις, sunt quidam qui itidem exponant Superabis: sed alii malunt Decipies. Ego verò existimo perinde esse acsi diceret Non me anteuertes astutia, Non obrepes mihi incauto. ‖ Item Prætereo, id est Prætermitto, Omitto. Aristoph. Vespis, ὡς δ' παντ' ἐπελήλυθεν, κ' οὐδὲν παρῆλθεν. Sed & cū infinit. ex Demosth. παρῆλθέ μοι τοῦτο εἰπεῖν, Præteriit me hoc dicere, Fugit me hoc dicere.

Παρέρχομαι, Prodeo, In medium prodeo, seu Procedo aut Progredior. Thuc. 2, καὶ παρελθὼν ἔλεγε τοιάδε. Idē 3, παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε. Ibidem, ἐγὼ δ' παρῆλθον οὔτε ἀντερῶν &c. Et cum εἰς sequente accus. vt Æschin. in Ctes. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Sed & παρελθὼν εἰς μέσον dicitur à Plutarcho in Sol. (quum alioqui παρελθεῖν per se id significet, vt modò docui.) Sed παρελθεῖν interdum non simpliciter est Prodire, seu Prodire in medium, sed Palam omnibus in medium prodire & se iactare. (Vel, In medium prodire ad edendum sui specimen.) Atque Budæus pag. 684, exponit apud Athenæum, αὐλῳδοὶ δὲ παρῆλθον. Idem παρέρχομαι interpret.

Ingredior, Eo, afferens ex Plut. in Antonio, μεγαλωψύχως δὲ ἐπὶ τῇ νίκῃ παρῆλθεν εἰς τὰ βασίλεια, καὶ τὴν Κλεοπάτραν καταπεφίλησεν ἐν τοῖς ὅπλοις. Sed affert & ex eodem & pro Inuado, in Theseo, εἰς τὴν Κνωσσὸν παρελθών.

c. 2. Ἀντιπαρέρχομαι, Contrà prodeo, Aduersus aliquem prodeo.

ΠΕΡΙέρχομαι, Circumeo, Circuuenio. Æsch. in Ctes. περιέρχονται τὴν ἀγορὰν, ἀληθεῖς κατ' ἀλλήλων ἔχοντες δόξας. Plut. autem addidit κύκλῳ cum accus. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους, Hostem vndique circūuenit vel circunsedit. Cic. apud Plat. in Tim. κύκλον περιέρχε de luna, Lustrare cursum suum: de sole, Suum conficere & peragrare orbem, interpr. vt videbis in Lex. Cic. Apud Lucianum verò περιελήλυθε ταῦτα τοὺς πολλοὺς, exponitur Hæc vulgi animos peruaserūt. Quam expos. ita probo, vt tamen malim, Hæc vulgi animos peruagata sunt. eo modo quo Cic. dixit, Molestiæ, lætitiæ, cupiditates, timores, similiter omnium mentes peruagantur. Sed frequēter etiam sine casu ponitur περιέρχομαι pro Oberro. Luc. in Nigr. μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. At minus est quàm Oberro, in sequentibus locis, vt paulo post declarabo. Plato Apol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Dem. in Mid. τί αὐτοῦ ὑβρίζων, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ψυχῆς πικρίαν καὶ κακόνοιαν, ἣν κατὰ τῶν πολλῶν ὑμῶν ἔχει ἀφανῆ παρ' ἑαυτῷ, περιέρχεται φανερὰν ἐπὶ τοῦ καιροῦ καθιστάς. Alicubi verò inuertitur orationis structura, & pro verbo ponitur participiū: vt si in illo Platonis loco pro πράττων περιέρχομαι dicerem πράττω περιερχόμενος. Tale est, λέγουσι περιερχόμενοι, vel περιιόντες (quod idem prorsus valet) Demosth. Phil. λογοποιοῦσι περιιόντες. Idem in Mid. περιιὼν λογοποιεῖ. In q[...] uendi genere mihi planè videor agnoscere nostrum in[...]llicismum, Ils s'en uont disans, (quæ tamē, quod ad ora[...] formam, respondēt [...]tius alteri orationis Gr[...] τα [...] [...]σι vel περιέρχονται λο[...] [...]ες Idem verò & de illo Platonis loc[...] i potest, οὐδὲν ἄλλο πράττων περιέρχομαι. Dicimus [...]nim itidē Il ne ua faisant autre chose que, &c. Lat. autem [...] sæpe περὶ in hoc loquendi genere retinent, quum de sermone agitur. nam pro πάντες περιέρχονται λέγοντες dicunt, Fama circunfert: & interdum, Sermonibus omnium circunfertur. Quid si verò dicamus & frequentatiuis suis hic Latinos vti? vt περιέρχονται ταῦτα λέγοντες, sit Talia dictitant: περιέρχονται ταῦτα πράττοντες, Talia factitant?

Περιέρχομαι, Circumuenio, id est Decipio, Herodot. & Luc. Vide Bud. 430.

Περιέρχομαι, Deuenio, Tandem venio. Plut. in Antonio, ἔδει γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. Bud. ibidem. ‖ Item περιῆλθεν pro In contrarium recidit, vt περιέσω, idem Bud. alibi.

c. 2. Ἐκπεριέρχομαι, Vsquequaque circundo. Bud. pag. 331 ex Herodiano. Sic autem & ἐκπεριιέναι ex Xen.

C. ΠΡΟέρχομαι, Progredior, Procedo. Thuc. 2, ἀνεχώρησε πάλιν, ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθών. vbi ἐς τὸ πλέον velut otiosum est. vt quum dicitur Non vltra progressus, pro Nō progressus. Demosth. Phil. 1, οἳ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος, (vt Lat. dicitur Eo improbitatis, vel eo impudentiæ progressus est, seu processit) Idem, εἰς τοῦτο προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πράγματα. Ex Isocr. autem εἰς τοσοῦτον προῆλθον, Eo vsque progressi sunt, pro Ad tātum successum peruenerunt. Dicitur & de tempore: vt προελθόντος πολλοῦ χρόνου, Thuc. 1, Longo temporis progressu. Sic Theophr. in 9, θέρος ἐνιστάμενον & θέρος προεληλυθὸς appellat, æstatē ineuntē, & æstatē iam adultā. Et X. Hell. 6, προεληλυθότας ταῖς ἡλικίαις vocat ætate prouectos, τοὺς μὲν προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις ἔχει, τοὺς δ' οὔπω ἀκμάζοντας. Interdum verò cum accus. pro Præuenio, Anteuerto. vt Marc. 6, προῆλθον αὐτούς. ‖ In hoc autem Xenoph. loco De rep. 1, malim προέρχεσθαι vertere Prægredi quàm Progredi, vt vulgo exponitur: vbi scribit, παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων. Imò aptius etiam fuerit vertere προέρχεσθαι ὁδὸν, Viam prius conficere, id est ante alium.

Προέρχομαι, Egredior, Prodeo. προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, Galen. ad Glauconē, Domo prodire. Sic προελθόντα τῆς σκηνῆς, Herodian. 8. Luc. ἐκ μέσου προελθών. (Bud. autem

προέρχεσθαι sine adiectione, etiam pro Prodire in publicum, id est domo egredi, poni sæpe testatur.) Interdum cum εἰς: vt Herodianus lib.7, προελθεῖν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν. A

Προέλευσις, εως, ἡ, Progressus. Et Profectus. qua in signific. accipitur & Progressus. Luc.4, μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποίηντο, ἐκεῖ τοὺς ἐπισκοπεῖν, vbi B. vertit Progressum.

C. ΠΡΟΣέρχομαι, Adeo, Accedo. προσέρχομαί σοι, Xenoph. προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Demosth. Idem, προσέρχομαι τῇ βουλῇ, Accedo ad curiam, pro Ad curiam refero. Et προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς, Dem. vel προσέρχομαι πρὸς τὰ κοινά, Pl. Ad rempublicam accedo, gerendam videlicet. Sed simpliciter etiam à Cicerone dicitur Accedere ad rempubl. Et προσέρχομαι ἐγγύς, Xen. Accedo propè, id est Appropinquo (Item προσέρχομαι, pro Aduento & Immineo, Demosth.) | Peculiari autem signific. προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt, vt quum ad orandum Deum venimus. de qua signific. lege quæ habet Bud. p.125. sed his addo ex Synesio, αὐτοῖς καταμόνας ἐν τοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσελθόντι τῷ Θεῷ. Nec male fortasse hæc quoque Thuc. addiderim, lib.4, p.160, ἰδίᾳ δ' ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. Suspicor enim quandam diuini honoris signific. verbo προσέρχεσθαι hic includi, licet Valla longè aliter interpretetur. | Προσέρχομαι γυναικί, Accedo ad mulierem, pro Congredior cum illa. vt in isto apophth. Λάκαινα ἐρωτηθεῖσα εἰ ἀνδρὶ προσελήλυθεν, οὐκ ἔγωγ', εἶπεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐμοί. Sic & in hoc loco (quem Xenoph. esse puto) ὡς αἱ προσιοῦσαι ἀσπάζονταί με. | Προσέρχομαι inuenio etiam pro Accedo positum significante Adiungor. Herodian. lib.3, προσελθούσης ὑμῖν ταύτης συμμάχου δυνάμεως. | Προσέρχομαι, Accedo ad aliquem propinquitate, Sum propinquus, seu affinis. qua signific. colligo ex his quæ ... προσήκοντας prof... μέρος αὐτοῖς κατὰ τὴν μητέρα, pro Affinis ei ex genere

C. ΣΥΝέρχομαι, Conuenio, in vnum & eundem locum venio. Thuc.5, p.183, πρεσβεία ἀπὸ τῶν πόλεων ξυνῆλθον. Xen. Pæd.6, ὡς δ' πάντες συνῆλθον εἰς ἕω. Plat. De rep.1, addidit εἰς ταὐτό, scribēs. πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτὸ παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. Eoque prior Thucyd. paulo post locum modò citatum eadem verba facit, nisi quòd pro εἰς ταὐτό habet ἐς ταὐτό (Latini quoque Conuenire & Conuenire in vnum, eadem signific. dicunt.) Quū autem ibi à Thuc. simpliciter de conuentu dicatur, eorum videlicet qui ad consultandum de re aliqua conueniūt, (quo etiam sensu ibidem habetur ξυγκαθημένοι) miror cur Schol. eius πανταχοῦ ξυνελθόντες exponat ἀθροισθέντες: nec illi assentiri vllo modo possum. Sed nec lib.2, p.56, illi subscribo, ξυνελθόντας exponenti συστάντας. Ita enim habet ille locus, Περικλῆς δ' ὁρῶν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸ παρὸν χαλεπαίνοντας καὶ οὐ τὰ ἄριστα φρονοῦντας, πιστεύων δὲ ὀρθῶς γιγνώσκειν περὶ τοῦ μὴ ἐπεξιέναι, ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα, τοῦ μὴ ὀργῇ τι μᾶλλον ἢ γνώμῃ ξυνελθόντας ἐξαμαρτεῖν, τήν τε πόλιν &c. quæ sic interpretor, At Pericles quum eos in præsentia irritatos esse, & rectè nō sentire animaduerteret, suā contrà de non facienda eruptione sententiam bonam esse, persuasum haberet, eos nec in concionem nec in vllum [aliud] cōcilium vocauit, ne fortè vbi conuenissent, ira potius q̄ certo consilio impulsi, aliquid peccarent. Quis hic ξυνελθόντας referri ad id quod dixerat ἐκκλησίαν & σύλλογον ποιεῖν, ideóque simpliciter accipi, nō videt? Ideo autem hoc probare volui, vt lectores multas cum huius Scholiastæ, tum aliorum expositiones à me prætermitti mirentur. nam vt multas mihi properāti vel potius præproperanti excidere fateor, ita plerasque me consultò prætermittere profiteor. Vt autē ad sign. verbi συνέρχομαι reuertar, συνέρχεσθαι dicitur etiam vterque exercitus ab Herodiano, lib.3, συνέρχεται δὴ ἑκατέρωθεν ὁ στρατὸς εἰς τὸ κατὰ τὸν Ἰσσικὸν καλούμενον κόλπον πεδίον. vbi Polit. Cōcurrere interpr. Huc autē pertinet dissimile quidē, sed in re tamen simili, genus loquendi, quo vtitur Thuc. l.5, p.189, μάχη ὑπὸ ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθοῦσα, pro μάχη ἐν ᾗ ἀξιολογώτατοι πόλεις ξυνῆλθον, vel ἀξιολογωτάτων πόλεων στρατοί. Rursum vero ab Herodiano res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conueniunt & velut concurrunt. | Interdum etiam συνέρχεσθαι de vnico dicitur homine. vt συνέρχομαι εἰς βουλὴν, quod ex Platone De leg. affertur. Quod eo fortassis modo dictum est quo à Plauto, In vrbem crebrò cōuenio, pro Venio. Apud Demosth. autem quidam testes ab eo producti, dicunt se εἰδέναι Αἰσχίνην συνερχόμενον νυκτὸς εἰς τὴν Θρασύλωνος οἰκίαν, καὶ κοινολογούμενον Ἀναξίνῳ. Dixerat vero Demosth. paulo ante de eadem re, Ἀναξίνῳ τῷ κατασκόπῳ συνιὼν εἰς τὴν Θράσωνος οἰκίαν, item μόνος μόνῳ συνιὼν καὶ ἐκοινολογεῖτο. Vnde quum sint eiusdem signific. & naturæ συνέρχεσθαι & συνιέναι, non dubiū est quin vt συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν τινός, sic & συνέρχεσθαί τινι dicatur: sed συνέρχεσθαι τινι ad Latinum Conuenire accedit, iunctum accusatiuo personæ: at in συνέρχεσθαι εἰς οἰκίαν videri potest esse ellipsis: vt sit pro συνέρχεσθαι ἄλλῳ εἰς οἰκίαν, quod resoluatur, ἔρχεσθαι σύν τινι εἰς οἰκίαν. In v. autem lexicis conspirationis etiam significatio datur huic verbo: (& ita συνέρχομαι esset ad verbum Coeo, à quo Coitionem facere dicitur) sed sine exemplo. nec certè in illo Demosthenis loco ad hanc vsque signific. extendi potest. In iisdem affertur ex Soph. συνῆλθέ σοι pro ἔλαβέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος. Item cum accus. sine præpos. ex eodem poeta, συνῆλθον τὸ σὸν λέχος, pro Conueni ad tuum cubile. At ex Plutarcho regulariter cum εἰς, in Camillo, συνῆλθον εἰς λόγους, pro In collo quia conuenerunt. Sed Latine dicendum est potius In colloquium venerunt. | In iisdē lexicis (aut certè in nonnullis eorum) affertur, sed ἀδεσπότως, ταῖς γυναιξὶ συνελθεῖν, pro Congredi cum mulieribus: (quod & Coire ad verbum) & Matthæi locus additur, cap.1, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, vt qui hanc etiam interpretationem admittat, & quidem eam sequente Erasmo. At ego eis minimè assentior, nec video cur minus vsitatam significationem (imò etiam cuius nullum certum exemplū affertur) & minus loco conuenientem, magis vsitatæ & magis loco accommodatæ anteponere debeamus. Referendum igitur censeo ad contubernium, (propter ea etiam absurdaque alterā interpretationem consequuntur) & exponendum, ad vitandam omnem ambiguitatem, Quum [in easdem ædes] conuenissent. Gallicè aptissimè redderetur, *Auant qu'ils fussent en mesnage.* quo loquendi genere peculiariter significatur contubernium mariti & vxoris. At quidam ambiguum verbum Græcum ambiguo Latino reddere volens, interpretatus est, Priusquam ipsi coiuissent. quasi verò Coiuissent de viro & vxore dictum, de coitu omnes intellecturi non sint, non autem de coitione. B C D E F G H

C. ΥΠέρχομαι, Subeo. Sophocl. θαῦμά μ' ὑπέρχεται, subit me admiratio. * Et τὸ ὑπελθόν, Lucian. Quod mentem subiit, Quod in mentem venit. Sed vereor ne malè pro ἐπελθόν scriptum sit. | Item pro Subeo, vel Induo, aut Simulo, vt inquit Budæus, afferens ex Basil. de polypode, ὅς ἑκάστοτε ἂν ἐφάψηται πέτρᾳ προσπλακῇ, τὴν ἐκείνης ὑπέρχεται χρόαν. | Et vt Quintilianus dicit, Interim fallendus iudex & variis artibus subeundus est, sic etiam ὑπέρχομαι assentationem significare ait & obreptionem sese alteri captiosè submittentis, (nam huc pertinere dictum illud Fabii, ideóque in Bud. Comm. pag.389 suo loco motum esse existimo) & affert ex Luciano, τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα &c. Item ὑπελθὼν μου τὴν ἐπιθυμίαν. Existimo autem posse hic reddi vel Obrepere simpliciter, vel Blanditiis obrepere. Eurip. certè datiuum etiam addit, dicens ὑπέρχεσθαι δόλῳ, item ὑπέρχεσθαι πυκινῇ φρενί. | Ὑπέρχομαι, Obsequiosè colo, Alicui me vendito & eum obseruo. vt ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν. apud Demosth. vide B. p.389. Camer. quoque ὑπέρχεσθαι, inquit, signif. & insidiosam aggressionem & blandam submissionem: vt in ... at. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους, βιώσῃ καὶ δουλεύσεις, omnibus mortalibus obnoxius & subiectus vitam deges.

ΕΣΠΕΡΟΣ, ὁ, ὁ, Vesper. itē Hesperus, Virgil. Cic. De nat. Deorū l.2, Infima est quinq; errantiū, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græcè, Lucifer Lat. dicitur, quū antegreditur

solem: quum subsequitur autem, ἕσπερος. Moschus initio cuiusdam idyllii, p. 278 meæ edit. Ἕσπερε τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας, Ἕσπερε κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας ὅσον ἔξοχος ἄστρω. A
ego olim ita verti, Hespere perblandæ pulch... ma flamma Cytheres, Hespere, noster amor, nigræ decus Hespere noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi sidera, cedis. Animaduertendũ autem hîc interualia pulchrè dici φάος Ἀφρογενείας, quod Cic. Stella Veneris. Hom. Il. χ, Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. At Odyss. α, Τοῖσι δὲ
B τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε. vbi μέλαινα dici tradit Eustath. ad differentiam illius καλλίστου. Cæterùm ἕσπερος dictum putat Etymol. ἀπὸ τοῦ ἔσω ποιεῖν πάντα ζῶα ἀναπαυόμενα, vel ὁ πέρας τῆς ἕω φέρων. Quod posterius etymum pauloverisimilius est: sed malim breuius dicere, ἕσπερος vocatum quasi ἕω πέρας.

Ἕσπερος, Vespera: ex Aristot. lib. 9 Anim. ἄχρις ἑσπέρου καὶ περὶ ὄρθρον.

Ἕσπερος poetis adiectiuè interdum pro ἑσπέριος. i. vespertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερος ex Apoll. Aquila vespertina,
C id est Vespere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπτῆρες, vespertinæ faces. Item ἕσπερος θεός, Pluto, apud eundem. At ἕσπεροι αὐλῶνες montium eidem pro Ad occidentẽ spectãtes. Sic autem ἑσπέριος ὠκεανός apud Dion. Alex. pro Occidentalis.

C. Ἀκρέσπερον, aduerbialiter, apud Hippocratem & Nicãd. Summa vespera. i. prima & incipiente. ἀκρέσπερον, (inq̃t Gal. in Expositione vocũ Hippocr.) ἄκρας ἑσπέρας, τουτέστι περὶ τῆς ἀρχομένης. Interpretor autẽ Summa vespera cum Gorræo, alioqui vocabulum aliud desiderans.
D Sed & ἀκρέσπερον esse puto pro ἄκρου ἑσπέρου, hoc autẽ pro ἄκρας ἑσπέρας.

C. Ἀνέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Vespera carens. ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte. B. ex Basil. & Damasceno.

C. Ἀρχέσπερος, ου, ὁ & ἡ, Vesperæ principium habens. Ab Aristotele apud Athenæum ἀρχέσπερος νὺξ dici videtur Vespera qua nox incipit, q. d. nox vesperæ incipientis, aut nox primi crepusculi, (intelligendo de vespertino) γλαῦκες δὲ καὶ κόρακες ἡμέρας ἀδυνατοῦσι βλέπειν. διὸ νύκτωρ τὴν τροφὴν αὐτοῖς θηρεύουσι, καὶ οὐ πᾶσαν νύκτα, ἀλλὰ τὴν
E ἀρχέσπερον.

C. Τριέσπερος, ου, ὁ & ἡ, q. d. Triuesperus, id est Tres vesperas habens. vt τριέσπερος νὺξ, qua videlicet Iupiter cum Alcmena concubuit: quòd tres noctes in vnam tum coaluisse fabulentur poetæ. Alii autem τριέσπερον Herculis epithetum faciunt, vtpote nocte illa creati.

Ἑσπέριος, ου, ὁ, Vespertinꝰ, (vt Vespertinus hospes apud Horatium) Vesperi adueniens, Od. ι, ἑσπέριος δ' ἦλθεν. Et alibi, ἑσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrianus, κατάγονται ἑσπέριοι ἐς
F Βάκτρα. In quibus locis possumus etiam dicere nomẽ esse pro aduerbio, sicut Lat. Vespertinus sumitur. vt apud eundem Horatium, Gnauus mane forum & vespertinus pete tectum. ‖ Sed & pro Occiduus seu Occidentalis. vnde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu: sed sæpe dicitur ἑσπέρια sine adiectione, vt τὰ δυτικά. Et Ἑσπερινός, idem.

Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, Occidua, Occidentalis. vt ἑσπερὶς νῆσος, Dionys. Alex. ‖ Item Ἑσπερὶς, Herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur: vnde illi nomen esse hesperidũ putatur. Vulgò giroflee, secundum quosdam. Vide Theophr. & Pliniũ.

Ἑσπερίδες, Noctis filiæ (vt annot. ex Hesiodo) custodientes aurea mala, quæ & ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μῆλα. Et prouerbium μῆλα Ἑσπερίδων δωρῦσαι, Mala Hesperidum largiri, quod apud Erasmum vide.

Ἑσπέρισμα, ατος, τὸ, Vespertinus esus, Cibus qui vespere sumitur. ... ἑσπέρισμα tanquã verbale ab ἑσπερίζομαι, eodẽ ferè modo quo si à Vesperare diceretur Vesperamentum. Athenæus lib. 1, Φιλήμων δέ φησιν ὅτι
H τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, Vespera. ἑσπέρας γενομένης, Xenoph. Orta vespera, Quum aduesperasset. Et πρὸς ἑσπέραν, Vesperi, vt πρὸς ἑσπέραν ἔσται, pro Vesperi erit, ex Platone De rep. l. 1.

Xenoph. Hell. 1, ἑκάστης ἡμέρας τὸ περὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν. Sed & ἑσπέρας sæpe aduerbialiter ponitur, pro Vesperi. Aristoph. οὐκ ἐξ ἑσπέρας. Item ἑσπέρα adiectiuè. vt ἑσπέρα δείλη, Vespertinum crepusculũ: Vide in Δείλη. ‖ Ἑσπέρα, Occidens, Occidentalis pars mundi. Aristot. De mũdo, ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν. Athen. 12, πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιπλοῦνται. Cæterùm sicui nõnulla ex præcedentibus hinc deriuanda potius videbuntur, illi suo vti iudicio liberum per me erit.

B ΕΣΤΙ'Α, ας, ἡ, Focꝰ, Lar. Hesiod. Erg. ἑστίη ἔμπελαδόν, pro Iuxta focum. Thucyd. ὁ δὲ τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν, καθέζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Herodian. 3, ὡς μή τε εὐνῆς, μή τε ἑστίας κοινωνεῖν. Interdũ verò pro tota domo. (vt Lat. dicunt larem seu lares & penates) ita volunt accipi quidam ab Homero, Odyss. ξ. (alii verò pro ara quæ iuxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. In hoc item Plat. loco ἑστίας pro domibus accipi vult Bud. De leg. lib. 6, pag. 266, τῇ τε γὰρ πόλει τοῦτο ξύμφορον ταῖς τε ξυνιούσαις ἑστίαις. ‖ Item pro ara
C & asylo poni scribit idem, afferens locum illum Thucyd. quem modò citaui: itẽ hunc Aristot. in Œcon. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Sed in illo Thucyd. loco pro foco simpliciter accipi manifestum esse puto, & quid obst... quominus in hoc etiã Aristot. loco sic accipiamus non video. ‖ Ἑστία, Vesta dea. vt X. Pæd. 8, θύσαντι μὲν Ἑστίᾳ ... vbi tamen Lari vertit Phil. Sic & in prouerbio ἀφ' ἑστίας ἄρχου, id est A Vesta incipe, Erasmus vertit A lare incipe. Dicitur & per infinit. ἀφ' ἑστίας ἄρχεσθαι.
D item per parti... ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος, Eustath. De huius autem prouerbii v... origine lege eundem. (Eustathius certè inde dictũ tra... quòd mos esset ἑστίᾳ προθύειν ἀπάρχεσθαι) At de hac voce ... deorum l. 2, & in lib. De ... Etymum verò vel potius etyma, ex Eustathio & ex Etym. pete.

C. Ἑστίαρχος, Domus præses. Quidam cognomentum Iouis esse volunt. ‖ At Polluci ἑστίαρχοι qui concionis locum & theatrum lustrabãt, id est expiabant.

C. Ἑστιήμων, ονος, ὁ & ἡ, Domus dominus, ὁ δεσπότης οἰκίας, ... inquit Pollux lib. 1, Doricam & Æolicam vocẽ
E esse tradens. At ἑστιάμων quod apud eundem lib. 10 legitur eadem signif. non dubito quin mendosum sit. sequendo enim formationis analogiam, vt ἑστίαμα est Conuiuium, ita ἑστιάμων esset Conuiuator, aut certè Cõuiua. Contrà verò illam alteram vocem ἑστιοπάμμων suspectam mihi esse non sinit ex eodem verbo compositum πολυπάμμων.

C. Ἑστιοῦχος, Qui lari præest & penatibus, Qui larem tuetur, vt πολιοῦχος, Qui vrbi præest & eam tuetur. Bud. ex
F Plat. De leg. 9. A. verò hîc, Δήμητρι ἑστιούχῳ Ἐλευσῖνος χθονός, simpliciter pro Præses seu custos. ‖ Ἑστιοῦχος, pro Ἑστιάτωρ, Conuiuator. Aristoph. teste Polluce.

C. Ἀνέστιος, ου, ὁ & ἡ, Sine lare, Domo carens, Qui incertis vagatur sedibus. Luc. μὴ ἄοικοι μηδ' ἀνέστιοι διάγωσι. Athen. de Cynicis, 260, ἄοικοι, ἀνέστιοι, βιοῦντες ἔξω ἁπάντων. ‖ Exponitur etiam Exul. ‖ Sed apud Homerũ, Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος Ὃς πολέμου ἔραται, Bud. exponit, Nec in deos, nec in ciues, nec in familiam suam pius est.

G C. Ἀφέστιος, Qui à domo abest. In v. l. Absens, Extra domũ, Non domesticus.

C. Ἐφέστιος, Qui est apud focum, seu larem. Et ἑζόμεθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν, vt dixit Thuc. in loco antè citato. Interdũ, Qui habet larem id est domum. atque adeo apud Hom. Qui larem habet vbi degit. vnde exponitur etiam Oppidanus, Ciuis, seu Incola. Il. β, Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. Item, Qui in eadẽ est domo, Domesticus. Vide Eust. Synes. ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Greg. ἐφέστιον ποιεῖ τὸν δαιμονῶντα. Sed & ἐφέστιος Iu-
H piter apud Sophoclẽ, (Καί σ' αὐδάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς) à quibusdam redditur, Domesticus Iupiter, quòd Græcus schol. exponat συνοίκιος. Sed addit etiam, Qui colitur apud larem, & contubernium nostrum obseruat. ‖ At ἐφέστιος πηγῇσι ex Apoll. pro Accola fontium.

C. Ὁμέστιος, Eundẽ larẽ habens, Contubernalis, ex Plat. Sic

& in Epigr. εἰμὶ δὲ ταῖς νύμφαισιν ὁμέστιος. A
C.Παρέστιος. vt παρέστιος Ἀθήναζε μετοικιζόμενος, Plutarchus in Solone, Cum tota domo (id est familia) Athenas commigrans.
C.Συνέστιος, Domesticus, Contubernalis. Opp. De ven.lib. 3, Πᾶς δ' ὄρνις κỳ δῶμα συνέστιος ἀνθρώποισι.
Ἑστιάς, άδος, ἡ, Vestalis. Plut. ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν.
¶Ἱστίη, Ionicè (& secundum quosdam Doricè etiam ἱστία) idem quod ἑστία. VNDE Ἐπίστιος idem qui ἐφέστιος paulo antè.
ΕΣΤΙΑ΄Ω, ῶ, Lare excipio, id est domo: Vel potius, Conuiuio te accipio apud larem. Aristoph. Nubib. ἀλλ' ἑστιαγαγὼν σε βούλομαι πρότερον ἑστιᾶσαι. Plut. Cor. καὶ τότε μὲ εἱστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. Interdum verò ἑστιᾶν cum accusatiuo rei pro Celebrare agitando conuiuia, & q.d. Conuiualiter celebrare. vt ἑστιᾶν γάμους Athen. Celebrare nuptias agitando conuiuia. Sic ἑστιᾶν γενέθλιον vel potius γενέθλια. Luc. γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι. Possumus etiā (vt opinor) vertere, Celebrare natalem conuiuiis, vt dixit Ouidius Celebrare natalem ludis. Nisi quis malit ἑστιᾶν γάμους reddere, Nuptiale conuiuium aut epulum celebrare, seu agitare, Vel, Nuptiales epulas celebrare. & ἑστιᾶν γενέθλια, Natalitia celebrare. Sic apud Synesium epist.3, εἱστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, agitaueramus epulum, vel celebraueramus. At Ἑστιάομαι, ῶμαι, Excipior conuiuio, seu epulo, Epulor. Aristid. ἑστιῶντες λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Aristoph. autem ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον dixit pro Insomnio vesci q.d. Epulari insomnium. B C
Ἑστιᾶν, metaph. vt Lat. Pascere animum pro oblectare. Bud.p.740 & 741 ex Plat.
Ἑστίαμα, ατος, τὸ, Epulum. Eurip. in I[illegible] AT de Ἑστιάμων, Vide in Ἑστιοπάμμων. D
Ἑστίασις, εως, ἡ, Epulatio, Conuiuatio. Item Epulum, Conuiuium [illegible] τὰς [illegible] τῆς ἑστιάσεως ἀποπληρώσων. Thucyd.6, ἐκπώματα [illegible] καὶ ἀργυρᾶ εἰσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo. B.741.
Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, Conuiuator, Qui conuiuium seu epulum praebet. Plato in princ. Timaei, τῶν μὲ χθὲς δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἑστιατόρων, heri conuiuarum, nunc autem conuiuatorum. ET Ἑστιατόριον, q.d. Conuiuatorium. Id est, Locus in quo celebrantur conuiuia. Quidam coenaculum interpretantur voce (vt opinor) nimis humili. Plutarchus in Sympos. sept. sap. παρεσκεύακει μὲν γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ὁ Περίανδρος, ἀλλ' ἐν τῷ περὶ τὸ Λέχαιον ἑστιατορίῳ. AT Ἑστιατεία pro epulatione affertur ex Gr. Bibl. interpr. Reg. lib.4, cap.24. E
C.ἈΝΘεστιάω, ῶ, Vicissim conuiuio accipio. Plut. saepe.
ET Ἀντεφεστιᾶν, pro eodem ex Platone Timaeo, sed mendosè, vt opinor.
C.ΣΥΝεστιάω, ῶ, Vnà excipio conuiuio, seu epulo. Et Συνεστιῶμαι, Vnà epulor. F
DORICE autem Ἱστιάω, ῶ, (sicut in ἑστία non solùm Iones sed etiam Dores, secundum quosdam, vertere ε in ι, dictum est) quod ex veterum autoritate tradit Eustath.
HINC Ἱστιατόριον pro ἑστιατόριον, de quo modò dixi: apud Herodot. AVTEM Ἱστιητήριον.
ἙΤΑΙ̃ΡΟΣ, ου, ὁ, Sodalis. Od.π, Ἦ μάλα τίς τι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Et Il.ρ, Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον. Ibidem, ―ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος ἠλακατινάσης. Et πατρώϊος ἑταῖρος, vt Od.ρ, Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι. Sic autem & alibi cum datiuo, vt Il.σ, Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. Vt autem dicitur ἐμοὶ ἑταῖρος, sic etiam ἐμὸς ἑταῖρος. vt Il.ψ, Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. Itidémque dicit οἷς ἑταίρους. vt Il.λ, Οἷς ἑτάροις εἴδοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι. Et Od.ξ, Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός. Frequentissimus est huius vocabuli vsus in soluta quoque oratione. Tribuuntur verò & regibus ἑταῖροι. vt à Xenophonte qui Paed. librum 5 ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, ᾧ καὶ τὴν στολὴν, &c. Sic Demosthenes in oratione ad Phil. epistolam, ei tribuit ἑταίρους, scribens, τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας, εὑρήσετε δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρείᾳ, περιδεῶς δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Quibus in locis (Xenophontis dico & Demosthenis) ἑταῖροι videntur esse qui Gall. *mignons*: eo sensu quo dicuntur *les mignons du roy*. Eo autem magis respondet vox haec Gallica Graecae in huiusmodi locis, quòd vt illa aliquam effoeminati cultus signif. inclusam habet, qualem in nostris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur: sic & olim ἑταῖροι regum, atque adeo huius ipsius de quo loquitur Demosthenes, vsqueadeo luxu & mollitie diffluerent, vt Theopompus ἑταίρας potius quàm ἑταίρους appellādos esse dixerit. Caeterùm eo ferè sensu quo dicimus *mignons du roy*, videntur à Liuio dici Qui sunt à latere regis. Alioqui Familiares hic saltē dicere malim quàm sodales. Sed & in aliis plerisque locis illam interpretationem huic anteposuerim. Imò verò ἑταῖρον alicubi vertere etiam sociū minimè dubitarim. qui autē me reprehendent, (vt certè multis hanc interpretationem displicere video) illis eadem opera & Latini poetae reprehendendi fuerint qui quos Homerus appellauit passim Vlyssis ἑταίρους, ipsi quoque passim Vlyssis socios nominant. Quod autem in hoc Latino nomine, idem & in plerisque aliis vsuuenire animaduerti, vt nimirum inopia linguae Latinae saepe laboremus non ob eam duntaxat causam quam reddit Quintilianus, sed quòd multa verba licet Latina, Latinitatis finibus alioqui per se angustis expellamus: in cōtrariū vitiū incurrētes ei quo imperitū vulgus laborare videmus. hoc enim apertè etiam barbara donare ciuitate Romana conatur. Cuius rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula quae reprehensum iri à multis scio, sed nihilo iustius quàm siquis me quòd ἑταίρους Ὀδυσσέως vertam socios Vlyssis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea quae lexicographis & grammaticalia tractantibus cōceditur, libertate vsum, multa etiam quae alioqui planè à Latini sermonis consuetudine abhorrent, atque adeo barbara sunt, vsurpasse, & alicubi vt facilius à balbutiētibus pueris intelligerer, cum illis velut balbutisse. Hoc autem & lexicographos Graecos alicubi fecisse sciendum est. quod qui non considerabit, multa apud eos inueniet quae illi & admirationem moueant & multum negotii facessant. Atque hoc semel in toto hoc opere dictum sit. Illud autem pro voce ἑταῖρος addo, Patroclum, quem Homerus Achillis appellat ἑταῖρον, à Latinis poetis passim quidem amicum dici, sed & alicubi socium, nisi me fallit memoria. G H
Ἑταῖρε interdum est etiam quaedam compellatio, qualis apud Gallos *compagnon* (quod planè Graecae vocis significationi respondet) vel, *mon ami*. quum vel parum notū, vel prorsus etiam ignotū alloquimur. Sic Matth. 20, ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. (At verò vbi Christus dicit Iudae, ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; vocabulū hoc in prima eius significatione accipio. vt perinde sit ac si diceret, Quorsum ades tu qui esse sodalis meus solebas? vel, familiaris meus). Talē autem vocatiui ἑταῖρε vsum apud classicos etiam scriptores obseruare me memini. Atque adeo in praesentia loci vnius recordor huc pertinentis. Is est in longa illa epistola Hippocratis ad Damagetum, vbi illi qui nunquam antea visus fuerat, & de nomine duntaxat notus erat, dicitur τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε; Sed & apud Plutarch. in lib. περὶ τῶν ἐκλελοιπότων χρησ. ὦ ἑταῖρε blandè compellantis esse videtur, vt Lat. Amabo vel Sodes.
Ἑταῖρος cum genitiuo rei. Synes. epist. 82, τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑταῖρον, q.d. Doctrinae familiarem. Id est Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem & inuersa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. At verò apud Theognidem, Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι, esse resoluendum genitiuum in praepositionē ἐν cum datiuo, dicēdo, πολλοὶ ἑταῖροι ἐν ποσί καὶ βρώσει, ostendit sequens versus, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι. Gall. i[illegible] dicimus, *amis de table*. id est, qui mensa tenus se amicos [illegible]hibent.
Ἑταῖρος ab Homero vocatur etiā Administer & Adiutor. à quo & ventus dicitur nauigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. Vide Eustath. de hac significatione, simul verò & de huius vocis etymo ab ἔθος vel ab αἱρετός.
POETAE autem Ἕταρος etiam dicunt, metri causa. Hom. Od.α, in princ. quum dixisset Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν

καὶ νόσον ἑταίρων, dicit proximè sequente versu, Ἀλλ' οὐδ' A
ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.

Ἑταίρα, & Ionicè ἑταίρη, Sodalis, fœm. gen. Amica. Sic alii ὁ ἐμὸς ἑταῖρος, mon compagnon, ἡ ἐμὴ ἑταίρα, ma compagne. Sappho, τὰ δὲ νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω. Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. Homerus apud Athen. vocat etiam citharam ἑταίρην convivii. Φόρμιγγός θ' ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. sed nos apud Homerum Od. θ legimus, Φόρμιγγός θ' ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ. admonet tamē Eustathius in quibusdam exemplaribus pro θαλείῃ legi & ἑταίρη, quæ tertia fuerit B lectio.

Ἑταίρα, Meretrix. Cuius appellationis autores tradunt Athenienses, rei odiosæ speciosum dare nomen volentes. ita enim ἑταίρα dixerūt pro πόρνη, vt σύνταξις pro φόρος, & οἴκημα pro δεσμωτήριον. In vulg. lex. annotatur ex Plutarcho, Solonem per vrbanitatem appellasse ἑταίρας quæ πόρνη dicebatur. Quod tamen à Plutarcho non dicitur, sed Athenienses in imponendis nouis illis nominibus imitatos esse Solonem, qui χρεῶν ἀποκοπὴν appellauerat σεισάχθειαν. Itidem certè mutarunt Itali C quidem primùm, deinde verò & Galli odiosum nomē quod πόρνην illis significabat. vnde est hodie honestum vel potius speciosum vocabulum *courtisane* (ab Italico vocabulo) pro turpi *putain* vel *paillarde*. Sed ita mutarunt vt tamen & alterum manserit: sicut etiam Græci suum πόρνη seruarunt. Ad nomen autem Latinum Amica quod attinet, ita meretricem apud poetas significat, vt tamen potius Græco ἐρωμένη respondeat, eodémque modo cum adiectione dicatur. Sed de harum vocum discrimine agam & infrà. Cæterùm ad huius vocis ἑταίρα originem respiciens Antiphanes, dixit de quadā D meretrice optimè morata, illam ὄντως fuisse ἑταίραν, quum cæteræ contrà tam pulchrum nomen moribus suis contaminent. Postquam enim dixit de illa, Ἦθος τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης, subiunxit, Ὄντως ἑταίρας. αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα Βλάπτουσι τοῖς ἔργοισιν, ὄντως ὂν καλόν. Anaxilas verò (comicus & ipse) dicit cuidam, eum non πόρνης (vt ipse vocabat) sed ἑταίρας amore captum esse, & ἑταίρας appellationem ἐκ τῆς ἑταιρείας sumptam esse. ita enim scribit, ἐκ τῆς ἑταιρείας, ἑταίρας τοὔνομα E Προσηγορεύθη. καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἐληλυθώς. Est autem obseruanda hæc deductio, propter illud etiam quod quidam veteres grammatici annotāt, ἑταίρα videlicet in hac significatione non habere præcedens masculinum. Quibus tamen puto responderi posse, nomen ἑταίρα pro sodali muliere habere suum masculinum ἑταῖρος: quanuis autem ab illa significatione in aliam detortum sit, nō ideo desinere ἑταῖρος masculinū eius esse. Obseruanda verò est diuersitas accentus in genitiuo plurali ab F ἑταῖρος, & gen. plur. ab ἑταίρα: in qua luserunt aliquando Græci scriptores: vt quidam apud Athenæum lib. 13, σὺ δὲ ὦ σοφιστὰ ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ οὐ μετ' ἑταίρων ἀλλὰ μετ' ἑταιρῶν, μαστροπεύεσθαι περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων. (repono autem hîc συναναφύρῃ pro συναναφώρῃ: de qua mea emendatione iudicet lector.) Porro non solùm dicebatur aliqua esse ἑταίρα, sed interdum & cum adiectione, esse ἑταίρα huius vel illius. sed rarò tamen: potius enim voce ἐρωμένη tum vtebantur. quæ alioqui sine adiectione non ponebatur. & quanuis quum dicebatur ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ, vel αἱ ἐρώμεναι αὐτοῦ (vt Athen. Φιλάδελφος πλείστας ἔσχεν ἐρωμένας) vt plurimum non aliud intelligeretur quàm ἡ ἑταίρα αὐτοῦ & αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ, non tamen ἐρωμένη sine genitiuo itidem ponebatur pro ἑταίρα. Vt autem dicebatur ἔχειν ἐρωμένην (sic & ἔχειν ἑταίραν) ita vicissim illa dicebatur ἔχειν ἐρώμενον vel ἔχειν ἐραστήν. Deniq; honestior multo erat appellatio ἐρωμένης quàm ἑταίρας, & quiddam [illegible] meretrici [illegible] præ se ferebat. Plato tamen non d[illegible]itauit dicere se habere Archeanassam ἑταίραν, in h[illegible] versu, Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν. Et vice versa poeta quidam Latinus (Propert. si bene memini) amicas, quod Græco ἐρωμένας respondere dixi) non aliud quàm meretrices esse ostendit, quum scribit, Nunquam venales essent ad munus amicæ. conquerens videlicet quòd venales essent.

Ἑταίρα cognominata etiam fuit Venus, tanquam ἑταίρους & ἑταίρας congregans: vel tanquam gaudens ἑταίραις. Meminit Eustathius, & ante eum Athenæus, qui & πόρνης Ἀφροδίτης templum apud Abydenos fuisse tradit.

C. Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Carens sodalibus.

C. Παραδαλλέταιρος, Qui sodali seu sodalibus imponit, Eustath.

C. Φιλέταιρος, Sodalium seu amicorum studiosus, Qui suos sodales amore prosequitur & colit. ἀγνώμων & φιλέταιρος à Plutarcho copulantur in lib. De Socr. dæmonio, B circa princ. Thucydid. autem ἀνδρίαν φιλέταιρον dixit lib. 3, τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη. ET Φιλεταίρως, Eorum more qui sodalium studiosi sunt. Bud. aptissimè mihi videtur interpretari Socialiter & Concorditer in hoc Æschinis loco, ἔκλεπτον δὲ τῆς πόλεως κοινῇ καὶ μάλα φιλεταίρως χιλίας δραχμάς. ET Φιλεταιρία, Amor quo sodales prosequimur. AT verò Ἀφιλέταιρος contr. τῷ φιλέταιρος.

Φιλεταίρειον autem seu Φιλεταίρειος (ET Φιλέταιρις Nicandro in Ther. vbi schol. ῥάμνον esse tradit) dicta est herba C aparine, quòd vestibus ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium seu amicorum, adhæreat, idque tenaci quadam asperitate. Qua de causa & φιλάνθρωπος cognominata fuit. Officinis & herbariis Aspergula. ET Φιλ[illegible] illa eadem herba Hippocr. vt vult Gal. vtranque vocem ex eo afferens.

Ἑταιρεία, ἡ, Sodalitas, Sodalitium. φιλία. Isocr. πρὸς ἑταιρείαν πολὺ κρείττων φύσις νόμου. Aristot. Polit. 2, ἑταιρείαν τὰ συσσίτια, co[illegible] à sodalibus instituta. Sodalitates id D vocat Cicero [illegible] senectute. Plut. De Socr. [illegible] αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρεῖαι τῶν [illegible] στάσει κρατηθέντων, sodalitates seu sodalitia. Ponitur [illegible] generalius pro amicitia. Illud enim Thucyd. lib. 3, [illegible] ponitur, Amicitiæ dissolu[illegible] loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensium rep. excitatis. Vide & suprà in Ἑταίρα.

Ἑταιρικός, ου, ὁ, Sodalitius, Sodalem decēs. vt ἑταιρικὴ φιλία qualis fuit Pyladæ & Orestis, vt Laertius scribit. Luc. ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. Aristot. Ethic. 8, ἡ δὲ ἀδελφικὴ [illegible] E [illegible] ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται, fraterna amicitia similis est sodalitiæ. Idem lib. Ethic. 9, οὐ γίγνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατὰ τὴν ἑταιρικὴν φιλίαν. Et neutro gen. τὸ ἑταιρικόν, sodalitium. Thuc. lib. 3, καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, id est propinquitas sodalitii. Ἑταιρικός est etiam Meretricius, Amatorius. vt apud Suidam, ἡ δ' οὐ προσεῖτο τὴν δόσιν, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, id est (Budæo interprete) Meretricia[illegible] esse quæstū dixit. Theophyl. epist. 75, πρίασθαι γὰρ πίστιν ἑταιρικὴν, χαλεπώτατον. Philostr. epist. 38, ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν. Bud. quoque ἑταιρικόν pro amatorio & meretricio citat ex Areop. F

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, q. d. Sodalitialis. ἑταιρεῖος Ζεύς, Iupiter sodalitii præses, seu Iupiter sodalitius, Bud. interpr. (vt ἑρκεῖος & ἐφέστιος, præses eorum qui eiusdē aulæ septi & eiusdē laris participes essent) ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας, vt Eustathius tradit. Scribitur autē ἑταιρεῖος ab Eustath. sicut ἑρκεῖος: annotante tamen, τεχνικόν quendam, sicut ἡ μητρῷος dicitur, ita & ἑταίρειος dicendum tradere. Epigramm. lib. 2, Ὅσσ' ἑταιρείοιο περὶ κρητῆρι φόνοιο Γεύσατο, qui inter scyphos sodalis sanguinem gustauit.

G Ἑταίρειος, ου, ὁ, idem quod ἑταιρικ[illegible]. Luc. Lexiph. ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταίρειον Κλεινίαν.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ, Meretrix. idem quod ἑταίρα. Athen. lib. 13, περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων. Idem lib. 4, αὗται δὲ ἦσαν τῶν οὐκ ἀσήμων ἑταιρίδων. VNDE Ἑταιρίδιον, ου, τό, Meretricula. Plut. Polit. præc. ταῦτα χάριται λαμβάνειν ἑταιριδίοις οὐ στρατηγοῖς πρέπον ἐστίν. quæ ait Epaminōdas ad Pelopidā pro caupone in carcerē coniecto intercedentē.

Ἑταιρίδια, τά, Festum in honorē Iouis sodalitii, Magnesiæ celebrari solitū: quod Athen. dictū scribit, nō ab ἑταίρα, sed aliunde: idque mox declarans, (lib. 13) ita sub- H iungit, ἱστοροῦσι δὲ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἴσονος συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν ἑταιρίδια προσαγορεῦσαι.

Ἑταιρίζω, In societate versor.

Ἑταιρεία, ας, ἡ, Sodalitas, Sodalitiū, συνήθης ὁμόνοια & φιλία,

vt Suid. exponit. Plato Epist. 7, προδοῦναι τὴν Δίωνος ξενίαν καὶ ἑταιρείαν. Isocr. συνάγειν ἑταιρείαν, sodalitatem contrahere. Luc. Salt. τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν. Auct. Axiochi, ἐξ ἑταιρείας ἑξῆς ἅμα καὶ ἐρώμενος, ex sodali... seu sodalitio. Babrius apud Suid. Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑ...ρείην μύε δοιώ. ‖Ἑταιρεία est etiam σχῆμα seu πλῆθος, q. d. sodalitium factiosum, Factio. Demosth. μαρτύρων συνεστῶσα ἑταιρεία. Plutarchus Pericle, ἑταιρείαν ἀντιτεταγμένην κατέλυσε, contrariam factionem euertit. Idem in Publicola, ἑταιρείαν καὶ δύναμιν φίλων ἔχων κ... κείων, magnam amicorum & clientum manum. ‖Pec liariter verò ἐπὶ τῆς ἑταιρ... hoc vocabulum vsurpa it Andocides, teste Suida. VNDE Ἑταιρειάρχης, ου, ὁ, apud eundem Suidam, ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων. B

Ἑταιρέω, ῶ, F. ήσω, Mereor, Prostituo me, ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶ, vt Athenæus lib. 13 exponit. Reperitur verò tam de mare quàm de fœmina vsurpatum. Æschines in cōtra Timarchum (inquit Budæus) ἡταιρηκέναι dicit esse παρ' ἑνὶ μεμισθαρνηκέναι ἐπὶ τῷ σώματι, seu πεπορνευκέναι: vulgò Merere & passim prostare. (Idem tamen Bud. à ...ypost. 14, τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eodem poni scribit. sicut & in vita Æschinis, ὧν φασι κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἡταιρηκέναι καθεζομένην ἐν οἰκήματι πρὸς τῷ Καλαμίτῃ ἥρωι. illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι vsurpatur, id est publicè prostitisse) Idem Æsc... in eadem oratione pag. 8. ὃς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν. Et ἑταιρικῶς apud eundem pag. 10, ὁ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακώς, vt Bud. annotat. Plutarchus, μειρά... ἐκ παιδικῆς ὥρας ἑταιρουσῶν. Idem Pericle, παιδίσκ... ταιρούσας τρέφουσαν. Apud Athenæum lib. 13 cum ...atiuo construitur, Εἰρωνίδος ἑταίρας μέμνηται ... ρούσης τῷ Λεωκράτει. C D VNDE Ἑταίρησις, εως, ἡ, ...ita meritoria seu meretricia. Æschines contra Tim... ...κατ' αὐτῷ τῷ παιδὸς ... ...κεῖσθαι τὴν ἑταιρήσεως ..., lex vitæ meritoriæ reum non a... ...n qui à parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit.

Ἑταιρίζω, F. ίσω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλιοῦμαι seu φι... προσεταιρίζομαι, vt Eusthatius exponit illud Il. ω, οἱ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Cui tamē loco non malè conuenerit expositio quæ apud Hesychium est, vt videlicet ἑταιρίσσαι accipiamus pro συνεργῆσαι, opitulari & operis faciendi socium esse. Sunt autē ea verba Iouis Mercurium Priamo comitem & ducē itineris ad Achillis castra mittentis. ‖Ἑταιρίζω, Meretriciam factito. Budæus ex Luc. 380, ταῦτα δὲ λέγω πρὸς σε, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα. E

Ἑταιρίζομαι SEV Ἑταιρίζομαι (apud poetas) Associo mihi, Socium mihi adiungo, Adiutorem & administrum mihi assumo. ab ea significatione τὸ ἑταῖρος qua pro administro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν προσλαμβάνω. Il. ν de Deiphobo Ἤ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων, (&c.) ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος. vbi ἑταιρίζεσθαί τινα & πειρᾶσθαι οἶον sibi opposita sunt. Nonn. Ὑμέας ὡς ἰδίῃ σεῖο ἑταιρίζετο. ‖Ἑταιρίζομαι, Meretricor, quo vocabulo vtitur Columella. A Comicis ἑταιριζόμενοι appellari τοὺς περὶ τὰς ἑταίρας ἔχοντας annotat Pollux lib. 6. Quod de muliere etiam dicitur apud Chrysostomum, δείξομεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυρίαν, id est, τῆς ἑταιρούσης, mulieris quæ quæstum corpore facit. VNDE Ἑταιρισμός, οῦ, ὁ, Venus mo...ens, Vita meritoria & meretricia, Scortatio, inquit Bud. citans ex Athen. 215 de Cypriis & Lydis qui puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, id est, denique omnium (vt semel dicam) fœminæ quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare. ET Ἑταιριστής, οῦ, ὁ, Qui meretricari solet, vel, Qui cum meretricibus consuescit. ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κυλινδούμενος, vt Pollux scribit lib. 6, cap. 41, titulo περὶ τοῦ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου. ET Ἑταιρίστρια, ας, ἡ, Meretrix. ἑταιρίστριαι, αἱ τριβάδες, Ἀττικῶς, inquit Bud. citans Lucianum. Plato Sympos. dicit ἑταιριστρίας ex earum mulierum genere esse ὅσαι γυναικὸς τμῆμά εἰσι, καὶ οὐ πάνυ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί. F G H

A C. ΠΡΟΣεταιρίζω, Mihi sodalem seu socium ascisco. Vnde passiuum in Axiocho, ὁ δὲ οὕτω προσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μακρᾷ, Qui verò illi associatur, Qui societatē cum contrahit. ‖Προσεταιρίζομαι, voce pass. significatiōtiua, idem quod ἑταιρίζομαι, seu προσεταιρίζω, id est, ...m & adiutorem assumo. Bud. ex Appiani lib. 2 Ciuil. ἀγανακτῶν οὖν ὁ Πομπήϊος, προσεταιρίζεται Καίσαρα, συμπράξειν αὐτῷ εἰς τὴν ὑπατείαν ἐπομόσας. Lucianus De historia scrib. οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Laert. in Pythag. προσεταιρίζετο καὶ φίλον παρεσκεύαζε. VNDE Προσεταιριστός, οῦ, ὁ, In societatem & adiumentum ascitus. Thuc. lib. 8, p. 195, διακομίσαντες ἐκ τῆς Κύμης προσεταιριστοὺς ὁπλίτας ὡς πεντήκοντα.

ἜΤΗΣ, ου, ὁ, Socius, Amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. nam & ἔτης & ἑταῖρος esse dicūtur ἐθάδες à grammaticis: ἑταῖρος autem συνηθέστερος id est familiarior alicui, quàm ἔτης. Il. η, Σοὶ τε μάλιστα ἔται καὶ ἑταῖροι. Od. δ, Γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου. Il. ι, ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. Il. ζ, de Troianis mulieribus, Εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε καὶ πόσιας. Deriuatur autem hoc vocabulū ab Eustathio inde vnde & ἑταῖρος, videlicet ab ἔθος, vt ambo idem sint quod ἐθάς: Etymologistes verò ab ἔτος deriuat, vt sit ὁμοέτης, Æqualis, Coætaneus: vel ab ἐτεός, vt sit Verus amicus. HINC Ὦ τᾶν pro ὦ ἔτα, facta ecthlipsi, sicut in μῆστι pro μὴ ἔστι. Cuius vocatiui idem vsus est qui suprà τοῦ ἑταῖρε. Aristophanes Neb. Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ τᾶν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν γ' ὑπόδουναι κέλευσον. Interdum vsurpatur pro Bone vir, ὦ γαθέ. Plato Apol. ὦ τᾶν ἀπόκριναι. οὐδὲν γάρ τοι χαλεπὸν ἐρωτῶ. pro quo paulo pòst, ἀπόκριναι ὦ γαθέ. Ἀλλ' ὦ τᾶν sæpe in obiectione, aut etiam in responsione ad obiectionem adhibetur. Demosth. Pro corona, Ἀλλ' ὦ τᾶν εἰ μηδὲν τούτων, εὔνοιά γε καὶ προθυμία πρὸς; Idē Olynth. 3, Ἀλλ' ὦ τᾶν εἰ ταῦτα φαύλως, τά γ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἄμεινον ἔχει. Et Olynth. 1, ἢ ἄλλος τις; ἀλλ' ὦ τᾶν οὐχὶ βουλήσεται. ‖Iungitur etiam duali & plurali numero interdum. Aristoph. Pluto, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Vbi tamen (vt schol. docet) referri potest ὦ τᾶν ad Chremylum solum, & ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cratinus. Βραχὺ ὦ τᾶν ἐθελήσετε. (vel ἐθελήσετον, vt apud Suid. scribitur) Suidas quoque ὦ τᾶν ἐπὶ πλήθους dici annotat, citans autorem Ctesiphontem. Ὦ τᾶν, ὦ οὗτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν & ὦ μέλεε apud recentiores à solis mulieribus dici, annotat idem Suidas. Cæterùm quod ad scripturā attinet, idem Suidas tradit Atticè alteram syllabam corripi, & scribendum ὦ ταν, quum vnica vox duobus circunflexis notata non reperiatur: esse autem ἔτα Dorîcum vocatiuum pro ἔτη: vnde hoc ὦ τᾶν factum sit. B C D E

—ἘΤΕΟΣ, ου, ὁ, Verus, ἀληθής. Etymolog. Deriuatur autem AB Ἔτυς, (id est Verus, Bonus. NAM Ἐτὰ ab Hesychio exponitur ἀληθῆ, ἀγαθά.) interiecto ε: ἐτὸς autem ab εἰμί, vt δοτὸς à δίδωμι, θετὸς à τίθημι: vt ἐτεὰ ea appellentur Quæ verè seu reuera talia sunt qualia esse dicuntur. Cuius quidem vocabuli nulla exempla ab Etymologico ponuntur aut alibi citata reperiuntur: at ἐτεόν neutro genere, aut nomen, aut aduerbialiter sumptum, frequens poetis. EST autem ἐτεόν, Verum, aut Verè, Reuera. Iliad. β, ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί, an verè Calchas vaticinetur, An verū dicat seu prædicat. vel, (vt Cic. interpretatur) Auguris vt nostri Calchātis fata queam' Scire, ratósne habeāt an vanos pectoris orsus. Il. ο, εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Si verū dicis, Si ita dicis vt res se habet. Od. ν, Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην εἰς πατρίδ' ἱκάνω, an reuera in patriam veniam, Il. θ, εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, si reuera audebis arma contra Iouem capere. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur. vt in Neb. τί δ' ἐστ' ἐγέλασας ἐτεόν; Quid tibi reuera risum mouit? Ib... ...ἰοῦ τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν ὦ πάτερ, Quidnam igitur reue... est? Ibidem, ἐτεὸν ὦ πάτερ τί δυσκολαίνεις; Componitur ...utē hoc vocabulum cum aliquot nominibus etiam propriis. NAM Ἐτεοβουτάδαι hinc dicuntur, qui reuera ex Butæ progenie sunt, Genuini & germani Butadæ. SIC Ἐτεόκρητες apud Homerum, Genuini & natiui Cretenses. ἰθαγενεῖς Κρῆτες. SED & Ἐτεόδμωες hinc appellantur, Genuini & veri serui, Qui ita vt veros seruos decet, seruiunt. F G H

Dicitur autem ET Ἐπόκριθον (q.d. genuinum hordeum) quod nũquam rubigine vitiatur, quoniam incuruum nascitur. Gorr.

ΕΤΥΜΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, Verus, idẽ quod ἐτεός. Od. τ, Ἴσκε πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic apud Hesiodum T … ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Odyss. … ἢ ἔτυμον ἐρέω; Mentiárne an verum dicam? Sic suprà … xerat ab ἐτεόν, ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Vsus est etiã autor dialogi qui Axiochus inscribitur, hoc vocabulo. σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι (inquit) μαρτυρεῖς, Non vera de me prædicas, Vera ista tua de me non est sententia. Item B Athen. lib. 11, μονονουχὶ εἰπών, οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται. Ἔτυμον neutro gen. aduerbialiter etiam capitur eo sensu quo ἐτεόν, id est Verè, Reuera. Od. ψ, ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἦλθ' Ὀδυσεύς, Verè venit Vlysses. Iliad. ψ, Ἔρρ' … ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πινυτὸν εἶναι. Quod verò ad etymon huius vocabuli attinet, deriuatur ἐτὸς ab εἰμί, vt à τίθημι θετός, à δίδωμι δοτός: à quo postea fit ἔτυμος, vt ἔλυμος ab ἔλος: vnde ἔτυμα ea esse dicũtur Quæ verè sũt talia qualia esse dicuntur. AT Ἔτυμον, ου, τό, Etymum, C vt Latini etiam appellant. id est vera origo alicuius vocabuli, eiúsq; originis vera aut verisimilis ratio. Athen. lib. 13, dicens esse qui meretrices seu meritorias mulieres, id est τὰς μισθαρνούσας, vocarẽt ἑταίρας, & inde ἑταιρεῖν dici τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν, quum ἑταίρας antea vocarentur sociæ seu sodales, vt in hoc versu, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι: subiungit, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸ ἔτυμον ἀναφέροντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημονέστερον. Plut. Probl. Rom. de Carmenta, vocabulo Latino, ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ: respiciens compositionem huius vocis ex Careo & Mens. Varro De re rust. lib. 1, cap. 48, D de gluma loquens, Videtur (inquit) vocabulum etymon habere à glubendo, quòd eo folliculo deglubatur granum. VNDE C. Ἐτυμολόγος, ου, ὁ, Qui origines verborum indicat seu explicat. A QVO Ἐτυμολογία, ας, ἡ, Originis verborum indicatio. Etymologia (ait Quint. lib. 1, cap. 6) quæ verborum originem inquirit, à Cicerone dicta est Notatio: quia nomen eius apud Aristot. inuenitur σύμβολον, quod est Nota. Nam verbũ ex verbo ductum, id est Veriloquium, ipse Cicero qui finxit, reformidat. Sunt qui vim potius intuiti, originationẽ E vocent. Hæc ille. Eustathio est λόγος ἐπαληθεύων δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Ἐτυμολογιῶν libros ab Apollodoro & Demetrio Ixione conscriptos citat aliquoties Athenæus. ET Ἐτυμολογικός, ὁς, ό, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, vt vulg. l. ex Gell. l. 2, c. 20, interpretantur. ET Ἐτυμολογέω, ῶ, Origines verborũ indico. Athen. l. 2, Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν τὸν οἶνον, οἰόνουν αὐτὸν φησὶν εἶναι, Plato οἶνον etymon habere dicit. (vt Varro, Videtur F etymon habere à, &c.) seu, Plato οἶνον ab origine vocis quasi οἰόνουν appellatum vult. Et in pass. apud Greg. Nazianz. ἡ μὲν γὰρ Θεοῦ κλῆσις κἂν ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἴθειν ἐτυμολογῆται τοῖς περὶ ταῦτα κομψοῖς, Quãquam Θεοῦ appellatio iis qui in hoc genere argutantur, vel à θέειν vel ab αἴθειν ducitur.

Ἐτύμως, Verè. Philo De vita Mosis lib. 3, de igne quo εἰς τὴν τῶν ἱερωμένων διὰ καθάρσεως ἁγιστικῆς παντέλειαν sacerdos vtebatur, ὃν ἐτύμως τελειώσεως ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ τὰς ἁρμοζούσας θεραπευταῖς καὶ λειτουργοῖς θεοῦ τελετὰς ἔμελλον ἱεροφαντεῖσθαι, quem verè perfectionis appellauit. Quidam tamẽ G respicientes ad significationem τοῦ ἔτυμον, reddũt ἐτύμως Ab origine vocis, seu Secundum etymon. Idem Philo, eodem lib. τὸ δὲ πυρείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, [σύμβολον παρίδρυται] τὸ ἐτύμως προσαγορευόμενον θυμιατήριον, quod ab origine vocis seu secundum etymon θυμιατήριον, id est acerra appellatur. Aristot. De mundo, de voce οὐρανός agens, ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω, l. οὐρανὸν (hoc … m) ab origine vocis dicimus, quasi ὅρον, &c.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Bud. ex Themistio. H

Ἐτυμώνιος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος, seu ἀληθής, vt Hesychius exponit. Quod vocabulum deriuat Eustathius à genitiuo plurali ἐτύμων, possessiui formam habere dicens: sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἑτέρων ἑτερώνιος.

A ¶ Ἐτήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epenthesin syllabæ τη, metri causa: sicut ἀπαρτηρός ab ἀτηρός. Od. ψ, Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος ὡς ἀγορεύεις. Il. χ, οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν … Sophocles Trach. Ὦ παῖ, φράσον μοι παῖς ἐτήτυμος … ubi Accius, O nate verè hoc nomen vsurpa patr. Apoll. Arg. 2, ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή. Nonn. ἐτήτυμος οὐ πέλε φήμη. ‖ Ἐτήτυμον neutro genere aduerbialiter etiam vsurpatur, vt ἐτεόν & ἔτυμον. Od. α, Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ. Sic ἔτυμον ἐρέω suprà dixerat, & ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. B Il. ν, Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν Ἥρως Ἀτρείδης. VNDE Ἐτητύμως … rè. Eurip. ET C. Πανετήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, Omni e parte verus. Nonn. ET Ἐτητυμία, ας, ἡ, Veritas. Epigr. & Nonn. οὐδὲ θέλει … ἐτητυμίης.

Ἐτάζω, F. σω, Examino, Inquiro, Scrutor. Quòd si etymum sequimur quod ab Etym. traditur, propriè signif. Veritatem inquiro. vult enim esse ab ἐτεόν, & dici ἐτάζω quasi ἐτεάζω. Cæterùm huius simplicis exẽplum nullum nec ille nec cæteri afferũt, quos quidem videre mihi contigit. Suidas dicit duntaxat, ἐτάζω iungi C accusatiuo. Hesych. ἐτάζεσθαι exponit non solùm ἐξετάζεσθαι & κρίνεσθαι, verumetiam ἀριθμεῖσθαι ET Ἐτασμός, Examen, Inquisitio. Hesych. ἐξέτασις: item Numerus apud Pythag. ET Ἔτασις, idem, in v. l.

C. Ἀνετάζω, idem quod simplex ἐτάζω, vel compositum ἐξετάζω, Examino.

C. Ἐξετάζω, Idem quod præcedentia, Examino, Inquiro, Scrutor. Vel Diligẽter examino, seu inquiro, Perscrutor. A Bud. … xponitur etiam Discutio. Isocrates in Busencomio, … λόγον ἐξετάζειν. Idem ibidem dixit, ἀκριD βέστερον ἐξετάζειν τὰ …: & in Areop. … ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. vt … dicas Esplucher les fautes. Demosthenes verò iunxit … πικρῶς, in eadem re … lynth. 2. (quod loquendi genus … A cibiade) Et alibi … πράγμα, vt ostendam in exemplo … proferam paulo post. At Lucianus de accuratissimo examine loquens, dixit ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζειν, lib. De historia scrib. ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας. Herodian. 7, … τὰ … ἀπόρρητα καὶ κρυπτὰ δοκοῦντα ὑπὸ φιλοτιμίας τοῦ βασιλέως … E να … Apud Thuc. schol. exponit δοκιμάζειν. Ἐξετάζειν, Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicuius factis habere. vt Budæus interpretatur, afferens ex Demosthene, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους αὐτὸς ἴδοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους· σὺ δ' αὖ τοὐναντίον δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζεις, ὡς δῆτα πονηρὸν καὶ ἄτοπον ἐκ τούτων δείξων. Quibus addit & ista eiusdem, καὶ τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήταζες ὅστις ἦν. Idem Budæus e… latone in Apol. pag. 20, affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæstionẽ habere, Rem quærere, F ex Cic. in Verr. Act. 3, id est Cognoscere & expendere controuersiam. Hæc Budæus, qui præter ea ex Pand. affert ἐμβασανίστως ἐξετάζειν pro Quæstionem per tormenta habere. ‖ Ἐξετάζειν, Explorare, Probare, id est Experimentum facere, & specimen sui dare, seu documentum. Bud. ex Demosth. in Epist. fol. 87. (Vbi tamen exponit etiam Discutere, Disceptare, Allegare) Affert verò & hunc eiusdem Demosthenis locum (vbi tamen est vox passiua, non actiua, & quidem quæ de re dicitur non de persona) pag. 132, … δ' οὖν ἐστὶ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ταύτην μὲν … πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς G ἐξεταζομένην ἀεὶ ὑπὲρ ὑμῶν. id est (inquit) Si qua est mihi facultas dicendi, inueniet … documentum eius me dedisse. Affert verò ex eodem, εἰ γὰρ εἶχε, τότε ἂν καὶ λέγειν καὶ κατηγορεῖν ἐξητάζετο. Hæc quoque ex eodem profert, vbi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probari, Explorari, Deprehendi, Comperiri: ὅταν δ' αὖ διαμέσας αἰδῶ … τῇ πόλει, τότε πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι, ex rerum euentu deprehenderis vel dispiceris. Hæc Bud. Sed illa signific. quam dat verbo ἐξετάζω pro Specimen mei H præbeo, magis conuenit & ipsa passiuo ἐξετάζομαι, vt ipsum etiam exemplum docet. Sed & à Luc. ita vsurpatur. ‖ Ponitur verò interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω, qui eius vsus affertur ex Demosthene in epistola ad Heracleodorum. Sed & in hoc Plutarchi loco in libro De musica, actiuè poni manifestum est, φανερὸν δ' ἂν γί-

γοιτο εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζοιτο τῶν ἐπιστημῶν, τίνος ἐστὶ θεωρητική.

Ἐξετάζειν cum accusatiuo personæ, puto esse quod Gallicè dicimus Sonder quelcun, in tribus Platonis locis ex Apol. Socratis, in quorum vno Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα, &c. vertit Tent re Vlyssis prudentiam. Vide pag. 2 mei Lex. Ciceroniani. At verò ἐξετασθέντες apud Herodianum quod Politianus interpr. Torti, ad eam potius τοῦ ἐξετάζειν significationem pertinet de qua dictum est antea.

Ἐξετάζειν, Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem actiuè in hac signif. -atione, si Budæo credimus. Philo De mundo, παντελὴς γέμων ἡλιθιότης, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι. id est (Bud. interpr.) Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare. Sed nihil obstare arbitror quin ἐξετάζεσθαι passiuam etiam signif. retineat.

Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In vulg. lex. ἀδεσπότως affertur, ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνοις καὶ παραβάλλειν ἐμέ, pro Me cum illis collatum examinare & perpendere. Sed & sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes. in Epist. καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σφαγάς. ed in hac significatione ab Isocrate dicitur παραλλήλοις ἐξετάζειν, itidémque à Demosthene παράλληλα ἐξετάζειν, in oratione Pro corona, ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τά σοι καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα, πρᾴως καὶ μὴ πικρ ῶς, Αἰσχίνη. Quidam Contendere ex Cicerone reddunt

Ἐξετάζειν, Recensere. Thuc. 2, Ἀθηναῖοι δὲ τὴν ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον, id est, Socios suos re nsebāt. Et ἐξητασμένη δύναμις, pro Copiæ recensit ex Demosthene. Hinc ἐξετάζομαι pro Annume or, vel Sum in numero. Demosth. καὶ τῶν ἐχθρῶν ... εἷς ἐξητάζετο. Idē pag. 124, εἰ γὰρ παρὼν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς, &c. vbi ... d. interpretatur, Si ... alis conspiciebatur & vnus erat eorum. ... simile esse hoc eiusdem, pag. 240, συνεξεταζομένοις τούτῳ αὐτοῦ, id est (vt sch. scribit) ἅμα αὐτῷ φαινομένοις καὶ συνδιατρίβοντας. Quibus adiungit expositionem Latinam, Ab hoc stantes. Sic autem apud Plut. in Cic. ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος reddit Esse in partibus ... ari. Idem ἐξετάζειν Censere vertit, citans ex ... ut, γενομένων δὲ τιμήσεων πεντεκαίδεκα μυριάδες ἐξητάσθησαν, pro Censa sunt centū quinquaginta millia. Et ex eodem, ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Apud Herodianum autem libro 7, ἔν τε πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς, Politianus vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est apud eūdem Herodianum, lib. 6, τοῖς ἐξετασθεῖσί τε καὶ δοκιμήσασιν ἐν ἀτάκτοις τε καὶ πολεμικαῖς πράξεσιν. Sic apud Philonem De vita Mosis lib. 1, καὶ ἐν ἁπάσαις ἐξετάζεσθαι ταῖς μελλούσαις στρατείαις. vbi aptissimè exponitur, Omnia futuræ militiæ stipendia merere. In vulg. l. ex Plat. De leg. παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς συλλόγοις pro Intersum conciliis. Sed videtur deesse præpositio.

Ἐξέτασις, εως, ἡ, Examen, Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio. Luc. De salt. σεμνότερον τὸ πρᾶγμα ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. Idem De cal. ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Vt autem in illo Luciani loco est εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita & Bud. affert (sed ἀδεσπότως) εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. Ἐξέτασις peculiari signif. Quæstio, id est Criminis inquisitio. Bud. ex Herodiano, γενομένης δὲ ἐξετάσεως ἀκριβεστέρας. ‖Ἐξέτασις, Compa atio. Luc. in Caucaso. pag. 24, καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό. ‖Ἐξέτασις, Explorati o. vt ἐξετάζειν expositum est Explorare. ‖Ἐξέτασις, Recensio. vnde ἐξέτασις ὅπλων, Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. pro Recensere, Lustrare. Idem dicit ἐξέτασιν ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σύνταξιν. Itidémque Budæus ex Aristotele affert ἐξέτασις τῶν πολιτῶν, itē σύνταξις. quam esse ait descriptionem in classes, siue concenturiationem. Xen. Œconom. βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν μισθοφόρων. vbi quod dicit ἐξέτασιν ποιεῖται, exponitur etiam Delectum habet. Et εἰς ἐξέτασιν ἰέναι pro Ire eò vbi delectus habetur, Ire ad profitēdum seu dandum nomen. Item plur. εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ex Isocrate in Areop. τῶν δὲ περὶ τὸν πόλεμον οὕτω κατημελήσαμεν ὥστε οὐδ' εἰς ἐξετάσεις ἰέναι τολμῶμεν. Extenditur autem latius hæc nominis ἐξέτασις significatio. vt apud Demosthenem 137, ἐπειδὴ δὲ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέροις βουλομένων ἐξέτασις ἦν, ... τὰ σύ, &c. Id est (inquit Budæus) Quum iam recensio fiebat adulatorum. vel Quum iam certamen & sp... n adulatorum extitit. ‖Item ἐξέτασις pro specimine & documento industriæ. Bud. ET Ἐξετασμὸς pro inquisitione itidem. Budæus ex Demosthene affert pro Discussione & disceptatione: vbi ille scribit, ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι.

Ἐξεταστὴς, Examinator, Inquisitor. Item ἐξετασταὶ, sicut & λογισταὶ, Qui ratiociniis præerāt, iisque magistratibus ius reddebant qui rationes ad ærarium referre debebant. ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebant. Bud. ex Aristotele. Affert & ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æschine in Timocr. magistratum Atheniensem esse scribens.

Ἐξεταστικὸς, οῦ, ὁ, Qui multus est in indagatione veritatis, vel cuiuscunque rei quam perquirere vult. Bud. ex Gregorio. Affert & ex Aristot. in primo Polit. de dialectica, ἐξεταστικὴ γὰρ οὖσα, πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει. id est (vt addit ex Aphrod. pag. 19) ζητητικὴ καὶ ἐπιχειρηματική. Tale propemodum esse puto ἐξεταστικὴ in hoc Luc. loco, in Herm. κριτικῆς τινος καὶ ἐξεταστικῆς προσδεῖ. In vulg. lex. τῶν ἔργων ἐξεταστικὸς ex Xenoph. pro Inquirendi peritus. Ibidem, τὸ ἐξεταστικὸν pro stipendio quod datur disquisitoribus: vt στρατιωτικὸν stipendiū quod datur militibus.

c. 2. Ἀντεξετάζω, Contrà vel ex aduerso examino, Vicissim examino. Capitur pro Contendo aliquem siue aliquid cum alio, Comparo. nam cōparaturi aliquid cum alio, id reuocamus ad examen, & velut è regione alterius expēdimus. In Athanasii epistola apud Theodoritum, καὶ αὐτὴν δὲ τὴν μεγάλην σύνοδον τὴν ἐν Νικαίᾳ καὶ τὰ παρ' ἐκείνων ἐάν τις ἀντεξετάζειν ἐκ παραλλήλου ἐθέλοι. Dicitur autem pro eodem ἀντεξετάζειν, παρεξετάζειν, παραλλήλοις ἐξετάζειν, παραθεωρεῖν, ἀντιπαρατιθέναι, &c. ‖Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, & passiua voce Ἀντεξετάζεσθαι, pro Offerre se liti, Negotio alieno se offerre. Quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Agere aduersarium. Bud.

Ἀντεξετάζομαι, Cōtra vel ex aduerso examinor. In vulgatis lexicis Græcolatinis exponitur Pariter ex æquo cum aliquo examinor, Ex æquo cum aliquo æstimor. Capitur pro Conferor, Comparor, sicut ἀντεξετάζω pro Confero, Comparo. ‖Item ἀντεξετάζεσθαι forense verbum est: dicitúrq; (sicut ἀντιδικεῖν, & ἀνταγορεύειν) pro Ad causam occurrere, Iudicio se sistere, Ad iudiciū adesse. quod vulgò dicunt, Partem se gerere, quasi Aduersarium agere, vt docet Budæus. ‖Nec verò ἀντεξετάζεσθαι dicitur duntaxat de eo qui aduersatur in iudicio, sed latius patet. vnde ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ ex Luciano citatur pro Aduersans morbo, Cum morbo congrediens seu luctans. Budæus verò ἀντεξεταζομένοις ait vocari æmulos ab eodem Luciano, hoc in loco, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα. ἤδη γὰρ ἄλλοις εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένοις.

Ἀντεξέτασις, εως, ἡ, Collatio, Comparatio quæ fit inter duas res, vnam quasi ex opposito alterius examinando. Cōtentio dicitur à Cicerone, vt docet Budæus. Est enim, (inquit) contentio, ἡ τῶν παρ' ἀλλήλοις τιθεμένων ἐξέτασις καὶ θεωρία. vel ἡ ἐκ παραλλήλου ἀντεξέτασις.

c. 2. Διεξετάζω, Perquiro, Diligenter inquiro. VNDE Ἀδιεξέταστος, Qui perquiri nequit. Affertur tamen duntaxat ἀδιεξέταστος λόγο x Eccles. cap. 21 pro Inenarrabile verbum.

c. 2. Παρεξετάζω, Comparo Chrysost. ... ζειν τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ. c. 3. Ἀντιπαρεξετάζω, Vicissim comparo. vel Ex aduers comparo. Exponitur etiam, Contra disquiro.

c. 2. Συνεξετάζω. vnde συνεξετάζομαι pro Annumeror, Bud. ex Luciano. Idem apud Demosthenem pag. 231, καὶ τοὺς συνεξεταζομένους μετ' τούτου interpr. Assectatores huius. Subiungitque ex Plutar. hæc quæ de Demosth. scribit, ὑπερβαλλόμενος ἐνεργείᾳ καὶ δεινότητι τοὺς ἐπὶ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν

δικῶν συνεξεταζομένοις. Rursum ex Demosthene συν- A
εξετάζεσθαί τινι pro Stare ab aliquo, affert pag. 240, ἀλλὰ τούτῳ πάντας αὐτίκα δὴ μάλα συνεξεταζομένους τις ὄψεται ἐφεξῆς. Vide & suprà in Ἐξετάζω. Συνε... ειν videtur esse Contendere, id est παραθεωρεῖν, inquit ...em Bud. sed locum non proferens.

ΕΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, Alter. propriè enim de duob. Il. β, de Thersite, φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Od. ι, Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος, alterum vini, alterum aquæ, seu Vnum vini, alterum aquæ. Od. ι, de tribus loquens, ὁ μὲν ἕνα μέσσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, alteri verò duo. Xen. Pæd. 7, καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τῷ ἑτέρου ἑστηκὼς, τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν, alter supra alterū. Ἕτεροι, Alteri, i. Altera pars, Altera factio. Il. λ, Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, nec alteri seu altera pars de metu cogitabat: vel, Nec alterutri vel alterutra pars. Ἐπὶ τὰ ἕτερα, In alteram partem. Xenoph. πρὸς τὸ τέλος ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως ἦγε. Pro quo frequentius facta synæresi dicitur θάτερα. Ἕτεροι apud Thucydidem præcedente negatiua particula οὐδὲ vel μηδὲ, aliquoties ponitur pro composito οὐδέτεροι, μηδέτεροι. vt lib. 2, καὶ ἔξεστι μηδὲ μεθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμου δὲ μηδ' ἑτέροις, neutrorum partes sequamini. Et libro 5, οὐκ ἀπείρως τούτου ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, à neutris. Sic lib. 7, ὅτι ἦν οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, cum neutris. Quemadmodum autem apud Latinos Alter alteri, Alter alterū, vel cum præpositione Alter ab altero, aut simili, de pluribus vsurpatur, sic & hoc vocabulum tam in plurali quàm in singulari. Thucyd. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præstat. Idem lib. 2, ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ἔθνησκον, alter ex alterius curatione. Philo De vita Mosis lib. 1, καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, Alter cum altero. Interdum sicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, (vt in illo Platonis De rep. ἄλλη μὲν ἡ ἀπόδουσα, χαίρετε ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη) ita viceuersa ἕτερος pro ἄλλος, & in plurali & in singulari numero. Od. η, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσι, Alias decerpunt, alias calcant. (sic enim quidam grammatici accipiu... licet Eustath. ἐπὶ δύο μόνων hîc quoque dici velit: eo quòd postquam de vnis dixisset, Τῆς δ' ἕτερον μὲν θ' ὅπεδον, de alteris subiungat, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν: tertias autem significare volens, addat, Ἄλλας δὲ τραπέουσι: sicut paulo pòst, ἄροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσαι, vnæ deflorescētes, alteræ maturescētes: vt Cicero dicit, Vnæ rerum, alteræ verborum) Idem alibi, Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. Hesiodus Theog. quum multos iam enumerasset, subiicit, Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες, Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν, Tot præterea alii fluuii sunt. Demosthenes contra Aristocratem, τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. Æschines contra Ctesiphontem, πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχοισι. Thuc. lib. 7, οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας [ξυμφορᾶς,] calamitas nulla alia inferior. Dioscor. βονθεῖ σκορπιοπλήκτοις ὡς οὐδὲν ἕτερον, Vt nihil aliud, seu, Vt quiduis aliud. Herodianus lib. 2, οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἤ, nihil aliud quàm. Luc. De salt. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποιεῖς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμός. Idem in Solœc. ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων σημαίνεις. Sicut verò Alius alii, Alius alium, Alius alio, & quæ eiusmodi sunt, apud Latinos dicuntur, sic & ἕτερος in hac significatione. Aristot. Ethic. 3, ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, alia aliis. Idem Polit. 7, διαφέροντες ἕτεροι τῶν ἄλλων ὅσον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας ἡγούμεθα τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, tantum alii ab aliis distantes, tanto alii aliis superiores. In hoc autem Thucydidis lib. 2, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν, videtur ἕτεροι superfluum esse, Omnibus accidit qui aliis imperare studuerunt. Dicitur & ἑτέρ' ἄττα sicut ... docet B... d. pag. 967. Sic apud Luc. Sol. νῦν δ' ἑ... ἐπειδ' ... ei δοκεῖ. Pertinet huc ET Ἑτέραν ..., subaud. ὁδὸν, pro Aliò se couertere, seu, vt ex Cicerone exponunt, Aliò iter conuertere: ex Ouid. Cœptum iter dimittere: ex Virg. Mutare iter, Mutare viam: ex Lucretio Commutare viam retróque reuerti. Luc in Timone καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέποντα. Synes. ὡς δὲ οὐ προὐχώρει ταύτῃ τὸ πρᾶγμα τῶν προσηκόντων, ἑτέραν ἐτράπετο, id est (Budæo interprete) Quum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei instituit, (vt Terent. in Andria, ... on successit, alia aggrediamur via.) Pro quo idem Synes. dicit τὴν ἐπὶ θάτερα τρέπεσθαι. & Polyb. τὴν ἐναντίαν ὁδὸν προβαίνεσθαι. Coniungitur interdum cum ... ὕτος. Æschines contra Ctes. ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους, totidem. paulo antè verò dixerat, ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείους ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Isocr. Paneg. τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, totidem mensium stipendio. dixerat autem antea, ὀκτὼ μνᾶς ταῖς ἑαυτῶν ... παισὶ ἔθρεψαν. Ἕτερος, vt Alius apud Latinos, capitur etiā pro Diuersus: oppositum habens ὁ αὐτὸς, id est Idem. Plato lib. 1 De rep. τοῦτο φαμὲν ἑκάστην τῶν τεχνῶν ἑτέραν εἶναι τῷ ἑτέραν δύναμιν ἔχειν, Aliam esse. vt Quintilianus dicit, Quanto alius fuit ille infelicissimi iuuenis affectus? Aristot. Ethic. 10, τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει, ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, quæ enim specie alia seu diuersa sunt. id est διαφέροντα, vt ibidem dicit. In qua significatione cum genitiuo interdum construitur, exponiturque Alius ab, Diuersus ab. Aristoteles De mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, elementum aliud à quatuor illis. Idem Ethic. 9, φίλαυτος μάλιστα ἂν εἴη ὁ ἐπιεικὴς καθ' ἕτερον εἶδος τοῦ ὀνειδιζομένου, id est (Budæo interprete) diuersa specie atque is ... ui vitio vertitur. Plato De republica, ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, ... ersum seu alienum à vero. ἕτερα ἀλλήλων, diuersa inter... Plut. De amore frat. loquens de Græcis sui tempori... ἕτεροι τῶν πρότερον γινόμενοι, μόνῳ δὲ μένειν οἱ αὐτοὶ τῷ μισεῖν ἀλ... λους, (vbi ἕτεροι & οἱ αὐτοὶ sibi sunt opposita) multum ... ati ab illis qui priscis tēporibus vixerunt, Alii atque illi.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, Diuersitas. Est vocabulum philosophicum. Quomodo autem à διαφο... fferat, docet Aristot. Metaph. lib. 9. Plutarch. De ani... μετέχειν ἑτερότητος καὶ ταυτότητος, id est (Turnebo interprete) Quòd illarum vtraque diuersi & eiusdem vendicatione teneatur. Apud eundem in Numa, ἑτερότης καὶ διαφορὰ exponitur Factio & simultas.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, A... riusmodi, N... ... BG... Synes. τὸ δὲ ἑτεροῖον ἐστιν, hoc autem longe aliter se habet. Aristot. ἑτ... ἄμικτα, vocat quatuor elementa, De mundo 221. VNDE Ἑτεροίως, Alio & diuerso modo. ἄλλως πως. Hesych. ET Ἑτεροιόω, ῶ, F. ώσω, Alium atque alium facio, ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλω, vt Ammon. exponit. Altero. (vt Ouid. Fast. 1, Ille suam faciem transformat & alterat arte) Et in pass. ἑτεροιοῦσθαι, Alium atque alium fieri, vt Budæus interp. Philo De vita Mosis lib. 1, loquens de aqua fluuiali, ὅσον αὖ δευσάμενος ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέης, ... καὶ τὴν δύναμιν ἑτεροιωθεῖσαν ... πάντη, id est (Turnebo interprete) Ac præter colorem etiam potestate prorsus degenerabit. A QVO Ἑτεροίωσις, εως, ἡ, Alteratio. id est (vt Bud. exponit) Quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt: ... ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή: ἀλλοίωσις autem, πρὸς ἑτέρας ὑπολήψεις ... , vt Eustath. & Ammon. distinguunt. ET C. Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, Qui alteratus non est, Qui alterari nequit, In aliam atque aliam conuersionis speciem non mutabilis. Aristot. De mundo.

Ἑτερώνιος, ου, ὁ, ad formam possessiuorum factum ab ἑτέρων genitiuo plurali τοῦ ἕτερος: sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἐτύμων ἐτυμώνιος. Eustath.

Ἑτέρῃ, Alia via, Alia ratione, Alio modo. vt ἑκάτέρῃ. ET Ἑτέρηφι, paragoge poetica, pro eodem: seu ἑτέρας. Lust. ex Hesiodo.

Ἑτεράκις, Vtraque vice. v. l. ex Xen. sed perperam pro ἑκατεράκις. Erit autem ἑτεράκις, Altera vice.

Ἑτέρωθεν, Altera ex parte, Ex aduersa parte. Il. α, Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε. Iliad. σ, ... ἐπὶ ... ... λειβων.

H Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco. ἀλλαχοῦ. Plut. ... ἑτέρωθι τῆς γνώμης ... ... Galenus id Glauc. lib. 1, ... Construitur etiam cū genitiuo: vt ... apud Aristid. Alibi ... Luc. ἑτέρωθι δὲ τῆς ... ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, In alia seu etiam altera parte.

Ἑτέρως, Alio modo, Aliter. Od. β, Νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες, At secus dii nunc verterunt. Aristophanes, ἑτέρως τρέπεσθαι, secus verti seu euenire. Philo De mundo, τὸ δὲ φανερῶς καὶ τυπώσας, ποτὲ μὲν οἰκείως, ποτὲ δὲ ὡς ἑτέρως διέθηκε τὴν [illegible], interdum quodam alio modo afficit. A

Ἑτέρωσε, Alteram in partem, Aliò. Odyss. π, Ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλ' ὄμματα. Il. ψ, ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθείς.

ET Ἑτερόσε pro eodem in v.l.

Ἑτερόω, ῶ, F. ώσω, Altero. v.l. VNDE Ἑτέρωσις, εως, ἡ, Alteratio. ibidem. B

C. Μηδέτερος, ET Οὐδέτερος, SEV Οὐθέτερος, teste Eustath. (pro quibus diuisa voce οὐδὲ ἕτερον & μηδὲ ἕτερον dixisse Thucydidem suprà ostendi) Neuter. Plato, ἐμοὶ μὲν τούτων δοκεῖ μηδέτερα ποιεῖν, neutrum horum. Idem Philebo, τὸ μὲν χρυσὸν τὸ δ' ἄργυρον, τρίτον δὲ μηδέτερα τούτων. Et in fœminino apud Aristotelem Ethicῶν 6, αἱρεταὶ δὲ οὖσαι ἑκατέραι, καὶ εἰ μὴ ποιοῦσι μηδὲν μηδετέρα αὐτῶν. Plato De republica 2, οἷς οἱ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πιστευτέον, Quibus vel de vtroque vel de neutro credendum. Οὐδέτερα ὀνόματα & ῥήματα grammaticis Græcis dicuntur sicut Latinis nomina neutra seu neutralia, illa quæ nec masculina nec fœminina, & verba quæ nec actiua nec passiua sunt. HINC Μηδετέρως, ET Οὐδετέρως, Neutro modo. Item neutro genere, apud grammaticos. Athenæus libro 15, οὐχὶ δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος. ET Μηδετέρωσε, SIVE Οὐδετέρωσε, Neutrò, Neutrā in partem. Il. ξ, Οὐδ' ἄρα τι προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, nec in vnā nec in alterā partem voluitur. Quædā tamē exemplaria [illegible] diuisim habent οὐδ' ἑτέρωσε. At Eustathius priorem scripturam agnōscit. Thucydides lib. 4, μήτε σπηδμισγομένοις μηδετέροις μηδετέρωσε, Neutrósque cum alteris vltro citróque [illegible]. ET Οὐδετέρωθεν, Neutra ex parte, Galenus libro 2 ad Glauconem. ET C. Αὐτοουδέτερον, Per se neutrum, Absolutè neutrum. vocabulum grammaticum. C D

C. Μετεξέτεροι Quidam, Nonnulli, idem quod ἔνιοι, vt Hesychius [illegible], οἱ δὲ μετεξέτεροι αὐτῶν, οἱ μὲν [illegible] κύνας, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον ἐτράποντο. Idem, μετεξέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dii. Apud eundem reperitur & fœmininum μετεξέτεραι, Nonnullæ. Nicander apud Athenæū lib. 2, — λόπιμον κάρυον τε Εὐβοέες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο. Vsus est & Arrianus hoc vocabulo, lib. 6, ὡς μετεξέτεροι ἀνέγραψαν. E

¶ Ἅτερος, ου, ὁ, Doricè pro ἕτερος, sicut τράπω pro τρέπω & πιάζω pro πιέζω iidem dicunt: vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος, (vnde & primam syllabam producit) teste Eustathio. Fœmininum EST Ἡ τέρα ET Θἠτέρα: quæ genitiuo & accusatiuo casu hac contractione seruata non proferuntur, vt idem Eustathius docet. Neutrum EST Θάτερον. A quo θατέρου & θατέρῳ in singulari, & θάτερα in plurali in vsu sunt. at θατέροις solœcismum habet, vt ex Pausania docet Eustathius. Sed & Chrysippus ἐσχάτως βαρβαρίσαι ab eodem Pausania traditur eo quòd τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων dixerit. Hæc ex grammaticis quantum ad casuum inflexionem attinet. nunc exempla proferenda sunt. Plutarchus De Socrat. loquens de duobus Archiæ famulis, ἐπυνθάνετο τῶν ὑπηρετῶν ὅ,τι βούλοιντο. λέγει δ' ἅτερος, Ἀρχίας καὶ Φίλιππος ἔπεμψαν ἡμᾶς. Sophocles Aiace, εἴ τε μὴ σὺ φῄς, Εἶθ' ἅτερος στρατηγὸς, Siue tu Menelae non permittis, siue alter Græcorum dux Agamemnon. Aristoteles De mundo, μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, ad Isthmum vsque alterū. Aristophanes, θατέρῳ τῷ βλέποντι ὀφθαλμῷ, altero oculo. Plato De legibus, θάτερον δυοῖν, duorum alterum. Et apud Suidam, καὶ τούτων ἅτερος τῶν ἀνδρῶν. Item, ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἅτερος τῶν περὶ βεων. Aristoteles Metaphysicῶν 11, καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θατέρῳ πρὸς θάτερον μηδὲν, nihil alteri cum altero. Et in 2 De partibus, ἵνα ἰσάζῃ τῇ θατέρου ὑπερβολῇ θάτερον. Idem De mundo, ἐπὶ θάτερον δὲ κέρας πάλιν εὐρυνόμενα, ad alterum verò cornu rursum amplificatur. Idem ibidem, κατὰ θάτερον πλατύνεσθαι, in alteram partem dilatari. τὸ γὰρ παρὰ θάτερον ἁμαρτεῖν, πάντως οὐ ποιῆσαι, nam vt in altero pecces. Θάτερα plurali numero sæpe vsurpatur pro singulari. Plato τελέως οὖν ὄντων ἡμῖν τῶν ξένων βούλει, τίθει (κάλλιον ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα) τὸ μὲν [illegible] ὄντα δ' ἄργυρον. τρίτον δὲ, μηδέτερα τούτων. Quibus su[illegible], τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἐάν ἡμῖν ὅπως θάτερα γένοιτ' αὖ [illegible], ἢ ἄργυρος; Inde ἐπὶ θάτερα, In diuersum, In alteram partem. Plato Protagora, ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα [illegible]λλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος, ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus: seu, Hinc & hinc. Aristoteles, ἐπὶ θάτερα καθήκει μεταξὺ τοῦ πνεύμονος. Synesius, τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. Thucydides libro 1, ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, in alteram partem. Herodianus lib. 3, τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις φιλίαν, τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα γνῶσιν Ἀλβίνου, orientalibus amicitiam cum Albino, iis verò qui ab altera parte erant, notitiam. Xenophon Hellenicῶν 3, cum genitiuo dixit, τἀπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο, ab altera parte fluuii: seu vltra fluuium. Pro quo idem Xenophon alibi solutè dixit, ἐπὶ τὰ ἕτερα πόλεως, vt in ἕτερος annotaui. Dicitur & ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, sicut ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra & vltra. Bud. F G H

ΕΤΙ, Adhuc, Etiam nunc. Thucydides libro 2, καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, & quum, Pythodoro duo menses adhuc superessent summi magistratus. Ad verbum, Duos adhuc menses fungente magistratu. Idem in 7, ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. Vbi καὶ non iungo cum ἔτι. Bion initio cuiusdam idyllii, Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων. qui adhuc erat puer (licet Naso aliter vsus sit hoc aduerbio, de ætate itidem loquens, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer) Opponuntur verò ἔτι & ἤδη, à Luciano in Lex. ἤδη μὲν ἀγλευκής, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Itidem in hac Philostrati epistola, quæ tota paucis hisce continetur verbis, ἔπεμψά σοι σῦκα νέαρά· θαυμάζοις δ' ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc esse, vel iam esse. Intelligit autem (vt opinor) Mireris adhuc esse, si sint anni antecedentis: mireris iam esse, si sint huius anni. nam vtrumuis sit, νέαρὰ fuerint, habita ratione temporis quo reperiuntur. vt si niuem aliquam vocemus quæ æstate reperitur. At Naso in loco quem modò attuli, Latinarum vocum vsum immutasse videtur, O nec adhuc iuuenis, nec iam puer. pro Qui ætate es media inter iuuenilem & puerilem, Qui nec iam es iuuenis, nec adhuc es puer. id est, Et nondum es iuuenis, & non amplius es puer, οὔτε νεανίσκος ἤδη, οὔτε παῖς ἔτι. Sed Adhuc dixit hîc pro Ad hunc vsque diem, vt sæpe accipitur, licet in paulo diuersis loquendi generibus. Alibi verò Adhuc & ipse dixit pro ἔτι, de ætate itidem loquens, Seu caperis primis & adhuc crescentibus annis. Scholiastes Sophoclis annotat ἔτι idem esse quod ἀκμὴν, quum dicitur, ἔτι νέος ἐστὶ, & ἔτι ποιῶ τόδε. Cicero hæc Platonis in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης interpretatur, Adolescens etiam nunc ô Phædre Isocrates est. ‖ Ἐπὶ ἔτι, pro Vsque adhuc, Ad hunc vsque diem, Budæus ex Platone. Addit verò & ἔτι καὶ νῦν pro Adhuc, ex Gaza apud Ciceronem De senectute. In vulgatis lexicis, ἔτι μὴν pro Huc vsque, Adhuc. & ἕως ἔτι pro Huc vsque, ex Æschine.

Ἔτι, Amplius, Præterea. Demosthenes Philippicῶν 1, τί πρὸς τούτοις ἔτι; Lucianus in Hermot. pag. 117, ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν; Sæpe verò cum οὐκ, vt Latinè Non amplius, Non iam. Thucydides 7, οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. Lucianus in Piscatore, pag. 80, οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. Idem in Hermotimo pag. 117, οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ ἑτέρῳ εὕροις αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσας. Ibidem verò & præcedente ἤδη, quod otiosum videri potest, καὶ ἡμεῖς εἶναι εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους [illegible]. Sed & ipse Homerus sic vtitur, vt Odyss. λ, — [illegible] οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί. Et Odyss. ι, σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς. SED Οὐκέτι scribitur etiam coniunctim, SICVT Μηκέτι. Il. β, v. 261, Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. perinde

acti dixisset (inquit Eust.) ἐὰν μὴ τόδε πίνοιτο, μηκέτι ζαίω. Demosthenes, καὶ μηκέτι τῆς συμβουλῶν, ἀλλὰ τῆς κολακεύειν ἑτέροις βουλομένων ἐξέτασις ἔω. ‖ Nonnunquam autem οὐκ ἔτι siue οὐκέτι sonat Non item. ‖ At per particul... m Iam non solum in præcedentibus exemplis & ... alibus: verumetiam in aliis redditur. Alicubi vero ... per Iam inde. vt cap. 1 Euang. Lucæ, καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. id est Iam inde ab vtero matris suæ. Lubenter enim hanc interpretationem admitto & vt sensui loci conuenientem, & vt quam reddat verisimilem. COMPOS. Ἐξέτι, quo vtitur Homerus Iliad. ι, v. 106, Ἐξέτι τοῦ ὅτε διογενὲς Βρισηΐδα κούρην Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας. nam & hic accipio ἐξέτι τοῦ (siue ἐξ ἔτι τοῦ: vtroque enim modo scribitur) pro Iam inde, Ex eo tempore. (Quod Homericum imitatus Gregorius dixit in Carm. Ἐξέτι τοῦ ὅτε μοι τι κρέων ἐπεμόρξατο πενίην Γενέτης) Sed & simplex ἔτι pro Iam inde, alibi obseruasse mihi videor. Item quod dicitur à Latinis Iam vero, id Demostheni esse ἔτι τοίνυν putat Budæus, exponens tamen & alio modo, videlicet Atque etiam, pag. 917. ‖ Ἔτι non solum per Præterea, sed & per Etiam, seu Quinetiam, vel Insuper, verti potest aliquando. Homerus certè ἠδ' ἔτι dixit pro Atque etiam, Iliad. α, v. 96, Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει. At Il. ι, v. 105 addidit & καί, Οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Demosthenes ἔτι τοίνυν pro Atque etiam, (sicut & pro Iam verò, vt antè dictum fuit) Et ἔτι μὴν, in vulgatis lexicis itidem pro Etiam, vel Præterea. Dicitur & ἔτι δέ (VEL Ἔτιδέ, vt alicubi scribitur) pro Quinetiam, Insuper. Plato in Phædro, δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως, ἔτι δὲ ἤθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι. vbi Cicero interpretatur Præterea. vide pag. 6 mei lexici Ciceroniani. (Sed paulo pòst habetur, ἔτι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα: vbi vertit Cicero, Aut si his contentus non fuerit) At ex Plutarcho affertur ἔτι δὲ μᾶλλον pro Sed magis etiam, non vacante videlicet particula δέ. Suspicor autem hoc ipsum Latinum Etiam ab ἔτι hanc signif. habente sumptum esse. nam dici Etiam quasi Et iam, nullo modo mihi fit verisimile.

Ἔτι de futuro tempore, pro Posthac, In posterum. Cuius significationis aptissimum exemplum esse puto hunc versum Odyss. α & ε, Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. At scholiastes Euripidis annotat ἔτι de futuro tempore in isto etiam Euripidis versu, vbi alioqui præsenti iungitur, in Medea, Θάρσει· κρατεῖς τι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Sed illi minimè subscribo, quum sumi possit in ea significatione quam primam illi dedi. Ex Aristoph. autem affertur pro Posthac, in Ranis, ἔσῃς ἔτ' οἰμώξεται.

Ἔτι interdum vacat. vt Odysseæ ω, εἰ μ' ἔτι γνοίη. Sic & apud Sophoclem, παρέλκει annotatur non vno in loco. Alicubi verò & apud Aristophanem: putatúrque Atticus esse hic istius particulæ vsus. Apud Hesiodum abundat & post οὐκ, dicitúrque οὐκ ἔτι pro οὐκ solo: vbi canit, — Διδυμάονε γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔτ' ὁμὰ φρονέοντε. Sed & in plerisque aliorum poetarum locis οὐκ ἔτι pro οὐκ obseruaui. Apud Homerum autem geminatur etiam hæc particula in vno eodémque orationis membro, Odysseæ λ, — σὺ γὰρ ἔτ' ἄλλον Φράζεο τοῦδ' ἔτι μοι κρατερώτερον ἔσσεσθ' ἄεθλον. vbi vacare posterior censetur.

DE Οὐκέτι, ET Μηκέτι, ET Ἐξέτι dictum est in præcedentibus. AT Εἰσέτι (pro quo & εἰς ἔτι scribitur) interdum præpositionem otiosam habere videtur: vt apud Lucianum, εἰσέτι καὶ νῦν, seu εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum verò dicitur pro Adhuc in posterum, Vel In posterum quoque. Plutarchus in Apophth. εἰ γὰρ τήμερον, ἔτι ... καὶ αὔριον ἔσεσθαι καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Vbi tamen vulg... ...atur Vlterius.

ἜΤΟΣ

...ους, τό, Annus. Thucydides 2, καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε. Et libro 3, καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε. Ex eodem, ἔτη δὲ τριακόσια ἐστὶν ἐξ οὗ ..., trecenti sunt anni ex quo venit. Idem libro 1, ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, Gesta sunt annis nonaginta, Per annos nonaginta, Spatio annorum nonaginta. Et in datiuo apud eundem, ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ὀγδοηκοστῷ ἀναστάντες. Idem verò libro primo datiuum sine præpositione cum participio iunxit, Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, Quum tertium iam annum obsiderentur. Vel (eodem sensu) Quum iam triennium obsiderentur. (vt apud Platonem quidam ἔτει ἐνάτῳ interpretatur Nouennio) Sed malo (vt alii) Tertio quàm obsideri cœpti sunt anno. Interdum verò per accusatiuum. vt Demosthenes, ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ἡμῖν ἐν Θρᾴκῃ τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτὶ, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, pro eo quod est, Tertio aut quarto abhinc anno. Afferunt tamen vulgata lexica ex eodem τρίτον ἔτος τουτὶ, & interpretatur Hoc triennio. At τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, Plat. pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut sculpta, Budæo interprete. Vtuntur aliquando & genitiuo: vt Plato Symposio, οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν; pro Iam à multis annis. ‖ Quum verò de annis ætatis agitur, aut per accusatiuum dicunt, γεγονώς, vel βιούς, seu βιώσας τεσσαράκοντα ἔτη, (vt Isocrates Panathenaico, γεγονὼς μὲν ἔτη τετταράκοντα πρὸς τοῖς ἑκατόν: & ἐνενήκοντα ἔτη γεγεννημένον, Plutarch.) Et cum βιούς, Æschines in Ctesiphontem, ἔτη βιοὺς ἐνενήκοντα καὶ πέντε, ἐτελεύτησεν) vel ἄν τεσσαράκοντα ἐτῶν. Sed substantiuum verbum sæpe omittitur. vt Plutarchus, Μασανάσσην δ' ἱστορεῖ Πολύβιος ἐνενήκοντα ἐτῶν ἀποθανεῖν. Sic in quodam lepido Gnathænæ dicto Apud Athenæum lib. 13, μήτρος γε ὃς τοσούτων ἐτῶν (vbi tamen malim ὡς legere.) Dicitur cum eodē verbo εἰμὶ & ... constructione: vt ἔτη ἤδη οὔσης ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα, At... ... 4. Et περὶ ἔτη ... ἐνενήκοντα, Lucianus in Macr. Dici... ... ræterea al quis ἐπιβεβηκέναι τριακοστοῦ ἔτους, vel εἰκοστοῦ, aut aliis, pro Attigisse annum tricesimum, vel ingressus esse an... m tricesimum. Sic Herodianus lib. 5, ὁ δ' Ἀλέξιανος ... ... Apud Xenophontem autem Pædiæ 1, pag. 4, dicuntur τὰ δέκα ἔτη διατελέσαι, qui decem annos (seu potius decimum annum, Latinorum more) exegerunt.

‖ Quum verò Quotannis significare volunt, dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ... ed & ... x Herodoto pro eodem. Item αἱ δι' ἔτους θυσίαι Aristid... a... crificia qu... quotannis fiunt, Sacrificia annua. At verò παρ' ἔτος sign. Alternis annis.

Ἔτος quum annum significet, eandémque significationem habeat ἐνιαυτός, meritò aliquis miretur quod Aristophanes dicit, videlicet ἐτῶν ἐνιαυτούς: sed Eustathius scribit ἐνιαυτὸν interdum significare χρόνον διατεταγμένον ἔχοντα, non autem σύντομον. Vide plura apud eundem.

Ab ἔτος composita, quum de ætate dicuntur ... vt homo ἐννεαέτης: at quum de tempore simpliciter, βαρυνεται, ἐννεάετες, ex Suida annotatur. Idem tamē Suidas ex Aristophane citat ἐξέτει σοι παυλίσαντι πείθομαι, dicens Atticè accentum in penultima collocari.

C. Ἀμφιέτες, VEL Ἀμφιετεί aduerbium, Quotannis. ad verbum quasi Circumannuatim. Suidas ἀμφιέτει habet παροξυτόνως & exponit ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Budæus habet Ἀμφιέτες, quod & in vulgatis lexicis legitur.

VNDE Ἀμφιετέω, Quotannis sacrifico, vel Per totum annum sacrifico. Etymologistes. ET Ἀμφιετίζεσθαι passiua voce (ab actiuo ἀμφιετίζειν) Quotannis recurrere, & quasi in orbem redire. ad verbum sonat Circumannuari. Eustathius exponit κατ' ἔτος περιέρχεσθαι: sed format ἀμφιετεί aduerbium ab hoc verbo: quum multo magis sit rationi consentaneum, ab ἀμφιετεί aduerbio formare verbum ἀμφιετίζεσθαι, & hæc formatio possit aliorum multorum exemplo confirmari.

Ἀμφιετάζομαι, Idem quod ἀμφιετίζομαι. Nam quod Eustathius dicit verbo ἀμφιετίζεσθαι significari, id, secundum Hesychium & Etymologisten, significat verbum ἀμφιετάζομαι. Nisi fortè aut apud hos aut apud illum librariorum est error. Certè mihi magis placet ἀμφιετίζεσθαι. Sciendum est autem apud Hesychium corruptum esse περιεχομένας pro περιερχομένας, vbi habetur ἀμφιεταζομένας, τὰς κατ' ἐνιαυτὸν περιερχομένας.

C.Αὐτόετες, Eodem anno. Odysseæ γ, — ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ A
Αὐτόετες οἰχνεῦσαι, id est τῷ αὐτῷ ἔτει, vt vulgò exponitur.
Eustathius tamen vult esse pro δι' ὅλου ἔτους, id est Per
totum annum. Dicam autem de hac expositione & in-
frà, in Αὐτοδεκαέτω. HINC Αὐτοετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ,
vt αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marcescit. Theophra-
stus, πεύκη δὲ καὶ ἐλάτη ἀποκοπεῖσαι, αὐτοετεῖς αὐαίνονται. eo-
dem ipso anno marcescunt, quo videlicet amputatæ
fuerint. Et, τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, Partim
anno primo, partim secundo oritur, Gaza interprete.
Pollux τὰ ἐνιαύσια vocari etiam tradit αὐτοετῆ. ITEM B
Αὐτίτης οἶνος pro αὐτοετίτης, (si Galeno credimus apud Hip
pocratem) Vinum quod est eiusdem anni, [quo bibi-
tur videlicet,] Vinum hornũ. Sed à Polluce αὐτίτης οἶνος
exponitur ὁ ἐπιχώριος: idémque Suidas αὐθιγενῆ expo-
nit, (pro quo malè in quibusdam editionibus αὐτιγενῆ)
vt sit Vinum vernaculum. Sed quidam exposuerunt
etiam ὁ ἀμιγὴς καὶ αὐτὸν παραχύματος: pro quibus habet
Erotianus ὁ ἀπαράχυτος. Sequendo autem hãc alteram
expositionẽ, ab ἔτος deductũ hoc vocabulũ non fuerit.
C.Δεκαετὴς, έος ὁ καὶ ἡ, Decennis, Decennalis. vt δεκαετὴς
πόλεμος. HINC Δεκαετία, Decennium. AT
verò Αὐτοδεκαετῶν apud Thucydidem non est ex pr[o]-
nomine, & nomine, δεκαετῶν (genitiuo plurali à δ[εκ]αε-
τής) compositum. exponitur enim ὁλοκλήρων δέκ[α] ἐτῶν,
id est solidis de[ce]m annis. Atque vt minus h[u]ic pro-
nominis vsum [illegible] facit illud αὐτόετες qu[o]d ab Eu-
stathio exponi δι' ὅ[λ]ου ἔτους modò dictum [fu]it. hanc e-
nim sequendo expo[si]tionem, idem [illegible] it vtrobique
pronominis vsus. Inu[e]nitur aute[m illegible] genitiuus αὐτο-
δεκαετῶν apud Thucyd. lib. 6, p. 172. Pro Δεκαετὴς verò D
dicitur ET Δεκέτης.
C.Διετὴς [illegible] mus, Duorum annorum. Geopon.
διετεῖς δὲ γενομένους τοὺς μόσχους ἐκτέμνειν οὐ χρή. id est (vt Varro ha
bet) Castrare non oportet ante bimatum. Aristoteles
de gener. animalium lib. 4, διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων
ἐστί. Plinius lib. 8, cap. 10, de partu elephantorum, Decem
annis [illegible] vulgus existimat: Aristoteles
[bie]nnio. Et διετὲς, neutro genere, Bimatus, Spatium
duorum annorum. Æschines, ὅσοι ἐπὶ [illegible] ἡβῶσι, qui
supra biennium sunt puberes, Qui biennium agunt E
supra pubertatem, Qui sextum decimum annum at-
tingunt, vt exponunt vulgata lexica. Aristoteles De hi
storia animalium lib. 3, ἀποβάλλει δὲ τὰ κέρατα μόνον ἔλα-
φος κατ' ἔτος, ἀρξάμενος ἀπὸ διετοῦς. VNDE Διετία,
ας, ἡ, Biennium. ET c.2. Ἐπιδιετὴς, Qui biennium ex-
cessit, Qui supra biennium est.
C.Δωδεκαετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Qui duodecim annorum est.
C.Ἑβδομηκονταέτης ET Ἑβδομηκοντούτης, Septuagenarius,
Qui septuaginta annorum est. SIC Εἰκοσαετὴς &
Εἰκοσέτης, Qui viginti annorum est. εἰκοσαετὴς ἑταιρεία, F
viginti annorum amicitia. εἰκοσαετὴς χρόνος, tempus vi-
ginti annorum. SIC Ἑκκαιδεκαέτης ET Ἑκκαιδε-
κέτης, Qui sexdecim annorum est. ITEM Ἐνναετὴς,
Nouennis. Et ἐννάετες, Per nouem annos. Hesiodus, Ἐν-
νάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται, nouennio. PRO QVO
Εἰνάετες etiam dicitur, Odysseæ ξ, εἰνάετες πολεμίζομεν, Per
nouem annos. SED ET Ἐνναέτις, ιδος, fœmin. ge-
nere dicitur, id est Nouennis, Quæ nouem annorum
est, Nouem annos nata. Epigramm. lib. 3, κούρην αἱμύ-
λον ἐνναέτιν. ITEM Ἐνενηκονταέτης ET Ἐνενηκοντού- G
της, Qui nonaginta [a]nnorum est, Nonagenarius.
ITEM Ἑξαετὴς, Qui sex annorum est. Et Ἑξάετες ad-
uerbialiter, Sexen[n]io, ex Homero. VNDE Ἑξαε-
τία, ας, ἡ, Sexenni[u]m. Pro ἑξαέτης verò dicitur ET Ἑξέ-
της, Sexennis. [A]ristophanes, ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πειθό-
μενος. Apud P[l]atonem autem lib. 7 De legibus pag. 278,
de pueris lo[qu]entem, τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταε-
τεῖ καὶ ἑξέτει ἤθει ψυχῆς τῶν παιδίων, δέον ἂν εἴη τούτων, Budæo
legendum videtur ἑξαετεῖ. Cuius FOEM. Ἑξέτις, ιδος,
Sex anno[rum] nata. Plato lib. 7 De leg. 276, μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ
τὴν ἑξέτιν, διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων. (vbi B. legẽ- H
dũ videtur ἑξέτιν vel ἑξαετῆ, pro ἑξέτη) Cæterùm Eust. à
recentioribus Atticis fœmininum genus ετις, ιδος, hu-
iusmodi ab ἔτος compositorum vsurpari annotat, ci-
tans adespoton hoc, τριακοντούτιδες σπονδαί. Sed ea fiunt
a illis masculinis quæ ad normam nominum primæ
[dec]linationis inflectuntur. Qua de re in fine horum
compositorum admonebo. ITEM Ἑξηκονταετὴς,
[Sexag]enarius, Qui sexaginta annorum est. ET Ἑπτα-
έτης, Qui septẽ annorũ est, Septennis. Vnde ἑπτάετες ad-
uerb. Septennio seu Septennium: Od. ξ, Ἔνθα δ' ἑπτάετες
μένον. HINC Ἑπταετία, ας, ἡ, Septẽniũ. Pro ἑπταέτης verò
dicitur ET Ἑπτέτης, Septennis, Qui septem annorum
est. A quo FOEM. Ἑπτέτις, Quæ septem annorum est.
ITEM Ἑπτακαιδεκέτης, Qui septendecim annorum est.
ET Μυριέτης, Qui decies mille (seu infinitorum) anno-
rum est. vt μυριέτης βίος, Vita longæua, Vita annosa.
ET Ὀγδοηκονταέτης SEV Ὀγδοηκοντούτης, Qui octuagin
ta annorum est, Octuagenarius. ITEM Οἰέτης, Æ-
qualis, Eiusdem ætatis, Qui idem annorum spatium
compleuit. Il. β, [ἵπποις] Ὄτριχας οἰέτεας, id est ὁμοέτεας,
seu ὁμοχρόνους seu ὁμήλικας: vt sit syncope ex ὁμοῦ & ἔτος,
exempto μου, & inserto ι metri causa. Sunt tamen qui
ab ἔτης quoque deriuatum hoc vocabulum existiment.
ITEM Ὀκταέτης, Qui octo annorũ est. A quo FOEM.
Ὀκταέτις. ITEM Ὀλιγοέτης, Qui paucorum annorũ
est: VNDE Ὀλιγοετία, ας, ἡ, Paucitas annorũ. ITEM
Πενταέτης, siue Πενταετὴς, Qui quinque annorum est. vt
πενταετεῖς σπονδαὶ, fœdera quinquennalia, apud Thucy-
didem. Et πεντάετες aduerbialiter, Quinquennio, seu
Quinquennium. VNDE Πενταετία, ας, ἡ, Quinquen-
nium. Pro πενταέτης verò dicitur ET Πεντέτης. vnde
πεντέτεις σπονδαὶ apud Aristophanem, Fœdera quinque
annorum. ITEM Πεντηκονταετὴς ET Πεντηκοντούτης,
Quinquagenarius, Qui quinquaginta annorum est.
Plato De leg. πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, Quinquaginta an-
norum fœdera. Fœmininũ à πεντηκονταέτης EST Πεν-
τηκονταέτις. Thuc. πεντηκονταετίδων σπονδῶν, fœderũ quin-
quaginta annorum. Ab eodem est ET Πεντηκονταε-
τία, Quinquaginta anni. Thuc. ITEM Πολυετὴς, Qui
multorum annorum est, Annosus. A quo EST Πολυε
τία, ας, ἡ, Multitudo annorum, Annositas. ET Πολυετέω,
Multorum annorum sum, In multos annos duro. Vn-
de πολυετεῖ in vulg. lex. Asseruatur in multos annos.
ITEM Τεσσαρακονταέτης ET Τεσσαρακοντούτης, Qui qua-
draginta annorum est, Quadragenarius. ITEM Τε-
τραετὴς, Qui quatuor annorum est, Quadrimus. τετραετὴς
χρόνος, Tempus quatuor annorum, Quadriennium. He-
rodot. A quo EST Τετραετία, ας, ἡ, Quadriennium.
ITEM Τριακονταέτης ET Τριακοντούτης, Qui triginta
annorum est. τριακοντούτεις σπονδαὶ, Fœdera in triginta
annos icta, Fœdera tricẽnalia. A quibus FOEM. Τρια-
κονταέτις ET Τριακοντοῦτις, Quæ triginta annorum est.
Plut. Numa, τριακονταέτις ἁγνεία, Castitas annorum tri-
ginta. In vulg. lex. annotatur τριακοντούτιδας ab Aristo-
phane vocari scorta: indéque ESSE Κατατριακοντουτίσαι,
Cum scortis rem habere. ITEM Τριέτης, Qui trium
annorum est, Triennis. Herodot. τριέτης χρόνος. Et τριετὲς
παιδίον apud Ammon. Puer trimus, seu tres annos na-
tus. At τρίετες aduerbialiter, Triennio, Triennium, Per
spatium trium annorum. Quò pertinet quod ex poeta
Ammon. citat, Ὥς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ. VNDE Τριε-
τία, ας, ἡ, Triennium. ET Τριετίζω, Fut. ίσω, Triennis
sum, Triennium ago. vt τριετίζων μόσχος, Vitulus trimus
seu trium annorum. Annotandum verò hìc quod
ad accentuum diuersitatem in his compositis attinet,
in communi lingua ea acui, diciq; τριετὴς, διετὴς, & eo-
dem modo in cæteris: ab Atticis autem accentum in
penultimam retrahi: nec id solùm, sed ea ipsa secũdum
normam nominum primæ simplicium declinationis
inflecti, dicique δωδεκαέτης, δωδεκ[αέτου], sicut οἰκέτης, οἰκέ-
του. A quibus fœminina in ις, ιδος: [fo]r[m]atur: vt à τρια-
κονταέτης, fit fœm. τριακονταέτις: vnde τ[ρια]κοντούτιδες σπον-
δαὶ apud Eust. Cæterùm retracto accentu in penulti-
mam Atticorũ more, nihilominus ea nomina infle-
cti ad canonẽ primæ contractorum declinationis, o-
stendit ἑξέτει apud Aristoph. quod Suidas quoque a-
gnoscit, & πεντηκοντούτεις σπονδαὶ apud Plat. & similia alia.
C.Αὐτήτης, Hornus, v.l. ex Hipp. (pro αὐτίτης, de quo suprà)

Simile huic composito ΕΣΤ Τῆτες ΕΤ Τῆτα, Hoc anno. quo vocabulo Synes. crebrò vtitur. Aristoph. [illegible] spis, ὅσοις δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. PRO quo Τ[illegible] Τῆδες dicunt Dores, teste Suida. ITEM Σα[illegible] apud Hesychium τὸ ἐπ' ἔτος, Doricè. Pro quo in [illegible] tis lexicis ΕΣΤ Σατές: deducentibus INDE Σατανίο[illegible] ρός. Apud eundem Hesychium est ETIAM Σατές, id est ἐπ' ἔτος. A

C. Ἐπέτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anniuersarius, Annalis, Annũ durans. Budæus ex Theophrasto, φασὶ δὲ οἱ μὲ ἐπέτειον [illegible], οἱ δὲ διαμένειν τὴν ῥίζαν εἰς χρόνον. ‖ Ἐπετείοις ὑμᾶς ὄντας, Suidas exponit ἀμεταβλήτους, ὀλιγοχρόνους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεί, ἀψικόρους: dicens metaphoram sumptam esse ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. VNDE Ἐπετειόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, Vno anno fructificans. in vulgatis lexicis, ex Theophrasto, lib. 1. ET Ἐπετειόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Cuius caulis hyeme moritur. Budæus ex Theophrasto lib. 7, pag. 81. Affert verò & Gazæ interpretationẽ, Qui annuo caule cõstat, etiamsi radices permanent. In vulgatis lexicis exponitur, Qui singulis annis caulem mutat. ET Ἐπετειοφόρος, Qui in singulos annos fructificat, Annuatum fructum ferens. Theophrastus in 1 De causis plantarum, παρὰ μιαν φέρει δὲ ἢ οὐκ ἐπετειοφόρα τῶν δένδρων, τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη. A quo ΕΣΤ Ἐπετειοφορεῖν, In singulos annos fructum ferre. ET Ἐπετειόφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Singulis annis folia mutans. Theophrastus in 7, τὰ δὲ κιχωρειώδη πάντα ἐπετειόφυλλα. Simile τῷ ἐπέτειος (quod ad compositionis formam attinet) ΕΣΤ Μακρέτειος, Qui in longos annos perdurat, Annosus, Longæuus. idem quod μακραίων. B C

C. Ἀμφιετηρίς, ίδος, ἡ, Festum anniuersarium, Festum quod celebratur quotannis. Suidas. ET Δεκαέτηρος, Decennalis. δεκαέτηρος χρόνος, Decennale tempus, Decennium, Plato De legibus 6. P[illegible] quo dicitur ET Δεκέτηρος. vt δεκέτηρος μάχη, Decennalis pugna, Bellum decem annorum. Epigramm. Quibus simile ΕΣΤ Ἐνναέτηρος, Nouennis seu Nouennalis. Hesiodus, βοὸς δ' ἐνναετήρω. ET Εὐετηρία, ας, ἡ, Annuorum prouentuum felicitas, Copiosa ann[illegible] [illegible]riorum redituum exuberantia, Fertilitas. Xenophon Hellenicῶν 5, ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει. Demosthenes contra Philippum 4, τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Item Felix anni successus. Aristoteles De historia animalium 8, ὅταν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις εὐετηρία ᾖ, καὶ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμβαίνει εὐημερεῖν, quum prospere & salubriter hominibus cedit tempus anni, Budæo interprete. Chrysostomus, εἶπεν, εὐετηρίαν, τῶν ἑκάστῳ κακῶν ἐπικειμένων ταχεῖαν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν. ET Ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, Octennium, Octennale tempus, Laertio. ET Πενταέτηρος, Quinquennis, Quinquennalis. Odysseæ ξ, ὑς πενταέτηρος. A quo ΕΣΤ Πενταετηρίς, ίδος, ἡ, Quinquennium. ET Πενταετηρικὸς ἀγών, Quinquennale certamen, Maccabæorum 2, cap. 4. Pro πενταετηρίς autem dicitur ET Πεντετηρίς. Thucydides, πεντετηρίδα ἐποίησαν τὰ Δήλια, Delia festa quinto quoque anno celebrarunt. A quo ΕΣΤ Πεντετηρικός, Quinquennalis, Qui singulis lustris recurrit. Huiusmodi est ET Τετραέτηρος, idem quod τετραέτης, Hesychio. VNDE Τετραετηρίς, ίδος, ἡ, Quadriennium. ET Τετραετηρικός, ὁ, ὁ, Qui quadriennio recurrit. vt τετραετηρικὸς ἀγών, certamen quod quarto quoque anno instituitur. ITEM Τριέτηρος, Triennis, Trimus, Triennalis. Epigramm. VNDE Τριετηρίς, ίδος, ἡ, Spatium trium annorum, Triennium. Latini etiam hac voce vtuntur. Martialis lib. 6, — paruus nec adhuc trieteride plena Regulus. Cicero De natura deorum 3, A quo trieterides co[illegible] [illegible]putantur. ET Τριετηρικός, Triennalis, Trieterícus. Virgilius Æneid. 6, celebrant trieterica Baccho Orgia. id est, quæ tertio quoque anno sumptuosiora annuis eius orgiis agitabantur. D E F G H

Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Annuus. Apollonius Argonauticῶν 1, ἐτήσια χύτλα χέονται. Idem ἐτήσιαι αὖραι. Nonnus μνημοσύνην τελέσκον ἐτήσιον. Thucydid. ἐτήσιοι θυσίαι, annuersaria sacrificia. Idem, ἐπ' ἐτησίῳ θεωρίᾳ, annuo magistratu. Aristoteles in Problemat. βορέαι ἐτήσιοι, Aquilones anniuersarii, seu Aquilones etesiæ, vt Plin. vocat. Naz. τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, anniuersaria celebrant. AT Ἐτησίαι dicuntur venti quidam ann[illegible]rsarii. Aristoteles De mundo, τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνο[illegible] [illegible] γὰρ οἱ νότοι, δυναστεύουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μῖξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων. id est, Ex ventis quidam hyeme pollent, vt austri: quidam æstate, vt ἐτησίαι, (id est anniuersarii) cinnum quendam conficientes septentrionum atque fauoniorum. Vbi tamen Budæus interpretatur non Fauoniorum sed Subsolano[illegible]um: videturque (vt annotant vulgata lexica) legisse εὔρων, sequutus Strabonem qui libro tertio, Venti (inquit) spirant subsolani, id est εὖροι, qui & etesiæ dicuntur. Gellius lib. 2, cap. 22, Addidissem [illegible] eos qui Etesia & Prodromi appellantur, qui certo anni tempore, quum canis oritur, ex alia atque alia cæli parte spirant. Plinius lib. 2, cap. 47, Huius [caniculæ] exortum diebus octo fermè aquilones antecedunt, quos prodromos appellant. post biduum autem exortus, iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos etesias vocant. Idem lib. 18, cap. 34, de aquilone loquens, Mollit sidera æstate media, mutatque nomen & etesias vocatur. Gorræus annotat ἐτησίας esse anniuersarios vent[illegible] qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiant vsque a[illegible] arcturi exortum, hoc e[illegible], vsque ad æstatis finem: [illegible] uos qui antecedant, πρόδρομ[illegible] appellari: eos autem canis ortu dirimi.

C. Διετήσιος, ὁ καὶ ἡ, Per totum annum durans. Thucydides lib. 2, pa[illegible], ἀγῶσι μὲν γε καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν, Ludis & sacrificiis toto anno, ex instituto patrio.

C. Διετίζω, Totum annũ duro, An[illegible]. Budæ[illegible] exponit Peranno; item ex Gaza, Annum solidum traduco. Aristoteles De historia animalium lib. 9, cap. 41, de vespis syluestribus, οὗτοι μὲν οὖν διετίζουσι, καὶ ὁρῶνται τοῦ χειμῶνος ἐκ δρυῶν κοιλομένων ἐκπετόμενοι, seu, vt paulo post addit, ὁρῶν[illegible] [illegible] ὅλου τοῦ χει[illegible], [illegible] differentiam τῶν [illegible]ατῶν, de quibus sequitur, οὐ διετίζο[illegible] [illegible] πάντες [illegible] [illegible]σαν ὅταν χειμὼν ἐπιπέσῃ. Illud autem demonstrans, addit, τοῦ γὰρ χειμῶνος ἀρχομένου μὲν, μωροὶ γίνονται, περὶ τροπὰς δὲ οὐ φαίνονται ὅλως. vt διετίζειν ea dicantur quæ non tantùm verno & æstiuo tempore conspiciuntur, sed etiam autumno & hyeme. Sic idem Aristoteles, οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, lacerti vita annum non transit. nam sequitur statim, λέγεται γὰρ ὑπάμιλλος εἶναι ὁ σαῦρος. Theophrastus De historia plantarum lib. 1, cap. 3, ὅσα δ' ἐπετείκαρπα καὶ ὅσα διετίζει, καθάπερ σέλι[illegible]. Gaza verò alicubi διετίζειν vertit Bimatum complere. quemadmodum nonnulli illud Aristotelis paulo antè citatum, οὐ διετίζουσιν, ἀλλὰ πάντες ἀποθνήσκουσιν, ex Plinio interpretãtur, Vita bimatum non transit. Sed verba illa Aristotelis, de vespis sunt, at Plinii, de crabronibus syluestribus.

ΕΥ͂, Bene, Rectè. Iliad. β, Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω. vbi exponi etiam potest Ritè aptè, cly peum. Sic & Iliadis γ, Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε οἴκαδ' ἀγέσθω. Aristoteles de natura loquens, εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀδόντων μεμηχάνηται. vbi vel itidem Rectè, vel Aptè seu Commodè exponi potest: ad quas significationes extenduntur interdum illæ [illegible]tiam Latinæ particulæ Bene & Rectè. Plutarchus in [illegible] hemistocle, οὐχ ἧττον εὖ τὸν καιρὸν ἢ τὸν τόπον συνιδεῖν. Inte[illegible]dum dicitur εὖ μάλα pro Rectiss[illegible]mè, q. d. Valde rect[illegible]. Opponitur autem κακῶς huic εὖ. sed Thucydides ei [illegible]pposuit & comparat. χεῖρον, lib. 2, εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι. Ex Aristide verò affertur εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, iidem pro L[illegible]ne & malè. Cui simile esse arbitror quod Latini dicun[illegible] Bene vel secus. ‖ Εὖ pro Facilè poni arbitror à Theophr[illegible]sto De plantarum historia lib. 9, μίσγεται δὲ πρὸς τὴν π[illegible], ὅπως εὖ ἐμέσῃ, τὸ τῆς ἐλεβορίνη σάσμα. ‖ Li[illegible] interdum [illegible]t & Latinè Bene, ac Gallicè Bien, idem fere quod ἀκριβῶς, id est Exactè, Planè. Nã vt Hom. dicit εὖ εἰδέναι & pos[illegible] [illegible]ũ cæteri quoque scriptores Græci, sic Lat. interdum Bene nosse, (præsertim tamẽ cum acc. personæ) & Galli scauoir bien.

Nonnunquam verò Sat scire Latini dicunt. Sed tamen in εὖ οἶδ' ὅτι & in εὖ ἴσθι vim illam non retinet, vt apparet ex iis quæ à Budæo traduntur pag. 396. ‖ Εὖ, Feliciter. Il. α, circa principium, Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι. (Vulgata tamē interpretatio est hic quoque, Bene) Sic ζῆν εὖ non dubium est quin ab Aristotele dicatur pro Viuere feliciter, Felicem vitam agere: cum alibi, tum Polit. 7, ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται. Nec verò obscurum est hunc Græci εὖ vsum imitari voluisse Horatiū, q. um cecinit, Si bene qui cœnat, bene viuit: lucet, eamus Quò ducit gula. (Et vicissim Malè pro infeliciter ab eodem poni existimo in hoc versu. Nec vixit male qui natus moriénsque fefellit) Alibi verò Rectè in eadem aut simili significatione dicere videtur, Viuere nec rectè, nec suauiter. In memoriam autem mihi reuocant hi loci alium quendam eiusdem poetæ, in quo cum opinor Græcum καλῶς imitari vel potius exprimere voluisse, (sicut in illis reddidit εὖ) nimirum v. bi scribit, — bene erat non piscibus vrbe petitis, Sed pullo atque hœdo. Et alibi — sic vt mihi nunquam In vita fuerit melius. Sic loquuti sunt alii etiam scriptores Latini. Sed & Pulchrè esse alicui, eodem sensu ab illis quoque dicitur, atque adeo & ab hoc ipso poeta. Talem certè vsum aduerbii καλῶς memini me apud quendam comicum obs[erv]are. ‖ Vt verò ab vno comico ad alium veniam, quid de hoc Philemonis loco dicendum est, in quo εὖ genitiuo iungitur? is est apud Athenæum lib. 13, Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις Ναὶς γὰρ ἡ θύρα ἐστὶ ἀνεῳγμένη. Ego certè postquam diu multùmque hunc locum expendi, nullam inueni aptiorē expositionem quàm Gallicam. ita enim planè ad verbum dicimus, *Je ne suis pas ...*, vel *Je ne suis pas bien de ma personne*, vt Græcè, οὐκ εὖ ἐμαυτοῦ ἔχω. (Sic autem εὖ cum genitiuo iūgitur, posituni cum verbo ἔχω) Cæterùm non sequor vulgatas Athenæi editiones: sed interpunctionem quæ ibi est post τυγχάνεις, pono post ἔχων, vel potius eam in notam i[nterrog]at[ionis] m[u]to. Video a[u]tem & versum ... dum imperfectum esse, & aduerbium aliquod deesse suspicor significans Statim.

Εὐγενής, q. d. Præclarè natus. id est, Nobili loco natus. (nam Bene natus aliud potius sonat) vide in Γίνομαι. Itidem verò εὖ cum δέχομαι, cum ἔχω, cum ποιῶ, cum δρῶ, cū λέγω, cū ἥκω, aliisque multis verbis, vide in vnoquoq; illorum. Volūt porro quidā gramm. εὖ esse à NOM. Εὖς, id est Bonus. vt ἐῢς παῖς Ἰαπετοῖο. vt videlicet sit tanquam à neutro ἐῢ, factā crasi. SED dicitur & Ἠΰς. vt Iliad. β, — ἠΰς τε μέγας τε. Adeo vt illud alterum ἐῢς sint qui contrà ab εὖ deduci putent. Ab ἠΰς autem putantur esse ET genit. ἑῆος in παιδὸς ἑῆος, vt sit ἠΰς, ἠέος, & per metathesin ἑῆος. Alii tamen aliunde deducunt. Vide Eustathium. AT verò ἐάων, id est bonorum (in δωτῆρ ἐάων) sunt qui ab ἐόν potius deriuent.

Εὖγε, Rectè, Rectè sanè. Aduerbium laudantis, & approbantis seu assentientis. Philo De vita Mosis lib. 3, postquam edictum quoddam Mosaicum retulit, illud laudans, subiungit, εὖγε ὦ πάνσοφε· μόνος ἀμιγεῖς ἠκρατισμένος σοφίας· τὸ κατ᾽ ἐξοχὴν ...ῖον τὸ ὁμοιοῦν ...ς. Lucianus pag. 46, εὖγε, οὕτω ποίει. Et ibidem, εὖγε ἀξία ταῦτα ... Scio tamen neque hic neque illic distingui post εὖγε in vulgatis editionibu[s]: sed ego ex aliis locis distinguendum esse colligo. I[t]am εὖγε pro loco significat quod Gallicè dicimus, *C'est bien faict*, vel *C'est bien dict*, vel *C'la va bien*. adeo vt a[li]cubi reddi posse existimem Laudo fa[ctum]. Latinis [a]utem Euge traditur esse interiectio non solùm assent[i]entis & laudantis, sed etiam congratulantis, & ex[u]ltantis. ‖ Nonnunquam tamen cum ποιεῖν poni[t]ur, eodem modo quo καλῶς. vt Plutarchus Sym[p]os. sept. sapient. εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, Bene fecit Chersias quòd meminerit, vel Bene factum à [C]hersia, &c. ‖ Interdum verò cum genitiuo. vt [a]pud Luc. εὖγε τῆς παρρησίας. In hoc autem loco & similibus crediderim reddendum Macte. quod vocabulum non ablatiuo tantùm iungitur, vt in Macte virtute: sed genitiuo quoque (sicut εὖγε) vt in Macte animi.

Ἆ εὖγε, insultantis, apud Græcos Bibliorum interpre-vt Hieron. annotat in hunc locum Ezech. cap. 6, καὶ ...ον, εὖγε εὖγε, ὅτι πάντες βεβήλωνται.

E[Υ]OΙ, quasi εὖ οἱ, Bene [sit] illi. Vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus. Latinè Euoe, & Euohe. Et εὐοῖ Βάκχε, quod Virgilius & Ouidius dicunt Euohe Bacche. Dionysius Alex. de Indis loquens, Καὶ μετ' ... ἱερὸν χορὸν ἱστᾶσι, Ζώματα ... ὅτι νήδεσι ... κλονέοντες, Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. vbi Eustathius annotat εὐοῖ Βάκχε esse ἐπιμηκικὸς λόγος quod Baccho acclamabatur: sicut & εὐάν, vnde εὐάζειν deducitur: diciturque εὔιος ipse Bacchus. Sed alios scripsisse εὐοῖ cum aspiratione, tanquam aduerbium primitiuum ex quodam enthusiasmo proficiscens: alios autem tenuale, accipientes pro εὖ αὐτῷ. Hactenus Eustathius. At ego fateor quidem, vbi non additur vocatiuus Βάκχε, conuenire εὖ οἱ pro εὖ αὐτῷ: sed quum adiungitur, qui quadrare possit, nō video. quis enim εὖ αὐτῷ Βάκχε pro εὖ σοι Βάκχε dicat? Pro me autem facit vnum exemplar cuius inter alia ex regia bibliotheca patri meo facta fuit copia, Dionysium sub typis suis habenti. quum enim ex iis quædam εὐοῖ, quædam εὖ οἱ haberent, in vno εὖ σοι legebatur: Quod nisi ita legamus, εὐοῖ coniunctim scribendum, minimèque ad id quod sonat pronomen οἱ respiciendum fuerit. Ac profectò scrupulum inicit & VOX Σαβοῖ, quæ alteri aliquando adiungitur. (vt à Demosthene Pro corona, καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ. vbi Æschini exprobrat, eum aliquando matrem ad sacra comitari solitum, & clamare εὐοῖ, σαβοῖ) quomodo enim & in σαβοῖ separabimus οἱ ab altera syllaba? Vicissim tamen quum Euohe Virgilianum pariter & Ouidianum considero, in eo mihi videor aspirationem particulæ οἱ agnoscere, seorsim positæ. Dicam igitur infrà quomodo nodus hic folui posse mihi videatur.

Εὐάν, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. de qua itidem dubitat Eustathius, an potius diuidenda sit, scribendo εὖ ἄν. Pausanias in Messenicis tradit montem quendam Ithomæ vrbi vicinum Euan fuisse nominatum ab ea voce Bacchica quam & Bacchus & mulieres cum eo bacchantes illo primùm loco ediderint. (At Latinis poetis est Euan & Bacchi cognomen) HINC Εὐάζειν esse constat, id est Euan clamare. Latini poetæ Euare dicunt: sed hoc Seruius poni tradit pro bacchari, à Libero qui Euan appellatur. In Epigrammatis, εὐάζειν Βάκχῳ, pro Orgia Bacchi celebrare. Sed & generalius εὐάζειν pro Celebrare: vnde εὐάζειν πάσχα Nonnus dixit pro Celebrare pascha. Cæterum ex Euare (quo Latini Græcum εὐάζειν reddunt) factum esse Ouare crediderim. EST & compositum Ἀνευάζω, idem significans. Nonnus, μυστιπόλῳ ἀνευάζοντες ἰωῇ. Et cum accusatiuo apud eundem, Χεῖρας ἀνευάζων ...ον, Celebrans, vel Ouando celebrans. propriè tamen Euando celebrans. Cæterum in vulgatis lexicis αὐδάζειν exponitur εὐοιάζειν. quam tamen vocem nusquam reperio: & vereor ne ex Suida per errorem sumpta sit: aliquo videlicet ex εὐοῖ ἄσαι (quo ille exponit αὐδάσαι) faciente εὐοιάσαι, deinde itidem εὐοιάζειν. EX hoc autem verbo fit Εὐασμός, Euatio, Vociferatio bacchantium. Interdum verò & ad aliam vociferationem transfertur. Plutarchus in Antonio, ... μετὰ εὐασμῶν καὶ ... σατυρικῶν. ITEM Εὐαστής, ET Εὐαστήρ, Euator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigrammatis, εὐασταὶ pro sacerdotibus Bacchi. Sed & ipse Bacchus εὐαστήρ in iis appellatur.

Εὔιος, Euius, Bacchi cognomen, ita dictum ab illa acclamatione εὐοῖ ductum. Epigramm. lib. 1, in carmine in Bacchum, Εὔιον, εὐχαίταν, εὐάμπελον, ἐγχέ... Horatius 1 carminum ode 18, Sithoniis non leuis Euius. Pro quo male scribitur in quibusdam exemplaribus Euthius. HINC Φιλεύιος, Qui Euium amat, id est Bacchum. At ipse Bacchus ... ex Epigr. Euandi cupidus, Euationis studiosus.

Σαβοῖ, vox quædam bacchantium, quæ à Demosthene A subiūgitur alteri εὐοῖ, vt antea dictum fuit in Εὐοῖ. Item Σαβοὶ, Qui Baccho sunt initiati. Item, Baccho consecrata loca. In vulgatis lexicis exponitur etiam, Bacchi sacerdotes, ex scholiaste Aristophanis: apud quem tamen non ἱερεῖς sed ἱεροὺς legimus: & alibi τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους. sed vno in loco, σαβοῖ vocem esse Thracum, in altero Phrygum esse tradit. HINC Σαβάζιος dictus ipse Bacchus (quem tamen alii Bacchi filium putant) à Thracibus: ET Σαβασμὸς quod à Græcis εὐασμός. Vide Harpocr. & scholiasten Aristophanis in Vespas & in Aues. B Cæterùm si σαβοῖ aut σαβοὶ ex Phrygum lingua est, corrumpentium (vt credibile est) Græcum εὐοῖ, non obstabit quominus εὐοῖ scribendum dicamus: atque ita nodus ille de quo suprà, solui posse videtur.

Εὐθὺς, έος, ὁ, (quod ab εὖ & τίθημι deriuat Etymolog.) Rectus, id est Non obliquus, seu tortuosus. Fœmin. εὐθεῖα. Neut. εὐθύ. εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea. εὐθεῖα ὁδὸς, recta via. Quo dixit modo Thuc. lib. 8, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἐσπλους ἦν. Is qui Demetrius Phal. vocatur τῷ ἀπ' C εὐθείας opposuit πλάγιον: quod & cæteri scriptores faciunt. Cæterùm subaudiēdum sæpe relinquitur substāt. cum εὐθεῖα. dicitur enim εὐθεῖα, pro εὐθεῖα γραμμὴ, (vnde est ἐπ' εὐθείας εἶναι) & pro εὐθεῖα ὁδὸς (vt καὶ τὴν εὐθεῖαν δεικνυούσης Luc.) & pro εὐθεῖα δίκη. de quibus lege Bud. Sed addunt vulg. lex. ἐπ' εὐθείας ἐκτέμνειν ex Dioscor. pro In rectum incidere. Et κατ' εὐθεῖαν pro Directis lineis, ex Aristotele De mundo, διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, Spirāt directa linea: seu plural. Directis lineis. Sed & alia significatione, videlicet pro Rectè, Iustè, ex Phal. Verùm vt D γραμμὴν illic, ita ὁδὸν subaudire hic oportet. Quod subaudiendum & in illo Luciani loco dixi: idémque nunc dico de isto qui apud Suidam legitur, εὐθεῖαν ἐδόκει εἰς αὐτὴν ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν. Necnon de hoc, εὐθεῖα πρεσβεύσασθαι, apud Aristotelem De mundo. (alii tamen subaudiunt γραμμὴ, exponētes Recta linea) Hoc interim fateor, accus. ὁδὸν qui adhibetur his locis, in propria signif. accipi: at in illo Phal. κατ' εὐθεῖαν pro Rectè, Iustè, metaphoricè intelligi debere ὁδόν. Idem porrò & de ἀπ' εὐθείας dico in sequentibus locis: Plutarchus Fabio, τὴν μὲν οὖν ἐπὶ τὸ Τιτίνιον ... ἀπ' εὐθείας ... E ... ἀμφίδεξον ... vbi redditur Verè: quum potius significet Absque dissimulatione quàm Absque mendacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' εὐθείας φράζειν dicitur qui aliquid ita refert vt nihil dissimulet. qui autem dissimulare volunt, circuitione & ambagibus vti solent: quæ & ipsæ rectæ viæ (id est τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ) opponūtur. Circuitionis autem voce hac de re vsurpo cū Terētio in Andr. Ita apertè ipsam rē modò loquutus, nihil circuitione vsus es. Cic. quoq; Circuitione ita dixit. Deniq; ἀπ' εὐθείας esse puto quod Gallicè *Ouuertement*: cui opponitur *Couuertement*. Quo & Latini modo Apertè dicunt, & Palàm: contrà autem Tecto sermone, Tectis verbis, Cum inuolucris & integumentis verborum. Sed Apertè tamen non tam significans esse videtur quàm Gall. *Ouuertement*. Cæterùm non solùm ἀπ' εὐθείας dicitur, sed etiā ἐξ εὐθείας, & δι' εὐθείας: atq; hoc vtitur ide Plutarchus De orac. Sibyllino: illo, autor libelli qui Dem. Phalereo adscribitur. Confirmāt autem meam sententiam de subaudiendo accusatiuo G ὁδὸν duo Plutarchi loci, quorum vnus est ibidem vnde & primum exemplum attuli: videlicet in Fabio, paulo post verba à me citata. subiungit enim, loquens de alio qui contrà omni dissimulatoria ambage remota, cladem narrauit, ... εἰς ἐκκλησίαν τὸν δῆμον ... ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη ... &c. Alter loci extat in Polit. præc. vbi scribit, ... ἀπ' εὐθείας οὐκ ... ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμφορεῖς ... (Hic autem obiter admoneo, H περιαγωγὴν videri esse quam à Terentio circuitionem appellari modò dixi: præsertim verò in præcedente loco ex Fabio Maximo, vbi de sermone agitur. nam illic περιαγωγὰς pro περιαγωγὰς reponere minimè dubito.) Sed & alibi, videlicet in lib. De Herod.

τῷ ἀπ' εὐθείας opponit πλαγίως. nam ἀπ' εὐθείας κακῶς λέγειν & πλαγίως χρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, contraria facit. Enimuero in loco illo ex Polit. præc. quum ἀπ' εὐθείας de sermone non dicatur, aliam interpretationem postulat. Quare videndum an conuenire hîc possit quod Latini dicunt Aperto marte. vt si dicamus in illo Plutarchi loco, Multa enim sunt incommoda in quibus summouendis aperto marte agi non potest. Vel breuius, Multa enim sunt incommoda quæ aperto marte nequaquam summoueri possint. Sed apud Suidam legitur etiam, ὁ δὲ κτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν vbi duriuscula quidem mihi quoque videtur illa mea interpretatio, si ad verbum interpretemur κτεῖναι interficere: sed ita reddendo, Cædem eius aperto marte moliri veritus est, ferri eam posse (dumtaxat aliquis meliorem afferat) existimo. In his enim aliisque multis huiusmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque strauisse contentus ero.

Sed Thucydides, suo more à loquendi generibus quæ cæteris vsitata sunt, recedēs, dixit ἀπὸ τοῦ εὐθέος pro illo ἀπ' εὐθείας de quo modò à me tractatum fuit: videlicet pro illo quod de sermone dicitur. Ita enim ille libro tertio, καθεστηκε δὲ τἀγαθὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν. Id est, Sine circuitione, Sine vllis verborum inuolucris & integumentis. Apud Arrianum autem ἐκ τοῦ εὐθέος αἰτεῖν pro Non dissimulanter, Apertè, Palàm. Sed quo modo hic itidem substantiuum ὁδὸν subaudire quis dicet aliquis. Minimè certe hic quoque subaudiri dicet, sed πεδίον hîc substantiuè accipi pro εὐθεῖα ὁδός. Huc autē pertinet & ὁ εὐθὺς λόγος apud Euripidem pro sermone aperto miniméque vlla circuitione tecto. Cæterùm inuenitur ἐκ τοῦ εὐθέος & alio sensu positum à Thucydide ..., vbi scribit, ὥστε ἀπάτῃ μὲν ... ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ... Hic enim ἐκ τοῦ εὐθέος, videtur sumi pro Temerè & inconsultè (ac certè scholiastes ἀσκέπτως exponit, sicut & εὐθὺς in alio eiusdē loco vult esse pro ἐξ εὐθείας & ἀσκέπτως, abutēs ... signific. huius loquendi generis ἐξ εὐθείας, & ἀσκέπτως accipiens pro ἀσκέπτως, ... inconsideratè) aut certè pro Statim, Extemplo.

INVENITVR & accusatiuus Εὐθῆ tanquam ab εὐθὴς, sed non apud satis idoneos autores, quod sciam. Inuenio enim duntaxat in Ecclesiaste, & apud Damascenum, ita scribentem, pag. 42, ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἄκακον, εὐθῆ, ἐνάρετον. Sed & εὐθὴς apud Greg. habetur, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐγκαινιζόμενον.

Εὐθὺ, aduerbium, Rectà. Xenophon Pædiæ 5, εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, duc nos rectà Babylonem. Sed multo frequentius est cum genitiuo: vt πλέων εὐθὺ Περγάμου, Synesius. Sic apud Aristophanem sæpe. Item cum articulo ante εὐθὺ, contra quàm in illo Xenophontis loco, rursum apud Synesium, τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων ἠγάγοντο, rectà in hostes duxeūt. Subauditur autem accusatiuus ὁδόν. Sed & τῆς εὐθὺ ὁδοῦ pro Rectæ viæ in Axiocho legitur, ἐδόκει σοι μοι ... τῆς εὐθὺ ὁδοῦ ... Et ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ pro In rectam viam, in vulgatis lexicis. ET Εὐθὺς in eadem significatione, Plat. in Euthydemo, nisi sit menda, inquit Budæus. Apud Thucydidem certè lib. 6 de epipolis seu arce Syracusarum legitur, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, id est recta supra vrbem.

C. Καταντικρὺ, Rectā. vnde ἡ καταντικρὺ ὁδὸς dicitur ἡ εὐθεῖα ὁδός. Pausanias, ἐκ Σικυῶνος δὲ τὴν καταντικρὺ ἐς Φλιοῦντα ἐρχομένοις ... Item κατ' εὐθὺ pro E regione quidam accipi annotat. Scribitur autem & κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. Rectitudo. Item Recta forma. Exponitur etiā metaphoricè Æquitas, Iustitia. quo dicitur modo Gall. *droiture*. AT Εὐθυωρία (quod an cōpositū sit, nō satis constat) itidē pro εὐθύτης, i. Rectitudo, si dici posset. A Bud. exponitur etiā Proceritas, vt est arboris. Item Directio. Et Rectus trames. Itē Rectus processus, Rectæ lineæ porrectio. Quarū signif. exēpla vide apud B. p. 53 & 328. HINC Εὐθυωρεῖν Recto tramite iter facere, Recta linea progredi. pro quo & κατ' εὐθεῖαν ἰέναι dixit Aristot. Vide Bubidē. ITEM Εὐθύωρον in v. l. ex Herm.

Recto tramite, κατ' ἀθῦον, non per diuerticula, propter obuios montes & fluuios. At verò ἀθύωρον τὴν ἀναχώρησιν ἐποιήσαντο, affert Etymol. pro ἀθυτάτην, seu σύντομον, sed addens tamen esse ab ἀθῦ & ὥρα, quasi αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. At Suidas postquam ἀθυωρὸν (ita enim ibi scribitur ὀξυτόνως) accipi dixit pro κατ' ἀξίαν ab Antiphonte & Xenoph. subiungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, locū hunc proferens, ἀθυωρὸν ἀπεῖειν. vbi aduerbium esse manifestū est. Sed & ἀθύωρος pro Rectus in v.l. Sitne autem compositum in hac significatione, gramm. tacent.

A

Εὐθυνω, Dirigo, Corrigo, Rectum facio quod prauum seu obliquum erat. (sicut & ἀπευθύνω dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λοξῶν testatur schol. Sophoclis.) Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur & pro Dirigere, eo modo quo dicitur Dirigere nauem aliquò, & quo Cæsar dixit Dirigere cursum ad litora. Euripides Hecuba, Πρὸς οἶκον ἀθύνοντας εἰναλίαν πλάτην. vbi schol. ἀθύνοντας exponit per composi. ἀπευθύνοντας. Xenoph. autem in princ. Pæd. dicit pastores ἀθύνειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, seu potius Deducere, vno verbo. neque enim mihi placet hic verbum Dirigere quo vsus est Philelphus. nisi adiungamus ei nomen Iter, vt ἀθύνειν τὰς ἀγέλας reddamus Dirigere armentorum iter. Hic porro est Xenophontis locus, προβάλονται τε γὰρ αἱ ἀγέλαι οἱ ἂν αὐτὰς ἀθύνωσιν οἱ νομεῖς, νέμονταί τε χωρία ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν. Capitur verò & pro Regere. vt ἀθύνειν ἡνίας, Aristoph. Regere habenas. Item metaph. (sicut & verbū Corrigo apud Latinos itidémque verbū Redresser apud Gallos, quod alioqui propriè significat Corrigere.) Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo. vt Gregorius, μήτε ἡμᾶς ἀθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς. id est (Budæo interprete) Nolite redarguere nos & incusare ob verbum altius elatum. Huc pertinet quod ex Hieronymo in cap. 2 Sophoniæ prophetæ annotatur, ἀθύνων non significare dirigentem, sed coarguentem atq; conuincentem. Quod tamen Hieronymi dictum ad locum de quo agit restringendum est: ibi videlicet ἀθύνειν non esse Dirigere, sed Coarguere. Cæterùm ἀθύνειν exponitur alicubi & Inquirere, cum præposi. In. (quod facere solent ii qui reprehendere & redarguere student, vt in hoc Plutarchi loco, in Symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκοῖεν ἀθύνειν τὰς τῶν ἑταίρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus ἀθύνειν esse dicit In alicuius gesta inquirere, & quæstionem de eius administratione exercere. Item Rationem reposcere vitæ anteactæ. (Et pass. item ἀθύνεσθαι, pro Rationem reposci &c. quod vulgus syndicari. In Pand. verò & pro In iudicium vocari) Nonnunquam etiam est forense verbum, vel pro Postulare. Reum facere: vel pro Damnare. De quibus signific. lege B. Comm. p. 37 & 39 & 150: item in Annot. In v.l. affertur item ex Plutarcho in Publ. περὶ ἐπιείας ἀθύνειν pro Mulctare pœna pecuaria. ‖ Item ἀθύνειν eū magistratū gerere qui εὔθυνος dicitur, de quo mox. Εὔθυνσις, εως, ἡ, Directio, Correctio. Cui opponitur ab Aristotele κάμψις, id est Curuatio. Bud. ET Εὐθυντός, Directus: cui opponitur καμπτός, Curuatus. Idem ex codē Aristotele. AT Εὐθυντής (SEV Εὐθυντήρ, sed magis poetice. vt apud Theognidem Εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης) ET Εὔθυνος, Director, Corrector. Sed dicti sūt ἀθυνταὶ seu εὔθυνοι q. d. magistratus qui aliorū magistratuum censores erāt, & rationem administrationis ab iis exigebant. Vide Bud. p. 38. ITEM Εὐθυντικός, quod vulgò iti item exponitur: sed ex terminatione significat potius eum qui reposcēdæ rationis peritus est. AB eadem origine est & Εὐθυντηρία quo tamē Hesych. ab architectis significari τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμπηγμα. (quod quidam interpret. Soli rudus) item nauis partem.

B

C

D

E

F

G

Εὐθύνη, Inquisitio quæ fit in eos à quibus vitæ & magistratus gesti, seu curationis actæ ratio reposcitur. Seu Ipsa actio reposcendi rationem &c. ‖ Exponitur & Accusatio à Budæo. Dicitur tamen potius plur. ἀθῦναι. Atque hinc ἀθύνας διδόναι, & ἀθύνας ὑπέχειν, pro In disquisitionem vocari, Rationem reposci seu rationes administratæ reipublicæ. Demosth. De fal. leg. κἂν δεδωκότες ὦσιν ἀθύνας, pro Etiāsi rationes administratæ reipublicæ reposciti iam fuerint, Budæo interprete, quem vide Comm. pag. 39, & 150, & 173. item in Annot. Ostendit autem accipi ex consequenti & pro Pœnam dare. Item pro Damnari repetūdarum, in hoc Æschinis loco, ὁ δ' αὐτὸς ἀνὴρ μικρὸν ἐπάνω ἐξέστιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς ἀθύνας ὠφληκώς. At ego non puto ἀθύνας ὀφλεῖν restringi ad hanc significationem pro Damnari repetundarum, nisi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam: vel certè habita ratione rei de qua agitur, hanc interpr. admittat. Alioqui enim id per se significare arbitror, sed latius patere huius accus. signif. sicut & quum aliis verbis iungitur. Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. ex Cicerone, Rationes referre, item Pœnas luere. In vulgatis lexicis affertur ex Demosthene εὐθύνας τῶν πεπολιτευμένων, item ἀθύνας τῆς πρεσβείας, necnon εὐθύνας βίου, pro Censuræ quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et ex Plut. in Pericle περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος, pro In exigendis rationibus implacabilis. In iisdem πρὸς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων redditur Ad accusandos magistratus repetundarum. Et, Ad repetundas gestorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem reposci cuiuslibet rei, vel Cogi ad reddendam rationem. Aristot. Polit. 3, ἀεὶ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. ‖ Εὐθύνη exponitur & Crimen in hoc Aristoph. loco, in Vesp.— κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ἢ τῷ θεὸν ἀντιβολεῖ με βέμων τὰς εὐθύνης ἀπολῦσαι. HINC Ἀνεύθυνος, ου, ὁ & ἡ, Non obnoxius reddendæ rationi rerum à se gestarum, Qui non tenetur rationem reddere &c. Ἀνεύθυνος magistratus (inquit Bud.) & αὐτοκεύθυνος, dictus est qui causæ dicendæ aut immunis est, aut quouis modo eximitur: vt qui abolitionem apud nos à principe impetrauerunt. Hæc ille. Sed sciendum est latius extendi huius vocis vsum, vnde ἀνεύθυνος dicitur quicunque rei alicuius rationem reddere non tenetur. Luc. παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας. vbi Erasmus ἀνευθύνους vertit Liberos: quum tamen propriè signif. Rationi reddendæ non obnoxios. Dicitur verò & res aliqua esse ἀνεύθυνος eadem significatione. vt ἀνεύθυνος ἀκρόασις Thuc. ‖ Ἀνεύθυνος, Crimine vacans. Synes. ἡ προαίρεσις οὖν οὐκ ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. ‖ Item ἀνεύθυνον, Quod impunè fit: apud eundem, ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι pro Impunè & sine reprehensione mētiri. ‖ Ἀνεύθυνος, Non discussus, Non examinatus. Bud. ex Gregorio. ET Ἀνευθύνως, Ita vt non cogaris rationem reddere. Item, Sic vt crimine vaces. Et pro Impunè, ex Hermog. ET Ἀνευθυνία, Immunitas à reddenda ratione. In vulgatis lexicis exponitur Innocentia. CONTR. Ὑπεύθυνος, Obnoxius reddendæ rationi, Qui liberam non habet rerum administrationem. Interdum cum datiuo. Demosth. 127, ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί. Apud Aristoph. autē in Equit. ὑπεύθυνοι exponitur à scholiaste, Qui rerū in magistratu gestarū rationes nōdum retulerunt. Dicitur & res aliqua esse ὑπεύθυνος, sicut contrà ἀνεύθυνος. Thucyd. 3, ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν. vbi quidam Obnoxiam & Non obnoxiam interpr. pro Cuius reddenda ratio est, & Cuius reddenda ratio non est. Et ὑπεύθυνος ἀρχὴ Herodoto. Item δίαιτα κεκολασμένη καὶ ὑπεύθυνος, Plutarchus in Lycurgo: vbi quidam δίαιταν ὑπεύθυνον interpr. victum astrictum: ego malim Victum legibus quibusdam obnoxium, & minimè liberum. Q. d. Victum cuius reddenda sit ratio ipsis legibus. At Chrysostomus dixit aliquem ὑπεύθυνον τιμωρίᾳ, obnoxium pœnæ: ἐννόει τῶν κεφαλὰν ὑπευθύνους ἐπιτιμωρία. ‖ Ὑπεύθυνος, Reus, Obnoxius crimini. Sed Luc. genitiuo iunxit in hoc, ... καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. vbi exponitur, Sola voce semetipsum reprehendendū exhibens. Ego malim Seipsum criminis obnoxium reddens, quod ad solam vocem attinet. ET Ὑπευθύνως, Ita vt rationem reddere tenearis, vel Ita vt criminis sis obnoxius. AT Ἀνυπεύθυνος huic opponitur, idémque est quod ἀνεύθυνος paulo antè præcedens. Exponitur enim Rationi reddendæ vel causæ dicendæ non obnoxius. Plato, δικαστὴν δὲ ἀνυπεύθυνον οὐδένα δικάζειν. vbi exponitur Examinis im-

H

munem. Interdum verò ἀνυπεύθυνος generaliter, Solutus legibus. vt ἀνυπεύθυνος esse dicitur tyrannus ab Aristotele Polit.4. Sic ἀνυπεύθυνον vocat dictaturam Plut in Fabio. ET Ἀνυπευθύνως, Ita vt causæ dicendæ o ro xius non sis. Item, Cum libertate qualis est eorum qui legibus soluti sunt. A

C. Ἀπευθύνω, F. θυνῶ, Corrigo quod prauũ est, & rectum efficio. ἐπὶ τῶν διεστραμμένων λέγεται dicitur, inquit enarrator Sophoclis. Capitur etiam metaphoricè pro Corrigo, eo sensu quo dicitur quis corrigere mores seu vitam. Gregorius, πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθύνομεν. B

Capitur & pro Guberno, Rego. nam rectoris est praua corrigere. Sophocl. in Œdipo tyranno, — πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν. Est etiam Dirigo. eo sensu quo dicimur dirigere telum, vel iaculũ, vel hastã. Basil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος. Expon. etiã κανονίζω .i. Examino tãquã ad regulam, Tanquã ad regulã dirigo. & sic ἀπευθυνόμενοι exponi potest κανονιζόμενοι in Gregorii loco paulo antè citato. ‖ Aliquando autem vsurpatur metaphoricè pro Punio, vt tradit scholiastes Sophoclis, scribens tã ἀπευθύνειν quàm ἀπευθύνειν dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων λέγεσθαι, item ἐπὶ τῶν κυβερνωμένων νεῶν. & hinc ducta metaphora sumi ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Hanc autem significationẽ tribuit huic verbo idẽ scholiastes in isto Aiacis loco, Οὗτος, σὲ τοὺς αἰχμαλωτίδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ. id est (inquit) τιμωρεῖαι ἀπαιτοῦντα, ἢ ἐπιβάλλοντα μετ' εὐθύνης. Suidas ponit priorem duntaxat expos. τιμωρεῖαι ἀπαιτοῦντα. C

Ἀπευθύνομαι, pass. Corrigor, Rectus efficior, Dirigor, &c. sequendo significationem actiui. Citatur ex Alexãdro Aphrodisæo Probl. l.1, ἀπευθυμμένον ἔντερον, pro Intestinum rectum. id videlicet per quod flatus alui extruditur sæpe dum vrinam reddimus. Est autem ἀπευθυμμένον (si participio participium reddendum sit) quod statutum est rectum, vel Tendens in rectum. D

C. Διευθύνω, Dirigo. Item pro Corrigo, Emẽdo, vt B. interpr. in hoc Luc. loco. εἴρηκα. σὺ δ' ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγξατε καὶ διευθύνατε. κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι. Idem Bud. διευθύνω interpr. etiam Examino, Discepto. Item, Refuto. & à Gregorio poni ait pro Inquiro, Disputo, Percunctor: seu Inquiro disputando. In eo tamen quem ex illo affert loco legitur passiua v... δι... ... .ita enim habet, ἀπαιδευτότερον δ' οὐδὲν, τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἐγνωσμένον, εἰ μὴ περὶ τῆς γεννήσεως, ἢ οὐκ αὖ, διευθύνεσθαι. E

C. Ἐπευθύνω, Dirigo. Item Rego. ἐπευθύνειν τὰ κοινὰ (inquit Budæus) vel ἀπευθύνειν Æschines dicit pro Regere. ET Συνεπευθύνω, Vnà dirigo, Vnà rego, vel moderor. Vel Adiuuo in dirigendo. In v.l. ἀδεσπότως affertur, τοῦ θεοῦ συνεπευθύνοντος, pro Numinis instinctu.

C. Κατευθύνω, Dirigo. Item Rego, Moderor, Compono, Constituo. Quas significationes Budæus huic verbo tribuit apud Plutarch. locos tamen non proferens. At v.lex. afferunt ex eo in Camillo, κατευθῦναι τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος. vbi illud Componere aptum esse puto, vel Constituere. Sed & Moderari hic quadrare posse videtur. In iisdem κατευθύνειν τὸ σκάφος habetur, sed ἀδεσπότως. Est autem κατευθύνειν τὸ σκάφος, vel Dirigere, vel Regere, seu Moderari. Ex Gregorio autem κατευθύνειν & pro Administrare. ‖ Κατευθύνω (sicut & simplex εὐθύνω) pro Mulcto: ex Plat. De leg. Pollux quoque ab eo κατευθύνειν pro καταδικάζειν poni tradit. F

¶ Εὐθύς, Protinus, Confestim, Statim. Xenoph. Pæd.6, p.92, ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐτὴν πρὸς τὴν γυναῖκα. Idem Hellen.1, καὶ εὐθὺς ἐναυμάχησαν αὐτοῖς. Thuc.1, ἀρξάμενοι εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιδάμνῳ (Vt autem hic εὐθὺς cum ἀρξάμενοι, sic alibi c... ... extat, vt ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ φασας apud Philon... ... mundo, Quæ est statim in principio, vel Qu... est statim prima.) Alia eiusdem significat. exempla passim & apud cæteros habentur. Sed iungitur interdum & præpositioni ἐκ, vt dixit idem Xen. Pæd.1, εὐθὺς ἐκ παιδίου. & Aristot. Pol. εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Interdum & præp. ἀπὸ. vt εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ. quod exponitur Iam inde à vetustate. Sic autem & εὐθὺς ἐκ παιδίου reddi potest Iam inde à puero, seu à pueritia. & εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Iam inde ab ortu. Vel simpliciter, Statim à pueritia, Statim ab ortu. ‖ Inuenitur & participio iunctum hoc aduerb. vt εὐθὺς νέοι ὄντες, Thucyd. 2, οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, pro Statim ab ineunte ætate, vel Iam inde ab ineũte ætate. q.d. Statim quum iuuenes sunt. Tale est hoc, εὐθὺς γινόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Iam inde ab ortu habet. Est enim idem εὐθὺς γινόμενος, quod εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Legitur etiã τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου apud Thucydidẽ 2, pro Statim ineunte æstate. ‖ Sed & cum nomine genitiui casus. vt εὐθὺς τοῦ δράματος, quod ex Aristophane affertur pro Statim ab initio fabulæ: itidémq; εὐθὺς ἡμέρας, pro Prima statim luce. ‖ Interdum verò præfigitur articulus, & tũ per nomen redditur. vt ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγή, Herodiano, Subita fuga, vel repentina. Cæterùm quod ad signif. huius aduerbii attinet, inde factum reor vt εὐθὺς significaret statim, quòd qui rectà it aliquò, statim eò perueniat, præ illo qui non rectum iter tenet.

Εὐθύς, Protinus, Continuò, pro Ideo, Etiã. Themist. ... εἰ κατὰ παντὸς, εὐθὺς καὶ καθόλου. B.

Εὐθύς Aristoph. pro Iamprimum ἐν ... Bud.

Εὐθύς pro Iam antea in v.l. ex hoc Plutarchi loco in Camillo, τὸ μὲν τοι πάθος αὐτὸ καὶ τῆς ἁλώσεως ἔοικεν ἀμυδρά τις εὐθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν. Et additur sensum exigere hanc interpr. idque ex sequentibus patere. Sed viderit quicunque hoc annotauit.

Εὐθύς pro Inconsultè, Inconsideratè, à Thucydide ponitur (si eius scholiastæ credi...us) lib.2, οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim scholiastes ait εὐθὺς non esse παραχρῆμα, sed ἐξ εὐθείας & ἀσκέπτως. Vide suprà in Εὐθύ, quæ dixi de ἐκ τοῦ εὐθέος huc pertinentia.

ITEM Εὐθὺ interdum pro εὐθύς, id est Statim, Confestim apud Alex. Aphrod. non semel. Bud.

DICITVR & Εὐθέως pro εὐθύς, Statim, &c. sed apud veteres non itidem vsitatum. Ex Aphthonio affertur εὐθέως cum παραχρῆμα iunctum, εὐθέως παραχρῆμα ἀποθνήσκει.

ΕΥ'ΝΗ, ῆς, ἡ, Cubile. v... ...pud Hom. Sic Odyss.ξ, — τῇ δὲ ἀεὶ οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνή. · Cap... rò interdum λέχος & εὐνή. & tum volunt aliqui grammatici εὐνὴν dici στρωμνήν, at λέχος esse τὴν ὑποκειμένην κλίνην. Apud Xenophontem tamen στρώματα sunt ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Pæd.8, ...ὧν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. Dicitur & de brutis vt Lat. Cubile, pro lustro. Et quidem de leporis cubili ab eodem Xen. dicitur. Et Hom. εὐνὰς συῶν, porcorum haras appellat. Interdum verò pro concubitu: vt Il. σ, — καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. Et Od. κ, Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. ‖ Et εὐνὴ pro tentorio, ex Thucyd. ‖ Item εὐνή, Sepulchrum. Eustath. Sed & generaliter pro omni loco in quo aliquis commoratur, & apud Hom. εὐναὶ pro loco in quo quis potest εὐνάζεσθαι, vt annotat Eustath. ‖ Item Anchora. vt Il.α, Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic autem anchora dicitur per metaphoram, inde (vt opinor) ductam, quòd nauem fundans & stabiliens, velut conquiescere faciat. ET Εὐναία pro eodem: sicut dicitur σεληναία pro σελήνη. Cæterùm εὐνὴν alii ab εὕδω, alii aliunde deducunt: nonnulli verò primitiuam vocem esse putant.

G Εὐνῆθεν, E lecto. Odyss.υ, — εὐνῆθεν ἀνίστατ. Apoll. Arg.2, — ἔρθοθεὶς δ' εὐνῆθεν. ET Εὐνῆφι apud Hom. Od.γ, Ἐξ εὐνῆφ' ἀνόρουσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, è lecto. Il.ο, ἐξ εὐνῆφι θορόντα. Scribitur autem alicubi ET Ἐξευνῆφι vna voce.

C. Ἔνευνος, Qui est in lecto. Et, In lecto ...ositus, in v.l. AT Ἐνεύναιον δέρμα, Homer. Odyss.ξ, Pel...s quæ cubili substernitur. Apud eũdem verò Od.π, χ...τει ἐνευναίων, pro Incubantium. Vide Eust.

C. Μαλθακευνία, ας, ἡ, Cubilis seu lecti molli...ies.

C. Ὁμευνος, ET Ὁμευνέτης, Qui eodem cub... i vtitur. Vnde exponitur & Maritus. ET Ὁμευνέτις, Vxor. Soph. ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν Αἴαντος. ITEM Εὐνέτ... ET Εὐνέτις, idem quod ὁμευνέτης & ὁμευνέτις. H

C. Σύνευνος ET Συνευνεύς, idẽ quod præced. Soph... ... ξύνευνον μητέρα. ET Συνεύνιος pro eodem.

C. Χαμεύνη, SEV Χαμεύνα, Stibadium humi stratum. B.

THESAVRI
linguæ Græcæ

(TOMVS II.)